

Hạo Vương Gia

Contents

Hạo Vương Gia	2
1. Chương 1: Ba Anh Em Dinh Thị	3
2. Chương 2: Xuyên Qua	11
3. Chương 3: Thân Phận Sau Khi Xuyên Qua	20
4. Chương 4: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	29
5. Chương 5: Thân Phận Của Mạc Nhi	38
6. Chương 6: Lễ Bái Sư	46
7. Chương 7: Nguyên Nhân Phế Thái Tử	54
8. Chương 8: Gặp Lại Cố Nhân	61
9. Chương 9 : Gặp Lại Cố Nhân (tt)	68
10. Chương 10 : Thu Phục Nhân Tâm	77
11. Chương 11: Thu Phục Nhân Tâm (tt)	83
12. Chương 12 : Trừ Bạo Thay Dân	91
13. Chương 13: Trừ Bạo Thay Dân (tt)	99
14. Chương 14 : Cải Tà Quy Chính	106
15. Chương 15: Hạo Vương Phi	115
16. Chương 16: Tư Mã Phi Yến	124
17. Chương 17: Hoàng Hậu Trúng Độc	132
18. Chương 18: Hạo Vương Trở Về	140
19. Chương 19: Giải Độc	147
20. Chương 20: Đại Tiểu Thư Của Thiên Hạ Trang	155
21. Chương 21: Tin Đồn	165
22. Chương 22: Sóng Gió Ở Đại Điện	174
23. Chương 23: Tâm Tư Của Mạc Thánh Tuyết	182
24. Chương 24: Hoàng Thái Hậu Bị Bắt Cóc	192
25. Chương 25: Cướp Tân Nương	201
26. Chương 26: Cướp Tân Nương (tt)	211
27. Chương 27: Vụ Án Của Đường Gia	220
28. Chương 28: Âm Mưu Của Tề Vương	231
29. Chương 29: Thị Tẩm Vương Phi	242
30. Chương 30: Nhan Song Song Tức Giận	251
31. Chương 31: Mỹ Nhân Rơi Lệ	260
32. Chương 32: Mộ Dung Vân Tĩnh Mang Thai	270
33. Chương 33: Mạc Nhi Biến Mất	283
34. Chương 34: Thiên Hạ Đệ Nhất Trang	293
35. Chương 35: Nhan Song Song Ghen	303
36. Chương 36: Nhan Song Song Ghen (tt)	314
37. Chương 37: Tình Thế Nguy Kịch	325
38. Chương 38 : Uyên Ương Khổ Mạng	336
39. Chương 39: Giấy Phút Sinh Tử	347
40. Chương 40: Mạc Nhi Mang Thai	359
41. Chương 41: Phong Ba Lại Nổi Lên	370

42. Chương 42 đụng Độ Bất Ngờ	383
43. Chương 43: Oan Gia Ngõ Hẹp	395
44. Chương 44: Tư Mã Phi Yến Say Rượu	409
45. Chương 45: Trên Núi Có Ma	421
46. Chương 46: Huyết Sát Tử	434
47. Chương 47: Kỳ Viện Bốc Cháy	447
48. Chương 48: Kỳ Giai Phi Vân	461
49. Chương 49: Lăng Thiên Thần Nổi Giận	474
50. Chương 50: Thánh Tuyết Ngũ Sắc	489
51. Chương 51: Thất Thân	502
52. Chương 52: Bất Gian Tại Giường	515
53. Chương 53 : Động Bàn Tơ	527
54. Chương 54: Đại Hôn	538
55. Chương 55: Lần Đầu Tiên	549
56. Chương 56: Tiễn Biệt	558
57. Chương 57: Công Phá Thành	572
58. Chương 58: Tử Trận	586
59. Chương 59: Bảy Năm Sau	598
60. Chương 60: Diệp Thiên Thế Tử	613
61. Chương 61: Có Thích Khách	626
62. Chương 62: Mạng Đổi Mạng	641
63. Chương 63: Như Từng Quen Biết	657
64. Chương 64: Tính Kế	673
65. Chương 65: Hồi Phục Kí Ức	689
66. Chương 66: Quay Về	708
67. Chương 67: Phụ Tử Gặp Nhau	729
68. Chương 68: Phụ Thê Tương Phùng	753
69. Chương 69: Phụ Thê Tương Phùng (tt)	774
70. Chương 70: Hỷ Sự	793
71. Chương 71: Thất Trùng Thảo	811
72. Ngoại Truyện: Cáo Thị Truy Nã	829

Hạo Vương Gia

Giới thiệu

Thể loại : Cổ đại - Hài - Sắc Ảnh tà chiều bắt đầu xuất hiện cả hoàng cung như chìm trong biển đỏ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-vuong-gia>

1. Chương 1: Ba Anh Em Dinh Thị

Chương 1: Ba anh em Dinh Thị

“Á..á....a..!!!”

Ánh tà chiều bắt đầu xuất hiện cả hoàng cung như chìm trong biển đỏ. Bầu không khí đang yên bình tĩnh lặng, bỗng vang lên tiếng bước chân dồn dập của đoàn người.

“cộp...cộp...!!!”

“nhanh lên! nường nường sắp sinh rồi”

Nô tì, thái giám, ngự y, tất cả đều hồi hã bận rộn, bởi vì..

“Á..á....a..!!!”

Đương kim hoàng hậu của Lăng Thiên quốc đang lâm bồn.

Chiêu Dương cung

Trước cửa hai hàng đại nội thị vệ canh phòng cẩn mật gương giáo chỉnh tề không hề có bất cứ động tĩnh nào, mặc dù...

“Á..á....a..!!!”

Tiếng hét chói tai của nữ tử trong phòng, nhiều lần vang vọng khắp hoàng cung, nhưng ngay cả cái liếc mắt họ cũng không dám. Duy nhất chỉ có một người là vị nam tử mặc hoàng bào kia, đang đứng ngồi không yên tâm trạng nôn nóng hơn ai hết.

“két...!! két...!!”

Khi cánh cửa Chiêu Dương cung vừa được mở ra thì nam tử lập tức chạy tới đón đầu người vừa bước ra, thần sắc lo lắng khẩn trương.

“hoàng hậu sinh rồi, đúng không”

“bẩm hoàng thượng! nường nường vẫn chưa sinh..” nữ tì trán đầm mồ hôi, lắc đầu nhìn nam tử.

“vậy người ra đây làm gì, còn không mau vào trong” nam tử nhăn nhó, đẩy nữ tỳ kia vào trong phòng.

“két..t! két..!!”

Nhìn cánh cửa của Chiêu Dương cung đang khép dần, và hần chỉ mơ hồ nhìn thấy được vẽ mặt nhăn nhó cùng đau đớn của nữ tử trên giường, lòng đau như cắt, hận không thể chạy thẳng đến bên cạnh nâng ôm nàng vào lòng.

“Khuê nhi! nàng đừng xảy ra chuyện gì, ta có thể không cần hài tử, nhưng ta không thể mất nàng”

Nam tử hai tay nắm chặt thành quyền, dựa sát vào cửa, hần chỉ có thể âm thầm cầu khẩn trời cao, đừng cướp Khuê nhi của hần đi.

Hai canh giờ trôi qua..

Nam tử nhìn bầu trời chuyển màu, đèn đuốc khắp hoàng cung đang được thắp lên, tâm trạng càng thêm sốt ruột lo lắng, hần hết đi rồi lại đứng, đứng rồi lại đi.

Nếu không có Quế công công bên cạnh cản lại, chắc có lẽ hần đã không màng đến những cấm kỵ, những phép tắc mà chạy thẳng vào trong.

“oa..a..a..!!” Tiếng khóc của trẻ con vang vọng khắp không trung.

“sinh..sinh rồi..” nam tử vui mừng hai mắt sáng rực, không một chút chần chừ, hần đã tông cửa chạy thẳng vào trong phòng.

“ầm...!!” hai cánh cửa bị hấn đá văng ra.

“chúc mừng hoàng thượng, nương nương vừa hạ sinh long tử..”

“chúc mừng hoàng thượng”

Tất cả nô tài, thái giám và các bà mụ trong phòng vừa nhìn thấy hấn đã vui mừng hơn hở, ai nấy cũng quỳ sát đất, luôn miệng tung hô chúc mừng cho vị hoàng đế trẻ tuổi.

Hấn ngơ ngác nhìn xung quanh, tất cả sự tập trung của hấn không phải đặt trên người của tiểu thái tử vừa mới được sinh ra, mà là trên người của nữ tử nằm bất động trên giường.

“hoàng hậu sao rồi” Nam tử lo lắng lên tiếng.

Không biết có phải do tâm trạng nôn nóng, cho nên hấn cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu, tại sao không ai trả lời hấn.

Họ chần chừ không nói là có ý gì, làm cho bất an trong lòng hấn càng tăng.

“chẳng lẽ Khuê nhi của hấn xảy ra chuyện”

“nói mau...nương nương rốt cuộc sao rồi”

Mọi người đều ngẩn ra nhìn nhau, nhìn hoàng đế trẻ tuổi tức giận mà tay chân cuống cuống, không biết ai sẽ mở miệng nói trước, chính vì vậy mới chần chừ kéo dài thời gian, làm cho người nào đó càng thêm bực mình, cũng may lúc này...

“hoàng thượng..hoàng thượng! thiếp không sao”

Nữ tử trên giường cuối cùng cũng chịu lên tiếng, nàng từ từ mở mắt ra nhìn hấn mỉm cười thật tươi.

“Khuê nhi” Hấn vui mừng chạy đến bên cạnh nàng, ôm chặt lấy nàng.

Tiếng gọi của hấn thật tha thiết dịu dàng, không ngừng kêu tên nữ tử vừa mới sinh xong.

“khuê nhi..khuê nhi của trẫm, nàng thật sự đã không sao”

“có biết nàng làm trẫm lo lắng lắm không, sau này trẫm không cho phép nàng sinh nữa, sinh như vậy đã đủ rồi, không cần nữa”

Mọi người trong phòng nghe thấy khẩu khí vừa bá đạo lại trẻ con của vị hoàng đế, nhin không được mà bật cười.

“thiếp..thiếp ..muốn nhìn mặt thái tử..”

Nữ tử không ngần ngại mà đẩy hấn ra, trong lòng tràn đầy khát khao muốn tận mắt nhìn thấy sinh linh nhỏ mà nàng mang nặng chín tháng mười ngày.

“mang thái tử của trẫm đến đây”

Thủy dịch cư.

Mùi hương tinh khiết của hoa đào phảng phất không trung, thoang thoảng trong gió, khiến cho tâm trạng người nặng trĩu cũng trở nên thư thái.

“Linh Trung đạo chương! số mệnh của đứa trẻ này thế nào” Bạch y hán tử lên tiếng.

“đạo trưởng có phải quả tượng không được tốt” Hoàng y hán tử lo lắng lên tiếng.

Linh Trung đạo chương có chút đắn đo nhưng chỉ là sự thoát qua trong mắt, nhanh chóng trở lại bình thường.

“ha..ha!! hai người yên tâm,đứa trẻ này có số chân mệnh thiên tử, phúc khí rất lớn”

“vậy thì quá tốt rồi” Hoàng y hán tử vui mừng lớn tiếng.

Hai vị hán tử nghe xong đều hớn hởi, chỉ tại đứa trẻ sinh ra thể chất yếu đuối nhiều bệnh, lại có tin đồn thất thiệt từ đâu không biết, nói đứa trẻ này mạng yếu, sống không thọ đến năm hai mươi tuổi, khiến cho nữ nhi của hán đứng ngồi không yên, cũng ảnh hưởng đến tâm trạng vị hoàng đế trẻ tuổi kia, chính vì vậy mà hai người họ phải lặn lội đường xa đến đây.

Bây giờ nghe được những lời này của Linh Trung đạo trưởng, thì họ có thể yên tâm trở về.

“Linh Trung đạo trưởng! chúng tôi xin cáo từ”

“Hai người đi thông thả”

Nhìn bóng dáng của hai vị nam tử khuất dần, thì vẻ mặt vô tư lự của Linh Trung đạo trưởng cũng lịm dần, thay vào đó là thở dài lo lắng. Lão tỏ ra dăm chiêu nhìn quẻ tượng trên bàn.

“sự phụ! sao người không nói thật với họ”

“thời gian mười bảy năm vẫn còn rất dài, nhất định sẽ có cách”

Xuân đi Đông tới, thoát một cái 17 năm đã trôi qua.

Màn đêm buông xuống, vạn vật đều bị che phủ bởi bóng tối trở nên mờ ảo.

Biệt thự Dinh thị

So với sự tối tăm lạnh lẽo bên ngoài thì biệt thự như một viên ngọc phát sáng trong đêm, khiến mọi thứ lu mờ.

Trước cổng lớn cao ngất khép kín, là hai thanh niên thân hình vạm vỡ, trên tay cầm bộ đàm không ngừng di chuyển.

Đằng sau họ là một con đường dài nối thẳng đến ngôi biệt thự, dọc theo hai bên đường không trồng bất kỳ loại cây cối nào, chỉ có cỏ mọc xanh mướt dưới chân và những âm thanh của đêm đen tĩnh lặng.

“Alo! có phải đã có tin tức của họ rồi không” Tần Thanh vội vã cầm điện thoại lên nghe, tâm trạng khá phấn khích.

Trước cửa sảnh lớn có hơn mười mấy chiếc xe hơi sang trọng, xếp hàng dài nối đuôi nhau và một đám người đang tụ tập.

“vậy khi nào có tin tức thì báo cho tôi biết” sau khi nghe điện thoại xong thì hán thất vọng ra mặt.

“La thư kí...khi nào người mới về đây” Hà Minh đứng bên cạnh, không ngừng ngóng ra cửa lớn, miệng lầm bầm.

“hay cậu vào trong xem thử ” Tần Thanh đẩy nhẹ vai Hà Minh.

“điên à! lúc này mà vào là chết chắc” Hà Minh mắt lướt nhanh về sảnh lớn Dinh gia, rồi lập tức quay sang nhìn Tần Thanh lớn tiếng quát tháo.

Đại sảnh của Dinh thị.

Khác với sự náo nhiệt bên ngoài, đại sảnh rất yên lặng, không một bóng người qua lại nhưng lại căng thẳng đến nghẹt thở. Mọi bất nguồn có lẽ là từ căn phòng ở cuối hành lang.

Một ông lão ngoài năm mươi mặc bộ âu phục đen, đang đi qua lại trước cửa phòng, ngoài lão ra thì dọc theo hai hành lang còn có rất nhiều vệ sĩ.

“Á..á...a..!!!”

Mọi người đều đồng loạt hướng nhìn về phía căn phòng, mà lắc đầu thở dài, tội nghiệp cho những người ở bên trong.

.....

Bên trong căn phòng.

Tối tăm không ánh đèn, chỉ có ánh sáng mờ ảo của ánh trăng phản chiếu vào trong, rèm lụa trắng tung bay phất phới, liên tục đập vào cửa sổ, hơi gió hoà cùng mùi máu tanh phảng phất trong phòng, một cảnh tượng lạnh lùng đầy quỷ dị.

Bóng tối phần nào đã che đi sự thật đang diễn ra, chỉ biết trong phòng hiện có một người thanh niên đang đứng giữa một đám người.

Dù không thể nhìn thấy dung mạo người thanh niên, cả sự đau đớn trên gương mặt của những người đang nằm trên sàn, nhưng vẫn cảm nhận được khí tức của sự giận dữ đang dâng tràn.

“Rắc! rắc!!”

“đứng lên...!”

Người thanh niên tức giận chỉ tay vào đám người nằm dưới sàn lớn tiếng quát mắng. Từng người trong số họ lần lượt đứng dậy nhưng chân chưa kịp trụ vững trên sàn thì...

“rầm! rầm...!!” Tất cả họ đã ngã quỵ xuống đất.

Nếu có người bước vào phòng nhìn thấy tình trạng của họ lúc này, chỉ có thể hình dung bằng một từ “thảm” họ ngay cả cử động còn không thể chứ nói gì đến đứng dậy.

Một bầu không khí im lặng lại bao trùm, mọi âm thanh đều trở nên rõ ràng, tiếng thở gấp, tiếng tim đập liên hồi và cả tiếng kim đồng hồ.

“tích... ! tắc...! tích...”

Họ đều hướng mắt nhìn về phía chiếc đồng hồ treo trên tường mà thở dài, đã 5 tiếng trôi qua nhưng vẫn không có tin tức gì, số phận của họ chẳng khác chỉ mảnh treo chuông, lo sợ không thể thấy ánh mặt trời ngày mai.

Người thanh niên tức giận tiến lên nắm lấy cổ áo của một người đang nằm trước mặt hắn, kéo người đó đứng dậy, vừa giơ quyền ra thì ngoài cửa truyền đến âm thanh gõ cửa.

“thiếu gia, La thư ký đã trở về”

Mọi người trong phòng cảm giác như họ vừa tránh được một kiếp nạn, trên khuôn mặt không tránh để lộ nụ cười vui mừng.

Người thanh niên thả người trong tay hắn ra, người kia lập tức ngã xuống sàn. Còn hắn thì lạnh lùng rời đi.

Hà quản gia hi vọng tin tức La thư ký đem về là tin tốt, nếu không lão không dám nghĩ tới chuyện gì sẽ xảy ra, lão thở dài nhìn cánh cửa đang dần bị đẩy ra.

Cánh cửa từ từ mở rộng, tương phản với ánh đèn sáng bên ngoài là một mảng tối đen, ánh sáng len lỏi vào trong phòng nhưng chỉ vừa đủ để nhìn thấy rõ dung mạo của người thanh niên khi nãy.

Khuôn mặt tuấn tú góc cạnh cương nghị, đôi mắt nâu sâu lạnh lùng, trên người lại dính đầy máu đang đi ra, như một con báo đen trước ánh mắt kinh sợ của mọi người.

Hà quản gia khi thấy người thiếu gia bê vết máu, rất lo lắng vội chạy lên trước đỡ lấy, rồi gấp rút ra lệnh cho những người đứng sau lão.

“mau...! mau gọi bác sĩ Lương”

“ta không sao” Người thanh niên giơ tay lên đẩy Hà quản gia ra, mà đi thẳng về phòng.

Những vệ sĩ bên ngoài nhìn thấy thiếu gia lướt qua, họ cũng chỉ biết cúi xuống không dám ngăn đầu, gần như nín thở không dám phát ra bất kì tiếng động nào, lại sợ chọc giận hắn mà nhận khổ vào thân.

Trong lòng lại nhớ đến một vị tam thiếu gia ôn nhu lương thiện trước kia, cư xử với mọi người rất tốt, nhưng từ khi chuyện đó xảy ra tính tình tam thiếu gia đã thay đổi, trở nên lạnh lùng, ít nói lại nóng nảy vô cớ.

Đây là chuyện của hai người kia gây ra tại sao người gánh chịu là họ. Họ trầm mặt một lúc rồi lại hướng mắt nhìn về bóng lưng Đinh Hạo đang khuất dần mà nghĩ đến những ngày tháng sau này của mình.

Hà quân gia vẫn còn cảm thấy rất tức giận khi nghĩ đến những vết máu dính trên người thiếu gia, nên muốn đi thẳng vào trong, mắng cho những người trong phòng một trận.

Lão hùng hổ đẩy cửa vào, chưa thấy gì đã lên tiếng mắng chửi: “vừa rồi là người nào ...”

Nhưng khi bước vào thì rất bất ngờ, vẻ mặt trở nên cứng đờ, giọng điệu cũng nhỏ lại đến mức chỉ có lão mới nghe ra.

“đã thương....tam thiếu gia....”

Ánh đèn được bật lên, mọi người mới nhìn thấy rõ cảnh tượng bên trong, mà không tránh khỏi rùng mình khiếp sợ, phản ứng còn hơn gấp mấy lần khi nhìn thấy Dinh Hạo bước ra khi này.

Căn phòng rộng lớn đều màu trắng, nền nhà được lát gạch màu đen, ở giữa dọc từ cửa cho đến cuối phòng được trải một tấm thảm màu đỏ sậm, trên tường lại treo những bức tranh hoa lan tím tinh khôi, cuối cùng là một đám ngỗng ngang lộn xộn.

Khắp nơi đều là người bị thương nằm lê lết trên sàn, khắp người máu me bết bết.

Trong phòng Dinh Hạo

“khốn kiếp! đừng để mình biết là tên nào đánh vào mặt mình”

Dinh Hạo soi mình trong gương, lấy tay sờ lên khóe miệng đang chảy máu tức giận quát tháo. Hắn cởi chiếc áo sơ mi dính máu ra quăng lên sàn, rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Phòng tắm có không gian thoát rộng, lộng lẫy và rất tao nhã, bồn tắm tựa như một hồ bơi nhỏ, xung quanh ốp gạch trắng tinh sảo, phía trên trần nhà là bộ đèn chùm quý phái, bốn bể là thủy tinh trong suốt, lại thoang thoảng mùi thơm hoa bách hợp.

Một thân thể trắng kiêu rần chắc, đang ngâm mình trong nước, làn nước mát lạnh làm cho tâm tình Dinh Hạo thư thái, những ký ức xưa cứ như thác lũ chảy cuộn cuộn...

7 năm trước

Bên ngoài cũng như bên trong ngôi biệt thự, tất cả chỉ là một màu u tối tĩnh mịch nhưng lại không hề yên lặng...

“Hạo! em nói đi, tại sao cô ấy không cho anh cơ hội...em nói đi, có phải phụ nữ đều tàn nhẫn như vậy không?”

“họ làm cho chúng ta si mê, làm cho chúng ta điên vì họ, rồi họ lại bỏ đi không một lời giải thích, cũng không để lại một chữ” Dinh Ngạo nắm chặt lấy cổ áo của Dinh Hạo.

Trong đại sảnh Dinh gia đang diễn ra một cuộc giằng co giữa những vị thiếu gia Dinh thị. Dinh Ngạo người nồng nặc mùi rượu đang nằm trên sàn nhà, nửa tỉnh nửa mê.

“anh hai! đứng lên đi” Dinh Hạo cố gắng kéo nhưng Dinh Ngạo vẫn không hề có phản ứng gì.

Dinh Ngạo lên cơn say, quậy phá tức giận đuổi hết mọi người, không cho phép ai tới gần hắn. Bọn họ đành núp một bên quan sát, chỉ có một mình Dinh Hạo ngoan cố không sợ mới dám ở lại.

“vì một người phụ nữ khiến mình như vậy, có đáng không” Dinh Hạo tức giận lôi Dinh Ngạo đứng dậy .

“em trai à! em yêu rồi sao” Dinh Ngạo mỉm cười, bàn tay vỗ nhẹ vào mặt Dinh Hạo, cả người lắc lư.

“hắn chưa yêu ai, nhưng vì một người đàn bà khiến mình thành một kẻ thảm hại, thì hắn thà suốt đời này không biết còn hơn”

Dinh Ngạo đẩy Dinh Hạo ra, lảo đảo đi tới tủ cất rượu, nhưng đi được giữa đường lại té ngã xuống đất.

“cô ấy thật sự đã biến mất, nếu cô ấy không trở về thì anh phải làm sao”

“Hạo! anh phải làm sao, em nói cho anh biết đi ”

Dinh Hạo bước đến nắm lấy vai Dinh Ngạo, hấn thật hết cách với người anh hai này, không hiểu ngày thường anh hai hấn làm sao lãnh đạo Ảnh Dạ, tổ chức sát thủ hàng đầu nổi danh trong truyền thuyết. ông ngoại còn sống mà nhìn thấy cảnh tượng này chắc bị chọc cho tức chết.

“anh khóc lóc như vậy thì chị ấy sẽ trở về sao” Dinh Hạo tức giận lên tiếng.

“vậy anh phải làm sao, em chỉ anh đi” Dinh Ngạo toàn thân chao đảo lắc lư, bám chặt vào Dinh Hạo.

Giờ thì hấn mới hiểu ra một đạo lý, tất cả đàn ông sau khi yêu đều trở nên đàn độn, không biết sự linh hoạt, thông minh của anh hai hấn đã đi đâu hết.

“thì tìm chị ấy về, không phải bắt người chính là sở trường của anh sao” Dinh Hạo ánh mắt cương quyết, trong đêm đen tĩnh lặng lời nói của hấn lại vang dội vô cùng.

Nhưng từ giây phút mà hấn thốt ra câu đó, Dinh Hạo không hề hay biết bản thân đang từng bước một, đi vào cái bẫy của con cáo già gian xảo Dinh Ngạo, và mở đầu cho chuỗi ngày gian khổ của bảy năm tiếp theo.

“được sao” Dinh Ngạo vẽ mặt thoáng qua một tia sáng giảo hoạt, rồi rất nhanh lại trở về vẻ mặt u thương ban đầu.

“có gì không được” Dinh Hạo nhăn nhó nhìn Dinh Ngạo,

“nhưng còn Ảnh Dạ, tổ chức một ngày không thể thiếu người lãnh đạo, anh vẫn không nên đi thì tốt hơn” Dinh Ngạo ngẩn đầu nhìn Dinh Hạo, rồi lắc đầu khổ não, sau đó nốc cạn chạy rượu .

“ực..ực..c..!!”

Dinh Hạo bắt đầu lưỡng lự, nhưng hấn không muốn nhìn thấy vẻ đau khổ của ông anh hai này chút nào.

“được! em sẽ tạm thời quản lý Ảnh Dạ thay anh, anh có thể đi tìm chị ấy về”

Lời nói mà Dinh Ngạo mong chờ nhất, cuối cùng được nói ra từ miệng của Dinh Hạo, trong lòng hấn vui mừng đến cỡ nào có trời mới biết, nhưng trước hết phải diễn cho trọn vai.

“còn việc du học của em” Dinh Ngạo không che dấu nỗi vui mừng, nhưng còn bày ra dáng vẻ quan tâm lo lắng.

“thì đợi đến khi anh về, cùng lắm một tháng”

.....

“bốp..! bốp...!!”

Dinh Hạo dần mở mắt ra, hấn nhìn lên trần nhà, tức giận đập tay vào bồn tắm, bọt nước bắn tứ tung khắp phòng, càng nghĩ đến chuyện cũ càng làm hấn thêm tức.

Dinh Ngạo đã không trở lại, hai năm, rồi bốn năm trôi qua. Hấn dần không có tin tức gì về họ, lúc đầu hấn rất lo lắng cho an toàn của người anh hai này, nên liên tục phái người đi tìm kiếm nhưng sau khi nghe thám tử hồi báo.

Nhớ đến những lời đó làm hấn càng giận “đại thiếu gia và phu nhân sống rất tốt, đại thiếu gia còn nói sẽ không trở lại Dinh gia, mọi chuyện của Ảnh Dạ sau này đều nhờ tam thiếu gia”.

Chuyện tốt thì không học nhưng chuyện xấu thì học rất nhanh, đó là Dinh Thừa, nghĩ tới người anh kế này đầu Dinh Hạo như muốn nổ tung.

Hấn còn nhớ vào một ngày đẹp trời, sau khi Dinh Ngạo biến mất được 1 năm....

“âm..m...!!”

Cánh cửa bất ngờ bị đá văng ra, Dinh Thừa đáng vẻ lo lắng, xồng xộc chạy thẳng vào trong phòng.

“xoẹt...!!”

Dinh Thừa giựt mạnh chiếc chăn ra và lôi người đang nằm trên giường dậy.

“xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao không cho anh biết” Dinh Thừa lên tiếng

Dinh Hạo vừa mới chộp mắt đã bị người đánh thức, hần mò mẫm ngồi dậy. Trên miệng còn đọng lại một chút máu khô và khuôn mặt sưng đỏ, tất cả đều là chiến tích của trận đọ súng tối qua.

“tay em bị sao vậy” Dinh Thừa sốt ruột, giắt mạnh tay của Dinh Hạo lên xem.

“không sao, chỉ là chút trầy xước” Dinh Hạo hất bàn tay của Dinh Thừa ra, định tiếp tục nằm xuống thì Dinh Thừa lại giữ lại.

“băng bó đến như vậy, còn nói không sao” Dinh Thừa lên tiếng

“bàn tay của em sinh ra là để đánh đàn, không phải để đánh nhau, tất cả chuyện này đều do anh ta mà ra, thân là con trưởng tại sao có thể vô trách nhiệm”

“Anh...” Dinh Hạo nghe xong mà cảm thấy rất cảm động, nước mắt cũng sắp rơi ra.

“anh quyết định rồi, anh sẽ đi tìm anh ta trở về, không thể để em tiếp tục hi sinh”

Dinh Thừa nắm chặt tay của Dinh Hạo, ánh mắt chan chứa tình cảm, giọng nói thành khẩn chẳng khác lời tuyên thệ. Thời điểm đó Dinh Hạo chỉ là một cậu thiếu niên, trẻ người non dạ, nghe được những lời này của Dinh Thừa cảm thấy vô cùng sung sướng, nhưng rồi hắn nhận ra thực tế luôn rất phũ phàng.

Người thì không thấy Dinh Thừa mang về, mà cả hắn cũng biến mất, để lại cả một tập đoàn Dinh Thị cho Dinh Hạo quản lý. Ông trời thật bất công với hắn, tại sao Dinh Hạo hắn lại có hai người anh vô lương tâm như vậy.

“hai người tốt nhất đừng để tôi tìm được, nếu không...” Dinh Hạo tức giận xiết chặt nắm đấm sau đó bật người đứng dậy.

Khi Dinh Hạo bước ra từ phòng tắm thì trước mặt đã thấy La thư ký, một thân âu phục đen, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng, đeo cặp kính cận, khuôn mặt đầy mệt mỏi.

Dinh Hạo đứng xoay lưng, tay cầm ly rượu vang đỏ nhìn ra cửa sổ, bên ngoài bầu trời tối đen như mực bù lại ánh trăng đêm nay lại rất sáng.

“Nói ...!” Dinh Hạo nhấp nhấp chút rượu, lạnh lùng lên tiếng

“Dạ! sau khi đại thiếu gia, nhị thiếu gia cùng biến mất ở sân bay...” La thư ký dừng lại xem sắc mặt của Dinh Hạo, thấy Dinh Hạo tay nắm ly rượu càng chặt hơn, sau đó hắn cúi mặt xuống nói tiếp.

“thám tử điều tra về báo lại, đại thiếu gia lên chuyến bay đến Belize, còn nhị thiếu gia thì đến Mông Cổ, nhưng mà...” La thư ký dừng lại không dám nói thêm, bởi vì thái độ quá kích của Dinh Hạo.

“chết tiệt! ”

“bảy năm nay, hai người đó nghĩ bản thân đang du lịch sao”

Dinh Hạo ôm một cổ tức giận trong lòng nóng hừng hực, càng nghĩ càng tức giận cùng ghen tị, trong khi hắn vì phước hai người đó mà bận rộn không biết ngày đêm, còn họ lại trốn Đông trốn Tây vui chơi rất vui vẻ

“nói tiếp” Dinh Hạo quay lưng lại liếc nhìn La thư ký, sắc mặt hòa nhã, miệng nhếch lên.

“người của chúng ta phái đi đã đợi rất lâu ở sân bay, lại không thấy nhị thiếu gia cùng đại thiếu gia xuống máy bay”

La thư ký cúi mặt, mạnh dạn lớn tiếng nói một hơi không dám ngược nhìn Dinh Hạo, một lúc sau chỉ nghe thấy âm thanh của tiếng thủy tinh vỡ vụn trong phòng.

“choang.. ng....g...!!”

Dinh Hạo tức giận ném ly rượu trên tay vào tường, trên tường trắng dính một màu đỏ, những giọt rượu vang từ từ chảy xuống, còn trên sàn đầy những mảnh nhỏ thủy tinh li ti.

“Ra ngoài..!” Dinh Hạo rất tức giận lớn tiếng quát.

La thư ký lập tức đi ra, vừa ra tới cửa thì thấy một cô bé khoảng sáu, bảy tuổi khuôn mặt trắng hồng mồm mím, mắt to tròn, tóc xoan dài, trông rất đáng yêu.

“tiểu thư” La thư ký nhìn thấy cô nhóc mím cười, rồi bước đi.

Cô nhóc đi vào phòng, lập tức nhảy vào lòng Dinh Hạo. Dinh Hạo nhìn thấy tiểu nha đầu đáng yêu, tâm tình trở nên bình ổn, giọng nói cũng ôn nhu hơn.

“vẫn chưa ngủ, chú làm con thức giấc”

Cô nhóc tròn xoe đôi mắt nhìn Dinh Hạo lắc đầu, rồi gục đầu vào ngực hắn.

“hay con nhớ họ” Dinh Hạo xoa đầu tóc mềm mại của cháu gái, xoay người cô bé đối mặt với mình, nhìn vào đôi mắt to tròn đen láy của cô bé mím cười.

Một năm trước, có một cô gái nhỏ đáng yêu trên vai mang theo chiếc ba lô, kiêu ngạo đứng trước mặt hắn. Cô nhóc đưa cho hắn một lá thư, rồi đi thẳng vào trong, ngồi trên ghế như một nữ vương nhìn thẳng vào hắn. Vừa nhìn nhóc Dinh Hạo biết ngay là cháu gái của hắn, vì cô nhóc giống tạc Dinh Ngạo anh trai hắn. Nhưng hắn không thể nào hiểu nổi trên đời này lại có cha mẹ nào như họ.

“con không nhớ họ, là họ không cần con” giọng nói nũng nịu pha chút giận hờn.

“Ngốc! không có cha mẹ nào không cần con mình” Dinh Hạo gõ vào đầu cô nhóc, mím cười nhìn cô nhóc.

Nếu Dinh Hạo tinh mắt sẽ thấy ánh mắt giảo hoạt và nụ cười hồ ly của cô nhóc khi nói những lời này, vì không ai rõ nguyên nhân thật sự mà cha mẹ cô nhóc đưa nhóc về bên cạnh chú ba mình là làm “tình báo kim gián điệp”, nghĩ tới đây nhóc lại cảm thấy kiêu ngạo, nếu không có nhóc bỏ ra chút sức lực thì cha nhóc và chú hai đã sớm bị chú ba “bấm dằm” từ lâu rồi.

Cô nhóc chu chiếc môi nhỏ nhắn lên, liếc nhìn Dinh Hạo, hắn mím cười xoa đầu cô nhóc, sau đó đứng dậy bế cô nhóc đi về phòng ngủ.

Cô nhóc như hiểu Dinh Hạo đang muốn làm gì nên vội lắc lắc tay Dinh Hạo.

“không! con chưa muốn ngủ, chú đàn cho con nghe đi ...” cô nhóc nũng nịu lên tiếng nhìn Dinh Hạo cầu xin rất thành khẩn

“nhe chú, con rất muốn nghe”

Dinh Hạo nhìn khuôn mặt của cô nhóc không biết nói lời gì, đành ôm cô bé đi đến cây đàn ở phía trước. Hắn nhẹ nhàng gỡ tấm vải đang bám đầy bụi bao phủ lấy cây đàn ra, nhìn cây đàn trước mặt, tâm trạng có chút hỗn loạn, hắn không còn nhớ lần cuối cùng hắn chơi đàn là khi nào.

Những ngón tay thon dài như được điêu khắc, tỉ mỉ bắt đầu lướt trên những phím đàn, tạo ra những âm thanh trầm bổng, đầy mê hoặc trong đêm lạnh tĩnh mịch, càng làm cho tâm hồn người nghe lâng lâng như lạc vào cõi mộng.

Hà Kinh đứng trước cửa, cũng không tự chủ thả hồn mình theo âm thanh mê hoặc của tiếng đàn.

Từ nhỏ tam thiếu gia đã bộc lộ tài năng thiên phú với âm nhạc, không loại nhạc cụ nào thiếu gia không biết, khả năng chơi nhạc cũng như khả năng đánh người của thiếu gia vậy rất “kinh người”, lão có chút tiếc cho tài năng âm nhạc thiên phú của thiếu gia không có người khác biết tới, mặc dù ở những khía cạnh khác thiếu gia của lão cũng rất lợi hại.

“nhanh như vậy mà đã ngủ..” Dinh Hạo mím cười nhìn cô nhóc đang ngủ say trong ngực hắn, sủng nịnh nói.

Dinh Hạo nhìn ra hướng cửa nhìn thấy Hà Kinh đang đứng đó, liền đưa tay ra hiệu cho lão tiến vào. Hà Kinh đi vào trong phòng nhẹ nhàng ôm cô nhóc đang ngủ say ra khỏi tay Dinh Hạo, rồi rời khỏi phòng.

Hắn thì vẫn ngồi đó, tiếp tục đàn tiếp bản nhạc đang còn dang dở.

Hawai

Ở một góc trời trong xanh đẹp đẽ nào đó, có hai kẻ vô tư tận hưởng cuộc sống thần tiên, mà người người ngưỡng mộ.

“ít nhất cũng là cỡ H..” Dinh Ngạo kéo nhẹ mắt kính xuống, nhìn cô nàng mặc bikini bóng bống đang chơi đùa trước mặt, lưỡi biếng lên tiếng.

“em nghĩ nhiều nhất cũng chỉ cỡ F, anh dám cược không...” Dinh Thừa khéo miệng nhếch lên, quay sang nhìn Dinh Ngạo

Dinh Ngạo có chút e dè, quan sát thật kỹ vật đánh cược của họ một lần nữa, rồi quay sang nhìn Dinh Thừa giọng điệu rất tự tin.

“cược thì cược, anh sợ chú mày sao...”

“nếu em thắng, thì anh phải trở về tiếp quản Ảnh Dạ..” Dinh Thừa bật người dậy, nhìn Dinh Ngạo lên tiếng

“còn nếu chú mày thua, he he...!! phiền chú em đặt vé máy bay, ngoan ngoãn về tiếp quản lại Dinh Thị của chú mày...”

Dinh Ngạo nghe đến vấn đề này cả người tỉnh táo hẳn, hẳn cũng ngồi dậy, nhìn Dinh Thừa giọng điệu rất giảo hoạt.

Nếu có người về tiếp quản Dinh Thị, thì chắc chắn tên nhóc cũng sẽ không sẵn hẵn như sẵn quái vật và hẳn cũng không cần lẩn trốn như một tên tội phạm, nghĩ tới ngày tươi đẹp sau này mà tâm trạng Dinh Ngạo tốt hẳn lên.

“em nói là G...”

Lúc cả hai đang hào hứng thì từ xa, giọng nói trong trẻo của phụ nữ vang lên, khiến cả Dinh Ngạo và Dinh Thừa đều quay đầu lại.

“Chị hai..”

Cô gái vừa đi tới thì bị Dinh Ngạo kéo vào lòng ôm chặt, nàng đẩy hẳn ra rồi quay sang nhìn Dinh Thừa.

“nếu em thắng cả hai người đều phải trở về, hai người dám cược không...”

Hai anh em Dinh Ngạo và Dinh Thừa quay sang nhìn nhau đặng đo một lúc rất lâu, rồi đồng thanh lên tiếng.

“Ok...!!!”

**** hết chương 1****

2. Chương 2: Xuyên Qua

Chương 2: xuyên qua

Tập đoàn Dinh thị

“Cộp..! cộp...!”

“Bạch Tiểu thư..”

“Cộp..! cộp...!”

“Bạch Tiểu thư...!!!”

Một cô gái xinh đẹp quynh rũ, mặc chiếc đầm hở vai ôm sát người đang đi tới, dáng vẻ rất tức giận, trên tay nắm chặt lấy tờ báo, không hề để ý gì đến người ở phía sau đang vẫy gọi, một mực đi thẳng.

“Bạch tiểu thư! chủ tịch vừa mới đi ra ngoài ” Tần Thanh vừa đuổi theo sau vừa lớn tiếng gọi.

“tôi không tin, chắc chắn anh ta đang cùng con diễn viên tép riêu An Tĩnh ở trong phòng này, tối qua họ còn...còn...”

Nghĩ đến chuyện tối qua Bạch Tĩnh càng thêm giận dữ, lập tức xoay ngoài bỏ đi, đang định đẩy cửa vào thì Tần Thanh nhanh chân chắn trước cửa.

“Tránh ra” Bạch Tĩnh tức giận, lớn tiếng quát.

“chủ tịch thật sự không có ở trong phòng” Tần Thanh hai tay chặn trước cửa, vừa lắc đầu vừa lên tiếng.

Bạch Tĩnh không hề để ý, nhất quyết đẩy hấn ra, hùng hổ đi vào trong phòng, nhưng...

“tôi đã nói chủ tịch không có trong phòng, Bạch tiểu thư lại không tin” Tần Thanh thở dài, lắc đầu nhìn Bạch Tĩnh.

Trong phòng hoàn toàn yên lặng, một bóng ma cũng không thấy chứ đừng nói bóng người.

Nhìn vẻ mặt muốn cười nhưng cố nén lại của Tần Thanh mà Bạch Tĩnh càng thêm tức giận, chưa bao giờ Bạch Tĩnh cảm thấy xấu hổ hơn lúc này.

“Hừm.!” Bạch Tĩnh liếc Tần Thanh, rồi giận dỗi bỏ đi.

“Ha..a...aa!!”

Tần Thanh cuối cùng vẫn là nhịn không được, ôm bụng cười đến nghiêng ngả.

Trên đường cao tốc

Một chiếc xe limousine sang trọng đang dần xuất hiện phía trước. Trong xe gồm một tài xế và ba người đàn ông.

Dinh Hạo đang nhắm hai mắt dựa người vào thành ghế, kế bên là La thư kí đang chăm chú nhìn màn hình laptop.

“reng...! reng..!!” tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên.

“tôi biết rồi” La thư kí nhắc máy lên nghe, nói chưa tới hai câu đã cắt điện thoại vào túi.

Hà Minh đang ngồi bên cạnh tài xế, hấn đặt tờ báo xuống, quay lưng lại nhìn La thư kí rất tò mò.

“là ai gọi đến”

“Tần Thanh...” La thư kí hồ hững lên tiếng, ánh mắt chưa hề rời khỏi màn hình Laptop.

“Bạch Tĩnh vừa mới đến công ty tìm tam thiếu gia”

“hừm...”

“phụ nữ bên cạnh thiếu gia lâu nhất cũng chỉ có ba tuần, Bạch Tĩnh này cứ ngu ngốc bám riết, càng làm thiếu gia thêm chán ghét”

Hà Minh thở dài, giọng điệu rất chán chường, sau khi nói xong thì tiếp tục cầm tờ báo lên nhưng vừa xem đến mục giải trí làm hấn phải dừng lại, bắt đầu bình luận.

Từ góc độ chụp của tấm ảnh rất dễ khiến cho người khác hiểu lầm mối quan hệ của hai người này, trong hình là một người đàn ông đang úp mặt trên ngực của người phụ nữ, còn người phụ thì cười đến ngây dại, cũng không có gì đặc biệt nếu người đàn ông đó không phải là...

Dinh Hạo Tam thiếu gia của Tập đoàn Dinh Thị, cũng chính là người đàn ông đang ngủ ở phía sau lưng hấn.

“lại thêm một người nữa, muốn dựa vào quan hệ với thiếu gia để nổi tiếng đây” Hà Minh nhanh chóng lật sang trang khác.

“tốc độ làm việc của họ cũng thật nhanh, mới chỉ tối hôm qua” La thư kí chỉnh lại cặp mắt kính, khoe miệng hơi nhếch lên, sau đó tiếp tục quan sát những dãy số trên màn hình.

“mấy người phụ nữ này cũng thật vô tri, cứ nghĩ tiếp cận được thiếu gia sẽ nổi tiếng” Hà Minh khoe miệng nhếch lên, lắc đầu nói tiếp.

“lại không hiểu bản thân chỉ là đồ chơi, thiếu gia chơi chán rồi có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào”

Hà Minh vừa dứt lời thì...

“vậy sao”

Bất ngờ một giọng nói từ sau ghế vang lên làm Hà Minh mặt mày tái mét, toàn thân đông cứng.

“nếu cậu không nói, tôi cũng không biết mình hạ lưu như vậy”

“ha..a...!!! thiếu gia cậu tỉnh rồi sao”

Hà Minh cười ngu ngơ nhìn Dinh Hạo, nhưng người nào đó vẫn mặt lạnh tanh, xong rồi coi như lần này hấn tiêu chắc.

Chùa Từ Ân

Cảnh vật xung quanh thật tĩnh mịch, một sự yên lặng đáng sợ, yên lặng đến mức có thể nghe được cả tiếng côn trùng, tiếng gió thổi, tiếng lá cây rơi.

“Xoạt...!”

Dinh Hạo mỉm cười nhìn ra ngoài cửa sổ, lại một chiếc lá phong nữa chạm đất, ánh sáng cuối cùng trong ngày đang dần tắt hẳn.

Chầm chậm đưa tách trà vào miệng, thưởng thức vị đậm đà dịu ngọt của trà Thiết Quan Âm thượng hạng, cùng mùi hương ấm áp của Trầm Hương thoang thoảng trong phòng, thật thư thái, thật dễ chịu, nhưng mà...

Dinh Hạo hấn lại không hề cảm nhận được cái tâm trạng đó.

“kẹt...ttt...!!!”

Một chú tiểu nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, mang theo một ấm trà mới đặt trên bàn, liền nhanh chóng rời đi, trước khi ra khỏi phòng một lần nữa liếc nhìn Dinh Hạo cùng vị cao tăng đang chơi cờ.

Hấn rất thông cảm cho tâm trạng của Dinh Hạo, đây đã là ấm trà thứ ba trong buổi chiều ngày hôm nay hấn mang vào phòng, mà sự phụ hấn hình như vẫn còn chưa nghiên cứu xong, bước cờ tiếp theo nên đi thế nào.

“Ất Diễn đại sư! sao lại cố chấp như vậy, chỉ là một ván cờ ” Dinh Hạo thở dài lên tiếng.

Trước mặt là một vị cao tăng tuổi ngoài bát tuần, khuôn mặt từ phúc, mặc bộ sam y màu nâu, ánh mắt đắm chiêu nhìn vào bàn cờ, trên tay cầm theo quân cờ đang lưỡng lự.

Quân cờ chưa kịp chạm vào bàn cờ Ất Diễn lại rút về, đặt xuống rồi rút về. Cảnh tượng như thế không biết tái diễn bao nhiêu lần, làm cho Dinh Hạo tự nhận mình là người kiên nhẫn nhưng không thể nhẫn hơn được nữa, vì chiều nay hấn phải bay sang Mali, giám sát một chi nhánh mới thành lập của Dinh thị, còn một nguyên nhân quan trọng khác, hấn nhất định đến Mali là ...

Theo tin tức mà thám tử điều tra được, có thể hai ông anh trời đánh thánh giật của hấn cũng đang ở đó.

“những người trẻ tuổi luôn là nóng vội” Ất Diễn đại sư đặt quân cờ xuống lại nghe thấy lời của Dinh Hạo nên dừng lại, mỉm cười phản kích.

“không phải sao, đại sư chỉ cần đặt nó xuống là được” Dinh Hạo cười giảo hoạt, bình thản lên tiếng, ánh mắt lại liếc nhìn vào quân cờ trên tay của Ất Diễn đại sư.

“nếu người không đặt quân cờ xuống, thì làm sao tôi có thể kết thúc ván cờ đây”

“không nôn nóng, không nôn nóng” Át Diễn nhìn vào bàn cờ sau đó nhìn Dinh Hạo, từ tốn lên tiếng

Nhưng thật ra trong lòng lại mắng thầm oán trách Dinh Hạo là xú tiểu tử đáng ghét, bất tri bất giác đưa lão vào bẫy, luôn là những cờ thế không lối đi, ông tự nhận mình là cao thủ trong kì nghệ tung hoành thiên địa không địch thủ, nhưng lại chẳng là gì so với tên nhóc này.

“Ầm..mm!!”

Cánh cửa bất ngờ được đẩy ra...

La thư kí đáng vẻ hời hả từ bên ngoài bước vào, kề sát vào tai Dinh Hạo nói nhỏ, không biết nói gì nhưng sau khi nghe xong, Dinh Hạo trở nên hốt hoảng vô cùng. Hắn bật người đứng dậy.

“Át Diễn đại sư! ván cờ này để lần sau Dinh Hạo sẽ bồi tiếp người, bây giờ ta có chuyện phải đi trước”

Lời vừa nói xong Dinh Hạo lập tức lao ra khỏi phòng. La thư Kí cũng đi theo phía sau hắn.

“Vạn vật trên đời cứ thuận theo tự nhiên, không nên cố chấp”

Người chưa tới cửa thì lời của Át Diễn đã vang lên bên tai, Dinh Hạo quay lưng lại, hắn không hiểu ý tứ trong lời nói vừa rồi của Át Diễn nhưng cũng miễn cưỡng gật đầu.

Át Diễn đại sư nhìn nước trà vàng tươi trong tách, mỉm cười rồi đem ly trà uống cạn.

“lần sau, sẽ có sao...”

Ra tới cửa, một chiếc xe limousine sang trọng đã sẵn sàng, một đám vệ sĩ xếp hàng dài, liền cúi đầu chào khi nhìn thấy Dinh Hạo bước ra.

“thiếu gia!”

“thiếu gia!”

“chuyện này là ai làm” giọng nói lạnh lùng vang lên, Dinh Hạo liếc nhìn La thư Kí.

“Vô Diệt” La thư kí nhìn Dinh Hạo nhưng lại thấy ánh mắt khó hiểu đến kì lạ của hắn, có chút hoài nghi.

Dinh Hạo suy nghĩ một lúc lâu, nhưng với cái tên này hắn lại không hề có bất kỳ ấn tượng nào, đành quay sang nhìn La thư kí

“là ai...”

Đúng là ngoài dự liệu của La thư kí khi nghe những lời này thốt ra từ miệng Dinh Hạo “chỉ mới một tháng người bị thiếu gia đánh cho bầm dập phải nhập viện, thiếu gia lại không có ấn tượng gì, có phải không đây”

“là con trai của Bạch lão hổ, thiếu chủ Bạch bang, tháng trước mới...” La thư kí lời chưa nói xong thì bị Dinh Hạo đánh gãy bằng một âm thanh.

“Rầm..m..m!”

“rắc..rắc...!!”

Dinh Hạo miệng nhếch lên tựa tiểu phi tiểu, một quyền giơ cao đánh vào cửa kính. Chỉ thấy tấm kính nứt ra sau đó vỡ vụn từng mảnh nhỏ, trên tay dinh Hạo lại chảy đầy máu, La thư kí và mọi người bị một màn này làm cho khiếp sợ.

“là tên ẻo lả đó, cháu gái của Dinh Hạo mà cũng dám động vào, hắn chết chắc rồi” Dinh Hạo tay xiết chặt thành quyền, ánh mắt đầy tơ máu.

“lên xe...!!”

.....

Trong một căn nhà cũ kỹ.

“thiếu gia, để lão gia biết” lời chưa dứt, thì...

“chát..t..t..!!”

Đã bị Vô Diệp cho ăn một cái tát vào mặt, cả người té ngã xuống đất.

“lão già đó sẽ không biết, để sau khi tao trị được tên Dinh Hạo và mang SR5 về cho lão, xem lão còn dám xem thường tao” Vô Diệp tức giận lên tiếng.

Một gã khác nhìn Vô Diệp mà lo lắng, tại sao thiếu gia quá ngậy thơ, Dinh Hạo đâu phải là con mèo bệnh nếu chọc phải con sư tử này hậu quả sẽ không lường trước, vì mình cũng là vì thiếu gia.

Hắn lén lút cầm điện thoại gọi cho Bạch lão hổ, nhưng bị Vô Diệp phát hiện liền giật lấy điện thoại, nhìn thấy số điện thoại quen thuộc, Vô Diệp tức giận ném xuống đất.

“Ầ m...m...m!!!” chiếc điện thoại bể ra thành nhiều mảnh vụn, lẫn lóc trên sàn.

“mày gọi cho lão ta làm gì” Vô Diệp túm lấy cổ áo người đó lên, ánh mắt đầy tức giận.

“mày nghĩ lão già đó ngăn được tao sao, lão là một con chuột già nhát cầy, lão sợ Dinh Hạo, nhưng tao không phải lão” Vô Diệp ném gã kia xuống đất, hắn tức giận xoay người đi.

“Bùm..m...m!!!”

Nhưng lại nghe được một tiếng nổ lớn phát ra, tất cả họ đều quay lưng lại...

Cánh cửa bị nổ tung, một đám người đằng đằng sát khí lần lượt bước vào, theo sau cùng là Dinh Hạo vẻ mặt cũng không tốt hơn mấy.

Dinh Hạo quan sát xung quanh nhưng không thấy người cần tìm, lạnh lùng ngồi xuống ghế liếc nhìn vô Diệp.

“người đâu...”

Vô Diệp bất ngờ khi nhìn thấy Dinh Hạo, nhanh như vậy đã tìm tới nơi, có phải mình đã quá xem nhẹ năng lực của Dinh Hạo, nhưng Vô Diệp không suy nghĩ được nhiều, hắn nhẹ nhể mỉm cười, ngồi xuống chiếc ghế đối diện Dinh Hạo.

“không vội, người tao sẽ trả cho mày” Vô Diệp lấy điều thuốc đưa lên miệng, một gã đứng kế bên cúi xuống giúp hắn châm lửa, Vô Diệp nhả khói thuốc về phía Dinh Hạo.

“nói đi! mày muốn gì” Dinh Hạo ngồi chéo chân lên bàn, từng ngón tay gõ trên thành ghế như đang đánh đàn, tựa tiểu phi tiểu, lời nói thốt ra.

“rất đơn giản, tao cần có SR5 và...” hắn nhìn Dinh Hạo mỉm cười rồi dừng lại ở chân Dinh Hạo.

“một cái chân của mày, tao phải nằm viện một tháng, đổi lại mày một cái chân không quá đáng chút nào, là chân trái hay chân phải tùy mày chọn”

Vô Diệp hết sức hống hách đưa ra điều kiện của mình, hắn biết Dinh Hạo rất yêu thương đứa cháu gái này, vụ này hắn tin mình thắng chắc.

“mày điên rồi, nằm viện một tháng, có phải nằm lâu quá não cũng teo luôn, dám đưa điều kiện đó với tao” Dinh Hạo tức giận lời đĩnh

“quyền quyết định là ở nơi mày, tao không ép” Vô Diệp mỉm cười nhìn Dinh Hạo, không để thái độ tức giận vừa rồi của hắn vào trong mắt.

“Tại sao Vô Diệp biết đến SR5, không phải là vũ khí ảnh dạ mới vừa chế tạo ra sao, hay trong Hà gia có nội gián” Dinh Hạo không muốn nghĩ nhiều, chuyện quan trọng là cứu người ra.

“SR5 tao có thể đưa mày, người tao dẫn về, còn về phần cái chân tao” Dinh Hạo dừng lại, liếc nhìn Vô Diệp

“mày có khả năng tự mà lấy”

“vậy là mày không chấp nhận yêu cầu nhỏ này của tao” Vô Diệp tỏ ra rất bất đắc dĩ, lười biếng lên tiếng nói tiếp.

“nếu mày coi trọng cái chân của mày như vậy, vậy thì thôi, chỉ là..”

Vô Diệp đưa tay ra, người đứng kế bên liền đặt lên tay hắn một chiếc điện thoại, hắn mỉm cười liếc nhìn Dinh Hạo rồi cầm điện thoại lên nghe.

“là tao”

“dạ! thiếu gia” người đầu dây bên kia trả lời.

“mày lập tức đánh gãy một chân con bé đó cho tao, nói với nó có trách thì trách chú ba của nó”

Vô Diệp giọng điệu cực kì âm hiểm, sau khi nói xong hắn đưa điện thoại cho người bên cạnh, lười biếng dựa vào ghế nhìn Dinh Hạo.

“người tao sẽ trả cho mày, chỉ là không bảo đảm nó còn nguyên vẹn hay không, một cô nhóc đáng yêu như vậy, nếu chỉ còn có một chân...chắc...chắc..thật là tội nghiệp, mày nghĩ có đúng không..”

“mày dám” Dinh Hạo đập mạnh tay vào ghế, lớn tiếng quát.

“vậy mày xem tao có dám không” Vô Diệp giọng điệu đầy thách thức nhìn Dinh Hạo.

“tao không có nhiều thời gian, mày chọn đi, mày hay con nhóc đó”

Khắp người Dinh Hạo lúc này đều hừng hực lửa, có thể thêu chết người, từ trước đến giờ chưa từng có ai dám uy hiếp hắn mà không phải trả một cái giá. Dinh Hạo tức giận đứng dậy, muốn đánh vào mặt Vô Diệp nhưng có người kéo hắn lại, nói nhỏ vào tai, lúc này tâm tình Dinh Hạo dịu đi rất nhiều.

“xem ra mày rất thích cái chân này của tao, nhưng mày có phước nhận rồi hãy nói” Dinh Hạo mỉm cười khó đoán nhìn Vô Diệp

“ầm..m..m!!”

Vừa nói xong Dinh Hạo một cước đá bay cái bàn trước mặt lên cao, khi cái bàn tiếp đất thì đã vỡ vụn từng mảnh. Dinh Hạo từ từ tiến lại gần, sát khí đằng đằng.

Vô Diệp run sợ lùi ra sau vài bước, hốt hoảng nhìn Dinh Hạo: “mày đừng có làm càn, người.. người đang ở trong tay tao”

“mày đang nói con bé sao” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Vô Diệp rồi chỉ tay về phía sau lưng hắn.

Vô Diệp nhìn theo hướng tay của Dinh Hạo, trên lầu một bé gái xinh xắn, tóc tết đuôi sam, mặc váy hoa.

“chết tiệt” Vô Diệp tức giận mắng chửi.

Đây không phải là con tin của hắn sao, lại được một đám người hộ tống xuống lầu, đáng hận là đám người này không phải là người của hắn.

“sao lại có thể” Vô Diệp bàng hoàng lên tiếng, hắn không thể ngờ tới, bốn phía canh gác nghiêm ngặt, khắp nơi đều là người của hắn mà Dinh Hạo lại cứu người trong tình trạng không ai hay biết.

Vô Diệp ngơ ngác một hồi, liền thọt tay vào túi quần, rút ra một cây súng chìa thẳng vào Dinh Hạo, đang định bóp cò.

“bốp..”

“bốp..!!”

Nhưng Dinh Hạo nhanh hơn tia chớp, hắn phi thân lên cao, đá bay cây súng ra khỏi tay Vô Diệp, một cước tiếp theo là đá ngã Vô Diệp xuống đất. Dinh Hạo xoay người đè bẹp tay Vô Diệp dưới chân, ra sức dẫm nát, chỉ nghe thấy âm thanh răn rắc của xương gãy, cùng tiếng hét chói tay của Vô Diệp vang lên.

“rắc..! rắc..!”

“Á..á..á..!!”

“Bạch Vô Diệp! mày thích cái chân này của tao, vậy tao sẽ dùng nó phét đi một tay của mày, mày yên tâm tao sẽ không giết mày, xem như thay cha tao trả lại cái ân tình cho Bạch lão hổ, chuyện hôm nay tao bỏ qua” Dinh Hạo mỉm cười, nhưng lực dưới chân vẫn không hề giảm.

“nhưng nếu mày không muốn cái mạng này, có thể tìm tao bất cứ lúc nào, tao không ngại giúp mày kết thúc nó sớm một chút” Dinh Hạo lạnh lùng lên tiếng.

“cút...!!”

Dinh Hạo rút chân ra khỏi người Vô Diệp rồi tiến đến cầu thang, ôm đứa cháu gái đáng yêu của mình vào trong lòng, sau đó xoay trước xoay sau, xoay đến nỗi cô bé chóng cả mặt, thấy cháu gái mình không hề sụt mề nên tâm trạng lo lắng của Dinh Hạo dịu đi rất nhiều, khuôn mặt cũng ôn nhu hơn.

“con không sao chứ”

“hu..hu...chú! con sợ..hu..hu..”

“không sao rồi, ngoan đừng khóc, đừng khóc...chú đưa con về nhà”

Khi hai chú cháu bước xuống lầu, thì Vô Diệp như một con thú phát điên vật vã dưới đất, hấn rút ra một khẩu súng giấu ở dưới chân, mà chỉa về phía Dinh Hạo bóp cò.

“pằng..!!!!”

Mọi người bị bất ngờ bởi hành động này của Vô Diệp nên không kịp trở tay, ngay cả Dinh Hạo cũng không kịp phản ứng đành chịu một phát đạn của Vô Diệp.

“bịch...!!” trời đất quay cuồng, hấn chao đảo mà ngã xuống

“thiếu gia...”

“chú...”

Dinh Hạo bị ngã từ trên cầu thang xuống, trên sàn màu đỏ tươi bao vây lấy hấn, nhưng máu vẫn không ngừng chảy. Mọi người nhanh chóng vây chặt lấy hấn, miệng la hét, dù rất muốn nhưng hấn lại không thể nghe thấy được gì.

Dinh Hạo nằm trên sàn thoi thóp, nhìn lên chùm đèn thủy tinh phía trên, vì gió mà đang lắc lư, âm thanh xung quanh trở nên không rõ ràng, những kí ức lúc nhỏ như cuộn phim chiếu chậm sống động lần lượt hiện ra.

Trong bệnh viện

“cộp..! cộp..!!”

Trước cửa phòng phẫu thuật, hai gã thanh niên đang không ngừng đi qua lại, khi nhìn thấy bác sĩ bước ra, một người thanh niên vội chạy đến túm chặt lấy tay bác sĩ.

“chú Lương! tình trạng của Hạo như thế nào rồi” Dinh Ngạo hai mắt đỏ hoe, giọng nói thì run rẩy tuyệt vọng.

Bác sĩ Lương không nói gì, chỉ lắc đầu thở dài.

“phịch..!”

Nghe được đáp án từ miệng bác sĩ. Dinh Ngạo trấn động cả tinh thần lẫn thể xác, hấn suy sụp ngã vào tường, hai chân không có chút sức lực dần dần trượt ngã, ngồi phịch xuống đất.

Tâm trạng của người thanh niên còn lại cũng không tốt hơn bao nhiêu, có phần kích động hơn so với Dinh Ngạo.

“trong ba mươi phút nữa, tôi muốn tất cả sát thủ của Ảnh Dạ phải có mặt trước cửa Dinh gia” Dinh Thừa tức giận, cầm điện thoại ra lệnh.

Sau khi thấy bác sĩ Lương từ phòng mổ hần đi ra, hần vội cắt điện thoại vào trong túi rồi đi đến chỗ bác sĩ, nghe được đoạn đối thoại giữa bác sĩ và Dinh Ngạo, hần cực phần nộ, trán hần nổi gân xanh, mắt tràn đầy những tia máu.

“em sẽ sang bằng Bạch hổ bang”

“Bộp ! bộp...!!”

Hần liên tục đập tay vào cửa, mà không hề biết tay mình đang chảy rất nhiều máu, cứ gào thét đòi trả thù.

“em sẽ bắt tên Vô Diệp đó chôn chung với tiểu Hạo”

“Thừa...! Đứng lại”

“em định đâu, ngay lúc này Hạo rất cần chúng ta, em muốn để nó lại một mình sao”

Dinh Thừa vừa xoay người bỏ đi thì bị Dinh Ngạo kéo lại, hần quay lưng lại đối diện với khuôn mặt đau thương, khốn khổ của Dinh Ngạo, hai anh em ôm chặt an ủi lẫn nhau, tràn ngập trong nước mắt.

“anh hai ”

Những hồi ức trẻ thơ lại ùa về như thác lũ....

“hu hu...!”

“em sợ quá anh hai ơi... Hạo sợ, anh hai ơi” bé Hạo méo máo khóc, nhóm đôi chân trần nhỏ bé lên, cố gắng thò tay ra cửa sổ nắm lấy tay hai anh trai.

Lúc này Dinh Hạo năm tuổi, ngoài cửa sổ Dinh Ngạo (mười bốn tuổi), Dinh Thừa (mười hai tuổi) đang nhìn vào trong, suốt một ngày một đêm, hai đứa bé trai trên tay mỗi người cầm theo con dao găm nhỏ, luôn đứng bên ngoài căn phòng này quan sát, để đảm bảo an toàn cho Dinh Hạo, bất cứ lúc nào cũng có thể phóng ra nếu cảm thấy an toàn của em trai chúng bị đe dọa.

Một đêm u tối không ánh trăng, trong phòng chỉ ánh sáng lơ mơ của ngọn đèn dầu nhưng cũng không cho là sáng.

“Hạo ngoan, nghe lời anh đừng khóc nữa, đây là món em thích ăn nhất, em ăn đi” Dinh Thừa bên ngoài cửa sổ, đưa đồ ăn vào cho bé Hạo của họ

“hu...hu!! không phải hai anh nói Hạo là bé ngoan, vậy tại sao ông ngoại lại nhốt Hạo trong này.. hu hu...Hạo sợ lắm, anh hai thả Hạo ra ngoài đi, trong này rất tối”

“hu..u...!”

Bé Hạo vừa khóc vừa cầm bánh bao nhé vào miệng, vụn bánh dính đầy khuôn mặt tròn trịa, nước mắt lại không ngừng chảy, như một chú mèo con, trông thật đáng yêu nhưng lại khiến kẻ khác đau lòng.

“đừng vội! ăn từ từ thôi, tất cả đều là của em” Dinh Ngạo lấy tay lau sạch nước mắt, vụn bánh bao trên mặt cho bé Hạo, sủng nịnh lên tiếng.

“em nghe anh nói..con trai không khóc, chỉ có tụi con gái mới hay khóc nhe”

“Hạo không khóc, Hạo không phải là con gái” Bé Hạo lấy hai tay quẹt sạch nước mắt trên mặt, cao giọng nhìn hai anh nó.

Do sở hữu một khuôn mặt hết sức đáng yêu, so với bé gái còn đẹp hơn nhiều, nên nhiều người vẫn lầm tưởng nó là một bé gái, dù còn rất nhỏ nhưng tự ái khá cao, cho nên nếu ai nói xinh đẹp hay đáng yêu chắc chắn là đang trêu chọc nó.

“đúng vậy, bé Hạo làm sao là con gái được” Dinh Ngạo và Dinh Thừa nhin không được cười, mà chòm tay vào trong véo lên khuôn mặt đáng yêu của nó.

Lúc này một âm thanh lạ trong phòng tối vang lên.

“gừm, gừm...gừm...!!!”

Cả ba anh em cùng nhìn về phía phát ra thứ âm thanh đáng sợ đó, chỉ thấy trong bóng đêm một đôi mắt sáng đang gầm gừ tức giận, tiến về phía bé Hạo ngày càng gần.

Một con mãnh thú đang bước ra trước mặt bé Hạo chờ động thủ, sẵn sàng nhảy vồ vào người nó bất cứ khi nào.

“gừm...gừm....!”

“Hạo ngoan, cầm dao lên đâm vào nó” Dinh Ngạo hốt hoảng nhìn con thú đang lao về phía Dinh Hạo, trên tay xiết chặt con dao, sẵn sàng ra tay nếu có tình huống bất ngờ.

“không! đó là Lulu mà anh hai.. lulu sẽ đau” bé Hạo liên tục lắc đầu không nghe theo lời Dinh Ngạo.

Lulu từ lúc mới sinh đã đi theo bé Hạo, nó rất đáng yêu, nhưng hôm nay trông lulu thật dữ tợn, nhìn ánh mắt đau đớn của lulu, bé Hạo biết lulu cũng đang rất không ổn, nên không muốn làm đau lulu.

“Hạo! đừng sợ, em không thấy lulu đang rất khó chịu sao, em cứ làm theo những gì anh dạy ở trong rừng, lulu sẽ không còn đau nữa”

Dinh Thừa an ủi vỗ Dinh Hạo, mặc dù tình cảnh trước mắt hết sức nguy hiểm, cũng không có nhiều thời gian, thuốc đã phát huy tác dụng chỉ sợ lulu sẽ xé tan bé Hạo của hắn.

Bé Hạo do dự nhìn về phía Dinh Thừa, sau đó nhìn lulu, trông lulu thật là đau à.

“vèo...o...!!”

Trong lúc này bỗng dưng Lulu như phát điên lao về phía bé Hạo, dùng móng vuốt sắc nhọn của mình giữ Dinh Hạo dưới thân, quần áo bị lulu cào rách, trước ngực chảy máu, đôi răng sắc bén của lulu dưới ánh trăng càng thêm sáng bóng đang đặt dưới cổ bé Hạo như muốn nuốt chửng con mồi.

Dinh Thừa, Dinh Ngạo hết sức hoảng sợ nhìn cảnh tượng trong phòng. Lúc này con dao của bé Hạo thì đang ở khoảng cách rất xa. Dinh Thừa nhanh trí ném con dao của mình vào cho bé Hạo.

“Cạch...ch.!!!”

Cả Dinh Ngạo lẫn Dinh Thừa đều hiểu rõ vấn đề này nếu bé Hạo của họ không tự tay mình giết lulu, thì ông ngoại sẽ không thả Hạo ra, cho tới khi ông đạt được mục đích của mình, nếu lần này thất bại thì lần sau đối tượng mà bé Hạo phải đối phó sẽ mạnh hơn lulu rất nhiều.

“Hạo giết nó đi” Dinh Thừa, Dinh Ngạo lo lắng, đồng thanh lên tiếng, hai tay nắm chặt khung sắt.

“Hạo giết nó đi..”

“giết nó đi..”

Bé Hạo bị móng vuốt của lulu đè dưới thân, một cánh tay cố vươn tới con dao của Dinh Thừa nằm trên sàn, dùng hết sức mình cầm con dao nhỏ đâm vào ngực lulu.

“bụp..p..!!”

Máu văng khắp người Dinh Hạo, lulu ngã sập đè trên người Dinh Hạo, thật nặng thật khó thở, trên người bị thấm ướt bởi chất lỏng nóng chảy ra từ người lulu. Một giây sau đó bé Hạo liền hôn mê bất tỉnh.

Mơ màng thấy hai bóng người quen thuộc bước vào phòng không ngừng kêu tên nó.

“Dinh Hạo! Dinh Hạo! em mau tỉnh dậy”

“nhìn anh! Dinh Hạo...”

.....

“Dinh Hạo! Dinh Hạo! mau tỉnh dậy”

Nhưng ai đang kêu tên hắn, thật tha tha thiết, thật ảm áp...

Chắc hẳn đang mơ, nếu không sao hẳn lại nghe được âm thanh quen thuộc của hai ông anh trời đánh đó văng vẳng bên tai, cũng thật rõ ràng, cũng thật thê lương, không phải có người từng nói hẳn, chỉ có con gái mới khóc, con trai không bao giờ khóc, vậy tại sao bọn họ lại khóc.

Mặc kệ là mơ hay thực, hẳn cũng rất muốn nhìn thấy họ, đã lâu rồi hẳn chưa gặp họ, thật sự ...thật sự...rất nhớ họ.

Nhưng tại sao không thể mở mắt nổi, hai mí mắt thật nặng dù cố sức thế nào cũng không có tác dụng, vẫn không thể nhìn thấy họ, mọi thứ như đã vượt qua tầm kiểm soát của Dinh Hạo.

Thật mệt mỏi, hẳn rất muốn ngủ, sau khi thức dậy mọi thứ có lẽ sẽ trở lại bình thường, nhưng hi vọng hai ông anh trời đánh đó sẽ không biến mất, hẳn muốn sau khi tỉnh dậy người đầu tiên nhìn thấy chính là họ.

Mùi hương hoa đào thoang thoảng, dưới cửa sổ là một chiếc giường đá, được phủ bằng lớp vải dày thô sơ, một thiếu niên khôi ngô chừng mười sáu tuổi đang nằm bất động trên giường.

Mi mắt khẽ run, ngón tay cử động bám vào giường và cơ thể dần có ý thức, người thiếu niên từ từ ngồi dậy. Hắn bước xuống giường, chân vừa chạm đất bỗng choáng váng té ngã.

“tên ẻo lả chết tiệt, ra tay cũng quá nặng” Dinh Hạo tức giận, sờ vào vết thương trên đầu mình lớn tiếng chửi mắng.

Dinh Hạo quan sát mọi vật xung quanh mình, một ý nghĩ lạ lẫm xẹt qua trong đầu hẳn lúc này.

“nơi này là đâu”

**** hết chương 2****

3. Chương 3: Thân Phận Sau Khi Xuyên Qua

Chương 3: Thân phận sau khi xuyên qua

Từ trên cao những dòng nước trong veo men theo vách đá mà chảy thẳng xuống, bên dưới là cả một hồ sen nở rộ, gió thổi mang theo mùi hương hoa và những cánh hoa đào tung bay, một vẻ đẹp như chốn đào tiên.

Mặc dù cảnh đẹp nhưng Dinh Hạo lại không có tâm trạng thưởng thức, trong lòng thầm trách, không biết bản thân đã nằm đợi bao lâu, nhưng hai người anh không tìm không phổi đó của hẳn, vẫn không thấy đến thăm hẳn, thậm chí cả bóng dáng của y tá và bác sĩ cũng không có, cuối cùng không nhìn được hẳn ngồi dậy, tự mình đi tìm họ.

Dinh Hạo vừa định bước xuống giường, liền nhìn thấy, đặt ngay ngắn phía dưới là đôi hài màu đen, phía trên thêu chỉ vàng hoa văn rồng bay phượng múa rất tinh xảo, và bộ y phục rườm rà, dài đến tận chân mà hẳn đang mặc trên người, mà dở khóc dở cười.

“đùa gì đây, tưởng đang đóng phim cổ trang sao”

Dinh Hạo vì nằm trên giường quá lâu, nên vừa bước xuống liền choáng váng mặt mày, hẳn đưa tay sờ lên vết thương vẫn cảm nhận được một trận đau điện từ trên đầu hẳn truyền tới, có chút thất vọng, quát tháo.

“chết tiệt! cái gì cũng giả, sao chỉ có cái này là thật”

Xung quanh trở nên u ám, mây đen nhanh chóng kéo đến che kín cả bầu trời, những trận mưa như thác lũ không ngừng trút xuống.

Dân chúng trên đường đang hồi hải lưu chuyển, mọi vật xung quanh đều quay cuồng chuyển động, riêng chỉ có một thân bạc đơn độc đứng đó không hề nhúc nhích.

“Á...a....a...!!!!” Dinh Hạo hét lên như người điên dại.

Càng tìm hiểu sâu càng làm hắn thêm hoảng loạn, mọi thứ đều là thật, những nơi hắn đi qua, những việc đã gặp, và những người hắn tiếp xúc trên đường, làm Dinh Hạo tin chắc chắn một điều.

Đây không phải là giả, càng không phải mơ, mà hắn đã xuyên không.

Nơi hắn đang đứng là Lăng Thiên quốc, năm thứ hai mươi hai. Hoàng đế hiện tại là Lăng Thiên Thần. Lăng Thiên quốc đang ở trong thời kì thịnh thế, là một trong tứ Đại cường quốc, ba quốc gia còn lại là Mạc Y quốc, Bích Lăng quốc và Diệp Kỳ quốc, ngoài ra còn có một số quốc gia, bộ tộc nhỏ khác trong lục địa này.

Dinh Hạo mang theo tâm trạng thơ thẩn như một cái xác không hồn, quay lại ngôi nhà trúc mà lần đầu tiên hắn nhìn thấy sau khi tỉnh dậy. Bởi vì ngoài nơi này ra thì hắn cũng không biết phải đi đâu.

Khi Dinh Hạo đi đến chiếc cầu bắc ngang qua ngôi nhà trúc, thì nhìn thấy một thiếu niên khoảng mười lăm tuổi đang gấp rút chạy về phía hắn.

“vương gia!” Tiểu lục tử vui mừng chạy về phía Dinh Hạo ôm chặt lấy hắn.

“tên nhóc kia là đang gọi hắn sao” Dinh Hạo đang hoang mang suy nghĩ thì bị Tiểu lục tử làm cho hồi tỉnh, hắn nhìn tiểu lục tử với ánh mắt nghi hoặc.

Hắn nhìn trước nhìn sau, thì nơi này ngoài hắn và tên nhóc này ra, không có người thứ ba khác, nên chắc người mà tên nhóc đó vừa gọi chính là hắn, nhưng xưng hô vừa rồi.

“vương gia! ngài đã tỉnh lại rồi, tạ ơn trời đất, ngài làm nô tài lo quá hu..hu..!!!” Tiểu lục tử ôm chặt lấy Dinh Hạo khóc thút thít vào trong lòng hắn như một tiểu hài tử.

“người là ai vậy ” Dinh Hạo đẩy Tiểu lục tử ra khỏi người hắn, nhìn thẳng vào đôi mắt đang đỏ hoe của tiểu lục.

Một tin sét đánh ngang tai, Tiểu lục Tử chỉ muốn ngất ngay lập tức.

Dinh Hạo nằm trên giường, tay gác trên trán suy nghĩ, trước đây có đánh chết hắn, hắn cũng không tin sẽ có chuyện xuyên không, nhưng bây giờ nó lại xảy ra trên người hắn.

Thân phận hiện tại của hắn là Lăng Thiên Hàn, Hạo vương của Lăng Thiên quốc, tên Lăng Thiên Hàn này đang trên đường đến Lam Nguyệt sơn thì bị thích khách ám sát, té xuống núi hôn mê ba ngày.

“vương gia! chắc ngài đang rất đói, nô tài đã chuẩn bị những thức ăn người thích nhất” Tiểu lục tử từ bên ngoài bưng vào một khay thức ăn đặt lên bàn, rồi quay sang nhìn Dinh Hạo.

Sau khi nghe tiểu lục nói Dinh Hạo mới nhận ra, từ lúc tỉnh dậy hắn vẫn chưa có gì vào bụng, bụng cũng đang ầm ỉ kêu gào, hắn lập tức bật người dậy đi đến chỗ tiểu lục, ăn ngấu nghiến hết thức ăn trên bàn.

Sau khi Dinh Hạo ăn xong Tiểu lục tử nhanh chóng thu dọn mọi thứ trên bàn, rồi mang vào một chậu nước và một chiếc khăn đặt bên cạnh.

Dinh Hạo vừa đặt tay vào chậu, không tránh khỏi ngạc nhiên khi nhìn hình ảnh phản chiếu trong nước.

“đưa ta cái gương” Dinh Hạo gấp rút lên tiếng, nhưng ánh mắt không hề di chuyển khỏi hình ảnh trong chậu nước.

Khi tiểu lục mang gương đến, chưa kịp nói gì thì Dinh Hạo đã chụp lấy cái gương.

Tóc đen dài, nửa đầu trên búi tóc cài quan ngọc, trên trán quần băng còn dính máu, khuôn mặt anh tuấn, má lún đồng tiền, mắt phượng hẹp dài, mũi ưng thẳng tắp, môi đỏ răng trắng. Đây...đây...

Chính là hân của mấy năm về trước nhưng mà gương mặt sáng, làn da trắng như tuyết này là sao, không phải màu da đồng khỏe mạnh của hân, còn cơ bắp trước kia của hân, cái cơ thể thư sinh yếu ớt, gió thổi cũng ngã này là hân ư.

“Chết tiệt” Dinh Hạo tức giận mắng chửi.

Tiểu lục tử nhìn Dinh Hạo, sao vương gia nhìn mình trong gương lại tức giận như vậy, lắc đầu khó hiểu, bưng thao nước đi ra ngoài.

Hai ngày sau.

Hân đã ở đây được hai ngày, vết thương trên trán cũng đã khỏi hân, cũng nên rời khỏi nơi này.

Đêm qua, tiểu lục tử nói với hân ân nhân của hân Linh Trung đạo nhân đã trở về.

Hân cũng nên đi gặp vị ân nhân này, nhiều ngày qua Dinh Hạo cũng đã nghĩ nhiều về Linh Trung này, ở nơi vắng vẻ như vậy, sự xuất hiện của lão và việc lão cứu Hạo vương chỉ là tình cờ sao.

Dinh Hạo đi tới hậu viện thì nhìn thấy một vị đạo sĩ đầu tóc bạc trắng, người ngoài trăm tuổi, tay cầm phát trần. Đang ngồi uống trà dưới gốc hoa đào, trước mặt là một bàn cờ.

Kế bên vị đạo sĩ là một hán tử tuổi độ tứ tuần, nhưng lại đang đùa giỡn với một chú khỉ nhỏ.

Dinh Hạo đứng quan sát một hồi lâu, lại mỉm cười, có kiểu chơi cờ này sao, lần đầu tiên hân thấy tay trái đấu với tay phải, còn chơi rất say mê.

“cộc..! cộc..!”

Nhìn thấy Dinh Hạo đi lại gần, hán tử đứng bên cạnh vị đạo sĩ vội đến cản lại.

“Châu Tử..” Linh Trung lên tiếng.

“Dạ! sư phụ” Châu Tử hiểu ý sư phụ mà lùi lại, tránh đường cho Dinh Hạo đi qua.

“ngài chắc hẳn là Linh Trung đạo trưởng mà tiểu lục tử nhắc đến”

“Hạo vương mời ngồi” Linh Trung đạo trưởng chỉ tay vào ghế đối diện, sau đó rót trà mời Dinh Hạo.

Dinh Hạo từ từ thưởng thức tách trà trong tay, nước trà vàng tươi sánh đậm tựa hồ phách, mùi thơm tự nhiên ngào ngạt như hoa lan, vị trà lại đậm đà dịu ngọt lâu tan, đây hẳn là trà Thiết Quan Âm thượng hạng. Làm hân nhớ đến một vị cố nhân xưa, người đó cũng thích uống loại trà này.

“lão nghe nói người muốn rời khỏi đây” Linh Trung đặt tách trà xuống nhìn Dinh Hạo.

“đa tạ ơn cứu mạng của đạo trưởng nhưng ta trước giờ không thích nợ ai, nhất là nợ ân tình người khác, nếu người cần ta làm gì, xin cứ nói”

Từ lúc bắt đầu Dinh Hạo luôn quan sát thái độ của Linh Trung, nhưng lại không thấy người trước mặt có bất kì biểu hiện gì, còn rất bình thản, tự tay sắp lại những quân cờ trên bàn.

Linh Trung vẫn im lặng không nói gì, cho tới khi quân cờ cuối cùng trên tay, nằm yên vị trí của trên bàn cờ, thì mỉm cười nhìn Dinh Hạo, giọng điệu từ tốn.

“lão gặp ngài là duyên, cứu ngài cũng là duyên...duyên hợp duyên tan, người không nợ nần gì lão, nếu ngài muốn trả ơn cứu mạng của lão thì có thể bồi lão chơi cờ”

Dinh Hạo mỉm cười cầm quân cờ lên và bắt đầu khai cuộc.

.....

Tiểu lục tử ngồi chồm hổm dưới đất, đang đếm những cánh hoa đào rơi trên mặt đất, thỉnh thoảng cũng có ngược nhìn hai người đang chơi cờ, thở dài rồi lại tiếp tục đếm hoa rơi trên đất.

Dinh Hạo cầm bình trà lên định châm trà, nhưng phát hiện nước trà đã cạn, hân liếc nhìn chiếc bàn kế bên “một, hai, ba” rồi nhìn sang bình trà trên tay hân “bốn”.

Đây đã là bình trà thứ tư, mặt trời đã sắp lặn, hần cũng nên đi nhưng mà người đó cứ cầm quân cờ trên tay không chịu buông, thì làm sao hần kết thúc được đây.

Dù chỉ mới tiếp xúc với Linh Trung đạo trưởng, nhưng cảm giác rất quen thuộc, từng động tác, từng cái chào mảy đến cả ánh mắt đắm chiều, đều giống một người.

Linh Trung cuối cùng cũng nghĩ ra cách để thắng ván cờ này, ngoài mặt tỏ ra hết sức bình tĩnh nhưng trong lòng hờn hờ vô cùng, lão mạnh dạn tự tin đặt quân cờ xuống.

“cách...!!”

Nhưng biểu hiện đặc ý này của Linh Trung không qua được cặp mắt Dinh Hạo, ván cờ này hần đã nắm chắc phần thắng, nhưng chỉ là không muốn phá tan mộng đẹp của Linh Trung, lại nhớ đến Ất Diễn Đại sư. Mà đã đưa ra một quyết định.

Hần mỉm cười đặt quân cờ xuống.

.....

“198889... ui da...!!!”

Tiểu lục tử đếm tới, thì cảm nhận một cơn đau điện người, hần ngược nhìn lên thì thấy một cây quạt đang nằm trên đỉnh đầu mình, mà chủ nhân cây quạt đó đương nhiên là vương gia chủ tử của hần.

“Đi thôi” Dinh Hạo thu hồi cây quạt lại, mỉm cười thẳng bước.

“vương gia là ai thắng” Tiểu lục tử thấy Dinh Hạo đi ra liền hỏi nhưng Dinh Hạo vẫn không trả lời, hai người họ chơi cờ rất lâu nên tiểu lục cũng rất tò mò muốn biết ai thắng ai thua.

Trong hậu viên Linh Trung vẫn còn ngồi đó nhìn đắm đắm bàn cờ trước mặt, nhớ tới ván cờ vừa rồi, cười khổ.

“tên xú tiểu tử”

Linh Trung hần được mọi người thiên hạ công nhận là đệ nhất kì nghệ nhưng duy nhất một người mà hần chưa bao giờ chân chính thắng được, luôn luôn không chịu cho hần chút mặt mũi nào.

“Tam thiếu gia! lão chỉ có thể giúp ngài đến đây, mọi chuyện sau này phải xem duyên số của ngài rồi” Linh Trung thở dài rồi từ từ nhắm mắt lại.

Châu Tử đi lại gần sư phụ hần, nhìn thấy sư phụ đang ngủ nên cũng không dám làm phiền, chỉ nhẹ nhàng thu dọn ấm trà, cẩn thận rời khỏi không dám phát ra bất kì tiếng động nào.

Lúc Châu Tử xoay người vô tình đụng ngã bàn cờ, những con cờ trên bàn không ngừng phát ra tiếng động.

“ầm..m..m..!!”

Hần lo lắng quay sang nhìn Linh Trung, sợ làm người tỉnh giấc nhưng khi nhìn thấy người vẫn còn ngủ say, mới thở phào nhẹ nhõm.

Châu Tử len lén ngồi xuống gom lại tất cả lại đặt lên bàn. Một khắc sau đó, hần chợt nghĩ đến một chuyện.

Sắc mặt trở nên trắng bệch, hai tay run rẩy. Hần hoảng hốt bước lại gần sư phụ mình, rồi đặt tay lên mũi lão, nhận ra lão đã không còn thở.

“Cạch ! Cạch ! Cạch...!!”

Tất cả quân cờ trong tay hần vung vãi khắp mặt đất.

“sư phụ...!!”

Tiếng hét của Châu Tử vang khắp bốn phía Thủy Dịch cư.

Cách chân núi Lam Nguyệt sơn 150 dặm

Một cô nương xinh đẹp duyên rũ khoảng hai mươi tuổi, tóc đen dài được buộc bởi dây lụa xỏa bên vai, cổ áo rộng để lộ ra một bờ vai trắng noãn như tuyết, bên ngoài phủ lên chiếc áo mỏng màu hồng.

Đối diện với cô nương xinh đẹp là ba hán tử cao lớn, tay cầm thanh đao đằng đằng sát khí, đang vây quanh lấy nàng.

“Lãnh Nhược Y! sao lại ngoan cố như vậy, chỉ cần người đưa thuốc giải, ta hứa sẽ tha cho người một mạng” lão Đại lên tiếng.

“Đại ca! nói nhiều với ả làm gì, trực tiếp bắt ả không phải được rồi sao” lão Tam nóng vội lao lên, nhưng bị thanh đao của lão Nhị cản lại.

“đệ đừng vội, khả năng dùng độc của ả rất lợi hại, nên cẩn thận” lão Nhị liếc nhìn Liễu Nhược Y.

“Một lũ cẩu, ta khinh... có giỏi thì cả ba cùng xông lên” Lãnh Nhược Y thân thể lão đảo, chân đứng không vững chỉ tay vào huynh đệ Liễu gia.

“người nói ai là cẩu” lão Tam dùng kiếm chĩa thẳng vào Lãnh Nhược Y.

“ta nói không đúng sao, tự xưng danh môn chính phái, mà hành động như bọn trộm gà bắt chó, dùng độc được đánh lên người khác” nàng tức giận mắng chửi huynh đệ Liễu gia.

“chỉ cần cứu được Tứ đệ, mặc kệ là cách gì, người cũng đang trúng độc, chỉ cần người giao thuốc giải ra, ta hứa sẽ tha cho người” lão Đại lên tiếng.

“Tứ đệ là người tốt, hắn chỉ ngưỡng mộ người, hành động dù mạo muội, người cũng đâu cần hạ độc hắn” lão Tam tức giận nhìn Lãnh Nhược Y.

“suốt ngày bám theo ta, đó là lỗi của hắn” Lãnh Nhược Y lên tiếng.

“tin hay không tùy các người, độc này ta không có thuốc giải, cứu được hắn chỉ có một mình Âu Dương Đình”

Nếu không phải ép người này xuất hiện, Lãnh Nhược Y cũng không cần dùng hạ sách này, nàng cũng không muốn hạ độc lão Tứ nhưng vì nàng biết Âu Dương Đình và lão trang chủ Liễu gia có giao tình nhiều năm.

“nói như vậy, là người muốn dồn Tứ đệ vào chỗ chết, trên giang hồ ai không biết Âu Dương Đình thần long thấy đầu không thấy đuôi, nhiều năm nay đã không hành tẩu giang hồ, dù tìm được hắn thì Tứ đệ có đợi được đến khi đó không” lão Nhị lên tiếng.

“người yên tâm loại độc này tuyệt nhiên không lấy mạng hắn, chỉ khiến hắn suốt đời hôn mê” Lãnh Nhược Y thân thể chao đảo nhìn huynh đệ Liễu gia

“Nhị ca không cần nói nhiều với ả, độc là của ả, đệ không tin ả không có thuốc giải”

“roẹt..t...!!!” lão Tam vung kiếm đâm kiếm về phía Lãnh Nhược Y

“ta dù trúng độc, nhưng cũng thừa sức đối phó các người”

“Vèo..o...!!!” Lãnh Nhược Y phi thân né tránh lưỡi kiếm của lão Tam.

Lão Tam cũng phi thân lên đối diện với Lãnh Nhược Y, hắn cúi người xuống, ba thanh kiếm trên lưng liền phóng về phía Lãnh Nhược Y.

“Vèo...!!!”

Lãnh Nhược Y lộn nhào trên không trung, tránh lưỡi kiếm của lão Tam, sau đó dùng một chưởng đẩy ba thanh kiếm về phía lão Tam, lão Tam nhìn ba thanh kiếm đang bay ngược về phía hắn, nhất thời xoay người né đi.

Cách đó không xa.

Dinh Hạo đang ngồi trong một chiếc xe ngựa sang trọng, tuy không bằng chiếc limousine đen của hắn nhưng so với thời này đã là quá tốt, bỗng dừng nghe được âm thanh.

“Phụt ...!!!”

“Phụt ...!!!”

“Phụt ...!!!”

Tiếp theo là tiếng ngựa hí vang lên, rồi xe ngựa bất ngờ dừng lại. Dinh Hạo bật ngựa ra phía sau.

“hí...i...!!”

Hắn ngược nhìn lên trên thì thấy ba thanh kiếm đang cắm xuyên qua, lưỡi kiếm chỉ cách đỉnh đầu hắn khoảng một đốt ngón tay. Tiểu lục tử đang đánh xe ngựa bên ngoài bị làm cho khiếp sợ.

“là tên khốn kiếp nào” Dinh Hạo tức giận nghiêng răng nhìn trừng trừng ba thanh kiếm đang cắm trên đầu hắn, muốn ra xem kẻ to gan đó là ai, nhưng ngại không dám đứng dậy, đành cúi người thấp xuống tránh lưỡi kiếm, vừa vén màn lại bị một vật nặng từ xa bay đến đè lên người.

“Bịch...!” Lão Tam bị một cước của Lãnh Nhược Y đá văng vào người Dinh Hạo.

Dinh Hạo ôn nhu mỉm cười nhìn lão Tam, đang nằm trên người hắn vẫn không động dậy, rồi chỉ tay vào ba thanh kiếm phía trên.

“Cái đó là của người”

Lão Tam như si ngốc nhìn người thiếu niên dưới thân mình, hắn chưa bao giờ gặp được người nam nhân nào “xinh đẹp” đến như vậy, nhất là nụ cười hoa đào, má lúm đồng tiền, đủ câu hồn đoạt phách.

“phải...”

“phải, là tốt...” Dinh Hạo mỉm cười rực rỡ nhìn lão Tam, rồi.

“bốp...p...!”

Hắn đẩy lão Tam ra, một cước đá bay lão Tam ra khỏi xe ngựa, nhớ ánh mắt lão Tam nhìn hắn, Dinh Hạo càng tức giận chỉ muốn một chân giẫm chết lão Tam.

“Bịch...!!”

Lão Tam lại bị một cước đá văng khỏi xe ngựa, vừa chạm đất lão Tam hắn liền phun ra một ngụm máu tươi.

Lão Đại, lão Nhị cùng Lãnh Nhược Y đang giao đấu cũng phải dừng lại, nhìn lão Tam đang nằm trên đất, rồi cùng hướng mắt về người thiếu niên đang đi tới.

Dinh Hạo hắn rất bất ngờ bởi cú đá vừa rồi của mình, không ngờ đến lại có thể mạnh đến như vậy, từ sau khi tỉnh lại hắn luôn cảm thấy trong người luôn có một luồng sức nóng chạy dọc trong cơ thể, nhưng lại rất khó khống chế.

Bỏ qua đề tài phức tạp đó đi, lúc này đây hắn rất muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

Dinh Hạo một thân bạch y phát phơ trong gió, xuất hiện trước mặt mọi người, hắn phe phẩy cây quạt trên tay, khoe miệng nhếch lên, liếc nhìn mọi người phía trước.

Cùng lúc đó lão Nhị, lão Đại cũng đồng quan sát thiếu niên anh tuấn tiêu soái trước mặt họ.

“thật xinh đẹp” lão Nhị, lão Đại đồng thanh lên tiếng

Trên đời này, Dinh Hạo ghét nhất ai nói hắn xinh đẹp, hắn chỉ muốn một đao giết người. Lão Nhị, lão Đại cảm thấy được ánh mắt khó chịu của Dinh Hạo nên biết mình đã thất thố nên thay đổi thái độ.

“Đại ca”

Lão Đại và lão Nhị nhìn nhau, rồi quay sang nhìn Lãnh Nhược Y cùng Dinh Hạo, họ đều cùng chung một suy nghĩ.

Nhìn nội lực của vị thiếu niên này chắc chắn thuộc hàng cao thủ, nhưng tại sao lại xuất hiện vào lúc này, có quan hệ gì với Lãnh Nhược Y.

“vị công tử đây, Tam đệ của tại hạ đắc tội gì với người, tại sao lại ra tay quá nặng” lão Đại bỏ nghi hoặc trong đầu, quay sang hỏi thẳng Dinh Hạo.

Dinh Hạo chưa kịp trả lời thì tiểu lục nhảy lên trước: “kiếm của hần phá hư xe ngựa của vương... không công tử ta”

“như vậy người và Lãnh Nhược Y không có quan hệ gì” lão Nhị liếc nhìn Dinh Hạo

“chắc người hần vừa nói đến là cô ta” Dinh Hạo ngó trước nhìn nhìn sau, sau đó liền nhận ra một vị cô nương xinh đẹp đang chao đảo phía trước.

“người nói nàng ta” Dinh Hạo chỉ tay vào Lãnh Nhược Y liên tiếng, sau đó mỉm cười lắc đầu:

“không có quan hệ”

“vậy thì được rồi, chuyện của bọn ta mong người đừng xen vào” lão Nhị lên tiếng.

“các người cứ tự nhiên” Dinh Hạo mỉm cười nhìn lão Nhị

Lão Đại, lão Nhị phi thân lên cao, lơ lửng giữa không trung, hai thanh kiếm trong tay họ bay về phía Lãnh Nhược Y.

“xoẹt...t...!!!”

Lãnh Nhược Y lập tức vùng hai vãi lụa trên tay, cuốn lấy hai lưỡi kiếm ném xuống đất.

“Cạch..ch..!!”

Hai tay nàng phát ra song chưởng, hướng về phía ngực lão Nhị cùng lão Đại.

“thì ra cái này gọi là khinh công” Dinh Hạo thì thông thả ngồi trên tảng đá nhìn mọi người giao đấu, như đang xem một chương trình trên TV, võ công cổ đại thật khác nhiều so với hiện đại, nếu có cơ hội hần cũng muốn học cái gọi là khinh công này.

Sau khi phát ra song chưởng độc tố trong người Lãnh Nhược Y một lần nữa bộc phát, nàng ngã xuống đất, lão Đại, lão Nhị nhân cơ hội cầm thanh kiếm lên, lại lao về phía Lãnh Nhược Y.

Tình thế Lãnh Nhược Y đang vô cùng nguy kịch.

“Vương gia! chúng ta bỏ mặc nàng ta thật sao” Tiểu lục hốt hoảng lên tiếng

“người nghĩ vương có khả năng cứu người sao” Dinh Hạo mỉm cười nhìn tiểu lục tử

Tiểu lục tử bị bất ngờ nhưng không phải bởi câu nói của vương gia mà bởi chính câu hỏi của hần, hần từ nhỏ đi theo vương gia, vương gia có bao nhiêu tài cán hần là người rõ nhất, nhưng sau khi vương gia tỉnh lại, hần lại cảm thấy vương gia đã thay đổi, trở nên lợi hại hơn, hay chỉ vì một cước vừa rồi đá bay người trong xe, nên hần nghĩ vương gia có cái khả năng đó.

Dinh Hạo cầm một hòn đá dưới chân lên, liên tục thả trong lòng bàn tay như đang dò xét trọng lượng của nó. Một bên miệng hần nhếch lên, sau đó ném hòn đá về phía lão Nhị đang vùng kiếm lên người Lãnh Nhược Y.

“vèo..o..!!”

Hòn đá bay đi với tốc độ kinh hồn, như một quả cầu lửa chớp nhoáng lao tới lão Nhị, theo phản xạ hần xoay người thu thanh kiếm lại chắn trước mặt, khi hòn đá vừa chạm vào thanh kiếm thì không ngừng đẩy hần ra xa. Cuối cùng thanh kiếm không chịu nổi đòn đánh gãy đôi.

“rắc..cc!!!!”

Còn lão Nhị té ngã xuống đất. Hần kinh ngạc nhìn Dinh Hạo, thanh kiếm trên tay của hần là một trong thập Đại thần khí do Thiên Hạ đệ nhất trang chế tạo ra, nhưng vị thiếu niên trước mặt chỉ dùng một hòn đá, nội lực của hần thật thâm hậu, người bình thường luyện công phải mất đến năm sáu mươi năm mới đạt đến cảnh giới đó, nhưng tuổi của vị thiếu niên này sao có thể.

“công tử! người làm vậy là có ý gì” lão Đại lên tiếng

“Không có gì, ta chỉ muốn xác thực một chuyện” Dinh Hạo mỉm cười, tay lưỡi biếng phui quần áo rồi đứng dậy, xoay người đi.

“xác thực chuyện gì” lão Nhị tò mò nhìn Đinh Hạo

“chuyện đó...” Đinh Hạo mỉm cười nhìn lão Nhị rồi dừng lại, lão Nhị cũng kiên nhẫn chờ nghe

“mà tại sao ta phải nói cho người biết”

“người..!!” lão Nhị tức giận chỉ tay về phía Đinh Hạo.

Đinh Hạo lúc này có thể chắc chắn trong người hắn đang tồn tại một nguồn sức mạnh mà trước đây chưa từng có, nhưng chỉ tiếc hiện tại hắn vẫn chưa thể điều khiển theo ý mình.

Khi Đinh Hạo xoay lưng đi thì lão Nhị vẫn ngoan cố chặn trước mặt, Đinh Hạo mỉm cười coi nhẹ, hắn né sang một bên nhanh chóng khóa trụ một bên vai lão Nhị, rồi vòng qua sau quật lão Nhị xuống đất, một chân đạp trên người lão Nhị, một tay nắm lấy bả vai, tay còn lại nắm lấy cổ tay.

Rắc..!rắc..!

Cánh tay của lão Nhị như thế đã bị hắn bẻ gãy.

“bình sinh ta ghét nhất người nào ngăn đường, những kẻ đó đều không có kết quả tốt” Đinh Hạo mỉm cười, một cước đá bay lão Nhị.

“bốp..!!”

Tiểu lục tử mắt tròn xoe, miệng mở to hết cỡ, kinh ngạc nhìn Đinh Hạo, khi nào mà vương gia của hắn trở nên lợi hại như vậy.

Lãnh Nhược Y cùng những người khác càng khó tin, chiêu thức vị thiếu niên sử dụng thật kì quái, đáng nói hơn là trên người lại có nội lực thâm hậu.

Lão Đại quan sát tình hình...

“lão Nhị và lão Tam đều bị thương, một mình hắn chưa chắc đánh thắng được Lãnh Nhược Y” sau đó lão Đại liếc nhìn sang Đinh Hạo.

“vị thiếu niên này công lực thâm hậu, võ công lại kì lạ, có thể nhận ra người này đang ngầm giúp Lãnh Nhược Y”.

Hắn càng không phải là đối thủ của vị thiếu niên này, nếu tiếp tục sợ người tiếp theo bị thương sẽ là hắn. Lão Đại tiến lên dìu lấy lão Nhị, lão Tam đứng dậy, trước khi đi còn quay lại nhìn Đinh Hạo.

“tiểu thiếu hiệp! người đã cứu lầm người, nàng ta không đáng để cho người làm vậy”

Ba huynh đệ Liễu gia rời khỏi, lúc này chỉ còn Lãnh Nhược Y và chủ tớ hai người Đinh Hạo, Tiểu lục tử.

Lãnh Nhược Y xoay người bỏ đi nhưng đi được vài bước liền ngã xuống đất, Tiểu lục tử vội chạy đến dìu nàng đứng dậy.

“vương...công tử, cô nương này bị thương khá nặng”

“người muốn đi đâu” Đinh Hạo lắc đầu nhìn tiểu lục, miến cường lên tiếng.

“Bách điểm cư, thành Tây” Lãnh Nhược Y lạnh lùng lên tiếng.

Đinh Hạo mỉm cười, phụ nữ ở đây điều như nàng ta sao.

.....

Trên xe ngựa không ai nói lời nào, cho tới khi xe ngựa dừng trước cửa Bách điểm cư.

Tiểu lục tử dìu Lãnh Nhược Y xuống xe, Đinh Hạo thì bận quan sát cảnh đường phố nhộn nhịp tấp nập bên ngoài, mọi thứ đều xa lạ và mới mẻ với hắn.

Chỉ là từ lúc bước xuống xe ngựa, mọi người đều đổ dồn cặp mắt về phía hắn, làm cho hắn rất khó chịu chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

“nếu cần ta giúp đỡ, cứ mang nó đưa cho chủ quán, ta không muốn mang ơn bất cứ ai”

“vềo....!!”

Lãnh Nhược Y tháo cây trâm trên tóc xuống, ném về phía Dinh Hạo

Dinh Hạo ban đầu không có ý định cứu người nên về sau càng không muốn được trả ơn, hần miễn cưỡng nhận cây trâm.

Bỗng dưng Lãnh Nhược Y di chuyển nhanh đến trước mặt hần, còn nắm chặt lấy tay hần, Dinh Hạo trong ngoài đều mỉm cười.

“không ngờ phụ nữ thời này cũng thật táo bạo, lại ngang nhiên bày tỏ tình cảm..”

Nhưng sau đó nụ cười của hần bị đơ lại, khi cảm nhận được từ tay nàng ta có một luồng khí nóng đang di chuyển, dần truyền sang người hần, lan tỏa khắp toàn thân như đang dò xét tìm kiếm cái gì đó.

Dinh Hạo tập trung lực toàn thân dồn lên cánh tay hần, dùng sức nhích người, liền nội lực từ trong cơ thể hần đẩy ngược về phía Lãnh Nhược Y làm nàng chao đảo té ngã nên đành buông tay ra.

Lãnh Nhược Y là chỉ muốn thử nội lực của Dinh Hạo, không ngờ lại thâm hậu như vậy nàng tin chắc nội lực của hần không phải do tu luyện mà có trừ phi...

“người đã ăn Tuyết thiên thảo” nàng kinh ngạc nhìn Dinh Hạo

“ta không biết tuyết thiên thảo là gì, cô nương cáo từ” Dinh Hạo không hiểu thái độ hiện tại của Lãnh Nhược Y là gì, cũng không muốn quan tâm, hần xoay người bước lên xe ngựa.

“chờ đã! với tuổi tác của người không thể có nội lực thâm hậu như vậy” Lãnh Nhược Y kiên trì chặn trước đầu xe ngựa.

“thì ra sức mạnh trong người hần là nội lực trong truyền thuyết” Dinh Hạo quay sang nhìn Lãnh Nhược Y, nhưng ngay bản thân hần còn không rõ thì làm sao trả lời nàng ta.

“tin hay không thì tùy người” Dinh Hạo hờ hững lên tiếng rồi lướt qua người Lãnh Nhược Y.

“không nói rõ, thì người đừng hòng rời khỏi đây” Lãnh Nhược Y vẫn tiếp tục ngăn đường Dinh Hạo không cho hần lên xe ngựa.

Dinh Hạo bắt đầu có chút không kiên nhẫn, lộ ra sự bức tức. Không khí trở nên căng thẳng, Dinh Hạo và Lãnh Nhược Y bốn mắt nhìn nhau, không ai chịu nhường, nhìn hai người họ đang không ngừng giao đấu bằng mắt, Tiểu lục tử chợt nhớ ra chuyện gì vội chạy đến trước mặt Dinh Hạo kéo Lãnh Nhược Y ra.

“cô nương! Tuyết thiên thảo có hình dạng ra sao”

“có ba cánh hoa mỗi một cánh hoa mang một màu sắc, sẽ thay đổi tùy theo thời tiết, lại phát sáng vào ban đêm, còn nữa...” Lãnh Nhược Y quay sang nhìn tiểu lục, lên tiếng chưa kịp nói xong thì tiểu lục lên tiếng.

“sờ vào thì lạnh như băng tuyết, có phải không” Tiểu lục chen ngang.

“người đã thấy qua tuyết thiên thảo”

“không chắc đó là tuyết thiên thảo hay không” Tiểu lục quay sang nhìn Dinh Hạo nói tiếp

“lúc công tử bắt tỉnh, thứ mà Linh Trung cho người ăn, rất giống với miêu tả của cô nương”

“Linh Trung đạo chường....người từng gặp qua lão” Lãnh Nhược Y tiến lại nắm chặt lấy cổ tay Tiểu lục kéo mạnh về phía nàng.

“Á! đau...cô nương...xin nhẹ tay...gặp qua, có gặp qua” tiểu lục tử bị ăn đau mà hét lên.

Lãnh Nhược Y thả tay tiểu lục ra, hần lập tức lùi ra, núp sau lưng Dinh Hạo, vẽ mặt nhăn nhó nhìn Lãnh Nhược Y.

“người thật may mắn, tuyết thiên thảo mọc ở núi tuyết 100 năm mới nở hoa một lần, ăn nó có thể giúp gia tăng công lực năm mươi năm, là bảo vật mà nhiều người trong giang hồ luôn tìm kiếm”

Dinh Hạo bị Lãnh Nhược Y làm cho đầu óc choáng váng khó hiểu, hình như việc hấn ăn Tuyết Thiên thảo, nàng ta còn vui hơn cả hấn. Dinh Hạo bỏ đi những nghi hoặc trong lòng.

“giờ ta có thể đi được chưa”

Lãnh Nhược Y không nói gì chỉ mỉm cười rồi tránh ra nhường đường cho Dinh Hạo và tiểu lục.

“đa tạ..”

Khi Dinh Hạo và tiểu lục vừa đặt chân lên xe ngựa thì Lãnh Nhược Y lại lên tiếng, lúc hấn quay lưng lại thì chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng của Lãnh Nhược Y .

Bên trong bách điểm cư

“tiểu thư! sáng nay hai vị tiền bối đã rời khỏi bách điểm cư” Tiểu Hồng chậm chậm rót trà cho Lãnh Nhược Y.

“họ có nói đi đâu” Lãnh Nhược Y cầm tách trà lên

“không có, nhưng họ căn dặn” Tiểu Hồng giọng điệu lấp lửng.

“căn dặn cái gì” Lãnh Nhược Y có chút lo lắng, lập tức đặt tách trà xuống nhìn Tiểu Hồng

“họ căn dặn...tách trà con dâu này phải uống cho bằng được, bảo tiểu thư ngoan ngoãn, ngồi chờ làm tân nương xinh đẹp”

“em dám chọc ta” Lãnh Nhược Y khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ, đuổi đánh Tiểu Hồng..

“em không dám, tiểu thư tiểu thư...tha cho...”

Không khí đang vui vẻ thì bên ngoài có người đập cửa không ngừng tay.

“cốc! Cốc!!!”

“ai đó..” Lãnh Nhược Y lên tiếng

“La tổng quản của Tề phủ, xin diện kiến Lãnh Nhược Y cô nương”

***** hết chương3 *****

4. Chương 4: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Chương 4: Anh hùng cứu mỹ nhân

Cách Lam Nguyệt sơn 100 dặm

Xung quanh bốn phía vắng vẻ không khách vắng lại, lại có một quán nhỏ ven đường.

Chính xác hơn chỉ là một căn chòi lá, có thêm vài cái bàn và mấy cái ghế, trên bàn bụi bặm bám đầy.

Tiểu nhị thì vẻ mặt lơ đãng ngáp dài, ngồi trong quán cả buổi sáng chỉ có mỗi một việc là ...

“bộp...bộp...!!!” đập ruồi, đuổi muỗi.

“có chuyện gì..có chuyện gì..”

Ông chủ quán đang dựa lưng vào cột ngủ gục, bị âm thanh vừa rồi làm cho giật mình tỉnh giấc, bật người dậy hét toát lên.

“nhìn hai người đi, bộ dáng chẳng có tiền đồ gì.” giọng nói của một nữ tử tức giận quát mắng, từ bên ngoài vọng vào trong.

Cả ông chủ quán và tiểu nhị đều cúi đầu, gục mặt

Bên ngoài

Một nữ tử ngoài 30, khuôn mặt thanh tú nhưng có phần chanh chua được trang điểm kỹ lưỡng, cử chỉ ổng ẹo, đang mời kéo khách.

“Cộp...!! cộp...!!” tiếng vó ngựa từ xa vọng lại

Đỗ Nương mơ hồ nhìn thấy có người đang cưỡi ngựa phi đến, vẻ mặt hớn hở vô cùng, nàng vội lại lên trước chỉnh trang y phục, chuẩn bị sẵn sàng tư thế đón khách.

Vèo...o..o...!!!

Gió bụi mù mịt, cát trắng tung bay....

Nụ cười trên môi của Đỗ Nương trở nên cứng đờ, nàng như đứng hình tại chỗ. Đỗ Nương chưa kịp phản ứng gì, thì người kia đã phi ngựa, nhanh như tia chớp biến mất không để lại một chút dấu vết.

“mẹ nó! Gấp cái gì, sợ không kịp đi đầu thai hả..” Đỗ Nương tức giận, nhìn theo hướng người rời khỏi, quơ tay múa chân, chửi bới khan cả giọng.

Đỗ Nương lấy tay phủi đi lớp cát bụi trên người, tức giận đi vào trong,

“ha..ha...!!” tiểu nhị nhìn thấy khuôn mặt đen xì của Đỗ Nương, ôm bụng cười xuýt té ghế.

“ra ngoài đón khách cho lão nương, hôm nay mà không có khách ghé quán, thì tối nay chuẩn bị lo húp cháo ... hừm” Đỗ Nương nhìn thấy tiểu nhị đang cười đến “nội thương” tức giận quát tháo.

Tiểu nhị lấy hai tay bịt miệng lại, nhẩn nhó ra ngoài, ở cái nơi mà chim không thể đẻ trứng này, ngay cả bóng ma cũng không thấy lấy đâu ra người chứ...hu..hu...hắn không muốn lại ăn cháo trắng nữa đâu,

Đỗ Nương vừa đi vào trong thì nhìn thấy phu quân nàng đang dựa cột gác gù, tức giận đá vào chân Đỗ Bình.

“Á...a..a!!” Đỗ Bình vì bị ăn đau mà hét lên, nhưng nhận ra người trước mặt là Đỗ Nương nên liền ngậm chặt miệng.

“phu nhân! hôm nay nàng có cách trang điểm thật lạ...” Đỗ Bình ôm chặt chân đau, gượng cười nhìn Đỗ Nương.

“chàng...chàng.. làm ta tức chết được..” Đỗ Nương tức giận chỉ tay vào Đỗ Bình, đẩy hắn ra rồi đi vào trong.

“ha ha...!” Tiểu nhị nhìn bộ dáng ngu ngơ mới tỉnh ngủ của Đỗ Bình miệng cười không ngừng, tay vỗ vào đùi.

“có khách...” Đỗ Bình bất ngờ nhảy dựng lên, tinh thần phấn chấn.

Xuất hiện là một bạch y nam tử tuấn nham như Tống Ngọc, và bên cạnh là thư đồng lém lỉnh, cả hai vừa bước xuống xe ngựa.

Tiểu nhị vội chạy ra đón tiếp, hắn lấy cái khăn vắt trên lưng xuống, lau chùi lại bàn ghế, miệng cười tươi nhìn Đinh Hạo:

“khách quan mời vào... mời vào”

“khách quan xin hỏi muốn ăn gì”

“cho một bình trà, vài cái màn thầu và một bao lương khô”

“ạ! có ngay” tiểu nhị hớn hở, xoay người chạy vào trong.

“Ha.. ha ...!!! vậy là tối nay hắn không cần phải ăn cháo trắng nữa” nghĩ đến đây thì tay chân của tiểu nhị trở nên nhanh nhẹn vô cùng, bước chân cũng nhanh hơn thường ngày mấy lần.

Một lát sau..

“khách quan mời dùng” tiểu nhị từ bên trong bưng một khay thức ăn, nóng hổi thơm nức.

Tiểu lục tử nhìn thấy một bàn thức ăn, liền cho tất cả vào trong miệng, nhai ngấu nghiến, quên cả “chủ tử” trước mặt hắn.

“sao chúng ta phải đến Lam Nguyệt sơn” Dinh Hạo bất ngờ lên tiếng, mặt lạnh nhìn Tiểu lục.

“nô tài chưa nói với người sao” Tiểu lục tử ngẩng đầu lên nhìn Dinh Hạo, một họng đầy thức ăn, khó khăn lên tiếng vừa mở miệng thì thức ăn liền văng ra khỏi miệng, ho sặc sụa.

“Ặc..Ặc..”

Dinh khó chịu phải đi những mảnh vụn thức ăn văng trên mặt hắn, mỉm cười đến rục rịch, cầm tách trà lên nhìn Tiểu lục.

“nếu người nói rồi, bốn vương có cần hỏi lại sao”

Tiểu lục tử nhìn dáng vẻ này của Dinh Hạo, mà rùng mình cười ngu dại. Vương gia hắn từ sau khi tỉnh dậy, thường hay nở nụ cười “mê người” này dù đã quen, nhưng mỗi lần hắn nhìn thấy đều lạnh cả sống lưng.

“vương gia ! người đến Lam nguyệt sơn là để tầm sư học võ” Tiểu lục tử hắn nuốt màn thầu vào bụng, cầm ly trà lên uống cạn, để thẩm giọng.

“tầm sư học võ” Dinh Ngạo bất ngờ, phun trà lên mặt tiểu lục tử, hắn có nghe lầm không đây..

Lần này là đến phiên Tiểu lục tử, hắn vừa méo máo lau nước trà trên mặt, ánh mắt oán trách nhìn Dinh Hạo.

“người mà vương gia sắp bái làm sư phụ, thân phận cũng không tầm thường là... Âu Dương Đình đại hiệp” Tiểu lục tử mỗi lần nhắc đến người có tên Âu Dương Đình này thì tâm trạng hắn cực phần khích.

“Âu Dương đại hiệp không phải là ai hắn cũng nhận làm đệ tử, nếu không phải trước đây hoàng thượng đã giúp hắn một việc, và hắn từng hứa một ngày nào đó sẽ trả lại món nợ ân tình này cho hoàng thượng, thì chưa chắc đã nhận người làm đệ tử” tiểu lục tử vừa nói vừa không quên nhía màn thầu trên bàn, chỉ đợi nói xong là chộp lấy ăn ngay.

Dinh Hạo cảm thấy rất hiếu kỳ, Âu Dương đại hiệp mà tên tiểu lục vừa nói, nghe sao cũng giống là người trong giang hồ, nhưng người trong giang hồ và triều đình tại sao lại dính dấp với nhau.

“nhưng sao phải đợi tới giờ”

Tiểu lục tử cảm thấy vương gia hắn từ sau khi mất trí nhớ, có vẻ lợi hại hơn trước rất nhiều, nhưng tại sao câu hỏi cũng nhiều hơn vậy, thật phiền...ít nhất cũng cho hắn ăn màn thầu đã chứ.

“Âu Dương Đình tính khí cổ quái, không thích ở yên một chỗ, còn nường nường lại không muốn rời xa người, cho nên luôn trì hoãn nhưng mà....” tiểu lục tử dừng lại, do dự nhìn Dinh Hạo không biết có nên nói ra chuyện này hay không.

“mà sao..” Dinh Hạo tò mò nhìn Tiểu lục tử

“cách đây một tháng thích khách không ngừng ghé thăm người, nường nường rất lo lắng tính mạng của người gặp nguy hiểm, nên đã nhắc lại chuyện này với hoàng thượng” tiểu lục tử ngừng lại nhìn Dinh Hạo nói tiếp

“hoàng thượng phải mất rất nhiều thời gian mới điều tra được chỗ ở của Âu Dương đại hiệp...còn nữa, chuyện người đi bái sư là một bí mật”

Nhìn Dinh Hạo đang phân vân, nên tiểu lục nhanh tay kéo đĩa màn thầu về phía mình, dừng trách hắn tháo ăn, phải thông cảm rất lâu rất lâu rồi hắn không nghĩ thấy mùi màn thầu thơm nức như vậy.

Tâm trạng Dinh Hạo trở nên nặng trĩu, vốn chỉ muốn có một cuộc sống bình yên tự tại, nhưng xem ra thân phận Hạo vương này thật khó làm, còn những tên luôn bám theo hắn, từ Thủy Dịch cư đến đây có phải là sát thủ mà tiểu lục tử nhắc tới.

“vị nương nương này hình như rất quan tâm đến bốn vương” Dinh Hạo nhàn nhạt uống trà, mỉm cười nhìn tiểu lục tử.

“đương nhiên! vì người là mẫu hậu của vương gia, đương kim hoàng hậu nương nương” tiểu lục tử ngẩn đầu nhìn Dinh Hạo, rồi lớn tiếng nói.

Dinh Hạo có chút sững sốt, nhưng cũng không khác dự liệu của hắn là bao, chỉ là hắn không nghĩ đến vị mẫu thân này lại là hoàng hậu nương nương.

“không biết cảm giác có mẫu thân sẽ như thế nào” Kiếp trước hắn không có cơ hội gặp mẹ ruột của mình, ngoài những tấm hình còn lưu giữ lại, hắn thật không hề có những kí ức gì, cũng chưa từng cảm nhận tình yêu của mẹ là như thế nào. Vì sau khi sinh hắn ra, thì mẹ hắn đã qua đời.

“cộp..cộp..cộp...!!!”

Từ xa, hai bóng người đang cưỡi ngựa đi tới quán, trên người đầy bụi đường. Họ bước xuống ngựa, thì tiểu nhị bên trong vội chạy đến giúp họ dắt ngựa. Đỗ Bình cũng bước ra đón khách.

“khách quan mời vào...mời vào”

“chủ quán! dọn lên mấy món ăn ngon, nhanh lên một chút, huynh đệ ta còn công sự phải làm” vị quan sai ngồi xuống bàn, dáng vẻ rất vội vã.

“hai vị quan sai mời dùng trà, thức ăn sẽ dọn lên ngay” Đỗ Bình vui cười, rót trà cho hai vị quan sai bắt chuyện.

“không biết có gì mà các vị phải gấp rút lên đường” Đỗ Bình vừa nói vừa lau chùi lại bàn ghế.

“chiến tranh sắp nổ ra...người nghĩ có gấp không, ta phải về kinh cấp báo chuyện này cho triều đình” vị quan sai thứ nhất sau khi uống cạn hai chén trà liền tiếp mà Đỗ Bình rót cho hắn, lên tiếng.

Bầu không khí như lắng đọng, tất cả mọi người trong quán đều đứng hình, bao gồm Dinh Hạo và tiểu lục tử.

“Ha...a..a!!!” Tiếng cười bất ngờ vang lên, một lần nữa phá vỡ bầu không khí.

“là chiến tranh giữa Mạc Y quốc và Bích Lăng quốc không liên quan Lăng Thiên quốc, mọi người cứ yên tâm” vị quan sai thứ hai lên tiếng.

Hắn còn tưởng sau khi nói xong, sẽ không còn gì khiến mọi người thấy bất an, nào đâu vẫn còn....

“hừmm...m!! Mạc Y quốc và Lăng Thiên quốc xưa nay có giao tình tốt, không lâu trước họ còn đưa công chúa sang đây hòa thân, chỉ lo mọi chuyện không đơn giản như vậy” Đỗ Bình thở dài, rót trà cho vị quan sai thứ hai bên cạnh, rồi lại lắc đầu rồi lại thở dài.

Tiểu lục tử khi nghe Đỗ Bình nhắc tới vị công chúa hòa thân kia, lúc đầu hơi lo lắng sau đó lên nhìn Dinh Hạo, nhưng thấy Dinh Hạo vẫn chỉ lo uống trà như không để ý lời vừa rồi, Tiểu lục tử mừng thầm trong bụng.

“mất trí nhớ cũng thật tốt, ít nhất vương gia sẽ không nhớ đến việc đó, người sẽ không đau lòng”.

“người yên tâm quân đội của Mạc Y quốc mạnh hơn Bích Lăng quốc rất nhiều, hơn nữa tướng quân của họ đều là những tướng tài, nhất định thắng, sẽ không ảnh hưởng đến Lăng Thiên quốc chúng ta” vị quan sai thứ nhất lên tiếng.

Đỗ Bình chỉ mỉm cười lắc đầu, vẫn giữ im lặng

“Mạc Y quốc đã huy động hơn 80 vạn quân cho trận mở đầu ở trấn Thạch Thủy, chuyện Bích Lăng quốc thua chỉ là thời gian” quan sai thứ hai thấy thái độ không đồng ý của Đỗ Bình, nên nói thêm vào để tăng tính thuyết phục.

“điều đó cũng chưa chắc, hành binh tác chiến không phải chỉ dựa vào binh lực, mà còn phải phù hợp thiên thời địa lợi nhân hòa” Đỗ Bình lần này đã chịu lên tiếng,

Mạc Y quốc nếu thua, với giao tình nhiều năm với Lăng Thiên quốc, chắc chắn triều đình sẽ phái binh tương trợ, cho dù không tương trợ, Lăng Thiên quốc lại nằm giữa biên giới hai nước cũng sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều.

Dinh Hạo cũng hơi tò mò nhìn Đỗ Bình, hẳn cảm thấy Đỗ Bình không đơn thuần chỉ là một vị chủ quán bình thường.

“người nói vậy có ý gì” vị quan sai thứ nhất không phục lên tiếng.

“Mạc Y quốc tuy có ưu thế về lực lượng hùng hậu, nhưng dùng lực lượng khổng lồ như vậy để tác chiến thì đòi hỏi phải đánh nhanh thắng nhanh. Nếu kéo dài thời gian, quân đội sẽ mệt mỏi, nhuệ khí sẽ suy giảm thì lúc đó cho dù là tướng giỏi cũng không thể cứu vãn tình thế”

“thì đánh nhanh là được chứ gì” vị quan sai thứ hai lại không phục nữa, hẳn chỉ biết khi đánh giặc bên nào quân ít hơn sẽ thua, có lý nào binh nhiều cũng thua.

Những người trong quán đều tập trung đôi mắt trên người Đỗ Bình, muốn biết Đỗ Bình sẽ nói sao.

“Tuy lực lượng quân trấn thủ ở Thạch Thủy trấn không nhiều, nhưng lại có lợi thế địa hình núi sông hiểm trở, quanh co chật hẹp cho nên ưu điểm về số lượng lúc này sẽ không có tác dụng thậm chí trở thành khuyết điểm chí mạng nên dù số lượng Bích Lăng quốc ít vẫn có thể chống lại”

Sau đó hắn dừng lại, đưa tay ra cảm nhận sức gió, mỉm cười khó hiểu: “Mạc Y quốc tuy quân lực hùng mạnh, nhưng thủy binh lại rất yếu kém, còn đây lại là sở trường của Bích Lăng quốc, bây giờ lại vào mùa mưa, trận chiến này xem ra phải kéo dài rất lâu” Đỗ Bình thở dài.

“vậy trận chiến này Mạc Y quốc sẽ không thể thắng sao” Vị quan sai thứ nhất ánh mắt thưởng thức nhìn Đỗ Bình.

Dinh Hạo càng tò mò nhìn Đỗ Bình, hẳn không quan tâm chiến tranh nhưng lại hứng thú nghiên cứu Đỗ Bình, nên muốn nghe hắn tiếp tục lý giải như thế nào.

“cũng chưa chắc, chỉ cần...” Đỗ Bình có chút hào hứng, vừa định nói tiếp lên tiếng

Đỗ Bình hẳn bình sinh không thích gì chỉ thích nghiên cứu binh pháp, tổ tiên hắn từng làm tướng nhưng do thời cuộc thay đổi, gia đạo suy tàn, làm cho anh hùng không có đất dụng võ. Hắn đang muốn tiếp tục đề tài vừa rồi thì Đỗ Nương bưng đồ ăn lên, đẩy ngã hắn.

“chàng tránh ra” Đỗ Nương khó chịu nhìn Đỗ Bình, sau đó liền vui cười hỏ đặt thức ăn xuống bàn nhìn hai vị quan sai:

“khách quan ! mời dùng”

“chàng cứ ôm mấy quyển sách mục nát đó, nói nhảm nói cuội, sẽ ảnh hưởng đến các vị khách quan đây...đi vào trong với thiếp” Đỗ nương nhéo tai Đỗ Bình kéo vào trong.

“Á..a..!!”

“nương tử... nương tử xin nhẹ tay” Đỗ Bình vì đau mà lên tiếng xin tha.

“Ha! ha ha...!!”

Mọi người ai cũng ôm bụng cười to, họ không nghĩ đến một người kỹ lưỡng bình thản, giọng nói đồng dạt hào hùng bàn chuyện thiên hạ khi nãy lại là một kẻ sợ vợ.

nửa canh giờ trôi qua...

“tiểu nhị! tính tiền”

“tất cả hai mươi lượng, thưa khách quan” Tiểu nhị đã đứng chờ từ lâu, đợi mỗi có giây phút này, mỉm cười nhìn thức ăn trên bàn.

Quan sai thứ nhất, liền lấy ngân lượng trong người ra đưa cho tiểu nhị, rồi rời khỏi quán, kể trước người sau nối bước đi, trước khi đi họ quay lại nhìn Đỗ Bình lớn tiếng châm chọc:

“ông chủ quán! chúng tôi đi đây, hẹn khi khác gặp lại”

“ha ha ha...!!”

“nương tử ! nàng buông tay ra đi, mọi người đang nhìn chúng ta kìa” Đỗ Bình nhấn nhó nhìn thê tử.

“mặc họ..ta không quan tâm” Đỗ nương vẫn ra sức giữ lấy lỗ tai của Đỗ Bình.

Hai vợ chồng Đỗ Bình thì đang “âu yếm” bên trong, còn tiểu nhị thì bận thu dọn chén đĩa. Dinh Hạo và Tiểu lục cũng chuẩn bị rời đi.

Lúc này...

“đi nhanh lên ! không phải người chạy nhanh lắm sao”

Giọng nói vô cùng khó nghe và chói tai của một nam tử vang lên, khơi dậy sự chú ý của tất cả người trong quán bao gồm Dinh Hạo.

Trước mặt là một đám gia đình, nhìn y phục trên người họ cũng biết là gia đình nhà quyền thế nhiều tiền, rất hống hách.

Dẫn đầu là một vị công tử mập mạp, quần áo sang trọng, bên cạnh là một vị cô nương chừng 17 tuổi mi thanh mục tú, xinh đẹp rạng ngời, động lòng người nhưng hai tay đang bị chói chặt sau lưng, theo sau là vài tên hộ vệ.

“Kẹt...! kẹt...!”. Vừa ngồi xuống, chiếc ghế dường như không chịu nổi thân hình vị công tử mập nên liên tục phát ra những âm thanh

“bộp..p..”

“chủ quán...!!!” hần đập mạnh vào bàn quát tháo, vì dùng sức quá mạnh nên cái ghế hần đang ngồi bị gãy, làm hần té xuống đất.

“Ha .a...a...!! ”

Bị mất mặt trước mặt nhiều người, hần cực kì tức giận, và vị tiểu cô nương bên cạnh hần cũng đang bật cười. Thẹn quá, quá cuồng hần liền giơ tay lên.

“chát..t..t..!” bặt tay rơi xuống ngay mặt của nữ tử, khiến nàng té ngã trên đất.

“tiện nhân! ai cho ngươi cười lão tử, được lắm ngay tại đây lão tử muốn ngươi để xem ngươi còn cười nổi không” hần bước tới kéo nữ tử đứng dậy, ép người nàng dính thật sát vào người hần.

Công Tử mập lập tức cởi sợi dây trói trên tay Mạc Nhi, đè nàng nằm xuống bàn , hai tay tàn bạo xé nát quần áo trên người nàng, sờ soạn khắp nơi.

“roẹt..t..”

“công tử! nó thì không dám...xin tha cho nó thì.. công tử cầu xin người” Mạc Nhi vùng vẫy nước mắt chảy như suối, liên tục cầu xin.

“ngươi có gan bỏ trốn, thì phải biết trước sẽ có hậu quả gì, ta bỏ tiền mua ngươi về sống chết của ngươi do quyết định” công tử mập hai tay càng không lưu tình, tiếp tục dò xét vào bên trong yếm mỏng của Mạc Nhi, bị nàng chặn lại.

Mọi người nhìn thấy hành động của công tử mập mà căm phẫn, vừa lúc tiểu lục tử tiến lên thì Đỗ Nương tức giận cầm theo một cây chổi liên tục giáng xuống người công tử mập.

“có chuột! con chuột lớn quá”Đỗ Nương liên tục chửi bới, tay thì cứ đánh xuống càng lúc càng mạnh lên chân công tử mập.

“tụi bây đứng đó làm gì, không kéo con mụ điên này ra” công tử mập quát tháo đám gia đình đứng phía sau hần.

Mấy tên gia đình liền lao tới kéo Đỗ Nương ra, dùng sức giữ nàng lại không cho tiếp tục làm loạn. Khuôn mặt công tử mập vì tức giận trở nên méo mó vô cùng khó coi, hần chỉ tay vào Đỗ Nương quát tháo.

“con mụ điên này! bà xem công tử đây là chuột sao”

“công tử ngài hiểu lầm rồi” Đỗ Bình vội chạy ra trước giải vây cho thê tử.

“khi này trong bếp có một con chuột nhắt đang ăn vụng bị thê tử ta nhìn thấy, nên lấy chổi đập nó, nhưng không ngờ nó lại chạy ra đến tận đây”

“chuột ư... người tưởng ta ngu sao, ta thấy con mụ điên này là cố ý nhắm vào ta” Công tử mập tức giận đẩy Đỗ Bình ra, chỉ vào mặt Đỗ Nương.

“Á..á..a !!!” tiếng hét của Đỗ Bình vang lên

Đỗ Bình bị công tử mập đẩy mạnh ngã xuống đất, đập đầu vào cạnh bàn. Đỗ Nương nhìn thấy máu đỏ tươi đang chảy ra từ đầu của Đỗ Bình vô cùng tức giận, vội đẩy mấy tên gia đình ra, chạy nhanh về phía Đỗ Bình đỡ hấn đứng dậy.

“phu quân, chàng không sao chứ”

“ta..ta không sao” Đỗ Bình dù đau nhưng vẫn trấn an thê tử, không muốn nàng thêm lo lắng.

Nàng nhìn vào vết thương trên đầu thật không nhẹ chút nào, biết phu quân là đang cố chịu, trong lòng lại càng đau đớn hơn hấn, nàng quay sang trừng mắt nhìn tên công tử mập, đáng về quật cường.

“tên súc sinh không bằng heo chó nhà người, là lão nương ta cố ý làm đó thì...” Đỗ Nương tức giận quát mắng công tử mập, không chút kiên dè.

“cuối cùng người cũng thừa nhận” công tử mập giận đến gân xanh đều nổi hết trên mặt, mỉm cười nhìn Đỗ Nương,

“giỏi lắm...giỏi lắm...”

Hấn mỉm cười xấu xa nhìn xung quanh, rồi dừng lại trước “chòi tranh” của phu thê Đỗ Bình, liếc nhìn đám gia đình phía sau, lạnh giọng ra lệnh : “đốt sạch cái quán này cho ta”

“dạ !công tử..”

“bộp..!! bộp..!!”

Cả một đám gia đình, hậu vệ hùng hổ kéo lên trước, người châm lửa, kẻ thêm củi.

“không ! các người không được phép làm vậy”

“tránh ra...! ”

Đỗ nương chạy lên trước cản lại, nhưng bị đám gia đình, đẩy ra không một chút thương tiếc, nàng té ngay dưới đất.

“nương tử ! nàng có sao không” Đỗ Bình chạy lại đỡ lấy Đỗ Nương lo lắng nhìn nàng.

“giữa thanh thiên bạch nhật cường hiếp dân nữ, đốt nhà dân, trong mắt người còn có dương pháp không” Đỗ Bình nhìn quán trọ chìm trong biển lửa nhìn công tử mập tức giận.

“ha.. ha.. ha ...!!”

“ở đây, ta chính là dương pháp” Hấn ngạo nghễ coi trời bằng vung, chỉ tay về phía Đỗ Bình.

Nhìn thấy đống tro tàn trước mặt, khói đen mịt trời, tâm trạng tên công tử mập rất hả hê, mọi cơn giận như được tiêu tan . Công tử mập quay lưng lại, giơ tay lên ra hiệu cho đám gia đình rút lui.

“rút...! ”

Hấn bước qua chỗ Mạc Nhi kéo nàng về, không ngờ đến...

“buông ta ra” Mạc Nhị liều chết giãy dụa, thoát khỏi vòng tay của hấn , đã lập tức chạy ngay đến trước mặt Đinh Hạo.

Mạc Nhi lúc này trên người chỉ mặc một chiếc yếm đỏ mỏng manh, lộ ra đôi vai thon gọn tuyết trắng, cùng với gương mặt trái son thanh tú, môi mọng đỏ căng tròn, trên mắt ngấn đầy lệ, bộ dáng nàng lúc này thật động lòng người.

“van xin công tử... cứu nô tì..cứu lấy nô tì” Mạc Nhi níu lấy tay áo của Dinh Hạo.

Công tử mập rất khó chịu bởi hành động của Mạc Nhi trong mắt đầy phẫn nộ, hấn tiến lại gần chỗ Dinh Hạo, mới phát hiện trước mặt là một mỹ thiếu niên rất xinh đẹp, tao nhã ngồi đó uống trà như coi thường thế sự, hấn có chút si ngốc nhìn Dinh Hạo.

Mạc Nhi nhìn thấy công tử mập lại gần, càng lo sợ nép sát vào người Dinh Hạo khiến cho công tử mập thêm tức giận, hấn ra hiệu cho gia đình lên kéo người về. Đám gia đình tiến lên lôi Mạc Nhi đẩy về phía công tử mập.

“công tử..! cứu nô tì, cứu nô tì” Mạc Nhi liên tục giãy dụa muốn trốn khỏi tay công tử mập, xem ra là vô ích.

“chát..t..t ..!!!”

Hấn tất mạnh lên mặt Mạc Nhi, nghiêng răng mắng người : “tiện nhân! không biết xấu hổ, trước mặt ta dám câu dẫn nam nhân”

“đi theo ta...” Công tử mập tức giận lôi Mạc Nhi lên ngựa, còn Mạc Nhi không ngừng khản cự, ánh mắt đầy tuyệt vọng.

Lúc này...

“ầm..m..m..!!”

Dinh Hạo mỉm cười, đập tay lên mặt bàn, những chiếc đĩa trong lọ lập tức bay lên, nhanh như chớp hấn chụp lấy tất cả, phóng hết về phía công tử mập.

Vụt...! vut...! Vụt..!

Âm thanh hòa vào gió càng thêm vang vọng. Những chiếc đĩa bất ngờ cắm mạnh xuống đất tạo thành một hàng rào, cản bước chân công tử mập, khiến hấn không tài nào nhúc nhích.

Một màn của Dinh Hạo làm mọi người miệng há to, mắt tròn tròn, đầy kinh ngạc. Dinh Hạo thản nhiên đứng dậy, miệng mỉm cười.

“ta cho phép ngươi đi sao”

Công tử mập tâm trạng dù hỗn loạn hoảng sợ, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, hai tay nắm chặt, quay lưng lại nhìn Dinh Hạo, ra vẻ ta đây.

“chân là của bổn công tử, muốn đi đâu là quyền của ta...liên quan gì ngươi chứ”

“ngươi nói cái chân đó là của ngươi” Dinh Hạo tỏ ra kinh ngạc, tay chỉ xuống cái chân của công tử mập, nghiêng ngẫm.

“thật nực cười, chân nằm trên người của ta không phải của ta chẳng lẽ của ngươi”

“hiện tại là vậy, nhưng..” Dinh Hạo dừng lại nói tiếp ánh mắt như băng sơn, miệng nhếch lên giọng nói có phần bá đạo nhưng lại từ tốn nói.

“nếu nó không còn nằm trên người của ngươi, thì sao”

“ngươi...ngươi...có ý gì ” Công tử mập nhìn Dinh Hạo, miệng lưỡi lắp bắp.

“chắc ..chắc..!!! ta thấy ngươi không những mập mà còn ngu” Dinh Hạo tặc lưỡi nhìn công tử mập, tỏ ra không hài lòng.

Thái độ này của hấn làm cho công tử mập sợ đến tái xanh. Dinh Hạo tiến lại gần công tử mập, miệng cười xấu xa, ánh mắt dao động lên xuống trên người công tử mập, sau đó dừng tại hai chân.

“để ta nói rõ vậy”

“ta muốn cái chân của ngươi, ngươi nghĩ chân trái tốt hay chân phải tốt hơn” hấn lạnh lùng lên tiếng

Không đợi cho công tử mập có thời gian suy nghĩ.

“Bóp..p...!!”

Một giây sau, Dinh Hạo quật ngã hần xuống, chân trụ lên một bên gối công tử mập. Chỉ nghe thấy âm thanh.

“rắc! rắc ” tiếng xương gãy.

” Á...Á..Á..!” và tiếng hét chói tai của công tử mập, và máu dần chảy ra.

Nếu để thiếu gia có mệnh hệ nào thì không những chỉ có họ mà ngay cả vợ con cha mẹ của họ điều sẽ sống không bằng chết nên phải cứu thiếu gia. Bọn họ nhìn nhau lo sợ, rồi chạy lên trước. Cả đám gia đình, hậu vệ đều quỳ xuống dập đầu cầu xin Dinh Hạo

“công tử! xin người tha cho thiếu gia chúng tôi”

“công tử! cầu xin người”

Chân của nh Hạo đã giơ lên, muốn một cước phé đi cái chân còn lại của công tử mập, nhưng đám gia đình chạy ra liều chết cầu xin. Nhìn họ nước mắt nước mũi đều chảy cả, khiến Dinh Hạo mềm lòng mà nường tay.

“đem hần đi khuất mắt ta” Dinh Hạo lớn giọng lên tiếng, nếu để hần nhìn lâu hơn một chút, không chừng cái mạng của con heo mập này cũng khó mà giữ.

“đa tạ công tử”

“đa tạ công tử..”

Đám gia đình vui mừng , dập đầu tạ ơn. Sau đó người trước người sau bước tới khiêng công tử mập về.

Công tử mập về mặt đau đớn lòng đầy thù hận, trong cuộc đời hần lần đầu tiên chịu nhục nhã như vậy, cục giận này hần nuốt không trôi, nhưng tình thế trước mắt đành để đám gia đình khiêng về. Món nợ này hần nhất định sẽ đòi lại.

“Khoan đã” Dinh Hạo bắt ngờ lên tiếng.

Đám người của công tử mập đứng yên như tượng, vẻ mặt hiện rõ hai chữ “hoảng sợ”, mồ hôi lấm tấm đổ, thầm nghĩ phải chăng Dinh Hạo đã đổi ý, lại trời đó không phải là sự thật. Bây giờ họ chỉ biết cầu khẩn phật tổ hi vọng cơn ác mộng đó không phải sự thật.

“quán là các người đốt, cứ vậy mà bỏ đi” Dinh Hạo khéo miệng hơi nhếch lên, nhìn công tử mập phía trước.

“ạ..ạ..!!! công tử nhắc phải” một tên hậu vệ mừng rỡ lên tiếng, hần lập tức móc tất cả ngân lượng trong người ra, đi đến chỗ của phu thê Đỗ Bình.

“tất cả ngân lượng này là của hai người, mau cầm lấy” tên hậu vệ nhét ngân lượng vào tay Đỗ Bình, luôn miệng xin lỗi.

Sau đó hần quay sang nhìn Dinh Hạo mỉm cười, vẻ mặt không dấu được sự lo sợ: “công tử! không biết bây giờ chúng tôi có thể đi được chưa”

“cút...!!” giọng nói oai vệ, lớn tiếng này là của Tiểu lục tử.

“ạ..ạ..ạ..!!!”

Công tử mập được đám gia đình khiêng ra khỏi quán, cũng quên đi chuyện của Mạc Nhi, lúc này trong đầu chỉ có một ý định là trả thù Dinh Hạo.

Sau khi công tử mập đi khỏi, thì Dinh Hạo cùng tiểu lục tử cũng lên đường, nhưng khi Dinh Hạo vừa xoay người bước đi thì Mạc Nhi lại chạy lên trước chặn lại.

“mạng của nô tì là do công tử cứu, nguyện suốt đời làm nô bộc hầu hạ công tử, xin người thu nhận nô tì” Mạc Nhi mặt đầy lệ ướt át động lòng, quỳ gối trước mặt Dinh Hạo.

Dinh Hạo làm lơ như không nghe thấy tiếp tục bước đi, Mạc Nhi kiên trì chạy lên trước, quỳ trước mặt hần.

“bộp ! bộp...!”

“công tử! xin thu nhận” Mạc Nhi dập đầu liên tục trên mặt đất, đến nỗi trán bị trầy

“nô tì là cô nhi, không nơi nương tựa, thật sự không biết nên đi đâu, xin người thu nhận nô tì” nàng người khuôn mặt xinh xắn đầy lệ lên nhìn Dinh Hạo.

Dinh Hạo thấy Mạc Nhi xinh đẹp trước mắt, đang khóc như lê hoa đài vũ cũng cảm động, bất quá cũng chỉ là một nữ nhân, không có gì to tát. “Dáng vẻ cũng rất xinh đẹp, có một nữ tử hầu hạ, dù sao cũng tốt hơn tên tiểu lục tồ ngày chỉ biết ăn kia”

“người tên gì” Dinh Hạo lên tiếng

“nô tì tên gọi Mạc Nhi” Mạc Nhi hai mắt long lanh nhìn Dinh Hạo.

“Mạc Nhi! người đứng lên đi, sau này người sẽ là người của bốn công tử ta, sẽ không để ai bắt nạt người” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Mạc Nhi, rồi nhanh chóng lướt qua người nàng, mặc cho nàng còn đang ngẩn ngơ nhìn phía sau.

“người của hần” Nụ cười vừa rồi của Dinh Hạo làm trái tim bằng giá nhiều năm của Mạc Nhi như bị tan chảy, ánh mắt của Mạc Nhi trở nên thâm trầm suy tư nhưng chỉ thoát qua liền trở lại vẻ hồn nhiên, ngây thơ.

Lúc ba người lên xe ngựa, thì Đỗ Bình chạy ra mang theo vài cây dù đưa cho tiểu lục tử.

“ta không biết các người đi đâu, nhưng trời sắp có mưa lại liên tiếp nhiều ngày, các người nên cầm theo”

Đỗ Bình mỉm cười nhìn Dinh Hạo, hần nhìn Dinh Hạo giống như ánh mắt Dinh Hạo nhìn hần là kiểu anh hùng trọng anh hùng, với vị thiếu niên anh tuấn trước mặt tuy không biết thân phận, nhưng hần cảm thấy nhất định không tầm thường, sự kiêu ngạo, cao quý vương giả không phải ai cũng có.

“mấy ngày này trời nắng chói chang, làm gì có mưa” tiểu lục tử như không tin nhìn Đỗ Bình.

“ông chủ ta dự đoán thời tiết luôn là chính xác” ánh mắt rất kiên định nhìn tiểu lục tử.

Tiểu lục tử nhìn Dinh Hạo, thấy vương gia không phản đối nên đành tiếp nhận.

“ạ tạ..!”

Ba người Dinh Hạo, Mạc Nhi và tiểu lục tử nhanh chóng lên xe ngựa rồi tiếp tục lên đường.

Trên đỉnh núi

Một đám hắc y nhân đứng trên cao, đang nhìn xuống quan sát xe ngựa Dinh Hạo đang chạy vào khu rừng phía trước.

“tướng quân! Khi nào chúng ta ra tay” một hắc y nhân bước ra cung kính thi lễ

“hãy quan sát đã, lần này nhất định phải thành công, không được phép thất bại” tên thủ lĩnh quay lưng lại nhìn hắc y nhân, lạnh lùng lên tiếng.

Mặc dù không nhìn thấy khuôn mặt hần nhưng vẫn có thể nhận ra sự giận dữ cùng khí thế bức người đang tỏa ra từ ánh mắt của hần, khiến mọi người khiếp sợ.

*** hết chương 4 ***

5. Chương 5: Thân Phận Của Mạc Nhi

Chương 5: Thân phận của Mạc Nhi

Mặt trời cũng đã lên cao, những tia nắng đầu tiên dần xuất hiện, nhưng khí trời vẫn còn se lạnh do trận mưa tối qua lưu lại.

Xe ngựa của Dinh Hạo đã đi được hai ngày hai đêm và đang dừng tại một bìa rừng cách Lam Nguyệt sơn hơn 50 dặm.

“ngoan! vào đi...vào đi” giọng nói thủ thủ như tiếng mèo kêu.

Tiểu lục tử đang núp ở một gốc cây lấp ló nhìn con mồi đang dần sập bẫy, nhưng đợi mãi nó chỉ đứng ở ngoài nhìn thức ăn bên trong, nhất định không tiến vào, càng làm cho tiểu lục tử thêm sốt ruột, mồ hôi chảy trên trán hần càng nhiều. Tiểu lục tử không còn kiên nhẫn nên đã bước tới.

“Rắc!”

Cành cây khô phía trước bị Tiểu lục tử hậu đậu đập gãy, làm con mồi sợ đến bỏ chạy. Mỹ nam tử đứng phía sau tiểu lục tử thở dài lắc đầu, rồi cúi xuống lấy một hòn đá ném vào con mồi đang chạy.

“bụp..!”

Một phát trúng đích, con vật nằm bất động tại chỗ...

Xung quanh bốn bề cây cối um tùm, khói bốc lên cao cùng với mùi thơm thịt nướng thoang thoảng.

Mạc Nhi thì bận bịu nướng thịt, tiểu lục tử thì cho ngựa ăn nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào miếng thịt nướng trên tay Mạc Nhi.

“công tử ” Mạc Nhi cắt một miếng thịt thỏ đưa cho Dinh Hạo, mỉm cười nhìn hần.

“của ta nữa” Tiểu lục tử lập tức chạy tới bên cạnh Mạc Nhi, có trời mới biết hần thèm miếng thịt này cỡ nào.

“phần này của ngươi”

“Mạc Nhi! ngươi thật giỏi, thịt nướng rất ngon” Tiểu lục tử luôn miệng nhai, còn không ngừng khen ngợi Mạc Nhi.

Tiểu lục tử nhìn thấy vết trầy xước trên tay Mạc Nhi lại nhớ đến tối qua Mạc Nhi vì suốt đêm làm những cái bẫy mà bị thương, liền quay sang liếc nhìn Dinh Hạo, lăm bầm trong miệng.

“ngay từ đầu có người chịu ra tay, thì tay của ngươi đã không bị thương”

Nhưng Dinh Hạo vẫn có thể nghe được lời trách cứ của Tiểu lục, hần nhàn nhạt mỉm cười nhìn Mạc Nhi:

“nhìn không ra, một tiểu cô nương như ngươi, có thể làm ra cái bẫy tốt như vậy”

“còn xử lý con mồi cũng rất thành thực” Dinh Hạo mắt lướt qua cái bẫy phía trước, sau đó nhìn nữa con thỏ còn lại trên giàn lửa.

Mạc Nhi bất động khi nghe những lời của Dinh Hạo, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, quay lại nhìn hần .

“phụ thân nô tì từng là một thợ săn, từ nhỏ nô tì đã theo người lên núi đi săn, nên cũng học được không ít”

“Mạc Nhi! ta muốn ăn nữa” Tiểu lục tử lên tiếng làm cho không khí căng thẳng do Dinh Hạo và Mạc Nhi tạo nên trở lại bình thường.

“Còn rất nhiều ngươi cứ từ từ ăn”

Mạc Nhi đưa tiếp thịt cho Tiểu lục tử, xoay lưng lấy trong đóng hành trang ra một cái hồ lô.

“Gần đây có con suối, để nô tì đi kiếm chút nước”

“Để Tiểu lục tử đi với ngươi” Dinh Hạo lên tiếng

Dinh Hạo liếc người này giờ chỉ lo ăn đang ngồi bên cạnh. Tiểu Lục tử một họng thức ăn, ngẩng đầu lên nhìn Mạc nhi.

“không cần, nó thì vẫn còn nhớ được đường” Mạc Nhi lên tiếng.

“Vậy người đi nhanh về nhanh” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Mạc Nhi

“Dạ, công tử”

Mạc Nhi đang cúi người lấy nước thì cảm thấy sau lưng mình một luồng gió mạnh thổi qua, nàng dừng động tác lại, sau đó tiếp tục mút nước vào bình, rồi chậm chậm đặt nắp lại.

“từ khi nào đã đi theo ta”

Mạc Nhi đứng dậy, hai tay chắp sau lưng, từ từ xoay người lại, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng uy nghiêm như một vương giả nữ vương.

“từ lúc người... treo bằng...bán thân chôn cha ở trên phố ”

Hắc y nhân bị khí thế của Mạc Nhi làm khiếp sợ lời nói lấp lửng, nhưng trong lòng có chút buồn cười “bán thân chôn cha, nếu để hãn vương biết được chắc sẽ tức chết”.

“là hãn vương phái người tới đây” Mạc Nhi liếc nhìn hắc y nhân.

“hãn vương rất lo lắng cho người, thưa quận chúa, nên...” lời hắc y nhân chưa dứt đã bị Mạc Nhi giơ tay lên đánh gãy.

“Vô Ngần! người về nói với phụ hãn, ta có dự tính riêng của mình, nói người không cần lo lắng” Mạc nhi vừa xoay người đi, thì hắc y nhân lên tiếng

“còn tên Trư công tử người tính xử lý sao”

Hắc y nhân tức giận tay nắm thành quyền, quận chúa là thân vương giả cao quý của bộ tộc Đông Lộ, lại bị một tên mập làm chuyện đồi bại trước mặt nhiều người, nghĩ đến cảnh tượng đó, hãn chỉ muốn một đao băm thân tên mập ra vạn mảnh.

“khó khăn lắm mới tiếp cận được Lăng Thiên Hàn, ta không muốn sinh thêm chuyện, làm ảnh hưởng đến kế hoạch của ta, còn về tên mập đó”

Mạc Nhi đưa tay lên ngực, nhớ đến móng heo của tên mập đó đã sờ soạn khắp người nàng, tay lại nắm chặt thành quyền.

“ta tự xử lý”

Mạc Nhi dứt khoát rời đi, chỉ còn một thân ảnh đơn độc đứng như tượng, tà áo phất phơ trong gió, một cảnh tượng lạnh lùng cô độc, đến đau buốt tâm can.

“tướng quân! mọi thứ đã bố trí xong, có cần nói cho quận chúa biết” một tên hắc y nhân khác bước đến cung kính hành lễ với Diệp Vô Ngần.

“không cần, cứ làm theo như kế hoạch” Diệp Vô Ngần lên tiếng.

Hắn không thể đứng nhìn quận chúa chịu thêm bất kỳ ủy khuất nào nữa, phải nhanh chóng giải quyết tên Lăng Thiên Hàn, thì quận chúa có thể trở lại thảo nguyên.

Khi Mạc Nhi quay lại thì thấy Tiểu lục tử đã ngủ say trên tảng đá, cái bụng to như cái trống, miệng thì chảy nước miếng, cảm giác có vật gì trên mặt đang bò tới lui, hãn lấy tay gãi gãi vài cái, sau đó đổi tư thế tiếp tục ngủ.

“Khò! khò!”

Nàng quay sang nhìn Dinh Hạo hơi thất thần cũng là đáng ngủ, tại sao lại khác xa như vậy.

“chân mày như kiếm, mi dài cong vút khể run vì gió, mũi cao thẳng cân xứng, môi mông đỏ, khuôn mặt như bạch ngọc ... thật đẹp”

Một suy nghĩ xẹt qua trong nàng lúc này nàng có nên ra tay, hấn đang ngủ say, giết hấn mọi chuyện sẽ kết thúc, nhưng không hiểu vì sao Mạc Nhi vẫn do dự không xuống tay, bên trong nàng tồn tại một giọng nói đừng làm tổn thương hấn.

“sao còn chưa ra tay, muốn theo ta tới khi nào nữa”

Bỗng dưng mỹ nam tử tướng đã ngủ say, bất ngờ lên tiếng, làm cho Mạc Nhi thất kinh, bất động tại chỗ. Dinh Hạo mở mắt ra, mỉm cười nhìn Mạc Nhi.

Hấn đứng dậy tiến đến gần Mạc Nhi. Nàng càng vừa hồi hộp lại lo sợ, hấn tiến thì nàng lùi.

“Vèo..vèo...vèo...!!”

Những hòn đá nhỏ trong tay của Dinh Hạo bất ngờ ném ra tứ phía.

“Bịch...Bịch..Bịch!!!”

”Á..Á...Á!!!

Một đám người nằm ngổn ngang trên đất, rất thê thảm.

“các người theo từ Thủy Dịch cư đến đây, rốt cuộc có mục đích gì” Dinh Hạo nhìn đám người nằm dưới đất, lạnh lùng lên tiếng.

Đám người đó ngẩng đầu lên, nhìn Dinh Hạo với ánh mắt vô cùng khó hiểu, rồi liếc nhìn lẫn nhau. sau đó ngu ngốc một lần nữa nhìn Dinh Hạo.

Tiểu lục tử bị âm thanh náo động, làm tỉnh giấc mơ màng nhìn xung quanh .

“sao lại nhiều người như vậy”

Hấn dụi mắt nhìn kỹ một lần nữa, rồi mừng rỡ chạy đến trước mặt một hán tử tướng tá oai vệ.

“Vệ tổng quản! người đến rồi sao” tiểu lục tử nắm tay Vệ Phong.

“người biết hấn” Dinh Hạo chỉ tay vào Vệ Phong, rồi nhìn Tiểu lục tử.

“biết! là tổng quản trong phủ Hạo vương” Tiểu lục tử gật đầu liên tục.

“Vệ Tổng quản! là tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, nửa năm trước được phái đến làm tổng quản trong phủ Hạo vương”

Dinh Hạo hơi thất vọng nhìn đám người Vệ Phong “thì ra người mình, còn tưởng là thích khách”.

“hoàng thượng phái người đến” Hấn ngồi xuống tản đá, phẩy phẩy cây quạt trên tay, lạnh lùng nhìn Vệ Phong

“sau khi nghe tin vương gia bị thích khách ám sát rút xuống núi, còn tất cả hộ vệ đều bị chết thảm, hoàng thượng và vương nương rất lo cho an nguy của vương gia, cho nên phái thuộc hạ đến bảo vệ người”

“người..người... là vương gia” Mạc Nhi dù đã biết trước thân phận hấn nhưng vẫn giả bộ ra vẻ hết sức kinh ngạc nàng chỉ tay vào Dinh Hạo.

“to gan, người dám vô lễ với vương gia” một tên áo đen đứng kế Vệ Phong bước lên, đẩy tay Mạc Nhi ra khỏi người Dinh Hạo.

Dinh Hạo đang muốn mở miệng thì cảm thấy không khí xung quanh có “mùi vị” kì lạ, từ nhỏ hấn đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, nên đặc biệt nhạy cảm với mùi vị này “mùi vị nguy hiểm”

“các người có tất cả bao nhiêu người” Dinh Hạo lười biếng đứng dậy, nhìn Vệ Phong và lướt qua mấy tên còn lại, tỉ mỉ đánh giá

“khoảng 30 người, những người còn lại đang ở bên ngoài khu rừng”

“nếu tập hợp họ lại thì mất bao lâu” Dinh Hạo suy tư, đắm chiêu nhìn Vệ phong.

“dạ...” Vệ Phong còn đang suy nghĩ thì Dinh Hạo lại lên tiếng.

“không còn kịp” Dinh Hạo thở dài nhìn những người trước mặt

“vèo...!!”

“vèo...!!”

Hơn một trăm hắc y nhân, từ trên cao nhảy xuống. Không mất quá nhiều thời gian, đám người của Dinh Hạo đã bị vây chặt, chiêu thức của người nào cũng vô cùng hung tợn, ra tay chỉ muốn đòi mạng Dinh Hạo.

“Bùm..m...!!”

Vệ Phong lập tức lấy một ống trúc nhỏ bắn lên trời, một tiếng nổ vang lên, khói bay mịt mù.

Tiểu lục tử thì lại không thấy bóng dáng, mỗi khi có chuyện hắc luôn là người trốn đầu tiên, cũng không thể trách hắc không phải hắc không đủ trung thành mà là hắc không biết võ.

“keng...ng...!!”

“Cạch..ch...!!”

Sau một hồi giao đấu Dinh Hạo nhận ra họ đều là cao thủ, còn được đào tạo rất chính quy, tuy hắc đã mạnh hơn trước nhưng vẫn chưa thể khống chế được nội lực trong người.

Vệ Phong và những người khác liên tục chống đỡ nhưng chắc sẽ không chịu được bao lâu nữa, còn quân tiếp viện vẫn chưa tới.

Nhìn chiêu thức của họ Mạc Nhi biết chắc đây là tướng sĩ Đông Lộ, nhìn Dinh Hạo đang cực lực chống đỡ phía trước, tâm trạng Mạc Nhi vô cùng hỗn loạn.

“không phải mục đích ban đầu tiếp cận hắc là để giết hắc, nhưng tại sao lúc này bản thân lại lo lắng hắc sẽ gặp nguy hiểm”

“mình lo lắng cho hắc sao” ý nghĩ đó làm cho Mạc Nhi sưng sốt với chính mình

Dinh Hạo nhìn Mạc Nhi đứng bất động giữa rừng gươm, hắc chạy nhanh đến kéo Mạc Nhi vào lòng, một tay ôm chặt nàng, tay còn lại tiếp tục chống đỡ.

“keng..g...!!”

“Cạch...!!”

Dựa sát vào hắc, ngửi thấy hương thơm trên người hắc, nghe tiếng tim hắc đập, nhìn từng giọt mồ hôi chảy trên mặt hắc.

“hắc lo lắng cho mình sao” Mạc Nhi không tin nổi trong hoàn cảnh này, hắc còn nghĩ đến an nguy của nàng, tâm của Mạc Nhi bắt đầu dao động.

Những hắc y nhân nhận ra người Dinh Hạo đang ôm là quận chúa Kỳ Giai Mạc Nhi của Đông Lộ bọn họ nên ra chiêu có hơi do dự, lo sợ sẽ đả thương nàng, nên không dám khinh suất hành động.

“cộp..! cộp...!!”

“vương gia...!!”

Viện binh của Dinh Hạo vừa đến kịp lúc, thấy cảnh tượng trước mặt, lập tức rút kiếm phi thân bay đến phía trước giải vây cho Dinh Hạo.

“roẹt..t...!!”

“roẹt...tt...!”

Dinh Hạo nhân cơ hội nắm chặt lấy tay Mạc Nhi đột phá vòng vây, chạy thoát trong gang tấc.

Vệ Phong sau khi thấy vương gia chạy thoát, hắc và những người khác cũng nhanh chóng rút lui. Chỉ còn lại đám hắc y nhân, tất cả họ cùng nhìn về một hướng như đợi chờ chỉ thị.

Một hắc y nhân kéo khăn che mặt xuống, khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt thất thần nhìn theo hướng người tháo chạy, trong lòng bỗng nhói đau, một sự lo lắng không biết tên đang len lỏi lớn dần trong lòng hắn, nhớ tới ánh mắt nàng nhìn Đinh Hạo lòng Diệp Vô Ngần càng bất an.

“tướng quân chúng ta có đuổi theo” một tên hắc y nhân bên cạnh Diệp Vô Ngần lên tiếng

“không cần” Diệp Vô Ngần giơ tay lên, hắc y nhân đành im lặng.

.....

Đinh Hạo nắm chặt lấy tay nàng, hai người cứ như thế chạy mãi, không biết đã chạy trong bao lâu, gió thổi mạnh tà áo phất phơ, hai thân ảnh như lướt gió mà đi, rừng núi trùng điệp xanh mướt, mọi vật xung quanh họ như bị đẩy lùi về phía sau.

Sau khi chắc chắn không có người đuổi phía sau, Đinh Hạo tạm dừng lại, lúc này Mạc Nhi mới phát hiện trên tay hắn đang chảy máu.

“vương gia, người bị thương” Mạc lo lắng cầm tay Đinh Hạo

“ta không sao, chỉ là chút trầy xước” Đinh Hạo nhìn nàng giọng nói ôn nhu.

“như vậy mà không sao, người xem máu chảy ra nhiều như vậy” Mạc Nhi hai mắt ngấn đầy lệ sáng long lanh nhìn Đinh Hạo.

Nhìn đôi mắt ươn ướt của Mạc Nhi, Đinh Hạo hơi nhói đau, ngoài hai người anh của hắn thật tâm đối xử với hắn thì nàng là người phụ nữ đầu tiên rơi lệ vì hắn.

Đôi tay vô thức sờ lên hai má nàng, nhẹ nhàng vuốt ve đôi mắt ngọc và lau đi những dòng lệ, những ngón tay dần di chuyển xuống đôi môi đỏ mọng của nàng vì khóc mà càng trở ướt át, hắn muốn cảm nhận mùi vị ngọt ngào từ đôi môi của Mạc Nhi nên cúi thấp người xuống, muốn hôn nàng nhưng lúc này từ trên cao.

Vèo! Vèo! Vèo!!

Hàng chục mũi tên hướng Đinh Hạo bay tới.

“cẩn thận”

Đinh Hạo nghiêng người ôm chặt lấy Mạc Nhi, lấy thân mình làm tấm chắn, bảo vệ cho nàng.

”Vèo! Vèo...!!!

Những mũi tên vẫn cứ bắn tới tấp. Mạc Nhi muốn đẩy Đinh Hạo ra không muốn làm gánh nặng cho hắn.

Nàng nhìn ra những tên hắc y nhân này không phải người của Đông Lộ, sẽ không vì nàng mà nhẹ tay, nàng nên làm sao để hắn không bị thương.

“Vèo...!!”

“Vương gia! Cẩn thận”

Một mũi bay bay thẳng đến Đinh Hạo, Mạc Nhi không suy nghĩ nhiều, xoay người giúp Đinh Hạo đỡ lấy.

“Mạc nhi” Đinh Hạo hét lên

Nhưng đã quá trễ, mũi tên xuyên thẳng vào bụng Mạc nhi, máu từ từ chảy ra, Mạc nhi vô lực mà trượt khỏi người Đinh Hạo. Rồi ngất đi.

“bốp... bốp...!!”

Đinh Hạo nhìn thấy vết thương trên người nàng, hắn như phát cuồng, không kiểm soát được nội lực trong người, hai tay nắm thành quyền đập mạnh xuống đất, cát đá bay lên, xoay tròn xung quanh hắn.

Sau đó văng ra tứ phía, những hắc y nhân thổ huyết nằm ngổn ngang trên mặt đất. Lúc này trời bỗng dưng đổ mưa tầm tã.

“ào...o...!!”

Mưa càng lúc càng lớn, Dinh Hạo khẩn trương bế Mạc Nhi lên, ôm chặt trong lòng gấp rút tìm nơi trú mưa.

.....

Trong hang động

Dinh Hạo đặt Mạc Nhi nằm xuống, hẩn nhanh chóng tìm một hòn đá đánh lửa, rồi gom tất cả củi khô xung quanh hang, đốt thành đống lửa.

Sau đó cởi y phục ướt trên người ra để hong khô. Trên người hẩn, nửa thân trên để trần, chỉ mặc một chiếc quần dài.

Hẩn để Mạc nhi lại trong hang động, một mình đi tìm thảo dược giúp nàng cầm máu.

Lúc trước khi ba anh em hẩn vào rừng huấn luyện, Dinh Thừa bị thương, hẩn và Dinh Ngạo suốt đêm đi tìm kiếm loại thảo dược này, hẩn hi vọng ở đây cũng sẽ tìm thấy.

Khi Dinh Hạo quay lại hang trời cũng đã sập tối. Mạc nhi cũng đã tỉnh dậy. Hẩn bước đến bên cạnh nàng Mạc Nhi yếu ớt nhìn Dinh Hạo cả người ướt đẫm, những giọt nước mưa vẫn còn đang chảy trên khuôn mặt tuấn mỹ của hẩn.

“ta giúp người lấy cây tên ra, người cố chịu đau” Dinh Hạo nhẹ nhàng đỡ nàng dậy, dịu dàng trấn an.

Mạc Nhi sắc mặt nhợt nhạt nhìn hẩn, nhẹ nhàng gật đầu.

Một tay Dinh Hạo ôm chặt lấy nàng khi tay hẩn vừa chạm vào sau gáy, cảm giác ướt lạnh từ tay hẩn truyền đến làm Mạc Nhi khẽ run, tay còn lại đặt trên bụng nàng. Chầm chậm rút mũi tên trên ra.

“Á...! Á...!”

Âm thanh thê lương của Mạc Nhi vang khắp hang động. Mạc Nhi bị đau điếng, hai tay ôm chặt lấy cổ hẩn.

Dinh Hạo đặt nàng nằm xuống. Nhìn hẩn tháo thắt lưng giúp nàng cởi y phục. Mạc nhi biết hẩn muốn giúp nàng đắp thuốc, cũng hiểu rõ lúc này không phải thời điểm xấu hổ nhưng không hiểu sao mặt vẫn đỏ.

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của nàng Dinh Hạo biết nàng đang xấu hổ, nên đôi tay dừng lại trên chiếc yếm đỏ của nàng.

“Ta chỉ muốn giúp người cầm máu, không có ý gì khác, người vì ta nên mới bị thương” Dinh Hạo cảm thấy áy náy sau đó nhìn vào đôi mắt vì đau đang ngấn lệ của Mạc Nhi.

“nếu người xấu hổ có thể nhắm mắt lại, sẽ không nhìn thấy gì”

Mạc Nhi nghe theo lời Dinh Hạo nhắm hai mắt lại, Dinh Hạo nâng Mạc Nhi dậy, hai tay đặt sau cổ nhẹ nhàng tháo dây áo yếm ra.

Tuy đang nhắm chặt hai mắt, nhưng Mạc Nhi vẫn cảm nhận được hơi thở ấm áp và đôi tay lạnh buốt của Dinh Hạo đang lướt qua da thịt nàng, tim đập mạnh làm ngực phập phồng nhấp nhô.

Cảnh xuân hiện ra, khuôn ngực no đầy tròn trịa, trắng mịn trước mắt, nhưng trong ánh mắt Dinh Hạo không hề chứa bất kỳ tà niệm sắc dục nào, mà là sự đau xót tự trách, nhìn vào chiếc bụng nhỏ nhắn phẳng phiu của Mạc Nhi, vì bị thương mà máu chảy ướt cả bụng, tim hẩn có hơi xót xa, một cảm giác chưa bao giờ có trước đây.

“Roẹt..!”

Sau khi đắp thuốc xong, Dinh Hạo xé ra một góc áo băng lại vết thương cho Mạc nhi, sau đó đặt nàng nằm xuống, lấy y phục đã hong khô của hẩn đắp lên, giữ ấm cho nàng.

Dinh Hạo đem y phục Mạc Nhi đi hong khô, còn hẩn thì lùi lại ngồi trong một góc, dựa lưng vào tảng đá nhìn nàng say ngủ. Bản thân cũng dần rơi vào mộng đẹp.

Nửa đêm.

“lạnh, lạnh...lạnh quá ” Mạc Nhi hai mắt nhắm chặt, co người lại, còn miệng thì run bần bật.

Dinh Hạo nghe thấy tiếng động chợt tỉnh giấc, hần nhìn thấy Mạc Nhi đang cuộn tròn người lại, mặt đầm mồ hôi, miệng run lên, hai tay nàng còn đang nắm chặt chiếc áo của hần.

Hần hốt hoảng chạy đến bên cạnh nàng, một tay đặt trên trán Mạc Nhi, lại giật mình rút tay ra.

“nóng quá” Dinh Hạo nhìn Mạc Nhi đang run rẩy.

“lạnh... rất lạnh” Mạc Nhi mê sảng lên tiếng.

Khi Dinh Hạo vừa rút tay về, thì Mạc nhi lại giựt lấy, kéo tay hần đặt vào trong người nàng. Mạc nhi chủ động đặt tay hần lên ngực nàng, rồi di chuyển vuốt ve khắp người nàng. Cái cảm giác ấm áp này thật dễ chịu, Mạc nhi không biết bản thân đang làm gì, nàng kẹp chặt lấy tay Dinh Hạo, khiến hần muốn rút về cũng không được.

“chết tiệt” Hần là nam nhân khỏe mạnh, nếu không có phản ứng mới là chuyện lạ

Hần từng nhìn thấy những tình tiết này trên phim truyền hình, khi nam nhân vật chính bị sốt, thì nữ nhân vật chính sẽ dùng cơ thể mình để sưởi ấm cho nam nhân vật chính, nhưng đây không phải phim

Nơi này là cổ đại, trình tiết với nữ nhân rất quan trọng, nhưng không thể để nàng lạnh run như vậy. Dinh Hạo hơi chần chờ sau đó nghiêng răng dứt khoát, hần nằm xuống ôm chặt lấy Mạc Nhi.

Mạc Nhi cảm nhận sau lưng có một nguồn ấm áp khó tả đang truyền tới, xua tan đi cái lạnh trên người nàng, nàng càng muốn nhiều hơn nên càng xích lại gần, ép sát thân hình vào lòng ngực Dinh Hạo. Hai bàn tay vòng qua người hần sau đó ôm thật chặt.

Sáng ngày hôm sau.

Ngoài hang động, mặt trời lên cao. Ánh nắng chói chang đang xuyên qua mọi góc ngách của khu rừng, những giọt nước mưa đêm qua còn đọng lại trên những chiếc lá xanh mướt, được ánh sáng chiếu vào thêm phần lấp lánh, chậm rãi rơi xuống cửa động...

“Tách! Tách! Tách”

Lúc này trong hang động có hai thân thể đang quấn quýt, ôm chặt lấy nhau không một khe hở.

Mạc Nhi mí mắt khẽ run, dần mở đôi mắt ngọc ra. Nàng cảm nhận trên ngực có một nguồn nóng ấm áp truyền sang, cúi người xuống nhìn thì thấy một bàn tay thon dài trắng ngần như điêu khắc đang khóa trụ một bên ngực nàng, nàng thất kinh.

“Đó là tay Lăng Thiên Hàn...”

Mạc Nhi nghĩ đến chuyện đêm qua, mặt trở nên nóng bừng, tim đập mạnh, trống ngực đánh đờn đập .

Cảm nhận người sau lưng đang cử động, trong lúc này nàng không biết nên đối mặt hần như thế nào, đành nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Dinh Hạo mở mắt ra thì ánh nắng chói chang bên ngoài hắt vào làm hần hoa cả mắt, giơ tay lên cản lại, vừa nhích người lại phát hiện một bên vai có thứ mềm mại đang đè lên.

Dinh Hạo mỉm cười, nhẹ nhàng thức giấc, thu về cái tay dưới cổ Mạc Nhi. Hần bắt đầu cử động, cánh tay vì suốt đêm làm gối nằm cho Mạc nhi mà bị tê đau.

Sau đó Dinh Hạo đứng dậy mặc y phục lên người, rồi rời khỏi hang động.

Nửa canh giờ sau...

Khi Dinh Hạo quay lại hang động, thì Mạc Nhi y phục đã chỉnh tề, nhìn thấy hần, khuôn mặt nàng lập tức trở nên ửng đỏ.

Dinh Hạo mỉm cười nhìn nàng. Hần bước tới gần làm Mạc nhi càng hồi hộp. Hai tay xiết chặt.

“ăn đi, chắc nàng cũng đói” Dinh Hạo đặt mấy trái đại, vừa mới hái lên tay Mạc Nhi, mỉm cười lên tiếng.

“Đa tạ.” Nàng cầm lấy trái đại, mặt vẫn cúi xuống không dám đối diện cùng hắn.

Trước đây nàng tự cho là kiêu ngạo, tự cao không ai sánh bằng, từ nhỏ lớn lên trên lưng ngựa tung hoành thảo nguyên, coi nhẹ những tiểu tiết không giống nữ nhi thường tình.

Nhưng hôm nay chợt nhận ra nàng cũng chỉ là một nữ tử rất bình thường, nàng mỉm cười tự giễu bản thân, có điều nụ cười này Đinh Hạo không thấy.

Lúc Đinh Hạo và Mạc Nhi ra khỏi hang động thì Vệ Phong, Tiểu Lục đã đợi sẵn bên ngoài. Họ có hơi sững sốt, lại thấy nụ cười kì lạ của Vệ Phong và Tiểu lục đang nhìn mình, càng thêm khó hiểu.

“Vương gia! tối qua người ngủ có ngon không” Tiểu lục tử lên tiếng, vẽ mặt gian tà khó đoán.

Thật ra sau khi Đinh Hạo chạy thoát, đám người của Vệ Phong gấp rút tìm kiếm suốt đêm, đến gần sáng mới tìm đến hang động.

Nhưng nhìn thấy cảnh tượng bên trong, vương gia của bọn họ trong tình trạng thiếu vải đang ôm chặt lấy Mạc nhi, làm sao bọn họ dám bước vào, chỉ có thể núp vào một góc.

Sau khi tụ họp đầy đủ người, mọi người gấp rút lên đường đến Lam Nguyệt sơn, gồm có Đinh Hạo, Mạc Nhi, Vệ Phong và tiểu lục tử. Những người khác thì theo sau nhưng giữ ở khoảng cách rất xa.

Mạc Y quốc - Phủ thần vương gia

Một nam tử mỹ mạo như Tống Ngọc tái thế, đang ngồi ở đại sảnh. Hắn nâng niu viên dạ minh châu trên tay, ánh mắt sắc bén lướt qua từng người một, thỉnh thoảng sẽ dừng lại trên một người nào đó.

“vương gia! xin cho thuộc hạ thêm cơ hội, lần sau...” Thấy ánh mắt Lạc Tư Doanh dừng lại trên người hắn, hắn hoảng hốt cầu xin.

Nhưng khi nhìn thấy nụ cười rực rỡ của Lạc Tư Doanh, hòa cùng với ánh sáng của dạ minh châu trong tay hắn, tăng thêm phần quỷ dị, khiến tên thuộc hạ run sợ không dám mở miệng nói tiếp.

“lần sau...” Tư Doanh mỉm cười rồi giơ tay lên, những người đứng bên ngoài tiến vào lôi tất cả người trong phòng ra ngoài.

“vương gia! xin tha mạng...”

“vương gia”

Những hắc y nhân bị kéo ra ngoài liên tục cầu xin. Tiếng cầu xin vang vọng khắp trong ngoài phủ Thần vương.

“Á..á...!!”

Còn người trong đại sảnh vẫn mãi mê lau bóng viên dạ minh châu, không quan tâm đến sự tình bên ngoài.

***** hết chương 5*****

6. Chương 6: Lễ Bái Sư

Chương 6: Lễ bái sư

Sau nhiều ngày lên đường cuối cùng đoàn người của Đinh Hạo cũng đã đến được Lam Nguyệt sơn, ai nấy cũng mệt rũ người, mỗi người mang một tâm trạng riêng.

Tiểu lục tử vừa đến nơi, lập tức ngồi phịch xuống đất tay liên tục đập vào đùi, miệng cứ than mệt.

Mạc Nhi trộm nhìn Đinh Hạo, nàng không biết hắn đến Lam Nguyệt sơn để làm gì, trên đường đi cũng không nghe ai nhắc đến vấn đề này, nhưng có một điều nàng biết rõ, nàng không thể giết Lăng Thiên Hàn, tâm nàng không biết từ lúc nào đã thuộc về hắn.

Vệ phong lại ngằm quan sát Dinh Hạo với ánh mắt rất hiếu kì, nhiều ngày theo bên cạnh, hắn phát hiện vương gia đã thay đổi rất nhiều, ngôn hành cử chỉ của người cũng khác trước, toát ra khí phách vương giả, dù ngài là vương gia sinh ra đã mang thân phận tôn quý, nhưng trước đây hắn vẫn không cảm nhận được cái khí chất khiến người khiếp sợ đó.

Dinh Hạo cũng có tâm sự riêng của hắn, vốn hắn không muốn cái gọi “tâm sư học đạo” gì đó, chỉ muốn một cuộc sống an nhàn tự do, nếu được sống ở một nơi phong cảnh hữu tình như thế này, hưởng thụ cuộc sống hắn mơ ước thì đời người còn gì hơn.

“vương gia! chúng ta làm sao qua cầu đây” Tiểu lục tử chỉ tay vào cây cầu bị gãy phía trước

Nhưng câu hỏi của tiểu lục vừa rồi, đã đưa Dinh Hạo về từ cõi mộng trở về.

“vậy làm phiền Vệ tổng quản giúp bọn vương và mọi người”

Trong số mọi người ở đây chỉ có Vệ Phong biết khinh công, không nhờ hắn thì còn biết nhờ ai.

“dạ! vương gia” Vệ phong cung kính tuân lệnh, rồi lần lượt phi thân đưa từng người một qua cầu.

Phong cảnh xung quanh non xanh nước biếc, vạn vật đều đẹp đẽ, đi được một đoạn họ dừng lại một tại gian nhà trúc đơn sơ, trước sân phơi rất nhiều dược liệu, khắp nơi thoang thoảng mùi thuốc.

“vương gia! không có ai ở trong nhà” tiểu lục tử lên tiếng, từ trong nhà chạy về phía Dinh Hạo.

“vậy chúng ta đợi ở đây” Dinh Hạo ngồi xuống ghế, nhìn vào bàn cờ trên bàn không tránh khỏi tay ngứa ngáy.

Dinh Hạo mỉm cười kì nghệ của người chơi bạch kì là cao thủ, nhưng người chơi hắc kì cũng không phải tầm thường, chỉ là kiểu đánh này hơi quen thuộc, tay vô thức cầm một quân cờ bạch kì di chuyển trên bàn cờ.

Từ xa một nam tử tuấn tú tuổi ngoài ba mươi, ngọc diện như Phan An, bên cạnh là hai tiểu thiếu niên 15,16 tuổi sau lưng là hai thùng thuốc chứa đầy thảo dược.

“Vèo..o..!!”

Âu Dương Đình nhìn thấy có người ngồi trước sân, đang động tay vào bàn cờ trên bàn. Hắn vội dùng khinh công phi thân bay tới, trong chớp nhoáng chặn lấy tay Dinh Hạo, nhưng đã không kịp.

Hắn giữ lấy tay Dinh Hạo, lướt nhìn bàn cờ lúc đầu hơi tức giận, nhưng sau đó kinh ngạc rồi lại thoát qua một chút vui mừng, hắn với người đó đã cá cược trên ván cờ này, hắn nghĩ mình sẽ thua chắc, bạch kì của hắn bị vây bởi hắc kì không thể tiến cũng không thể lui.

Bàn cờ dở dang này hắn đã nghiên cứu suốt nửa năm, nếu không vì cái thứ đồ kia của Linh Trung lão đầu, thì Âu Dương Đình hắn cũng không hao tâm tổn trí như thế. Nhưng tên tiểu tử trước mắt lại dễ dàng xoay chuyển tình thế, giúp bạch kì của hắn “đột phá vòng vây” lại còn chiếm thế thượng phong.

“Người là ai” Âu Dương Đình nén lại sự vui mừng, nhìn Dinh Hạo.

“Lăng Thiên Hàn” Dinh Hạo mỉm cười thản nhiên nói.

Dinh Hạo bất ngờ với chính lời nói của mình, không biết từ lúc nào khi nói ra ba chữ này, hắn không cảm thấy ngượng ngùng, trái lại rất thuận miệng như đó là tên hắn, hay hắn đã quen với cái thân phận Hạo vương này, một lần nữa hắn lại mỉm cười vì cái suy nghĩ vừa rồi.

“người là Hạo vương” Âu Dương Đình lướt qua người Dinh Hạo từ trên xuống dưới. Hắn không ngờ người giúp hắn phá thế cờ của Linh Trung là Hạo vương tiếng xấu đồn xa.

“còn người chắc là Âu Dương Đình” Dinh Hạo hơi ngạc nhiên, hắn cứ nghĩ Âu Dương Đình hắn là một ông lão, không ngờ còn trẻ như vậy cũng rất anh tuấn.

“là hắn” nhưng người ngạc nhiên nhất chính là Mạc Nhi, nàng chăm chú nhìn Âu Dương Đình. Suốt nửa năm nay nàng và phụ hắn tìm kiếm hắn rất mệt mỏi, từ hi vọng chuyển thành tuyệt vọng, nhưng lúc này đây hắn lại xuất hiện trước mắt nàng.

“sao biết ta ở đây” ánh mắt liếc nhìn Dinh Hạo sau đó lướt qua những người đi cùng, rồi dừng lại trên một người.

“Vệ Phong” Âu Dương Đình bất ngờ nhìn thấy cổ nhân.

“Âu đại hiệp! chắc người cũng biết mục đích hôm nay ta đến đây” Vệ Phong vừa lên tiếng thì Âu Dương Đình đã đi mất.

Âu Dương Đình lưỡng lự nhìn Dinh Hạo, rồi liền đi vào trong, giơ tay ra hiệu cho hai đệ tử Thanh Nguyệt và Thu Phong tiễn khách.

“các vị mời về cho”

“Âu đại hiệp! như vậy là có ý gì” Vệ Phong nhìn bóng lưng Âu Dương Đình lên tiếng .

“từ ba năm trước, ta đã lập lời thề sẽ không nhận đệ tử, cho nên các người về đi” Âu Dương Đình dừng lại, nói xong lạnh lùng đi vào trong.

Nhưng ...

“đây là đạo tiếp khách của Âu đại hiệp sao, lại nói có ai đối xử với chủ nợ mình như vậy” Dinh Hạo mỉm cười đi lại gần Âu Dương Đình.

Mọi người đều hướng mắt nhìn về phía Dinh Hạo. Âu Dương Đình dừng bước, quay đầu lại nhìn người phát ra lời kiêu ngạo vừa rồi.

“ta mất nợ người từ khi nào” Âu Dương Đình khó chịu lên tiếng.

“người không thiếu nợ ta, nhưng lại nợ hoàng thượng một lời hứa, người nghe câu này chưa, một lời hứa đáng ngàn vàng...nợ cha con đòi là điều thiên kinh địa nghĩa” Dinh Hạo tiến lại càng gần đối diện Âu Dương Đình miệng cười vô lại.

“cũng nên khách sáo một chút, ngay cả trà cũng không mời, đã muốn đuổi khách”

Âu Dương Đình khó chịu, tên tiểu tử này quá kiêu ngạo, xác xược.

“đây là thái độ của một người đi bái sư sao” Âu Dương Đình lên tiếng.

“ha..ha...ha!! thật nực cười” Dinh Hạo sáng khoái cười to.

“Âu đại hiệp! người cũng quá tự đề cao mình, từ khi nào bốn vương nói muốn nhận người làm sư phụ, bốn vương nhớ không nhầm từ lúc bước vào, ta không hề nói qua là muốn làm đệ tử người” Dinh Hạo hắc mà phải cầu cạnh người khác sao, chỉ muốn hạ nhục Âu Dương Đình, dám trước mặt hắc kiêu ngạo hơn hắc.

“vậy người còn đến đây làm gì” Âu Dương Đình tò mò nhìn Dinh Hạo.

Không riêng Âu Dương Đình, mà tiểu lục tử, Vệ Phong cũng hiếu kì không phải mục đích ban đầu bọn họ đến Lam Nguyệt là vậy sao.

“Có thể lúc đầu là vậy, nhưng giờ ta cảm thấy” Dinh Hạo nhìn Âu Dương Đình từ đầu đến chân, như đang xem xét một món hàng không vừa mắt, rồi lắc đầu lên tiếng.

Sau đó quan sát cảnh vật xung quanh, rồi cười vô lại nhìn Âu Dương Đình

“nơi này non xanh nước biếc ta rất thích, nên sẽ ở đây vài ngày, xem như là một chút lãi suất của người vậy” Hắc đi thẳng vào trong, lướt qua người Âu Dương Đình.

Âu Dương Đình tức giận, hắc chưa giờ bị người khác xem thường đến như thế, tên tiểu tử kiêu ngạo này hẳn phải dạy cho một bài học nếu không ba chữ Âu Dương Đình sẽ đọc ngược lại.

“đứng lại! ai đời đệ tử lại vào cửa trước sư phụ” nghĩ đến sau này sẽ hành hạ tên tiểu tử xác xược này như thế Âu Dương Đình trong lòng rất phật kích. Hắc xoay người lại nhìn Dinh Hạo đang bước vào trong.

“không phải người đã lập lời thề không nhận đệ tử gì đó rồi sao...bây giờ lại đổi ý” Dinh Hạo đang bước đi, bị Âu Dương Đình làm cho dừng lại nhưng vẫn không quay lại nhìn hắc, khéo miệng nhếch lên.

“ở đời chuyện gì cũng có thứ tự trước sau, là ta hứa với phụ hoàng của người trước, nên dù không vừa ý người, ta cũng không nên thất hứa” Âu Dương Đình bộ dáng cao ngạo, như kẻ ban ơn làm phúc .

“vậy phải làm Âu Dương đại hiệp thất vọng rồi, bổn vương không muốn nhận người làm sư phụ” Dinh Hạo mỉm cười tiếp tục đi vào trong

“âm..m..m..!!!!”

Nhưng một luồng gió từ sau đánh tới, hai cánh cửa lập tức đóng sập lại, nếu Dinh Hạo không dừng lại kịp lúc đã bị hai cánh cửa đập vào mặt.

“người không muốn, nhưng ta lại muốn nhận người làm đệ tử, chén trà bá sư của người, hôm nay nhất định ta sẽ uống” Âu Dương Đình hình bóng lưng Dinh Hạo mỉm cười vô lại.

“vậy xem người có bản lĩnh đó không” nói xong Dinh Hạo muốn đẩy cửa bước vào.

“Phịch..ch!!!”

Nhưng hai đầu gối lại bị một lực mạnh vô hình đánh vào, làm hắn không thể cử động, mà ngã xuống đất. Tức giận cùng phần nộ, hắn quay lại hướng nguồn lực đó phát ra, thì thấy trên tay Âu Dương Đình vẫn còn cầm vài viên sỏi nhỏ.

“như vậy đã đủ tư cách làm sư phụ người chưa” Âu Dương Đình nhìn viên đá cầm trên tay, thả xuống đất, rồi phủi tay liếc nhìn Dinh Hạo.

Âu Dương Đình mỉm cười bước tới, đẩy cửa đi vào, kéo ra một cái ghế ngồi phía trước nhìn Dinh Hạo đang quỳ trên đất.

Hắn phẩy tay ra hiệu cho hai đệ tử chuẩn bị trà bá sư cho Dinh Hạo.

“Không phải chỉ là bá sư thôi sao” sau khi nghĩ kỹ mình cũng không mất mát gì nên Dinh Hạo miễn cưỡng dâng trà cho Âu Dương Đình.

“sư phụ, mời dùng trà” Dinh Hạo hành lễ dâng trà cho Âu Dương Đình

“ồ nhi, ngoan” Âu Dương Đình vui vẻ nhận ly trà, trong lòng vui mừng khi nhìn thấy Dinh Hạo bị mình làm cho phải khuất phục.

“tên tiểu tử xác lược nghĩ xem sau này ta nên đối phó người như thế nào đây”

“Âu Dương đại hiệp, trà bá sư người cũng đã uống, có hay không nên giải huyết đạo cho vương gia” Vệ Phong lên tiếng.

“đương nhiên” Âu Dương Đình mỉm cười với Vệ Phong, đứng dậy giải huyết đạo cho Dinh Hạo.

Tiểu lục tử đỡ Dinh Hạo đứng dậy, còn Mạc Nhi thì vội lấy khăn tay phủi cát dính trên người hắn.

“thì ra cái đó là công phu điểm huyết” Dinh Hạo mỉm cười , nếu có cơ hội hắn cũng muốn học, rồi liếc nhìn vị “sư phụ” mới của hắn.

Âu Dương Đình ôm được liệu ra khỏi đại sảnh, khi ra tới cửa thì nhớ đến có việc cần giao phó cho hai đệ tử nên quay lưng lại nói : “À! còn một chuyện nữa...hai người giúp họ thu xếp chỗ ở”

Âu Dương Đình rời đi rất nhanh, nên không nhìn thấy biểu cảm kì lạ trên khuôn mặt hai đệ tử mình lúc đó. Thanh Nguyệt cùng Thu Phong bốn mắt nhìn nhau biểu tình khó xử, họ thở dài nhìn đám người Dinh Hạo.

“ở đây chỉ có 3 phòng, một căn của sư phụ, hai căn còn lại của ta và sư huynh” hắn nhìn đám người của Dinh Hạo ủy khuất lắc đầu nói tiếp.

“ta nhường phòng của ta cho các người, những việc còn các người tự xử lý” Thanh Nguyệt lên tiếng

“ta muốn nói với các người, ở đây nơi nào các người cũng có thể đi” sau đó nhìn lướt qua mọi người mạnh giọng nói tiếp

“riêng phòng sư phụ nếu không có chuyện thì đừng nên bước vào, sư phụ không thích có ai ra vào phòng mình” Thu Phong lên tiếng nhắc nhở mọi người

Vệ Phong suy nghĩ có Âu Dương Đình ở đây, an toàn của vương gia đã được đảm bảo, nên tối nay hắn sẽ trở về kinh thành, hồi báo mọi chuyện với hoàng thượng và nương nương.

“Tiểu lục tử! ngươi sẽ ở cùng với hai người họ” Vệ Phong nhìn tiểu lục tử phân phó. Tiểu lục tử tuy theo vương gia nhiều năm nhưng chủ tớ khác biệt không nên ngủ cùng phòng với vương gia.

“các ngươi sẽ không cảm thấy phiền” Vệ Phong nhìn Thanh Nguyệt và Thu Phong.

“không phiền, giường khá rộng thêm một người cũng không sao” Thanh Nguyệt lên tiếng.

“Tiểu lục tử! ngươi và Mạc Nhi hãy đi thu dọn phòng cho vương gia” Vệ Phong lên tiếng.

Trong lúc đi sau Tiểu Lục tử, Mạc Nhi không ngừng thắc mắc, sao không nghe Vệ tổng quản nhắc đến nàng, vậy tối nay nàng ngủ ở đâu.

Mạc Nhi đang đứng trước cửa phòng, lưỡng lự không dám đẩy cửa vào, tiểu lục tử trong phòng đang giữ chân chuẩn bị giường cho Dinh Hạo. Còn Dinh Hạo thì đang thông thả uống trà, trời sinh đã quen được hầu hạ.

“Mạc Nhi! ngươi làm gì mà lâu vậy” tiểu lục tử nhìn Mạc Nhi bước vào, giọng hơi trách cứ, hắn muốn lười một chút đi ngủ sớm, nhưng Mạc Nhi lại không quen việc, nên mọi việc hắn đều phải làm.

“vương gia! người nghỉ ngơi đi, nô tài về phòng” Tiểu lục tử ngáp một tiếng, sau đó rời khỏi phòng, hắn chỉ muốn ngã lưng xuống giường đánh một giấc.

Trong phòng chỉ còn hai người Dinh Hạo và Mạc Nhi, không khí có chút kì lạ.

“vương gia! ngài cũng nên ngủ sớm”

Dinh Hạo đặt cây quạt xuống bàn, tiến tới giường sau đó, tự cởi trang phục bên ngoài.

Mạc Nhi ngượng ngùng nhìn Dinh Hạo, nhớ tới những việc tiểu lục tử nói qua một nô tì nên hầu hạ chủ tử như thế nào, để đóng trọn vai diễn nên Mạc Nhi vội chạy đến giúp Dinh Hạo cởi y phục.

Dinh Hạo thấy hành động của Mạc Nhi, nên cũng thuận ý mặc nàng, chỉ là nàng quá cẩn trọng, nên cởi rất khó khăn.

“Để ta tự làm” tay Dinh Hạo nắm chặt đôi tay đang run của Mạc Nhi ôm sát vào trong ngực. Hắn ôn nhu, mỉm cười nhìn nàng.

Mạc Nhi bị hắn nắm chặt tay, lại nhớ đến chuyện ở hang động, tránh không khỏi mặt đỏ tai hồng, nàng cố rút tay ra. Từ khi biết hắn nàng như không còn là chính mình, sự tự tin, kiêu ngạo khi đứng trước mặt hắn một chút cũng không còn.

“ngươi cũng nên đi nghỉ” Dinh Hạo ngồi trên giường nhìn nàng mỉm cười, lại muốn chọc ghẹo nàng nên vỗ vào giường nói tiếp

“cái giường cũng khá rộng, hai người ngủ cũng không sao”

“người ngủ trước đi, nô tì vẫn chưa buồn ngủ” Mạc Nhi ngồi xuống ghế ngượng ngùng nhìn Dinh Hạo, làm sao nàng và hắn có thể cùng ngủ trên một chiếc giường chứ.

“ngươi là người của vương gia, ở đây chỉ có một phòng, chẳng lẽ ngươi muốn ở cùng phòng với nam nhân khác... Mạc Nhi nàng từ khi nào đã trở thành người của Lăng Thiên Hàn chứ” Nhưng sau này thì sao, tất cả là do suy diễn của tên Vệ Phong.

Dinh Hạo nửa đêm thức giấc nhìn thấy Mạc Nhi ngủ gục trên bàn, hắn lắc đầu mỉm cười đi đến cạnh bàn, nhẹ nhàng nâng Mạc Nhi đặt lên giường, đắp chăn cho nàng.

Khi Mạc Nhi tỉnh dậy thì phát hiện mình yên ổn nằm trên giường, còn Dinh Hạo thì đang nằm ngủ trên sàn đất, thấy hắn co rút người nên vội lấy chăn đắp cho hắn không dám đánh thức hắn dậy.

Mạc Nhi ngồi một bên chăm chú nhìn hấn ngủ say, nàng phát hiện khuôn mặt lúc ngủ của hấn rất đẹp, đôi chân mày đen, dày nhưng rất gọn, lông mi thì cong vuốt, sống mũi rất cao và thẳng, đôi môi thì đỏ mọng, nhất là làn da rất trắng, khác xa nam nhân ở Đông Lộ thân hình vạm vỡ, làn da rám nắng không có dáng vẻ tao nhã như hấn. Mạc Nhi mỉm cười, ngón tay vô thức mà chạm vào khuôn mặt Dinh Hạo vẽ lại đường nét khuôn mặt hấn. Bất ngờ...

Dinh Hạo mở mắt ra, mỉm cười, nắm lấy tay Mạc Nhi, thuận thế kéo nàng đặt dưới thân hấn.

“người...tỉnh dậy khi nào” Mạc Nhi xấu hổ, giọng nói lắp bắp nhìn Dinh Hạo.

“không biết hấn thức dậy khi nào, nếu là từ lúc đầu, thôi rồi.. làm sao nàng dám nhìn mặt hấn đây”, Mạc Nhi càng suy diễn, mặt lại càng đỏ.

“nếu ta không thức dậy” Dinh Hạo mỉm cười, ngón tay hấn lại chậm chậm di chuyển trên chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn của Mạc Nhi

“chắc sẽ bị người ăn sạch”

“ta không có” Mạc Nhi lên tiếng, thì ngón tay Dinh Hạo đang di chuyển trên cái miệng xinh xắn của nàng vô tình bị ngậm lấy.

“như vậy mà nói không có, lại cắn chặt như vậy” Dinh Hạo cười vô lại.

Mạc Nhi xấu hổ liền đẩy ngón tay hấn ra. Quay mặt sang chỗ khác, Khuôn mặt xấu hổ trở nên đỏ bừng, thân thể hai người dính sát vào nhau không một kẽ hở, Mạc Nhi có thể cảm nhận được hơi thở và sức nóng trên người Dinh Hạo, càng làm nàng thêm căng thẳng, ngực phập phồng nhấp nhô, cánh môi anh đào cử động mạnh vì thở gấp.

Dinh Hạo si mê nhìn đôi môi ướm át của Mạc Nhi như đang mời gọi hấn phạm tội, vô thức mà cúi người xuống hôn nàng muốn hưởng thức hương vị thơm ngọt trên người nàng.

“ừm...m...!! vương gia...ừm..”

Mạc Nhi bất ngờ bị cưỡng hôn, nên cố sức kháng cự đẩy Dinh Hạo ra nhưng hình như càng làm hấn hưng phấn, Dinh Hạo càng bá đạo chiếm đoạt, trong miệng nàng hấn bắt đầu trò chơi rượt đuổi, lưỡi hấn tìm kiếm, treu đùa chiếc lưỡi đình hương của nàng, lúc đầu là cuồng dã cướp đoạt sau đó ôn nhu như nước hưởng thụ mùi vị của nàng.

Mạc Nhi bị nụ hôn điên cuồng bá đạo của hấn làm cho thuần phục, tâm trí bắt đầu mê loạn, mỗi tế bào trong cơ thể như tê dại, hai tay không tự chủ choàng qua cổ ôm chặt lấy hấn, lưỡi bắt đầu phối hợp với nụ hôn của Dinh Hạo.

Dinh Hạo như được kích thích, đôi tay hấn bắt đầu không an phận di chuyển trên Mạc Nhi, hấn kéo vạt áo người nàng xuống, bàn tay luồn vào trong chiếc yếm mỏng, bắt đầu xoa nắn, vuốt ve bộ ngực sữa căng tròn của Mạc Nhi, xiết chặt hai đỉnh hồng trước ngực nàng....

“Á..a..!” Mạc Nhi vì đau mà rên rỉ

Lúc này ngoài cửa truyền đến âm thanh tiếng gõ cửa, theo sau là tiếng nói của tiểu lục tử:

“vương gia, nương nương đã đến, đang ở đại sảnh chờ người”

“nương nương...” Dinh Hạo đang nằm trên người của Mạc Nhi bất động, lên tiếng

“Không phải là mẹ của Lăng Thiên Hàn sao” hấn không phải là Lăng Thiên Hàn nên cũng không có tình cảm gì với người mẫu thân này, nhưng cũng tò mò muốn biết mẫu thân của người có tướng mạo giống hấn là người như thế nào.

Khi Dinh Hạo vừa đi đến cửa vừa nhìn thấy vị phu nhân trong đại sảnh, hai chân như không có chút sức lực cả người đứng yên tại chỗ.

Dinh Hạo nhìn người phụ nữ đang đi tới, tâm trạng trở nên hoang mang hỗn loạn vô cùng, kinh ngạc, vui mừng, lo lắng đan xen, khó mà hình dung khuôn mặt Dinh Hạo lúc này. Hắn ngơ ngác bước tới, nhìn thật kỹ người phụ nữ trước mặt.

Khuôn mặt mà từ nhỏ, hắn hàng đêm ao ước sẽ nhìn thấy trong giấc mơ nhưng chưa một lần xuất hiện, khuôn mặt hắn luôn khao khát nhưng chưa một lần nhìn thấy từ lúc chào đời, đây là thật hay hắn đang mơ.

“mẹ...”

Người phụ nữ bước vào liền ôm chặt lấy Dinh Hạo, lo lắng nhìn lướt khắp người Dinh Hạo hết lần này đến lần khác, cuối cùng lên tiếng:

“Hàn nhi! người không sao chứ, mẫu hậu nghe tiểu lục tử nói người bị thương, như thế nào... để mẫu hậu xem”

Khi hắn cảm nhận được hơi ấm từ đôi tay người phụ nữ trước mặt đang truyền sang người hắn, thì hắn biết đây là thật, hắn không hề mơ “người phụ nữ trước mặt này và người mẹ ruột hắn chưa một lần gặp mặt có dung mạo hoàn toàn giống hệt”

“người là mẹ...không mẫu thân của ta” Dinh Hạo kinh ngạc, không tin nhìn Đông Phương Thu Khuê

Đông Phương Thu Khuê khó tin nhìn hoàng nhi của mình, rồi quay sang nhìn tiểu lục, nhớ những lời tiểu lục tử nói qua trong thư, Hàn nhi của nàng thật đã mất trí nếu không sao ngay cả người mẫu thân này hắn cũng không nhận ra.

“phải, ta là mẫu thân của ngươi” Đông Phương Thu Khuê ôn nhu, mỉm cười nhìn Dinh Hạo.

Dinh Hạo vẫn không thể tin vào những lời vừa nghe được, cũng như chuyện đang diễn ra, ở “thế giới kia” hắn không hề biết cảm giác có mẹ sẽ như thế nào.

“mẫu hậu sẽ bảo vệ ngươi không cần phải lo, mọi chuyện đã có mẫu hậu” Đông Phương Thu Khuê ôm chặt Dinh Hạo vào lòng.

Dinh Hạo một lần nữa bị ôm chặt trong lòng hắn dâng lên một cảm xúc mãnh liệt khó tả “ra cái ôm của người mẹ lại có thể ấm áp đến như vậy”.

Lần đầu tiên Dinh Hạo cảm thấy không hề hối hận khi được đưa đến đây. Hắn từ lúc chào đời đã không có mẹ, đây thứ tình cảm hắn luôn khao khát, ông trời thật rất đỗi ngộ với hắn, cho hắn một lần nữa sống lại để có thể cảm nhận được tình thương của người mẹ, hắn phải chân trọng thứ tình cảm này.

“ta không sao, người xem không phải ta rất khỏe mạnh đứng đây sao” Dinh Hạo mỉm cười đẩy Đông Phương Thu Khuê ra, lau đi nước mắt của Đông Phương Thu Khuê ôn nhu nói.

Đông Phương Thu Khuê nhớ đến chuyện cũ, liền rất tức giận, gạt tay Dinh Hạo ra, lên tiếng trách cứ: “mọi chuyện ra nông nổi này tất cả đều là lỗi của ngươi, ngươi đã là thái tử tương lai làm hoàng đế”

Dinh Hạo sững sờ nhìn mẫu thân, Lăng Thiên Hàn là thái tử không chính xác “hắn” bây giờ là một thái tử bị phế là điều hắn không hề nghĩ tới. Hắn chưa kịp trấn tĩnh thì lại nghe mẫu thân nói tiếp, làm hắn rất hiếu kỳ về con người Lăng Thiên Hàn.

“mỹ nữ khắp thiên hạ đều sẽ là của ngươi, chỉ vì một hòa thân công chúa như vậy có đáng không” Đông Phương Thu Khuê tiếp tục trách cứ.

Nhìn thấy dáng vẻ ngơ ngác của Dinh Hạo, Đông Phương Thu Khuê mới chợt nhớ đến hoàng nhi nàng bị mất trí, mắng hắn cũng có ít gì, chuyện cũng không tốt đẹp gì quên được thì càng tốt, không nên khiến hắn suy nghĩ nhiều.

“sau này đừng có làm phụ hoàng giận, ngươi biết người hoàng thượng thương yêu nhất là ngươi, chờ mọi chuyện qua đi mẫu hậu sẽ tìm cách để phụ hoàng lập ngươi làm thái tử”

Hạo cảm thấy buồn phiền hắn từ khi nào muốn làm thái tử, cuộc sống tranh giành, đấu đá lẫn nhau, người sống ta chết, hắn đã quá chán chường chỉ muốn an nhàn, tự tại sống qua một kiếp người, nếu ông trời đã

cho hấn “tái sinh” tại sao lại cho hấn sinh trưởng trong gia đình đế vương, chưa tới nửa tháng nhưng hấn nhận thấy thân phận Hạo vương này thật là không dễ.

Đông Phương Thu Khuê muốn nói chuyện nhiều hơn với Dinh Hạo, nhưng ngoài cửa có tiếng bước chân vội vã truyền đến và một đám nô tài theo sau.

“nương nương! hoàng thượng đang tức giận, nếu người không về, đầu của nô tài phải gấp gấp chuyển nhà mất” một vị thái giám lớn tuổi đang lo lắng quỳ xuống đất.

“ta chỉ mới gặp Hàn Nhi, sáng mai ta sẽ hồi cung” Đông Phương Thu Khuê mỉm cười nhìn Dinh Hạo

“Nương nương! vương gia người đã gặp rồi, chúng ta cũng nên hồi cung, lần này người rời cung đã quá lâu, cả đi lẫn về mất hết nửa tháng, hoàng thượng chưa bao giờ xa nương nương lâu như vậy, lần này người thật sự thật tức giận, nếu không phải tiếp đón hoàng đế Mạc Y quốc thì người đứng đây không phải là lão nô, mà là hoàng thượng rồi, xin người khởi hành nhanh”

Quế công công khi nghe hoàng hậu nói sẽ ở lại, tim lão như muốn nhảy ra lòng ngực, khắp Lăng Thiên quốc ai cũng biết hoàng thượng sủng hoàng hậu vô cùng, một bước không rời. Hoàng thượng mà tức giận cả hoàng cung chó gà điều không yên.

“ta không về”

“nương nương! nô tài cầu xin người.. nương nương trốn ra khỏi cung đã là đại tội, người thì đương nhiên không sao, nhưng nô tài lại khác..đầu của nô tài chặt rồi lại mọc cũng không kịp cho hoàng thượng chém”

“mẫu hậu! ta thấy người nên hồi cung, phụ hoàng hình như rất tức giận... người xem ta đã không sao, người cứ yên tâm” Dinh Hạo nhìn đáng vẻ tội nghiệp của Quế công công đồng tình, thì ra hoàng thượng rất thương yêu vị mẫu thân này của hấn, cũng giống như cha hấn yêu mẹ hấn sao.

“nhưng ta vẫn chưa muốn hồi cung”

“nương nương..!!!” các nô tài theo sau đồng thanh quỳ xuống cầu xin

Dinh Hạo thấy bọn nô tài, người nào cũng hoảng hốt, mặt xanh môi tái, nên cũng không muốn gây thêm tội ác, vội đứng ra nói giúp vài câu.

“mẫu hậu! người đừng làm khó họ, ta hiện tại rất tốt, người ở đây sẽ ảnh hưởng đến việc luyện tập của ta”

Đông Phương Thu Khuê mày đẹp nhăn lại, khi nghe Dinh Hạo nói xong. “Hàn nhi của nàng đi chỉ hơn một tháng đã quên mất mẫu thân là nàng rồi sao, trước đây luôn quấn lấy nàng, một tiếng cũng mẫu hậu, hai tiếng cũng mẫu hậu ời. Bây giờ...”

“vậy thôi... ta hồi cung trước, mẫu hậu sau này sẽ tới thăm người, có Âu Dương Đình ở đây ta nghĩ thích khách sẽ không dám tìm đến, người an tâm tịnh dưỡng sức khỏe, nhớ học võ công cho tốt vào” Đông Phương Thu Khuê luyến tiếc nhìn Dinh Hạo.

“Ta biết rồi...biết rồi... người đi đường cẩn thận” Dinh Hạo mỉm cười đẩy Đông Phương Thu Khuê ra cửa.

Hấn thật sự rất thích người mẫu thân này không chỉ vì người có tướng mạo giống mẹ ruột hấn, mà hấn thật sự cảm nhận tình mẫu tử. Dinh Hạo dõi theo bóng lưng của “mẫu thân” cho tới khi người khuất hấn, rồi xoay người bước vào trong.

Mạc Y quốc.

Phủ Thần vương.

Lạc Tư Doanh đang cùng các thuộc hạ bàn chuyện, thì từ bên ngoài một thanh niên mặc bạch y tiến vào khúm núm lên tiếng

“vương gia! nhị công chúa muốn gặp người”

“ra nói với công chúa.. bốn vương đang rất bận, không...” Lạc Tư Doanh chưa kịp nói xong, thì nghe thấy bên ngoài có một trận ồn ào tranh cãi.

“ta muốn gặp biểu ca, tránh ra! ” Mạc Thánh Linh đẩy thị vệ đi thẳng vào trong.

“vương gia! công chúa...” thị vệ đi theo sau lo sợ lại khó xử nhìn Lạc Tư Doanh

“tham kiến nhị công chúa” các thuộc hạ của Lạc Tư Doanh nhìn thấy Mạc Thánh Linh liền quỳ xuống hành lễ.

“các người ra ngoài hết” Lạc Tư Doanh liếc nhìn nữ nhi trước mặt rồi quay sang nhìn thuộc hạ cao giọng

“dạ! Thần vương điện hạ”

Trong phòng lúc này đã không còn ai, thì Mạc Thánh Linh mới tiến lại gần Lạc Tư Doanh.

“biểu ca...” Nàng vui vẻ gọi tên hắn.

Lạc Tư Doanh dù nghe thấy nhưng vẫn không hề lên tiếng, hắn tiếp tục đọc tấu sớ trên bàn, thậm chí còn không thèm liếc nhìn Mạc Thánh Linh dù chỉ là một lần, xem nàng như người tàng hình.

“biểu ca...!” Mạc Thánh Linh có hơi tức giận, nhưng vẫn cố ý dằn lại, nhỏ giọng như con mèo ngoan gọi tên hắn.

Lạc Tư Doanh vẫn không chịu trả lời nàng, còn xoay mặt đi nơi khác.

“huynh còn giận chuyện của tam muội, nên không muốn gặp Linh nhi sao” Mạc Thánh Linh bước tới nắm lấy tay áo hắn, tỏ ra rất đáng thương.

“công chúa xin giữ lễ” Lạc Tư Doanh khinh thường đẩy tay nàng ra.

“nếu biết sẽ bị huynh ghét như vậy, dù bệnh chết muội cũng sẽ lên kiệu hoa, không để Tuyệt nhi thay muội đến Lăng Thiên quốc làm công chúa hòa thân”

“công chúa! Ta có chuyện phải đến quân doanh, ta đi trước...” Lạc Tư Doanh coi như không nghe thấy lời nói của nàng, lạnh lùng cắt ngang, phất tay áo đi ra ngoài.

“biểu ca! biểu ca...”

**** HẾT CHƯƠNG 6 ****

7. Chương 7: Nguyên Nhân Phế Thái Tử.

Chương 7: Nguyên nhân phế thái tử

Trong phòng

“cộp...cộp...!!!”

Tiểu lục tử không ngừng đi tới lui, bộ dáng đứng ngồi không yên, hai tay xiết chặt, thỉnh thoảng dừng lại lên nhìn khuôn mặt tươi cười của ai đó mà thở dài.

“Cạch...c.h...!!”

Sau một hồi do dự, hắn quyết định kéo ghế ra, ngồi đối diện với người đang nằm nhả, nằm ăn nhò trên giường.

“được! nô tài sẽ nói cho người biết, nhưng người hứa sẽ không trừ lương của nô tài”

Tiểu lục tử không biết từ khi nào, vương gia của hắn tìm được cách “bức cung tàn nhẫn” như vậy, nhưng khôn thay nó lại có tác dụng với hắn.

Tiểu lục tử ngồi xuống, rót ngay một tách uống cạn, thật hắn không muốn nói chuyện này ra chút nào, dù sao vương gia cũng đã mất trí nhớ, có nhiều chuyện quên được là tốt. Nếu không phải hoàng hậu nương nương vô tình nhắc đến thì...

“nói xem, tại sao bổn vương lại bị phế”

Dinh Hạo vốn không quan tâm ngôi vị thái tử, nhưng hiện tại hắn đã là Lăng Thiên Hàn, nên có chút hiếu kỳ về “chuyện của mình” cũng không quá đáng.

“là vào hai tháng trước, trong tang lễ của Tuyên vương, có người nhìn thấy vương gia...vương gia cường bức tam vương phi” Tiểu Lục tử lấp bắp một lúc cũng nói xong, sau đó gục đầu xuống.

“cái gì..” Dinh Hạo kinh ngạc bật người ngồi dậy.

“người nói trong tang lễ anh mình, hắn...không..là ta cường bức chị dâu” Dinh Hạo cố tỏ ra rất bình tĩnh, xác nhận lại lời của tiểu lục tử.

“phải..” Tiểu lục tử mở to hai mắt nhìn Dinh Hạo, rồi liên tục gục đầu.

Dinh Hạo sau khi xác nhận những lời hắn nghe được là thật, không phải là mộng, hắn xoay người lại tay đặt trên trán.

“ông trời! ông đang đùa ta đúng không” Dinh Hạo lúc này chỉ muốn chết đi một lần nữa, tại sao cái thân phận Hạo vương này ngày càng khó làm. Hắn chưa bao giờ cảm thấy bản thân mất mặt đến vậy.

“ta và tam...tam hoàng huynh trước đây quan hệ có tốt không” Hỏi xong, bản thân hắn lại mình thật ngu ngốc, nếu tốt thì tên Lăng Thiên Hàn cũng không làm chuyện “đặc biệt” như vậy trong tang lễ anh mình

Tiểu lục tử không nói lời nào, lại chỉ lắc đầu. Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn.

“vậy còn quan hệ giữa ta và tam vương phi” Dinh Hạo lại hỏi tiếp

Tiểu lục tử lại cũng chỉ lắc đầu, sau đó thở dài nói tiếp...

“thật ra, tam vương phi là nhị công chúa của Mạc Y quốc, sang đây để hòa thân, người mà hoàng đế Mạc Y quốc chỉ định ban đầu chính là vương gia đây”

“là bốn vương” Dinh Hạo cảm thấy có chút hứng thú rồi đây.

“vương gia vừa nhìn thấy nhị công chúa đã rất thích, còn công chúa lại có thành kiến với người, nhất quyết không muốn gả cho vương gia, hoàng thượng cũng không muốn ép buộc công chúa” Tiểu lục tử lên tiếng.

“người nàng ta lựa chọn là tam hoàng huynh ” Dinh Hạo ngồi xuống bàn rót ly trà nhìn tiểu lục tử.

“Không! công chúa và Tuyên vương chưa gặp mặt bao giờ, Tuyên vương là do hoàng thượng chọn ra trong số các vương gia chưa thành gia thất” Tiểu lục tử lắc đầu, nhìn Dinh Hạo.

“Tuyên vương từ nhỏ thể chất đã ốm yếu, lại nhiều bệnh”

“Nàng ta có thể gả cho một người bệnh chưa từng gặp mặt, cũng không muốn gả cho bốn vương” Dinh khoe miệng nhếch, giọng điệu giễu cợt, hắn cầm tách trà lên chậm chậm uống.

“công chúa từng nói trước mặt hoàng thượng, trừ người ra thì ai cũng có thể gả”

Tiểu lục tử không muốn đã kích vương gia, nhưng lời đã lỡ thốt ra khỏi miệng, nói xong lập tức quỳ xuống, sợ Dinh Hạo tức giận, những lời này từ miệng một nữ nhi mình thích nói ra, tôn nghiêm của một người nam nhân không cho phép, huống chi lại là vương gia.

“Tuyên vương vì sao mà chết..” Dinh Hạo lên tiếng

“một tháng sau khi đại hôn, bệnh tình của Tuyên vương chuyển biến rất nặng nên đã qua đời, nhưng trong kinh thành lại có lời đồn”

“tín đồn gì” Dinh Hạo đặt tách trà xuống nhìn Tiểu lục.

“Tuyên vương chết là..là do vương gia hạ độc”

“nhưng nô tài biết, tất cả đều là bịa đặt, chắc chắn không phải người làm” Tiểu lục lắc đầu liên tục nhìn Dinh Hạo

“sao người tin chắc như vậy”

Dinh Hạo quay lại mỉm cười nhìn tiểu lục tử, vì hắn không phải Lăng Thiên Hàn thật, nên không biết tên Lăng Thiên Hàn thật đã làm những gì.

“người tuy tính tình càn quấy, phóng túng, luôn làm theo ý mình, nhưng người rất lương thiện, đối xử với nô tài trong phủ cũng rất tốt, chưa từng đánh đập hạ nhân giống như các chủ tử khác”

Thì ra Lăng Thiên Hàn cũng có điểm tốt này, nhưng không biết tên tiểu lục này đang khen hay chửi hắn đây.

“còn chuyện cưỡng gian kia, có thật là ta đã làm” Dinh Hạo thật rất muốn xác nhận lại chuyện này.

“chuyện này nô tài không rõ, là một nô tài trong phủ Tuyên vương nhìn thấy vương gia người ở hậu viện muốn cưỡng bức tam vương phi, rồi...” Tiểu lục dừng lại nhìn Dinh Hạo, do dự đôi chút.

“người nói tiếp đi” Dinh Hạo hồi thúc tiểu lục tử, hắn rất hiếu kì chuyện gì đã xảy ra.

“tin đồn lan ra khắp kinh thành, rồi đến tai hoàng thượng, trong đêm khuya hoàng thượng triệu người vào cung” Tiểu lục tử nhìn Dinh Hạo thở dài

“trước mặt hoàng thượng vương gia không chỉ thừa nhận, mà còn xin hoàng thượng ban hôn, gả tam vương phi cho người”

“Phốc...c...c !!!”

Dinh Hạo đang uống trà nhưng bị câu nói sau cùng của tiểu lục làm cho sặc, trà trong miệng đều phun ra, chuyện này đúng là ngoài dự đoán của hắn, không biết nên nói Lăng Thiên Hàn là ngu ngốc hay là tình thánh, trong hoàn cảnh như vậy, mà vẫn dám mở miệng xin ban hôn.

“hoàng thượng rất tức giận, sau đó phế bỏ ngôi vị thái tử của người, đuổi người ra khỏi cung, phạt người đến Thanh Tâm các sám hối nửa năm”

“nếu vậy thì lúc này bốn vương nên ở Thanh Tâm các, tại sao lại đến Lam Nguyệt sơn” Dinh Hạo nghiêm túc nhìn tiểu lục.

“buổi sáng người đến Thanh Tâm các, thì buổi tối thích khách đã ghé thăm, quây một trận long trời lở đất”

“hoàng hậu vô cùng lo lắng, nên xin với hoàng thượng cho người đến Lam Nguyệt sơn thay cho chịu phạt, một là có thể tránh mặt đám sát thủ, hai là báỉ Âu Dương Đình làm sư phụ, học được chút tài nghệ từ Âu Dương Đình để phòng thân”

Dinh Hạo có chút trầm tư, một thái tử bị phế tại sao lại có nhiều người muốn mạng hắn, đây không phải là quá kì lạ sao, họ muốn gì ở Lăng Thiên Hàn.

“vậy còn..”

Dinh Hạo vừa lên tiếng thì bên ngoài có người đi vào, cắt đứt câu chuyện của họ.

“sư đệ! sư phụ có chuyện muốn nói với người, người đang đợi người ở hậu viện” Thanh Nguyệt nhìn Dinh Hạo thờ ơ lên tiếng.

“ta biết rồi” Dinh Hạo không biết tên sư phụ này định bày trò gì, nhiều ngày không thấy bóng dáng hắn, bây giờ lại đòi gặp, chắc không phải chuyện tốt lành gì.

Thanh Nguyệt rời khỏi thì Dinh Hạo cũng đi theo sau, bất ngờ dừng lại hắn quay lại hỏi tiểu lục tử.

“sáng giờ người có thấy Mạc Nhi..”

Tiểu lục tử lắc đầu, sau đó nhìn Dinh Hạo : “vương gia có chuyện gì có thể sai bảo nô tài làm”

“không có gì...”

“thật lạ, vậy Mạc Nhi đã đi đâu..” Dinh Hạo xoay lưng rời khỏi.

.....

“két...t....!!”

Một bóng lưng đang lén lút rời khỏi phòng của Âu Dương Đình, sau khi quan sát thấy không có ai nhìn thấy, mới nhẹ nhàng khép cửa lại, vừa xoay người đi thì có một giọng nói vang lên.

“Mạc Nhi! vương gia đang tìm ngươi” tiểu lục tử từ xa lớn tiếng hô to.

Mạc Nhi hốt hoảng quay đầu lại nhìn Tiểu lục tử đang đi tới, tỏ ra rất bình tĩnh mỉm cười nhìn hắn.

“ta vừa mua bánh táo đỏ mà ngươi thích ăn, để ở trong bếp”

“bánh táo đỏ” Tiểu lục hai mắt sáng rực nhìn Mạc Nhi.

“đúng vậy! khi này Thanh Phong có xin ta, nhưng mà ta không cho, không biết bây giờ” Mạc Nhi mỉm cười lên tiếng

“Thanh phong, tên háo ăn đó sao” Tiểu lục nghe vậy lập tức chạy thật nhanh xuống bếp, lo sợ mất phần.

“mà vương gia tìm ta có chuyện gì không” Mạc Nhi nhìn sau lưng tiểu lục, vội lên tiếng

“Cộp....cộp...!”

“ta không biết, ngươi tự mình đi hỏi vương gia” hắn không kịp quay lưng lại nhìn Mạc Nhi, cứ vậy mà lao thẳng xuống bếp.

Nụ cười trên mặt Mạc Nhi tắt dần, nàng thở dài, đứng dựa vào cột, ánh mắt đắm chiêu suy nghĩ.

“Vèo...o...!!”

Một cơn gió mạnh thổi qua, một bóng đen hắc y nhân xuất hiện trước mặt nàng.

“tham kiến quận chúa! có thư của Hãn vương, mời người xem qua” Diệp Vô Ngần cung kính hành lễ.

.....

Cùng lúc đó ở hậu viện

Âu Dương Đình đang ngồi uống trà ở trước sân, tâm trạng rất phấn khích, nhiều ngày nay hắn đã nghĩ ra cách để chinh tiểu tử xác xược Lăng Thiên Hàn, lại không lo bị người khác nói xấu, mà còn danh chính ngôn thuận.

Hắn sẽ dạy cho tên tiểu tử Lăng Thiên Hàn những võ công mà khó ai học được, trước là hành hạ thể xác, sau là giảm đi tính kiêu ngạo của tên tiểu tử kia.

Ha...!ha...!ha.. !!! Âu Dương Đình bất giác cười to.

“sư phụ! ngươi đang nghĩ đến chuyện xấu xa gì mà vui như vậy” Dinh Hạo giũ áo ngồi xuống trước mặt Âu Dương Đình.

“ngươi nói năng với sư phụ như vậy sao”

Âu Dương Đình bất mãn nhìn Dinh Hạo, nhưng nghĩ đến kế hoạch của hắn nên vui vẻ nói tiếp .

“nhưng ta đại nhân có đại lượng không chấp nhất ngươi”

“ngươi đã là đệ tử của ta, cho nên ta cũng cần làm tròn trách nhiệm của một người sư phụ, ta sẽ truyền thụ võ học cho ngươi, vì vậy”

“nhưng ta không muốn học võ công” Lời của Âu Dương Đình chưa dứt thì Dinh Hạo giơ tay lên ngắt lời hắn “sao...!!”

Âu Dương Đình hơi bất ngờ, không ít người muốn hắn truyền thụ võ công, tên tiểu tử không biết tốt xấu này lại từ chối, vậy kế hoạch giáo huấn Lăng Thiên Hàn làm sao đây.

“không muốn học võ công, chẳng lẽ muốn học y thuật của ta” Âu Dương Đình khó chịu, gắt gỏng nhìn Dinh Hạo, nêu học y thuật thì làm sao hắn “chỉnh” người đây.

“không phải”

“cái ta muôn học là khinh công và công phu điểm huyết mà người đã dụng trên người ta hôm bái sư” Đinh Hạo mỉm cười, tay phẩy phẩy cây quạt nhìn Âu Dương Đình.

“đơn giản như vậy sao, không có yêu cầu khác” Âu Dương Đình kinh ngạc hỏi lần nữa

“đúng vậy” Đinh Hạo thờ ơ lên tiếng.

“được! sư phụ dạy người” Âu Dương Đình gật đầu đồng ý, mặc dù sự việc không diễn ra như kế hoạch của hắn, nhưng không sao, hắn vẫn có cách chinh tên tiểu tử này.

Nhưng lúc đó, Âu Dương Đình không nghĩ đến trên đời này, đâu phải chuyện gì cũng diễn ra theo ý mình, chỉ cần mình muốn là được.

5 tháng sau...

Âu Dương Đình tức giận nhìn vào bàn cờ trước mặt, kế hoạch ban đầu của hắn là muốn chinh tên tiểu tử không biết trời cao đất dày trước mặt mình, nhưng kết quả người bị chinh nhiều nhất lại là hắn.

“ông trời ông có thiên lý không vậy..” Âu Dương Đình chỉ muốn kêu thật to.

Hắn không ngờ tên “Hạo vương” này lại có thiên phú như vậy, có thể nói là kì tài trăm năm khó gặp, chỉ hai tháng ngắn ngủi không chỉ luyện thành Bách Bộ khinh công và công phu điểm huyết mà Âu Dương Đình hắn luôn kiêu ngạo là thiên hạ vô song không địch thủ, mà cả võ học của hắn hầu như đã truyền thụ hết nhưng vẫn không làm khó được tên tiểu tử này, đúng làm tức chết Âu Dương Đình hắn mà.

“sư phụ người lại thua, ta thấy người nên bỏ ý định đi” Đinh Hạo đặt quân cờ xuống nhìn Âu Dương Đình.

Tất cả không phải do tên “quái vật” nhà người sao, công phu người ta mất mấy tháng hoặc cả năm mới luyện xong, người chỉ mất vài ngày, bây giờ vấn đề không phải là chinh tên tiểu tử này mà là sĩ diện của Âu Dương Đình hắn, hắn không tin tìm không ra một bộ võ công có thể làm khó Đinh Hạo.

“sao người lại cố chấp như vậy, người ra ngoài hỏi thử xem, có bao nhiêu người muốn ta truyền thụ võ công tuyệt đỉnh cho họ, còn người hết lần này đến lần khác từ chối” Âu Dương Đình kiên trì với kế hoạch “chinh người” của mình, nên tìm mọi cách thuyết phục Đinh Hạo.

“ta chỉ là muốn tốt cho người...” Âu Dương Đình tỏ ra thâm tình, lo lắng cho hắn.

“Sư phụ! người xem như ta không hiểu chuyện, phụ lòng tốt của người đi, xin người...tha cho ta đi” Đinh Hạo mệt mỏi thở dài.

Suốt hai tháng nay, hắn liên tục bị Âu Dương Đình hành hạ dở sống dở chết, hắn chịu đủ rồi.

Ban đầu là chỉ muốn luyện khinh công và công phu điểm huyết, nhưng khi hắn luyện xong thì Âu Dương Đình suốt ngày như hình với bóng bám theo, nói muốn truyền thụ võ công tuyệt đỉnh cho hắn.

Đinh Hạo chỉ muốn nhanh chóng luyện xong cái tuyệt đỉnh võ công mà Âu Dương Đình nói đến, để không bị làm phiền, nhưng không hiểu Âu Dương Đình có phải đã “nghiện” rồi không, vừa mới luyện xong Phong Vân đao, thì lại có một bộ Đoạt mệnh kiếm, rồi Thiên Vân chưởng, còn vô số bộ võ công mà hắn không nhớ tên gì, không phải sư phụ còn hai vị đệ tử sao, có gì cứ bám hắn không tha.

“võ công tuyệt đỉnh sao người không muốn” Âu Dương Đình lại tiếp tục.

“sư phụ! lần trước, người không phải nói Thiên Vân chưởng là tuyệt đỉnh sao” Đinh Hạo không hiểu tuyệt đỉnh kiểu gì mà hắn luyện chưa tới ba ngày là xong.

“lần này khác, cái này còn lợi hại hơn Thiên Vân chưởng, tuyệt đỉnh trong tuyệt đỉnh, người cũng không muốn học sao” Âu Dương Đình vẫn không bỏ ý định của mình, khó khăn hắn mới tìm được bộ võ công này, ha.ha.ha không mất đến hai ba tháng thì sẽ không luyện thành, giúp hắn lấy về một chút sĩ diện.

“cái tuyệt đỉnh trong tuyệt đỉnh gì đó, ta thật sự...thật sự không muốn, được chưa”

Đinh Hạo hắn thật sự không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này với Âu Dương Đình nên quyết định rời khỏi.

“sư phụ! trời tối rồi”

“ta đi trước, người cũng nên nghỉ ngơi sớm” Dinh Hạo cầm cây quạt chỉ lên trời, rồi nhìn Âu Dương Đình.

Âu Dương Đình tức giận nhìn bóng lưng của Dinh Hạo, chỉ muốn chạy lại bóp chết tên tiểu tử không biết lớn nhỏ này, nhưng hắn phát hiện càng ngày hắn càng thích tên tiểu tử này.

.....

Trong phòng

“Vào..!!”

Mạc Nhi đang sắp xếp lại chăn mền, bỗng có người từ phía sau ôm chặt lấy nàng, ngửi được mùi hương quen thuộc, không cần nhìn nàng cũng biết đó là ai.

“Mạc Nhi! buổi sáng người đã đi đâu, sao ta không thấy người” Din người h Hạo không hề như một tiểu hài tử, chôn mặt mình vào cổ của Mạc Nhi, ngửi mùi hương trên người nàng.

“nô tì theo Thanh Nguyệt xuống núi, mua chút đồ” Mạc Nhi kéo đôi tay đang làm loạn trước ngực nàng ra, nhưng không có tác dụng trái lại động tác của hắn càng bá đạo hơn.

Dinh Hạo thấy nàng kháng cự nên không thoải mái, hắn mỉm cười. Bàn tay đang khóa trụ một bên đầu của Mạc Nhi bóp mạnh một cái, rồi buông tay ra, nhảy ra xa nhìn dáng vẻ tức giận của Mạc Nhi.

“Á..!!” Mạc Nhi bất ngờ bị đau kêu thành tiếng, mặt đỏ tức giận nhìn người đang cười như hoa đào.

“vương gia!”

Mạc Nhi tức giận, leo lên giường, vừa nằm xuống liền đưa lưng về phía Dinh Hạo.

Dinh Hạo mỉm cười nhìn nàng, hắn thay y phục ra, sau đó ôm theo đồng chăn mền mà Mạc Nhi đã chuẩn bị sẵn, xuống đất nằm.

“còn giận sao” Dinh Hạo mỉm cười nhìn người đang quay lưng nằm trên giường

“nô tì không có” Mạc Nhi vẫn còn rất giận, giọng nói nặng mùi khó chịu.

“vậy sao lại không nhìn ta” Dinh Hạo nói tiếp

“không phải tối nào người cũng phải nhìn ta, mới ngủ được sao”.

“ai nói chứ...người tự luyện” Mạc Nhi tức giận xoay người lại nhìn Dinh Hạo đang mỉm cười.

“Đúng là nàng thích nhìn dáng vẻ lúc ngủ của hắn, nhưng không đến nỗi không thấy sẽ không ngủ được chứ, hắn quá kiêu ngạo”

“ta tự luyện cũng được, nhưng người xoay lưng như vậy, ta rất không quen, có thể tối nay ta sẽ không ngủ được” Dinh Hạo vừa dứt lời, Mạc nhi chưa phản ứng thì...

“vào..!!”

Hắn leo lên giường ôm chặt Mạc Nhi trong lòng. Mạc Nhi hốt hoảng vì hành động bất ngờ của hắn.

“vương gia!”

“ta chỉ muốn ôm người ngủ..”

Hắn mỉm cười nhìn nàng, rồi cúi người xuống, ngón tay hắn chậm chậm di chuyển, dọc trên khuôn mặt Mạc Nhi không bỏ sót điểm nào.

“người không biết đôi mắt ẩm ướt này, còn chiếc mũi nhỏ nhắn hay héch lên” Hắn dừng trên cái miệng nhỏ của nàng và rồi lại tiếp tục di chuyển

“cả cái miệng xinh xắn luôn cắn môi khi tức giận của người, đều rất đẹp”

Dinh Hạo áp sát môi hắn xuống đôi môi đỏ mọng căng đầy như trái chín của Mạc Nhi, hắn thỏa sức cắn mút nếm vị ngọt của nàng, lưỡi hắn xoay tròn, đẩy lên rồi hạ xuống, trên đầu cái lưỡi đình hương của nàng.

“Ừm..m..!”

Mạc Nhi trở nên mê muội sau nụ hôn triền miên của Dinh Hạo, một chút tế bào tỉnh táo cuối cùng còn sót lại, nàng cố sức đẩy hắn ra.

“vương gia, người nên trở về chỗ của mình” Mạc Nhi hai tay để trước ngực Dinh Hạo, đẩy hắn ra.

“Mạc Nhi! ở dưới rất lạnh... đêm nay, để vương gia ôm người ngủ đi” Dinh Hạo ôm chặt lấy Mạc Nhi không cho nàng kháng cự

Tối nào hắn chẳng nói như vậy, suốt mấy tháng nay, đêm nào cũng bắt đầu bằng việc hắn nằm dưới đất, nàng ngủ trên giường, rồi hắn sẽ đưa ra vô số lý do ”hợp tình hợp lý, để có thể leo lên giường mà nàng không có quyền từ chối, quan trọng là nàng cũng quen dần với tính khí bá đạo của hắn.

Trong lòng Dinh Hạo, Mạc Nhi thử dài cam chịu, một môi để kháng cự. Nhưng vị trí hiện tại, hình như không được tốt lắm, nàng bắt đầu cử động, tìm một vị trí để chịu hơn, chỉ là...

“người còn cử động, bốn vương sẽ ăn sạch người” Dinh Hạo chỉ muốn ôm cơ thể mềm mại của nàng, nhưng Mạc Nhi cứ rục rịch làm hắn không thể nào ngủ nên lên tiếng hù dọa,

Mạc Nhi sợ đến không dám động dậy, ngoan ngoãn để hắn ôm. Dinh Hạo hắn mỉm cười nhìn Mạc Nhi

“quả nhiên cách này có hiệu quả”

Tại một quán trọ

Hai hán tử thân hình cường tráng, tay cầm bảo kiếm, thông thả uống trà, đứng kế bên là một nam tử hai tay bị trói chặt.

“sau khi giao hắn cho quan phủ, huynh đệ ta có thể nghỉ ngơi một thời gian” hán tử thứ nhất nhìn đệ đệ hắn

“không ngờ mạng của tên súc sinh này lại đáng giá như vậy” hán tử thứ hai vừa nói xong, xoay đầu kiểm thôi vào bụng Lôi Trích Tinh.

“Á..a...!!”

“đệ nhẹ tay một chút, khó khăn lắm mới bắt được hắn, sau khi lãnh được tiền thưởng, đệ muốn làm gì ta không quản” hán tử thứ nhất nhanh tay cản đệ đệ hắn lại.

“không vì tiền thưởng, đệ đã giết hắn từ lâu, ba mươi bốn mạng người ở Lâm gia thôn bị thảm sát, cường gian, giết người, cướp bóc, có việc xấu nào hắn không làm” hán tử thứ hai càng nói càng giận, càng chửi càng hăng.

“không cần đệ ra tay, triều đình cũng sẽ chém đầu hắn” hán tử thứ nhất lên tiếng, chỉ lo tiểu đệ mình nóng giận tức thời mà giết Lôi Trích Tinh, thì họ sẽ không lãnh được tiền thưởng.

“côp...côp...!!”

Từ xa một nữ tử trang phục đỏ như huyết, da trắng như tuyết, suối tóc đen huyền buông xỏa, thướt tha đi tới hai vị hán tử.

“Cạch...!!”

Một túi vàng bất ngờ được ném xuống

“ta muốn mang người đi” nữ tử lên tiếng

“bao nhiêu đây mà muốn mang người đi, người biết hắn đáng giá bao nhiêu không” hán tử thứ hai cầm số vàng trên tay xem thử, sau đó nhìn nữ tử trước mặt.

“không đủ sao” nữ tử mỉm cười

“người đang đùa với bọn ta sao, số vàng này chỉ bằng một phần mười tiền thưởng” hán tử thứ hai tiếp tục nói

“vậy thêm hai cái mạng của huynh đệ ngươi, liệu có đủ không” nữ tử hai tay chấp sau lưng lạnh lùng lên tiếng.

“Rầm!”

“quá ngạo mạng” hán tử thứ hai đập tay xuống bàn, rút kiếm đứng dậy.

“sao lại như vậy..”

Khấp người một mồi, không sức lực, hấn choáng váng té ngã xuống ghế.

“nhị đệ! Đệ không...sao...” hán tử thứ nhất lời chưa dứt, cũng ngã xuống bàn.

“ầm...m...!!”

“là ngươi hạ độc” hán tử thứ hai chỉ tay vào nữ tử trước mặt.

“sao có thể, ta đã kiểm tra rất kỹ thức ăn và rượu, tất cả đều không có độc” hán tử thứ nhất kinh ngạc nhìn nữ tử.

“cổ như các người mà phát hiện ra, không phải ta quá mắt mặt sao” nữ tử khéo miệng nhếch, khinh thường nhìn họ.

Nàng kéo theo Lôi Trích Tinh rời khỏi quán, ra tới cửa nàng lại dừng lại, lưỡng lự một lúc, rồi ném một bình sứ nhỏ về phía hai vị hán tử.

“đây là cái gì” vị hán tử thứ nhất chụp lấy bình sứ, nhìn nữ tử.

“thuốc giải”

“nực cười, hạ độc là ngươi, đưa thuốc giải cũng là ngươi, ngươi tưởng chúng ta là lũ ngốc sao” hán tử thứ hai tức giận nhìn nữ tử, hấn không tin nàng sẽ cho hấn thuốc giải.

“thuốc giải ta đã đưa, uống hay không tùy ngươi” nữ tử lên tiếng, tiếp tục đi tiếp.

“huynh tin, nếu nàng ta muốn chúng ta chết, thì đã ra tay từ lâu” hán tử thứ nhất nhìn đệ đệ mình.

Sau đó hấn nhìn nữ tử thấy nàng mỉm cười với hấn, nụ cười như ánh nắng ban mai làm tim hấn rung động. Hấn si ngốc nhìn nàng, khi hấn tỉnh táo lại thì nàng và Lôi Trích Tinh đã ra tới cửa, có một chuyện hấn muốn làm rõ lúc này.

“nàng tại sao lại cứu hấn, nàng không biết hấn là một tên súc sinh” thấy nữ tử dừng lại hấn nói tiếp

“có việc xấu nào mà hấn chưa từng làm, nàng cứu hấn có đáng không” hấn không hiểu sao mình lại quan tâm đến nữ tử lần đầu gặp mặt.

“ta cứu hấn sao” nàng xoay lưng lại, mỉm cười nhìn hán tử thứ nhất, sau đó lại nhìn Lôi Trích tinh.

Thấy nàng muốn rời đi, hán tử thứ nhất lưỡng lự rồi lớn tiếng hỏi

“nàng tên gì”

“Lãnh Nhược Y”

*** hết chương 7 ***

8. Chương 8: Gặp Lại Cố Nhân

chương 8: Gặp Cố Nhân

Mặt trời nhô cao, xuyên thẳng vào ngôi nhà trúc đơn sơ là những ánh nắng chói mắt, đây là thời điểm tốt nhất cho việc phơi thảo dược.

Thanh Nguyệt đang hí hửng huyết sao, mắt dõi nhìn chú chim non trước mắt, còn tay không ngừng đảo mó thảo dược trong thố. Tiếng huyết sáo của Thanh Nguyệt cùng tiếng chim hót tạo nên một giai điệu thật du dương.

Làm cho tâm tình của hai nam tử đang ngồi uống trà trong đại sảnh cũng thư thái.

Trong đại sảnh không trang trí nhiều, chỉ treo vài bức tranh chữ, còn chính diện là một bàn trà nhỏ, bên phải là chiếc ghế dựa giành cho gia chủ, hai bên đại sảnh có hàng ghế giành cho khách, ngoài cửa thì đặt một chậu trúc nhỏ.

“hu...u..u...!!!”

“cộp...! cộp..!”

Tiếng bước chân dồn dập, cùng tiếng khóc nức nở vang lên dọc theo từ hành lang đến đại sảnh, đã phá hủy đi bầu không khí yên bình buổi sáng.

Càng tiến lại gần đại sảnh tiếng khóc càng lớn, càng thêm nức nở.

“hu..hu...u..!!”

Bên ngoài Thanh Nguyệt mãi mê huyết sáo bất đắc dĩ ngưng lại, nhìn “người cộng sự nhỏ” đang vội bay vì kinh hãi.

“lại bắt đầu” Thanh Nguyệt hần lắc đầu thở dài một hơi, rồi tiếp tục phơi thuốc.

Dinh Hạo cùng Âu Dương Đình chén đã đưa đến miệng cũng phải dừng lại, nhìn người đang tiến vào. Cái điệp khúc quen thuộc này ngày nào họ cũng nghe, nghe mãi thành quen..

“vương gia ! nô tài không muốn ở chung với tên này, sáng nào hần cũng đá nô tài xuống giường” tiểu lục tử vội chạy đến trước mặt Dinh Hạo nắm lấy tay áo hần cáo trạng, chỉ tay về phía Thu Phong đang ngái ngủ đi tới.

“ai đá ngươi chứ, ngươi nghĩ ta rãnh vậy sao.. tự mình té xuống giường, còn đổ lỗi người khác” Thu Phong hành lễ với sự phụ mình rồi quay sang nhìn Tiểu lục tử.

“ngươi tưởng ta ngu, hôm trước cho là vậy đi, nhưng hôm nay vết bầm trên mông ta rõ ràng là dấu chân, không phải của ngươi thì của ai”

“nói ta đập ngươi, vậy ngươi có dám chứng minh” Thu Phong mỉm cười xấu xa nhìn tiểu lục tử, giọng điệu trêu chọc.

“làm sao chứng minh” tiểu lục thắc mắc nhìn Thu Phong.

“rất đơn giản, trước mặt mọi người cởi quần ngươi ra, rồi so sánh vết bầm trên mông ngươi và bàn chân ta xem có giống nhau” Thu Phong rất tự tin, hần biết tiểu lục tử sẽ không có gan làm việc đó.

Hần đường đường là một nam nhân, bất hần cởi quần trước mặt mọi người, còn gì là mặt mũi, tên Thu Phong này cố ý làm khó hần.

“vương gia! người xem hần...hần đang bắt nạt ta” tiểu lục tử vừa khóc vừa chỉ tay về phía Thu Phong, tay còn lại thì giết giết tay áo của Dinh Hạo không buông, khóc như một tiểu cô nương.

“ai bắt nạt ngươi, nếu không dám thì đừng có lải nhải trước mặt ta, ta phải giúp sư đệ phơi thuốc” Thu Phong sau khi nói xong hành lễ với Âu Dương Đình rồi đi ra ngoài sân.

Mạc Nhi bên ngoài đi vào, nhìn thấy Thu Phong đi ra, nàng mỉm cười nhìn hần, rồi bưng đĩa bánh do đích thân nàng làm đặt trên bàn, quay sang nhìn Tiểu lục tử nói.

“tiểu lục ngươi sáng nào cũng làm phiền vương gia, không thấy mệt sao”

“Mạc Nhi ngay cả ngươi cũng bắt nạt ta”

“ta có sao” Mạc Nhi mỉm cười nhìn Tiểu lục, rồi lui về bên cạnh Dinh Hạo.

“ta... không nói chuyện với ngươi” Tiểu lục tức giận xoay người đi ra ngoài.

Dinh Hạo mỉm cười đưa bánh vào miệng, hẳn không ngờ Mạc Nhi lại nấu ăn ngon như vậy không kém gì những đầu bếp năm sao của hắn trước đây.

“cộp...cộp...!!!”

Thanh Nguyệt từ bên ngoài chạy vào thì va vào người tiểu lục tử.

“hừm” Tiểu lục tử lườm mắt nhìn Thanh Nguyệt rồi đi ra ngoài.

Thanh Nguyệt thấy biểu hiện của Tiểu lục mỉm cười thở dài “chắc lại bị sư huynh chọc cho giận, nên giận lây sang hắn đây mà..”

“sư phụ ! có huynh đệ Liễu gia cầu kiến” Thanh Nguyệt hành lễ với Âu Dương Đình rồi lễ phép thưa chuyện.

“Mời họ vào” Âu Dương Đình đặt ly trà xuống bàn nhìn Thanh Nguyệt rồi lên tiếng.

Dinh Hạo và Mạc Nhi nhìn những người đang đi đến, hơn ba tháng ở lại đây không hề có người lạ mặt xuất hiện, nhưng hôm nay lại có khách đến thăm nên có hơi hiếu kỳ.

Tiến vào đại sảnh là ba thanh niên tướng mạo đường hoàng, theo sau là hai gia nhân khiêng theo cái ghế, trên ghế là một thiếu niên tuấn mỹ nhưng thần sắc nhợt nhạt, toàn thân bất động.

“là họ..”

Dinh Hạo thấy người bước vào có chút bất ngờ, rồi mỉm cười đưa chén trà lên miệng chậm chậm thổi.

“người quen họ” Mạc Nhi nhìn Dinh Hạo lên tiếng hỏi.

“muốn biết sao, để tối nay ta từ từ nói cho ngươi biết” hắn cười xấu xa nhìn Mạc Nhi.

Mạc Nhi đỏ mặt vì câu nói vừa rồi của hắn, nàng không biết từ khi nào miệng lưỡi Lăng Thiên Hàn trở nên xấu xa như vậy.

Lão đại lên tiếng làm phá đi không khí ám muội của hai người.

“Âu đại hiệp ! xin niệm tình gia phụ mà ra tay cứu tứ đệ”

Lão đại nhìn Âu Dương Đình hai tay hành lễ, đầu cúi xuống, rồi liếc sang Dinh Hạo bên cạnh, hắn nhận ra vị mỹ thiếu niên trước mắt, nhưng nhanh chóng tập trung ánh mắt về phía người Âu Dương Đình nói.

Âu Dương Đình đứng dậy đi về phía huynh đệ Liễu gia rồi ngồi xuống bên cạnh lão tứ chấn mạch, sắc mặt Âu Dương Đình có chút không tin, sau đó quay sang nhìn lão đại.

“Đoạt hồn tán”

Mạc Nhi khi nghe Âu Dương Đình nói đến “đoạt hồn tán”, chân liền không đứng vững lui ra sau, sắc mặt căng thẳng nhìn lão tứ.

“Âu đại hiệp! xin người cứu tứ đệ” lão tam thành khẩn nhìn Âu Dương Đình lên tiếng cầu xin.

“loại độc này đã thất truyền từ lâu, đã nhiều năm không thấy xuất hiện trên giang hồ” Âu Dương Đình dừng lại có chút nghi ngờ nhìn huynh đệ Liễu gia.

“là ai hạ độc” Âu Dương Đình đưa ra thắc mắc về phía Liễu gia huynh đệ.

“Lãnh Nhược Y” lão nhị tức giận nói tên người hạ độc.

“là nàng ta..” Âu Dương Đình nghe đến tên Lãnh Nhược Y sắc mặt lập tức thay đổi, hắn không ngờ khả năng dùng độc của nàng ta lại tiến bộ thần tốc, có thể điều chế ra loại độc dược này, ngay cả hắn cũng chưa chắc sẽ điều chế được giải dược.

“người hạ độc là Lãnh Nhược Y, tại sao các người lại đến tìm ta”

“vì trong tay nàng ta không có thuốc giải, còn nói...ngoài Âu Dương ra sẽ không ai giải được độc Đoạt Hồn tán” lão đại thuật lại lời nói của Lãnh Nhược Y

Quả nhiên để ép Âu Dương Đình hấn hiện thân, Lãnh Nhược Y nàng ta không từ thủ đoạt, nàng độc ác đến vậy sao, hay nắm chắc hấn có thể cứu lão tứ Liễu gia, nên mới xuống tay hạ độc.

“nhưng độc này vốn không có thuốc giải” Âu Dương Đình đắm chìm trong suy nghĩ, chậm chậm đứng dậy, đi đến chỗ ngồi của mình, thở dài nhìn Liễu gia huynh đệ nói.

Lời của Âu Dương Đình vừa nói ra không chỉ làm Liễu gia huynh đệ bất ngờ chao đảo, mà cả Mạc Nhi trong lòng đầy bồn loạn nhìn Âu Dương Đình.

“Hấn nói chỉ cần Lăng Thiên Hàn chết, sẽ đưa nửa viên thuốc giải còn lại, nhưng Âu Dương Đình vừa nói độc này không có thuốc giải, vậy nửa viên giải hấn đưa cho phụ hấn trước đây là gì, hay từ đầu hấn đã lừa mọi người, trong tay hấn không tồn tại thuốc giải...” Mạc Nhi mang theo tâm trạng tức giận cùng tuyệt vọng nhìn lão tứ.

“nếu vậy tứ đệ sẽ ra sao, ta cầu xin người hãy nghĩ cách cứu đệ ấy” lão đại nhìn Âu Dương Đình tha thiết khẩn cầu.

“bộp...bộp...!!”

“Âu Dương đại hiệp! ta cầu xin người, tứ đệ còn quá trẻ, không thể suốt đời nằm yên trên giường” lão nhị đập đầu cầu xin.

“chỉ cần ngài cứu được tứ đệ, lão tam ta suốt đời sẽ làm trâu ngựa cho ngài”

Nhìn thấy tình cảm thân thiết của huynh đệ Liễu gia làm cho Dinh Hạo nhớ đến hai người anh của hấn, không khỏi chạnh lòng. Nếu người bị trúng độc là hấn, thì hai người anh của hấn chắc chắn cũng sẽ giống như ba người huynh đệ Liễu gia lúc này.

“sư phụ! ta biết người có cách, sao không chịu nói ra, còn làm khó bọn họ” Dinh Hạo giọng nói hờ hững như không quan tâm, đưa ly trà lên uống rồi đặt ly trà xuống chờ Âu Dương Đình lên tiếng.

Khi nghe thấy sư phụ nói độc này không có thuốc giải, hấn nhận ra trong ánh mắt sư phụ có chút do dự nhưng là sự do dự có nên làm hay không làm, hấn còn lạ gì với kiểu ánh mắt này, một chút biểu hiện nhỏ của sư phụ sao qua được mắt hấn.

“tên tiểu tử chết tiệt” Âu Dương Đình không ngờ Dinh Hạo lại tinh mắt thấy được biểu hiện nhỏ này của hấn, ai oán nhìn Dinh Hạo.

Mạc Nhi cùng Liễu gia huynh đệ vẻ mặt tràn đầy hi vọng nhìn Âu Dương Đình chờ đáp án của hấn.

“giải được không phải là không có cách điều chế, nhưng...” Âu Dương Đình dừng lại liếc nhìn Dinh Hạo nói tiếp

“nhưng ta chưa điều chế bao giờ, hơn nữa ”

“xin hãy nói ra yêu cầu của người, ta sẽ đáp ứng chỉ cần người cứu tứ đệ” lão đại lập tức lên tiếng. Dù Âu Dương Đình có đưa ra bất cứ yêu cầu quá mức nào, vì tứ đệ hấn điều sẽ làm.

“đừng hiểu lầm, ta không có bất kì yêu cầu nào” Âu Dương Đình hơi tức giận họ nghĩ hấn là loại người nào chứ.

“thuốc giải không khó điều chế, chỉ là dược liệu rất khó tìm” Âu Dương Đình hơi do dự nhìn Liễu gia huynh đệ.

“dù có khó chúng tôi cũng sẽ tìm đem về, lên núi xuống biển, chỉ cần người đồng ý cứu Tứ đệ” lão nhị Liễu gia lên tiếng.

Âu Dương Đình cũng rất muốn cứu lão tứ, nhưng dược liệu làm thuốc giải không chỉ có cống phẩm, còn là loại cực kỳ quý hiếm sẽ không tìm thấy ở Lăng Thiên quốc, nếu đồng ý cuộc sống an nhàn của hấn sẽ biến mất...

“được! ta đồng ý giúp các người” Âu Dương Đình thở dài lên tiếng.

“đa tạ đại hiệp” Ba huynh đệ Liễu gia mừng rỡ hơn hở.

“các người hãy đưa hần về Liễu gia trước, bào chế thuốc giải cần rất nhiều thời gian, khi nào xong ta tự động tìm các người”

Nghe được lời hứa từ Âu Dương Đình, nỗi lo trong lòng của huynh đệ Liễu gia dần tan biến.

“vậy chúng tôi cáo lui”

“nếu cần huynh đệ chúng tôi làm gì, đại hiệp cứ lên tiếng”

Liễu gia huynh đệ lần lượt từ biệt Âu Dương Đình, khi ra tới cửa họ quay lưng lại nhìn Dinh Hạo cũng muốn từ biệt hần đáp lễ hành động “như vô tình” của Dinh Hạo, chỉ thấy mỹ thiếu niên bình thần uống trà như mọi chuyện trên đời này không có gì làm hần bận tâm, bàng quan thế sự.

“sư phụ! chúng ta khi nào sẽ khởi hành” Thanh Nguyệt lên tiếng.

Dinh Hạo nghe lời nói của Thanh Nguyệt thì tâm tình bỗng rất thoải mái, vậy là hần sẽ không còn bị Âu Dương Đình làm phiền thật là quá tốt.

“phải đẩy sư phụ, cứu người là chuyện rất gấp, ta nghĩ người cũng nên lên đường sớm” Dinh Hạo tỏ vẻ quan tâm.

Âu Dương Đình trừng mắt nhìn Dinh Hạo, hần không tin tên tiểu tử này có lòng tốt như vậy.

“ngày mai chúng ta sẽ lên đường, lần này việc tìm thảo dược có lẽ sẽ mất rất nhiều thời gian, người mau đi chuẩn bị” Âu Dương Đình nhìn Thanh Nguyệt căn dặn.

“dạ! sư phụ” Thanh Nguyệt nói xong thì liền đi khỏi.

“còn người, tiếp tục ở đây hay quay về kinh thành”

Âu Dương Đình hơi luyến tiếc nhìn Dinh Hạo, kế hoạch chinh người của hần chưa thành công nên cũng không muốn “thả” người, hần chưa bao giờ cảm thấy thất bại như vậy, nhưng lần này hần đi cũng đảm ba tháng hần đi rồi sẽ không ai bảo vệ tên tiểu tử này.

Âu Dương Đình không biết bản thân đang nghĩ gì, lại đi lo lắng cho tên tiểu tử này, nhưng hần lo lắng cũng bằng thừa, biết rõ tên tiểu tử này không phải là người dễ bắt nạt.

“người không cần lo cho”

Dinh Hạo đặt chén trà xuống, nhìn sư phụ. Hần chưa nói xong hết lời, thì nhìn thấy Thu Phong đi vào, nhưng dáng vẻ rất kì lạ.

Thu Phong bị một người nắm lấy cổ áo đẩy vào đại sảnh, bóng lưng to lớn của Thu Phong đã che khuất đi hình dáng của người đẩy hần. Khi Thu Phong bị đem đến trước mặt Âu Dương Đình thì cùng lúc đó Thanh Nguyệt từ ngoài chạy vào đại sảnh.

“Sư phụ là đại sư tỷ” Thanh Nguyệt lo lắng nhìn sư phụ.

“bịch!!”

Thu phong bị một nữ tử đẩy ngã xuống đất. Hiện ra trước mặt mọi người là một thiếu nữ xinh đẹp quyến rũ, tóc mây tung bay, da trắng như tuyết, trang phục đỏ rực bó sát thân hình kiêu diễm, môi đỏ răng trắng ướm át động lòng người.

“người lui xuống” Âu Dương Đình đứng dậy, vẫy tay ra hiệu Thanh Nguyệt tránh ra. Hần thở dài nhìn nữ tử trước mặt “khắc tinh của hần” đã tìm tới.

“là nàng ta...” Dinh Hạo bất ngờ nhìn nữ tử đang đứng giữa đại sảnh.

Mạc Nhi bên cạnh nhìn thấy thần sắc thay đổi của Dinh Hạo, cảm thấy khó chịu “hần và vị cô nương xin đẹp này có quan hệ gì”

Nàng liếc nhìn Dinh Hạo nhưng hần đường như không để ý cảm xúc của nàng, ánh mắt hần vẫn còn dừng trên vị cô nương trước mặt. Càng làm Mạc Nhi tức tối không yên “cái cảm giác này là ghen sao..”

“sư phụ đã lâu không gặp, người vẫn anh tuấn như xưa” Lãnh Nhược Y đã lướt đi tới gần Âu Dương Đình, mỉm cười nhìn hần.

Mạc Nhi trở mặt kinh ngạc, còn Dinh Hạo thì mỉm cười không biết nói làm sao “có kiểu chào hỏi với sư phụ như vậy sao, lần đầu tiên hần mới thấy”.

Thanh Nguyệt và Thu Phong không còn lạ gì với tính tình đại sư tử nên không có thấy bất ngờ .

“người hạ độc lão tứ Liễu gia là người, còn bảo họ đến tìm ta”

Âu Dương Đình ngượng ngùng cùng tức giận, bởi lời nói của Lãnh Nhược Y nhưng vẫn cố tỏ bình tĩnh. Hần tay chấp sau lưng, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt nàng.

“là ta nhớ người, muốn gặp người, nhưng người cứ lẩn tránh ta, còn trốn kỹ như vậy, muốn tìm Âu Dương Đình người thật không dễ dàng, một cô nương yếu đuối như ta làm sao có khả năng, ta đành nhờ vào huynh đệ Liễu gia”

Lãnh Nhược Y càng tiến lại gần Âu Dương Đình có chút oán trách cùng tức giận nhìn hần. Nàng nhiều năm không gặp hần rất nhớ hần nhưng hần lại trưng ra vẻ mặt lạnh băng so núi tuyết chỉ hơn chứ không kém là ý gì, muốn đông chết nàng sao.

“có ai nói năng với sư phụ mình như người”

Âu Dương Đình lúc này tức giận chỉ một nhưng ngượng ngùng xấu hổ lại gấp đôi, hần tiến đến gần và ngón tay chỉ thẳng về phía Lãnh Nhược Y lớn tiếng trách mắng.

“người xem giận đến đỏ cả mặt, thật đáng yêu”

Lãnh Nhược Y chụp lấy ngón tay Âu Dương Đình, hai tay nàng choàng qua cổ hần rồi vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của hần, giọng nói sũng nịnh.

“người...” Âu Dương Đình lập tức đẩy nàng ra, tức giận lùi ra xa.

Dinh Hạo bất ngờ bởi hành động táo bạo này của Lãnh Nhược Y, lại rất phấn khích khi nhìn thấy vẻ mặt thẹn thùng của sư phụ, hần không ngờ Âu Dương Đình鼎鼎 đại danh cũng có khắc tinh mà còn là một cô nương.

Mạc Nhi thì tâm trạng trở nên thoải mái, nhìn thấy hành động của nữ tử trước mặt nàng tin chắc người nữ tử thích là Âu Dương Đình.

“không phải hần” Nàng mỉm cười liếc nhìn Dinh Hạo, đồng thời bốn mắt giao nhau, Dinh Hạo đang khó hiểu nhìn nàng.

“sư phụ ta đâu có ăn thịt người, làm gì phải tránh ta như tránh tà chứ” Lãnh Nhược Y bị Âu Dương Đình đẩy ra tức giận nhìn hần.

“không ra thể thống” Âu Dương Đình tức giận xoay mặt đi.

“thể thống là cái gì ta khinh, đem đó chuyện người làm với ta còn quá đáng hơn ” Lãnh Nhược Y nhìn thấy thái độ bài xích của Âu Dương Đình càng tức giận.

Lời nói đầy ám muội của Lãnh Nhược Y càng làm cho mọi người thêm hiếu kỳ, không riêng gì Dinh Hạo, Mạc Nhi còn Thanh Nguyệt và Thu Phong đều hướng mắt về phía Âu Dương Đình.

“chuyện xảy ra đêm đó vì ta say, nên không tính.”

Âu Dương Đình cảm nhận được ánh mắt kì lạ của mọi người nên muốn giải thích nhưng Lãnh Nhược Y cắt đứt nói xen vào.

“Âu Dương Đình là người đang viện cớ, chỉ không muốn chịu trách nhiệm với chuyện mình đã làm với ta”

Lãnh Nhược Y hai mắt ướt lệ tức giận chỉ tay về Âu Dương Đình đổi cả xưng hô, sau đó ngồi xuống ghế gục mặt lên bàn khóc nức nở.

“hu...u...!!!”

Một câu hấn say là muốn xóa bỏ chuyện xảy ra giữa họ sao, nàng thì suốt đời không thể quên..”

Hắn tại sao lại ghét nàng, nàng từ nhỏ ở bên cạnh hắn hai người sớm tối bên nhau, yêu hắn là lỗi của nàng sao. Lãnh Nhược Y bây giờ không còn vẻ kiêu ngạo bá bạo, mà giống như một tiểu cô nương đang bị tình lang bắt nạt, khiến người thấy đau lòng người nghe rơi lệ.

“sư phụ ! người ta là một vị cô nương xinh đẹp, lại không chê người lớn tuổi còn hướng người chịu trách nhiệm, sao người còn từ chối, hay là ta giúp người chọn một ngày lành tháng tốt cử hành hôn lễ” Đinh Hạo mỉm cười giọng điệu chế giễu, ánh mắt chăm chọc hướng Âu Dương Đình.

Lãnh Nhược Y ngược mặt lên nhìn Đinh Hạo, ngay lúc bước vào nàng liếc nhìn xung quanh liền nhận ra ngay vị thiếu niên này, nói ra hai người cũng thật “có duyên” nàng chỉ không ngờ hắn là đệ tử mới của Âu Dương Đình.

“tên tiểu tử! người im miệng cho ta” Âu Dương Đình liếc nhìn Đinh Hạo lớn tiếng.

“vậy xem như ta chưa nói gì cả” Đinh Hạo lười biếng, cầm chén trà từ từ thưởng thức.

“đêm đó do ta say, nên chuyện xảy ra.. ta không có ấn tượng gì, cũng không còn nhớ, sao người không tin ta” Âu Dương Đình khở sở lên tiếng

“nhưng đêm đó trong phòng rất sáng, rõ ràng người đã nhìn thấy thân thể ta nhưng người nói không có ấn tượng, vậy ý người là cơ thể ta không đẹp nên không để lại ấn tượng cho người , Âu Dương Đình..người thật hiệp người quá đáng, hu...u....u...!!!” Lãnh Nhược Y ngược mặt lên, tức giận chỉ tay về phía Âu Dương Đình càng nói càng thương tâm, càng khóc càng lớn tiếng.

“có phải sư phụ và sư tỷ đã làm chuyện..mà họ đang nghĩ đến” Thanh Nguyệt cùng Thu Phong bốn mắt nhìn nhau, họ bị lời nói đầy ám muội của Lãnh Nhược Y làm suy diễn lung tung, họ đồng nhìn nhau, rồi cùng lắc đầu

“không đâu sư phụ không phải là người như vậy, họ phải tin tưởng vào nhân phẩm sư phụ...”

“cơ thể của người rất hoàn hảo, rất đẹp được chưa... người đừng khóc, ồn chết ta”

Nhưng câu nói tiếp theo của Âu Dương Đình làm cho họ bật ngửa người, không thể tin “đây là sư phụ họ sao”.

Âu Dương Đình bị tiếng khóc của Lãnh Nhược Y làm cho điên đầu nên cũng không biết mình đã nói gì, chỉ muốn nàng đừng khóc nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của mọi người nhìn hắn, hắn biết mình vừa phạm một sai lầm cực kì lớn.

“hắn nói cơ thể nàng đẹp” Lãnh Nhược Y tròn xoe đôi mắt nhìn Âu Dương Đình, khuôn mặt nàng nhiễm đỏ xấu hổ.

“người đã thừa nhận sao không chịu trách nhiệm với ta”

“ta thừa nhận cái gì, chỉ là ta khi đó uống say vào nhầm phòng người, đúng lúc người đang từ thùng tắm đi ra” Âu Dương Đình nhìn Lãnh Nhược Y phản bác lời nàng, hắn không hiểu lúc đó hắn đã giải thích rõ sao nàng lại cố chấp như vậy.

“Chỉ có vậy sao” mọi người đồng thanh lên tiếng, có hơi chút thất vọng vì sự thật có hơi khác so với tưởng tượng của họ

“đã làm cho các người thất vọng ” Âu Dương Đình tức giận nghiêng nhìn từng người trong đại sảnh.

“nhưng...nhưng người rõ ràng đã đè lên người ta, chúng ta còn” Lãnh Nhược Y đứng dậy xấu hổ chỉ tay về phía Âu Dương Đình.

“Ồ! thì ra...” mọi người mở to miệng, đồng thanh kêu lên, do sự tình có chút chuyển biến, nhưng Âu Dương Đình lại trừng mắt liếc họ, nên mọi người đành ngậm miệng lại.

“làngười bất cần bị ngã, ta chỉ đỡ người, nhưng ta lại vô ý mà đè lên người” Âu Dương Đình chuyển ánh mắt sang Lãnh Nhược Y.

Mọi người vừa định mở miệng phát biểu cảm nghĩ, thì nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Âu Dương Đình như muốn nói “có gan thì mở miệng” hướng về họ, nên đành phải ngậm miệng lại.

“vậy sao người còn hôn ta” Lãnh Nhược Y tức nhận nói ra điều mà mình muốn nói từ nãy giờ.

Mọi người đều bị sốc, miệng mở to như quả trứng gà, nhưng nhớ tới ánh mắt vừa rồi của Âu Dương Đình, lại phải im lặng.

“ta...” Âu Dương Đình không còn lời nào để phản bác, đây được xem là sai lầm lớn nhất cuộc đời hắn.

“người không còn gì để nói, thân thể ta nhìn người cũng đã nhìn qua, chạm người cũng đã chạm qua, sao còn không chịu thú ta”.

“nhưng người là đệ tử của ta, một tay ta chăm sóc người từ nhỏ đến lớn” Âu Dương Đình lên tiếng

“nhưng ba năm trước người đã trục xuất ta khỏi sư môn, ta không còn là đệ tử người”

Lãnh Nhược Y nhìn thẳng vào Âu Dương Đình không còn thẹn thùng của ban nãy mà trở nên lạnh lùng bá đạo. Nàng rất thất vọng vì sự ngoan cố của hắn.

“nhưng ta lớn tuổi hơn người rất nhiều” Âu Dương Đình bắt dĩ đưa ra lý do.

“chỉ là khoảng cách 15 năm ta không quan tâm”

“nhưng ta lại quan tâm” Âu Dương Đình lại viện lý do khác.

Lãnh Nhược Y tức giận nhìn hắn, rồi đập mạnh vào bàn...

” Ầm...!!!”

Cái bàn bị gãy làm đôi

**** hết chương 8****

9. Chương 9 : Gặp Lại Cố Nhân (tt)

Chương 9: Gặp Cố Nhân (TT)

Trong đại sảnh bầu không khí trở nên căng thẳng, im lặng đến mức có thể nghe cả âm thanh của tiếng tim đập của từng người một...

“thịch! Thịch.. !!”

Tiểu lục tử vừa bước vào nhìn thấy không khí đại sảnh có chút kì lạ, còn mọi người lại bất động, hắn liền chạy đến bên cạnh Dinh Hạo.

“vương gia! có chuyện gì sao, mọi người” Tiểu lục tử lên tiếng hỏi, nhưng không nghe thấy Dinh Hạo trả lời, còn đang chăm chú nhìn cái gì đó nên hắn cũng nhìn theo.

“Mạc Nhi! cái bàn sao lại...” Tiểu lục tử bất ngờ, ánh mắt thì không rời khỏi cái bàn bị gãy, bàn tay thì nín lấy tay áo Mạc Nhi.

Mạc Nhi kéo hắn sang một bên “tên ngốc này sao không xem kỹ tình hình, lại lên tiếng nói bừa”.

“Lãnh Nhược Y ta có điểm nào không xứng với Âu Dương Đình đại hiệp người”

Lãnh Nhược Y đứng dậy rời khỏi ghế, đau lòng cùng tức giận nhìn Âu Dương Đình, nước mắt cũng sắp rơi.

Nhìn thái độ cố chấp của Âu Dương Đình trái tim nàng như bị ai bóp thật đau, hẳn cự tuyệt là điều nàng đã biết trước nhưng khi đến đây nàng vẫn mang tâm trạng hi vọng hẳn sẽ tự nguyện thú nàng, sai chăng khi yêu hẳn, dù biết hẳn là độc được nhưng nàng lại lún quá sâu.

Nàng từ trước khi biết cái gì là chân ái thì tâm đã khắc ghi hình bóng hẳn, hẳn là tất cả cuộc đời nàng vừa là phụ thân, là sư phụ, là huynh trưởng, còn là người nam nhân nàng muốn sinh con đẻ cái, muốn một đời một kiếp chung sống đến bạc đầu, Lân Nhược Y nàng không thể quay đầu lại, nàng đã trúng độc quá sâu.

“Âu Dương Đình! giao ước giữa ta và ngươi, chắc ngươi còn nhớ” Lân Nhược Y mỉm cười nhìn hẳn.

Âu Dương Đình im lặng không trả lời, đương nhiên hẳn còn nhớ, đó cũng là lý do hẳn lẩn tránh nàng. Trừ Thanh Nguyệt và Thu Phong hiểu rõ sự tình thì Đình Hạo cùng người khác rất hiểu kỳ về giao ước của hai người họ.

“Vèo..!!”

Lân Nhược Y lướt qua người Âu Dương Đình, đi tới cửa nàng liền vun tay ra. Một dãy lụa đỏ liền phóng tới xe ngựa, sau khi nàng thu hồi dãy lụa lại, chỉ thấy...

“Bịch..!! ” Lôi Trích Tinh bị Lân Nhược Y ném vào đại sảnh.

Lôi Trích Tinh nhìn thấy Âu Dương Đình rất bất ngờ, cả người yếu ớt nhợt nhạt, miệng thì run run nhưng vẫn gượng nói.

“tiểu sư đệ! đã lâu không gặp”

Âu Dương Đình lại càng sững sốt, tức giận nhìn người trước mặt, tức khắc hẳn chạy tới trước mặt kéo Lôi Trích Tinh đứng dậy, mặt đối mặt.

“là ngươi, còn dám xuất hiện trước mặt ta” Âu Dương Đình tức giận, ánh mắt đầy sát khí nhìn Lôi Trích Tinh sau đó ném Lôi Trích Tinh xuống đất.

“không phải người tài giỏi lắm sao, cũng có ngày này”

Mọi người hơi ngạc nhiên với sự thay đổi của Âu Dương Đình, họ chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt giận dữ này của hẳn trước đây.

“ta bị trúng kế của hai tên khốn kia nên mới lâm vào tình trạng vạn kiếp bất phục” Lôi Trích Tinh tay chống trên đất, cả người đau đớn chật vật, cố gắng cầu xin Âu Dương Đình

“tiểu sư đệ! ta biết ngươi rất hận ta, xin ngươi giết ta đi, giờ ta không khác gì một phế nhân” Hẳn không có can đảm tự mình kết liễu chỉ đành nhờ Âu Dương Đình.

“như vậy mà ngươi đã không chịu nổi, năm đó chuyện ngươi làm với tam sư tỷ còn gấp trăm ngàn lần” Âu Dương Đình liếc nhìn Lôi Trích Tinh.

Năm đó hẳn cưỡng đoạt tấm thân xử nữ của tam sư tỷ, khiến nàng ôm hận mà chết, còn đại sư huynh lưu lạc thiên nhai.

“chỉ trách người nàng ta yêu là Lân Kiến Nam” Lôi Trích Tinh nhắc đến lỗi lầm của mình nhưng không thấy hổ thẹn còn mạnh miệng, liếc nhìn Âu Dương Đình.

“câm miệng! ngươi không có tư cách nhắc đến tên đại sư huynh” Âu Dương Đình tức giận nắm lấy cổ áo Lôi Trích Tinh đang vật vờ trên đất, giờ này Âu Dương Đình mới phát hiện thần sắc kì lạ của Lôi Trích Tinh.

“đoạn trường cốt” Âu Dương Đình kinh ngạc nhìn Lân Nhược Y, hẳn mơ hồ đã hiểu ra dụng ý của Lân Nhược Y khi đưa Lôi Trích Tinh đến gặp hẳn

“đây chính là cá cược mà Y nhi giành cho ngươi, sư phụ” Lân Nhược Y mỉm cười lên tiếng, nàng lại đặc biệt nhấn mạnh hai chữ sau cùng.

“ngươi biết ta và hẳn có hiềm khích, ta sẽ không cứu hẳn” Âu Dương Đình tiến lại gần Lân Nhược Y chỉ tay về phía Lôi Trích Tinh.

“ta không quan tâm ân oán giữa hai người, chỉ muốn biết... người có đồng ý vụ đánh cược này” Lãnh Nhược Y mỉm cười nhìn Âu Dương Đình.

Đoạn trường cốt đứng thứ hai trong tam loại kì độc, khi độc phát tác, các khớp xương người trúng độc như bị bẻ gãy, mỗi lần phát tác là ba canh giờ liên tục trong bốn chính ngày, khiến người trúng độc kiệt sức mà chết.

Quá trình điều chế thuốc giải cũng không phức tạp như đoạt hồn tán, dược liệu không nhiều chỉ có...

“ta chấp nhận” Âu Dương Đình đồng ạt lên tiếng, hần rất tự tin.

Dù rất hận Lôi Trích Tinh nhưng ai nói sau khi cứu hần thì không được giết hần, Âu Dương Đình khéo miệng nhếch lên, ánh mắt sắc bén như dao liềm nhìn người đang nằm trên đất.

“sư phụ! Y nhi sẽ ở Bạch điểm cư chờ người” Lãnh Nhược Y nhìn Âu Dương Đình mỉm cười rồi xoay người đi.

Dinh Hạo từ nãy giờ chỉ ngồi uống trà, ăn bánh và tận lực thưởng thức kịch hay trước mắt, lúc hần nghĩ kịch hay đã chấm dứt, lưỡi biếng đứng dậy thì Lãnh Nhược Y lại lên tiếng.

“chúng ta lại gặp nhau” Lãnh Nhược Y mỉm cười nhìn hần.

Âu Dương Đình cùng Thanh Nguyệt, Thu Phong ánh mắt của họ đều dừng lại trên người Lãnh Nhược Y và Dinh Hạo, ba sư đồ có cùng chung một suy nghĩ

“hai người đó quen nhau từ khi nào...”

“nên xưng hô thế nào đây, một tiếng đại sư tử hay người muốn ta gọi người là sư mẫu ” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Lãnh Nhược Y sau đó giọng điệu có chút châm chọc quay sang nhìn Âu Dương Đình.

“tên tiểu tử khốn” Âu Dương Đình trừng mắt nhìn Dinh Hạo

“tùy người, vẫn câu nói cũ, nếu cần ta giúp đỡ cứ đến Bách Điểm cư tìm ta, Lãnh Nhược Y ta không muốn mất nợ ai bao giờ”

Lãnh Nhược Y lạnh lùng lên tiếng. Nhưng khi ra tới cửa, lại quay đầu lại nhìn hần.

“cây trâm ta tặng người lần trước, thật ra là cái ta thích nhất”

Lãnh Nhược Y rời khỏi, kịch hay cũng đã hạ màn. Dinh Hạo cũng không còn lý do nán lại , hần kéo tay Mạc Nhi rời khỏi đại sảnh, tiểu lục tử cũng chạy theo sau họ.

“đi thôi...”

“vương gia! đợi nô tài”

Âu Dương Đình hần không hiểu sao mình lại tức giận, khi biết Y nhi tặng trâm cho tên tiểu tử kia, chỉ thấy trong lòng khó chịu, không vui. Họ quen nhau khi nào, giữa họ đã xảy ra chuyện gì, quan hệ họ là gì, rất nhiều câu hỏi đang chạy loạn trong đầu Âu Dương Đình lúc này.

Thanh Nguyệt chỉ tay về phía Lôi Trích Tinh rồi hướng Âu Dương Đình xin ý kiến.

“sư phụ còn hần thì sao”

“tùy ý người” Âu Dương Đình tức giận rời khỏi.

Thanh Nguyệt nhìn sư phụ bỗng dưng tức giận không hiểu vì sao nhưng việc sư phụ giao cho hần, làm sao đây, người tưởng đây là khách điểm sao, hết thu nhận người này rồi đến người khác, ở đây làm gì có nhiều phòng như vậy.

Thu Phong nhìn khuôn mặt nhăn nhó của sư đệ, liền biết hần đang nghĩ gì.

“không phải còn một cái nhà kho bỏ trống sao”

.....

Trong phòng của Dinh Hạo

Suốt buổi chiều, hấn nhìn Mạc Nhi như có rất nhiều tâm sự nhưng nàng lại không chịu chia sẻ với hấn.

Hai người ôm nhau nằm trên giường, hấn cúi xuống hôn lên tóc Mạc Nhi, rồi thì thầm vào tai nàng: “cái đầu nhỏ này của ngươi, nếu còn nghĩ chắc chắn sẽ nổ tung”

“hấn nhận ra sao” Mạc Nhi ngẩng mặt lên nhìn Dinh Hạo

“ngươi đang nghĩ gì”

“không có chuyện gì, chỉ là nô tì nhớ đến đệ đệ mình”

Mạc Nhi vùi đầu vào lòng ngực Dinh Hạo, tay ôm hấn càng siết chặt. Không biết từ lúc nào mùi hương từ người hấn tỏa ra, lại khiến nàng có cảm giác an tâm đến vậy.

“ta sẽ đưa ngươi đi gặp hấn, nhìn ngươi thế này ta rất khó chịu” Dinh Hạo kéo chiếc cằm nhỏ của nàng lên, để nàng có thể thấy rõ khuôn mặt hấn lúc này.

Nhìn thấy sự lo lắng trong Dinh Hạo, Mạc Nhi biết hấn thật quan tâm mình, nàng như bị cuốn vào đôi mắt đen đầy nhu tình của hấn, như bị mê hoặc.

Nàng bắt ngờ hôn lên đôi mắt hấn, nụ hôn chỉ lướt qua nhưng nhìn thấy vẻ kinh ngạc cùng với nụ cười như hoa đào của Dinh Hạo, nàng liền biết bản thân vừa làm một chuyện rất đại dột.

“cái này là ngươi quyến rũ bổn vương”

“ta không có” lời chưa nói xong, thì đã bị chặn lại bởi nụ hôn của Dinh Hạo.

Hấn xoay người đè Mạc Nhi dưới thân, hai chân kẹp chặt nàng không cho kháng cự, môi hấn chạm môi nàng, lưỡi hấn dễ dàng công phá thành trì, tiến vào bắt lấy chiếc lưỡi nhỏ nhắn của nàng, thỏa sức trêu đùa. Bàn tay không an phận bắt đầu di chuyển trên người Mạc Nhi, vuốt ve bầu ngực căng tròn của nàng, sau đó di chuyển xuống dưới, nàng giật mình đẩy Dinh Hạo ra, bật người dậy.

“vương gia! người” nàng xấu hổ mặt đỏ bừng nhìn Dinh Hạo lời chưa dứt thì ngoài cửa có âm thanh truyền đến.

“Cốc! cốc...!”

“sư đệ! sư phụ gọi ngươi qua phòng, có chuyện muốn nói với ngươi” Thu Phong đứng bên ngoài cửa, lớn tiếng nói

“ta biết rồi”

Dinh Hạo vẫn đang chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Mạc Nhi. Sau khi nghe hấn trả lời thì Thu Phong xoay lưng rời khỏi.

“vậy ta đi trước, ngươi cũng đừng để sư phụ đợi lâu”

“vương gia! sao người còn chưa đi” Mạc Nhi vẫn còn xấu hổ không dám nhìn mặt hấn, nên chỉ muốn hấn đi thật nhanh.

“ngươi kẹp chặt như vậy, sao bổn vương có thể đi”

Dinh Hạo mỉm cười, miệng lưỡi xấu xa trêu chọc. Hấn vừa nói vừa nhìn xuống hai chân Mạc Nhi, liền nghe thấy tiếng hét thất thanh của nàng.

“Á..á..!”

Mạc Nhi giật mình phát hiện ra, hai chân nàng đang kẹp chặt lấy bàn tay của hấn, thật ngu ngốc, thật đáng chết tại sao nàng không nhận ra chứ. Dinh Hạo rút tay ra khỏi người nàng, sửa lại y phục bước xuống giường, nhìn người đang xấu hổ mà vùi mặt trong chăn, hấn mỉm cười rời khỏi phòng.

Ba năm trước- Tại mỹ nhân lầu.

Hôm nay là ngày xuất giá của đệ nhất hoa khôi của kỹ viện, thành thân với thiếu trang chủ của Thần Long môn, từ ba ngày trước kỹ viện đã ngưng tiếp khách, khắp nơi đều náo nhiệt, ai nấy đều bận rộn chuẩn bị hôn lễ.

“nhanh lên..nhanh tay một chút”

“kiệu hoa sắp tới rồi”

Trong phòng tân nương thì yên bình tĩnh lặng.

Một thiếu nữ xinh đẹp quyến rũ đang soi mình trong gương, dù là ngày xuất giá, nhưng trên khuôn mặt tân nương lại không có một nỗi vui mừng.

“cô nương là tân nương xinh đẹp nhất ta từng gặp, được gả cho thiếu trang chủ của Thần Long môn, nhiều người muốn mà không được” bà mai nhìn tân nương, cười tít cả mắt.

Tân nương đang phân vân lưỡng lự, đắn đo suy nghĩ “quyết định này của nàng liệu có đúng không” .

Trong khi bà mai cứ lải nhải bên tai, nàng cảm thấy thật ồn ào, không thể chuyên tâm.

“bà ra ngoài đi.. ta muốn yên tĩnh” Lãnh Nhược Y quay đầu lại nhìn bà mai đứng sau lưng lên tiếng.

“cô nương cứ nghỉ ngơi, khi nào kiệu hoa đến ta sẽ cho hay, vậy ta ra ngoài trước” bà mai mỉm cười lên tiếng, rồi đẩy cửa đi ra.

“kết...t..t!!”

Lãnh Nhược Y nhìn tân nương trong gương là nàng sao, tại sao nàng không có cái cảm giác của một tân nương sắp xuất giá hay vì tân lang không phải hần.

Cảm giác không khí trong phòng hơi khác lạ , nàng quay đầu lại thì nhìn thấy “hần”, cùng hai sư đệ đang có mặt trong phòng.

“sư phụ! người đến chúc mừng ta sao” Lãnh Nhược Y khoe miệng nhếch lên lạnh lùng nhìn Âu Dương Đình, giả vờ như đang trang điểm, cài trâm lên tóc.

“sao người lại trở nên sa đọa như vậy, không chỉ làm kỹ nữ, còn muốn làm thiếp của người ta” Âu Dương Đình tức giận nhìn Lãnh Nhược Y.

“người có biết, người mà người sắp lấy là loại người gì không...còn muốn gả cho hần”

“người không thú ta thì ta gả cho ai có liên quan gì người” Lãnh Nhược Y đang chải tóc cũng phải dừng động tác.

“nói năng hàm hồ, ta làm sao thú người được”

“rầm...!!”

Lãnh Nhược Y tức giận đập cây lược xuống đất, quay sang trừng mắt nhìn hần.

“đại sư tỷ! tỷ hãy suy nghĩ lại đi” Thanh Nguyệt chạy đến, kéo lấy tay Lãnh Nhược Y.

“phải đó, sư tỷ theo mọi người trở về đi, giống như trước đây không phải tốt lắm sao” Thu Phong bên cạnh cũng nói thêm vào.

Lúc này ở ngoài cửa lại vang tiếng nói của bà mai

“tân nương! kiệu hoa đã tới”

“ta biết rồi, ta sẽ ra ngay”

Lãnh Nhược Y mỉm cười rất tươi nhìn Âu Dương Đình, là cố ý chọc tức hần.

“sư phụ! có muốn ra ngoài uống rượu mừng của ta không”

Nàng đi lướt qua người Âu Dương Đình, dừng lại trước mặt hần, mỉm cười tà mị, sau đó đội khăn loan tiếp tục bước đi, bỗng dừng bị một bàn tay kéo lại và nhắc lên vai.

“Á...!!!” Lãnh Nhược Y kinh ngạc hét lên.

“Vào...!! ”

Âu Dương Đình vác Lãnh Nhược Y lên vai, bay ra khỏi tân phòng, theo sau là Thanh Nguyệt, Thu Phong.

.....

“Âu Dương Đình! thả ta xuống”

“Âu Dương Đình”

Trên đường đi, trên vai Âu Dương Đình nàng luôn tục dẩy giũa, tay thì bận rộn đánh vào ngực hắn, miệng thì kêu gào không ngừng, Thanh Nguyệt và Thu Phong chỉ biết lắc đầu, bịt hai tai đi theo sau họ.

“Âu Dương Đình! ngươi lấy quyền gì mà đối xử với ta như vậy, ngươi không còn là sư phụ của ta, giữa chúng ta không còn quan hệ gì cả, ta muốn gả cho ai cũng không liên quan đến ngươi, ngươi thả ta xuống ...Áu...”

“bịch...!!!” Âu Dương Đình tức giận ném nàng xuống đất.

“quyền gì ư...” Âu Dương Đình tức giận lên tiếng, nàng là một tay hắc chằm sóc từ nhỏ cho tới lớn, nếu hắn không có tư cách thì ai có tư cách chứ.

“một ngày ngươi chưa thắng được ta thì không có tư cách nói quyền lợi” hắn bá đạo lên tiếng

Âu Dương Đình lạnh lùng nhìn nàng, vì sự ngang bướng của nàng đã làm hắn thật tức giận, nhất là câu nói vừa rồi của nàng giữa họ không còn quan hệ.

“ngươi ...ngươi thật vô lý, ngươi không nói lý lẽ” Lãnh Nhược Y tức giận chỉ tay về phía hắn, tài nghệ của nàng là một tay hắc truyền thụ, thắng hắn là điều không thể nào, nhưng nếu chuyện đó xảy ra thì sao.

Thanh Nguyệt và Thu Phong trở mắt nhìn sư phụ hơi kinh ngạc, từ khi nào sư phụ họ bá đạo không nói đạo lý như vậy.

“Y nhi! ngươi đừng bướng bỉnh nữa, hãy nghe lời sư phụ” hắn cảm thấy thái độ vừa rồi có hơi quá, nên xuống nước nhỏ nhẹ với nàng.

Ngờ đâu..

“có phải nếu ta thắng được ngươi, ngươi cũng sẽ nghe theo lời ta” ánh mắt như lóe lên tia sáng, nàng đứng dậy mỉm cười nhìn Âu Dương Đình.

“cứ cho là vậy ” Âu Dương Đình miễn cưỡng lên tiếng, chỉ muốn mang nàng trở lại cốc, lại không để tâm ý tứ trong lời nói vừa rồi của Lãnh Nhược Y.

“ta bảo gì ngươi cũng sẽ làm” Nàng tiếp tục hỏi tới

“đúng vậy, Y nhi ngoan ngoan theo sư phụ về đi” Âu Dương Đình mù quáng trả lời, không cần suy nghĩ.

Hắn không để ý lời vừa rồi, trước giờ hắn luôn thương yêu nàng, nàng muốn làm gì hắn cũng không ngăn cản, chỉ cần nàng theo hắn về, làm gì hắn cũng làm, ngoại trừ việc thú nàng.

Hắn đã nhận lời đại sư huynh cả đời chăm sóc cho nàng, cho nên nàng mà xảy ra chuyện gì, hắn thật không còn mặt mũi mà gặp đại sư huynh, cũng may cuối cùng nàng đã chịu nghe lời hắn nhưng ý nghĩ này của hắn nhanh chóng bị đập tan.

“Âu Dương Đình! Lãnh Nhược Y ta muốn thách đấu với ngươi” Lãnh Nhược Y nhìn hắn đồng loạt lên tiếng.

“đấu với ta” Âu Dương Đình kinh ngạc nhìn nàng, hắn có nghe lầm không, thách đấu, không biết từ đâu nàng lại có ý nghĩ kì lạ đó.

“phải” Lãnh Nhược Y mạnh mẽ lên tiếng

Y nhi là một tay hắc dạy ra, nàng có bao nhiêu tài nghệ hắn biết rõ, cho dù là thi đấu gì đi chăng nữa, Âu Dương Đình hắn tin chắc mình sẽ thắng, vì vậy điều mà hắn quan tâm lúc này chính là.

“được! nhưng điều kiện thì là gì”

“nếu ta thắng, người phải đền lại tâm lang cho ta, dùng kiệu hoa tám người khiêng rước ta qua cửa Âu gia người...” nàng lạnh lùng nhìn hắn, rồi dừng lại, quay mặt đi chỗ khác tránh không cho hắn nhìn thấy dáng vẻ đau thương của nàng lúc này

“nếu ta thua, cả đời này ta sẽ không ép người cưới ta, ba chữ Lãnh Nhược Y, sẽ biến mất vĩnh viễn trong cuộc đời của Âu Dương Đình người”.

Nếu không làm thê tử hắn, ngày ngày ở bên cạnh cùng hắn còn có ý nghĩa gì, một ngày nào đó hắn cũng sẽ thành thân, nàng thật không có đủ dũng khí nhìn người nam nhân mình yêu cùng nữ nhân khác hạnh phúc bên nhau, thà vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời hắn còn hơn.

Không chờ sự phản hồi từ Âu Dương Đình, nàng đã xoay người phi thân rời khỏi tầm mắt hắn.

Quay trở về hiện tại...

Trong phòng Âu Dương Đình hồi tưởng chuyện quá khứ. Năm đó hắn rất muốn nói, dù không thú nàng vào cửa, nhưng cả đời này hắn sẽ chăm sóc nàng.

Từ lúc 3 tuổi nàng đã đi theo hắn, chăm sóc nàng dần trở thành một thói quen trong cuộc sống của hắn, nhìn nàng trưởng thành từng ngày, từ một tiểu cô nương trở thành một thiếu nữ xinh đẹp.

Hắn không rõ cảm giác với nàng là gì, chỉ biết khi nàng nói không xuất hiện trước mặt hắn, hắn rất khó chịu, nhưng thú nàng là không thể nào. Hắn và nàng là quan hệ sư đồ, đạo lý luân thường không cho phép, nên hắn đã lựa chọn lẩn tránh, thoáng đã 3 năm

Cốc! Cốc....!!! tiếng gõ cửa từ bên ngoài vọng vào

“là ai” Âu Dương Đình lên tiếng

“sư phụ! là ta” Dinh Hạo lên tiếng

Âu Dương Đình đứng dậy mở cửa, liền thấy bộ mặt tươi cười của Dinh Hạo, tay còn đang phẩy cây quạt, dựa cửa. Âu Dương Đình không nói lời nào, để cửa mở, cũng không mời khách, đã đi thẳng đến giường.

Cửa mở, người ta không mời thì hắn tự mình vào vậy.

Vào đến phòng Dinh Hạo liền ngồi xuống ghế, từ từ rót ra một chén trà. Nhìn ngó xung quanh, đây là lần đầu tiên hắn đặt chân đến phòng Âu Dương Đình thì phải, căn phòng này quả giống như trong tưởng tượng của hắn.

“Cạch..!!” Âu Dương Đình đặt ngay hai cái hộp gỗ nhỏ trước mặt Dinh Hạo, rồi từ từ mở ra.

“đây là cái gì” Dinh Hạo dùng cây quạt khều khều vào “con sâu” trong hộp gỗ, bất ngờ bị hoảng sợ con vật trong hộp liền nhảy loạn xạ lung tung.

“đừng có phá, đây là con Thiên Tầm trong núi tuyết, có thể hút được bách độc” Âu Dương Đình đẩy cây quạt của Dinh Hạo ra, giọng trách cứ.

“rất quý...” Âu Dương Đình cực kỳ nhấn mạnh.

“còn đây là hoàn hồn đan, nếu không phải là thương tích rất nặng thì không nên dùng tránh lãng phí” Âu Dương Đình vừa cầm viên đan được vừa nhìn Dinh Hạo.

“liên quan gì ta” Dinh Hạo hơi kinh ngạc nhìn Âu Dương Đình, nghe qua lời Âu Dương Đình thì đây hình như là đồ rất giá trị, gọi hắn đến đây để khoe hàng sao.

“người giữ lấy mà phòng thân, đừng nói người sư phụ này bạt đãi người” Âu Dương Đình đẩy hai cái hộp về phía Dinh Hạo.

“sao lại cho ta” Dinh Hạo lướt nhìn hai cái hộp rồi nhìn lên Âu Dương Đình.

“người còn nhớ bàn cờ đặt ở bên ngoài không” Âu Dương Đình nhìn Dinh Hạo

“không phải là thánh địa bất khả xâm phạm của sư phụ sao”

Dinh Hạo miệng nhếch lên nhìn Âu Dương Đình. Hắn còn nhớ lúc mới đến đây, vô tình đụng tay vào bàn cờ, Âu Dương Đình tức giận như muốn bẻ gãy tay hắn, không phải chỉ là một ván cờ sao.

“Tiểu tử! ngươi không phải cũng đã đụng vào còn gì” Âu Dương Đình lên tiếng nói, sau đó bắt dĩ nhìn Dinh Hạo.

“dù không muốn thừa nhận nhưng ngươi thật đã giúp sư phụ phá được ván cờ đó” Âu Dương Đình dừng lại liếc nhìn Dinh Hạo rồi nói tiếp.

“ta và Linh Trung, người này chắc ngươi không biết, đã dùng ván cờ đó để đánh cược, lão từng nói qua nếu ta phá giải được thế cờ đó, sẽ tặng ta...”

Âu Dương Đình đang nói nhưng thấy vẻ mặt của Dinh Hạo hơi lạ, kinh ngạc, suy tư rồi tự dừng mỉm cười, hắn thấy hiếu kỳ nên dừng lại quan sát biểu cảm tiếp theo của Dinh Hạo.

Dinh Hạo vừa nghe sư phụ nhắc đến Linh Trung có chút bất ngờ, thế giới này thật quá nhỏ .

Hắn mỉm cười bởi vì rất hiếu kì không biết vật quý giá gì trong tay Linh Trung đáng để hai người họ đem ra làm vật cá cược.

“chắc không phải là thứ đó chứ”

Khéo miệng Dinh Hạo dần thu lại cho tới khi nụ cười tắt hẳn trên khuôn mặt hắn, khi hắn nhớ đến những lời của Lãnh Nhược Y trước đây.

“là Tuyết Thiên Thảo” Âu Dương Đình mỉm cười nhìn Dinh Hạo, giọng điệu rất hào hứng.

Hắn phải tốn rất nhiều công sức để thuyết phục Linh Trung đem Tuyết Thiên Thảo ra làm vật đánh cược, khi nghĩ đến sẽ được nhìn thấy một cây Tuyết Thiên Thảo thật, mà trước đây hắn chỉ được xem trong y thư, tâm trạng thật phấn khích, Âu Dương Đình miệng cười không ngừng.

“cạch...!!”

Quả nhiên câu nói tiếp theo của Âu Dương Đình đã khiến cho cây quạt trên tay hắn rớt xuống. Dinh Hạo cúi người xuống nhặt lấy cây quạt lên.

Nhưng không phải Lãnh Nhược Y từng nói qua, Tuyết Thiên Thảo gì đó trăm năm mới ra hoa một lần, nhưng bây giờ đang ở trong người hắn, vậy Linh Trung lấy gì mà đưa cho sư phụ. Nhìn thái độ vui mừng của Âu Dương Đình, nếu như Dinh Hạo hắn nói cho Âu Dương Đình biết, hiện tại Tuyết Thiên thảo đang ở trong người hắn, không biết sẽ tức giận đến mức nào.

Dinh Hạo chợt nhớ đến dáng vẻ kích động của Lãnh Nhược Y khi biết hắn đã ăn tuyết thiên thảo, Dinh Hạo càng hiếu kỳ nhìn Âu Dương Đình “tại sao thái độ họ lại khác xa như vậy”.

Trừ phi....

“sư phụ! Tuyết thiên thảo là dùng để điều chế thuốc giải cho đoạn trường cốt” Dinh Hạo lên tiếng.

“Tiểu tử! ngươi thật thông minh” Âu Dương Đình kinh ngạc nhìn Dinh Hạo.

Dinh Hạo hắn coi như xong rồi, nếu Âu Dương Đình biết được sự thật, liệu có đem hắn ra làm dược liệu không, tốt nhất nhanh chóng rời khỏi nơi này trước khi sư phụ phát hiện ra.

“sư phụ! trời cũng không còn sớm, ta xin cáo lui”

Dinh Hạo vội đứng dậy rời khỏi phòng, khi ra tới cửa thì Âu Dương Đình lại lên tiếng.

“khoan đã...”

Âu Dương Đình đứng dậy, cầm hai hộp gỗ đưa tận tay cho Dinh Hạo. Hắn chợt nhớ ra điều gì đó nên nói tiếp.

“ngươi đợi ta một chút” Âu Dương Đình đi vào phòng, mở tủ ra lấy một quyển sách đưa cho Dinh Hạo.

“ta biết ngươi không thích luyện công, nhưng đây là tâm pháp luyện Tán hoa chương, sẽ giúp ích cho việc dung hòa nội lực trong người ngươi”

“nhưng mà... nội lực trong người người là từ đâu mà có, ta thật sự rất hiếu kỳ ”

Tuyết Thiên thảo rất quý hiếm, ngay cả Âu Dương Đình hấn nhiều năm giao hảo muốn xem Tuyết thiên thảo, lão Linh Trung còn không cho, huống chi là người khác. Về điểm này hấn rất tự tin. Cho nên hấn không hề có bất kỳ sự liên tưởng nào giữa giữa Tuyết Thiên Thảo và Dinh Hạo.

“ta...” Dinh Hạo nhìn sư phụ không biết nên mở miệng thế nào.

Thấy Dinh Hạo không muốn nói nên hấn cũng không ép, dù gì chuyện này cũng không liên quan đến hấn.

“ta cũng phải nghỉ ngơi, mai gặp lại” hấn ngáp một hơi rất mệt mỏi, rồi lên tiếng đuổi khách.

“Râm !”

Âu Dương Đình đóng cửa lại, Dinh Hạo cảm quyền bí kíp trên tay cười khổ, nhìn cánh cửa trước mặt, nếu sư phụ biết nội lực của hấn từ đâu mà có, liệu có giúp hấn không, Dinh Hạo lắc đầu thở dài, xoay người rời khỏi.

Sáng hôm sau Âu Dương Đình cùng Thanh Nguyệt và Thu Phong , cả ba đều lên xe ngựa rời khỏi Lam Nguyệt sơn đến Thủy Dịch cư.

Trong đại sảnh Dinh Hạo đang uống trà, Tiểu lục tử sau khi tiễn thầy trò Âu Dương Đình lên đường, thì vội chạy vào.

“vương gia! vừa rồi sao người không cho nô tài nói, chúng ta cũng quen biết Linh Trung đạo trưởng, còn từng ở Thủy Dịch cư vài ngày” hấn khó hiểu nhìn Dinh Hạo.

Tiểu lục tử rất kinh ngạc khi từ miệng Thu Phong biết được bọn họ đang lên đường đến Thủy Dịch cư tìm Linh Trung đạo trưởng, nhưng khi hấn vừa muốn nhắc đến Linh Trung thì vương gia lên tiếng ngăn lại, không cho hấn mở miệng.

“vương gia! sắp tới đại thọ của tướng quốc, người có muốn trở về kinh thành không” Tiểu lục tử lên tiếng, Dinh Hạo cũng rất hiếu kỳ đến người “ông ngoại” này, qua lời tiểu lục tử hấn biết được lão thừa tướng là người chính trực, vạn người mến mộ, môn sinh trải dài khắp thiên hạ. Dân chúng khắp Lăng Thiên quốc không người nào là không biết đến đại danh của Đông Phương Bình lão tướng quốc.

“người mau đi thu xếp, ngày mai chúng ta lên đường” Dinh Hạo đặt chén trà xuống, nhìn tiểu lục tử.

“ạ! vương gia” hấn vui mừng chạy ra ngoài nhưng bị Dinh Hạo kêu lại

“người có nhìn thấy Mạc Nhi”

“không thấy...” tiểu lục tử lắc đầu lên tiếng

Đông Lộ quốc

Một người đàn ông đang tức giận, vò nát lá thư trong tay, ánh mắt không nén nổi đau thương, nhìn thiếu niên đang nằm trên giường.

“hân vương! trong thư quận chúa viết gì, thuộc hạ thấy người không được vui” Diệp Vô Ngần đứng bên cạnh quan tâm lên tiếng.

Kỳ Giai Đình Tư ném lá thư xuống đất, bàn tay to lớn thô ráp vuốt ve khuôn mặt gầy yếu của vị thiếu niên nằm trên giường.

“khi nào công phẩm sẽ đưa đến Lăng Thiên quốc” Kỳ Giai Đình Tư lên tiếng nhưng ánh mắt vẫn đặt ở trên người vị thiếu niên.

“ạ! còn 20 ngày”

“người hãy thu xếp, lần này bổn vương muốn đích thân đi”

**** hết chương 9****

10. Chương 10 : Thu Phục Nhân Tâm

Chương 10: Thu Phục Nhân Tâm

Mặt trời đã lên cao tới đỉnh núi, sức nóng lan tỏa đủ để thiêu cháy cả người lẫn vật quanh đây.

Xung quanh bốn phía cây cỏ khô héo, lại vắng vẻ bóng người. Thỉnh thoảng lại có tiếng quạ kêu thảm thiết và những trận gió mạnh liên tiếp thổi qua làm cây cỏ lay động cuốn theo cả bụi cát..

Từ xa ba bóng người đang đi tới.

“chết tiệt! đây là cái địa phương quái quỷ gì” Dinh Hạo khuôn mặt chảy đầy mồ hôi, tay không ngừng quạt, cúi kính nhìn Tiểu Lục tử.

Ngay từ lúc đầu hắn nên biết không thể tin tưởng vào Tiểu Lục tử này, bản thân hắn không rành đường xá nơi này, lại không ngờ đến cái tên tiểu lục này cũng không hơn gì hắn, sau khi xe ngựa của họ đi được hai ngày thì tên tiểu lục đó mới nói cho hắn biết bọn họ đã đi nhầm đường.

“vương gia! sắp tới rồi, chỉ cần chúng ta vào trấn là sẽ có ngay xe ngựa” Tiểu lục vừa lau mồ hôi vừa thở hổn hển.

Bản thân hắn cũng không ngờ mình lại nhầm lẫn giữa trấn Thanh Hà và trấn Hà Thành nên hỏi nhầm đường, đi sai hướng và sau cùng là dẫn mọi người đến cái địa phương “chim không đẻ được trứng” này.

Tệ hại nhất giữa đường hắn còn bị người khác lừa mất xe ngựa. Nếu để Tiểu lục hắn gặp lại trên trộm ngựa khôn kiệp đó, hắn nhất định sẽ đập chết tên đó.

“Tiểu lục! không phải ta muốn phá vỡ mộng đẹp của ngươi, nhưng câu đó ta nghe cả hai ngày rồi, thật ra khi nào thì mới tới đây” Mạc Nhi ngồi xuống tản đá, hai tay đâm vào chân, tha thiết nhìn Tiểu lục.

“ta...” tiểu lục vừa định lên tiếng thì bỗng nhiên....

Trong đám cây nhảy ra vài người bịt mặt, trang phục thô sơ lại rách nát, thân thể thì gầy yếu, còn có một tên miệng liên tục ho khan, đang chìa cây kiếm rỉ sét vào đám người Dinh Hạo.

“Ặc! Ặc...!! người... muốn sống thì nạp ngân lượng ra”

“chúng ta không...không... giết các ngươi chỉ cần ngân lượng”

Lại thêm một tên ốm yếu khác lên tiếng, tay cầm thanh đao rỉ sét không ngừng run, nhưng vẫn cố chìa về hướng Dinh Hạo.

Tiểu lục tử thì trở mặt ngạc nhiên nhìn họ, còn Dinh Hạo thì luôn miệng cười, chỉ có Mạc Nhi thì vờ như không nghe không thấy vẫn tiếp tục việc đang làm.

Thấy thái độ khinh thường của mọi người, đặc biệt là nụ cười của Dinh Hạo, liền có một tên áo nâu giơ cây kiếm lên, hai mắt nhắm chặt, chạy thực mạng về phía Dinh Hạo.

“Zá..a..!!!”

“bóp..p..!!!”

Dinh Hạo dễ dàng né sang một bên, một cước đá bay thanh kiếm trên tay người áo nâu. Hai tên còn lại cũng liều xông lên, Dinh Hạo một lần nữa đá bay những hòn đá dưới chân lên cao, rồi phi thân lên ném chúng về phía những người đang chạy tới.

”bịch..ch..!!

“bịch..ch!!”

Tất cả họ đều lần lượt ngã xuống.

Dinh Hạo bước đến gần, muốn xem mặt những thổ phỉ, thì một tiểu cô nương chừng tám, chín tuổi chạy đến trước mặt hấn dang đôi tay ra cản lại.

“ca ca! xin người tha cho họ, tất cả là lỗi của ta” cô nhóc hai mắt đầy lệ, quỳ xuống cầu xin Dinh Hạo.

“Lan nhi! sao người lại ở đây, không phải người đang với tổ mẫu sao” tên thủ lĩnh nhìn thấy tiểu cô nương, liền mở khăn che mặt ra, lớn tiếng trách cứ.

Một ông lão ôm yếu, đầu tóc bạc trắng, ở cái độ tuổi gần đất xa trời, mà lại học người ta làm cướp.

Tiểu lục mắt tròn tròn, miệng mở to nhìn ông cụ trước mắt, còn Mạc Nhi thì nhìn chỉ biết lắc đầu, rồi đứng dậy tiến lại gần họ.

“gia gia! tổ mẫu lo lắng mọi người sẽ làm ra chuyện đại đột, mới bảo Lan nhi đi theo” Lan nhi tiến tới đỡ lấy gia gia.

Hai tên còn lại cũng mở khăn che mặt ra, mà nhìn Lan nhi, nhưng lại chạm ngay ánh mắt giận dữ của tiểu Lan nhi, họ xấu hổ mà cúi mặt xuống.

“đại ca, phụ thân! sao hai người lại làm vậy, còn kéo theo cả gia gia” ánh mắt trách cứ của Lan nhi đổ dồn về họ.

“cháu đừng có trách họ, là gia gia muốn đi theo” ông lão kéo Lan nhi lại, lên tiếng nói giúp.

“ông lão! ta nói người, tuổi tác cũng có hơi...” Dinh Hạo bước lại gần, liên tục lắc đầu nhìn vào ông lão.

“bao nhiêu nghề không chọn lại đi làm cướp, là nói xương cốt quá dẻo dai hay cảm thấy sống quá thọ, nên chán nản muốn kết thúc sớm”

“phải! công tử nói đúng, lão đã già rồi, sống chỉ làm hại con cháu” ông lão gần như suy sụp ngã quỵ xuống đất, nước mắt đầm đìa.

Dinh Hạo hấn có chút chột dạ, có phải vừa rồi lời nói của hắn có hơi nặng lời, đã kích đến ông lão. Ngờ đâu..

“cho nên, người giết lão đi, rồi tha cho họ” ông lão như một một hiệp sĩ, anh dũng bước ra trước.

“Ặc! Ặc...!!”

“người đừng làm hại gia gia, tất cả điều là chủ ý của ta, người giết ta đi” vị thiếu niên nam tử ho đến mặt đỏ, nước mắt nước mũi nhưng vẫn lại chạy đến trước mặt Dinh Hạo.

“không đúng lỗi này là của ta, ta là phụ thân mà không lo được cho các người”

Vị trung niên nam tử chạy lên trước mặt Dinh Hạo che chắn cho họ, khóe mắt ươn ướt quay đầu nhìn phụ thân, con trai và con gái như muốn trấn tĩnh, rồi quay mặt lại nhìn vào Dinh Hạo.

“người cứ giết ta, hãy tha cho họ” mạnh miệng lên tiếng sau đó lại khép chặt hai mắt, tay nắm thành quyền.

“ca ca !muội cầu xin người tha cho phụ thân, có giết thì giết Lan nhi đi” Lan nhi liên tục dập đầu xuống đất, lớn tiếng cầu xin Dinh Hạo.

“không! giết ta đi..”

“không! là giết ta đi..”

Dinh Hạo hấn từ lúc nào nói qua muốn lấy mạng họ, có cần diễn một màn sinh ly tử biệt vậy không.

“tiểu muội muội! công tử sẽ không làm hại mọi người, cũng sẽ không giết bất cứ ai, muội mau đứng dậy đi” Mạc Nhi ngồi xuống đỡ lấy Lan Nhi

“thật không...” Lan Nhi mở to hai mắt ươn ướt nhìn Dinh Hạo, thấy hắn mỉm cười, nên mới tin những lời Mạc Nhi là thật.

“nếu muội không đứng dậy, không chừng ta sẽ thay đổi ý định” Dinh Hạo khum người xuống nhìn Lan nhi, mỉm cười lấy tay lau nước mắt của Lan Nhi.

“sao...” Lan nhi hốt hoảng nhìn hắn.

“ha..ha..!!! ta đùa thôi”

Nhìn vào Lan Nhi không hiểu sao Dinh Hạo lại rất nhớ đến cháu gái của hắn, nên vô tình tỏ ra thái độ quan tâm yêu thương.

“ca ca! người không chỉ tuấn tú mà còn rất lương thiện, ta thực rất thích người” Lan Nhi mỉm cười nhìn Dinh Hạo, rồi nhướn người lên hôn lên má hắn.

Mọi người đều kinh ngạc bởi hành động vừa rồi của Lan nhi, còn Dinh Hạo mỉm cười xoa đầu Lan nhi giống hệt đã làm với cháu gái của hắn trước đây

“Lan nhi! Không được vô lễ” ông lão lên tiếng.

“gia gia..” Lan nhi chu đôi môi nhỏ lên làm nũng nhìn gia gia.

“không sao, ta rất thích cô nhóc” Dinh Hạo mỉm cười nhìn ông lão. Sau đó lại nghe thấy âm thanh từ người Lan nhi phát ra.

“ộc! ộc...”

“là ai đang đánh trống, muội có nghe không” Dinh Hạo giả vờ ngó trước ngó sau tìm kiếm cái gì đó, lên tiếng hỏi Lan nhi.

Biết hắn đang giả vờ, Lan Nhi xấu hổ quá thẹn, bặm chặt môi nhìn hắn. Dinh Hạo biết cô nhóc đang giận nên không muốn tiếp tục trêu chọc.

.....

Nửa canh giờ sau

Dinh Hạo đem thức ăn ra chia cho mọi người, hắn nhìn Lan nhi ăn ngấu nghiến, tâm trạng cảm thấy rất thoải mái, thỉnh thoảng còn giúp cô nhóc lau đi thức ăn dính trên mặt. “thật rất đáng yêu giống như cháu gái hắn” .

“ta thấy các người đều là người lương thiện, tại sao lại đi làm cướp” Mạc Nhi lên tiếng hỏi mọi người, nhưng ánh mắt lại dừng trên người Dinh Hạo đang chơi đùa với Lan Nhi.

“ta cũng không muốn như vậy” ông lão bắt dĩ lên tiếng.

“chúng tôi không phải là người trần này, mấy tháng trước Bích Lăng quốc cùng Mạc Y quốc giao chiến, những trấn gần biên giới đều chịu ảnh hưởng, hoàng thượng hạ chỉ, cho phép chúng tôi di dời đến trấn khác sinh sống”

“nhưng khi chúng tôi đến đây, thì quan sai lại không cho vào thành” vị trung niên nam tử nói tiếp phần còn lại.

“sao họ không cho các người vào ” tiểu lục khó hiểu nhìn họ.

Dinh Hạo tuy chơi đùa với Lan Nhi nhưng vẫn rất quan tâm đến câu chuyện giữa họ, thỉnh thoảng vẫn liếc sang nhìn mọi người.

“Họ nói chúng tôi mắc dịch bệnh, không muốn lây sang cho những người trong trấn, cho nên không cho phép chúng tôi vào thành” trung niên nam tử lên tiếng.

“các người mắc dịch bệnh” tiểu lục tử có hơi lo lắng, lướt nhìn qua tất cả họ, rồi dừng lại trên người vị thiếu niên đang ho sặc sụa.

“trong số chúng tôi đúng là có người mắc bệnh, nhưng không biết có phải dịch bệnh hay không, quan phủ lại không cho đại phu chẩn mạch”

“ngân lượng thì chúng tôi đã dùng hết ở dọc đường, làm gì còn ngân lượng mà đến trấn khác mời đại phu” ông lão lên tiếng.

“vậy hiện tại các người ở đâu” Mạc Nhi nhìn ông lão

“quan phủ sắp xếp cho chúng tôi và những người khác ở một ngôi miếu hoang ngoài thành” ông lão thở dài nhìn Mạc Nhi nói tiếp

“lúc đầu quan phủ cấp cho hai lần phát cháo một ngày, nhưng gần đây chỉ cấp cháo có một lần, mà hai ngày nay trời lại mưa bão, bọn họ không có phát cháo, không có gì trong bụng nên chúng tôi đánh liều” ông lão xấu hổ, không dám ngẩng mặt nhìn Mạc Nhi.

“gia gia, đừng khóc là bụng Lan nhi không tốt, người đừng khóc” Lan nhi thấy gia gia khóc nên vội chạy đến ôm lấy ông lão.

Dinh Hạo tiến lại gần họ, thấy họ phụ tử tử hiếu có chút xót thương, mà nhớ đến vị mẫu thân nương nương của hắn nên càng muốn nhanh lên đường.

Nhưng trời đã xế chiều không còn nhiều thời gian, nếu như muốn vào trấn thì không thể trông cậy vào tên gốc tiểu lục.

“làm thế nào để vào được trấn” Dinh Hạo lên tiếng

“các người muốn vào trấn” vị trung nam tử gạt đầu, vừa nói vừa đưa tay lên chỉ đường.

“chúng tôi muốn tìm mua xe ngựa” tiểu lục tử lên tiếng

“giờ này các vị mà đi, thì khi đến nơi cổng thành cũng đã đóng, nếu vào được thành cũng khó kiếm được chỗ trọ ,chỉ bằng đến chỗ chúng tôi sáng mai hãy vào thành” ông lão lên tiếng nhìn Dinh Hạo.

Trời bắt đầu chập tối, đêm đen dần bao phủ mọi thứ, khiến con đường đi vốn dĩ đã nhỏ hẹp chật chội lại càng thêm khó đi.

Sau rừng cây là một ngôi miếu hoang tàn, nhiều năm không người tu sửa, cột nhà xiêu vẹo, nóc nhà dột nát, còn nền nhà thì ẩm ướt nhưng lại có hơn trăm con người đang chen chúc nhau bên trong.

“đây là nơi dành cho người ở sao” Tiểu lục tử dừng lại, kinh ngạc nhìn vào bên trong.

Mấy người khác thì tiếp tục đi, Dinh Hạo cũng đi theo họ vào trong, Mạc Nhi đi sau cùng, thấy tiểu lục đang cản trước cửa, nên đẩy hắn ra mà đi vào.

Tiểu lục tử bị đẩy ra lập tức thu hồi lại vẻ kinh ngạc ban nãy, cũng theo mọi người đi vào trong.

Vừa nhìn thấy mọi người bước vào, một cụ già liền bước đến.

“Lan nhi! gia gia ngươi và mọi người có gây ra chuyện gì không” bà lão nắm lấy tay Lan Nhi, rồi nhìn mấy người họ.

Lan nhi quay lại nhìn gia gia, phụ thân cùng ca ca, thấy họ đang hổ thẹn cúi mặt xuống, rất hiểu chuyện mà trấn an tổ mẫu.

“không tổ mẫu, họ chỉ ra ngoài kiếm thức ăn cho chúng ta”

“có thật vậy không” lão bà nhìn Lan nhi, rồi liếc nhìn ông lão.

“người xem” Lan nhi đưa thức ăn cho bà lão, rồi nhìn Dinh Hạo mỉm cười

“là vị ca ca này cho chúng ta thức ăn”.

Lão bà quan sát vị công tử sang trọng quý phái trước mặt, muốn lên tiếng cảm tạ thì ...

“người mau trả xe ngựa lại cho ta, nếu không ta dắt người đi gặp quan phủ” tiểu lục tử túm lấy một tiểu thiếu niên.

Tiểu lục tử vừa bước vào thì nhận ra ngay người đã trộm ngựa của hắn, hại mọi người đi đến rã cả hai chân nên vô cùng tức giận.

“xin người tha cho nó, đừng bắt nó đến gặp quan” một bà lão đang quỳ xuống trước mặt tiểu lục tử.

“có chuyện gì” Dinh Hạo bước qua chỗ tiểu lục lên tiếng hỏi.

“vương...công tử là hắn đã trộm lấy ngựa của chúng ta” tiểu lục nhìn Dinh Hạo, rồi chỉ tay về phía tiểu thiếu niên.

Sau khi biết trên tiểu lục còn có một chủ nhân, nên bà lão lập tức chuyển hướng quay sang cầu xin Dinh Hạo.

“công tử! xin người tha cho nó, có bắt thì hãy bắt ta, ta đã già sống cũng không được lâu, lại liên lụy con cháu” bà lão liên tục dập đầu trước mặt Dinh Hạo.

“tổ mẫu! người còn yếu lắm, đứng lên đi, nếu họ muốn bắt, cứ để bắt” Đường Liệt kéo tổ mẫu hắn đứng dậy, lớn tiếng nhìn Dinh Hạo

“tên tiểu tử này...người...làm ta tức chết mà...” bà lão tức giận nhìn Đường Liệt.

Bà lão vì hắn mà quỳ lại cầu xin, hắn lại ra vẻ ta đây, tức giận quá, bà cầm một khúc cây lên liên tục đánh vào Đường Liệt, trong phút chốc ngôi miếu hoang vắng tràn ngập tiếng hét chói tai, tiếng cười cùng âm thanh người rượt đuổi.

.....

Trời đã tối, bọn người của Dinh Hạo cũng nhanh chóng tìm được một chỗ trong ngôi miếu để nghỉ ngơi.

“vương gia! người bỏ qua cho hắn thật sao” tiểu lục tử vừa nói vừa chuẩn bị chỗ ngủ của Dinh Hạo.

Dinh Hạo liếc sang nhìn Đường Liệt, con người gật gù muốn ngủ nhưng vẫn quỳ trên đất quạ cho bà lão, hắn chỉ mỉm cười lại không nói lời nào.

Mạc Nhi theo “Lăng Thiên Hàn” nhiều tháng, nàng phần nào cũng đã hiểu rõ tính tình của hắn, bề ngoài lạnh lùng đứng đưng nhưng bên trong là người tràn đầy tình cảm.

Đường Liệt ở bên này không ngừng nhìn phía Dinh Hạo, hắn chờ sau khi tổ mẫu đã ngủ say, thì liền đi đến chỗ của Dinh Hạo. Đường Liệt quỳ xuống trước mặt hắn.

“công tử! xe ngựa của người ta đã đem đổi lấy bạc, đây là số bạc còn lại sau khi mua thuốc cho tổ mẫu, xin người đừng dẫn ta đi gặp quan” sau đó Đường Liệt liếc sang chỗ tổ mẫu hắn rồi nói tiếp.

“tổ mẫu! đã cao tuổi nếu ta bị bắt đi, sẽ không có ai chăm sóc cho bà”

Nhìn khuôn mặt khổ sở lo lắng của hắn, Dinh Hạo chỉ biết mỉm cười, thở dài.

“nếu lo lắng cho bà lão thì đừng làm những chuyện ngu ngốc, không phải lúc nào người cũng may mắn”

“ta sẽ không bắt người đi gặp quan, còn số bạc này cứ giữ lấy”

“đa tạ...đa tạ công tử ” Đường Liệt dập đầu đa tạ, sau đó đứng dậy quay lại chỗ của hắn, nhưng vẫn không rời mắt khỏi Dinh Hạo.

“đúng như những gì nàng nghĩ về hắn” Mạc Nhi nhìn Dinh Hạo mỉm cười

Dinh Hạo cũng đang nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau đắm chìm trong thế giới của hai người.

“chàng đi nhanh lên, từ khi nào chàng yếu như vậy, ta còn phải nấu cháo” nữ tử vừa đi vừa trách cứ.

Ngoài cửa truyền đến âm thanh của một nam một nữ, giọng người nam khá nhỏ hoàn toàn bị chất giọng chanh chua của người nữ lấn át.

“nếu nàng là ta, thử xem có đi nhanh được không” nam tử ai oán nhìn người đi trước, giọng điệu vô cùng nhỏ.

“chàng nói cái gì” nữ tử quay lại trừng mắt nhìn hắn.

“không có...không có, nàng cứ đi trước ” nam nữ tay chùi mồ hôi, mỉm cười nhìn thê tử hân.

Hắn từ sáng đã không có gì vào bụng, lại vào đi đường xa mang theo hai túi gạo, lưng lại đeo một đóng hành lý nhưng thê tử đại nhân của hắn không thèm quan tâm, hắn nhìn trời rồi lắc đầu thương cho thân phận mình.

“phu nhân! người đã về” một thiếu phụ chạy ra nghênh đón.

Nữ tử mỉm cười với thiếu phụ, nhưng mãi không thấy phu quân mình đâu, bắt đầu khó chịu.

“chàng làm gì mà còn chưa vào” nữ tử dừng lại, quay đầu nhìn người còn đứng ngoài cửa mãi không nhúc nhích.

“vào ngay.. vào ngay” nam tử lớn tiếng rồi chạy thẳng vào trong.

Dinh Hạo, Mạc Nhi cùng Tiểu lục cùng nhìn về hướng người bước vào, hết sức ngạc nhiên.

Còn hai vợ chồng Đỗ Bình cũng bất ngờ không kém khi nhìn thấy đám người Dinh Hạo.

Một canh giờ sau.

Khói bốc lên cao, cùng mùi cháo nóng thơm nồng bay khắp miếu, mọi người đang rất háo hức bao vây lấy Mạc Nhi và Đỗ nương.

“các người cứ từ từ, đừng gấp” Đỗ Nương vừa mút cháo cho mọi người vừa lên tiếng.

Họ vì trốn tránh sự trả thù của Trư công tử nên bỏ xứ đi, mà lưu lạc đến.

“phu nhân! cháo rất ngon không như cháo của quan phủ nấu, chẳng có mùi vị gì hết ” một tiểu hài tử vừa lên tiếng vừa liếm sạch chén cháo .

Đỗ Nương mỉm cười vuốt tóc tiểu nam hài, rồi ngó ra ngoài sân nhìn hai người kia đang trò chuyện.

Bên ngoài

“ngươi xem! mọi người đều rất vui vẻ, tất cả là nhờ vào phu thê ngươi” Dinh Hạo mỉm cười nhìn vào trong.

“chỉ là một chút ít cháo có đáng gì, không thể làm họ no bụng” Đỗ Bình thở dài nhìn mọi người trong miếu, rồi mỉm cười nhìn Dinh Hạo nói tiếp.

“nhưng cũng may chiến tranh giữa hai nước cũng sắp kết thúc”

“sao ngươi biết...” Dinh Hạo quay sang nhìn Đỗ Bình.

Hắn cũng rất hiếu kỳ, dù không quan tâm đến chính sự nhưng qua lời của mọi người ở đây, hắn biết chiến sự giữa hai nước Mạc Y quốc và Bích Lăng quốc đang rất căng thẳng, lại có thể kết thúc dễ dàng vậy sao.

Đỗ Bình cho thêm củ vào đồng lửa trước mặt, nhìn Dinh Hạo mỉm cười rồi nói.

“Hoàng đế Bích Lăng quốc đang bệnh rất nặng, Thập hoàng tử Vũ Văn Kiên đang trấn giữ ở Thẩm Lăng sẽ nhanh chóng biết tin, một khi hoàng đế băng hà, Bích Lăng quốc sẽ xảy ra nội loạn, thì hắn làm sao còn tâm trí đâu mà đánh giặc...”

“Vũ Văn Kiên là người có tham vọng, lại nắm giữ binh quyền, nhất định sẽ không bỏ mất cơ hội này, rất nhanh Bích Lăng quốc sẽ có một cuộc chiến tranh giành vương vị, không biết chừng hắn đã cùng Mạc Y quốc đàm phán từ lâu”

Dinh Hạo nhìn Đỗ Bình với ánh mắt dò xét, không nghĩ một ông chủ quán trọ lại có cái nhìn thấu đáo, cùng quan tâm đến chính sự như vậy, thật rất hiếm thấy.

“phu quân! chàng sang đây, thiếp có chuyện muốn nói với chàng” Đỗ nương từ bên trong đi ra.

Dinh Hạo từ xa không nghe phu thê họ nói gì, nhưng qua ánh mắt của Đỗ Nương hắn tin câu chuyện của họ có liên quan đến hắn.

“vương gia! người đang làm gì”

Mạc Nhi vừa bước tới đã bị Dinh Hạo kéo ngồi xuống, một tay ôm chặt lấy nàng, một tay chỉ lên trời.

“ngắm trăng”

*** hết chương 10***

11. Chương 11: Thu Phục Nhân Tâm (tt)

Chương 11: Thu Phục Nhân Tâm (tt)

Ánh mặt trời vừa ló dạng, khí trời vẫn còn se lạnh, xa xa những dãy núi cao, là rừng xanh trùng điệp như ẩn như hiện sau màn sương.

Phản chiếu lên mặt nước trong veo là thân hình cường tráng của một thiếu niên.

Dinh Hạo đang đắm mình trong dòng nước, thật thoải mái. Suốt cả ngày hôm qua không tắm rửa, làm hắn khó chịu không ngủ được, nên vừa mở mắt đã lúi theo tiểu lục ra đây.

“tiểu lục, tiểu lục tử...” Dinh Hạo hai mắt khép chặt, người dựa vào tảng đá.

Nhưng gọi mãi không thấy ai lên tiếng, Dinh Hạo quay lưng lại nhìn người đang nằm ngủ vô tư trên bờ, hắn không cần nửa giây để suy nghĩ, đã cầm ngay một cục đá ném thẳng vào người tiểu lục tử.

”Á..á..!!!

“là tên khốn nào...” tiểu lục bị ăn đau nên tỉnh dậy, bật người hét toán lên.

Khi mở mắt ra nhìn kĩ mới phát hiện, người ném mình là vương gia tuần tú, đang bận ngâm mình trong nước, nửa người trên để trần. Hắn lập tức ngậm miệng lại, cúi mặt xuống.

Dinh Hạo liếc nhìn xung quanh lại không thấy thứ cần tìm, có chút nghi ngờ, không biết có đúng với điều hắn đang nghĩ.

“y phục của bốn vương đâu”

“ha...ha..!!!”

“vương gia! người còn hỏi đồ nô tài, đương nhiên là...”

Tiểu lục ngược mặt lên mỉm cười nhìn Dinh Hạo, tay thì đang với tới tảng đá nơi hắn để y phục khi nãy, nhưng với tới cả người sắp ngã xuống đất, cũng không thể chạm tay đến bộ y phục.

“mất rồi...” Hắn giựt mình nhìn sang chỗ tảng đá, nụ cười liền bị đơ, quay lại nhìn Dinh Hạo.

“mất rồi” Dinh Hạo cũng lại mỉm cười nhìn Tiểu lục.

Nụ cười của hắn rất “thân thiện” nhưng lại khiến cho tiểu lục không lạnh mà run.

“Còn không về lấy y phục khác cho bốn vương ” Dinh Hạo giận đến nghiêng răng, nhưng cố nén lại cơn tức, chỉ sợ lát nữa hắn sẽ nhảy lên bóp chết tên gốc tiểu lục này.

Hắn không hiểu vì sao tên Lăng Thiên Hàn có thể chịu nổi tên tiểu lục gốc nghiệt này, thật sự rất ngưỡng mộ cái khả năng này của Lăng Thiên Hàn

“Dạ! vương gia” Tiểu lục vội vã rời khỏi.

Nghe giọng điệu trong lời nói của vương gia, tiểu lục biết nếu hắn còn ở lại, sẽ không còn mạng mà quay về kinh thành.

“lạ thật, rõ ràng là mình đã để ở đó, tại sao lại mất”

“chuyện này... thật khó hiểu”

Trên đường đi tiểu lục vẫn không hiểu vì sao y phục của vương gia lại bị mất, vừa đi vừa lăm bằm trong miệng, cho tới khi về đến tận miếu hoang.

Và trên một con đường nhỏ khác, một bàn tay nhỏ đầy lông cùng móng vuốt đang kéo lê một bộ y phục của nam nhân trên đất, mà đuổi theo vị thư sinh phía trước.

“ngươi thật hư, sao lại lấy y phục của hần” vị thư sinh quay lưng lại, mỉm cười nhìn con khỉ nhỏ.

Sau đó cả hai cùng biến mất ở cúi con đường.

Mặt nước trong hồ bắt đầu nóng dần lên, và mặt trời cũng đã thay đổi vị trí. Dinh Hạo hần chỉ cần ngược mặt lên, là có thể nhìn thấy những tia nắng chói chang. Chỉ có điều...

“tên tiểu lục chết bằm”

Dinh Hạo tức giận mắng chữi, hần đã ở dưới nước “đủ” lâu, da cũng bắt đầu nhăn nheo nhưng tiểu lục vẫn chưa quay lại, nếu còn ngâm, chắc chắn hần sẽ bệnh.

Hần nhìn thấy cái cây to lớn với tán lá um tùm trước mặt, mà nghĩ ra chủ ý muốn lên bờ, nhưng khi hai chân vừa đứng vững trên đất, thì có một chuyện hần không ngờ đến.

“Á...á... !!!”

Mạc Nhi vì tối qua Dinh Hạo ngấm trăng tới khuya, không có giấc ngủ ngon, sáng ra lại bị tiểu lục kêu dậy, nhờ mang y phục đến cho Dinh Hạo.

Khi tới đây lại nhìn thấy hần toàn thân không mặc gì, bại lộ trước mặt nàng, cảm giác buồn ngủ đã bị đánh bại, nàng hét lên sau đó lấy y phục che mặt lại.

Dinh Hạo bị giật mình bởi âm thanh kinh người kia của Mạc Nhi, nhưng khi nhận ra đó là nàng, hần lại mỉm cười, không che đậy mà đi thẳng đến chỗ Mạc Nhi đang đứng bất động.

Hần vòng ra phía sau Mạc Nhi, dựa sát vào lưng nàng, hai tay đưa ra phía trước và nắm lấy tay Mạc Nhi, chậm chậm lấy bộ y phục ra khỏi tay nàng.

Mạc Nhi không biết từ khi nào mà bờ ngực Lăng Thiên Hàn đã trở nên rộng lớn, còn săn chắc như vậy, trước đây nó không phải thế. Hơi thở của hần vô tình thổi qua tai nàng, một cảm giác tê dại từ đầu đến chân.

Mạc Nhi cảm xấu hổ đỏ mặt, bởi những suy nghĩ vừa rồi của mình, nàng từ khi nào đã trở thành một sắc nữ.

Dinh Hạo nhanh chóng mặc xong y phục, rồi nhìn Mạc Nhi đang còn đỏ mặt đứng đó với hai mắt nhắm chặt, hần rất buồn cười, muốn trêu chọc nàng.

“có thích không” hần cúi xuống, miệng áp sát vào tai nàng

“thích.. thích cái gì, ta không hiểu người nói gì” Mạc Nhi xấu hổ bất ngờ đẩy Dinh Hạo ra.

Dinh Hạo nhanh chóng bắt được nàng, ôm chặt vào lòng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Nhi lên, rồi nói nhỏ bên tai nàng:

“ta hỏi thân hình của ta, ngươi có thích không”

“người...người thật xấu..”

Nàng xấu hổ nói xong liền đẩy hần ra, mà bỏ chạy. Dinh Hạo ngồi xuống đất, nhìn theo bóng dáng đang gấp rút chạy của Mạc Nhi, khóe miệng hần nhếch lên nhìn trời cao.

Bạch Thủy đình.

Nắng càng lên cao thì trời càng nóng nực, trong đình mấy tên quan sai đang dựa lưng vào cột, tay không ngừng quạt nhìn ra bên ngoài đình.

“người tiếp theo” một tên quan sai vừa mút cháo, vừa liếc mắt nhìn lên trời, mồ hôi nhễ nhãi, khó chịu lên tiếng.

“xin ngài, cho ta xin chén cháo khác”

Một tiểu cô nương khả ái cầm theo một cái chén đứng trước mặt hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lệ lên tiếng cầu xin.

“người thật là rắc rối, cháo ta đã phát cho người, còn xin cái gì nữa... tránh ra mau” tên quan sai khác lên tiếng rồi đẩy ngã Tú Cầm.

“ta xin ngài, nội tổ ta rất yếu lại đang bệnh, chén cháo khi nãy người đã làm đổ, ta xin ngài cho ta chén khác” Tú Cầm quỳ xuống đất cầu xin.

“đó là chuyện của người, không liên quan đến ta” Hắn lạnh lùng quay mặt đi, còn đá ngã cái chén của Tú Cầm.

“choang...ng...!!”

Tú Cầm nhìn chén đang nằm trên đất mà suối lệ không ngừng rơi, khiến mọi người nhìn thấy đau lòng, nhiều người đang xếp hàng chờ phát cháo, xót thương mà lên tiếng nói hộ.

“xin ngài giúp con bé, coi như làm phước”

“con bé thật tội nghiệp”

“đúng vậy...”

Mọi người đều bước ra, lên tiếng nói giúp, nhưng điều đó làm cho tên quan sai rất khó chịu.

“câm miệng!”

“trong số các người có ai chịu nhường chén của mình cho ả ” Tên quan sai lớn tiếng hét lên, sau đó liếc nhìn mọi người xung quanh.

“nói mau! ta sẽ nhường phần của hắn cho ả”

Mọi người đã chịu đói rất nhiều ngày, dù có lòng tốt muốn giúp Tú Cầm nhưng họ vẫn còn người thân đang đợi chén cháo này, đành yên lặng nhìn Tú Cầm.

“người tiếp theo” Tên quan sai mỉm cười nhìn mọi người, bộ dáng hách dịch đáng ghét.

Hắn nhìn thấy mọi người vẫn còn đang “cắn rứt” nhìn Tú Cầm quỳ trên đất, khó chịu lên tiếng.

“nếu không còn ai, vậy hôm nay phát cháo coi như xong” tên quan sai lập tức đẩy nôi cháo lại.

“Cạch..ch...!!”

Mọi người sau khi nghe tiếng nắp nôi đóng lại, giật mình lập tức chạy lại phía tên quan sai, giờ chén ra.

“đại nhân! tôi còn chưa có cháo” một ông lão lên tiếng.

“còn tôi...” Nam tử tiếp theo lên tiếng

“tôi nữa...” một tiểu thiếu niên.

Trước ánh mắt mong mỏi của mọi người, tên quan sai lại vô tình đứng đờ như không biết gì, xem như bài học nhỏ, cho kẻ chống đối lại hắn.

“nhưng cháo đã hết, đợi ngày mai vậy”

“tôi rõ ràng nhìn thấy trong nôi” nam tử trung niên nói

Mọi người và tên quan sai vẫn đang “giằng co”, Tú Cầm thất thần rời khỏi, bởi vì nàng biết mình đã không còn hi vọng gì để xin được cháo.

“ngươi muốn có cháo đâu có gì khó”

Trong lúc nàng đang tuyệt vọng nhất, thì có người đã mang đến hi vọng mới cho nàng, Tú Cầm vui mừng mừng mừng lại.

“ngài sẽ cho ta cháo” Mạc Nhi lau nước mắt nhìn tên quan sai khác

“đâu chỉ cháo, ta có thể cho ngươi nhiều hơn thế” hắn vuốt ve khuôn mặt của Tú Cầm.

Tú cầm kinh sợ đẩy hắn rồi chạy ra khỏi đình, nhưng bị hắn kéo lại đè xuống bàn.

“Ầm...m...!!”

“ngươi mau thả ta ra” Tú Cầm hoảng sợ đẩy hắn ra.

“ngoan, chỉ cần cho ta sờ một chút có mất mát gì đâu, lại có cháo ăn” hắn hai mắt đầy dục vọng, nhìn Tú Cầm nhỏ nhẹ lên tiếng.

“Bóp..p...!!”

“buông ta ra..”

Hai tay hắn luồn vào bên trong, nắm lấy một bên ngực của Tú Cầm không ngừng bóp mạnh, nàng dùng hết sức liên tục đập vào người hắn nhưng hắn lại không có phản ứng nào, mà hành động càng cuồng dã, càng mạnh bạo hơn.

“không ngờ trông ngươi ốm yếu, nhưng chỗ này lại đầy đà như vậy, bóp vào thật thoải mái” Hắn mỉm cười lên tiếng, tay vẫn chưa rời khỏi người Tú Cầm.

“có thật vậy không” một tên sai nha khác trong đình hào hứng lên tiếng.

“ngươi có muốn qua đây sờ thử không” hắn mỉm cười nhìn tên sai nha đứng kế bên.

“he...he...!! đương nhiên là muốn thử rồi”

Tú cầm nghe thấy cả người hoảng sợ như phát cuồng, nàng dẩy dựa khỏi tay hắn, nhưng liền bị mấy tên sai nha đè xuống.

“Hu..u...u...!!”

“cầu xin các người, buông ta ra”

“hu..u...!!”

Tú Cầm kêu gào thảm thiết. Những người xung quanh muốn ra giúp Tú Cầm nhưng họ là dân làm sao dám nổi quan triều đình.

“lũ khốn kiếp”

Đường Liệt vừa đi tới đình, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hắn tức giận xông lên đánh mấy tên quan sai, nhưng lại bị họ dễ dàng đánh ngã.

“Ầm...m...!!”

“cầu quan” Đường Liệt tức giận quát vào họ.

“dám mắng ta, ta sẽ cho ngươi thấy cầu quan là như thế nào” một tên sai nha trong sổ họ lên tiếng.

“Chát..t...!!”

“Chát..t...!!”

Hắn tiến đến liên tục tát vào mặt Đường Liệt, tới khi miệng hắn toàn là máu, nhưng chúng vẫn không chịu ngừng tay.

Một tên khác quay sang chỗ Tú Cầm đè nàng xuống bàn, hai chân hắn kẹp chặt nửa thân dưới của nàng, tay bắt đầu xé rách y phục trên người nàng.

“Á..a...!!!”

“cầu xin người, tha cho ta đi...hu..u”

“ha..ha...!!! ”

“đừng khóc, lát nữa nàng sẽ thích thôi”

Tú Cầm thì kêu gào, tên khốn đó lại càng hưng phấn, y phục trên người của Tú Cầm gần như bị cởi sạch thì...

“bộp....!!!”

Một hòn đá bay thẳng vào trong đình, đập ngay vào trán tên sai nha đang làm loạn trên người Tú Cầm.

“Á..á...!!”

Máu đỏ tung tóe, hấn lập tức ngã xuống đất, tắt thở chết tại chỗ, và máu không ngừng chảy ra.

“là tên khốn kiếp nào, mau ra đây” một tên sai nha trong đình hoảng sợ, nhìn ra ngoài đình.

Từ xa, một nam tử tuấn tú, trang phục trắng tinh khôi, đầu đội kim quang, tay cầm quạt giấy đang đi tới, tóc bay phiêu diêu trong gió, miệng cười như hoa đào, dưới ánh nắng chói chang, càng trở nên tuấn lãng vô song. Dinh Hạo tiến lại gần đình, tay không ngừng quạt, một bên miệng nhếch lên.

“là ta! ”

“người thật to gan, dám giết mệnh quan triều đình” Tên sai nha nhìn thấy khí thế ngút trời của đối phương, tuy run sợ nhưng vẫn rất lớn giọng lên tiếng quát tháo.

“hừm...! cỡ như các người cũng có thể làm quan” Dinh Hạo liên tục lắc đầu, hấn nhìn lướt qua đám sai nha mỉm cười, khinh bỉ.

“ta thấy, để một con heo làm quan còn làm tốt hơn các người, ít nhất nó cũng sẽ không tùy tiện ức hiếp người khác”

“người...người đang sỉ nhục mệnh quan triều đình, có biết tội gì không” tên sai nha tức giận, giơ tay chỉ thẳng về phía Dinh Hạo.

“roẹt..t...!!”

Sau đó hấn tiến lên trước, chĩa thanh đao vào người Dinh Hạo.

“Vèo...o!!”

Dinh Hạo mỉm cười kinh thường, hấn dùng cây quạt giấy trong tay hất bay thanh đao của tên quan sai, thanh đao văng lên cao rồi cắm xuống đất, tên sai nha chưa kịp lấy lại bình tĩnh thì bị một chưởng của Dinh Hạo đánh văng ra xa.

“Bốp...p...!!”

Mấy tên khác thấy vậy cũng chạy ra trước, Dinh Hạo cầm thanh đao dưới đất lên, một chưởng phát ra, thanh đao liền bay thẳng về hướng người đang chạy tới, thanh đao bay vòng quanh người tất cả bọn họ, bọn sai nha sợ quá chạy tán loạn mất tâm hơi.

“yêu thuật”

“chạy mau...chạy mau”

Sau khi nhìn đám quan sai đi khỏi, Đường Liệt vội đứng dậy , chạy đến bên cạnh Dinh Hạo.

“công tử! người mau đi đi, nhất định họ sẽ quay lại trả thù, bọn họ là quan, chúng ta chỉ là dân thường sẽ không thể đấu lại chúng”

“vậy sao..”

Dinh Hạo mỉm cười rồi xoay lưng bước đi.

.....

Gió thổi mát mẽ, cây cối xung quanh đang lay động, trên con đường vắng vẻ, Dinh Hạo một mình đơn độc, cảm nhận được phía sau đang có người theo dõi. Hắn dừng lại.

“là ai, mau ra đây” Dinh Hạo hai tay chấp sau lưng lạnh lùng lên tiếng.

“vương gia! là thuộc hạ” một hắc y nhân bước ra, cung kính hành lễ, sau đó tháo khăn che mặt xuống.

Dinh Hạo quay lưng lại nhìn hắc y nhân

“là người”

“vậy Vệ Phong đâu, sao hắn không tới” hắn lạnh lùng lên tiếng.

“bẩm vương gia, trong phủ có chuyện quan trọng, Vệ tổng quản phải ở lại để giải quyết nên phái nô tài đến đây, chờ người sai bảo” Vô tình vội vàng giải thích.

“trong phủ...” Dinh Hạo muốn lên tiếng hỏi nhưng dừng lại.

Hắn còn một chuyện quan trọng cần giải quyết lúc này, nên không thể lãng phí tâm tư quan tâm đến những chuyện khác.

“xin hỏi vương gia có gì cần dặn” Vô tình cúi người xuống hai tay cung kính để phía trước.

Tuy hắn và Vô Tình tiếp xúc không nhiều nhưng Dinh Hạo cảm nhận được, Vô Tình không thật tâm thuận phục trước Lăng Thiên Hàn.

Nên hắn có chút đắn đo, nhưng suy nghĩ kỹ lại thì Vô Tình vẫn là một thuộc hạ đáng tin cậy, ngoài ra tác phong hành sự nhanh nhạy rất phù hợp với Dinh Hạo hắn. Dinh Hạo ánh mắt sắc bén lướt nhìn qua người vô tình.

“người giúp ta điều tra xem, có bao nhiêu gạo và ngân lượng đã được chuyển đến trấn An Bình, còn nữa hãy tìm vài tên đại phu, nhớ kỹ trước khi trời tối”

“người này là Hạo Vương thật sao” Chưa bao giờ Vô Tình thấy Hạo vương có uy như lúc này.

Ánh mắt sắc bén, thái độ lạnh lùng cao ngạo, cùng với dáng vẻ bề trên này, làm cho Vô Tình có một cảm giác run sợ của một thuộc hạ đối với chủ tử mà trước đây chưa từng có, khiến hắn thuận phục.

“ạ! vương gia”

Dinh Hạo nhìn Vô Tình khuất dần rồi cũng xoay lưng bước đi về hướng ngôi miếu hoang.

Từ trong bụi cây một vị nam tử bước ra, trên tay ôm theo một con khỉ nhỏ, không ngừng vuốt ve, hắn nhìn theo bóng lưng Dinh Hạo mỉm cười.

“người nghĩ chúng ta, có cần thiết phải theo sát hắn không”

Hắn tửu thở dài, ôm theo con khỉ nhỏ rời đi.

Trong ngôi miếu hoang.

Ánh tà dương xuất hiện, cả bầu trời gần như bị nhuộm đỏ. Dinh Hạo cùng mọi người đang đốt lửa vây quần bên nhau, ngồi nghe một cụ già kể chuyện xưa, rất vui vẻ.

Thì âm thanh dồn dập từ xa vọng đến....

“Cộp...cộp...!!”

Một đám quan binh triều đình đang tiến vào.

“đại nhân! là hắn...” một tên sai nha chỉ vào chỗ Dinh Hạo đang ngồi.

Mấy tên sai nha lúc này còn thêm mấy chục tên quan binh tiến lên bao vây lấy đám người Dinh Hạo, mọi người hoảng sợ nên chạy tản ra chỉ còn Dinh Hạo, Mạc Nhi và tiểu lục.

“các người thật to gan, biết người này là ai không mà dám làm càn, còn không thu đao lại” Tiểu lục tức giận đứng dậy, lớn tiếng quát tháo đám quan binh.

Nghe thấy giọng điệu của tiểu lục, một người mặc quan phục triều đình tuổi gần bốn mươi bước ra phía trước, mắt lướt qua người Đinh Hạo.

Khuôn mặt tuấn tú, y phục quý phái, thần sắc không đổi dững dưng khi gặp chuyện này không phải người thường nào cũng có, lẩn lộn trên quan trường nhiều năm hẳn có thể nhận ra thân phận của vị thiếu niên này không tầm thường. Dương Phàm không vội hỏi tội của vị thiếu niên trước mặt, mà điều hắn quan tâm lúc này là thân phận của vị thiếu niên này.

“người tên gì” Dương Phàm ánh mắt vẫn còn đang dò xét trên người Đinh Hạo, lên tiếng.

“Lăng Thiên Hàn” Đinh Hạo nhìn Dương Phàm mỉm cười.

Mọi người trong miếu khi nghe xong ai cũng đều sửng sốt, nhất là đám nha sai khi nãy, đều run sợ rơi cả đao xuống đất.

“keng...! ”

”keng...ng...ng ...!!!

Ngay cả một đứa trẻ cũng biết, khắp Lăng Thiên quốc chỉ có duy nhất một nhà được phép mang họ “Lăng Thiên”.

Còn Dương Phàm cả người chấn động, hắn biết rõ thân phận người này hơn ai hết, không chỉ là cháu ngoại của tể tướng Đông Phương Bình, con trai hoàng hậu nương nương mà còn là đứa con hoàng thượng yêu thương nhất, từng được sắc phong thái tử “Hạo vương gia”, sao hắn lại tới đây.

“hạ quan Dương Phàm! tri phủ trấn An Bình, tham kiến Hạo vương gia” Dương Phàm quỳ xuống đất hành lễ với Đinh Hạo.

Mấy tên sai nha cùng quan binh sau khi thấy Dương Phàm quỳ xuống, hai chân vốn đã không còn sức lực, vẫn cố gắng quỳ theo.

“tham kiến vương gia”

“tham kiến vương gia...”

Bầu không khí như lắng đọng, im lặng không tiếng nói, phải rất lâu Đinh Hạo mới chịu mở lời.

“các người đứng lên đi” Đinh Hạo lười biếng lên tiếng.

“tạ ơn vương gia”

Tất cả họ lần lượt đứng dậy, chỉ là đám quan binh còn chưa lấy lại tinh thần thì...

“bốp...! bốp...! bốp...!!!”

Dương Phàm tiến lên không ngần ngại cho bọn họ vài cái tát tay vào mặt, sau đó quay lại cung kính hành lễ với Đinh Hạo.

“vương gia! xin tha tội, tất cả là do hạ quan quá tin tưởng thuộc hạ, không điều tra rõ tình hình, đã làm kinh động đến vương gia, hạ quan nhất định sẽ trừng trị họ thích đáng”

“bây giờ người mới biết, có muộn quá không” Tiểu lục bước ra, lớn tiếng nhìn Dương Phàm.

“hạ quan...” Dương Phàm ngược mặt lên nhìn Đinh Hạo, nhưng không biết biện minh như thế nào nên đành cúi mặt xuống.

“trừng trị họ thì không cần, người nhìn họ bây giờ xem” Đinh Hạo nhìn đám người tay chân đang run rẩy mà lắc đầu.

“còn không mau đa tạ vương gia khai ân” Dương Phàm quay sang nhìn thuộc hạ lớn tiếng quát

“tạ ơn...tạ ơn vương gia”

Dương Phàm liếc nhìn đám người vô dụng sau lưng mình, hận đến căm gan nhưng nén lại trong lòng, hần từ tốn tiến lại gần Dinh Hạo.

“không biết vương gia đến trấn An Bình có công sự gì, sao không cho người thông báo để hạ quan kịp đón rước” Dương Phàm khum lưng cúi đầu trước Dinh Hạo.

“công sự thì không có, nhưng có chuyện ta muốn thỉnh giáo người” Dinh Hạo nhìn Dương Phàm đang cúi người.

“xin vương gia cứ dạy bảo” Dương Phàm ngẩng đầu lên nhìn Dinh Hạo, một chút lo lắng thoáng qua sau đó liền cúi đầu xuống.

“tại sao người không cho họ vào trấn” Dinh Hạo nhìn Dương Phàm sau đó nhìn sang những người trong miếu.

“dạ bẩm vương gia, không phải hạ quan không muốn, mà là trong số họ có người mắc bệnh truyền nhiễm, là tri phủ trấn An Bình đảm bảo an toàn cho người dân trong trấn là trách nhiệm của ti chức, đành cách ly họ với người dân, xin vương gia thông hiểu” Dương Phàm tỏ ra khó xử, nói ra một tràng dài, toàn là những lời nhân nghĩa.

“vậy sao...” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Dương Phàm.

Hắn đứng dậy đi vào trong, Dương Phàm cũng lặng lẽ theo sau.

Dương Phàm rất bất ngờ với cảnh tượng trong miếu lúc này, vô số người tụ tập, người nào cũng bận rộn, người đi kẻ lại, khắp nơi đều là ẩm thuốc, mùi thuốc lại cực kì nồng nặc.

Dinh Hạo tiến đến bên cạnh một vị đại phu.

“người hãy nói cho Đỗ huyện lệnh biết.. là mọi người ở đây mắc bệnh truyền nhiễm gì, mà cần phải cách ly”

“bẩm vương gia, bọn họ không mắc bệnh truyền nhiễm, chỉ là một ít phong hàn, lại không được điều trị, nên tình hình có hơi nghiêm trọng nhưng không nguy hiểm” vị đại phu chậm rãi giải thích.

“Rầm...m...!!”

Dương Phàm khi nghe lời đại phu nói, đáng vẻ run sợ lập tức quỳ xuống đất, liên tục dập đầu.

“vương gia! tất cả là lỗi của hạ quan, chỉ nghe lời nói phiến diện từ sư gia, không đích thân đi làm rõ sự việc, xin vương gia trách tội”

“ta thấy người... nên nhường luôn chức tri phủ này cho họ, cái gì cũng là nghe thuộc hạ nói, người làm quan cái kiểu gì” tiểu lục tử lên tiếng mỉa mai Dương Phàm.

Dinh Hạo hẳn biết tên Dương Phàm đang tìm người ghánh tội, nếu bây giờ hắn truy tiếp tục, kết quả cũng sẽ như vậy, tên sư gia cũng sẽ tìm đại một tên nào đó chịu tội thay, cứ như thế không biết có bao nhiêu người vô tội, bị chúng lôi vào, chỉ để che đậy hành vi sai trái của mình.

“vì sao triều đình đã phát gạo cho trấn An Bình, nhưng vẫn có người chịu đói, vậy thật ra số gạo đó đã đi đâu” Dinh Hạo lạnh lùng nhìn Dương Phàm lên tiếng.

Dương Phàm run rẩy lập tức tìm lời biện minh để thoát tội.

“bẩm vương gia, hạ quan là quan thanh liêm không nhận hối lộ, huyện nha nhiều năm không tu sửa trở nên cũ kĩ dột nát, kinh phí triều đình đưa xuống không đủ để tu sửa, lo được đầu trước lại hụt đầu sau, nên số gạo cất trong kho của huyện nha bị một trận mưa làm cho mốc, đã hư đi hơn một nửa, nên không đủ gạo cho tất cả họ, hạ quan cũng đã báo việc này lên bộ nhưng không thấy triều đình hồi âm”

“vậy còn hai vạn lượng của triều đình, sao lại biến mất” Dinh Hạo tiếp tục gặng hỏi.

Dương Phàm bất ngờ nhìn Dinh Hạo, vương gia đã biết vụ ngân lượng triều đình đã bị trộm tại phủ nha, thì đương nhiên cũng hiểu rõ về số gạo kia, vậy sao lại còn hỏi hắn, thật ra có dụng ý gì.

“hồi bẩm vương gia, hạ quan cũng đã báo cáo chuyện này lên triều đình, là do tên đại đạo Đường Vô Thường gây ra, hình bộ cũng đang điều tra, nhanh chóng sẽ bắt được hắn, hạ quan vì vậy mà bị cắt đi ba năm bổng lộc”

Mọi người khi nghe đến tên Đường Vô Thường, liền bất ngờ nhìn nhau, họ đều biết người này tuy là một đạo chích nhưng là người rất nghĩa hiệp, chỉ cướp giàu giúp nghèo, họ không tin Đường Vô Thường gây ra chuyện này, nhưng người có phản ứng mạnh nhất có lẽ là Đường Liệt.

“ba năm bổng lộc, ta thấy như vậy còn quá nhẹ” tiểu lục nói chen vào.

“sao ngươi tin chắc là do Đường Vô Thường, mà không phải là một kẻ khác” Dinh Hạo lên tiếng.

“bẩm vương gia! hai ngày trước khi vụ trộm xảy ra, hạ quan nhận được một bức thư, đây là cách hành sự quen thuộc của hắn, hạ quan còn đem bút tích so sánh với những lá thư trước đây của hắn, đúng là cùng một người”

Dinh Hạo từ đầu đến cuối vẫn luôn quan sát sắc mặt của Dương Phàm, thông qua Vô Tình hắn đã biết rõ nội tình, nhưng thấy nhiều điểm nghi ngờ, nên muốn nghe chính miệng người này nói ra, để xem có tìm ra được sơ hở nào không.

“vương gia! người có muốn ghé thăm tệt sá, để hạ quan có vinh hạnh được tiếp đón ngài đến trấn An Bình” Dương Phàm đứng dậy nhìn Dinh Hạo.

“cũng không còn sớm, mọi chuyện để mai hãy nói” Dinh Hạo lười biếng lên tiếng, đi đến chỗ ngồi của hắn.

“vậy..hạ quan xin cáo lui” Dương Phàm hành lễ sau đó rời khỏi.

Đám quan binh cũng lặng lẽ rút lui, không khí yên bình liền quay trở lại, mọi người trong miếu tiếp tục đốt lửa, và kể chuyện đêm.

**** hết chương 11****

12. Chương 12 : Trừ Bạo Thay Dân.

Chương 12: Trừ bạo thay dân

Dương phủ

Từ hành lang dọc theo con đường đến đại sảnh, hai bóng người mờ ảo dần xuất hiện. Tiến đến là một trung niên mặc cẩm y, bộ dáng khúm núm đi trước dẫn đường, theo sau là một bạch y nam tử tuấn tú dáng vẻ phong nhã.

Dinh Hạo từ lúc bước vào hắn gần như bị sốc, cảnh vật xung quanh, đúng là bất ngờ ngoài dự đoán của hắn.

Dinh thự cũ kỹ xuống cấp, như thể nhiều năm chưa được tu sửa, cột nhà mục nát, tường nhà ẩm mốc nứt nẻ, đặc biệt nhất là mái nhà chấp vá, miễn cưỡng chỉ có thể che nắng che mưa.

“đây là phủ đệ của một tri phủ sao, thật không thể tin nổi”

Khi Dinh Hạo và Dương Phàm đến cuối hành lang thì có một mỹ phụ phu nhân vẻ mặt khó chịu đang đi tới.

“cộc...cộcp...!!!”

Mỹ phụ nhân nhìn thấy Dinh Hạo và Dương Phàm, sắc mặt biến đổi không ngừng, từ bất ngờ rồi chuyển sang bối rối, cuối cùng là bất động đứng tại chỗ.

Dương Phàm từ xa, hắn nhìn lướt qua khắp người mỹ phụ nhân phía trước, sắc mặt càng thêm lo lắng.

Dinh Hạo không hiểu vì sao Dương Phàm bỗng dưng dừng lại, còn thái độ kì lạ của vị phu nhân kia càng làm cho hắn thêm hiếu kì.

“phu nhân! đây là Hạo vương gia, nàng mau qua hành lễ”

Dương Phàm rất nhanh lấy lại bình tĩnh, vội tiến lên trước tươi cười nắm lấy tay vị phu nhân kia dẫn đến trước mặt Dinh Hạo.

“dân phụ Dương thị tham kiến vương gia”

Dương thị bị Dương Phàm nắm chặt tay, liền thu lại vẻ mặt sững sốt ban nãy, lập tức đi tới quỳ xuống trước Dinh Hạo.

Vì vội vàng mà Dương thị đã để lộ ra đôi vòng bạch ngọc quý giá trên tay, lại được ánh nắng chiếu vào càng trở nên sáng bóng lấp lánh, kịp nhận ra sự bất thường Dương thị lập tức kéo tay áo xuống che đi đôi vòng bạch ngọc.

“xoạt...xoạt...!!”

Dù chỉ nhìn thoáng qua, nhưng với thái độ và cử chỉ của Dương thị. Dinh Hạo tin chắc đôi vòng ngọc trên tay của ả là loại ngọc quý giá và y phục sang trọng mặc trên người, cùng những trang sức khác cũng thuộc loại thượng hạng.

“một tri phủ nhỏ nhoi, có thể mua những trang sức đắt tiền như vậy sao....thật không đơn giản”

Dinh Hạo quay sang nhìn Dương Phàm khoe miệng nhếch lên rồi chuyển sang nhìn Dương thị.

“Dương phu nhân! xin mời đứng lên”

“đa tạ vương gia” Dương thị rụt rè lên tiếng, rồi đứng dậy.

“bổn vương đến đây làm khách, phu nhân không cần khách sáo”

Bầu không khí giữa ba người có chút yên lặng, Dinh Hạo thì mỉm cười nhìn hai người đang cúi đầu trước mặt, còn Dương thị và Dương Phàm thì bốn mắt lén nhìn nhau trao đổi, thấy ánh mắt và thái độ của Dương Phàm, Dương thị rất nhanh hiểu ý của hắn, nên vội lên tiếng

“dân phụ xin phép cáo lui, không làm phiền vương gia và tướng công bàn chính sự”

Những tiểu xảo nhỏ của hai người họ sao qua được cặp mắt Dinh Hạo, khi nghe Dương thị xin phép cáo lui hắn chỉ mỉm cười gặc đầu, không nói lời nào.

Dương Phàm nhìn theo bóng lưng của thê tử khuất hẳn ở hành lang rồi quay sang nhìn Dinh Hạo.

“vương gia! chúng ta có thể đi tiếp”

Đại sảnh Dương phủ.

“vương gia! xin mời vào” Dương Phàm đứng nép sang một bên cửa nhường đường cho Dinh Hạo.

Dinh Hạo đứng trước cửa nhìn bao quát bên trong, thật là...

Chỉ vài bức tranh xem được thì không tìm ra được một vật đáng tiền nào, ngay cả một thứ đồ cổ bình thường cũng không thấy, rất giống với một vị quan thanh liêm.

“tên Dương huyện lệnh này cũng khéo che giấu, nếu vừa rồi không gặp Dương Thị, thì Dinh Hạo còn nghĩ mình bản thân đã nghi oan cho một vị quan tốt”

Dương Phàm vừa xoay người đi vào thì nhìn thấy một nam tử đang đi về phía hắn. Hắn có hơi sững sốt, nụ cười của hắn cũng gượng gạo.

Nam tử nhìn thấy Dương Phàm thì vui mừng liền chạy tới trước mặt, không để ý tình hình xung quanh mà vội lên tiếng.

“tỷ...”

Nhưng hắn vừa mới mở miệng thì bị Dương Phàm chặn lại.

“ha...a...!!! ông chủ Lương...” Dương Phàm từ xa vội lên tiếng, ánh mắt không ngừng liếc dọc ngang, miệng cười hớn hở.

Lương Bá thấy thái độ kì lạ của Dương Phàm, ngửi thấy mùi vị ám muội, hắn quan sát xung quanh, giật mình nhận ra Dinh Hạo đang đứng phía sau cửa. Lương Bá lập tức thay đổi thái độ, cúi người xuống hành lễ với Dương Phàm.

“thảo dân tham kiến tri phủ đại nhân”

Dinh Hạo vốn không muốn quan tâm đến Lương Bá là ai, nhưng nhìn thấy thái độ kì lạ của hai người họ, đặc biệt là sự hốt hoảng của Dương Phàm và sự thờ phào nhẹ nhõm mới tức thì, khiến hắn có hơi tò mò.

“Dương huyện lệnh! vị này là...” Dinh Hạo quay sang nhìn Dương Phàm

“hắn là...” Dương Phàm lưỡng lự không biết giới thiệu thế nào thì Lương Bá đã lên tiếng chen vào.

“thảo dân Lương Bá là thương nhân, tham kiến vương gia”

Lương Bá ban đầu có hơi hốt hoảng khi biết người trước mặt hắn là một vương gia. Vừa nghe Dinh Hạo hỏi đến mình, Lương Bá vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Một, hai, ba....

Thời gian lặng lẽ trôi, Dinh Hạo cũng không vội cho Lương Bá đứng dậy, hắn vẫn quan sát thái độ của Dương Phàm, một lúc lâu mới lên tiếng.

“đứng lên đi”

“đa tạ vương gia”

Lương Bá đứng dậy, nép sang một bên, lại lén nhìn sang chỗ Dương Phàm.

“không biết ông chủ Lương đến bốn phủ có chuyện gì” Dương Phàm lên tiếng

“thảo dân có việc muốn thỉnh giáo tri phủ đại nhân, nhưng chợt nhớ ra trong tiệm có chuyện rất quan trọng, cần thảo dân quay về ngay” Lương Bá lên tiếng

“nếu là chuyện quan trọng, ông chủ Lương cũng không nên chần chừ” Dương Phàm lên tiếng, ánh mắt lộ sự vui mừng vì thoát nạn.

“vậy thảo dân xin phép cáo lui” Lương Bá vội hành lễ với Dinh Hạo, Dương Phàm rồi nhanh chóng biến mất.

Dinh Hạo nhìn hướng người rời khỏi mà mỉm cười.

“ông chủ Lương này và Dương Phu nhân hình như rất không muốn gặp hắn, thấy hắn đều không kịp quay đầu bỏ chạy, hắn đáng sợ hay họ có tật giật mình, có chuyện không muốn hắn biết”

Dương Phàm tiến vào trong đại sảnh, đi đến cái ghế đặt ở chính diện thường chỉ dành riêng cho một mình hắn, bây giờ hai tay dâng cho người khác, Dương Phàm mỉm cười nhìn Dinh Hạo

“vương gia! mời ngồi”

“choang...ng...!!!”

Dinh Hạo vừa định nhấc bước, thì liền nghe thấy âm thanh kì lạ bên ngoài nên hắn dừng lại.

Bên ngoài

Lương Bá vội xoay người rời khỏi mà va vào người một tì nữ đang bưng trà đi tới, làm bình trà rơi xuống đất vỡ vụn.

“ông chủ Lương! người lại đến nữa sao” Thu Cúc ánh mắt có hơi trách cứ nhưng không tức giận nhìn Lương Bá.

“Thu Cúc! ta có chuyện đi trước, hẹn khi khác” hắn vội lên tiếng rồi nhanh chóng biến mất.

“cái gì là khi khác, người làm bể ươm trà của ta, còn định chạy ” Thu Cúc lên tiếng, rồi quay người chạy theo hắn.

.....

Dinh Hạo mỉm cười, đi đến chỗ mà Dương Phàm dành cho hắn, sau khi thấy hắn ngồi xuống thì Dương Phàm mới dám ngồi.

“hình như Dương huyện lệnh và ông chủ Lương rất thân thiết” Dinh Hạo ngồi trên ghế, chơi đùa cây quạt trong tay, hơi nhếch miệng cười.

Dương Phàm giựt mình nhìn Dinh Hạo, dù khấn trương nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh, hai tay bấm chặt vào đùi, mỉm cười nhìn Dinh Hạo.

“chỉ thỉnh thoảng có qua lại, không thân cho mấy”

“vậy sao...”

Thái độ vừa rồi của ông chủ Lương cùng nô tì ở bên ngoài, cho hắn biết ông chủ Lương không chỉ quen thuộc với nơi này, mà là thường xuyên lui tới, tên Dương Phàm này nghĩ Dinh Hạo hẳn ngốc sao mà không nhận ra nhưng ...

“giữa Dương Phàm và Lương Bá ,có quan hệ gì mà cần phải che giấu”

Dương Phàm dù không ngăn mặt lên, nhưng hắn cũng biết Dinh Hạo đang chăm chú nhìn mình, đó là cái nhìn đáng sợ khiến toàn thân hắn run rẩy, hắn cần làm gì đó để phá vỡ đi bầu không khí này ...

“Cộp...cộp...!!!”

Đúng lúc từ ngoài cửa, Dương thị bưng một ấm trà, chậm chậm đi vào đại sảnh.

Nhìn thấy Dương thị tay cầm ấm trà, Dương Phàm tỏ ra khá kinh ngạc.

“Thu Cúc đâu, sao nàng lại bưng trà”

Dương thị sau khi châm trà cho Dinh Hạo và Dương Phàm thì bất mãn ngồi xuống ghế. Cầm tách trà lên uống.

“hừm...!!! con nha đầu đó không biết lại chạy đi đâu, tìm mãi không thấy nó đâu”

Không phải phụ quân quá tiết kiệm lại cẩn thận, không muốn nuôi nhiều hạ nhân trong phủ lo họ nhiều lời, thì đâu đến nỗi một phụ nhân như nàng, phải đích thân làm công việc dâng trà rót nước.

“Dương phu nhân hình như là người thuận tay trái” Dinh Hạo cầm tách trà lên, vô ý nhìn sang Dương thị, lúc này cũng đang uống trà.

Dương thị bất ngờ bị Dinh Hạo hỏi đến nên giật mình, liền quay lại mỉm cười nhìn Dinh Hạo, vô tư lên tiếng.

“dạ phải! phụ thân và đệ...” May mắn ả kịp thời thắng gấp, trước khi Dương Phàm lên tiếng ngăn lại, mà chuyển hướng.

“đệ đệ của phụ thân, tức nhị thúc của dân phụ cũng là người thuận tay trái” Nói xong ả lại rụt rè cúi đầu, hận không thể tát vào miệng mình ngay lúc này.

Dinh Hạo nhìn cách ăn mặc và trang điểm của Dương thị lúc này và khi nãy hoàn toàn khác biệt, trang sức trên người đã tháo đi gần hết, y phục lại thô sơ đặc biệt đôi vòng ngọc hắn không còn nhìn thấy, càng khiến hắn càng thêm tin tưởng vào khẳng định ban đầu.

“khi nãy bốn vương nhìn thấy phụ nhân, không phải...” Dinh Hạo vừa lên tiếng thì Dương Phàm lại nói chen vào.

“không biết vương gia, sẽ ở lại trấn An Bình trong bao lâu” Dương Phàm mỉm cười lên tiếng

Dinh Hạo chuyển ánh mắt đang dò xét từ người Dương thị sang Dương Phàm. Đây không phải là lần đầu tên Dương Phàm nhắc đến vấn đề này, điều này càng làm cho Dinh Hạo khẳng định Dương Phàm đang có chuyện che giấu muốn hấn nhanh chóng rời khỏi trấn An Bình.

“Dương huyện lệnh rất quan tâm đến vấn đề đi hay ở của bốn vương thì phải”

“ha..a..!!”

“vương gia! đã hiểu lầm cho hạ quan, vì hạ quan thấy người ở trong miếu hoang có nhiều bất tiện, nếu vương gia không chê chi bằng dọn đến tệt xá, để hạ quan có thể tiếp đón người thật tử tế”

Dương Phàm sợ Dinh Hạo sẽ nghi ngờ vội lên tiếng cứu chữa lời nói vừa rồi, cười đến ngây người.

“vậy là bốn vương đã trách trảm người”

“nhưng không cần phiền Dương huyện lệnh, bốn vương vào trấn là để tìm xe ngựa, tìm được ta sẽ lên đường ngay, cũng không nán lại lâu” Dinh Hạo mỉm cười nhìn hấn.

“vậy để dân phụ sai người chuẩn bị cho vương gia cỗ xe ngựa thật tốt”

Hạo vương đến đây không phải vì chuyện của họ, là do tướng công quá đa nghi, làm cho nàng nhiều ngày nay thấp thỏm lo âu, Dương thị vui mừng vội lên tiếng.

“Dương phu nhân cũng muốn đuổi bốn vương sao” Dinh Hạo dừng động tác lại, nhìn Dương thị .

“vương gia! phu nhân hạ quan không có ý đó” Dương Phàm vội lên tiếng nói hộ cho Dương thị.

“Dạ phải! vương gia ngài đến trấn là vinh hạnh của trấn An Bình làm sao có chuyện, dân phụ lại muốn người rời khỏi, là dân phụ không biết nói chuyện, để vương gia hiểu lầm” Dương thị biết nàng ừa lỡ lời, vội nói tiếp.

Đại sảnh trở nên rất yên lặng, Dương Phàm chỉ lo uống trà, Dương thị thì cúi mặt xuống, còn Dinh Hạo thì ánh mắt liên tục di chuyển qua lại giữa phu thê Dương Phàm, tay thì gõ trên mặt bàn tựa như đang đánh đàn, liên tục phát ra những âm thanh.

“cách...! Cách...!!!”

Cũng rất lâu mới có người lên tiếng...

“không còn sớm nữa, bốn vương cũng nên cáo từ, không làm phiền Dương huyện lệnh và phu nhân nghỉ ngơi”Dinh Hạo đặt tách trà xuống bàn, đứng dậy mỉm cười nhìn phu thê Dương Phàm.

“để hạ quan tiễn vương gia”

Dương Phàm cùng Dương thị đi theo sau lưng Dinh Hạo ra tới cửa lớn của Dương phủ, sau khi đã tiễn Dinh Hạo lên xe ngựa mà họ đã chuẩn bị từ trước.

”lộc ...cộc..lộc..!!!!

Nhìn xe ngựa rời khỏi, họ mới quay lưng đi vào trong.

Trong ngôi miếu hoang

Bầu trời tối đen, ánh trăng như ẩn như hiện sau hàng liễu, gió thổi nhẹ nhẹ làm lá cây lay động như đang nhảy múa. Lúc này có hai bóng người đang quần quýt bên nhau.

“người đang có chuyện giấu bốn vương” Dinh Hạo từ sau ôm lấy Mạc Nhi, thì thầm vào tai nàng.

“vương gia! là người quá đa nghi” Mạc Nhi dựa sát vào người hấn mỉm cười, tay nắm chặt lấy đôi tay Dinh Hạo

“vậy sao...” Dinh Hạo vuốt ve khuôn mặt Mạc Nhi, mỉm cười.

Tiểu lục tử từ xa nhìn thấy hai người Dinh Hạo và Mạc nhi đang âu yếm, hấn nhẹ nhàng bước tới gần họ, và ho lên vài tiếng, báo động có người đang đi tới.

“Ặc...c...c...!!!”

“vương gia! phu thê Đỗ thị đã đến”

Mạc Nhi thấy có người tới nên lập tức đẩy Dinh Hạo ra, xấu hổ nhìn Tiểu lục cùng Phu thê Đỗ Bình, nhanh chóng rời khỏi.

“cộp...! cộp...!”

“tên này luôn biết lựa chọn thời điểm” Dinh Hạo có chút khó chịu nhìn Tiểu lục hẩn, lại thở dài nhìn theo bóng lưng Mạc Nhi đang bước đi.

Đứng sau lưng Tiểu lục tử là Đỗ Bình và Đỗ nương, mang theo tâm trạng không yên . Trước đó nhìn từ thái độ cùng cách hành sự của Dinh Hạo họ có thể suy đó ra vị thiếu niên này không phải là người tầm thường nhưng không ngờ đến lại là một vị vương gia, càng không biết vì sao Tiểu lục tử nửa đêm lại đánh thức họ dậy, nói là Hạo vương muốn gặp phu thê họ.

Dinh Hạo đã từng nghĩ qua, nếu sự việc này giao cho thuộc hạ hẩn làm, thì có thể sẽ phải đến tai hoàng thượng, trước khi sự việc được điều tra rõ, hẩn không muốn kinh động nhiều người vì thế càng ít người biết càng tốt.

“ta có chuyện muốn nhờ hai người, không biết hay người có nhận lời không” Dinh nhìn hai phu thê Đỗ thị

Một vương gia quyền thế lại nhờ đến sự giúp đỡ của họ, nên khi nghe được phu thê của Đỗ Bình rất sững sốt. Hai người họ quay sang nhìn nhau, ánh mắt sáng rực, rồi cùng hướng cái nhìn đó về phía Dinh Hạo.

“chúng tôi đồng ý”

Họ rất sẵn lòng giúp đỡ nhưng không phải vì thân phận Hạo vương của Dinh Hạo mà vì những hành động nghĩa hiệp mà hẩn đã làm, nên sinh ra hảo cảm. Mặc dù chưa biết rõ việc Dinh Hạo sắp nhờ vả là việc gì.

.....

Dương phủ

Dương thị đang ngồi trước bàn trang điểm, ngắm nhìn những trang sức quý giá trước mặt, vui vẻ mỉm cười .

“Ầm...m...!!!”

Thì Dương Phàm vẻ mặt nhẩn nhó, từ bên ngoài đẩy cửa bước vào, hẩn vừa ngồi xuống bàn liền tỏ ra bất mãn nhìn Dương thị.

“Hừm...m...!!!”

Dương thị quay sang nhìn Dương Phàm, biết hẩn vẫn còn đang nghĩ đến chuyện khi nãy, liền đem tất cả nữ trang cất vào trong ngăn kéo dưới bàn, sau đó đứng dậy đi đến bàn, rót cho Dương Phàm tách trà, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh hẩn.

“chàng còn lo lắng chuyện khi nãy ”

“hừm...!!! nàng nói xem, ta có thể không lo sao” hẩn tức giận lên tiếng, ánh mắt liếc lên xuống trên người Dương thị, rồi nói tiếp.

“nàng lấy đâu ra ngân lượng mà mua những thứ trang sức đó”

Thấy Dương thị ấp úng, không trả lời thì hẩn lập tức đoán ra ngay.

“nàng....nàng lại dùng số ngân lượng đó” Dương Phàm hoảng hốt lên tiếng.

Dương thị bị Dương Phàm đoán trúng, chột dạ không dám ngẩng mặt lên.

“ta đã nói...nàng không được đụng vào số ngân lượng đó, sao nàng không nghe” Dương Phàm tức giận quát tháo.

Dương thị tức giận bật người dậy...

“chàng tưởng thiếp muốn làm như vậy sao, tất cả là lỗi của chàng, thiếp đường đường là tri phủ phu nhân, lại không bằng một tì thiếp của một viên ngoại, chàng biết họ luôn xem thiếp là trò cười, sau lưng thiếp họ nói những gì không”

“hu! hu!! sao số thiếp lại khổ như vậy” Dương thị khóc nức nở còn liên tục trách cứ Dương Phàm

Dương Phàm khó xử đi qua đi lại, nhìn nhìn đáng vẽ khóc nức nở của Dương thị mà tâm trạng rối bời, hần thở dài bất lực lại ngồi xuống ghế.

“đám phu nhân đó lại bắt nạt nàng sao”

“phải, họ luôn xem thường thiếp, sau lưng nói thiếp không đáng một xu, ngay cả tì nữ bên cạnh họ, thiếp...thiếp cũng không bằng...hu hu...!!!” Dương thị ngược mặt lên Dương Phàm.

“họ quá đáng vậy, sau này nàng đừng qua lại với họ là được, không cần phải khóc như vậy” Dương Phàm cố sức dỗ dành Dương thị.

“vậy là chàng không còn giận thiếp nữa đúng không” Dương thị nhìn sắc mặt của Dương Phàm đã khá hơi khi này mới dám nói tiếp

“mà chàng cũng không nên trách thiếp, là chàng nói hôm nay Hạo vương sẽ không đến, làm sao thiếp biết sẽ gặp hần trong hoàn cảnh đó”

“Nàng..nàng thật là...”

“hừm...!!!!” Dương Phàm khó chịu xoay người ra chỗ khác.

“Thiếp thấy Hạo vương đâu có biểu hiện gì, có phải là chàng quá lo xa” Dương thị lén nhìn Dương Phàm lên tiếng.

“nàng suy nghĩ quá đơn giản, nàng thử động não xem, với bổng lộc ít ỏi hàng tháng của triều đình, thì phu nhân của một vị quan thất phẩm, lấy đâu ra ngân lượng mua những trang sức quý giá như những thứ nàng mang trên người khi này, chắc chắn họ sẽ nghĩ phu quân nàng, là ta đây nhận hối lộ” Dương Phàm tức giận nhìn Dương.

“chuyện...đâu có nghiêm trọng như chàng nói” Dương thị vẻ mặt bắt đầu có những biểu hiện lo lắng, giọng điệu xuống nước nhỏ nhẹ, nhìn Dương Phàm.

“nàng biết đương kim hoàng thượng ghét nhất là hạng người nào không” Dương Phàm dừng lại thở dài rồi lắc đầu in Dương thị nói tiếp

“là tham quan, không may để người điều tra ra chuyện chúng ta đã làm, nàng nghĩ ta và nàng có mấy cái đầu cho hoàng thượng chặt”

“vậy giờ làm sao đây, thiếp không nghĩ chuyện sẽ nghiêm trọng như vậy” Dương thị bất ngờ nắm lấy tay Dương Phàm, lo lắng nhìn hần.

“bây giờ nàng mới biết sợ rồi sao” hần tức giận gỡ tay Dương thị ra rồi ném xuống bàn, sau đó một mình đi đến giường.

Dương thị cũng vội leo lên giường, họ vẫn tiếp tục tranh luận không ngừng, mà không hay biết...

“tướng công! chàng nghĩ tiếp theo chúng ta sẽ làm sao”

“đi ngủ đi”

Trên móc nhà, hiện có một đôi mắt sáng, sắc bén như gươm đang không ngừng quan sát họ.

Dinh Hạo khòe miệng nhếch lên mỉm cười, nhẹ nhàng đặt miếng ngói lại, rồi phi thân rời khỏi Dương phủ.

Ba ngày sau

Tiệm gạo Vĩnh Phúc

“khách quan, ngài muốn mua loại gạo nào” Lương Bá đang đứng bên trong quầy liền chạy ra tiếp đón khách.
“ông chủ! còn gạo lần trước không, ta muốn mua thêm 50 cân” Đỗ Bình lên tiếng rồi quan sát thái độ Lương Bá.

Hai ngày nay, Đỗ Bình luôn theo sát Lương Bá, mọi nhất cử nhất động hay thói quen hàng ngày của Lương Bá, Đỗ Bình hẳn đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Giờ mao xuất môn, đến Long Phụng lầu uống trà dùng điểm tâm, chơi đấu dế. Giờ ngọ đến tiệm gạo Vĩnh Phúc nhưng chưa tới một canh giờ lại quay về phủ. Giờ thân đến sông bạc Hắc Long, Giờ tuất đến Bạch Hương lầu đệ nhất kỹ viện trong trấn, cô nương hẳn thường gọi là Hồng Loan.

“là ngài...” Lương Bá nhận ra Đỗ Bình là người vài ngày trước đến tiệm hẳn mua gạo, vẻ mặt có chút hoảng hốt lo lắng khi nghe Lương Bá nhắc đến loại gạo lần trước.

Số ngân lượng mà người đó đưa cho hẳn dùng để mua gạo, hẳn lại thua hết trong sông bạc, bắt đắc dĩ hẳn mới đem số gạo đó ra bán, để bù vào số ngân lượng hẳn đã lấy đi, dù gì số lượng gạo nhiều như vậy, lén lấy ra một ít người đó cũng không hay biết, nhưng nếu tiếp tục, chuyện này sớm muộn cũng sẽ đến tai người đó.

“gạo đó ...tiệm đã bán hết, ngài thử loại gạo này xem còn ngon hơn gấp mấy lần gạo lần trước” hẳn mỉm cười nhìn Đỗ Bình

“nhưng hôm trước ta thấy còn rất nhiều mà” Đỗ Bình tỏ ra không tin nhìn Lương Bá lên tiếng hỏi lại.

“thật là loại gạo đó tiệm tôi đã hết” Lương Bá lại mỉm cười nhìn Đỗ Bình.

“thật đáng tiếc, phu nhân ta lại rất thích loại gạo đó” Đỗ Bình tỏ ra thất vọng sau đó nhìn Lương Bá nói tiếp

“vậy lấy ta cho ta 20 cân gạo, ông chủ vừa nói vậy”

“Tiểu Tứ ! cân cho vị khách này 20 cân gạo Bạch Đài” Lương Bá quay sang nhìn Tiểu Tứ .

“ạ! ông chủ” Tiểu Tứ lên tiếng

“ha..a...!!”

“ngài đợi một lát, hai mươi cân gạo lập tức sẽ có ngay” Hẳn mỉm cười nhìn Đỗ Bình rồi lên tiếng nói tiếp.

“cộc..cộc...!!!”

Từ bên ngoài có một vị công tử ăn mặc sang trọng bước vào, vội chạy đến bên cạnh Lương Bá .

“Lương huynh! ở Long Phụng lầu đang tổ chức cuộc bán đấu giá, con tiểu tướng quân cũng được mang ra rao bán” Trần công tử vẻ mặt hào hứng lên tiếng.

“Thật không...” Lương Bá hai mắt sáng rực nhìn Trần công tử

“đương nhiên, ta biết huynh ưng ý nó từ lâu”

“nhanh lên! nếu không nó sẽ được người khác mua mất” Trần công tử mỉm cười lên tiếng.

Lương Bá vừa mới lên tiếng, thì bị Trần công tử kéo đi ra khỏi tiệm không kịp quay đầu lại dặn dò. Đỗ Bình đi theo ra tới cửa lén nhìn theo, khi hẳn quay vào trong tiệm thì thấy.

“Rầm....m...!”

Tiểu tứ đang nằm trên đất, hai tay ôm chặt lấy cái chân, vẻ mặt lại nhăn nhó còn luôn kêu đau, dưới chân hẳn toàn là gạo trắng vung vãi khắp nơi.

“Á..a...!!!”

“cái chân của ta..”

Đỗ Bình bước tới đỡ Tiểu tứ đứng dậy, nhưng lại thấy hẳn một chân như không trụ vững, đành dìu hẳn ngồi xuống.

“hình như bị trật khớp”

Tiểu tứ lo lắng nhìn Đỗ Bình. Chân hắn đang rất đau, nhưng làm sao mà tự đi tìm đại phu, nếu hắn đi thì ai sẽ trông tiệm, Tiểu tứ đang phân vân không biết quyết định ra sao thì Đỗ Bình lên tiếng

“ngươi ráng chịu đau”

Đỗ Bình cẩn thận nắm lấy chân tiểu tứ, rồi những âm thanh thăm thiết lại vang lên.

“rắc...!!!”

“Á..Á !!!” Tiểu Tứ vì quá đau mà hét lên thành tiếng.

“xong rồi”

“ngươi nên nghỉ ngơi một lát, hạn chế đi lại là tốt nhất” Đỗ Bình đứng dậy, nhìn tiểu tứ.

“đa tạ...đa tạ” Tiểu tứ mừng quýnh quáng, liên tục tạ ơn Đỗ Bình.

Đỗ Bình quan sát xung quanh tiệm, rồi dừng lại trên người tiểu tứ đang xoa nắn vết thương ở chân, một lúc lâu mới lên tiếng.

“ngươi làm ở đây được bao lâu rồi”

“hơn 3 năm”

“như vậy mọi chuyện trong tiệm, chắc ngươi hiểu rất rõ” Đỗ Bình lên tiếng hỏi

“đương nhiên! Nắm rõ như trong lòng bàn tay”

***** hết chương 12*****

13. Chương 13: Trừ Bạo Thay Dân (tt)

Chương 13: Trừ bạo thay dân (tt)

Nắng vàng gay gắt, từng đợt nắng ấm đang chiếu rọi khắp mọi nơi...

“tàu hủ thúi đây! ai ăn tàu hủ thúi không”

“đại thẩm! ăn tàu hủ đi”

.....

“lê tươi ngon đây, đại thúc mua lê không”

“lê bán sao vậy..”

Đường phố vô cùng huyên náo, tiếng cười nói rộn rã, tiếng ngựa xe trên đường, hòa cùng với tiếng rao hàng của mọi người xung quanh, một cảnh thanh bình thịnh thế, bình yên như chính cái tên gọi của nó.

Trần An Bình

Tại một tiệm bán trang sức, đang có một vị phụ nhân xinh đẹp, say sưa ngắm nhìn cây trâm ngọc với vẻ mặt háo hức. Đứng đối diện là ông chủ tiệm, hắn nhìn ra được vị phụ nhân kia rất yêu thích cây trâm hồng ngọc nên vội lên tiếng.

“phu nhân! đây là hàng mới của tiệm, người xem kiểu dáng rất tinh xảo”

Hắn không biết bản thân đã làm gì mà vừa dứt lời, vị phụ nhân kia, lại khó chịu đặt cây trâm vào lại hộp gấm.

“Cạch..!!”

“đúng là rất đẹp, nhưng giá cả có hơi”

Dương thị không muốn bị ông chủ nắm thóp, mặc dù rất ưng ý cây trầm, nhưng lại không muốn bản thân sẽ bị thiệt.

“phu nhân! giá này là rất hợp lý, người xem kỹ lại đi, chất ngọc sáng bóng, sờ vào mát lạnh cả tay, là loại ngọc thượng hạng” Ông chủ mặt mày nhăn nhó, cầm cây trầm đưa lại cho Dương thị

“Vèo..!!”

Nhưng khi Dương thị vừa định chạm tay vào cây trầm, thì liền có một bàn tay khác chen vào trong hộp gấm, cầm cây trầm lên.

“ông chủ! ta lấy cây trầm này”

“vị phu nhân này thật tinh mắt, đây là thứ độc nhất vô nhị, chỉ có tiệm của ta” ông chủ tiệm hớn hở ra mặt.

Đỗ nương không quan tâm đến Dương thị đang đứng bên cạnh, chỉ nhìn thẳng ông chủ tiệm.

“hừm! đương nhiên ta biết nó quý” Đỗ nương mỉm cười lên tiếng, rồi nhìn lướt qua Dương thị nói tiếp

“ngàn vàng khó mua được vật yêu thích, ta nói đúng không ông chủ”

“ạ! phu nhân nói rất đúng” Ông chủ tiệm cười đến tít cả mắt.

“giúp ta chọn một chiếc hộp khác, ta không thích cái hộp này cho lắm”

Đỗ nương đặt cây trầm lại trong hộp gấm, rồi đẩy cái hộp gấm về phía ông chủ tiệm.

“ngươi yên tâm, ta sẽ giúp người chọn một cái hộp thật đẹp, thật tốt” ông chủ tiệm cầm lấy cái hộp gấm, hí hửng đi vào trong, thì Dương thị lên tiếng.

“khoan!”

“Vèo..!!”

“cây trầm này là ta thấy trước” Dương thị tức giận giật lấy cái hộp từ tay ông chủ tiệm.

“không phải hể ai thấy trước là thuộc về người đó, quan trọng là ai chịu ra giá cao hơn”

Đỗ nương liền giật lại cái hộp gấm từ tay Dương thị, mỉm cười quay sang nhìn ông chủ tiệm.

“ta nói đúng không”

“phải! vị phu nhân này nói rất đúng” ông chủ tiệm mỉm cười liên tục gật đầu nhìn Đỗ nương.

“ngươi...” Dương thị trừng mắt nhìn ông chủ tiệm, làm hắn lo sợ mà gục mặt xuống, không dám mở miệng nói tiếp.

Dương thị nhìn thấy Đỗ nương rục rịch, như muốn lấy thứ gì đó ra, cứ nghĩ là ngân lượng, nên nàng ta lập tức có phản ứng, nhanh tay lấy một tờ ngân phiếu đập trên bàn.

“Ầm..m...!!!”

“đây là ngân phiếu 200 lượng, đã đủ chưa”

Ông chủ hai mắt sáng rực, cầm tờ ngân phiếu trong tay, liên tục gật đầu.

“ạ đủ, ạ đủ..”

“hừm! bây giờ nó đã là của ta” Dương thị mỉm cười, rồi giật lại cái hộp từ tay Đỗ nương.

Nàng ta đi lướt qua người Đỗ nương, rời khỏi ngọc bảo trai. Còn Đỗ nương thì đứng đó không hề tức giận mà mỉm cười nhìn theo hướng người rời khỏi, từ trong tay áo lấy ra một chiếc khăn lụa, lau đi mồ hôi trên trán.

Bạch Thủy đình

Mặt trời dần khuất núi, gió thổi mây nhẹ bay, bầu trời bắt đầu chuyển màu đỏ, cảnh tượng bên ngoài nên thơ trữ tình, thì cảnh tượng trong đình cũng vô cùng lãng mạn.

“cách...!”

“sáng nay nàng đã đi đâu, sao ta không tìm được nàng” Dinh Hạo đặt quân cờ xuống, vào ngay hững lên tiếng.

Thư báo sáng nay của Diệp Vô Ngần, Mạc Nhi biết được phụ hân đang trên đường đến Lăng Thiên quốc, hối thúc nàng quay về thảo nguyên, nhưng hiện tại nàng lại không thể xa rời hắn. Vậy phải làm sao đây.

“nô tì...nô tì vào trấn mua một ít son phấn” Mạc Nhi do dự lên tiếng.

“nàng đang có chuyện giấu ta” Dinh Hạo nhận ra được sự lo lắng trong ánh mắt của Mạc Nhi.

“Nô tì làm gì có chuyện giấu vương gia” Mạc Nhi mỉm cười lên tiếng.

“nếu như hắn biết, mục đích ban đầu tiếp cận hắn là muốn giết hắn, liệu hắn có tha thứ cho nàng không” Trong lòng của Mạc Nhi vô cùng hoang mang.

“vậy sao...” Dinh Hạo có chút nghi hoặc nhìn Mạc Nhi, rồi mỉm cười nói tiếp

“nếu có cũng chẳng sao” hắn nhìn thẳng vào Mạc Nhi không chút nghi kỵ.

“tại sao, không sợ ta sẽ hại người sao” Mạc Nhi bất ngờ đứng dậy, nàng hồi hộp chờ đợi đáp án từ hắn.

“Lăng Thiên Hàn quá xem thường khả năng của nàng hay quá tự tin vào bản thân hắn” nhưng câu trả lời của hắn làm nàng thật rất choáng váng...

“Nàng sẽ không hại ta” Dinh Hạo khéo miệng nhếch lên, tự tin nhìn Mạc Nhi, hắn kéo nàng lại ôm chặt trong lòng, thủ thủ bên tai nàng.

“vì nàng thích ta”

“ngài tự luyện, sao ta lại thích ngài” Mạc Nhi xấu hổ lên tiếng đẩy hắn ra.

Nàng vừa rời khỏi thì Dinh Hạo liền bắt lấy tay nàng kéo xuống. Mạc Nhi liền ngã lên người hắn, nàng quay người lại trừng mắt nhìn hắn. Đáp lại chính là nụ cười gian xảo của Dinh Hạo, môi hắn lướt nhẹ nhẹ qua tai Mạc Nhi như trêu đùa.

“thật là không thích ta”

Hơi thở thơm tho của hắn phả vào tai Mạc Nhi, làm cho cả người nàng tê dại, một dòng nhiệt lưu chảy khắp châu thân, nhưng vẫn ương ngạnh lắc đầu.

“không thích”

Môi Dinh Hạo tiếp tục di chuyển xuống chiếc cổ nhỏ xinh xắn của Mạc Nhi.

“vậy thì sao, có thích không”

Hơi thở của hắn, lại một lần nữa lướt qua da thịt mềm mại của Mạc Nhi, cùng giọng điệu lúc trầm lúc bổng, làm cả người Mạc Nhi nóng rực như có lửa đang thiêu đốt, từng tế bào trong người nàng muốn tan chảy.

Mạc Nhi cố sức bình sinh để không khuất phục trước Dinh Hạo, hai tay bấu chặt vào đùi, còn Dinh Hạo thì không chịu buông tha nàng, trừ phi hắn nhận được đáp án mà hắn muốn nghe, cho nên...

Dinh Hạo tiếp tục kéo tuột một bên áo của Mạc Nhi xuống, làm lộ ra bờ vai thon nỏ nà lại trắng muốt, cảm của Dinh Hạo lướt nhẹ qua lại trên vai Mạc Nhi.

“vẫn không chịu thích sao”

“không thích ”

Mạc Nhi nhắm chặt hai mắt lại, cương quyết lắc đầu. Dinh Hạo lúc này có chút khó chịu vì sự ương ngạnh của Mạc Nhi, hần mỉm cười xảo quyệt.

Tay bắt đầu luồn vào bên trong y phục, xuyên qua chiếc yếm mỏng của Mạc Nhi, khóa trụ một bên ngực mềm mại, rồi bắt đầu vuốt ve, xoa nắn.

Cảm nhận được một bên ngực đang nóng dần lên, theo nhịp điệu tay của Dinh Hạo, mà phập phồng lên xuống, lý trí bảo nàng nên đẩy hắn ra, nhưng cả người lại không còn chút sức lực nào, càng khao khát nhiều hơn.

Môi hắn chậm chậm lướt dọc lên theo chiếc cổ trắng của nàng, hơi thở của hắn nhiều lần phả vào tai nàng, bàn tay quái ác lại từ ngực nàng di chuyển lên trên, cuối cùng dừng lại, và hắn thủ thủ vào tai nàng, giọng điệu lười biếng kéo dài.

“nếu không thích, tại sao chỗ này lại đập nhanh như vậy”

Mạc Nhi đang đắm mình hưởng thụ sự ôn nhu vuốt ve của Dinh Hạo, nhưng khi nghe được những lời này của hắn, liền mở mắt ra, lại nhìn thấy nụ cười đắc ý của hắn, mới nhận ra bộ dáng vừa rồi của nàng mất mặt đến mức nào.

Nàng bật người đứng dậy, rồi chỉnh sửa lại y phục, tức giận cùng xấu hổ xen lẫn Mạc Nhi chỉ một cách...

“vương gia! nô tì về trước” Mạc Nhi nói xong, không kịp đợi Dinh Hạo đồng ý, tức giận bước đi.

Hắn luôn thích trêu chọc nàng, nàng càng xấu hổ thì hắn càng vui sao, Mạc Nhi mang trong lòng một cổ tức giận rời khỏi.

“vậy còn ván cờ này thì sao” Dinh Hạo nhìn theo bóng lưng Mạc Nhi lớn tiếng gọi.

“tự người chơi đi...”

“một mình thì làm sao mà chơi”

Bạch Thủy đình- ban đêm

Bầu không khí về đêm vốn dĩ đã rất yên lặng, khắp nơi đều lạnh lẽo âm u, gió từng cơn thổi qua làm lạnh cả sóng lưng, nhưng cũng không lạnh bằng thái độ của Dinh Hạo lúc này.

“Nói tiếp”

“Vương gia! một tháng trước trấn An Bình có một trận bão lớn, nhà kho của tiệm gạo Vĩnh Phúc cũng vì vậy mà bị sét đánh sập”

“sáng hôm sau khi mọi người phát hiện ra thì tất cả số gạo trong kho đã bị hư” Đỗ Bình dừng lại, ánh mắt do dự nhìn Dinh Hạo, sau đó nói tiếp

“nhưng rất kì lạ, Lương Bá không cho phép mọi người tiết lộ sự việc này ra bên ngoài, tiệm vẫn mở cửa buôn bán bình thường, xem như chưa có chuyện gì xảy ra”

“Cạch..cạch..!!”

Bầu không khí lại trở nên im lặng, Dinh Hạo lạnh lùng nhìn Đỗ Bình, không nói lời nào .

“số gạo triều đình chuyển đến trấn An Bình cũng bị nước mưa làm cho hỏng, là sự trùng hợp”

“người còn điều tra được gì” Dinh Hạo lên tiếng hỏi.

“vương gia! có một chuyện ta cảm thấy rất kỳ lạ”

“kỳ lạ ở điểm nào” Dinh Hạo có chút hiếu kì nhìn Đỗ Bình.

“vương gia! ta tin chắc loại gạo lần trước Lương Bá bán cho ta là gạo Thanh Lương đặc sản của huyện Lương Thành”

“người dám chắc” Dinh Hạo kinh ngạc nhìn Đỗ Bình.

“Ta là người Lương Thành, nên không còn lạ gì với gạo quê nhà, mọi người đều biết từ trấn An Bình đến huyện Lương Thành rất xa, vậy tại sao Lương Bá phải bỏ công phí sức nhập gạo Thanh Lương về tiệm, cũng không phải là loại gạo ngon nhất, lại thêm phí vận chuyển không phải hẳn sẽ thua lỗ sao”

“còn nữa khi thảo dân vừa nhắc đến gạo Thanh Lương về mặt của hẳn rất kì lạ ...là lo sợ ” Đỗ Bình chậm chạp lý giải, sau đó dừng lại nhìn Dinh Hạo

Gạo Thanh Lương là loại gạo mà triều đình đã chuyển đến trấn An Bình, như lời Đỗ Bình nói vừa rồi, càng làm cho Dinh Hạo hẳn thêm nghi ngờ .

“gạo Thanh Lương đáng lý ra phải ở trong huyện nha, vậy tại sao lại xuất hiện trong tiệm của Lương Bá ”

Dinh Hạo bỏ điều đang nghi hoặc lại, chuyển hướng sang người Đỗ Nương, lập tức Đỗ nương lên tiếng.

“Dương thị ngày thường tiêu sài rất cần kiệm, không có gì là hoang phí, chỉ duy nhất một lần nàng ta dùng 200 lượng mua một cây trầm” Đỗ nương dừng lại nhìn Dinh Hạo sau đó nói tiếp

“nhưng Dương thị thường háy lên lút vào phủ của Lương Bá, không biết ả làm gì trong đó, tới mấy canh giờ sau mới bước ra”

Phu thê Đỗ thị sau khi bẩm báo xong chỉ có thể đứng yên, chờ xem phản ứng của Dinh Hạo, nhưng chỉ nghe thấy âm thanh của cây quạt không ngừng gõ vào mặt bàn.

”cạch! cạch...!!!

Dinh Hạo bỗng dừng tay, khoe miệng nhếch lên nhìn ra ngoài đình.

“người ra đi..”

“vào...!!!”

Vô Tình từ đâu không biết lập tức bay ra, quỳ xuống trước mặt Dinh Hạo lớn tiếng hành lễ.

“thuộc hạ tham kiến vương gia”

“chuyện bốn vương nhờ người điều tra, kết quả ra sao” Dinh Hạo chậm rãi lên tiếng.

“bẩm vương gia, Lương Bá và Dương đúng là có mối quan hệ mờ ám, không dám cho người khác biết”

Vô Tình vừa lên tiếng, thì ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía hẳn, chờ hộp chờ nghe. Đặc biệt là phu thê của Đỗ Bình

“vậy thật ra bọn họ có quan hệ gì” Đỗ Bình nóng lòng lên tiếng.

“có phải bọn họ là...” Đỗ Nương phần khích nhìn Vô Tình, giữa nam và nữ còn có mối quan hệ gì không dám cho người khác biết chứ, hỏi đứa trẻ nó còn có thể trả lời.

Vô Tình hơi sững sờ, không biết từ đâu xuất hiện ra một đôi phu thê này, nhưng vương gia để họ đứng đây, chắc chắn là người nhà.

“Lương Bá thật ra là....là... tiểu đệ thất lạc nhiều năm của Dương thị”

“Trời...!!!” Đỗ nương có chút hụt hẫng, muốn té sau khi nghe Vô Tình nói xong.

“hóa ra là tỷ muội, còn tưởng là phát hiện được đôi gian phu dâm phụ, đúng là phí công rình mò suốt mấy ngày”

“Dương thị rất yêu thương người đệ đệ này, còn vì hẳn mà nhiều lần gánh nợ thay , tháng trước Lương Bá nợ sòng bạc Hắc Long một vạn lượng, nhưng không biết bằng cách nào, hẳn đã trả sạch số nợ”

Bây giờ mọi người đã làm xong phần việc của mình, chỉ còn mỗi Dinh Hạo.

“vương gia! tiếp theo chúng ta nên làm sao”

Dinh Hạo mỉm cười lại không nói năng gì ánh mắt toát lên vẻ ngoan độc.

“còn có thể làm gì, nếu không vào hang bắt rắn, thì chờ nó bò ra vậy”

Lương Phủ

Bên ngoài ánh mặt trời đã lên đến đỉnh đầu nhưng trong phòng vẫn có người vẫn còn ngủ, người nòng nặc mùi rượu, dáng ngủ cực khó coi.

“cốc! cốc...!!!”

Quản gia trong phủ liên tục gõ cửa nhưng không thấy Lương Bá trả lời, vội đẩy cửa bước vào trong.

“Két..t...”

Bước vào phòng, quản gia lập tức chạy thẳng đến đầu giường, kêu gào...

“công tử!”

“vương gia đến rồi, người mau mà tỉnh dậy đi”

“Công tử! công tử”

Nhưng vẫn không thấy Lương Bá có phản ứng, quản gia hết cách đành lôi hần xuống giường.

“đừng làm ồn ta, vương gia nào chứ, ta làm gì quen ai họ Vương” Lương Bá mơ màng lên tiếng, sau đó giật mình mở mắt ra nhìn quản gia.

“người nói cái gì” hần bật người đứng dậy.

“ây za...!!! là Hạo vương, hần đang ở đại sảnh chờ người”

.....

Trong đại sảnh.

Dinh Hạo vừa ngồi uống trà, vừa quan sát xung quanh, chỉ có thể lắc đầu, mỉm cười.

“nếu đem phủ của Dương Phàm ra so sánh với nơi này, thì chẳng khác nào ổ chó”

“thảo dân tham kiến vương gia”

Lương Bá chạy vào trong dáng vẻ xóc xếch, hài cũng chỉ mang mới có một chiếc, vội vã hành lễ trước Dinh Hạo.

“bình thân” Dinh Hạo đặt tách trà xuống nhìn Lương Bá.

“đa tạ vương gia” Lương Bá run rẩy đứng dậy, rồi nép sang một bên, cúi đầu nhìn xuống.

“không biết vương gia có chuyện gì cần dặn, mà phải đích thân đến đây”

“cần dặn thì không dám, chỉ có chuyện muốn nhờ vả ông chủ Lương” Dinh Hạo khéo miệng nhếch lên, nhìn Lương Bá.

“xin vương gia cứ nói, thảo dân sẽ hết sức phối hợp”

“vậy bổn vương nói thẳng, chắc ông chủ Lương cũng nghe chuyện số gạo mà triều đình chuyển đến trấn An Bình đã bị móc, không đủ gạo tiếp tế cho người dân trong trấn, khiến nhiều người dân di cư phải chịu nhịn đói”

“tại sao lại nói vấn đề này với hần, chẳng lẽ tên Hạo vương này đã điều tra được gì rồi sao” Lương Bá sắc mặt lo lắng, nhìn Dinh Hạo.

“đúng là có tật giật mình” Dinh Hạo quan sát vẻ mặt của Lương Bá, cũng biết hần đang suy nghĩ điều gì, trong bụng mỉm cười, nhưng vẫn tỏ ra nghiêm túc, nhìn thẳng vào Lương Bá.

“ta được biết tiệm gạo của ông chủ Lương đây là lớn nhất nhì trấn An Bình, nên muốn người quyền góp một ít gạo cho triều đình giúp đỡ dân tị nạn, ý người như thế nào”

“thì ra là vậy...” Lương Bá sau khi nghe Dinh Hạo nói xong liền thở phào, cả người nhẹ nhõm, còn tưởng chuyện gì ghê ghớm, hại hấn sợ đến run người.

“thảo dân là con dân Lãng Thiên quốc, nếu triều đình cần đến, thảo dân đương nhiên sẵn lòng giúp đỡ” Lương Bá mạnh dạn lên tiếng.

“vậy bốn vương thay mặt triều đình, đa tạ ông chủ Lương” Dinh Hạo mỉm cười lên tiếng.

“cộp..cộp..!!”

Từ bên ngoài một tì nữ bưng một khay trà tiến vào trong, sau khi dâng trà cho Dinh Hạo cùng Lương Bá thì nhanh chóng rời khỏi.

“vương gia đừng quá khách sáo, tất cả là chuyện mà thảo dân nên làm...ha..a..!!!”

“ông chủ Lương cũng là người thuận tay trái”

Lương Bá ngơ ngẩn về sự quan tâm bất ngờ của Dinh Hạo, khờ khạo mà gặc đầu.

“Dạ..dạ phải”

Lương Bá cầm tách trà lên định uống tiếp, nhưng Dinh Hạo không để yên cho hấn dễ dàng như vậy.

“chuyện này cũng thật trùng hợp, phu nhân của Dương huyện lệnh cũng là người thuận tay trái” Dinh Hạo tỏ vẻ kinh ngạc, dừng lại nhìn Lương Bá, nói tiếp

“nhưng mà... bốn vương càng nhìn thì càng thấy hai người có nhiều điểm rất giống nhau” Dinh Hạo chậm chậm lên tiếng.

“ha..a..!!!”

“chỉ là người giống người...người giống người mà thôi” Lương Bá nắm chặt tách trà, gượng cười lên tiếng.

“vậy sao”

Hấn đưa tách trà lên miệng uống cạn, nhưng Dinh Hạo lại tiếp tục lên tiếng nữa, lần này là nước trà trong miệng hấn cũng muốn phun ra.

“bốn vương lại nghe nói trong tiệm ông chủ Lương có bán gạo Thanh Lương, không biết chuyện này có đúng không” Dinh Hạo vừa nói vừa dò xét sắc mặt của Lương Bá.

“trong tiệm thảo dân làm gì có loại gạo đó, lời đồn đại ở đâu cũng có, vương không nên tin” Lương Bá cố gắng nuốt trà vào miệng, liên tục phủ nhận. Đánh chết hấn cũng không dám thừa nhận tiệm hấn bán gạo Thanh Lương.

“bốn vương cũng không tin vào lời đồn cho mấy, huyện Lương Thành năm nay ủa màng thất thu, đem tất cả gạo trong huyện dâng lên cho triều đình còn chưa đủ số lượng triều đình yêu cầu, thì làm gì có dư mà xuất hiện trong tiệm ông chủ Lương đây, bốn vương nói có đúng không” Dinh Hạo nhìn Lương Bá mỉm cười chậm chậm lên tiếng.

“Choang...ng...!!”

Tách trà trên tay Lương Bá cuối cùng cũng đã rơi xuống đất. Hấn cũng không bận tâm nhặt lên, hai tay đang run rẩy lau mồ hôi trán.

“chết ! lần này là tiêu thật rồi”

“thảo dân thật thất lễ, làm vương gia chê cười” Lương Bá lo sợ Dinh Hạo nghi ngờ, nên nhanh chóng nhặt tách trà lên.

Dinh Hạo cảm thấy rất thích thú, chơi trò mèo vờn chuột với tên này ,vui hơn nhiều so với Dương Phàm.

“nhưng mà người đó cứ khẳng định mấy hôm trước đã mua gạo Thanh Lương ở tiệm ông chủ Lương đây, còn do chính ông chủ Lương bán cho hấn...”

Tay chân Lương Bá bắt đầu run rẩy, may mắn hấn đang ngồi trên ghế nếu không đã ngã từ lâu.

“ha..a..!!!! sao...sao có thể chứ, chắc chắn là hấn đã nhìn lầm thảo dân với người nào đó, không chừng đã đi nhầm tiệm cũng nên” Lương Bá khéo miệng co rút, lời nói trở nên lấp bắp.

“người đó còn đang ở trong ngôi miếu hoang nếu ông chủ Lương không tin, ngày mai ta sẽ dẫn hấn đến đây, biết đâu đúng như lời ông chủ Lương là sự hiểu lầm”

“đúng vậy, chắc chắn là sự hiểu lầm”

Lương Bá bàn tay vô thức mà cầm tách trà trên bàn đưa lên miệng, định uống nhưng chợt nhận ra bên trong đã không còn trà. Ngại ngần nhìn Dinh Hạo.

Đêm tối, trăng sáng, cảnh vật yên tĩnh vắng vẻ ...

Lại có một đoàn người ngựa đang lén lút vận chuyển hàng ra khỏi cửa thành. Dẫn đầu là một nam tử trang phục sang trọng.

“nhanh lên! phải xong trước khi trời sáng”

Lương Bá đi trước liên tục hối thúc những người phía sau, không muốn kinh động mọi người xung quanh nên hấn không dám nói lớn tiếng.

Khi Lương Bá đi đến cổng thành thì đã có một đám người chào đón hấn phía trước. Hấn nhìn thấy những người trước mặt, còn tưởng là người mình, vui vẻ đưa tay lên vẫy chào.

“sao các người đến sớm vậy...”

Nhưng họ lại tỏ thái độ rất kì lạ nhìn hấn, ra ám hiệu gì đó. Lương Bá không hiểu xảy ra chuyện gì, vẫn đi về phía trước khi hấn đến nơi thì mới biết.

“Roẹt....roẹt...!!”

Vô số thanh đao chĩa vào người hấn, bây giờ Lương Bá mới nhận ra hấn đã bị bao vây.

“sao...sao người còn sống” Lương Bá nhìn người trước mặt, khiến hấn bất ngờ nói không thành câu.

Sát thủ của hấn đã phái đến ngôi miếu hoang giải quyết tên này, nhưng tại sao hấn lại còn mạng xuất hiện ở đây.

“trời tối như vậy, không biết ông chủ Lương tại sao lại muốn ra thành” Đỗ Bình dừng lại nhìn lên trời, rồi mỉm cười nhìn Lương Bá

“ta...” Lương Bá chưa kịp mở miệng, thì binh lính đã bao kè đao vào cổ hấn và tịch thu tất cả số gạo.

“bắt hết tất cả họ lại”

*** hết chương 13***

14. Chương 14 : Cải Tà Quy Chính

Chương 14: Cải tà quy chính

Dương Phủ

Trong phòng Dương Phàm thì đứng ngồi không yên, đi qua đi lại, có lúc lại dừng lại thở dài, nhìn hấn mà Dương thị chống cả mặt.

“chàng ngồi xuống đã, cứ đi tới đi lui làm thiếp hoa cả mắt” Dương thị nhăn nhó nhìn Dương Phàm, khó chịu ra mặt.

“nàng...” Dương Phàm dừng lại, tức giận chỉ tay vào Dương thị không biết phải nói gì.

“chàng đừng giận, chàng biết hẳn là người thân duy nhất của thiếp” Dương thị đứng dậy kéo Dương Phàm ngồi xuống.

“nàng yêu thương đệ đệ ta có thể hiểu, nhưng trộm ngân lượng triều đình là tội chết”

“trước sau đều là đường chết, thiếp làm gì có nhiều ngân lượng như vậy, chàng biết rõ nếu không giúp Bá đệ, hẳn sẽ bị người sòng bạc Hắc Long chém chết, thiếp làm sao ăn nói với phụ mẫu dưới suối vàng”

“tiểu đệ nàng sớm muộn cũng hại chết chúng ta, nàng có biết hẳn vừa làm chuyện hay ho gì không” Dương Phàm chưa kịp nói xong thì Dương Thị đã chen ngang.

“Bá đệ lại gây ra chuyện gì” Dương thị lo lắng cướp lời của phu quân.

“tiểu đệ quý hóa của nàng, hẳn rất lợi hại, đem luôn gạo cứu tế ra bán cho người dân trong trấn”

“cái gì...” Dương thị bất ngờ đứng dậy, hét toán lên

Thì lúc này...

“ầm...m...m”

Cánh cửa bị đá văng ra, phu thê Dương thị đều giật mình nhìn ra cửa. Một đám quan binh tay cầm đao, mặt lạnh như băng đang hùng hổ tiến vào, vừa nhìn phu thê Dương Phàm, họ lập tức bắt ngay.

“các người... đang làm gì” Dương Phàm bị người ta bắt trói vô cùng tức giận.

“không được động vào ta...mau...mau buông tay ra” Dương thị thì la hét inh ỏi.

Mặc cho phu thê Dương thị la khan cả cổ, nhưng đám quan binh vẫn không nói năng gì, lôi họ ra khỏi phủ, số còn lại thì tiếp tục lục soát khắp nơi, từ miêng ngói cho đến viên gạch, đều không bỏ sót.

“các người có biết ta là ai không, mau buông tay ra”

Dương thị thì không ngừng kháng cự, vùng vẫy cho tới khi...

“tìm thấy rồi” Một tên quan binh bắt ngờ lên tiếng

Mọi người đều lập tức quay sang nhìn tên quan binh vừa rồi, chỉ thấy trên tay hắn đang cầm một túi đồ.

“đi thôi”

Phu thê Dương Phàm lúc này chỉ biết ngơ ngác nhìn nhau, và cũng không còn giấy dựa nữa, mặc cho quan binh kéo họ ra khỏi phủ. Bởi vì họ hiểu rõ hơn ai hết, thứ bên trong là thứ gì.

Công đường trấn An Bình.

Dân chúng trong trấn đang vây kín cửa, quan binh phải cố sức mới có thể vượt qua đám đông lôi phu thê Dương Phàm vào bên trong.

“buông ta ra, các người có biết mình đang bắt ai không” Dương Phàm liên tục kêu gào.

“Ầm..m!!”

Hắn bị ném xuống đất, bàng hoàng nhìn xung quanh, sau đó dừng lại tại chỗ ngồi quen thuộc ở chính diện, mỗi khi hắn thăng đường xử án thì luôn ngồi ở đó, nhưng người ngồi lúc này không phải hắn.

“vương gia! chuyện này là sao” Dương Phàm nhìn thẳng Dinh Hạo.

“dẫn hắn vào đây” Dinh Hạo khoé miệng nhếch lên, lạnh lùng lên tiếng.

Có hai quan binh bước ra, dẫn Lương Bá đi vào, chỉ có một đêm mà trong Lương Bá đã tàn tạ rất nhiều. Hắn ngơ ngác đi vào như người mất trí, vừa nhìn thấy hai người ngồi giữa, Lương Bá vội chạy đến nắm chặt tay Dương thị.

“tỷ tỷ hãy cứu đệ, họ nói sẽ chém đầu, là chém đầu đó, đệ rất sợ” Lương Bá quần trí liên tục kêu gào như người điên.

“hu...u...!!”

“ông chủ Lương! nói bậy bạ gì đó, ai là tỷ tỷ của ngươi” Dương Phàm cố gắng tách Lương Bá ra khỏi người Dương thị.

“tỷ phu cứu đệ, cứu đệ đi” Lương Bá lại quay sang cầu xin Dương Phàm.

Dương Phàm trợn mắt nhìn Lương Bá, giận dữ không thể hiểu chuyện gì đã xảy ra, nếu tiếp tục không biết tên ngốc này nói ra chuyện gì.

“Tỷ phu, tỷ tỷ ! cứu đệ, đệ không muốn chết”

“ông chủ Lương buông tay...”

Huyện đường vì sự giằng cò giữa Lương Bá và Dương Phàm mà trở nên nháo nhào, dân chúng bên ngoài thì xì xào to nhỏ.

“Ầm! Ầm!!!”

Dinh Hạo cầm thanh gươm đập mạnh vào bàn, bầu không khí mới trở nên yên lặng.

“Dương huyện lệnh! ngươi có gì cần giải thích với bốn vương” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Dương Phàm.

“hạ quan đang ở phủ, lại bị một đám quan binh xem như tội phạm lôi kéo đến huyện đường, lại gặp ông chủ Lương thần trí bất minh ăn nói lung tung tại đây, hạ quan cũng không hiểu chuyện gì đang diễn ra, không biết vương gia muốn hạ quan giải thích điều gì” Dương Phàm giảo hoạt nhìn Dinh Hạo.

“đúng là con cáo già, đến nước này mà vẫn còn lớn giọng” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Dương Phàm

“vậy số ngân lượng này ngươi nói sao”

“Cách..ch...!!”

Dinh Hạo thả đồng ngân lượng mà quan binh lục soát được, trước mặt hắn. Dương Phàm ánh mắt lộ chút lo sợ, sau đó nhìn thẳng Dinh Hạo cố tỏ ra bình tĩnh, giọng điệu rành mạch rõ ràng.

“đây là ngân lượng mà phu thê hạ quan tích góp nhiều năm, không biết có gì khả nghi”

Dinh Hạo mỉm cười nhìn Dương Phàm sau đó liếc nhìn Lương Bá.

“có một chuyện rất là trùng hợp, số nợ mà Lương Bá thiếu của sông bạc Hắc Long” rồi hắn lướt qua người Dương thị nói tiếp.

“và cây trâm hồng ngọc hai trăm lượng mà Dương phu nhân mua ở Ngọc Bảo trai” sau cùng là dừng lại trên đồng ngân trước mặt Dương Phàm

“cùng với số ngân lượng mà quan binh lục soát được ở phủ của Dương huyện lệnh ngươi, vừa đúng con số hai vạn lượng, mà triều đình đem cứu trợ, ngươi giải thích sao về chuyện này” Dinh Hạo tức giận nhìn Dương Phàm, thấy người ngồi dưới công đường vẫn bất động, lớn tiếng quát

“Ầm...!!”

“hay cho Dương Phàm...Lương Bá đã thừa nhận tất cả tội lỗi, mà ngươi vẫn ngoan cố không nhận”

“vương gia! người nói gì hạ quan không hiểu, thần trí Lương Bá đang bất minh, lời nói của hắn sao có thể là bằng chứng”

“vậy đêm khuya Lương Bá chuyển một lượng lớn gạo Thanh Lương ra khỏi trấn, ngươi giải thích sao”

“ngươi đừng nói với bốn vương ngươi không biết, gạo Thanh Lương là gạo cứu trợ mà triều đình chuyển đến trấn An Bình, không phải ngươi đã bẩm báo lên triều đình số gạo đó đã bị móc, vậy tại sao lại xuất hiện trong tiệm của Lương Bá”

“vì sao trong tiệm hần có gạo Thanh Lương hạ quan làm sao biết được, còn chuyện hần ban đêm chuyển gạo ra ngoài, thì liên quan gì tới hạ quan ” Dương Phàm bắt đầu lo sợ, giọng nói lắp bắp nhưng vẫn cố cãi lý với Dinh Hạo.

“Dương Phàm ơi là Dương Phàm ngươi vẫn không nhận tội, để bốn vương cho ngươi xem thứ này” Dinh Hạo khoe miệng nhếch lên, liếc nhìn Dương Phàm, rồi quay sang nhìn Đỗ Bình.

“đem vào đây” Đỗ Bình lớn tiếng la lệnh cho quan binh.

Hai quan sai khiêng vào một bao gạo, đó là một trong số những bao gạo mà họ đã tịch thu được từ chỗ Lương Bá đêm qua, trên bao gạo còn đóng một con dấu màu đỏ của triều đình.

“đây là bao gạo bốn vương lục soát được từ chỗ Lương Bá, vậy bây giờ đã liên quan đến ngươi chưa” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Dương Phàm.

Dương Phàm nhìn thấy bao gạo trước mặt, vẻ mặt bắt đầu thay đổi, lộ ra sự lo sợ, tức giận liếc nhìn Lương Bá đang núp sau Dương thị.

“bây giờ ngươi đã có thể giải thích với bốn vương, tại sao trên bao gạo tịch thu từ chỗ Lương Bá lại có ấn kí của triều đình”

Dương Phàm lúc này hoàn toàn cứng họng, không còn gì để biện minh

“số gạo này dùng để đem đi cứu trợ nạn dân, nhưng ngươi lại cả gan lộng già thành chân, đem gạo hư để đánh lừa triều đình”

“Ầm..m!!”

“ngươi còn gì để giải thích”

Dinh Hạo liếc nhìn Dương Phàm, giọng nói uy nghiêm khiến người dưới công đường càng hoảng loạn.

“hạ quan không còn gì để nói”

Nửa canh giờ sau....

Dương Phàm được quan binh áp giải ra ngoài, khi hần bước ra thì liền nhận được thái độ khinh bỉ phỉ nhổ của mọi người, hần rất xấu hổ mà cúi mặt bước đi, còn nghe được những lời ca ngợi của mọi người.

“Hạo vương! Hạo vương! vạn tuế” dân chúng bên ngoài liên tục kêu gào tán thưởng Dinh Hạo.

Khi jấn được bổ nhiệm làm tri phủ trấn An Bình, một lòng muốn làm một vị quan phụ mẫu của dân, nhưng nhiều năm thanh liêm đối lại hần chẳng được gì, đồng liêu xa lánh.

Quan lại bao che lẫn nhau, ức hiếp dân lành, nếu hần không trở thành một người trong số họ thì từ lâu đã bị họ đào thải, một mình hần có thể thay đổi được gì.

Dương Phàm quay lưng lại nhìn Dinh Hạo, ánh mắt đầy trân trọng và ngưỡng mộ, hần nhìn trời cao mà mỉm cười, sau đó xoay người thông thả bước đi. Không oán không hận

“ha..a..!!!”

Đại lao trấn An Bình

“uống..!!”

“ha..a..!! rượu này thật ngon”

Một đám sai nha đang uống rượu say sưa, thì bỗng nhiên họ cảm thấy sự ngọt ngào khó thở

Khi họ nhận ra thì khắp nơi đã toàn là khói. Họ hoảng loạn, vừa chạy vừa kêu gào.

“Cháy! cháy ...!!!”

“người đâu! Mau dập lửa”

Tất cả sai nha nhanh chóng chạy khỏi ngục, chỉ lo bảo toàn tính mạng bản thân, mà quên mất trong ngục còn có ba phạm nhân vừa mới bị bắt giữ sáng nay.

“cứu chúng tôi với”

“đừng bỏ đi, mau cứu chúng tôi”

Lương Bá liên tục kêu gào, nhưng không ai nghe đến lời của hắn, Dương thị thì hô hấp khó khăn, yếu đuối nằm trợn trong người Dương Phàm.

“phu nhân nàng không sao chứ” Dương Phàm ôm chặt Dương thị.

“thiếp không..” Dương thị chưa kịp nói xong đã ngất xỉu.

“phu nhân...!!”

Đột nhiên có một hắc y nhân, tay cầm thanh kiếm dài sáng bóng, đi về phía họ. Hắn đứng bên ngoài song cửa, nhìn chăm chăm vào đám người của Dương Phàm, từ từ vung canh kiếm lên, ánh mắt đầy sát khí.

“Á.a...!!!”

“đại hiệp! xin đừng giết chúng tôi” Lương Bá lo sợ nhìn hắc y nhân liên tục cầu xin.

“ai lại muốn mạng hắn” Dương Phàm lúc này hắn không còn lo sợ gì cả, hắn chỉ tò mò nhìn hắc y nhân.

Nhưng hành động tiếp theo của hắc y nhân làm họ rất bất ngờ, hắn vung kiếm lên chém mạnh xuống..

“ầm...!!”

Thứ mà hắc y nhân chém chính là hai cánh cửa của đại lao, chỉ một nhát mà cánh cửa đã vỡ đôi ra.

“đi theo ta”

2 ngày sau

Khí trời vô cùng nóng bức, nhưng cũng không nóng bằng cảnh tượng đang diễn ra.

“mọi người cứ từ từ, ngân lượng này ai cũng có, không cần chen lấn” Tiểu lục tử liên tục kêu gào, khan cả tiếng.

“đừng chen lấn”

“đừng xô đẩy, coi chừng té”

Dân chúng trong trấn đều tập hợp về đây, đây là đợt phát cháo cuối cùng mọi người, do chiến sự giữa Bích Lăng quốc và Mạc Y quốc đã kết thúc, triều đình đã hạ thánh chỉ xuống các huyện nha, cho phép dân chúng quay trở về còn hỗ trợ kinh phí đi đường.

Mạc Nhi cùng Đỗ nương một bên phát cháo, còn bên kia Tiểu lục tử và đang phát ngân lượng cho mọi người.

Cảnh tượng có chút hoảng loạn, ồn ào. Mọi người rất vui mừng, khi họ có thể quay lại quê cũ, lại được Hạo vương cấp cho rất nhiều ngân lượng làm lộ phí lên đường, số dư còn lại họ có thể bắt đầu lại nên rất háo hức, không để ý đến lời nói của tiểu lục tử.

Đỗ Bình và Dinh Hạo đang đứng một bên quan sát, từ sáng giờ Đỗ Bình hắn có chuyện thắc mắc mà không biết phải mở lời như thế nào, thỉnh thoảng liếc sang người đứng bên cạnh “số ngân lượng cứu trợ của triều đình sẽ không nhiều đến vậy..lại nói Lương Bá đã dùng hết một nửa, số ngân lượng lục soát từ phủ của Dương Phàm cũng hao hụt không ít, vậy số ngân lượng này đâu ra”.

“vương gia! tất cả số ngân lượng này...” Đỗ Bình vừa lên tiếng nhưng khi quay sang lại không thấy Dinh Hạo đâu.

Đỗ Bình quan sát xung quanh thì phát hiện Dinh Hạo đang đứng cùng với một tiểu cô nương cách hẳn không xa.

“vương gia! Lan nhi muốn đi theo vương gia” Lan nhi ôm chặt lấy Dinh Hạo, hai mắt ngấn lệ muốn khóc.

“nhưng nếu đi theo bốn vương, gia gia và mọi người sẽ rất nhớ người” Dinh Hạo cúi xuống, lau đi nước mắt trên mặt cô nhóc vừa dỗ dành, vừa nhìn gia gia bên cạnh.

“Lan nhi! đừng quấy rầy vương gia” gia gia của Lan nhi đứng phía sau vội lên tiếng rồi kéo Lan Nhi ra, quay sang nhìn Dinh Hạo.

“xin vương gia thứ tội, trẻ con không hiểu chuyện”

Dinh Hạo chưa kịp phản ứng gì trước lời của ông lão thì hành động tiếp theo của Lan Nhi làm hắn bất ngờ.

“chụt..t..!”

Lan nhi chạy đến, đặt một vòng hoa lên cổ Dinh Hạo, hôn lên trán hắn.

“vương gia! Lan nhi còn nhỏ không xinh đẹp bằng Mạc Nhi tỷ nhưng khi lớn lên nhất định sẽ đẹp hơn Mạc nhi tỷ, vương gia hãy chờ Lan nhi, Lan Nhi sẽ gả cho người”

“ha..a..!!!”

Mọi người xung quanh nhìn thấy hành động ngây ngô của Lan nhi, và vẻ mặt ngơ ngác của Dinh Hạo đều không nhận được đều bật cười, riêng chỉ có một người rất khó chịu nhìn Dinh Hạo.

Lan nhi lúc này mới cảm thấy xấu hổ, vội xoay người bỏ chạy nhưng giữa chừng lại quay đầu lại nhìn Dinh Hạo lớn tiếng kêu gào.

“vương gia! phải chờ ta...”

Dinh Hạo vẫn ngẩn người đứng đó, không tin vào những gì vừa nghe được “có phải hắn vừa được một con nhóc tỏ tình”

“Ầm..m!!”

Mạc Nhi đi tới tức giận, cố ý va vào người Dinh Hạo, đẩy hắn ra, rồi đi thẳng lên xe ngựa, không hề để ý gì đến Dinh Hạo phía sau.

“ha! Ha! Ha.....!!!!”

“các người cười đủ chưa” Dinh Hạo tức giận lên tiếng nhìn đám người họ, rồi chạy đuổi theo Mạc Nhi.

“Mạc Nhi! đợi ta”

“ha..ha...!!!”

Nhưng bọn họ vẫn cứ tiếp tục cười.

Sòng bạc Hắc Long.

Một thiếu niên dáng vẻ rất vội vàng, chạy đến trước cửa một căn phòng cuối hành lang.

“cốc..cốc..cốc!!”

Thiếu niên liên tục đập cửa dồn dập, càng lúc âm thanh càng lớn, làm kinh động tất cả mọi người. Từ trong phòng một hán tử bộ dáng thô kệch, nửa thân trên trần trụi, tức giận đẩy cửa bước ra.

“là tên khốn nào! phá giấc ngủ của lão tử, có muốn...” hán tử tức giận nắm lấy cổ áo của người thiếu niên quát tháo nhưng khi nhận ra người trước mặt là ai, thì vẻ mặt đã không còn tức giận.

“nhị đệ! sao lại là đệ, có chuyện gì sao” vị hán tử đẩy người kia ra, khó chịu nhìn thiếu niên.

“đại ca! chuyện lớn rồi” người thiếu niên hốt hoảng, nhìn hán tử trước mặt.

“chuyện gì, tam đệ đánh người hay tứ muội lại ra ngoài trêu ghẹo nam nhân”

Hán ngáp một hơi dài, lưỡi biếng lên tiếng, nhưng chưa kịp nói xong thì đã bị người kia nói chen vào.

“tất cả đều không phải” thiếu niên lớn tiếng cắt lời vị hán tử nhưng lại không can đảm nói tiếp.

“vậy thật ra là chuyện gì” vị hán tử bắt đầu lộ ra sự nóng lòng cùng khó chịu nhìn thiếu niên lớn tiếng nói.

“tất cả ngân lượng của chúng ta đều mất hết”

Một giây sau đó....

“Á...A.....Á...!!!”

Khu rừng trúc cách trấn An Bình năm mươi dặm.

Xe ngựa Dinh Hạo đang dừng lại tại một bìa rừng, phu thê Đỗ Bình thì đang sửa sang lại hành lý và cho ngựa ăn cỏ.

Bên trong xe ngựa thì không khí căng thẳng, chẳng ai nói lời nào,

Mạc Nhi ngồi vào một góc nhìn ra cửa sổ, vẻ mặt hờn dỗi. Dinh Hạo ngồi kế bên nhìn nàng thở dài ” trước đây hắn không tin nhưng giờ hắn đã hiểu, phụ nữ là người không nói lý lẽ, nhất là phụ nữ đang ghen càng không biết lý lẽ”.

“Mạc nhi”

Mỗi lần Dinh Hạo xích lại gần thì Mạc Nhi lại tránh ra xa hơn, cuối cùng Mạc Nhi giận dữ trừng mắt nhìn hắn, rồi xoay người đứng dậy, vừa mới vén rèm đi ra thì bị Dinh Hạo kéo xuống.

“rầm...!!”

Mạc Nhi bất ngờ bị ngã vào người Dinh Hạo, hắn tranh thủ cơ hội ôm chặt nàng trong ngực, không cho phép nàng lẩn tránh.

“vương gia, thả ta ra” Mạc Nhi vùng vẫy, đẩy Dinh Hạo ra.

“thả nàng ra, để nàng bỏ đi sao”

Nhưng Dinh Hạo càng ôm lại càng chặt hơn, Mạc Nhi đành bất lực buông thả hai tay, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm .

Dinh Hạo thấy rất hài lòng khi thấy Mạc Nhi không còn kháng cự hắn, hăm mỉm cười:

“sao nàng lại tức giận”

“ta đâu có giận”

“vậy vẻ mặt này là gì” Dinh Hạo nhẹ nhàng xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Nhi lên để nàng có thể nhìn hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, đối diện với khuôn mặt anh tuấn của Dinh Hạo, Mạc Nhi đang giận không phải vì cô nhóc Lan Nhi mà là tức giận vì sự nhỏ nhen của bản thân.

“hắn là ai chứ, là một vương gia, xung quanh hắn đương nhiên sẽ có nhiều nữ nhân điều này nàng đã biết từ trước, chấp nhận hắn thì nàng phải chấp nhận luôn cả những nữ nhân cạnh hắn, nàng còn giận cái gì, mà nàng là gì của hắn, có tư cách gì mà ghen chứ” Mạc Nhi mỉm cười tự giễu cợt bản thân nàng.

Mạc Nhi quay người lại, hai tay choàng qua cổ Dinh Hạo, hôn lên đôi môi hắn, mỉm cười lên tiếng.

“như vậy người đã tin chưa”

Dinh Hạo bị hành động vừa rồi của Mạc Nhi làm cho ngạc nhiên, hắn khước miệng nhếch lên, ôn nhu nhìn nàng, giọng sủng nịnh: “đúng là tiểu yêu tinh”.

Dinh Hạo xoay người đặt Mạc Nhi dưới thân hắn, bàn tay hắn bắt đầu vuốt ve dọc theo khuôn mặt rồi dừng lại trên đôi môi đỏ mọng của Mạc Nhi.

“hôn không phải là như vậy, để ta dạy nàng”

“Vèo..o!!”

Hắn cúi người xuống, khi hai cánh môi vừa chạm vào nhau, thì rèm xe bị một bàn tay vén lên cao, ánh sáng bên ngoài lọt vào trong xe, làm cảnh tượng bên trong hiện rõ trước mắt mọi người.

“vương gia! nô tài đã tìm được...tìm được... nước”

Tiểu lục tử một tay cầm bình nước, một tay vén rèm xe, ánh mắt vẫn đang nhìn bình nước trong tay, hớn hở lên tiếng nhưng khi hắn ngẩng đầu lên nhìn vào xe ngựa, liền bị khựng lại.

Mạc Nhi đỏ mặt đẩy Dinh Hạo ra, xấu hổ bước xuống xe ngựa. Dinh Hạo liếc nhìn Tiểu lục tử đầy bất mãn.

“ngươi lại đây”

Dinh Hạo, đưa ngón tay lên ra hiệu cho tiểu lục tử tới gần. Tiểu lục tử cảm nhận được sự bất thường trong lời nói của Dinh Hạo, nhưng vẫn ngoan ngoãn bước lên xe ngựa.

Một giây sau đó...

“Á..Á..Á...!!!!”

“vương gia! tha mạng”

Xe ngựa lắc lư, và tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Lục vang ra khỏi xe.

“Mạc Nhi! tiểu lục tử sao vậy” Đỗ Nương tò mò nhìn Mạc Nhi.

“ta không biết” Mạc Nhi khuôn mặt vẫn còn rất đỏ nên chỉ cúi mặt xuống mà trả lời.

Tiểu lục tử vẻ mặt nhăn nhó, bước ra khỏi xe, chỉnh lại y phục trên người, rồi nhìn mọi người lớn tiếng.

“mọi người! chuẩn bị lên đường”

Sau khi mọi người chuẩn bị xong, thì Tiểu lục tử lập tức đánh xe ngựa.

“zá...a...!!”

Nhưng từ xa lại có một đôi nam nữ chạy ra, cản trước mặt, khiến hắn thắng gấp. Ngựa hí một tràng dài rồi dừng lại, làm mọi người bên trong kinh hãi không ít.

“hí...i...!!!”

Tiểu lục tử tức giận bước xuống xe, muốn xem người trước mặt là ai, nhưng khi nhìn thấy họ khiến hắn rất khó tin, trợn mắt há mồm.

“là người”

Phu thê Đỗ Bình cũng bước ra khỏi xe, muốn xem chuyện gì đang diễn ra nhưng khi nhìn thấy đôi nam nữ trước mặt, phản ứng không khác gì tiểu lục tử khi nãy.

“là họ”

Mạc Nhi nhìn hai người trước mặt, rồi quay lại nhìn Dinh Hạo, nàng tin chắc chuyện này có liên quan đến hắn, vì ngoài hắn ra sẽ không có ai có năng lực làm chuyện này, nhưng sao họ lại xuất hiện nơi này.

“tham kiến vương gia”

Phu thê Dương Phàm chạy đến trước quỳ xuống trước mặt Dinh Hạo hành lễ. Không chỉ có đám người Tiểu Lục mà Dinh Hạo cũng rất kinh ngạc.

“sao hai người còn ở đây”

Dinh Hạo hần nhớ đã dặn Vô Tình, nói họ phải rời khỏi trấn An Bình, trốn đi thật xa, tại sao họ lại ở đây, còn xuất hiện trước mặt hần.

“vương gia! ta đồng ý theo vương gia làm trâu làm ngựa, để báo đáp ơn đức của người” Dương Phàm liên tục dập đầu.

“Bộp..bộp..!!”

“vương gia! xin người thu nhận chúng tôi” Dương thị cũng dập đầu cầu xin theo Dương Phàm.

Mọi người xung quanh đều ngăn người khi nghe những lời vừa rồi của phu thê Dương Phàm.

“vương gia! là người cứu họ” Tiểu lục tử không tin vào những lời vừa nghe được, quay sang nhìn Dinh Hạo.

Dinh Hạo không quan tâm đến thái độ của mọi người, vì hần còn không hiểu sao lúc đó hần lại làm như vậy, suốt đêm đó hần không thể nào ngủ được, hình ảnh Dương Phàm khi bị áp giải khỏi công đường, nụ cười và thần thái của Dương Phàm lúc đó khiến hần nhớ mãi. Nên hần đã sai Vô Tình dựng ra một vụ hỏa hoạn trong ngục, rồi cho người loan tin là phu thê Dương Phàm đã chết trong đám cháy.

Dinh Hạo tiến lên nhìn phu thê Dương Phàm: “các người muốn đi theo bốn vương”

“phải! ân đức của vương gia ta sẽ không bao giờ quên, suốt đời này ta sẽ chỉ trung thành với vương gia, xin người thu nhận” Dương Phàm tỏ ra rất cương quyết nhìn Dinh Hạo.

“ta không cần người báo đáp, chỉ cần đừng xuất hiện trước mặt ta” Dinh Hạo lạnh lùng lên tiếng rồi xoay người bước đi.

Dương Phàm nhìn thấy thái độ vô tình của Dinh Hạo vẫn không từ bỏ ý định, hần rút một thanh thủy thủ ra trong người ra:

“vương gia! mạng ta thuộc về người, nếu người đã không cần, thì ta cần nó làm gì nữa” Dương Phàm cầm chặt thủy thủ hướng người hần đâm tới.

“Á! Phu quân” Dương thị kinh hãi hét lên, Dinh Hạo xoay người dùng tay hất bay cây thủy thủ xuống.

“Cạch..ch !!”

“vương gia! ta nghĩ hần đã thành tâm hối cải, người cũng nên cho hần một cơ hội” Mạc Nhi nhìn thấy hành động có hơi điên rồ của Dương Phàm, nghĩ đến thành ý của hần lại mềm lòng.

“Mạc Nhi! người đang nói gì, hần là người xấu, sao lại bảo vương gia thu nhận hần” Tiểu lục vội lên tiếng ngăn cản.

“con người ai chẳng có lúc lầm sai, quan trọng hần đã biết sửa sai, chúng ta cũng nên cho hần một cơ hội” Mạc nhi nói tiếp

“Đỗ Bình! người nghĩ sao” Dinh Hạo ánh mắt vẫn đang đặt trên người Dương Phàm.

“ta đồng ý với cách nói của Mạc Nhi nhưng ta tin vương gia cũng đã có chủ ý riêng của mình” Đỗ Bình mỉm cười nhìn bóng lưng Dinh Hạo lên tiếng.

Bầu không khí trở nên hồi hộp, mọi người đều im lặng cùng hướng Dinh Hạo chờ đợi nghe quyết định cuối cùng của hần.

“vậy từ nay người là người của bốn vương” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Dương Phàm.

“đa tạ...” Dương Phàm vui mừng vừa mới lên tiếng thì Dinh Hạo lại lên tiếng cắt đứt lời nói của hần.

“khoan đã! tên của người từ nay sẽ gọi là Dương Chính, Dương Phàm trước kia đã chết”.

Dương Phàm ngạc nhiên nhìn Dinh Hạo, người sinh ra hần là phụ mẫu nhưng ban cho hần mạng sống lại chính là Hạo vương, từ đây về sau hần sẽ trở thành một con người đường đường chính chính.

“đa tạ vương gia”

Dương Phàm nhìn theo bóng lưng Dinh Hạo, tâm trạng cực phần khích, hắn như người vừa mới được tái sinh lòng tràn trề nhiệt huyết “phải là hắn là Dương Chính”

Minh Ngọc sơn trang

Một lục y nam tử anh tuấn tiêu sái, đang luyện kiếm trong hoa viên, hoa trà tung bay khắp nơi trắng xóa cả mặt đất.

Từ xa một thiếu niên khác đi tới, nhẹ nhàng đặt khay trà xuống bàn không dám làm kinh động người đang luyện kiếm.

Lục y nam tử thu kiếm lại, đi đến bên bàn, nhẹ nhàng cầm ly trà đưa lên miệng, lên tiếng: “còn bao nhiêu ngày”

“khoảng ba ngày đường” thiếu niên lên tiếng, hắn lo lắng nhìn vị lục y nam tử

“thiếu gia! chuyện này mà để mình chủ biết sẽ ...” Tiểu thiếu niên muốn tiếp tục nói nhưng nhìn thấy ánh mắt giận dữ của công tử, hắn đành im lặng cúi đầu.

“có tin tức mới gì của Nhan tiểu thư không” hắn đặt ly trà xuống nhìn vị thiếu niên lên tiếng.

“Nhan tiểu thư thì không có” thiếu niên ngẩng mặt lên nhìn lục y nam tử, hắn chợt nhớ ra được điều gì, hai mắt sáng rõ vội lên tiếng nói tiếp .

“nhưng Hạo vương phủ vừa nạp thêm một vị trắc phi là...”

Thiếu niên chưa kịp nói xong thì nhìn thấy vẻ mặt bức tức của lục y nam tử, tiếp theo là âm thanh khủng khiếp.

“rầm...!!!” cái bàn bị một chưởng của lục y nam tử mà vỡ vụn.

“tên Hạo vương chết tiệt! tính nào tạt này”

*****hết chương 14*****

15. Chương 15: Hạo Vương Phi

Chương 15: Hạo vương phi

Trần Nguyệt Hà

Một thiếu niên nho nhã, mặc lục y, đai khảm bạch ngọc, tay cầm quạt đang đứng trước cửa ra vào của Phụng Hương lầu.

Những tia nắng chiếu vào càng làm bật lên gương mặt tuấn tú, chiếc mũi cao cùng làn da bạch ngọc của hắn, nhất là nụ cười ngọt lịm khi cười lộ ra má lúng đồng tiền, càng làm mê loạn chúng sinh.

Theo sau hắn cũng là những nam thanh nữ tú, cho nên khi bọn họ vừa bước ra khỏi xe ngựa, đã thu hút được tất cả ánh mắt của người đi đường.

Mỹ thiếu niên quan sát mọi thứ xung quanh, đập vào mắt hắn là dòng chữ Phụng hương lầu, cùng hai câu thơ treo trước cửa, cảm xúc khó tả.

Một nét đẹp khiến người rung động, cương nhu hài hòa, bên ngoài là sự uyển chuyển thanh thoát như phượng, nhưng ẩn bên trong lại là dứt khoát mạnh mẽ như rồng, có thể đây là nét chữ đẹp nhất Dinh Hạo hắn từng gặp qua, càng nhìn hắn càng bị cuốn hút, lại càng hiếu kỳ hơn về người đã viết ra chúng.

Dinh Hạo vẫn đứng đó, không hay hắn hiện đang là tâm điểm chú ý của mọi người.

“tiểu thiếu niên đó thật tuấn tú”

“ước gì ta có thể trẻ lại bốn mươi tuổi”

Lúc đầu, hắn không nhận ra nhưng sau đó cảm thấy sự khác thường, nên liếc nhìn xung quanh, mới phát hiện đang có những ánh mắt si mê, ngưỡng mộ của nữ nhân và đôi mắt đỏ ngầu ghen tuông của nam nhân bên cạnh. Họ đang đổ dồn trên người hắn.

Đặc biệt nhất vẫn là đôi lão phu thê kia, đang rất gần.

“Còn nhìn nữa, mau đi thôi” một ông lão nhìn thấy thê tử mình đang ngăm nhìn Dinh Hạo khó chịu, chỉ muốn kéo thê tử đi.

“chỉ là tên tiểu tử mặt trắng có gì đâu mà xem”

“ông ghen sao” nhìn vẻ mặt ghen tuông, và trong lời nói nồng nặc mùi giấm chua của ông lão, bà lão mỉm cười, xoay người đi.

“ha..a....!!!”

“ta mà ghen với tên miệng còn hôi mùi sữa mẹ đó sao, nhớ năm xưa ta cũng là...” ông lão xấu hổ tìm lời biện minh, nhưng chưa kịp nói xong thì bà lão đã đi mất.

“nè! thái độ vậy là sao, bà đứng lại đó, ta vẫn chưa nói xong”

“đợi ta với...” ông lão lớn tiếng gọi rồi cũng gấp rút chạy theo sau.

Hai người họ vẫn vừa đi vừa tranh cãi không ngừng cho tới khi khuất khỏi tầm mắt của đám người Dinh Hạo.

“vương gia! mỵ lực của người thật không thể xem thường” Mạc nhi đi tới cố ý giẫm lên chân Dinh Hạo.

“Á..á...!!” Dinh Hạo vì đau quá mà hét lên.

“Nô tì xin phép đi một chút đồ” Nàng tròng mắt nhìn hắn, rồi một bước đi thẳng, mặc cho Dinh Hạo đang ôm cái chân đau phía sau.

“Hạo vương đáng chết! hắn còn phóng điện tùm lum, gặp ai cũng mỉm cười, hắn không biết nụ cười của hắn rất đẹp sao. Gia trẻ đều không tha đúng là hoa tâm công tử ”

Mạc Nhi nhìn thấy nữ nhân xung quanh, đang hồn siêu phách lạc vì hắn càng khó chịu. Trong lòng bực tức.

“Mạc Nhi! đợi tỷ với...”

“ê! Còn ta nữa..”

Dương thị và Đỗ nương liền chạy theo sau của Mạc nhi, cả đám nữ nhân kéo đi, lúc này chỉ còn bọn nam nhân, bốn người Dinh Hạo đang đứng trước cửa Phụng Hương lầu.

Dương Chính, Tiểu lục và Đỗ Bình cùng đi lướt qua người Dinh Hạo, nhìn thấy vẻ mặt tối sầm của hắn, cũng chỉ có thể dằn lại cảm xúc, không cười thành tiếng, cúi đầu đi vào trong Phụng Hương lầu.

Nhưng mà...

“Ha! ha! ha...!!!”

Vừa khuất khỏi tầm mắt của Dinh Hạo, xin thứ lỗi họ mặc dù rất muốn kim nén, nhưng thật không thể được.

Dinh Hạo ở bên ngoài vẫn còn nghe được tiếng cười của ba người họ, gân xanh đã nổi đầy mặt, đây cũng là nguyên nhân hắn ghét cái dáng vẻ này. Ai đời một nam nhân mà da vẻ còn trắng trẻo, khuôn mặt còn đẹp hơn cả nữ nhân.

.....

Bên trong Phụng Hương lầu

Dinh Hạo và đám người Đỗ Bình được tiểu nhị dẫn đến hai cái bàn còn trống ở cạnh cửa sổ, ở vị trí này Dinh Hạo có thể quan sát được trấn Nguyệt Hà và toàn cảnh Phụng Hương lầu.

Phụng Hương lâu được bày trí rất tao nhã khác với những tửu lâu bình thường khác. Xung quanh chỉ phảng phất mùi của giấy mực.

Trên tường treo rất nhiều kiệt tác thi ca, mỗi bức tranh và câu đối đều rất đặc sắc, bút pháp điêu luyện, nhưng nếu so với nét chữ hần nhìn thấy trước cửa lại kém rất xa.

Dinh Hạo tâm trạng đang rất cao hứng, thì bên cạnh lại có chuyện xảy ra...

“ngươi thật to gan” một vị thiếu niên ăn mặc rất tao nhã, nhưng sắc mặt lại không hòa nhã chút nào, hần tức giận túm lấy cổ áo của tiểu nhị trước mặt, lớn tiếng quát.

“công tử! ta không cố ý, để ta chùi sạch cho người” tiểu nhị hốt hoảng, vội lấy cái khăn vắt trên vai xuống, lau khắp người vị cẩm y nam tử bên cạnh vị thiếu niên lớn tiếng vừa rồi.

Cẩm y nam khó chịu nhìn bàn tay và cái khăn “hôi hám” của tiểu nhị đang “làm loạn” trên người hần, hần không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn vị thiếu niên bên cạnh.

“bỏ bàn tay dơ bẩn của ngươi ra ” vị thiếu niên tức giận đi tới, đẩy tiểu nhị ra khỏi người cẩm y nam tử.

“Rầm...m...!!”

Tiểu nhị bất ngờ bị đẩy ngã xuống đất. Lúc này tất cả mọi người trong quán đều hướng mắt về phía họ.

“Tùy Đường! ngồi xuống” cẩm y nam tử vì không muốn gây thêm sự chú ý cho những người khác, nên lên tiếng cản vị thiếu niên lại.

“ạ! công tử” Tùy Đường ngoan ngoãn gật đầu, rồi ngồi xuống bàn

“không có chuyện của ngươi nữa, ngươi có thể lui xuống” Cẩm y nam tử nhìn tiểu nhị đang ngồi dưới đất lên tiếng.

Tiểu nhị lập tức đứng dậy, phúi sạch quần áo rồi chạy vào bên trong. Cẩm y nam tử và vị thiếu niên thì tiếp tục thưởng thức trà, xem như không có chuyện gì.

Còn ở bên phía của Dinh Hạo.

“thật phách lối, không biết thần thánh phương nào” tiểu lục khó chịu nhìn vị cẩm y nam tử và Tùy Đường.

“Cạch...!!!”

“họ là người của Diệp Kỳ quốc” Đỗ Bình đặt chén trà xuống.

“sao ngươi biết” tiểu lục hai mắt sáng rực, nhìn Đỗ Bình

“Ngươi có nhìn thấy miếng ngọc Bạch Hổ mà vị thiếu niên kia đang mang trên người” Dương Chính quay sang nhìn Tiểu lục.

“đó tượng trưng cho thân phận cao quý của Diệp Kỳ quốc, chỉ con cháu của những đại thần mới mang biểu tượng Bạch Hổ” Đỗ Bình lên tiếng, rồi trộm nhìn Dinh Hạo.

“cho thấy thân phận vị cẩm y nam tử bên cạnh hần, cũng không phải dạng vừa” Dương Chính ánh mắt có chút giảo hoạt .

Dinh Hạo một lần nữa quay sang quan sát hai người bọn họ, đặc biệt là vị cẩm y nam tử kia.

“công tử! người nghĩ lần này nàng ta có đến không” Tùy Đường lên tiếng

“ta cũng không rõ, mọi người nói cuộc thi mỗi năm một lần ở Vạn Thiên, Mộ Dung cô nương đều xuất hiện, ta thật sự rất mong gặp lại nàng ta”

Cẩm y nam tử vừa nói xong, thì có người đã tỏ ra hiếu kỳ ..

“người mà khách quan nói đến, có phải là Mộ Dung Vạn Tịnh đệ nhất mỹ nhân Lăng Thiên quốc” một tiểu nhị khác bưng một bình trà lên vô tình nghe được.

“ngươi đã gặp qua nàng ta...” cẩm y nam tử ngược lên nhìn tiểu nhị đang rót trà.

“mấy tháng trước Mộ Dung cô nương có đến trấn Nguyệt Hà, tấm bảng hiệu của Phụng Hương lầu cũng do Mộ Dung cô nương đề lên, còn tặng cho ông chủ chúng tôi hai câu thơ treo trước cửa, Mộ Dung cô nương không chỉ có dung mạo mỹ lệ, mà tài hoa cũng rất xuất chúng” Tiểu nhị vừa châm trà vừa say sưa lên tiếng.

Thì bàn đối diện lại...

“Hừm...m..m!”

“tài hoa hơn người, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thì đã sao chứ, đáng tiếc hồng nhan phận bạc” vị khách quan thứ nhất tỏ ra rất bất bình.

“huynh nói vậy là có ý gì” cẩm y nam tử vô cùng khó hiểu nhìn y

“vậy các người, chắc chắn không phải người của Lăng Thiên quốc rồi” vị khách quan thứ nhất lướt nhìn cẩm y nam tử, tỏ ra chán chường.

“chúng tôi là từ nơi khác đến” Tùy Đường dè dặt nhìn hẩn.

“hèm gì khách quan không biết là phải...” tiểu nhị lắc đầu nhìn Tùy Đường và cẩm y nam tử.

“mà là chuyện gì, có liên quan đến Mộ Dung cô nương sao” Cẩm y nam tử nhìn tiểu nhị, giọng điệu rất hoang mang.

“Mộ Dung Vân Tĩnh nửa năm trước đã được gả đi” vị khách quan thứ hai trong quán lên tiếng.

“nàng ta được gả cho ai” Tùy Đường cũng bất ngờ không kém, quay sang nhìn vị khách quan thứ hai.

“là một tên bại hoại không đáng nhắc đến, người người chán ghét, quỷ thần căm phẫn, là thiên hạ đệ nhất xấu xa” vị khách quan thứ nhất, giọng điệu rất tức giận, căm phẫn.

“suyt! nhỏ tiếng một chút, người muốn chết sao, dù gì hẩn cũng là một vương gia” người ngồi bên cạnh lên tiếng can lại.

“vương gia thì sao chứ, có thể không màn đạo lý, muốn làm gì thì làm” vị khách quan thứ nhất bất bình nói tiếp, càng nói càng rất lớn tiếng.

“ta cũng đồng ý với người, tên đó ngay cả cảm thú cũng không bằng, súc sinh mới đúng, không có điểm nào là xứng với Mộ Dung cô nương” vị khách quan thứ hai tức giận lên tiếng nói tiếp.

“nói rất hay..”

“nói rất hay...”

Tất cả mọi người trong quán bị hai người khách quan đó làm cho kích động, ồn ào, bầu không khí trở nên nóng hơn theo tâm trạng tức giận của mọi người có tăng không giảm.

“Rầm..!!!!”

“không đúng” Vị khách quan thứ nhất đập tay vào bàn, khiến cho tất cả mọi người trong quán đều tập trung nhìn hẩn.

“Ặc..Ặc..!”

Dinh Hạo đang thông thả uống trà, cũng vì một cái đập bàn bất ngờ này, khiến cho nước trà nuốt rồi cũng bị phun ra,

“vương gia! người không sao chứ” tiểu lục lo lắng vỗ vai Dinh Hạo.

“ta.. ta không sao” Dinh Hạo ho sặc sụa.

“phản ứng này của vương gia, chẳng lẽ đã nhớ ra chuyện gì rồi sao” Tiểu lục lo lắng, lại hiếu kì nhìn Dinh Hạo

Nhưng mà tiểu lục đã lầm to, bởi vì chuyện sắp diễn ra tiếp theo khiến cho hẩn muốn bật ngửa ra.

“vậy thật đáng tiếc” Dinh Hạo lắc đầu chán chường.

“Vương gia! người tiếc cái gì” Tiểu lục lại khó hiểu gãi đầu.

“tiếc cho vị cô nương tên Mộ Dung Vân Tĩnh này, đúng là đoá hoa lài cấm bãi phân trâu, không biết tên tốt số đó mặt mũi ra sao”.

“Phụt..tt..!!!”

Nước trà trong miệng của Đỗ Bình, Dương Chính thi nhau mà bắn ra, chỉ tội cho người đối diện là tiểu lục, lãnh đủ tất cả.

“hai người bị sao” Dinh Hạo nghi ngờ nhìn họ, không biết vừa rồi hẳn nói có cái gì sai mà bọn họ lại có phản ứng này.

Đỗ Bình, Dương Chính ngây dại lắc đầu lia lại, rồi nhìn Tiểu lục như có nhiều điều muốn hỏi, lại không biết bắt đầu từ đâu.

Ba người họ bắt đầu chơi trò đóng kịch câm, quơ tay quơ chân, nhưng khi Dinh Hạo quay sang nhìn họ, tất cả lại bình thản như không có gì. Cầm chén trà lên uống, ngó lơ hẳn.

“đám người này cũng thật kỳ lạ ” Dinh Hạo khó hiểu nhìn họ, nhưng rồi cũng không có hứng thú đâu mà để ý, nhanh chóng bị cuốn vào câu chuyện của mọi người trong Phụng Hương lầu.

Quay lại câu chuyện mà mọi người đang bàn tán nãy giờ..

Mọi người trong Phụng Hương lầu, đều quay lại nhìn vị khách quan vừa nói xong, rất khó hiểu, chẳng lẽ người này có suy nghĩ khác họ, đáp lại ánh mắt chờ mong của mọi người, vị khách quan vừa nãy lập tức lên tiếng.

“các người nghĩ đi, những chuyện tốt hẳn đã làm, có chuyện nào không phải là chuyện mà súc sinh làm”

“đúng vậy ! cường bức chị dâu trong ngay chính tang lễ của huynh hẳn, đúng là cầm thú, thiên địa bất dung” vị khách quan thứ hai lên tiếng phụ họa.

Dinh Hạo bất ngờ khựng lại, chén trà đang dâng tới miệng cũng phải đặt lại chỗ cũ.

“vương gia, trong tang lễ cường bức chị dâu, cái này sao nghe quen quen”

“không biết người mà các người đang nói là vị vương gia nào” cầm y nam tử rất tò mò lên tiếng.

“là Ngũ vương gia của Lăng Thiên quốc, Lăng Thiên Hàn”

Vị khách quan thứ nhất, hai mắt rực lửa, lớn tiếng nói ra từng chữ rất rõ ràng rành mạch, như sợ là không ai biết người mà hẳn nói đến là Lăng Thiên Hàn.

“Lăng Thiên Hàn là thái tử vừa mới bị phế của Lăng Thiên quốc, tiếng xấu của người này đã vượt ra khỏi phạm vi của Lăng Thiên quốc, hẳn nghe không ít, nhưng tại sao một người tài hoa như Mộ Dung Vân Tĩnh lại chịu gả cho kẻ bất tài như Lăng Thiên Hàn thật uổng phí”

Cầm Y nam tử thở dài, đắm chiêu suy nghĩ nhớ đến lần đầu tiên gặp Mộ Dung Vân Tĩnh cách đây nửa năm, hẳn đã bị mê hoặc bởi nét đẹp và tài trí của nàng, khiến hẳn không thể nào quên. Nên hẳn mới lặn lội đường xa tới đây tìm nàng.

“công tử! vậy chúng ta còn đi nữa không” Tùy Đường thấy vẻ mặt thất vọng của chủ tử, chần chừ rất lâu mới lên tiếng.

“không đi nữa, về thôi”

Hắn thất vọng đứng dậy, Tùy Đường vội đứng dậy, đặt ngân lượng lên bàn, rồi chạy đuổi theo cầm y nam tử.

Phụng Hương lầu vẫn còn đang rất náo nhiệt, mọi người đều rất kích động, mỗi người một câu thay phiên nhau mà mắng chửi.

“đúng là không bằng cầm thú...”

“là đệ nhất bại hoại, heo chó không bằng”

Đỗ Bình, Dương Chính len lén nhìn Dinh Hạo, thấy mặt hắn đang tối sầm lại, nghe những lời mắng chửi vừa rồi, dù không phải nói họ nhưng họ cũng cảm thấy nhột, quá mất mặt mũi.

“Cạch...!!”

Dinh Hạo đặt chén trà xuống, lần lượt lướt nhìn qua đám người bên cạnh.

Tiểu lục, Đỗ Bình, Dương Chính tất cả nếu không ngó Đông ngó Tây, thì là cúi mặt xuống bàn, vờ như không thấy ánh mắt của Dinh Hạo

“thì ra, ngay từ đầu họ đã biết, chỉ có hắn không biết gì, bãi phân trâu may mắn đó chính là hắn”

“vương gia! mấy nữ nhân kia đi đâu không biết, sao lại lâu như vậy, để ta ra ngoài tìm họ”

Dương Chính cảm thấy bầu khí đang căng, nên tìm cơ để tránh đi với hắn đây là thượng sách. Hắn trước giờ luôn là người biết thức thời.

“vương gia! ta cũng đi ra ngoài tìm họ, người từ từ mà dùng trà ” Đỗ Bình vội vã lên tiếng, rồi gấp rút chạy theo Dương Chính.

“Dương huynh! chờ ta với ”

Trên chiếc bàn bốn người, giờ chỉ còn mỗi Tiểu Lục với Dinh Hạo đơn độc, Tiểu lục cảm thấy hơi bất an nên cũng muốn đi theo nhưng vừa đứng dậy thì...

“ngồi xuống!” Dinh Hạo lạnh lùng ra lệnh.

Tiểu lục thấy thái độ lạnh băng của Dinh Hạo khiến hắn cảm thấy lo lắng, khép nép ngồi xuống.

“vương gia! có chuyện gì sao..”

“có phải có một số chuyện quan trọng bốn vương nên biết, mà người quên nói”

Tiểu lục suy nghĩ một lúc rồi, mới nghĩ ra Dinh Hạo muốn hỏi điều gì, hai mắt mở to nhìn Dinh Hạo.

“người đang nói vương phi sao, nhưng người đâu có hỏi ”

“người...” Dinh Hạo giận dữ nhìn tiểu lục, chỉ tay vào tiểu lục rồi lại thu lại, hạ giọng xuống.

“người biết ta đã không nhớ gì về chuyện trước đây, đáng lý người phải kể tất cả mọi chuyện cho ta biết”

“hắn đã có thê tử”

Chuyện quan trọng như vậy mà tên tiểu lục này không kể cho hắn biết thật đáng chết. Hắn thật không muốn lại trở thành một tên ngốc, tự mình mắng chửi mình như vừa rồi, làm trò cười cho người khác.

“bốn vương đã thành thân được bao lâu” Dinh Hạo từ từ hạ cơn giận xuống, nhìn tiểu lục có chút rụt rè không nên có.

“khoảng nửa năm” tiểu lục tự lẩm bẩm một hồi, rồi ngược mặt lên nhìn Dinh Hạo.

“tình cảm giữa bốn vương và nàng ta có tốt không”

“quan hệ giữa vương gia và vương phi...cũng tốt” Tiểu lục gãi đầu không biết nên nói thế nào với Dinh Hạo, miễn cưỡng gặc đầu.

Thoáng thấy sự háo hức trên gương mặt của Dinh Hạo, nhưng rồi...

“hình như cũng không tốt cho lắm ” Tiểu lục lại lắc đầu.

“rốt cuộc là tốt hay không tốt..” Dinh Hạo cũng bị tiểu lục làm cho rối rắm.

“nô tài không biết nói sao, mỗi lần nhìn thấy vương phi, chưa nói được ba câu là người quay đầu bỏ đi, như vậy có được coi là tốt không” tiểu lục bị Dinh Hạo quát mà giựt mình, nói ra một tràng dài.

“nàng ta rất đáng sợ”

“không phải! vương phi rất xinh đẹp, tính tình lại tốt, thông minh lại không kiêu ngạo, chỉ có hơi lạnh lùng một chút ” tiểu lục thở dài nhìn Dinh Hạo, rồi chậm chậm lên tiếng

“vậy là tại sao” Dinh Hạo nóng vội hỏi tiếp

“là người nói nhìn vương phi, cứ như nhìn thấy một bức tượng, cứng ngắt không có cảm xúc, làm người buồn chán” Tiểu lục cố gắng nhớ lại những lời Lăng Thiên Hàn từng nói, thuật lại cho Dinh Hạo nghe.

“đã không hích nàng ta, vậy tại sao bốn vương còn thú nàng ta” Dinh Hạo liếc nhìn Tiểu lục

“hôn sự này là do chính hoàng gia gia của người chỉ định, ai mà dám nói không, người thì miễn bàn, nhưng mà...”

“mà sao...” Dinh Hạo lên tiếng

“hoàng gia gia của người từng nói, nếu muốn hủy hôn, thì chỉ có thể là từ phía của Mộ Dung gia” tiểu lục mạnh miệng lên tiếng.

Dinh Hạo có hơi bất ngờ, Mộ Dung gia này cũng không thật tầm thường, lại được sự ân sủng lớn như vậy, những cuộc hôn nhân chính trị như vậy đúng là thời nào cũng có.

.....

Tại một ngôi miếu hoang - ngoài trấn Nguyệt Hà.

Bên ngoài trời tối đen như mực, gió thổi nhẹ nhẹ cùng tiếng quạ kêu là một cảnh tượng âm u, lạnh lẽo. Khiến người rợn tóc gáy.

Luôn là lý tưởng cho những cuộc hẹn không dám cho ai biết....

“La tổng quản! chúng tôi đã làm theo lời dặn của ngài, đi khắp nơi bêu xấu Hạo vương” vị khách quan thứ nhất miệng cười gian xảo, nhìn bạch y nam tử khúm núm.

“đúng vậy! danh tiếng của Hạo vương đã xấu, thêm vào chúng tôi không ngừng kích động, dân chúng đã mất lòng tin với hắn, cho dù hắn trở lại kinh thành, cũng sẽ không uy hiếp đến ngôi vị thái tử Tề Vương” vị khách quan thứ hai nói chen vào.

Hóa ra là hai vị khách quan mắng chửi nhiệt tình trong Phụng Hương lầu sáng nay, cả hai đang khúm núm, đứng trước mặt La Thanh.

“lần này các người làm rất tốt, đây là phần thưởng của các người” hắn lập tức ném một túi bạc to cho hai người trước mặt.

“Vèo..o..!!”

“đa tạ La tổng quản...”

“đa tạ La tổng quản...”

“sau này có chuyện như vậy, cứ tìm hai huynh đệ chúng tôi” hai người khách quan ôm lấy bạc, hớn hở lên tiếng.

La Thanh khéo miệng nhếch lên kinh thường nhìn vẻ mặt tham lam của hai người trước mặt, rồi thông thả bước đi.

Hai ngày sau- Tử Sa trấn

“Hí..hí...!!!”

Sau khi ngựa hí một tràng dài, thì xe ngựa của Dinh Hạo đã dừng lại trước cửa một tiền trang.

Vạn Ngân tiền trang.

“Công tử! mọi người đợi ở đây, nô tài vào trong đổi ngân lượng rồi ra ngay” tiểu lục nói xong, liền nhảy khỏi xe ngựa.

Ngồi lâu trong xe, hắn thấy rất ngột ngạt nên muốn đi ra ngoài, vừa vén màn lên, ánh sáng bên ngoài liên tục lọt vào trong xe ngựa.

Cảnh sắc bên ngoài muôn màu muôn vẻ, người qua lại tấp nập rất náo nhiệt.

Dinh Hạo như vầng thái dương sáng chói, đứng giữa một đám người nhưng rất nổi bật, đúng là rồng trong loài người. Không ít người dừng lại ngắm nghía hắn.

Mọi người trong xe ngựa, cũng muốn bước xuống xe đi dạo một vòng nhưng khi họ ra khỏi xe ngựa thì...

“vương gia đâu” Dương Chính lên tiếng.

Mọi người ngẩn ngơ nhìn nhau, không biết Dinh Hạo đã biến mất từ khi nào.

.....

Dinh Hạo bị cuốn hút bởi những cảnh sắc và đồ vật mới lạ ở đây, nên vô tình đã bỏ xa đoàn người của Đỗ Bình, mà vẫn không hay biết, đi đến một tiệm trang sức giành cho nữ nhân.

Hắn nhìn thấy một cây trâm hoa mộc lan rất vui thích, liền nghĩ ngay đến hoàng hậu mẫu thân, một vài lần đến thăm và thư từ qua lại, hắn biết được loại hoa mà mẫu thân thích nhất là mộc lan trắng.

“không biết trấn Tử Sa có chuyện gì mà trông thật náo nhiệt” vị cô nương đang lựa chằm nhìn ra bên ngoài, rồi quay lại nhìn ông chủ lên tiếng hỏi.

“vị cô nương này chắc từ xa đến nên không biết” ông chủ tiệm mỉm cười, nhìn vị cô nương.

“hai ngày trước là ngày kỵ nhật phu nhân của Tư Mã lão gia, nhật phu nhân là người của trấn Tử Sa, nên mỗi năm vào ngày này Tư Mã lão gia đều phát gạo và ngân lượng cho dân trong trấn, là liên tục suốt ba ngày”

“Tư Mã lão gia là người giàu nhất Lăng Thiên quốc, tiền trang Vạn Ngân của Tư Mã gia có mặt ở khắp mọi nơi, nghe đồn ngân lượng còn nhiều hơn cả quốc khố của triều đình, còn là đại thiện nhân nổi tiếng khắp thiên hạ” vị phu nhân bên cạnh lên tiếng.

“Tư Mã lão gia chính là một bồ tát sống của trấn Tử Sa chúng ta”

Mọi người đều rất phấn khởi khi nhắc đến Tư Mã Trấn, nhưng lời nói tiếp theo của ông chủ, làm ảnh hưởng đến mọi người, khiến cho tâm trạng họ trở nên ủ rũ.

“ông trời cũng thật bất công” ông chủ thở dài lên tiếng

“có chuyện gì sao” vị cô nương khi nãy lên tiếng, nhìn ông chủ tiệm và vị phu nhân bên cạnh.

“Tư Mã gia đã lớn tuổi như vậy, nhưng vẫn chưa có người thừa tự, tất cả các vị phu nhân đều không thể sinh” vị phu nhân bên cạnh tỏ ra thở dài.

“không phải Tư Mã gia còn có một đại tiểu thư sao” người bên cạnh ông chủ lên tiếng.

“nữ sinh ngoại tộc, làm sao mà tính được”

“nhưng mà nhắc đến vị đại tiểu thư này, cũng thật là đáng thương, nhỏ tuổi như vậy lại phải làm thiếp cho người ta” ông chủ đau lòng lên tiếng.

“đúng là ông trời không có thiên lý”.

“đúng là có nhiều chuyện rất ngược đời, có kẻ thì tiếng xấu đồn xa đi đến đâu cũng bị người ta phỉ nhổ mắng chửi, còn người thì ca tụng không ngớt lời” Dinh Hạo thở dài, mỉm cười

“ông chủ ta lấy cây trâm này” Dinh Hạo mỉm cười lên tiếng

Dinh Hạo vừa xoay người ra khỏi cửa tiệm, thì nhìn thấy một cảnh tượng rất bất ngờ...

Một tấm bảng hiệu sắp rơi xuống, mà người ở dưới không hề hay biết vẫn vô tư đi vào trong tửu lầu.

“Á..a...!”

“công tử! cẩn thận” một người đứng đối diện. nhìn tấm bảng sắp rơi xuống, vội hét lên cảnh báo cho vị thiếu niên.

Vị thiếu niên bị kinh động nên cũng ngược lên nhìn, lo sợ hốt hoảng, lúc này tấm bảng hiệu chỉ cách hắn trong tích tắc, không thể kịp làm gì, chỉ đành nhắm mắt chấp nhận phận rủi.

“Ầm..m..!” tấm bảng cuối cùng đã chạm đất.

Không chỉ vị thiếu niên kia nhắm mắt, mà tất cả mọi người đều không dám mở mắt ra nhìn, nhưng tại sao lại yên lặng đến vậy, chuyện gì đang diễn ra.

“Ồ..ồ..!!” mọi người được một phen kinh ngạc.

Tấm bảng đúng là đã rơi xuống, còn vỡ thành nhiều mảnh vụn nhỏ, nhưng vị thiếu niên kia vẫn không hề bị sứt mẻ gì, vẫn lành lặn như ban đầu, chỉ là có một kẻ khác bị thương.

Dinh Hạo phi thân bay đến, một tay đẩy vị thiếu niên kia ra, một tay cầm lấy tấm bảng hiệu, không ngờ đến tấm bảng hiệu, vô tình đã làm hắn bị thương, một dòng máu đỏ từ từ chảy xuống tay áo.

“công tử, tay người đang chảy máu” Mạc Nhi lo sợ lên tiếng.

“ta không sao” Dinh Hạo mỉm cười, trấn an Mạc Nhi

Đoàn người của Đỗ Bình tìm kiếm khắp nơi, khi nhìn thấy một đám đông đang ồn ào phía trước, tò mò đến xem thì phát hiện một màn vừa rồi của Dinh Hạo, ồ hoảng chạy tới.

Vị thiếu niên khi nãy đứng dậy, vừa định bước qua đa tạ, thì phát hiện người đó là Dinh Hạo, lúc đầu có hơi lo lắng nhìn vết thương trên tay Dinh Hạo nhưng chỉ là một chút thoáng qua, hắn liền tức giận quay người đi.

“khoan đã! Người như vậy mà là sao, công tử ta đã liều mạng cứu người, một câu đa tạ cũng không nói đã bỏ đi” Mạc Nhi sốt ruột cho vết thương của Dinh Hạo, lại thấy thái độ thờ ơ của vị thiếu niên nên tức giận lên tiếng.

“đúng vậy! công tử nhà ta vừa cứu người...người như vậy là không đúng” Dương thị bước lên, nói thêm vào.

“hừm...m!”

“ta cần hắn cứu sao, là tự hắn lao đầu vào” vị thiếu niên dừng lại, khó chịu lên tiếng.

“người như vậy là quá vô lý ” Đỗ Nương tức giận, vừa bước ra thì bị Đỗ Bình kéo lại.

“nếu biết người cứu ta là hắn, ta thà để tấm bảng hiệu đó đập trúng còn hơn” vị thiếu niên quay đầu lại trừng mắt nhìn Dinh Hạo giọng điệu kiên quyết, tứ giận.

“người... biết ta” Dinh Hạo bất ngờ nhìn vị thiếu niên lên tiếng.

Thái độ của tên này không đơn giản là biết, có thể là căm ghét thì đúng hơn, nhưng từ khi Dinh Hạo hắn đến đưa vẫn chưa gây thù chuốc oán với ai, không ngoài khả năng, kẻ này quen với chủ nhân cái thân thể này.

“Lăng Thiên Hàn! Người đừng giả ngốc, nếu Yến nhi còn chịu bất kỳ uất ức nào nữa, ta sẽ không tha cho người”

“hãy nhớ đó lời nói của ta hôm nay”

“hừm.. !!!”

Vị thiếu niên sau khi nghe Dinh Hạo nói, vì nghĩ Dinh Hạo đang giả vờ không quen biết hắn, càng tức giận nên lên tiếng cảnh cáo, rồi chen ra khỏi đám đông ra, mà rời khỏi.

“Lam thiếu gia...”

Tiểu lục tử từ bên ngoài chen vào, không ngờ lại gặp được người quen nên rất bất ngờ, vội lên tiếng nhưng không kịp giữ chân vị thiếu niên kia lại. Người đã bỏ đi mất.

“Yến Nhi! lại là ai...” Dinh Hạo quay sang trừng mắt nhìn tiểu lục tử.

Tấn vương phủ

“vương gia! hoàng thượng phái ngài đi xứ sang Tây Hàn có thể là chủ ý của bà ta” một lão thái giám già lên tiếng.

“rầm !!!” vị thiếu niên tức giận đập mạnh vào bàn

“Á..!”

Hắn bất ngờ cử động mạnh, làm động đến vết thương trên ngực khiến cho máu càng chảy ra.

“vương gia! cẩn thận coi chừng vết thương” lão thái giám lo lắng chạy đến đỡ lấy hắn.

“mụ ta biết An Dĩnh hầu hận ta đến tận xương tủy, sẽ không để ta an toàn rời khỏi Tây Hàn, ra đây chính là âm mưu của bà ta, mượn đao giết người, thật là thâm độc” vị thiếu niên đưa tay lên cản vị lão thái giám lại, vẻ mặt đầy giận dữ.

“thật may ám vệ mà Đức Phi phái đi, đến kịp lúc, nếu không sợ ngài đã bỏ mạng ở Tây Hàn” lão thái giám nhìn thấy vị thiếu niên có vẻ không sao, nên cảm thấy nhẹ cả người.

“vương gia! có phải hoàng hậu đã điều tra được chuyện vương gia sai người đi ám sát Hạo vương” lão thái giám cúi mặt xuống, vừa nghĩ ra được gì, hốt hoảng lên tiếng .

“ta không quan tâm bà ta đã biết được gì”

“người về nói lại với mẫu phi, cứ làm đúng theo kế hoạch, ta không tin lần này sẽ không trừ được bà ta” vị thiếu niên khóe miệng nhếch lên, lạnh lùng nhìn vị thái giám.

“dạ!”

“không còn chuyện, vậy lão nô cáo lui” vị thái giám mỉm cười lên tiếng rồi lặng lẽ rời khỏi, vừa xoay người đi thì bị vị thiếu niên gọi lại

“khoan đã! tình trạng của mẫu phi sao rồi”

“sáng nay Đức phi vừa được thả ra khỏi Phượng Tâm các, người rất khỏe”

“nói vương gia không cần phải lo lắng” lão thái giám mỉm cười lên tiếng trấn an vị thiếu niên.

“người đi được rồi”

Vị thiếu niên thở phào, giơ tay lên ra hiệu cho lão thái giám rời khỏi.

****hết chương 15****

16. Chương 16: Tư Mã Phi Yến

Chương 16: Tư Mã Phi Yến

Tư Mã phủ

Trong đại sảnh một vị phu nhân tuổi độ tứ tuần, đang ngồi ở chính diện sắc mặt nghiêm trang, liếc nhìn những người xung quanh.

“quá sắc sỡ, dù ngày kỵ của nhị muội đã qua nhưng lão gia nhìn thấy, sẽ không vui” vị phu nhân chậm chậm đưa tách trà lên miệng, liếc nhìn vị phu nhân mặc một bộ hồng y găng đầy kim sa, đang ngồi ghế đầu tiên dứt khoát lên tiếng.

“Đổi ..”

“dạ! đại tỷ” vị phu nhân ngồi ghế đầu tiên khúm núm lên tiếng.

“quá nồng, muội vừa...” vị phu nhân đặt tách trà xuống, quay sang nhìn vị phu nhân mặc lục y ngồi hàng ghế đối diện khó chịu, nhưng chưa nói xong thì lục y phu nhân đã lên tiếng.

“dạ! muội lập tức đổi ngay”

Vị phu nhân lắc đầu nhìn lục y phu nhân, khi vừa di chuyển tầm mắt xuống người ngồi phía sau thì nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc, một trước một sau đang lướt rất nhanh qua đại sảnh, dáng vẻ lén lút.

Tiểu cô nương bên ngoài đang mang tâm trạng rất phấn khích vì nghĩ không ai phát hiện ra hành động của nàng, thì một giọng nói cũng rất quen thuộc đột nhiên vang lên.

“Phi Yến...”

Tiểu cô nương sắc mặt trở nên cứng đờ, cả người bất động, ngoan ngoãn xoay người đi vào trong đại sảnh.

Xuất hiện trước mặt là một tiểu cô nương tuổi chừng mười lăm, có gương mặt trong sáng thơ ngây như búp bê, làn da trắng ngần, đôi mắt to tròn trong veo, mi đen cong vuốt, mũi cao thon gọn và khuôn miệng nhỏ xinh xắn, đáng yêu như một thiên sứ.

Bên cạnh cũng là một tiểu cô nương khả ái, tuổi cũng khoảng mười bốn, đang lo sợ cúi mặt xuống.

Tư Mã Phi Yến chu đôi môi nhỏ xinh xắn lên nhìn vị phu nhân ngồi ở chính diện lên tiếng: “mẫu thân”, rồi quay sang những người ngồi hàng ghế bên cạnh nói tiếp.

“tam di nương... tứ di nương...ngũ di nương...Phi Yến thỉnh an các người”

“đại phu nhân, tam phu nhân, tứ phu nhân, ngũ phu nhân, Thu Tâm thỉnh an các vị phu nhân” Thu Tâm cúi đầu chào từng người một, rồi liềm núp sau lưng Tư Mã Phi Yến, tránh đi ánh mắt của đại phu nhân.

“Phi Yến! xảy ra chuyện gì, sao ngươi lại như vậy” Tam di nương nhìn Tư Mã Phi Yến khắp người toàn bùn đất, nên hốt hoảng chạy đến bên cạnh.

“là ai ức hiếp ngươi, nói đi, để di nương xử hấn giúp ngươi” Tam di nương vừa mới đứng dậy, đi chưa được vài bước, thì ...

“ngồi xuống ”

Tiếng quát tháo kinh hồn của đại phu nhân khiến tam di nương bất động tại chỗ, không dám bước tiếp dù chỉ là nửa bước.

“muội đã bao nhiêu tuổi, còn nóng nảy như vậy” Đại phu nhân khó chịu nhìn Tam di nương

“đại tỷ! muội chỉ lo cho Phi Yến, tỷ làm gì mà nóng giận như vậy” Tam di nương vẻ mặt không cam lòng, nói xong hậm hực ngồi xuống chỗ cũ.

“tam di nương! ta và Thu Tâm chỉ ra sau núi bắt dế, không có gì, người đừng lo” Tư Mã Phi Yến miệng cười vô tội, rồi đi đến chỗ tam di nương, đưa ra một cái hộp nhỏ, rồi hớn hờ lên tiếng.

“người xem, ta vừa bắt được chúng, có đáng yêu không”

Đại phu nhân liếc nhìn Thu Tâm bên cạnh, nàng vừa ngước mắt lên thì đón ngay ánh mắt lạnh băng của đại phu nhân, lo sợ cúi mặt xuống, chạy theo sau Tư Mã Phi Yến.

“đúng ha! thật đáng yêu, nhìn nó nhảy kia....trông thật khỏe” tam di nương nhìn chú dế không ngừng nhảy tới lui, rất vui mắt, liền đưa tay chạm vào thì chú dế bất ngờ nhảy ra khỏi hộp.

“vèo...!!! ”

Tư Mã Phi Yến và tam phu nhân im lặng, bốn mắt nhìn, sau đó cùng liếc xuống hộp trống không, rồi lại nhìn nhau mà đồng thanh kêu to:

“Á...!!!! ”

“Mau tìm! mau tìm...”

“tiểu thư! nó... nó bên này” Thu Tâm đang nửa quỳ nửa nằm trên đất, hớn hở lên tiếng.

Tư Mã Phi Yến và tam phu nhân quay lại nhìn thì thấy con đế đang nằm ngoan ngoãn trên đôi hài thêu hoa của tứ phu nhân, vội lên tiếng:

“tứ di nương! người đứng yên” Tư Mã Phi Yến lên tiếng

“tứ muội! ngồi yên đó, đừng động đây” Tam phu nhân lên tiếng.

Tứ phu nhân cả người như tượng, nhưng ánh mắt vẫn di chuyển nhìn xuống dưới chân, Tư Mã Phi Yến chậm chậm bước tới như một chú thỏ nhỏ, hai tay chụp lấy chân tứ phu nhân, nhưng xem ra đã chậm một bước.

“Phi Yến! nó bên này” ngũ phu nhân lớn tiếng kêu lên,

Nhưng khi Tư Mã Phi Yến quay sang thì con đế lập tức lại nhảy sang nơi khác.

“nó..ở đây....tam tỷ” tứ di nương chậm chậm di chuyển, giọng điệu cực kỳ nhỏ, vừa nói vừa chỉ tay về phía cửa.

Đại sảnh Tư Mã gia náo loạn cả lên, bàn ghế ngổn ngang xáo trộn, kẻ nằm người bò đuổi theo một con đế, nên khiến người nầy giờ chưa hề lên tiếng rất không vui.

“Rầm...!!!!” đại phu nhân tức giận đập tay lên bàn.

“Không còn ra thể thống gì” đại phu nhân nhìn cảnh lộn xộn trước mặt tức giận, lớn tiếng quát.

Các di nương bất ngờ quay nhìn đại phu nhân, rồi ngay ngắn ngồi lại vị trí cũ không dám nhúc nhích hay nói thêm gì, tất cả đều cúi đầu xuống.

“người...Người... và cả người nữa, xem đi, đã dạy ra cái dạng gì” đại phu nhân tức giận chỉ tay vào từng người di nương một, lên tiếng trách cứ, rồi dừng lại trên người Tư Mã Phi Yến

Tư Mã Phi Yến vội chạy đến bên cạnh, ôm chặt lấy đại phu nhân, nũng nịu lên tiếng.

“mẫu thân! đừng trách các di nương, lại là Yến nhi làm người giận, người mà giận sẽ càng xấu đi”

“người...” đại phu nhân ngược lên liếc nhìn Tư Mã Phi Yến, nhìn thấy khuôn mặt hồn nhiên như thiên sứ đang không ngừng làm nũng, mọi tức giận cũng đều tan biến.

“mẫu thân! người cười đi, người là mẫu thân xinh đẹp, người thương Yến nhi nhất mà phải không, phải không” Tư Mã Phi Yến vừa lên tiếng vừa lắc lư người đại phu nhân, khiến bà ta cả người choáng váng.

“được rồi...được rồi...người còn lắc nữa cái mạng già này, cũng bị người lấy mất”

“không! Mẫu thân mãi mãi trẻ trung, mãi mãi xinh đẹp nhất” Tư Mã Phi Yến mỉm cười lên tiếng rồi nhanh chóng buông tay ra.

“dẻo miệng...mau đi thay bộ y phục khác, để hạ nhân nhìn thấy, còn ra thể thống gì” đại phu nhân sắc mặt ửng đỏ, mỉm cười lên tiếng rồi sửa sang lại y phục bị Tư Mã Phi Yến làm cho nhào.

“mẫu thân! Yến Nhi xin cáo lui” Tư Mã Phi Yến lên tiếng rồi nháy mắt ra hiệu cho Thu Tâm.

Sau khi Tư Mã Phi Yến rời đi, đại phu nhân mới chợt nhớ ra chuyện quan trọng, liền quay sang nhìn những người ngồi bên dưới.

“Yến nhi, sao còn ở đây”

Một mảnh tĩnh lặng...

Vạn Thiên lầu- kinh thành

Là đệ nhất tửu quán ở kinh thành, nơi tụ họp của những phú thương giàu có hay con cháu của những đại quan trong triều, cũng như thường ngày Vạn Thiên lầu luôn nhộn nhịp, tấp nập khách.

“tiểu nhị! cho ấm trà” một vị khách quan vừa ngồi xuống bàn vội lên tiếng

“tiểu nhị! tính tiền” một vị khách quan khác đứng dậy lên tiếng

“tiểu nhị! sao còn chưa dọn thức ăn lên” một vị khách quan khác rất khó chịu gắt gỏng lên tiếng.

Bỗng tất cả mọi người đều im lặng ngược nhìn ra cửa....

Một vị cô nương khuôn mặt trong sáng như thiên sứ, thuần khiết như pha lê và nụ cười tỏ sáng đáng yêu, mang chút tinh nghịch, xuất hiện ngay cửa ra vào đã thu hút tất cả ánh mắt của mọi người.

Từ xa, một tiểu thiếu niên đang đứng trên lầu, hớn hở chạy xuống đón tiếp.

“Tư Mã tiểu thư! Vương gia đang đợi người trên lầu” tiểu Thuần tử mỉm cười lên tiếng.

Tư Mã Phi Yến ngược mắt nhìn lên thì trên lầu có một vị thiếu niên đang không ngừng vẫy tay về phía nàng. Tư Mã Phi Yến mỉm cười đáp lễ với người trên lầu, sau đó cùng Thu Tâm đi theo sau Tiểu Thuần tử lên lầu.

.....

Tư Mã Phi Yến cúi nhìn một bàn đầy thức ăn trước mặt, không ngừng nuốt nước miếng, rồi ngẩng mặt lên nhìn vị thiếu niên trước mặt lên tiếng:

“Triệu vương gia! tất cả thứ này là...”

Trước mặt Tư Mã Phi Yến là một thiếu niên anh tuấn, tuổi chừng 16 mặc một bộ lục y đắt tiền, không ngừng mỉm cười nhìn nàng.

“tất cả là cho nàng” Lăng Thiên Từ mỉm cười trêu mếu nhìn Tư Mã Phi Yến, rồi ôn nhu lên tiếng.

“Thất gia phải tốn rất nhiều công sức, mới thuyết phục được Bạch sư phụ đích thân xuống bếp, nấu những món mà Tư Mã tiểu thư thích nhất...” Tiểu Thuần tử bên cạnh nói chen vào.

“thật sao...là do Bạch sư phụ của Vạn Thiên lầu” Tư Mã Phi Yến hai mắt sáng rực, nhìn Lăng Thiên Từ

“không tin, nàng có thể thử...để ta gấp cho nàng” Lăng Thiên Từ, mỉm cười lên tiếng, rồi đứng dậy.

“Ta nghe Thu Tâm nói, gần đây nàng không có ăn gì, cho nên mời Bạch sư phụ nấu những món này” Lăng Thiên Từ không ngừng gấp thức ăn đầy cả chén, mỉm cười nhìn Tư Mã Phi Yến .

“có ngon không” Lăng Thiên Từ lên tiếng

“ngon! Rất ngon” Tư Mã Phi Yến vừa ăn, vừa liên tục gật đầu, nhìn Lăng Thiên Từ.

Lăng Thiên Từ nhìn nữ nhân mình yêu thương nhất đang trước mặt, tâm trạng rất vui vẻ, đau lòng, luyến tiếc xen lẫn, nếu không vì chuyện lần đó thì nàng bây giờ đã là người của hắn, Lăng Thiên Từ hắn không cần phải ngày đêm nhớ nhung, thương tiếc.

Hắn vẫn đang suy nghĩ về chuyện cũ thì Tư Mã Phi Yến bất ngờ đặt đũa xuống, nhìn hắn rồi lại cúi mặt xuống, rồi lại len lén nhìn hắn như có điều khó nói, làm hắn không hiểu nổi, hắn vừa định lên tiếng thì...

“thất gia! làm sao để có hài tử” Tư Mã Phi Yến nhìn Lăng Thiên Từ, lấy hết dũng khí lên tiếng.

“boang! Boang...!!”

Đôi đũa bạc trên tay của Lăng Thiên Từ bất ngờ rơi xuống, chầm chầm lăn trên đất.

Ninh vương phủ.

Trong thư phòng

Một thiếu niên tuấn tú mặc bạch y, dáng vẻ thư sinh và phong thái nho nhã đang rất chuyên tâm viết thư pháp, thì bên ngoài....

“thất gia! nhị gia nói không muốn gặp ai” tiểu thanh tử vừa lên tiếng vừa chạy theo sau kéo Lăng Thiên Từ lại.

“tránh ra!” Lăng Thiên Từ tức giận đẩy hắn ra, rồi bước vào trong, ngồi xuống ghế nhìn Lăng Thiên Phong.

Lăng Thiên Phong thở dài, khó khăn lắm mới có được một chút tĩnh lặng, lại bị tên này phá đi, quay sang nhìn Lăng Thiên Từ, rồi giơ tay lên ra hiệu cho Tiểu Thanh Tử lui xuống. Tiểu Thanh Tử gật đầu rồi ngoan ngoãn rời khỏi, trước khi đi còn khó chịu nhìn Lăng Thiên Từ.

Trong thư phòng chỉ còn hai huynh đệ họ và một chút tĩnh lặng ban đầu.

“đệ tìm ta có chuyện gì” Lăng Thiên Phong lướt nhìn Lăng Thiên Từ rồi cúi xuống tiếp tục viết nét chữ còn thiếu, vừa lên tiếng.

“nhị ca! là Yến nhi muốn cùng ngũ ca.. sinh hài tử” Lăng Thiên Từ trong lòng rất khó chịu, điều đó đã thể hiện rõ trên mặt hắn lúc này, hai tay nắm chặt vạt áo, quay sang nhìn Lăng Thiên Phong.

“họ đã là phu thê chuyện đó là bình thường” Lăng Thiên Phong khoé miệng nhếch lên, nhìn Lăng Thiên Từ, rồi cúi nhìn bức thư pháp đang viết, có hơi không hài lòng.

“huynh!” Lăng Thiên Từ tức giận, đứng dậy nhìn Lăng Thiên Phong lớn tiếng nói

“nếu người nói muốn sinh hài tử với ngũ ca là Mộ Dung tử, thì huynh có bình tĩnh, mà ngồi đây viết thư pháp”

“đệ...” Lăng Thiên Phong giận dữ, nắm chặt cây bút lông trên tay, rồi ném tờ giấy đang viết dở xuống đất.

Tờ giấy tung bay lên không trung, rồi chậm chậm rơi xuống đất trước mặt Lăng Thiên Từ.

Sau khi nói xong Lăng Thiên Từ biết hắn đã nói điều không nên nói, biết đã chạm đến nỗi đau của nhị ca, cúi mặt xuống không dám nhìn thẳng Lăng Thiên Phong như một tội đồ.

Mộ Dung Vân Tĩnh và bọn họ từ nhỏ lớn lên bên nhau, nhị ca có tình cảm với Vân Tĩnh tỷ tỷ, không phải là ngày một ngày hai mà có thể quên bỏ, còn sâu đậm hơn tình cảm của hắn đối với Yến nhi, nghĩ đến Tư Mã Phi Yến, rồi nghĩ đến “âm mưu” lúc trước bỗng dưng một chút á náy vừa rồi của hắn, đã không biết đi đâu.

“tất cả là do kế hoạch đó của huynh, nếu không Yến Nhi từ lâu đã là người của đệ” Lăng Thiên Từ lớn tiếng trách cứ, rồi ngồi xuống ghế.

Lăng Thiên Phong tức giận rời khỏi bàn, đi đến chỗ Lăng Thiên Từ lớn tiếng: “đệ còn trách huynh, ta hỏi đệ, rõ ràng người huynh đưa cho đệ là...”

Lăng Thiên Phong dừng lại rồi nói tiếp ...

“vậy tại sao khi mọi người xông vào, người nằm trên giường bên cạnh ngũ đệ lại là Tư Mã Phi Yến”

“đệ...” Lăng Thiên Từ ngược nhìn Lăng Thiên Phong, muốn lên tiếng biện minh nhưng không tìm ra lời để giải thích, rất không cam lòng mà quay sang chỗ khác.

“vốn dĩ ta muốn Mộ Dung tướng quân và Tứ đệ nhìn thấy cảnh tượng đó, một mặt khiến Mộ Dung gia bất mãn hủy bỏ hôn ước, mặt khác khiến Tứ đệ và Ngũ đệ trở mặt, nhưng đệ xem việc tốt mà đệ làm” Lăng Thiên Phong tức giận tiếp tục lớn tiếng trách cứ, rồi xoay người ra cửa sổ.

“đệ không biết chuyện gì đã xảy ra, lúc đó đệ rõ ràng đã cởi bỏ y phục hai người họ, sắp xếp ổn thỏa mọi thứ rồi mới đi, còn suốt đêm canh giữ bên ngoài cho tới khi mọi người đến, nhưng ..” Lăng Thiên Từ trong lòng có chút nhói đau, lời nói như nghẹn lại ở cửa miệng.

“sao lại trở thành Phi Yến ”

“chỉ biết nghĩ đến Phi Yến , đệ có biết sơ sót lần đó của đệ, khiến kế hoạch của ta và mẫu phi đã thành công cốc”

“có lão tướng quốc và hoàng hậu làm chỗ dựa, ngũ đệ đã rất khó đối phó, bây giờ lại thêm binh lực của Mộ Dung gia, và tài lực hùng hậu của Tư Mã gia, càng như hổ thêm cánh”

“nhị ca! đệ...” Lăng Thiên Từ muốn lên tiếng thì Lăng Thiên Phong chặn lại.

“ta muốn nghỉ ngơi” Lăng Thiên Phong lên tiếng

Lăng Thiên Từ hiểu được ý tứ trong lời nói của Lăng Thiên Phong nên cũng không dám nán lại, vừa ra tới cửa thì Lăng Thiên Phong lại lên tiếng nhắc nhở:

“khoan đã...”

Lăng Thiên Từ ra tới cửa cũng phải dừng lại.

“Vài ngày nữa là lễ bái quan âm ở Linh Thiên tự, mẫu phi và phụ hoàng cũng có mặt, lúc đó đừng có làm chuyện đại dột , hiểu chưa” Lăng Thiên Phong lên tiếng

“biết rồi! huynh yên tâm, đệ sẽ không làm huynh và mẫu phi mất mặt” Lăng Thiên Từ dừng lại ở, quay người lại khó chịu nhìn Lăng Thiên Phong.

Lăng Thiên Phong thở dài nhìn Lăng Thiên Từ rồi ngồi xuống ghế thì từ ngoài cửa một vị cô nương xinh đẹp, ăn mặc rực rỡ, bộ dáng rất uyển chuyển, lã lướt bước vào.

“vương gia! thất đệ có chuyện gì sao, ta thấy hần rất tức giận ” Tống Lệ Tình vừa lên tiếng, vừa ngồi xuống ghế.

Lăng Thiên Phong coi như không nghe thấy lời nói cũng như sự hiện diện của nàng ta với hần là không tồn tại, vừa uống xong tách trà đã đứng dậy rời khỏi thư phòng.

“vương gia...vương gia!” nàng vừa chạm hông xuống ghế, khi ngược mắt lên nhìn thì Lăng Thiên Phong đã đi tới cửa, nàng lớn tiếng gọi, nhưng hần vẫn không ngoảnh mặt lại.

Tống Lệ Tình ngồi một mình trong phòng, giận đỏ cả mặt khi nghĩ đến thái độ hờ hững, lãnh đạm của phu quân. Nàng và hần đã thành thân nửa năm nhưng ngoài đêm động phòng, hần không hề chạm qua người nàng, càng nghĩ đến Tống Lệ Tình càng cảm hận người người nữ nhi có tên Mộ Dung Vân Tịnh.

Đêm động phòng mặc dù người nằm dưới thân hần là nàng nhưng hần lại luôn miệng kêu tên Tịnh nhi, đây là điều mà bất kỳ một nữ nhân nào cũng không thể chấp nhận được.

“Cầm nương...!!” Tống Lệ Tình lớn tiếng quát.

Từ ngoài cửa một phu nhân dáng vẻ nhanh nhẹn, tuổi ngoài bốn mươi gấp rút bước vào, khúm núm trước Tống Lệ Tình: “tiểu thư! Có chuyện gì mà người hét lớn như vậy”

“Cầm nương! Chuyện ta nhờ vú đã lo tới đâu ”

Cầm nương ngó trước nhìn sau khi không thấy có kẻ khác mới dám mở miệng: “tiểu thư yên tâm, ta đã lo xong”

Cầm nương mỉm cười nói tiếp “họ đều là những cao thủ trong giang hồ, chuyện vừa được lợi, lại kiếm được ngân lượng ai lại không muốn”

“nhưng người này có thân phận hơi đặc biệt, còn nữa...nếu chuyện không thành, họ có khai ra chúng ta không” Tống Lệ Tình lo lắng và một chút lo sợ nhìn Cầm nương.

“người đừng lo, họ không biết người thuê mình là ai, hơn nữa đối tượng là đệ nhất mỹ nhân Lăng Thiên quốc nam nhân nào không muốn” cầm nương lên tiếng

“tốt nhất được như lời vú nói ” Tống Lệ Tình lấy ra một bình xứ nhỏ màu xanh, trong tay áo rồi giao cho cầm nương, khóa miệng nhếch lên

“người cầm lọ thuốc này giao cho họ”

“cái này là...” cầm nươg vừa định lên tiếng hỏi, nhưng nhìn thấy nụ cười đắc ý của tiểu thư thì đã hiểu ra, cũng mỉm cười theo.

“ta sẽ để mọi người thấy Mộ Dung Vân Tịnh bằng thanh ngọc khiết, nữ thần trong lòng của tất cả nam nhân Lăng Thiên quốc, cũng chỉ là một ả kỹ nữ rẻ tiền, để xem nhị gia còn mơ tưởng đến ả nữa không”

Tổng Lệ Tình ánh mắt đầy sự căm thù và phẫn nộ nhìn theo xa xăm, lạnh lùng lên tiếng.

Trần Thanh Bình -Khách điểm Phụng Lai

Bốn phía yên lặng, trên cao ánh trăng hình lưỡi liềm như đôi mắt sáng đang dõi theo động tĩnh bên dưới.

Một đám người đang nằm gục mặt trên bàn, trước mặt là một bàn thức ăn, bình rượu, chén đĩa nằm ngổn ngang và...trước cửa một đám người mặc đồ đen đang đi tới.

Hủ rượu trên sàn lăn chậm chậm ra đến cửa thì dừng lại vì bị một thiếu niên mặc lục y tay cầm trường kiếm đập dưới chân.

“thiếu chủ chúng ta có thể ra tay” một tên tiến lên, mở khăn che mặt ra nhìn thức ăn trên bàn, rồi kiểm tra những người nằm trên bàn, sau khi chắc họ hoàn toàn bất tỉnh, xoay người ra cửa nhìn thiếu niên lục y lên tiếng.

Lục y nam tử không nói gì chỉ liếc nhìn tiểu đồng bên cạnh.

Tiểu đồng hiểu ý công tử muốn nói gì, lập tức lấy trong người ra một tờ giấy, tiến lại gần Dinh Hạo đang nằm gục mặt trên bàn.

“thiếu gia! chỉ cần Hạo vương điểm chỉ là xong, lại không cần đụng đến đao kiếm, lão minh chủ mà biết cũng sẽ không trách chúng ta, kế này của Từ quân sư không tệ”

“lắm lời, mau làm đi..” Minh Ngọc Tuấn có chút không kiên nhẫn nhìn tiểu đồng, cầm tờ giấy đang lưỡng lự.

“thiếu gia yên tâm, họ đã trúng mê dược sẽ không nhanh như vậy, ít nhất khoảng hai canh giờ mới tỉnh lại”

Nhưng khi tiểu đồng cầm tay Dinh Hạo đặt lên tờ giấy, thì người tưởng đã hôn mê bất ngờ mở mắt ra, Dinh Hạo hất bay tờ giấy, dùng lực đẩy cái bàn trước mặt sát vào góc tường.

”rầm...m..!!

Những người khác phía sau Dinh Hạo cũng lần lượt đứng dậy, đám người che mặt theo phản ứng tự nhiên liền rút kiếm ra hướng về họ.

“Roẹt...Roẹt...Roẹt...Roẹt !”

Đỗ Nương và Dương thị thì núp vào trong, Mạc Nhi muốn đứng lại bên cạnh Dinh Hạo nhưng lại bị hai người họ kéo vào trong góc an toàn.

Dương Chính vừa cúi xuống thì nhìn thấy tờ giấy dưới chân hắn, liền cầm lên xem, đọc được nội dung trong thư rất ngỡ ngàng, vội đưa đến trước mặt Dinh Hạo .

“hưu thư...”

Dinh Hạo rất rối trí với hưu thư từ trên trời này rơi xuống này, đang không biết nên hỏi ai thì thiếu niên y lục giận dữ lên tiếng.

“Lăng Thiên Hàn! muốn yên ổn rời khỏi đây, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn điểm chỉ vào hưu thư này”

“Minh thiếu gia, người làm vậy là có ý gì” tiểu lục bước ra đối diện cùng Minh Ngọc Tuấn.

“đương nhiên muốn hắn trả tự do cho Song nhi, từ đây nam cưới nữ gả không liên quan gì nhau”Minh Ngọc Tuấn lên tiếng

“Minh thiếu gia, trước đây là Nhan cô nương cam tâm tự nguyện gả cho vương gia nhà ta” tiểu lục tử bất bình lên tiếng

“hừm! nếu hần không lợi dụng Song Nhi mất trí nhớ, thì thứ rác rưởi như hần, Song nhi cả đời sẽ không bao giờ để mắt đến” Minh Ngọc Tuấn liếc nhìn Dinh Hạo bằng cái nhìn khinh miệt, với giọng điệu giễu cợt.

“thứ rác rưởi như hần” lời nói của Minh Ngọc Tuấn chạm đến tự tôn nam nhi của Dinh Hạo, hần không cần quan tâm sự tình trước mặt, cũng không muốn hỏi Song nhi là ai, chỉ muốn làm một việc duy nhất là làm tên này câm miệng.

“hừu thưa! Quên đi, Song nhi của người... cả kiếp này cũng đừng mong thoát khỏi bốn vương” Dinh Hạo khoe miệng nhếch lên, lạnh lùng lên tiếng.

Hần nhìn ra Minh Ngọc Tuấn này rất quan tâm đến người nữ nhi có tên Song Nhi, nên nói ra những lời đó là muốn chọc tức Minh Ngọc Tuấn, chứ người nữ nhi ngay cả mặt hần còn chưa gặp, làm gì có tình cảm.

Nhìn vẻ mặt tức giận của Minh Ngọc Tuấn, hần vui sướng nhưng không biết lời vừa rồi cũng đã làm cho một người rất khó chịu.

“Là tự người chuốc lấy” Minh Ngọc Tuấn vừa dứt lời rút kiếm ra hướng Dinh Hạo lao tới.

Minh Ngọc Tuấn phi thân đâm kiếm về phía Dinh Hạo, không ngừng xuất ra những chiêu chí mạng, Dinh Hạo thì liên tục dùng quạt cản lấy tất cả chiêu thức của Minh Ngọc Tuấn, cho tới khi cây quạt của hần bị kiếm của Minh Ngọc Tuấn chém gãy, hần đành phi thân lộn người ra sau tránh lưỡi kiếm tiếp theo của Minh Ngọc Tuấn.

“vương gia cẩn thận!” Mạc Nhi bên cạnh lo lắng hét lên, khi nhìn thấy Minh Ngọc Tuấn đang xoay người đâm kiếm về phía Dinh Hạo.

Mạc Nhi khi nghe Dinh Hạo nói sẽ không buông tha cho người nữ nhi có tên là Song Nhi, trong lòng lại nổi lên một trận ghen hờn đổ kị, nhưng khi nhìn thấy hần đang gặp nguy hiểm thì mọi hờn dỗi đều biến mất chỉ nghĩ đến an nguy của hần lúc này.

Dinh Hạo quay sang mỉm cười nháy mắt với Mạc Nhi, nhanh tay chớp lấy cây kiếm trên tay của một tên áo đen trong số thuộc hạ của Minh Ngọc Tuấn.

Kiểm pháp mà Dinh Hạo sử dụng để đối phó với Minh Ngọc Tuấn là đoạt hồn kiếm pháp, nhưng thanh kiếm của Minh Ngọc Tuấn quả không đơn giản chỉ trong chót lát đã chém gãy thanh kiếm trên tay Dinh Hạo.

Nhắc đến thanh kiếm này Minh Ngọc Tuấn rất yêu ngạo, Xích Huyết kiếm đứng ba trong thập đại thần khí của Thiên Hạ đệ nhất trang, chém sắc như chém bùn, Lăng Thiên Hàn làm sao đấu lại hần, khéo miệng nhếch lên, ánh mắt đầy sát khí, chiêu thức càng thêm thâm hiểm.

Kiểm pháp của Minh Ngọc Tuấn đúng là xuất thần nhập quỷ, lại thêm cây kiếm trên tay hần, hiện tại Minh Ngọc Tuấn đang chiếm ưu thế, Dinh Hạo chống đỡ cực lực một hồi đành bỏ cây kiếm gãy ra, phi thân lên xuất ra thiên vân chưởng.

Dinh Hạo biết rõ nếu muốn thắng Minh Ngọc Tuấn bằng kiếm pháp thì sẽ mất rất nhiều thời gian, nhưng nếu đấu nội lực thì Minh Ngọc Tuấn sẽ không là đối thủ của hần.

Một chưởng thiên vân xuất ra, như một cơn lốc xoáy cuốn hút mọi thứ xung quanh, bao gồm thanh kiếm trên tay Minh Ngọc Tuấn, khi hần vẫn còn đang ngẩn ngơ đứng nhìn thì Dinh Hạo đã thu chưởng đón lấy thanh kiếm mà phóng về phía hần.

Một ánh sáng như tia chớp xẹt qua và một cảm giác đau nhức dưới cánh tay làm Minh Ngọc Tuấn bừng tỉnh, hần cúi người nhìn xuống là những giọt máu đang chảy dài trên cánh tay, bắt đầu thấm ướt áo.

“thiếu chủ..!”

“thiếu chủ..!”

Đám thuộc hạ lo lắng bao vây lấy Minh Ngọc Tuấn, lại bị hấn đẩy ra bỏ mặc thương tích trên người chỉ muốn nhìn rõ người thiếu niên trước mặt, lòng đầy nghi hoặc nhìn khắp người Dinh Hạo “người này là Lăng Thiên Hàn, thật không thể tin”.

Nhìn thấy ánh mắt ngờ vực của Minh Ngọc Tuấn, Dinh Hạo biết tên kia là đang nghĩ gì, nhưng hấn không quan tâm, hấn hiên ngang đi đến gần Minh Ngọc Tuấn.

Dinh Hạo vẽ mặt đầy đắc ý, hấn vỗ vai Minh Ngọc Tuấn: “Người ngoan ngoãn về dưỡng thương cho tốt, rảnh rồi thì luyện thêm vài ba chục năm, còn như... nếu nhớ ta không chịu nổi, người có thể đến phủ tìm ta, cửa Hạo vương phủ luôn mở rộng đón người”.

Nghe thấy những lời vừa rồi mọi người đều che miệng mà cười, ai có thể nghĩ đến hai người vừa đánh nhau ta sống người chết mới vừa tức thì, bây giờ lại như hai người bạn hữu bình thường nói chuyện.

“câm miệng người lại” Minh Ngọc Tuấn tức giận hất tay Dinh Hạo ra vô tình đụng đến vết thương, lại một trận đau đớn ập đến khiến hấn nhăn mặt lại.

“phải thật bình tĩnh, máu chảy nhiều như vậy ta không chịu nổi trách nhiệm đâu” Dinh Hạo vỗ nhẹ vào mặt Minh Ngọc Tuấn, mỉm cười châm chọc

“Người” Minh Ngọc Tuấn tức giận trừng mắt nhìn Dinh Hạo

Dinh Hạo mỉm cười kiêu ngạo rời khỏi, theo sau hấn là đám người của Dương Chính. Nhưng chưa ra được tới cửa thì Dinh Hạo toàn thân choáng váng hoa mắt, những người còn lại thì chao đảo, như muốn ngã gục xuống đất.

“Linh hương tán” Dương Chính cố gắng trấn tĩnh bản thân, lời hấn vừa thốt ra thì những người xung quanh và cả hấn đều ngã trên sàn

“Ầm...m...!!”

*****hết chương 16*****

17. Chương 17: Hoàng Hậu Trúng Độc

Chương 17: Hoàng hậu trúng độc

Một bầu không khí im lặng, ngập tràn hương vị mê dược.

“khốn kiếp! đây là loại độc dược gì ” Dinh Hạo cố gắng dùng nội lực để đẩy lùi độc tố nhưng không hề có tác dụng, hấn quay lưng lại nhìn Đỗ Bình

“Bịch! ” Đỗ Bình chưa kịp lên tiếng đã té ngã xuống sàn.

“không phải độc dược mà là mê dược ..” Minh Ngọc Tuấn cả người cũng đang rất vật vã, cố gắng trụ vững không cho bản thân ngã gục trước “Lăng Thiên Hàn” , trong khi đó thì tất cả thuộc hạ bên cạnh hấn đã nằm la liệt dưới sàn từ lâu.

“nếu càng dùng nội lực độc tính sẽ càng phát tán nhanh hơn, nhưng người yên tâm sau hai canh giờ, độc tính sẽ tự giải...” Minh Ngọc Tuấn liếc nhìn Dinh Hạo, từng lời từng chữ đều rành mạch rõ ràng.

Hấn nhìn ra vừa rồi “Lăng Thiên Hàn” đã dùng nội lực đẩy lùi độc tố, hấn không hiểu sao đối với “Lăng Thiên Hàn” lúc này lại sinh hảo cảm, còn quan tâm nhắc nhở y.

“hai canh giờ là quá đủ...” Dinh Hạo chao đảo sắp ngã, khóe miệng nhếch lên.

Hắn bản thân quá bất cẩn, bị người khác hạ được lại không hề hay biết, nếu kẻ thù của Lăng Thiên Hàn xuất hiện lúc này thì hắn coi như tiêu.

“cũng có chút hiểu biết” một thanh âm lạnh lẽo từ xa vang vọng vào trong khách điểm.

Khiến mọi người đều phải quay đầu lại nhìn, tiến vào là một đám người hắc y nhân trên tay cầm đao, người nào cũng tràn đầy sát khí, và dẫn đầu là một hắc y nam tử mang mặt nạ.

“Lăng Thiên Hàn! ngươi thật điểm phúc lúc nào cũng có mỹ nhân bên cạnh, thật khiến người ta phải ngưỡng mộ.” Lạc Tư Doanh ánh mắt sắc như dao quét khắp người Mạc Nhi, khéo miệng nhếch lên nhìn Dinh Hạo..

Hắn nhiều lần cho người ám sát Lăng Thiên Hàn, nhưng tên nhóc phong lưu này vẫn bình an vô sự đứng trước mặt hắn, Lạc Tư Doanh hắn không tin, lần này đích thân hắn ra tay sẽ không giết được tên nhóc này.

“không biết ta lại đắc tội gì với ngươi..” Dinh Hạo mặc dù không còn tinh táo nhưng vẫn không muốn yếu thế trước “tình địch”, hắn thở dài liếc nhìn Minh Ngọc Tuấn rồi quay sang nhìn Lạc Tư Doanh .

“xuống địa phủ mà hỏi diêm vương..” Lạc Tư Doanh tựa tiểu phi tiêu, giọng điệu nặng mùi sát khí, ra tay động thủ

“Vèo..!!”

“vèo..!!”

Lạc Tư Doanh vừa dứt lời, thì những ám khí từ người hắn phóng ra như mưa, tất cả đều lao về phía Dinh Hạo.

Dinh Hạo vừa cực lực chống đỡ những phi đao của Lạc Tư Doanh và mê được trong người, hiện tại hắn không thể dùng kinh công, vì nếu còn tiếp tục dùng nội lực chắc chắn hắn sẽ ngã gục ngay tại chỗ.

Minh Ngọc Tuấn hoàn cảnh lúc này cũng không khá hơn Dinh Hạo là bao, liên tục bị thuộc hạ của Lạc Tư Doanh dồn đến chân tường.

“keng...!!”

“keng...!!”

Trong khách điểm bây giờ tình hình rất là hỗn loạn, đánh nhau loạn xạ ngẫu, và những âm thanh giao nhau của binh khí không ngừng vang lên, làm cho Mạc Nhi đứng yên ổn trong bóng tối càng thêm bất an.

Có thể nghĩ Mạc Nhi là nữ nhi yếu đuối nên họ không ra tay với nàng, còn nàng thì không thể rời mắt khỏi Dinh Hạo, nhìn hắn đang giao đấu với Lạc Tư Doanh, trong lòng nóng như lửa đốt, rất muốn nhảy ra giúp hắn, nhưng...

“nếu Thiên Hàn biết thân phận và nguyên nhân thật sự nàng tiếp cận hắn, liệu hắn có thể tha thứ mà chấp nhận nàng chăng?”. Đây chính là nguyên nhân khiến cho Mạc Nhi chùn chân, không dám bước tiếp.

Dinh Hạo cực lực né tránh những phi tiêu trên tay của Lạc Tư Doanh, trong lòng thầm nguyện rửa, ” kẻ thù của tên Lăng Thiên Hàn cũng thật nhiều, người sau còn lợi hại hơn người trước, cũng may thứ trong tay tên hắc y nhân này chỉ là phi tiêu chứ không phải là súng, nếu không ...”

Lạc Tư Doanh cũng không ngờ Dinh Hạo dù trúng mê dược , nhưng vẫn còn sức diêu vũ trước mặt hắn, “tên Hạo vương này quả không hề đơn giản, khác xa với những tình báo của hắn trước đây, phong lưu hào sảng, bất tài vô dụng” , nhìn sao hắn cũng không giống” nếu không phải khuôn mặt người này đúng với miêu tả trong tranh, thì Lạc Tư Doanh còn tưởng hắn đánh lầm người.

“vèo...!!!” Một cây phi tiêu bắt ngờ lao tới

Dinh Hạo phải ngã người ra phía sau để né tránh , thì một thuộc hạ của Lạc Tư Doanh cầm đao chém tới. Mạc Nhi nhìn thấy cả người kinh hoàng, vội chạy ra ngoài.

“vương gia cẩn thận...”

Minh Ngọc Tuấn đang giao đấu với đám thuộc hạ của Lạc Tư Doanh, thì Mạc Nhi lại bỗng dưng nhảy ra, một thanh đao vô tình rơi xuống nàng, Mạc Nhi chỉ lo lắng cho Dinh Hạo nên không hay biết thanh đao kia đang cách nàng rất gần.

Dinh Hạo giựt mình lại kinh sợ khi nhìn Mạc Nhi sắp gặp nguy hiểm, vội phi thân bay tới phía trước kéo Mạc Nhi vào trong lòng ngực hắn, một chưởng đánh bay người kia, mà quên đi bản thân đang trúng mê dược không thể dụng nội lực.

Chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra...

“Thiên Hàn..n..n..n..!!!”

Mạc Nhi kinh hoàng hét lên vang vọng khắp không trung.

Dinh Hạo gục ngã trên người Mạc Nhi gần như là mê mang, nhưng khéo miệng vẫn nhếch lên mỉm cười nhìn nàng, trong khi máu từ lưng hắn lại không ngừng chảy ra, thắm đỏ cả hai tay Mạc Nhi.

Thì ra khi Dinh Hạo vừa đỡ lấy một đao cho Mạc Nhi, thì kẻ luôn trực chờ sau lưng hắn nhân cơ hội đâm tới.

Nhìn dòng máu đỏ nóng trên tay mình, Mạc Nhi như biến thành một người khác, ánh mắt lạnh lùng, toát lên khí thế bức người, làm cho chủ nhân của thanh đao đang cắm trên người Dinh Hạo rung rẩy.

Từ tay nàng một sợi dây rất dài, trông cứng rắn như sắc lại mềm dẻo uốn lượn như một con rắn, xung quanh lại có nhiều gai nhọn, vung về hướng tên hắc y nhân vừa mới đâm Dinh Hạo.

“rầm!!”

Trường tiên xuất ra như một trận kinh lôi, tên kia bay xa cả trường vắng va vào tường và phun ra một ngụm máu rồi bất tỉnh nhân sự, sau đó Mạc Nhi ném một đạn khói trong tay ra, đánh lạc hướng đám người kia

“bùm...!!!”

Khói trắng như sương mù bao phủ lấy Dinh Hạo và Mạc Nhi, Khi làn khói tan biến vào không trung, thì bóng dáng Dinh Hạo, Mạc Nhi và Minh Ngọc Tuấn đã không thấy đâu.

Lạc Tư Doanh tức giận nghiến chặt răng quát tháo.

“đuổi theo...!”

Trong một đêm tối không ánh trăng, khu rừng rậm hoang vu này là một nơi ẩn nấp tốt cũng là nơi nguy hiểm nhất của Dinh Hạo và Mạc Nhi lúc này.

“Thiên Hàn! chàng cố lên..” Mạc Nhi cố dìu lấy Dinh Hạo chạy thoát khỏi đám người của Lạc Tư Doanh

“...” Dinh Hạo không còn chút sức lực, cả người mơ màng dựa vào Mạc Nhi, mặc nàng kéo đi.

“ta nghĩ ngươi nên đặt hắn xuống, vết thương trên người hắn nếu còn tiếp tục đi sẽ rất nguy hiểm...” Minh Ngọc Tuấn lên tiếng

“không được! bọn họ còn đang đuổi theo phía sau..” Mạc Nhi lạnh lùng quay sang nhìn Minh Ngọc Tuấn.

Phía sau có sói phía trước lại mù mịt không lối ra, tình cảnh của họ hiện đang rất nguy hiểm.

Nàng hiểu rõ họ bây giờ không phải là đối thủ của đám người kia, đặc biệt là tên hắc y nhân y cầm đầu. Mục tiêu của tên hắc y nhân kia là Thiên Hàn, nếu hắn tìm thấy thì chàng chỉ có con đường chết.

Giữa lúc này...

“xẹt...!! xẹt!!!”

Lại có một đám hắc y nhân khí thế bức trời, ánh mắt đầy sát khí. Bọn họ vừa xuất hiện liền bao vây lấy đám của Mạc Nhi, và chỉ muốn giơ đao lấy mạng người.

“Muốn sống thì giao hắn ra..” nam tử cầm đầu lạnh lùng lên tiếng, hướng nhìn Dinh Hạo đang hôn mê.

Mạc Nhi biết chắc đây lại là một đám hắc y nhân khác với bọn người khi nãy không chút quan hệ vì nàng không còn lạ gì với giọng nói này.

“ta sẽ không bao giờ giao chàng cho người ...” Mạc Nhi lạnh lùng nhìn La Thanh.

La Thanh có chút bất ngờ khi nhìn nhận ra đó là Mạc Nhi, hẳn không nghĩ đến nàng lúc này sẽ đứng ra bảo vệ Lăng Thiên Hàn kẻ thù của Tề vương, trong lòng cảm thấy có một chút chua xót thay cho chủ tử, hẳn biết chủ tử luôn có tình ý với nàng ta.

“vậy thì đừng trách ta độc ác..”

“tất cả lên..!” La Thanh tức giận rút kiếm ra lao tới, lớn giọng ra lệnh cho đám sát thủ phía sau.

Nếu lần này Hạo vương bình an trở lại kinh thành sẽ là hòn đá cản đường cho ngôi vị thái tử của Tề vương, nên Hạo vương phải chết, La Thanh càng có thêm quyết tâm ra tay không chút do dự, muốn mạng của Đinh Hạo.

“Keng! Keng!”

“Bịch...! bịch...!”

Khi mọi người bị vây phủ , tưởng không còn đường lui, thì lại có thêm một đám người lạ mặt khác xuất hiện, chỉ là họ không mang khăn che mặt mà thôi. Và...

“tham kiến quận chúa...!” ” Tất cả họ rút kiếm ra quỳ trước mặt Mạc Nhi , cung kính hành lễ :

Thì ra là đám người của Diệp Vô Ngần.

“làm gì bây giờ mới xuất hiện..”

Mạc Nhi lạnh lùng, ánh mắt liếc nhìn đám thuộc hạ, rồi dừng lại trên người Diệp Vô Ngần, tính hiệu nàng phát ra từ rất lâu, nhưng bây giờ họ mới xuất hiện sao nàng lại không tức giận.

“Phụt...!!!”

Bỗng nhiên Đinh Hạo vung ra một ngụm máu tươi, ướt cả vai Mạc Nhi, lại vô lực mà bất tỉnh ngã trên người nàng.

“ Thiên Hàn...!! ”

Mạc Nhi hét lên, hai mắt ngấn lệ, lo lắng quay sang nhìn Diệp Vô Ngần lớn tiếng ra lệnh:

“ta muốn đưa chàng rời khỏi đây”

Nhìn dáng vẻ của nữ nhân hẳn yêu vì một nam nhân khác mà lo lắng, tim của Diệp Vô Ngần như bị ai mới vừa bóp nát, dần lại bị thương trong lòng, hẳn lên tiếng: “dạ! Quận chúa”

“hừm, đâu dễ dàng như vậy..” La Thanh lập tức cùng thuộc hạ xông vào.

Đám người của Diệp Vô Ngần luôn che chắn phía trước, khiến cho người của La Thanh không dễ mà động vào Đinh Hạo.

“xong lên...!!!”

Khi đao kiếm của La Thanh và Diệp Vô Ngần giao nhau, hai người mặt đối mặt ở khoảng cách rất gần thì..

“người đã quên giao ước giữa đôi bên ...” La Thanh lên tiếng, giọng điệu rất nhỏ chỉ hai người họ có thể nghe ra.

“Tề vương là một tên lừa đảo, không còn giao ước gì cả...” Diệp Vô Ngần lên tiếng, giận dữ nhìn La Thanh.

Diệp Vô Ngần rất căm phẫn khi nghe nhắc đến Tề vương, hẳn lợi dụng một viên thuốc giải không có thật, bắt Đông Lộ quốc hàn phục, còn thay hẳn Nam chinh Bắc phạt nhiều nơi, món nợ này Diệp Vô Ngần hẳn sẽ trả lại cho Tề vương.

“cách ...!!”

“keng..!”

Ánh ban mai bắt đầu ló dạng.

Trong một ngôi miếu hoang, tất cả mọi người đang mệt mỏi nằm dựa lưng vào tường.

Diệp Vô Ngần tay cầm bồ câu nướng, nhưng ánh mắt lại liếc nhìn Mạc Nhi đang gục đầu trên người Dinh Hạo. Sau khi đẩy lùi đám người của La Thanh, thì hẳn phải tìm một nơi cho Lăng Thiên Hàn dưỡng thương theo như yêu cầu của nàng, ngôi miếu hoang tàn này là nơi dừng chân của họ

“quận chúa! Người ăn đi, tối qua tới giờ ngơ ..” Diệp Vô Ngần đưa con bồ câu cho Mạc Nhi, quan tâm lên tiếng.

“...” Mạc Nhi không trả lời Diệp Vô Ngần, chỉ chăm chăm nhìn khuôn mặt xanh xao của Dinh Hạo, thỉnh thoảng lại dùng khăn lau đi những giọt mồ hôi trên mặt Dinh Hạo.

“ngươi yên tâm, đã dùng hoàn hồn đơn hẳn sẽ không sao” Minh Ngọc Tuấn đang dựa cửa lên tiếng.

Nửa đêm

Dinh Hạo dần mở mắt ra, ánh mắt mơ màng nhìn xung quanh ngôi miếu cũ kỹ và đám người đang ngủ say kia, mặc dù vết thương còn đau nhưng sức lực cũng đã khá hơn. Hắn cảm thấy cổ họng khô rất muốn ngồi dậy kiếm một chút nước.

Nhưng hắn vừa cử động thì phát hiện trước ngực một khối mềm mại đang đè lên hắn, Mạc Nhi đang ngủ thíp trên người Dinh Hạo lại bị hắn làm cho thức giấc, tròn xoe hai mắt nhìn Dinh Hạo.

“chàng đã tỉnh..” Mạc Nhi vui mừng như muốn hét lớn lên, nhưng lại bị Dinh Hạo chặn lại.

“suyt...!” Dinh Hạo lấy tay che lại miệng của nàng, liếc nhìn những người xung quanh, mỉm cười sủng nịnh “đừng ồn mọi người”.

Hắn kéo Mạc Nhi nằm xuống bên cạnh hắn, nhìn về mặt bơ phờ và đôi mi còn đọng nước trên mặt nàng , Dinh Hạo biết tối qua chắc nàng đã khóc rất nhiều.

“nàng yên tâm, ta không sao...” Hắn vuốt ve tóc dài mềm mại của Mạc Nhi, thủ thỉ bên tai nàng.

“còn nói không sao, chàng đã hôn mê một ngày một đêm, có biết ta lo cho chàng lắm không” Mạc Nhi cực lực kháng cự lời hắn vừa nói, ngấn mắt lên nhìn hắn.

“không phải ta tỉnh rồi sao” Dinh Hạo mỉm cười nhìn nàng, vuốt ve khuôn mặt nàng.

“chàng...” Mạc Nhi không thể nào chống đỡ bỏ nụ cười yêu nghiệt của Dinh Hạo, hẳn đã không sao nên tâm trạng nàng trở nên bình ổn hơn trước, lại nhớ đến sự việc tối qua...

Ánh mắt đượm màu suy tư, nàng liếc nhìn những thuộc hạ đang ngủ say bên dưới, chần chừ không dám lên tiếng:

“chàng có trách ta không”

“trách.... vì đã không cho ta biết thân phận của nàng hay vì nàng ngay lúc đầu muốn giết ta..” Dinh Hạo bình thản như không có chuyện gì, môi mồm nhếch lên

“chàng...biết tất cả” Mạc Nhi bất ngờ ngấn mắt lên đối diện cùng Dinh Hạo.

“ta nhận ra võ công họ sử dụng...” Dinh Hạo mỉm cười nhìn nàng, rồi lướt qua phía Diệp Vô Ngần, rồi nói tiếp

“họ và bọn người truy sát ta trong rừng trước đây là một..”

“chàng sẽ chán ghét ta”

“ta đã nói cho dù nàng làm gì ta cũng sẽ không chán ghét nàng, điều đó không bao giờ thay đổi...” Dinh Hạo ôm chặt nàng vào lòng, cúi xuống nhìn nàng

“...” Mạc Nhi vừa muốn lên tiếng thì lời nói đã bị Dinh Hạo nuốt lấy hết tất cả lời nàng, chỉ còn nghe thấy những âm thanh

“ừm...A”

Dinh Hạo chỉ muốn chạm nhẹ đôi môi của Mạc Nhi không muốn nàng nói thêm những lời vô nghĩa, nhưng không ngờ lại trở thành nụ hôn triền miên đầy dứa, môi lưỡi hai người quấn chặt lấy nhau.

Dinh Hạo như người đang khát nước gặp được dòng nước mát lạnh, nên không dễ dàng mà buông ra, hân tha hồ mút lấy dòng nước thơm ngọt từ miệng Mạc Nhi.

Mạc Nhi cả người không còn chút sức lực nào, mặc tình cho Dinh Hạo tàn phá, cảm nhận một bàn tay của ai đó đang xoa bóp một bên tuyết lê của nàng, còn tay còn lại đang luồn dưới váy, cách một lớp vải mà vuốt ve trêu đùa, cảm giác tê dại làm Mạc Nhi bừng tỉnh họ đang ở trong hoàn cảnh nào, liền đẩy hân ra.

Hân nhanh tay chụp lấy tay nàng, bộ dạng đầy ủy khuất, lại muốn nhắc khéo nàng: “ta đang bị thương..”

“chàng có đau không...” Mạc Nhi thoát qua một chút lo lắng, không biết hành động vừa rồi có ảnh hưởng đến vết thương của hân hay, vừa muốn lên tiếng thì lại nhìn thấy nụ cười tà mị của Dinh Hạo, hờn dỗi lên tiếng

“chàng còn biết mình bị thương sao, vừa rồi còn muốn...” Mạc Nhi hai má đỏ bừng xấu hổ cúi mặt xuống.

“ta muốn làm gì nàng, nói thử xem...” Dinh Hạo cười đến vô lại tiếp tục trêu đùa nàng.

“vừa rồi ta..chàng...ta không nói chuyện với chàng” Mạc Nhixấu hổ mà bỏ đi.

Trong lúc hai người họ đang tình chàng, ý thiếp thì không biết có một người trong lòng đau như dao cắt.

Diệp Vô Ngần như không tin vào những điều mắt thấy tai nghe vừa rồi...

Đây là quận chúa Kỳ Giai Mạc Nhi của Đông Lộ quốc, lạnh lùng kiêu ngạo, người luôn kiêu dũng thiện chiến trên thảo nguyên, nhưng trước Lăng Thiên Hàn nàng lại như một thiếu nữ mới bước vào yêu, biết thẹn thùng, e lệ trước người nam nhân mình yêu.

“quận chúa! người thật đã thay đổi rồi..”

2 ngày sau.

Dinh Hạo đang ngủ say thì nghe thấy bên ngoài có tiếng tranh chấp đã làm hân thức giấc. Hân nhìn xung quanh tìm kiếm nhưng không thấy Mạc Nhi đâu, âm thanh bên ngoài lại càng lớn.

“quận chúa! Hân vương đang rất nóng lòng muốn gặp người..” Diệp Vô Ngần lớn tiếng hối thúc.

Hân vương đến Lăng Thiên quốc có lẽ vì chuyện của thế tử, mặc khác là muốn đưa quận chúa trở lại thảo nguyên, đây là điều hân không thể cho quận chúa hay, nếu biết nàng sẽ không bao giờ đi theo hân.

“nhưng ta...” Mạc Nhi do dự nhìn vào trong.

Lúc này Dinh Hạo từ bên trong bước ra, hân bên trong đã nghe được câu chuyện của hai người, mắt liếc nhìn Diệp Vô Ngần phía trước, thản nhiên lên tiếng: “Mạc nhi! nàng nên đi theo diệp tướng quân ”

“Thiên Hàn..!” Mạc Nhi ngược nhìn lên Dinh Hạo

“vết thương của ta đã bình phục, nàng không phải lo lắng” Dinh Hạo sủng nịnh nhìn nàng.

“quận chúa! Hạo vương đã nói vậy, chúng ta đi thôi... hân vương đang đợi người” Diệp Vô Ngần tiếp tục hối thúc.

“vậy được...Thiên Hàn, sau khi gặp phụ hân, ta sẽ đến kinh thành để tìm chàng” Mạc Nhi do dự rất lâu, mới đưa ra quyết định, nàng luyến tiếc nhìn Dinh Hạo.

“ta sẽ đợi nàng” Dinh Hạo mỉm cười sững nịnh, hấn nhéo mà đôi má bầu bĩnh của Mạc Nhi, cố ý làm trước mặt Diệp Vô Ngần và đám thuộc hạ như muốn cho mọi người biết “nàng là của hấn” nhất là tên Diệp Vô Ngần.

“Á !!!” Nàng trừng mắt nhìn hấn

Mạc Nhi vừa đau lại vừa xấu hổ đẩy hấn ra mà đi lên xe ngựa, đám người của Diệp Vô Ngần cũng theo sau, trước khi đi nàng nhiều lần quay đầu lại, lưu luyến không muốn chia tay.

Từ xa bóng dáng Minh Ngọc Tuấn dần xuất hiện.

“bốp! bốp! bốp..! thật cảm động, còn hay hơn xem hát” Minh Ngọc Tuấn từ xa đi tới giọng điệu giễu cợt “hừm...” Dinh Hạo xoay người vào trong không để ý hấn.

“khoan đã! Ta thấy tình cảm của ngươi và quận chúa rất sâu đậm, theo ta ngươi nên sớm hứa Nhan tiểu thư, mà thú quận chúa vào vương phủ, thật vẹn toàn kỳ mỹ” Minh Ngọc Tuấn lớn tiếng mà chạy theo sau Dinh Hạo,

Dinh Hạo hấn cảm thấy tên này thật phiền phức, nhiều ngày nay Minh Ngọc Tuấn cứ bám riết lấy hấn, chỉ có mỗi một chuyện này mà sáng tối đều làm phiền hấn.

“bổn vương muốn thú ai, hứa ai không liên quan Minh công tử ngươi” Dinh Hạo khinh thường lên tiếng.

“Ngươi...” Minh Ngọc Tuấn dần lại tức giận trong lòng

“ta chỉ là nghĩ cho quận chúa, sau này ngươi rước nàng ta vào phủ, trong phủ ngươi lại nhiều nữ nhân như vậy, sẽ rất thiện thời cho quận chúa ngươi nghĩ có đúng không”.

Đúng vậy ngươi làm gì Minh Ngọc Tuấn ta đây vốn không quan tâm nhưng ngươi này là Nhan tiểu thư thì lại khác, ai biểu võ công ta không bằng ngươi chỉ có thể mặt dày bám theo.

“ta thấy là...” Dinh Hạo vừa lên tiếng thì từ xa...

Vô Tình gấp rút đi tới, hốt hoảng lên tiếng.

“vương gia! không hay rồi...hoàng hậu nương nương xảy ra chuyện”

Trong một khu rừng rập- ngoại thành.

Một thiếu nữ xinh đẹp lộng lẫy, nhưng dáng vẻ rất chặt vật, ánh mắt mơ màng, chán thắm đắm mê hồi, bước chân loạng choạng đang cố sức mà chạy về phía trước, bỗng dưng nàng dừng lại...

Chấn trước mặt nàng là hai hấn tử thân hình vạm vỡ, tay cầm đao miệng cười vô lại lên tiếng.

“đại mỹ nhân sao lại khổ như vậy..”

“phải đấy, cùng chúng tôi vui vẻ có phải hơn không..hehe” tên mặt xẹo lên tiếng.

“vô sĩ !” nàng ta chao đảo nhưng tay vẫn cầm chặt thanh kiếm chấn trước mặt.

“để lát nữa ta làm nàng sung sướng, he!he...!!! xem nàng còn nói ta vô sĩ” tên cầm đao lên tiếng.

Hấn tiến lên ôm lấy mỹ nhân, nàng cố gắng giãy giụa nhưng không biết gì sao cả người lại không có chút sức lực nào, mặc cho hấn làm loạn trên người nàng. Lúc tên kia đang định cởi y phục nàng thì có kẻ lại nắm lấy tay hấn.

“tại sao ngươi hưởng thụ trước là người không phải ta..” tên mặt xẹo cầm lấy tay của tên đồng bọn giờ lên, giọng điệu ghen tức.

“mỹ nhân thì chỉ có một , vậy ngươi muốn làm sao..” tên mang đao tức giận miến thịt ngon trước mặt sắp đưa vào miệng lại bị kẻ khác cản trở.

“Vậy chúng ta cùng nhau...” tên mặt xẹo mặt mũi dâm tà, giọng nói đầy ám muội

“ he! he..!!! đại mỹ nhân thật thiệt thòi cho nàng”

Cách đó không xa...

Một ông lão tay mang rất nhiều gói đồ vẽ mặt nhân nhó khó chịu, nhìn người tay không đi trước, tức giận lên tiếng:

“ta hết chịu nổi nàng, tại sao lại mua nhiều như vậy ...” ông lão tức giận vứt bỏ mọi thứ xuống đất.

Đợi một lúc lâu lại không nghe thấy thê tử trả lời, bình thường lão bà của lão nghe vậy, sẽ mắng cho một trận nhưng sao vẫn im lặng như vậy, lão bắt đầu khó hiểu nhìn lão bà trước mặt.

“A! ...hèn gì... trông quen như vậy ” bà lão bất ngờ quay đầu lại nhìn ông lão, làm ông lão một phen giật mình.

“chàng còn nhớ tới người thiếu niên mà ta gặp ở trấn Nguyệt Hà” bà lão mỉm cười nhìn ông lão

“tên tiểu tử mặt trắng đó...thì sao..” Ông lão khó chịu lên tiếng, khi nhớ đến khuôn mặt trắng hồng non nớt của Đinh Hạo.

“chàng không thấy hắn trông quen mặt..”

“quen mặt...” ông lão suy nghĩ một hồi lâu, cố gắng nhớ lại dung mạo vị thiếu niên kia “có chút..”

“chàng còn nhớ đến tiểu huynh đệ mà chúng ta mới cứu ở Diệp Kỳ quốc, chàng không thấy hai người họ rất giống nhau sao..” bà lão bước tới gần tỉ mỉ nhắc ông lão, nhưng khi nhìn thấy đóng đồ nằm ngổn ngang trên đất vẽ mặt trở nên lạnh ngắt.

“Đây là đồ ta tặng cho Y nhi, chàng... thật ...hưm.ưmm” bà lão lớn tiếng trách mắng thì bị ông lão dùng tay che lại.

“suyt! nghe thấy không..” Ông lại bình tĩnh quan sát xung quanh.

“ưm..ưm..ưm” bà lão bị ông lão dùng tay bịt lại miệng nên không thể nói gì chỉ có thể phát ra tiếng “ưm..a” để đáp trả ông lão cho việc bà cũng nghe thấy.

“chúng ta qua đó xem”

Trong lúc tên mặt sẹo đang nắm chặt hai tay mỹ nhân đặt lên đỉnh đầu, thì tên cầm đao đang cưỡi từng y phục trên người nàng.

“mỹ nhân! Nàng thật đẹp” tên cầm đao vừa cưỡi y phục, tay ại không quên vuốt ve cơ thể xinh đẹp của mỹ nhân, nhìn thấy da thịt sáng bóng miệng không ngừng nuốt nước miếng.

Nàng không hiểu sao lại cảm thấy nóng như vậy, toàn thân như có hàng ngàn con kiến đang bò lên người , ngứa ngáy khó chịu, nhưng vẫn cố sức giả vờ.

“mỹ nhân! Có phải rất khó chịu, ngoan ngoãn để huynh đệ ta làm nàng sung sướng.. he..he..!!!” tên mặt sẹo lên tiếng, hắn vừa định cưỡi y phục trên người mình thì

“bụp..!!!”

Từ xa một gói đồ bay tới đập vào ót hắn, khiến hắn choáng váng mặt mày.

“ai...ai...mau ra đây” hắn đứng dậy, tức giận tìm kiếm xung quanh.

“bà nội ngươi đây” bà lão mỉm cười đi tới.

Bà lão di chuyển nhanh như một con rắn quấn quanh tên mặt sẹo rồi nhét viên thuốc vào miệng hắn, một chặp đẩy hắn ra xa.

Tên mặt sẹo vẫn còn kinh hoàng, khi hắn tỉnh ra thì không biết mình đã nuốt thứ gì vào trong miệng, chỉ biết toàn hắn ngứa ngáy, hắn không ngừng gãi, hắn gãi mãi cho tới khi khắp người toàn là máu nhưng vẫn không hết ngứa.

Tên cầm đao nhìn thấy người dưới đất không ngừng lăn qua lộn lại, toàn thân lại loàn lổm máu, kêu gào cho đến lúc tắt thở, làm hắn hoảng sợ mà xoay người bỏ chạy. Nhưng ông lão đâu để hắn yên, ông mỉm cười rút từ tay áo ra một cây kim châm phóng về phía hắn.

“Vèo..o.o.!!!”

Cây kim châm xuyên thẳng qua chân hắn và cắm thẳng vào thân cây trước mặt, trên trán tên cầm đao bắt đầu chảy máu, hắn đưa tay lên lau đi và tiếp tục đi tiếp, đi được vài bước thì..

“Bịch..!” hắn đã ngã xuống đất.

“chàng thật tàn nhẫn” bà lão nhìn tên cầm đao đang nằm chết trên đất mà thở dài.

“...” ông lão quay sang nhìn tên mặt sẹo đang không rõ hình hài trên đất, không biết nói gì hơn “không rõ là ai tàn nhẫn hơn ai”

Trong lúc này..

“vương phi! Người ở đâu”

“tiểu thư! Người đang ở đâu”

Từ xa một đám binh lính triều đình đang đi tới hướng ông bà lão, họ đang lùng xục, tìm kiếm xung quanh, liêu tục hét lớn:

Ông lão nhìn quan binh đi tới, rồi liếc nhìn mỹ nhân đang mơ màng trên đất “quan binh triều đình...họ đang tìm ai, nàng ta sao”

“đằng kia hình như có người ” một sai nha lên tiếng và chỉ tay về hướng ông lão đang đứng.

“qua đó xem thử” Tên đội trưởng nhìn theo hướng tay người vừa nói

Ông lão nghe thấy bước chân của quan binh đang lại gần, vội bước tới kéo bà lão ra, gấp rút lên tiếng : “chúng ta đi thôi...”

“nhưng... nàng ta hình như đã trúng ...”

“đi thôi! nếu họ nhìn thấy chúng ta...mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối”

***** hết chương 17*****

18. Chương 18: Hạo Vương Trở Về

Chương 18: Hạo vương trở về

Cộp! Cộp! Cộp!

Tiếng vó ngựa dồn dập , vang vọng tận bên trong thành, khơi dậy sự chú ý của tất cả mọi người, theo sau tiếng vó ngựa là bụi mờ tứ phía, gió cát tung bay như sương mù.

“tránh đường..! tránh đường..!”

Một hán tử trên yên ngựa, lưng mang trường kiếm, tay cầm miếng kim bài, hắn phi thẳng vào trong thành.

Binh sĩ canh giữ cổng thành nhìn từ xa thấy có người ngang nhiên phi ngựa vào thành, nên rất không hài lòng, cả đám tiến lên cản lại nhưng nhận ra miếng ngọc tứ kim bài trên tay hắn, nên vội lùi ra xa.

Vô Tình người cười hắc mã chạy lên trước dẫn đường, lòng miên mang suy nghĩ , nếu tin tức từ hoàng cung không sai thì hoàng hậu nương nương khó có thể qua khỏi đêm nay, hắn phải đưa vương gia an toàn vào cung gặp nương nương, sự tình rất cấp bách hắn không còn nhiều thời gian.

Dinh Hạo cười ngựa chạy phía sau Vô Tình, cả người khẩn trương lo lắng, hắn không ngừng thúc vào móng ngựa, chỉ muốn ngay lập tức vào hoàng cung tận mắt nhìn thấy mẫu thân, tay nắm chặt cây trâm mộc lan.

“Tham kiến...”

Binh lính hai bên nhận ra người đang cười ngựa vào thành là “Hạo vương” vội quỳ xuống hành lễ, nhưng chưa kịp nói gì thì Dinh Hạo đã phi ngựa vào trong thành.

Ninh vương phủ

Lăng Thiên Phong đang thông thả ngồi uống trà, chăm chú nhìn quyển sách trên tay, dáng vẻ rất tao nhã đẹp tựa như một bức tranh, khiến cho người nữ nhân ngồi đối diện hắn rất tự hào “ người trước mặt là phụ quân của nàng”

“vương gia! sắp tới là sinh thần của tể tướng, thiệp dự định làm một miếng ngọc bội bạch ngọc...chàng... “. Tống Lệ Tình mỉm cười lên tiếng, chưa nói xong thì người kia đã ngắt ngang.

“tùy nàng..” Lăng Thiên Phong lật sang một trang mới, ánh mắt không rời khỏi trang sách, hồ hững đáp lại.

Hắn luôn lãnh đạm thờ ơ với nàng, nhưng không sao, nàng còn nhiều thời gian, chỉ cần làm sụp đổ hình tượng “nữ thần” của tiện nhân kia trong lòng hắn, nàng lo gì không có cơ hội.

“vậy thiệp sẽ đặt..” Tống Lệ Tình vừa lên tiếng thì lại có người chen ngang.

“Vương..!!”

Tiểu Thanh Tử từ ngoài bước vào dáng vẻ rất gấp gáp, hắn muốn chạy ngay đến chỗ Lăng Thiên Phong, nhưng lướt nhìn thấy Tống Lệ Tình cũng đang ở đây, nên do dự không dám nói .

“tiểu thanh tử! có chuyện gì...”. Lăng Thiên Phong lo lắng đứng dậy, thái độ nôn nóng.

Nàng ta vì thương tích của phụ thân mà đến chùa Bích Vân cầu an, hắn không yên tâm nên cho Tiểu Thanh tử lên lút đi theo sau, nhìn dáng vẻ Tiểu Thanh tử lúc này chỉ có thể là

“Vương gia! Hạo vương phi đã xảy ra chuyện..”

Cùng lúc đó ở Chiêu Dương cung mọi người cũng đứng ngồi không yên, Vệ Phong đang đi tới đi lui, mắt hướng nhìn ra cửa.

“giờ này sao còn chưa về tới...hừm ” Hắn xoay người vào trong, thì ...

“Vệ tổng quản” Vô Tình vừa bước vào nhìn thấy Vệ Phong, vội lên tiếng.

Dinh Hạo đi theo sau Vô Tình, sau khi biết chắc mẫu thân đang ở bên trong, hắn không hề để ý nơi này là đâu hay xung quanh còn những ai đã đi thẳng vào trong Chiêu Dương cung.

.....

Trong phòng hai bên là một đám tì nữ, thái giám đang khóc nức nở và những thái y trán đầm ướt mồ hôi, còn trên bàn đầy đầy những y lý xếp thành núi.

Khắp nơi tràn ngập hương thuốc, tiếng khóc nức nở làm cho Dinh Hạo càng thêm hoang mang, bước đi càng nhanh hơn.

“Tham kiến vươngger...”

Những nô tài và các thái y nhìn thấy Dinh Hạo lập tức hành lễ nhưng vừa lên tiếng thì bị Dinh Hạo chặn lại.

“Nương nương sao rồi, nói mau...” Hắc đứng lại, không dám bước tiếp, nhưng ánh mắt không rời khỏi mũi tên trên người mẫu thân.

Tâm trí Dinh Hạo lúc này chỉ đặt trên người mẫu thân nằm trên giường, sắc mặt trắng bạch, đôi môi tím đen là dấu hiệu trúng độc.

“dạ! vương gia...” lão thái y do dự không dám nói thật sự tình cho Dinh Hạo, nhưng đón lấy ánh mắt của hắn, ánh mắt rất đáng sợ, lạnh như núi băng còn sâu hơn đại dương, không hiểu sao cả người lo sợ giọng nói trở nên lắp bắp:

“Nương nương bị trúng độc khá nặng, phải lấy tên độc ra, nếu không chất độc sẽ lan rất nhanh”

“nhưng lấy tên ra nương nương sẽ mất máu quá nhiều..mà mà...”

“sao lại có thích khách ở Linh Thiên Tự chứ...hu hu!! ”

“Thật là tội cho nương nương, tại sao các nương nương khác đều không sao, chỉ có nương nương của chúng ta...không phải thích khách đến là vì hoàng thượng sao, tại sao lại là nương...!!” Tú nương bên cạnh khóc lóc thương cho chủ tử.

“Người câm miệng lại! những lời đại nghịch bất đạo như vậy để người khác nghe thấy, dù là nương nương cũng không cứu được người ” Quế công công bên cạnh lên tiếng quát mắng, lo sợ Tú nương vì an nguy chủ tử mà nói lời bất kính.

“nhưng ta nói không đúng sao, chính là thích khách cố ý muốn nhằm vào nương nương..Hu hu..” Tú nương không ngừng oán trách, cứ không ngừng khóc.

“Rầm!” sự ồn ào trong phòng làm Dinh Hạo thêm bức tức, hắn đập mạnh vào bàn, tất cả mọi người đều không dám cử động, hướng mắt nhìn hắn.

“ngự y! Người nói tiếp đi ” Dinh Hạo liếc nhìn đám thái y quỳ dưới đất, lạnh lùng lên tiếng.

Hắn hối hận tại sao không theo Âu Dương Đình học về y thuật, nếu không cũng không phải đứng đây mà nhìn mẫu thân đau đớn trên giường.

Đám người thái y viện hoảng sợ, tất cả đều ngả quỳ, họ không nghĩ đến thái độ và thần thái uy nghi của Dinh Hạo lại giống đương kim hoàng thượng đến như vậy, cứ như là hoàng thượng đang đứng trước mặt họ.

“Dạ...” họ lo lắng liếc nhìn nhau, không dám nói ra sự tình thật sự.

Cho dù họ có thể trị vết thương trên người hoàng hậu, nhưng độc được trong người... lại giải không được, họ là những người còn lại duy nhất của thái y viện.

Những người khác, đem qua vì không nghĩ ra cách cứu nương nương, nên đã bị hoàng thượng bắt giam, chẳng lẽ số phận họ sẽ giống những thái y trước.

“bẩm vương gia, mũi tên nằm ở vị trí rất hiếm thấy, trong y thư không đề cập đến, hạ quan sẽ thử dùng kim châm phong tỏa các huyết mạch bên cạnh, ngăn không cho máu chảy ra, sau đó rút tên ra khỏi người nương nương, nhưng biện pháp này rất nguy hiểm, nếu không thành công, tính mạng nương nương sẽ ...” Tần thái y thở dài cúi đầu xuống không dám nói tiếp.

“hạ quan tán đồng với ý của Tần thái y, nhưng hoàng thượng người không đồng ý làm vậy...” Lưu thái y bên cạnh nói thêm vào.

“các người xem nương nương là vật thí nghiệm sao... hoàng thượng đương nhiên không đồng ý” Tú nương lau nước mắt, giọng điệu trách cứ, nhìn đám người thái y viện.

Đương nhiên họ không dám đem nương nương ra làm vật thí nghiệm, khắp Lăng Thiên quốc ai mà không biết hoàng thượng sủng duy nhất có vị hoàng hậu nương nương này.

“đây là cách duy nhất..” Dinh Hạo nhìn mẫu thân nằm trên giường, lạnh lùng lên tiếng với đám thái y viện.

“..” họ nhìn Dinh Hạo không dám mở lời, chỉ do dự gật đầu, vì ngay cả họ cũng không dám chắc sẽ cứu được nương nương.

Không khí trở nên rất căng thẳng, mắt dõi theo từng bước đi của Dinh Hạo, mọi người đều hồi hộp chờ đợi quyết định từ hắn.

“vậy thì mau tiến hành” Dinh Hạo dừng lại, dứt khoát lên tiếng.

“vương gia...!” tất cả đều hướng hắn đồng thanh, lên tiếng.

“nô tài sẽ đi báo lại với hoàng thượng” Quế công công lên tiếng, rồi xoay người đi ra cửa.

“không cần! người là mẫu hậu của bốn vương, ta tự có chủ ý...” lời nói lạnh lùng đầy uy nghiêm, khiến mọi người phải khiếp sợ.

Quế công công phải chùn bước, lão không tin trước mặt lão...người đáng vẻ uy lắm, phong thái hiên ngang này là Hạo vương của trước kia.

Hạo vương phủ

Không khí Hạo vương phủ lúc này cũng trầm lắng không kém, ngột ngạt đến ngen thở.

Lăng Thiên Phong đi qua đi lại trước giường của Mộ Dung Vân Tĩnh, bứt rứt không yên, lại nhìn thấy vết mặt nhăn nhó của lão thái y mà hắn càng thêm bất an.

Lăng Thiên Phong vừa nhìn thấy thái y đứng dậy lập tức kéo hắn lại gần: “mới mau! Vương phi đã trúng loại độc gì”

“Dạ...Dạ! bẩm vương gia...vương phi không trúng độc” Cẩn thái y lắc đầu, thở dài không biết phải mở lời thế nào

“..là trúng được tình”

Lăng Thiên Phong nhìn nữ nhân trên giường ánh mắt mơ màng, khuôn mặt đỏ ửng, trán đầm mồ hôi, cả người nàng...đây đúng là dáng vẻ khi trúng xuân dược, hắn cũng đã nghi ngờ từ trước nhưng chính từ miệng Cẩn thái y nói ra hắn vẫn không tin “ai lại hạ xuân dược với nàng”

“còn không mau giải dược cho vương phi...” hắn nóng lòng hỏi thúc Cẩn thái y.

Cẩn thái y không nói lời nào chỉ lắc đầu đáp trả: “ đây không phải là loại dược tình tầm thường nếu hạ quan đoán không sai thì đây là Hoàng xuân dược của Bích Lăng...”

Lăng Thiên Phong vừa nghe xong liền chấn kinh, Hoàng xuân dược là tình dược cũng là một độc dược, không hề có giải dược, người trúng hoàng xuân chỉ có con đường chết, trừ phi...

Ai lại có thể ra tay ác độc đến vậy, muốn đưa nàng đến con đường chết, Lăng Thiên Hàn không có ở Kinh Thành chẳng lẽ hắn đứng nhìn nàng đau đớn đến chết.

“Rầm!” nhìn dáng vẻ đau đớn của Mộ Dung Vân Tĩnh, hắn rất phẫn nộ, bất lực đập tay vào bàn

Mọi người bị âm thanh làm cho giật mình, kinh hoàng quay sang nhìn Lăng Thiên Phong.

Chiêu Dương Cung.

Lúc này trênngười Đông Phương Thu Khuê tràn ngập những kim châm, còn các thái y trán ướt đầm ướt mồ hôi, đứng nhìn vị thiếu niên anh tuấn đang ngồi đối diện.

Họ chưa bao giờ thấy điều này ở Hạo vương trước đây, sự lãnh đạm, dứt khoát, toát lên thứ thần thái làm người khác kính sợ.

“vương gia, hạ quan đã phong bế xong các huyệt đạo, việc còn lại là lấy mũi tên ra” Lưu thái y lên tiếng nói rõ tình hình cho Dinh Hạo, mặc dù “Hạo vương luôn quan sát từ đầu, nhưng đây là là thời khắc quan trọng, lại muốn Hạo vương cần lão lại.

Mọi người đều đứng lặng yên chờ đợi hành động tiếp theo của Lưu thái y, lão cũng hồi hộp không kém, tay nắm chặt thành quyền.

Khi Lưu thái y chạm đến cây tên trên người Đông Phương Thu Khuê, tay hắn run lên, do dự hồi lâu cũng đã rút tên ra, nhưng lại không có can đảm nhìn cảnh trước mặt...

Bầu không khí trở nên rất căng thẳng, tất cả đều đổ dồn về phía Đông Phương Thu Khuê, mọi người gần như ngừng thở...

“Không sao! không chảy máu...” Tú nương vui mừng như muốn nhảy dựng lên.

“không sao rồi! thành công rồi...”

Khi mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm thì...

Đông Phương Thu Khuê bật người dậy, vẻ mặt rất đau đớn, máu từ vết thương và miệng không ngừng chảy ra.

“nương nương...!!” Tú nương hét hoảng chạy đến, lau máu trên người Đông Phương Thu Khuê

“vương gia...!!!”

“Lưu thái y phải làm sao...” các thái y khác quay sang nhìn Lưu thái y đồng thanh lên tiếng.

Lưu thái y hoang mang suy nghĩ không hiểu vì sao, lão đi tới đi lui suy nghĩ “tại sao... lại từ miệng” lão dừng lại nhìn ánh sáng vừa lóe lên ở bên cạnh hoàng hậu.

“chết..!” lão thái y bất ngờ lên tiếng.

“vương gia còn thiếu một huyết đạo chưa phong bế...” Lưu thái y cảm cây châm lên, gấp rút lên tiếng.

“là huyết đạo nào...” Dinh Hạo trừng mắt nhìn hắn, nếu đây không phải là thời khắc quan trọng, thì tên Lưu thái y này sẽ bị hắn đánh cho nhừ tử.

“là...là...huyết trung đình” Lưu thái y run sợ, lên tiếng

Dinh Hạo lập tức lấy cây kim châm từ tay Lưu thái y, nhanh chóng phóng xuống huyết trung đình, xoay người ném Hoàn Hồn đan vào miệng Đông Phương Thu Khuê, tất cả điều diễn ra trong nháy mắt, khiến mọi người há mồm kinh ngạc.

Hạo vương phủ.

“Cẩn thái y! chuyện vương Phi trúng tình được.. ta không muốn có người khác biết” Lăng Thiên Phong dùng ánh mắt uy hiếp nhìn Cẩn thái y đe dọa.

“ạ! hạ quan đã hiểu...vậy...hạ quan xin cáo lui” Cẩn thái y lo sợ, lão đương nhiên biết chuyện liên quan đến hoàng tộc, đều là cấm kỵ, nếu muốn bình ổn sống thì chỉ có thể im lặng.

“Tiểu Thanh tử! tiễn Cẩn thái y”

“...” Tiểu thanh tử không nói lời nào, tuân lệnh hành sự đưa Cẩn Thái y ra cửa.

Cẩn thái y đi theo Tiểu Thanh ra tới cửa, lão có một chút lưỡng lự không muốn bước tiếp, thở dài nhìn vào trong.

“Cẩn thái y! mời ” Tiểu Thanh Tử thấy lão dừng lại, vội lên tiếng hối thúc, đưa lão ra cửa.

“Xuân Trúc! Người cũng ra ngoài ...” Lăng Thiên Phong lạnh lùng lên tiếng, nhưng ánh mắt không hề nhìn Xuân Trúc, tất cả chỉ tập trung ở trên người Mộ Dung Vân Tịnh lúc này.

“không! Nô tỳ muốn ở lại với tiểu thư” Xuân Trúc vội bước lại gần giường, ngồi xuống cạnh Mộ Dung Vân Tịnh, nàng biết nếu nàng rời khỏi, sẽ có chuyện xảy ra với tiểu thư.

“người yên tâm! Tiểu thư đã có bốn vương lo” Lăng Thiên Phong lần này rất kiên quyết, giọng nói lạnh lùng thốt ra, nhìn Xuân Trúc.

“nhưng...tiểu thư cần nô tỳ” Xuân Trúc nhìn ra ánh mắt đang giận dữ của Lăng Thiên Phong, nàng cũng biết vương gia định làm gì với vương phi, nhưng điều đó là không thể, cho dù là cứu tiểu thư đi chăng nữa, cũng không thể làm như vậy.

“Tiểu thanh tử, đưa Xuân Trúc ra ngoài...” Hắc nhìn nữ nhân đang vật vã trên giường, đã không còn đủ kiên nhẫn.

“dạ! vương gia..” tiểu Thanh tử tiến lên kéo Xuân Trúc ra.

“không cho ai vào phòng vương phi, trừ khi có lệnh của ta...”

“dạ! rõ...”

“Rầm”

Cánh cửa được đóng kín lại từ bên ngoài, trước cửa là Tiểu Thanh Tử và những thuộc hạ khác của Lăng Thiên Phong.

“vương gia”

“vương gia! xin ngài mở cửa ra...”

Xuân Trúc ở bên ngoài liên tục kêu gào, nhưng không ảnh hưởng gì đến bên trong, cũng như những người xung quanh, nàng bất lực té ngã xuống đất.

“đúng rồi! phải báo chuyện này với Vệ tổng quản”

Xuân Trúc gấp rút rời khỏi Hạo vương phủ, chạy thẳng đến hoàng cung để tìm Vệ Phong.

Nhiều nhiều canh giờ trôi qua

Chiêu Dương cung vẫn tấp nập người, càng lúc càng nhiều hơn, cung nữ và một số phi tần khác cũng đã đến, trong khi hoàng hậu vẫn còn hôn mê nằm trên giường, mặc dù sắc mặt đã hồng hào hơn trước.

“vương gia! con thiên tâm đã vào trạng thái ngủ đông...” Tần thái y tỉ mỉ đặt con thiên tâm vào trong hộp gấm giao cho Dinh Hạo.

“có chắc... nó đã hút hết độc trên người hoàng hậu” Dinh Hạo liếc nhìn người nằm trên giường, giọng điệu ngờ vực.

“dạ phải, đây là đặt tính của con thiên tâm, sau khi hút hết độc trong người, nó sẽ rơi vào trạng thái ngủ đông, thời gian ngủ đông tùy thuộc vào loại độc nặng hay nhẹ” Tần thái y rất tự tin lên tiếng.

Khi “Hạo vương” đưa con Thiên Tâm ra, tận mắt nhìn thấy một con Thiên Tâm làm họ rất kinh hãi, đây là một bảo vật có kim ngân vạn lượng cũng không mua được, cực kỳ quý hiếm có thể hút được tất cả các loại độc, nhưng không ngờ lại ở trong tay Hạo vương.

“ưm...!!” Người nằm trên giường, bất ngờ động đậy, dần mở mắt ra.

“A...!!! Nương nương” Tú nương mừng rỡ kêu tiếng, tất cả mọi người đều hướng mắt nhìn Đông Phương Thu Khuê.

“ta phải đi báo cho hoàng thượng ” Quế công công hớn hờ chạy khỏi Chiêu Dương cung.

Đông Phương Thu Khuê, mơ màng nhìn mọi vật xung quanh, nàng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ nhớ lúc nàng và các phi tần khác đang thấp nhàn ở Linh Thiên Tự, thì một đám thích khách nhảy ra, Mộ Dung Kiệt vì nàng mà đỡ lấy một đao trọng thương, còn nàng thì bị trúng tên và sau đó...

“mẫu hậu! người không sao rồi” Dinh Hạo vui mừng chạy đến cạnh giường.

“Hàn nhi...” Đông Phương Thu Khuê nhìn Dinh Hạo chợt nhớ đến người nào đó liền hết hoảng: “còn...Hoàng thượng...hoàng thượng người có sao không...có thích khách”.

“nương nương! Người hãy bình tĩnh lại..” Tú nương tiến lại đặt Đông Phương Thu Khuê lại trên giường, mỉm cười

“..hoàng thượng không sao, suốt đêm qua người đều ở cạnh nương nương, tới canh năm mới thượng triều ”.

“hoàng thượng...người thật sự không sao...” Đông Phương Thu Khuê có ý gắng hỏi lại Tú nương..

Lúc này từ bên ngoài Chiêu Dương, đang có một đám người tiến vào, dáng vẻ rất vội vã, âm thanh tiếng bước chân ngày càng gần, đi trước là Quế công công và theo sau là một hán tử , mặc dù tuổi tác khá lớn nhưng vẫn rất anh tuấn, y phục quý phái toát lên phong uy của bậc đế vương.

“Tham kiến...” Hán vừa bước vào mọi người bên trong vội cúi đầu hành lễ.

Hán không màng đến lễ nghi, giơ tay lên ngăn họ lại, đi thẳng đến bên cạnh Đông Phương Thu Khuê.

Hán nhìn thấy Dinh Hạo đang ngồi cạnh Đông Phương Thu Khuê, vẻ mặt lộ ra một chút khó chịu cùng bất mãn.

“Khuê nhi! nàng không sao chứ” hán đẩy Dinh Hạo ra, ngồi đối diện Đông Phương Thu Khuê.

“Ta...”Đông Phương Thu Khuê muốn lên tiếng nhưng hán lại không kịp đợi nàng trả lời, lại nói tiếp.

“Phong Thành! Lấy nhân sâm ngàn năm, đưa cho ngự thiện phòng, bảo họ nấu chút đồ bổ cho hoàng hậu...”

“Dạ! hoàng thượng” Phong Thành lên tiếng rồi nhanh chóng cáo lui, khi đi lướt qua người Dinh Hạo, hán lại cố ý quan sát y.

“nàng xem, xanh xao như vậy...cần tắm bổ nhiều, vừa biết nàng tỉnh dậy, ta đã chạy ngay đến đây” hán sững nịnh lên tiếng.

Các nô tài trong Chiêu Dương cũng đều không dám ngược mặt lên nhìn, họ chỉ cúi đầu xuống xem như không nghe thấy gì.

Dinh Hạo quan sát người nam nhân trước mặt, đây là phụ thân của “hán” thật sao, dung mạo tuy không tệ cũng rất anh tuấn, nhưng xem ra quan hệ của người phụ thân này và Lăng Thiên Hàn trước đây cũng không thật tốt, ánh mắt và thái độ vừa rồi cũng đủ hiểu “Người phụ thân này rất không vừa ý hán”.

Dinh Hạo rất muốn biết tình trạng hiện giờ của mẫu thân ra sao, mặc kệ sự bất mãn vừa rồi của “phụ thân” đối với hán, hán vẫn tiến lại gần Đông Phương Thu Khuê, nhưng vừa bước đến thì nghe thấy tiếng quát tháo từ ngoài cửa...

“Mạc Huệ Đình!” Lăng Thiên Thần vừa bước đến cửa đập ngay vào mắt hán là cảnh chương tai gai mắt

“bỏ tay của người ra..”

Lăng Thiên Thần thân mặc triều phục, hối hả bước vào, theo sau hán là những đại thần và các thái giám.

Hán và mọi người đang lưỡng lự quốc sự, khi nghe tin Khuê nhi tỉnh lại, hán chỉ muốn chạy ngay đến, thân phận là chủ không thể tùy tiện rời đi, nhưng khi hán nhìn xuống chỗ ngồi của Mạc Huệ Đình, liền không nhìn thấy người này đâu.

“tham kiến hoàng thượng! hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế.....” tất cả mọi người lập tức quỳ xuống lớn tiếng tung hô.

Dinh Hạo rất không tin vào mắt hán, đứng trước cửa là một trung niên nam tử , tuổi ngoài bốn mươi nhưng vẫn còn rất phong độ, khí phách, điều quan trọng là...đây có thể được xem là bản sao của hán 30 năm sau, hán và người này giống hệt nhau.

“không phải người đang thương lượng chính sự với các đại thần sao ” Mạc Huệ Đình khó chịu buông tay Đông Phương Thu Khuê ra, đứng dậy.

“còn người không phải... cũng không nên ở đây sao” Lăng Thiên Thần bước nhanh đến chỗ Đông Phương Thu Khuê, cố ý va vào người Mạc Huệ Đình.

Lăng Thiên Thần vui mừng ôm chặt Đông Phương Thu Khuê: “Khuê nhi! nàng thật đã không sao, không sao rồi”.

“chàng... buông thiếp ra!”

“ta làm đau nàng” Lăng Thiên Thần kéo thê tử ra, lướt nhìn từ trên xuống dưới, lo lắng.

“không mà là...có rất nhiều người” Mộ Dung Thu Khuê xấu hổ lên tiếng.

Nhưng khi Lăng Thiên Thần quay sang nhìn họ, tất cả đều không dám ngẩng đầu lên, hẩn mỉm cười sủng nịnh: “nàng xem, họ đâu có nhìn thấy gì”

Dinh Hạo vẫn còn đang chăm chú nhìn “phụ mẫu” tình chàng ý thiếp, thì Mạc Huệ Đình đã đứng trước mặt hẩn.

“Người là Lăng Thiên Hàn” Mạc Huệ Đình khó chịu lên tiếng, ánh mắt nghi ngờ.

Hẩn cố gắng tìm kiếm một chút gì đó của Khuê nhi trên người “tên nhóc” này, nhưng cái hẩn nhìn thấy chỉ là một bản sao của Lăng Thiên Thần hai mươi mấy năm về trước, tình địch cũng là huynh đệ tốt của hẩn.

“ta..” Dinh Hạo khòe miệng nhếch lên.

Dinh Hạo vừa muốn lên tiếng, thì Vệ Phong hỏi hẩn đi vào, thần sắc rất khẩn trương.

“vương gia! trong phủ xảy ra chuyện lớn”

Hạo vương phủ.

Khi Dinh Hạo đến trước cửa phòng của Mộ Dung Vân Tĩnh, thì đã thấy Lăng Thiên Phong đang đứng ở phía trước, dáng vẻ tuyệt vọng cùng đau lòng.

“Ngũ đệ...!” Lăng Thiên Phong ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, chưa khi nào hẩn mong chờ Lăng Thiên Hàn như lúc này.

Dinh Hạo từ xa đã để ý đến Lăng Thiên Phong vì trong số những người ở đây, hẩn rất nổi bật không phải vì sự khôi ngô mà sự cao quý toát ra từ người hẩn làm lưu mờ những người xung quanh.

“Ngũ đệ! Đệ mau vào với Tĩnh...không là Hạo vương phi” Lăng Thiên Phong kéo lấy Dinh Hạo đẩy vào trong phòng.

Dinh Hạo chưa kịp phản ứng, thì đã bị đẩy vào một căn phòng tối, hẩn ngẩn ngơ nhìn xung quanh.

Hẩn không biết vì sao Vệ Phong lại gấp rút như vậy, trên đường từ hoàng cung trở về, Vệ Phong không nói gì, chỉ muốn hẩn thật nhanh về Hạo vương phủ, vừa đến nơi, chưa rõ sự tình lại bị một tên không biết là ai ném vào đây.

“Ưm..m... !! nóng quá..”

**** hết chương 18****

19. Chương 19: Giải Dược

Chương 19: Giải dược

Dinh Hạo từng bước đi vào trong.

Trong phòng chỉ thấp vài cây nến, ánh sáng mờ ảo lung linh, hẩn quan sát cảnh vật xung quanh.

Hắn dừng lại trước một bức thư pháp được viết đến điêu luyện xuất thần, giống hệt bút pháp hắn thấy ở Phụng Hương lâu ở Nguyệt Hà trấn đang treo trên tường.

“Ưm...m... nóng quá !!!”

Mộ Dung Vân Tĩnh đang ngồi dựa lưng vào tường, khuôn mặt đỏ bừng, thấm ướt mồ hôi, nổi đầy những gân máu, y phục bám sát người xuyên thấu là da thịt trắng ngần, liên tục thở gấp, cơ thể lại quằn quại vật vã, nhưng trên tay lại cầm chặt thanh thủy thủ, đặt lên cổ không buông.

Nàng mơ màng mắt ngọc nhìn nam tử trước mặt, đang không ngừng tiến lại gần, thái độ rất kiên định, nhưng giọng nói vì tình được được mà trở nên yêu kiều mềm mại vô cùng.

“Ninh vương! không được qua đây.. người...người...mau rời khỏi đây...”

Mộ Dung Vân Tĩnh hiện tại đã biết mình trúng xuân dược, cho dù là giải được đi nữa, nhưng nàng thà chết chứ không muốn cùng người đàn ông khác ngoài phu quân ân ái, mặc dù nàng không yêu Lăng Thiên Hàn nhưng không thể để Mộ Dung gia mất mặt trước thiên hạ.

“nàng..không sao chứ” Dinh Hạo chậm chậm lại gần, cất giọng.

“Ninh vương! Đừng... lại gần” Lửa nóng trong người khiến nàng muốn nổ tung, không sức lực nhưng vẫn cố gắng đẩy Dinh Hạo ra.

Dinh Hạo tiến đến cạnh giường, hắn giựt mình nhìn thấy vết dao cắt hằn sâu trên cổ nàng, máu cũng bắt đầu chảy nhỏ giọt, vội gỡ lấy cây thủy thủ ra khỏi tay nàng, nhanh tay ném xuống đất.

“Cạnh....”

Nàng rút người lui ra xa, nép vào một góc, nhưng khi họ tiếp xúc khoảng cách gần, nàng mới phát hiện người trước mặt không phải Ninh vương mà là hắn là

“phu quân của nàng Lăng Thiên Hàn”.

“Hạo vương...” Nàng bất ngờ kêu thành tiếng.

Ánh sáng mờ ảo của ánh nến, khiến Dinh Hạo hắn không thể nhìn rõ dung mạo thật của nàng, nhưng nhìn dáng vẻ nàng lúc này, hắn biết nàng đang trúng xuân dược, còn khá nghiêm trọng.

Mộ Dung thế gia xưa nay luôn đơn truyền đến đời phụ thân nàng, lại chỉ có một nữ nhi là nàng, mẫu thân qua đời từ rất sớm, phụ thân lại không cưới thêm thê thiếp, vì vậy nàng là hậu duệ duy nhất của Mộ Dung gia, Mộ Dung Vân Tĩnh nàng không muốn chết, đặc biệt là vì nguyên nhân này thật không đáng, trong khi “giải dược” đang đứng trước mặt nàng.

Khi Dinh Hạo vừa chạm vào người nàng, Mộ Dung Vân Tĩnh liền kéo ngã hắn đè xuống giường, Dinh Hạo bị hành động này của nàng làm cho bất ngờ, mở to mắt nhìn nàng cởi bỏ y phục trên người hắn, nhưng hành động tiếp theo của nàng làm cho hắn cảm thấy thật buồn cười.

Mộ Dung Vân Tĩnh sau khi lột bỏ hết tất cả y phục trên người hắn, lại bất động như tượng, hai tay đặt trước ngực Dinh Hạo. Cái lạnh từ bờ ngực săn chắc của nam nhân đang truyền sang, làm dịu ngọn lửa đang âm ỉ cháy khắp người nàng, nhưng không đủ, nàng muốn nhiều hơn...lại không biết nên bắt đầu từ đâu, nàng ngồi trên người hắn vận vẹo một lúc lâu, ánh mắt như cầu cứu nhìn Dinh Hạo.

“để ta ...” Dinh Hạo mỉm cười, rồi lật ngược tình thế

Dinh Hạo xoay người để Mộ Dung Vân Tĩnh đặt dưới thân, nhanh chóng cởi bỏ y phục còn sót lại trên người hắn và Mộ Dung Vân Tĩnh.

Khi tay hắn vừa chạm vào da thịt nàng, cảm giác mát lạnh khiến nàng rất thoải mái, nhưng một trận đau đón kinh hoàng liền ập đến.

“A...Á ...!!!”

Mộ Dung Vân Tĩnh bật người dậy, ôm chặt lấy tấm lưng trần của Dinh Hạo, gục đầu vào vai hắn, nàng cảm thấy như cơ thể mình vừa bị xẻ làm đôi, nước mắt không ngừng rơi.

Dinh Hạo kinh ngạc nhìn nữ nhân dưới thân, hắn không ngờ đến đây là lần đầu tiên của nàng, nhìn nàng vì đau mà cắn cánh môi đến chảy máu hắn cảm thấy có chút ái nấy.

Dinh Hạo từ từ cúi xuống dùng lưỡi liếm đi vết máu trên miệng nàng, lưỡi hắn nhẹ nhàng di chuyển dọc theo cánh môi nàng, rồi len lỏi vào bên trong, đôi tay của Mộ Dung Vân Tịnh dần nổi lông, môi lưỡi phối hợp cùng hắn triền miên.

Ánh nến chập chờn lay động, rồi vụt tắt theo một cơn gió.

Sáng hôm sau

Bên ngoài các gia đình và nô tỳ trong phủ Hạo vương thì đang tất bật công việc trong phủ không ngừng tay, người qua kẻ lại rất huyền ảo.

“Nhanh tay lên! Vương gia đã trở về, phải dọn dẹp lại mọi thứ thật ngăn nắp” một lão bà đang nhìn những nha hoàn tay chân chập chạp, khó chịu lên tiếng.

“Dẫn nhà bếp chuẩn bị thức ăn cho vương gia và vương phi” Vệ Phong liếc vào trong phòng Mộ Dung Vân Tịnh, nghĩ đến chuyện hôm qua mà bất giác mỉm cười.

“ạ! Vệ tổng quản” bà lão tươi cười lên tiếng nhưng khi quay nhìn các nha hoàn liền đổi thái độ, trở nên hăng học .

“không phải, không được đặt cái chậu ở đó”

Trong phòng là một cảnh xuân kiều diễm, ánh nắng xuyên thẳng vào trong phòng, rèm nhung tung bay phất phơ phủ quanh một chiếc giường gỗ lớn phía trước.

Dinh Hạo từ lâu bị sự huyền ảo bên ngoài làm thức giấc, hắn đang nghiêng người nằm trên giường, tỉ mỉ quan sát nữ nhân đã cùng hắn ân ái triền miên tối qua, thật ra có dung mạo thế nào.

Nàng không một mảnh vải che trê, trần trụi trước mắt hắn, mái tóc nhung đen bóng mượt đang xỏa trên tấm lưng trần trắng muốt và đôi chân thon dài dẽo qua quần chặt lấy hắn cũng thật kiều gợi, ngón tay lại vô ý đặt lên nơi đầy đặn của nàng lượn lờ xoay tròn, lưu luyến không muốn buông tay.

Mộ Dung Vân Tịnh bất ngờ lật người lại, Dinh Hạo giật mình rút tay về, hắn giả vờ nhắm mắt lại, len lén nhìn thấy Mộ Dung Vân Tịnh vẫn còn đang say ngủ, khoe miệng lại mỉm cười khi nghĩ đến hành động vừa rồi.

Từ vị trí này Dinh Hạo dễ dàng nhìn thấy dung mạo nàng, ngũ quan tinh xảo, mày phượng phi, mũi cao thon gọn, khuôn miệng nhỏ nhắn kết hợp rất hài hòa.

Nhìn vết bầm ở thắt lưng của Mộ Dung Vân Tịnh hắn lại có chút chột dạ xấu hổ, nghĩ lại chuyện tối qua, lúc đầu là muốn giúp nàng giải được nhưng đến sau cùng, người đòi hỏi vô độ lại là hắn, xoay người đặt một nụ hôn nhẹ lên trán Mộ Dung Vân Tịnh lưu luyến không rời, hắn lại thích ngửi mùi hương trên người nàng.

Dinh Hạo bước xuống giường, nhặt y phục mặc lên người, rồi đi ra cửa, rất nhẹ nhàng khép cửa lại.

“kết...!!!”

Mộ Dung Vân Tịnh trên giường chậm chậm mở mắt ra. Tay nàng đặt lên trán, nhớ đến chuyện xảy ra tối qua giữa họ, tâm lại dao động.

Nàng và Lăng Thiên Hàn đã thành thân gần nửa năm, nhưng đêm qua mới thật là đêm động phòng của nàng.

Từ lúc lên ba, nàng đã vào cung học lễ nghi, cung quy hoàng gia, mẫu hậu và phụ thân lại một lòng huấn luyện nàng trở thành hoàng hậu, không khiếm khuyết, thật hoàn hảo.

Nhiều năm trôi qua, mọi thứ với nàng dần trở nên vô nghĩa, nàng không còn quan tâm với bất kỳ thứ gì khác, luôn dùng thái độ lãnh đạm thờ hững đương đầu với mọi sự, nhưng hành động ôn nhu vừa rồi của hần...

Mộ Dung Vân Tĩnh bình thần đứng dậy rời khỏi giường, khoác lên mình chiếc áo choàng lông vũ.

“Xuân trúc..”

“Dạ! tiểu thư ” xuân từ bên ngoài, tông cửa chạy vào trong phòng

“ta muốn tắm, em mau đi chuẩn bị nước”

Dinh Hạo rời khỏi phòng của Mộ Dung Vân Tĩnh, thì chợt phát hiện hần lại không biết đường đi trong phủ, sau khi đi một vòng quanh phủ, hần phải thừa nhận nơi này cũng khá là rộng lớn và sang trọng, nô tài trong phủ nhiều không đếm xuể, đến đâu cũng khom lưng cuối chào, hần gặc đầu thôi cũng mỏi cả cổ.

Dinh Hạo đang không biết nên đi tiếp như thế nào, thì âm thanh trầm bổng của tiếng đàn từ đâu vang lên, khơi dậy sự quan tâm của hần, theo âm thanh của tiếng đàn Dinh Hạo đi đến một gian phòng phòng ở phía Tây. Lúc này trên lầu...

Mộ thiếu nữ bạch y, khuôn mặt thanh tú dịu dàng và đôi mắt trong suốt như dòng suối lạnh, đang say sưa đánh đàn, thoảng chốc Dinh Hạo như bị đắm chìm vào trong đó, xung quanh nàng toát ra một khí chất cao quý thoát tục.

Ánh nắng ban mai chiếu vào, càng làm nàng thêm sáng rực, cùng với âm thanh tuyệt diệu của tiếng đàn, tạo nên một khung cảnh thần tiên mờ ảo, mong manh như khói sương.

Dinh Hạo tiện tay hái một lá trúc, đặt lên miệng thổi, phối hợp với tiếng đàn của nàng.

Mỹ nhân trên lầu bất ngờ nhìn xuống, khi nhận ra người bên dưới “là hần”, vốn định muốn dẹp đàn đi vào trong, nhưng lại không nỡ bỏ lỡ giây phút này.

“vương gia! sao người lại ở đây, hoàng thượng có chỉ, triệu ngài vào cung gấp”

Vệ phong dáng vẻ gấp rút, nhìn thấy Dinh Hạo liền vui mừng, hớn hờ, cũng không trách được hần khi nhận thánh chỉ từ Quế công công, đã cho gia đình tìm kiếm khắp nơi, nhưng không thấy Dinh Hạo đâu.

“Cạch..!!!”

Người trên lầu bất ngờ đóng sập cửa lại, đi vào trong.

Dinh Hạo có chút tiếc nuối, nhìn theo bóng lưng của mỹ nữ trên lầu, khó lắm hần mới tìm được một tri kỷ chơi đàn, nhưng nhớ đến ánh mắt chán ghét khi nàng nhìn thấy mình, trong lòng lại có chút mất mát.

“vương gia! nhanh lên, kiệu của Quế công công đang đợi ở bên ngoài” Vệ Phong lên tiếng, rồi kéo Dinh Hạo đi.

“Vệ tổng quản, nàng ta là ai...”

“Vương gia! người không nhớ sao...là tam vương phi”

Hoàng cung Lăng Thiên quốc.

Dinh Hạo được Quế công công dẫn đến hậu viện của hoàng cung, khi hần đến Vọng Nguyệt đình, thì cả Lăng Thiên Thần và Mạc Huệ Đình đều có mặt.

“hoàng thượng! Hạo vương đã tới”

Dinh Hạo ánh mắt dừng lại trên người Lăng Thiên Thần, “phụ hoàng” không còn vẻ hóm hác, mệt mỏi như trước, khuôn mặt ngời sáng, y nhất cử nhất động đều toát lên phong thái của một bậc đế vương chi chủ.

“rời kinh thành mới nửa năm, phép tắc hoàng cung, ta thấy người cũng đã quên hết ..” Lăng Thiên Thần đặt tách trà xuống nhìn Dinh Hạo, giọng điệu tuy khiển trách nhưng ánh mắt lại tràn ngập yêu thương.

“vương gia! hoàng thượng đang nói chuyện với người ...” Quế công công bên cạnh nhắc khéo Dinh Hạo đang thất thần.

Dinh Hạo bị Quế công công làm cho tỉnh giấc du sơn, liền hiểu ra ý tứ trong lời nói của “phụ hoàng”.

“Thần nhi tham kiến phụ hoàng” Dinh bắt đầu hành lễ, từ khi đến nơi này thì đây là lần đầu tiên hắn phải quỳ gối trước một người.

“bình thân” Lăng Thiên Thần bây giờ mới mỉm cười nhìn hắn

“đa tạ phụ hoàng” Dinh Hạo ngoan ngoãn đứng dậy rồi nép sang một bên, nhìn người mà hắn tưởng lầm là phụ thân, người này từ đầu vẫn không ngó ngang gì tới hắn.

“không biết phụ hoàng triệu nhi thần vào cung, là vì chuyện gì...”

“là chuyện của người và Thánh Tuyết” lúc này Mạc Huệ Đình mới chịu rời mắt khỏi bàn cờ, ngược mặt lên nhìn Dinh Hạo.

Dinh Hạo quay sang nhìn Mạc Huệ Đình “Tuyết Nhi...”

Mạc Huệ Đình có chút tức giận lên tiếng, ban đầu người hắn muốn gã đi không phải là Tuyết nhi nhưng sự tình đã đến nước này, hắn cũng không truy cứu.

“Theo tục lệ của Mạc Y quốc nếu trượng phu qua đời, thì hòa thân công chúa có thể đưa về, nhưng chuyện người đã làm..” Mạc Huệ Đình dừng lại liếc nhìn Dinh Hạo, giọng điệu hăng học “khiến danh tiết của Tuyết Nhi bị hủy hoại, trở lại Mạc Y quốc sẽ bị người khác phỉ nhổ...”

“trẫm và hoàng hậu đã làm chủ thay người, rước tam vương phi vào phủ, từ nay nàng ta sẽ là trắc phi của người, lo mà đối xử tốt với nàng ta” Lăng Thiên Thần lên tiếng, rồi quay sang nhìn Mạc Huệ Đình.

“Tam vương phi” là nữ nhân đánh đàn khi nãy, nếu là Lăng Thiên Thần trước đây, có lẽ sẽ rất vui mừng mà nhảy dựng lên, nhưng đáng tiếc là Dinh Hạo hắn, mặc dù hắn có phần thưởng thức tài nghệ của nàng, nhưng hắn và nàng lại không có chút tình cảm gì, chưa kể đến ánh mắt chán ghét nàng nhìn hắn vừa rồi.

Dinh Hạo không hay thái độ thờ ơ này của hắn, đã khiến cho một người rất khó chịu.

“thái độ của người là sao, người không muốn hay coi nhẹ Tuyết Nhi của trẫm”

Mạc Huệ Đình tức giận nắm lấy cổ áo Dinh Hạo, Tuyết nhi là nữ nhi hắn cưng chiều nhất, tên nhóc này lại dám chê bai.

“Không có! Ta nào dám xem nhẹ công chúa, nhưng ta ngại công chúa vẫn còn thành kiến vì chuyện trước đây”

Dinh Hạo nhìn thấy khí thế bùng bùng của “nhạc phụ đại thân” không muốn rước thêm phiền toái, nên chỉ xuống nước nói cho qua chuyện.

“Vậy thì được, nếu người dám chê bai Tuyết nhi của trẫm, trẫm nhất định sẽ không tha cho người”

Mạc Huệ Đình buông Dinh Hạo ra, tất cả không phải là lỗi của người sao, nếu còn dám khinh miệt Tuyết Nhi, Mạc Huệ Đình hắn, một đao sẽ chém chết tên nhóc không biết tốt xấu này.

“ực..ực..ực !!!”

Lăng Thiên Thần cố y ho vài tiếng cho người kia nghe thấy, tốt xấu gì thì Hàn nhi cũng là con của hắn, không dễ dàng để cho người khác bắt nạt, còn là ngay trước mặt hắn.

“người ho cái gì, nếu không khỏe thì đi tìm ngự y” Mạc Huệ Đình quay sang nhìn Lăng Thiên Thần, khó chịu lên tiếng.

Lăng Thiên Thần bị lời nói của Mạc Huệ Đình làm cho cứng họng, trừng mắt liếc nhìn Mạc Huệ Đình.

Mạc Huệ Đình và Lăng Thiên Thần mặc dù đôi bên đều mỉm cười rất hòa nhã, nhưng ánh mắt họ nhìn nhau, làm mọi người lạnh cả sống lưng.

“nếu không còn gì thì thần nhi xin cáo lui”

Dinh Hạo chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhất là ánh mắt của “nhạc phụ đại nhân” lúc này hắn không muốn dây dưa với người này, nhưng vừa nói xong thì phụ thân đại nhân đã lên tiếng.

“Trẫm gọi ngươi vào cung, còn vì một chuyện khác” Lăng Thiên Thần dừng nhìn Dinh Hạo

“vài ngày nữa trẫm muốn ngươi đến Tùng trúc sơn trang đón hoàng thái hậu hồi cung”.

“Hoàng thái hậu vì chuyện của ngươi mà giận trẫm, giờ ngươi đã trở về, thì cũng nên đi tạ lỗi ...đưa người hồi cung” Lăng Thiên Thần có chút ngượng ngùng, lẩn tránh ánh mắt của Dinh Hạo.

Dinh Hạo trở mắt nhìn phụ thân, hắn không biết phụ thân nói làm hay hắn nghe nhầm, sao phụ thân còn ngang ngược, bá đạo hơn cả hắn vậy chứ.

“Lăng Thiên Thần! Ta thấy ngươi cũng lạ, hoàng thái hậu vì ngươi mà bỏ đi, lại bắt hắn đi nhận lỗi, ta thấy ngươi cũng hơi vô lý ” Mạc Huệ Đình mỉm cười châm chọc.

“Mạc Huệ Đình, chuyện của ta không cần ngươi quản, lo mà đánh cho xong ván cờ này đi , đừng để giống lần trước” Lăng Thiên Thần thẹn quá hóa giận, hắn học lên tiếng.

Mạc Huệ Đình ngoài mặt mỉm cười nhìn Lăng Thiên Thần, nhưng trong lòng bức tức không thôi, nghĩ đến mấy trăm vạn lượng vàng hắn thua vào một tháng trước, ầm ỨC tới tận bây giờ, tìm lời chống chế :

“Mạc Y quốc ta không có gì, chỉ có kim ngân là nhiều, chút bạc đó có là gì”

“vậy ta thay mặt thần dân Lăng Thiên quốc đa tạ ngươi” Lăng Thiên Thần mỉm cười nhìn Mạc Huệ Đình, tiện tay đặt một quân cờ lên bàn.

Mạc Huệ Đình liền cúi xuống nhìn vào bàn cờ bên dưới, sắc mặt trở nên tối sầm, hắn lại thua.

“hừm...!!” Mạc Huệ Đình tức giận phủi tay áo, xoay người đi, nhưng vừa cất bước thì người kia lại lên tiếng châm chọc.

“Mạc lão huynh! nhớ chuẩn bị đầy đủ ngân lượng, ta sẽ sai người qua lấy”

Lời nói của Lăng Thiên Thần như đổ dầu thêm lửa làm Mạc Huệ Đình càng giận, hắn quay lưng lại trừng mắt nhìn Lăng Thiên Thần lớn tiếng quát.

“ngươi... đi chết đi”

Chiêu Dương cung.

Không khí rất náo nhiệt, tiếng nói cười không ngừng vang ra đến tận ngoài cửa, Đông Phương Thu Khuê đang dựa người nằm trên trường kỷ, đối diện là các phi tần của lục cung.

“Hoàng hậu tỷ tỷ! sắc mặt trông hồng hào hơn trước, lúc đó nhìn thấy tỷ trúng tên, muội rất lo lắng”

Như Phi ngoài mặt tỏ ra quan tâm ân cần, nhưng trong lòng lại rất khó chịu, chỉ ước gì mũi tên đó kết thúc mạng Đông Phương Thu Khuê.

“tỷ tỷ phải nhanh khỏe lại, mấy ngày nay không có tỷ, hậu cung loạn cả lên”

Ngọc phi thì cũng giống Như Phi đều mong Đông Phương Thu Khuê chết đi cho xong chuyện, nhưng ngoài mặt vẫn nói cười vui vẻ.

“mấy ngày nay, quan lại trong triều không ngừng đưa nữ nhi tiến cung, người nào cũng như hoa như ngọc ca hay, múa giỏi hoàng thượng sớm muộn cũng bị họ mê hoặc” Đức phi cũng lên tiếng nói thêm vào.

“Hoàng thượng nhiều năm không nạp phi tần cũng vì hoàng hậu tỷ tỷ, tội muội là do chính thái thượng hoàng sắc phong, nếu không ngay cả mặt rồng cũng không có cơ hội gặp, nói gì đến hầu hạ người”

Tuyệt phi nhìn thấy vẻ giả tạo của họ rất khó chịu, mắt liếc nhìn Đức phi, Ngọc Phi và Như phi lên tiếng.

Mặc dù ghét bỏ Đông Phương Thu Khuê nhưng phải thừa nhận nhờ có nàng, mười mấy năm nay hoàng thượng không nạp thêm phi tần khác, trong hậu cung ngoài Đông Phương Thu Khuê thì chỉ bốn người bọn họ nên việc tranh sủng cũng ít đi.

Bốn người họ đều là do thái thượng hoàng sắc phong, để ban thưởng công lao bình loạn của phụ thân họ năm xưa, nếu không hậu cung chắc chắn chỉ có một mình Đông Phương Thu Khuê. Đây là chuyện mà tất cả thần dân Lăng Thiên quốc đều biết.

“hoàng thượng muốn sủng hạnh ai, là phi tử chúng ta không có quyền can thiệp, các muội cũng không nên xen vào” Đông Phương Thu Khuê thở dài, lười biếng đưa tách trà lên miệng.

“bọn muội thì không, nhưng tỷ thì lại khác, người hoàng thượng thương nhất là tỷ, chỉ cần tỷ không thích, muội tin hoàng thượng sẽ đuổi hết đám mỹ nữ đó khỏi hoàng cung” Ngọc phi vội vàng lên tiếng.

“Thì ra là ý định thật sự của mọi người đến đây, muốn mẫu hậu ta ra mặt làm người xấu...”

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn ra cửa, bước vào là hai mỹ nữ yêu kiều xinh đẹp.

“nhị công chúa nói vậy là có ý gì” Ngọc phi liếc nhìn Lăng Thiên Tâm

“không đúng sao, tại sao các người không đích thân nói với phụ hoàng, là không muốn bọn họ ở trong cung, biết đâu phụ hoàng sẽ nghe lời các người, đuổi họ ra khỏi cung thì sao”

Lăng Thiên Tâm giọng điệu giễu cợt nhìn Ngọc Phi, rồi mỉm cười đứng sang bên cạnh Đông Phương Thu Khuê.

“Tâm nhi! đừng vô lễ” Lăng Thiên Tuệ giọng điệu tuy trách cứ, nhưng trong lòng lại rất đồng tình với tiểu muội.

“hừm...!!! người tốt thì họ giành làm, còn người xấu luôn là mẫu thân, tỷ không thích thì muội không nói nữa” Lăng Thiên Tâm không phục, khó chịu ngồi xuống ghế.

“nhị công chúa nói vậy, thì muội xin cáo lui, không muốn tiếp tục ở đây làm người xấu” Ngọc Phi giận dữ rời khỏi.

“Đức phi! Người được thả ra rồi sao” Lăng Thiên Tâm tỏ ra rất ngạc nhiên quay sang nhìn Đức phi, nói tiếp

“ta còn tưởng người đang ở Phượng Tâm các, định sẽ đến thăm người” Lăng Thiên Tâm tròn xoe đôi mắt vô tội, nhìn Đức phi

“Người...” Đức phi tức giận chỉ tay vào Lăng Thiên Tâm.

“muội xin phép cáo lui” nén lại cục tức trong người, Đức phi quay sang nhìn Đông Phương Thu Khuê, cúi người hành lễ.

“Muội cũng xin cáo từ” thấy họ đều rời khỏi, Như phi cũng lên tiếng cáo từ, sợ ở lâu lại bị Lăng Thiên Tâm chọc cho tức chết.

Bầu không khí lại trở nên tĩnh lặng, mọi người đều hướng nhìn Lăng Thiên Tâm mà thở dài lắc đầu, trong cung không ai là chưa từng bị “tiểu ma nữ” này quấy cho đau đầu nhức óc, gả chó không yên.

“xem chuyện tốt muội làm ” Lăng Thiên Tuệ gõ nhẹ lên đầu Lăng Thiên Tâm, sững nịnh lên tiếng.

“á !!!!!mẫu hậu, đại tỷ ức hiếp nhi thần” Lăng Thiên Tâm nhào vào lòng của Đông phương Thu Khuê không nhéo.

“ai mà ức hiếp được ngươi, ngươi vừa đến đã chọc cho bọn họ tức giận bỏ đi, trong cung có ai được như ngươi” Tuyệt phi bên cạnh khéo miệng nhếch lên, giọng điệu châm chọc.

“Còn không là do muội quá nuông chiều sao” Đông Phương Thu Khuê liếc mắt nhìn Tuyệt phi.

“oan uổng quá, tỷ xem Tuệ nhi cũng đi theo muội từ nhỏ có vấn đề gì đâu” Tuyệt phi lập tức kéo Lăng Thiên Tuệ về phía mình như làm lá chắn.

“Tuyệt phi nương nương, vốn dĩ là Tâm nhi có chuyện quan trọng muốn nói cho người biết, nhưng bị người mắng cho một trận, bây giờ cái gì cũng quên sạch” Lăng Thiên Tâm tỏ ra rất ủy khuất nhìn Tuyệt phi.

“hừ..! nha đầu nha người làm gì có chuyện quan trọng, lại muốn trêu đùa gì đây, ta cũng không có hứng thú muốn biết”

Tuyệt phi lườm biếng cầm tách trà lên, lên tiếng. Nhiều lần bị tiểu ma nữ này trêu đùa, cũng phải học được một chút khôn, không dễ dàng bị mất lửa.

“vậy...chuyện tứ tẩu có thai, thì sao ta” Lăng Thiên Tâm mỉm cười ngu ngơ nhìn Tuyệt Phi.

Quả nhiên Tuyệt phi lập tức có phản ứng, hai mắt sáng rực, khuôn mặt không giấu được kích động quay sang nhìn Lăng Thiên Tâm.

“Thật không! Thanh nhi có thai, ngươi không gạt ta ...”

“nếu không tin, người có thể hỏi đại tỷ” Lăng Thiên Tâm quay sang nhìn Lăng Thiên Tuệ.

Tuyệt phi quay sang, thì thấy Lăng Thiên Tuệ nhẹ nhàng gật đầu còn mỉm cười, lập tức quay sang nhìn Đông Phương Thu Khuê

“muội phải đến phủ của Kỳ nhi, tỷ nghỉ ngơi đi”

Quế công công từ bên ngoài đi vào, thì va vào Tuyệt Phi, nhưng Tuyệt phi vì quá vui mừng mà không để ý gì lắm, một mạch đi thẳng. Lão khó hiểu đi vào trong.

“tham kiến hoàng hậu nương nương, đại công chúa, nhị công chúa”

“Quế công công! bình thân..”

“tạ ơn nương nương”

“khi này Hạo vương có có đến chiêu dương cung, khi đó nương nương còn đang ngủ, nên nhờ nô tài đưa cái này hộp này cho nương nương”

Vạn Thiên Lầu

“vương gia! sao chúng ta không hỏi phủ mà lại đến đây”

Vạn Thiên lầu là tửu lầu lớn nhất kinh thành, đương nhiên Dinh Hạo hẳn muốn đến xem qua cho biết.

Đúng là khác với những tửu lầu hẳn đến trước đây, người đến cũng không phải tầm thường, không phải kẻ phú quý thì cũng là người có quyền thế.

Cách một bức bình phong, bàn bên cạnh.

“Thất gia! sao ngươi không trả lời ta” Tư Mã Phi Yến tròn xoe đôi mắt nai, nhìn Lăng Thiên Từ.

“sao nàng cứ hỏi ta vấn đề này, không đi hỏi người khác”

Lăng Thiên Từ bắt lực nhìn nàng, nhiều ngày nay mỗi lần gặp hẳn, nàng đều hỏi về vấn đề này, thật khó là mở miệng.

“mẫu thân và các di nương không chịu nói cho ta biết, ta thấy thê tử của Giang tổng quan sinh cho lão rất nhiều hài tử, tại sao các di nương của ta lại không thế”

“nàng đi mà hỏi họ , ta không biết” Lăng Thiên Từ khó xử, lại xoay mặt đi chỗ khác tránh đi ánh mắt của Tư Mã Phi Yến .

“người ghệt ta, phu nhân của Giang tổng quản nói, vấn đề này nam nhân là người rõ nhất, cứ đi hỏi họ là sẽ biết” Tư Mã Phi Yến đứng dậy, tiến sát lại gần Lăng Thiên Từ hơn.

“nhưng..nhưng ta thật không biết” Lăng Thiên Từ lại lùi ra xa nàng, hẳn đương nhiên biết nhưng làm sao nói cho nàng hiểu.

“họ nói chỉ cần bụng to sẽ sinh được hài tử, ta đã ăn rất nhiều nhưng bụng cũng không thể to bằng phụ nhân của Giang tổng quản”

Bàn bên cạnh.

“phụt..!”

Nước trà trong miệng Dinh Hạo cũng bị cầu nói vừa rồi của Tư Mã Phi Yến làm cho phun ra ngoài, hắn vì bị sặc mà liên tục ho thành tiếng, sắc mặt trở cũng đỏ hơn.

Hắn đang nghi ngờ, nền giáo dục của người cổ đại.

“ực..!! ực..!!!”

“vương gia! người không sao chứ” Vệ Phong bên cạnh vừa giúp hắn vỗ lưng, vừa lên tiếng

“ta không sao”

Dinh Hạo không biết nên nói nữ nhân ngồi ở bàn bên cạnh, là ngây thơ hay là ngu ngốc, thật bất hạnh cho những ai làm chồng nàng ta.

Đó là điều duy nhất mà hắn nghĩ lúc này, hắn lắc đầu, thở dài rồi đứng dậy, nhìn Vệ Phong lên tiếng.

“Vệ tổng quản! chúng ta hồi phủ”

Dinh Hạo vừa xoay người bước đi, đi tới bức bình phong thì có một khối mịt mềm mại đè lên người hắn.

Tư Mã Phi Yến cảm thấy hơi kì hoặc, mặc dù bị Lăng Thiên Từ vô tình đẩy ngã, nhưng lại không hề cảm thấy đau đớn, mà còn thật thoải mái, thật mềm mại, lại còn rất thơm là đằng khác, giống như mùi vị của bánh quế hoa, nhịn không được nàng liền đưa lưỡi ra liếm liếm rồi cắn một cái, nhưng mùi vị có hơi kì lạ.

“Á..!!!”

Âm thanh vừa rồi làm cho Tư Mã Phi Yến giật mình mở mắt ra.

Nàng phát hiện ra một vấn đề rất cực kì nghiêm trọng, người đang nằm bên dưới là một nam nhân, còn thứ mềm mại có hương thơm nàng vừa ăn là môi của nam nhân đó, cũng chính là phu quân vắng nhà nhiều năm của nàng Lăng Thiên Hàn.

Dinh Hạo mở to mắt nhìn nàng, còn nàng thì tròn xoe mắt nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau, môi chạm môi, toàn thân bất động, cho tới khi Lăng Thiên Từ lên tiếng, họ mới rời khỏi người đối phương.

“Ngũ ca”

**** hết chương 19****

20. Chương 20: Đại Tiểu Thư Của Thiên Hạ Trang

Chương 20: Đại tiểu thư của Thiên Hạ trang

Mặt trời đã đứng bóng nhưng đường phố kinh thành vẫn rất náo nhiệt như thường, ngựa xe tấp nập hai bên đường, trước cửa những tửu lầu khách ra vào không ngừng, nam thanh nữ tú quần là áo lụa cùng sánh bước, cảnh tượng buồn bán cũng rất huyền ảo.

“màn thầu nóng hổi đây”

“lê tươi đây”

“đại thỏ! mua lê đi..lê mới hái”

Từ xa một chiếc xe ngựa sang trọng đang xuất hiện, thu hút không ít tầm mắt người đi đường, so với những chiếc xe ngựa bình thường khác trên phố thì nó thật sự rất nổi bật, nhìn thôi cũng đủ biết thân phận người trong xe không phải tầm thường.

Bên trong xe ngựa

Dinh Hạo đôi mắt đẹp hẹp dài, mang bảy phần lạnh lùng ba phần khó hiểu, hẩn lướt nhìn nữ nhân ngồi đối diện. Sự đời thật khó lường thì ra người tượng phu bất hạnh đó là Lăng Thiên Hàn, hiện tại cũng chính là Dinh Hạo hẩn đây, đúng là ông trời giỏi trên người.

Nhưng lý nào người bị hại là hẩn, bị thương cũng là hẩn, mà nhìn bộ dạng của hung thủ lúc này xem, giống như hẩn chính là người gây ra tội không bằng.

Tư Mã Phi Yến đang ngồi nép mình trong một góc, hai tay nắm chặt lấy vào vạt áo không dám ngẩng đầu lên nhìn Dinh Hạo, bộ dáng như một chú rùa con đang rụt đầu vào mai.

“ngồi xích lại” Dinh Hạo lạnh lùng quát tháo.

Khi nghĩ đến cái môi đang bầm dập của hẩn, thì không thể dùng giọng điệu ôn nhu đối với nàng. Tư Mã Phi Yến dù không muốn cũng ngoan ngoãn nhích mông lên, từ từ lách lại gần hẩn, nàng vừa định dừng lại thì Dinh Hạo lại hét lên.

“gần hơn nữa”

Tư Mã Phi Yến cũng rất vâng lời, nhích lại nhưng lại với tốc độ rùa bò khiến cho Dinh Hạo rất khó chịu, hẩn trực tiếp chồm người về trước, nắm lấy tay Tư Mã Phi Yến kéo lại trước mặt hẩn.

“Á...!” Tư Mã Phi Yến bị Dinh Hạo làm cho giật mình, ngẩng mặt lên nhìn hẩn kinh hô.

“Sợ cái gì....lúc cần ta sao không biết sợ”

Trướat mắt Dinh Hạo là một khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương như tiểu thiên sứ, làn da non mềm trắng sáng, còn cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn, đặc biệt đôi mắt to tròn đen láy rướm rướm nước mắt.

“chết tiệt!”

Dinh Hạo thầmm quát, tội chưa xử mà nàng đã sắp khóc, thử hỏi Dinh Hạo hẩn có thể làm gì được đây. Nhưng hẩn không thể cho chuyện này qua dễ dàng như vậy, cần phải giáo huấn nữ nhân khờ khạo này, nếu không một ngày nào đó nàng lại mang về cho hẩn một cái nón xanh.

“nàng muốn thất đệ chỉ nàng cách mang thai” Dinh Hạo lạnh lùng nhìn nàng.

“sao người biết” Tư Mã Phi Yến tròn xoe mắt nhìn hẩn.

Nữ nhân ngốc ngếch này, hẩn chỉ ngồi cách nàng một bức bình phong, đương nhiên từng chữ nàng nói ra ở Vạn Thiên lâu hẩn đều không bỏ sót. Nữ nhân của Dinh Hạo hẩn lại chạy loạn bên ngoài nhờ nam nhân khác chỉ nàng ta cách mang thai, để người khác biết được không cười chết Dinh Hạo hẩn mới lạ.

“ta chỉ có mỗi Học Kỳ ca ca là huynh, từ nhỏ ta đã cảm thấy rất cô đơn, mong ước của ta là sinh được thật nhiều hài tử, mẫu thân nói sau khi thành thân, tướng công sẽ giúp ta” Nàng chu đôi môi nhỏ lên, trách hờn Dinh Hạo.

“nhưng người cũng thật nhỏ mọn không giúp ta, còn không nói cho ta biết...nhưng ta cũng rất thông minh, người không nói thì không biết đi hỏi người khác sao” Nàng ngậy thớ mỉm cười nhìn hẩn.

Nàng đúng là rất thông minh, thông minh đến mức đi nhờ nam nhân khác không phải là phu quân nàng dạy nàng cách mang thai. inh Hạo nhìn Tư Mã Phi Yến chỉ biết lắc đầu, hẩn không biết nên khóc hay nên cười, khi có một thê tử như nàng.

“vậy họ nói với nàng thế nào”

“mọi người đều nói bụng nữ nhân phình to như vậy nè, là có thể sinh được rồi” Tư Mã Phi Yến tay không ngừng vo tròn cái bụng, sợ Dinh Hạo không hiểu nàng hồn nhiên mô phỏng động tác cho hẩn xem.

“nhưng cũng thật lạ, ta ăn nhiều như vậy nhưng bụng lại không to lên tí nào” tròn xoe đôi mắt nhìn Dinh Hạo.

Nếu phụ nữ chỉ cần phình bụng ra là có thể sinh con thì còn cần gì đến nam nhân . Nhưng Tư Mã Phi Yến lại không phát hiện thái độ bất thường của Dinh Hạo còn nghe rất chuyên tâm.

“ta có cách giúp nàng nhưng tối nay nàng hãy đến phòng ta” Dinh Hạo nhìn dáng vẻ của nàng khiến hắn thấy buồn cười, bỗng đứng hẵn lại có hảo tâm muốn trêu chọc.

“Thật không, người sẽ giúp ta”

Tư Mã Phi Yến hai mắt sáng rực, vui mừng, nàng bật người đứng dậy. Nhưng xe ngựa đang chạy lại thắng gấp. Làm cho nàng đứng không vững mà té ngã vào người Dinh Hạo.

Tư Mã Phi Yến nửa ngồi nửa quỳ trên người Dinh Hạo, hai tay vòng qua cổ ôm chặt hắn để giữ thân bằng. Còn Dinh Hạo lại bị kẹt ở giữa hai ngực của Tư Mã Phi Yến, cảm giác mềm mại trước mặt không phải không tốt nhưng hiện tại hắn thật không thể thở nổi, mà Tư Mã Phi Yến lại không hay biết gì vẫn ra sức xiết chặt. Cho tới lúc xe ngựa dừng lại, nàng ta mới chịu buông tay, từ từ bò khỏi người hắn nhưng lại bị kéo lại.

Hai lần ở gần nữ nhân này là hai lần đều xảy ra chuyện, không cần nát môi hắn thì là xiết cổ hắn đến nghẹn thở, chỉ muốn kéo nàng xuống đánh cho một trận nhưng lại không đành lòng.

Hắn ôm trọn người ngọc trong tay, dáng người Tư Mã Phi Yến không phải là dạng mình hạt sương mai, có hơi tròn trịa mũm mĩm giống một đứa trẻ, cảm giác ôm vào cũng thật thoải mái như ôm một tấm chăn bông, trên người nàng lại tỏa mùi hương thơm ngọt khiến hắn không nỡ buông tay. Đáng tiếc thời khắc tốt đẹp thường chóng qua...

“vương gia! bên ngoài..”

Vệ Phong vừa vén màn lên đập vào mắt hắn là cảnh tượng ngược ngùng trước mặt, lời chưa kịp nói xong lại phải nuốt vào trong. Nhưng khi hắn vừa quay mặt tránh đi thì Dinh Hạo lại buông Tư Mã Phi Yến ra.

“xảy ra chuyện gì” Dinh Hạo lên tiếng

“Bẩm vương gia! người của phủ Tề vương và Tấn vương đang đánh nhau ở phía trước, dân chúng tụ tập rất đông, xe ngựa của chúng ta không thể qua được”

Dân chúng hai bên đường đều dừng lại, mọi người chen chúc nhau chỗ đứng, tiếng tranh cãi hai phủ Tấn-Tề và tiếng bàn tán của dân chúng đan xen vào nhau, khiến bầu không khí nóng dần lên.

“hắn là nô tài trong Tề vương phủ, chuyện của hắn tốt xấu gì cũng ảnh hưởng đến danh tiếng của phủ Tề vương, nên ta phải dẫn hắn về” La Thanh tổng quản phủ Tề vương lớn tiếng chỉ tay vào người đang nằm dưới chân hắn.

“hắn cho Tấn vương đội mũ xanh, cho nên số phận của hắn do Tấn vương định đoạt” Mạnh Thường quản gia của Tấn vương phủ, nhìn chằm chằm nam nhân dưới chân hắn.

Trước mặt mọi người là một đôi nhân tình trẻ. Nữ nhân đang mang thai, tóc tai rối bời, sắc mặt trắng bệch, quần áo rách rưới và hai tay lại bị trói ở phía sau. Còn nam nhân lại đang cuộn tròn trên đất, khắp người đều là thương tích, nhưng hắn chỉ là một thư sinh yếu đuối sức trói gà không chặt.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, đau lòng có, thương cảm có và đương nhiên cũng có người không tiếc lời mắng chửi.

“Nhất Phi! chàng có sao không”

Phiêu Phiêu hai mắt lệ còn chưa khô, cố gắng lê thân lại gần tình lang nhưng không thể nào với tới, mỗi lần nàng vừa tiến lại gần thì người kia cố ý giật mạnh sợi dây trói, khiến nàng té ngã xuống đất.

“nàng đừng qua đây...” Nhất Phi hét lên.

Hắn không muốn vì hắn làm ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng Phiêu Phiêu. Nhất Phi đau lòng nhìn từng giọt lệ rơi trên mặt tình nương nhưng lại không có cách lau đi, bất lực cùng tự trách sự vô dụng của chính mình.

“Phiêu Phiêu tỷ! có phải là tỷ không?”

Một tiếng nói trong trẻo từ phía sau vang lên, một thân ảnh nhỏ nhắn cố chen vào giữa đám đông, tiến sát lại gần Phiêu Phiêu.

“là muội sao...” Phiêu Phiêu bất ngờ nghe người gọi tên nàng, lại rất quen thuộc nên ngẩn đầu lên xem, đập vào mắt là hình ảnh tiểu muội nhỏ nhắn năm nào....

Tư Mã Phi Yến.

“sao họ có thể đối xử với tỷ như vậy, tỷ đã phạm tội gì chứ...”

Tư Mã Phi Yến đẩy tên nô tài kia ra, giựt lấy sợi dây trên tay Phiêu Phiêu còn giúp nàng tháo dây. Tên nô tài của Tần vương phủ nhận ra Tư Mã Phi Yến nên có chút kiêng nể, trừ khi có lệnh nếu không hắn cũng sẽ không dám đụng vào nàng.

“Á...!”

Phiêu Phiêu bất ngờ kêu lên, vì hành động tháo dây gấp rút của Phi Yến làm động đến vết thương trên tay nàng, làm nàng rất đau. Trên đôi tay trắng ngần là hai dấu bầm tím rướm máu do dây thừng để lại, khiến người khác nhìn thấy xót thương.

Mạnh Thường đang tranh cãi với La Thanh làm sao xử lý Nhất Phi, nhưng khi nhìn thấy có người giúp Phiêu Phiêu cởi trói, hắn vội bước tới, muốn nhìn xem kẻ to gan đó là ai

“ra là trác phi của Hạo vương gia” Mạnh Thường mỉm cười khinh thường.

“Phiêu Phiêu tỷ đang mang thai, người sao lại đối xử với tỷ ấy như vậy, sẽ ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng” Phi Yến lướt nhìn cái bụng đang căng lên của Phiêu Phiêu, tức giận nhìn Mạnh Thường.

“hừm...! mạng của ả còn khó giữ, nói gì đứa nhỏ trong bụng” Hắn khoe miệng lên lên, liền quay sang những nô tài phía sau lớn tiếng quát:

“sao còn đứng đó làm gì, không qua bắt người!”

Đám nô tài của phủ Tần vương, lập tiến lên ra sức kéo Phiêu Phiêu về nhưng Tư Mã Phi Yến lại dang hai tay cản lại, giằng co một lúc nàng ta bị họ đẩy ra phía sau. Nàng rất lo lắng sau khi nghe những lời của Mạnh Thường vừa rồi, nên cố sống cố chết mà giữ Phiêu Phiêu lại.

“các người không được dẫn tỷ ấy đi”

“Hạo vương dù ở đây cũng không cản được ta, huống gì là người...” Mạnh Thường nhìn Tư Mã Phi Yến đang ngồi trên đất cao giọng lên tiếng.

Xem như là hắn xui, lời nói của hắn không sớm không muộn, mà lọt hết vào tai Dinh Hạo không thiếu một chữ. Dinh Hạo từ trong đám đông đi ra.

“vậy sao” Dinh Hạo ánh mắt lạnh lùng quét khắp người Mạnh Thường

Đám nô tài của hai phủ Tần vương và Tề vương nhìn thấy hắn đều lập tức khum lưng, quỳ xuống hành lễ.

“Tham kiến vương gia...”

La Thanh nhìn người đi tới, ánh mắt toát lên sự thâm độc, nghĩ đến đêm đó không phải vì được quận chúa Kỳ Giai Mạc Nhi cứu thì Lăng Thiên Hàn làm gì còn mạng đứng trước mặt hắn.

Mạnh Thường lập tức quay người lại, đương nhiên hắn nhận ra thiếu niên tuấn mỹ vô song có bộ dáng như thiên thần này là ai.

“Tham kiến...vương ...vương gia...” Mạnh Thường giọng nói trở nên lắp bắp.

Dinh Hạo bước lên chỗ của Tư Mã Phi Yến, nhìn nàng lúc này như một con mèo nhỏ đang nghịch cát, toàn thân dính bùn đất, hấn kéo nàng đứng dậy và giúp nàng phủi đi lớp đất cát bám trên người.

“có sao không..” Sắc mặt dù có hơi lạnh nhưng vẫn thấy ấm áp trong mắt hấn.

Dinh Hạo nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Tư Mã Phi Yến có không vui, hấn quay sang nhìn Mạnh Thường.

“người nói dù là bốn vương cũng không cản được người, xin hỏi...người làm tới chức gì rồi, có phải lớn hơn bốn vương”

Mạnh Thường nghe Dinh Hạo hỏi đến toàn thân lạnh run, hấn khum lưng cúi người một bộ dáng tiểu nhân, khác với bộ như hùm như hổ khi nãy giống một con chó cụt đuôi. Không dám mở miệng nói gì cả.

“Vương gia! người đừng cho họ mang Phiêu Phiêu tỷ đi, họ sẽ giết tỷ ấy” Tư Mã Phi Yến nắm chặt lấy tay Dinh Hạo không buông, giọng điệu khẩn thiết.

Dinh Hạo nhìn thấy bộ dáng của Tư Mã Phi Yến không nỡ từ chối, mắt liếc sang nhìn Phiêu Phiêu, quả thật nếu để họ mang nữ nhân này đi, chắc chắn chỉ có con đường chết.

Mạnh Thường thấy ánh mắt của Dinh Hạo đang chăm chú nhìn Phiêu Phiêu, lo lắng lên tiếng.

“vương gia! người này là tiểu thiếp của Tấn vương, lại không giữ phụ đạo gian dúi với nam nhân khác còn mang nghiệt chủng, nô tài là thừa lệnh Tấn vương mang họ về.. ngài... chắc .. sẽ không làm khó nô tài”

Gần đây Tấn vương không hài lòng về biểu hiện của hấn, muốn nhân cơ hội này lấy lòng Tấn vương, nếu lại để mất cơ hội này, chỉ lo chức tổng quản của hấn khó giữ. Dù sao Hạo vương và Tấn vương cũng là huynh đệ, sẽ không vì chuyện người ngoài mà gây xích mích, hấn tin Dinh Hạo cũng sẽ có suy nghĩ giống hấn. Nhưng...

“được! vậy làm theo ý nàng” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Tư Mã Phi Yến.

“đa tạ vương gia” Tư Mã Phi Yến mừng rỡ lên tiếng.

Nhưng Phiêu Phiêu lại nê cái bụng to, quỳ xuống trước mặt Dinh Hạo, dập đầu dưới đất cầu xin. Nếu nàng đi theo Phi Yến, để lại một mình Nhất Phi chàng sẽ bị họ giết chết. Nếu vậy thì nàng sống còn có ý nghĩa gì.

“vương gia! dân phụ cầu xin người cứu lấy Nhất phi, nếu để người của Tề vương dẫn chàng về, họ sẽ không tha cho chàng, cầu xin vương gia”

“Phiêu Phiêu! nàng không cần lo cho ta, hãy đi theo họ...” Nhất Phi cố gắng ngồi dậy, đưa tay ra xua đuổi Phiêu Phiêu, không muốn vì hấn làm Hạo vương tức giận, sẽ đổi ý không mang nàng đi.

“Nhất Phi ! Nếu chàng có mệnh hệ gì, mẹ con thiếp phải làm sao, chỉ bằng cùng chàng chết tại đây, có thể chung đường xuống suối vàng, thiếp không muốn lại phải xa chàng” Phiêu Phiêu chạy tới ôm chặt lấy người của Nhất Phi khóc sụt sùi.

Không phải hấn đang theo đuổi một cuộc sống tự do tự tại sao, nếu kết oán với hai phủ Tấn- Tề cuộc sống sau này của hấn sẽ không thể nào yên ổn, phải tránh thật xa. Nhưng nhìn thấy ánh mắt “van nài” của Tư Mã Phi Yến và một nhà ba người này...

“được! dẫn cả hấn theo” Dinh Hạo hấn thật không biết cách nào để từ chối họ.

La Thanh lập tức bước ra, chặn trước mặt Dinh Hạo.

“vương gia! người này.. người không được dẫn đi”

“to gan! La Thanh người biết mình đang nói chuyện với ai không” Vệ Tổng quản nhìn thái độ vô lễ của La Thanh, tiến lên quát mắng.

“người là Hạo vương gia, trên đời này có chuyện gì người không làm được, nhưng tội gian dâm không phải nhẹ, Hạo vương không thể ngang nhiên dẫn người đi” La Thanh cao giọng lên tiếng, sau đó nhìn thẳng Dinh Hạo.

Nghe giọng điệu của La Thanh làm cho Đinh Hạo rất khó chịu, chỉ có Đinh Hạo hấn dùng giọng điệu khinh bạc này nói với kẻ khác, chưa có ai dám nói với hấn giọng điệu này. Khoan đã, giọng nói của tên này rất quen tai, nhưng đã nghe thấy ở đâu hấn lại không nhớ ra.

“nhưng bốn vương vẫn muốn dẫn họ đi thì sao...” Đinh Hạo mỉm cười, khinh thường lên tiếng.

La Thanh chưa kịp phản ứng thì Đinh Hạo đã vòng ra sau lưng hấn, một tay quật ngã La Thanh, nằm dài trên đất. Đinh Hạo hấn ghét nhất là những tên cản đường, đương nhiên những tên đó đều phải trả một cái giá.

“hai người này hiện tại sẽ ở lại Hạo vương phủ, có gì.. thì bảo chủ tử các người đến gặp bốn vương” .

Tuyên vương phủ

Lăng Thiên Lạc đang ngồi nhàn nhã ở đại sảnh, cho chim ăn thì bên ngoài có người vội vã chạy vào.

“vương gia! Hấn vương của Đông Lộ đang ở ngoài ”

Lăng Thiên Lạc sắc mặt có chút bất ngờ, với người nhạc phụ này hấn tương kính, nếu có thể gặp được Kỳ Giai Mạc Nhi trước thì hấn cũng không phạm sai lầm lần đó.

Chính là hạ độc thể tử của lão, nhưng hấn không hối hận việc đã làm, rõ ràng là vì để cứu người con trai này, Đông Lộ đã giúp hấn lập không ít chiến công hiển hách.

Kỳ Giai Đình Tư sắc mặt đầy hắc tuyết, hùng hổ đi vào chỉ hận không thể giết chết người trước mặt.

“Rầm!”

Vừa ngồi xuống ghế Kỳ Giai Đình Tư, đặt mạnh thanh đao xuống bàn, tiếng binh khí chạm vào bàn tạo ra âm thanh rất kinh hoàng. Lăng Thiên Lạc giật mình quay lại nhìn thanh đao trên bàn. Thanh đao không biết từ khi nào đã rời ra khỏi vỏ, sắc bóng lấp lánh như ánh sao lại đầy sát khí.

“Hấn vương! Ai chọc giận đến người, để bốn vương giúp người hả giận” Lăng Thiên Lạc miệng cười hòa nhã bước lại gần.

“không cần” Kỳ Giai Đình Tư lạnh lùng cắt ngang, giơ tay ngăn hấn lại.

“ta đến để nói cho người biết, người của ta đang đóng dưới chân núi Bạch Liên... tất cả sẽ rút hết, người tự mà lo liệu”

Kỳ Giai Đình Tư lập tức đứng dậy, lão sợ nếu còn ở đây lâu, sẽ không tìm được mà giết tên Lăng Thiên Lạc này. Mặc dù trước khi tới đây lão đã tự nói phải bình tĩnh nhưng khi nhìn thấy người trước mặt lão, tất cả tức giận đè nén chỉ muốn bộc phát.

“Hấn vương! Chắc có hiểu lầm gì hay chúng ta ngồi lại rồi hãy nói”

“không hiểu lầm gì cả, ta đã bị người lừa quá lâu, món nợ giữa ta và người ..một ngày nào đó ta sẽ bắt người trả gấp bội”

Kỳ Giai Đình Tư đến và đi đều nhanh gọn lẹ, đó chính là tác phong của lão.

”hấn vương..!

“hấn vương..!”

Lăng Thiên Lạc tức giận ngồi xuống ghế. Nếu hấn không có thuốc giải sẽ không thể điều khiển được Kỳ Giai Đình Tư, khiến Đông Lộ thay hấn đi đánh trận, người bên ngoài chỉ biết Tề Vương anh dũng lập nhiều chiến công, nhưng không ai biết thật ra tất cả chỉ là giả tạo.

“khi nào mới điều chế xong thuốc giải” Lăng Thiên Lạc vừa chạm móng lên ghế, liền quát tháo người đứng bên cạnh hấn

“Lãnh Nhược Y nói nếu vương gia còn hối thúc thì tự mà đi làm...” người bên cạnh khúm núm lên tiếng.

“Rầm....!!!”

Hắn tức giận đập tay vào bàn

“một lũ vô dụng..” Lăng Thiên Lạc khi nghĩ tới saU này không có người giúp hắn đánh trận thì càng bực tức.

“vương gia! có tin tốt” La Thanh gấp rút chạy vào, liền kinh hô:

“người từ sáng đã đi đâu” Lăng Thiên Lạc khó chịu lên tiếng

“nô tài đi bắt Nhất Phi”

“Nhất Phi...hắn là ai” Lăng Thiên Lạc trán nhăn lại thành một đường dài, khi nghĩ đến một cái tên vừa quen lại xa lạ.

”Vương gia! hắn là tên nô tài gian dân với tiểu thiếp mới vào phủ của Tấn vương, hai hôm trước bọn họ còn dắt nhau bỏ trốn.

“là hắn...” đôi mắt hẹp dài của Lăng Thiên Lạc híp lại thành một đường dài, nghiêng giọng.

Đương nhiên hắn còn nhớ, hai ngày trước lão lục còn đến phủ của hắn làm rùm beng lên, nhất quyết đòi hắn giao người ra, làm kinh động đến phụ hoàng, khiến người tức giận.

“hắn đâu” Lăng Thiên Lạc lạnh lùng lên tiếng.

“người được Hạo vương dẫn đi, còn nữa hắn còn dẫn cả tiểu thiếp của Tấn vương về phủ...” La Thanh mỉm cười xấu xa.

Lăng Thiên Lạc đắm chiêu một hồi lại nhếch miệng cười, có lẽ hắn vừa nghĩ một kế sách hại người nào đó.

“ngũ đệ ! huynh đang không biết làm sao để đối phó với đệ thì đệ lại tự mình tìm đến”

Ha..ha..ha!!!

Hạo vương Phủ

Dinh Hạo đang ngồi ở đại sảnh, bên dưới là Phiêu Phiêu và Nhất Phi đang quỳ. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, lúc này hắn mới nhìn rõ dung mạo họ, nữ thì có dung mạo đoan trang hiền thực, nam thì nho nhã lịch sự, không giống kẻ gian tà.

“Phiêu Phiêu! tại sao tỷ lại trở thành tiểu thiếp của Tấn vương”.

“ca ca tỷ mắc nợ cờ bạc nên bán tỷ vào kỹ viện..” Phiêu Phiêu quay sang nhìn Nhất Phi hai mắt không ngăn được dòng lệ

“Nhất phi chỉ vì muốn kiếm ngân lượng chuộc thân cho tỷ, nên bán mình vào phủ Tề vương làm nô bộc”

“ta không hối hận vì nàng làm bất cứ chuyện gì, nếu ta đến sớm hơn thì ma ma đã không bán nàng cho Tấn vương, chúng ta cũng sẽ không xa nhau...” Nhất Phi nhìn thấy Phiêu Phiêu đang khóc nên rất đau lòng.

“một tú tài như chàng lại vì ta mà từ bỏ công danh, cam tâm làm một nô bộc...kiếp này Phiêu Phiêu nợ chàng quá nhiều, chắc phải đợi kiếp sau Phiêu Phiêu mới có thể trả nợ cho chàng”

Tư Mã Phi Yến nhìn dáng vẻ khóc sướt mướt đòi sống đòi chết của hai người rất khó chịu, một lần nữa quỳ trước mặt Dinh Hạo lớn tiếng cầu xin.

“Vương gia! hai người họ thật đáng thương, người giúp họ đi, vương gia... ”

Tội hai người này về tình đáng thương nhưng về lý khó mà tha thứ, Tấn vương và Tề vương đều không dễ chọc chưa nói đến Hạo vương luôn là cái gai trong mắt họ, nếu Hạo vương nhúng tay vào chuyện này, không biết tiếp theo lại xảy ra chuyện gì.

“Trắc phi! người đừng làm khó cho vương gia” Vệ Phong lên tiếng

Phiêu Phiêu đương nhiên hiểu ý Vệ Phong muốn gì, nàng cũng không nên được voi đòi tiên.

“Phi Yến! tỷ và Nhất Phi có thể chết cùng nhau đã là ân huệ lớn nhất mà ông trời ban tặng, tỷ còn phải đa tạ vương gia sao lại còn làm khó người”

“vương gia! ta và Phiêu Phiêu rất cảm kích người, có thể để một nhà ba người chúng ta trước khi chết có thể ở cạnh nhau, ơn đức của người chúng tôi sẽ không quên...kiếp sau nhất định làm thân trâu ngựa đáp đền...” Nhất Phi dập đầu tạ ơn Dinh Hạo.

Trước khi tới đây, hắc và Phiêu Phiêu đã quyết định, sẽ cùng nhau tự kết liễu, thiên hạ này là của “Lăng Thiên” gia, dù họ trốn đến đâu cũng sẽ bị Tần vương và Tề vương bắt lại, nếu họ hiểu ra sớm hơn chút có lẽ sẽ không chịu khổ nhiều như vậy.

Hai người họ sau khi dập đầu xong thì dắt nhau ra cửa, chân vừa bước ra khỏi cửa thì giọng nói của Dinh Hạo vang lên.

“các người muốn chết, đã có sự cho phép của bốn vương chưa...”

Phu thê Nhất phi xoay người lại nhìn hắc, ánh mắt đầy cảm kích.

“Vệ Tổng quản! người hãy sắp xếp cho họ một gian phòng..” Dinh Hạo quay sang nhìn Vệ Phong.

Dinh Hạo đứng dậy đi về phòng của mình. Nhưng khi hắc ra tới cửa, lại chợt nhớ ra một điều quan trọng, hắc xoay người lại nhìn Vệ Phong

“phòng của bốn vương ở đâu..”

Đó là hắc không biết căn phòng nào trong vô số những căn phòng của Hạo vương phủ là phòng của hắc.

Bầu trời đêm nay thật âm u không có gì ngoài một màu đen, muốn ngắm trăng xem ra cũng không được, Dinh Hạo đang ngồi dựa lưng lên cửa , hắc thở dài xoay người đi thì...

“xoẹt...t...!!”

Một luồng sáng nhanh như tia chớp xẹt qua người hắc, Dinh Hạo lập tức lật người ngã ra sau, hai tay kẹp chặt lưỡi kiếm của đối phương, xoay người nhảy vào trong phòng. Mong muốn một cuộc sống bình thản khó đến như vậy sao, chỉ muốn yên ổn ngắm trăng thôi cũng có thích khách đến lấy mạng, thật ra tên “Lăng Thiên Hàn” này rốt cuộc có bao nhiêu kẻ thù đây.

Dinh Hạo nhìn đối phương đang đứng trước mặt hắc chỉ biết thở dài, ngắm nhìn từ trên xuống dưới.

Khuôn mặt thanh tú có thần, ngũ quan tinh xảo rất hài hòa, còn thân hình ... không tệ, cũng được xem là một mỹ nhân, nhưng tại sao bao nhiêu nghề không chọn lại đi làm thích khách.

Nàng có chút kinh ngạc với một ánh mắt soi mói nhìn Dinh Hạo, vì không nghĩ đến người này lại dễ dàng tránh đi lưỡi kiếm của nàng, nhưng mặc kệ chuyện của hắc không liên quan nàng, chỉ cần làm cho xong việc rồi đi.

Dinh Hạo không hiểu nàng ta đang làm gì, mà lật tung thư phòng của hắc lên, không phải đến lấy mạng hắc, sao còn chưa ra tay.

Sau một lúc, thích khách bước tới ném một sấp giấy trắng tinh khôi và một bút lông trước mặt Dinh Hạo, liền chìa kiếm vào người hắc.

“Lăng Thiên Hàn! mau viết..”

Dinh Hạo khó hiểu nhìn nàng.

“viết...mà viết cái gì mới được...”

“còn giả ngốc...đương nhiên là viết hưu thư..” Nàng là cao giọng lên tiếng, lưỡi kiếm vì thế mà nhích lại gần Dinh Hạo thêm một chút, xuyết nữa đâm vào da thịt hắc.

“hưu thư..” Dinh Hạo kinh ngạc, từ từ đẩy lưỡi kiếm ra nhưng người kia không cho hắc được như ý muốn.

Dinh Hạo khéo miệng nhếch lên, có chút thông suốt. Mộ Dung Vân Tĩnh, Tư Mã Phi Yến, Mạc Thánh Tuyết, tất cả nữ nhân liên quan đến Lăng Thiên Hàn hẳn đều đã gặp qua, còn người này...

Dinh Hạo một lần nữa lại quan sát nữ nhân trước mặt, nếu hắn đoán không lầm chắc chắn là Nhan cô nương mà Minh Ngọc Tuấn nhắc đến trước đây, đại tiểu thư của Thiên Hạ đệ nhất trang Nhan Song Song.

“trước đây là có Vệ Phong luôn bảo vệ người, nhưng bây giờ người chỉ có một mình, nếu không viết hưu thư đừng trách ta xuống tay giết người” Nhan Song Song đem kiếm đặt sát lên cổ Dinh Hạo.

Nàng trước đây lên lút theo nhị bá, lại bị người mưu hại mất đi kí ức, mà khờ khạo bám theo Lăng Thiên Hàn, nghĩ tới đây nàng lại giận cho sự ngu ngốc của mình.

Mặc dù Lăng Thiên Hàn đối xử với nàng rất tốt nhưng họ là người của hai thế giới khác nhau, người nàng muốn lấy là một đại hiệp trừ gian diệt bạo, phu thê cùng nhau hành tẩu giang hồ hưởng thụ cuộc sống tự do tự tại, chứ không phải là một tiểu thiếp, ngày đêm tựa cửa chờ được phu quân thị tẩm.

Nàng biết hắn thật tâm với nàng, ba ngày sau đại hôn giữa hắn và Mộ Dung Vân Tĩnh, hắn đã dùng kiệu lớn rước nàng vào phủ Hạo vương, nàng biết hắn chán ghét Tư Mã Phi Yến nhưng để thú được nàng hắn đã chấp nhận điều kiện của hoàng hậu đưa ra, là lấy Tư Mã Phi Yến.

Nhưng đúng là ý trời vào đúng ngày hắn rước nàng và Tư Mã Phi Yến vào phủ, khiến cho nàng hồi phục kí ức, nhớ được chuyện trước đây. Nghĩ lại Lăng Thiên Hàn đã lừa mình, nàng tức giận trong đêm động phòng một cước đá hắn ra khỏi cửa. Thế là hắn và nàng giằng co đến tận bây giờ.

“Song nhi! nếu phu quân không đưa hưu thư, nàng thật sự sẽ xuống tay...” Dinh Hạo mỉm cười nhìn nàng, giọng điệu châm chọc.

Một tiếng “Song nhi” làm nàng bừng tỉnh, liếc nhìn hắn trước đây hắn chưa bao giờ nói năng với nàng như vậy, nàng có chút hồ đồ nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần.

“nếu người sợ thì mau viết đi, đừng lải nhải”

Dinh Hạo luôn không ép buộc nữ nhân, nếu nàng muốn hưu thư hắn đương nhiên sẽ đưa, nhưng không phải lúc này, hắn có hơi hiếu kì về nữ nhân này, nữ nhân của Lăng Thiên Hàn mỗi người đều rất đặc biệt, cuộc sống sau này của hắn chắc chắn sẽ không buồn tẻ.

“ta rất muốn nhưng hiện tại, tay ta đang bị thương không thể nào cầm bút...hay để khi khác vậy”

Hắn vừa nói vừa thử cầm bút lên nhưng lại cố ý để bút rơi khỏi tay, mỉm cười nhìn Nhan Song Song. Dinh Hạo phát hiện từ khi đến đây, hắn hình như đã trở nên xấu đi thường xuyên thích trêu chọc nữ nhân, trước đây hắn không phải vậy hay là những người này quá đặc biệt.

Nhan Vô Song cố gắng giữ bình tĩnh, nàng biết Dinh Hạo là đang cố ý.

“ta giúp người”

Nàng cúi xuống giúp hắn nhặt bút lên đặt vào tay hắn, nhưng nó lại một lần nữa rơi ra, tức giận nàng nhét cây bút vào tay hắn, còn tay nàng thì nắm chặt lấy tay hắn. Lưng hắn dựa sát vào người nàng, nàng thì cúi người xuống, tay nắm chặt tay hắn, khoảng cách của họ rất gần nếu như Dinh Hạo quay sang thì môi hai người dễ dàng chạm nhau.

Nhưng đã qua rất lâu, kiên nhẫn của nàng đã không còn, tờ giấy vẫn trắng tinh như trước, người kia một nét cũng không viết ra.

“Lăng Thiên Hàn! người còn muốn gì, sao chưa chịu viết” nàng hét lên

Dinh Hạo chỉ vô tình quay sang nhìn nàng, không nghĩ đến môi hai người lại chạm vào nhau, khi Nhan Song Song định rời khỏi thì hắn thuận thế kéo nàng ngồi xuống đùi hắn, dùng môi hắn phủ lên cánh môi mềm mại của nàng, bắt đầu hành trình cướp đoạt.

“Ừm..m.m”

Nàng phản kháng nhưng sức lực lại không bằng Dinh Hạo, để hắn trêu đùa trong miệng nàng, không ngừng mút lấy, nàng càng kháng cự hắn lại càng bá cướp đoạt, nụ hôn như muốn hút hết tất cả sinh lực trong

người nàng, khiến nàng không thể thở nổi, cho đến khi nàng bắt lực như một con mèo nhỏ ngồi ngoan ngoãn trên đùi hắn thở hổn hển, thì môi hắn lại khẽ dọc theo xuống dưới vành tai nàng, liếm mát.

“có thích không ”

Nhan Song Song giựt mình, như tỉnh khỏi cơn mê rút kiếm ra.

“khốn kiếp! sắc lang”

Nhan Song Song tức giận lao tới Dinh Hạo, lưỡi kiếm sắc bén, lại mềm dẻo uốn lượn như một con rắn, đâm thẳng đến Dinh Hạo. Hắn nhích người né sang một bên, nhanh như chớp xuất hiện sau lưng nàng, thanh kiếm của Nhan Vô Song chỉ chạm vào không trung, nàng tức giận muốn xoay người lại thì phát hiện toàn thân không thể cử động.

“mau giải huyết cho ta” Nhan Vô Song giận dữ hét lên.

“thê tử à! giải huyết cho nàng để nàng giết phu quân này sao” Dinh Hạo mỉm cười đứng trước mặt nàng.

“câm miệng! ai là thê tử người”

“không phải chúng ta đã bái đường , vừa rồi còn...hôn nhau rất thắm thiết” Dinh Hạo cố ý chu đôi lên về phía Nhan Vô Song.

“vô sĩ” Nhan Vô Song quay mặt sang chỗ khác, chửi rủa.

“vô sĩ sao...” Dinh Hạo mắt khép lại thành một đường dài, khéo miệng một bên nhếch lên nhìn nàng.

Nữ nhân này quá cao ngạo, hôm nay hắn sẽ cho nàng một bài học để nàng hiểu rõ nữ nhân không nên quá cao ngạo, đặc biệt là trước một nam nhân bá đạo như hắn là sẽ có hậu quả gì, vì nó sẽ khơi dậy dục vọng chinh phục của hắn.

“ta không chỉ vô sĩ, mà còn rất hạ lưu, nàng có muốn thử không” Vừa dứt lời hắn liền ôm Nhan Vô Song đi đến giường.

“người định làm gì..” Nhan Vô Song nhìn Dinh Hạo đang ôm nàng đến giường lo sợ hét lên.

“đương nhiên là làm chuyện hạ lưu nên làm ” Dinh Hạo đang đi bỗng dừng lại, cúi xuống nhìn nàng.

“người...” Nhan Song Song tức giận muốn đưa tay lên tát vào mặt Dinh Hạo, nhưng lại nhớ ra nàng đang bị điểm huyết không thể nào cử động.

Dinh Hạo đặt Nhan Song Song xuống giường, mặc kệ ánh mắt giận dữ nàng đang nhìn hắn, lần lượt cởi từng y phục trên người nàng ném xuống giường, chỉ còn lại chiếc yếm và quần lụa mỏng manh trên người Nhan Song Song thì hắn dừng lại, ngắm nhìn nàng từ trên xuống dưới bắt đầu bình phẩm.

“Song nhi! thân hình nàng cũng không tệ, càng nhìn càng thuận mắt” vừa nói tay hắn vừa duy chuyển dọc theo thân thể nàng.

“câm miệng! ai là Song nhi” Nhan Song Song vừa tức giận, vừa xấu hổ, nghĩ đến nàng chưa bao giờ thân mật với nam nhân nào đến như vậy, mặt lại càng đỏ.

“nàng không cho ta gọi là Song nhi, vậy ta sẽ gọi nàng là thê tử...thê tử, chúng ta bắt đầu thôi, ta biết nàng cũng rất nồn nóng” Dinh Hạo dừng động tác ở tay, mỉm cười nhìn nàng.

“bắt đầu...bắt đầu cái gì” Nhan Song Song bắt đầu có chút sợ hãi, không còn sự cao ngạo ban đầu.

“thê tử thật mau quên, đương nhiên là những chuyện hạ lưu, đêm xuân đáng giá ngàn vàng....thê tử, phu quân tới đây....” vừa nói xong hắn liền nhảy lên giường.

“người xuống mau”

“nàng không thích, thì ta sẽ xuống..” Dinh Hạo tỏ ra rất đồng tình nhìn nàng, Nhan Vô Song vừa vừa định thở phào thì cảm thấy trước ngực cảm giác rất lạnh lạnh.

“nhưng đợi sau khi chúng ta xong việc đã” vừa nói tay hắn vừa tháo đi dây yếm trên người nàng ném xuống giường.

Tay hắn chạm vào bộ ngực căng tròn đầy đặn của nàng, vừa ấn vừa xoa lại không quên tán thưởng.

“Song nhi! chỗ này của nàng thật thoải mái vừa mịn lại rất đàn hồi.. không biết khi cắn vào sẽ có cảm giác thế nào”

“ngươi.. !...ừm..m..m”

Nhan Vô Song chưa kịp phản ứng, thì môi lưỡi của hắn đã nuốt lấy ngực nàng, giống như một đứa trẻ gặp được thức ăn ưa thích.

“Á....đau..!!”

Nhan Vô Song trừng mắt nhìn Dinh Hạo, nhưng chỉ thấy một cái đầu đen nhánh đang hì hục cày cấy trước ngực nàng, tức giận trong bụng, hắn tưởng ngực nàng là bánh bao sao, không chỉ liếm còn cắn nữa.

Dinh Hạo nhìn thấy bộ ngực của Nhan Vô Song đầy những dấu kí của hắn rất hài lòng, vừa nói hắn vừa dùng tay xoay tròn trước ngực nàng rất thỏa mãn:

“cái này sẽ nhắc cho nàng nhớ, ta là phu quân của nàng”

Nói xong Dinh Hạo liền nhảy xuống giường, cẩn thận đắp chăn lại cho nàng xoay người đi ra cửa, trước khi đi còn xoay đầu lại, lạnh lùng lên tiếng:

“đừng tùy tiện nửa đêm vào phòng nam nhân, không phải nam nhân nào cũng dễ chịu như phu quân của nàng”

Dinh Hạo ra khỏi phòng liền phi thân nhảy lên nóc nhà, hai tay dặt sau gáy, từ từ thả mình nằm xuống, nhìn bầu trời âm u không trăng không sao, khóe miệng nhếch lên thở dài:

“Mạc Nhi khi nào thì nàng mới đến đây, ta thật sự rất nhớ nàng...”

Kinh thành về đêm, vắng vẻ tối tăm không bóng người, chỉ có khói mờ ảo và sương mù giăng phủ.

”keng..! Keng...! Keng..!

“cẩn thận củi lửa, coi chừng trộm cướp...”

Sau đám sương mờ ảo là một cỗ xe ngựa dần xuất hiện, sau khi xe ngựa dừng lại trước một khách điếm, Diệp Vô Ngần thả roi da trong tay ra, nhảy khỏi xe ngựa và vén màn lên.

Từ trong khách điếm một hán tử trung niên thân hình cứng cáp vạm vỡ, trên tay đang ôm một nữ nhân hình như đang bất tỉnh, chậm chậm đi tới xe ngựa phía trước

“Hãn vương! Nếu quận chúa biết.. chúng ta làm vậy sẽ rất tức giận”

“khi đó không phải đã muộn rồi sao, ta tin Mạc Nhi sẽ hiểu cho người phụ thân này...”

****hết chương 20 ****

21. Chương 21: Tin Đồn

Chương 21: Tin đồn

Kinh thành

Mặc dù không phải ngày lễ hội gì đặc biệt, không phải tuyển chọn hoa khôi mỗi năm một năm lần, càng không phải là ngày hoàng đế cả con, chỉ là một ngày rất bình thường nhưng ...mọi ngõ ngách kinh thành từ hẻm nhỏ ra đại lộ, đến những quán nhỏ ven đường đến cả tửu lầu lớn trong kinh thành đều rất náo nhiệt tấp nập, nguyên lai rất đơn giản chỉ có thể là...

Vạn Thiên lầu

“Các huynh biết tin gì chưa” Một vị khách quan từ bên ngoài chạy vào hí hửng lên tiếng.

“chuyện tốt gì nói mau cho huynh đệ cùng nghe” Thanh niên bên cạnh tò mò lên tiếng.

“Hạo vương hôm qua...” vị khách quan rất hào hứng kể chuyện nhưng chưa nói gì đã bị người thanh niên cắt ngang.

“hừm...tưởng chuyện gì mới mẽ, chứ chuyện đó người cả kinh thành ai mà không biết”

“Các huynh không có mặt ở đó nên không nhìn thấy, lúc đó Hạo vương rất ngang ngược không coi ai ra gì, đâm kiếm thẳng vào người Mạnh tổng quản, bắt buộc hắn phải giao người ...” Vị khách quan bàn đối diện cũng đứng dậy “góp vui”.

“thật không...Vệ tổng quản có sao rồi...”

“máu chảy lên lán, không biết có qua khỏi hay không nữa....”

Bên ngoài

Cảnh tượng rất náo nhiệt nhưng cũng không kém phần đặc sắc, từ những bà cô, đại thẩm đến những đại tỷ, tiểu cô nương. Tất cả họ đều tụ năm tụ bảy trên phố, mỗi người một câu xôn xao bàn luận.

“có khi nào cái thai trong bụng nàng ta là của Hạo vương” Một đại thẩm đặt hộp phấn hoa trên tay xuống, nhìn người bên cạnh.

“cũng có thể lắm...thấy ánh mắt Hạo vương lúc đó và nàng ta rất kỳ lạ, nói họ không có gì không ai tin” Một bà cô đang lựa vải bên cạnh cũng lên tiếng.

“không phải tiểu thiếp của Tấn vương bỏ trốn với nhân tình của ả sao, nghe nói họ còn bị bắt cùng nhau” Bà thiếp đang mua rau đứng cuối đường lại lên tiếng

“theo ta tên gian phu đó chỉ là hình nhân thế mạng thôi, người nghĩ xem, mặc dù chỉ là thiếp của vương gia nhưng cũng tốt hơn làm thê cho một tên nô tài, có nữ nhân nào ngu như vậy không..” Vị đại tỷ bán lẻ đối diện, lại không đồng ý với lời nói của bà thiếp mua rau.

“nếu có.. cũng đâu có lạ gì, cũng đâu phải là lần đầu Hạo vương sảy ra quan hệ với chị dâu, trước đây cũng có một tiền lệ rồi sao” Đại thẩm đang cân thịt cho khách, cũng dừng lại chen thêm vào một câu.

“đúng đó..không có lửa làm sao có khói...”

Trong một góc khuất của Kinh Thành, La Thanh đang đứng quan sát mọi thứ đang diễn ra bên dưới, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười tự đắc “mọi thứ đang diễn ra theo đúng kế hoạch”.

Hạo vương phủ

Bên ngoài kinh thành thì dậy sóng, chó gà không yên, nhưng trong phủ vẫn có người rất an nhàn hưởng thụ, không mải mê gì đến sự tình bên ngoài.

Dinh Hạo đang đắm chìm trong giấc mộng đẹp, một trận gió mạnh thổi qua, những giọt nước còn đọng lại đêm qua đều rơi hết xuống mặt hắn, cảm giác lành lạnh trên mặt khiến hắn tỉnh giấc, mơ màng mở mắt ra, liền đón nhận những ánh nắng chói chang. Đưa tay lau đi những giọt nước trên mặt, xoay mình ngồi dậy thì cảm thấy toàn thân ê buốt, nhức mỏi.

Hắn bây giờ mới nhận ra...không phải là nệm ấm chăn êm, không phải giường cao chiếu rộng, hắn cứ nhiên lại ngủ quên trên nóc nhà suốt đêm.

Dinh Hạo phi thân nhảy xuống, nhưng chân chỉ vừa chạm đất thì có một luồng sát khí từ sau xông thẳng tới hắn.

Nhan Song Song vẽ mặt đầy tức giận phi thân tới, đánh tới tấp khiến Dinh Hạo không kịp trở tay.

“Lăng Thiên Hàn! bốn cô nương sẽ lấy mạng ngươi “

Dinh Hạo dùng quạt kim chặt lấy thanh kiếm của Nhan Song Song, mỉm cười nhìn nàng, giọng điệu bông đùa: “Song Nhi! tối qua chúng ta không phải rất vui vẻ sao...”

Nhan Song Song nghe Dinh Hạo nhắc đến chuyện tối qua cơn giận có tăng không giảm, nàng trước giờ chưa bị ai đùa bỡn đến như vậy.

“câm miệng! không được nhắc đến chuyện tối qua”

Nhan Song Song sử dụng tất cả tuyệt kỹ bình sinh, nhưng Dinh Hạo lại dễ dàng tránh được không tổn chút công sức, càng làm nàng bức tức, “chỉ trọn vẹn nửa năm có thể thay đổi một con người sao, từ một thư sinh trở thành một cao thủ...còn...còn...hết sức vô lại, cử chỉ ngôn hành của người này đều thay đổi, hẳn thật sự là Lăng Thiên Hàn sao”.

“Thê tử! Có gì thì từ từ nói đao kiếm không có mắt, chém chết phu quân thì nàng sẽ trở thành quả phụ” Dinh Hạo cực lực phải tránh, trái né lưỡi kiếm của Nhan Song Song, nhưng vẫn còn tâm trạng châm chọc nàng, đương nhiên không là dùng hết sức mình, với hắn xem như một chút vận động buổi sáng vậy.

“nhưng ta lại muốn làm quả phụ ”

Người đánh tới kẻ thì tháo chạy, cả hoa viên như bị họ đảo lộn lên, trên đất là những xác hoa và lá cây còn rất tươi, nhiều lần Nhan Song Song xuất kiếm ra, Dinh Hạo lại liên tục tránh né nên lưỡi kiếm của Nhan Song Song không tài nào đánh tới hắn, kết quả những cái cây xung quanh vì hắn mà vạ lây, gần như trụi lá.

“Á...!!!!”

Lưỡi kiếm của Nhan Song Song vun ra không đánh trúng Dinh Hạo, nhưng đúng lúc lại rơi trên người nữ nhi đang đi tới, rất may Nhan Song Song kịp thời thu kiếm lại nếu không...

Xuân Trúc đi đến thì bị một màn “múa kiếm” của Nhan Song Song làm cho hồn xiêu phách lạc, nàng kinh hô một tiếng rồi toàn thân như chết đứng tại chỗ.

“..Vương gia! Nô.. tì..tì..” Xuân Trúc nhìn thanh kiếm chỉ cách ngực nàng một đốt tay, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

“Rẹt...!!!”

Nhan Vô Song Song tức giận thu kiếm lại, xoay người bỏ đi, trước khi đi còn liếc nhìn Dinh Hạo đang đứng sau lưng Xuân Trúc.

Xuân Trúc nhìn thanh kiếm được cất vào bao, theo chủ nhân rời khỏi, nàng thở phào nhẹ nhõm, nàng xoay lưng lại nhìn Dinh Hạo:

“vương gia! nô tì theo lệnh của tiểu thư đến báo với người, hôm nay tiểu thư về tướng quân phủ thăm lão gia ...”

Lúc này Vệ Phong vẻ mặt rất gấp gáp, hối hả chạy thẳng vào tìm Dinh Hạo: “vương gia! hoàng thượng triệu người vào cung”

Dinh Hạo khloe miệng nhếch lên, hắn không nghĩ đến hai tên kia lại nhanh đến như vậy đi cáo trạng, lại còn kinh động đến hoàng thượng, nhưng hiện tại hắn vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết vấn đề của Phiêu Phiêu và Nhất Phi, có nên đi gặp họ chăng.

“Chúng ta đi thôi” Dinh Hạo thở dài lên tiếng, rồi xoay lưng hướng ra cổng.

“vậy để nô tì đi chuẩn bị xe ngựa” Vệ Phong gấp rút lên tiếng, đương nhiên là không muốn hoảng thượng phải đợi lâu, nhưng vừa xoay người đi thì Dinh Hạo lại lên tiếng.

“Không cần”

“vương gia! hoàng thượng đang đợi người, nếu không đi bằng ngựa thì khi nào mới đến được hoàng cung” Vô Phong khó hiểu nhìn Dinh Hạo.

“ai nói bốn vương vào cung”

“vậy người đi đâu...”

Hoàng cung- Lăng Thiên quốc.

Lăng Thiên Thần thì đang ngồi ở đại điện, sắc mặt rất khó coi liếc nhìn đóng tấu chương chất thành núi trên bàn. Hắn không hiểu hiệu suất làm việc ngày thường của họ thật sự có nhanh đến vậy ...

Tất cả những đóng tấu chương này đều là chuyện “lững lầy” của Hạo vương ngày hôm qua như thế nào “cướp người”, chắc chắn có kẻ giật dây đứng phía sau chuyện này, nếu không thì không thể nào cùng lúc mà tất cả họ đều dân tấu chương cùng một lúc.

Tên nhóc này đúng là ngoài cái dung mạo giống hệt hắn thì không có cái nào là giống hắn cả, thật sự Lăng Thiên Thần cũng rất khâm phục đứa con này của hắn, mới về Kinh Thành không quá 3 ngày đã khiến Kinh Thành náo loạn cả lên.

“Tham kiến hoàng thượng”

“hắn đâu..” Lăng Thiên Thần đặt tấu chương trên tay xuống, nhìn ra cửa nhưng không thấy ai ngoài Quế công công trước mặt, khó chịu lên tiếng.

“Bẩm hoàng thượng! Hạo vương không có ở trong phủ...” Quế công công vừa lên tiếng chưa nói dứt lời thì có người khác chen vào.

“Phụ hoàng! theo nhi thần là ngũ ca biết mình làm sai, nên không dám đến gặp người” Lăng Thiên Bảo tức giận lên tiếng.

Thê tử của hắn lại thông dâm với người khác đến mức có thai, nếu gian phu là một người quyền thế xuất chúng hơn hắn thì không nói làm gì, nhưng đằng này chỉ là một tên nô tài nhỏ nhoi, một người trọng mặt mũi như Lăng Thiên Bảo đương nhiên chịu không nổi nhục này.

“Lục đệ! Sao không để Quế công công nói hết đã..” Lăng Thiên Kỳ đứng bên cạnh lên tiếng cắt ngang, hắn quay sang nhìn Quế công công nói tiếp “ Quế công công! người nói tiếp đi..”

“khi lão nô đến truyền khẩu dụ của hoàng thượng, thì Hạo vương cùng vương phi đã về tướng quân phủ thăm Mộ Dung tướng quân...” Quế công công mỉm cười nhìn Lăng Thiên Kỳ, rồi quay sang nhìn Lăng Thiên Thần cúi đầu thưa chuyện.

“Hừm! theo ta là hắn đang trốn tránh thì đúng hơn, có khéo trùng hợp đến vậy không...” Lăng Thiên Lạc khéo miệng nhếch lên, nhìn Quế công công. Hắn không tin những lời Quế công công, lão là người của hoàng hậu đương nhiên sẽ tìm cách bao che cho Lăng Thiên Hàn.

“đại hoàng huynh! Mộ Dung tướng quân là vì hoàng hậu mà bị thương, người còn là nhạc phụ của ngũ đệ, cho nên... về tình về lý ngũ đệ đi thăm hỏi là đương nhiên ” Lăng Thiên Kỳ quay sang chất vấn Lăng Thiên Lạc

“Tứ đệ! Đừng lúc nào cũng bao che cho ngũ đệ” Lăng Thiên Lạc liếc nhìn Lăng Thiên Kỳ.

“đại ca! đệ không bao che cho ai...nhưng ngũ đệ không phải là người không biết lý lẽ, đệ tin đệ ấy làm vậy là có lý do” Lăng Thiên Kỳ lại tiếp tục lên tiếng

“lý lẽ gì...mà ngang nhiên cướp người của đệ, là ngũ ca tự ý làm càn không xem đệ và đại ca ra gì” Lăng Thiên Bảo tức giận nhìn Lăng Thiên Kỳ.

“Rầm!”

“im hết cho trể, huynh đệ các người gặp nhau là cãi đến sứt đầu mẻ trán, có xem trể ra gì không...khi nào hắn hồi phủ bảo vào cung gặp trể..” Lăng Thiên Thần tức giận lên tiếng, rồi xoay người bỏ đi.

“Dạ hoàng thượng”

Huệ vương phủ.

Bên ngoài thì yên ắng, như mặt nước hồ phẳng lặng như mặt nước hồ nhưng bên trong thì ...

Một cô nương xinh đẹp thanh tú, y phục sang trọng quý phái, đang ngồi thêu ở đại sảnh, nếu không xét đến vẻ mặt đầy phiền muộn của nàng lúc này thì rất hoàn mỹ.

“chỉ cần tỷ phu lên tiếng thì đệ tin phụ thân sẽ nghe theo” Đao Mộc Thành vẻ mặt rất thành khẩn nhìn nữ nhân đối diện.

“tỷ và tỷ phu đều đồng ý với quyết định của phụ thân, Đao Mộc gia nhiều đời là tướng soái, tuy đến đời phụ thân là binh bộ thị lang, nhưng đệ thân là trưởng tử của Đao Mộc gia lại suốt ngày bên ngoài chơi đùa, đệ cũng phải nghĩ cho tâm tư của Phụ thân” Đao Mộc Thanh đặt y phục đang may trên tay xuống bàn, nhìn Đao Mộc Thành.

“nhưng kỷ luật trong quân đội cũng rất nghiêm ngặt, huấn luyện rất vất vả, canh ba đã thức dậy còn dầm mưa dãi nắng, đao kiếm vô tình đó tỷ... tỷ chỉ có một tiểu đệ này cũng đành lòng cho đi sao” Đao Mộc Thành vẫn tiếp tục này nỉ.

“vẫn là câu đó...không đi không được” Đao Mộc Thanh nghiêm nghị nhìn hấn, dứt khoát lên tiếng

“Tỷ thật vô tình, lúc đó nếu đệ không từ tay của Lăng Thiên Từ tráo đổi người, thì tỷ và tỷ phu làm gì hạnh phúc như bây giờ”

“biết đâu lúc này tỷ còn đang gõ mõ trong Linh Thiên tự, chứ không phải ngồi đây mà thêu thùa” Đao Mộc Thành tức giận đứng dậy.

Năm đó lão gia gia của Mộ Dung phủ mừng sinh thần 60 tuổi, trên có các hoàng thân quốc thích, dưới có các đại thần trong triều tất cả đều có mặt đầy đủ, rất náo nhiệt. Hấn và tỷ tỷ Đao Mộc Thanh cũng đi theo phụ thân đến Quê Nam chúc thọ.

Sau khi mọi người về hết, hấn vô tình nhìn thấy Ninh vương cho người đánh ngất tỷ tỷ hấn dẫn đi, đưa đến phòng của Hạo vương lúc này đang say khướt trên giường, mục đích của họ rất đơn giản là...diễn một màn bắt gian tại trận. Nhất tiễn hạ song điêu, một mặt khiến cho tỷ phủ cùng Hạo vương bất hòa, mặt khác khiến Mộ Dung gia hủy hôn.

“đệ nhắc đi nhắc lại nhiều lần không chán sao...nhưng tỷ nghe cũng thấy nhàm, phụ thân đã đến lại bộ báo danh cho đệ, ngoan ngoãn về phủ mà chờ tin ” Đao Mộc Thanh thở dài nhìn đệ đệ.

Khi đó nếu đệ đệ không phát hiện ra âm mưu của Ninh vương thì nàng và tướng công sẽ không đến được với nhau, vì vậy nàng và tướng công đã nhiều lần bao che cho đệ đệ giúp hấn thoát hết lần này đến lần khác, nhưng lần này thái độ của phụ thân rất quyết liệt, nàng cũng hết cách.

“...đừng nghĩ tỷ không biết, đệ và Triệu vương từ trước đã bất hòa, nếu không cũng đã không lôi Tư Mã cô nương vào chuyện này, đừng nói việc này cũng là vì tỷ” Đao Mộc Thanh lướt nhìn Đao Mộc Thành, chậm chậm đưa tách trà lên miệng.

Đao Mộc Thành quả thật hấn chỉ cần dẫn tỷ tỷ đi là được, nhưng trời xui đất khiến đúng lúc hấn lại gặp Tư Mã Phi Yến bên ngoài, cái đầu lại rất linh hoạt nghĩ đến cảnh tượng sáng mai, khi Ninh vương và Triệu vương nhìn thấy người đang nằm trên giường là Tư Mã Phi Yến, không phải là tỷ tỷ hấn thì sẽ có biểu hiện gì, hiểu kì lại thêm hấn rất ghét Lăng Thiên Từ, khiến hấn đưa ra một quyết định mà tới giờ hấn vẫn cho là cực kỳ “sáng suốt”.

Hấn trực tiếp đánh ngất Tư Mã Phi Yến đem thể vào chỗ tỷ tỷ, còn giúp họ cởi bỏ y phục trên người ra, Đao Mộc Thành còn nhớ rõ vẻ mặt của Ninh vương và Triệu vương khi nhìn thấy người đó là Tư Mã Phi Yến, thất vọng đau lòng cùng tức giận đều có đủ, rất buồn cười, còn đặc sắc hơn trong tưởng tượng của hấn rất nhiều.

Đao Mộc Thành bị đoán trúng tâm tư, chột dạ không dám nhìn tỷ tỷ, nhưng phải giải quyết cho xong chuyện này đã, hấn đành phải xuất ra “tuyệt chiêu” cuối cùng:

“nếu tỷ không giúp đệ, tình tỷ đệ coi như cắt đứt..”

Nhưng hấn không nghĩ đến lần này không giống với những lần trước, vị tỷ tỷ hiền dịu của lại nói ra được câu này.

“được câu này là đệ nói...đừng giống mấy lần trước, cứ hai ba ngày lại chạy đến tìm tỷ”

“tỷ...tỷ...hừm” Hần tức giận xoay người bỏ đi, ra tới cửa thì lại va vào người Lăng Thiên Kỳ.

“tỷ phu...”

Lăng Thiên Kỳ đi vào trong đại sảnh khó hiểu nhìn Đoan Mộc Thanh:

“Thanh nhi! Sao Thành đệ lại tức giận như vậy”

“chàng ngồi xuống đã!” Đoan Mộc Thanh kéo hẳn xuống ghế, rồi rót cho hẳn một chén trà, nói tiếp:

“là chuyện đi tòng quân..”

“ta thấy nếu Thành đệ không muốn thì nàng và nhạc phụ cũng không nên ép làm gì” Lăng Thiên Kỳ vừa nhận lấy tách trà vừa lên tiếng.

“chuyện của Thành đệ chàng không phải bận tâm..” Đoan Mộc Thanh ngồi xuống ghế, cầm y phục trẻ con còn đang dang dở lên may tiếp tục, nhìn Lăng Thiên Kỳ : “phụ hoàng gọi chàng vào cung chắc lại liên quan đến ngũ đệ...”

Lăng Thiên Kỳ không trực tiếp trả lời nàng, nhưng nhìn thái độ của phụ quân cũng cho nàng biết suy nghĩ vừa rồi của nàng là đúng.

“Tể tướng không có mặt ở đây, ngũ đệ lại gây ra chuyện, ta thật sự không biết nên làm sao...” Lăng Thiên Kỳ thở dài nhìn thê tử

“chàng có biết khi nào lão Tể Tướng hồi kinh”

“theo lộ trình thì giờ đã ra khỏi biên giới Phổ Tạng, có lẽ một tuần trăng nửa mới về tới kinh thành”.

Mộ Dung Phủ.

Dinh Hạo đang đứng trước cửa lớn của tướng quân phủ, ngắm nhìn xung quanh, tuy không cao sang hào nhoáng như dinh phủ của hẳn nhưng cũng không kém là bao, đình to cột lớn nhất là hai con kỳ lân trước cửa rất khí thế.

“biểu tỷ ! đợi muội với...”

Một giọng nói trong trẻo vang lên, khiến Dinh Hạo nhớ ra đi theo hẳn còn có hai người khác, xoay người lại nhìn người đang đi tới.

Một cô nương yêu kiều quyến rũ động lòng người nhưng lại không hề dung tục tầm thường, trái lại trên người toát lên khí chất tôn quý làm cho nam nhân nhìn vào chỉ muốn chiêm ngưỡng ngắm nhìn từ xa, không hề có ý định vấy bẩn. Nàng đẹp tựa như một nữ thần, đương nhiên người này là vương phi của hẳn Mộ Dung Vân Tĩnh.

Người còn lại, xinh xắn đáng yêu như một đứa trẻ, tròn tròn mũm mĩm. Nàng đẹp như một thiên sứ từ thiên giới rơi xuống hạ phàm, sự trong sáng ngây thơ của nàng có thể thu hút được tất cả những “ác ma” trên đời này, trong đó có cả hẳn. Người này chỉ có thể là Tư Mã Phi Yến “cô vợ nhỏ ngốc nghếch của hẳn”.

Nhưng hẳn không ngờ đến Tư Mã Phi Yến lại là con cháu Mộ Dung gia, biểu muội của Mộ Dung Vân Tĩnh. Khi nhìn thấy nàng trên xe ngựa hẳn rất bất ngờ.

Trên đường đi, ba người họ không ai nói lời nào trầm mặt cho khi đây, hẳn không hỏi thì “vương phi của hẳn” cũng không lên tiếng, đúng như những gì Tiểu lục miêu tả về nàng lạnh lùng như một khối băng, vô cảm ít nói, nhưng cũng thật lạ điều này lại rất thu hút hẳn.

Nhưng nàng cũng nên cho Dinh Hạo hẳn chút mặt mũi, dù sao hẳn cũng là người đàn ông đầu tiên của nàng, “chuyện đó” còn mới xảy ra hôm qua, nàng lại bình tĩnh như giữa họ chưa có chuyện gì.

“cẩn thận! coi chừng” Mộ Dung Vân Tĩnh nhìn Tư Mã Phi Yến đang chạy tới, khuôn mặt kiều diễm toát lên sự lo lắng.

“sao tỷ không đánh thức muội” Tư Mã Phi Yến nhăn nhó như một đứa trẻ, giọng nũng nịu nhìn Mộ Dung Vân Tịnh.

“vừa lên xe ngựa là muội ngủ rất say như chết..” Mộ Dung Vân Tịnh khở nhẹ lên trán Tư Mã Phi Yến.

“đại tiểu thư! Nhị tiểu thư..” Một lão nô bọc tuổi ngoài ngũ tuần đang đi tới nhìn thấy Mộ Dung Vân Tịnh mừng rỡ lên tiếng

Hà tổng quản đi tới gần Mộ Dung Vân Tịnh, nhận ra bên cạnh còn có một Dinh Hạo nên vội hành lễ: “Lão nô tham kiến vương gia”

“Hà tổng quản! ta nghe nói phụ thân đã tỉnh dậy” Mộ Dung Vân Tịnh nhìn thấy Hà tổng quản, nóng vội lên tiếng.

“tiểu thư chúng ta vào trong phủ đã..rồi hãy nói”

Mộ Dung Kiệt ngồi dựa lưng vào giường, ánh mắt không còn chút kiên nhẫn nhìn người đang đi đi lại lại trong phòng hắn .

“người còn muốn ở lại đây bao lâu ...” Mộ Dung Kiệt liếc nhìn Mạc Huệ Đình

“dừng đừng giọng điệu giống hệt Lăng Thiên Thần, hắn là sợ ta cướp Khuê nhi, còn ngươi là vì cái gì...” Mạc Huệ Đình dừng lại, tức giận lên tiếng, hắn đường đường là một hoàng đế đến đâu cũng được vạn người chào đón, có lý nào đi đến đây lại bị hai gã này xua đuổi như đuổi tà.

“thê tử ngươi đã mất nhiều năm, gần đây trong hậu cung của Lăng Thiên Thần có tuyển một số mỹ nữ, hay ta nói với hắn giúp ngươi chọn ra một người, với giao tình của hai người ta nghĩ chuyện này không khó” Mạc Huệ Đình ngồi xuống ghế, giọng điệu bong đùa, nửa thật nửa giả, hắn nhìn Mộ Dung Kiệt

“Phi..! còn ngươi phi tần nhiều như vậy, sao không thấy ngươi lập một người trong số họ làm hậu..” Mộ Dung Kiệt cũng không thua kém, lên tiếng hỏi ngược lại Mạc Huệ Đình. Hắn biết Mạc Huệ Đình là đang khích hắn.

Hai người họ trừng mắt nhìn nhau, một lúc sau lại...

“ha.... !ha.... !ha..!!!”

Thật sự trong lòng hai người đều hiểu rõ, người đối phương yêu là ai, nàng ta trong tim họ giữ một vị trí không nhỏ mà bất kỳ nữ nhân nào cũng không thể thay thế, có điều người nữ nhân đó yêu không phải họ.

Mộ Dung Vân Tịnh chưa bước vào phòng đã nghe thấy tiếng cười của phụ thân từ bên ngoài, nhìn thấy người kế bên phụ thân đương nhiên nàng biết ra ai, nên muốn hành lễ cho đúng phép tắc.

“Tham kiến...” Khi Mộ Dung Vân Tịnh vừa cúi người thì Mạc Huệ Đình khẽ nhẹ lắc đầu.

“cửu cửu..!” từ sau Tư Mã Phi Yến vừa lên tiếng thì nhanh chân đã chạy đến bên giường nhào vào Mộ Dung Kiệt.

Dinh Hạo không nghĩ đến lại gặp Mạc Huệ Đình ở đây, nên rất ngạc nhiên, tất nhiên người kia cũng đã để ý tới hắn.

“Hạ quan tham kiến vương gia!” Mộ Dung Vân Tịnh vừa định xuống giường hành lễ thì bị Dinh Hạo chạy lên trước cản lại.

“Nhạc phụ cẩn thận! người không nên bước xuống giường”

Dinh Hạo sau khi giúp Mộ Dung Kiệt nằm xuống giường, mới nhận ra không chỉ cô vợ lớn xinh đẹp, mà cả cô vợ nhỏ ngốc nghếch, còn có nhạc phụ đại nhân của hắn rất kì lạ, mọi người đều sống sót nhìn hắn.

Thật ra cũng không có gì, là từ trước giờ Lăng Thiên Thần chưa bao giờ xưng hô với Mộ Dung Kiệt là “nhạc phụ”, nên khi nghe hai từ đó từ miệng Dinh Hạo, họ ngạc nhiên là rất bình thường.

“ta về trước! ngươi hãy nghỉ ngơi..” Mạc Huệ Đình đứng dậy rời khỏi ghế.

Dinh Hạo vẫn còn đang suy nghĩ vừa rồi, không biết hắn đã nói sai điều gì, thì Mạc Huệ Đình đã đứng trước mặt.

“ngươi ra đây ...”

Bên ngoài nắng chói chang, tiết trời cũng rất trong lành ấm áp, nhưng Dinh Hạo cảm thấy như xung quanh hắn là núi tuyết dày đặc.

Hai người đứng bất động khá lâu, Dinh Hạo đứng phía sau nhìn bóng lưng Mạc Huệ Đình, còn vị “nhạc phụ” này hắn không hiểu đang nghĩ gì, kêu hắn ra đây lại đứng nhìn nước nhìn mây không nói gì, người cổ đại có cần khó hiểu đến vậy không.

“những tin đồn đó có phải là thật ..” Mạc Huệ Đình im lặng nãy giờ, bất ngờ xoay người lại.

Nghiêm trọng rồi đây, nhìn vẻ mặt này của “nhạc phụ đại nhân” không phải chuyện tầm thường, nhưng mà tin đồn gì chứ. Dinh Hạo hắn không biết mình lại gây ra họa gì nữa mà lại chọc đến “nhạc phụ đại nhân” này.

“nhạc phụ đại nhân! Người có thể nói rõ hơn một chút được không...”

“ngươi...” Mạc Huệ Đình có chút không được vui, trước mặt hắn mà tên “Lăng Thiên Hàn” còn dám giả hồ đồ.

“được! trăm hỏi ngươi, nữ nhân ngươi dẫn về phủ có quan hệ gì với ngươi..” Mạc Huệ Đình dừng lại, liếc nhìn Dinh Hạo “...còn cái thai đó có phải là của ngươi”

Nữ nhân hắn dẫn về phủ, còn cái thai gì chứ...nghĩ một hồi Dinh Hạo liền thông suốt tất cả, khéo miệng nhếch lên tự giễu “không biết tên khốn nào dám bày hắn, mặc dù tin đồn như thế này trước đây hắn gặp cũng không ít..”

“nhạc phụ! Tin đồn chỉ là tin đồn làm sao lại là thật, ta cam đoan với người giữa ta và nữ nhân đó không có bất kì quan hệ bất chính nào”

“Lăng Thiên Hàn, trăm nói cho người biết... Tuyệt nhiên là con gái cưng của trăm người không được ỨC HIẾP nó, nếu không trăm sẽ không tha cho ngươi” Mạc Huệ Đình cao giọng cảnh báo Dinh Hạo.

Dinh Hạo có thể hiểu cho tâm trạng của người phụ thân, nhưng “lão già” này không cần mỗi lần thấy hắn, đều như có thù tám kiếp, thiếu nợ không trả, đều dùng một bộ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

“Nhạc phụ đại nhân yên tâm! Ta nhất định sẽ đối xử thật..thật tốt với nữ nhi của người”

“hãy nhớ lấy những lời ngươi vừa nói...” Mạc Huệ Đình giọng điệu đầy đe dọa tiến sát lại gần Dinh Hạo.

Dinh Hạo nhìn thấy thái độ của quá kích của “nhạc phụ” khiến hắn cảm thấy như mình vừa đọc xong không phải một lời hứa mà là một lời tuyên hệ thì đúng hơn. Hắn dựa lưng vào cột, nhắm mắt lại cảm nhận hơi gió đang chạm nhẹ trên mặt, thật thư thái, bên trong lại vang lên những tiếng cười như những giai điệu của cuộc sống, nếu không nghĩ đến những phiền muộn gần đây thì giây phút này thật tuyệt diệu.

Dinh Hạo đang đứng trước cửa sổ, ngược nhìn ánh trăng trên cao rất chăm chú, nhìn mà khó biết hắn đang nghĩ gì.

Tội gian dâm ở thời đại này thì chỉ bắt giam, không phải hỏa thiêu hay ngâm lồng heo như các bộ phim truyền hình chiếu trên tivi.

Sự việc diễn ra đúng trình tự như vậy, thì không có gì đáng lo, nhưng Tấn vương sẽ bỏ qua cho họ sao, làm sao giữ được mạng của họ mới là vấn đề làm Dinh Hạo đau đầu.

Phiêu Phiêu là thiếp của Tấn vương, nếu hắn chịu từ bỏ Phiêu Phiêu, không muốn có bất kỳ dính líu nào đến nàng ta, thì sinh mạng của nàng ta và Nhất Phi mới thực sự được an toàn. Nhưng có cách nào để cho hắn trước mặt nhiều người không thừa nhận Phiêu Phiêu.

Trong phòng đang yên lặng lại vang lên tiếng nói của một nữ nhân, nếu nàng không lên tiếng, Dinh Hạo cũng quên mất hẳn còn ở trong tướng quân phủ và trong phòng ngoài hẳn ra còn có một Mộ Dung Vân Tĩnh.

“sau khi tiên đế dẹp loạn Bình Phiên, thì những người tham gia mưu phản, đều bị đem xử tử”

“nhưng lúc đó pháp trường bỗng nhiên xảy ra hỏa hoạn, nên nhiều người may mắn thoát chết ”

Dinh Hạo quay lưng nhìn về hướng thư phòng, thì thấy Mộ Dung Vân Tĩnh đang chuyên tâm viết thư pháp, vẫn không hề nhìn hẳn.

“hậu nhân của những người sống sót khi đó, một trong số họ là Đường Hoành Liễu tướng quân, thuộc hạ của đại vương gia, một năm trước bị hoàng thượng phát hiện, kết quả toàn gia bị xử tử”

Dinh Hạo không hiểu Mộ Dung Vân Tĩnh vì sao lại kể chuyện này với hẳn, nhưng hẳn biết không vô cớ mà nàng ta lại làm vậy nên cũng rất muốn biết tiếp theo nàng sẽ nói gì, tiến lại gần hơn.

“gần đây trong kinh thành, lại xuất hiện những bài thơ có nội dung khinh miệt triều đình, mọi người nói là do hậu nhân của phản tặc của Tống Bình Phiên năm xưa gây ra, nhưng vẫn chưa bắt được người...”

“hậu nhân của họ là còn những ai, không ai biết...nếu có người đứng ra thừa nhận, cũng chẳng có ai dám đứng ra nói không phải, vì sợ liên lụy...” Mộ Dung Vân Tĩnh sau khi viết xong nét chữ cuối cùng, đặt cây bút xuống, ngược nhìn Dinh Hạo.

“Nàng muốn nói gì...” Dinh Hạo mơ hồ đã hiểu là ý của nàng, nhưng hẳn không tin nữ nhân này lại hoàn toàn hiểu được suy nghĩ của hẳn, có điều lần này hẳn đã sai.

“nếu Phiêu Phiêu chịu thừa nhận là hậu nhân của phản tặc, thiếp tin Tấn vương sẽ không còn muốn bất kì quan hệ nào đến nàng ta, đó không phải là điều chàng đang nghĩ...” Mộ Dung Vân Tĩnh mỉm cười nhìn hẳn, nụ cười rực rỡ đến chói lòa.

“..khiến cho Tấn Vương cam tâm tình nguyện từ bỏ Phiêu Phiêu...”

Dinh Hạo cũng sốt không chỉ vì lần đầu tiên nàng cười với hẳn mà còn vì hẳn không nghĩ đến nàng có thể đoán ra hẳn đang nghĩ gì. Hẳn và nàng tuy những chuyện thân mật đáng xấu hổ gì cũng đã làm rồi nhưng tiếp xúc không nhiều lại như một con sâu trong bụng hẳn.

“nhưng làm như vậy Phiêu Phiêu cũng sẽ gặp nguy hiểm vì tội mưu phản ”

“vậy phải dựa vào tài nghệ của chàng, làm sao khiến hoàng thượng thay đổi ý định ”

Mộ Dung Vân Tĩnh mỉm cười nhìn Dinh Hạo nhưng lại không nói gì thêm, cúi người mài mực, tiếp tục hoàn thành cho xong bức thư pháp, bỏ mặt Dinh Hạo đang khó hiểu nhìn nàng.

Nàng sẽ không nói cho hẳn biết những chuyện hẳn hỏi phụ thân lúc chiều, nàng đều nghe cả cho nên, chuyện đoán ra hẳn đang nghĩ gì là không quá khó với Mộ Dung Vân Tĩnh nàng.

Hoàng cung Lăng Thiên quốc.

Không khí nặng mùi căng thẳng, nhiều canh giờ trôi đi nhưng không ai dám lên tiếng.

Hai bên đại điện là Lăng Thiên Lạc, Lăng Thiên Kỳ và Lăng Thiên Bảo. Chính điện ngồi ghế rồng đương nhiên là Lăng Thiên Thần đang phê tấu chương, đôi khi cũng có liếc nhìn người đang quỳ giữa đại điện, nhưng chỉ là trong chót lát.

Dinh Hạo cả hai đầu gối đều nhức mỏi, hẳn không biết đã quỳ ở đại điện bao lâu, tấu chương cao ngất trên bàn kia cũng đã phê gần xong, có lẽ không bao lâu nữa hẳn sẽ được đứng dậy, nhưng điều này còn phải tùy thuộc vào tâm trạng “phụ hoàng” nếu không hẳn cũng không phải quỳ lâu như vậy.

“bình thân..!” Lăng Thiên Thần đặt tấu chương cuối cùng xuống bàn, lạnh lùng lên tiếng.

“tạ ơn phụ hoàng” Dinh Hạo cảm thấy như vai hẳn vừa trút xuống gánh nặng ngàn cân vậy, khắp người nhẹ nhõm.

“muốn gặp mặt ngũ ca thật không dễ...” Lăng Thiên Bảo khó chịu, tất cả tức giận dồn nén đều bộc phát.

“người ta nói gặp mặt hoàng đế là khó nhất, nhưng theo ta gặp ngũ đệ còn khó hơn gặp phụ hoàng...” Lăng Thiên Lạc lại lên tiếng chế giễu.

“ngũ đệ đã đến, có cần nói khó nghe như vậy không” Lăng Thiên Kỳ lên tiếng bênh vực Dinh Hạo.

Khi mọi người đang nói thì Dinh Hạo cũng đang dõi theo họ, dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng theo miêu tả của Vệ Phong hẳn có thể mơ hồ đoán ra thân phận những người này là.

Người thanh niên mặc cẩm y, đai mang bạch ngọc trước mặt là đại hoàng huynh Tề vương Lăng Thiên Lạc, dáng vẻ người này cũng tạm cho là anh tuấn nhưng trên người lại toát ra sát khí nồng đậm, nụ cười thâm hiểm khó đoán, là một người đầy tâm cơ.

Thiếu niên đứng bên cạnh chắc có lẽ là Tấn vương Lăng Thiên Bảo, lục đệ. Người này thì hết sức rất bình thường, không được xem là tuấn tú, thân hình vạm vỡ săn chắc, làn da nâu sạm, còn có vết sẹo trên mặt có thể là do đao kiếm để lại còn khá mới, thuộc típ người nóng vội, hữu dũng vô mưu.

Còn người vừa rồi nói đỡ lời giúp hắn, thì trong tất cả huynh đệ của Lăng Thiên Hàn chỉ có một người, Huệ vương Lăng Thiên Kỳ, tứ ca. Dáng vẻ anh tuấn nho nhã, cao quý trên người còn toát lên một chút chánh khí, là người ngay thẳng đáng tin cậy, nhưng để tham gia vào cuộc chiến quyền lực thì người này không phải là đối thủ của đại vương gia.

“Câm miệng! gặp nhau là cãi long trời lở đất, có xem trầm ra gì không...” Lăng Thiên Thần tức giận quát tháo, liếc nhìn từng người trong họ, đương nhiên không ai dám lên tiếng nói thêm.

“Thiên Hàn! Trầm hỏi người nữ nhân đó có quan hệ gì với người” Lăng Thiên Thần ánh mắt dừng lại trên người Dinh Hạo.

“Bẩm phụ hoàng, nhi thần và nàng ta không có quan hệ ...” Dinh Hạo đương nhiên biết “nàng ta” mà “phụ hoàng” nói đến là ai, mỉm cười lên tiếng, giọng điệu bình tĩnh tự tin, lời nói ra rành mạch lại dứt khoát.

“vậy cái thai...của nàng ta cũng không phải của người” Lăng Thiên Thần vẫn dung thái độ dò xét, chất vấn Dinh Hạo.

“không phải...” Dinh Hạo lắc đầu nhìn “phụ hoàng”.

“không phải! vậy người dẫn người ta về phủ làm gì, còn không trả người lại cho lão lục” ” Lăng Thiên Thần có hơi không kiên nhẫn, lên tiếng quát mắng Dinh Hạo.

“người thì nhi thần sẽ giao ra, nhưng lão lục có can đảm nhận về hay không...”

*****hết chương 21*****

22. Chương 22: Sóng Gió Ở Đại Điện

Chương 22: Sóng gió ở đại điện

Đại điện phút chốc lại trở nên im lặng, một bầu không khí căng thẳng bao trùm, mọi người đều hướng mắt về phía Dinh Hạo .

“lúc đầu quả thật nhi thần có ý muốn giúp nàng ta nhưng...” Dinh Hạo dừng lại lướt nhìn mọi người trong đại điện rồi dừng trên người Lăng Thiên Bảo “...sau khi nhi thần cho người điều tra làm rõ, mới biết nàng ta tội không thể tha thứ...”

“bây giờ huynh nhận ra điều đó, cũng không quá muộn...” Lăng Thiên Bảo trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý, nhưng khi nghe Dinh Hạo nói tiếp mặt hắn liền biến sắc.

“nhưng... nhi thần lại phát hiện ra một chuyện...” Dinh Hạo khéo miệng nhếch mím cười Lăng Thiên Bảo, hần dừng lại.

“chuyện gì..” Lăng Thiên Thần nhìn về úp mở của Dinh Hạo, không tránh khỏi hiếu kỳ lên tiếng.

“mời người xem qua” Dinh Hạo từ trong người lấy ra một quyển sổ, đưa cho Lăng Thiên Thần.

Lăng Thiên Thần nhìn vật trước mặt, sắc mặt trở nên tối sầm, ngăn người nhìn Dinh Hạo: “gia phả Liêu gia..”

“cuốn gia phả này là nhi thần, tìm được tại chỗ ở của Phiêu Phiêu”

Dinh Hạo hần vì cuốn gia phả giả này mà tiêu tốn hết sức người sức của, quả thật không dễ mà có được.

Giữa khuya đột nhập vào hình bộ “mượn” tờ cung khai năm xưa, sau đó nhờ “cô vợ xinh đẹp” của hần nháy lại nét chữ của họ, để tránh mọi người không nghi ngờ, nên chỉ có thể dùng loại giấy mực năm đó, nhưng đã lâu kinh thành không còn ai sử dụng đến, vì vậy hần lại phải lén vào hoàng cung lật tung tất cả quốc khố, tàng thư các...mọi thứ chỉ diễn ra trong một buổi tối.

“mẫu thân của Phiêu Phiêu là Liêu thị là cháu gái của phản thần Liêu Hoàn, năm xưa Liêu Hoàn theo phản tặc Tống Bình Phiên gây ra bao nhiêu chuyện, hại dân hại nước, toàn gia bị tru di, nhưng trước ngày hành quyết, đại lao vô cớ bốc cháy, mẫu thân của Phiêu Phiêu may mắn thoát chết, cho nên...”

“ý đệ nói, Phiêu Phiêu là hậu nhân của phản tặc” Lăng Thiên Kỳ quay sang nhìn Dinh Hạo

“cái gì...” Lăng Thiên Bảo bất ngờ lên tiếng, gần như muốn nhảy dựng lên.

“hậu nhân của kẻ mưu phản, tội này không phải nhẹ” Lăng Thiên Lạc liếc nhìn Dinh Hạo, với một thái độ ngờ vực.

“Chính miệng Phiêu Phiêu cũng đã thừa nhận, những bài thơ nhục mạ triều đình khinh miệt hoàng thất, xuất hiện trong kinh thành gần đây là do ả ta..” Dinh Hạo dừng lại tiếng gần lại ghé rỗng thành khấn lên tiếng

“đây là tờ nhân tội của ả, mời phụ hoàng xem qua”

Lăng Thiên Thần không còn lạ gì nét chữ này, hần không biết đã đọc bao nhiêu bài thơ đại nghịch bất đạo mà các đại thần đưa lên, là có cùng nét chữ, chỉ là hần không nghĩ đến người này là một nữ nhi.

“Rầm!”

“Thiên Bảo ! chuyện này là sao...” Lăng Thiên Thần tức giận, đập tay vào bàn trường mắt nhìn Lăng Thiên Bảo .

” phụ hoàng nhi thần không hay biết gì về chuyện này...nàng ta...chỉ là một nha hoàn trong phủ của nhi thần, nhi thần không liên quan gì đến nàng ta” Lăng Thiên Bảo lập tức quỳ dưới đất, hoảng sợ nhìn Lăng Thiên Thần.

“ngươi..” Lăng Thiên Thần tức giận muốn chửi người, nhưng nhìn đứa con vô dụng đang quỳ dưới điện một mực chối bỏ hần không còn lời gì để nói.

“nha hoàn trong phủ” Dinh Hạo mỉm cười nhìn lão lục, nói tiếp: “khi này không phải muốn ta giao người sao...”

“không cần! không cần nữa, muốn thì huynh cứ giữ lại” Lăng Thiên Bảo cắt ngang lời Dinh Hạo, lắc đầu. Hần không ngu đến mức nhận về một kẻ mưu phản, để rồi bị vạ lây.

Lăng Thiên Lạc nóng lòng không yên, nhìn kế hoạch một tay hần vạch ra đang từ từ vượt ra ngoài tầm kiểm soát, không hăm hại được Lăng Thiên Hàn cũng không nên để hần có cơ hội lập công trước mặt phụ hoàng.

“thật phi lý, hậu nhân mưu phản không phải trò đùa, nếu nhận tội thì chỉ có con đường chết, ta không tin nàng ta chịu nhận tội, chỉ dựa vào một cuốn gia phả của đệ” Lăng Thiên Lạc tức giận, ánh mắt nghi ngờ nhìn Dinh Hạo.

Hắn không tin trên đời này lại có kẻ ngu ngốc như vậy, tự tìm đến đường chết. Tội gian dân cùng lắm chỉ bắt giam, nhưng mưu phản lại là tội tử, trên đời này ai lại không yêu quý mạng sống chính mình.

“đúng là ban đầu nàng ta không thừa nhận” Lăng Thiên Hàn mỉm cười nhìn Lăng Thiên Lạc, đúng như nhận định ban đầu của hắn, người này không hề đơn giản.

“vậy đệ làm sao cho nàng ta nhận tội” Lăng Thiên Kỳ rất tò mò nhìn Dinh Hạo

“nữ nhân khi yêu, rất mù quáng, Phiêu Phiêu cũng không ngoại lệ” Dinh Hạo lên tiếng trả lời Lăng Thiên Kỳ, nhưng ánh mắt lại không rời khỏi người Lăng Thiên Lạc.

“chuyện đó thì liên quan gì ”

“đệ nói với ả, với những chứng cứ này đủ để buộc tội ả, nhưng nếu ả chịu nhận tội, đệ cam đoan Nhất Phi, nhân tình của ả sẽ bình an vô sự”

“một nữ nhân yếu đuối như nàng ta có thể làm ra chuyện này sao, ta vẫn cảm thấy rất đáng ngờ” Lăng Thiên Lạc lại lên tiếng, hắn mặc kệ điều Dinh Hạo nói là thật hay giả chỉ biết phải kéo Dinh Hạo vào chuyện này.

“huynh nói vậy là có ý gì” Lăng Thiên Kỳ liếc nhìn Lăng Thiên Lạc.

“chứng cứ rõ ràng, tội nhân cũng đã nhận tội, huynh còn nghi ngờ cái gì, tại sao luôn làm khó ngũ đệ ” Lăng Thiên Kỳ lên tiếng.

“đệ đừng lúc nào cũng bênh vực cho đệ ấy” Lăng Thiên Lạc lên tiếng.

“rầm...!!!!”

Tất cả mọi cuộc tranh cãi bên dưới đều bị dập tắt, không ai dám nói thêm lời nào chỉ cúi đầu.

Lăng Thiên Thần tức giận đập bàn, điều hắn bận tâm là lời đồn mấy ngày nay, bây giờ chính miệng “Thiên Hàn” đã nói không quan hệ với nàng ta, thì hắn không còn gì phải lo lắng, Còn về nữ nhân kia có phải thật là hậu nhân phản tặc không quan trọng.

“chuyện đến đây kết thúc, sau này không được phép nhắc đến, còn nàng ta thì giao cho hình bộ xử lý”

Bên ngoài

Mạnh Thường và La Thanh đang đứng đợi, khi nhìn thấy chủ tử bước ra vội chạy lên trước.

“vương gia! Chuyện sao rồi” La Thanh vẻ mặt vui mừng, nhưng nhìn thấy bộ dáng tức giận của Lăng Thiên Lạc như dội một gáo nước lạnh vào mặt hắn.

“về phủ !” Lăng Thiên Lạc khó chịu ra mặt, hắn xoay người đi.

“vương gia! Hoàng thượng nói sao, có phải bắt Hạo vương giao người ra” Mạnh Thường khúm núm cúi người, bộ dáng lấy lòng.

“giao cái đầu người, bây giờ có đưa người gia đây cũng không dám nhận” Lăng Thiên Bảo lớn tiếng quát tháo Mạnh Thường, cũng xoay người đi mặc cho Mạnh Thường luống cuống lại theo sau.

Dinh Hạo quan sát đám bọn người Tề vương và Tấn vương cảm thấy rất buồn cười, xem như công sức hắn bỏ ra không hề uống công.

“Ngũ đệ! Sao không nói cho huynh biết, làm huynh mấy ngày nay đều lo lắng không yên” Lăng Thiên Kỳ bên cạnh lên giọng trách cứ.

“tứ ca! đa tạ huynh vừa rồi nói giúp đệ” Dinh Hạo quay sang mỉm cười nhìn Lăng Thiên Kỳ, đối với người ca ca này hắn cũng có chút thiện cảm.

Dinh Hạo hắn không phải thiện nam tính nữ, hắn là người có thù sẽ báo có ơn sẽ trả, người nào đối xử tốt với hắn sẽ khắc ghi, nhưng hắn không hiểu lời vừa nói có điểm gì không ổn, mà khiến cho Lăng Thiên Kỳ có cái bộ dáng này.

“Cuối cùng đệ cũng nhận người ca ca này” Lăng Thiên Kỳ mừng rỡ ôm chặt lấy Dinh Hạo.

Có trời mới hiểu tâm trạng vui mừng của Lăng Thiên Kỳ lúc này, hấn và Lăng Thiên Hàn tuy là huynh đệ, nhưng chào đời kẻ trước người sau cách nhau có canh giờ, nên từ trước đến giờ “Lăng Thiên Hàn” không bao giờ gọi hấn một tiếng ca ca, bây giờ lại nghe Dinh Hạo gọi “tứ ca” hấn cảm thấy cuộc đời thật tươi đẹp.

Dinh Hạo cũng không biết vì cái gì người này lại ôm chặt hấn, nhưng bộ dáng vui mừng của Lăng Thiên Kỳ lúc này, lại không nỡ kéo hấn ra, mặc cho đám nô tài đang nhìn bọn họ xầm xì to nhỏ, Dinh Hạo chỉ biết ngẩn cao đầu nhìn trời thở dài.

Chiêu Dương Cung.

Dinh Hạo chưa bước chân qua cách cửa Chiêu Dương thì đã nghe thấy tiếng cười nói náo nhiệt rất có sinh khí, khác xa với lần đầu tiên hấn đến đây.

Qua lời kể của Vệ Phong, Dinh Hạo biết được trong hậu cung duy nhất chỉ có một vị nương nương có thể khiến cho mẫu thân hấn cười nói vui vẻ, Tuyết phi mẫu thân của Tứ ca.

“tỷ xem cây vải nào đẹp, tất cả đều là cống phẩm của Đông Lộ, giúp muội chọn vài cây đem đến phủ của Kỳ nhi” Tuyết Phi nhìn một đống vải trên bàn đến hoa cả mắt, quay sang cầu cứu Đông Phương Thu Khuê.

“Muội đó! Ngày nào cũng chạy đến Huệ vương phủ, tỷ còn tưởng muội đã quên đường về luôn rồi” Đông Phương Thu Khuê đặt tách trà xuống, mỉm cười nhìn Tuyết phi.

“Thanh nhi đang mang thai, nên được chăm sóc nhiều hơn, mẫu phi như muội cũng phải tỏ ra chút quan tâm” Tuyết Phi dáng vẻ có hơi lúng túng, miễn cưỡng lên tiếng.

“nhưng có cần quá đến mức, một ngày đến hai ba lần không” Đông Phương Thu Khuê thở dài lên tiếng.

“đợi đến lúc tỷ làm bà đi rồi biết, có giống muội hay không” Tuyết Phi nhỏ giọng than trách, nhưng nhớ ra chuyện muốn nói liền đặt những cây vải xuống, dáng vẻ rất nghiêm trọng.

“đúng rồi, tỷ tỷ! Thiên Hàn và Thiên Kỳ cùng thành thân, Thiên Kỳ cũng sắp thành phụ thân, còn Thiên Hàn thì thiếp nhiều như vậy, sao không nghe thấy tin tức gì, có nên mời ngự y xem qua...”

Có điều hấn không biết mình đã đắc tội gì đến hai mẹ con người này, vừa rồi bị đám nô tài xầm xì to nhỏ đã quá mất mặt đi, bây giờ lại tệ hơn nữa trước mặt nhiều người lại nghi ngờ sinh lý của hấn có vấn đề.

“tham kiến mẫu hậu! tham kiến Tuyết phi nương nương”

Tuyết Phi có vẻ sững sốt, không phải linh vậy chứ vừa nhắc đến người, người lại xuất hiện, không biết những lời vừa rồi hấn có nghe không.

“Hàn nhi! con đến rồi, sao không cho nô tài vào báo một tiếng”

“Con chưa vào đã nghe thấy tiếng cười của hai người, có chuyện gì mà vui sao” Dinh Hạo quay sang nhìn Tuyết Phi sao đó lại quay sang nhìn mẫu thân.

“Cũng không có gì, Tuyết phi vừa nhắc đến người, nói...” Đông Phương Thu Khuê vừa nói thì Tuyết Phi lại dùng hành động nhắc khéo.

“hộc! hộc!!!” Tuyết phi liên tục họ lớn thành tiếng.

“Tuyết phi nương nương! sao lại ho nhiều như vậy, có cần mời ngự y xem cho người” Dinh Hạo miệng cười tươi như hoa đào, rục rỏ sáng chói.

“hộc! hộc...hộc! hộc!!!”

Nhưng nụ cười của hấn càng làm cho Tuyết Phi ho càng nhiều hơn, cảm giác như toàn thân trước sau đều phát lạnh.

“chỉ chút phong hàn, ta về cung nghỉ ngơi là được”

Tuyết Phi lời nói có chút miễn cưỡng, quay sang nhìn Đông Phương Thu Khuê.

“muội xin cáo lui”

Vừa đi ra tới cửa cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, lại có người gọi lại.

“còn mấy cây vải này thì sao” Đông Phương Thu Khuê hướng mắt nhìn đóng vải trên bàn, lên tiếng.

“he! He..! Tỷ giúp muội chọn ra vài cây đẹp nhất, rồi sai người đưa qua cho muội là được”

Đông Phương Thu Khuê cảm thấy lời vừa rồi của Tuyết Phi không phải là vô lý, lướt nhìn Dinh Hạo từ trên xuống dưới rất kỹ, năm đó hoàng thượng cũng ở độ tuổi này đã làm phụ thân, hay Hàn nhi của nàng thật có vấn đề.

“tin đồn đó có phải thật” Đông Phương Thu Khuê dùng ánh mắt dò xét nhìn Dinh Hạo.

“đương nhiên là giả người phải tin vào nhi thần”

Hắn thật muốn bóp chết tên đã tung ra lời đồn ấu này, từ khi vào cung các nô tì nhìn thấy hắn như thấy dã thú, luôn dùng ánh mắt phòng bị, hắn tuy không phải là chính nhân quân tử, nhưng cũng không phải hoa tâm công tử gặp ai cũng nhào lấy.

Đông Phương Thu Khuê cảm thấy như trút được gánh nặng, nếu lời đồn bên ngoài là sự thật, bà không biết ăn nói làm sao với đám “nhạc phụ đại nhân” của hắn đây.

Đông Phương Thu Khuê rất hài lòng với câu trả lời của Dinh Hạo, nhưng lại nghĩ đến lời của Tuyết Phi lại có chút không an tâm

“người thành thân đã lâu, cũng nên có hài tử rồi, Thiên Kỳ cũng sắp làm phụ thân, còn người muốn khi nào cho mẫu hậu có cháu đây ”

“Mẫu hậu! nhi thần có chuyện xin đi trước, người nghỉ ngơi đi” Dinh Hạo hắn có nghe lắm không, hắn hiện tại chưa tới mười bảy lại muốn hắn làm cha sao, đừng có đùa chứ.

“Thiên Hàn!”

“Thiên Hàn!”

Dinh lập tức bỏ chạy hắn không biết, nên nói vấn đề này như thế nào với mẫu thân, không thể nói vì họ ở hai thời đại khác nhau nên tư tưởng cũng khác, ở thời đại hắn mười bảy tuổi làm phụ thân coi như là phạm pháp. Nhưng người sẽ hiểu sao...

Tiếng đàn từ xa vọng đến làm cho Dinh Hạo, tâm trạng còn đang ở tận trên mây rơi xuống địa ngục, kinh khủng khác thường, khó nghe đến cực điểm, đúng là làm chúng sinh “điên loạn” danh xứng với thật, hắn lại rất muốn biết người khải ra khúc nhạc vừa rồi, là thần thánh phương nào.

Vọng nguyệt đình.

Lăng Thiên Tâm đang ngồi trước một cây đàn, cố sức mà đàn không biết là đang hành hạ cây đàn hay những nhạc sư bên cạnh. Các nhạc như người thì che mắt, kẻ bị tai không ai có can đảm mà thường thức khúc nhạc của Lăng Thiên Tâm.

“bốp !bốp!!!”

Khi nghe thấy âm thanh vỗ tay của một người nào đó vang lên, các nhạc sư liền mở mắt ra, hòa theo tiếng vỗ tay.

“nhị công chúa! Người đàn rất hay” Đoan Mộc Thành miệng cười không ngừng, khen không tiếc lời.

Các nhạc sư bên cạnh đều mở to mắt nhìn Đoan Mộc Thành, trăm miệng một lời .

“không phải chứ”.

Lăng Thiên Tâm quay lưng lại trừng mắt nhìn đám nhạc sư, tất cả họ chỉ biết cúi đầu câm nín, không dám hó hé nữa lời.

“không đàn nữa” Lăng Thiên Tâm giận dỗi đẩy cây đàn ra.

Nàng hiểu tài nghệ của mình đến đâu, nhìn biểu hiện của đám nhạc sư, nàng cũng đủ hiểu vừa rồi nàng khải đàn có bao nhiêu là khó nghe, mất mặt như vậy cũng đã đủ rồi, không muốn làm trò cười cho người khác.

Nàng chỉ muốn vào ngày đại thọ của ngoại tổ cho người một chút bất ngờ, nhưng xem ra không còn hi vọng.

“tham kiến vương gia”

Đoan Mộc Thành, các nhạc sư và nhạc sư trong Vọng Nguyệt đình nhìn thấy Dinh Hạo bước vào liền khum lưng thành lễ.

“ngũ ca!” Lăng Thiên Tuệ vui mừng nắm lấy tay Dinh Hạo kéo vào trong đình.

Trong Lăng Thiên quốc duy nhất có hai vị công chúa là đại công chúa Lăng Thiên Tuệ đoan trang hiền thực và nhị công chúa Lăng Thiên Tâm thông minh hoạt bát, cả hai đều là do Đông Phương Thu Khuê sinh ra.

Nữ nhân trước mặt này gọi hần là ngũ ca, còn tỏ ra rất thân thiện. Lăng Thiên Hàn duy nhất chỉ có một muội muội mà thôi, chỉ là hần hơi bất ngờ người khải ra khúc nhạc “thần sầu quỷ khóc” khi này lại là tiểu muội của hần.

“khúc nhạc vừa rồi là muội đàn” Dinh Hạo dù biết nhưng vẫn cố sức hỏi.

“ngũ ca! có phải rất khó nghe” Lăng Thiên Tâm có hơi xấu hổ nhìn Dinh Hạo

“không phải khó nghe...” Dinh Hạo dừng lại, nói tiếp

“mà khó nghe kinh khủng”

“huynh...có biết đàn đâu mà dám chê muội, hử...” Lăng Thiên Tâm không ngờ Dinh Hạo lại chê bài một cách thẳng thừng như vậy, thẹn quá hóa giận, trút hết tất cả bực tức lên người Dinh Hạo.

“Vậy sao...” Dinh Hạo khéo miệng nhếch lên mỉm cười, rồi đi đến cây đàn trước mặt.

Mọi người có chút ngạc nhiên, theo như trí nhớ của họ thì Hạo vương gia là người không biết đàn, nhưng người đang định làm gì.

Không phải là muốn đàn đó chứ. Nhị công chúa dù gì cũng đã học qua âm luật, mà còn đàn khó nghe như vậy, huống chi là người chưa bao giờ đụng đến đàn như Hạo vương.

Các nhạc sư đang trong tư thế sẵn sàng “hi sinh”, chỉ thương cho cái lỗ tai của họ, nhưng khi Dinh Hạo bắt đầu dạo khúc mở đầu... đã khiến họ mở to mắt mà nhìn.

Âm thanh du dương trầm bổng của tiếng đàn vang lên, mọi người vô thức mà nhắm mắt lại tận hưởng khoảnh khắc tuyệt diệu, tiếng đàn như đưa họ đến cõi thần tiên, nhẹ nhàng êm dịu như làn gió xuân, lâng lâng bay bổng như đang đi trên mây...chỉ tiếc...

Bỗng dưng tiếng đàn dừng lại, họ thấy như mình đang đi trên mây lại bị rơi xuống đất, cảm giác vô cùng hụt hẫng vô cùng thất vọng. Mở mắt ra thì nhìn thấy ngón tay Dinh Hạo đã rời khỏi dây đàn, đang tỷ mỉ vuốt ve cây đàn như một thứ trân bảo.

“ngũ ca! huynh học đàn từ khi nào vậy...thật là hay” Lăng Thiên Tuệ sau khi nghe Dinh Hạo đàn, chút hờn dỗi lúc đầu đã tiêu tan không còn chút dấu vết.

“đúng vậy ! rất hay” Đoan Mộc Thành lên tiếng, nhưng lần này không giống lần trước, mà hần thật tâm cảm thấy tiếng đàn của Dinh Hạo rất hay.

“vương gia! người đàn tiếp đi...nô tài rất muốn nghe”

“nô tì cũng muốn nghe”

Trong đình rất náo nhiệt, tiếng nói cười ồn ào xen lẫn, còn mọi người thì đang vây lấy Dinh Hạo. Chẳng mấy chốc một âm thanh mê hoặc của tiếng đàn lại vang lên, mọi người một lần nữa lại bị đắm chìm trong tiếng đàn của Dinh Hạo

Hạo vương Phủ.

Mặt trời gần xuống núi, trời đất một màu đỏ. Dinh Hạo toàn thân rã rời, trên tay ôm theo một cây đàn, đang mệt mỏi đi về phòng, nhưng lại nhìn thấy Vô Tình đang đứng trước cửa, hình như đã chờ rất lâu. Vừa nhìn thấy hắc Vô Tình đã hành lễ.

“tham kiến vương gia!”

“đã có tin gì của họ” Dinh Hạo gấp rút lên tiếng.

“bẩm vương gia! Bọn người của Tiểu lục tử đã không còn ở trấn Thanh Bình, khi nô tài đến đó đã không thấy họ”

Trước khi hắc và Vô Tình quay về kinh thành, đã cho người đưa tin bảo bọn người Tiểu lục tử phải đợi ở Khách điểm phụng lai, chờ người đến rước, nhưng bọn họ đã đi đâu, nếu muốn về kinh thành thì nhiều ngày như vậy cũng đã về tới.

“người tiếp tục đi điều tra, có tin tức gì thì báo cho bốn vương”

“dạ! vương gia”

Dinh Hạo vừa đẩy cửa vào trong phòng, thì nhìn thấy Nhan Song Song nhàn nhã ngồi bên trong, hắc có chút ngạc nhiên “không phải là đang đợi hắc chứ” nhưng hắc đang rất mệt mỏi không có tâm trạng “chơi đùa” cùng nàng.

Hắc đặt cây đàn xuống bàn, rồi đi đến bên giường lập tức ngã lưng xuống giường, nhắm mắt lại, nhưng Nhan Song Song nào để hắc yên.

Nhan Song Song cảm thấy rất khó chịu khi bị Dinh Hạo coi thường xem như người vô hình, nàng tiến đến kéo Dinh Hạo dậy, nhưng lại bị Dinh Hạo lật người đè xuống giường.

“thê tử ! ta đã nói với nàng, không nên tùy tiện vào phòng nam nhân, nàng quên rồi sao” Dinh Hạo nằm trên người Nhan Song Song, lạnh lùng lên tiếng, hắc có thể cảm nhận thân thể mềm mại dưới thân hắc đang run rẩy.

“ta..ta nhớ, nhưng ta có chuyện đến nhờ người” Nhan Song Song mặc dù bị Dinh Hạo kẹp chặt bên dưới, nhưng vẫn cố xoay mặt sang nơi khác không muốn nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn tà mị của Dinh Hạo.

“nhờ ta...” Dinh Hạo có hơi bất ngờ, kinh ngạc nhìn nàng.

“đúng vậy...vài ngày nữa người sẽ đến Tùng Trúc sơn trang, đón hoàng thái hậu hồi cung”

“thì sao...” Dinh Hạo lại rất hiếu kỳ nhìn nàng.

“ta muốn đi theo người” Nhan Song Song lúc này mới chịu quay đầu lại nhìn Dinh Hạo.

“cho ta một lý do” Dinh Hạo thấy rất kỳ lạ, mọi lần gặp hắc nàng đều giương gươm, múa kiếm muốn lấy mạng hắc, nay lại muốn đi theo hắc, đánh chết hắc cũng không tin vì nhớ hắc nên muốn đi theo hắc, chắc chắn là có một nguyên do rất đặc biệt .

“chuyện đó không liên quan gì đến người” Nhan Song Song lớn tiếng quát tháo, nàng không muốn nói cho hắc biết lý do, nếu biết chắc chắn hắc sẽ không cho nàng đi, có ngu mới nói ra.

“nàng xem...với thái độ này của nàng, không biết có nên đưa nàng theo...” Dinh Hạo hắc đang rất mệt mỏi nhưng nàng lại đến làm phiền hắc, coi như nàng tự chuốt lấy vậy, một chút khó dễ đâu coi là quá đáng.

“người muốn sao...” Nhan Song Song giương mắt ngọc nhìn hắc.

” hôn ta...” Dinh Hạo mỉm cười nhìn nàng, cúi người xuống kề sát vành tai của nàng, giọng điệu đầy ma mị.

“người...” Nhan Song Song rất tức giận, trừng mắt nhìn Dinh Hạo.

“nếu nàng không thích thì coi như ta chưa nói” Dinh Hạo vừa định trèo xuống khỏi người của Nhan Song Song thì...

Nhan Song Song đã kéo hần lại, môi nàng áp sát môi hần, Dinh Hạo mở to mắt nhìn nàng, hần không ngờ đến Nhan Song Song lại dám làm, “nhưng cái này là hôn sao” hôm nay hần sẽ miễn phí dạy nàng thể nào là hôn.

“nhắm mắt lại” Dinh Hạo khéo miệng nhếch lên.

Nhan Song Song nhắm mắt theo yêu cầu của Dinh Hạo, nàng chỉ muốn nhanh nhanh làm cho xong rồi rời khỏi đây. Dinh Hạo đương nhiên rất hài lòng.

Hần bá đạo chiếm lấy môi của Nhan Song Song, tham lam cắn mút gần như muốn nuốt trọn hai cánh môi của nàng vào bụng, lưỡi hần từ lâu đã vượt qua tuyến phòng phủ, quấn lấy chặt lấy cái lưỡi nàng trêu đùa, xoay tròn, tay hần lại không biết vô tình hay cố ý đặt trên ngực nàng, xoa bóp. Đang đến hồi cao trào thì ...

Cốc! cốc!!!”

“vương gia! Vương phi mời người qua phòng...” Xuân Trúc bên ngoài lên tiếng.

Dinh Hạo có hơi luyến tiếc rời khỏi người Nhan Song Song, hần đứng dậy sửa sang lại y phục trên người, giọng điệu chán chường “bổn vương sẽ qua ngay...”

“ta..ta..ra ngoài trước” Nhan Song Song luống cuống bước xuống giường, thật xấu hổ vừa rồi khi Dinh Hạo đứng dậy nàng còn có chút thất vọng...thật điên mất.

Hạo vương phủ- Nam phòng.

Khi Dinh Hạo vừa bước vào phòng Mộ Dung Vân Tĩnh, thì Xuân Trúc bên ngoài liền đóng mạnh cửa lại, trên mặt mỉm cười cực kỳ lạ. Khiến Dinh Hạo có cảm giác rùng rợn, bất an...

Đây là lần thứ hai hần bước vào phòng Mộ Dung Vân Tĩnh, ánh nền lung linh mờ ảo, khắp căn phòng thoang thoang hương hoa, mùi hương thanh tao nhẹ nhàng, làm tâm trạng của hần trở nên rất sáng khoái.

Cả căn phòng đều sáng rực ánh nền khác xa với lần đầu tiên, sáng đến mức hần có thể nhìn rõ...nhìn rõ...

Mộ Dung Vân Tĩnh đang ngồi bắt chéo chân, đôi chân trần nhỏ nhắn gót sen hồng thuận không ngừng xoay tròn, mái tóc đen dài được buông xỏa một cách tự nhiên ở một bên vai, làn da trắng sáng không tì vết, đôi môi đỏ mọng và ánh mắt gợi tình thập phần quyến rũ.

Nàng mặc một chiếc yếm màu hồng phấn, lộ ra bờ vai thon nhỏ trắng ngần như tuyết, phía dưới mặc một chiếc quần lụa trắng trong suốt, Dinh Hạo gần như có thể nhìn thấy cả đôi chân thon dài của nàng ẩn bên dưới.

“tham kiến vương gia” Mộ Dung Vân Tĩnh thấy Dinh Hạo đi vào, sắc mặt có xấu hổ.

Dinh Hạo tiến lại đỡ lấy Mộ Dung Vân Tĩnh đứng dậy, càng gần hần càng phát hiện “cô vợ xinh đẹp” của hần thật sự là rất rất đẹp, đến mức hần chỉ muốn nuốt nàng vào trong bụng đặc biệt lúc này nàng lại ăn mặc gợi cảm đứng trước mặt hần.

Nhưng nàng ăn mặc như vậy không phải là muốn hần phạm tội, chỉ là quá bất ngờ “cô vợ xinh đẹp” ngày thường luôn lạnh lùng như băng, bỗng dưng lại trở nên nóng bỏng như lửa...trừ phi.

“mẫu hậu bảo nàng làm vậy ...”

Mộ Dung Vân Tĩnh tuy ngày thường lạnh lùng vô cảm, nhưng tốt xấu gì vẫn là một nữ nhân, lại ăn mặc như vậy trước mặt một nam nhân cho dù người ấy là trượng phu nàng vẫn cảm thấy quá xấu hổ, nhưng đây là lệnh của mẫu hậu biết làm sao hơn.

“nàng khoác vào đi...” Dinh Hạo tiến lại bức bình phong, lấy ra một chiếc áo choàng lông vũ đưa cho Mộ Dung Vân Tĩnh.

Mộ Dung Vân Tĩnh có phần lung túng, sau khi khoác áo choàng vào thì nhanh chóng trở lại vẻ điềm đạm lạnh lùng như Mộ Dung Vân Tĩnh trước đây.

“nàng đang chơi cờ...” Dinh Hạo cầm quần cờ lên, quay lưng lại nhìn Mộ Dung Vân Tĩnh.

Một canh giờ trôi qua.

Bên ngoài Quế công công, Tú nương và Xuân Trúc đang tì sát tai vào cửa phòng Mộ Dung Vân Tĩnh, người này đẩy người kia chen chúc nhau chỗ đứng.

“có nghe thấy gì không...” Tú nương quay sang nhìn Xuân Trúc.

“không nghe gì cả...” Xuân Trúc lắc đầu, lắc tay, rồi nhích lại gần cánh cửa.

“lạ thật...lâu như vậy rồi sao không có động tĩnh gì...” Quế công công vừa mới lên tiếng, thì cảm thấy cả người chao đảo muốn té.

Dinh Hạo từ trong phòng bất ngờ mở cửa ra, khiến cả ba người bên ngoài vì thế mà ngã nhào vào trong phòng, nằm dài trên đất, trước mặt là đôi hài trắng, họ ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân của đôi hài.

“he! he! he...vương gia!!!”

Dinh Hạo nhìn bộ dáng ba người họ đang nằm trên đất cười ngô nghê, hẳn chỉ có thể lắc đầu thở dài, rồi khỏi phòng.

Ba người họ từ từ bò dậy, vương gia đi rồi...vậy vương phi đâu, họ tìm kiếm xung quanh, thì phát hiện Mộ Dung Vân Tĩnh đang ngồi bất động trước bàn cờ, vẽ mặt rất chuyên tâm.

Nàng tuy không phải là thiên hạ đệ nhất kì nghệ, nhưng trong Lăng Thiên quốc người chơi cờ thắng được nàng không nhiều, chưa bao giờ nàng thảm bại như tối nay, trong một canh giờ liên tục thua năm ván, còn ván cờ trước mặt nàng vẫn chưa tìm ra thế phá giải.

“vương phi!”

“tiểu thư ! đã xảy ra chuyện gì, sao vương gia lại bỏ đi...”

Mộ Dung Vân Tĩnh vẫn bất động không trả lời câu hỏi của họ, ánh mắt chưa hề rời khỏi bàn cờ trên bàn, trên tay vẫn còn cầm lấy quân cờ. Khóe miệng lại nhếch lên nàng mỉm cười, Mộ Dung Vân Tĩnh vừa hiểu ra một đạo lý mà trước đây nàng chưa bao giờ biết tới.

“Cao nhân tất hữu cao nhân trị...”

*****hết chương 22*****

23. Chương 23: Tâm Tư Của Mạc Thánh Tuyết

Chương 23: Tâm tư của Mạc Thánh Tuyết

Ba ngày sau.

Hạo vương phủ- Tây sương phòng.

Mạc Thánh Tuyết đang ưu nhã ngồi đọc sách, y phục trắng tinh khôi và tóc nhung xỏa dài hai bên vai, nàng đẹp như một bức tranh.

“công chúa! Người lại đang đợi vương gia” Hạ Lan bước vào nhìn dáng vẻ Mạc Thánh Tuyết, mỉm cười lên tiếng.

“em không thấy ta đang đọc sách...” Mạc Thánh Tuyết lạnh lùng lên tiếng

“người xem...” Hạ Lan bước lại gần liếc nhìn quyển sách trong tay Mạc Thánh Tuyết

“quyển sách này, người cầm đã hơn canh giờ, nhưng chỉ xem mỗi một trang, vậy còn nói đang đọc sách”

“người không gần ghạt nô tì, mấy ngày nay đêm nào người không ngồi đây, nghe vương gia khải đàn ”

“em nói lung tung gì vậy” Mạc Thánh Tuyết hồ hững lên tiếng, vờ như không quan tâm, nàng nhanh chóng lật sang trang khác.

“dạ phải, dạ phải, người không có đợi vương gia, người là đang đọc sách ” Hạ Lan biết công chúa nhà nàng da mặt cực kỳ mỏng nên không dám chọc ghẹo thêm, sợ công chúa thẹn quá hóa giận thì toi, mỉm cười đi lại giường.

Hạ Lan còn vui mừng thay cho Mạc Thánh Tuyết, cuối cùng công chúa cũng tìm được một nam nhân vừa ý, nhưng nàng cũng rất lo lắng vì..

“Hạo vương này cũng thật hoa tâm, trong phủ đã có nhiều thê thiếp nhưng vậy, bên ngoài còn trêu hoa ghẹo nguyệt” Hạ Lan vừa thu xếp chăn mền, vừa lẩm bầm than trách.

Hạ Lan chỉ vì thương cho chủ tử mà nói ra bực tức bấy lâu trong lòng nàng, nhưng lại không để ý đến khác lạ từ Mạc Thánh Tuyết, cũng không biết mình vô tình đã nhắc đến điều cấm kỵ.

“con đường này là do ta chọn, trách được ai chứ” Mạc Thánh Tuyết khéo miệng nhếch lên, đặt quyển sách xuống bàn.

Số phận thật quá “kỳ diệu” dù nàng trốn tránh , nó vẫn có cách tìm ra nàng. Có lẽ cả đời này nàng và Lăng Thiên Hàn đã gắn chặt với nhau.

Nàng mạo danh nhị tỷ, thay tỷ ấy làm hòa thân công chúa, vì không muốn mọi chuyện sau này bại lộ, làm đôi bên đều khó xử, nên nàng liều chết khước từ hôn sự với Hạo vương, dù sao hấn cũng là tỷ phu của nàng.

Và điều quan trọng nữa đã trở thành thói quen với nàng ” phạm thứ gì thuộc về tỷ tỷ nàng đều không chạm tay vào”.

Nhưng thật buồn cười nàng tránh thế nào, quanh đi quẩn lại cuối cùng vẫn phải gã cho hấn.

Nụ cười trên mặt Mạc Thánh Tuyết mặc dù sáng ngời nhưng lại đầy ưu thương, Hạ Lan nhìn thấy mà đau lòng, cùng ăn năn tự trách, mọi chuyện đều là do nàng gây nên.

“là lỗi của nô tỳ nếu không người đã trở về Mạc Y quốc, nô tì không nên làm theo lời của nhị công chúa hạ được Hạo vương, cũng đã không đẩy công chúa đến tình cảnh này” Hạ Lan quỳ xuống trước mặt Mạc Thánh Tuyết, hai mắt đầy lệ rơi.

Theo phong tục Mạc Y quốc, sau khi trượng phụ mất thì thê tử có thể về nhà phụ mẫu, không cần vì chồng thủ tiết. Nhị công chúa lo lắng tam công chúa trở về, sẽ tranh giành tình cảm của Thần vương điện hạ.

Nên cho người bắt mẫu thân của Hạ Lan, buộc nàng hạ được Hạo vương, khiến hấn làm ra những hành động bất chính với tam công chúa. Mục đích của nhị công chúa chỉ có một, là khiến tam công chúa không còn mặt mũi quay về Mạc Y quốc.

“ta không hề trách em, xem như là mệnh số của ta không tốt...” Mạc Thánh Tuyết kéo Hạ Lan đứng dậy, nàng hiểu rõ con người Hạ Lan rất lương thiện, nếu không vì mẫu thân Hạ Lan sẽ không bao giờ phản bội nàng.

“công chúa người thật quá lương thiện, nếu người đem chuyện này nói rõ cho hoàng thượng và Thần vương, họ sẽ ...”

“nói rồi thì sao...” Mạc Thánh Tuyết mỉm cười nhìn Hạ Lan.

“thì...” Hạ Lan cũng không biết phải nói sao.

“chuyện này ta không muốn nhắc lại ...”

Mạc Thánh Tuyết lạnh lùng cắt ngang, nàng hiểu nhưng nói ra thì mọi thứ sẽ ra sao, có thể giải quyết được tình trạng nàng hiện tại sao, hay lại làm mọi thứ rối lên. Tần quý phi có ơn nuôi dưỡng nàng, những chuyện nhị tỷ đã gây ra, xem như là nàng đã trả cái ơn đó cho Tần quý phi.

Nàng hiểu công chúa không muốn nói ra sự thật tất cả là vì nàng, công chúa là người lương thiện nhất nàng từng gặp, nhưng tại sao ông trời lại luôn bắt công với người.

Từ nhỏ tam công chúa đã không có mẫu thân bên cạnh, được Tần quý phi là mẫu phi của nhị công chúa nuôi dưỡng, nên phạm những gì của nhị công chúa, tam công chúa đều tránh thật xa. Thứ mà nhị công chúa thích thì tam công chúa càng không chạm tới. Kể cả Thần vương người luôn yêu thương công chúa, nàng cũng tìm cách tránh né nếu không cũng không thay nhị công chúa đi hòa thân.

Thành thân chưa đến một tháng Tề vương lại qua đời vì bạo bệnh, công chúa không chỉ trở thành quả phụ còn bị mang tiếng là dâm phụ lăng lơ có quan hệ bất chính với em chồng, công chúa thật đáng thương.

Hạ Lan xoay người ra cửa, chuẩn bị nước cho Mạc Thánh Tuyết thì bất ngờ lại nhìn thấy ...

“vương gia! sao người lại ...”

Hạ Lan kinh ngạc nhìn Dinh Hạo, không nghĩ đến giờ này hắn lại đến phòng của công chúa, nhưng người đi sau lưng Dinh Hạo càng khiến nàng bất ngờ hơn nữa, lập tức quỳ xuống.

“nô tì! tham kiến hoàng thượng”

Hạ Lan hét lớn như vậy, đương nhiên đã làm kinh động đến người đang thẩn thơ trong phòng, Mạc Thánh Tuyết cũng từ từ đi ra.

“Tuyệt nhi! Tham kiến phụ hoàng” Mạc Thánh Tuyết nghiêng người hành lễ với Mạc Huệ Đình.

“bình thân...” Mạc Huệ Đình mỉm cười bước tới, đỡ lấy Mạc Thánh Tuyết.

Mạc Thánh Tuyết ngẩng đầu lên mới phát hiện đến người đứng bên cạnh phụ hoàng, “trượng phu” của nàng Hạo vương diện hạ, cũng đã hơn nửa năm nàng không thấy hắn, hình như hắn đã thay đổi rất nhiều thì phải.

“tham kiến vương gia...” Mạc Thánh Tuyết cúi người hành lễ với Dinh Hạo

Dinh Hạo cũng là lần đầu tiên chạm mặt với vị công chúa trong “truyền thuyết” này. Người nữ nhi đã khiến cho Lăng Thiên Hàn “cần mỹ nhân không cần giang sơn”, mấy ngày trước tuy đã gặp nhau nhưng lại ở khoảng cách khá xa hắn không nhìn kỹ được nàng.

Tuy không sắc xảo quyến rũ như “cô vợ xinh đẹp”, không xinh xắn đáng yêu như “cô vợ ngọc”, không có sự mạnh mẽ gợi cảm của “cô vợ hung dữ” nhưng nàng lại thanh lệ thoát tục, đẹp như một đóa lan trắng, dịu dàng mong manh như sương và tinh khiết như viên pha lê, khiến cho bất cứ nam nhân nào cũng muốn che chở nâng niu trong lòng bàn tay.

Dinh Hạo vừa bước lại gần Mạc Thánh Tuyết thì, Mạc Huệ Đình liền kéo đứng dậy .

“Tuyệt nhi! nữ nhi không cần để ý đến hắn”

Dinh Hạo có hơi hụt hẫng “không để ý hắn, tốt xấu gì ta cũng kêu lão một tiếng nhạc phụ, còn là trượng phu của nữ nhi lão” , Dinh Hạo trong lòng khó chịu nhưng vẫn “mặt dày” ngồi xuống bàn, tự rót trà ra uống, còn hai người kia thì xem hắn như người vô hình.

“phụ hoàng! sao người lại đến đây”

“Trong Triều xảy ra một số chuyện, phụ hoàng phải trở về trong đêm nay...”

“ngay trong đêm nay...” Mạc Thánh Tuyết kinh ngạc lên tiếng

“Tuyệt nhi yên tâm tuy phụ hoàng rời khỏi đây...” Mạc Huệ Đình dừng lại quay sang nhìn Dinh Hạo, giọng điệu đe dọa “...nhưng nếu có kẻ nào bắt nạt nữ nhi, phụ hoàng sẽ không tha cho hắn”

“ực! ực!!!” Dinh Hạo bất ngờ bị sặc, hắn đặt ly trà xuống. Mím cười nhìn Mạc Huệ Đình.

Có phải hắn quá đa nghi, nếu không tại sao hắn cảm thấy người mà “nhạc phụ” ám chỉ chính là hắn.

” Nhạc phụ! chính sự là quan trọng, công chúa ở đây đã có ta chăm sóc, người yên tâm mà về đi” Dinh Hạo nghe thấy Mạc Huệ Đình sắp đi trong lòng lại rất vui, tốt nhất đi không bao giờ trở lại càng tốt.

“nghe thấy trẫm sắp rời khỏi đây, Hạo vương người rất vui thì phải” Mạc Huệ Đình quay sang mỉm cười nhìn Dinh Hạo.

“làm gì..có...” Dinh Hạo miễn cưỡng lên tiếng, hần cảm thấy nhạc phụ của hần khi cười lên còn đáng sợ hơn bình thường.

Không khí có phần hơi kỳ quặc, nhưng cũng may lúc này có người vào giải vây.

“hoàng thượng! xe ngựa đã chuẩn bị xong có thể lên đường” Phong Thành từ bên ngoài hối hả chạy vào.

“trẫm biết rồi”

“Tuyệt Nhi! Phụ hoàng đi đây” Mạc Huệ Đình đứng dậy rời khỏi ghế.

“phụ hoàng! Để nhi thân tiễn người” Mạc Thánh Tuyết cũng đứng dậy, nhưng chỉ vừa nhắc người lên thì Mạc Huệ Đình đã lên tiếng cản lại.

“bên ngoài khá lạnh nữ nhi không cần ra tiễn”

Mạc Huệ Đình đi ra cửa thì phát hiện Dinh Hạo đang đi theo sau hần, liền quay lưng lại nhìn hần, lạnh lùng lên tiếng:

“người đi đâu”

“về phòng” Dinh Hạo thản nhiên trả lời.

Hần không hiểu Mạc Huệ Đình có ý gì, người đi rồi thì hần về phòng còn ở đây làm gì, hay muốn hần tiễn ra ngoài, nhưng vừa rồi ai nói thời tiết bên ngoài khá lạnh không cần ra tiễn.

“tối nay người không phải về phòng” Mạc Huệ Đình vỗ nhẹ vai Dinh Hạo, mỉm cười lên tiếng.

“tại sao” Dinh Hạo càng khó khó hiểu

“vì người...tối nay sẽ ngủ lại đây”

Mọi người đều lặng yên, ý tứ trong lời nói của Mạc Huệ Đình họ đương nhiên nghe ra, không tránh khỏi đỏ mặt cúi đầu.

Trong phòng trở nên yên lặng, hai người ngồi ở một góc không ai nói lời nào. Không khí càng trở nên kì lạ ngột ngạt, cần phải có người lên tiếng phá vỡ đi bầu không khí này.

“Khúc nhạc lần trước....công chúa đàn rất hay” Dinh Hạo liếc nhìn cây đàn đặt cạnh cửa sổ, hần còn nhớ rõ lần đầu tiên hần nghe nàng đàn, tiếng đàn đã cuốn hút hần như thế nào.

“lần trước...” Mạc Thánh Tuyết từng thờ một lúc, liền nhớ ra chuyện ngày hôm đó.

Hai người phối hợp rất ăn ý, nàng cảm giác như đã tìm thấy một tri kỷ, chỉ không ngờ đến người đó lại là người mà trước giờ nàng luôn chán ghét.

“vương gia chê cười, Thánh Tuyết còn phải học ở vương gia rất nhiều”

“học ở ta...” Dinh Hạo kinh ngạc nhìn nàng.

“tiếng đàn của vương gia mới tuyệt diệu, Thánh Tuyết tự thấy không bằng, khúc nhạc đó rất hay, không biết người có thể dạy cho Thánh Tuyết”

Nếu số phận nàng không thể thay đổi buộc phải gắn với hần, thì nàng đành chịu vậy.

“nếu công chúa muốn ta sẽ dạy cho nàng”

.....

Chẳng mấy chốc từ trong phòng lại vọng ra âm thanh của tiếng nhạc du dương, cảm tiêu cùng hòa quyện vào nhau, khiến cho đêm đen cô quạnh, lạnh lẽo trở nên ấm áp hơn.

Từ ngoài cửa nhìn vào cảnh tượng bên trong như cõi thần tiên. Dinh Hạo anh tuần phong nhã đứng sau MạcThánh Tuyết , còn nàng thì xinh đẹp dịu dàng ngồi khải đàn. Như một đôi kim đồng ngọc nữ trời đất tạo một đôi.

Một nam tử tuần tú tà mị, đứng trên cao nhìn xuống cảnh tượng trước mặt, toàn thân toát lên khí tức ghen hờn tà ác. Lạc Tư Doanh xiết chặt cây quạt trong tay hắn, gần như muốn bóp nát.

Nam tử bên cạnh Lạc Tư Doanh, vỗ nhẹ vào vai hắn thở dài lên tiếng:

“Tư Doanh! Chúng ta về thôi”

Dưỡng tâm điện- Lăng Thiên quốc.

Trước mặt là Lăng Thiên Thần và các đại thần trong triều đang bàn quốc sự, từ người một tiến lên trước bẩm báo tình hình gần đây... nào là hạn hán, lũ lụt, tăng lương thực cho quân đội.

“Phổ Tạng vừa có một trận bão tuyết, nên Tể tướng sẽ hồi kinh trễ vài ngày”

“các người lui đi” Lăng Thiên Thần lấy tay xoa trán, dáng vẻ rất mệt mỏi.

“chúng thần xin cáo lui” Tất cả quan lại trong triều đều quỳ xuống hành lễ, rồi lần lượt rời khỏi Dưỡng Tâm điện.

Lăng Thiên Thần lướt nhìn hai chồng tấu chương chất cao trước mặt, hình bộ, lại bộ, còn có những tin tức từ biên cương tất cả đều nằm trên bàn.

Hắn tùy tiện rút ra một tấu chương nhưng vừa mở ra xem chưa đọc gì, đã chán nản ném lại bàn, dựa lưng ra sau ghế, nhắm mắt lại thì Quế công công đi vào.

“tham kiến hoàng thượng”

Lăng Thiên Thần vẫn bộ dáng cũ, lười biếng lên tiếng:

“có chuyện gì”

“Hạo vương muốn xin vào yết kiến”

“nói hắn, trẫm đang rất bận không muốn gặp” Lăng Thiên Thần mở mắt ra, cầm lấy tấu chương khi nãy lên, tiếp tục xem.

“nhưng mà...” Quế công công dừng lại ngẩn mặt lên nhìn Lăng Thiên Thần.

“Hạo vương muốn mời người đánh cờ ”

Lăng Thiên Thần kinh ngạc ngẩn đầu lên, mắt nhìn sáng rõ.

Dưỡng Tâm điện- nhiều canh giờ trôi qua

Bầu trời bắt đầu chuyển sang đêm, khí trời càng se lạnh. Mặc dù trong phòng có lò than nhưng vẫn không thể xua tan cái lạnh bên ngoài, Dinh Hạo nhìn ra cửa sổ mà toàn thân phát run, hắn vừa định ngồi dậy đóng cửa sổ thì Quế công công lên tiếng cản lại.

“vương gia! Để cho lão nô”

Dinh Hạo khấp người lạnh run nhìn Quế công công, hai tay không ngừng xoa xoa vào nhau, miệng lưỡi lắp bắp.

“Phù..! thật là lạnh, Quế công công, bây giờ là canh mấy”

“khoảng canh Dậu”

Cái rét bên ngoài lại không ảnh hưởng gì đến Lăng Thiên Thần, dáng ngồi vẫn vững bàn thạch, ổn như thái sơn, khác cái là vẻ mặt không hề thản nhiên như mọi khi, hai mắt hừng ánh lửa dán chặt lên bàn cờ, cho tới khi Đinh Hạo lên tiếng thì trên gương mặt Lăng Thiên Thần mới có chút biểu cảm.

“cách..!!” Đinh Hạo đặt quân cần trên tay xuống bàn, rồi rục rịch hai chân.

“phụ hoàng! nhi thần xin cáo lui” Đinh Hạo khéo miệng nhếch lên, từ từ nhích người dậy, cảm giác hai chân như tê cứng, có phần không vững.

Lăng Thiên Thần mặt đầy hắc tuyết, hần thua, điều này không thể nào chấp nhận, hần chưa bao giờ thua ai cũng chưa từng có người nào khiến hần thảm bại như hôm nay, bảy ván không thắng được một ván thật quá mất mặt mũi, còn đâu mặt mũi của quân vương một quốc.

Nhưng tên nhóc này thắng rồi lại muốn bỏ đi, không cho hần một cơ hội để gỡ lại, càng không thể được.

“Trẫm cho người đi sao, ngồi xuống, tiếp tục chơi” Lăng Thiên Thần bắt đầu phát câu.

“Phụ hoàng! người quên rồi sao, chính người nói đánh xong ván này, thì nhi thần có thể xuất cung” Đinh Hạo mỉm cười nhìn Lăng Thiên Thần

Sau đó quay sang nhìn Quế công công nói tiếp:

“nếu người không nhớ thì có thể hỏi Quế công công”

Quế công công vừa nghe nhắc đến tên lão, liền giựt mình gục đầu xuống, không dám nhìn thẳng Lăng Thiên Thần, trong bụng thầm mắng Đinh Hạo, tự dưng lôi lão vào làm gì.

Nếu lão nói có, tin chắc đầu lão lập tức dọn nhà gấp không cần xin phép, lão sẽ không có cơ hội nhìn thấy bình minh tươi đẹp ngày mai. Còn nói không, chắc chắn cũng khó sống với Hạo vương. Lớn nhỏ hai người này, lão đều không thể chọc vào, tốt nhất giữ im lặng.

Bầu không khí lại trở nên rất kỳ quặc...

“vậy nhi thần cáo lui” Đinh Hạo mỉm cười cúi người hành lễ với Lăng Thiên Thần, rồi đi thẳng ra cửa nhưng đi chưa tới mười bước thì...

“có yêu cầu gì, mau nói” Lăng Thiên Thần bực bội lên tiếng.

Lăng Thiên Thần biết chắc chắn tên nhóc này hôm nay đến đây là có ý đồ, Vô sự không lên Tam Bảo điện, đáng lý hần phải nhận ra điều này từ sớm, nhưng đáng tiếc quá muộn.

Đinh Hạo hần đã đợi rất lâu, cuối cùng thì thời khắc này cũng đến. Hần dừng lại, khéo miệng nhếch lên mỉm cười, quay đầu lại nhìn Lăng Thiên Thần.

“muốn nhi thần ở lại, chỉ cần phụ hoàng đáp ứng nhi thần một việc”

“việc gì...” Lăng Thiên Thần nôn nóng lên tiếng.

Chiêu Dương cung

Đông Phương Phu khuê đang mặc phục thay y phục. chuẩn bị lên giường thì bên ngoài truyền đến.

“tham kiến hoàng thượng” Tú nương lập quỳ xuống hành lễ, rồi lùi ra bên ngoài đứng chờ.

Đông Phương Phu khuê khoác lên một chiếc hoàng bào đi ra ngoài, thì nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Lăng Thiên Thần, không biết ai lại chọc đến hần đây, năng thở dài

“Thiên Thần! là ai đã chọc giận chàng”

Nhưng Lăng Thiên Thần lại không trả lời, liên tục uống hết tách trà này đến tách trà khác cũng không hết tức giận, Đông Phương Phu khuê đành quay sang hỏi Quế công công bên cạnh.

“Quế công công đã xảy là chuyện gì, sao hoàng thượng lại giận như vậy”

Quế công công lúc đầu có hơi do dự nhưng rồi cũng chịu mở miệng:

“là Hạo vương”

“Hàn nhi lại gây ra chuyện gì” Đông Phương Phu khuê lo lắng lên tiếng.

Quế công công thấy vẻ mặt lo lắng của hoàng hậu, vội nói tiếp: “hôm nay Hạo vương mời hoàng thượng đánh cờ, nhưng...”

Lão dừng lại nhìn Lăng Thiên Thần, không biết có nên nói ra sự thật đáng buồn hay không, nhưng cuối cùng vẫn là nên nói : “nhưng mà tám ván liên tiếp hoàng thượng đều thua”.

Khóe môi của Lăng Thiên Thần hơi giựt giựt , liếc xéo Quế công công nhiều chuyện, nhưng mà..

“đáng chết! ” ván cuối cùng Lăng Thiên Thần hấn vẫn thua trong tay tên tiểu tử đó.

Đông Phương Phu khuê mỉm cười, không biết từ khi nào Hàn nhi của nàng lại lợi hại như vậy, khiến cho vị hoàng đế cao cao tại thượng như phu quân nàng thành ra cái bộ dạng này, thì quả không có mấy người, không hiểu sao nàng lại có chút cảm giác thành tựu của người mẫu thân.

“Thiên Thần! chàng giận vì chuyện này sao” Đông Phương Phu khuê mỉm cười nhìn Lăng Thiên Thần.

“nàng nghĩ trượng phu nàng nhỏ nhon vậy sao” Lăng Thiên Thần có chút không phục, hấn tuy có hơi tự cao nhưng không phải là người không hiểu lý lẽ, tài nghệ không bằng người thì không trách được ai.

“vậy còn chuyện gì”

“là...” Lăng Thiên Thần vừa định nói nhưng lời vừa ra cửa miệng lại im lại.

Hấn cảm thấy không nói ra sự tình thì hơn, thua tám ván liên tiếp đã quá mất mặt rồi, nếu còn cho nàng biết sự thật là hấn bị Hàn nhi của nàng, lừa đưa vào bẫy, thì hình tượng một phu quân thông minh tài tuấn trong lòng nàng chắc chắn sẽ không còn.

Sáng hôm sau - Đại lao hình bộ

Nhà lao cũ kỹ, dơ bẩn bốn phía đều nồng nặc mùi ẩm mốc. Mặc dù là ban ngày nhưng ánh sáng lại không thể nào xuyên qua khỏi bức tường cao và cánh cổng lớn của đại lao, bên trong vẫn là một mảng tối đen, thỉnh thoảng vang lên những tiếng than nức nở cùng tiếng khóc thảm thiết của các tù nhân bên cạnh. Cảnh tượng lạnh lùng mà sở tóc gáy.

Một nam tử bạch y đáng vẻ thư sinh, nhưng trên mặt mơ hồ có thể nhìn ra được những vết bầm xanh tím do thương tích để lại. Hấn đang cầm cúi dọn thức ăn đặt lên bàn.

Phiêu Phiêu được Nhất Phi đỡ lại bàn, nhìn đáng vẻ tiêu tụy của Nhất Phi nàng cảm thấy nhói đau:

“chàng không cần ngày nào cũng phải vào đây với thiếp”

“nàng và con ở đây thì ta có thể đi đâu nữa chứ”

Nhất Nhi mỉm cười lên tiếng, tay lại đặt lên bụng của Phiêu Phiêu xoa xoa.

“Hạo vương mà cho phép, ta thật muốn dọn vào đây với mẹ con nàng”

“nếu kế hoạch của Hạo vương không thành công” Phiêu Phiêu dừng lại nhìn Nhất Phi

“chàng hãy tìm một cô nương khác mà...”

Phiêu Phiêu chưa nói xong thì Nhất Phi đã đưa tay lên chặn lại.

“ta không cho phép nàng nói chuyện ngu ngốc, nếu không có nàng ta sống còn có ý nghĩa gì”

Hai người mỉm cười nhìn đối phương, ánh mắt đầy nhu tình, nàng cũng như chàng, cả hai đều không thể sống thiếu nhau, điều này Nhất Phi và Phiêu Phiêu đều hiểu rất rõ.

“kết....t...t...!!”

Ánh sáng chói chang từ bên ngoài bất ngờ rọi vào, Nhất Phi và Phiêu Phiêu đều nhìn ra cánh cổng đại lao đang được mở rộng ra, bước vào là Quế công công trên tay cầm một đạo thánh chỉ, đi theo sau lão là vài tên tiểu thái giám và một số sai nha canh giữ đại lao.

Quế công công bước vào, liền đi thẳng đến căn phòng đang giam giữ Phiêu Phiêu.

“phiêu phiêu tiếp chỉ...”

Nhất Phi và Phiêu Phiêu lập tức bước ra khỏi đại lao, quỳ xuống nghe tuyên đọc thánh chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Lăng Thiên quốc ta xưa nay lấy đức trị nhân, Trẫm niệm tình Phiêu Phiêu đang mang thai, cũng chưa gây ra tội tình nghiêm trọng, nên tha cho tội chết nhưng trục xuất khỏi Lăng Thiên quốc, suốt đời không được trở về, khâm thử”

“Phiêu Phiêu nhận chỉ..”

Nhất Phi và Phiêu Phiêu cả hai mừng rỡ ôm chặt lấy nhau, những giọt nước mắt hân hoan không ngừng chảy ra.

“đa tạ hoàng thượng...!!”

“đa tạ hoàng thượng...!!”

Quế công công nhìn thấy họ hai người hạnh phúc, trong lòng cũng cảm thấy vui lây, lão đi lại gần Nhất Phi lên lút, nhét vào tay hắn một sấp ngân phiếu, mỉm cười lên tiếng:

“đây là Hạo vương cho hai người, tìm nơi nào đó mà bắt đầu lại, đừng quay lại đây nữa”

“công công! Không biết vương gia giờ ở đâu, phu thê chúng tôi muốn đến tạ ơn người” Phiêu Phiêu lên tiếng, trên mặt vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt hạnh phúc.

“không cần, sáng sớm Hạo vương đã đến Quế Nam, giờ các người dù có đi cũng sẽ không gặp được người”

Tây sương Phòng- về đêm.

Mạc Thánh Tuyết đang đứng tựa cửa, nàng cũng không hiểu mình đứng đây để làm gì, hắn có đến hay không có liên quan vì nàng, nếu không phải hôm qua hắn hứa sẽ dạy nàng khảy khúc nhạc đó, nàng cũng sẽ không ra đây đợi hắn.

Mạc Thánh Tuyết tự tạo cho mình một lý do vì hành động ngu ngốc này, nàng không muốn thừa nhận tình cảm của nàng giành cho Dinh Hạo bắt đầu đã có sự thay đổi.

“cộp...cộp...!!!”

Từ xa nàng nghe có tiếng bước chân đi tới, trong lòng liền nhóm lên ngọn lửa vui mừng không tên, nhưng khi nhận ra đó là Hạ Lan, có một chút hụt hẫng, nụ cười cũng lịm tắt.

“công chúa! Người lại đợi vương gia”

Không như lần trước Mạc Thánh Tuyết không bác bỏ lời của Hạ Lan, nhưng cũng không thừa nhận.

“người không cần đợi, vương gia sẽ không tới đâu”

“tại sao...” Mạc Thánh Tuyết cũng không ngờ nàng lại hỏi ra câu này, nhưng lời đã nói ra không thể thu lại

“nghe đâu là đến Quế Nam đón hoàng thái hậu”

Hắn đi tại sao không nói cho nàng một tiếng, nhưng nàng lấy tư cách gì quản hắn chứ, Mạc Thánh Tuyết mỉm cười cho những suy nghĩ ngớ ngẩn này của chính nàng.

Núi Bạch Liên -Quế Nam

Mặt trời lên tới đỉnh đầu, ánh nắng càng chói chang, lại thêm thời tiết đang rất nóng. Khiến mồ hôi họ từng lớp từng lớp chảy không ngừng.

Bên dưới một đám người đang cực lực làm việc, nam thì cuốc đất nữ thì gieo hạt, cảnh tượng rất yên bình, bỗng...

“mệt rồi, ta không làm nữa”

Tiểu lục trán đổ đầm đìa mồ hôi, quăng cây cuốc xuống đất, rồi ngồi phịch xuống đất, tháo nón rơm trên đầu ra làm quạt.

“sắp xong rồi, ráng đi” Đỗ Bình đang cuốc đất kế bên, dừng lại nhìn Tiểu lục lên tiếng.

“có làm thì một mình ngươi làm đi, ta không làm nữa” Tiểu lục tức giận quay sang quát Đỗ Bình.

Đương nhiên lời vừa rồi của Tiểu lục đã chọc giận đến một người nào đó rồi, theo sau là tiếng nói chua cay của một nữ nhân vang lên.

“công việc của hai người sao bắt một mình phu quân ta làm” Đỗ Nương đang gieo hạt kế bên, nghe vậy liền đặt cái thúng trên tay xuống, quay sang trừng mắt nhìn Tiểu lục

“không sao! Nếu hần mệt thì cứ để hần nghỉ đi” Đỗ Bình mỉm cười nhìn thê tử.

“từ sáng giờ toàn là chúng ta làm, hần có làm gì đâu mà kêu mệt” Dương thị một bên đang gieo hạt, liếc mắt sang nhìn phía mọi người.

“tránh ra...!!”

“tránh ra...!!”

Từ xa Dương Chính đang ghánh theo hai thùng to, không biết bên trong chứa thứ gì mà đám người Tiểu lục phải nín thở, bịt mũi. Nhường đường cho hần đi qua.

“hôi quá đi” Tiểu lục là người đầu tiên lên tiếng.

“umm...thật hôi, không biết họ ăn thứ gì, mà hôi như vậy” Đỗ Bình bịt mũi liếc nhìn thứ trong thùng.

“những người đó ăn rồi rãnh rồi cứ đi hằm xí...tướng công, để thiếp phụ chàng”

Dương Thị bất bình thay phu quân lên tiếng, nhưng vẫn là nín thở bịt mũi không dám đến gần hai thùng phân.

Dương Chính quay sang mỉm cười nhìn thê tử, phu xướng phụ tùy vợ chồng đồng lòng, cảnh tượng thật khiến cho người người ngưỡng mộ.

“tiểu lục! sao còn đứng đó” Đỗ nương khó chịu nhìn Tiểu lục.

“bẩn như vậy, ta không làm đâu” Tiểu lục tử bịt mũi lắc đầu liên tục.

“tất cả cũng là lỗi của ngươi, còn đứng, không chịu giúp một tay”

Dương thị ngẫm nghĩ lại hoàng cảnh của mọi người lại bực tức trong lòng, quay sang quát mắng Tiểu lục.

“đúng vậy! nếu ngươi không đi trộm gà của người ta, đâu có chuyện gì xảy ra” Đỗ nương cũng hòa theo Dương thị trách cứ tiểu lục.

“các ngươi còn trách ta, chính các ngươi một mực bắt ta đi còn gì”

Tiểu lục tử đương nhiên là không phục, tất cả cũng không phải là điều hần muốn, lớn tiếng cãi lại.

“nhưng thiếu gì chỗ ngươi không đi, lại nhào vào ổ thổ phỉ mà trộm gà” Dương Thị lắc đầu nhìn Tiểu lục.

“các ngươi không phải cũng chạy theo ta còn gì, sao chỉ đổ lỗi mình ta”

Tiểu lục tử bực tức xoay người ra chỗ khác bày ra một bộ mặt oan uất, lúc ăn ngon không nói gì, lúc có chuyện lại lỗi hần ra. Hần bấy giờ mới hiểu vì sao người ta thường hay đem nữ nhân và tiểu nhân gộp mà nói chung, vì họ đều không nói lý lẽ.

“các người đừng có cãi nhau nữa, nếu không, chưa nay tất cả sẽ không có cơm ăn” Dương Chính thở dài, tại sao họ lại thích cãi nhau như vậy, việc thì lại không chịu làm.

Những lời này của Dương Chính quả rất có tác dụng, nói xong ai cũng bắt đầu rục rịch.

Mọi người đều bước qua phụ một tay làm cho xong việc đang dở, riêng chỉ có Tiểu lục vẫn bất động tại chỗ, còn lớn tiếng vỗ ngực xưng tên.

“ta không làm, tên trộm ngựa đó các người sợ hấn, chứ ta không sợ, hấn mà xuất hiện ta sẽ”

Từ xa một đôi nam nữ tử đi tới, trên tay cầm theo một thùng thức ăn. Đường Liệt vừa đi tới liền nghe thấy những lời của Tiểu lục, sắc mặt liền đen lại.

“Tú Cầm hấn lợi hại như vậy, muội không cần mang cơm qua cho hấn” Đường Liệt trừng mắt nhìn Tiểu lục.

“tên trộm ngựa kia! Người đứng là vô ơn, trước đây ở trấn An Bình người trộm của ta cả một xe ngựa, ta không tính toán với người, nhưng ta chỉ mới chạm tới cọng lông gà của người, lại giam ta ở cái nơi hoang vu hẻo lánh này” Tiểu lục quay lưng lại lớn tiếng vừa mắng vừa chửi Đường Liệt không tiếc lời.

“nếu ta không nghĩ ơn xưa, thì người nghĩ mình còn mạng đứng đây lải nhải sao”

Thật sự thì ngoài việc bị giam giữ ở nơi hẻo lánh này, thì Đường Liệt cũng không đối xử quá tệ với họ, ít nhất ngày nào Tú Cầm cũng đều mang thức ăn đến, không để họ đói chết như vậy đã là quá tốt rồi.

Chỉ trách bản thân họ, trong lúc người ta đang bàn đại sự lại chạy vào, người ta không giết người diệt khẩu đã là may phước lắm rồi, còn đòi hỏi gì hơn.

“mọi người qua đây ăn đi, rồi làm tiếp” Tú Cầm sau khi bày thức ăn lên bàn ra liền mời mọi người đến ăn.

“chúng ta qua đó đi”

“ừ...!!”

Mọi người Đỗ Bình, Dương Chính, Đỗ nương và Dương thị đều đi vào đình nhưng đến khi Tiểu Lục thì lại bị Đường Liệt cản lại.

“người đi đâu”

“qua đó ăn” Tiểu lục bình thản lên tiếng

“ta đã nói trước đây, người nào làm việc thì mới được ăn, người có làm việc sao” Đường Liệt mỉm cười nhìn Tiểu lục

“tên trộm ngựa...người...” Tiểu lục tức giận chỉ tay vào người Đường Liệt

“Tiểu lục! người qua đây đi” Tú Cầm mặc kệ Đường Liệt một mực vẫn kéo Tiểu lục vào trong đình, gấp thức ăn cho hấn.

“Tú Cầm! nàng...” Đường Liệt tức giận xoay người bỏ đi

Nàng còn nhớ lúc đó ở trấn An Bình, Hạo vương đã cứu nàng như thế nào, suốt đời này nàng sẽ không quên, Tiểu lục lại là người của Hạo vương đương nhiên nàng sẽ phải đối tốt với hấn.

Tùng trúc sơn trang.

Trong một gian phòng sáng đèn, ban đêm yên tĩnh nhưng trong phòng lại liên tục phát ra những tiếng động lạ. Trong phòng ngoài hai người đang bất tỉnh nhân sự ra, thì chỉ còn có hai gã hắc y nhân.

“boang...boang...!!!”

“người...nhẹ tay thôi” Hắc y nhân thứ nhất giựt mình, nhìn ra cửa sợ có người lại nghe thấy, nhưng rất may bên ngoài không có ai.

“biết rồi ”

“có cần đem theo cả lão già này theo” hắc y nhân thứ hai nhìn ông lão trước mặt, đắn đo suy nghĩ, rồi quay sang nhìn hắc y nhân thứ nhất.

“thiếu gia dặn chỉ cần bắt một mình bà lão này”

“nhưng lão già này đã nhìn thấy chúng ta”

“vậy đem cả lão đi cùng”

*****hết chương 23*****

24. Chương 24: Hoàng Thái Hậu Bị Bắt Cóc

Chương 24: Hoàng thái hậu bị bắt cóc

Dinh Hạo nhìn đám người phía sau mà thở dài lắc đầu, ban đầu hắn chỉ đồng ý dắt theo mỗi một “cô vợ hung dữ”, nhưng bây giờ nhìn xem theo sau hắn là cả một “đại gia đình”, như vậy thì khi nào họ mới tới đây, chưa nói đến họ đang bị kẹt ở đây giữa nơi hoang vu hẻo lánh.

Xe ngựa của họ đang trên đường đến Quê Nam, bỗng dừng giữa đường lại trở chứng, lao thẳng vào khu rừng rậm này, cây cối um tùm, sương mù dày đặc đến nỗi khó phân biệt được ngày đêm.

“người đang nhìn gì” Minh Ngọc Tuấn hiểu kỳ, nhìn theo hướng Dinh Hạo đang nhìn.

“Minh thiếu gia! Bỗng vương không nghĩ người nhanh như vậy đã nhớ bốn vương, một bước không rời” Dinh Hạo hắn khó khăn mới thoát khỏi đám ồn ào bọn họ có một phút yên tĩnh lại bị tên này phá đám.

“người đứng đó mà mơ đi” Minh Ngọc Tuấn mỉm cười với Dinh Hạo rồi xoay người chen lên trước.

“Á..!!!” Từ phía sau một giọng nữ vang lên, kinh động cả tất cả mọi người.

“Phi Yến! có chuyện gì ” Lăng Thiên Từ giật mình xoay lưng lại, liền nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi của Tư Mã Phi Yến.

“chỉ là một cành cây khô, có cần hét lên như vậy” Nhan Song Song dùng chân hất cành cây đang trên chân của Tư Mã Phi Yến, rồi đi tiếp.

Lúc này Tư Mã Phi Yến mới dám mở mắt ra, nhìn vật dưới chân mình, sau khi biết vật vừa rơi trên chân chỉ là một cành cây khô thì mới thở phào.

“Vương gia! ta thấy cứ đi như vậy không phải cách ” Mộ Dung Vân Tịnh ở phía sau dừng lại lên tiếng.

“Vệ Tổng quản đã đi bao lâu ” Dinh Hạo vừa lên tiếng hỏi Mộ Dung Vân Tịnh thì Vệ Phong đứng lúc xuất hiện.

Vệ Phong từ trên cao phi thân xuống, liền đi thẳng đến chỗ Dinh Hạo: “Vương gia! Nô tài đã xem xét hoàn cảnh xung quanh, nơi này giống như một mê cung”

“chẳng lẽ không tìm được đường ra” Lăng Thiên Phong nóng vội ngắt ngang lời Vệ Phong.

Lăng Thiên Phong hắn có chuyện cần đến Quê Nam giải quyết, đúng lúc Dinh Hạo cũng đi Quê Nam nên mới cùng lên đường, không ngờ đến lại bị mắc kẹt ở đây, công sự của hắn rồi sẽ ra sao.

“trời đã tối thật khó mà xác định phương hướng, theo nô tài mọi chuyện để sáng mai”

Sương mù giăng phủ cây cối u tùm, họ lại không biết đường ra nếu còn tiếp tục không biết điều gì đang chờ đợi phía trước, tốt nhất làm theo lời Vệ Phong tới tối sáng mai. Dinh Hạo đứng dậy nhìn mọi người lên tiếng.

“không còn cách nào khác, đêm nay chúng ta phải qua đêm tại đây, mọi người nghỉ ngơi đi”

.....

Cách đó không xa-bên ngoài khu rừng.

“chúng ta có ra tay không” Hắc y nhân thứ nhất nhìn hắc y nhân thứ hai

“rừng Tử Trúc...ngươi muốn chết sao, có nghe ai nói vào rừng Tử Trúc có thể ra không” Hắc y nhân thứ hai gắt gỏng trả lời.

“nhưng còn” Hắc y nhân thứ nhất vừa lên tiếng đã bị ngắt ngang.

“nhưng nhị gì nữa, cũng tại con ngựa chết toi đó, khi không lại chạy rừng làm hỏng cả kế hoạch của chúng ta”

“vậy chúng ta làm sao” Hắc y nhân thứ nhất ngơ ngác nhìn đồng bọn

“còn làm sao nữa, rút lui..”

Một ngày nữa lại trôi qua.

Dinh Hạo còn đang say ngủ, lại bị đánh thức bởi âm thanh náo nhiệt xung quanh. Lật người ngồi dậy thì liền nhìn thấy cảnh tượng...

“Song song! Để ta giúp muội” Minh Ngọc Tuấn giành lấy thanh kiếm từ tay Nhan Song Song giúp cô nàng lau chùi tỳ mỹ đến không còn hạt bụi.

“cám ơn huynh” Nhan Song Song mỉm cười với Minh Ngọc Tuấn.

Dinh Hạo đảo mắt nhìn sang hướng diện Nhan Song Song thì bắt gặp một đôi nam nữ khác cũng đang rất tình tứ.

“Yến Nhi! nàng ăn đi tất cả những món nàng thích nhất” Lăng Thiên Từ đưa thức ăn cho Tư Mã Phi Yến, tất cả đều là do hắn sai người chuẩn bị từ trước.

“Thất gia ngươi thật tốt”

Lăng Thiên Phong tuy không bày tỏ thái độ như hai người kia nhưng Mộ Dung Vân Tịnh ở đâu thì hắn như một “hộ hoa sứ giả” kẻ sát không rời.

Mọi người đều có đôi có cặp, tình chàng ý thiếp. Hắn chỉ là ngủ thôi chứ đâu có chết, những tên này thật chán sống rồi. Trước nguy cơ lãnh thổ đang bị nước bạn dòm ngó, Dinh Hạo hắn cần phải bước ra tuyên bố chủ quyền.

Dinh Hạo vừa bước lại gần họ vài bước thì ...

Vệ Phong từ xa đi tới mặt mày phờ phạc, y phục xốc xếch còn dính vài chiếc lá trên vai, có thể nhìn ra suốt cả sáng nay hắn đã vất vả như thế nào, lao thẳng đến Dinh Hạo.

“vương gia! Nô tài đã nhớ ra, nơi này là đâu...”

“là đâu..” Minh Ngọc Tuấn không đợi Vệ Phong nói hết đã bắt ngờ chen ngang.

“rừng Tử Trúc” Vệ tổng quản dừng lại, nhìn mọi người rồi nói tiếp.

“mấy năm trước nô tài cùng một số ám vệ đi lạc vào đây, nhưng nhờ có một ông lão dẫn ra”

“vệ tổng quản chắc ngươi phải nhớ đường ra” Mộ Dung Vân Tịnh bình thản lên tiếng

“thật xấu hổ nhiều năm như vậy... vả lại khi nô tài chỉ đi theo sau lưng ông lão, nên không để ý đường ra”

“chẳng lẽ, không còn cách nào ra khỏi đây” Lăng Thiên Phong lên tiếng

“nô tài còn nhớ khi đó lão ông từng nói, cứ đi theo hướng Nam là có thể ra khỏi rừng Tử Trúc”

“nói cũng bằng thừa, ngay cả mặt trời còn không thấy, làm gì xác định được phương hướng” Lăng Thiên Từ mỉm cười khinh thường nhìn Vệ Phong.

“vậy phải thử đã” Minh Ngọc Tuấn lên tiếng

“ý người là.. ” Lăng Thiên Từghì hoặc nhìn Minh Ngọc Tuấn

Minh Ngọc Tuấn mỉm cười nhìn mọi người, rồi phi thân lên vung đao chặt đứt tất cả những cành cây, nhưng....

Chặt mãi vẫn không thể nhìn thấy ánh mặt trời cũng như bầu trời trong xanh, trên mặt đất lại đầy rẫy cành to cành nhỏ chiếm hết cả chỗ.

.....

Một lát sau...

“ta mệt rồi! đến phiên người ” Minh Ngọc Tuấn mệt mỏi dựa lưng vào một thân cây to, thở hồng hộc nhìn Dinh Hạo.

Dinh Hạo khoe miệng nhếch lên nhìn hắn: “đi hướng này”

Trước những ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Dinh Hạo xoay lưng bước đi, nhưng lại bị Lăng Thiên Phong kéo lại.

“ngũ đệ! sao lại chọn hướng này”

Cây cối nhiều như vậy dù có tất cả bọn họ gộp sức lại cả ngày cũng chưa chắc chặt xong, nhưng nhờ có Minh Ngọc Tuấn vừa rồi giúp Dinh Hạo hắn nhận ra.

“vì cây bên này có nhiều lá hơn” Lăng Thiên Hàn giọng điệu bông đùa, cầm một cành cây vừa bị chặt lên đưa cho Lăng Thiên Phong.

“đệ đang đùa với huynh” Lăng Thiên Phong tức giận lên tiếng, không nghĩ đến trong lúc mọi người đang nghiêm túc thì “Lăng Thiên Hàn” lại có tâm trí chơi đùa.

Một giọng nói trong trẻo vang lên và mọi người đều ngược nhìn.

“vì hướng nam thường có ánh nắng và mưa hơn những hướng khác, nên cành lá sẽ um tùm và nhiều hơn, lời vương gia không phải đùa ” Mộ Dung Vân Tĩnh bình thản lên tiếng, ánh mắt lại không rời khỏi người Dinh Hạo.

“chẳng hạn như cành cây mọc ở hướng bắc này” Mộ Dung Vân Tĩnh bẻ một cành cây khác lên tiếp tục giải thích cho mọi người.

“phải ha...!! biểu tỷ thật giỏi...” .Tư Mã Phi Yến nhìn cành cây trên tay biểu tỷ, rồi hớn hờ lên tiếng

Sau khi nghe Mộ Dung Vân Tĩnh giải thích xong, thì mọi người đều tin tưởng mà theo sau Dinh Hạo, riêng chỉ có một người vẫn đứng đó không hề nhúc nhích.

“Hạo vương khôn kiếp...người giỏi lắm...” Minh Ngọc Tuấn không ngừng chửi rủa Dinh Hạo.

Nhan Song Song quay lưng lại nhìn thấy Minh Ngọc Tuấn vẫn còn đang đứng yên bất động, có chút nóng vội :“Minh công tử! không đi sao”

“he he...! đương nhiên đi”

Minh Ngọc Tuấn luống cuống chạy theo sau Nhan Song Song.

Hai canh giờ trôi qua.

“ngũ ca! có phải huynh đoán sai rồi không” Lăng Thiên Từ trán đầm mồ hôi nhìn Dinh Hạo

“phải! Vương gia sao lâu như vậy còn chưa ra” Tư Mã Phi Yến tay chân bủn rủn, sắc mặt ửng hồng cũng nhìn Dinh Hạo

“ngay từ đầu chúng ta không nên đi theo hắn, tên Hạo vương này không đáng tin mà” Minh Ngọc Tuấn khó chịu lên tiếng

“Minh thiếu gia! vậy sao ngươi không tự tìm đường ra” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Minh Ngọc Tuấn

“sợ người chắc, tránh ra” Minh Ngọc Tuấn khó chịu lên tiếng, bộ dáng tức giận đẩy người trước mặt ra, nhưng...

“Á...!”

Tiếng kêu thất thanh của một nam nhân vang lên, khi mọi người xung quanh kịp nhận ra thì Lăng Thiên Từ đã bị té ngã xuống dưới.

“tùm...mmm!!!

Tiếp theo sau là âm thanh của tiếng nước bị va đập.

Mọi người vội vàng chạy lên trước, vén những lá cây che chắn trước mặt ra, liền nhìn thấy Lăng Thiên Từ đang hít vạt lộn trong nước, nhưng tập trung của họ lúc này lại không phải trên người hắn, mà là khối khun khút bốc lên trên cao từ những mái nhà, tiếng trẻ con nô đùa và tiếng hát cũng những thôn phụ xung quanh.

Đám người của Dinh Hạo sau khi vào trong làng thì được những ngư dân xung quanh cho mượn y phục thay, tất cả đang quây quần bên đống lửa, vừa chờ đợi y phục khô vừa nghe bàn chuyện thiên hạ.

“các vị không phải người ở đây” lão ông lướt nhìn từng người một chậm chậm lên tiếng.

“chúng tôi đến từ kinh thành”

“thảo nào...” ông lão mỉm cười gật đầu, dù không nhìn y phục trên sào, chỉ cần nhìn dung mạo của họ cũng đã biết họ không phải người tầm thường

“lão ông! đây là nơi nào” Mộ Dung Vân Tịnh lên tiếng

“là huyện Vĩnh Liên”

“ở đây cách Quế Nam bao xa” Lăng Thiên Phong gấp rút lên tiếng, đây mới là điều hắn bận tâm lúc này.

“qua hết con sông trước mặt là tới” ông lão vừa nói vừa chỉ tay ra cửa.

“mọi người ở đây đều là ngư dân” Dinh Hạo nghi hoặc nhìn ông lão.

Nhìn cảnh vật xung quanh, đúng giống như một làng chài nhưng Dinh Hạo hắn từ lúc vào trong làng, lại không nhìn thấy bất cứ một thanh niên trai tráng nào, chỉ toàn là con nít và những người già, những người này làm sao ra khơi.

“phải! nhưng mấy tháng nay có bão liên tục, đã không còn ai ra khơi, thanh niên trong làng cũng đã bỏ đi hết, giờ đây chỉ còn lại trẻ con và các lão già như chúng tôi”

“vậy cáo vị sinh làm gì để sinh sống ” Vệ Phong lên tiếng.

“tất cả đều là nhờ vào Đường đại hiệp”

“Có phải là Đường Vô Thường đại hiệp” Nhan Song Song bất ngờ lên tiếng.

“cô nương quen với Đường đại hiệp” ông lão hai mắt sáng rỡ, khi nghe có người nhắc đến “đại ân nhân của làng”

“không có! ta chỉ là ngưỡng mộ danh tiếng của Đường đại hiệp”

Thật ra là nàng nghe tin Đường Vô Thường đang ở Quế Nam nên mới xin Lăng Thiên Hàn cho đi theo, mục đích là muốn gặp mặt vị đại hiệp này. Nhưng nếu tự nàng rời khỏi Kinh Thành thì phụ thân sẽ không cho phép, mặc dù xuất thân trong gia đình hào phú nhưng phụ thân rất coi trọng lễ giáo, nên nàng chỉ có thể đi cùng “phu quân”.

Trên đời này chỉ có một lý do duy nhất khiến “một con cọp” hung dữ trở nên ngoan ngoãn nghe lời như “một con mèo con” chỉ có thể là...

Dinh Hạo trong lòng tự giễu, đáng lẽ hắn phải nhận ra từ trước, không hiểu sao trong lòng có chút mất mát.

Minh Ngọc Tuấn bên cạnh như ăn phải một bình dấm chua, khi nghe Nhan Song Song ca ngợi Đường Vô Thường, hắn cũng đã nghe qua danh tính người này, chỉ là một tên trộm có gì đâu mà ca tụng.

Bên ngoài Vệ Phong, Tư Mã Phi Yến và Lăng Thiên Từ đang từ từ đi vào, sắc mặt mọi người đều rất kỳ lạ “biểu tỹ! ta không đi nữa được không” Tư Mã Phi Yến bắt đầu nhõng nhẽo với Mộ Dung Vân Tĩnh

“tại sao! không phải muội nói nhớ gia gia muốn gặp người sao”

“đúng! Muội rất nhớ gia gia nhưng mà...” Tư Mã Phi Yến nhăn nhó lên tiếng nhưng lời nói lại lấp lửng, khiến cho Mộ Dung Vân Tĩnh càng khó nghĩ.

“Yến nhi! Nếu muội không muốn đi, ta sẽ ở lại cùng muội” Lăng Thiên Từ lại bất ngờ cắt ngang.

“Thiên Từ! chúng ta còn chuyện phải giải quyết” Lăng Thiên Phong nghiêm ngắt lên tiếng.

“Vệ tổng quản! Đã xảy ra chuyện gì” Dinh Hạo lạnh lùng lên tiếng, mới nãy họ còn hí hửng theo Vệ Phong đi xung quanh để tìm xe ngựa, sao lại thành bộ dạng này.

“vương gia! nô tài đã đi khắp trong làng nhưng vẫn không tìm được xe ngựa, trong làng chỉ có duy nhất một cỗ xe nhưng trác phi không chịu ” Vệ Phong khó khăn lên tiếng.

“Phi Yến! đã là lúc nào rồi muội còn kén chọn” Mộ Dung Vân Tĩnh nhỏ giọng trách cứ.

.....

Sau khi từ giả ông lão thì đoàn người của Dinh Hạo, bắt đầu lên đường có điều...

Đứng giữa trời nắng chói chang mọi người muôn mặt nhưng chỉ có một vẻ, đều bất động như tượng, ngơ ngàng nhìn cỗ xe mà Vệ Phong nói đến.

“Vệ Tổng quản! cái...cái này...là xe...” Nhan Song Song là người đầu tiên lên tiếng.

“ta là ở lại đây còn hơn” Minh Ngọc Tuấn là người tiếp theo hưởng ứng, hắn đường đường là thiếu trang chủ của Minh Ngọc sơn trang, con trai võ lâm minh chủ nếu để người trong giang hồ nhìn thấy, sau này hắn làm sao hành tẩu giang hồ.

Dinh Hạo có thể hiểu cho tâm trạng của bọn họ vì thật ra cỗ xe mà Vệ Phong nói đến đơn giản chỉ là...

Một chiếc xe bò, còn hơn cả thố, gỗ xe mục nát bánh xe thì xiêu vẹo, còn con bò thì già nua gầy còm, chưa kể đến trên xe lại thoang thoảng mùi thơm “cá mận”, có thể nhận ra đây là phương tiện mà ngư dân trong làng dùng để vận chuyển cá trước đây.

Nhưng biết làm sao họ lúc này không còn lựa chọn, chẳng lẽ lại đi bằng bộ đến Quê Nam, “quân tử” là người biết thời, thuận theo thời thế, cho nên...

“Mọi người lên đường thôi” Dinh Hạo thở dài lên tiếng, rồi xung phong bước lên xe.

Họ dù muốn hay không cũng lần lượt bước lên xe, nhưng lại có người vẫn đứng đó ra vẻ đại thiếu gia.

Dinh Hạo chờ đợi một lúc nhưng Minh Ngọc Tuấn một bước vẫn không nhấc lên, kiên nhẫn của hắn gần như mất sạch: “Minh đại thiếu gia! người rốt cuộc có lên không”

Minh Ngọc Tuấn vẻ mặt nhăn nhó, nhìn Nhan Song Song một lúc rồi cũng bước lên xe. Trong lòng hi vọng trên đường đi sẽ không gặp được những người trong giang hồ, nếu không hắn thật không còn mặt mũi nào.

Cổng thành- Quê Nam.

Không khí phố chợ rất náo nhiệt nhưng cũng không sánh bằng ánh mắt soi mói chỉ trỏ và tiếng xâm xì to nhỏ của dân trong làng.

Đoàn người của Dinh Hạo từ lúc vào thành đã thu hút rất nhiều ánh mắt của người bên đường, một đám người nam thanh nữ tú y phục sang trọng quý phái lại chen chúc trên một chiếc xe bò chở hàng cũ kỹ, hỏi sao họ không chú ý.

“Minh công tử! đã đến Quế Nam không phải ngươi có chuyện cần làm sao, chúng ta cũng nên chia tay tại đây” Dinh Hạo quay sang nhìn mỉm cười nhìn Minh Ngọc Tuấn.

“ta...” Minh Ngọc Tuấn trên mặt lộ ra một chút biểu cảm khó xử.

Hắn vốn dĩ là không có việc gì cần làm, chỉ là muốn bên cạnh Nhan Song Song, tâm tư của hắn mọi người đều nhận ra nhưng có người vẫn giả khờ không biết, nhất quyết làm khó hắn.

Minh Ngọc Tuấn lướt nhìn Nhan Song Song nhưng nàng vẫn vô tư mỉm cười nhìn hắn, chỉ cần nàng lên tiếng thì hắn sẽ “mặt dày” ở lại, nhưng hình như nàng không có ý định đó, hắn chán nản nhảy xuống xe, nhưng lại không biết nên đi đâu.

Dinh Hạo nhìn dáng vẻ khổ não Minh Ngọc Tuấn trong lòng cảm thấy rất thoải mái, miệng bất giác mỉm cười.

“ngũ đệ! Huynh và lục đệ cần đến huyện nha giải quyết một số chuyện, mọi người đi trước đi, ta sẽ đến chỗ hoàng tử mẫu sao ” Lăng Thiên Phong lên tiếng, không đợi Lăng Thiên Từ mở miệng từ chối hắn đã lôi người đi.

“Thiên Từ! đi thôi..”

“biểu tỳ! chúng ta đi thôi, muội thật rất muốn gặp gia gia” Tư Mã Phi Yến lên tiếng hối thúc Mộ Dung Vân Tĩnh.

“vương gia! ta và Phi Yến xin đi trước, hẹn gặp ở Tùng Trúc sơn trang” Mộ Dung Vân Tĩnh vừa xoay người thì Dinh Hạo gọi lại.

“Khoan! Ta sẽ cùng đi với nàng, không phải gia gia đang không khỏe, cháu rể như ta cũng nên đi thăm người” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Mộ Dung Vân Tĩnh, rồi cũng bước đi theo họ.

Dinh Hạo quay lưng lại nhìn Nhan Song Song vẫn còn đứng phía sau: “nàng không đi sao...”

“các người đi đi! Ta cũng có việc phải làm” Nhan Song Song hờ hững lên tiếng chưa đợi Dinh Hạo trả lời đã xoay người chạy đi mất.

Dinh Hạo nhìn theo bóng lưng nàng trong lòng cảm thấy không vui, tám chín phần cũng là tên Đường Vô Thường gì đó, trên đường đi nàng luôn miệng hỏi về gã này, ý đồ của nàng rõ như vậy sao hắn lại không nhận ra, “Đường Vô Thường” ba chữ này hình như hắn đã nghe thấy ở đây.

“vương gia! chúng ta đi thôi”

Mộ Dung gia – Quế Nam

Khi mọi người đặt chân vào cửa lớn Mộ Dung gia thì nhận ra không khí xung quanh rất khác lạ, rất yên lặng, hạ nhân trong phủ cũng không thấy một ai, vắng vẻ bóng người.

“đại tiểu thư! Nhị tiểu thư” Một lão ông già nua, khuôn mặt lo lắng nhìn thấy Mộ Dung Vân Tĩnh liền trở nên tràn trề ánh nắng, hét sức mừng rỡ.

“Ông thúc! Trong phủ đã xảy ra chuyện gì” Mộ Dung Vân Tĩnh thoáng thấy sự lo lắng của Ông thúc, khiến nàng rất bất an.

“tiểu thư! Lão thiên tuế đã mất tích rồi”

“Cái gì! Gia gia mất tích” Tư Mã Phi Yến kinh ngạc hét toán lên.

“từ ngày hôm qua đã không thấy lão thiên tuế , nô tài trong phủ đang đi tìm khắp nơi”

“vẫn chưa có tin tức của gia gia” Mộ Dung Vân Tĩnh lo lắng nhìn Ông thúc

“....” Ông thúc lắc đầu nhìn Mộ Dung Vân Tĩnh

“cộc..! cộc...cộc...!!”

Tiếng bước chân rất dồn dập, mọi người còn nghĩ là nô tài trong phủ mang tin tốt trở về, nên tất cả đều quay nhìn ra cửa , nhưng khi nhận ra người đi vào là Vệ Phong thì có chút thất vọng, có điều về mặt của Vệ Phong lúc này cũng đáng cho họ quan tâm.

“vương gia! có chuyện không hay” Vệ Phong hốt hoảng nhìn Dinh Hạo

“Lại là chuyện gì” Dinh Hạo lên tiếng

“hoàng thái hậu bị bắt cóc”

Hoàng cung Lăng Thiên Quốc.

Lăng Thiên Thần tức giận dùng sức vò nát lá thư trong tay hắn. Đại điện không ai dám nói lời nào.

Lăng Thiên quốc ai cũng biết, Lăng Thiên Thần là một hiếu tử. Bọn cướp này lại ngang nhiên dám động vào mẫu thân hắn thật chán sống.

“phụ hoàng! Chúng ta nên làm sao” Lăng Thiên Lạc lên tiếng.

“cho một ngọn lửa! đốt sạch hang ổ của chúng, không phải được rồi sao” Lăng Thiên Bảo lên tiếng

“huynh biết chúng ở đâu sao” Lăng Thiên Từ liếc nhìn Lăng Thiên Bảo khinh thường lắm bầm

“đúng chỉ có sức trâu” mặc dù lời từ Lăng Thiên Từ rất nhỏ nhưng vẫn lọt vào tay Lăng Thiên Bảo

“đệ nói ai có sức trâu” Lăng Thiên Bảo nắm lấy cổ áo Lăng Thiên Từ đầy giận dữ

“thất đệ không có ý đó” Lăng Thiên Phong lên tiếng ngăn lấy Lăng Thiên Bảo, nhẹ giọng nói tiếp

“lục đệ ! buông thất đệ ấy đi”

“Rầm!!!”

“ra ngoài hết cho trẫm” Lăng Thiên Thần nhìn cảnh náo loạn trước mặt tức giận quát lên.

“ Phụ hoàng...” Lăng Thiên Phong , Lăng Thiên Bảo và cả Lăng Thiên Từ đều quay đầu lại nhìn Lăng Thiên Thần.

“ra ngoài” Lăng Thiên Thần tức giận quát tháo một lần nữa

“ạ! phụ hoàng..”

Dinh Hạo nhìn ra phụ hoàng đang rất giận dữ, nên cũng không muốn nán lại, ngoan ngoãn theo những người khác đi ra khỏi đại điện.

“Thiên Kỳ...Thiên Hàn...hai người ở lại”

Bọn người của Lăng Thiên Lạc dừng lại, lướt nhìn Lăng Thiên Kỳ và Dinh Hạo, trong ánh mắt đầy ghen ghét và sự đố kỵ rồi nhanh chóng rời khỏi “luôn luôn là vậy trong mắt phụ hoàng chỉ có hai người họ”.

“phụ hoàng người đừng giận” Lăng Thiên Kỳ lên tiếng

“không nhắc đến bọn họ nữa ” Lăng Thiên Thần nóng vội lên tiếng

“Thiên Kỳ người cho người chuẩn bị đi, trẫm sẽ đi”

“không! phụ hoàng chúng ta không biết ý đồ của bọn cướp là gì, lại muốn đích thân người đi giao tiền chuộc, người không nên đi rất nguy hiểm” Lăng Thiên Kỳ vội lên tiếng ngăn lại, dáng vẻ rất nghiêm túc.

“thái hậu ở trong tay chúng càng nguy hiểm hơn” Lăng Thiên Thần trong lòng đầy mâu thuẫn, điều Thiên Kỳ nói hắn đương nhiên biết nhưng cứ nghĩ đến mẫu thân đang trong tay bọn cướp bị dày vò, hắn chỉ muốn nhanh chóng cứu người.

“Phụ hoàng người là vua một nước, an nguy của người là an nguy của bách tính trong thiên hạ..xin người nghĩ lại” Lăng Thiên Kỳ lại tiếp tục lên tiếng thuyết phục phụ hoàng thay đổi chủ ý.

“người họ muốn gặp là trăm, người bảo trăm phải làm sao”

Đây mới là vấn đề nhức nhối, người bọn cướp muốn là Lăng Thiên Thần hoàng để Lăng Thiên Quốc, làm sao vừa đảm bảo an toàn cho hần vừa cứu được người đây, Lăng Thiên Thần không thể phân thân, hần thì chỉ có một.

Thật là đau đầu...

“phụ hoàng! Nhi thần có cách” Lăng Thiên Kỳ bất ngờ lên tiếng, vẻ mặt vui mừng sáng rỡ như trăng rằm.

“Thiên Kỳ! cách gì mau nói” Lăng Thiên Thần đang rất khổ não, lại nghe Lăng Thiên Kỳ có cách nên rất nóng lòng muốn biết.

Chỉ tiếc Lăng Thiên Kỳ không nói gì, mà quay sang nhìn Dinh Hạo, nụ cười đầy bí hiểm, ra vẻ thần bí.

Hạo vương Phủ

Mặt dần dần lặn đến chân đồi, trời đất đều một màu đỏ rực, gió thổi nhẹ nhàng thoảng hương hoa.

Âm thanh êm ái của tiếng đàn nhẹ nhàng bay bổng đang vang lên, khiến mọi phiền não trên đời đều bị cuốn trôi theo mây khói, chỉ tiếc tiếng đàn dần dần nhỏ lại...

Dinh Hạo đặt tay lên đàn, ngẩng mặt lên nhìn Vô Tình.

“vẫn không có tin tức gì của bọn người Tiểu lục”

“Dạ!”

“tiếp tục tìm cho tới khi tìm ra” Dinh Hạo vẫn tiếp tục ngồi khây đàn, giọng điệu lạnh băng không cảm xúc sánh với tiếng nhạc âm áp thì thật tương phản kỳ lạ.

“còn chuyện gì thì mau nói” Dinh Hạo vẫn nghĩ Vô Tình sẽ đi ngay sau đó, nhưng rất lạ hần vẫn còn đứng đó, vẻ mặt úp úng như có chuyện muốn nói rồi lại thôi.

“vương gia...” Vô Tình lưỡng lự một hồi rồi cũng lên tiếng nói:

“hai ngày nữa quận chúa Kỳ Giai Mạc Nhi sẽ thành thân”

“bà...c...c”

Âm thanh bỗng dừng bị ngắt quãng, Vô Tình ngược lên nhìn cây đàn, thì nhận ra dây đã đứt tự khi nào, trên dây đàn tinh khiết còn đang dính máu của Dinh Hạo không ngừng nhấp nhô lên xuống.

Cổng thành- Lăng Thiên quốc.

“tên gì..! Họ gì..” một binh sĩ canh giữ cổng thành lên tiếng

“Lý... Tam” người nọ lo lắng nhìn hành lý đang bị lật tung lên lấp bắp lên tiếng.

“đi đâu” một binh sĩ khác hần học lên tiếng

“thăm bà con”

“cho qua” Vị binh sĩ sau khi xem xét cẩn thận, kiểm tra kỹ lưỡng không thấy có điểm bất thường nên lập tức cho qua.

Một chiếc kiệu cũ kỹ đang dần xuất hiện trong thành, phía trước còn có vài gia thần và một số tùy tùng theo hầu, nhìn giống như những thương gia bình thường khác.

Khi chiếc kiệu kia vào đến cổng thành, thì một tên “lính mới” nhìn thấy chiếc kiệu rất đối bình thường không có gì đặc biệt, cũng bắt trước “các tiền bối” ra oai phủ đầu.

“xuống kiệu! khai báo tên họ..” hần bước ra chặn người khiêng kiệu lại, hống hách lên tiếng.

“người là lính mới” Một ông lão từ trong đám gia nhân ,bước ra mỉm cười nhìn tên binh sĩ nọ.

“thì sao, xuống kiệu..” tên binh sĩ hần học lên tiếng, nhưng lập tức cảm thấy trên đầu một trận đau điên không rõ vì sao

“bốp!!”

“ngu xuẩn” tên đội trưởng sau khi đánh người xong, còn tặng cho một câu.

“...” tên binh sĩ không biết vì sao bị đánh, cũng như không biết hắn đã làm sai cái gì, cho tới khi...

“Trần tổng quản! lính mới không hiểu chuyện người bỏ qua” tên đội trưởng khúm núm lên tiếng, khum lưng cúi người

Bọn họ chỉ là một binh sĩ tầm thường canh giữ cổng thành, Kinh Thành đất dưới chân thiên tử thường có đại quan lui tới, để tránh đắc tội với người có quyền thế, đương nhiên cần có vài mách khéo.

Ngày giỗ cha giỗ mẹ họ có thể quên, các anh em bà con cô bác họ không cần nhớ mặt, nhưng không thể quên kiệu của các đại nhân quan lớn trong triều tròn méo ra sao. Đây được xem như quy tắc ngầm.

Vì vậy dù chỉ lướt qua chiếc kiệu trước mặt hắn cũng nhận ra người trong kiệu là ai.

“không sao, nhưng có cần bảo người trong kiệu bước ra cho người lục soát” Trần quản gia mỉm cười, giọng điệu châm chọc.

“không cần! hạ quan nào dám cả ngời nô tài còn không dám, làm sao dám động vào người trong kiệu” hắn lấy tay xoa trán, lao đi những giọt mồ hôi.

“mời người qua thành” Một đám binh sĩ phía sau đồng thanh lên tiếng rồi nép ra hai bên, nhường đường cho kiệu của Trần quản gia.

“khởi kiệu”

Trần quản gia ra hiệu cho mọi người khởi kiệu, khi kiệu vừa nhấc lên, thì từ xa một người cười hắc mã như bay phi thẳng ra thành. Khiến cho xe ngựa chao đảo lắc lư, cuối cùng là...

“rầm!!” Chiếc kiệu đã ngã nhào xuống đất

“có chuyện gì” vị quan lớn trong kiệu bị té ngã trên đất, khó khăn ngồi dậy.

“Thưa tướng! người không sao chứ” Trần quản gia bước tới giúp chủ nhân chỉnh lại phục quan trên người.

“tên khốn nào lại ngang nhiên như vậy hử..”

Đông Phương Bình nhìn theo hướng người vừa phi ngựa qua nhưng bụi cát mù mịt, khiến lão không tài nào nhận ra kẻ đó là nam hay nữ tròn méo ra sao, vô cùng tức giận.

“dạ..dạ...người vừa rồi là Hạo vương điện hạ” Trần quản gia vẻ mặt rất khó xử, giọng nói thì ấp úng.

“Thiên Hàn”

Núi Bạch Liên

Trong một ngôi nhà trúc đơn sơ, vắng vẻ lại không ngừng phát ra âm thanh của tiếng chén vỡ, tiếng la hét..

“boa...n...g..!!!”

Tên gác cửa bật tai lại để không phải nghe thấy âm thanh chói tai bên trong, vừa xoay người lại thì thấy Tú Cẩm đang mang thức ăn đi tới hắn.

“lão thái bà này là ai mà lại phách lối như vậy, Tú Cẩm cô nương nếu bà ta không ăn thì thôi”

Tên gác cổng lại thở dài, nhìn Tú Cẩm không biết đây đã là lần mang cơm thứ mấy trong ngày, dù không thích vẫn mở cửa cho Tú Cẩm đi vào trong.

Tú Cầm mỉm cười nhìn tên gác cửa, rồi mang thức ăn vào trong phòng. Tên gác cổng thật rất phục Tú Cầm nếu như là người khác đã bỏ mặc nhưng nàng lại khác rất kiên trì.

“một...!!!”

“hai...!!!”

“ba...!!!”

Tên gác cổng bên ngoài lẩm bẩm đếm thầm, đúng như dự liệu của hắn không lâu sau trong phòng lại vang lên những âm thanh chói tai đến quen thuộc.

“boang...!!”

“Ta không ăn, các người ra hết cho ta”

“kêu thiếu gia của các người đến đây”

Tiếng quát tháo của lão thái bà quả thật kinh hồn, làm cho Tiểu lục tử đang lười biếng ngủ sau vách đá cũng phải giật mình tỉnh giấc.

“tiếng hét này” Tiểu lục tử bò dậy chồm người nhìn ra khỏi vách đá.

Chiếc cửa dần mở ra, chỉ nhìn thấy Tú Cầm vẽ mặt khổ sở bưng thức ăn từ bên trong phòng đi ra.

“Tú Cầm! là ai ở trong đó” Tiểu lục tử thấy Tú Cầm đi ra vội chạy tới bắt chuyện.

“người sao lại ở đây “ Tú Cầm kinh ngạc khi nhìn thấy tiểu lục, lúc này đáng lẽ hắn phải đang ở trên đồng sau lại xuất hiện ở hậu viện.

“khoan hỏi đã, thật ra người trong đó là ai vậy” Tiểu lục tử nhanh chóng cướp lời của Tú Cầm, vì hắn tin chắc người trong đó... hắn biết.

“ta nghĩ người này người cũng biết” Tú Cầm ảo não nhìn tiểu lục.

.....

“kết..t..t ”

Cánh cửa lại một lần nữa được mở ra, cũng lại có một người mang thức ăn vào bên trong phòng.

Lão thái bà đang ngồi cao cao tại thượng trong phòng kia, vừa nhìn thấy cửa mở ra, lập tức vươn tay ra kiểm một thứ gì đó để ném, nhưng lúc này mới nhận ra trong phòng đã không còn thứ gì nguyên vẹn, tất cả đều tơi tả nằm dưới sàn.

“cút ra! Ta không muốn gặp các người”

“hoàng thái hậu! là nô tài” Tiểu lục đặt mâm thức ăn xuống, rồi từ từ tiến lại gần chỗ hoàng thái hậu.

“là người...” Một giọng lão ông trầm ấm vang lên.

Tiểu lục tử lúc này mới giật mình quay lại, phát hiện ra trong phòng còn có một người, người này, hắn đương nhiên nhận ra.

“lão thiên tuế...”

****hết chương 24****

25. Chương 25: Cướp Tân Nương

Chương 25: Cướp tân nương

Bầu trời u ám...

Mây đen giăng phủ...

Gió cát tung bay...

Sấm chớp liên hồi...

Tất cả diêm báo cho một trận bão lớn sẽ kéo đến. Trên đường vắng vẻ không một bóng người, tất cả họ đều rú rú trong nhà tránh bão, cửa chốt then cài.

Nhưng từ xa lại vang đến tiếng pháo nổ liên hồi, theo sau đó là tiếng trống kèn inh ỏi, và một chiếc kiệu hoa lớn tám người khiêng đang dần xuất hiện.

Kiệu hoa đi tới đâu thì nơi đó đều nhộn nhịp, tràn ngập sắc hồng, nhưng khác với những kiệu hoa bình thường khác, chưa nói đến sự sang trọng của chiếc kiệu, chỉ nhìn đám binh lính phía trước cũng đoán ra tân nương trong kiệu không phải người thường. Làm gì có ai đưa dâu lại mang theo binh sĩ hộ giá.

“bà mai ! chúng ta có nên đi tiếp không” Tên phu sa nhìn bầu trời tối đen trước mặt, lo ngại hỏi người phụ nữ bên cạnh.

Cây cối không ngừng va đập vào nhau, lá cây rơi lả tả trên đất, giông bão gần như thổi bay các thứ xung quanh, y phục bị gió tấp bay lên, kiệu hoa cũng bị gió thổi ngược trở lại khó nào đi tiếp.

“tiếp tục! nếu không sẽ trễ giờ lành bái đường”

“khởi kiệu” Tên phu sa lớn tiếng hô to, rồi giơ tay ra hiệu cho mọi người đi tiếp.

Khi kiệu hoa vừa nhấc lên, thì một cơn gió xoáy kéo đến cuốn trôi đi mọi thứ trước mắt dần trở nên quang đãng, mọi người mới nhận ra trên đường lúc này không phải chỉ có mỗi họ mà còn có người khác.

Một thiếu niên anh tuấn phong nhã đang ngồi trên lưng hắc mã, dáng vẻ như thiên thần không ngừng phi ngựa thẳng về hướng kiệu hoa.

Dinh Hạo vẻ mặt hốc hác tiều tụy nhưng sự khôi ngô của hắn lại không hề giảm sút, lại có chút gợi cảm phong trần của người đàn ông. Bà mối và những nô tì bên cạnh nhìn thấy Dinh Hạo mà tim đập loạn cả lên, cả những hộ vệ cũng nhìn không chớp mắt.

Khi Dinh Hạo đạp ngựa nhảy xuống, hướng thẳng kiệu hoa đi tới thì mọi người mới tỉnh giấc du sơn.

“rẹt..t....t...”

Mười mấy thanh đao sắc nhọn chĩa về hướng Dinh Hạo, vây chặt lấy hắn.

“ngươi muốn gì”

“cướp tân nương” Dinh Hạo thản nhiên lên tiếng, cười đến rục rĩ đáp trả lại.

“to gan”

Dứt lờ cả binh lính lao thẳng về phía Dinh Hạo, đương nhiên họ không phải là đối thủ của Dinh Hạo, chưa tới ba chiêu đã nằm dài trên đất thương tích đầy mình.

Dinh Hạo phi thân đến trước kiệu hoa, kéo tân nương ra... rồi lúi lên ngựa.

Tân nương đương nhiên không ngoan ngoãn mà theo Dinh Hạo lên ngựa, nằng ra sức vùng vẫy, liên tục dùng hết sức đánh vào người hắn.

“Mạc Nhi! là ta”

Dinh Hạo ôm chặt lấy tân nương, người hắn ngày đêm mong nhớ. Hắn còn tận hưởng đủ khoảnh khắc hạnh phúc tương phùng thì tân nương đã đẩy hắn ra.

“khốn kiếp! bà cô ta khó khăn lắm mới được xuất giá, ngươi lại chạy ra phá đám” Tân nương tức giận mỗ khăn loan ra, mắng chửi Dinh Hạo không tiếc lời.

“nàng..nàng.. là ai..” Dinh Hạo ngỡ ngàng nhìn tân nương trước mặt, không phải Mạc Nhi của hắn.

“tên khốn kiếp nhà ngươi...câu này ta hỏi mới đúng”

Hoàng cung- Đông Lộ.

“Ầm...!!! Ầ...m!!!!”

Trong phòng không ngừng vang ra tiếng đập cửa, cùng tiếng hét la của một nữ nhân, bên ngoài thì hộ vệ canh giữ cẩn thận một bước không rời.

“khóa lại ! không có lệnh của ta, không ai được phép mở cửa” Kỳ Giai Đình Tư giận dữ nhìn hai hộ vệ

Bên trong phòng Mạc Nhi không ngừng kêu gào

“Hắn phụ ! người mau mở cửa”

“Hắn phụ!”

Kỳ Giai Đình Tư mặc kệ sự gào thét của Mạc Nhi, quay sang nhìn vị ma ma già bên cạnh, giọng điệu lạnh băng: “người đã dọn dẹp sạch sẽ trong phòng”

“Hắn vương yên tâm! Tất cả những vật sắc nhọn, nô tì đã cất rất kỹ lưỡng, chuyện đó, sẽ không tái diễn nữa”

Kỳ Giai Đình Tư vẫn còn khiếp đảm về vụ tự sát của Kỳ Giai Mạc Nhi trước đó, nên rất cẩn thận trong mọi chuyện, lão không ngờ đến Mạc Nhi thả chọn cái chết chứ không muốn xuất giá.

Lão chỉ có thể chọn ra một nữ nhi trong đám thân vương, thay Mạc Nhi xuất giá, Kỳ Giai Đình Tư lão duy nhất chỉ có hai người con, một đứa thì đang nằm bất động trên giường, đứa còn lại thì vì một nam nhân đòi sống đòi chết.

Kỳ Giai Đình Tư nghĩ cho Mạc Nhi đến Lăng Thiên quốc là một quyết định sai lầm nhất trong đời lão, Mạc Nhi là nữ nhi hắn luôn tự hào, thương yêu, nhưng trong mắt bây giờ chỉ có mỗi tên nam nhân kia, không coi lão ra gì, càng nghĩ Kỳ Giai Đình Tư càng căm hận tên nam nhân đã cướp đi trái tim của Mạc Nhi.

“Hắn vương! hắn đến rồi” Diệp Vô Ngần bước lại gần Kỳ Giai Đình Tư, nhỏ giọng lên tiếng.

“Ai..!!!” Kỳ Giai Đình Tư quay sang nhìn Diệp Vô Ngần

“Hạo vương”

Kỳ Giai Đình Tư đang rất tức giận, nguyên rửa tên nam nhân đã khiến nữ nhi lão thần hồn điên đảo, thì “tên nhóc” này lại tự mò đến. Đúng là tự tìm đường chết.

“đi thôi! Ta cũng muốn xem tên Hạo vương này có bộ dáng ra sao”

Đại điện

Kỳ Giai Đình Tư thì đang ngồi cao cao tại thượng , trên ghế được phủ một lớp da hổ quý hiếm, ánh mắt thì không rời khỏi người thiếu niên trước mặt.

Nhìn từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, nói chung là từ chân tơ kẽ tóc một chi tiết nhỏ Kỳ Giai Đình Tư cũng đều không bỏ sót.

Một tên bạch diện thư sinh, bộ dáng lại ốm yếu, dáng vẻ giống hệt nữ nhi, môi đỏ răng trắng. Tên Hạo vương này như vậy làm sao bảo vệ được Mạc Nhi của lão.

Kỳ Giai Đình Tư vẫn muốn Dinh Hạo thêm một “cơ hội”, cố gắng tìm ra một ưu điểm khác trên người hắn, nhưng càng nhìn thì càng thấy tên Hạo vương này không có điểm nào làm lão vừa ý.

Kỳ Giai Đình Tư đành bắt lực, thở dài nhìn Dinh Hạo bên dưới.

Lão không ngờ đến con mắt của nữ nhi lão lại tệ hại như vậy, tên nhóc này còn không bằng các dũng sĩ của Đông Lộ “không hiểu Mạc Nhi chấm hắn ở cái điểm gì”

Dinh Hạo cảm thấy hần như một món hàng hạ đẳng trong mắt của “nhạc phụ”, còn là một món hàng rất rất không vừa mắt.

“tiểu tử! đến đây có chuyện gì”

Kỳ Giai Đình Tư hàng học lên tiếng, đối với người đã “cướp đi” thứ trân quý của lão, cảm thấy như vậy là không quá đáng chút nào.

“cầu thân” Dinh Hạo mỉm cười rất tươi nhìn “nhạc phụ”.

“ha...ha...ha..người xem hần đang nói gì kia”

Kỳ Giai Đình Tư bất ngờ cười thật to, quay sang nhìn Diệp Vô Ngần, như lão vừa nghe thấy một chuyện cười nhất thế gian.

“Hần vương! Bồn vương là thật tâm đến đây cầu thân” Dinh Hạo vẫn tiếp tục, nhưng giọng điệu chân thành hơn, không chút bông đùa.

“Hạo vương! Ta nhớ không lầm thì trong phủ ngươi đã có một vương phi và ba vị trắc phi như hoa như ngọc, vậy ngươi muốn Mạc Nhi của ta là người thiếp thứ mấy ” Kỳ Giai Đình Tư nghiêm túc quay sang nhìn Dinh Hạo.

Kỳ Giai Đình Tư không phải là người không biết đạo lý, trong thời đại này nam tam thê tứ thiếp là chuyện thường, riêng lão trong cung cũng có mấy mươi người, đây không phải là lý do thật của lão.

Chỉ là “tình sử” của tên nhóc này hần nghe được không ít, nghĩ đến việc Mạc Nhi lại vì tên nhóc này mà không tiếc cả mạng sống thì trong lòng cảm thấy không vui.

“Hần vương! Chuyện trước đây bồn vương không thể thay đổi, nhưng ta cam đoan với ngươi, Mạc Nhi sẽ là người nữ nhân cuối cùng của Lăng Thiên Hàn ta”

Lời nói Dinh Hạo vừa thốt ra, như sấm vang khiến mọi người rất kinh ngạc, bọn họ chỉ là những binh sĩ bình thường thôi, trong nhà đã ba bốn vị thê thiếp chưa nói đến những nhân tình khác bên ngoài. Nhưng người này lại là một vương gia.

“Chỉ bằng một lời nói này của ngươi, muốn ta gả nữ nhi cho ngươi”

Kỳ Giai Đình Tư cũng bị lời nói của Dinh Hạo ảnh hưởng không ít, lão dù là một hần vương nhưng cũng chưa bao giờ tự tin nói ra những lời vừa rồi, có phần nào khâm phục Dinh Hạo, nhưng muốn lão gả nữ nhi, thì còn cách rất xa.

“Hần vương! có điều kiện gì cứ nói” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Kỳ Giai Đình Tư, đạo lý này hần đương nhiên hiểu rõ.

“Đông Lộ ta lập quốc là từ trên lưng ngựa, lãnh thổ mà ta có được là đổi từ máu xương của của dũng sĩ, muốn làm rể Đông Lộ ta, ngươi phải chứng tỏ mình có đủ khả năng” Kỳ Giai Đình Tư hần không nhân cơ hội này làm khó Dinh Hạo thì còn đợi tới khi nào.

Mạc Nhi luôn kiêu ngạo như vậy lại thích tên nhóc này, chắc chắn “tên nhóc này” phải có điểm hơn người, lão cũng muốn biết tài nghệ Dinh Hạo cỡ nào, có xứng cho bảo bối của lão hi sinh nhiều như vậy.

“Chứng tỏ thế nào”

.....

Giáo trường- Đông Lộ

Bên dưới tường sĩ không ngừng hò hét inh ỏi, phía trên cao thì Kỳ Giai Đình Tư đang như một con diều hậu quan sát mọi diễn biến xung quanh. Khán đài lại một cảnh tĩnh lặng.

Dinh Hạo phe phẩy cây quạt trong tay, khéo miệng nhếch lên, ánh chiều tà chiếu vào càng thêm lấp lánh sáng chói, đẹp tựa như một thiên thần, không ít nữ nhân xung quanh vì hần mà tim đập loạn nhịp.

Dinh Hạo nghĩ đến võ sĩ mà “nhạc phụ” chọn ra quả đúng là cực phẩm trong cực phẩm, làn da nâu sẫm, thân hình lực lưỡng cơ bắp, tướng tá thô kệch còn cao hơn cả Dinh Hạo hần một cái đầu.

Khán giả bên dưới cũng đã không còn kiên nhẫn, liên tục đập bàn đập trống, hối thúc người trên khán đài, họ đến là xem đấu võ chứ không phải đến xem ai to mắt hơn, hai người trên khán đài cứ trừng mắt nhìn nhau làm gì.

“đánh đi”

“đánh đi chứ”

.....

Trước sự “mong đợi” của khán giả bên dưới tiếng chuông khai cuộc cuối cùng cũng vang lên.

“Keng..keng..keng!!!”

Tên võ sĩ nhìn dáng vẻ Đinh Hạo nhỏ bé ốm yếu, trong mắt lộ vẻ khinh thường. Tại sao hãn vương lại bắt một đệ nhất dũng sĩ Đông Lộ như hắn, đánh thân ra tay, có phải đã quá xem thường hắn, một cú đâm của hắn cũng đã đủ hạ gục tên nhóc này rồi, chứ một canh giờ là quá nhiều.

Tên võ sĩ cao cao tự đại, cảm thấy dù sao hắn cũng là đệ nhất dũng sĩ, đương nhiên phải có phong thái của một đại tướng, sẽ không ý mạnh hiếp yếu mà ra tay trước.

“đánh đi chứ”

“đứng đó làm gì, khi nào thì mới đánh”

“không đánh thì xuống lệ đi”

“có đánh không chứ”

Bên dưới lại không người kêu gào, hét la. Nhưng Đinh Hạo vẫn bình thản đứng đó phe phẩy cây quạt trong tay, tên võ sĩ cũng không còn bình tĩnh, hắn như một con trâu điên dùng sức đâm thẳng vào Đinh Hạo.

“dza...a...a !!!!” tên võ sĩ vừa hét lên vừa nhảy dè lên người Đinh Hạo.

Đinh Hạo dễ dàng né tránh được chỉ bằng một cái nhích người, tên võ sĩ chao đảo mất cân bằng muốn ngã xuống võ đài thì được Đinh Hạo kéo lại.

“Hừm...mmm”

Hắn giận gầm gừ nhìn Đinh Hạo, rồi cũng như một con trâu ỉu thẳng vào Đinh Hạo, nhưng cái hắn tông vào không phải là người Đinh Hạo mà là cây cột trước mặt.

“ầm...!!!” cây cột gần như chao đảo, khán đài cũng bị lắc lư theo.

“Hừm...m! tên nhóc nhà ngươi có giỏi thì đánh với ông đây...” Tên võ sĩ tức giận vò đầu bứt tóc, quát tháo Đinh Hạo.

“được! không giỡn với ngươi nữa..” Đinh Hạo mỉm cười nhìn tên võ sĩ, rồi lạnh lùng lên tiếng, sắc mặt cũng trở nên rất nghiêm túc, không còn vẻ bồn chồn khi nãy.

Đinh Hạo chạy thẳng về hướng tên võ sĩ, nhúng người phi thân lên nhanh như một mũi tên lao thẳng đến không ngừng xoay tròn, tung ra những cú đá liên hồi, một cước cuối cùng đã đá bay tên võ sĩ xuống khán đài cách đó cả chục trượng.

Mọi người đều phải kinh ngạc sững sờ, có một số người còn dùng tai dụi dụi mắt. Một người “nhỏ bé” như Đinh Hạo lại dễ dàng đánh ngã một tên to lớn gấp hai hắn, người này còn là đệ nhất dũng sĩ của Đông Lộ, là một chuyện thật khó tin.

Tên võ sĩ vẫn nằm dài trên đất không cử động, một lúc sau cũng không có động tĩnh gì, trọng tài đành bước ra tuyên bố người thắng cuộc.

“trận thứ nhất Hạo vương của Lăng Thiên quốc.. thắng” Diệp Vô Ngân thân là trọng tài, dù không thích nhưng vẫn phải lên tiếng, hắn kéo lấy tay của Đinh Hạo giơ lên cao.

Đinh Hạo mỉm cười nhận chiến thắng về mình, rồi phi thân xuống khán đài, tà áo tung bay phát phơ dang rộng, hòa với cảnh thảo nguyên hoang dã chẳng khác nào một con đại bàng đang tung cánh.

Khi Dinh Hạo vừa chạm đất thì binh sĩ bên dưới đều tách ra hai bên, nhường đường cho hắn, tràn đầy khí thế giống hệt một đại tướng ca khúc khải hoàn trở về trước sự chào đón của mọi người.

Kỳ Giai Đình Tư trên khán đài cũng đang mỉm cười nhìn theo bóng lưng Dinh Hạo, có phần hài lòng, ít ra lão cũng đã tìm ra một ưu điểm trên người Dinh Hạo.

“tên nhóc này cũng có chút bản lĩnh..”

Màn đêm buông xuống.

Trong phòng Mạc Nhi bức bối đứng ngồi không yên, chỉ muốn nhanh trốn khỏi đây, đối phó với những tên lính canh bên ngoài không khó nhưng mà rời khỏi hoàng cung...

Hoàng cung luôn canh phòng cẩn mật tuần tra nghiêm ngặt, một con ruồi cũng khó bay lọt khỏi, huống chi một người to xác như nàng, một chuyện đơn giản là...

“quận chúa! Không có lệnh của hân vương người không được ra ngoài”

Mạc Nhi vừa mở cửa ra thì lập tức bị những tên bên ngoài cản lại. Nàng chỉ muốn hít thở chút không khí bên ngoài cũng đã gặp khó khăn, nói gì trốn khỏi hoàng cung.

“rầm...!!!”

Mạc Nhi giận dữ đóng sập cửa lại, xoay người trở vào phòng. Hai tên binh sĩ vẫn tiếp tục công việc gác cửa, một lúc sau lại nghe thấy âm thanh lạ từ bên ngoài phát ra.

“cách...cách...!!!”

“ngươi nghe gì không...” tên lính gác quay sang nhìn người bên cạnh..

“cách...!!”

“qua đó xem thử...”

Khi hai tên lính gác rời khỏi vị trí, thì từ trên cao một bóng đen phi thân xuống, nhanh chóng lén vào trong phòng.

.....

“ngươi ...” Mạc Nhi vừa định hét lên thì bị người kia xoay người ôm chặt lấy.

Lời chưa kịp nói ra đã bị chặn lại bằng những nụ hôn điên cuồng bá đạo, Mạc Nhi kịch liệt kháng cự nhưng mùi vị quen thuộc này cho nàng một chút hoài niệm, còn mùi hương trên người nam nhân này...

Nàng đương nhiên nhận ra “là chàng”, môi lưỡi phối hợp với hắn và đôi tay cũng bắt đầu ngoan ngoãn không còn đập loạn lung tung.

Dinh Hạo có chút hài lòng hắn ôm chặt Mạc Nhi đi đến giường, đặt nàng nằm dưới thân hắn. Thân thể hai người quấn chặt lấy nhau, môi lưỡi không rời, liên tục trao cho nhau những nụ hôn nóng bỏng.

Y phục trên người không biết từ khi nào đã bị Dinh Hạo cởi sạch, bắt đầu hành trình khai phá.

“Á...!!!”

“nhỏ thôi...bên ngoài sẽ nghe thấy” Dinh Hạo lấy tay che lấy miệng của Mạc Nhi, tay còn lại vẫn không rời khỏi nơi tư mật của nàng.

Mạc Nhi chỉ biết đỏ mặt cắn chặt lấy tấm chăn bên cạnh, cảm thấy như bên dưới đang căng ra, nhưng cảm giác tê dại này thật là dễ chịu, đang lúc Mạc Nhi bắt đầu trầm luân thì Dinh Hạo đột nhiên rút tay ra khỏi người nàng.

Mạc Nhi cảm giác có chút trống rỗng, nhưng lại lấy nụ cười gian xảo của hắn, nàng không hiểu sao hắn lại mỉm cười, nhưng rất nhanh sau đó nàng đã nhận ra.

“ừm...mmm”

Một trận đau đớn đánh ập đến, cơ thể nàng như bị xẻ đôi, còn bên dưới thì căng đến không chịu nổi như muốn nổ tung, thứ đó của hắn đang ở trong cơ thể nàng, còn không ngừng to lớn ...thật nóng.

Dinh Hạo kéo tấm chăn Mạc Nhi đang cắn trong miệng ra, thay vào đó là những nụ hôn triền miên. Môi hắn dọc theo cánh môi nàng từ từ đi xuống liếm lấy bộ ngực của nàng, từ từ gặm nhấm. Tay còn lại không ngừng xoa nắn nơi hai người đang giao hợp.

Cảm giác Mạc Nhi đã không còn căng thẳng, hạ thân cũng không còn xiết chặt hắn như trước, nên Dinh Hạo bắt đầu động thân, lúc đầu tiết tấu có hơi chậm nhưng sau đó thì mạnh mẽ điên cuồng, cho tới lúc cả hai kiệt quệ mà ngã xuống giường, nhưng đó là của sáng ngày hôm sau.

Bên ngoài.

Mặt trời gần lên tới đỉnh đầu, ánh nắng chói chang khắp mọi nơi. Trong phòng Dinh Hạo và Mạc Nhi vẫn còn đang quấn chặt lấy nhau, có thể đêm qua làm việc quá sức tới tận sáng mới bắt đầu vào mộng thì làm sao còn đủ sức mà dậy.

Ánh nắng chiếu vào, Mạc Nhi chậm chậm mở mắt ngọc đập vào mắt là khuôn mặt anh tuấn của Dinh Hạo, bàn tay lại bắt giác sờ lên mặt hắn, theo thói quen tỉ mỉ vẽ lại đường nét trên khuôn mặt Dinh Hạo.

Dọc theo đôi chân mày kiểm lướt xuống chiếc mũi ưng, sau cùng là đôi môi của Dinh Hạo tay nàng lượn lờ lên xuống, mỉm cười trong lòng “tại sao trên đời này lại có nam nhân đẹp đến thế, người này còn là nam nhân của nàng”.

“thối xấu này của nàng khi nào mới bỏ” Dinh Hạo chụp lấy đôi tay đang làm loạn của Mạc Nhi đặt lên trên đỉnh đầu nàng.

“chàng nói gì thiếp không hiểu” Mạc Nhi xấu hổ giả vờ ngu ngốc, vô tội nhìn Dinh Hạo.

“còn chối, để xem ta trị nàng thế nào”

Dinh Hạo mỉm cười xấu xa vùi đầu vào ngực nàng, vừa định ra tay trừng trị thì bên ngoài truyền đến, tiếng nói của một người.

“tham kiến hân vương”

“mở cửa...”

.....

“sao đây” Mạc Nhi lo lắng nhìn Dinh Hạo

“không để cho phụ hân thấy chàng, chàng mau trốn đi”

“tại sao phải trốn”Dinh Hạo ngẩng đầu lên nhìn nàng

“không biết, chàng mau trốn đi” Mạc Nhi đẩy Dinh Hạo xuống giường, rồi nhanh chóng khoác y phục lên người.

“sao chàng còn đứng đó” Mạc Nhi quay sang nhìn Dinh Hạo thấy hắn vẫn đứng yên như tượng, vội hỏi thúc hắn .

“trốn ở đâu mới được, trong phòng nàng không có cửa sổ sao”

.....

Khi Kỳ Giai Đình Tư bước vào thì Mạc Nhi đã y phục gọn gàng yên ổn ngồi trên giường, còn Dinh Hạo thì không biết đã trốn ở đâu.

Lão liếc nhìn xung quanh, cảm thấy trong phòng có chút không ổn nhưng không ổn ở điểm nào lại không nhận ra.

Mạc Nhi muốn bước xuống giường chào hỏi phụ thân nhưng do đêm qua “làm việc” quá lực, cho nên hiện tại vẫn không tài nào đi đứng cho đàng hoàng, đành ngồi lì trên giường, nghĩ đến lại giận Dinh Hạo.

“Mạc Nhi! còn giận hân phụ sao” Kỳ Giai Đình Tư bước vào phòng nhưng vẫn Mạc Nhi ngồi trên giường, nên hiểu lầm.

“Mạc Nhi! không dám”

Nói không giận cũng không phải, vì thật sự nàng vẫn còn đang rất không thoải mái vì hành động của hân phụ, lừa gạt nàng về đây rồi còn ép nàng xuất giá.

“Mạc Nhi! nữ nhi phải hiểu hân phụ làm vậy”

Kỳ Giai Đình Tư tiến lại gần nữ nhi, vừa tới giường lại nhìn thấy thứ không nên thấy khiến lão sinh nghi, lời nói cũng bị ngắt quãng giữa chừng, lướt nhìn Mạc Nhi.

Mạc Nhi nhìn thấy ánh mắt kì lạ của hân phụ, cũng lập tức nhìn xuống. Nàng giũt mình kinh hãi rồi lấy chăn che lại vết máu đỏ tươi do trận hoan ái đêm qua để lại, rục rỏ chói lòa như vậy, tại sao nàng không nhận ra từ sớm chứ.

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Mạc Nhi, Kỳ Giai Đình Tư càng nắm chặt tám chín phần điều hân đang nghĩ là không sai, còn...

Thứ lão đang giẫm dưới chân, là gì đây, cúi người nhìn xuống thì phát hiện ra một đôi giày thêu chỉ bạc rất tinh xảo, mặc dù chỉ nhìn thấy nửa đôi giày nhưng Kỳ Giai Đình Tư biết đây không phải là giày của Mạc Nhi, cũng không phải của Đông Lộ quốc vì người Đông Lộ không ai mang loại giày này.

Dinh Hạo đang núp dưới giường, hân cũng không hiểu sao lại nghe theo lời Mạc Nhi mà chui xuống dưới đây, hân có thể ngang nhiên đối diện với “nhạc phụ”, nhưng giờ đã lỡ chui xuống, nếu lúc này lại thò đầu ra, bị người khác nhìn thấy thì còn gì là mặt mũi.

Phát hiện đôi giày còn đang ở bên ngoài, Dinh Hạo định đưa tay kéo đôi giày vào trong thì “nhạc phụ” lại đi tới không biết vô tình hay cố ý mà dẫm lên đôi giày, cố ý không buông.

Còn về Kỳ Giai Đình Tư thì toàn thân như ăn phải thuốc nổ, chỉ chờ bộc phát, lão đã nhả ra đôi giày bên dưới là của ai, chỉ không ngờ đến ‘tên nhóc’ đó lại nhanh như vậy bò lên tận giường còn “ăn sạch” Mạc Nhi của lão.

“đáng chết”

“Hân phụ người đang nói gì”

“không có gì” Kỳ Giai Đình Tư đang tức giận nhưng không thể bộc phát, vẫn gượng cười với Mạc Nhi.

“hân phụ đi trước, con ...con nghĩ ngơi cho tốt”

Mạc Nhi có chút khó hiểu không biết tại sao hân phụ lại đột nhiên đến, rồi không nói gì lại bỏ đi, nhưng bỏ đi lúc này không phải là rất tốt sao, nàng cũng không cần quan tâm nhiều lắm gì.

Kỳ Giai Đình Tư xoay người ra cửa, hân chỉ sợ một lúc sau kìm lòng không được, lại lòi tên nhóc dưới giường ra đánh cho một trận tơi bời, nhưng nếu lão làm vậy thì nữ nhi của lão sẽ khó xử, lão cũng bị mất mặt.

Trước khi đi Kỳ Giai Đình Tư còn nhả lại một câu, mà nghe xong khiến hai người trong phòng gần như hóa đá.

“tiểu tử! nếu đến muộn, xem như ngươi bỏ cuộc”

Mạc Nhi liên tục đập đầu vào gối, xấu hổ đến mức muốn tìm một cái lỗ nào đó chui xuống, thì ra hân phụ của nàng đã biết, hèn gì trước khi đi còn dặn nàng phải nghỉ ngơi “thật quá mất mặt”.

Dinh Hạo cũng không vội bò ra khỏi giường, khoe miệng nhếch lên không hổ là “nhạc phụ” của Dinh Hạo hân, người nào cũng hơn người, đều là những lão già khó đối phó.

Trận thứ hai mà Dinh Hạo thi đấu là thi bắn tên.

Nhưng có điều đối thủ lần này không còn khinh địch như trước, hẳn rất tập trung không cho phép bản thân có chút phân tâm, từ việc thử tên giường cung hẳn đều làm rất nghiêm túc. Người này là đại tướng quân của Đông Lộ quốc Diệp Vô Ngần.

Khi Dinh Hạo đến giáo trường thì Diệp Vô Ngần đã sẵn sàng vào vị trí.

Mục tiêu của họ là chinh phục ba tấm bia trước mặt cách đó trăm dặm, làm sao bắn đúng hồng tâm. Chuyện này đối với nhiều người có lẽ là không khó, nhưng khó ở chỗ là cùng lúc làm sao cho cả ba cây tên bắn ra đều xuyên thẳng hồng tâm mới là đáng nể.

Chuyện này trước giờ chưa từng xảy ra, hi vọng hôm nay sẽ có kỳ tích xuất hiện, nên từ rất sớm đã có rất nhiều người bao vây lấy giáo trường, gần như là tất cả dân chúng của Đông Lộ đều có mặt.

“bắt đầu”

“mọi người vào chỗ”

Mọi người gần như nín thở nhìn theo hướng của mũi tên bay ra, cả khán đài đều im lặng, không một tiếng động lạ phát ra.

“vèo....vèo...vèo....”

Ba mũi tên lần lượt phóng ra, với tốc độ thần sầu bay thẳng lên trên biển mây trong những đám mây, rồi lại như tên lửa lao xuống những tấm bia phía trước.

“phụt! phụt! phụt...”

Tim mọi người như ngừng đập, mắt mở to nhìn những mũi tên đang cắm chặt trên bia, vẫn còn đang đung đưa lắc lư. Trong khi mọi người vẫn chưa hoàn hồn thì một thanh niên trên khán đài đã đứng lên vỗ tay không ngừng.

“bốp! bốp...!!!”

Khi chắc chắn là họ không mơ, ba cây tên của Diệp Vô Ngần thật sự đã xuyên thẳng hồng tâm, thì cả khán đài mọi người đều đứng dậy, hoà theo dân chúng bên ngoài vỗ tay, hò hét.

“bốp! bốp...!!!”

“bốp! bốp...!!!”

”Diệp tướng quân! giỏi lắm.

”

Kỳ Giai Đình Tư mỉm cười nhìn Mạc Nhi, đáng vẽ đặc ý .

“không hổ danh là đại tướng quân của Đông Lộ..haha...giỏi lắm”

Mạc Nhi nhìn thấy màn biểu diễn ngoạn mục của Diệp Vô Ngần mà đứng ngồi không yên, lo lắng “Thiên Hàn” của nàng sẽ thua.

Dinh Hạo mỉm cười nhìn Diệp Vô Ngần, rồi cùng hòa theo mọi người vỗ tay tán thưởng.

“Hạo vương! Đến lượt người” Một tên nô tài bước ra đưa cung tên đặt lên tay Dinh Hạo.

Dinh Hạo xoay người lùi ra sau, giường cung thật cao bắn thẳng lên trời...

“vèo....vèo...vèo....”

Mọi người cũng dõi mắt nhìn theo, rất lâu sau đó, không biết có phải do nhìn quá lâu mà hoa mắt, họ nhìn thấy một cơn lốc xoáy đang lao xuống với tốc độ kinh hoàng mang theo những tia lửa, mà giữa cơn lốc xoáy là ba mũi tên của Dinh Hạo đang hướng thẳng đến những tấm bia phía trước.

Mọi người đều há mồm kinh ngạc trước màn trình diễn ngoạn mục của Dinh Hạo, ai sẽ chiến thắng Diệp Vô Ngần tướng quân của Đông Lộ hay Hạo vương của Lăng Thiên quốc, nhanh chóng sẽ biết kết quả.

“phụt! phụt! phụt...”

Một bầu không khí im lặng, trên khán đài không một âm thanh phát ra, mọi người bất động như tượng nhìn ba tấm bia phía trước không chớp mắt.

Rất lâu rất lâu sau đó...

Bất ngờ sau khán đài có một người phá lên cười thật to, khiến những người xung quanh như bừng tỉnh khỏi cơn mê.

“Ha...ha..ha...!!!!”

“như vậy...vậy mà cũng gọi là bắn tên sao, chưa thấy ai bắn lại tệ như vậy”

Người kia ôm bụng cười thật to, vừa nói vừa chỉ về hướng ba tấm bia cách đó trăm dặm.

“còn thua cả một đứa trẻ của Đông Lộ của chúng ta, có phải nam nhi của Lăng Thiên quốc đều tài giỏi như Hạo vương đây..ha..ha”

Một binh sĩ dưới khán đài cũng cười ngả cười nghiêng, cười đến rớt cả thương xuống đất.

“dù không trúng hồng tâm, ít nhất cũng phải trúng bia...đằng này...”

“mọi người có ai thấy cây tên của Hạo vương đâu không...”

“ha ...ha...!!!”

Xung quanh giáo trường náo nhào cả lên, mỗi người một câu nói rất hào hứng.

Dinh Hạo vẫn giữ thái độ thản nhiên như cũ, khoe miệng nhếch lên đáng vẻ rất tự tin, nhìn động tĩnh xung quanh.

Trên khán đài sắc mặt của Kỳ Giai Đình Tư đen đến cực điểm, như nuốt phải thuốc nổ lão không ngờ đến tên Hạo vương này lại tệ như vậy.

“có nhìn thấy quận chúa ”

Kỳ Giai Đình Tư quay sang chỗ ngồi bên cạnh lão, thì không còn thấy Mạc Nhi đâu, trong lòng cảm thấy không yên, quay sang hỏi những hộ vệ bên cạnh.

“nô tài không nhìn thấy”

“còn người, có nhìn thấy quận chúa đâu không”

“nô tài cũng không nhìn thấy”

“thật vô dụng, còn không cho người đi tìm kiếm” Kỳ Giai Đình Tư tức giận quát mắng đám nô tài bên cạnh lão.

“ạ! hân vương”

Bây giờ lão không còn tâm trí nào ngồi đây, nhưng trận đấu vẫn chưa kết thúc, lão vẫn phải ngồi đây cho tới khi trận đấu chính thức kết thúc.

Đây là công việc mà một trọng tài như lão phải làm, đó là tuyên bố tên người thắng cuộc, mặc dù lão thấy hành động này quá sức là dư thừa, ai thắng ai thua đã quá rõ ràng nhưng vẫn phải làm đúng trình tự, kiểm bìa.

“đem bìa lại đây” Kỳ Giai Đình Tư lạnh lùng lên tiếng.

“hân vương! bìa đã được mang tới, mời người kiểm tra” một tên nô tài khúm núm lên tiếng, và sau lưng hắn lúc này là sáu tấm bia của Diệp Vô Ngần và Dinh Hạo.

Kỳ Giai Đình Tư nhìn ba tấm bia của Diệp Vô Ngần có phần rất hài lòng, dù sao người này cũng là người của Đông Lộ lão, nhưng không hiểu sao trong lòng vẫn thấy không vui.

“ta tuyên bố người thắng cuộc thi bắn tên là” nhưng khi Kỳ Giai Đình Tư nhìn sang ba tấm bia còn lại của Dinh Hạo thì lão rất sững sờ:

“Sao..sao có thể...”

****hết chương 25****

26. Chương 26: Cướp Tân Nương (tt)

Chương 26: Cướp tân nương (tt)

Tất cả ánh mắt của mọi người đang ở trên ba tấm bia phía trước của Dinh Hạo, phản ứng có phần hơn cả Kỳ Giai Đình Tư.

Một tấm bia dày cả tấc lại dễ dàng bị xuyên thủng ở khoảng cách rất xa, mà người này còn giương cung xuyên thủng qua cả ba tấm bia cùng một lúc.

Trước giờ họ chưa nhìn thấy dũng sĩ của Đông Lộ mạnh đến vậy, lại sảy ra trên một người có thân hình “ốm yếu” như Dinh Hạo, chuyện này thật hy hữu.

.....

“ai là người thắng cuộc...”

“ta nghĩ là Hạo vương..”

“Tại sao! Diệp tướng quân cũng đã bắn trúng hồng tâm..”

“nhưng mà ...”

Bên dưới khán đài “khán giả” xôn xao đứng ngồi không yên, tranh luận rất sôi nổi. Cả Diệp Vô Ngần và Dinh Hạo đều bắn xuyên hồng tâm, chỉ khác là tên của Diệp Vô Ngần còn bám trụ trên bia, còn của Dinh Hạo không biết đã xuyên đi đâu. Thật khó mà phân định ai thắng ai thua, chỉ có thể chờ quyết định của “trọng tài”.

Lão nô tài bên cạnh, ngơ ngác nhìn những tấm bia rồi quay sang Kỳ Giai Đình Tư: “Hân vương! Bây giờ phải làm sao, chuyện này là chưa từng xảy ra”

Kỳ Giai Đình Tư vẫn không nói gì, ánh mắt đang đảo qua lại giữa Dinh Hạo và Diệp Vô Ngần, cuối cùng là dừng lại trên người của Dinh Hạo tỏ rất rất khó chịu:

“trận này...xem như hòa”.

Kỳ Giai Đình Tư xoay người bỏ đi nhưng vừa xoay lưng, thì khoe miệng lão lại nhếch lên. Tất nhiên mọi người đều không nhìn ra và ngay cả lão cũng không hiểu vì sao lão lại mỉm cười.

Hoàng cung –Đông Lộ

Trên giường một thiếu niên khoảng 14, 15 tuổi, sắc mặt tái nhợt đang nằm bất động, bên ngoài gió thổi từng cơn đập vào cửa sổ liên tục phát ra những âm thanh, rèm lụa tung bay.

Một bầu không khí ảm đạm u buồn vây chặt lấy căn phòng...và bên cạnh là Kỳ Giai Mạc Nhi.

Kỳ Giai Mạc Nhi vuốt dọc theo khuôn mặt gầy yếu của đệ đệ lưu luyến không rời: “Phi Vân! lần này tỷ đi không biết khi nào sẽ trở về”

“nhưng đệ yên tâm, tỷ sẽ tìm ra thuốc giải, đệ ngoan ngoãn nằm đây chờ tỷ về” Mạc Nhi buông tay đệ đệ ra, cẩn thận đặt vào trong chăn rồi đứng dậy.

Mạc Nhi cầm lấy tay nải lên, nhưng vừa xoay người thì nhìn thấy Dinh Hạo đang đứng phía sau, hoảng hốt đến rơi cả tay nải.

“Bịch...!!!”

“Thiên Hàn ”

Dinh Hạo khó hiểu nhìn tay nải đang ngổ ngang trên đất, bên trong là một số bộ y phục cùng một ít tư trang, hắt ngược lên nhìn Mạc Nhi, nếu hắn không đoán sai thì có người đang muốn bỏ trốn đây.

“nàng định đi đâu”

“Thiên Hàn! sao chàng biết thiếp ở đây” Mạc Nhi có hơi kinh ngạc tiến lại gần Dinh Hạo.

“là nhờ nhạc phụ đại nhân”

Dinh Hạo sau khi kết thúc trận đấu thì người đầu tiên hắn muốn gặp lại không biết trốn đi đâu, vô tình nghe một tên nô tài và nhạc phụ, nói chuyện nên hắn mới biết nàng là đang ở đây.

“sao..Phụ hân biết thiếp ở đây” Mạc Nhi hốt hoảng lên tiếng

“Không được! chúng ta mau đi thôi, thiếp đã chuẩn bị xong mọi thứ, trước khi hân phụ đến, chúng ta phải trốn khỏi đây” Mạc Nhi vừa nói vừa kéo lấy tay Dinh Hạo lùi đi.

“bỏ trốn..tại sao phải bỏ trốn” Dinh Hạo ngăn người ra nhìn Mạc Nhi, đang yên đang lành tự dưng lại bỏ trốn.

“Thiên Hàn! Không phải vừa rồi chàng thua sao” Mạc Nhi dừng lại nhìn Dinh Hạo.

“chàng yên tâm dù chàng thắng hay thua, thiếp cũng không quan tâm, cả đời của Mạc Nhi sẽ đi theo chàng”

Dinh Hạo nhìn dáng vẻ lo lắng của Mạc Nhi cảm thấy thật buồn cười, nhưng trong lòng cảm thấy thật ấm áp, hăm nắm lấy hai vai của Mạc Nhi giữ cho nàng bình tĩnh lại.

“Mạc Nhi! nàng nghe ta nói, chúng ta sẽ không đi đâu cả” Dinh Hạo mỉm cười nhìn nàng, giọng điệu rất ôn nhu.

“nếu chưa có sự chấp nhận của Hân vương, ta muốn chính tay người giao nàng cho ta”

Kỳ Giai Đình Tư đang định bước vào nhưng vừa đến cửa, lại nghe những lời vừa rồi của Dinh Hạo, mọi tức giận đều tan biến. Dinh Hạo bên trong cũng không hay biết, hắn vô tình đã ghi thêm điểm, trong lòng nhạc phụ đại nhân.

“nhưng phụ hân vốn có thành kiến với họ Lăng Thiên chàng, sẽ không chấp nhận hôn sự của chúng ta” Mạc Nhi đẩy Dinh Hạo ra, xoay đi chỗ khác.

“tại sao” Dinh Hạo mắt hẹp thành một đường dài nhìn Mạc Nhi, nhưng Mạc Nhi vẫn giữ im lặng, ánh mắt lại không rời khỏi vị thiếu niên trên giường.

“chuyện này có liên quan gì đến đệ đệ nàng” Dinh Hạo liếc nhìn vị thiếu niên nằm trên giường.

Mạc Nhi bất ngờ quay sang nhìn Dinh Hạo, tuy nàng không nói gì nhưng hành động này cũng đã nói lên tất cả, suy đoán của hắn là đúng, nhưng điều làm hắn bất ngờ.

“loại độc mà Vân đệ trúng là đoạt hồn tán”

“Đoạt hồn tán...” Dinh Hạo sững sờ nhìn Mạc Nhi.

Đương nhiên hắn sẽ không quên, tứ gia của Liễu gia trang cũng trúng loại độc này, huynh đệ Liễu gia còn tìm đến Lam Nguyệt sơn nhờ sư phụ giải độc, nhưng độc này, vốn không có thuốc giải.

Mạc Nhi ngược nhìn Dinh Hạo giọng điệu đầy sự căm phẫn: “người hạ độc đệ đệ là đại ca chàng, Tề vương, hắn uy hiếp hân phụ cho hắn mượn binh, người phải hi sinh đều là binh sĩ Đông Lộ, còn hắn thì nhận hết công lao về mình”

Dinh Hạo cũng không ngạc nhiên mấy, ngay từ đầu hắn đã biết người đại ca này cũng không phải nhân vật tốt lành gì, chỉ không ngờ người này lại liên quan đến Mạc Nhi.

“Mạc Nhi! hắn là hắn, ta là ta” Dinh Hạo bước lại gần nắm lấy đôi tay của Mạc Nhi để hai người đối diện cùng nhau.

“Nhưng hai người là huynh đệ, một ngày độc trong người Phi Vân còn chưa được giải, thì hắn phụ sẽ không bao giờ chấp nhận chàng”

“Ta tin mình sẽ có cách khiến Hãn vương thay đổi, hay nàng không tin ta” Dinh Hạo tỏ ra rất cương quyết, khí thế như thái sơn đủ lớn để lấn áp đi sự lo ngại của Mạc Nhi.

“thiếp tin nhưng mà...” Mạc Nhi vừa nói đã bị Dinh Hạo ngăn lại

“vậy là được” Dinh Hạo lên tiếng ngắt lời của Mạc Nhi, mỉm cười nhìn nàng, đó là tất cả những gì hắn muốn nghe, ngoài ra những cái khác đều vô nghĩa.

Bên ngoài

“ta cũng muốn biết, người làm sao để ta thay đổi ý định” Kỳ Giai Đình Tư mỉm cười nhìn vào trong rồi xoay lưng đi.

Ban đêm- hoàng cung Đông Lộ

Đêm khuya thanh vắng tĩnh lặng, không bóng người qua lại chỉ thấy toàn quân phục nghiêm trang, giáo gươm hai hàng binh sĩ tuần tra qua lại liên tục.

Trước cửa phòng Mạc Nhi

“ngươi có nghe gì không” Tên binh sĩ thứ nhất quay sang nhìn người bên cạnh.

“không có” tên binh sĩ thứ hai lắc đầu liên tục, ngáp ngắn ngáp dài.

“chẳng lẽ ta nghe lầm” Tên binh sĩ thứ nhất ngơ ngác tự mình lắc bả.

“tham kiến Diệp tướng quân” Diệp Vô Ngần vừa đi tới, hai tên binh sĩ nhìn thấy hắn liền khum lưng hành lễ.

“hai người không cần canh ở trước cửa phòng quận chúa, đây là lệnh của của hãn vương” Diệp Vô Ngần chấp tay sau lưng nhìn hai tên binh sĩ, bình thản lên tiếng.

“ạ...! thuộc hạ xin cáo lui”

Diệp Vô Ngần nhìn theo bóng dáng hai tên binh sĩ đã rời đi, sau đó nhìn vào trong phòng của Mạc Nhi.

“giờ này chắc quận chúa đã ngủ” Diệp Vô Ngần mỉm cười bước đi tiếp, nhưng khi vừa đi đến cửa sổ thì nghe thấy âm thanh lạ từ trong phòng phát ra, nên dừng lại nhìn vào trong phòng.

Bên trong.

Trên giường Mạc Nhi đang bị Dinh Hạo ôm thật chặt từ phía sau, như một con mèo nhỏ, đang nép mình trong ngực hắn, nhưng lại là một con mèo hoang không nghe lời vì cô nàng không hề nằm yên, luôn quấy phá nhả hững của Dinh Hạo.

“Thiên Hân! Chàng có nghe thiếp nói không” Mạc Nhi bực bội ngược mặt lên nhìn Dinh Hạo, tỏ ra rất khó chịu trong lúc nàng đang rất nghiêm túc, thì người nào đó vẫn vô tâm tiếp tục làm đại sự.

“thì ta đang nghe..” Dinh Hạo cúi đầu xuống mỉm cười nhìn nàng, đôi tay thì không an phận đang sờ mó khắp người Mạc Nhi, Nhi, vừa giờ móng vuốt ra thì bị Mạc Nhi chặn lại.

“vậy vừa rồi thiếp nói gì chàng nhớ không” Mạc Nhi nắm chặt lấy đôi tay đang làm loạn của Dinh Hạo, trừng mắt nhìn hắn.

“cẩn thận với Tề vương, ta nhớ mà...” Dinh Hạo vội vã lên tiếng, rồi tiếp tục việc muốn làm, kéo tay Mạc Nhi ra.

“còn gì nữa” Mạc Nhi vẫn cố sức mà giữ lại, gắng hỏi Dinh Hạo

“ừ..ừ..m...hết rồi..” Dinh Hạo dừng lại, rồi tiếp tục làm đại sự đẩy tay Mạc Nhi ra.

“hết rồi...thiếp nói nhiều như vậy mà chàng chỉ nhớ có vậy, chàng vốn là không hề nghiêm túc” Mạc Nhi mở to mắt nhìn Dinh Hạo.

Dinh Hạo mỉm cười nhìn Mạc Nhi, những lời nàng nói từng câu từng chữ hẳn đều nhớ rõ, như chuyện Tề vương từng uy hiếp Đông Lộ giết hẳn, còn nhiều lần cho sát thủ truy sát hẳn đều nhớ rất rõ, nhưng lại muốn trêu chọc Mạc Nhi.

“vậy...để ta nghiêm túc cho nàng xem” Dinh Hạo khước miệng nhếch lên, giọng điệu rất bá đạo.

Hắn bắt người dây dề Mạc Nhi xuống, lúc Mạc Nhi chưa kịp phản ứng gì thì tất cả y phục trên người đã bị Dinh Hạo cởi sạch.

“chàng định làm gì” Mạc Nhi có chút lo lắng nhìn Dinh Hạo.

“thì làm chuyện nghiêm túc...” Dinh Hạo cười rất tươi, tỉnh bơ.

Dinh Hạo cũng bắt đầu cởi y phục trên người hẳn ra, lộ ra cơ thể nam nhân rắn chắc dẻo dai, tiếp đến dây thắt lưng cũng bị hắn ném xuống giường. Cả cơ thể đều bại lộ trước mặt Mạc Nhi, mỉm cười nhìn nàng.

“chàng như vậy mà nghiêm túc” Mạc Nhi xấu hổ, xoay mặt đi.

“đừng làm loạn...” Dinh Hạo dùng sức giữ chặt lấy Mạc Nhi.

Mạc Nhi thật chỉ muốn khóc thật to, thật ra là ai đang làm loạn đây.

Nàng cảm nhận được , môi hắn đang chạm vào da thịt nàng với những nụ hôn, như ôn nhu dịu dàng bức nàng đến phát điên.

“Mạc Nhi! nàng thật chặt, muốn kẹp chết ta sao” Dinh Hạo nghiêng răng nhẩn nhố nhìn Mạc Nhi.

“không muốn thì chàng đi ra,đau chết người ta” Mạc Nhi cũng bực bội quát lại Dinh Hạo, hẳn “vào nhà” người ta mà không báo trước một tiếng, còn dám trách nàng.

Dinh Hạo khéo môi tà mị nhếch lên cười đến rục rỏ, Mạc Nhi lập tức hiểu ra nàng vừa phạm một sai lầm rất lớn, vì sau đó...

“á..á!!! chàng ..chàng...có ý...” Mạc Nhi tức giận đập vào ngực Dinh Hạo, trừng mắt nhìn hắn.

“ta xin lỗi, như vậy thì sao...” Dinh Hạo ngoài mặt thì tỏ ra rất dịu dàng, nhưng hành động lại trái ngược.

“á..á...hu! hu!...chàng...” Mạc Nhi vì đau mà bật khóc thành tiếng không còn chút gì là ương ngạnh ban đầu.

“vậy sao này còn dám bảo ta đi ra...” Dinh Hạo tà mị vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đang đầm lệ của Mạc Nhi.

“hu hu...không dám nữa, không dám nữa” Mạc Nhi liên tục lắc đầu, cầu xin Dinh Hạo.

.....

Trong phòng nam nữ triền miên ân ái trên giường...

Thì bên ngoài cảnh tượng lạnh lẽo hiu quạnh, Diệp Vô Ngân đang tựa lưng vào cửa, những tiếng rên rỉ bên trong như một con dao sắc nhọn đang đâm vào tim hắn, tim hắn quặn đau theo nhịp điệu của đôi nam nữ bên trong, một lúc rất lâu sau hắn mới rời đi.

Từ xa...

“hân vương! Sao người không cho nô tài gọi Diệp tướng quân” một lão nô tài đang cầm đèn lồng, khó hiểu quay sang nhìn Kỳ Giai Đình Tư.

“người không thấy vẽ mặt của hần vừa rồi” Kỳ Giai Đình Tư thở dài quay sang nhì lão nô tài già.

“tên nhóc đó sao rồi”

“tên nhóc...” lão nô tài chết lặng một lúc lâu, mới hiểu ra ý của Kỳ Giai Đình Tư muốn nói là gì.

“người muốn nói Hạo vương, lúc này nô tài mang thức ăn qua, nhưng không thấy vương gia trong phòng, nô tài nghĩ chắc là...” Lão nô tài ngập ngừng nhìn Kỳ Giai Đình Tư rồi cúi đầu xuống.

Kỳ Giai Đình Tư mặt nổi đầy hắc tuyết, hai mắt hừng hực lửa như muốn thêu cháy căn phòng trước mặt, giờ này tên nhóc đó vẫn chưa về phòng, chắc chắn là còn đang ở trong phòng của Mạc Nhi.

“Tên nhóc chết tiệt”

Tại một tửu lầu-Đông Lộ

Trong quán đang khách khứa tấp, ồn ào náo nhiệt nhưng phần lớn tất cả đều là những con ma men, đang dật dờ trên bàn.

“lão đại! đại phu dặn huynh không nên uống rượu” tên bên cạnh vừa lên tiếng vừa giục lấy chén rượu trong tay tên “đệ nhất võ sĩ” ra.

“hừm..m...” Tên võ sĩ vẫn không quan tâm, khó chịu cầm nguyên cả một hủ rượu trên bàn lên uống ừng ực, rượu chảy ra khỏi miệng y lan xuống cổ và ướt cả áo.

Bàn bên cạnh lại vang lên tiếng nói của một đám người.

“ồ! Thì ra là đệ nhất dũng sĩ Đông Lộ đây mà, ta còn tưởng ai” Một tên say rượu trong quán đang lần mò đến chỗ tên võ sĩ vừa đi vừa châm chọc y, theo sau hần là một đám ma men.

“theo ta là dũng sĩ giấy thì đúng hơn” Tên ma men thứ hai đi phía sau cũng lên tiếng, tỏ thái độ rất xem thường.

Tên võ sĩ lúc này đã giận đến xanh cả mặt, hần trước giờ luôn là người nóng nảy không giỏi kìm chế cảm xúc, tay từ lâu đã nắm chặt thành quyền chỉ chờ đợi động thủ.

“ầm...!!” tên võ sĩ đập tay xuống bàn, rồi xoay người đứng dậy thì bị người bên cạnh ngăn lại.

“lão đại bình tĩnh” người bên cạnh nắm chặt lấy tay tên võ sĩ kéo hần lại, không muốn hần gây thêm chuyện.

Tên võ sĩ cũng nghe lời mà ngồi xuống, cầm chén rượu lên nhưng...

Những con ma men này đúng là không biết trời cao đất dày là gì, tùy tiện gây sự vô cớ, thấy tên võ sĩ không có hành động gì, thì càng lấn lướt hơn, đúng là tự tìm đường chết cho mình.

“bị một tên miệng còn hôi sữa đá bay khỏi võ đài, nếu là ta đã trốn trong nhà không dám gặp ai” tên ma men thứ ba cũng tỏ ra thái độ khinh bỉ bước đến.

“đúng là đệ nhất dũng sĩ, cái mặt cũng dày hơn người thường..hahaha...” tên ma men cuối cùng lại xem đó như là một truyện cười hay nhất hần từng xem.

“ha...ha..ha !!!!”

Cả một đám bắt trước cười theo, tiếp đến là những người khác trong quán cũng hòa theo, khắp mọi nơi trong quán đều tràn ngập những tiếng cười chế giễu, và ánh mắt khinh thường.

Tuy nói tên võ sĩ chỉ là một con cọp giấy, nhưng cọp vẫn là cọp, đối phó với mấy tên tép riu này không thành vấn đề, lúc này hần đã không còn để ý gì cả, cơn giận đã che mờ tất cả.

“ầm.mm.!!!”

Tên võ sĩ tức giận đập mạnh hai tay xuống bàn, chiếc bàn gãy đôi, bụi gỗ bay tán loạn, đám ma men bắt đầu lo sợ không dám lại gần, có số người trong quán đã len lén mà rời đi.

Không đợi đám người kia lại gần, tên võ sĩ đã tiến lên hai tay nắm lấy hai tên “ma men” giơ lên thật cao, trước khi họ kịp phản ứng thì đã bị tên võ sĩ quăng xuống đất.

“râm...!!!!”

Những khách khứa còn lại trong quán cũng rũ nhau tháo chạy, có tên say đến mức không thể đứng vững, cũng cố lếch ra khỏi quán, người bỏ kẻ chạy náo loạn cả lên.

Hai tên ma me còn lại nhìn thấy chiến hữu bị đánh tơi tả trên đất, và tên võ sĩ thì đang giận dữ tiến đến càng gần, tay chân run rẩy té xuống đất.

“lão đại! chúng ta về thôi” Tên bên cạnh kéo tên võ sĩ lại, hấn quá hiểu tính nóng Trương Phi của lão đại mình, lo lắng nếu tiếp tục lại xảy ra án mạng không chừng.

Hai tên ma men nhân cơ hội tên võ sĩ bị phân tâm, mà bỏ ra khỏi quán, vừa ra khỏi cửa thì chạy bán sống bán chết, đến rơi cả giày cũng không dám quay lại nhặt.

“huynh yên tâm! tên nhóc đó sẽ không huênh hoang được bao lâu, và cũng sẽ không còn mạng mà về Lăng Thiên quốc” Tên bên cạnh giọng điệu thâm độc, hấn nghiêng răng lên tiếng.

“đệ nói vậy là có ý gì” Tên võ sĩ lắc lư cái đầu, rồi quay sang nhìn tên bên cạnh.

“ngày mai huynh sẽ biết”

Mặt trời đã lên cao đến đỉnh đầu.

Ánh nắng gay gắt bao trùm cả khán đài, từng giọt to giọt nhỏ liên tục chảy, thấm ướt cả áo... có người trên tay còn cầm tới hai ba cái khăn không ngừng lau mồ hôi trên trán.

Ồn ào, nóng nực, khó chịu chính là hiện trạng của khán đài ngày hôm nay, họ đã đến từ rất sớm để có thể giành được chỗ ngồi tốt thưởng thức trận đấu, nhưng cho tới bây giờ nhân vật chính của chúng ta vẫn chưa xuất hiện.

“Hân vương có nên cho người đi tìm Hạo vương không” lão nô tài ghé sát vào người Kỳ Giai Đình Tư nói nhỏ.

“đi đi...!!! ” Kỳ Giai Đình Tư nóng nảy giơ tay lên xua đuổi lão nô tài bên cạnh.

“lão nô xin phép ” lão nô tài cũng gấp rút lên tiếng, rồi xoay người đi, kéo theo một đám tiểu nô tài khác, nhưng vừa bước xuống khán đài thì...

Nhân vật chính của chúng ta cuối cùng cũng xuất hiện, còn với một bộ dáng rất nhàn nhã, ngáp ngắn ngáp dài.

“Hân vương! Hạo vương hấn ...” lão nô tài reo mừng quay lại nhìn Kỳ Giai Đình Tư, nhưng thấy vẻ mặt đang đen thui của Kỳ Giai Đình Tư, lão không dám nói gì hơn.

Dinh Hạo cảm thấy như hàng ngàn hàng vạn ánh mắt nóng rực đang đổ dồn lên người hấn, không khí hôm nay cũng khá kì lạ, khán giả đến xem nhiều gấp mười lần ngày hôm qua, không biết đối thủ hôm nay của hấn lại là ai.

“Hân vương! chào buổi sáng” Dinh Hạo mỉm cười hòa nhã, tiến lại gần Kỳ Giai Đình Tư, tỏ ra rất thân thiện.

“Hạo vương! người thật biết hưởng thụ” Kỳ Giai Đình Tư giận đến xanh mặt, nghiêng răng nghiêng lợi .

“người có biết bây giờ là canh mấy rồi không” lão ngược nhìn lên trời.

Kỳ Giai Đình Tư giận đến mức chỉ muốn bay ra bóp chết Dinh Hạo, nhìn bộ dáng này mặt mũi này của hấn, tám chín phần là hành hạ Mạc Nhi của lão đến tận sáng, tên nhóc chết tiệt, còn bắt lão chờ đợi từ sáng giờ.

“có phải người quá xem thường Đông Lộ quốc, bắt tất cả mọi người phải chờ đợi một mình người”

“người là Hãn vương còn là nhạc phụ đại nhân của ta, sao ta dám bắt kính với người” Dinh Hạo thì rất thân nhiên nhìn Kỳ Giai Đình Tư.

“ai là nhạc phụ của ngươi” Kỳ Giai Đình Tư bực bội lên tiếng

“sau trận đấu này người không phải là nhạc phụ ta sao, nếu người không thích ta sẽ vẫn gọi người là hãn vương” Dinh Hạo vẫn cố tỏ ra thân thiện với Kỳ Giai Đình Tư.

“ngươi tin chắc mình sẽ thắng” Kỳ Giai Đình Tư gắng hỏi lại Dinh Hạo, lão ghét nhất chính là dáng vẻ tự cao tự đại của tên nhóc chết tiệt này.

Dinh Hạo mỉm cười nhìn Kỳ Giai Đình Tư, nụ cười tràn trề tự tin.

“Hãn vương! xem ra ta không phải là người trẻ nhất, người đó, vẫn chưa xuất hiện” Dinh Hạo nhìn xung quanh khán đài nhưng vẫn không thấy người cần tìm, quay sang nhìn Kỳ Giai Đình Tư mỉm cười lên tiếng.

“Ai...!” Kỳ Giai Đình Tư khó chịu nhìn Dinh Hạo.

“đối thủ của ta, hãn còn tệ hơn cả ta, không có ý thức về thời gian” Dinh Hạo bình thản lên tiếng, còn tỏ ra có chút khó chịu.

“Hạo vương! thật ra người đó đã đến từ rất lâu” lão nô tài áp ứng lên tiếng.

“đến rồi, ở đâu sao ta không thấy” Dinh Hạo ngó trước nhìn sau chỉ thấy có mỗi hãn trên khán đài ngoài ra thì không có ai khác.

“thật ra, người thi đấu với ngài hôm nay là...” lão nô tài vừa lên tiếng thì bị một tiếng nói như sấm vang, lạnh lùng mà uy vang lên.

Kỳ Giai Đình Tư đứng dậy, tiến lại gần Dinh Hạo. Dáng vẻ to lớn như một tượng đài, dưới ánh nắng mặt trời cái bóng của lão càng được phóng đại, bao phủ lấy Dinh Hạo.

“là ta...”

Dinh Hạo bất động như tượng, lúc hãn còn đang ngỡ ngác thì “đối thủ” đã vào vị trí sẵn sàng.

.....

Trận đấu cuối cùng mà Dinh Hạo thi đấu là thi cưỡi ngựa, quy định cũng rất đơn giản trong vòng một tuần hương, người nào mang lá bạch hồ kỳ từ ngọn núi phía trước trở về xem như là thắng cuộc.

“Trận đấu bắt” lão nô tài vừa lên tiếng thì một giọng nữ nhi trong trẻo vang lên.

“khoan đã...”

Mạc Nhi từ phía xa lại lại trước mặt lão nô tài giựt lấy lá quân kỳ trên tay lão, rồi quay sang nhìn Kỳ Giai Đình Tư

“phụ hãn như vậy là không công bằng”

“không công bằng ở chỗ nào ” Kỳ Giai Đình Tư đang vuốt ve

cộng sự của lão, thì lại nghe thấy lời của Mạc Nhi, liền khó hiểu quay sang nhìn Mạc Nhi.

“Thiên Hãn là mới đến Đông Lộ, đường đi ở đây chàng còn chưa biết rõ, lại nói Xích Tuyết mã” Mạc Nhi dừng lại liếc nhìn con bạch mã bên cạnh Kỳ Giai Đình Tư

“là một con thiên lý mã, có thể đi ngàn dặm mà không biết mệt, còn theo người nhiều năm, như vậy là không công bằng với chàng”

Kỳ Giai Đình Tư mặt đầy hắc tuyết, lão không nhìn Mạc Nhi mà là nhìn Dinh Hạo, như muốn nuốt chửng hãn. Lời nữ nhi nói không phải là vô lý nhưng trước mặt nhiều người Mạc Nhi lại đứng ra bênh vực hãn, không hề lo nghĩ gì đến phụ hãn là lão, điều này khiến cho Kỳ Giai Đình Tư càng có thêm ác cảm với Dinh Hạo.

“đem ngựa qua đây” Kỳ Giai Đình Tư bực bội quát tháo.

“đem ngựa...” lão nô tài khó hiểu nhìn Kỳ Giai Đình Tư, không phải Xích Tuyết mã đã được đem tới, còn con ngựa nào sao, nhưng đợi một lúc lâu lão nô tài mới nhận ra Kỳ Giai Đình Tư đang chăm chú nhìn con ngựa bên cạnh Dinh Hạo.

“Hân vương! người đang nói con ngựa của Hạo vương” lão nô tài quay sang hỏi Kỳ Giai Đình Tư một lần nữa.

Nhưng Kỳ Giai Đình Tư không nói gì thêm, đáp lại là cái nhìn lạnh băng, lão nô tài nhiều năm theo hầu Kỳ Giai Đình Tư nên cũng phần nào hiểu ý.

“mau ! kéo ngựa qua đây” lão nô tài vừa ra lệnh vừa chỉ tay về hướng con ngựa của Dinh Hạo.

Khi con ngựa của Dinh Hạo được hai tên tiểu nô tài kéo qua, chưa kịp giao cho Kỳ Giai Đình Tư, thì lão đã giật lấy, nóng nảy mà nhảy lên lưng ngựa.

“như vậy đã công bằng chưa” Kỳ Giai Đình Tư quay sang nhìn Mạc Nhi, chưa đợi nàng phản ứng thì lão đã phi ngựa chạy đến vạch xuất phát.

“ngựa của Hạo vương thì sao...” một tên nô tài khác lên tiếng hỏi.

“còn không đi tìm một con khác cho Hạo vương, mau đi” lão nô tài nhún nhó lên tiếng, ra tay xua đuổi.

“dạ.” khi hân vừa xoay lưng thì Mạc Nhi lên tiếng cản lại.

“không cần đi! không phải đã có một con ở đây rồi sao” Mạc Nhi lạnh lùng lên tiếng, liếc nhìn Xích Tuyết mã trước mặt.

“nếu Thiên Hân cười Xích Tuyết Mã thì phần thắng của tràng sẽ cao hơn”

“mau...kéo ngựa qua cho Hạo vương” lão nô tài mỉm cười nhìn Mạc Nhi, rồi lên tiếng hối thúc tên tiểu nô tài bên cạnh.

.....

“xuất phát...!!!”

Âm thanh kéo dài cùng với lá quân kỳ trong tay lão nô tài được giơ lên thật cao, đến khi quân kỳ vừa được hạ xuống, thì Kỳ Giai Đình Tư và Dinh Hạo đều lập tức thúc ngựa phi thật nhanh về trước.

Phía sau cát bụi bay tứ phía như sương mù dày đặc che đi tầm mắt của tất cả mọi người, khi sương mờ tan đi thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng Dinh Hạo và Kỳ Giai Đình Tư. Mọi người chỉ có thể hồi hộp ngồi đó chờ đợi.

Nửa tuần hương trôi đã trôi qua....

Tài cỡi ngựa của Dinh Hạo là không cần bàn đến, lại thêm Xích Tuyết mã như hổ thêm cánh, từ lâu đã vượt qua mặt Kỳ Giai Đình Tư.

Mặc dù Xích Tuyết mã trước giờ đều do một mình Kỳ Giai Đình Tư cưỡi, chưa cho ai ngoài Kỳ Giai Đình Tư ngồi lên lưng bao giờ, nhưng lại dễ dàng chấp nhận Dinh Hạo, điều này đã làm cho mọi người rất kinh ngạc nhất là Kỳ Giai Đình Tư.

Kỳ Giai Đình Tư nhìn Dinh Hạo và Xích Tuyết mã đang nghênh ngang phía trước mà cảm giận, lão cảm thấy như đang bị phản bội, ban đầu là nữ nhi lão thương yêu nhất, rồi đến con Xích Tuyết mã theo lão nhiều năm đều bị tên nhóc trước mặt làm cho mê mết, sự ghen tị với Dinh Hạo càng nhiều.

Lúc này từ trên đỉnh núi âm thanh dự hoặc của tiếng sáo vang lên, con ngựa Kỳ Giai Đình Tư đang cưỡi, bỗng dừng lại chạy nhanh thân tốc vừa qua mặt Dinh Hạo, điều này làm cho Kỳ Giai Đình Tư rất hài lòng, trên mặt lại nở nụ cười đắc ý .

Nhưng rất nhanh sau đó lão nhận ra...

Con ngựa đã ngoài sự kiểm soát của lão, vì trước mắt là vực thẳm sâu vạn trượng, lão lại không có cách nào dừng lại. Con ngựa như điên lao thẳng xuống vách núi.

Kỳ Giai Đình Tư nhanh tay tháo thắt lưng trên người lão ra, ném lên trên vắt vào một gốc cây, rồi phi thân lên trên vách núi, nhưng một chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra, chân lão lại đang bị kẹt vào yên ngựa không tài nào rút ra.

.....

Hiện tại dưới vách núi Kỳ Giai Đình Tư đang bị treo lơ lửng lắc lư, hai tay thì đang nắm chặt lấy dây thắt lưng, còn chân thì đang bị kẹt giữa yên ngựa, lão còn nghe thấy âm thanh tiếng vải dần bị xé rách.

Chỉ cần một cử động nhỏ của con ngựa thôi thì lão cũng tiêu, cho dù con ngựa hiểu chuyện mà ngoan ngoãn không động dây, thì liệu lão có chịu nổi không.

Trong lúc Kỳ Giai Đình Tư tuyệt vọng, bắt đầu cam chịu số phận thì trên vách núi vang đến tiếng nói của một người.

“nhạc phụ! Người không sao chứ” Dinh Hạo cúi người nhìn xuống vách núi, lớn tiếng nói.

“người thấy ta có điểm nào là ổn sao không , còn không tìm người kéo ta lên” Kỳ Giai Đình Tư quát tháo Dinh Hạo, nhưng vì hành động bất ngờ này của lão khiến cho sợi dây càng bị tét ra.

Dinh Hạo nghe giọng điệu quát mắng của nhạc phụ cũng phần nào yên tâm, ít ra lúc này người không sao. Nhưng nếu bây giờ hắn đi tìm người, chắc chắn sẽ không còn kịp.

Vách núi trơn láng như vậy, bên dưới còn là vực sâu vạn trượng, dù hắn tài giỏi đến đâu cũng không thể cùng lúc kéo nhạc phụ và con ngựa kia lên.

Ánh sáng chiếu vào khiến cho thanh kiếm trên lưng của Xích Tuyết mã phát sáng lên, lập tức thu hút ánh nhìn của Dinh Hạo, nếu hắn đoán không lầm thì đây là thanh kiếm của nhạc phụ. Một ý nghĩ lóe lên.

Trong hoàn cảnh này hắn chỉ có thể làm vậy.

“nhạc phụ! ta xin lỗi” Dinh Hạo vừa lớn tiếng nói vừa cầm thanh kiếm lên bẻ đôi thành hai khúc.

“người nói nhầm gì vậy, sao không tìm cách kéo ta lên”

Kỳ Giai Đình Tư nhăn nhó nhìn nhìn lên trên, quát tháo Dinh Hạo, sau đó lão nghe thấy tiếng binh khí gãy đôi, nhưng lại không có tâm trạng mà để ý cố sức giữ chặt sợi dây, vì con ngựa dưới chân lão đang bắt đầu làm loạn.

Dinh Hạo cúi người xuống dùng nội lực ghim thật chặt hai thanh kiếm gãy lên vách núi, rồi bám vào đó mà leo xuống dưới. Sau đó lại dùng nội lực rút ra, rồi cắm vào vách núi bên cạnh cứ như vậy mà leo xuống, cho tới khi tiếp cận được Kỳ Giai Đình Tư.

“Nhạc phụ! Người không sao chứ..”

Kỳ Giai Đình Tư ngẩng người ra nhìn Dinh Hạo, tâm trạng lão lúc này không tài nào diễn tả nổi, cảm động sung sướng kinh ngạc đều có đủ trên mặt lão lúc này.

Dinh Hạo trán đầm đìa mồ hôi, vẻ mặt xanh xao đặc biệt là hai tay đang đầm đìa máu chần chịt thương tích, những giọt máu từng giọt từng giọt đang chảy dài trên hai thanh kiếm gãy.

“Nhạc phụ! Người không sao chứ..” Dinh Hạo thấy nhạc phụ không trả lời, lại một lần nữa lên tiếng hỏi .

“ta không sao...”

Dinh Hạo ngẩng người ra nhìn Kỳ Giai Đình Tư, hắn có nghe lắm không, nhạc phụ lại có thể dùng giọng điệu ôn nhu như vậy nói chuyện với hắn, chắc là nể quá nên hoa mắt nghe lắm đây. Không nên nghĩ quá nhiều, cứu người là quan trọng. Dinh Hạo nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Dinh Hạo một tay bám trụ lên thanh kiếm đang cắm trên vách núi, tay còn lại thì cầm lấy khúc kiếm gãy, ra sức mà cắt đứt yên ngựa, hắn đang rất chuyên tâm nên không phát hiện ánh mắt khác thường của Kỳ Giai Đình Tư .

“Rầm...!!!!”

Sau khi yên ngựa bị cắt đứt thì con ngựa lập tức bị rơi xuống vách núi vạn trượng, thật là một con ngựa đáng thương.

Dinh Hạo liền sau đó ôm chặt lấy Kỳ Giai Đình Tư, phi thân lên khỏi vách núi, khi hai người lên đến đỉnh núi, thì lập tức ngã lưng xuống, ngẩn đầu nhìn trời cao mà thở gấp.

“sao phải lại liều mạng cứu ta”

hết chương 26

27. Chương 27: Vụ Án Của Đường Gia

Chương 27: Vụ án của Đường gia

Đông Lộ

Ánh tà chiều dần xuất hiện, mọi người trên dưới khán đài đều ngồi đứng không yên, ngay cả Mạc Nhi cũng nóng lòng đi tới đi lui, mắt liếc nhìn lư hương trên bàn.

Cây nhang cũng đã tàn hết, nhưng cả Dinh Hạo và Kỳ Giai Đình Tư vẫn chưa xuất hiện, trách sao Mạc Nhi không lo lắng bất an.

Một trận gió mạnh thổi đến, những bụi nhang trên bàn cũng bị cuốn theo, trên bàn hoàn toàn sạch trơn không một dấu vết lưu lại, trong lòng Mạc Nhi có một dự cảm chẳng lành.

“quận chúa! Có nên cho người đi xem thử..” lão nô tài chần chờ một lúc, rồi cũng bước lại gần Mạc Nhi.

Mạc Nhi vừa định lên tiếng, thì mặt đất như run chuyển, tiếng vó ngựa vang dội từ xa vọng đến, tiếp theo là bụi cát bay mịt mù...

“quận chúa nhìn kia...” lão nô tài vừa hét lên, vừa chỉ tay về hướng người đi tới.

“Cộc...Cộc...cộc...!!!”

Tất cả đều dõi mắt nhìn theo hướng âm thanh phát ra, tiếng vó ngựa càng gần thì tim họ đập càng nhanh hơn, tâm trạng rất phấn khích, rốt cuộc thì họ cũng biết được ai là người thắng cuộc.

Nhưng...kết quả lại ngoài sự mong đợi. Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, trâm miệng một lời...

“ồ...ồ...!!!!”

“chuyện...chuyện này...là sao...”

Cả khán đài gần như là náo loạn cả lên, người đứng kẻ ngồi nhấp nhô như sóng, người thì chỉ kẻ thì chỏ, ồn ào không dứt, chỉ vì một chuyện...

Trên lưng Xích Tuyết mã lúc này không phải chỉ một người, mà có tới hai người, mặc dù có khá bất ngờ nhưng đó không phải là thứ họ quan tâm, điều họ muốn biết lúc này là...

“Ai là người thắng cuộc...”

“là Hạo vương! người không thấy Xích Tuyết mã về đích sau..”

“nhưng Bạch Hổ kỳ đang trong tay Hãn vương..”.

Lại một trận tranh cãi nữa xảy ra...

.....

Mạc Nhi từ xa nhìn thấy người đầu tiên xuất hiện là Đinh Hạo thì rất vui mừng, khéo miệng vừa nhếch lên thì lập tức thu lại, thay vào đó là sự ngạc nhiên khó hiểu, khi nhìn thấy người ngồi sau lưng là Kỳ Giai Đình Tư, tiếp theo đó là...

Xích Tuyết mã vốn là bạch mã, vậy những vết đỏ tươi trên người nó là gì, khoảng khá xa nên nàng không thể nhìn rõ, rồi cuộc đó là thứ gì, thứ đó trông giống như...giống như...máu.

“ôi trời! Thiên Hàn...”

Mạc Nhi không đợi Xích Tuyết mã đến gần, nàng như một cây tên lao về trước.

“Thiên Hàn! Tay chàng bị làm sao...” Mạc Nhi lo lắng, hốt hoảng lên tiếng, mặc dù Kỳ Giai Đình Tư vẫn đang ngồi phía sau, nhưng từ đầu đến cuối ánh mắt nàng không hề rời khỏi Đinh Hạo.

Đinh Hạo lập tức nhảy xuống ngựa, mỉm cười nhìn Mạc Nhi: “ta ..không ...”

Chưa nói dứt lời thì Đinh Hạo đã...

“Ầm..mm !!!!” ngã lăn xuống đất.

“Thiên Hàn...!” tiếng hét của Mạc Nhi vang vọng khắp núi rừng..

Núi Bạch Liên

Tiểu lục tròn xoe hai mắt nhìn những khay thức ăn trên bàn, không ngừng nuốt nước bọt, nhiều ngày nay vì “tên trộm ngựa” chết tiệt đó, mà hắn không có bữa ăn nào cho ra hồn.

Thức ăn trên bàn cũng đã nguội hết nhưng hai “lão tổ tông” của hắn cũng chịu cầm đũa, thật là lãng phí quá đi, hắn nhìn thấy mà muốn rơi lệ.

“Hoàng thái hậu! người thật không ăn sao...”

“không ăn..” Hoàng thái hậu ngay cả nhìn cũng không nhìn tới đã lên tiếng.

“vậy nô tài có thể ...” Tiểu lục tử gương mặt “nai” lên nhìn bà lão, vừa chỉ tay vào thức ăn trên bàn, còn không ngừng nuốt nước bọt.

“..ăn đi...ăn hết đi” Hoàng thái hậu khó chịu lên tiếng, trong hoàn cảnh hiện tại, dù ăn thịt rồng bà cũng nuốt không trôi.

Tiểu lục không hề khách sáo, lập tức cầm đũa lên ăn ngấu nghiến hết thức ăn trên bàn, tất cả thứ có thể ăn hắn đều nhét hết vào trong miệng, đúng là không hề lãng phí bất cứ thứ gì.

“Tiểu lục! người gặp thiếu gia của bọn họ chưa...” Mộ Dung Kiên bất ngờ lên tiếng.

Mấy ngày nay hai từ “thiếu gia” này lão đã nghe rất nhiều lần, lạ một điều là ngoài tên thiếu gia lai lịch thần bí đó ra, thì mọi người trong sơn trại này lão hầu như đã gặp qua, họ không hề có ý định dấu diếm thân phận, thật ra bọn họ có dụng ý gì.

“lão thiên tuế ! ở Bạch Liên trại này ngoài cái tên “trộm ngựa” à không...tên Đường Liệt chết toi kia, thì nô tài thật sự không còn biết ai nữa...” Tiểu lục khó khăn lắm mới nuốt hết đống thức ăn trong miệng hắn, rồi quay sang nhìn lão Mộ Dung Kiên.

“kết...t...t ”

Bất ngờ cánh cửa được mở ra từ bên ngoài.

Đường Liệt chưa bước vào thì đã nghe thấy giọng mắng chửi quen thuộc kia, nhưng hắn còn tưởng mình nghe nhầm, vì “tên lục đục” kia không thể nào có mặt ở đây, giờ này tên đó phải đang ở...

“ngươi.. sao lại ở đây..” Đường Liệt kinh ngạc nhìn thấy Tiểu lục trước mặt, còn đang ăn rất ngon lành.

“Ta... chỉ.. mang thức ăn vào đây cho họ...” Tiểu lục tử miệng vừa ngậm một đống thức ăn vừa lên tiếng, thức ăn cũng văng vào người Đường Liệt không ít.

“vậy thứ trong miệng người là gì...” Đường Liệt nghiêng rằng lên giọng với Tiểu lục, mắt liếc nhìn đóng thức ăn lộn xộn trên bàn, gần như bị tiểu lục “dọn” sạch, muốn phát điên lên.

Đường Liệt giận đến muốn phát hỏa, hấn trừng mắt nhìn Tiểu lục đe dọa: “nếu người không lập tức ra hậu sơn...tôi nay và cả ngày mai cũng đừng hòng có cơm ăn..”

“người...” Tiểu lục tức giận chỉ tay vào Đường Liệt, nhưng lại nghĩ cho bữa cơm sau này, đành nén lại thu tay về : “...giỏi lắm”

Tức giận xoay người rời khỏi,Tiểu lục trước khi đi cũng không quên từ giả hai ông bà lão trong phòng.

“Hoàng thái hậu, lão thiên tuế nô tài xin cáo lui..”

”rầm...mmm !!! cánh cửa được Tiểu lục đóng sập lại, gần như muốn rớt ra ngoài.

Đường Liệt mỉm cười nhìn bóng lưng Tiểu lục, sau đó cung kính quay sang trước Mộ Dung Kiên

“lão thiên Tuế! Thiếu gia cho mời người...”

Khi Mộ Dung Kiên và Đường Liệt đến trước cửa phòng, thì nghe thấy tiếng quát tháo, tranh cãi không ngừng vọng ra từ bên trong phòng.

“đệ giải thích sao chuyện này...” Đường Vô Thường ném nguyên một sấp giấy vào người thanh niên trước mặt.

“đại ca! triều thần hữu bại, thiên tử bất minh, những gì đệ viết trong đó có gì sai, đệ làm vậy cũng là vì Đường gia...” Đường Ân chụp lấy một tờ giấy dò nát trong tay, tức giận nhìn Đường Vô Thường

“vì Đường gia...để nghĩ phụ thân sẽ vui khi biết đệ làm vậy...” Đường Vô Thường giọng điệu có phần ôn nhu hơn trước.

“phụ thân suốt đời tận trung với triều đình, cuối cùng được gì, gia tộc tru di tề tử ly tán...” Đường Ân càng nói càng giận dữ, khi nghĩ đến những chuyện hấn đã trải qua, trong lòng hấn chỉ có một chữ “hận”.

“chỉ bằng mấy bài thơ khinh miệt Triều Đình, lăng mạ hoàng thất này của đệ, có thể làm được gì, để họ điều tra là đệ làm, thì làm sao minh oan cho phụ thân...”

“huynh có cách của huynh, thì đệ cũng có cách của đệ, một ngày nào đó đệ sẽ cho cả thiên hạ biết phụ thân là bị oan...” Đường Ân khom người xuống nhặt tất cả giấy trên đất, rồi bước ra ngoài.

“kết...t..t ...!!”

Khi Đường Ân vừa mở cửa ra thì liền gặp ngay Mộ Dung Kiên và Đường Liệt. Hấn có chút khựng lại khi nhìn thấy người trước mặt, còn Mộ Dung Kiên thì cảm thấy vị thiếu niên trước mặt rất quen, trong trí nhớ lão dường như đã từng gặp qua vị thiếu niên này.

“Nhị thiếu gia..”Đường Liệt lên tiếng.

“...” Đường Ân vẫn còn giận, hấn không thèm trả lời Đường Liệt đã xoay người bỏ đi.

Đường Liệt thở dài đi vào trong phòng, còn Mộ Dung Kiên vẫn còn nhìn theo bóng lưng của Đường Ân, càng nhìn càng thấy quen mặt, thật ra ảo đã gặp ở đâu ...

“đại thiếu gia! lão thiên tuế đã tới...” Đường Liệt lên tiếng, sau đó lùi ra nhường đường cho Mộ Dung Kiên bước vào.

Mộ Dung Kiên vừa nhìn thấy người trước mặt, thì lão lập tức nhớ ra vị thiếu niên khi nãy gặp ở ngoài cửa là ai.

“Đường Nghĩa! ...”

Lão còn nhớ lần đầu tiên gặp hai huynh đệ Đường Nghĩa và Đường Ân là chuyện của sáu năm trước, khi đó họ cũng chỉ là những đứa trẻ theo phụ thân đến kinh thành nhậm chức, phụ thân của họ là Đường Hoàn Liều đã từng là thuộc hạ của lão, nhưng sau đó...

“Đường Nghĩa! Tham kiến lão thiên tuế...” Đường Vô Thường cúi người thi lễ, tỏ ra rất tôn kính trước Mộ Dung Kiên.

“là người cho người bắt hoàng thái hậu...” Mộ Dung Kiên giận dữ nhìn Đường Vô Thường, lão không ngờ đến người làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này là đứa trẻ nhân hậu ngày nào.

“Đường Nghĩa không dám, chỉ là mời hoàng thái hậu đến núi bạch Liên tịnh dưỡng vài ngày...” Đường Vô Thường mỉm cười nhìn Mộ Dung Kiên.

“nói nghe thật hay...” Mộ Dung Kiên trừng mắt nhìn Đường Vô Thường, giọng điệu đầy bất mãn. ” mục đích của ngươi là gì...”

“Đường Nghĩa muốn lão thiên tuế đi gặp một người...” Đường Vô Thường sắc mặt rất nghiêm túc, không còn vẻ cợt nhả khi nãy.

“ai...” Mộ Dung Kiên khó hiểu lên tiếng.

“là người này...” Đường Vô Thường đi tới bên giường, rồi chậm chậm vén màn lên.

“Đường Hoành Liễu...” Mộ Dung Kiên sửng sốt nhìn người trước mặt.

Trên giường là một trung niên nam tử, tướng tá cao lớn nhưng đang nằm bất động trên giường, chỉ có mỗi ánh mắt là có thể cử động.

Năm đó Đường Hoành Liễu dẫn theo mười vạn quân đi đánh Diệp Kỳ quốc, kết quả binh bại như núi đổ, mười vạn quân không một ai sống sót quay về.

Còn Đường Hoành Liễu thân là tướng quân lại lâm trận bỏ trốn, sau đó phát hiện ra hắn là hậu duệ của phản tặc Tống Bình Phiên năm đó còn sống sót, có âm mưu lật độ chiều đình, chuyện bị bại lộ khiến toàn gia tru di, còn hắn thì không có tin tức.

“hắn sao lại ra nông nỗi này...”

Đường Vô Thường quay sang nhìn Mộ Dung Kiên, ánh mắt chàng đầy sát khí.

“năm đó phụ thân tuân lệnh của hoàng thượng, mang theo mười vạn quân đi đánh Diệp kỳ quốc, người không hề tào tẩu như lời của Tề vương, mà là bị sát hại..”

“Sát hại...” Mộ Dung Kiên bất ngờ lên tiếng.

“mười vạn binh sĩ Lăng Thiên quốc tử mạng, không phải là do phụ thân bất tài mà là binh khí của triều đình năm đó có vấn đề...”

“lão thiên tuế đây là tấu chương năm đó lão gia muốn dâng lên triều đình, mời người xem qua” Đường Liệt cầm ra một quyển tấu chương dính đầy máu, cẩn thận đặt trên tay Mộ Dung Kiên.

Lão cầm lấy tấu chương lên xem, mà bủn rùn tay chân với một người từng trải sương gió như lão mà còn không thể chấp nhận được, khi nghĩ đến cảnh tượng năm đó.

Nội dung bên trong tường thuật lại chuyện Đường Hoành Liễu vô tình phát hiện ra số binh khí có vấn đề, nhưng Tề vương bất bỏ suy đoán của Đường Hoành Liễu do chưa đủ chứng cứ, tiếp tục cho xuất binh, còn kể lại diễn biến trận đánh năm xưa, binh sĩ tử thương vô số, thấy chất thành núi máu chảy thành sông, Đường Hoành Liễu hắn thân làm tướng lại để chuyện này xảy ra, vô cùng hổ thẹn xin về Kinh chịu tội.

“tấu chương này...ta chưa từng nghe qua” Mộ Dung Kiên nắm chặt quyển tấu chương trong tay lão, ngẩn đầu lên nhìn Đường Vô Thường.

“vì ngay trong , đêm lão gia đã bị người sát hại, còn vu oan cho người là hậu nhân phản đặc mưu đồ lật đổ triều đình...sợ tội đào tẩu” Đường Liệt đau lòng lên tiếng.

Kết quả toàn gia đều bị ly tán, hắn và tổ mẫu cũng tha hương đây đó, sống như hành khất, cũng may cũng may cuối cùng để hắn tìm được đại thiếu gia.

“tại sao nói chuyện này cho ta biết..” Mộ Dung Kiên gấp lại tấu chương nhìn Đường Vô Thường

“Đường Nghĩa muốn lão Thiên Tuế giúp một việc...”

“việc gì..”

Đại diện- Đông Lộ

Ngồi chính diện là Kỳ Giai Đình Tư, bên dưới là Dinh Hạo và Mạc Nhi, không khí rất bình lặng, không ai nói gì, chỉ đang chờ đợi người đang được áp giải vào.

“Rầm!!!”

“Hãn vương! người đã được dẫn tới...” Diệp Vô Ngần sau khi ném tên thanh niên và tên võ sĩ trước đại diện thì cung kính hành lễ với Kỳ Giai Đình Tư.

“Bành Vũ ! chuyện này là ngươi làm..” Kỳ Giai Đình Tư giận giữ nhìn tên võ sĩ dưới đại diện.

Tên võ sĩ do dự nhìn sang thanh niên bên cạnh hắn, một lúc rồi mới mạnh miệng lên tiếng: “..phải...”

Kỳ Giai Đình Tư nghe thế thì càng tức giận, lớn tiếng quát tháo : “..ngươi là đệ nhất dũng sĩ Đông Lộ nhưng lại làm ra chuyện đáng xấu hổ như vậy, thể diện Đông Lộ bị ngươi làm cho mất hết...”

“Cạnh...!!!”

Kỳ Giai Đình Tư tức giận ném một thanh đao xuống trước mặt tên võ sĩ

“Ngươi tự mình ra tay, hay muốn ta kêu người giúp người...” Kỳ Giai Đình Tư lạnh lùng lên tiếng, đối với kẻ tiểu nhân thì lão trước giờ đều không lưu tình.

“ta tự mình làm...” Tên võ sĩ khoe miệng nhếch lên, nhìn Kỳ Giai Đình Tư , rồi cầm thanh đao lên.

Tên võ sĩ chậm chậm giơ thanh đao lên, lưỡi đao sáng bóng lấp lánh như phát hào quang, rồi...

“dzá...á!!!!”

Hắn vừa hét lên, vừa dùng sức chặt mạnh xuống nhưng người bên cạnh lập tức, dùng tay chặn lấy lưỡi đao, những giọt máu tươi lập tức chảy dài xuống đầu lưỡi đao.

“lão đại ! chuyện này là đệ làm, huynh không cần nhận tội thay đệ, bất quá mười tám năm sau lại là một hảo hán...” hắn quay sang nhìn Kỳ Giai Đình Tư đồng dạt lên tiếng.

“Hãn vương! chuyện này là do ta làm, không liên quan gì lão đại, có chặt... thì chặt tay của ta.”

“hay cho câu mười tám năm sau lại là một hảo hán...giỏi lắm” Kỳ Giai Đình Tư mỉm cười nhìn người bên dưới, rồi bất ngờ quát lên “...người đâu lôi hắn ra...”

“Hãn vương! xin tha cho hắn...”

“Hãn vương!!!”

Mặc dù tên võ sĩ không ngừng cầu xin, nhưng Kỳ Giai Đình Tư vẫn phớt lờ hắn, và người kia vẫn bị binh sĩ lôi ra khỏi đại diện chuẩn bị hành hình.

“Khoan đã..!” Dinh Hạo lùi biếng đứng dậy, phải lấy tay áo rồi đứng trước Kỳ Giai Đình Tư

“Hãn vương! người nói chuyện này sẽ do ta xử lý...”

Kỳ Giai Đình Tư nghi hoặc nhìn Dinh Hạo “...hay ngươi muốn tha cho hắn..”

Dinh Hạo mỉm cười lắc đầu nhìn Kỳ Giai Đình Tư, điều này càng làm cho Kỳ Giai Đình Tư càng khó hiểu hơn.

“vậy ngươi muốn xử lý họ ra sao...”

“tội thì vẫn xử, nhưng tay chân của hắn bốn vương lấy làm gì...” Dinh Hạo quay sang nhìn tên thanh niên đang ở cánh cửa đại diện, lạnh lùng lên tiếng

“...thứ bốn vương muốn còn quý giá hơn rất nhiều so với hai cái mạng này của họ, nếu hẳn chịu giao ra...bốn vương sẽ xem như chưa có chuyện gì...”

Tên Thanh niên và cả tên võ sĩ đều ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ từ khi nào có thứ quý giá giống như Dinh Hạo vừa nói, mà ngay cả bản thân họ cũng không biết, rốt cuộc thứ đó là cái gì đây, có thể đổi lấy mạng của họ.

Cổng thành- Đông Lộ

Trên phố ngựa xe qua lại không ngừng, mọi người khá là bận rộn nhưng khi Xích Tuyết mã vừa xuất hiện, liền thu hút tầm mắt của mọi người.

Xích Tuyết mã vốn là con ngựa quý, chưa nói đến ngoại hình, chỉ nói đến khí chất cũng đã nổi bật hơn so với những “huynh đệ” xung quanh, biết mọi người đang nhìn mình, điều này khiến nó càng thêm “tự đắc”, đầu ngẩng càng cao từ từ mà đi.

“Thiên Hàn! Thứ quý giá chàng nói là cây sáo này sao...” Mạc Nhi cầm cây sáo lên xe rất kỹ lưỡng, sau đó nhìn Dinh Hạo.

“nàng không thấy nó rất đẹp sao...” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Mạc Nhi, ngay khi nghe được âm thanh từ cây sáo phát ra thì hẳn đã biết đây là một cây sáo quý.

“đúng là rất đẹp...nhưng chàng định sẽ bỏ qua cho họ thật sao..”

Mạc Nhi lên tiếng được một lúc nhưng không hề nghe Dinh Hạo trả lời, nàng khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy Dinh Hạo đang chăm chú nhìn đám người theo sau họ, không hề để ý gì đến lời nàng vừa nói.

“Mạc Nhi! một mình ta không thể bảo vệ nàng sao..” Dinh Hạo thở dài rồi ôm chặt lấy Mạc Nhi, thủ thủ bên tay nàng.

“Thiên Hàn! Chàng biết đó là ý của hãn phụ, cũng là yêu cầu duy nhất của người, sao thiếp có thể từ chối.” Mạc Nhi gương mặt ngọc lên nhìn Dinh Hạo.

“ta nghe nàng..”Dinh Hạo mỉm cười, giơ tay lên véo vào chiếc mũi đáng yêu của Mạc Nhi, cũng nịnh yêu thương.

Nàng biết tất cả cũng là ý tốt của phụ hãn, người lo lắng sau khi nàng bước vào Hạo vương phủ, sẽ bị người khác ức hiếp nên mới cho một đám ám vệ theo bên cạnh, điều đó nàng cũng đang là bận tâm của nàng lúc này, không biết những ngày tháng sao này ...

“Mạc Nhi! nàng có thấy Xích Tuyết mã đi càng lúc càng chậm...”

“có sao...”

.....

Trên cổng thành

Kỳ Giai Đình Tư thở dài nhìn xuống, đúng vô tình nhất vẫn là nữ nhi, Mạc Nhi của lão cũng không ngoại lệ, có phu quân rồi thì không cần phụ hãn là lão, từ lúc ra khỏi cổng thành cũng không thèm quay đầu lại nhìn.

“hãn vương! người không ra tiền quận chúa sao..” lão nô tài bên cạnh quay sang nhìn Kỳ Giai Đình Tư.

Kỳ Giai Đình Tư vẫn không trả lời, chăm chú nhìn theo bóng dáng đoàn người Dinh Hạo đang khuất dần, vẻ mặt nhăn nhó làm người bên cạnh cũng hiểu lầm.

“người cũng đừng quá đau lòng! nữ nhi lớn rồi không nên giữ làm gì..”

“ngươi có nữ nhi đi rồi biết....” Kỳ Giai Đình Tư thở dài, quay sang nhìn lão nô tài, rồi xoay người bước đi.

Lão không phải đau lòng mà là tức giận, nữ nhi lão nuôi lớn đến như vậy, lại đi tặng không cho kẻ khác, không sinh lễ không mai mối không tiệc tùng...nếu không phải là “tên nhóc” đó có việc cần giải quyết, phải nhanh chóng quay lại Lăng Thiên quốc, thì lão thật muốn tổ chức một hôn lễ thật lớn cho Mạc Nhi.

Lão nô tài ngẩn ngơ một lúc, rồi cũng gấp rút chạy theo phía sau Kỳ Giai Đình Tư

“Hân vương! lão nô là thái giám mà..”

Hoàng cung- Lăng Thiên quốc

Đại Điện đang chật kín người, không khí có phần rất căng thẳng còn đang ở mức rất cao trào...

“phụ hoàng! theo nhi thần, ta cứ cho quân mai phục ở điểm hẹn, đợi khi tên Đường Vô Thường xuất hiện, thì bắt trọn ỏ...” Lăng Thiên Bảo bước ra giữa đại điện, đồng dạt lên lên tiếng.

Đường Vô Thường gần đây là cái gai trong mắt của triều đình, những người bị cướp phần lớn, là các đại quan trong triều. Hắn còn là trại chủ của Bạch Liên trại, còn một điều quan trọng là dân chúng Lăng Thiên quốc luôn xem hắn như một vị anh hùng.

“Lục ca! còn Hoàng tổ mẫu thì sao, huynh không lo đến an nguy của người sao..” Lăng Thiên Từ cũng bước ra, chât vắn Lăng Thiên Bảo, rồi quay sang nhìn Lăng Thiên Lạc bên cạnh giọng điệu trách cứ.

“..nếu đại ca sớm ngày tiêu diệt được bọn thổ phỉ núi Bạch Liên, thì sẽ không có chuyện này xảy ra...”

“đệ nói vậy là có ý gì...” Lăng Thiên Lạc giận dữ nhìn Lăng Thiên Từ.

“huynh tự mình hiểu lấy..” Lăng Thiên Từ mỉm cười lên tiếng.

“đệ..” Lăng Thiên Lạc tức giận, nắm lấy cổ áo Lăng Thiên Từ.

“bây giờ không phải là lúc để cãi nhau, mà cần tìm ra cách cứu thoát hoàng tổ mẫu..” Lăng Thiên Phong bước lên kéo Lăng Thiên Lạc và Lăng Thiên Từ ra.

“ngũ ca tự đứng mắt tích, bây giờ chúng ta tìm đâu ra người thay thế phụ hoàng đây...” Lăng Thiên Từ khó chịu lên tiếng.

“ta có thể thay thế phụ hoàng...” Lăng Thiên Bảo lên tiếng

“huynh...huynh có điểm nào là giống phụ hoàng chứ...” Lăng Thiên Từ cảm thấy khó tin, liếc nhìn Lăng Thiên Bảo.

“đệ ...!!!” Lăng Thiên Bảo tức giận chỉ tay vào Lăng Thiên Từ.

“hai đệ đừng có cãi nhau nữa, không thấy phụ hoàng đang đau đầu sao...” Lăng Thiên Lạc lớn tiếng quát tháo, khéo miệng nhếch lên nhìn Lăng Thiên Thần, như cố ý nói điều này cho lão nghe

“cũng không thể trách được ngũ đệ, bọn cướp Bạch Liên sơn dữ dằn như vậy, đệ ấy lâm trận bỏ chạy là điều đương nhiên..”

“ngũ đệ không phải là người như vậy, hoàng tổ mẫu trước giờ đều thương yêu ngũ đệ...đệ ấy sẽ không bao giờ bỏ mặc an nguy của hoàng tổ mẫu không lo đến” Lăng Thiên Kỳ bất mãn lên tiếng.

“...” Lăng Thiên Lạc mỉm cười khinh thường, vừa định lên tiếng phản bác thì từ ngoài cửa đại điện đã vang tiếng nói của một người.

“chỉ có Tứ ca là người hiểu rõ đệ nhất...” Dinh Hạo từ xa bước vào, hần lướt qua người Lăng Thiên Lạc, khéo miệng nhếch lên chỉ lạnh lùng mỉm cười, rồi đi thẳng đến chính điện.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng...” Dinh Hạo cúi người hành lễ với Lăng Thiên Thần.

“Thiên Hàn ! mấy ngày nay ngươi đã đi đâu” Lăng Thiên Thần giận dữ nhìn Dinh Hạo bên dưới.

“Bẩm phụ hoàng! Nhi thần là có chuyện cần giải quyết, sau khi không việc đã lập tức về ngay..”

“chuyện đó là chuyện gì còn quan trọng hơn an nguy hoàng thái hậu...” Lăng Thiên Lạc liếc nhìn Dinh Hạo

Lăng Thiên Kỳ nhìn thấy Dinh Hạo đang phân vân, vội lên tiếng gỡ rối:

“đại cao! Ngủ đi về mọi chuyện cứ làm đúng như kế hoạch, huynh hỏi nhiều làm gì”.

“Phụ hoàng! Ngủ đi đường xa về hẳn mệt, ngày mai còn đi gặp bọn thổ phỉ, nên cho đi về phủ nghỉ ngơi trước..” Lăng Thiên Kỳ quay sang nhìn Lăng Thiên Thần trên đại điện.

“Thiên Hàn! Người về phủ chuẩn bị đi..” Lăng Thiên Thần lướt nhìn Dinh Hạo bên dưới, một lúc rồi mới lên tiếng.

“Dạ! Phụ hoàng”

Hạo vương Phủ- Nam viện

Những ngôi sao trên trời dù sáng lấp lánh cách mấy, cũng không đẹp bằng vàng sáng của ánh trăng, chỉ tiếc hôm nay không có trăng. Mộ Dung Vân Tịnh thở dài, khép cửa sổ lại rồi đi vào trong.

“Tiểu thư! Người còn đang nghĩ đến chuyện của lão thiên tuế...” Xuân Trúc sau khi trà xong, thì đi đến bên cạnh Mộ Dung Vân Tịnh.

“người yên tâm, lão gia đã cho người đi tìm, biết đâu giống như những lần trước lão thiên tuế đi đó du ngoạn thì sao...”

“mong là được như em nói...” Mộ Dung Vân Tịnh mỉm cười nhìn Xuân Trúc, chậm chậm đưa tách trà lên miệng

“người của Bắc viện đã về chưa...”

Xuân Trúc thở dài nhìn Mộ Dung Vân Tịnh, giọng điệu rất là khó chịu “...về rồi, Nhan cô nương này cũng thật quá tùy ý, đi suốt mấy ngày không về...”

Xuân Trúc dừng lại, nhìn Mộ Dung Vân Tịnh, mắt sáng như sao “...Tiểu thư! có nên đem chuyện này nói cho vương gia biết..”

“không cần! chỉ cần nàng ta ở bên ngoài không làm gì ảnh hưởng đến Hạo vương phủ, chuyện của nàng ta....ta sẽ không quản” Mộ Dung Vân Tịnh ưu nhã cầm sổ sách trên bàn lên xem, giọng điệu rất bình thản.

“vài ngày nữa là đại thọ của lão tổ tướng, em bảo người của Thính Phong trai đem vài cây vải đến phủ, rồi đưa đến viện cho các vị phu nhân lựa chọn”

“tiểu thư! Vậy còn vị quận chúa kia...” Xuân Trúc do dự nhìn Mộ Dung Vân Tịnh.

“cũng như vậy, ta không muốn người bên ngoài cười chê Hạo vương phủ kém cỏi, các vị phu nhân đều phải thật hoàn hảo trong bữa tiệc”

Mộ Dung Vân Tịnh dừng lại, nghĩ đến người nữ nhi “Hạo vương” đưa về, mặc dù mới gặp nhưng nàng lại rất có ấn tượng, khác với những dung chi tục phấn, các tiểu thư khuê các ở Kinh Thành.

“dạ! tiểu thư”

Hạo vương phủ- Tây viện

Hạ Lan vừa bước vào, thì nhìn thấy Mạc Thánh Tuyết đang đứng trước cửa sổ, gió bên ngoài thì đang thổi rất mạnh, trong khi y phục trên người Mạc Thánh Tuyết thì rất mỏng manh, vội chạy lên khép cửa sổ lại.

“công chúa! trời lạnh lắm người ra đây làm gì..” Hạ Lan lo lắng lên tiếng, sức khéo công chúa của nàng trước giờ vốn đã yếu, hỏi sao nàng không hốt hoảng chứ.

Sau khi cửa sổ được khép lại, căn phòng lại trở về vẻ yên tĩnh vốn có, không còn tiếng tiếng gió thổi vi vu, không một tạp âm lọt vào, hòa toàn tĩnh lặng.

“Hạ Lan! Trong phủ có phải đã xảy ra chuyện gì” Mạc Thánh Tuyết quay sang nhìn Hạ Lan ánh mắt chờ mong.

“Hạo vương đã trở về...”

“Thật sao..”

Hạ Lan thoát thấy một tia vui mừng trong mắt Mạc Thánh Tuyết, nàng thật không đành lòng nói tiếp :
”...còn mang theo một nữ nhân, vương phi còn đích thân sắp xếp cho nàng ta ở trong viện của vương gia”

“nô tài trong phủ cũng tranh nhau mà được hầu hạ ả ..” Hạ Lan càng nói càng bất mãn, càng giận Dinh Hạo.

Hạ Lan cảm thấy rất đau lòng cho chủ tử, còn tưởng “Hạo vương” là thật lòng thích công chúa, nào ngờ cũng như những nam nhi khác, có mới nới cũ.

“...” Mạc Thánh Tuyết mỉm cười nhìn Hạ Lan, chỉ thấy trong lòng có một chút gì đó không thoải mái, ngay cả nàng cũng không biết đó là gì. “Ghen chướng” nàng thật không biết rõ vì nàng chưa từng yêu ai bao giờ, cảm giác đó như thế nào nàng cũng thật muốn biết.

“công chúa! Người đi ngủ đi, để nô tì ra ngoài đóng cửa lại...”

Hạ Lan vừa khép cửa lại, thì bất ngờ nhìn thấy Dinh Hạo đang bước vào, lúc đầu là hoảng hốt sau đó là vui mừng hết lên.

“vương...tham kiến vương gia”

“công chúa đã ngủ chưa ” Dinh Hạo có chút khó hiểu nhìn Hạ Lan, đầu cần mỗi lần gặp hắn đều tỏ thái độ này.

Hạ Lan vui mừng liên tục lắc đầu, rồi chạy vào bên trong : “...công chúa vương gia đến...”

Hạ Lan vừa bước vào thì Dinh Hạo cũng đi liền theo sau.

“Tham kiến vương gia..” Mạc Thánh Tuyết cũng rất bất ngờ, vẻ mặt có hơi sững sốt, lại thoáng chút vui mừng, nhưng chính bản thân nàng lại không nhận ra điều đó.

Hạ Lan liếc nhìn Dinh Hạo và Mạc Thánh Tuyết cảm thấy trong phòng không khí trở nên rất kì lạ.

Dinh Hạo thì vẫn đứng yên bất động nhìn Mạc Thánh Tuyết, còn Mạc Thánh Tuyết vẫn còn đang trong tư thế nghiêng người hành lễ.

“công chúa! để em đi chuẩn bị ấm trà khác” Hạ Lan mỉm cười đi tới bàn, cầm ấm trà lên.

“kết....ttt” Hạ Lan chậm chậm khép cửa lại, trước khi đi còn lén nhìn vào trong mỉm cười.

Dinh Hạo bước tới đỡ lấy Mạc Thánh Tuyết, dìu nàng đứng dậy : “đứng lên đi, sau này nàng không cần phải thi lễ..”

Mỗi lần tiếp xúc với Mạc Thánh Tuyết, đều làm cho Dinh Hạo hắn có cảm giác muốn che chở, nâng niu trong lòng bàn tay, giống như chỉ cần hắn mạnh tay một chút, thì nàng hoàn toàn tan vỡ, mong manh như sương khói.

“ta có mang theo nhạc phổ cho khúc nhạc lần trước...” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Mạc Thánh Tuyết, sau đó lấy ra từ tay áo một quyển sổ nhỏ đưa cho Mạc Thánh Tuyết.

Mạc Thánh Tuyết ngẩn người ra nhìn Dinh Hạo, lúc đó nàng chỉ là buộc miệng nói không coi là thật nhưng hắn lại để tâm, bất giác khóe miệng lại mỉm cười .

Tại sao trước đây nàng không nhận ra, hay Mạc Thánh Tuyết nàng chưa từng bao giờ cho mình cơ hội để hiểu hắn.

“công chúa...công chúa...!!” Dinh Hạo nhìn thấy Mạc Thánh Tuyết vẫn đang thất thần, nên nhiều lần lên tiếng gọi.

Mạc Thánh Tuyết cũng bị tiếng gọi của Dinh Hạo làm gián đoạn, nàng mỉm cười nhìn Dinh Hạo, sau đó đưa tay nhận thấy quyển sổ từ hắn.

“người thật viết nhạc phổ tặng cho Thánh Tuyết”

“ta đã hứa với công chúa, đương nhiên phải giữ lời..” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Mạc Thánh Tuyết, thật ra cũng không hẳn là vì Mạc Thánh Tuyết mà đây còn là sở thích của hắn, thật là khó mới tìm được một tri kỷ.

“Vương gia! người không cần gọi ta là công chúa, cứ gọi là Tuyết nhi” Mạc Thánh Tuyết bắt đầu lật trang đầu tiên của quyển nhạc phổ, càng lật càng say mê, càng bị cuốn hút.

“Tuyết nhi...Tuyết nhi...!!!” Dinh Hạo tự mình lầm bầm, cảm thấy xưng hô này cũng không tệ, nghe rất thuận tai.

“vương gia! nhạc phổ này là do người sáng tác...” Mạc Thánh Tuyết kinh ngạc lên tiếng.

“phải! có vấn đề gì sao..” Dinh Hạo cũng khó hiểu nhìn Mạc Thánh Tuyết, có phải lâu rồi hắn không viết nhạc nên bị lục nghề chăng.

“không..! ”

”khúc nhạc quá tuyệt Thánh Tuyết từ nhỏ đã học âm luật nhưng chưa từng được xem qua nhạc phổ nào tuyệt diệu như vậy... “ Mạc Thánh Tuyết tràn đầy xúc động, trong ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ giành cho Dinh Hạo.

Nghe Mạc Tuyết nói xong, Dinh Hạo hắn cảm thấy nhẹ cả người, còn có một chút vui sướng, một chút thành tựu. Mạc Thánh Tuyết trước giờ luôn có thái độ bày xích, bây giờ lại tỏ sùng bái hắn như vị thần, hỏi sao Dinh Hạo không không “ đắc ý”.

Trong lúc hắn còn đang lơ lửng trên mây, thì Mạc Thánh Tuyết đã cầm lấy quyển nhạc phổ, đi đến cây đàn gần cửa sổ, nàng u nhã ngồi xuống như một nàng tiên.

Những ngón tay xinh xắn đang bắt đầu lướt trên dây đàn, nàng khảy rồi khảy nhưng càng khảy thì càng nhận ra một điều, mặc dù nàng không muốn phải thừa nhận...

“thứ cho Thánh Tuyết ngu muội, không biết làm sao để đàn tiếp khúc nhạc này, vương gia có thể chỉ cho ta..” Mạc Thánh Tuyết nhìn thấy nhạc phổ như nhìn thấy báu vật, một người yêu đàn như nàng đưa nhiên không bỏ qua, muốn đàn cho được khúc nhạc.

Trước ánh mắt long lanh đang khẩn cầu của “mỹ nhân” thì “anh hùng” như Dinh Hạo khó mà qua ải. Dinh Hạo bước tới gần, đứng sau lưng Mạc Thánh Tuyết, bắt đầu đàn tiếp khúc Mạc Thánh Tuyết đang dang dở, rồi sau đó lại nép sang một bên nhường đàn lại cho Mạc Thánh Tuyết

“nàng đàn thử ...”

Thật rất khác, tại sao âm thanh hắn đàn ra lại hay đến như vậy, còn tiếng đàn của nàng thì... Mạc Thánh Tuyết nàng trước giờ không phải là người háo thắng, nhưng với đàn nàng lại có một sự cố chấp nhất định.

“tính..tính...tính...”

“Không phải vậy...” Dinh Hạo cúi người xuống, cầm lấy tay Mạc Thánh Tuyết.

Hắn đang đàn rất chuyên tâm nên không thái độ kỳ lạ của Mạc Thánh Tuyết, cũng như khoảng cách hai người họ đang rất gần nhau.

Mạc Thánh Tuyết có thể cảm nhận được hơi ấm và mùi hương từ ngực Dinh Hạo, cũng như hơi thở hắn đang phả vào tai nàng, tim đập nhanh và ngực phập phồng lên xuống cảm giác hơi nóng đang lan dần đến đỉnh đầu và xuống hai tai. Khiến nàng không thể nào tập trung, hai má cứ nóng lên.

Dinh Hạo vẫn đang cầm lấy tay Mạc Thánh Tuyết di chuyển trên dây đàn, nhưng hắn có thể nhận ra nàng đang phân tâm, nhưng là vì lý do gì hắn lại không rõ, Dinh Hạo dừng lại nhìn Mạc Thánh Tuyết.

Đập vào mắt hắn là đôi tuyết lê trắng ngần đang nhấp nhô dưới yếm mông, và khe hẹp mê người, cổ họng cảm thấy khô rát không ngừng nuốt nước bọt. “Chết tiệt!” Dinh Hạo hắn không phải chưa từng chạm qua ngực nữ nhi, bao nhiêu đây thì có là gì chứ, thế nhưng cơ thể của hắn lại nổi lên phản ứng.

“kết...ttt”

Hạ Lan bất ngờ mở cửa bước vào.

Âm thanh vừa rồi đã “gỡ rối” cho hai người trong phòng, Dinh Hạo giật mình đứng dậy, chỉnh sửa lại y phục trên người, rồi đi lại bàn. Mạc Thánh Tuyết sau khi điều chỉnh lại tâm trạng cũng đi theo sau Dinh Hạo, không ai nói lời nào.

Hạ Lan thấy thái độ kỳ lạ của Dinh Hạo và vẻ mặt ửng đỏ của Mạc Thánh Tuyết, dù không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng “kinh nghiệm” mách bảo nàng bước vào không đúng lúc.

“vương gia, công chúa! Hai người dùng trà ...” Hạ Lan quay sang nhìn Dinh Hạo và Mạc Thánh Tuyết.

“ừm...m”

Dinh Hạo và Mạc Thánh Tuyết nhìn nhau có hơi ngượng ngùng, cả hai cùng cầm tách trà lên rồi cùng uống, trà vừa dâng lên tới miệng thì Hạ Lan lại lên tiếng.

“vương gia! có phải tối nay người sẽ ngủ lại đây..”

“ừc...ừc...c...!!

Dinh Hạo nghe xong mà muốn sắc luôn, bộ dáng như vừa làm chuyện xấu lại bị người ta phát hiện, có chút chột dạ.

Trong hậu sơn, bốn bề tối đen tĩnh lặng lại có một bóng người đang thơ thẩn tới lui ...

Dinh Hạo sau khi rời khỏi phòng của Mạc Thánh Tuyết, lại không biết phải đi đâu, bây giờ về phòng có phải quá sớm, hắn ại không có thói quen đi ngủ sớm..

Nếu khi nãy hắn mà ở Tây Viện thì không chừng lại đem Mạc Thánh Tuyết nuốt vào trong bụng, mặc dù quan hệ của họ đang rất tốt, nhưng vẫn chưa tới mức đó hắn không muốn phá vỡ quan hệ hiện tại của họ.

Đôi chân vô thức lại đi đến trước cửa một căn phòng

“cốc..! cốc...!!!”

Dinh Hạo dùng quạt gõ vào cửa, trong lòng còn đang nghĩ đến chuyện vừa rồi ở Tây viện cùng Mạc Thánh Tuyết, khi người trong phòng bất ngờ mở cửa ra, xuyết chút đã bị “ăn” quạt của Dinh Hạo

“Thiên Hàn..!” Mạc Nhi có chút nhẩn nhó, nhìn cây quạt đang lơ lửng trước mặt nàng.

Dinh Hạo nhanh tay thu cây quạt lại, mỉm cười nhìn người trước mặt : “Mạc Nhi...!”

“chàng tìm thiếp có chuyện gì...”

Mạc Nhi chớp chớp hai mắt nhìn hắn, như thể giờ này hắn không nên ở đây mới đúng.

Dinh Hạo cảm thấy có chút không thoải mái, quan hệ của họ là gì chứ, phải có chuyện mới được đến tìm nàng sao.

“ta...”

Dinh Hạo mỉm cười vừa nhìn Mạc Nhi, vừa lên tiếng thì hắn nhận ra một điều khiến cho nụ cười trên mặt hắn cứng đờ.

“nàng không định cho ta vào sao..”

Bọn họ còn đang ở bên ngoài, Mạc Nhi thì đang chắn trước cửa, thậm chí cửa cũng không thềm mở ra. Dinh Hạo mỉm cười nhìn Mạc Nhi, sau đó đi thẳng vào trong phòng nhưng...

“Thiên Hàn ! Chàng không được vào...”

Một tin như sét đánh, Dinh Hạo sững sốt nhìn Mạc Nhi, hẳn có nghe lầm không..

“tại sao..” Dinh Hạo vẽ mặt có hơi khó chịu nhìn Mạc Nhi.

“Thiên Hàn! người ta là mới vào phủ của chàng, sáng nay chàng cũng thấy mọi người đối xử với thiếp...nếu tối nay chàng còn qua đêm ở đây, họ sẽ có ác cảm với thiếp...” Mạc Nhi nhận ra Dinh Hạo đang rất không vui, vội xuống nước thủ thủ nhỏ nhẹ như một con mèo con.

“ai..” Dinh Hạo khó hiểu nhìn Mạc Nhi, “họ” mà trong lời nàng nói là bao gồm những ai

“thì vương phi và mấy thê thiếp của chàng..”

Mặc dù Dinh Hạo hẳn tài hoa hơn người, tuấn tú phong nhã, nhưng cũng không đến mức để họ ghen tuông vì hắn, thật tình mà nói quan hệ giữa hắn và các “thê thiếp” mà Mạc Nhi vừa nói vẫn chưa đến mức đó.

Dinh Hạo hẳn ngoài một lần sảy ra quan hệ với “cô vợ xinh đẹp” duy nhất ra, thì những người khác mặc dù hắn có trêu đùa, chứ thật ra giữa họ cũng chưa sảy ra chuyện gì, họ sẽ ghen sao, hắn cũng rất muốn biết...

Trong lúc Dinh Hạo vẫn còn đang suy nghĩ thì...

“Rầm...!!!!”

Dinh Hạo nhìn cánh cửa đóng sập trước mặt hắn, liền tỉnh giấc có chút ẩm ướt, có chút bất mãn, hắn và nàng “thân thiết” đến như vậy, mà nàng lại vì mấy “tỷ muội” chưa biết mặt, mà đá hắn sang một bên.

Dinh Hạo mắt hẹp thành một đường dài, bưng bưng sát khí liếc nhìn vào căn phòng tối trước mặt:

“Mạc Nhi ! nàng giỏi lắm...”

“vù..ù...ù...”

Một trận gió mạnh thổi qua cây cối nghiêng ngã, lá rơi lả chã, Dinh Hạo hẳn toàn thân rét run...

“lạnh quá...đi về phòng thôi”

.....

Thật ra phòng của Dinh Hạo và Mạc Nhi chỉ cách nhau có cái vườn hoa, là do “cô vợ xinh đẹp” của hắn xấp xếp như vậy, nên rất nhanh Dinh Hạo đã về tới phòng mình, mặc dù đã đứng trước cửa phòng, nhưng hắn vẫn thần thờ, không bước vào...

“Tại sao trong phòng lại sáng đèn, ai đang ở bên trong phòng hắn ...”

*****hết chương 27*****

28. Chương 28: Âm Mưu Của Tề Vương

Chương 28: Âm mưu của Tề vương

Dinh Hạo đẩy cửa bước vào, thì nhìn thấy một cảnh tượng khá bất ngờ.

Nhan Song Song đang ngồi ngay ngắn trong phòng, vừa nhìn thấy hắn đã mỉm cười rất ngọt ngào, sóng mắt đưa đẩy, thật sự mà nói...

Dinh Hạo cảm thấy toàn thân ớn lạnh, hắn thật nhìn không quen cái bộ dáng này của Nhan Song Song chút nào.

Ban hôm khuya khoắt, một nữ nhân lại chạy vào phòng một nam nhân, thật ra...

Có rất nhiều lý do để giải thích, nhưng riêng Nhan Song Song thì chỉ có một lý do duy nhất, hắn có thể nghĩ ra...

“Nhan đại tiểu thư! Bỏ vương đang rất mệt, nếu nàng muốn hưu thư, bữa khác ghé” Dinh Hạo vừa nói vừa đẩy Nhan Song Song ra khỏi phòng

“ê..! khoan đã..ta..ta” Nhan Song Song chưa kịp nói gì đã bị Dinh Hạo tổng ra khỏi phòng

Hắn khép cửa lại rồi xoay người đi vào trong, nhưng lập tức...

“Rầm...!!!!” cánh cửa lại bị đá văng ra.

Nhan Song Song mặc dù bị đuổi ra khỏi phòng, lại không hề tỏ ra tức giận, trái lại còn hết sức hòa nhã, giọng nói thì dịu ngọt như nước suối, còn bộ dáng lã lướt, vừa bước vào đã bám dính lấy Dinh Hạo, là điều mà hắn không thể nào hiểu nổi.

“Vương gia! Song nhi biết, trước đây là mình không phải, không biết cách làm cho vương gia vui”

Dinh Hạo cảm thấy khắp người hắn từ đầu đến chân đều nổi gai ốc, cố tránh thật xa, thật không tin người trước mặt là Nhan Song Song mà hắn biết.

“Có sao” Dinh Hạo lên tiếng.

“đương nhiên là có” Nhan Song Song không ngừng gặc đầu, bộ dáng giống như một chú cún con đang lấy lòng chủ.

“Song nhi biết mình có lỗi, nên hôm nay có mang đồ đến đây tặng cho người..” Nhan Song Song dứt lời, liền lấy trong tay áo ra một thứ gì đó, có màu hoàng kim sáng lấp lánh đưa cho Dinh Hạo.

“cho ta...” Dinh Hạo ngẩn ra nhìn nàng.

“đúng vậy... đây là Thiết Y, chỉ cần người mặc nó vào, thì đao thương bất nhập thủy hỏa bất xâm, là thứ vô cùng quý hiếm, nó còn...”

Trong lúc Nhan Song Song vẫn đang thao thao bất tuyệt “giới thiệu sản phẩm”, thì hắn đã đặt thiết y lại trên tay nàng:

“Nhan đại tiểu thư! nói đi...nàng muốn gì”

Dinh Hạo hắn đương nhiên hiểu rõ đạo lý “vô công bất thụ lộc”, tự dưng lại tỏ ra ân cần như vậy thật đáng ngờ nha, cô nhóc này lại định bày trò gì nữa đây.

“he he!!! vương gia người thật thông minh, cũng không có gì chỉ là.... ngày mai người đi gặp thổ phỉ, có thể dẫn ta theo...” Nhan Song Song có chút chột dạ khi bị người khác đoán trúng tâm tư, mỉm cười nhìn hắn.

“sao nàng biết...” Dinh Hạo kinh ngạc nhìn Nhan Song Song.

“ta đương nhiên có cách...” Nhan Song Song mỉm cười, chớp chớp đôi mắt ngọc nhìn Dinh Hạo, còn nín lấy tay áo hắn, vẽ mặt chờ mong “người sẽ dẫn ta theo...đúng không...”

Dinh Hạo mỉm cười thật tươi nhìn Nhan Song Song, giọng điệu rất dứt khoát: “không...” .

Nhan Song Song mặt đơ nhưng tượng, còn hắn thì lạnh lùng xoay lưng bỏ đi, một mạch đi thẳng tới giường, không thèm quay đầu lại nhìn.

“Hạo vương chết bầm! bỏ cô nương xuống nước như vậy, người còn muốn sao..” Nhan Song Song tức giận hét âm lên.

Dinh Hạo đang chuẩn bị cởi giày, leo lên giường cũng bị tiếng hét của Nhan Song Song làm cho giật mình, hắn quay mỉm cười nhìn nàng, bộ dáng mèo con đáng yêu khi này... quả thật là không hợp chút nào, hắn thích cái bộ dáng dữ dằn đánh đá này hơn.

“nói cho ta biết mục đích thật sự của nàng, biết đâu... sau khi nghe xong, ta lại thay đổi quyết định...” Dinh Hạo khéo môi nhếch lên tựa tiểu phi tiểu, tà mị nhìn nàng.

“ta...ta...” Nhan Song Song ngập ngừng không biết làm sao mở miệng, lại cúi đầu xuống.

Dinh Hạo chờ đợi khá lâu, nhưng Nhan Song Song đứng yên bất động, hắn có hơi mất kiên nhẫn.

“Ta đi ngủ trước, khi nào nàng nghĩ ra...kêu ta dậy”

Dinh Hạo lập tức ngã lưng xuống giường, vừa kéo chăn lên đắp, thì Nhan Song Song chạy tới giật lấy chăn của hắn, rồi ngồi phịch xuống giường.

“ta..ta muốn gặp mặt Đường Vô Thường..” Nhan Song Song áp úng lên tiếng, hai má bắt đầu đỏ ửng, nói một hơi dài rồi cúi gầm mặt xuống, chỉ tội cho cái chăn của Dinh hạo đang bị nàng “giày vò”.

Nhìn bộ dáng thẹn thùng của Nhan Song Song, mà hắn càng phát bực “lại vì Đường Vô Thường”, thật ra tên này có bộ dáng ra sao là thần thánh phương nào, Dinh Hạo hắn cũng rất muốn biết.

Giữa hắn và nàng cũng không có gì, hắn còn dự định sau một thời gian nữa, sẽ viết thư đưa cho nàng, nhưng Dinh Hạo không hiểu sao trong lòng vẫn khó chịu, hắn giật lại cái chăn từ tay Nhan Song Song, rồi xoay người vào tường.

“ê! Người như vậy..là sao...” Nhan Song Song ngẩng đầu lên liền nhìn thấy bộ dáng “không thềm đếm xỉa” của Dinh Hạo, đương nhiên nàng chịu để yên.

.....

Mặc dù đêm đã rất khuya, mọi người trong phủ Hạo vương đều đã tắt đèn đi ngủ, nhưng riêng chỉ mỗi phòng Dinh Hạo vẫn sáng ánh đèn, còn không ngừng vang ra những tiếng ồn ào, tiếng hét chói tai... đương nhiên cái này là của Nhan Song Song.

“rốt cuộc có cho ta đi theo không...”

“tĩnh dậy...không được ngủ...”

“Hạo vương chết bầm....”

Tề vương phủ

“vương gia! tất cả sẽ tiến hành theo kế hoạch..” Một tên hắc y nhân khum lưng quỳ gối trước Lăng Thiên Lạc.

“Cho người lui” Lăng Thiên Lạc khước miệng nhếch lên, gơ tay xua đuổi.

“vương gia! nếu hoàng thượng điều tra ra sự thật...” La Thanh lo âu thấp thỏm nhìn Lăng Thiên Lạc.

“sự thật...” Lăng Thiên Lạc khéo miệng nhếch lên nhìn La Thanh: “...là Hạo vương giả mạo hoàng thượng bị bọn cướp phát hiện, Tề vương đem quân tương cứu, trong lúc hai bên giao chiến, Hạo vương không may bị thiệt mạng, đó là sự thật...”

“dạ phải...!!!”

“dạ phải...!!!”

La Thanh lo ngại trước ánh mắt đáng sợ của Lăng Thiên Lạc, mà liên tục gặc đầu.

Sáng ngày hôm sau

Trong một không gian rộng lớn xung quanh cát trắng khô cằn, toàn sỏi với đá, không một bóng người qua lại, không tiếng động lạ phát ra...chỉ có đám người của Dinh Hạo đơn bạc đứng đó, từ trên đỉnh núi nhìn xuống họ như những chấm đen vô cùng nhỏ bé.

Dưới chân núi...

Chỉ có Dinh Hạo, Vệ Phong và hai tiểu nô tài bộ dáng vô cùng xinh đẹp, mặt hoa da phấn, nói chung càng nhìn hai tên nô tài này càng quen mặt.

“vương gia! giờ này sao bọn cướp vẫn chưa tới...có phải chúng đã phát hiện ra..” Vệ Phong đưa tay lên che đi ánh nắng gay gắt, tay còn lại không ngừng chạm mồ hôi trên trán.

“Thiên Hàn! cũng đã trễ mấy canh giờ, có khi nào chúng không đến” Mạc Nhi bên cạnh, đang trang phục của một tiểu nô tài, nòng quan sát khắp ngọn núi rồi nhìn Dinh Hạo

“im lặng! có người tới.” Dinh Hạo gơ tay ra hiệu họ giữ im lặng

Từ xa một đám người mặt hắc y, đang dần đi tới rất nhanh, họ đã xuất hiện trước mặt Dinh Hạo.

Dinh Hạo lần lượt nhìn từng người trong số người đang đi tới, nhưng vẫn không thấy hoàng thái hậu đâu.

Trước mặt là hai hắc y nhân đầu đội nón trúc, chỉ tiếc vành nón khá rộng lại thêm có khăn phủ bên ngoài, nên thật khó mà nhìn rõ dung mạo của hai người này.

Đường Vô Thường từ xa cũng đã bắt đầu quan sát Dinh Hạo, vừa chạm mặt, hắn đã dùng giọng điệu nghi ngờ: “người là hoàng thượng...”

“ngươi muốn gặp trẫm, nhưng ngay cả diện mạo của trẫm ngươi cũng không biết...thật nực cười...” Dinh Hạo khé miệng nhếch lên, giọng điệu uy nghiêm có chút giễu cợt, cùng ánh mắt sắc bén quét nhìn Đường Vô Thường từ trên xuống dưới.

Khí chất vương giả và khẩu khí bức người này...không thể nào giả được, hơn nữa người trước mặt và người trong bức tranh hắn xem tới qua, hoàn toàn giống nhau. Đường Vô Thường đã phần nào tin người trước mặt thật sự là Lăng Thiên Thần.

“ngân lượng trẫm đã mang tới.” Dinh Hạo lạnh lùng lên tiếng, hắn liếc nhìn Đường Vô Thường bày tỏ sự tức giận “...còn người đâu...”

“ta biết binh sĩ triều đình đang ở xung quanh, nếu thả người ngay lúc này...hoàng thượng nghĩ ta ngốc vậy sao.” Đường Vô Thường phần nào đã bị Dinh Hạo “thuyết phục” khé miệng nhếch lên mỉm cười.

“ngươi muốn sao...” Dinh Hạo liếc nhìn y

“ta chỉ muốn gặp riêng hoàng thượng, ta cam đoan sẽ không tổn hại đến người...sau đó sẽ thả hoàng thái hậu ra.” Đường Vô Thường mỉm cười lên tiếng.

“Bổn..không trẫm làm sao tin được lời ngươi...” Dinh Hạo tỏ ra ngờ vực nhìn Đường Vô Thường.

“nhưng lời của người này, chắc hoàng thượng sẽ tin” Đường Vô Thường mỉm cười quay sang nhìn người bên cạnh hắn

Người hắc y nhân đứng bên cạnh Đường Vô Thường, hắn vén khăn che mặt lên, rồi cúi người hành lễ với Dinh Hạo.

“Lão thần tham kiến hoàng thượng...”

Trong lúc Dinh Hạo còn đang ngơ ngác không hiểu vì sao thì Vệ Phong đã hốt hoảng lên tiếng.

“Lão thiên tuế..sao người ở đây..”

Dinh Hạo nghe cách xưng hô “lão thiên tuế..” của Vệ Phong, cũng mơ hồ đoán ra thân phận của người trước mặt, khắp Lăng Thiên quốc chỉ duy nhất có một lão thiên tuế là Mộ Dung Kiên, gia gia của “cô vợ xinh đẹp”.

Người đã mất tích nhiều ngày nay lại xuất hiện ở đây, giữa Mộ Dung Kiên và bọn thổ phỉ có quan hệ gì, lại đứng ra cam đoan cho bọn họ, là điều mà Dinh Hạo đang phân vân.

Mộ Dung Kiên sau khi hành lễ, liền ngược lên nhìn Dinh Hạo.

“sao...!!!” Lão hết sức sững sốt, trước mắt lão là người từ ngũ quan đến điệu bộ, đều giống hệt Lăng Thiên Thần, không sai vào đâu được, nhưng người này không phải là Lăng Thiên Thần, là điều lão rất chắc chắn.

Dinh Hạo cũng nhìn ra thái độ kì lạ của Mộ Dung Kiên, gặp nhau trong hoàn cảnh này là điều mà hắn không ngờ tới, nhưng trước mắt hắn còn chuyện quan trọng phải làm.

“Mộ Dung khanh gia! người và bọn họ có quan hệ gì..” Dinh Hạo tỏ vẻ tức giận nhìn Mộ Dung Kiên, đóng kịch thì phải đóng cho chót.

“ta..” Mộ Dung Kiên rất khó chịu với thái độ xấc xược vừa rồi của Dinh Hạo, trong lòng âm ức thầm mắng Thiên Hạo, nhưng không biết bọn họ đang có kế hoạch gì, lão cũng đành phối hợp “...bẩm hoàng thượng ! lão thần cũng là bị bọn họ bắt giữ, thần và họ không quan hệ gì cả...”

Dinh Hạo mỉm cười nhìn Mộ Dung Kiên, không ngờ đến ông lão này cũng thật giỏi đóng kịch, diễn xuất còn tốt hơn cả hắn, thu lại nụ cười trên môi hắn quay sang nhìn Đường Vô Thường, giọng điệu lạnh băng:

“trẫm muốn biết mục đích thật sự của người là gì, chỉ đơn giản là vì số ngân lương này sao...”

“ta chỉ muốn gặp riêng người...” Đường Vô Thường vẫn lặp lại câu nói cũ nhưng lần này giọng điệu lại nghiêm túc hơn lúc nãy

“chỉ đơn giản là gặp trẫm..” Dinh Hạo tỏ thái độ ngờ vực nhìn Đường Vô Thường

“phải” Đường Vô Thường dứt khoát lên tiếng.

“được! trẫm đồng ý với người..”

.....

Cách đó không xa...

“bọn họ đang nói gì..” Lăng Thiên Lạc quay sang nhìn La Thanh.

“vương gia! xa quá nô tài không nghe được...” La Thanh nhăn nhó nhìn Lăng Thiên Lạc, sau đó hốt hoảng lên tiếng “vương gia! hình như họ đang chuẩn bị rời khỏi..”

“còn làm gì nữa...còn không mau ra tay” Lăng Thiên Lạc gấp rút hối thúc đẩy La Thanh ra ngoài.

La Thanh lập tức ra hiệu cho đám quan binh xông lên, như vũ bão lập tức bao vây lấy đám người Dinh Hạo và Đường Vô Thường.

“Ngũ đệ! huynh đến cứu đệ..” Lăng Thiên Lạc khoe miệng nhếch lên nhìn Dinh Hạo.

Dinh Hạo còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, “cứu hắn” đang yên đang lành “tên này” lại nhào ra, phá vỡ kế hoạch của hắn, thật ra có một đích gì.

“người không phải là hoàng thượng..” Đường Vô Thường quay sang nhìn Dinh Hạo.

“..”

Không đợi Dinh Hạo trả lời thì Lăng Thiên Lạc quay sang nhìn Đường Vô Thường, lạnh lùng ra lệnh:

“sát...tt!!!!”

.....

Lúc này trên đỉnh núi

“nhị thiếu gia! bây giờ làm sao...” tên thổ phỉ quay sang nhìn Đường Ân.

“đồ ngu! Đương nhiên là xông ra...” Một tên thổ phỉ khác lên tiếng.

“Nhưng mà...họ đông quá...”

“chẳng lẽ bỏ mặc lão đại...”

Trong lúc bọn họ còn đang tranh cãi, thì Đường Ân đã nhảy lên ngựa, lao thẳng xuống núi.

Đám người phía sau nhìn thấy vậy, cũng gấp rút lên ngựa phi thân đuổi theo sau Đường Ân.

“cộp..cộp..!!!”

Trận đánh đã nhanh chóng diễn ra, giữa quân triều đình và một đám hắc y nhân, đang đến hồi kịch liệt, không thể phân biệt được ai là ai, đâu là địch đâu là bạn, nhưng điều Đường Vô Thường khó hiểu là....

Đám hắc y nhân trước mặt ở đâu xuất hiện, những người này không phải là người của hắc, mặc dù y phục có phần giống nhau, nhưng người trong sơn trại không thể nào có võ công cao cường như vậy, cũng không đông đến mức này, còn sử dụng những chiêu thức thâm độc, ra tay cũng rất độc ác.

May mắn thay là...

Đám hắc y nhân này chỉ vây đánh duy nhất một người, nhưng rất nhanh Đường Vô Thường cũng không còn hơi sức đâu để ý, vì ngay cả hắc cũng đang “vất vả” với đám quan binh triều đình.

“khốn kiếp...!!!” Dinh Hạo đang cực lực chống đỡ, mấy chục tên hắc y nhân chỉ vây đánh chỉ duy nhất có mình hắc.

“Thiên Hàn! Chàng ổn chứ..” Mạc Nhi ném trường tiên trong tay ra, trường tiên như một con rắn quấn quanh tên hắc y nhân trước mặt, lo lắng quay sang nhìn Dinh Hạo.

“ta không sao...” Dinh Hạo cúi người xuống tránh lưỡi đao của tên hắc y nhân, mỉm cười nhìn Mạc Nhi

“vương gia! bọn hắc y nhân này, hình như chỉ nhằm vào người...” Nhan Song Song tay đỡ lấy thanh kiếm trước mặt, cực lực quay sang nhìn Dinh Hạo.

Không cần nàng nói thì không riêng gì Dinh Hạo mà tất cả mọi người đều nhận ra, hắc quay nhìn Nhan Song Song vừa muốn nói gì đó, thì nhìn thấy....

Từ phía sau một tên hắc y nhân đang quơ đao xuống người nàng, hắc lập tức phi thân tới, nhưng có kẻ đã nhanh hơn hắc một bước....

“coi chừng..!” Đường Vô Thường bất ngờ kéo Nhan Song Song ôm chặt vào trong lòng.

Nhan Song Song trong lúc vẫn còn chưa hoàn hồn, thì đã nằm gọn trong vòng tay của Đường Vô Thường, bốn mắt nhìn nhau đắm chìm trong biển nhu tình.

Cái nón bất ngờ bị hất ra, dưới khăn che mặt là một khuôn mặt anh tuấn mắt sáng mày rậm, làn da nâu sẫm có mùi vị của một lãng tử.

Hắc là người mà nàng tìm kiếm bấy lâu nay, Đường Vô Thường sao, mẫu người nam nhân lý tưởng trong lòng nàng, từ nhỏ ước mơ duy nhất của nàng, là được gã cho một địa hiệp, sau đó sẽ cùng phu quân hành tẩu giang hồ, trừ gian diệt bạo hành hiệp trượng nghĩa, người đó liệu có phải là hắc chăng.

Đường Vô Thường chưa từng thấy một tên nô tài nào lại có bộ dạng xinh đẹp như vậy, làn da trắng mịn màng, mắt sáng long lanh và bờ môi căng mọng gợi cảm, thân hình còn rất mềm mại, giống hệt nữ nhi...đúng rồi “nữ nhân”, trên người nô tài này còn có mùi hương của son phấn của nữ nhi, trong lòng hắc không hiểu sao lại có chút phấn khởi.

“nàng không sao chứ...” Đường Vô Thường bây giờ có thể khẳng định người trong lòng hắc là nữ nhân cái nam trang.

“ta...ta không sao” Nhan Song Song có chút e lệ, hai mặt đỏ ửng, mỹ lệ vô cùng, càng làm cho Đường Vô Thường thần hồn điên đảo như lạc ở chín tầng mây.

“gian phu dâm phụ...” Dinh Hạo mặc dù vẫn đang rất “bận rộn”, nhưng vẫn không thể mất khỏi họ, mắt thấy Vô Thường và Nhan Song Song đang “liếc mắt đưa tình” mà ruột gan hắc lộn cả lên, miệng lẩm bẩm.

“Thiên Hàn! Chàng vừa nói gì” Mạc Nhi một chân đá bay tên hắc y nhân, khó hiểu quay sang nhìn Dinh Hạo.

“không có gì...” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Mạc Nhi, rồi hoảng hốt lên tiếng “Mạc nhi! phía sau..”

Sau đó phi thân đến một chướng xoắn tên hắc y nhân đang “dòm ngó” Mạc Nhi.

“Đường Nghĩa! Người mau kêu họ ngừng tay đi...” Mộ Dung Kiên rất tức giận quay sang nhìn Đường Vô Thường

“lão thiên tuế! bọn họ không phải người của ta...” Đường Vô Thường vẫn còn đang ôm chặt Nhan Song Song trong tay.

“họ không phải người của người, vậy bọn họ từ đâu chui ra...” Mộ Dung Kiên vừa đỡ lưỡi đao của hắc y nhân vừa lớn tiếng quát

Không riêng gì quan binh, và còn có đám y nhân xa lạ kia, tất cả đều muốn dồn họ vào chỗ chết, kẻ nào cũng như được uống thần dược, mình đồng da sắt, chém giết không mệt mỏi.

“Cộp...!Cộp...!!!!”

Tiếng vó ngựa liên hồi, bụi bay khắp nơi ...

Phía sau là Đường Ân và mười mấy tên thổ phỉ đang cưỡi ngựa lao tới.

“đại ca...!”

“nhị đệ..!”

Đường Vô Thường mừng rỡ đón lấy con ngựa từ tay Đường Ân đưa tới, sau đó phi thân nhảy lên ngựa, hắc cũng không quên kéo theo cả Nhan Song Song lên cùng.

Nhan Song Song cảm thấy như bị mê hoặc , lúc hắc đưa tay ra, nàng lại ngoan ngoãn nắm, cho tới khi móng chạm vào lưng ngựa thì nàng mới chịu tỉnh ra, lập tức nhớ đến Dinh Hạo còn đang bị đám người kia vây đánh, còn nàng thì đang trên lưng ngựa theo một “tên nam nhân” khác bỏ trốn....

Dinh Hạo nhìn thấy Đường Vô Thường và Nhan Song Song đang dần biết mất, liền rút trong người ra một cây sáo, thổi ra một hơi dài ...

“cộp...! cộp..!!!!”

Bỗng dưng Xích Tuyết từ đâu xuất hiện, như một trận cuồng phong bão táp, xông thẳng vào giữa rừng gươm biển giáo, lao đến bên cạnh Dinh Hạo.

“Mạc Nhi! lên ngựa..” Hắc phi thân nhảy lên lưng Xích Tuyết mã, phi ngựa vòng qua chỗ Mạc Nhi.

Dinh Hạo đưa tay ra kéo Mạc Nhi lên ngựa, rồi nhanh chóng đuổi theo Đường Vô Thường. Đám hắc y nhân cũng không chịu buông tha cố mà bám theo Dinh Hạo đến tận cùng.

“cộp...!! cộp...!!!!”

Rừng núi hoang vu không một bóng người nhưng lại không ngừng vang lên tiếng vó ngựa liên hồi, và tiếng rượt đuổi của một đám người...

Xa xa bóng dáng của Đường Ân và Đường Vô Thường dần xuất hiện.

“Đại ca! họ vẫn đuổi theo chúng ta...” Đường Ân vừa phi ngựa, vừa quay đầu nhìn lại đám người phía sau hắc.

“Mặc họ...” Đường Vô Thường không thèm quay đầu lại nhìn, chỉ chuyên tâm lo cưỡi ngựa.

“cộp!! cộp..cộp..!!!”

Rất nhanh Xích Tuyết mã đã bắt kịp Đường Vô Thường và Đường Ân, còn vượt lên trước.

“người muốn gì..” Đường Vô Thường nhìn Dinh Hạo đang chắn ngang đường phía trước, với thái độ rất khó chịu .

“du thừa ! hoàng tử mẫu là do người bắt đi, giờ lại dẫn thê tử của bốn vương bỏ trốn, người nghĩ bốn vương sẽ để người đi...” Dinh Hạo tức giận nhìn Đường Vô Thường, càng giận người ngồi sau lưng hắc.

“Thê tử...” Đường Vô Thường ngăn người ra, sau đó nhìn thấy ánh mắt Dinh Hạo đang nhìn chằm chằm người phía sau hắc, thì hắc dần đã hiểu ra.

“...nàng là thê tử của Hạo vương” Đường Vô Thường quay lưng lại nhìn Nhan Song Song, trong lòng lại thấy vô cùng hụt hẫng và thất vọng.

“ta...” Nhan Song Song không hiểu sao mình lại áp úng như vậy, chỉ biết nàng đang rất giận Dinh Hạo, tự đứng lại nói nàng là thê tử hắn, còn là trước mặt người này, trong lòng đang nguyên rủa “Hạo vương chết bầm! sớm biết như vậy nàng đã bắt hắn viết thư...”

“Song nhi! nàng còn ngồi tới bao giờ, hay muốn ta qua đỡ nàng xuống” Dinh Hạo khéo miệng nhếch lên, nhìn Nhan Song Song đang ôm chặt lấy Đường Vô Thường

“Hạo vương chết bầm...” nàng lầm bầm trong miệng, rồi nhanh chóng nhảy xuống ngựa đi tới chỗ Dinh Hạo.

Đường Ân bất ngờ nhảy xuống ngựa đi thẳng đến chỗ Dinh Hạo, giọng điệu hơn hớn vui mừng: “người là Hạo vương gia...”

“tại hạ ngưỡng mộ thanh danh người đã lâu, nay mới có cơ hội gặp mặt, thật quá tốt...”

Dinh Hạo lúc đầu là có chút khó chịu, nghĩ Đường Ân đang xỏ xiên hắn, từ ngày đầu tiên đến đây, hắn đã biết Lăng Thiên Hàn này là “nổi tiếng” đến mức nào, từ già trẻ trai gái ai mà không biết, có thêm tên này cũng không có gì lạ, nhưng thái độ của Đường Ân không giống như đang giễu cợt, mà là thật tâm mến mộ.

“vương gia! người có muốn ghé qua tậ sá...”

“...”

Chưa đợi Dinh Hạo lên tiếng thì từ phía sau đã vang lên tiếng nói của một người.

“nhị đệ! Đệ làm gì vậy...” Đường Vô Thường khó hiểu quát tháo, mới vừa rồi họ còn bị quân triều đình chơi cho một vố, nay lại dẫn tên vương gia này về, không phải là dẫn sói về nhà sao.

Đường Ân không hề để ý gì đến lời vừa rồi của Đường Vô Thường vẫn mỉm cười nhìn Dinh Hạo với thái độ rất hòa nhã :

“vương gia! ta tin chắc người sẽ không từ chối...”

“Mạc Nhi! nàng nghĩ sao...” Dinh Hạo quay sang nhìn Mạc Nhi mỉm cười

“tùy chàng...chàng đi đâu thiếp theo đó..”

Cách chân núi Bạch Liên khoảng 300 dặm

Trên đường đi Dinh Hạo đã hiểu vì sao chỉ một đám phổ phỉ Bạch Liên nhỏ nhoi, mà triều đình nhiều năm vây đánh không thành, hắn chưa thấy nơi nào như nơi này...

Lối đi thì quanh co chật hẹp, không chỉ lộ sông băng suối, còn xuyên hết khu rừng này đến khu rừng khác, hắn thật sự khâm phục mỗi người ở đây...

“vương gia! đi hết con suối nhỏ này là tới...” Đường Ân quay lưng lại mỉm cười nhìn Dinh Hạo.

Dinh Hạo nhìn theo hướng tay của Đường Ân vừa chỉ, “nhỏ đây sao...”, nếu có cơ hội hắn thật muốn dạy lại “tên nhóc” này, hắn thở dài vỗ vào đầu Xích Tuyết mã :

“...anh bạn nhỏ thật tội cho người rồi...”

“dzá..zá...” Dinh Hạo thúc mạnh vào người Xích Tuyết mã, nhanh chóng phi ngựa đuổi theo sau

1 canh giờ sau.

Dinh Hạo cuối cùng thì cũng đã đến nơi, ngoài đường xá khá đi qua, thì mọi thứ xung quanh thật quá tốt, nhất là những đám rau ở hậu sơn hắn vừa đi qua, tươi tốt mơn mớn, khen ai khéo trồng...

“vương gia! mời vào..”

Bất ngờ từ bên trong vang lên tiếng reo hò ầm ỉ...

“Tên trộm ngựa! hôm nay gia đây sẽ dạy cho ngươi một bài học...”

“Tên lục đục! có ngon thì nhào vô đừng có lải nhải như mấy bà cô...”

Tiểu lục và Đường Liệt hai người lập tức xông vào nhau, đề đối phương xuống đất, vò đầu bứt tóc, tay cào chân đạp...nói chung là trận đấu đang diễn ra đến hồi gay cấn kịch liệt, thì vang lên ...

“keng! keng!!!!”

“các huynh đệ! Bây giờ có thể bắt đầu..” Dương Chính cầm lấy hai cái nắm vung vỗ vào nhau, lớn tiếng hô to

“một ăn hai...ta cược tiểu lục thua ” Đỗ Nương quay sang nhìn đám thổ phỉ bên cánh trái

“một ăn ba...ta cược Đường Liệt thắng trong vòng nửa tuần hương” Dương thị quay sang nhìn đám thổ phỉ bên cánh phải

“ê... Hai bà thiếu gia !có biết ai địch, ai bại không vậy...” tiểu lục đang bị Đường Liệt kẹp chặt vẫn cố thò đầu ra, lên tiếng.

Hai người Đỗ Nương và Dương thị, liền quay đầu lại nhìn thấy bộ dáng không có tiền đồ của Tiểu lục, lại phân vân đắn đo suy nghĩ , một lúc rồi...

“ta có thể tặng thêm tiền cược không..” Đỗ Nương quay sang nhìn Dương Chính

“tướng công! Thiếp cũng muốn..”

“cược rồi rút tay ra...” Dương Chính quay sang nhìn đám thổ phỉ, lúc này có người từ phía sau kéo hấn lại

“Dương huynh! Sao không ngăn họ lại, còn..” Đỗ Bình nhăn nhó nhìn đám người xung quanh hấn đang bát nháo...

“Đỗ Bình! Đệ không thấy mọi người đang vui sao, có muốn đặt không..”

“tướng công! Chàng không đặt cược thì tránh ra...” Đỗ Nương quay sang nhìn Đỗ Bình tỏ ra khó chịu

“đúng đó, không đặt thì tránh ra một bên...” mấy tên thổ phỉ đồng thanh lên tiếng, đẩy Đỗ Bình ra

“hừm..m! mấy người thật hết nói nổi..” Đỗ Bình dần bị họ đẩy dạt qua một bên, khó chịu lắm bầm.

Đỗ Bình vừa xoay lưng đi ra khỏi hậu viện, thì nhìn thấy đám người đang đi tới, lực chú ý của hấn nhanh chóng tập trung trên người bạch y nam tử tuấn tú trước mặt:

“vương gia...!”

“Đỗ Bình! Là người...” Đinh Hạo kinh ngạc nhìn hấn

Nửa tháng nay Vô Tình không ngừng đi tìm kiếm họ, nhưng vẫn không có tin tức, thì ra họ ở cái nơi này, hèn gì tìm mãi không ra.

“...” Đỗ Bình chưa kịp nói gì thì có người đã cướp lời hấn.

“hu hu!! Vương gia ! nô tài thật quá nhớ người..huhu”

Tiểu lục đầu tóc rối bù tay chân lại dính đầy cát, trên mặt còn có vài vết cào xước nhỏ, từ xa chạy tới ôm chặt lấy Đinh Hạo, khóc bù lu bù loa như một đứa trẻ.

Tiếp theo là Dương Chính, Dương thị và Đỗ Nương cùng xuất hiện trước mặt Đinh Hạo.

“tham kiến vương gia...!!”

“tham kiến vương gia...!!”

“Dương Chính, Đỗ Nương, Dương thị, các người đều ở đây...”

Đại sảnh-nửa canh giờ sau

Dinh Hạo mặc dù là khách nhưng lại được, Đường Ân đặt ngồi ở ghế gia chủ, còn những người khác đều ngồi ở bên dưới, dâng trà rót nước được đối xử như một thượng khách.

Sau khi an định chỗ ngồi, mọi người đều yên ổn thì, bất ngờ...

“vương gia! xin người giúp phụ thân thảo dân minh oan...” Đường Ân lên tiếng, quỳ xuống dập đầu trước mặt Dinh Hạo.

“nhị đệ...!!!”

Mọi người đều bất ngờ trước hành động này của Đường Ân, kể cả Đường Vô Thường, không nghĩ đến trước mặt nhiều người Đường Ân có thể làm vậy.

“phụ thân người là ai...” Dinh Hạo tỏ ra ngỡ ngàng nhìn Đường Ân

“gia phụ... tên gọi Đường Hoàn Liễn...” Đường Ân ngắt đầu lên nhìn Dinh Hạo, chậm chậm lên tiếng.

Ba chữ này như sấm vang, khiến mọi người đều sửng sốt quay lại nhìn, tướng quân Đường Hoàn Liễn chiến công hiển hách và vụ án trấn động năm xưa họ đều biết.

Người này tuy với hắn không chút quan hệ cũng chưa gặp qua, như qua lời của “cô vợ xinh đẹp” kể thì người này là một đại tướng quân trung quân báo quốc, luôn hành sự vì triều đình, nhưng đáng tiếc một năm trước bị kết tội mưu phản, toàn gia bị diệt môn.

“vương gia! mời người xem qua cái này...” Đường Ân dâng tấu chương năm xưa cho Dinh Hạo xem.

Dinh Hạo sau khi đọc tấu chương thì vẻ mặt, dần như biến sắc. Nội dung bên trong quá rõ ràng, quá chân thật đến mức, hắn có thể tưởng tượng ra trận chiến năm xưa ác liệt đến cỡ nào, nếu những gì viết trong tấu chương là thật, thì tên đầu xỏ gây ra chuyện này không thể nào tha thứ được, mười vạn binh sĩ đã tử mạng đây là chuyện không hề nhỏ.

“vương gia! lão gia năm đó là bị mưu hại, người không có đào tẩu cũng không phải hậu nhân phản tặc, tất cả là do Tề vương vu khống...” Đường Liệt cũng dập đầu quỳ theo.

“người quên ta và Tề vương là huynh đệ sao, không sợ ta nói cho Tề vương biết...” Dinh Hạo khước miệng nhếch lên mỉm cười nhìn hai người bên dưới

“vương gia! ta biết người là một người trọng nghĩa, nếu không...cũng đã không cứu giúp những tị dân ở trấn An Bình, người còn tha tội Đường Liệt, ta nhìn ra người và tên Tề vương đó hoàn toàn không giống nhau”.

Hắn tin chắc Dinh Hạo là một lựa chọn tốt nhất, cho việc giải oan cho phụ thân, khắp Lăng Thiên quốc đều biết người mà hoàng thượng sủng nhất vẫn là Hạo vương, chưa xét đến bên cạnh Hạo vương có rất nhiều thế lực.

“coi như ta tin lời người nói, nhưng chỉ một quyển tấu chương này, không đủ để buộc tội Tề vương”

“thứ này thì sao...” Đường Vô Thường từ bên trong khiên ra một cái hộp gỗ đặt trước mặt Dinh Hạo.

Khi hắn mở nắp hộp ra thì mọi người đều....

“Ồ...!!!!”

Thái độ có chút thất vọng, họ còn tưởng bên trong là gì thì ra chỉ là một thanh đao gãy.

“chỉ là một thanh đao gãy, có gì đặc biệt...” Tiểu lục là người đầu tiên lên tiếng, hắn xoay cây kiếm tới lui nhưng vẫn không có gì là khác thường, vừa định bỏ xuống thì có người giật lấy...

“đây là đao của tướng sĩ Lăng Thiên quốc...” Đỗ Bình lên tiếng

“không thể nào...” Tiểu lục nghĩ không thông quay sang nhìn Dương Chính.

“Trên mỗi thanh đao của binh lính đều có con dấu của triều đình và niên đại, nhưng thanh đao này chỉ có số, không có niên đại, cái này không sai vào đâu được...” Đỗ Bình một lần nữa quan sát kỹ thanh đao.

“đao của tướng sĩ và binh lính hoàn toàn khác nhau, mỗi tướng sĩ khi xung trận đều được cấp cho một con số, thanh đao của họ cũng không ngoại lệ, trên mỗi thanh đao đều ghi một con số đại diện cho người tướng sĩ, đao còn người còn, đao mất người vong...là quy định xưa nay của Lăng Thiên quốc” Dương Chính tin vào con mắt của Đỗ Bình, thật ra hắn cũng không biết kí tự đó được khắc ở đâu trên mỗi thanh đao, điều này cũng là bí mật.

“nói như vậy! người tướng sĩ này đã chết..” Nhan Song Song bất ngờ lên tiếng.

“không phải một, mà là mười vạn tướng sĩ ...đây là thanh đao mà tướng sĩ năm đó đã dùng..” Đường Vô Thường quay sang nhìn Nhan Song Song, ánh mắt toát lên tà khí.

Mọi người đều phải rùng mình, có người thì biết có kẻ còn tận mắt chứng kiến, nhớ đến năm đó...

Khắp Lăng Thiên quốc tang trắng một màu giăng phủ khắp nơi, đi đến đâu cũng nghe thấy tiếng khóc kêu gào của quả phụ cô nhi và thi thể của binh sĩ thì từng hàng lớp lớp xếp trước cửa nhà, trải dài đến tận ngoài thành, mùi vị chết chóc tràn ngập..

“thanh đao này thì nói lên được gì, cho dù là đao của tướng sĩ thì sao chứ...” Tiểu lục quay sang nhìn Đường Vô Thường.

Đường Vô Thường vẫn không nói gì, chỉ đứng quan sát Đỗ Bình, thì Đường Ân bất ngờ lên tiếng:

“vị huynh đài này! Huynh có thể nhìn ra đặc điểm khác nhau của thanh đao này, chắc huynh cũng đoán ra đại ca ta muốn nói gì...”

“ ... ”

Thấy thái độ phân vân của Đỗ Bình , Dinh Hạo càng tăng thêm hoài nghi, hắn tin chắc chuyện này có liên quan đến vấn đề binh khí thật già mà Đường Hoành Liễu đã viết trong tấu chương.

“Đỗ Bình! Có chuyện gì”

“bẩm vương gia! thuộc hạ không dám chắc, nhưng thanh đao này đúng thật là đao của tướng sĩ....chỉ có điều...” Đỗ Bình do dự một hồi cũng lên tiếng, hắn nhìn Dinh Hạo từ tốn lên tiếng

“điều gì...”

“thanh đao này còn không bằng một thanh đao bình thường của binh lính, sao có thể là đao của tướng sĩ..chuyện này thật khó giải thích...” Đỗ Bình nói tiếp

“nhưng nó thật là đao của tướng sĩ năm đó sao...”

Họ thật không thể tưởng tượng nổi, khó trách...mười vạn binh sĩ Lăng Thiên quốc một đi không trở về, trước binh khí sắc bén của Diệp Kỳ quốc, thì những thanh đao này chẳng khác một đồng sắt vụn, mang theo nó ra trận, thử hỏi làm sao mà còn mạng trở về.

“Thiên Hàn! Chàng nghĩ sao...” Mạc Nhi quay sang nhìn Dinh Hạo

“vương gia! cầu xin người minh oan cho lão gia...” Đường Liệt lại dập đầu liên tục, đến sức đầu mề trán.

“vương gia! xin ngài giúp gia phụ giải oan...” Đường Ân một lần nữa quỳ gối trước Dinh Hạo, giọng điệu tha thiết thành khẩn

“Đường Liệt! ngươi đứng lên đã...” Đỗ Bình bên cạnh thấy đầu hắn đang bắt đầu chảy máu, sốt ruột lên tiếng

“tên trộm ngựa, người đứng lên đi...đầu ngươi đâu phải là sắt..” tiểu lục cũng bước qua kéo Đường Liệt đứng dậy, nhưng lại bị hắn đẩy ra.

“không! khi nào vương gia đồng ý ta sẽ đứng lên” Đường Liệt vẫn rất cương quyết, đầu vẫn đang chảy máu nhưng vẫn liên tục dập đầu, khiến người người nhìn thấy điều phải cảm động rơi lệ.

“vương gia! ta cầu xin người ...”

Đường Vô Thường cũng bị Đường Liệt làm cho cảm động, cái gì là dưới gối nam nhi có dát vàng, hắn đều bỏ hết. Đường Liệt chỉ là một nô tài nhỏ nhoi, lại có thể vì phụ thân hắn làm như vậy, hắn sao lại không thể, một người kiêu ngạo như Đường Vô Thường cuối cùng cũng chịu quỳ gối trước Dinh Hạo.

Cảnh tượng này, thật đúng là khó cho người khác, mở miệng từ chối cũng không đành, nhưng Dinh Hạo hắn ghét nhất là phiền phức, chuyện không liên quan đến hắn, hắn sẽ không đếm xỉa.

“cách...!! cách...!! cách...!!!” từ ngón tay thon dài gõ nhẹ trên mặt bàn.

Dinh Hạo cúi cùng cũng chịu nhìn họ, hắn ngẩng đầu lên nhìn Đường Vô Thường, rồi lướt qua Đường Ân và Đường Liệt.

“được! ta đồng ý, nhưng trước tiên ta muốn gặp mặt hoàng thái hậu...”

Ba người họ mừng rỡ đứng dậy, cảm thấy như gánh nặng bấy lâu nay bị đè nén trong lòng, chỉ bằng một câu nói của Dinh Hạo đã xóa sạch tất cả.

“người yên tâm! Hoàng thái hậu sẽ được dẫn tới...” Đường Ân hớn hở lên tiếng.

Từ bên ngoài bỗng vang lên tiếng của một lão thái bà, người chưa bước vào mà tiếng đã vang như sấm.

“Hàn nhi...!!!”

Hoàng thái hậu vừa bước vào đã ôm chặt lấy Dinh Hạo...

“Hàn nhi! tổ mẫu rất nhớ ngươi, đi đâu suốt nửa năm không về thăm tổ mẫu...tổ mẫu thật nhớ ngươi chết mất”

“ức..ức...!!! Hoàng thái hậu, Hạo vương bị hoàng thượng phạt đến Thanh Tâm các sám hối, người quên rồi sao...” Tiểu lục cố ý ho vài tiếng, nhắc nhở hoàng thái hậu, hắn không ngờ đến bệnh lãng trí của hoàng thái hậu lại nặng như vậy.

“vậy sao...” Hoàng thái hậu quay sang nhìn Tiểu lục, rồi lập tức tập trung toàn sự chú ý trên người Dinh Hạo

“Hàn nhi! thật tội cho ngươi, đen đến như vậy rồi, còn ốm đến mức toàn là xương...tổ mẫu nhìn thấy mà đau lòng” Hoàng thái hậu nựng hai má của Dinh Hạo, như một tiểu hài tử

Dinh Hạo chỉ biết giương mắt nhìn “tổ mẫu” vụn vụn khuôn mặt hắn, không biết nói gì, chỉ muốn tìm thấy cái lỗ mà chui xuống, thật mất hết hình tượng, trước mặt nhiều người không chỉ nựng, ngất nhéo hắn như một đứa trẻ lên ba, còn dùng giọng điệu này...

“ha ha...ha!!!!”

Cuối cùng cũng có người không nhịn được cười, đã bật thành tiếng...

*****hết chương 28*****

29. Chương 29: Thị Tầm Vương Phi

Chương 29: Thị tầm vương phi

Ninh Thọ cung .

“Tham kiến hoàng thái hậu...!!!”

“Hoàng thái hậu... thiên tuế! thiên thiên...”

“thiên thiên tuế...!!!”

Tiếng tụng hô như sấm không ngừng vang vọng khắp hoàng cung, khiến trong và ngoài hoàng thành gần như đều nghe ra.

Ninh Thọ cung, lúc này rất náo nhiệt, xanh đỏ tím vàng đủ loại màu sắc sắc sỡ, trên có hoàng thượng cùng phi tần lục cung, dưới có vương gia và vương phi đều hội tụ đông đủ, xếp hàng dài quỳ gối trước hoàng thái hậu, chật kín cả lối đi.

“Bình thân..!” Giọng nói trầm ấm uy nghiêm của hoàng thái hậu vang lên, bà lướt nhìn lần lượt từng người bên dưới.

“đa tạ! hoàng thái thái hậu...”

Đông người thì ồn ào, điều này không phải là không đúng...mông còn chưa chạm ghế thì đã có những tiếng xầm xì to nhỏ vang lên.

“Mẫu hậu! khi nghe tin người bị bắt, nhi thần ăn không ngon, ngủ không yên, ốm đi không ít người xem...” Như Phi giọng điệu rất ủy khuất hướng hoàng thái hậu kể lể.

“thật vậy sao...vậy tội cho người ...” Hoàng thái hậu khước miệng nhếch lên, cầm tách trà lên, nhẹ nhẹ thổi.

“Mẫu hậu! còn nhi thần ngày nào cũng đến Linh Thiên tự cầu bình an cho người, đúng là phật tổ đã nghe được lời thỉnh cầu của nhi thần...” Đức Phi đương nhiên không muốn bản thân thua thiệt Như phi, gấp rút lên tiếng.

“ai gia không biết, Đức phi người lại là người sùng phật..” Hoàng thái hậu mỉm cười nhìn Đức phi, bà vốn không định cười nhưng cái người này đúng là không có gì thay đổi, nói năng đều không nghĩ trước, nói dối thì cũng phải để cho người ta tin, đành này...

“Đức phi! không phải mỗi lần nghe thấy tiếng tụng kinh niệm phật, muội đều than nhức đầu, từ khi nào đã thích đi lễ phật, còn không rủ tỷ đi cùng...” Ngọc Phi mỉm cười nhìn Đức Phi ra vẻ rất thân thiết, nhưng ai cũng rõ đằng sau nụ cười đó là kiếm đao gươm giáo.

Hoàng cung vốn là vậy những cuộc tranh đấu không ngừng xảy ra, giả giả thật thật, thiện ác khó phân, trước mặt tình nồng tỷ muội, sau lưng âm thầm hãm hại lẫn nhau.

Mộ Dung Vân Tĩnh khước mỉm cười, nhìn đám phi tần hậu cung.

“ngũ muội! tỷ nghe nói Hạo vương vừa nạp thêm một vị trắc phi, còn rất xinh đẹp” Tống Lệ Tình mỉm cười nhìn Mộ Dung Vân Tĩnh, vẻ mặt rất hào hứng phấn khởi.

Nàng đương nhiên rất vui mừng, mong Hạo vương càng nhiều thê thiếp càng tốt, tốt nhất những thê thiếp này thật dữ dằn, thật lợi hại, khiến cho Mộ Dung Vân Tĩnh mất ăn mất ngủ, xanh xao gầy còm Tống Lệ Tình nàng càng thích.

“nàng ta là quận chúa Đông Lộ tên gọi Kỳ Giai Mạc Nhi, nếu có cơ hội, muội sẽ bảo Mạc Nhi ra mắt nhị tỷ” Mộ Dung Vân Tĩnh điềm tĩnh đáp trả Tống Lệ Tình, bộ dáng thanh tao, khí chất tôn quý không hổ danh nhất phẩm vương phi.

Tống Lệ Tình ghét nhất là khuôn mặt lạnh băng không cảm xúc, luôn tỏ ra là mình cao quý hơn người, còn có bộ dáng bình tĩnh, thái độ hờ hững này của Mộ Dung Vân Tĩnh.

Trong lòng không ngừng mắng chửi Mộ Dung Vân Tĩnh “tiện nhân người làm cho ai xem đây”, thật muốn chạy đến xé rách cái bộ mặt giả tạo này ra, nàng không hiểu sao nam nhân nào cũng bị mê hoặc bởi cái bộ dáng này của ả, ngay cả người đó cũng không ngoại lệ.

Tống Lệ Tình quay sang nhìn phu quân Lăng Thiên Phong, hai mắt liền trở nên sáng rực, biết ngay sẽ là như vậy.

Lăng Thiên Phong từ khi bước vào ánh mắt si mê không hề rời khỏi người Mộ Dung Vân Tĩnh, ngôn hành cử chỉ của nàng đều ưu nhã xinh đẹp, một cái chớp mắt, một cái nhếch môi cũng diễm lệ vô cùng, làm xao xuyến lòng người, trên đời này làm sao tìm được người nữ nhi nào hoàn hảo hơn nàng, hỏi sao hắn không mê muội .

Lăng Thiên Phong bất ngờ cảm nhận được, ánh mắt nóng hơn lửa của Tống Lệ Tình đang nhìn hắn, đương nhiên hiểu vì sao Tống Lệ Tình có thái độ này, hắn liền quay mặt đi chỗ khác, còn lập tức chuyển đề tài.

“Ngũ đệ! Đệ thật sự không nhìn thấy diện mạo của bọn cướp” Lăng Thiên Phong bất ngờ lên tiếng.

“không nhìn ra” Dinh Hạo khéo miệng nhếch lên, giọng điệu rất bình thản, hắn định cầm tách trà lên.

Nhưng khổ một nỗi tách trà đã dâng lên tới miệng, mà vẫn có người chạy ra phá đám, uống một tách trà khó đến vậy sao.

“một chút cũng không nhận ra” Lăng Thiên Lạc giọng điệu nghi ngờ, pha chút đổ kị.

“nhưng đệ là người đuổi theo bọn chúng, còn cứu thoát hoàng tử mẫu ”

Không giết được Lăng Thiên Hàn đã là một sai lầm, còn để hắn một lần nữa lập công trước mặt phụ hoàng, khiến Lăng Thiên Lạc rất khó chịu, còn đâm sọt thủ hắn phải đi cũng không thấy ai quay về, đúng là một lũ ăn hại.

Lăng Thiên Lạc nghiêng răng bóp chặt tách trà trong tay

“thứ chúng cần là ngân lượng, nếu lúc đó huynh không tự dừng nhảy ra, thì đệ cũng không ông cần phải đuổi theo” Dinh Hạo khéo miệng nhếch lên mỉm cười nhìn Lăng Thiên Lạc.

Lăng Thiên Lạc cảm thấy ánh mắt mọi người đang đổ dồn lên hắn, đầy nghi kỵ , nhất là ánh mắt của phụ hoàng đang nhìn hắn, vội vàng đứng ra chữa cháy:

“ngũ đệ! đệ còn trách huynh sao, lúc đó khoảng cách quá xa, huynh nhìn không rõ, còn tưởng đệ bị bọn cướp phát hiện ra, mới xuất binh cứu đệ ”

“vậy... đệ phải đa tạ đại hoàng huynh đây” Dinh Hạo môi mồm nhếch lên.

Lăng Thiên Lạc đương nhiên nhận ra sự mỉa mai trong lời nói của Dinh Hạo, còn Dinh Hạo cũng nhận ra sự đối trá của hắn, hai người mặt đối mặt, bốn mắt trừng nhau, những tia lửa điện không ngừng được phóng ra...

“Thiên Hàn! Lần này ngươi lại lập được đại công, nói đi, muốn phụ hoàng ban thưởng gì” Lăng Thiên Thần vừa dứt lời thì có người lập tức chen vào.

“ngũ ca! huynh mau nói đi, khó có lúc phụ hoàng hào phóng như vậy, huynh phải đòi cho thiệt nhiều vào” Lăng Thiên Tâm đang ngồi bên cạnh Đông Phương Thu Khuê, bất ngờ bật dậy, giọng điệu rất hào hứng.

“nàng xem,con tiểu a đầu này, ngày thường trăm bạc đãi nó sao” Lăng Thiên Thần khó chịu quay sang nhìn Đông Phương Thu Khuê.

Đông Phương Thu Khuê không nói gì, chỉ mỉm cười dịu dàng nhìn Lăng Thiên Thần, sau đó quay sang nhìn Dinh Hạo, nàng cũng muốn biết Hàn nhi của nàng sẽ đưa ra yêu cầu gì.

“Thiên Hàn! nói đi, ngươi muốn phụ hoàng ban thưởng gì cho ngươi ”Lăng Thiên Thần nhìn thấy Lăng Thiên Tâm đang nủ lấy tay áo Dinh Hạo mà khó chịu hỏi thúc, hắn không muốn có người nói hắn là lão già keo kiệt.

“phụ hoàng ! lúc này nhi thần vẫn chưa nghĩ ra, đợi sau khi nhi thần nghĩ ra, sẽ nói cho người biết” Dinh Hạo mỉm cười lên tiếng.

“vậy cũng được, khi nào ngươi...” Lăng Thiên Thần vừa lên tiếng thì nghe thấy.

“Rầm...!!!!!!”

Mọi người đều hướng ra cửa, chỉ thấy Quế công công đang nằm dài trên đất, bộ dáng rất khó coi.

Quế công công từ bên ngoài gấp rút chạy vào, lại vướn vào cánh cửa Ninh Thọ cung, té nhào xuống đất, khó khăn lắm mới bò dậy.

“Tham kiến hoàng thượng, hoàng thái hậu, hoàng...” Quế công công chưa kịp hành lễ với tất cả mọi người thì, Lăng Thiên Thần đã lên tiếng.

“Quế công công! Có chuyện gì”

Lăng Thiên Thần hình thấy những giọt mồ hôi đang chảy dài trên trán lão, mà lo lắng thay, trong Ninh Thọ cung lúc này có bao nhiêu chủ tử, nếu hành lễ với từng người, không phải lấy mạng già lão sao.

“bẩm hoàng thượng! Doan Mộc đại nhân có chuyện muốn khải tấu, đang đợi người ở Dưỡng Tâm điện” Quế công công hỗn hĩnh thở, lên tiếng.

“ừm ! trăm biết rồi”

Lăng Thiên Thần đứng lên phúi lấy tay áo, quay sang nhìn hoàng thái hậu cung kính: “mẫu hậu! nhi thần có chuyện xin cáo lui trước”

“quốc sự quan trọng, không cần bận tâm đến bà lão này” Hoàng thái hậu mỉm cười nhìn Lăng Thiên Thần, nhưng ai cũng nghe ra giọng điệu trách hờn trong lời nói của bà, mà không khỏi buồn cười.

Lăng Thiên Thần cảm thấy rất khổ não lại giận, mẫu hậu hắn đã bao nhiêu tuổi rồi, một chút lại giận, một chút lại hờn, tại sao không hiểu cho hắn chứ.

“Thiên Lạc, Thiên Phong, Thiên Kỳ, Thiên Hàn, theo phụ hoàng đến Dưỡng Tâm điện ...”

“dạ ! phụ hoàng...”

Lăng Thiên Bảo ngơ ngác nhìn phụ hoàng và các hoàng huynh đang lần lượt rời khỏi “hắn thì sao”, không nghe phụ hoàng nhắc đến, mặc kệ vậy...

“đợi đệ với”

.....

Nửa canh giờ sau

“mẫu hậu! nhi thần nhớ còn chuyện chưa làm, xin phép được về trước” Đức phi đứng dậy lên tiếng

“mẫu hậu! nhi thần cảm thấy không được khỏe, xin phép về cung để nghỉ ngơi” nói bước Đức phi, thi Như phi cũng lên tiếng cáo từ.

“mẫu hậu! nhi thần cũng xin cáo lui” Như phi lên tiếng, rồi đi đến chỗ của Tống Lệ Tình đang ngồi: “Tình nhi! trước khi xuất cung nhớ đến chỗ ta, có chuyện muốn nói với người”

“Dạ! mẫu phi” Tống Lệ Tình lập tức đứng dậy, ra dáng một nàng dâu ngoan trước mặt mẹ chồng.

Sau khi Lăng Thiên Thần rời khỏi, thì lần lượt các phi tử hậu cung cũng đi theo, họ đương nhiên không ai thật tâm lo lắng cho an nguy của hoàng thái hậu, tất cả chỉ là diễn kịch cho Lăng Thiên Thần xem, khán giả đi rồi, họ cần gì phải ở lại đây diễn trò.

“người xem! Bọn họ ...” Hoàng thái hậu nhìn đám phi tử rời khỏi mà tức giận, quay sang nhìn Đông Phương Thu Khuê.

“ạ! ạ!!!”

Bất ngờ từ phía dưới vang lên tiếng nồn mửa của Doan Mộc Thanh.

“Tứ tẩu! tỷ không sao chứ” Mộ Dung Vân Tịnh lo lắng vỗ vào vai của Doan Mộc Thanh.

“Thanh nhi! người không khỏe sao, có cần tổ mẫu gọi ngự y” Hoàng thái hậu lo lắng nhìn Doan Mộc Thanh.

“Hoàng tổ mẫu! người mới về nên không biết, tứ tẩu sắp làm mẫu thân rồi” Lăng Thiên Tâm lên tiếng cắt ngang .

“thật sao” Hoàng thái hậu liếc nhìn qua lại giữa Lăng Thiên Tâm và Doan Mộc Thanh.

Chỉ thấy Doan Mộc Thanh e lệ gặc đầu, rồi xấu hổ cúi mặt xuống.

“thật quá tốt! Thanh nhi lại đây với tổ mẫu” Hoàng thái hậu đưa tay đón lấy Doan Mộc Thanh.

“người phải tắm bổ cho nhiều vào, sinh ra một hoàng tôn khỏe mạnh cho ai gia” Hoàng thái hậu vuốt ve cái bụng của Đoan Mộc Thanh.

“Dạ! Thanh nhi biết”

“Tĩnh nhi! còn người thì sao, khi nào mới sinh hoàng tôn cho ai gia” ánh mắt của Hoàng thái hậu bất ngờ chuyển sang người Mộ Dung Vân Tĩnh.

“Tổ mẫu! người thật làm khó cho ngũ muội, muốn mang thai đâu phải chỉ riêng ngũ muội muốn là được, còn tùy thuộc vào ngũ đệ, với lại ...”

Tổng Lệ Tình dừng lại quay sang nhìn Mộ Dung Vân Tĩnh mỉm mai, nhớ tới ánh mắt vừa rồi của Lăng Thiên Phong mà lửa nóng dâng tràn : “ngũ đệ thê thiếp nhiều như vậy, cũng không tới phiên ngũ muội mang thai”

“vậy còn nhị tẩu, không phải nhị ca chỉ có mỗi một vị vương phi là tẩu” Lăng Thiên Tâm khó chịu lên tiếng, nàng trước giờ luôn nói thẳng, người trong hoàng cung ai cũng đã quen.

“muội...” Tổng Lệ Tình tức giận nhìn Lăng Thiên Tâm, dù không nói rõ, nhưng ý tứ trong lời nói của Lăng Thiên Tâm ai cũng nghe ra.

Hai người đứng dậy trừng mắt nhìn nhau, bầu không khí Ninh Thọ cũng vì vậy mà bắt đầu u ám.

“tránh ra...!!”

“tránh ra...!!!”

Tuyệt phi từ bên ngoài bưng vào một cái bát rất to còn đang bốc khói hừng hực, hối hả chạy vào trong, Lăng Thiên Tâm và Tổng Lệ Tình đành nép sang một bên nhường đường cho Tuyệt phi.

“rầm....!!!!” tô canh bất ngờ đặt mạnh xuống bàn, khiến nước canh trong tô bị tràn ra ngoài.

“a..! nóng quá”

“Tuyệt phi ! cái thứ đen thui này là gì vậy” Lăng Thiên Tâm bước lại gần, liếc nhìn tô canh trước mặt.

“cái gì mà đen thui khó nghe như vậy, đây là thuốc bổ” Tuyệt phi khó chịu lên tiếng, sau đó quay sang mỉm cười nhìn Đoan Mộc Thanh, còn liên tục vẩy gọt.

“Thanh nhi ! qua đây”

“Mẫu phi ! cái đó...” Đoan Mộc Thanh vẽ mặt nhăn nhóc đến thật khó coi, hai chân như đang lồi theo tấn đá ngàn cân, cứ nhích từng bước lại từng bước.

Mặc dù chưa nhìn thấy thứ trong tô, nhưng ngũ muội nàng cũng biết đó là cái gì, từ lúc nàng mang thai, mẫu phi ngày nào cũng viện cớ đến phủ, còn ép nàng uống cái thứ thuốc bổ đó.

Người nói khi mang thai tương công, tất cả đều nhờ vào nó cho nên, tương công mới anh tuấn bất phàm tài giỏi hơn người, vì vậy một mực bắt nàng uống. Đoan Mộc Thanh cố hết sức, nhắm mắt, bịt mũi, một hơi uống cạn tô canh.

“ực...ực...ực...”

“giỏi lắm”

Tuyệt phi vui vẻ ngồi xuống ghế, bỗng nhiên nhớ ra chuyện quan trọng cần nói, liền quay sang hoàng thái hậu:

“mẫu hậu ! lời của Lệ Tình không phải là vô lý, mang thai đâu phải là chuyện của một mình Vân Tĩnh, có khi nào là Thiên Hàn có vấn đề”

Tuyệt phi không hề kiên dè, một mực nói ra suy nghĩ của mình trước mặt nhiều người, nhưng lập tức liền bị một người bác bỏ không thương tiếc.

“bậy.. bậy.. Hàn nhi của tỷ làm gì có vấn đề, người có vấn đề là muội mới đúng” Đông Phương Thu Khuê tức giận lên tiếng.

“tỷ khoan hãy giận đã, tỷ nghĩ xem, Hàn nhi của tỷ thành thân cũng gần một năm, nếu một người không nói đằng này cả đám thê thiếp, không phải lạ sao”.

Lời của Tuyết phi, càng nghĩ họ càng cảm thấy có lý, cái mà họ sợ nhất chính là có lý này, nếu vậy không phải đã thừa nhận Hàn nhi của họ có vấn đề, họ phải làm sao đây. Hoàng thái hậu và Đông Phương Thu Khuê vẽ mặt hiện rõ lên sự lo lắng, bất an.

“có gì lạ chứ, vương gia có khi nào qua đêm ở chỗ họ, mà bảo họ mang thai” Xuân Trúc bĩu môi lên tiếng, nhưng không ngờ nói nhỏ như vậy cũng đến tai người khác.

“sao...”

Hoàng thái hậu và Đông Phương Thu Khuê kinh ngạc hét lên. Còn những người khác thì trở mắt nhìn Xuân Trúc.

“Xuân Trúc ! Câm miệng”

“dạ! tiểu thư” Xuân Trúc trong lòng âm ứ, nhưng vẫn ngoan ngoãn nép vào trong.

Những lời vừa rồi của Xuân Trúc, đã khiến cho Hoàng thái hậu phải bận tâm tính kế, bà thở dài quay sang nhìn Tú Nương:

“Tú nương! Người đi gọi Quế công công cho ai gia, bảo hắn lập tức đến Ninh Thọ cung ”

Hai ngày sau

Hạo vương phủ

Trong phòng Kỳ Giai Mạc Nhi, đang ngồi bắt chéo chân trên ghế, ánh mắt lạnh lùng, quét nhìn người hắc y nhân bên dưới.

“đã biết lai lịch của bọn sát thủ chưa ”

“bẩm quận chúa! Họ là người của Thần Long môn” tên hắc nhân vẫn đang còn quỳ trên đất, giọng điệu dứt khoát rõ ràng.

“người thuê bọn chúng là ai” Mạc Nhi chậm chậm đưa tách trà lên miệng, nhưng không vội uống, nàng xoay tròn tách trà trên tay.

“là Tề vương...”

Mạc Nhi xiết chặt tách trà trong tay, điều này vốn đã nằm trong dự đoán của nàng.

“Còn chuyện, ta nhờ người điều tra”

“bẩm quận chúa! việc rèn binh khí cho triều đình trước nay đều là bí mật quốc gia, thật rất khó để điều tra ra” Tên hắc y nhân do dự ngập ngừng nhìn Mạc Nhi.

“tiếp tục điều tra, ta muốn biết binh khí trước giờ của triều đình do ai cung cấp”

“Dạ! quận chúa” tên hắc y nhân vừa đứng dậy, nhưng lại nhớ ra có chuyện vẫn chưa nói:

“còn đám sát thủ chúng ta đang bắt giữ”

“người nghĩ nên làm gì với chúng ” Mạc Nhi cười như không cười nhìn tên hắc y nhân, giọng nói lạnh lùng vô cảm, mang theo mùi vị chết chóc.

Những ai làm thương tổn những người thân yêu của nàng, nàng sẽ không bao giờ tha thứ, Thiên Hàn đổ một giọt máu thì họ phải đổi bằng cả mạng sống.

“thuộc hạ đã biết phải làm sao”

.....

Trong đêm tối tĩnh lặng vắng vẻ, lại có một bóng đen lén lút từ phòng Mạc Nhi nhảy ra, bay thẳng lên nóc nhà, rồi đi ra khỏi Hạo vương phủ. Nếu để người khác nhìn thấy sẽ nghĩ Mạc Nhi của hắn có gian phu. Rất may người nhìn thấy là Dinh Hạo hắn đây, Dinh Hạo thở dài đẩy cửa vào trong.

“kết..kết..!”

Mạc Nhi vừa nhìn thấy Dinh Hạo, liền trở nên dịu dàng đáng yêu hơn, khác xa với vẻ mặt lạnh lùng khi nãy, như là hai con người hoàn toàn khác nhau.

“Thiên Hàn! chàng về rồi sao, có mệt không” Mạc Nhi vui mừng nhào vào lòng Dinh Hạo, như một con mèo nhỏ vui ngo nguẩy trong lòng hắn.

Dinh Hạo mỉm cười nhìn nàng, hai tay đón lấy Mạc Nhi, dọc từ eo xuống xoa xoa cái mông tròn trịa của Mạc Nhi lưu luyến không buông, dùng sức hất bổng Mạc Nhi lên, rồi ôm nàng đi đến cái bàn phía trước.

Hắn nhẹ nhàng đặt Mạc Nhi lên bàn, âu yếm nhìn nàng

“Mạc Nhi! bảo thuộc hạ của nàng đường đường chính chính xuất hiện, không cần treo tường vát vĩa như vậy, còn nữa, không nên tiếp họ vào ban đêm” Dinh Hạo khó chịu nhìn Mạc Nhi.

“Chàng ghen...” Mạc Nhi mỉm cười nhìn Dinh Hạo, rồi như con mèo nhỏ thủ thủ bên tai hắn.

Bất ngờ nàng cắn nhẹ lên vành tai Dinh Hạo một cái, dù có hơi đau nhưng Dinh Hạo không hề tức giận, Mạc Nhi của hắn thật đáng yêu. Hắn không muốn nhưng cũng phải thừa nhận, mùi vị ghen tuông đúng là thật khó chịu.

Dinh Hạo bất ngờ dè Mạc Nhi xuống bàn, dùng thân thể nam nhân rắn chắc phủ lên người nàng, không cho nàng một cơ hội để kháng cự, hai tay hắn vuốt ve khuôn mặt của Mạc Nhi.

“phải! ta ghen đó thì sao” Lưỡi hắn vòng quanh tai của Mạc Nhi, không ngừng liếm mát, hơi thở nam tính không ngừng thổi vào tai nàng, khiến cho Mạc Nhi run lên còn phát ra những âm thanh yêu kiều mà mị

“bởi vì nàng rất xinh đẹp ” Môi hắn chậm chậm di chuyển dọc lên trán nàng, lượn lờ để lại những ấn ký, rồi dọc xuống chiếc mũi nhỏ nhắn của nàng cắn nhẹ một cái, tà mị lên tiếng.

Giọng điệu ma mị quyến rũ và mùi hương trên người hắn khiến nàng bị mê hoặc, chìm đắm trong sự vuốt ve của hắn, nàng chỉ muốn tận hưởng sự khoái cảm này.

Môi hắn bắt đầu di chuyển xuống chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng, ngón tay hắn chạm nhẹ vào hai cánh môi mềm mại, mỉm cười nhìn nàng.

“chỗ này cũng đẹp...”

Mặc dù cảm giác sờ vào khá tốt, nhưng hắn vẫn muốn dùng một phương thức khác để cảm nhận vẻ đẹp của nàng, môi hắn từ từ bao phủ lấy hai cánh môi của nàng, len lỏi vào trong tìm kiếm chiếc lưỡi của nàng bắt đầu trêu đùa. Cho đến khi hai người gần như không thờ nổi hắn mới chịu buông tha.

Trong lúc Mạc Nhi vẫn còn đang thở hồng hộc, thì Dinh Hạo lại dùng hai tay bóp mạnh vào ngực Mạc Nhi : “chỗ này lại càng đẹp...”

“á...!!!” Mạc Nhi vì đau mà hét lên, sự mê muội vừa rồi đều bị đánh tan, nàng trừng mắt nhìn Dinh Hạo.

Khuôn mặt thì đỏ ửng, trên trán lại lấm tấm mồ hôi, đôi môi vì bị hắn hôn qua mà ướt át mê người, hai quả tuyết lê còn không ngừng nhấp nhô lên xuống theo nhịp thở của Mạc Nhi.

Hắn thật sự không thể nhịn được nữa, hắn phải...

“Cốc! cốc...!!!”

“chết tiệt” trong lúc cao trào như vậy, tại sao luôn có người xuất hiện.

“ai đó...”Dinh Hạo lớn tiếng quát tháo.

“dạ! là... lão nô” Quê công công nghe thấy tiếng quát tháo của Dinh Hạo ấp úng không nói nên lời.

“Chết! là Quê công công”

Dinh Hạo bất ngờ buông Mạc Nhi ra, tại sao hắn lại quên chứ, hôm nay là....

“ta ra ngay” Dinh Hạo vừa xoay lưng đi thì Mạc Nhi kéo lại

“Thiên Hàn ! chàng phải đi sao” Mạc Nhi lưu luyến nắm lấy tay Dinh Hạo

“Mạc Nhi ! nàng hiểu mà...” Dinh Hạo hôn lên đôi môi đỏ mọng của Mạc Nhi, nhưng chỉ là chạm nhẹ, rồi lập tức lao ra khỏi phòng.

“hừm...!!! Chàng đi thị tẩm nữ nhân khác, mà bảo thiếp hiểu”

Nam viện

Dinh Hạo dù đã đứng trước cửa nhưng vẫn lưỡng lự không bước vào, đây coi như là lần thứ ba hắn đến phòng Mộ Dung Vân Tĩnh, nếu chỉ đơn thuần là đến thì thôi, nhưng lần này ...

Cái gì là nghĩ cho hoàng thất, giúp hoàng gia khai chi tán nghiệp, thật ra là muốn ẵm cháu đến phát điên rồi, nghĩ tới thôi mà tâm can hắn rối bời.

Còn nói nếu họ không mang thai, thì hắn phải nạp thêm thiếp. Đây mới chính là vấn đề trọng điểm, chuyện này mà đến tai hoàng đế nhạc phụ, hắn chắc chắc sống không yên.

“vương gia! chúng ta vào đi,k vương phi đã đợi người rất lâu” Quế công công ở phía sau lên tiếng hối thúc.

“Két...tt”

“tham kiến vương gia” Xuân Trúc vừa nhìn thấy Dinh Hạo lập tức nghiêng người cúi đầu hành lễ

Dinh Hạo không nói gì, hắn giơ cây quạt ra hiệu XuânTrúc đứng dậy, rồi đi thẳng vào trong khuê phòng của Mộ Dung Vân Tĩnh.

Mộ Dung Vân Tĩnh đang ngồi trước bàn trang điểm, bên cạnh là Tú Nương.

“Tham kiến vương gia” Tú Nương nghiêng người cúi chào Dinh Hạo.

Dinh Hạo biết vương phi của hắn vốn đã rất xinh đẹp, nhưng khi nàng trang điểm lại càng diễm lệ vô cùng, hắn tin chắc trên đời này không có ai xinh đẹp hơn nàng.

Dinh Hạo nhìn mà ngẩn cả người, quên luôn Tú Nương vẫn còn đang đứng đó.

Sóng mắt long lanh như mặt nước hồ thu trong đêm trăng, hai hàng mi đen cong lượn, chiếc mũi thon nhỏ đầy kiêu ngạo và đôi môi căng mọng , tất cả đều đẹp đến say đắm lòng người.

Tóc đen dài óng mượt như thác nước, được xỏa một cách tự nhiên, càng làm bật lên làn da tuyết trắng không tì vết của Mộ Dung Vân Tĩnh, nàng lúc này trên người chỉ mặc duy nhất một chiếc yếm đỏ và chiếc váy lụa màu hồng mông manh, thật rất gợi tình.

Dưới ánh sáng mờ ảo của ánh nến, Dinh Hạo dù không muốn nhìn những đường cong quyến rũ trên người của Mộ Dung Vân Tĩnh vẫn hiện rõ trước mắt hắn, theo từng cái giờ tay, cái xoay người của nàng.

“Tham kiến vương gia” Tú Nương một lần nữa lớn tiếng gọi.

“bình Thân” Dinh Hạo nhanh chóng lại hình tượng, điều chỉnh lại thái độ, quay sang nhìn Tú Nương

Mộ Dung Vân Tĩnh chậm chậm đi tới bên Dinh Hạo, vạt váy lay động uyển chuyển như đang nhảy múa theo từng cái nhấc chân của nàng.

“mọi người ra ngoài hết đi” Mộ Dung Vân Tĩnh lên tiếng

“ạ! vương phi..”

Tú Nương và Xuân Trúc sau khi hành lễ với hai người Dinh Hạo và Mộ Dung Vân, thì lập tức cáo lui.

Những vẫn không dám rời khỏi phòng của Mộ Dung Vân Tĩnh, chỉ là tránh mặt đi chỗ khác, không phải họ tò mò muốn nhìn xem trộm, mà đây là lệnh của hoàng thái hậu.

Dinh Hạo mặc cho Mộ Dung Vân Tịnh giúp hắn cởi y phục, hắn vẫn đứng yên, nhắm mắt lại thưởng thức mùi hương hoa mộc lan trên người nàng.

“vương gia! chúng ta...chúng ta lên giường thôi ”

Câu nói của Mộ Dung Vân Tịnh, giống như một tia sét khiến hắn giật mình, hắn mở mắt ra đối diện với khuôn mặt đang đỏ bừng của nàng, không biết do họ tạo ra hay do khí trời về đêm đã thay đổi, mà hắn cảm thấy trong phòng không khí đang nóng dần lên.

Mộ Dung Vân Tịnh điềm tĩnh lạnh lùng của mọi ngày, khi đứng trước Dinh Hạo, nàng không thể suy nghĩ gì hơn, càng cố tỏ ra bình tĩnh thì lại càng bối rối. Chỉ là một câu nói đơn giản cũng khiến nàng phải đỏ mặt.

Dinh Hạo chậm chậm nâng khuôn mặt của Mộ Dung Vân Tịnh lên, đề nàng có thể nhìn thẳng vào hắn, còn hắn thì lại muốn nhìn thấy khuôn mặt thẹn thùng xinh đẹp của nàng.

“nàng đang run”

“thiếp không run”

“vậy được”

Dinh Hạo bắt ngờ hai tay hất bổng Mộ Dung Vân Tịnh, rồi ẵm nàng đi đến bên giường, đặt nàng nằm dưới thân hắn.

Họ bốn mắt nhìn nhau, còn thân thể hai người thì dính chặt không kẻ hở, đến mức họ dễ dàng nhận ra được những biến đổi nhỏ trên cơ thể của đối phương.

Dinh Hạo từ từ cúi người xuống, mũi hắn chạm nhẹ vào mũi nàng, xoay tròn vuốt ve lên xuống, sau đó vươn lưỡi ra, dùng đầu lưỡi liếm mút cánh môi trên của Mộ Dung Vân Tịnh, rồi dọc xuống cánh môi dưới, sau cùng là chui vào bên trong quần lấy chiếc lưỡi nhỏ của nàng không buông.

Bàn tay bắt đầu di chuyển, xúc cảm trơn mượt mềm mại dưới tay, khiến hắn lưu luyến không thôi, tay hắn cứ thế mà vuốt ve lên xuống dọc theo đôi chân thon của Mộ Dung Vân Tịnh.

“umm..mm”

Dinh Hạo xem như đã thành công phá vỡ bức tường phòng vệ cuối cùng của Mộ Dung Vân Tịnh, sự bình tĩnh giả tạo ban đầu nàng cố tạo ra đã không còn, thay vào bằng những tiếng yêu kiều làm say lòng người.

“thoải mái không ” Dinh Hạo xấu xa mỉm cười nhìn nàng, một tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Dinh Hạo thích ngắm nhìn bộ dáng thẹn thùng nằm dưới thân hắn, ngày thường nàng quá lạnh lùng rất giỏi che giấu cảm xúc.

Nhưng hiện tại lại khác, cảm xúc của nàng lúc này rất chân thật, ít nhất hắn cũng hiểu rõ nàng đang rất cần hắn.

Mộ Dung Vân Tịnh vô cùng thấy hổ, lần trước là tác dụng của thuốc xem như không tính, nhưng tiếng lẳng lơ vừa rồi là gì, tệ nhất là cơ thể nàng, không cưỡng lại được sự vuốt ve của hắn.

Bàn tay Dinh Hạo vuốt ve từ mặt nàng, di chuyển dọc xuống cổ, từ từ tháo đi dây yếm trên vai Mộ Dung Vân Tịnh, ném mạnh xuống đất.

Cảnh xuân tươi đẹp hiện ra trước mắt, hắn cúi người xuống, vùi mặt sâu vào bộ ngực mềm mại của Mộ Dung Vân Tịnh.

Cảm giác mềm mại co giãn khiến hắn phát điên lên.

“Tịnh nhi ! ta có thể chứ...”

Mộ Dung Vân Tịnh mơ màng gật đầu, trước mắt nàng là sương mờ giăng phủ.

Dinh Hạo tâm trạng hơn hớn, lập tức cởi áo không cần nhìn đã ném thẳng xuống đất, sau đó là đến thắt lưng cũng bị hắn tháo ra, tiếp đến...

“Rầm...m.mm!!!!”

Từ trên nóc nhà rơi xuống một vật gì đó, nằm lẩn lóc trước mặt Dinh Hạo và Mộ Dung Vân Tĩnh.

Bụi cát tứ tung mờ mịt, gạch ngói bể nát nằm ngổn ngang trên mặt đất...

“có thích khách...”

*****hết chương 29*****

30. Chương 30: Nhan Song Song Tức Giận

Chương 30: Nhan Song Song tức giận

Trên đất ngổn ngang lộn xộn, y phục nam nữ vung vãi, ngói gạch vỡ nát, bụi cát bay khắp nơi, đặt biệt nhất vẫn là cái lỗ to tướng trên nóc nhà.

Tú Nương, Xuân Trúc và Quế công công từ bên ngoài chạy vào vừa nhìn thấy hắc y nhân đã hét lên.

“có thích...”

“rẹt...ttt”

Một đạo quang sắc bén xẹt qua, cây kiếm trên tay hắc y nhân hướng ba người họ phóng tới, Tú Nương, Xuân Trúc và Quế công công giựt mình hoảng loạn, không dám mở miệng nói thêm lời nào.

“ừm...a...a...ừm...aa...” cả ba người đều nhắm mắt lại, lắc đầu nhìn hắc y nhân đang đi tới, còn lấy tay bịt miệng lại, ậm a ậm ừ trong họng, không biết họ nói cái gì.

Họ không thấy, không nghe, đương nhiên sẽ không tiếc lộ ra ngoài, làm ơn tha cho cái mạng nhỏ của họ, chắc họ muốn nói như vậy nhưng không biết hắc y nhân có hiểu không.

Hắc y nhân đứng dậy phui đi lớp bụi gỗ bám trên y phục, rồi đi đến chỗ của đám người Tú Nương và Quế công công rút thanh kiếm đang cắm trên cửa ra.

“các người tiếp tục đi” Hắc y nhân trước khi rời khỏi, còn rất khó chịu, liếc nhìn đôi nam nữ đang nằm trên giường, lạnh lùng phán cho một câu.

Dinh Hạo mặt đầy hắc tuyết, gân xanh gân đỏ đều đã nổi hết trên mặt hắc, nhìn hạ thân bên dưới mà không khỏi tức giận, tay nắm chặt thành quyền.

Tại sao...tại sao, luôn là vào thời khắc “trọng đại”.

Không dạy cho tên hắc y nhân này một bài học, thật có lỗi với tiểu huynh đệ của hắc.

Hắc bật người dậy, lấy chân quấn lại thân thể của Mộ Dung Vân Tĩnh rồi phi thân đến trước mặt hắc y nhân.

“Người coi Hạo vương phủ là nơi nào, muốn đến là đến, muốn đi là đi sao” Dinh Hạo lạnh lùng nhìn hắc y nhân.

Hắc y nhân trong lòng rất bức tức, vốn cho qua chuyện nhưng vừa nhìn thấy Dinh Hạo lửa giận lại sôi lên, liền tung ra một chưởng thật mạnh về phía hắc.

Dinh Hạo nghiêng người né sang một bên, chụp lấy tay của hắc y nhân khóa trụ trước ngực, nhưng vừa chạm vào tay hắc y nhân, liền khiến hắc mất hồn, cảm giác này...

Tú Nương, Xuân Trúc và Quế công công nhìn thấy Dinh Hạo và hắc y nhân đang giao đấu, thì lập tức chạy ra ngoài, kinh hô báo động cho mọi người trong phủ.

“có thích khách...”

“người đầu..có thích khách”

Bọn họ chạy khắp nơi hét loạn cả lên, chẳng mấy chốc trong đêm tối tĩnh lặng, lại náo loạn cả lên, đèn đuốt thấp sáng khắp nơi, tiếng bước chân dồn dập, tiếng đao kiếm rút khỏi vỏ.

Một tay đang bị Dinh Hạo giữ lấy, hắc y nhân đương nhiên rất khó chịu liếc nhìn Dinh Hạo, dùng tay còn lại quơ thanh kiếm sắc bén về phía hắn.

Dinh Hạo lập tức buông tay, nhảy sang một bên tránh né thanh kiếm của hắc y nhân, ban đầu còn tưởng là sát thủ muốn đến lấy mạng Dinh Hạo hắn, nhưng xem ra hắn đã sai.

Lẽ thường, thích khách khi thích sát không thành, nên nhanh chân bỏ trốn, không ai ngu dại ở lại chờ binh lính đến bắt, đằng này.

Tên hắc y nhân cứ hướng hắn đánh tới tấp, nhưng không có ý định đã thương, chỉ đơn giản là tức giận quơ kiếm lung tung, còn xem hắn như đồ vật để chửi giận.

Dinh Hạo càng lúc càng khó hiểu, đáng lý ra người nên giận là hắn mới đúng, tên hắc y nhân này giận cái gì chứ, Dinh Hạo hắn chọc giận y sao chứ.

Hắn thì không ngừng tránh né, còn hắc y nhân thì tức giận tấn công dồn dập, vô tình vấp ngã miếng ngói dưới chân, nên mất thân bằng ngã nhào vào lòng Dinh Hạo.

Mùi hương trên tóc của hắc y nhân này, quá quen thuộc, hắn đã từng ngửi qua ở đâu đó, nhưng nhất thời vẫn chưa thể nhớ ra. Hai tay hắn ôm chặt lấy hắc y nhân không buông.

Hắn vừa giơ tay lên tháo khăn che mặt của hắc y nhân ra, thì có một người khác từ trên cao, chính xác là từ trên nóc nhà, nhảy xuống chắn trước mặt hắn.

Dinh Hạo liếc nhìn người trước mặt, rồi ngược nhìn lên trên cái lỗ to tướng trên nóc nhà, cửa Hạo vương phủ hắn rộng lớn là vậy, mà mọi người đều thích trèo tường, khoét nóc là sao chứ.

“tứ ca”

“huynh là đuổi theo nữ tặc tới đây” Lăng Thiên Kỳ trán đầm mồ hôi, còn thở hồng hộc, vừa nói vừa chỉ tay về phía hắc y nhân đang bị Dinh Hạo ôm chặt.

“nữ tặc” Dinh Hạo cúi nhìn hắc y nhân, sau đó quay sang nhìn Lăng Thiên Kỳ.

“nàng ta trộm đồ trong phủ của huynh”

“thứ nàng ta trộm là sổ sách quan trọng của binh bộ, nếu không thì huynh cũng không đuổi theo làm gì” Lăng Thiên Kỳ vẫn còn đang thở gấp, vừa lên tiếng vừa tiến đến gần hắc y nhân.

“sổ sách” Dinh Hạo hơi ngạc nhiên lập lại lời của Lăng Thiên Kỳ.

“để xem nữ tặc này là ai, lại to gan như vậy”

Lăng Thiên Kỳ vươn tay giật mạnh khăn che mặt của hắc y nhân xuống, nhìn thấy dung mạo thanh tú xinh đẹp của vị cô nương trước mặt, khiến hắn rất bất ngờ đến gần cả người.

“sao lại như vậy”

Trăm miệng một lời...

Quả nhiên tên hắc y nhân này, Dinh Hạo hắn biết, còn là biết rất rõ là đằng khác.

Trên trời đầy sao, gió thổi nhẹ nhẹ, yên bình tĩnh lặng vô cùng...

Sau một trận âm ỉ vừa rồi, thì vương phủ tĩnh lặng như tờ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Tứ ca! chuyện này đã làm phiền huynh” Dinh Hạo một bộ khó xử, tiễn Lăng Thiên Kỳ ra cửa lớn Hạo vương phủ.

“không có gì” Lăng Thiên Kỳ vỗ vỗ vào vai của Dinh Hạo rồi thở dài nhìn Hắc y nhân sau lưng Dinh Hạo

“chuyện này để tự mình giải quyết, huynh về trước”

“Tứ ca! đệ tiễn huynh” Dinh Hạo tiến lên trước

“không cần! cũng đã khuya, đệ nghỉ ngơi đi”

Nhìn Lăng Thiên Kỳ rời đi, làm họ nhẹ cả người, vậy là chuyện đã giải quyết, cuối cùng họ có thể về giường ngủ yên một giấc rồi, nhưng vừa xoay lưng thì...

“đứng yên đó” Dinh Hạo bất ngờ lên tiếng

Tất cả đều bất động tại chỗ, quay đầu lại nhìn Dinh Hạo.

“tất cả có thể đi” Dinh Hạo tức giận nhìn đám người của Quế công công, rồi quay sang liếc trừng tên hắc y nhân.

“chỉ có nàng là không được đi”

Còn gì hơn chứ, cả đám đều thở phào nhẹ nhõm ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh về phòng, dù không nghĩ thấy mùi sát khí bức người của Dinh Hạo, thì cũng phải nhìn ra sắc mặt hắc lúc này cực khó coi, có điên mới ở lại.

“đợi ta với”

“nhanh lên”

.....

Dinh Hạo quay sang nhìn hắc y nhân, lạnh lùng phán cho một câu.

“đi theo ta”

Nhưng hắc y nhân vẫn bộ dáng ảm ức, chân cũng không thềm nhấc lên, tại sao nàng phải đi theo hắn chứ.

Dinh Hạo tức giận bước tới nắm lấy tay hắc y nhân, một mực kéo đi .

“Á! Đau...buông tay ta ra”

“Hạo vương chết bầm, buông tay ra”

Nhan Song Song tay bị Dinh Hạo bóp chặt, còn vừa lồi vừa kéo khiến nàng không chỉ đau mà còn rất khó chịu, trên đường đi nàng không ngừng mắng chửi Dinh Hạo, nhưng hắn không hề đếm xỉa, còn kéo nàng vào thẳng phòng hắn, nàng là nhất quyết không vào.

“Người đang giận cái gì chứ gì” Nhan Song Song dùng hết sức hất tay Dinh Hạo ra, giận dữ quát tháo.

“nàng hỏi ta giận cái gì” Dinh Hạo nhìn Nhan Song Song, cơn giận của hắn như bị châm ngòi, hắn trừng mắt nhìn nàng.

Nàng gây ra họa còn không biết, còn hỏi hắn vì sao giận, có tức điên hắn không, nữ nhân này có đầu óc không chứ, bình bộ là chỗ nào để nàng có thể đến rồi đi sao.

“phải! Ta ta không biết ngươi giận cái gì” Nhan Song Song lớn tiếng, còn liếc nhìn Dinh Hạo.

“do ta phá hư chuyện tốt của ngươi và vương phi, nên ngươi mới nổi nóng với ta, đúng không ”

Nàng không hiểu sao mình lại tức giận. Nhớ hình ảnh hắn một thân trần trụi không mặc gì nằm trên người nữ nhân khác, nghĩ lại trong lòng nàng vẫn cảm thấy khó chịu, bức rứt.

“nàng...” Dinh Hạo tức giận chỉ tay về phía Nhan Song Song, không nhắc thì hắn không nhớ, nhớ đến lại càng giận.

“ta nói sai sao, ngươi là tên háo sắc, là quỷ háo sắc” Nhan Song Song, càng liên tưởng thì lòng nàng lại như bị kiến cắn. Nếu như nàng không xuất hiện có phải hắn và nữ nhân kia sẽ...sẽ...

“quỷ háo sắc” Dinh Hạo tức giận nhìn Nhan Song, xông xộc bước tới hất bổng Nhan Song Song lên, ôm chặt vào trong người.

“Á...” Nhan Song Song giựt mình hét lên

“ngươi...ngươi...định làm gì..” Nàng lo sợ lên tiếng, cảm giác này quá thân quen.

Dinh Hạo khéo miệng nhếch lên, lạnh lùng nhìn nàng “làm chuyện một tên quỷ háo sắc nên làm”

Hắn vừa nói, vừa vươn đầu lưỡi ra lượn lờ xung quanh vành tai rồi liếm dọc một đường xuống mặt của Nhan Song Song, rồi hướng cửa phòng đi tới.

“Á...ngươi....Hạo vương chết bầm..buông ta ra” Nhan Song Song vừa lo sợ vừa hét lên, còn không ngừng dùng tay đập vào ngực Dinh Hạo.

“Râm...m..m!!!”

Cánh cửa phòng bị Dinh Hạo đá văng ra, hắn đi vào trong phòng cũng không thèm khép cửa lại, đã vội ném Nhan Song Song xuống giường, còn hắn thì...

Nhan Song Song vừa trèo lên giường đã quần chặt lấy cái chăn, huhu..hu ... đánh thì đánh không lại hắn, huống chi nàng còn đang...làm sao chạy thoát đây, chẳng lẽ nhắm mắt lại cam chịu số phận.

Dinh Hạo đặt một cái hộp gỗ xuống đất, rồi bước tới vươn tay kéo hai cái chân của Nhan Song Song từ trong chăn ra.

Nàng biết lên giường vẫn còn mang giày là không phải, nhưng chuyện này nàng có thể tự làm không cần hắn giúp, tên này sợ nàng làm dơ giường hắn sao.

Dinh Hạo ném hai đôi hài xuống đất, mặc dù Nhan Song Song giữ cái chăn rất chặt, nhưng Dinh Hạo vẫn dễ dàng giựt lấy ném sang một bên. Sau đó hắn đè nàng xuống giường, dùng đùi kẹp chặt lấy đôi chân đang đạp loạn của Nhan Song Song.

“Á..Á...!!!”

Nhan Song Song la hét inh ỏi, còn Dinh Hạo thì động dưới đây không chút lưu tình, rất nhanh tất cả y phục của Nhan Song Song đều bị hắn lột sạch sạch, không còn một mảnh vải trên người trần trụi trước mặt hắn.

Nhìn thấy ánh mắt sáng rực của hắn đang nhìn cơ thể nàng, thì vừa rồi mắng hắn là “quỷ háo sắc” không hề oan uổng chút nào.

“quỷ háo sắc”

Hắn chỉ là một người nam nhi bình thường, nhìn thấy mỹ quan trước mắt, có phản ứng không có gì lạ.

“xoay người lại” Dinh Hạo lạnh lùng lên tiếng.

“không xoay” Nhan Song Song vô cùng xấu hổ, thân thể nàng nhiều lần bị hắn nhìn thấy, thật không còn mặt mũi, nhưng ít nhất tôn nghiêm cuối cùng nàng phải giữ, không được khuất phục.

“ta đếm từ một tới ba, nếu nàng không xoay người lại, ta lập tức hành xử nàng ngay tại chỗ” Dinh Hạo vừa cứng rắn, lại bá đạo .

“một... ba... ”

“ta xoay..! ta xoay..! được chưa...” Nhan Song Song liên tục đập tay xuống dưới, giọng điệu rất uất ức, tất cả là do tài không bằng người, không trách được ai.

Tôn nghiêm duy nhất của nàng cũng bị hắn cướp đoạt, chẳng lẽ nàng phải chịu khuất phục trước dâm uy của tên “Hạo vương chết bầm” này, huhu... sự trong sạch của nàng.

Nhan Song Song vẫn bộ dáng than trời trách đất, ai oán cũng không để tâm Dinh Hạo đang làm gì với cái lưng bé nhỏ của nàng, nhưng một cảm giác mát lạnh ập đến, khiến toàn thân tê tái, là gì đây...

Nhan Song Song xoay người lại muốn biết Dinh Hạo đang làm gì trên người nàng, vừa cử động thân thì Dinh Hạo đã vỗ mạnh vào mông nàng.

“Bốp...!!!

“Á...!!!”

“nằm yên ! không được cử động” Dinh Hạo khó chịu lên tiếng, kéo Nhan Song Song nằm ngay ngắn lại.

Tại sao lại như vậy, nàng còn tưởng hắn sẽ...

“sao ...sao...người biết ta bị thương” Nhan Song Song giọng điệu áp úng, lại vô cùng xấu hổ, tất cả do nàng tưởng tượng mà ra, thật quá mất mặt.

“không biết” lời nói thì lạnh lùng vô tâm, trong khi hành động của hắn thì hoàn toàn trái ngược.

Hắn đang tỉ mỉ lau đi những vết máu trên người Nhan Song Song, còn sợ làm đau nàng, nên rất cẩn thận từng chút một trên da thịt trơn láng của nàng.

“nhưng ta ngửi được mùi máu trên người nàng” Hắn dừng lại nhìn vết thương trên lưng nàng một lúc, rồi tiếp tục lau sạch vết máu còn lại.

Dinh Hạo không hiểu sao hắn lại tức giận, khi nhìn thấy vết thương trên lưng Nhan Song Song, mặc dù không quá nặng nhưng cũng khiến hắn rất khó chịu. Hắn chòm người xuống giường, lấy ra một lọ thuốc từ trong hộp gỗ khí này, bắt đầu giúp Nhan Song Song bôi thuốc.

“Á...” thuốc vừa chạm đến da thịt thì nàng đã hét toát lên

“đau sao” Dinh Hạo có chút xót ruột, gấp rút hỏi, có lẽ do hắn không cẩn thận rắc quá nhiều thuốc.

“không đau” Nhan Song Song vẫn cắn chặt răng, lắc đầu lên tiếng

Mặc dù nàng nói không sao, nhưng nhìn bộ dáng này, khó mà làm hắn tin. Dinh Hạo cảm thấy không được thoải mái, hắn từ từ cúi người xuống, dùng miệng nhẹ nhàng thổi vào vết thương trên lưng Nhan Song Song.

Cảm giác đau rát trên lưng dần qua đi, lại có thêm một chút gì đó ngọt ngào, một sự ấm áp khó tả, nàng không hiểu cảm giác lúc này là như thế nào. Nhưng thật sự rất tốt.

“nàng trộm sổ sách binh bộ làm gì”

Câu nói của Dinh Hạo làm Nhan Song Song bừng tỉnh, nàng mở mắt ra, bật người dậy tìm kiếm xung quanh, cũng quên mất nàng vừa thân trên không mặc gì, hai quả tuyết lê cứ thế hiện ngang lờ trước mặt Dinh Hạo.

“Nàng đang tìm nó” Dinh Hạo nhìn cảnh xuân xinh đẹp trước mặt thật không còn gì để nói, hắn lấy trong người ra một quyển sổ để trước mặt Nhan Song Song.

Nhan Song Song lập tức chụp lấy, nhưng cảm thấy có gì đó không ổn, hắn đang nói chuyện với nàng nhưng ánh mắt của hắn cứ nhìn xuống...

“á...!!!” Nàng lập tức kéo cái chăn dưới đất lên, ngượng ngùng quẩn lấy thật chặt, chỉ chừa mỗi cái đầu ra.

“Hừm...có chỗ nào ta chưa nhìn qua, cần gì phải che” Dinh Hạo nhìn bộ dáng như rùa rụt cổ của Nhan Song Song mà không khỏi buồn cười.

Dinh Hạo lập tức ngã xuống giường, cuối cùng hắn có thể yên ổn ngủ một giấc rồi, buổi tối hôm nay thật dài cũng có nhiều chuyện xảy ra, nhưng người bên cạnh vẫn không ngừng làm phiền hắn...

“sao..người lại ngủ ở đây”

“phòng này của ta, ta không ngủ ở đây, thì ngủ ở đâu, Nhan đại tiểu thư..” Dinh Hạo vẫn không hề động dậy thân, ngay cả mắt cũng thêm mở ra.

“Vậy ta đi về phòng của mình” Nhan Song Song vừa nói xong lập tức bước xuống giường, nhưng bị Dinh Hạo kéo lại.

“vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, vì sao nửa đêm vào binh bộ trộm sổ sách” Dinh Hạo mở mắt ra nhìn nàng, còn tay thì vẫn đang giữ chặt lấy tay Nhan Song Song.

“trộm thì đi vào ban đêm, chẳng lẽ đi vào ban ngày”

Dinh Hạo biết là nàng hiểu ý hần, nhưng vẫn cố tình đánh trống lảng, hần thở dài nói tiếp:

“là vì hần...”

Dinh Hạo không hỏi cũng vẫn có thể đoán ra, nàng trộm sổ sách binh bộ, không phải muốn biết binh khí triều đình năm đó là do ai rèn sao, cũng lại vì tên Đường Vô Thường đó.

Trong lòng như có một cái gì đó đè nặng, không rõ cảm giác của hần với Nhan Song Song có coi là thích chăng, nhưng hần trước giờ không bao giờ ép buộc nữ nhân.

“không phải người đã hứa sẽ giúp hần” Nhan Song Song giương mắt ngọc lên nhìn hần.

“nàng thích hần”

Tại sao không khí trong phòng lại đè nặng như vậy, cái giọng điệu nghiêm túc này của hần khiến nàng cảm thấy không quen.

“ta...ta không biết” Nhan Song Song bộ dáng ấp úng, khó mở lời.

Nàng không biết có phải là thích không, nhưng Đường Vô Thường hội đủ khuôn mẫu của một người phu quân trong lòng nàng từ trước giờ.

Một đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa, giúp đỡ dân lành, không sợ cường quyền, còn nữa nàng còn có thể cùng phu quân phiêu bạt giang hồ sống cuộc sống tự do tự tại, điều này hần không thể cho nàng, khoan đã, tại sao nàng lại nghĩ tới hần chứ, đúng là ma ám mà...bỏ...bỏ...bỏ hết

Nhưng không phải tất cả đều hợp với tâm tư nguyện vọng của nàng sao, người còn lưỡng lự phân vân cái gì mà không dám nói với hần hả Nhan Song Song.

“ta sẽ đưa hưu thư cho nàng”

“thật không ” Nhan Song Song kinh ngạc nhìn Dinh Hạo, nàng có nghe lầm không.

“vui đến vậy sao ” Dinh Hạo lên tiếng.

Nhan Song Song vui mừng, trên mặt đều hiện rất rõ, nhưng câu tiếp theo của Dinh Hạo khiến nàng như bị tát gáo nước lạnh.

“nhưng không phải lúc này”

“vậy thì khi nào” Nhan Song Song nhăn nhó nhìn Dinh Hạo.

“đợi sau khi vụ án của Đường gia được giải quyết”

Hần cũng không muốn nàng phải đi theo tên kia trốn tránh khắp nơi, mang danh phản tặc. Coi như là một chuyện tốt duy nhất hần có thể làm cho nàng, nhưng cảm giác làm người quả không dễ chút nào.

“người tránh ra, ta muốn về phòng” Nhan Song Song đẩy Dinh Hạo ra

Dinh Hạo cũng bật dậy, nhưng không phải tránh ra mà là kéo Nhan Song Song nằm xuống.

“Á...”

“nàng mới vừa bôi thuốc dừng vội di chuyển, ta sẽ không làm gì nàng, yên tâm đi”

Nhan Song Song vừa nằm xuống, đã nổi cơn kháng cự, hần không nhắc thì nàng đã không cảm thấy đau, nhưng quả thật hần cũng không làm gì nàng, chỉ nằm đưa lưng về phía nàng. Có lẽ hần cũng không vô lại như nàng nghĩ. Nhưng rất nhanh nàng vì suy nghĩ này mà hối hận.

“bỏ cái tay của người ra...”

Sau đó...

“còn cái chân nữa...”

Tiếp theo...

“nè..nè...người đang sờ ở đâu vậy...”

Bên ngoài vương phủ sóng yên biển lặng, chỉ riêng phòng Dinh Hạo dù đã tắt đèn nhưng vẫn rất ồn ào, rất đơn giản chỉ vì tay chân của người nào đó cố tình hay vô ý đặt không đúng chỗ, sờ không đúng nơi, nàng càng hét thì người nào đó càng làm loạn nhiều hơn.

Nhưng phải mất rất nhiều năm sau Nhan Song Song mới hiểu ra một đạo lý này, cho nên những năm này nàng phải chịu khổ không ít.

Ánh sáng ban mai chiếu rọi khắp vương phủ, người người bận rộn.

Nô tài tới lui quét dọn, nô tì thì châm nước bưng trà, từ đại sảnh đến nhà bếp đều người qua kẻ lại, không có ai là rảnh rỗi, không khí mỗi buổi sáng của Hạo vương phủ đều bắt đầu như thế.

“tham kiến! phu nhân”

“bình thân”

“có thấy vương gia”

Nhìn họ lắc đầu, người nào đó đã không chịu đợi họ lên tiếng đã vội lướt nhanh đến chỗ khác.

Đi tới hậu viện lại nghe...

“tham kiến! phu nhân”

“bình thân”

“có thấy vương gia không”

Lại lắc đầu, Nhan Song Song thở dài dựa lưng vào cột, tại sao vương phủ đông người như vậy, mà một người to xác như hắc đi đầu, không ai biết chứ.

Nhan Song Song từ xa nhìn thấy tiểu lục đi tới, liền kéo lại hỏi chuyện, từ lúc thức dậy đã không nhìn thấy Dinh Hạo đâu, nàng cũng không dư hơi mà dạo khắp vương phủ để đi kiếm hắc, nhưng thứ đó không có bên cạnh nàng chắc chắn là hắc đang ở trên người hắc.

“Tiểu lục tử! người có nhìn thấy vương gia”

“vương gia! đã đến binh bộ ” Tiểu lục có hơi ngạc nhiên nhìn Nhan Song Song, trước giờ đều là vương gia đến tìm nàng ta, sao hôm nay lại...

Sau khi ngẩn ra một lúc hắc mới nhớ là vẫn chưa nói xong, nên nói tiếp: ” hình như là trả đồ thì phải”

“cái gì...trả đồ”

Nhan Song Song còn đang bận suy nghĩ, không biết chuyện hắc đến Binh Bộ có liên quan đến chuyện tới qua nàng đến binh bộ mượn đồ không, thì Tiểu lục nói ra một câu, khiến nàng xanh rờn, nàng vất vả trộm đồ, máu cũng đã đổ, còn xem chút bị người ba bắt lại, mà thứ đó tròn méo ra sao cũng chưa biết hắc đã đi đem trả lại. Có thiên lý không chứ.

.....

Dinh Hạo trong xe ngựa, nhưng cũng bị âm thanh náo nhiệt bên ngoài làm cho hiếu kì, hắc vén màn xe ra...

Đường phố thật sự rất náo nhiệt, cảnh vật đẹp đẽ muôn sắc, người mua kẻ bán tấp nập trên đường, câu nói “thái bình thịnh thế” thật sự rất phù hợp với tình cảnh trước mắt.

“vương gia! qua hết con đường này là đã tới binh bộ”

“Ừ...” Dinh Hạo vừa xoay người bước vào trong xe thì trước mặt hắc lại phát sinh chuyện

“tránh ra! Tránh ra”

“tránh ra! Tránh ra...”

Một thiếu niên trẻ tuổi đang ngồi trên lưng hắc mã, bộ dáng rất hoảng loạn tay chân luống cuống, còn mặt từ lâu đã không còn huyết sắc.

Trong khi con ngựa bên dưới lại rất hung hăng, chạy cứ như bay, tông vào không ít đồ đạc trên phố, nhìn hai tay cầm cương của thiếu niên kia, cũng đủ biết hẳn không thể nào kiểm soát được hắc mã lúc này.

Nếu bây giờ có ai ngăn hắc mã, cũng không phải là chuyện dễ, gần như tìm được chết, nên họ chỉ biết tránh ra thật xa.

“leng...keng...leng...keng”

Bất ngờ một đứa bé từ bên trong chạy ra nhặt cái lục lạc dưới đất lên, luôn miệng cười toe toét, đứng nhìn con hắc mã đang chạy với tốc độ kinh hoàng, mà bô... bô.. ba... ba trong miệng, không biết nó đang nói gì.

Đứa bé thì ngây thơ không biết chuyện đang diễn ra, vẫn còn cười rất tươi, ngược nhìn mọi người một cái, rồi tiếp tục lắc lư cái lục lạc trong tay.

Trong khi dân chúng bên đường sắc mặt xanh mét, hồn vía đã lên tận chín tầng mây.

Người thiếu niên trên ngựa nhìn thấy đứa bé trước mặt, càng hoảng loạn hơn nữa, nhưng hẳn không thể nào chế ngự được hắc mã, hẳn phải làm sao đây, trở mắt nhìn con ngựa tông vào đứa trẻ vô tội kia sao.

“Á...!!!” riêng mẫu thân của đứa trẻ, nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng trước mặt, hắc mã chỉ cách đứa trẻ vài bước chân, sau khi hét lên một tiếng hãi hùng liền té xỉu xuống đất.

Mọi thứ đều diễn ra quá sức nhanh, họ không còn cách nào khác chỉ đành nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy cảnh đau lòng này.

“âm...!!!”

“âm...!!!”

“ây...dza...”

Hàng loạt âm thanh khó hiểu phát ra, khiến mọi người tò mò nên mở mắt ra xem.

Trước mặt họ là một thiếu niên tú tuấn vô song, dáng vẻ phong nhã, đầu đội kim quang, đai khảm huyết ngọc, bạch y vốn sạch sẽ lại vấy bẩn dính bùn đất, nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến hào quang đang phát sáng xung quanh hắn, khí chất cao quý vương giả này đúng rất bức người. Người thiếu niên này....

Tất nhiên là Dinh Hạo.

Dinh Hạo thân nằm ngửa trên đất, dùng hai tay ôm chặt lấy đứa trẻ đặt trong lòng. Đứa bé vẫn hồn nhiên không biết gì, còn rất vui vẻ cười tít cả mắt.

Trẻ von vốn rất hiếu động, có người vô cớ ẵm nó lên rồi còn xoay vòng vòng, sao lại không vui thích.

“ca ca...nữa...nữa..aa” đứa trẻ dùng bàn tay nhỏ bé đập vào ngực Dinh Hạo, miệng líu lo.

“Bộp! bộp.!!!!”

Dinh Hạo nhìn nụ cười ngây thơ của đứa trẻ, lại quên mất mọi chuyện đang diễn ra, nhưng âm thanh này là gì.

Dinh Hạo ngó dáo dít khắp nơi tìm kiếm nơi phát ra âm thanh khó nghe vừa rồi.

“người còn định nằm tới bao giờ hả”

Một lão già cũng nằm dài trên đất, chính xác hơn là đang bị Dinh Hạo đè trên người, lão bức bối quát tháo.Tay không ngừng đập xuống đất cả buổi, nhưng ai đó không hay biết gì, bắt dĩ lắm mới lên tiếng.

Có ai tội hơn lão không, khó khăn lắm mới có mấy ngày nghỉ không cần vào triều, đang từ tiệm đồ cổ bước ra, lại bị một tên từ trên trời rớt xuống tông một cái chí mạng, còn xem lão như cái ghế mà ngồi suốt cả buổi.

Tội nhất vẫn là tượng ngọc kỳ lân của lão thế là vỡ nát, tên tiểu tử vô giáo dưỡng, tên tiểu tử chết toi...hu hu ngọc kỳ lân của lão.

“xin lỗi” Dinh Hạo giật mình ngồi dậy, hèn gì té ngã mà hắn vẫn không thấy đau thì ra là vậy.

Đông Phương Bình xót lòng, gom từ miếng mảnh vỡ của ngọc kỳ lân, tên nhóc này lão phải dạy cho một bài học, lão tức giận quay sang nhìn Dinh Hạo, nhưng bất ngờ ngoài ý muốn.

“Thiên Hàn...”

Đông Phương Bình vẫn còn há hốc ngạc nhiên, Dinh Hạo thì kinh ngạc không thôi, danh xưng này không phải ai cũng có thể gọi à, trừ khi...

Bỏ lại nghi hoặc trong lòng, hắn còn chuyện quan trọng hơn cần làm, nên vội vàng nhét đứa bé vào trong tay Đông Phương Bình, còn hắn thì đuổi theo con ngựa vẫn đang chạy như điên phía trước.

Mọi người xung quanh lại một phen trở mắt, Dinh Hạo đi cứ như bay, chân lại không hề chạm qua đất, như đạp gió mà đi. Rất nhanh hắn đã phi thân ngồi lên lưng ngựa, giữ chặt lấy dây cương.

“Hạo vương” Đoan Mộc Thành mặt không còn huyết sắc, lại bất ngờ khi nhìn thấy Dinh Hạo đột nhiên ngồi phía sau.

Dinh Hạo vẫn còn đang rất chuyên tâm để chế ngự hắc mã nên không để ý đến Đoan Mộc Thành, sau một hồi kháng cự dữ dội, thì vật nhỏ cũng chịu đầu hàng.

“Bốp!! bốp...!!!!”

Một tràng pháo tay vang lên như sấm, khi nhìn thấy Dinh Hạo thành công khiến hắc mã ngoan ngoãn thuận phục.

“thật giỏi...”

“vị thiếu niên anh tuần đó là ai vậy”

“Hạo vương! người không biết sao”

“thật khó tin”

Dinh Hạo có hơi tức giận, túm lấy cổ áo của Đoan Mộc Thành, kéo xuống ngựa.

“Vương gia! không phải lỗi của ta, tại có người đốt pháo giữa đường, nên nó mới hoảng sợ, chứ ngày thường nó không như vậy” Đoan Mộc Thành nhìn thấy sắc mặt giận giữ của Dinh Hạo vội vàng giải thích.

“ta không nói nó, ta nói người” Dinh Hạo buông tay đẩy hắn ra.

“ta..ta ...sao chứ...”

“Không phải giờ này, người nên ở trong quân ngũ, sao lại xuất hiện trên phố, còn cưỡi ngựa chạy loạn” Dinh Hạo có phần hơi tức giận, nghĩ đến tình cảnh đứa bé vừa rồi chỉ muốn đập cho hắn một trận.

“vương gia! ngày mai là đại thọ của lão tổ tướng, ta chỉ muốn đi xem náo nhiệt mà thôi”

Tên này không nhắc thì hắn cũng quên mất, mấy ngày này trong phủ “cô vợ xinh đẹp” cũng vì chuyện này mà bận rộn. Vị ngoại tổ phụ đỉnh đỉnh đại danh này, hắn vẫn chưa có cơ hội gặp mặt.

Đang bận bịu tìm cách đối phó với anh vợ tương lai, Đoan Mộc Thành cũng không hơi đâu để ý xung quanh, nhưng lão ông có bộ dáng thảm hại kia, sao lại quen như vậy.

Cái gì...không phải vậy chứ...

“tổ tướng” Đoan Mộc Thành bất ngờ lên tiếng

Danh xưng tổ tướng này, ở Lăng Thiên quốc này chỉ có dùng cho một người mà thôi, Dinh Hạo hắn xoay người lại.

Có trùng hợp đến vậy không, đây không phải là ông lão khi nãy sao...

“Tể tướng gia! sao người ...sao người thê ...” Đoan Mộc Thành bộ dáng khó tin nhìn Đông Phương Bình, chữ “thâm” sau cùng hắn cũng không dám nói thêm khi nhận ra sát khí nồng nặc từng người của lão.

“không phải việc tốt của các ngươi sao”

****hết chương 30****

31. Chương 31: Mỹ Nhân Rơi Lệ

Chương 31: Mỹ nhân rơi lệ

Ánh trăng nhô cao

Bức màn đêm kéo xuống, mọi vật dần sắp chìm vào trong bóng đêm, đây được coi là thời khắc bận rộn và nhộn nhịp nhất của kinh thành.

Người qua kẻ lại tấp nập, ngựa xe sang trọng và kiệu lớn quý phái không ngừng xuất hiện trên đường, kiệu này vừa đến thì kiệu khác lại nối đuôi, đa phần là kiệu của các đại quan, nếu không cũng là tôn tử thế gia, gia thế hiển hách. Những hoạt động và thú vui xa xỉ của họ, đa phần là bắt đầu vào thời điểm trăng lên.

Nên từ rất sớm tất cả các cánh cửa lớn nhỏ của tử lâu, kỹ viện và sông bạc nổi danh trong kinh thành, đều mở rộng cửa đón rước khách.

“Phong đại nhân! Diễm Hồng rất nhớ ngài, sao lâu quá người không ghé quốc sắc Thiên hương lâu ...”

Một nữ nhân y phục diêm dúa rực rỡ sắc màu, giọng nói như mật ngọt, khi nhìn thấy người tên phong đại nhân từ Ngọc Tú trai bước ra, lập tức sắp tới, ép sát đôi tuyết lê to tướng vào người lão, bắt đầu uốn éo thân thể.

“Tiểu Hồng! lúc khác ta sẽ đến thăm nàng...ta đang rất vội...” hắn không một chút đắn đo suy nghĩ, đã đẩy mỹ nhân ra, lập tức hướng ra kiệu lớn trước mặt.

“khởi kiệu...!!!”

“đích thân đệ nhất hoa khôi của quốc sắc Thiên hương lâu, cũng phải ra ngoài đường kéo khách sao...” một tú bà ở kỹ viện đối diện nhìn sang, không tiếc lời châm chọc .

“hừm! lo mà quản tốt Phù Dung lâu của mụ, đừng...” Nàng ta tức giận đáp trả, vô tình nhìn thấy chiếc kiệu lớn quen thuộc đang tới gần, vội vã chạy lên trước, kêu réo.

“Ngôn đại nhân..Diễm Hồng rất nhớ ngài, sao lâu quá...”

Kiệu phu do dự đang định dừng lại, thì đại quan ngồi bên trong kiệu, hắn còn không thèm quan tâm xem người bên ngoài là ai đã lớn tiếng hối thúc:

“khởi kiệu..khởi kiệu..!!!”

Diễm Hồng nhìn theo chiếc kiệu đang chạy như ma đuổi, mà toàn thân cứng đờ, mặt đơ như tượng.

“ha ha..ha. !!!!” tú bà của Phù Dung lâu nhìn thấy mà cười vỡ cả bụng, chưa bao giờ bà thấy Diễm Hồng mất mặt đến như lúc này.

“Diễm Hồng ! má má nghĩ sẽ không có đại quan nào đến đâu.. chúng ta đóng cửa thôi” Một tú bà ăn mặt diêm dúa, phấn trang điểm trên mặt dày cả tất, thở dài nhìn Diễm Hồng.

Không riêng gì quốc sắc thiên hương lâu của mụ, mà tất cả các tử lâu, sông bạc trong kinh thành đêm nay đều chịu chung số phận...cũng may, mỗi năm chỉ có một ngày này, coi như làm công đức vậy, mụ thở dài lên tiếng.

“đóng cửa lại..”

“Hừm..! uống hết son phấn....” Diễm Hồng giận dỗi dậm chân xuống đất, lằm bằm trong miệng nói vài chữ , rồi đi thẳng vào trong.

Tú bà ở Phù Dung lâu nhìn thấy Diễm Hồng rời đi, thì cũng xoay người đi vào trong, đi tới cửa thì dừng lại nhìn hai tên hộ vệ trước mặt : “đóng cửa...!”

“Ầm...!!!”

“đóng cửa...!”

“Ầm...!!!”

“đóng cửa...!”

Tất cả các tửu lầu xung quanh lần lượt rũ nhau đóng cửa, Kinh thành phút chốc liền trở nên tối đen, những ánh đèn lớn nhỏ dần bị thổi tắt.

không phải rất lạ sao, kiệu lớn xuất hiện trên đường nhiều gấp đôi mọi khi, còn người thì đông như mở hội, nhưng tửu lầu lại vắng vẻ bóng người ra vào, ngay cả kỹ viện nơi đông khách nhất kinh thành cũng không ngoại lệ, vậy thật ra họ đã đi đâu...

Nhưng càng lạ hơn là tiếng trống chiêng vang dội, tiếng cười nói rộn rã, còn có tiếng đàn hát linh đình, từ đâu mà ra...

Đông Phương phủ.

Bên trong thì ồn ào náo nhiệt, sắc màu rực rỡ. Bên ngoài thì khách khứa, nghệt cả lối vào, kiệu lớn không ngừng xếp đuôi nhau kéo dài trước cửa.

“Đoan Mộc đại nhân.. đến...”

“Mộ Dung Tướng quân ...đến...”

“Cẩn đại nhân.. đến..”

“Tề vương đến...”

Người nọ truyền người kia, cứ thế vang đến tận bên trong...

“Đoan Mộc Đại nhân mời vào...” Trần tổng quản từ bên trong gấp rút chạy ra, vẽ mặt hớn hờ.

“Trần tổng quản! không cần khách khí ...” Đoan Mộc Cẩm mỉm cười nhìn lên tiếng.

“Huệ vương và vương phi đều đã đến, để ta dẫn đại nhân đến gặp họ...”

Khi hai người họ vừa cất bước thì lại chạm mặt Mộ Dung Kiệt đang đi tới.

“Đoan Mộc đại nhân!” Mộ Dung Kiệt mỉm cười lên tiếng

“Mộ Dung Tướng quân!” Đoan Mộc Cẩm lên tiếng

“Nữ tặc tối qua đã bắt được chưa..”

“chuyện này...”

.....

Trong một góc khuất nào đó, có một thiếu thiên dáng vẻ thập phần lén lút, đang nép mình quan sát nhất cử nhất động của Mộ Dung Kiệt và Đoan Mộc Cẩm.

“bốp..!!”

“Thành đệ...!!!”

Đoan Mộc Thanh từ phía sau vỗ mạnh vào vai của Đoan Mộc Thành. Hắn giựt mình quay lưng lại, vừa nhìn thấy Đoan Mộc Thanh liền giơ tay bịt miệng nàng lại, kéo đi.

“đệ làm gì vậy..” Đoan Mộc Thanh khó chịu gạt tay của Đoan Mộc Thành ra.

“suyt ! nhỏ nhỏ thôi, tỷ muốn mọi người nghe hết sao...”

Đoan Mộc Thành trừng mắt nhìn tỷ tỷ hắn, nhưng lại không dám nói lớn tiếng, hắn len lén nhìn sang chỗ của Đoan Mộc Cẩm, rất may phụ thân hắn và Mộ Dung Kiệt vẫn còn đang nói chuyện rất vui vẻ, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

“sao đệ không ở doanh trại” Đoan Mộc Thanh gắt gỏng lên tiếng với Đoan Mộc Thành

“phụ thân có biết đệ tới đây không”

“tỷ khờ quá, nếu phụ thân biết, đệ cần gì phải trốn ở đây”

“đệ...!!!!” Biết ngay hắn sẽ nói như vậy mà, Đoan Mộc Thanh tức giận lên tiếng.

“còn Mộ Dung tướng quân, đệ rời khỏi doanh trại đã xin phép người chưa”

“có xin...có xin...chỉ là lúc đó lão không có trong doanh trại mà thôi..”

“cái gì...” Đoan Mộc Thanh hét lên.

“tỷ đừng có la nữa được không, mọi người nghe thấy bây giờ” Đoan Mộc Thành một lần nữa giơ tay lên che miệng tỷ tỷ hắn lại.

“đệ trốn ra ” Đoan Mộc Thanh tức giận mà khoé đã bốc lên tận đầu.

“có gì to tát, bắt quá bị đánh mấy trăm gậy ” Đoan Mộc Thành bộ dáng tỉnh bơ nhìn tỷ tỷ.

“tỷ có nhìn thấy nhị công chúa” Đoan Mộc Thành mỉm cười nhìn Đoan Mộc Thanh.

“Thiên Tâm, không nhìn thấy” Đoan Mộc Thanh khó chịu lên tiếng

“kỳ lạ, nàng ta đi đâu vậy kìa” Đoan Mộc Thành vừa lăm bắm vừa đảo dặt tìm kiếm xung quanh, bất ngờ đụng phải ánh mắt của Đoan Mộc Cẩm đang nhìn sang đây.

“chết! phụ thân đang tới , đệ chuẩn trước”

Đoan Mộc Thanh chưa kịp phản ứng gì thì hắn đã biến mất, cũng may cho Đoan Mộc Thành, khi Đoan Mộc Cẩm đến chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng hắn.

“Thanh nhi! người vừa rồi là ai, sao phụ thân thấy hắn rất quen mặt” Đoan Mộc Cẩm nhìn theo bóng lưng của người đang chạy vắt dò lên cổ, mà quay sang hỏi Đoan Mộc Thanh.

“là bạn hữu của tướng công, sao phụ thân có thể quen chứ” Đoan Mộc Thanh bộ dáng lăm lét, không dám nhìn thẳng vào mắt phụ thân.

“nhưng phụ thân vẫn cảm thấy rất quen”

Thư phòng- phủ tướng quốc.

“tham kiến! thiên tuế gia”

“bình thân! người có nhìn tể tướng gia không”

“ạ! không thấy”

“cho các người lui”

Mọi người đông đủ, không khí rất náo nhiệt, tiếng cười nói khắp nơi, nhưng nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay vẫn chưa thấy xuất hiện, có người nóng ruột nên đã tìm kiếm khắp nơi.

“thì ra lão ở đây,nằm ta đi tìm khắp nơi, mọi người đang chờ, đi thôi”

Mộ Dung Kiên vừa bước tới, thì nhìn thấy một cảnh tượng rất kỳ quặc, lão quen với người này đã nhiều năm, thế mà không biết bạn tốt có sở thích đặc biệt này sau lưng lão.

Đông Phương Bình bất ngờ bị kẻ khác vỗ vai từ phía sau, lại nói làm chuyện lén lút, thì cực kỳ hồi hộp cho nên...

“ầm...!!”

Cái gương trên tay Đông Phương Bình bất ngờ rớt xuống.

Mộ Dung Kiên bước tới nhặt cái gương lên, mỉm cười nhìn Đông Phương Bình.

“Đông Phương tể tướng! già rồi đổi tính sao, bắt trước người ta soi gương”

“cầm cái miệng thú của lão lại” Đông Phương Bình tức giận quay lại nhìn Mộ Dung Kiên

“cái trán của lão, sao lại ...ha..ha..ha!!! ”

Mộ Dung Kiên nhìn cái trán sưng to như trứng gà, tím đỏ tím xanh của Đông Phương Bình mà cười ra nước mắt, vỗ đùi đập bàn mất hết cả hình tượng.

“ha ha...thật buồn cười ”

“lão.... ” Đông Phương Bình giận dữ nhìn Đông Phương Bình.

Cái tên Tần ngự y này, nói cái gì là thần dược, xoa lên lập tức sẽ tan đầm hết đau, đúng là ghạt người.

Mộ Dung Kiên biết lão đã chọc giận bạn hiền, người suốt ngày nghiêm nghị coi trọng mặt mũi như Đông Phương Bình, bị lão chọc đến mức này, đã là cực hạn nếu còn chọc nữa, chắc chắn lão sẽ tuyệt giao.

“là do ai làm, nói đi... ta sẽ thay lão dạy hần một bài học” Mộ Dung Kiên cố gắng để không cười thành tiếng, còn ra vẻ rất nghiêm túc nhìn bạn hiền.

Khiến cho Đông Phương tể tướng danh trấn thiên hạ, thành ra cái bộ dạng không dám gặp người này, cũng đáng để Mộ Dung Kiên lão phải tò mò.

“hừm...! là cháu rể tốt của lão”

Mộ Dung Kiên lão có tới hai người con một trai một gái, nội ngoại cũng có hai đứa cháu gái, nhưng chỉ duy nhất có một thằng cháu rể mà thôi.

“là Thiên Hàn” Mộ Dung Kiên kinh ngạc nhìn Đông Phương Bình.

Tiền sảnh – phủ tướng quốc.

Tất cả nhân vật có quyền có thế, gần như đều hội tụ trong bữa tiệc ngày hôm nay, đương nhiên sẽ không thiếu các mệnh phụ phu nhân, các tiểu thư khuê các

“nhị vương phi! vòng ngọc này thật đẹp rất hợp với người”

“Cận phu nhân quá khen, chỉ tốn có mấy trăm lượng ” Tổng Lệ Tình miệng cười khoe khoang.

“đắt như vậy sao”

“như vậy mà đắt cái gì, cái cây trâm ta đang cài trên tóc, còn cả ngàn lượng” Tổng Lệ Tình tiếp tục lên tiếng

“thật vậy sao”

“Ta còn có...” Tổng Lệ Tình vừa mới mở miệng thì có người khác lại lên tiếng .

“Hạo vương phi vẫn chưa tới, thì phải” vị phu nhân áo xanh ngồi đối diện chán ghét thái độ khoe khoang của Tổng Lệ Tình, nên cố ý xen ngang.

Tổng Lệ Tình tâm trạng đang rất hào hứng, nhưng vừa nghe nhắc đến Mộ Dung Vân Tĩnh thì sắc mặt liền trở nên rất khó coi.

“đúng rồi! sao không thấy người của Hạo vương phủ” một vị phu nhân áo tím ngồi đối diện Cẩn phu nhân lên tiếng.

“mọi người đến đông như vậy, cũng là muốn gặp đại anh hùng của chúng ta”

“có gì ghê ghớm chứ” Tống Lệ Tình khó chịu lên tiếng.

“nhị vương phi! không thể nói như vậy được, nếu Hạo vương liều mạng xông ra, thì đứa trẻ đó đã chết rồi” vị phu nhân ngồi đối diện khó chịu lên tiếng.

“phải đó! Bây giờ Hạo vương đã trở thành anh hùng trong lòng mọi người” vị phu nhân khác lên tiếng

“dáng vẻ Hạo vương lúc đuổi theo hắc mã thật là anh tuấn bất phàm”

Cẩn phu nhân bắt ngờ lên tiếng:

“Mọi người nhìn kia..”

Cảnh sắc xung quanh dù có rực rỡ sắc hào nhoáng đến đâu, cũng không sánh bằng hào quang sáng chói từ đám người đang đi tới.

Dẫn đầu là một vị thiếu niên bạch y, tuấn mỹ vô song bộ dạng nho nhã, mày kiếm mắt phượng, tinh anh lại có thần, mâu quang nhếch lên, hắc đảo nhìn xung quanh và nụ cười như tỏa nắng đầy mê hoặc, làm xao xuyến không ít trái tim nữ nhi xung quanh, vì hắc mã loạn nhịp.

Phía sau hắc mã là đàn mỹ nữ xinh đẹp như hoa như ngọc, người nào cũng sắc nước hương trời kinh diễm động lòng người.

Nữ nhân mặt hồng y thì cao quý vương giả như đoá mẫu đơn, tóc đen nhưng huyền búi thật cao, trên vầng trán trắng sáng có một đoá chu sa nở rộ lấp lánh, sóng mắt long lanh, mi đen cong vuốt, môi đỏ hơn son, đặc biệt là màu sắc của bộ y phục đã tôn lên làn da trắng mịn màng và đường cong quyết rũ trên người nàng, thật xứng với danh đệ nhất mỹ nhân Mộ Dung Vân Tĩnh.

Mỹ nhân mặc bạch y thì thanh nhã thoát tục, mỗi nhấc chân cử động đều xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm, làn váy rũ dài chạm đất uyển chuyển như đang nhảy múa, nàng yếu đuối mỏng manh như sương trắng trong như tuyết, khiến cho nam nhân nhìn thấy chỉ muốn ôm chặt vào trong lòng, thảo nào Hạo vương bỏ cả giang sơn chỉ chọn mỹ nhân, công chúa Mạc Kỳ quốc Mạc Thánh Tuyết.

Mỹ nhân lục y phía sau, mặc dù không kinh diễm ướt át như Mộ Dung Vân Tĩnh, không thuần khiết thanh tao như Mạc Thánh Tuyết, nàng có một đôi mắt rất lạnh lợi, một cái mũi cao kiêu ngạo, và một sự mạnh mẽ cuốn hút khiến người khác không thể nhìn, nhìn rồi sẽ nhớ mãi không quên, đại tiểu thư Thiên Hạ đệ nhất trang Nhan Song Song, đệ nhất thế gia trong trấn giang hồ.

Vị tiểu mỹ nhân đứng sau cùng, sở hữu một vẻ đẹp khác hẳn, nàng thuần khiết ngây thơ như một thiên sứ, đôi mắt to tròn biết nói, còn khuôn mặt bầu bĩnh tròn trịa như trẻ con, nhất là làn da non mềm trắng mịn cực kỳ đáng yêu, không ai khác là đại tiểu thư của Vạn Ngân tiền trang Tư Mã Phi Yến, nữ nhi của người giàu nhất Lăng Thiên quốc.

Còn vị mỹ nhân ăn mặc có chút kỳ lạ kia, không giống với y phục của những người kia, nàng cũng rất xinh đẹp, sở hữu khuôn mặt trái son thanh tú, nhưng mang theo sự hoang dã, lại có khí chất tôn quý, nàng ta là ai...

Các mệnh phụ phu nhân xung quanh bắt đầu có chuyện để làm rồi đây.

“nàng ta là ai” vị phu nhân áo lam lên tiếng

“ai chứ” vị phu nhân áo trắng bên cạnh lên tiếng

“người đứng kế Hạo vương” vị phu nhân áo tím đối diện lên tiếng

“Mộ Dung Vân Tĩnh sao” vị phu nhân áo xanh bên cạnh lên tiếng

“không phải, Mộ Dung Vân Tĩnh ai lại không biết, ta muốn hỏi là vị cô nương bên trái Hạo vương kia”

“ồ...ô...không biết..”

Trong khi mọi người đang nháo nhào vì Mạc Nhi, không biết nàng là ai, từ đâu đến, thì từ trong góc khuất nào đó, có một người nam nhân đang xiết chặt ly rượu trong tay hắn chỉ muốn bóp nát, ánh mắt sắc hơn gươm đang liếc nhìn Dinh Hạo, nhưng khi nhìn sang Mạc Nhi bên cạnh lại ôn nhu dịu dàng.

“Vương gia! nô tài có chuyện bẩm báo” La Thanh lặng lẽ đến bên cạnh Lăng Thiên Lạc cúi người thấp xuống, nói nhỏ vào tay hắn.

Lăng Thiên Lạc không lên tiếng, hắn vẫn còn đang say mê nhìn ngắm Mạc nhi.

Nụ cười của nàng thật đẹp, trước giờ hắn chưa bao giờ nhìn thấy nàng vui vẻ như bây giờ, nhưng tại sao nụ cười đó không phải dành cho hắn, tay hắn xiết chặt thành quyền.

Hắn tức giận cầm ly rượu lên uống cạn, rồi đẩy ghế đứng dậy, theo sau hắn là La Thanh

Hậu sơn – phủ tướng quốc

Chỗ họ đang đứng là ở phía tây hậu sơn, tuy không được coi là vắng vẻ nhưng nô tài qua lại không nhiều, phần đông đều đang bận phục vụ bên trong.

“Lãnh Nhược Y....nàng ta mất tích rồi”

“Chát..!!!”

Một bạt tay bất ngờ dấn xuống mặt La Thanh, một dòng máu đỏ tươi theo đó mà chảy ra từ khóe miệng của La Thanh.

“không phải bốn vương dặn người, cho người dám sát chặt chẽ Bạch Điểm cư, tại sao để nàng ta trốn thoát” Lăng Thiên Lạc giận đến nghiến răng, trừng mắt nhìn La Thanh.

Nếu Lãnh Nhược Y trốn mất, ai sẽ giúp hắn điều chế thuốc giải, nếu không có thuốc giải hắn làm sao thu phục người của Đông Lộ, còn Mạc Nhi nữa, khoảng cách hắn và nàng ta sẽ càng xa hơn.

“vương gia! nô tài sẽ cho người đi tìm, rất nhanh sẽ có tin tức” La Thanh một tay ôm chặt lấy một bên mặt đang sưng tấy, gấp rút lên tiếng.

“còn đứng đó làm gì, sao không đi...”

La Thanh do dự, nói thì không dám nói, còn đi thì cũng không dám đi, lại sợ chọc đến Lăng Thiên Lạc. Nhưng sau cùng vẫn là nói.

“Vương gia! có người đang điều tra tung tích của Trần Khải”

Lăng Thiên Lạc sững sốt, cái tên “trần khải” hắn tưởng vĩnh viễn đã biết mất cùng vụ án của Đường Hoàn Liễn, nay lại có người nhắc đến.

“là ai”

“là một thiếu niên, người chúng ta theo tới chân núi Bạch Liên thì mất dấu vết” La Thanh bước lại, kéo gần khoảng cách của hắn và Lăng Thiên Lạc.

“hắn và thổ phỉ Bạch Liên có quan hệ gì” Lăng Thiên Lạc trừng mắt nhìn La Thanh.

“vẫn đang điều tra, nô tài đã cho người họa lại dung mạo của hắn” La Thanh cầm bức tranh lên đưa cho Lăng Thiên Lạc

“người này vương gia chắc biết”

“Đường Ân...” Lăng Thiên Lạc sững sốt khi nhìn thấy người trong bức họa.

Lại nói đến đám người của Dinh Hạo đang ở tiền viện

Từ bên trong Lăng Thiên Tâm hơn hở chạy ra, vừa nói vừa kéo tay Dinh Hạo lôi vào trong.

“ngũ ca! sao giờ huynh mới đến, mọi người đang đợi huynh..”

Dinh Hạo mỉm cười mặc cho Lăng Thiên Tâm lôi hắn vào trong, đối với “cô em gái từ trên trời rơi xuống” này, hắn càng ngày càng thích, nếu nàng không làm khó hắn thì càng đáng yêu hơn....

Đám mỹ nhân phía sau hắn cũng nói gót theo sau, đi đến đâu là thu hút hết thấy ánh nhìn của mọi người .

Người mặt hoàng bào, dáng vẻ oai vệ mặc dù đã lớn tuổi nhưng sự oai phong lẫm lẫm theo năm tháng vẫn không hề phai mòn... Mộ Dung Kiên, Mộ Dung thiên tuế của Lăng Thiên quốc.

Người mặc hồng đồ đỏ rực này, sự sắc bén và sự lão luyện đều thể hiện rõ trên đôi mắt của lão, chỉ tiếc cái trán sưng to như quả trứng gà kia...người này hắn biết, mặc dù không lâu nhưng với Dinh Hạo hắn, cũng xem là có quan hệ mật thiết, tể tướng Đông Phương Bình đỉnh đỉnh đại danh, ngoại tổ phụ, chủ nhân của buổi tiệc.

Ánh mắt Dinh Hạo liền bị thu hút bởi người trung niên đang ngồi bên cạnh hai người kia, dáng vẻ thư sinh , trên mặt từ phúc và cử chỉ nho nhã, Dinh Hạo hắn chưa từng gặp qua... nhưng ánh mắt lão nhìn hắn rất đặc biệt. Người này và Lăng Thiên Hàn có quan hệ gì...

“tham kiến ngoại tổ phụ, chúc người phước như đông hải, thọ tỷ nam sơn” Dinh Hạo, Mộ Dung Vân Tĩnh và đám người phía sau đồng thanh lên tiếng.

“đứng dậy hết cả đi..”

“ngoại tổ phụ! Đây là món quà vương gia chuẩn bị cho người” Mộ Dung Vân Tĩnh vừa lên tiếng, thì Xuân Trúc liền bước ra đưa hộp gấm cho Trần Tổng quản bên cạnh.

“người mở ra xem có thích không” Tư Mã Phi Yến phía sau Mộ Dung Vân Tĩnh lên tiếng

Đông Phương Bình tâm trạng có chút bất đắc dĩ, thứ mà lão thích nhất, đã theo hành động dưng cảm của tên “tiểu tử” trước mặt, vỡ vụn từng mảnh, thử hỏi còn có thứ gì khiến lão hứng thú.

“Trần tổng quản” Đông Phương Bình lên tiếng.

“ạ! Tướng gia” Trần tổng quản sau khi lên tiếng, liền lập tức mở hộp gấm ra.

Tấm vải đỏ phủ trên hộp, từ từ được Trần tổng quản kéo ra, tương phản với màu sắc đỏ rực của chiếc hộp, là ánh sáng lấp lánh trong suốt của tượng ngọc, hình rất bắt mắt.

“ngọc bạch kỳ lân...” Đông Phương Bình bất ngờ lên tiếng.

Miếng ngọc to lớn này, ba tháng trước lão đã thấy qua một lần, vừa nhìn thấy lão đã ưng ý, chỉ tiếc đã có người đặt trước, nên đành chọn một miếng nhỏ hơn, nhờ họ khắc tượng ngọc kỳ lân. Chờ suốt mấy tháng mới cầm được tượng ngọc trong tay, nào ngờ...

“Tĩnh nhi càng lớn càng hiểu ý người, Thiên Hàn có vương phi như người đúng là phước phận của hắn” Đông Phương Bình mỉm cười nhìn Mộ Dung Vân Tĩnh, không uống công lão thương yêu từ nhỏ.

Đông Phương Bình say mê cầm tượng ngọc lên ngắm nhìn, cảm giác mát lạnh và chất ngọc sáng bóng, đúng là cực phẩm trong cực phẩm.

“hộc...hộc...”

“lão ho cái gì chứ, khi này còn cười rất to sao” Đông Phương Bình tâm trạng đang rất vui vẻ, lại bị âm thanh ho khan của Mộ Dung Kiên làm cho khó chịu.

Mộ Dung Kiên trừng mắt nhìn Đông Phương Bình, “lão tặc! ai mượn lão lên tiếng chứ”

“nội tổ phụ người không sao chứ” Mộ Dung Vân Tĩnh lo lắng tiến lại gần.

“ngoại tổ phụ người bị sao vậy” Tư Mã Phi Yến lên tiếng

Mộ Dung Kiên hài lòng nhìn thấy sự lo lắng của hai cô cháu gái giành cho lão, “ phải vậy chứ” vừa bước vào là để ý đến lão già kia, không ngờ ngơ ngác gì đến lão.

“không sao! chỉ là cảm mạo thông thường, bệnh người già ”

“cảm mạo dù nhẹ cũng không thể xem thường, để ta gọi ngự y giúp lão” Đông Phương Bình khéo miệng nhếch lên nhìn Mộ Dung Kiên, giọng điệu châm chọc.

“phụ thân! Ngoại tổ phụ bị bệnh, sao người không cho Yến nhi biết.” Tư Mã Phi Yến hờn dỗi nhìn người trung niên đang ngồi bên cạnh.

Tư Mã Trấn vừa định lên tiếng, nhưng nhìn thấy “ám hiệu” từ đôi mắt của Mộ Dung Kiên, thì chỉ biết lặng câm.

Một tiếng “phụ thân” làm cho Dinh Hạo hoàn toàn thông suốt, ánh mắt vừa rồi lão nhìn hắn là hàm chứa sự giận dữ, bất lực cùng tuyệt vọng. Dinh Hạo hắn tẹt đến vậy sao.

“vương gia! đây là phụ thân của Yến trắc phi” Tiểu lục kẻ sát vào tai Dinh Hạo nói nhỏ.

Hắn đương nhiên là biết người này là “nhạc phụ” của hắn, chỉ là hắn đang bận suy nghĩ, một người có dáng vẻ thư sinh hơn cả thư sinh này, lại là một thương nhân sở hữu số tài sản, sánh ngang với quốc khố triều đình, còn giàu hơn cả phụ hoàng hắn thật khó tin.

“Thiên Hàn! tham kiến nhạc phụ đại nhân”

Tư Mã Trấn có chút bất ngờ, không ngờ đến Dinh Hạo lại bước qua, cúi người hành lễ với lão, trước giờ Hạo vương luôn không thừa nhận hôn sự của hắn và Yến nhi, cho nên với người nhạc phụ là lão, hắn đều không để trong mắt.

“Tham kiến hoàng thượng”

“tham kiến hoàng hậu nương nương”

”vạn tuế ...vạn tuế..!!!!

Tiếng tung hô từ tiền sảnh liên tục vang vọng vào trong, dù người chưa bước vào, nghe thôi cũng đủ hiểu đó là nhân vật nào....

“Tham kiến ...”

Bước vào là Lăng Thiên Thần và Đông Phương Thu Khuê và đám nô tài phía sau. Khi mọi người bên trong vừa định hành lễ thì Lăng Thiên Thần đã ngăn lại. Hắn đã nhìn mọi người bên trong.

“trẫm đến có muện không”

Hậu sơn – tướng phủ

Mạc Nhi có chút lo lắng nhìn hắc y nhân trước mặt, nàng biết nếu chuyện không thật sự trọng đại hắn cũng sẽ không đến tận đây để tìm nàng.

“có chuyện gì”

“quận chúa! Tứ gia của Liễu gia trang đã tỉnh lại rồi” hắc y nhân gấp rút lên tiếng, giọng điệu mừng rỡ.

“cái gì...chuyện này có thật không, xảy ra khi nào” Mạc Nhi vui mừng tiến lại gần hắc y nhân, hỏi dồn dập, không đợi hắc y nhân kịp trả lời.

“là cách đây hai ngày, Liễu gia trang còn đang mở tiệc ăn mừng linh đình”

Có nghĩa là Âu Dương Đình đã điều chế ra thuốc giải..Phi Vân đệ đệ của nàng đã được cứu.

“còn Âu Dương Đình” Mạc Nhi bất ngờ quay lưng lại nhìn hắc y nhân.

“cái này” hắc y nhân nhìn thấy sự vui mừng của Mạc Nhi hắn không biết nên mở lời như thế nào .

“người mang giải dược đến Liễu gia trang là đệ tử của Âu Dương Đình, còn hắn thì vẫn chưa xuất hiện”

“người mau cho người đi điều tra, có tin tức gì của hắn, thì báo cho ta biết”

“dạ quận chúa”

Hắc y nhân dứt lời , liền phi thân lên nóc nhà rồi biến mất trong đêm đen, không còn một chút dấu vết.

Mạc Nhi mang theo tâm trạng vui vẻ đi vào trong yến tiệc, nhưng vừa xoay người thì từ phía sau có người nam nhân ôm chặt lấy người nàng.

“Mạc Nhi! ta rất nhớ nàng”

Giọng nói này, nàng sẽ không bao giờ quên được, nhưng hắn đang làm gì, tại sao dám ôm nàng.

“buông ra” Mạc Nhi lạnh lùng lên tiếng, còn cổ vùng vẫy khỏi người hắn.

“không buông” hắn càng xiết chặt hơn, còn chôn mặt hắn vào cổ của Mạc Nhi, ngửi mùi hương làm hắn mê luyến.

“Tề vương! xin tự trọng, ta hiện giờ là thê tử của Hạo vương, đệ đệ của người”

Lăng Thiên Lạc nghe xong cả người cứng đờ, sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng hơn, hắn đương nhiên biết, từ khi nàng bước vào hắn đã không thể rời mắt khỏi người nàng.

Cũng như lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng, hình ảnh kiều ngạo khi nàng ngồi trên lưng ngựa, cổ chấp truy đuổi hắn suốt nhiều ngày trên sa mạc, khiến hắn nhớ mãi không thôi.

Với hắn những ngày tháng trên sa mạc Đông Lộ đó là hạnh phúc nhất, nếu thời gian có thể dừng lại ở đó là tốt biết mấy, trái tim băng giá của hắn vì nàng mà loạn nhịp.

Hắn trước giờ chưa gặp nữ nhân nào như nàng. Nàng hoang dã, nàng kiều ngạo, nàng bướng bỉnh, nàng cổ chấp, nàng diêu dàng, nhưng sự diêu dàng này, đáng tiếc không giành cho hắn.

“tại sao lại chọn hắn”

“ta không hiểu người nói gì, buông tay ra, nếu không đừng trách ta không khách khí ” Mạc Nhi tức giận, chuẩn bị rút dây trường tiên trong người ra.

“vậy sao”

Lăng Thiên Lạc dứt lấy dây trường tiên trong tay của Mạc Nhi, kéo hai tay nàng đặt trên đỉnh đầu, rồi đẩy nàng dựa trên cột, dùng hai chân kẹp chặt lấy hai đùi nàng.

“người... buông ra..”

“Ừm...m..m” những lời kháng cự đều trở nên vô nghĩa, tất cả đều bị hắn nuốt lấy bằng những nụ hôn cuồng dã.

Môi hắn đặt sát trên miệng nàng, bắt đầu cắn mút dày xéo, tay hắn giữ chặt lấy cổ nàng không cho phép nàng né tránh, điên cuồng cướp đoạt .

Mạc Nhi liên tục dùng tay đập vào ngực hắn, đẩy hắn ra, nhưng tất cả sức lực thường ngày không biết đã đi đâu, nàng uể oải rồi cả người mềm nhũn, vô lực dựa vào hắn.

“người..đã.... làm gì ta...” Mạc Nhi thở hổn hển, hai tay bám víu vào ngực Lăng Thiên Lạc, nếu không tin chắc nàng sẽ ngã mất.

“rất nhanh nàng sẽ biết” Lăng Thiên Lạc mỉm cười nhìn nàng, bàn tay hắn lướt dọc theo khuôn mặt thanh tú diễm lệ của nàng, giọng điệu tà mị.

Mạc Nhi cảm thấy toàn thân như đang có lửa thiêu đốt, ngứa ngáy, một cổ khí nóng đang chạy dọc khắp cơ thể nàng, mơ mơ màng màng, dựa vào người hắn như một con mèo con ngoan ngoãn, không còn bất kỳ kháng cự, dù muốn nàng cũng không có khả năng. Cơ thể nàng đã không còn theo ý muốn của nàng.

Lăng Thiên Lạc ôm Mạc Nhi , ôm nàng thật chặt trên tay, đi đến tận đá sau hậu viện.

Hắn đặt Mạc Nhi ngồi dựa vào vách đá, rồi cởi bỏ lớp áo choàng bên ngoài ra trải xuống đất, sau đó nhẹ nhàng đặt Mạc Nhi nằm xuống.

Tay hắn vuốt ve dọc theo khuôn mặt nàng, rồi dọc xuống thắt lưng, chậm chậm cởi đai lưng ra, bị hắn ném sang một bên. Chỉ trong giây lát tất cả y phục trên người Mạc Nhi, đều bị hắn lột sạch sẽ, mọi thứ đều

hiện ra trước mắt hắn, dưới ánh sáng mờ ảo của đêm trăng cơ thể Mạc Nhi như một liều thuốc độc, khiến hắn si ngốc ngẩn nhìn.

Bờ vai thon nhỏ gợi cảm, đôi tuyết lê căng tròn đầy đặn và nơi u ốc huyền bí trên người Mạc Nhi, chỉ chạm qua cũng dễ dàng làm hắn nổi lên dục vọng.

Hắn cúi người xuống dùng môi lưỡi gặm cắn mút lấy hai đỉnh hồng thuận trước ngực Mạc Nhi, một tay thì xoa nắn bên vú còn lại, tay khác thì dọc xuống đùi ngọc của nàng tiến vào nơi u cốc, vuốt ve trêu đùa.

“ừm...ừm...” Mạc Nhi không chịu sự kích thích, bắt đầu bật ra tiếng kêu rên rĩ.

Lăng Thiên Lạc càng nghe càng thấy phấn khích, hắn ngấn đầu lên mỉm cười nhìn Mạc Nhi, hoạt động dưới tay hắn vẫn rất kịch liệt.

“thật khó chịu ”

“Mạc Nhi ngoan.. nàng ráng chịu một chút nữa thôi...”

Lăng Thiên Lạc khổ sở “cày cày” ở dưới hạ thân của Mạc Nhi suốt một buổi, nhưng nơi đó của nàng vẫn rất khô khan, không hề có cảm giác ướt át, thì làm sao hắn tiến vào, mặc dù dục vọng của hắn như tên đã vào cung sẵn sàng bắn ra, nhưng hắn vẫn không muốn làm đau nàng.

Trước mặt nàng là màn sương mờ ảo hư vô, nàng không còn ý thức được là thật hay mơ, nhưng ai kêu tên nàng thật ôn nhu, thật êm tai...có phải là chàng chăng, chỉ có chàng mới dịu dàng như vậy, chắc chắn người này là chàng.

“Thiên Hàn! thiếp...thiếp khó chịu quá...”

“Thiên Hàn...thật nóng quá...”

Lăng Thiên Lạc toàn thân cứng đờ, hoạt động dưới tay cũng dừng lại, ánh mắt trở nên lạnh lùng vô cảm, dưới ánh sáng của ánh trăng nó càng trở nên sắc bén vô cùng, nhìn vào khiến người khác lạnh thấu xương.

Mặc dù nàng trúng tình dược, cả thân thể trần trụi nằm dưới thân hắn rên rĩ cầu hoan , nhưng trong mắt nàng vẫn chỉ có nó.Tại sao...

Thiên Hàn có cái gì hơn hắn chứ, mà ông trời lại quá ưu ái nó...

Mẫu thân nó là người phụ hoàng yêu thương nhất, từ nhỏ luôn là con cưng trong mắt phụ hoàng, mặc kệ nó gây ra lỗi lầm tai đình phụ hoàng đều tha thứ.

Có hoàng thái hậu cưng chiều, ngoại tổ phụ lại là tể tướng nắm quyền triều đình, người nắm trong tay một nửa binh quyền của Lăng Thiên quốc cũng đứng về phía nó.

Ngay cả nàng Mạc nhi, chỉ mới gặp nó có mấy tháng cũng bị mê hoặc, Mạc Nhi! còn ta thì sao, ta gặp nàng trước, ta yêu nàng như vậy, tại sao trong mắt nàng luôn không có ta, những ngày tháng chúng ta ở sa mạc không phải rất vui vẻ sao.

Ta không tin ta không bằng nó...

Lăng Thiên Lạc lạnh lùng rút tay ra khỏi nơi u cốc , tách hai đùi ngọc của Mạc Nhi ra cúi đầu xuống, đầu lưỡi của hắn len lỏi vào trong khe nhỏ chật hẹp, còn dùng miệng mút lấy mật ngọt từ nơi u cốc của nàng, hai tay giữ chặt lấy hai đùi nàng đang rộng ra.

“ừm..m..”

“Thiên Hàn..!”

“Thiên Hàn! thiếp sắp không chịu nổi..”

Lăng Thiên Lạc cảm thấy trái tim như vỡ vụn, từng tiếng rên rĩ sung sướng của Mạc Nhi như lưỡi kiếm sắc bén đâm vào tim hắn, khiến hắn rất đau tận tâm can, hắn cũng muốn nàng nếm trải cái cảm giác đó.

Môi lưỡi hắn càng tăng tốc càng dồn dập, bên trong nơi u cốc ngừng ngừng cắn mút dày xéo, hận không thể vĩnh viễn ở bên trong, hắn muốn trừng phạt nàng, nhưng lại cũng chính là hành hạ chính hắn....

Lăng Thiên Lạc đứng dậy, lạnh lùng nhìn thân thể đang trần trụi của Mạc Nhi, trên người chần chịt những dấu hôn, nàng đang quần quai nằm trên đất và nơi u ốc xinh đẹp đang lấp ló giữa hai đồi ngọc. Không hề có chút ôn nhu yêu thương trong ánh mắt hắn, chỉ có sự thống khổ đau đớn và hận ý.

Hắn từ từ tháo dây thắt lưng ra, ném xuống đất

*****hết chương 31*****

32. Chương 32: Mộ Dung Vân Tĩnh Mang Thai

Chương 32: Mộ Dung Vân Tĩnh mang thai

Phủ tướng quốc

Bên ngoài thì bốn bề vắng lặng chỉ có âm thanh trầm bổng dịu êm của tiếng đàn, vang theo gió hòa vào hư không, ngoài ra không còn bất kỳ âm thanh nào khác, cho dù chỉ là một tiếng động nhỏ.

Còn bên trong yến tiệc...

Mọi người như bị thôi miên, người thì tròn xoe hai mắt, kẻ thì gác gù lên xuống, mặc dù chưa uống giọt rượu nào nhưng họ đã say, say bởi âm thanh mị hoặc của tiếng đàn.

Tối nay, họ cho phép bản thân được phép buông thả, chỉ muốn đắm chìm vào khúc nhạc, quên đi mọi thứ trên đời, tất cả phiền muộn đều để lại sau lưng, chỉ có họ và tiếng đàn, tiếng đàn và họ...

Chưa bao giờ họ nghe được một khúc nhạc nào hay như vậy, cũng chưa từng thấy người nào có thể đàn đến xuất như người trước mặt, một khúc nhạc khiến vạn người điên đảo.

Ánh mắt và lòng họ lúc này tất cả đều đặt cả ở trên đôi tay của mỹ nhân trước mặt.

Trong đình trắng sáng chiếu tỏa, gió thổi nhẹ nhàng mang theo hương hoa...

Một thiếu nữ xinh đẹp thanh lệ, y phục sang trọng, tóc cài trâm ngọc, toàn thân nàng toát lên khí chất vương giả cao quý.

Lăng Thiên Tâm mặc dù khả năng đàn rất chuyên tâm, nhưng thỉnh thoảng vẫn lên đảo mắt nhìn mọi người xung quanh, tránh không khỏi có chút đắc ý.

“bộp...!! bộp...!!!”

“bộp...!! bộp...!!!”

Khi đôi bàn tay ngọc của Lăng Thiên Tâm vừa rời khỏi dây đàn, thì khúc nhạc cũng kết thúc, nàng ngước đầu lên thì một tràng pháo tay như sấm nổ không ngừng vang lên, mỗi lúc một lớn.

“hay...hay...lắm...!!!”

“bộp...!!bộp...!!!”

“hay...thật sự quá hay”

“thật quá hay”

“bộp...!!bộp...!!!”

Tiếp theo là tiếng ca ngợi, khen tặng không ngớt của mọi người xung quanh.

Khúc nhạc quá tuyệt diệu, tuyệt đến mức làm họ tưởng mình đang lạc giữa bồng lai tiên cảnh, vì chỉ có ở trên trời mới có thể nghe được khúc nhạc hay như vậy, nhân gian khó có ai làm được.

“Tổ phụ! món quà này của Tâm nhi người thích không” Lăng Thiên Tâm nghiêng người cúi chào, rồi đi đến trước mặt Đông Phương Bình.

“Thích...rất thích...khúc nhạc thật sự quá hay, tổ phụ chưa..” Đông Phương Bình phấn khích lên tiếng, lão cũng bị tiếng đàn của Lăng Thiên Tâm mê hoặc, nhưng sau khi nói xong lão mới nhớ ra một chuyện là khiến lão nghĩ ngợi này giờ.

“Tâm nhi! người biết đàn từ khi nào, mà tổ phụ không biết”

Đông Phương Bình vừa dứt lời, thì nụ cười trên mặt của Lăng Thiên Tâm cũng tắt hẳn, mặt liền đơ ra.

“Tổ phụ! Tâm nhi muốn người thật bất ngờ, nên ngày đêm luyện tập” Lăng Thiên Tâm mỉm cười đáp lại, nhưng giọng điệu rất gượng gạo.

Từ phía sau bất ngờ có những tiếng hò hét phấn khích vang lên, khuấy động cả bầu không khí.

“Công chúa! Chúng thần còn rất muốn nghe” Một vị đại thần ngồi bên hàng ghế trái.

“Phải đó, công chúa người có thể đàn tiếp không” Vị đại thần ngồi ghế đối diện cũng lên tiếng tiếp lời.

“đàn tiếp đi”

“đàn tiếp đi...”

Không khí xung quanh dần trở nên ồn ào và nóng dần lên theo tiếng hò hét của mọi người.

Tất cả họ đều rất muốn nghe, khó có dịp được thưởng thức tiếng đàn hay như vậy, nhưng nhanh như vậy đã kết thúc, khiến họ không cam lòng.

“Thật hiếm thấy các vị khanh gia đồng lòng nhất trí như vậy”

Một giọng nói uy nghiêm từ chính diện vang lên, khiến tất cả những người hò hét khi nãy, trở nên rụt rè yên lặng.

Lăng Thiên Thần thở dài nhìn bọn đại thần xung quanh.

Ngày ngày thượng triều, bọn họ không tranh cãi đỏ mặt tía tai, ta sống người chết thì cũng là sứt đầu mẻ trán, nếu tất cả đều đồng tâm nhất trí như bây giờ, thật quá tốt, lỡ tai hấn cũng có thể được nghỉ ngơi.

“Tâm nhi! các khanh gia đây có nhã hứng như vậy” Lăng Thiên Thần liếc nhìn các đại thần bên dưới, giọng điệu châm chọc, hần chuyển tầm mắt sang người Lăng Thiên Tâm nói tiếp:

“người hãy đàn thêm một khúc nhạc khác cho trầm và mọi người cùng nghe”

Nhưng khiến Lăng Thiên Thần ngạc nhiên hơn chính là thái độ của Lăng Thiên Tâm lúc này.

“Chuyện này...” Lăng Thiên Tâm bộ dạng khó xử, không nói nên lời nhìn Lăng Thiên Thần.

“Có vấn đề gì sao” Lăng Thiên Thần hơi nhíu mày, khó hiểu nhìn Lăng Thiên Tâm.

Nàng còn đang nát óc suy nghĩ làm sao để khước từ đề nghị của mọi người, thì phụ hoàng lại lên tiếng, thử hỏi kim khẩu đã khai ngôn, thì làm sao Lăng Thiên Tâm nàng có thể từ chối đây.

“Nếu phụ hoàng muốn, Tâm nhi sẽ đàn cho người nghe” Lăng Thiên Tâm mỉm cười nhìn phụ hoàng, rất miễn cưỡng lên tiếng.

Lăng Thiên Thần rất hài lòng, hần mỉm cười nhìn Lăng Thiên Tâm rồi cầm ly rượu lên nhấp cạn, mọi người xung quanh cũng rục rịch cầm vôi rượu, nhưng ánh mắt đều dõi theo từng bước chân của Lăng Thiên Tâm, nàng đang trở lại trong đình.

Lăng Thiên Tâm mỉm cười rất tươi với quan khách rồi đi vào trong đình, khi nàng vừa xoay lưng thì sắc mặt liền thay đổi, có chút lo lắng, có hơi hồi hộp.

“phụ hoàng! Lần này nhi thần bị người hại chết rồi..” Lăng Thiên Tâm vừa đi, lẩm bầm trong miệng, trong lòng lại không ngừng oán trách Lăng Thiên Thần, tất nhiên cũng chỉ có mình nàng nghe ra mà thôi.

Lăng Thiên Tâm mông vừa chạm ghế, tay còn chưa kịp đặt lên cây đàn, thì đã rất lớn tiếng: “ta đàn đó”

Thật không hiểu lời này là nàng nói ra là cho ai nghe, nếu muốn nói cho mọi người trong tiền sảnh thì thôi không cần.

Bởi vì tâm trạng họ đang rất nóng lòng, chỉ muốn một lần nữa nghe lại tiếng đàn tuyệt diệu vừa rồi, còn cô công chúa nhỏ của chúng ta thì cứ quần quạ quần lại, họ còn không hiểu nàng muốn làm gì mà vẫn còn chưa chịu đàn.

“ta đàn đó...” Lăng Thiên Tâm một lần nữa lập lại lời vừa nói, ánh hơi đảo xung quanh, nhưng không phải nhìn mọi người và là cổ nhìn phía sau lưng nàng.

Tay ngọc có hơi do dự một lúc lâu, rụt rè nửa muốn đàn nửa không dám, nhưng cuối cùng cũng đặt tay lên cây đàn.

Một chút hồi hộp, lại bối rối. Tất cả điều hiện rõ trên gương mặt Lăng Thiên Tâm. Nàng nhắm mắt làm liều, ngón tay bắt đầu di chuyển ...

Những âm thanh diệu êm đầy mê hoặc giống khi nãy, một lần nữa lại vang lên, lúc này trên môi của Lăng Thiên Tâm mới có đủ dũng khí mở nụ cười.

Không phí công mọi người chờ đợi, tiếng đàn một lần nữa đưa họ vào cõi mộng du sơn.

Trong lúc mọi người đang say sưa thưởng thức, thì có người bắt đầu rục rịch, đứng dậy rời khỏi ghế.

Mạc Thánh Tuyết là một người giỏi về âm luật, cũng am hiểu về đàn. Mặc dù khoảng cách khá xa nhưng nàng vẫn nhận ra.

Âm thanh diệu của tiếng đàn trước mặt không phải từ cây đàn của Lăng Thiên Tâm mà ra, theo hướng gió thì có lẽ âm thanh này phát ra từ hướng đó.

Còn một điều nữa khiến nàng tin chắc, tiếng đàn này không phải do Lăng Thiên Tâm đàn, bởi vì nó rất giống với tiếng đàn của hân.

Mắt ngọc đảo sang chỗ ngồi của người nào đó, thì chợt nhận ra hân từ lâu đã không có ở tiền sảnh. Vậy thật ra hân đã đi đâu..

.....

Lại nói đến, cách nơi yến tiệc không xa.

Một thiếu niên mỹ túa Phan An, hoàng bào trên người tung bay, tóc mây phất phơ theo gió, dưới ánh trăng vẽ đẹp của hân càng say đắm lòng người.

Những ngón tay thon dài như điêu khắc đang vũ khúc trên dây đàn, như rồng bay phượng múa, điêu luyện uyển chuyển không chê vào đâu.

Cảnh tượng trước mặt quá tuyệt mỹ, đẹp đến mức khiến người xem không chớp mắt, mắt cả hồn, chỉ tiếc mỗi một điều.

Trên khuôn mặt vị thiếu niên lúc này lại có chút bất đắc dĩ, khó nói nên lời, do đâu mà ra...

Dinh Hạo hân không ngờ đến có ngày, giữa đêm đông gió rét, bốn bề vắng vẻ, hân đơn độc “trốn” ở trong một góc, không ai nhìn thấy để khải đàn thay cho kẻ khác.

Trò không thành tài là lỗi của sư phụ, đều này hân hiểu và cũng đang tự mình trải nghiệm.

Chỉ có một “cô em gái” mà dạy mãi không xong, nhưng cũng phải thông cảm cho Dinh Hạo hân, để tìm một chút tế bào âm nhạc trong người Lăng Thiên Tâm này còn khó hơn cả lên trời hái sao.

Hân quả thật lực bất tòng tâm, tâm thì có thừa nhưng lực không đủ. Những ngày tháng hân dạy Lăng Thiên Tâm khải đàn, đối với hân và mọi người ở Hạo vương phủ là một ác mộng kinh hoàng.

Hân thật sự không muốn mọi người bị dày vò thêm nữa, coi như làm chút việc tốt cho chúng sinh thiên hạ, hân chỉ có thể cách ly cô em gái nhỏ này với cây đàn vĩnh viễn.

Lăng Thiên Tâm lúc đầu có hơi ngoan cố, nhưng sau cùng cũng bị Dinh Hạo thuyết phục, dừng ngay việc luyện đàn, đổi lại...

Dinh Hạo hần phải lặng lẽ ngồi đây giữa đêm tăm tối, đánh đàn thay cho Lăng Thiên Tâm.

Một đạo ánh sáng lấp lánh xẹt ngang qua, hần chưa kịp nhận ra thứ ánh sáng đó là gì, thì một thanh thủy thủ sắt bén đã phóng tới.

Dinh Hạo hần nghiêng người né sang một bên.

“Phịch...!!!!”

“Pầ...ần..n...ng.g”

Cây thủy thủ sáng bóng ghim chặt lên cây đàn trước mặt hần, cũng đã cắt đứt vài sợi dây đàn.

Dinh Hạo vẽ mặt sững sốt, nhưng không phải vì cây thủy thủ trước mặt, mà là hần nhận ra cái lắc tay bên dưới cây thủ thủ, vẽ sững sốt nhanh chóng chuyển thành lo lắng.

Hần lập tức rút cây thủy thủ ra, cầm mảnh giấy nhỏ được ghim chặt bên dưới cây thủy thủ lên.

Ánh mắt đảo nhanh những dòng chữ bên trong, rồi nhanh như một cây tên, hối hả chạy như bay về phía trước.

.....

Mạc Thánh Tuyết đi theo âm thanh của tiếng đàn cuối cùng cũng đã đến nơi, nhưng thật đáng tiếc..

Nàng chỉ nhìn thấy một cây đàn không còn nguyên vẹn trên bàn, mặc dù trên cây đàn vẫn còn lưu lại hơi ấm, nhưng không thấy người đâu.

Nàng có chút thất vọng trở lại tiền sảnh, vừa xoay người thì một mảnh giấy nhỏ rơi xuống, nàng cúi người nhặt lên xem.

“hậu sơn phía tây...”

Trong đêm tối tĩnh mịch, khắp tường phủ không khí náo nhiệt, tiếng cười nói ca hát vang vọng, nhưng hậu sơn lại thừa thốt bóng người.

“Tham kiến vương...” người vừa lên tiếng thì bị ai đó ngăn lại.

“hướng nào đến phía tây hậu sơn” Dinh Hạo vẽ mặt hoang mang, hai tay giữ chặt lấy tên nô tài trước mặt, lớn tiếng hỏi.

Hần chỉ hận không đến được ngay lập tức, nhưng phủ tể tướng hần lại không biết đường, nô tài trong phủ nhiều vô số kể, nhưng lúc hần cần lại không một người xuất hiện.

“đọc theo hướng này...quẹo phải..sau đó..” Tên nô tài cũng bị thái độ của Dinh Hạo làm cho hoảng sợ, nói năng lắp bắp.

Không đợi hần nói tiếp, Dinh Hạo đã gấp rút, đẩy hần sang một bên, rồi chạy như bay đến hậu sơn.

Ánh sáng huyền ảo của đêm trăng, phản chiếu xuống mặt hồ êm ả phẳng lặng, lá cây lay động theo gió, một khung cảnh rất hữu tình.

“hừm...hừm...” Dinh Hạo thở hắt hểnh, trán đầm mồ hôi.

Hần không ngờ đến hậu sơn tể tướng lại lớn đến như vậy, tìm kiếm cả buổi tối không thấy bóng dáng một người, tâm trạng từ lo lắng dần chuyển sang tức giận.

“khốn kiếp...”

Dinh Hạo tức giận mắng chửi, còn nghĩ có kẻ đang chơi xỏ hần, tức giận xoay người đi, bắt ngờ...

“Thiên Hàn”

“Thiên Hàn...”

Âm thanh rên rỉ dịu nhẹ như gió, nhưng trong đêm tĩnh lặng thì lại càng rõ ràng. Hắn đương nhiên không lạ gì giọng nói này.

Tâm trạng càng bất an, tim đập nhanh tiến gần tảng đá trước mặt, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Hai chân hắn gần như không thể nào bước tiếp, toàn thân đông cứng, bất lực ngã quỵ xuống đất.

Mạc Nhi cả người mê mang, toàn thân lại trần trụi, trên người phủ một chiếc áo mỏng manh, chỉ che được nửa thân trên và đôi tuyết lê, còn bờ vai gợi cảm và đùi ngọc thon dài trắng mịn tất cả đều lộ ra ngoài.

Ánh sáng của ánh trăng lơ mờ, nhưng những dấu hôn xanh đỏ trên xương quai hàm xanh của Mạc Nhi, dọc xuống ngực vô cùng rực rỡ, khiến hắn muốn nổi điên, tay nắm chặt thành quyền không ngừng đập xuống đất.

Mạc nhi hai mắt nhắm chặt, bờ môi không ngừng hé mở, những âm thanh từ miệng nàng phát ra vô cùng nhỏ, nhưng Dinh Hạo hắn biết nàng đang kêu tên hắn, khiến hắn lòng đau như cắt.

“khốn kiếp! là tên khốn nào đã gây ra”

Tại sao chuyện lại xảy ra như vậy, là kẻ nào đã làm chuyện này với Mạc Nhi của hắn, có ai có thể nói cho hắn biết, vô số câu hỏi hiện lên trong đầu hắn lúc này, khiến hắn muốn nổ tung.

“Ưm...m..m..”

“Đau quá...khó chịu ...”

Mạc Nhi hai mắt nhắm chặt, cơ thể quằn quại, hai đùi ngọc không ngừng cọ sát vào nhau, uốn éo.

Dinh Hạo giựt mình khỏi cơn suy sụp, theo tiếng kêu gào đau đớn của Mạc Nhi, buộc hắn phải ngừng đầu.

Mạc Nhi trán đầm mồ hôi, khuôn mặt thì đỏ ửng như lửa đỏ, còn có những tia máu chạy dọc từ mặt nàng xuống cổ, hai vai, còn...

Dinh Hạo gấp rút kéo y phục phủ trên người Mạc Nhi ra, càng khiến hắn hoảng hốt, trên thân thể trắng ngần của Mạc Nhi, ngoài những dấu hôn chói mắt khiến hắn sôi gan ra, là những gân máu tím đỏ chạy dọc khắp cơ thể nàng, đang tụ về tim .

“Mạc nhi! nàng mở mắt ra nhìn ta, Mạc nhi” Dinh Hạo ôm chặt lấy Mạc Nhi đỡ nàng ngồi dậy, rồi không ngừng vỗ nhẹ vào mặt nàng, mục đích lay động nàng dậy, nhưng Mạc Nhi lại không hề có phản ứng gì.

Hơi lạnh từ người hắn truyền sang, khiến nàng thật dễ chịu, càng dựa sát vào người hắn hơn, mùi hương này thật thân quen, có phải chàng chăng, tại sao trước mắt thật mờ ảo, sương mù trắng xóa, nàng không thở mở nổi mắt.

“Thiên Hàn là chàng chăng, trả lời thiếp đi”

“Mạc Nhi! mở mắt ra, Mạc nhi”

Mạc Nhi bị được tình không chế, bây giờ không thể nào điều khiển cơ thể theo ý mình, tất cả đều hành động theo bản năng.

Nàng kề sát mặt mình vào cổ Dinh Hạo, cái cảm giác mát lạnh từ người Dinh Hạo, khiến nàng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nàng còn muốn nữa, môi mọng bắt đầu di chuyển dọc theo cổ hắn rồi đến cằm, đầu lưỡi dính hương cũng bắt đầu đưa ra liếm lấy, nàng xem Dinh Hạo như một khối băng lạnh, nhưng tại sao nước từ tảng băng này sao không chảy vào người nàng.

Môi nàng vừa chạm nhẹ đến bờ môi mềm mại và lạnh băng của Dinh Hạo, thì điên cuồng cướp lấy nguồn nước bên trong miệng Dinh Hạo, chỉ muốn đưa tất cả nước từ hắn nuốt vào trong bụng, để dập tắt đi ngọn lửa đang bùng cháy ở hạ thân.

Bàn tay nhỏ nhắn không an phận len lỏi vào trong y phục hắn, vuốt ve bờ ngực săn chắc của hắn, cảm giác chạm tay vào thật dễ chịu, cả người hắn không khác gì một khối băng, khiến nàng không thể ngừng tay, nhưng cái nàng muốn còn nhiều hơn.

Nàng kéo y phục trên người Dinh Hạo xuống, môi nàng dọc một đường xuống cổ rồi đến ngực hắn, Mạc Nhi kề sát mặt vào bờ ngực hắn, còn không ngừng cọ sát vào, thật dễ chịu thật mát.

Tay nàng lại chạy dọc xuống hạ thân Dinh Hạo, bắt đầu vuốt ve dục vọng bên trong y phục hắn.

Mặc dù cái nóng đã được giảm đi không ít, nhưng cảm giác ngứa ngáy đau nhức dưới hạ thân lại tăng không giảm.

Dinh Hạo bị hành động ngây dại của Mạc Nhi làm cho phát hỏa, hắn kéo tay Mạc Nhi ra khỏi người hắn.

“chết tiệt....”

Hắn ôm chặt lấy Mạc Nhi lao thẳng đến căn phòng ở cuối phía tây Hậu sơn, trên đường đi Mạc Nhi vẫn liên tục ngọ ngậy trong lòng hắn, đôi tay không an phận liên tục sờ mó khắp người hắn, đặc biệt là dục vọng của hắn, bị nàng xem như một thứ đồ chơi nắm giữ trong lòng bàn tay, Dinh Hạo như tên đã vào cung chỉ hận không đề nàng xuống “ăn sạch”

“Râm..!!”

Cánh cửa trước mặt bị Dinh Hạo một cước đá văng, hắn bước vào phòng, chưa kịp thắp đèn, đã ảm Mạc Nhi đặt lên giường.

Còn hắn thì nhanh chóng cởi bỏ tất cả y phục trên người, loại bỏ đi tất cả rào cản, cả thân trần trụi rồi nhảy lên giường.

Tay hắn chạm nhẹ vào nơi u cốt của Mạc Nhi, trước tiên hắn phải kiểm tra cửa vào đã sẵn sàng chưa.

“chết tiệt! sao lại ...”

Dinh Hạo bắt đầu dùng môi lưỡi vuốt ve khắp cơ thể Mạc Nhi, mặc dù Mạc Nhi đang mê mang không có phản ứng lại, nhưng cơ thể nàng vẫn có phản ứng với hắn, từng điểm nhạy cảm trên người nàng hắn biết rõ như lòng bàn tay, nên rất nhanh những dòng ái dịch đã xuất hiện.

Hắn nhẹ nhàng tách hai chân của Mạc Nhi, nâng hai chân của nàng thật cao, vắt qua vai hắn, rồi bắt đầu động thân tiến vào.

“Á..!!!”

Mạc Nhi dù không còn ý thức gì nhưng theo bản năng những tiếng kêu rên rỉ vẫn phát ra, theo từng cái ra vào kịch liệt của Dinh Hạo.

“ưm..m.”

“ưm..m”

Trong phòng một mảng tối đen không ánh nến, không ánh trăng, tất cả đều diễn ra trong u tối, chỉ có tiếng rên rỉ, âm thanh ra vào mãnh liệt, và âm thanh lắc lư kẹt kẹt của chiếc giường theo từng động tác của đôi nam nữ trên giường.

Bên ngoài cửa một thanh niên hai tay nắm chặt thành quyền, đang đứng cạnh cửa sổ.

Mặc dù bên trong tối tăm nhưng hắn vẫn nhìn ra kịch tình kịch liệt của hai bóng đen, đang vận động trên giường qua lớp màn lụa mỏng manh, âm thanh khoái lạc từ bên trong truyền ra, như cây kim đâm vào tim hắn.

Lăng Thiên Lạc mày là thẳng đần, không phải mày yêu Mạc Nhi sao, luôn muốn Mạc Nhi trở thành là nữ nhân của mày, tại sao lúc đó mày lại....

Nửa canh giờ trước.

Tây hậu sơn

Lăng Thiên Lạc ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn nữ nhân trần trụi trước mặt, trong mắt đầy bi phẫn, yêu thương cũng có những oán hận càng nhiều hơn.

Hắn từ từ cúi thắt lưng ra ném xuống đất, trèo lên người Mạc Nhi, hai tay tách đùi ngọc của Mạc Nhi ra, cúi người xuống chuẩn bị động thân đi vào thì...

Một bờ môi anh đào mịn màng chạm nhẹ vào môi hắn, khiến hắn bất động, say sưa nhìn người nữ nhân nằm dưới thân hắn.

Mặc dù chỉ là một cái “chạm” môi, nhưng cũng khiến hắn tim đập loạn, đầu óc quay cuồng, đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn hắn, có phải nàng đã chấp nhận hắn, Lăng Thiên Lạc mỉm cười nhìn Mạc Nhi, nhưng niềm vui nhỏ nhoi này chỉ hiện hữu trong chốc lát.

“Thiên Hàn! Thiếp yêu chàng...” Mạc Nhi ánh mắt mơ màng, mỉm cười nhìn Lăng Thiên Lạc.

Một câu nói của người đang mê mang không biết gì, còn lợi hại hơn tất cả, tim hắn gần như vỡ vụn ra từng mảnh, tại sao trong lúc này nàng vẫn còn gọi tên nó.

Còn nụ cười “hạnh phúc” này là sao, nàng tưởng ta là nó.. Thiên Hàn của nàng sao Mạc Nhi.

Hắn chỉ muốn đánh cho nàng tỉnh, để nàng nhìn rõ người trước mặt là ai, người sẽ quan hệ với nàng, người đang cướp đoạt là hắn... Lăng Thiên Lạc, chứ không phải là nó.

Lăng Thiên Lạc hắn chưa bao giờ cảm thấy thất bại như lúc này, hắn tuyệt vọng đứng dậy, rời khỏi người của Mạc Nhi.

Lấy y phục dưới đất phủ lên người Mạc Nhi.

“Ra đây” Lăng Thiên Lạc lạnh lùng lên tiếng.

Xuất hiện trước mặt hắn là một hán y nhân thân cao vạm vỡ, khum lưng cúi người.

.....

Lăng Thiên Lạc tựa cửa nhìn trăng, trong tim nàng vĩnh viễn chỉ có Lăng Thiên Hàn sao, Mạc Nhi.

Hắn không còn đủ can đảm để tiếp tục xem, cũng như nghe những âm thanh rên rỉ khoái lạc của Mạc Nhi đang dưới thân thân một nam nhân khác, hắn xoay người rời khỏi hậu sơn.

Khi hắn vừa ra tới tiền sảnh thì Tần Thanh đang hối hả chạy tới.

“vương gia”

“Điều tra được gì ” Lăng Thiên Lạc dừng lại nhìn Tần Thanh đang đi tới, giọng nói lạnh băng.

“vương gia! đã điều tra ra tung tích của mẫu thân Trần Khải” Tần Thanh nóng vội lên tiếng.

“không phải mẫu thân hắn từ lâu đã qua đời” Lăng Thiên Lạc có hơi khó hiểu nhìn Tần Thanh.

“Người này là nghĩa mẫu của hắn, còn một chuyện nữa...” Tần Thanh chần chừ lên tiếng

“Trần Khải chết đã nhiều năm nhưng hàng tháng vẫn có người gửi bạc cho nghĩa mẫu hắn, thật quá kì lạ”

Lăng Thiên Lạc suy tư một lúc rồi quay sang nhìn La Thanh “Ý ngươi là...Trần Khải có thể vẫn còn sống”

“Vương gia! có thể năm đó Trần Khải đã nghe được gì đó, nên cố ý giả chết, đánh lạc hướng chúng ta” La Thanh lên tiếng.

“Ngươi mau cho người làm rõ, dù Trần Khải còn sống hay đã chết và những kẻ đang điều tra hắn, tất cả đều không được phép sống sót” Lăng Thiên Lạc ánh mắt sát bén, giọng điệu cay độc, mỗi từ thốt ra khỏi miệng hắn đều rất kiên quyết.

“Dạ! vương gia...”

Khi La Thanh vừa xoay người đi, thì va vào người hắc y nhân lúc này, người hắc y nhân này dáng vẻ còn gấp rút hơn cả La Thanh.

“Vương gia! có chuyện không hay”

“Lại chuyện gì ...” Lăng Thiên Lạc cũng nôn nóng lên tiếng.

“Người xem đi..”

Hắc y nhân đưa một sấp giấy đang nắm chặt trên tay cho Lăng Thiên Lạc. Mặt Thiên Lạc lập tức biến sắc, hấn vò nát sấp giấy cuộn tròn thành một cục.

“Hồi phủ...”

Kích tình trôi qua

Trong phòng rèm lụa mông phất phơ, trên giường Dinh Hạo nửa thân trần ôm chặt lấy Mạc Nhi đang ngủ thiếp đi.

Tay hắn vuốt dọc khuôn mặt thanh tú của Mạc Nhi, nhẹ nhàng vén những lọn tóc đang tán loạn trên khuôn mặt nàng, sau đó môi hắn chạm nhẹ trên trán nàng, lưu lại một nụ hôn.

Những tơ máu trên người Mạc Nhi dần biết mất, da thịt liền trở lại vẻ trắng ngần mê người như trước đây, ngoài những dấu hôn xanh đỏ trên người nàng.

“khốn kiếp..”

Tất cả đều không phải của hắn.

Dinh Hạo vẽ mặt đầy giận dữ, toàn thân phát hỏa, bàn tay xiết chặt thành quyền, chỉ muốn một đao giết chết kẻ đã lưu lại những ấn ký “chết tiệt” này trên người Mạc Nhi.

Trên người Mạc Nhi chỉ có thể lưu lại ấn ký của riêng hắn, cơ thể Mạc Nhi cũng chỉ có thể cho mình hắn xem.

Nhưng tên khốn đã hạ được với Mạc Nhi, nếu muốn chiếm đoạt Mạc Nhi, tại sao còn gọi hắn đến, thật ra người này có mục đích gì.

Chỉ có thể đợi Mạc Nhi tỉnh lại nói cho hắn biết chuyện gì đã xảy ra, nhìn dáng vẻ rã rời của Mạc Nhi, hắn không đành lòng đánh thức nàng dậy.

Dinh Hạo xoay người, đặt Mạc Nhi xuống giường, rồi nhặt y phục dưới đất mặt lên, thì..

“các người buông tay ra...”

Từ bên ngoài cửa lại vang lên tiếng hét của một nữ nhân, Dinh Hạo gấp rút mặc y phục trên người, ngay cả giày hắn còn chưa kịp mang, đã tông thẳng cửa ra ngoài...

Bởi vì giọng nói của người nữ nhân này hắn cũng không còn lạ gì.

Bên ngoài

Một nữ tử bạch y thanh tú, vẽ mặt hoảng loạn đang bị bao vây bởi một đám nam nhân, người nào cũng mặt đỏ bừng, bước chân loạn choạng nông nặc mùi rượu.

“buông tay ra” Mạc Thánh Tuyết hét hoảng, đẩy đám người trước mặt ra.

“có gì nàng phải sợ” Một tên mặc cẩm y đang nắm lấy tay, kéo về phía hắn, hôn lên mặt Mạc Thánh Tuyết một cái nhẹ lên trán, rồi đẩy nàng vào lòng ngực một tên khác.

“phải đó! Cũng đâu còn hoàn hoa khuê nữ gì” Một tên khác sau khi đón được Mạc Thánh Tuyết thì giữ chặt, bà tay sờ soạn trên mông nàng.

“Á...!!! buông ra...”

“bộp...!!!!”

Bình rượu bị hấn ném xuống đất, người từ nãy giờ chỉ im lặng ngồi đó. Hấn đứng dậy từ từ đi đến chỗ đám người trước mặt, đám người kia lập tức tách ra, nhường đường cho hấn bước vào, sau đó ném Mạc Thánh Tuyết về người hấn.

Hấn ôm chặt lấy người nàng, ánh mắt đầy sự tức giận, cùng cơn phẫn, đôi tay vuốt dọc theo khuôn mặt của Mạc Thánh Tuyết:

“biểu ca vừa qua đời, người đã bò lên giường của Hạo vương”

“buông tay ra! Tần Cương buông tay ra”

“dâm phụ! Còn giả bộ thanh cao, ta cũng muốn biết lúc trên giường, người làm sao mê hoặc Hạo vương..”

Hấn trực tiếp đè Mạc Thánh Tuyết tựa vào vách đá, liền xé rách lấy một mảng y phục trước ngực nàng, da thịt trắng ngần hiện ra, môi và hai tay không ngừng làm loạn trên người Mạc Thánh Tuyết.

Mạc Thánh Tuyết vô lực đành cắn vào vai hấn..

“chát...!!!!”

Tần Cương tức giận tát vào mặt Mạc Thánh Tuyết, nàng cũng vì cái tát này mà bất tỉnh nhân sự.

Mọi người đi theo tên Tần Cương, nhìn thấy vậy cũng hoảng loạn.

“Tần công tử! vậy cũng đủ rồi..” tên thanh thiên say sấn khi này, bất ngờ lên tiếng.

“đúng đó ! không phải chúng ta chỉ dọa nàng ta sao” tên bên cạnh cũng lo lắng nhìn Mạc Thánh Tuyết đang hôn mê.

“còn tiếp tục sẽ xảy ra chuyện”

Bọn họ tất cả chỉ là hùa theo Tần Cương, giả say để trêu ghẹo Mạc Thánh Tuyết, ban đầu mục đích chỉ có vậy nhưng xem ra có kẻ muốn làm giả thành thật.

“các người sợ thì cứ đi trước” Tần Cương quay sang nhìn đám người họ.

Tần Cương hấn cũng chỉ tức giận, trêu ghẹo nhưng nhìn cơ thể diễm lệ của Mạc Thánh Tuyết, hấn thêm khát bấy lâu. Lửa dục lại nổi lên.

“Tần Cương người điên rồi, dù gì nàng ta hiện tại cũng là trắc phi của Hạo vương...” Một tên trong số họ tức giận lên tiếng

“nếu muốn cô nương, thì ở quốc sắc thiên hương lâu thiếu gì, người muốn bao nhiêu có bấy nhiêu” Một tên khác cũng lên tiếng can ngăn.

“đúng đó”

“đi thôi...”

Họ vừa nói vừa lôi kéo Tần Cương đi, bọn họ thì chỉ giả say, nhưng Tần Cương xem ra là đã say thật sự, mỗi lúc hấn say đều không biết mình làm gì.

Làm huynh đệ với hấn nhiều năm, mọi người đương nhiên biết tính xấu này của Tần Cương, nên không chấp dứt, đương nhiên cũng không muốn hấn gây ra họa, hại chết mọi người.

Mọi người vừa cất bước thì..

Một cây sáo ngọc liền phóng tới, xoay vòng vòng xung quanh đám người họ, khiến họ không tài nào bước tiếp, ngơ ngác nhìn nhìn theo cây sáo.

Từ trong bóng tối, một thiếu niên anh tuấn tiêu soái bước ra, sát khí bức người, đôi mắt sắc bén đầy giận dữ.

Vừa rồi Dinh Hạo hấn không thể nào bắt được tên khốn đã giở trò đòi bại với Mạc Nhi, nhưng bây giờ...

Coi như đám người này sui xẻo vậy.

Dinh Hạo giơ tay lên, thu cây sáo trở lại, đám người của Tần Cương đều quay đầu lại, nhìn xem chủ nhân của thanh sáo thật ra là ai.

“Hạo vương...!!!”

Mọi người có chút lo sợ, nhưng là lo sợ của kẻ chột dạ làm chuyện xấu bị người khác phát giác chứ không phải vì sợ Dinh Hạo, vì họ cũng đã quá quen với tính tình của “Lăng Thiên Hàn” trước đây, nên không có gì phải lo lắng.

“Hạo vương lâu quá không gặp” Tần Cương bước chân loạn choạng đi tới chỗ Dinh Hạo.

Hắn chưa kịp chào hỏi xong, thì đã nhận ngay một cước nhanh chớp nhoáng của Dinh Hạo.

“Bịch...! ”

Tần Cương ôm chặt bụng, nằm trên xuống đất, còn chưa kịp kêu đau một tiếng, thì Dinh Hạo lại một chân dẫm lên, đập đôi tay đã làm bậy với Mạc Thánh Tuyết của Tần Cương, không ngừng dùng sức, càng đập càng mạnh.

“rắc...!! rắc...!!”

“Á...á...á!!”

Tiếng xương cốt gãy vụn, tiếng theo là âm thanh thê lương thảm thiết của Tần Cương vang vọng khắp tướng phủ, mặt không còn huyết sắc.

Dưới đêm trăng mờ ảo, thì ánh mắt lạnh lùng vô cảm và nụ cười trên môi Dinh Hạo càng tà mị bức người, chỉ với cái nhìn của hắn cũng khiến người xung quanh run rẩy, hẳn lúc này như một sứ giả của địa ngục, lạc đến trần gian.

Người này là Hạo vương mà họ từng biết trước đây sao.

Bỏ lại những thắc mắc nghi ngờ trong lòng, họ chỉ muốn rời khỏi đây, ba chân bốn cẳng mà chạy thật nhanh.

Đương nhiên Dinh Hạo không để cho họ thoát.

“Rầm...!!!”

Cái cây to tướng trước mặt, bất ngờ ngã xuống đất, chắn ngang đường, tất cả họ mặt xanh như tàu lá, không dám động dấy dù chỉ cái nhấc chân.

“nếu ai dám chạy! kết quả sẽ giống như cái cây đó”

Dinh Hạo chậm chậm đi tới gần họ, mỉm cười nhìn từng người trong số họ, ánh mắt hắn nhìn tới người nào, thì người đó chỉ hận không giống như Tần Cương bất tỉnh nhân sự ngay lúc này.

“tay nào của các người vừa chạm vào người công chúa” Dinh Hạo mỉm cười rất tươi nhìn họ, giọng điệu rất bình thản, nhưng càng làm họ bất an hơn.

Cái cây cứng cáp như vậy, lại to như thế, chỉ với một nhát kiếm của Hạo vương, đã đứt làm đôi. Còn họ chỉ là người bình thường làm sao chịu nổi.

Người này có thật là Hạo vương yếu đuối trước đây, mặc họ trêu ghẹo cũng bỏ ngoài tai sao. Ông trời ơi! có phải ông đùa đùa với chúng tôi không.

Nhìn thấy tấm gương của Tần Cương trước mặt, bọn họ không ai dám mở miệng, dù có say nhưng cũng không đến mức không phân biệt được tốt xấu, nếu họ nói ra lúc này chắc chắn còn thảm hơn Tần Cương.

“ta hỏi lại một lần nữa, nếu không ai trả lời...” Dinh Hạo mỉm cười nhìn đám người trước mặt, rồi dừng lại.

“thì coi như là cả hai tay đều đã chạm qua”

Toàn thân bủn rủn, cả hai chân không còn sức lực, tất cả họ đều ngã xuống đất, liên tục dập đầu cầu xin.

“Hạo vương! tha mạng”

“Hạo vương ! tha mạng..”

“chúng tôi chỉ đùa với công chúa, chứ chưa làm gì nàng ta”

“Phải đó...Hạo vương, xin người tha mạng”

Người thì níu chân, kẻ thì bám víu lấy vạt áo của Dinh Hạo, đầu tóc lấm lem rối bù, mất hết hình tượng của vương tôn công tử hồng hách ngày thường, chỉ vì muốn giữ lại mạng.

Dinh Hạo nhìn thấy càng thêm chán ghét, giết họ còn sợ làm bẩn thanh kiếm trong tay hắn.

“Cút...!!!”

Tất cả họ lập tức đứng dậy, vẻ mặt hơn hớn nhưng cất bước thì..

“dẫn cả hắn đi” Dinh Hạo lạnh lùng lên tiếng, liếc nhìn Tần Cương đang nằm trên đất.

“dạ..dạ phải..”

Họ cúi đầu nửa đã quên mất Tần Cương, bước tới kéo Tần Cương dậy, rồi vác lên vai lôi hắn đi. Một đường mà chạy thẳng không dám quay lại nhìn Dinh Hạo.

Dinh Hạo bước đến ôm lấy Mạc Thánh Tuyết, ẵm nàng đi đến căn phòng trước mặt, nhưng lại lưỡng lự nghĩ đến Mạc Nhi đang ở bên trong.

Hắn không muốn làm phiền đến Mạc Nhi, đành chọn một căn phòng khác, may cho hắn là phủ tể tướng vốn có rất nhiều phòng trống.

Dinh Hạo đặt Mạc Thánh Tuyết, nhìn y phục rách trên người nàng, hắn tiện tay giúp nàng kéo lại.

Nhưng tay vừa chạm vào thì người nào đó đã nắm chặt lấy y phục trước ngực không buông, hoảng loạn kêu gào : “thả ta ra, đừng chạm vào ta”

Mạc Thánh Tuyết hai mắt nhắm chặt lại, lệ từ khóe mi không ngừng chảy ra.

“Bộp...!! bộp...!!! thả ta ra”

“đừng chạm vào ta”

Hai tay Mạc Thánh Tuyết không ngừng đập mạnh vào người Dinh Hạo kháng cự, miệng thì gào thét không ngừng.

“công chúa! là ta...là ta...nàng nhìn xem” Dinh Hạo giữ chặt lấy hai vai Mạc Thánh Tuyết, cố lay động nàng dậy.

“chát...!!”

Mạc Thánh Tuyết vừa bật người ngồi dậy, đã tặng cho Dinh Hạo một cái tát trên mặt.

Hắn không ngờ đến người yếu đuối như Mạc Thánh Tuyết, khi ra tay lại mạnh đến như vậy, vị mặn từ khóe miệng chảy ra thật khó chịu, hắn lấy tay sờ lên miệng đang chảy máu.

Mạc Thánh Tuyết từ từ mở mắt ra, và cũng nhận ra người trước mặt không phải là Tần Cương, thì lập tức..

“híc...híc..híc...!” hai hàng lệ lăn dài trên khuôn mặt Mạc Thánh Tuyết.

Nàng liền nhào vào lòng Dinh Hạo, gục mặt vào lòng ngực hắn khóc nức nở, hai tay càng xiết chặt hơn, chỉ sợ hắn sẽ biến mất.

“híc...híc..vương gia...vương gia”

“ta rất sợ, sợ lắm..”

Dinh Hạo xiết nàng càng chặt hơn, cảm hắn tựa nghe tiếng khóc của nàng lòng hắn cũng bị se lại.

“công chúa! Nàng đừng khóc, đã có ta”

Suốt một đêm, Dinh Hạo ôm chặt lấy Mạc Thánh Tuyết, còn nàng thì ngoan ngoãn nằm trong ngực hắn, cả hai không nói một lời nào, cứ thế mà ôm nhau ngủ tới sáng.

Ánh sáng ban mai xuyên qua khe cửa chiếu rọi vào trong phòng.

Trên giường Dinh Hạo đang ôm chặt lấy Mạc Thánh Tuyết. Hắn thì vẫn còn ngủ rất say, trong khi thì người nào đó đã tỉnh giấc từ rất sớm.

Nàng từ khi tỉnh dậy đã bắt đầu quan sát Dinh Hạo

Nàng trước giờ đều đơn độc. Phụ hoàng dù thương yêu nàng, nhưng vẫn không cho nàng được cái cảm giác an toàn, mẫu phi qua đời từ rất sớm, tỷ tỷ lại coi nàng như cái gai trong mắt, còn Mạc Tư Doanh luôn đối xử tốt với nàng, nhưng nàng trước giờ đều không dám mơ tưởng đến hắn vì hắn là của nhị tỷ.

Nàng cũng không muốn trở thành gánh nặng cho bất kỳ ai, nhưng chuyện tối qua giúp Mạc Thánh Tuyết nhận ra một điều.

Nàng chỉ là một nữ nhi rất bình thường, cũng cần có một bờ vai nương tựa, đây là lần đầu tiên nàng muốn dựa vào một ai đó.

“Thiên Hàn! thiếp có thể tin tưởng chàng không” Mạc Thánh Tuyết càng dựa sát vào người hắn hơn, mùi hương của người hắn tạo cho nàng cảm giác an toàn

“Mạc nhi! đừng có quậy” Dinh Hạo mơ màng, còn tưởng Mạc Thánh Tuyết bên cạnh là Mạc nhi.

Mạc Thánh Tuyết toàn thân đông cứng, cổ họng có cái gì đó rất đắng, tim cũng hơi nhói đau, lại bất ngờ bị người khác đặt dưới thân.

Dinh Hạo lật người, đè Mạc Thánh Tuyết xuống giường, môi hắn chạm vào đôi môi mềm mại của nàng thì điên cuồng cắn mút, môi lưỡi hai người giao hoan một chỗ, tiếng nước bọt và tiếng va chạm của hai đầu lưỡi không ngừng phát.

Tay hắn thì đang luồn vào trong yếm mông, nhào nặn đôi tuyết lê của Mạc Thánh Tuyết, cảm giác mềm mại co giãn thật quá tốt, chỉ muốn nắm chặt trong lòng bàn tay, môi hắn dọc một đường dài xuống dưới, cắn lấy đỉnh hồng của nàng .

“ưm..m...” Mạc Thánh Tuyết bắt đầu rên rỉ.

Đầu lưỡi đang đảo xung quanh đỉnh hồng trước ngực của Mạc Thánh Tuyết bất ngờ dừng lại. Bàn tay đang sờ nắn bên ngực còn lại cũng đình chỉ động tác.

Toàn thân chấn động hoảng hốt, không phải vì tiếng rên rỉ của Mạc Thánh Tuyết không mê người, không kích tình mà là...

Đây không phải là tiếng của Mạc Nhi, nếu không phải là nàng thì người đang rên rỉ dưới thân hắn là ai.

“công chúa...sao lại là nàng.”

Dinh Hạo giựt mình, bật khỏi người Mạc Thánh Tuyết, rồi chỉnh y phục trên người. Câu hỏi vừa ra khỏi cửa miệng, hắn mới biết mình thật là ngu ngốc, những kí ức đêm qua lần lượt hiện ra.

“ta xin lỗi..tối qua..ta..” Dinh Hạo môi lưỡi lấp bắp nói năng lộn xộn, hắn không hiểu mình đang nói gì, cũng không hiểu tại sao lại xin lỗi.

Quan hệ của hai người họ không phải là phu thê sao, dù xảy ra quan hệ cũng rất đối bình thường. Nhưng hắn lại cảm thấy như mình vừa gây ra họa không bằng.

“Tại sao phải xin lỗi ta” Mạc Thánh Tuyết cũng ngồi dậy chỉnh sửa y phục trên người.

Nàng biết hắn tưởng lầm nàng là Mạc Nhi, còn nàng biết là giả nhưng vẫn ngu ngốc hòa theo, nếu có lỗi thì phải là nàng nói mới đúng, trong lòng lại nhói đau.

“chuyện tối qua..” Dinh Hạo vừa định giải thích gì đó, thì chợt nhớ đến.

“Mạc Nhi” Dinh Hạo bất ngờ lên tiếng

Dinh Hạo hần lập tức chạy ra khỏi phòng, gấp rút tông cửa vào căn phòng bên cạnh.

.....

Căn phòng bên cạnh hoàn toàn tĩnh lặng...

Trên giường gối chăn lộn xộn, lạnh tanh không còn chút hơi ấm, và người trên giường lại không hề thấy đâu.

“Mạc Nhi..!” Dinh Hạo hoảng loạn tìm khắp phòng, nhưng không thấy Mạc Nhi đâu.

Dinh Hạo hần chạy loạn, tìm kiếm khắp phủ tướng quốc nhưng vẫn không thấy bóng dáng Mạc Nhi. Trong lòng lại có dự cảm bất an.

“bộp..!!!”

“Á..!!”

Dinh Hạo và Nhan Song Song bất ngờ va vào nhau, Nhan Song Song xúu nữa té ngã, rất nhanh hần đã giữ lấy nàng.

“nàng có nhìn thấy Mạc Nhi không ” Dinh Hạo chặt lấy hai vai của Nhan Song Song.

“á..đau...ngươi mau buông tay ra” Nhan Song Song cố sức đẩy Dinh Hạo ra.

“ta không có ý...nhưng nàng có nhìn Mạc Nhi không” Dinh Hạo thả Nhan Song Song ra, giọng điệu cũng bình ổn hơn trước.

Nhan Song Song ngăn người nhìn hần, một người thì nước mắt lã chã, còn người thì hối hả tìm kiếm, thật ra giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì.

“có gặp, quận chúa nhờ ta giao cái này cho ngươi” Nhan Song Song lấy một phong thư từ trong tay áo ra đưa cho Dinh Hạo.

Dinh Hạo lập tức lấy giựt lấy bức thư..

“Thiên Hàn! thiếp không còn mặt mũi nào gặp chàng, Mạc Nhi không còn xứng đáng với chàng, chàng đừng bao giờ tìm ta ..vĩnh biệt”

Dinh Hạo tức giận vò nát lấy phong thư, chuyện gì đã xảy ra, có phải có sự hiểu lầm gì chẳng, tại sao nàng lại bỏ đi, Mạc Nhi.

“Vương gia..!”

Từ xa Vô Tình vội vã đi tới, vẻ mặt lo lắng ngay cả hành lễ với Dinh Hạo hần cũng quên mất

“Vương gia ! vương phi..”

Vô Tình vừa lên tiếng, thì Dinh Hạo lập tức chen ngang :

“Vô Tình ! ngươi lập tức cho người đi tìm quận chúa, dù lật tung cả Lăng Thiên quốc, cũng phải tìm cho ra quận chúa”

“ạ! vương gia” Vô Tình lên tiếng.

“sao còn chưa đi” Dinh Hạo tức giận nhìn Vô Tình, lạnh lùng quát tháo.

“Vương gia! vương phi xảy ra chuyện”

Trong phòng một đám người đang vây quanh lấy Mộ Dung Vân Tĩnh, người đứng kế ngồi đều đều nóng lòng.

“ngự y khi nào tới..” Lăng Thiên Phong nóng lòng đi tới đi lui, rồi quay sang nhìn tiểu thanh tử đang đứng ở cửa.

“vương gia! tối qua ở Linh Thiên tự xảy ra hỏa hoạn có rất nhiều người bị thương, tất cả ngự y và đại phu trong kinh thành đến đó, cho nên..” tiểu thanh tử lo lắng giải thích, nhưng vẫn chưa nói hết thì Lăng Thiên Phong đã tức giận quát tháo.

“chẳng lẽ thái y viện không còn ai..”

“Vương gia! Linh Thiên Tự cách đây khá xa, ngài cũng phải cho họ đi chứ...làm sao tới ngay được..” Tổng Lệ Tình khó chịu lên tiếng.

À chỉ mong sao Mộ Dung Vân Tĩnh nằm trên giường, sẽ không bao giờ tỉnh lại, nếu chuyện đó xảy ra nàng sẽ đến Linh Thiên tự đền ơn trả lại.

“ừm..m” Người nằm trên giường bất ngờ cử động.

“mọi người! tiểu thư tỉnh rồi...tiểu thư..” Xuân Trúc ngồi bên giường vui mừng hét lên.

“đã xảy ra chuyện gì” Mộ Dung Vân Tĩnh mệt mỏi ngồi dậy, nhưng bị Mộ Dung Kiệt cản lại.

“Tĩnh nhi! con đã hôn mê suốt cả đêm, có biết biết mọi người lo lắng lắm không” Mộ Dung Kiên lên tiếng

“nội tổ phụ, ngoại tổ phụ, phụ thân! Nữ nhi đã làm mọi người lo lắng” Mộ Dung Vân Tĩnh lần lượt nhìn những người trong phòng.

“tĩnh lại.. là tốt rồi, con còn mệt nằm xuống nghỉ ngơi đi” Đông Phương Bình mỉm cười lên tiếng.

“Phải đó, Tĩnh nhi con hãy nghỉ ngơi đi” Mộ Dung Kiên lên tiếng tiếp theo

“ngự y tới rồi” Tiểu lục tử người chưa tới mà tiếng đã vang vọng vào bên trong.

Bước vào là Tàn ngự y của thái y viện, bộ dáng già nua nhưng rất có phong phạm của bậc danh y.

“Tàn ngự y! người mau qua xem bệnh tình cho vương phi” Lăng Thiên Phong lập tức kéo Tân ngự y đẩy đến bên giường, chỉ đáng thương cho cái thân già của Tàn ngự y, chút nữa là té ngã

“dạ! lão thần sẽ bắt mạch cho vương phi, phiền mọi người tránh ra” Tân ngự vừa lên tiếng, vừa giơ tay gạt mọi người ra hai bên.

Nhìn bộ dáng vẻ nghiêm trọng của Tàn ngự y, khiến cho mọi người xung quanh lo lắng không yên. Lão đứng dậy thở dài nhìn mọi người.

“ngự y! vương phi bị bệnh gì, sao lại ngắt xỉu, còn nữa...” Lăng Thiên Phong cứ thế hỏi tới tấp khiến Tàn ngự y không kịp trả lời.

“vương phi vốn không có bệnh gì cả...” Tàn ngự y thở dài cắt ngang lời của Lăng Thiên Phong

“vậy tại sao lại ngắt xỉu...Tàn ngự y người đã xem kỹ chưa..” Lăng Thiên Phong nóng lòng lên tiếng

Tàn ngự y mỉm cười rất tươi nhìn Lăng Thiên Phong những người xung quanh.

“vương phi là...đang mang thai”

hết chương 32**

33. Chương 33: Mạc Nhi Biến Mất

Chương 33: Mạc Nhi biến mất

“vương phi là đang mang thai..”

Bên ngoài thì phẳng lặng như mặt hồ, trong phòng thì yên lặng không một tiếng động.

Tần ngự y vừa dứt lời, thì tất cả ánh mắt của mọi người trong phòng đều đặt cả trên người Mộ Dung Vân Tĩnh...

Mộ Dung Vân Tĩnh ngỡ ngàng đặt tay sờ lên bụng “một sinh mạng nhỏ đang lớn dần trong bụng nàng” rạo rức, lo lắng, nôn nóng.. đây là tâm trạng của những người sắp làm mẫu thân sao.

“Tần ngự y! người nói có thật không...” Mộ Dung Kiên là người lên tiếng đầu tiên.

“Thiên Tuế! người phải tin vào y thuật của lão thần ...” Tần ngự y thở dài nhìn Mộ Dung Kiên.

Lão làm đại phu cũng hơn hai mươi năm, nếu mạch hỉ đơn giản cũng bắt không ra, thì làm sao chữa bệnh cứu người.

“chúc mừng lão gia...chúc mừng lão gia, chuyện vui đến liên tiếp...” Trần quản gia vui mừng hơn hờ nhìn Đông Phương Bình.

“ha..ha...!! tin vui...tin vui...” Đông Phương Bình vui mừng rạng rỡ, quay sang nhìn Mộ Dung Vân Tĩnh cười tít cả mắt “..Tĩnh nhi! người phải nghĩ ngơi cho tốt vào..”

“Biểu tỹ! chúc mừng tỹ...” Tư Mã Phi Yến phấn khởi chạy đến trước giường của Mộ Dung Vân Tĩnh “...muội thật ngưỡng mộ tỹ ...”

“Tiểu thư! hoàng hậu mà biết người mang thai, chắc chắn sẽ rất vui mừng..” Xuân Trúc lên tiếng

Mọi người ai nấy đều rất phấn khởi, ngay cả Tống Lệ Tĩnh là người ghét Mộ Dung Vân Tĩnh nhất, cũng tỏ ra rất vui mừng, miệng cười không ngừng còn nguyên nhân vì sao ả vui mừng thì không cần nói ai cũng biết rõ.

“Ngũ muội chúc mừng..chúc mừng...đây đúng là một tin vui...đáng ăn mừng” Tống Lệ Tĩnh phẩy áo lười biếng đứng dậy, tới gần Mộ Dung Vân Tĩnh, khéo miệng nhếch lên, liếc nhìn Lăng Thiên Phong:

“Vương gia! ngũ muội đang mang thai, người không mừng thay cho ngũ đệ sao...”

Lăng Thiên Phong đứng ngẩn cả người, lòng rối như tơ “nàng mang thai...nàng mang thai...”, suy nghĩ đó cứ lớn vồn trong đầu hắn, dù đã chuẩn bị tâm lý trước nhưng nhất thời hắn vẫn không thể nào tiếp nhận được.

“ta... ta đương nhiên là vui...” Lăng Thiên Phong gượng cười nhìn Mộ Dung Vân Tĩnh, sắc mặt hắn lúc này còn khó coi hơn khi khóc, những lời thốt ra cứ nghẹn lại:

“ngũ muội! huynh...chúc mừng muội”

“nô tài phải đi báo chuyện vui này cho vương gia....” Tiểu lục tử lời nói còn nhanh hơn hành động, chưa dứt lời thì hắn đã vọt ra tới cửa, còn va vào một bức tường “thật”.

Tiểu lục ngẩn đầu lên nhìn người trước mặt, bất ngờ lên tiếng: “vương gia...”

Hắn Dinh Hạo sống qua hai kiếp người lần đầu tiên được làm cha “hắn sắp được làm cha, hắn sắp được làm cha...” sắc mặt từ sững sốt, kinh ngạc, vui mừng..vô số biểu cảm hiện lên trên mặt hắn.

“Thiên Hàn! người đã đi đâu...Tĩnh nhi hôn mê suốt đêm, người làm phu quân kiểu gì vậy..” Mộ Dung Kiên vừa nhìn thấy người đứng ngoài cửa không đợi hắn bước vào, đã lên tiếng trách cứ.

“ta..” Dinh Hạo ánh mắt lại vẫn luôn đặt trên bụng của Mộ Dung Vân Tĩnh, vừa lên tiếng thì..

“vương gia! đã có tin tức của quận chúa Mạc Nhi...” Vô Tình từ phía sau chạy đến, hối hả lên tiếng.

“Mạc Nhi..” Dinh Hạo hắn giựt mình xoay người lại nhìn Vô Tình

“nàng hiện giờ đang ở đâu...” Dinh Hạo nôn nóng bước tới gần Vô Tình.

“Phủ Tề vương...”

Không khí trầm mặc yên lặng, Lăng Thiên Lạc sắc mặt còn đen hơn than, La Thanh thì rục rè khúm núm đứng hầu bên cạnh.

Đại sảnh- Tề vương phủ không ai dám mở miệng

“vương gia! thuộc hạ nghĩ sớm muộn gì hoàng thượng cũng triệu người vào cung...” La Thanh bên cạnh lên tiếng

“khốn kiếp...” Lăng Thiên Lạc tức giận vò nát sấp giấy trên bàn, sau đó ném hết tất cả xuống đất: “..chuyện này là do ai làm...”

Hắc y nhân im lặng, nhìn Lăng Thiên Lạc, lo sợ lên tiếng: “... vẫn chưa điều tra ra ,nhưng nếu hắc y nhân dám ra tay lần nữa, người của thuộc hạ , chắc chắn sẽ bắt được hắc..”

“nếu hắc y nhân không xuất hiện, có phải phải cả đời này các người cũng không tìm ra hắc...” Lăng Thiên Lạc tức giận nhìn hắc y nhân.

Từ ngoài cửa một tên nô tài chạy vào..

“tham kiến vương gia... ”

“người đâu...” Lăng Thiên Lạc lạnh lùng lên tiếng

“người... không bắt được...” Tên nô tài lo sợ cúi đầu.

“Ầmm...!!!!”

“không bắt được...”

Lăng Thiên Lạc đập bàn đứng dậy, ánh mắt như gươm đặt trên hắc y nhân. “.. vậy còn giữ lại các người làm gì...”

Hắc y nhân nhìn tên hắc y nhân màu quang lạnh lùng nhếch lên, hắc y nhân lập tức đoán ra ý hắc, bước lại gần tên nô tài.

“rẹt..ttt..”

Một thanh kiếm sắt bén sáng bóng được rút ra khỏi vỏ, hướng đến tên nô tài trước mặt.

“vương gia! xin tha mạng...xin tha mạng...” Tên nô tài liên tục đập đầu xuống đầu, lớn tiếng cầu xin.

“người nô tài đã bắt được, nhưng giữa chừng lại xuất hiện hai tên thiếu niên phá hư chuyện, người cũng bị họ dẫn đi...” “ Tên nô tài hoảng sợ nhìn tên hắc y nhân và lưỡi kiếm sắc bén đang tới gần.

Hắc y nhân đập đầu liên tục, trán cũng đã trầy xước máu cũng đã đổ, nhưng vẫn không làm cho Lăng Thiên Lạc cảm động, vẫn đôi mắt lạnh lùng, thái độ bàng quang vô cảm.

“Vương gia! nô tài nhất định sẽ bắt được họ xin người cho nô tài thêm một cơ hội...chắc chắn sẽ bắt được người” hắc y nhân liên tục cầu xin, còn không ngừng lùi ra sau, cho tới khi không lùi được nữa thì..

“A...aa..á...!!”

Tiếng kêu thảm thiết của tên nô tài vừa dứt, cũng là lúc lưỡi kiếm của hắc y nhân rút ra khỏi người hắc, mùi máu tanh hôi phảng phất khắp đại sảnh, trên sàn máu đỏ tươi chảy khắp nơi.

“Nô tài nghĩ có lẽ do Đường Ân, hắc y nhân còn đang điều tra tin tức của Trần Khải, chắc chắn chuyện này ít nhiều cũng liên quan đến hắc...” La Thanh bắt ngờ lên tiếng

“Đường Ân...” Lăng Thiên Lạc lầm bầm trong miệng, ánh mắt nhìn xa xăm, bỗng nhiên...

“Keng.. Keng...!!”

“Bịch..ch...!!!”

“Ầm..mm!!”

Hàng loạt những âm thanh ồn ào, hỗn loạn từ bên ngoài không ngừng lọt vào, khiến cho Lăng Thiên Lạc và La Thanh bực bội khó chịu, không thể yên tĩnh bàn tiếp.

“sảy ra chuyện gì..” La Thanh nhăn nhó nhìn ra cửa, quát tháo hai tên hậu vệ bên ngoài, nhưng không thấy ai hồi âm, hắn bực bội định bước ra ngoài xem, thì...

“Bịch..bịch....bịch...!!”

Một đám hậu vệ bị đá bay vào bên trong, bộ dáng thê thảm nằm lê lết trước mặt của Lăng Thiên Lạc, kẻ ôm chân, người thì ôm bụng còn kêu đau không ngừng.

Lăng Thiên Lạc kinh ngạc đứng dậy nhìn người đang đi vào.

Lam y nữ tử xinh đẹp diễm lệ, tóc đen tung bay, tay cầm dây trường tiên, xung quanh nàng toát lên một nguồn sát khí cuồng dã muốn giết người, đặc biệt đối với Lăng Thiên Lạc cái nhìn đó còn đáng sợ hơn rất nhiều.

“Mạc Nhi...!” Lăng Thiên Lạc ngơ ngác nhìn nữ Mạc Nhi, hai chân vô thức đang bước tới gần nàng, nhưng...

“Ầm...m”

Bụi bay khắp nơi, tấm băng treo phía trên đầu của Lăng Thiên Lạc, bị dây trường tiên của Mạc Nhi đánh vào, gãy đôi rớt ngay dưới chân hắn tạo thành giới tuyến ngăn cách giữa hắn và Mạc Nhi.

“Lăng Thiên Lạc! tên tiểu nhân bỉ ổi, hôm nay ta sẽ không tha cho ngươi..” Mạc Nhi dứt lời, liền phóng dây trường tiên về phía Lăng Thiên Lạc.

Lăng Thiên Lạc trực tiếp nắm lấy dây trường tiên của Mạc Nhi giữ chặt trong tay, tức giận nhìn nàng : “Mạc Nhi! nàng nói ai tiểu nhân bỉ ổi..”

Nếu hắn tiểu nhân thì tối qua đã không giao nàng lại cho Lăng Thiên Hàn, nếu hắn bỉ ổi thì sẽ mặc kệ nàng xem hắn là “nó” mà cường bạo chiếm đoạt nàng.

Chứ không phải lo sợ nàng bị tình dục bộc phát đến chết, mà đứng chờ như một tên ngốc đợi “nó” tới, rồi nhìn hai người ân ái hoan lạc trên giường. Lần đầu tiên trong đời hắn làm được một việc tốt, lại bị nàng xem như tiểu nhân bỉ ổi.

“Lăng Thiên Lạc ... tên khốn kiếp...” Mạc Nhi tức giận quát tháo, giựt dây trường tiên ra khỏi tay hắn.

Mạc Nhi không phải là nữ nhân vô lý gây sự, hắn tự hỏi chuyện tối hắn làm với Mạc Nhi, cũng xem là một chuyện mà bọn người tự xưng “chính nhân quân tử” thường làm, lý nào nàng lại tức giận, chẳng lẽ có hiểu lầm gì chẳng.

“Mạc Nhi ! bọn vương đã làm gì khiến nàng phải tức giận, tối qua không ta đã...”

“câm miệng! không được nhắc đến chuyện tối qua, đó là nỗi ô nhục lớn nhất trong đời của Mạc Nhi này...” Nàng tức giận cắt ngang lời của Lăng Thiên Lạc.

Sự trong sạch của nàng đã bị hủy hoại trong tay hắn, làm sao nàng còn mặt mũi nhìn mặt Thiên Hàn, trong lúc mơ màng nàng của tưởng hắn là chàng, nhớ đến phút giây ân ái của hắn và nàng tối qua, khiến nàng muốn buồn nôn.

“nàng nói cái gì...” Lăng Thiên Lạc càng nhăn nhó nhìn nàng

Chuyện hắn “đùa bỡn” trên thân thể nàng tối qua là ô nhục ư.., nhưng cuối cùng hắn đã không đụng tới nàng, đáng lý ra nàng phải biết ơn hắn đã làm vậy, tại sao lại có bộ dạng như hùm như hổ trước mặt hắn..

“không hiểu...” Mạc Nhi khóe miệng nhếch lên, lạnh lùng nhìn hắn “..người cường bạo ta, khiến ta không còn mặt mũi nhìn mặt Thiên Hàn, sự trong sạch của ta bị người hủy hoại...”

“Ta cường bạo nàng...” Lăng Thiên Lạc càng thêm khó hiểu, tối qua hắn chưa hề chạm qua nàng, sao nói hắn cường bạo nàng, người cùng nàng triền miên là “nó”, nhưng tại sao nàng tức giận, trừ phi....

“Mạc Nhi nàng nói...người cùng nàng ân ái trên giường tối qua là bọn vương...” Lăng Thiên Lạc nghi hoặc lên tiếng.

“khốn kiếp! ngoài người ra trên đời này làm gì còn kẻ nào hạ lưu đê tiện...” Mạc Nhi tức giận nghiêng răng nhìn Lăng Thiên Lạc.

“ha...ha...aa!!!” Lăng Thiên Lạc mỉm cười nhìn Mạc Nhi “thì ra là vậy”, hắn không hiểu tại sao “nó” không nói cho nàng biết, hắn cũng không quan tâm, sự oán giận trong lòng hắn như nham thạch đang bùng nổ.

“ta hạ lưu, ta đê tiện...nhưng lúc nàng nằm dưới thân ta rên rỉ thì gọi là gì...lãng lơ dâm dăng ..” Lăng Thiên Lạc tức giận phản bác lời Mạc Nhi, nói ra những lời này hắn cũng không vui vẻ gì, nhớ tới Mạc Nhi kiều diễm rên rỉ dưới thân Lăng Thiên Hàn khiến hắn tức điên.

“Người...!!” Mạc Nhi tức giận ném dây trường tiên về phía hắn, nhanh như một con rắn dây trường liền quấn quanh cổ của Lăng Thiên Lạc xiết chặt.

Đúng vậy nàng quá vô sỉ, trong đêm tối tăm đó nàng tại sao lại có cảm giác tên bỉ ổi này là Thiên Hàn, còn không ngừng rên rỉ cầu hoan, mặc dù trúng được tình, nhưng việc nàng rên rỉ dưới thân tên nam nhân khác không phải Thiên Hàn là sự thật, đây này là nguyên nhân làm nàng không dám đối diện với chàng.

“Ư...ư...m” Lăng Thiên Lạc đang vật vã với dây trường tiên trên cổ hắn, khiến hắn không tài nào thở nổi, thì..

“vương gia! Hạo vương mang rất nhiều người tới.” Một tên nô tài từ bên ngoài chạy vào, vẻ mặt hoảng hốt..lời nói tới cửa miệng, khựng lại khi nhìn thấy tình cảnh trước mặt hắn.

“Thiên Hàn..!!” Mạc Nhi sững sốt lên tiếng, tay nắm chặt dây trường tiên cũng nói lỏng ra.

“Ặc..Ặc...” Lăng Thiên Lạc nhanh chóng thoát khỏi dây trường tiên, sắc mặt đỏ bừng, miệng thở gấp “..hắn...hắn..tới có chuyện gì...”

“Nô tài không biết, nhưng Hạo vương đang rất tức giận, còn dẫn theo rất nhiều hộ vệ, gặp người là đánh đó...” tên nô tài vẻ mặt hoảng hốt, nói năng gấp gáp.

Nàng không thể gặp mặt Thiên Hàn lúc này, càng không biết làm sao để đối diện cùng chàng, tất cả cũng là do tên tiểu nhân Lăng Thiên Lạc mà ra...

“Lăng Thiên Lạc! chuyện giữa ta và người vẫn chưa giải quyết xong, người hãy chờ đó...”

Mạc Nhi thu trường tiên lại, rồi xoay người bỏ đi, không để lại chút dấu vết, tất cả đều diễn ra trước khi Dinh Hạo xuất hiện.

“Bộp..pp!! bộp..pp!!!”

Tiếng bước chân ngày càng dồn dập, nghe ra cũng đủ biết có cả một đoàn người đang đi vào...

“Ngũ đệ! mang theo cả một đám người đến đây...là có ý gì..” Lăng Thiên Lạc liếc nhìn Dinh Hạo đang đứng trước cửa và đám người đứng phía sau

“ý gì...huynh phải rõ hơn đệ..” Dinh Hạo bước vào, lạnh lùng nhìn Lăng Thiên Lạc, mắt nhìn xung quanh “...Mạc Nhi đâu..”

“thật nực cười, đệ tìm thê tử lại tìm đến tận Tề vương phủ...” Lăng Thiên Lạc mỉm cười châm chọc.

Dinh Hạo khéo miệng nhếch lên liếc nhìn Lăng Thiên Lạc. Chuyện tối qua chắc chắn có liên quan đến “tên này”, nếu không Mạc Nhi đã không tỉnh dậy vội đi tìm người tính sổ.

“ta hỏi huynh Mạc Nhi đâu...” Dinh Hạo vẫn lạnh lùng như trước.

Lăng Thiên Lạc bắt ngờ giựt mình, hắn chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ này trước đây của “Lăng Thiên Hàn” uy phong, khí tức bức người này còn đáng sợ hơn cả hắn. Nhưng hắn không cho phép mình thua thiệt hơn người.

“đi rồi...nếu bây giờ đệ đuổi theo may ra còn kịp..” Lăng Thiên Lạc giọng điệu ngông cuồng tự đại

“Nếu Mạc Nhi xảy ra chuyện, ta tuyệt đối sẽ không tha cho huynh...” Dinh Hạo lạnh lùng nhìn Lăng Thiên Lạc.

Dinh Hạo xoay người đuổi theo Mạc Nhi, tới cửa thì gặp một đám nô tài y phục nội quan đang tới gần, dẫn đầu là lão thái giám già nua quen thuộc Quế công công.

“may quá...Hạo vương cũng có mặt ở đây.” Quế công công cúi người hành lễ, vẻ mặt hớn hở.

“Quế công công! Có chuyện gì...” Lăng Thiên Lạc trong lòng bất an, lo lắng nhìn Quế công công.

“Hoàng thượng có khẩu dụ mời, hai vị vương gia vào cung...” Quế công công lên tiếng.

“Quế công công! Phụ hoàng có nói... vì sao triệu ta vào cung...” Lăng Thiên Lạc lên tiếng

“lão nô cũng không rõ, kiệu bên ngoài đã chuẩn bị xong, hai vị vương gia..mời”

Đại điện- Lăng Thiên quốc.

Bầu không khí căng thẳng trầm trọng, xung quanh không ai dám lên tiếng. Dưới đại điện Lăng Thiên Lạc và Dinh Hạo vẫn còn đang quỳ, hai bên trái phải là Lăng Thiên Kỳ, Thiên Phong, Thiên Bảo, Thiên Từ đứng yên bất động.

“Rầm..!!!”

Một đống giấy tinh khôi bay tán loạn rơi giữa đại điện, rớt xuống trước mặt hai người đang quỳ bên dưới.

“Thiên Lạc! ngươi giải thích sao với trẫm...” Lăng Thiên Thần tức giận quát tháo, vang vọng khắp kim loan điện.

Dinh Hạo cúi người nhặt mảnh giấy trước mặt lên xem, hai mắt liền trở nên sáng rực...

“Phụ hoàng! Đường Hoành Liễu là phản thần, chứng có xác thực, không còn gì phải nghi ngờ, người không nên tin vào những lời bịa đặt bên trong ...” Lăng Thiên Lạc nhanh chóng lên tiếng giải thích, nhưng lại có vẻ sợ không đủ loạn, nên cố châm dầu vào lửa.

“đại hoàng huynh! Không có lửa sao lại có khói..” Lăng Thiên Bảo mỉm cười lên tiếng.

“ý đệ..là nghi ngờ ta..” Lăng Thiên Lạc trừng mắt lạnh nhìn Lăng Thiên Bảo.

“đại hoàng huynh! Lục ca không có ý đó...” Lăng Thiên Từ rồi mỉm cười nhìn Lăng Thiên Lạc “...nhưng nếu huynh không làm thì sợ gì người khác nói...

“đệ..” Lăng Thiên Lạc trừng mắt nhìn Lăng Thiên Từ

“câm miệng hết...” Lăng Thiên Thần tức giận nhìn từng người một dưới đại điện.

“Thiên Lạc! việc của Đường Hoành Liễu thật sự không liên quan đến ngươi..”Lăng Thiên Thần thâm sâu khó đoán, giọng điệu ngờ vực.

Trước giờ Lăng Thiên quốc chưa bao giờ đánh thua trận nào, nhưng năm đó binh sĩ tử thương vô số, thầy chết thành núi, máu chảy thành sông, Đường Hoành Liễu thân làm tướng quân phải chịu trách nhiệm, nhưng hắn lại kháng chỉ không hồi kinh còn đào tẩu.

“trẫm cho người điều tra lại vụ án của Đường Hoành Liễu, ngươi nghĩ sao...” Lăng Thiên Thần ánh mắt dò xét luôn đặt trên người Lăng Thiên Lạc, một cử chỉ nhỏ của hắn cũng không qua được mắt Lăng Thiên Thần.

“Đường Hoành Liễu là người có tội, cầu xin phụ hoàng trả lại sự trong sạch cho nhi thần..” Lăng Thiên Lạc hắn có thể nói sao chứ, nếu hắn nói không chắc chắn họ sẽ nghi ngờ hắn có tật giật mình.

“vậy được..Thiên Kỳ trẫm giao việc này cho ngươi...” Lăng Thiên Thần quay sang nhìn Lăng Thiên Kỳ, giọng điệu uy nghiêm dứt khoát...

“Nhi thần lãnh chỉ..” Lăng Thiên Kỳ bước ra giữa đại điện.

“được rồi ...các người có thể lui ra...” Lăng Thiên Thần bộ dáng mệt mỏi, lười biếng lên tiếng.

“chúng Nhi thần cáo lui...” cả đám người đồng thanh lên tiếng...

“Thiên Hàn! hoàng thái hậu và hoàng hậu muốn gặp ngươi, trước khi xuất cung, ghé qua Ninh Thọ một chuyến..”Lăng Thiên Thần lạnh lùng xoay người bỏ đi..

Từ đầu đến cuối không đã động gì tới hắn, thì ra người triệu hắn vào cung là hai người kia, chắc chắn là vì chuyện của Tinh nhi, nhưng phụ hoàng có cần dùng thái độ này với hắn không...giống như hắn giành mất nữ nhân của người không bằng.

Ánh chiều tà xuất hiện đỏ rực cả chân trời.

Hạo vương phủ

“Thiên Hàn! đệ tin vào lời của họ” Lăng Thiên Kỳ quay sang nhìn Dinh Hạo, nghi ngờ lên tiếng.

“đệ tin” Dinh Hạo khéo miệng nhếch lên, giọng điệu quả quyết.

“Lão thiên tuế! Người cũng tin vào lời của họ” Lăng Thiên Kỳ tiếp tục quay sang nhìn Mộ Dung Kiên.

“Huê vương! lão phu nhân ở chỗ chúng ta, Trần Khải sớm muộn gì cũng sẽ hiện thân, khi đó người sẽ biết, lời ta nói có thật không” Đường Vô Thường lên tiếng.

“đúng đó! Điều quan trọng là giữ an toàn cho lão phu nhân, nghĩa mẫu của Trần Khải” Đường Ân lên tiếng

“nhưng lần này, các ngươi hành sự quá lỗ mãng” Mộ Dung Kiên bắt ngờ quát tháo

“lão thiên tuế! người nói gì chúng tôi không hiểu” hai huynh đệ họ ngơ ngác nhìn nhau.

“ngươi xem đi” Mộ Dung Kiên thở dài, đưa sấp giấy cho hai người họ

“Đường Ân! là đệ làm” Đường Vô Thường quay sang trừng mắt nhìn Đường Ân, vẻ mặt tức giận.

“đại ca! mấy lần trước là đệ làm, nhưng lần này không phải đệ, huynh phải tin đệ” Đường Ân cũng rất bất ngờ, có vẻ lại bất trước cách làm của hắn.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Đường Ân, ngoài họ ra thì trên đời này, còn ai có thù oán với Tề vương, lại hiểu rõ về vụ án năm xưa.

“không phải đệ làm...thật không” Đường Vô Thường ngờ vực nhìn Đường Ân

“không phải đệ, thật đó ” Đường Ân giống như có miệng mà không thể nói vậy, hắn nhăn nhó quay sang nhìn Dinh Hạo và Mộ Dung Kiên

“mọi người phải tin ta”

“ai đó” Đường Vô Thường bắt ngờ lên tiếng

Một cây thủy thủ từ tay hắn phóng ra, xuyên thẳng qua cửa.

“á...á...” Người bên ngoài giật mình hét lên.

Đường Vô Thường lập tức tông cửa, kéo bóng đen đang lấp ló bên ngoài vào. Cảm giác mềm mại và hương thơm quen thuộc mà hắn mơ tưởng hàng đêm, hắn có mơ chẳng nhưng cảm giác rất thật.

“là nàng..”

Nhan Song Song trao đảo ngả vào lòng Đường Vô Thường, hai người dính sát vào nhau, nàng ngẩng đầu lên nhìn dung nhan tuấn mĩ trước mặt, bất gặp ánh mắt nóng rực của hắn đang nhìn nàng. Hai người vẫn giữ nguyên một tư thế, bốn mắt nhìn nhau.

Dinh Hạo tay xiết chặt đặt trên bàn, trong lòng có chút ghen tức, chỉ muốn chạy tới kéo Nhan Song Song ra, nhưng tâm nàng không đặt trên người hắn, giữ được người nàng có ích gì, hắn phải buông tay.

“ực...ực...” Đường Ân giả vờ ho vài tiếng.

“nàng không sao chứ” Đường Vô Thường đỏ mặt đẩy Nhan Song Song ra.

“ta không sao” Nhan Song Song mỉm cười nhìn Đường Vô Thường

Nàng cảm thấy hần thật đáng yêu, một đại hiệp hành chỉ vì một chút chuyện nhỏ cũng đỏ mặt, khác xa tên hạo vương chết bầm, kia làm toàn chuyện vô lại không biết xấu hổ.

Nhan Song Song quay sang nhìn Dinh Hạo, bửu môi nhìn hần.

“ngũ đệ! huynh về trước, còn chuyện đó....ta sẽ hỏi lại nhạc phụ đại nhân” Lăng Thiên Kỳ bật người đứng dậy, nhưng vừa đi được vài bước thì từ trên người hần rớt ra một mảnh giấy.

Nhan Song Song khinh ngạc nhặt thứ dưới chân nàng lên xem, Lăng Thiên Kỳ bước tới giật lấy mảnh giấy.

“cái đó...trông thật quen” Nhan Song Song bắt ngờ lên tiếng

Tất cả ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Nhan Song Song.

“Song nhi! nàng nhìn thấy cái này ở đâu” Dinh Hạo gấp rút bước lại gần.

Con dấu được vẽ trên tờ giấy này, là thứ hần sao chép từ quyển sổ Song Song trộm được từ binh bộ, chỉ đáng tiếc trên đó chỉ có duy nhất một ký tự, cũng không phải là chữ, nên không thể điều tra được gì.

“trong thư phòng của phụ thân”

Ánh trăng lên cao

Nam viện

Dinh Hạo và Mộ Dung Vân Tịnh đang ngồi chơi cờ trong thư phòng, xung quanh là Tú nương được lệnh của Hoàng thái hậu đến chăm sóc cho Mộ Dung Vân Tịnh, và Xuân Trúc nha đầu thân cận, đang ngủ gục trên bàn.

“Vương gia! chàng có tâm sự” Mộ Dung Vân Tịnh đặt quân cờ xuống bàn, lên tiếng.

Dinh Hạo vẫn im lặng không nói gì tiếp tục đánh cờ.

“vì chuyện của quận chúa hay là chuyện của Đường gia” Mộ Dung Vân Tịnh tiếp tục hỏi

“cả hai...” Dinh Hạo mỉm cười nhìn nàng, Tịnh nhi càng ngày càng hiểu ý hần.

“người vẫn chưa có tin tức của quận chúa” Mộ Dung Vân Tịnh lên tiếng.

“Ta thật không biết Mạc nhi đã đi đâu” Dinh Hạo thờ dãi, Đông Lộ hần cũng đã cho người tìm kiếm nhưng không có tin tức, thật ra nàng đã đi đâu.

“có thể quận chúa sẽ đi tìm sư phụ chàng”

“sư phụ ta...” Dinh Hạo kinh ngạc nhìn Mộ Dung Vân Tịnh.

Tại sao hần không nghĩ ra, Mạc Nhi lo lắng cho tiểu đệ như vậy, chắc chắn là đi tìm sư phụ để xin thuốc giải cho tiểu đệ, hần thật quá ngu ngốc.

“Tịnh Nhi! nàng thật thông minh” hần vui mừng lên tiếng, rồi chòm người qua hôn lên trán Mộ Dung Vân Tịnh.

Kết quả...

Cả hai người bất động như tượng, đôi môi của hần vẫn còn đặt trên trán của Mộ Dung Vân Tịnh, hai tay thì đặt trên vai của Mộ Dung Vân Tịnh, gần đến mức cả hai có thể nghe rõ cả nhịp tim của đối phương.

Tuy hần và nàng là phu thê, nhi tử giữa họ cũng sắp có, nhưng những cử chỉ thân mật vẫn không có nhiều, nên có chút gượng gạo không quen.

Một trận gió mạnh thổi qua khiến cho Tú Nương và Xuân Trúc rùn mình tỉnh giấc nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, mỉm cười len lén rời đi.

“ào ào...!!!!”

“âm...âm...!!”

Bất ngờ bên ngoài nổi giông bão, mưa to gió lớn sấm sét liên hồi...

Dinh Hạo cũng bị tiếng sét làm cho giật mình lùi ra xa..

“vương gia! trời đang mưa, hay tối nay chàng ngủ lại ở Nam viện” Mộ Dung Vân Tịnh cảm thấy từ khi nàng mang thai có phải tính tình đã thay đổi, dễ dàng đỏ mặt.

.....

Trong phòng chỉ còn ánh nến mờ ảo, mọi thứ càng trở nên lung linh huyền ảo.

Trên giường một mảng yên lặng, hai người nằm trên cùng một chiếc giường đắp chung một tấm chăn, nhưng lại xoay lưng về phía đối phương, không ai mở miệng nói lời nào.

Mộ Dung Vân Tịnh bỗng nhiên co mình lại, nép mình vào trong chăn.

“nàng lạnh” Dinh Hạo ôn nhu lên tiếng

Tay hắn lập tức luồn vào trong chăn bông, kéo Mộ Dung Vân Tịnh về phía hắn. Đặt nàng gối đầu lên tay hắn, tay còn lại ôm chặt lấy cơ thể mềm mại của nàng.

Cảm giác như hai người họ là một cặp tình nhân ân ái, nhưng nàng và hắn hiểu rõ họ cũng chưa đến mức ấy, chỉ là xuất hiện của đứa trẻ, đã rút ngắn dần khoảng cách giữa hai người họ.

Lưng nàng có thể cảm nhận được hơi ấm từ lồng ngực của hắn truyền sang, dựa vào khiến nàng có một cảm giác thật an toàn, thư thái, nhưng...

“Ta chỉ muốn sờ vào bụng nàng”

Sắc mặt của Mộ Dung Vân Tịnh không vì câu nói này của Dinh Hạo đỏ đi chút nào, mà càng đỏ bừng hơn, thật đáng xấu hổ.

“thật lạ... ” Dinh Hạo ôn nhu lên tiếng, hơi thở của hắn phả vào cổ nàng.

“lạ...lạ ở chỗ nào” Mộ Dung Vân Tịnh xoay người lại, ngẩng đầu nhìn hắn.

“sao vẫn nhỏ như vậy” Dinh Hạo bàn tay vẫn sờ soạn trên người Mạc Nhi, nhưng..

“mới có...” Mộ Dung Vân Tịnh mỉm cười lên tiếng, nhưng nụ cười cũng dần tắt hẳn, thay vào là sự xấu hổ, nàng cúi mặt xuống “mới có hai tháng..”

Mộ Dung Vân Tịnh vì bất ngờ xoay người lại, khiến cho bàn tay Dinh Hạo bất ngờ tuột dọc xuống dưới.

Nhìn vẻ mặt đỏ ửng của nàng, khiến si ngốc, quả thật Mộ Dung Vân Tịnh là nữ nhân đẹp nhất hắn từng gặp, đặc biệt đáng yêu thẹn thùng càng mê người, so với sự nghiêm nghị của nàng thì càng say lòng người.

Đặt hắn kéo cằm nhỏ nhắn của Mộ Dung Vân Tịnh, hắn muốn nhìn thấy vẻ đẹp của nàng lúc này, hắn như một tên si tình ngốc nghếch.

“Tịnh nhi! nàng thật đẹp...”

Môi hắn lập tức áp đảo hai cánh môi mềm mại của Mộ Dung Vân Tịnh, từ từ thưởng thức hương vị ngọt ngào từ cánh môi anh đào mê người, lưỡi hắn liếm nhẹ cánh môi trên rồi đến môi dưới, sau đó đem quân thân tốc tham lam tiến sâu vào trong, mút lấy lưỡi nàng. Như một con dã thú đói khát tham ăn, cắn chặt môi nàng không buông.

Hắn phát điên vì bộ dáng này của

Sau bức màn lụa, hai thân ảnh đang quấn chặt lấy nhau, triền miên ân ái.

Sáng hôm sau..

Bầu trời vẫn còn âm u, hơi lạnh còn phảng phất đâu đây, đường sá khá lầy lội do trận mưa đêm qua...

Trong màn sương mờ ảo bóng dáng một đoàn người ngựa đang xuất hiện...

“cộp...!! cộp...!!!”

“quận chúa! Chúng ta có nên đi tiếp...” tên hắc y nhân phía sau Mạc Nhi lên tiếng.

Mạc Nhi thẳng cương, dừng lại giơ tay lên ra hiệu “..dừng lại..” sau đó quay lưng lại nhìn hắc y nhân “người lên trước dò đường...”

“dạ! quận chúa...”

“zá..á..á!!!” hắc y nhân lập tức thúc ngựa, phóng về phía trước.

“quận chúa ! người nhìn xem...” một y nhân khác lên tiếng..

Tất cả mọi người đều hướng mắt nhìn theo hướng hắc y nhân vừa nói, toàn thân họ ớn lạnh không khỏi rùng mình, cái lạnh truyền từ đầu đến chân nhưng không phải vì cơn gió vừa rồi mà là cảnh tượng phía trước.

Cơn gió như một trận cuồng phong, đánh tan lớp sương mù trước mặt, mọi thứ đều trở nên rõ ràng ...

Trước mặt họ vô số bia mộ không tên, nối đuôi nhau xếp hàng dài có ít nhất trên một trăm bia mộ vô danh, hương khói thoang thoảng cô quạnh tà mị. Còn có...

Một nam tử trung niên đang ngồi lau dọn, từng bia mộ.

“đại thúc! Cho hỏi đây là đâu...” Mạc Nhi nhảy khỏi ngựa, tiến gần đến nam tử trung niên kia...

“đại thúc..!!”

Người kia vẫn trầm mặt không trả lời, vẫn cúi đầu lau dọn, ngay cả một cái nhích người, hắc y nhân cũng không thêm làm.

“người...” Đám hắc y nhân theo sau Mạc Nhi cảm thấy họ bị xem thường, nên một người trong số họ đã bước ra.

Hắn nắm chặt tay của nam tử trung niên kéo gã đứng dậy, nhưng...

Thần sắc của nam tử trung niên lúc này, khiến hắc y nhân trùn tay, không nói được lời nào.

Người này chỉ mới ngoài hai mươi, nhưng dáng vẻ phờ phạc, ánh mắt tan thương, đặc biệt bị cụt mất một tay. Bàn tay cụt của nam tử trung niên đang được hắc y nhân kéo lên cao, cũng dần buông thả.

Người nam tử kia vẫn lạnh lùng vô cảm, xem trước mặt chưa hề xảy ra chuyện gì, coi đám người của Mạc Nhi là vô hình, cúi người tiếp tục công việc.

“cộp...!!cộp...!!!”

“quận chúa! Nô tài đã tìm được đường ra...” Tên hắc y nhân khi nãy từ xa phi ngựa trở về.

Mạc Nhi bất ngờ xoay người lại, rồi phi thân lên lưng ngựa, trước khi đi còn khó hiểu nhìn nam tử trung niên.

“lên đường...”

“cộp...!!cộp...!!!”

“cộp...!!cộp...!!!”

Khi đám người của Mạc Nhi rời khỏi, thì có một mỹ nữ tử xuất hiện, dáng vẻ lả lướt...

“đại ca! đám người vừa rồi là ai...” mỹ nữ nhìn theo bóng đoàn người đang khuất dần,

“người qua đường, muội không cần quan tâm” thái độ của nam tử khi nhìn muội muội thì hoàn toàn khác biệt, ôn nhu hơn..

“thứ huynh nhờ muội đã mua xong...” nam tử trung niên lên tiếng.

“xong rồi..xong rồi..không hiểu nổi huynh mua nhiều giấy mực như vậy để làm gì, muội cũng đâu thấy huynh dùng chúng...” mỹ nữ nhân nó nhìn đại huynh.

Nam tử trung niên mỉm cười nhìn muội muội:

“về thôi..!”

“đại ca! huynh cần nhiều giấy như vậy làm gì...”

“đại ca...!! sao không trả lời muội..”

*****hết chương 33*****

34. Chương 34: Thiên Hạ Đệ Nhất Trang

Chương 34: Thiên Hạ đệ nhất trang

Giang hồ những năm trở lại đây sóng yên biển lặng, hai bên chính tà chung sống hòa thuận, cũng không có tin tức chấn động gì xuất hiện trên giang hồ. Mặc dù có hơi buồn chán, nhưng mọi người cũng đã dần quen.

Chỉ là mấy ngày gần đây trên giang hồ có chút thay đổi nhỏ, một truyền mười, mười truyền trăm, tin tức không ngừng lan rộng, cũng không rõ chuyện gì đang diễn ra, nhưng giang hồ lại bắt đầu nổi phong ba bão táp.

“nhanh lên...!!”

“nếu không sẽ không kịp...!!”

Cách trấn Tri An một trăm dặm người người náo nức. Tất cả khách điểm trong trấn đều không còn phòng trống, người ra kẻ vào tấp nập.

Hào kiệt khắp bốn phương Đông Tây Nam Bắc, người trong hai giới hắc bạch lưỡng đạo đều hội tụ cả về đây....

Trấn Tri An

Một hán tử mặc hoàng bào, tay cầm trường kiếm đang từ khách điểm đi ra, dáng vẻ chán chường, hần lắc đầu:

“đại ca! đi thôi..”

“lại đi..” vị nam tử nhăn nhó lên tiếng.

Suốt cả buổi chiều, hai huynh đệ đã đi hơn mười cái khách điểm nhưng tất cả đều nói không có phòng, rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra đây, họ cũng rất muốn biết.

“hai vị đại hiệp ! dù hai người có đi hết khách điểm trong trấn, cũng vậy thôi...”

Một lão bá bên cạnh khéo miệng nhếch lên, lắc đầu nhìn hai người họ, cả buổi chiều hôm nay lão đã thấy không biết bao nhiêu là cảnh tượng giống như hai huynh đệ này.

“ tại sao...” vị hán tử quay sang nhìn lão bá già nua.

“đại hiệp có từng nghe qua Thiên Hạ Đệ Nhất trang ...” lão bá mỉm cười nhìn họ.

Lão chỉ là một thôn dân bình thường cũng biết danh tiếng Thiên Hạ trang, nhìn cách ăn mặc của hai người này cũng biết là người trong giang hồ, lý nào lại không biết.

“Thiên Hạ Đệ Nhất trang là một gia tộc lớn trong giang hồ, binh khí họ chế tạo là thiên hạ độc nhất, người nào cũng muốn sở hữu...” vị hán tử đồng loạt gật đầu lên tiếng.

“Thiên Hạ đang cùng hào kiệt luận bàn binh khí, vì vậy mà mấy ngày nay có rất nhiều nhân sĩ giang hồ đến đây ...”

“cho nên tối nay chắc chắn hai người sẽ không tìm được phòng...” lão bá thở dài nói tiếp

Cùng thời điểm đó...

Thiên Hạ đệ nhất trang.

Mặt trời đứng bóng, cái nóng gay gắt và ánh nắng chói chang càng khiến cho mọi người thêm khó chịu, mồ hôi người nào người nấy cũng chảy dài trên mặt, nhưng vẻ mặt không hề có chút mệt mỏi, trái lại còn rất hưng phấn, mắt nhìn không chớp, dõi theo từng chuyển động nhỏ trên khán đài.

“bốp!!”

“bộp...!!”

“Keng..ng!!”

Không kiềng không trống, nhưng tiếng quyền cước giao đấu, tiếng binh khí va chạm vào nhau, còn âm thanh sàn gỗ không ngừng lắc lự, tất cả hòa vào nhau như một khúc nhạc cổ động sôi nổi, khiến nhiều người không thể ngó lơ.

Còn trên sàn đấu, hai cao thủ đang giao chiến rất ác liệt, người tung cước, kẻ ra quyền. Cả hai phía không ngừng xuất chiêu thâm độc làm đối phương không kịp trở tay.

“đại ca ! huynh nghĩ ai sẽ thắng cuộc..” lão nhị Liễu gia trang quay sang nhìn lão đại lên tiếng.

“trận đấu chưa kết thúc, khó mà biết ai thắng ai thua...” lão đại Liễu gia lên tiếng ánh mắt đảo liên tục qua lại giữa hai cao thủ theo từng chiêu thức họ xuất ra.

“đệ nghĩ là Minh thiếu gia của Minh Ngọc sơn trang, hai huynh xem...chiêu thức của hắn đúng là xuất thần nhập hóa...” lão tam Liễu gia vẻ mặt hào hứng không tiếc lời khen ngợi Minh Ngọc Tuấn.

“hừm...” Một tên nam tử khác hừ một tiếng liếc nhìn lão tam, bộ dáng ngạo nghễ xem thường “..người thắng sẽ là Giang thiếu chủ của Thần Long môn của chúng ta..”

Bầu không khí dần trở nên căng thẳng không hẳn là vì hai người trên khán đài, mà là đám người bên dưới đang “kình” nhau và không ngừng đấu võ mồm.

“tà không bao giờ thắng chính, Minh thiếu gia sẽ là người thắng cuộc...” một người khác thuộc phe chính phái chán ghét lên tiếng.

“Thần long môn thiên hạ vô địch , đương nhiên Giang thiếu chủ sẽ thắng...” Người phía tà giáo lên tiếng liếc mắt nhìn người vừa nói.

Ân oán hiềm khích bấy lâu giữa hai phái chính tà chỉ mới lặng yên có vài năm, hôm nay một lần nữa lại được khơi mào.

.....

Ở giữa khán đài.

Một trung niên nam tử dáng vẻ mập mạp từ phúc, trên miệng vẫn luôn mỉm cười, lão lướt nhìn tứ huynh đệ Liễu gia và đám người tà giáo mà lắc đầu chán nản, rồi quay sang hỏi người ngồi bên cạnh.

“đại ca! thứ Giang Ngọc Lâm đang cầm là loại binh khí gì..” Nhị trang chủ của Thiên hạ trang Nhan Tư Đồ lên tiếng.

“nếu huynh đoán không lầm là Thiên Hỏa kiếm đã thất truyền từ lâu trong giang hồ..” Đại trang chủ của Thiên Hạ trang Nhan Bách Thiên.

“huynh nghĩ xích huyết kiếm trong tay Minh Ngọc Tuấn có cơ hội không...” Nhan Tư Đồ tiếp tục lên tiếng.

“Thiên Hỏa kiếm được gọi là ma kiếm không phải là hửu danh vô thực, sát khí cuộn cuộn từ Thiên Hỏa Kiếm có tính sát thương vô cùng lớn..” Nhan Bách Thiên mắt nhìn không chớp cây thiên hỏa kiếm của Giang Ngọc Lam, vẻ mặt cũng rất lo lắng cho Minh Ngọc Tuấn.

“Ý của huynh là...” Nhan Tư Đồ vừa lên tiếng, thì có kẻ lại phá ngang.

“Nhan huynh! đã lâu không gặp..”

Một giọng nói bất ngờ vang đến, chen ngang câu chuyện giữa Nhan Bách Thiên và Nhan Tư Đồ, cả hai huynh đệ đều quay đầu lại nhìn đám người đang tiến vào.

Bộ dáng người nào cũng nhìn rất “bắt mắt” hào nhoáng, vừa đặt chân qua khỏi cánh cửa Thiên Hạ Đệ Nhất trang, đã đi thẳng đến trước mặt Nhan Bách Thiên.

“đại ca! huynh mời họ sao...” Nhan Tư Đồ liếc nhìn đám người trước mặt khó chịu, sau đó quay sang nhìn Nhan Bách Thiên nói nhỏ vào tai lão.

“chân là của họ, họ muốn đến làm sao huynh cản ...” Nhan Bách Thiên vẽ mặt vui cười nhìn người trước mặt.

“ha ha ! Phùng huynh, Tần huynh, Bạch đệ..! đã lâu không gặp..”

Nhan Bách Thiên mỉm cười nhìn từng người một, thái độ từ tốn lễ độ, nhưng trong lòng lại ước gì họ dừng bao giờ đến còn hơn.

“Nhan huynh ! đã lâu không gặp..” Bạch lão đầu từ xa lên tiếng, bộ dáng vui mừng giả tạo.

“Nhan lão đệ ! vẫn phong độ như ngày nào..” tiếp theo là Tần lão đầu lên tiếng, dáng vẻ cũng y hệt người kia.

“mời ngồi...! mời ngồi...” Nhan Bách Thiên hòa nhã lên tiếng

Phùng lão đầu liếc mắt nhìn nữ nhi bảo bối của lão, nhỏ giọng nhắc khéo: “ Nhu nhi..”

Người nữ nhi có tên gọi Nhu nhi hiểu ý của phụ thân, lập tức bước ra giữa hành lễ với Nhan Bách Thiên:

“Nhu nhi ra mắt Nhan bá phụ...!”

Liên theo sau là giọng nói mềm mại và cứng rắn của một nam một nữ khác, đang đứng bên cạnh Bạch lão đầu và Phùng lão đầu cùng lúc lên tiếng.

“Cảnh Phong ra mắt Nhan bá phụ..” giọng nam lên tiếng.

“Bối nhi ra mắt Nhan bá phụ...” giọng nữ lên tiếng.

“Ngoan...! Ngoan...” Nhan Bách Thiên mỉm cười nhìn đám hậu bối trước mặt.

Đám lão già kia vừa ngồi xuống ghế, ánh mắt không hề để ý gì đến trận giao chiến giữa Minh Ngọc Tuấn và Giang Ngọc Lâm như những người khác, họ chỉ quan tâm mỗi mình Nhan Bách Thiên, bắt đầu có kẻ đã không đợi nổi, rục rịch lên tiếng...

“ Nhan lão đệ ! huynh nghe nói Song nhi đã xuất giá, không biết có đúng không...hay chỉ là lời đồn đại trong giang hồ..” Tần lão đầu bất ngờ lên tiếng

“đệ cũng nghĩ như vậy, Song nhi xuất giá là chuyện vui, lý nào Nhan huynh không báo cho chúng ta...đúng không Bạch huynh..” Phùng lão đầu phụ họa nói thêm vào, liếc xéo nhìn Bạch lão đầu.

Tần lão đầu, Phùng lão đầu và Bạch lão đầu, tam kiếp hợp bích không ngừng công kích Nhan Bách Thiên...

“Mấy lão già khốn kiếp” Nhan Bách Thiên thầm mắng cho bụng, mấy người này là cố ý làm lão mất mặt đây, thừa biết chuyện Song nhi làm thiếp không vẽ vang gì lại cố ý lôi ra mà nói.

Ngay cả lão là phụ thân nhưng ngày thành hôn của nữ nhi lão còn không hay biết, lấy đâu ra tiệc mừng, nghĩ càng thêm tức.

“tại vì thời gian gấp rút, nên ta không có gửi thiệp mời...ha..ha.! huynh đệ thông cảm..”

“đệ nghe nói Song nhi được gã cho người ta làm thiếp, chuyện này có thật không...” Bạch lão đầu nhìn Nhan Bách Thiên, hiểu kỳ lên tiếng.

“xoạt...xoạt...!!!”

Tất cả mọi người đều đồng thời quay lưng lại, không hèn mà gặp cùng xoay đầu nhìn về một hướng. Nụ cười trên mặt của Nhan Bách Thiên trở nên vô cùng khó coi.

Mọi người đang “say sưa” xem Giang Ngọc Lâm và Minh Ngọc Tuấn giao đấu, lại bị câu nói vừa rồi của Bạch lão đầu làm cho phân tâm, tất cả ánh mắt đều dồn lên người của Nhan Bách Thiên chờ lời giải thích của lão.

“thật không bá phụ...như vậy thật tội cho Song nhi muội..” Nữ nhi của Phùng lão đầu cũng lên tiếng, vẻ mặt thương cảm nhưng mọi người dễ dàng nhìn ra, sự giả tạo trong lời nói của nàng.

Sắc mặt của Nhan Bách Thiên lập tức tối sầm lại, vằn trán nhằn thành một đường dài, khéo miệng không ngừng co giật, “biết ngay sẽ như vậy..”

Mấy lão già này ngại có quá ít người biết, nên chọn lúc đông đủ mọi người trong giang hồ hội tụ về Thiên Hạ trang, để làm bề mặt lão, thật hiểm độc.

Bạch lão đầu, Tần lão đầu và Phùng lão đầu khéo miệng nhếch lên, mỉm cười đắc chí, họ chờ giây phút Nhan Bách Thiên bề mặt trước anh hùng thiên hạ đã rất lâu.

“Keng...ng...!!!!”

Bất ngờ một tiếng động lớn từ sàn đấu lên, di dời sự chú ý của tất cả mọi người, đưa họ quay lại trận đấu giữa Minh Ngọc Tuấn và Giang Ngọc Lâm.

Cả hai người Minh Ngọc Tuấn và Giang Ngọc Lâm đang lơ lửng trên không trung, thi triển quyền cước, thiên Hỏa Kiếm như một trận cuồng phong bão táp lao tới trước, dồn Minh Ngọc Tuấn không còn đường lui.

Minh Ngọc Tuấn giơ thanh Xích Huyết kiếm lên đỡ lấy. Ánh hào quang sáng chói và những tia lửa phát ra khi hai thanh bảo kiếm va chạm.

“rắc! “

Trên thanh xích huyết kiếm bắt đầu xuất hiện những vết nứt chạy dài, miễn cưỡng chỉ có thể chống đỡ, nhưng khi Giang Ngọc Lâm chém xuống nhát thứ hai với uy lực không khiếp thì...

“Rắc..cc...!!!!”

Mọi người đều kinh ngạc trố mắt, Xích huyết kiếm đứng thứ ba trong thập đại thần khí của Thiên hạ đệ nhất trang, trong nháy mắt đã vỡ ra thành từng mảnh vụn nhỏ, văng tứ phía như trận mưa sao băng với tốc độ kinh hoàng không ai cản nổi.

“vèo..oo..!!!”

“vèo..oo..!!!”

Mọi người đang ở khán đài lập tức mạnh ai lo lấy thân, phi thân tránh sang nơi khác, với tốc độ và lực sát thương của xích huyết kiếm lúc này là không thể xem thường.

Những cao thủ phản ứng nhanh nhẹ thì không nói gì, chỉ tội cho những kẻ ở phía sau phản ứng chậm chạp, lại không biết võ công, họ chỉ vì ham vui đến xem náo nhiệt.

“Á..á..á..!!!” cả đám mỹ nhân, phụ lão phía sau kinh hoàng hét lên, khi nhìn nguy hiểm đang đến gần.

Giống như một cơn lốc xoáy từ trên trời rơi xuống, cuốn lấy những mảnh vụn sắc nhọn đang lao tới, xoay tròn trên không trung, mọi người đều hướng mắt nhìn về phía người đang xuất chiêu.

Bạch y nam tử dáng vẻ tuấn mỹ vô song, mày kiếm mắt phượng, xung quanh tỏa hào quang, nụ cười của hắn càng làm mê loạn chúng sinh..một từ để hình dung “yêu nghiệt..”

Cả Nhu nhi danh giá của Phùng lão đầu và Bối nhi dịu dàng của Bạch lão đầu đều si mê nhìn “ân nhân” của mình, họ cũng bị nụ cười của vị mỹ nam tử này làm cho tâm tư xáo trộn, quên đi tình cảnh nguy hiểm của bản thân.

Khi mỹ nam tử trước mặt thu hồi Thiên vân chiêu lại thì, những đoản kiếm cũng vô lực rớt xuống đất.

“cạch...!!!”

“cạch...!!!”

.....

“là hần..” lão Đại của Liễu gia trang bất ngờ lên tiếng.

“lại là hần...” lão Tam tiếp lời

“đại ca ! người này không phải là... “ Nhan Tư Đồ kinh ngạc nhìn người trước mặt, rồi ngơ ngác nhìn đại ca mình.

“không thể nào...” Nhan Bách Thiên sửng sốt đến khó tin, nhìn mỹ nam tử trước mặt.

“là người...” Minh Ngọc Tuấn khó chịu nhìn người trước mặt.

Khi nhớ đến “tên này” đã đuổi hần không chút thương tiếc, khi họ đến Quế Nam, làm hần không có cơ hội tiếp cận Song Nhi mà giận đến tận tận bây giờ.

“Minh thiếu gia! đã lâu không gặp..sao càng lúc càng tệ vậy...” đáp lại vẻ mặt khó coi của Minh Ngọc Tuấn, là thái độ niêm nở châm chọc của Đinh Hạo, hần liếc nhìn từ đầu đến chân của Minh Ngọc Tuấn.

“Người...” Minh Ngọc Tuấn tức giận giơ tay chỉ về phía Đinh Hạo, rồi hạ giọng nói tiếp “ nếu người không ra tay, bốn công tử đây vẫn có cách cứu lấy họ...”

Đinh Hạo mặc dù đang đấu khẩu với Minh Ngọc Tuấn, nhưng vẫn cảm nhận được đôi mắt nóng rực và nguồn tà khí nồng đượm đang vây phủ lấy hần, xoay lưng nhìn người đang đi tới.

“vị huynh đài đây! xin cho hỏi cao danh quý tánh...” Giang Ngọc Lâm bước lại gần Đinh Hạo, môi tà mỉa nhếch lên.

“tại hạ Lăng Thiên Hàn..” Đinh Hạo mỉm cười nhìn Giang Ngọc Lâm

“tại hạ là Giang Ngọc Lâm.. “ hần dừng lại, sắc mặt trở nên lạnh lùng vô cảm

“..xin mời tiếp chiêu..”

Hành động còn nhanh hơn cả lời nói, Giang Ngọc Lâm lập tức xuất chiêu về phía Đinh Hạo, khó có cơ hội tất cả cao thủ hội tụ về đây, nếu không thi triển chút quyền cước lập chút ít danh tiếng, thì còn đợi tới khi nào.

“phụt...!!!” bạch y tung bay phất phơ trong không trung.

Đinh Hạo ngạc nhiên vì hành động bất ngờ này của Giang Ngọc Lâm, cũng không phải đứng yên cho người khác đánh, trước khi Hỏa Thiên kiếm chém xuống, hần đã phi thân nhảy lên kháng đài, kiếm cũng như tên, ngoài tà khí ngút trời ra thì Hỏa Thiên kiếm có một sức nóng khủng khiếp, dù khoảng cách khá xa nhưng Đinh Hạo vẫn cảm nhận được sức nóng của nó.

Nội lực của người này cũng hơn năm sáu mươi năm, nhưng tuổi tác của y không thể nào đạt đến trình độ đó, thật ra là tại sao...Giang Ngọc Lâm hần lần đầu tiên phân tâm trong lúc giao đấu với kẻ khác, điều này không thể xảy ra.

Võ công của tên này cũng thật lợi hại, đặc biệt là thanh kiếm trong tay y có uy lực vô cùng , trong khi trong tay Đinh Hạo hần lại không có một thứ binh khí sắc bén nào, làm sao thi triển Phong Vân đao và Đoạt mệnh kiếm, còn Thiên Vân chuồng phải đòi hỏi sự dụng nội lực, dùng mãi cũng không phải là cách.

So với trận chiến của Giang Ngọc Lâm và Minh Ngọc Tuấn, thì trận đấu này càng thu hút nhiều người hơn, đặc biệt họ càng tò mò hơn về lai lịch của mỹ thiếu niên trước mặt nhiều hơn.

“nhị đệ! đem Thủy hàn kiếm ra ...” Nhan Bách Thiên gấp rút lên tiếng, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi người Đinh Hạo đang giao đấu với Giang Ngọc Lâm.

“đại ca! Thủy hàn kiếm là đệ nhất thần kiếm của Thiên Hạ trang...” Nhan Tư Đồ kinh ngạc lên tiếng.

“hay đệ muốn Song nhi trở thành quả phụ ...” Nhan Bách Thiên quay sang nhìn đệ đệ, vẻ mặt nhăn nhó. Vừa lên tiếng vừa đưa tay xua đuổi người “ mau..! mang Thủy Hàn kiếm ra...”

Nhan Tư Đồ lập tức chạy vào trong, lấy một hộp gỗ to tướng đưa cho đại ca mình, khi thanh kiếm vừa chạm tay Nhan Bách Thiên, lão liền ném về phía Dinh Hạo.

“chụp lấy...!!!” Nhan Bách Thiên vừa thấy kiếm về phía Dinh Hạo vừa hét lên.

Dinh Hạo giựt mình xoay người nhìn Nhan Bách Thiên, phi thân lên đón lấy thanh kiếm đang bay tới, mặc dù hắn không rành về binh khí thời cổ đại, nhưng hắn tin chắc đây hẳn là hảo bảo kiếm.

“Ồ..o.o!!!”

Khi kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, một ánh sáng màu lam ngọc sáng chói phát ra, thu hút tầm mắt của mọi người, không phí công họ đến đây. Dù biết Thủy Hàn kiếm là đệ nhất thần khí trong chốn giang hồ, nhưng Nhan gia chưa bao giờ cho nó lộ diện ra bên ngoài.

Thủy hàn kiếm trong tay Dinh Hạo càng bộc lộ hết uy lực, như hổ thêm cánh đối phó với Giang Ngọc Lâm trước mặt không hề khó. Hắn mỉm cười cầm Thủy hàn kiếm, phi thân lên cao xuất ra đoạn mệnh kiếm.

Dinh Hạo xoay tròn trên không trung, như một mũi giáo sắc nhọn lao về phía người bên dưới, Giang Ngọc Lâm lập tức phi thân tránh đòn của Dinh Hạo, cùng lúc vung Thiên Hỏa kiếm ra chống đỡ. Hỏa gặp thủy lập tức bị dập tắt...

“keng...ng.!!!”

Tia lửa phát ra, trên thanh Thiên Hỏa kiếm trơn bóng sắc bén bị mẻ một đường dài, Giang Ngọc Lâm không tin vào mắt hắn, tiếp theo Dinh Hạo lại phát ra đoạn mệnh kiếm chiêu thức thứ hai.

Dinh Hạo và Tịch Hàn kiếm lúc này nhân kiếm hợp nhất, giống như cơn gió xoáy di chuyển quanh Giang Ngọc Lâm, khiến hắn hoảng loạn, vì ngoài những bóng trắng không ngừng vây lấy mình thì Giang Ngọc Lâm không còn nhìn thấy gì, “đối thủ” cũng có thể ra tay bất cứ khi nào, hắn lại không biết đường mà tránh né.

“Ret...!!!”

Tịch Hàn kiếm từ trên cao sáng chói như một tia sét, gián xuống đỉnh đầu của Giang Ngọc Lâm, mọi người đều kinh ngạc há hốc mà nhìn, tất cả đều có cùng suy nghĩ lúc này là...

Mạng của Giang Ngọc Lâm chắc khó mà giữ, ngay cả người trong cuộc như Giang Ngọc Lâm cũng nghĩ hắn không thể nào thoát khỏi số kiếp, kiếm pháp của Dinh Hạo quá nhanh hắn không nào tránh kịp. Nhưng..

“ồ..ồ..oo!!!”

Mọi người lại được một phen kinh ngạc khác, khi mỹ thiếu niên dung mạo tựa Phan An kia, bất ngờ thu kiếm lại. Dinh Hạo lộn người, đứng trước mặt Giang Ngọc Lâm khéo miệng nhếch lên, lạnh lùng rời đi.

Về mặt của Giang Ngọc Lâm lúc này khó mà đoán ra hắn đang nghĩ gì, ngỡ ngàng kinh ngạc, lại tức giận đang xen vào nhau, ánh mắt mãi nhìn theo bóng lưng của Dinh Hạo.

“cho người điều tra lai lịch của hắn..” Giang Ngọc Lâm tức giận nhìn theo bóng lưng của Dinh Hạo.

“ạ, thiếu chủ..”

Đám người của Phùng lão đầu lại kéo tới, vây lấy Dinh Hạo...

“công tử..! đa tạ ...nếu vừa rồi người không ra tay , thì mạng lão đã khó giữ..” Phùng lão đầu chạy đến trước mặt Dinh Hạo, lão còn kéo theo cả Nhu nhi của lão.

“Nhu nhi ! đa tạ ơn cứu mạng của công tử...” Nhu nhi giọng điệu ôn nhu, ánh mắt long lanh như nước, nghiêng người tạ ơn Dinh Hạo.

“hừm...mm” Giang Ngọc Lâm lạnh lùng phủi tay áo rời đi, theo sau hắn thì đám người tà giáo lần lượt rút lui.

khi đến thì trông kiềng vang dội hô phong hoán vũ, nhưng khi về thì ê chề thảm hại, đúng là một trò cười cho dân sĩ trong giang hồ.

“Ha..ha....ha..”

Giang Ngọc Lâm bỗng đứng dừng lại, liếc nhìn vào trong. Bàn tay của Giang Ngọc Lâm xiết chặt thành quyền, từ trước giờ hấn chưa mất mặt như hôm nay, món nợ này hấn sẽ nhớ mãi.

Bạch lão đầu cũng giống như Phùng lão đầu, lão đã ngấm trúng Dinh Hạo, dù gì Bối nhi của lão vẫn chưa có nơi đĩnh ước, nhìn mỹ nam tử trước mặt, xét về tướng mạo hay tài nghệ đều hơn người, khí chất cao quý vương giả, chắc chắn thân phận cũng không tầm thường.

“thiếu hiệp ! ơn cứu mạng vừa rồi Bạch mỗ và nữ nhi suốt đời này sẽ không quên, xin nhận một lại của lão...” Bạch lão sau khi nói xong, liền nhìn sang nhìn Bối nhi của lão.

“Bối nhi! dạ tạ ơn cứu mạng của công tử...” Bối nhi uyển chuyển đi tới, cuối chào Dinh Hạo.

“cả hai người mau đứng lên, cũng chẳng có gì to tát...”

“thiếu hiệp thi ân bất cầu báo thật đáng quý, nhưng lão đây có ơn phải trả , nếu không ngại hãy đến Bạch phủ để lão có thể tiếp đón người...” Bạch lão đầu lên tiếng.

Phùng lão đầu khó chịu nhìn Bạch lão đầu, không muốn mất chàng “rể quý”, lão nói chen vào: “...Bạch phủ cách đây khá xa, chi bằng đến Phùng phủ của lão...”

Lão quay sang nhìn Bối nhi, với hi vọng lời của Nhu nhi sẽ làm Dinh Hạo đổi ý, dù sao Bối nhi cũng mỹ lệ kiều diễm hơn người, lão không tin vị thiếu niên này không động lòng.

“công tử xin đừng từ chối tâm ý của phụ thân, tiểu nữ cũng muốn đích thân tiếp đãi công tử, để đa tạ ơn cứu mạng vừa rồi...” Giọng nói còn ngọt hơn mật, ánh mắt lại đa tình, không ít kẻ đã gục ngã bởi dáng vẻ này của Nhu nhi.

“Bối nhi !” Bạch lão đầu lên tiếng hối thúc nữ nhi, nhìn thấy Dinh Hạo vẫn im lặng, lão sợ “rể quý” sẽ bị Phùng lão đầu giành mất.

“Phụ thân..!!”

Bối nhi dù cũng thích mỹ nam tử trước mặt, nhưng nàng là thực nữ dịu dàng, không biết làm nũng như Nhu nhi, lại sợ người bị vẽ gợn cảm lẫn lộn của Nhu nhi mê hoặc, nhưng không biết phải làm sao, khó xử nhìn Phùng lão đầu phụ thân của nàng.

“người cũng không nên làm khó hai vị tiểu mỹ nhân đây...” Minh Ngọc Tuấn bước tới gần giọng điệu hờn dỗi nhìn Bối nhi và Nhu nhi, sau đó liếc nhìn hai lão đầu Bạch, Phùng.

“Minh thiếu gia..” Nhu nhi vẫn ánh mắt đa tình, giọng mật ngọt đáp lời Minh Ngọc Tuấn.

“Minh công tử..” Bối nhi thì lại thẹn thùng e lệ, cũng ngại hành động lúng túng mới vừa rồi bị Minh Ngọc Tuấn nhận ra.

Mới đây không lâu hai lão già Bạch Phùng này còn cố ý kết thân, dâng nữ nhi đến tận sơn trang, bây giờ lại thay đổi cũng vì tên Hạo vương này, quay sang nhìn Dinh Hạo trong mắt hiện lên khó chịu ” tên này cũng thật hoa tâm, đã có Song nhi còn đi khắp nơi gieo rắc hoa đào”.

“Bối tiểu thư! Nhu tiểu thư.. đã lâu không gặp..” Minh Ngọc Tuấn khéo miệng nhếch lên, giọng điệu giễu cợt.

“đại ca! xem ra có người muốn giành tiểu tể của huynh ...” Nhan Tư Đồ vẽ mặt buồn cười , quay sang nhìn đại ca lão.

Nhan Bách Thiên không nói gì, vẫn đang quan sát Dinh Hạo, so với ấn tượng một năm trước đây của lão với “tiểu tể” thật khác xa, người này thật chừng mực, ngạo mạn nhưng lại khiến người khác tin tưởng.

“phụ thân..! ” Nhan song song từ ngoài cửa chạy vào đã nhảy vào lòng của Nhan Bách Thiên.

“Song nhi..!!!” Nhan Bách Thiên ngở ngang nhìn người trước mặt.

Ánh mắt của Song Song lập tức, bị thu hút bởi Bối nhi và Nhu nhi. Nhan Song Song còn không lạ gì hai mỹ nữ này, ngày thường nhìn họ đã thấy không thuận mắt, nhưng cũng không ghét bỏ như lúc này.

Nhất là tên Hạo vương háo sắc kia còn đang cười rất tươi nhìn họ. Bọn họ đang nói gì, nàng cũng rất muốn biết.

“Nhu nhi tỷ ! Bối nhi muội ! đã lâu không gặp...” Giọng nói của Nhan Song Song từ xa vang đến, khiến.

Dinh Hạo và mọi người đều quay đầu lại nhìn.

“tướng công! Mọi người đang nói chuyện gì...” Nhan Song Song nắm lấy tay Dinh Hạo trước mặt nhiều người Song Song cũng kinh ngạc bởi chính hành động này của nàng, khi thấy Bối Nhi và Nhu nhi vây xung quanh hần với ánh mắt si mê, thì trong lòng khó chịu vô cùng, chỉ muốn cho họ biết người này là “phu quân” của Nhan Song Song nàng.

Minh Ngọc Tuấn tuyệt vọng ra mặt, hần không ngờ chỉ có một tháng không gặp, mà quan hệ giữa Hạo vương và Song nhi lại tiến triển nhanh như vậy, xem ra hần đã không còn một chút cơ hội nào nữa.

“phu quân..!!” Bối nhi và Nhu nhi bất ngờ lên tiếng

“Lăng công tử là phu quân của muội...”

Nhan Song Song mỉm cười nhìn Nhu nhi không trực tiếp trả lời, chỉ quay sang nhìn Dinh Hạo giọng nói nũng nịu : “phải không tướng công...”

Dinh Hạo càng bất ngờ hơn, hần không hiểu Nhan Song Song đang định giở trò gì, nhưng một tiếng “phu quân” từ môi của Nhan Song Song nói ra khiến hần lạnh cả sống lưng.

Đại sảnh- Thiên Hạ trang.

“Song nhi! tại sao về không báo trước cho phụ thân ...” Nhan Bách Thiên giọng điệu trách cứ nhìn nữ nhi, ánh mắt vẫn đặt trên người Dinh Hạo .

“Phụ thân! Song Song về lần này là có chuyện muốn hỏi người..”

Không hổ danh là đệ nhất thế gia trong giang hồ, bề thế không thua gì Hạo vương phủ của hần. Ánh mắt lơ đãng lướt qua chỗ của Nhan Bách Thiên và cô vợ hung dữ, liền bắt gặp ánh mắt của Nhạc phụ đang nhìn hần, khiến hần nhớ ra một chuyện quan trọng vẫn chưa làm.

“Thiên Hàn ra mắt nhạc phụ đại nhân...”

Nhan Bách Thiên nhớ đến vẻ mặt hệt hăng, tiếu nuối của Bạch Phùng hai lão đầu kia, khi biết tên nhóc này là rể của Nhan gia, thì trong lòng lại đắc chí, không lúc nào lão cảm thái hả hê như lúc này. Đường nhiên thái độ đối với Dinh Hạo cũng thay đổi.

“vương gia! không cần hữu lễ, mời ngồi...” Nhan Bách Thiên gác đầu hài lòng, cảm thấy càng nhìn càng ưng ý.

“dâng trà..!!”

“phụ thân ! làm gì phải khách khí với hần ...” Nhan Song Song khó chịu nhìn phụ thân, đang tiếp đón tên “Hạo vương háo sắc” như là thượng khách.

“con nha đầu này, đây là trượng phụ của ngươi..” Nhan Bách Thiên quay sang trách mắng Nhan Song Song.

“Song nhi, vừa nãy ngươi muốn nói gì..” Nhan Bách Thiên lên tiếng nói tiếp

“phụ thân ! nữ nhi muốn hỏi..” Nhan Song Song vừa định lấy mảnh giấy đưa cho Nhan Bách Thiên thì Dinh Hạo lại lên tiếng.

“Nhạc phụ! không biết người đã từng nghe qua vụ án của Đường Hoành Liễu ...” Dinh Hạo đặt tách trà xuống mỉm cười nhìn Nhan Bách Thiên.

Nhan Bách Thiên khoe miệng cong lên, mỉm cười nhìn Dinh Hạo.

“Đường Hoành Liễu là hậu nhân của phản tặc âm mưu lật đổ triều đình, chúng có xác thực, toàn gia bị tru, chuyện này thiên hạ ai mà không biết ...” Nhan Bách Thiên giọng điệu đầy khinh thường khi nhắc đến Đường Hoành Liễu, nhưng lão chưa nói hết lời thì có người nóng giận lên tiếng

“toàn là bịa đặt..” Đường Ân tức giận đứng dậy.

“nhị đệ..bình tĩnh lại..” Đường Vô Thường lên tiếng cản Đường Ân lại, lo ngại hấn thắt thố trước mặt Nhan Bách Thiên.

“họ là...” Nhan Bách Thiên ánh mắt lạ lẫm, lướt nhanh qua người huynh đệ Đường Ân, quay lại hỏi Dinh Hạo và Nhan Song Song.

“tại hạ Đường Nghĩa, tham kiến lão trang chủ..” Đường Vô Thường tiến lại gần gần Nhan Bách Thiên.

“tại hạ Đường Ân, tham kiến lão trang chủ.” Đường Ân cũng hành lễ cúi đầu.

“Họ Đường...các người có quan hệ gì với Đường Hoành Liễu, mà đứng ra bên vực cho hắn..” Nhan Bách Thiên nghi ngờ nhìn hai huynh đệ Đường Ân, giọng nói có chút khó chịu.

Dù lão là người trong giang hồ, nhưng vẫn là thần dân của Lăng Thiên quốc, đối với những kẻ phản thần không hề có chút thiện cảm, căm ghét thì đúng hơn.

“Đường Hoành Liễu ...là gia phụ...” Đường Vô Thường từ tốn, nhưng ánh mắt rất cương quyết.

” nhưng người không phải là phản thần, mười vạn binh sĩ tử mạng năm đó không liên quan gì đến phụ thân, là do binh khí của triều đình có vấn đề ...”

“không thể nào...chuyện đó không thể xảy ra...” Nhan Bách Thiên bất ngờ tức giận, quát tháo Đường Ân.

“Nhạc phụ! họ chỉ nói binh khí triều đình có vấn đề, người không nên tức giận....” Dinh Hạo khéo miệng nhếch lên nhìn Nhan Bách Thiên.

“sao ta không thể tức giận, vì...” Nhan Bách Thiên quay lại nhìn Dinh Hạo, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, lại lưỡng lự ngập ngừng.

Nhan Bách Thiên quay sang nhìn huynh đệ Đường Ân :“các người có chứng cứ gì, nói binh khí triều đình có vấn đề..”

“lão trang chủ ! người xem đi...” Đường Ân lấy thanh kiếm gãy đưa cho Nhan Bách Thiên

“cái này...” Nhan Bách Thiên ngơ ngác nhìn thanh kiếm trước mặt, vẻ mặt vô cùng khó hiểu. Nhưng sau đó nhìn kiểu dáng của thanh kiếm có chút quen thuộc, rất giống..

“Đây là mảnh binh khí duy nhất còn lại, năm đó phụ thân đã dùng cả tính mạng để giữ lấy...”Đường Vô Thường bất ngờ lên tiếng, trong mắt hiện lên một chút đau thương.

“không đúng...đây không phải là binh khí của triều đình..” Nhan Bách Thiên tức giận cắt ngang lời của Đường Vô Thường, đảo mắt nhìn những người xung quanh.

“Nhạc phụ đại nhân, trên đó còn khắc con dấu của triều đình, tất cả mọi người đều công nhận nhưng người lại nói không phải ...trừ phi, người biết rõ lai lịch của số binh khí này ...” Dinh Hạo khéo miệng nhếch nhìn Nhan Bách Thiên, bước lại gần Nhan Bách Thiên chờ lão nói tiếp

“ta...” Nhan Bách Thiên khó xử nhìn Dinh Hạo

“..ta ...làm sao biết, muốn biết lai lịch của chúng, tại sao không đi hỏi phụ hoàng người.” lão bị Dinh Hạo bức tới mức không còn đường lui.

“phụ thân! Chắc người nhận ra thứ này...”

Cùng lúc đó Nhan Song Song đưa mảnh giấy cho phụ thân.

“..nữ nhi đã nhìn thấy trong thư phòng người có một con dấu giống hệt như vậy...”

Nhan Bách Thiên ngẩn người ra nhìn tờ giấy, hai mắt tỏ hào quang, khéo miệng lão nhếch lên tự giễu “thì ra là vậy”.

Lão liếc nhìn Dinh Hạo đang đứng trước mặt, này giờ “tên nhóc” này rào trước đón sau, chỉ là muốn lão thừa nhận binh khí của triều đình là được rèn từ Thiên Hạ Đệ Nhất trang.

“phụ thân! Có phải binh khí của triều đình đều do Thiên Hạ Đệ Nhất trang cung cấp...” Nhan Song Song lên tiếng.

“câm miệng...” Nhan Bách Thiên tức giận đặt thanh kiếm lên bàn, quát mắng Nhan Song Song, giống như nàng vừa nói ra một lời đại nghịch bất đạo không thể tha thứ.

Đến đời lão việc Nhan gia chế tạo binh khí cho triều đình vẫn là một bí mật không cho ai biết, ngoài lão, Nhị đệ và Lăng Thiên Thần ra không còn ai biết chuyện này. Tất cả cũng vì giao ước năm xưa giữa phụ thân lão và tiên đế, rất may chỉ còn một năm nữa hiệp ước 40 năm kia sẽ kết thúc.

Nhưng thiên cao giỏi trên người, dù lão cố tránh thế nào cũng thoát không khỏi, cuối cùng nữ nhi của lão lại được gã vào hoàng thất, sợi dây ràng buộc này đúng cắt mãi không đứt.

“vương gia! lão không biết các người định làm gì, nhưng nếu vụ án của Đường gia có liên quan đến số binh khí này, thì lão nói cho người biết đây không phải là binh khí của triều đình...” Nhan Bách Thiên bình thần ngồi lại ghế, giọng điệu kiên định.

“không thể nào...rõ ràng...” Đường Ân đương nhiên không phục, cũng không tin lời của Nhan Bách Thiên.

“Nhị đệ! không được nóng nảy...” Đường Vô Thường lên tiếng

Dinh Hạo hẳn biết ngay câu trả lời sẽ là như vậy, nên cũng không muốn tiếp tục miễn cưỡng “nhạc phụ”, ít nhất hẳn cũng biết rõ việc này không liên quan đến Thiên Hạ Đệ Nhất trang, nếu vậy có thể người cũng biết lại lịch của số binh khí “dõm” này.

“Nhạc phụ! vậy người có biết thanh đao này được rèn từ đâu...”

“nếu ta đoán không lầm...thì đây là binh khí của Đình gia..” Nhan Bách Thiên ánh mắt hẹp thành một đường dài, kiềm nén phần nộ trong lòng.

“ Sao người biết...” Dinh Hạo lên tiếng.

“không phải chỉ có triều đình mới biết đóng dấu lên binh khí...” Nhan Bách Thiên khéo miệng nhếch lên nhìn Dinh Hạo

“ý người là tên thanh đao này có ký hiệu của Đình gia...” Đường Vô Thường khó tin lên tiếng.

Điều này không phải họ chưa từng nghĩ đến, mà là họ không tìm ra được bất kỳ điểm đáng nghi nào trên thanh đao, nó cũng giống như những thanh đao bình thường khác.

“không thể nào, ta đã quan sát thanh đao này rất kỹ, lý nào lại không phát hiện ra.. “ Đường Ân một lần nữa cầm cây đao lên xem xét kỹ lưỡng.

Nhan Bách Thiên mỉm cười, cầm lấy cây đao từ tay của Đường Ân đặt lại trên bàn, mở rộng hai cánh cửa ra, ánh sáng bên ngoài bắt ngờ lọt vào trong, chiếu vào thanh đao đang nằm trên bàn.

“sao lại như vậy...”

Mọi người đều kinh ngạc với những gì họ đang nhìn thấy, những họa tiết trên thanh đao trước giờ họ nghĩ rất đối bình thường, dưới ánh sáng với một góc nhìn khác lại biến đổi như vậy.

“trên mỗi binh khí của Đình gia , đều khắc hiệu tượng hình nhật nguyệt , nhìn bề ngoài chẳng có gì đặc biệt với những cây đao khác, nhưng nếu quan sát dưới ánh sáng từ góc độ này sẽ nhìn thấy rất rõ..” Nhan Bách Thiên chậm chậm đưa thanh đao lên giải thích.

“phụ thân! người thật lợi hại...” Nhan Song Song trở mắt nhìn phụ thân.

“nha đầu ngốc, người nghĩ Thiên Hạ trang làm sao tồn tại cho đến tận bây giờ ...” Nhan Bách Thiên lắc đầu nhìn tiểu nữ lão. Khổ thân cho lão có một tiểu nữ thật vô.

“như vậy..chỉ cần tìm Đinh gia, chắc chắn sẽ biết ai là người đặt làm số binh khí này.” Đường Ân vẽ mặt vui mừng, tâm trạng đầy phấn khởi

Từ ngoài cửa một giọng nói bất ngờ vang lên, đánh tan sự vui mừng mới chớm nở của Đường Ân

“cũng chưa chắc...” Nhan Tư Đồ từ bên ngoài bước vào.

“tại sao...” Đường Ân và Đường Vô Thường đều bất ngờ nhìn sang.

Nhan Tư Đồ ngồi xuống ghế, cầm bình trà lên thở dài lên tiếng:

“nếu như họ có thể trả lời người...”

***** hết chương 34 : Thiên Hạ đệ nhất trang *****

35. Chương 35: Nhan Song Song Ghen

Chương 35: Nhan Song Song ghen

Bình minh vừa ló dạng, ánh sáng ban mai chiếu xuyên qua kẽ lá, đọng lại bên trên là những giọt sương đêm lỏng lánh.

Khí trời vẫn còn se lạnh, sương khói mờ ảo thì cứ chập chờn ẩn hiện, bốn bề lại vắng lặng không có tiếng động, chỉ có âm thanh của tiếng núi rừng vang vọng.

”bộp..!! bộp..!!

Và tiếng bước chân của những người đang đi tới.

Nhan Tư Đồ thở dài nhìn Đường Ân, chỉ tay về phía trước : “không phải các người đang tìm người của Đinh gi, họ đều ở đây”

“cái này.....” Đường Ân bàng hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt hấn, quay sang nhìn Nhan Tư Đồ

Phía trước sương mờ giăng phủ, sau bức màn sương dày đặc là vô số những bia mộ lạnh tanh, trải dài đến cuối bìa rừng.

“nhị thúc! Họ đều là người của Đinh gia sao” Nhan Song Song cũng rất sửng sốt chỉ tay về phía trước.

“một năm trước, Đinh gia xảy ra một trận hoả hoạn, tất cả đều chết trong đám cháy”

“không ai sống sót” Đinh Hạo ngờ vực nhìn Nhan Tư Đồ, lập lại lời vừa rồi của Nhan Tư Đồ.

“đúng vậy! hơn một trăm mạng người của Đinh gia, bao gồm cả hạ nhân” Nhan Tư Đồ thở dài lên tiếng

” hừm...!! đúng là thảm cảnh nhân gian”

“không thể nào...” Đường Vô Thường tức giận cùng thất vọng đang xen.

Hấn còn nghĩ nếu tìm được người Đinh gia sẽ minh oan cho phụ thân, nào đâu manh mối đến đây lại đứt đoạn.

Trong lúc mọi người còn đang đứng yên đó, thì Đinh Hạo lại một mình đi dọc theo từng ngôi mộ, lướt nhìn lên những dòng chữ ghi trên bia mộ, cho tới hai ngôi mộ cuối cùng, hai mắt hấn trở nên phát sáng, cước bộ cũng dừng lại.

“người đang nhìn gì” Nhan Song Song bất ngờ đứng phía sau Đinh Hạo, nàng cũng nhìn theo hướng của Đinh Hạo, khó hiểu lên tiếng.

“không thấy lạ sao” Đinh Hạo lên tiếng nhưng mắt vẫn không rời khỏi tấm bia trước mặt.

“lạ ở chỗ nào” Nhan Song Song càng trở nên mù mịt, giờ mắt nai lên nhìn Dinh Hạo

Nàng không biết hai bia mộ này có gì đặc sắc lại khiến hấn chăm chú như vậy, cũng chỉ là hai bia mộ bình thường như bao bia mộ khác ở đây.

“những ngôi mộ khác thì được quét dọn sạch sẽ, riêng chỉ có hai ngôi mộ này là cỏ dại mọc cao, lại có ít nhan khói” Dinh Hạo đảo mắt nhìn xung quanh.

“có gì lạ...” Nhan Song Song thở dài lên tiếng

“hai ngôi mộ này nằm xa như vậy, xung quanh còn rất nhiều ngôi mộ, họ bỏ sót một vài ngôi mộ là chuyện rất bình thường”

Nàng còn tưởng chuyện gì quan trọng, thì ra chỉ là chuyện này, cũng rất bình thường có gì đâu mà hấn phải bận tâm chứ.

“Đinh gia đã không còn ai, thỉnh thoảng có thân hữu đến dọn dẹp đã rất tốt” Nhan Tư Đồ ảo não lên tiếng, lão cũng đồng ý với cách nói của Song Song.

Có người đến viếng mộ đã là chuyện hi hữu, cũng không ai trả ngân lượng cho họ làm vậy, còn yêu cầu họ phải chăm sóc từng ngôi mộ một, có phải là đòi hỏi quá cao chăng.

“những ngôi mộ khác dù không mang họ Đinh vẫn có người dọn dẹp thắp hương, trong khi hai người nằm đây đều mang họ Đinh, không phải rất đáng ngờ..” Dinh Hạo tiếp tục lên tiếng

“Họ Đinh...” Nhan Bách Thiên, cũng bị thái độ của Dinh Hạo làm cho phân vân, lão tiến lại gần hai bia mộ trước mặt.

“Đinh Hữu Thiên, Đinh Tâm Lăng” Nhan Tư Đồ bắt ngờ đọc ra hai tên trên bia mộ.

“nhị thúc! Người có biết hai người này không ” Dinh Hạo nhận ra trên mặt của Nhan Tư Đồ có chút kích động, nên lập tức lên tiếng.

“là đại thiếu gia và nhị tiểu thư của Đinh gia” Nhan Tư Đồ quay sang nhìn Dinh Hạo.

“hai người này đều là con cháu Đinh gia, tại sao lại chôn cất ở đây, đáng lý họ phải được chôn cạnh những người mang họ Đinh khác” Đường Ân cũng khó hiểu, lên tiếng.

“Khi đó có quá nhiều người chết, mọi người chỉ lo chôn cất cho xong, có ai đâu mà sắp xếp từng ngôi mộ một” Nhan Tư Đồ thở dài nói tiếp.

Mọi người nghe xong lời giải thích của Nhan Tư Đồ cũng không phải là hoàn toàn vô lý, nên cũng không còn nghi ngờ gì, chỉ có mỗi một người là không nghĩ vậy..

Dinh Hạo khước miệng nhếch lên mỉm cười , rồi phe phẩy cây quạt trong tay rồi đi.

“người đi đâu vậy, đợi ta với” Nhan Song Song gấp rút đuổi theo Dinh Hạo

Ánh trăng lên cao, gió đưa cành liễu nhẹ nhàng lắc lư...

Trong đại sảnh

Nhan Song Song thì dáng vẻ ngóng trông, như người đang đợi tin, nóng lòng nhìn ra cửa.

Đường Vô Thường thì tựa cửa nhìn trăng, tay ôm bảo kiếm. Dáng vẻ tuy rất bình thản nhưng, nhưng ẩn sâu trong ánh mắt hấn cũng lóe lên những tia sáng khó đoán.

Dinh Hạo thì vẫn rất nhàn nhã uống trà.

“vương gia!” Vô Tình hồi hả chạy vào, đến trước mặt Dinh Hạo.

Đường Vô Thường và Nhan Song Song cũng nôn nóng đi theo sau Vô Tình.

“giống như suy đoán của người, trong quan tài trống không, cả xương cốt cũng không nhìn thấy” Vô Tình gấp rút lên tiếng

Dinh Hạo khước miệng nhếch lên, tà mị mỉm cười. Nếu hắc đoán không sai, thì hai người vốn dĩ phải nằm trong quan tài đó Đình Hữu Thiên, Đình Tâm Lăng, vẫn còn sống.

“Vô Tình! người có chắc không” Đường Vô Thường phấn khởi lên tiếng, ít ra cũng còn một chút manh mối để tiếp tục.

“chính tay ta và đệ đệ ngươi, đã mở nắp quan tài ra, nếu không tin, ngươi có thể hỏi hắc”

“vương gia! người nghĩ tại sao hai người đó lại giả chết, họ may mắn sống sót là chuyện đáng mừng” Vô Tình quay sang nhìn Đình Hạo lên tiếng.

“chỉ có một nguyên nhân duy nhất, chính là họ không muốn chết thêm lần thứ hai ” Đình Hạo khước miệng nhếch lên, nhìn Đường Vô Thường. Sau đó đưa tách trà lên chậm chậm thưởng thức.

“ý người là... có người muốn giết họ”

Phùng gia bảo.

Khắp nơi lồng đèn đỏ treo cao, khách khứa trang phục sang trọng, người đến mỗi lúc một đông, tiếng cười nói lời chúc thọ còn lớn hơn cả tiếng pháo đang nổ bên ngoài.

Tiền sảnh yến tiệc tưng bừng, có hơn cả trăm bàn, toàn là những nhân sĩ trong giang hồ, mặc dù yến tiệc mới bắt đầu nhưng có kẻ đã say không biết gì, mùi rượu thoang thoảng hòa theo gió.

“đại ca! đệ mời huynh” người kia đưa ly rượu về phía người ngồi bên cạnh.

“đệ say rồi...”

Đang đứng trước cửa tiền sảnh của Phùng gia là hai nam tử, một già một trẻ , vị thiếu niên tuấn lãng nhìn cảnh tượng tưng bừng trước mặt, khó hiểu quay sang nhìn người bên cạnh.

“Nhạc phụ! tại sao lại dẫn ta đến đây”

“Không phải ngươi muốn biết chuyện của Đình gia sao...tất cả người trong giang hồ đều có mặt ở đây, nếu muốn biết gì thì đây là nơi tốt nhất” Nhan Bách Thiên mỉm cười nhìn Đình Hạo, nhưng lại giống như người bị chốt dạ, vừa nói xong lập tức xoay người đi tránh đi ánh mắt của Đình Hạo.

Đình Hạo cảm thấy có chút gì đó kỳ quái, nhưng “quái” ở điểm nào thì hiện thời, hắc vẫn chưa nghĩ ra, sau khi Nhan Bách Thiên tiến vào trong, thì hắc cũng lập tức đi theo sau.

“Ha ha...! Phùng huynh, chúc huynh phước như đông hải thọ tỷ tề thiên” Nhan Bách Thiên hướng tới chỗ ngồi của Phùng lão đầu, tiếng cười còn lớn hơn tiếng nói.

Phùng lão đầu nhăn mày, hai mắt hẹp dài nhìn Nhan Bách Thiên, khi nhớ đến chuyện xảy ra ở Nhan gia, vẻ mặt càng khó chịu, nhưng khi nhìn thấy Đình Hạo xuất hiện ở phía sau, khước miệng lão lại nhếch lên mỉm cười.

“Nhan đệ! sao đến muộn vậy” Phùng lão đầu cũng đứng dậy, tiến vài bước lại gần Nhan Bách Thiên, tỏ ra thân thiện.

“Phùng huynh! thứ lỗi...trong phủ cây ra một số chuyện nên đệ đến hơi muộn” Nhan Bách Thiên mỉm cười nhìn Phùng lão đầu.

“không sao, thọ yến cũng chỉ mới bắt đầu”

Ánh mắt của Phùng lão đầu bắt đầu chuyển sang trên người Đình Hạo, lão càng nhìn càng thấy hắc hợp nhãn, khí chất tôn quý vương giả, dung mạo và bản lĩnh đều trên người thiên hạ, chỉ đáng tiếc lại là đệ của Nhan Bách Thiên, nếu là đệ lão thì tốt biết bao.

Đình Hạo vừa tiến vào thì ánh mắt mọi người đều hướng nhìn hắc, người thì chỉ tỏ người thì bàn tán.

“có phải là hắc..” Một lục y nam tử tay đang cầm bình rượu, vừa nhìn thấy Đình Hạo bước vào, liền đặt bình rượu xuống, xoay sang người bên cạnh hỏi

“ai chứ..” Nam tử mặc cẩm y, ngó tìm kiếm xung quanh.

“người đã đánh bại Giang Ngọc Lâm” Một lục y nam tử tiếp tục lên tiếng.

“đúng..chính là hắn”

Ở góc trái tiền sảnh...

“chàng thật là tuấn tú” Một vị cô nương mỹ mạo xinh đẹp, ánh mắt si mê nhìn Dinh Hạo.

“ngươi có biết chàng là ai không” Một vị cô nương khác, vẻ mặt si ngốc không rời khỏi người Dinh Hạo, còn tay thì níu lấy áo người ngồi bên cạnh.

Ở giữa tiền sảnh thì...

“thật là anh hùng xuất thiếu niên, mà người đó có phải là rể của Nhan gia” Một nam tử trung niên lên tiếng nhìn người đối diện.

“Nhan trang chủ thật khéo kén rể” Người khác lên tiếng nói thêm vào

Những lời này đều lọt hết vào trong tai Nhan Bách Thiên, lão càng nghe càng phấn khích, càng đắc chí, còn cười đến tít cả mắt.

Dinh Hạo khước miệng lại nhếch lên, nhìn mọi người xung quanh, sau đó quay sang nhìn nhạc phụ đại nhân. Rốt cuộc thì hắn đã hiểu “quái” ở chỗ nào.

“Lăng công tử ! mời ngồi..” Phùng lão đầu hướng Dinh Hạo vui vẻ lên tiếng, thái độ như đối với một thượng khách.

Không ít người cảm thấy sững sốt cùng ghen tị, đường đường là Phùng trang chủ của Phùng gia bảo đệ nhất tiêu cục danh trấn giang hồ, lại đích thân ra tiếp đãi, còn nhắc ghế mời hắn ngồi.

“Đa tạ Phùng lão trang chủ” Dinh Hạo mỉm cười đáp lễ Phùng lão đầu.

Khi Dinh Hạo vừa ngồi xuống ghế, chỗ ngồi còn chưa an định thì Bạch lão đầu lại đi tới. Đi theo sau lưng của Bạch lão đầu, là Bối nhi xinh đẹp dịu dàng.

“Lăng công tử đã đến rồi sao” Bạch lão đầu vẻ mặt hớn hở như gặp được cố nhân.

Thấy Bạch lão đầu đi tới, thì Dinh Hạo cũng đứng dậy, vui vẻ đáp lễ Bạch lão đầu : “ chào Bạch lão trang chủ”

“chào Bối nhi cô nương” Hắn quay sang nhìn mỉm cười nhìn Bối nhi

“Bối nhi! xin ra mắt công tử” Bối nhi thẹn thùng, nghiêng dáng ngọc cúi chào Dinh Hạo, dịu dàng như một cành liễu mỏng manh trong gió.

“hừm...”

Lại nữa...không ít người thở dài, tuyệt vọng nhìn Dinh Hạo, đường đường là Bạch bang chủ của đệ nhất Tầu Bang, tất cả tàu bè của ngũ hồ tứ hải khắp thiên hạ đều thuộc về Bạch bang, cũng phải ân cần hòa nhã với mỹ thiếu niên này, thật đáng ngưỡng mộ. Không biết kiếp trước hắn tu được mấy kiếp mà được ông trời ưu đãi như vậy.

“Nhan lão đệ thật diễm phúc, có được một chàng rể quý như Lăng công tử đây” Tần lão đầu lên tiếng, ánh mắt đổ kỵ nhìn Nhan Bách Thiên.

“ha ha!!! Tần huynh nói quá lời, Cảnh phong của huynh cũng là nhất biểu anh tài” Nhan Bách Thiên lên tiếng, lướt nhìn thiếu niên bên cạnh Bạch lão đầu.

“khuyển tử làm sao sánh bằng Lăng công tử đây, đệ đừng có trêu chọc huynh” Tần lão đầu tiếp tục lên tiếng.

Tần Cảnh Phong nghe phụ thân nói vậy trong lòng lại khó chịu,. Hành động còn nhanh hơn cả lý trí, tức giận cầm bình rượu đi đến trước mặt Dinh Hạo.

“Lăng công tử! Cảnh Phong mời người” Tần Cảnh Phong khoe miệng nhếch lên, đưa ly rượu về phía Dinh Hạo.

“ạ tạ” Dinh Hạo mỉm cười lên tiếng, rồi cũng tiếp nhận ly rượu từ Tần Cảnh Phong.

Nhưng ly rượu vừa đến tay thì bị Tần Cảnh Phong giật lại, Dinh Hạo hai mắt hẹp dài ngược lên nhìn hần, đáp lại là nụ cười đầy sự khiêu khích của Tần Cảnh Phong.

Mặt đỏ mặt, những tia lửa giận không ngừng phóng ra.

Mâu quan nhếch lên, đối phương là đến khiêu chiến gây sự, nếu hần không đáp trả có phải là quá thất lễ chăng.

Dinh Hạo bắt đầu xuất thủ, Tần Cảnh Phong cũng lập tức phản công, thế là... cuộc độ sức giữa họ bắt đầu.

Ánh mắt của mọi người trong tiền sảnh đều hướng về hai người Tần Cảnh Phong và Dinh Hạo lúc này.

Rượu trong ly như muốn tràn ra bên ngoài, lắc lư không ngừng theo từng động tác giằng co qua lại của hai người họ, cứ thế người đưa kẻ đẩy qua lại, nhưng người tinh mắt có thể nhận ra lợi thế đang đứng về phía Dinh Hạo.

Dinh Hạo bất ngờ xoay người, dùng lực kẹp tay của Tần Cảnh Phong, kéo về phía hần rồi giữ chặt lấy.

Sau đó bóp chặt lấy cổ tay đang cầm ly rượu của Tần Cảnh Phong, đưa lên miệng hần và từ từ nhấp cạn.

Tần Cảnh Phong đương nhiên không để yên cho Dinh Hạo, không ngừng kháng cự nhưng sức lực có hạn, đành cảm hận “đút” rượu cho Dinh Hạo cho đến giọt rượu cuối cùng.

Sau khi Dinh Hạo uống sạch ly rượu mới chịu thả tay của Tần Cảnh Phong ra, người kia gần như chao đảo sắp ngã xuống đất.

Dinh Hạo mỉm cười nhìn Tần Cảnh Phong, giọng điệu trào phúng giễu cợt : “thì ra... là Tần công tử có sở thích hầu rượu cho người khác , nhưng lần sau không cần như vậy, ta có thể tự mình uống”

“Ha...ha...ha!!!”

Mọi người trong tiền sảnh đều phá lên cười, cười ngả cười nghiêng có kẻ còn đập bàn đập ghế.

“hừm..” Tần Cảnh Phong tức giận, đang định bước tới tiếp tục so tài với Dinh Hạo, nhưng chân vừa cất bước.

“lui xuống ” Tần lão đầu tức giận quát tháo Tần Cảnh Phong

Tiếng cười giễu cợt của mọi người vừa rồi, khiến cho Tần lão đầu vô cùng xấu hổ, giận dữ nhìn Tần Cảnh Phong, Lão chỉ muốn lập tức rời khỏi đây nhưng yến tiệc còn chưa bắt đầu nếu rời khỏi lúc này, càng trở thành trò cười cho mọi người, đành mặt dày ở lại.

Bầu không khí đang cao trào căng thẳng thì bỗng nhiên...

“Bộp...bộp..”

Tất cả lồng đèn trong tiền sảnh đều bị thổi tắt, sau tiếng vỗ tay vừa rồi, bầu trời Phùng gia trở nên tối đen, yên lặng không một tiếng động, tiếp theo...

Đột nhiên xuất hiện những ánh sáng nhỏ lấp lánh của đom đóm và những cánh bướm xinh tươi sắc sỡ màu sắc, đang bay lượn khắp tiền sảnh.

Mọi người như bị mê hoặc, dõi mắt theo từng chuyển động của chúng, trong khi mọi người vẫn chưa thỏa mãn thì cảnh đẹp lại tan biến.

Những đom đóm, cánh bướm xinh kia đều bị hút về một chỗ tạo thành một khối cầu to.

“bùm...mmm..!!!!” giống như pháo hoa bắn ra trong đêm, vô cùng rực rỡ vô cùng sáng chói.

Đèn lồng lại được thắp sáng, tiếng nhạc từng từng cùng lúc vang lên, rộn rã khắp nơi.

“ồ..ồ...”

Mọi người đều phấn khích, nhìn lên khán đài cao chót vót.

Xuất hiện trước mặt họ, là một mỹ nhân xinh đẹp kiều diễm, môi đỏ thoa son, ánh mắt đa tình và làn da trắng hơn tuyết, nhất là thân hình tuyệt mỹ của nàng khiến nam nhi nhìn thấy, đều dễ dàng nổi lên dục vọng.

Bộ phục y màu đỏ trên người bó sát cơ thể, tôn lên những đường cong mê người của nàng, đôi tay mềm dẻo và đôi chân linh hoạt nhảy múa theo tiếng đàn, kiều sa như một tiên nữ, ma mị quyến rũ như một yêu tinh. Đó chính là hình ảnh Phùng Nhu Nhi lúc này.

“bốp..!! bốp!!!” tiếng vỗ tay cổ vũ từ bên dưới không ngừng vang xa.

“hay lắm..hay lắm..”

“hay lắm..hay lắm..”

Nhu Nhi say mê nhảy múa trên khán đài cao, xung quanh là những vũ kỹ xinh đẹp, đương nhiên người xinh đẹp nhất đêm nay vẫn là nàng, nam nhân càng say mê, thì Nhu Nhi càng thêm kiều ngạo, họ nhìn nàng với ánh mắt nóng bỏng khao khát.

Nàng không tin trên đời này có người nam nhân nào có thể khước từ nàng, kể cả hần.

Ánh mắt của Nhu Nhi từ khi xuất hiện vẫn luôn đặt ở trên người Dinh Hạo, trong mắt nàng cũng chỉ có hần, và cũng chỉ muốn múa cho một mình hần xem .

Dinh Hạo đương nhiên nhận ra tâm tư nhỏ này của Nhu Nhi, nói hần không run động bởi vẻ đẹp này của Nhu Nhi là lời nói dối, hần cũng chỉ là một nam nhân biết thưởng thức và nâng niu cái đẹp.

Trong lúc mọi người đang say sưa thưởng thức điệu vũ mê người của Bối Nhi mang đến, thì từ trên khán đài.

“Á..á..a..!!!!”

Chân của Nhu Nhi đang vướng vào vạt váy của vũ kỹ bên cạnh, cả người lắc lư không vững nàng sợ hãi hét lên, tưởng chừng mình sắp ngã xuống khán đài...

Thì một bóng trắng vọt bay tới, phi thân bay lên đón lấy Nhu Nhi, ôm chặt vào trong lòng, Nhu Nhi thì hai tay theo bản năng vòng qua cổ hần giữ thật chặt.

Ánh mắt long lanh đọng nước, Nhu Nhi si mê nhìn Dinh Hạo, nàng nép sát vào lòng ngực hần, ngửi thấy mùi hương thơm nam tính trên người hần.

Khác với những tên nam nhân cục mịch thô lỗ trong giang hồ, trên người luôn hơi hám bản thủ, thì mùi hương của hần thật dễ chịu, như mùi hương của nắng mai, nếu cả đời đều được nằm trong lòng ngực của người nam nhân này, nàng có chết cũng cam.

Trước giờ nàng chưa bao giờ gặp người nam nhân nào khiến mình mê luyến như hần, cho tới khi hai người tiếp đất an toàn, mà Nhu Nhi vẫn không hay biết gì. Còn tưởng mình đang ở trên không trung, vẽ mặt mơ màng, vẫn quần chặt lấy hần không buông.

“nàng có sao không” Dinh Hạo đặt Nhu Nhi xuống đất.

“thiếp..thiếp không sao” Nhu Nhi e lệ xấu hổ, khi nghĩ đến dáng vẻ vừa rồi của nàng sẽ bị Dinh Hạo nhìn thấy.

Chính nàng cũng không ngờ mình lại có bộ dáng rụt rè này, nàng ghét như là nữ nhi trong ngoài không đồng nhất, luôn tỏ ra e dè khép nép.

“Nhu Nhi! Có chỗ nào bị thương không” Phùng lão đầu lo lắng chạy tới.

“phụ thân! Nữ Nhi..nữ Nhi không sao” Nhu Nhi then thùng núp sau lưng của phụ thân.

Phùng lão đầu càng kinh ngạc hơn, bất động “lão không nhìn lầm chứ ” sau khi nghĩ ngợi một lúc, lão mới gần như thông suốt, Khóe miệng nhếch lên nhìn Dinh Hạo, không ngờ đến nữ Nhi kiều ngạo coi trời bằng vung của lão cũng có ngày thay đổi.

“Ha..ha..” Phùng lão đầu bỗng dưng cất tiếng cười to.

Mọi người xung quanh càng ngơ ngác không hiểu gì.

“mọi người! chúng ta tiếp tục” Phùng lão đầu giơ cao bình rượu trong tay, vui vẻ lớn tiếng nói với mọi người xung quanh.

Thiên hạ trang

“Két...tt..”

Cánh cửa phòng bị mở ra, người còn chưa kịp bước vào thì đã nghe thấy tiếng hét chói tai của...

“Á..á...”

Dinh Hạo lấy tay bịt lấy hai lỗ tai của hắn, hắn phải thừa nhận một điều là cô vợ hung dữ của hắn ngày càng lợi hại, với trình độ cỡ này, dù cách trăm dặm cũng còn nghe ra.

“Ra ngoài” Nhan Song Song hét lớn chỉ tay về phía Dinh Hạo.

Nhan Song Song đang từ thùng tắm bước ra, trên người trần trụi không một mảnh vải che thân, trên tay còn đang cầm y phục chưa kịp mặc thì Dinh Hạo lại đẩy cửa bước vào.

“ta bảo ngươi ra ngoài” Nhan Song Song một tay cầm y phục che chắn trước ngực, một tay chỉ về phía Dinh Hạo không ngừng hét lớn tiếng.

Dinh Hạo coi như không nghe thấy gì, vẫn tiến về trước. Nhan Song Song thì lo sợ lùi ra sau.

“Ngươi...ngươi.. đừng có bước tới” Nhan Song Song lo sợ, nói năng lắp bắp.

Dinh Hạo vẫn không dừng bước, còn Nhan Song Song lại liên tục lùi ra sau, cho đến khi chân chạm vào bức bình phong không còn chỗ để nài lưng, thì đành bất lực đứng yên. Hai mắt nhắm chặt lại như một con thú nhỏ run rẩy trước bầy sói.

Dinh Hạo rất khó chịu với thái độ này của nàng, tại sao trong mắt nàng hắn luôn là sắc lang, hắn giựt mạnh y phục trên tay của Nhan Song Song.

Ngọn gió mạnh thổi qua, cảm giác toàn thân trống trải lạnh run, Nhan Song Song mở mắt ra. Thì nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của Dinh Hạo cách nàng rất gần, còn mình thì trần truồng không gì che chắn, nên lập tức hành động theo bản năng.

“á...a..á..!!!”

Dinh Hạo khé miệng nhếch lên, mắt lướt lên trên, rồi lướt xuống dưới người của Nhan Song Song, không một chút e dè, cũng không bỏ sót điểm nào.

“cần gì phải che, cũng chẳng có gì đặc biệt, chỗ nào trên người nàng mà ta chưa sờ qua” Hắn lạnh lùng lên tiếng, rồi lướt qua người Nhan Song Song đi thẳng đến giường.

“ngươi...” Nhan Song Song tức giận chỉ tay về phía hắn, cái gì là không có gì đặc biệt chứ, càng nghe càng tức.

“xoạt...”

Dinh Hạo ném y phục về phía Nhan Song Song, bộ dáng mệt mỏi ngã xuống trên giường. Nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, chỉ tiếc chưa kịp gặp Chu Công đã bị Nhan Song Song đánh thức.

“dậy mau...dậy....ngươi ngủ ở đây, thì ta ngủ ở đâu chứ” Nhan Song Song tay kéo chân đạp, nhất quyết lôi Dinh Hạo khỏi giường.

“chuyện này nàng phải hỏi nhạc phụ đại nhân, nếu người chịu...ta cũng không ngại chuyển sang phòng khác.” Dinh Hạo không thèm mở mắt ra, thái độ hờ hững.

“ngươi biết phụ thân ta sẽ không đồng ý” Nhan Song Song tức giận lên tiếng.

Còn nhớ hai ngày trước nàng vừa mới lên tiếng phản đối, thì đã bị phụ thân mắng cho một trận.

Trong mắt mọi người họ là phu thê, đã là phu thê thì phải chung phòng, không ai chia phòng ra mà ngủ. Nàng biết điều này nhưng quan hệ giữa nàng và hắn làm sao nói cho phụ thân hiểu đây.

“vậy thì đừng có làm loạn, ta đang rất mệt, không có sức đâu mà tranh cãi với nàng” Dinh Hạo xoay người, đưa lưng về phía Nhan Song Song.

“cả ngày không thấy bóng dáng, người làm cái gì mà mệt chứ” Nhan Song Song khó chịu khi thấy thái độ khinh thường của Dinh Hạo, nàng vẫn chưa nói xong, hắn lại xoay lưng về phía nàng, là sao...

Nàng dùng hết sức lôi Dinh Hạo dậy, nhưng sức lực có hạn, cuối cùng vẫn phải ngã trên người Dinh Hạo.

Dinh Hạo hai tay vòng qua eo của Nhan Song Song ôm chặt lại, khéo miệng nhếch lên nhìn nàng.

“Nhan đại tiểu thư bây giờ còn để ý đến cả việc đi lại của bốn vương, người nàng nên quan tâm.. không phải Đường đại hiệp của nàng sao”

Nhan Song Song không hiểu sao, khi nghe hắn nói như vậy trong lòng lại không được thoải mái “cái gì là Đường đại hiệp của nàng”, chuyện nàng để ý nam nhân khác, hắn thật sự không bận tâm sao.

“Đường đại ca là quân tử, hành hiệp trượng nghĩa, làm việc gì cũng đường đường chính chính, quang minh lỗi lạc, không giống như người” Nhan Song Song ngẩng mặt lên tức giận nhìn hắn.

Dinh Hạo vì những lời này mà lửa giận lại bùng cháy “Đường đại ca” nghe ngọt ngào làm sao, với nam nhân khác thì tha thiết mặn nồng, còn với phụ quân là hắn thì chỉ biết la hét, động một chút là dùng kiếm dùng đao, chỉ hận không tiễn hắn đi sớm mà thôi.

“như ta thì sao” Dinh Hạo nén lửa giận trong lòng, đôi mắt hẹp dài nhìn nàng.

Nhan Song Song càng cứng đầu hơn, trước mặt Dinh Hạo luôn không chịu thua, đâu phải chỉ có hắn biết trừng mắt nhìn người khác, nàng cũng biết. Tưởng sẽ làm nàng sợ sao.

“cả ngày không thấy mặt người, đi đâu không ai biết, về tới thì nồng nặc mùi rượu, trên người lại có mùi yên chi của ...” Nhan Song Song ương bướng lên tiếng, nhưng khi nói tới đây, thì dừng lại.

Trên bạch y trắng tinh khôi, lại có vết son cực kỳ sáng chói, hai mắt của Nhan Song Song như dán chặt trên người Dinh Hạo.

“người..người đến kỹ viện” Nhan Song Song tức giận chỉ tay trước mặt Dinh Hạo, bộ dáng uất ức.

“nàng nói nhầm gì vậy” Dinh Hạo khó chịu lại xoay người sang chỗ khác

“Nói nhầm, vậy cái này là cái gì” Nhan Song Song giận dữ xoay hắn lại, chỉ tay vào vết son dính trên người hắn.

“cái này ...” Dinh Hạo vừa định nói, nhưng lại không biết giải thích sao.

Có lẽ là vết son do Nhu nhi để lại trên người hắn, khi hắn ôm chặt nàng từ trên khán đài xuống.

“trên người không chỉ có mùi rượu, còn có mùi hương của nữ nhi, người lại nói mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, không phải đến kỹ viện phong lưu, thì là gì” Nhan Song Song tiếp tục lên án Dinh Hạo, bộ dáng như người vợ nhỏ đang uất ức khi chồng đi ăn vụng.

“nàng nghĩ đi đâu vậy, nhạc phụ dẫn ta đến tiệc mừng thọ của Phùng lão trang chủ, nếu không tin có thể hỏi người..” Dinh Hạo thở dài nhìn nàng.

Hắn phải công nhận một điều, Nhan đại tiểu thư không chỉ có tiếng hét kinh khủng hơn người ra, thì ra trí tượng cũng vô cùng phong phú, chuyện như vậy nàng cũng có thể nghĩ được.

“tại sao phụ thân lại dẫn người đi, chắc chắn người ghạt ta” Nhan Song Song vẽ mặt ngờ vực nhìn hắn

“đi mà hỏi phụ thân nàng...ta muốn ngủ” Dinh Hạo lạnh lùng lên tiếng, rồi xoay lưng về phía nàng.

Hắn suốt cả ngày nay, bị nhạc phụ đem đi triển lãm, đã rất mệt mỏi lắm rồi, về tới đây còn bị Nhan đại tiểu thư làm ồn. Cũng may nàng cuối cùng đã để yên cho hắn.

Nhan Song Song cũng không còn tiếp tục hồ nháo, nhưng một lúc sau lại nhớ đến một việc rất quan trọng chưa được làm rõ.

“vậy vết son môi này đâu ra”

Người nào đó lại không báo trước, bất ngờ hét lên. Dinh Hạo đang trên đường đi gặp Chu Công, giữa đường cũng bị kéo trở về.

.....

Sáng ngày hôm sau.

Chỉ với tờ mờ sáng, bầu không khí xung quanh vẫn còn khá tĩnh lặng, mọi người vẫn còn đang chìm sâu vào trong giấc mộng, thì đã có người tay chân không yên phận, giở trò trêu chọc.

Bàn tay Nhan Song Song lướt lơ trước mặt Dinh Hạo, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy dáng vẻ ngủ say của hắn, “Thật đẹp” dùng hai từ này để miêu tả một người nam nhân thật không phù hợp, nhưng nàng phải thừa nhận “tên sắc lang” có dung mạo còn đẹp hơn cả nữ nhân, đúng là yêu nghiệt trời sinh.

Lông mi thì đen dài cong vuốt, môi đỏ da trắng, mũi của hắn còn rất cao, tay nàng vừa chạm vào chóp mũi của Dinh Hạo, thì...

“Àm..m..mmm”

Tiếng đập cửa từ bên ngoài vọng vào trong phòng.

Nhan Song Song giật mình rút tay về, vờ nhắm mắt ngủ say, trong khi trống ngực thì đánh liên hồi, trong lòng lại lo lắng “nếu hắn biết nàng ngấm hắn lúc ngủ say, chắc nàng xấu hổ đến chết mất”, hi vọng hắn không nhìn thấy.

Dinh Hạo mơ màng mở mắt ra, nhìn người ngủ say bên cạnh mà không dám phát ra tiếng động mạnh, nhẹ nhàng bước xuống giường, hắn kéo chăn đắp cho Nhan Song Song rồi đi ra cửa.

“két..tt.”

Đập vào mắt Dinh Hạo là dáng vẻ phờ phạc của Vô Tình.

“vương gia! đã điều tra được chỗ ở của hai huynh muội Đinh gia”

5 ngày sau..

Tề vương phủ

Bầu không khí trầm lặng đến đáng sợ, trong thư phòng chỉ có Lăng Thiên Lạc, La Thanh và một số thuộc hạ thân tín, nhưng không ai dám nói lời nào.

Lăng Thiên Lạc sau khi đọc xong phong thư, thì tức giận vò nát sau đó ném xuống đất.

“đã có tin tức gì của huynh đệ Đường gia” Lăng Thiên Lạc lạnh lùng lên tiếng.

“chưa có tin tức, nhưng có người đã nhìn thấy họ xuất hiện ở trấn Tri An” La Thanh kúm núm đứng phía sau Lăng Thiên Lạc.

“lại là trấn Tri An” Lăng Thiên Lạc ánh mắt thâm sâu khó đoán, nhìn ra cửa sổ.

“trùng hợp vậy sao”

“ý người là... Hạo vương cũng đang ở trấn Tri An” La Thanh do dự nhìn theo bóng lưng của Lăng Thiên Lạc.

“hắn đi bao lâu rồi” Lăng Thiên Lạc quay lưng lại nhìn La Thanh.

“Hơn mười ngày” La Thanh lên tiếng

“mười ngày.. ” Lăng Thiên Lạc nhìn La Thanh, sau đó ngồi xuống bàn.

“Vương gia! Bạch Liên sơn và huynh đệ Đường gia có quan hệ mật thiết, Hạo vương dễ dàng cứu thoát hoàng thái hậu từ tay bọn cướp Bạch Liên, bây giờ họ lại cùng xuất hiện ở trấn Tri An, điểm này rất là đáng nghi” La Thanh vừa nói vừa rót trà cho Lăng Thiên Lạc.

“theo như lời người thì Thiên Hàn và huynh đệ Đường gia có thể biết nhau” Lăng Thiên Lạc đặt ly trà xuống, liếc nhìn La Thanh

“Huê vương đang điều tra vụ án của Đường gia, huynh đệ Đường gia và Hạo vương lại cùng có mặt ở trấn Tri An, hai chuyện này nhất định có liên quan” La Thanh lập tức lên tiếng nói tiếp.

“cho người dám sát Lăng Thiên Hàn, nếu như hắc và huynh đệ Đường gia thật sự như lời người vừa nói, lập tức hạ sát” Lăng Thiên Lạc ánh mắt đầy sát khí, nắm chặt ly rượu trong tay.

Diệt cỏ phải diệt tận gốc, chỉ trách trước đây hắc không triệt để xử lý người của Đường gia, nên mới để lại hậu quả đến tận bây giờ.

“ạ! vương gia” La Thanh nhận lệnh, rồi nhanh chóng rời khỏi phòng.

Trước khi đi ánh mắt của La Thanh còn dừng lại trên người hắc y nhân đang quỳ bên dưới, nhưng chỉ là thoát qua cũng không dám nán lại lâu.

“đã bắt được bà ta chưa” Lăng Thiên Lạc bất ngờ lên tiếng.

“vẫn chưa, nhưng người yên tâm, việc Liêu thị mất tích Trần Khải không hề hay biết, sớm muộn gì hắc cũng sẽ tự tìm đến, thuộc hạ tin lần này sẽ bắt được hắc” Tên Hắc y nhân bên dưới, vừa nghe Lăng Thiên Lạc nhắc đến hắc thì mừng rỡ lên tiếng.

“đừng nói bốn vương không cho người cơ hội, nếu lần này lại thất bại, người biết phải làm sao rồi chứ...” Lăng Thiên Lạc khéo miệng nhích lên, lạnh lùng nhìn hắc y nhân.

“vương gia yên tâm, lần này chắc chắn sẽ không để người phải thất vọng”

La Thanh mới vừa rời khỏi, lại hối hả chạy vào, vẻ mặt hốt hoảng:

“Vương gia! ”

“lại có chuyện gì” Lăng Thiên Lạc cũng rất lo lắng lên tiếng

“nô tài vừa nhận được tin, Hạo vương đã rời khỏi Thiên hạ trang, cách đây sáu ngày”

“cái gì...”

Trấn Hà Thành

Bên ngoài thì phố chợ huyên náo, người qua lại. Tuy không có ngựa xe sang trọng, hay kiệu lớn trên đường, nhưng so với một trấn nhỏ, hoang sơ cùng cốc như là trấn Hà Thành, vậy đã là quá tốt đẹp rồi.

Ngọc cư trai

“tiểu thư! yên chi này rất hợp với người, nhìn xem, có phải rất đẹp không” Đổ nương lên tiếng, vừa giơ chiếc gương lên đưa cho Đinh Tâm Lăng

“thật không” Đinh Tâm Lăng có chút nghi ngờ, nhưng khi nhìn thấy hình ảnh mình trong gương, khiến nàng rất hài lòng

“phải rồi..bà chủ, trước giờ ta không nhìn thấy bà, bà mới dọn đến trấn này sao” Đinh Tâm Lăng mỉm cười nhìn vị phu nhân trước mặt.

“đúng vậy, ta từ nơi khác chuyển đến” vị phu nhân mỉm cười lên tiếng.

“thảo nào...” Đinh Tâm Lăng mỉm cười, sao đó cầm yên chi lên: “bà chủ! ta lấy cái này”

“được..! ta sẽ gói lại cho tiểu thư” vị phu nhân vui mừng lên tiếng.

Vị phu nhân xinh đẹp kia, sau khi đi ra còn mang theo một thứ vô cùng tinh xảo đưa cho Đinh Tâm Lăng.

“cái này ...” Đinh Tâm Lăng khó hiểu nhìn vị phụ nhân xinh đẹp
“không có gì, chỉ là thấy cây trăm này rất hợp với tiểu thư, coi như là quà gặp mặt...ta tặng cho tiểu thư”
“tặng cho ta..” Đinh Tâm Lăng có chút kinh ngạc, nhưng cây trăm thật đẹp nàng cũng không nỡ từ chối.
“lần sau nhất định ta sẽ ghé lại tiệm của bà” Đinh Tâm Lăng vui vẻ nhận quà, rồi xoay người rời đi.
“tiểu thư đi thông thả” vị phụ nhân mỉm cười lên tiếng, còn tiễn Đinh Tâm Lăng ra tới cửa.
Khi nhìn thấy Đinh Tâm Lăng đã đi rất xa, mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người vào trong tiệm. Nhưng vị phụ nhân vừa xoay lưng thì chạm ngay một bức tường người cao lớn phía trước.
“chàng đột nhiên xuất hiện, muốn hù chết thiếp sao” Đỗ nương tức giận trừng mắt nhìn Đỗ Bình.
“nương tử! nàng thật giỏi đóng kịch” Đỗ Bình sững sờ nhìn thê tử của mình.
“hừm! bây giờ mới biết thê tử của chàng giỏi sao”

Khách điểm Phụng Lâu

Khách điểm thì xiu vẹo, bàn ghế thì cũ kỹ, bày trí trong tiệm cũng không có gì đặc biệt, nhưng lạ một điều.

Khách trong tiệm lại rất đông, một điều lạ hơn nữa là...

Tất cả họ đều là nữ nhi.

“tiểu nhị! cho hai đĩa mìn thầu”

“tiểu nhị! cho một đĩa cải xanh”

“tới ngay..tới ngay” một tiểu huynh đệ từ trong bếp lập tức chạy ra, vẻ mặt tươi cười.

Vị tiểu huynh đệ, trên vai vắt theo một chiếc khăn, dáng vẻ có chút lôi thôi, y phục lại cũ kỹ nhưng vẫn không làm mờ đi sự tuấn mỹ trên gương mặt của hắn, đặc biệt là nụ cười “câu hồn đoạt phách” của hắn, như một ly rượu thơm ngon, khiến họ ngây ngất.

“chàng thật là khôi ngô” Hồng y nữ tử miệng cười tươi, si mê nhìn vị tiểu huynh đệ.

“chàng..chàng vừa mới cười với ta kìa” Lam y nữ tử thì vẻ mặt lúng túng, đứng dậy chỉ tay về phía vị tiểu huynh đệ.

“ngươi đừng có mơ...chàng đang là cười với ta” Lục y nữ tử bên cạnh tức giận nói chen vào

“chàng cười với ta..”

“với ta...”

Hai người họ gần như là muốn đánh nhau, xiu chút nữa là động thủ...

“ngồi xuống! thật là mất mặt” vị phụ nhân mặc y phục sắc sỡ, tức giận quát họ.

Hai người kia cũng không còn hồ nháo, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, nhưng vẫn còn phùng mang trợn má nhìn đối phương.

“hai người dù sao cũng là hai trong tứ đại mỹ nhân của Lan Quế phường, phải biết giữ chút nhìn tượng, các ngươi phải học hỏi Bạch ...”

Vị phụ nhân tức giận giáo huấn hai vị mỹ nhân vừa rồi, nhưng khi quay sang nhìn Bạch y nữ tử cạnh mình, thì không biết làm sao để nói tiếp.

“Ma ma! nếu ngày nào cũng được nhìn thấy chàng, giảm thọ mười năm ta cũng chịu” Bạch y nữ tử bên cạnh thì càng “cuồng” hơn, nước miếng gần như chạm được tới đất.

“ha...ha..ha!!!!” Lục y nữ tử và Lam y nữ tử cười đến nghiêng ngã, đến mỗi cả miệng

Vị tiểu huynh đệ sao khi thu dọn xong bàn bên kia, thì bước qua bàn của các vị mỹ nhân bên này.

“tiểu nhị người bao nhiêu tuổi rồi” Một phu nhân xinh đẹp chụp lấy đôi tay đang thu dọn chén bát của vị tiểu huynh đệ.

Tiểu huynh đệ khựng người lại, nhưng chỉ là bất động trong chốc lát, cũng không rút tay về, hần mỉm cười nhìn vị phu nhân trước mặt : “phu nhân! Năm nay ta mười bảy tuổi”

“còn quá trẻ, có hứng thú đến Lan quế phường của ta không, ở đây làm tiểu nhị mỗi tháng kiếm được bao nhiêu ngân lượng chứ” Bạch ma ma tiếp tục lên tiếng.

Bất ngờ từ ngoài cửa vang lên tiếng hét kinh hồn của một nữ nhân.

“Bạch ma ma...!”

Tất cả mọi người trong tiệm đều quay sang nhìn Đinh Tâm Lăng đang tức giận tiến vào, Bạch ma ma giựt mình rút tay khỏi người của vị tiểu huynh đệ.

“Lan quế phường từ khi nào trở thành nam kỹ, sao ta không biết”

****hết chương 35****

36. Chương 36: Nhan Song Song Ghen (tt)

Chương 36: Nhan Song Song ghen (tt)

Đinh Tâm Lăng rất nhanh đã xuất hiện trước mặt, mắt liếc nhìn bàn tay của Bạch ma ma đang đặt trên người của vị tiểu huynh đệ kia.

Bước tới hất tay của Bạch ma ma ra khỏi người của tiểu huynh đệ, và kéo hần ra phía sau lưng nàng, như gà mẹ đang che chở gà con.

“Bà chủ Đinh! làm gì mà phản ứng dữ vậy, ta đâu có ăn thịt hần” Bạch ma ma mỉm cười nhìn Đinh Tâm Lăng.

“bà đến khách điểm phụng lâu, lôi kéo người của ta, còn muốn ta phải tử tế với bà” nàng trừng mắt nhìn Bạch ma ma.

“người của bà chủ Đinh” Bạch ma ma có chút sửng sốt ban đầu, sau đó lại mỉm cười Đinh Tâm Lăng.

“không được sao” Nàng trừng mắt nhìn Bạch ma ma, giọng điệu rất hần học.

“được..được...” Bạch ma ma mỉm cười rất tươi nhìn Đinh Tâm Lăng, sau đó quay sang nhìn vị thiếu niên kia: “cánh cửa Lan Quế Phường luôn mở rộng đón người”

“đi thôi..” Bạch ma ma khước miêng nhếch lên.

Bạch ma ma rời khỏi khách điểm Phụng lâu, nhưng khi ra tới cửa nhìn xung quanh mình cảm thấy có chút “trống trải”.

Bà quay sang bên trái, rồi quay sang bên phải, sau cùng là phía sau, thở dài nhìn đám người bên trong, rốt cuộc bà đã biết thiếu cái gì...

Tứ đại mỹ nhân của Lan Quế Phường, vẫn si ngốc ngồi đó nhìn vị tiểu huynh đệ đang đứng phía sau Đinh Tâm Lăng, mặc dù Bạch ma ma đã ra tới cửa nhưng họ vẫn không hề hay biết.

“ực ực..đi thôi...” Bạch ma ma cố ý ho khan vài tiếng, để khơi dậy sự chú ý của tứ đại mỹ nhân.

“ma ma” tứ đại mỹ nhân nhăn nhó nhìn Bạch ma ma, vẻ mặt không muốn rời đi.

“đi ...!!!” Bạch ma ma lần này thái độ rất cương quyết, lớn giọng quát tháo tứ đại mỹ nhân

Tứ đại mỹ nhân của Lan Quế Phường sợ nhất chính là ánh mắt và thái độ này của Bạch ma ma, dù không muốn và lòng đầy tiếc nuối nhưng cũng phải theo ma ma rời đi.

“một đám háo sắc, nuôi các người thật uống cơm” Bạch ma ma liếc nhìn tứ đại mỹ nhân, chỉ tay vào từng người một mắng chửi.

“nói chúng tôi háo sắc, vậy bà đi theo làm gì” Một trong tứ đại mỹ nhân, bắt mồm lầm bầm trong miệng.

Nhưng nào ngờ đầu lại đến tai của Bạch ma ma...

“con nha đầu này...người vừa nói cái gì” Bạch ma ma chợt dạ, đâm ra xấu hổ quát tháo người vừa nói.

Hai tiểu nhị đang đứng ở cửa, nhìn thấy cảnh nội bộ lục đục của Bạch ma ma và tứ đại mỹ nhân, cười đến “nội thương”. Cả hai phải bám trụ vào nhau mới có thể đứng vững.

“ha..ha..cười chết ta được”

“người có nhìn thấy vẻ mặt vừa rồi của Bạch ma ma” Một tiểu nhị quay sang nhìn người bên cạnh hẳn

“có..có.. ” người bên cạnh nhin không được mà ôm bụng cười.

“tiểu Hạo! người cũng thật lợi hại, khiến cho Bạch ma ma ở độ tuổi này cũng có thể hồi xuân” Tiểu nhị quay sang nhìn vị tiểu huynh đệ đang đứng sau lưng Đinh Tâm Lăng.

“Tiểu Mao ca! huynh nói ai lợi hại..mà hồi xuân là cái gì vậy, có ăn được không” Đinh Hạo giả si giả ngốc chạy đến bên cạnh người tên gọi Tiểu Mao.

Sau khi nghe Đinh Hạo nói xong phản ứng duy nhất của đám người trong tiệm là...

“hừm..mm!!!”

Cả một đám tiểu nhị thở dài, chán nản nhìn Đinh Hạo không biết nói làm sao.

“Tiểu Hạo! ta khuyên người sau này, tốt nhất đừng có lên tiếng” Tiểu Mao ra dáng một trưởng bối, hần lắc đầu nhìn Đinh Hạo đang giả ngốc, sau đó tiếp tục thu dọn chén đĩa trên bàn.

“tại sao..” Đinh Hạo ngu ngốc nhìn tiểu nhị ca

“phải đó... không lên tiếng, sẽ không ai biết người là một đứa ngốc...ha..ha..ha!!!” Một Tiểu nhị khác lên tiếng, giọng điệu đồ kị cùng châm chọc.

Thiên cao cũng rất công tâm à nha, nếu người cho người một thứ gì đó, thì ở nơi nào đó lại lấy đi một thứ khác từ người, chẳng hạn như Tiểu Hạo đây, có bề ngoài tuần tú không ai bằng, nhưng trí óc thì khờ khạo như trẻ lên ba.

Nếu không phải vì thấy hần đáng thương, đầu óc thì ngây dại, thì bọn họ cũng đã không mang hần về đây, ông chủ thì trước giờ không thu nhận người lạ, là họ cầu xin ông chủ giữ hần lại. Còn bà chủ thì thôi không cần nói đến, vừa nhìn thấy Tiểu Hạo như mèo thấy mỡ.

“he..he..Tiểu Hạo để tối nay, ca đây dẫn người đến Lan quế phường, tới đó người sẽ biết cái gì là hồi xuân...he..he..” Tiểu Mao mỉm cười gian tà, kéo Đinh Hạo tới gần hẳn nói nhỏ vào tai.

Không hay biết từ phía sau đã có một hỏa diệm sơn đang bùng cháy. Đinh Tâm Lăng đang đứng phía sau lưng hần.

“lấy cái bàn tay bẩn của người ra khỏi người Tiểu Hạo” Đinh Tâm Lăng trừng mắt nhìn tiểu Mao.

“Bà chủ! Không phải, ngay cả nam nhân cũng không được đến gần hần chứ, bà ghen cái gì mà dữ vậy” tiểu Mao nhún nhó nhìn Đinh Tâm Lăng.

“Câm cái miệng thú vị của người lại, đừng thấy tiểu Hạo ngây thơ mà đại hư hần” Đinh Tâm Lăng giọng điệu khó chịu, quát tiểu Mao.

“Tiểu Hạo! người phải tránh xa hần một chút, tốt nhất là càng xa càng tốt” Đinh Tâm Lăng nhỏ giọng nói chuyện với Đinh Hạo so với thái độ vừa rồi thì hoàn toàn khác xa

“dạ..Tiểu Hạo biết” Đinh Hạo ngoan ngoãn gật đầu, còn mỉm cười rất tươi nhìn Đinh Tâm Lăng hết như một đứa trẻ.

“ngoaan lắmm...” Đinh Tâm Lăng vỗ nhẹ vào đầu hấn vài cái tán thưởng, sau đó véo vào mặt hấn.

Đinh Hạo trong lòng thì cực khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra rất vui vẻ. Nếu không phải vì muốn tiếp cận hai huynh muội Đinh gia, và tính đa nghi của Đinh Hữu Thiên quá lớn, thì hấn cũng không giả ngu giả dại.

“hấn ngây thơ...hay là ngu ngốc chứ” tiểu Mao lăm bằm trong miệng, tiếp tục công việc của mình, thỉnh thoảng vẫn ngược lên nhìn Đinh Tâm Lăng đang âu yếm Đinh Hạo.

“có ai nhìn thấy ông chủ không” Đinh Tâm Lăng nhìn ngó khắp nơi, sau đó quay sang, lạnh giọng hỏi đám người trong khách điểm

“vừa rồi ta nhìn thấy ông chủ ở hậu viện” Một tiểu nhị bất ngờ lên tiếng.

Đinh Tâm Lăng nghe thấy câu trả lời cũng xoay người đi, nhưng trước khi rời đi vẫn không quên căn dặn một người, “đe dọa” thì đúng hơn.

“Tiểu Mao ca! người dám dẫn Tiểu Hạo đến Lan Quế Phường...ha...ha...ha...ta sẽ đánh gãy chân người” Đinh Tâm Lăng giọng nói thì mềm mại và nụ cười trên mặt nàng càng rực rỡ hơn cả nắng ban mai, nhưng lại khiến cho người nghe có cảm giác bốn bề tuyết phủ lạnh từ đầu đến chân.

“không dám..không dám nữa”

Hậu viện.

Trong một căn phòng tối tăm không ánh sáng. Chỉ có mùi trầm hương phảng phất trong phòng.

Một nam tử dáng bạch diện thư sinh, tuy không phải tuấn lãng vô song, nhưng cũng thuộc dạng khôi ngô hơn người. Chỉ tiếc khuôn mặt hơi tái xanh và bộ dáng suy nhược, còn có...

Hấn đang ngồi trên xe lăn.

“khi nào thì người đi” Nam tử quay sang nhìn Đinh Hữu Thiên, giọng nói êm tai dễ nghe.

Đinh Hữu Thiên đang thấp từng ngọn nến trong phòng, tay bỗng dừng khựng lại, khi vị nam tử bất ngờ lên tiếng, hấn hồ hững lên tiếng.

“sáng mai...”

Sau đó Đinh Hữu Thiên tiếp tục thấp sáng những cây nến còn lại.

“người không cần thấp nến, có hay không, với ta cũng chắc khác gì nhau” Nam tử ngồi xe lăn chán nản lên tiếng.

“Nhưng ta thì cần” Đinh Hữu Thiên lên tiếng, sau đó bước tới gần vị nam tử đang ngồi trên xe lăn, một tay vòng qua thắt lưng của y.

“người nhẹ hơn trước” Đinh Hữu Thiên bất ngờ lên tiếng.

Đinh Hữu Thiên thuộc dáng người lực lưỡng cao to, cho nên dù bị tàn phế một tay, tay còn lại vẫn dễ dàng nhắc bổng vị nam tử kia.

Hấn bỗng vị nam tử đặt lên ghế, còn mình thì quỳ bên dưới. Sau đó Đinh Hữu Thiên vén quần của vị nam tử lên đến tận đùi.

Vị nam tử cũng mặc kệ sự đụng chạm này của Đinh Hữu Thiên, dù sao hấn cũng đã quá quen. Dù hấn có cần thì người kia cũng luôn làm theo ý mình.

“có đau không”

Đinh Hữu Thiên nhìn thấy vẻ mặt dù nhăn nhó của vị nam tử, nhưng vẫn cố chịu đựng, trong lòng có chút khó chịu.

Từ chân kéo dài đến tận đùi, là những vết bỏng đỏ sừng sững, lở loét rướm rướm máu, mùi hư thối nồng đượm từ đôi chân của vị nam tử kia mang lại, càng khiến người khác muốn buồn nôn.

Nhưng trong mắt của Đinh Hữu Thiên lại là sự đau đớn xót xa.

“tay người thì sao...còn đau không” Vị nam tử dù có đau nhưng cũng không lên tiếng thừa nhận, hắn lại quay sang hỏi ngược lại Đinh Hữu Thiên

“nó ư...” Đinh Hữu Thiên nhìn xuống bàn tay bị chặt đứt của chính hắn, khoe miệng nhếch lên mỉm cười, giọng điệu chua xót ai oán.

“từ lâu đã không còn đau”

Nếu đau có thể phần nào giảm bớt tội lỗi mà hắn gây ra, thì hắn rằng bị đau đớn hành hạ suốt đời còn hơn. Đinh Hữu Thiên tiếp tục rửa vết thương và đắp thuốc cho vị nam tử kia.

Từ ngoài cửa bất ngờ vang lên âm thanh lạ..

“tiểu Thường! người đứng trước cửa phòng làm gì” Một tiểu nhị trong khách đếm bất ngờ lên tiếng.

Trong phòng

Đinh Hữu Thiên giật mình “bên ngoài có người”, đây là suy nghĩ đầu tiên của hắn, không biết có chuyện gì xảy ra hay có kẻ cố ý nghe trộm. Hắn gấp rút đứng dậy, đẩy cửa ra ngoài.

“kẹt...t.ttt” Cánh cửa bị đẩy ra

Trước mặt hắn là hai tiểu nhị trong tiệm, một người theo hắn nhiều năm, người còn lại là tiểu nhị mà muội muội hắn mới thuê về, với người này Đinh Hữu Thiên hắn còn rất nhiều nghi kỵ.

“ông chủ! Ta thấy Tiểu Thường đứng trước cửa, bộ dáng lén la lén lút, rất khả nghi” tiểu nhị lên tiếng

Đinh Hữu Thiên lập tức quay sang nhìn Đường Vô Thường với ánh mắt dò xét, chờ Đường Vô Thường giải thích.

“Ta mang điểm tâm này đến cho khách, nhưng bị lạc đường” Đường Vô Thường vừa lên tiếng giải thích vừa giơ khay thức ăn lên cao cho Đinh Hữu Thiên xem.

“khách điểm này không quá lớn, người đến đây cũng đã nhiều ngày, sao lại không nhớ đường” Tiểu nhị lại lên tiếng.

Thì từ xa có người chen ngang vào...

“thì ra người ở đây” Một trung niên nam tử mặc cẩm y, vẻ mặt nhăn nhó khó chịu đang đi tới, vừa xuất hiện, đã trách cứ Đường Vô Thường.

“kêu có một đĩa thức ăn, có gần lâu như vậy không” vị cẩm y nam tử tiếp tục lên tiếng, giọng điệu rất là khó chịu.

Đường Vô Thường lúc đầu có hơi sững sốt, đang không biết làm sao thoát khỏi tình cảnh trước mắt, không ngờ đến người này lại xuất hiện, giúp hắn giải vây.

“xin lỗi..xin lỗi” Đường Vô Thường liên tục gặc đầu tạ lỗi với vị cẩm y nam tử kia.

“phu nhân ta đang la hét ầm ĩ” vị cẩm y nam tử quay sang tiếp tục lớn tiếng hỏi thúc Đường Vô Thường, rồi cũng xoay người đi.

“người còn đứng đó làm gì, không mang thức ăn vào phòng.. nhanh lên!” vị cẩm y nam tử vẫn không nhìn thấy Đường Vô Thường phía sau, nên lại quay sang quát tháo.

“Dạ! ta tới ngay” Đường Vô Thường nhanh bước đi theo sau cẩm y nam tử.

“ông chủ Dương” Đinh Hữu Thiên bất ngờ lên tiếng.

Dương Chính và Đường Vô Thường đang định chuẩn lẹ, nào ngờ đâu bị Đinh Hữu Thiên kêu lại.

“có gì không ông chủ Đinh” Dương Chính đáng vẽ rất bình tĩnh quay lưng lại nhìn Đinh Hữu Thiên.

“thành thật xin lỗi” Đinh Hữu Thiên lên tiếng, nhìn Dương Chính với ánh mắt dò xét.

“không có gì” Dương Chính mỉm cười lên tiếng, hẳn còn tưởng đã bị Đinh Hữu Thiên phát giác.

Sau khi hai người Dương Chính và Đường Vô Thường rời đi, thì Đinh Hữu Thiên mới quay sang trừng mắt với người bên cạnh hẳn.

“kêu người đứng canh giữ, sao lại để người khác đến gần căn phòng này”

“thiếu gia! ta vừa rồi đau bụng quá, nên mới vào nhà xí” tiểu nhị vẽ mặt nhăn nhó nhìn Đinh Hữu Thiên

“Hừ..m..m” Đinh Hữu Thiên tức giận phủ tay áo rời đi.

“Rầm..!!!”

Cánh cửa bị đóng sập, Đinh Hữu Thiên nhanh chóng đi vào phòng, liền đi tới chỗ của vị nam tử thư sinh kia.

“Thiên! bên ngoài có chuyện gì”

Người mù thì thích giác cũng nhạy hơn người thường rất nhiều, cho nên người kia dù chưa lên tiếng, nhưng hẳn cũng biết đó là Đinh Hữu Thiên.

“không có gì” Đinh Hữu Thiên mỉm cười tiến về trước

Ánh trăng nhô khỏi cành liễu, trên trời mây đêm bao phủ.

Trong phòng, cả đám người đang suy tư...

“Vương gia! không chỉ có thuộc hạ và Đường Ân, mà người của Tề vương cũng đang mai phục gần nhà của Liêu Thị ”

“bọn họ có phát hiện ra người và Đường Ân” Đinh Hạo liếc nhìn Vô Tình, gấp rút lên tiếng.

“Không có..”

“Trần Khải vẫn chưa biết Liêu Thị mất tích, chắc chắn hẳn sẽ tìm đến nhà Liêu thị, cho nên chúng ta phải nhanh hơn Tề vương một bước, có được Trần Khải trong tay” Đinh Hạo tiếp tục lên tiếng

“Dạ! vương gia” Vô Tình cung kính cúi người nhận lệnh.

” Vô Thường! bên người thì sao” Đinh Hạo bắt ngờ quay sang nhìn Đường Vô Thường

“sáng nay, khi ta vừa đến gần căn phòng đó, thì bị Đinh Hữu Thiên phát hiện” Đường Vô Thường sau khi nói xong, ánh mắt hẳn lướt nhanh qua người của Dương Chính.

“còn người trong căn phòng đó” Đinh Hạo tiếp tục lên tiếng, ánh mắt ngờ vực nhìn Đường Vô Thường.

“vẫn chưa điều tra ra, nhưng ta đoán đó người trong phòng là nam nhân” Đường Vô Thường lên tiếng.

“nam nhân...” Đinh Hạo khước miệng nhếch lên mỉm cười

Chuyện này càng ngày càng thú vị đây, theo hẳn biết Đinh gia chỉ có một nam đinh duy nhất là Đinh Hữu Thiên, Đinh gia trước giờ cũng ít qua lại với người bên ngoài, cho nên thân hữu của họ không nhiều lắm. Nhưng thái độ của Đinh Hữu Thiên đối với người đó...

“Vương gia! thuộc hạ có chuyện không biết có nên nói hay không” Dương Chính có chút do dự nhưng sau đó cũng đứng ra, trình báo tất cả những gì hẳn điều tra được ngày hôm nay.

“thuộc hạ nghe tiểu nhị trong khách điểm nói qua, Đinh Hữu thiên rất có thành kiến những người cờ bạc”

Đinh Hạo hai mắt hiện hào quang, vẽ mặt suy tư nhưng khó nhìn ra hẳn đang nghĩ gì, hẳn quay sang nhìn người đứng bên cạnh mình.

“Vô Tình! Điều này không giống những gì người nói với bốn vương”

“vương gia! Đinh Hữu Thiên trước đây nghiện cờ bạc, khắp giang hồ ai cũng biết, không phải bí mật gì” Vô Tình vội tiến lên trước thanh minh.

Đinh Hạo không phải không tin lời của Vô Tình, so với những gì hắn điều tra được ở trong thợ yến ở Phùng gia bảo thì không sai vào đâu.

Đinh Hữu Thiên trước đây là một con nghiện cờ bạc, trưởng bối của Đinh gia đều là những người già cả, cho nên cơ nghiệp đến đời của Đinh Hữu Thiên trở nên suy tàn. Đinh gia chỉ còn vẻ bề ngoài hào nhoáng ra, kì thực bên trong chỉ là một thùng rỗng.

Tất cả nghiệp vụ của Đinh gia đều do thâm tử của Đinh Hữu Thiên và quản gia trong phủ lo liệu, còn hắn thâm đêm suốt sáng đều ở tử phủ, đến mức thâm tử hắn và quản gia trong phủ thông dâm, rồi cùng nhau bỏ trốn.

“vậy...cũng thật lạ, từ một con nghiện lại trở thành một kẻ ghét cờ bạc, bên trong nhất định có nội tình” Đỗ Bình hồ nghi lên tiếng.

Đỗ Bình vừa lên tiếng, đã nói đúng tâm tư suy nghĩ của mọi người trong phòng.

“Muốn làm rõ chuyện này không khó”

Đinh Hạo dừng lại nhìn phu thê Đỗ Bình, nói tiếp

“hai người không phải đang tiếp cận Đinh Tâm Lăng sao”

“phải!” Đỗ Bình gật đầu nhìn Đinh Hạo, mơ hồ như đoán ra được ý định của Đinh Hạo.

“vậy, phiền hay người hãy diễn một vở kịch cho nàng ta xem” Đinh Hạo mỉm cười tiếp tục lên tiếng.

“diễn kịch...”

Mọi người trong phòng còn đang kinh ngạc, chờ nghe Đinh Hạo giải thích tiếp thì...

“cóc...!! cóc...!!”

Từ bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Trong phòng

“Có người” Đinh Hạo gấp rút lên tiếng, hối thúc những người trong phòng.

Một đám người trong phòng đều nháo nhào, kẻ trước người sau, nối đuôi nhau mà tràn qua cửa sổ.

“nhanh lên”

“từ từ thôi”

“người đang đạp chân ta”

“xin lỗi”

Sau khi nhìn thấy họ rời đi, thì Đinh Hạo mới đứng dậy, chỉnh sửa lại y phục ra dáng một ngốc tử, hết như người đang say ngủ bị người khác đánh thức. Hắn tiến lại gần cửa.

“két...ttt” Cánh cửa bị đẩy ra.

Trước mặt là một mỹ nhân ăn mặc khiêu gợi, nàng chỉ mặc một chiếc yếm màu trắng và quần lụa mỏng manh, bên ngoài thì tạm bợ chỉ khoác một chiếc áo màu hồng gần như là trong suốt, có thể nhìn thấy rõ từng tấc thịt trên người nàng.

“tiểu Hạo” Đinh Tâm Lăng ánh mắt nhấp nháy liên tục phóng điện về phía Đinh Hạo.

“bà chủ! bà tìm ta sao” Đinh Hạo ngu ngốc lên tiếng.

Đinh Hạo hắn thích mỹ nhân, nhưng loại tự chạy đến cửa thì hắn chẳng thích chút nào. Hắn ra về một ngốc tử nhìn Đinh Tâm Lăng.

Còn chưa nghĩ ra, làm sao để đuổi khách, thì Đinh Tâm Lăng đã như một cành liễu xiêu vẹo, ngã vào lòng ngực hắn.

“tiểu Hạo! bên ngoài thật lạnh, người không mời người ta vào sao” Đinh Tâm Lăng nũng nịu, nép sát vào ngực hắn.

Cùng lúc đó, trên nóc nhà....

Đang có một đôi mắt đang nóng rực, như mũi tên xuyên thẳng đến hai người bên dưới, hai tay nắm chặt lấy miếng ngói, như muốn bóp nát.

Đinh Tâm Lăng không cho khi Đinh Hạo cơ hội từ chối, trước khi hắn mở miệng thì nàng đã đi thẳng vào trong phòng, nhưng Đinh Hạo cũng kịp thời dang hai tay ra cản lại.

“bà chủ! Tiểu Hạo rất muốn ngủ” Đinh Hạo ra vẻ mệt mỏi muốn xua đuổi khách.

“thì người cứ ngủ, ta hứa sẽ không làm phiền người” Đinh Tâm Lăng mỉm cười nhìn Đinh Hạo, sau đó gạt tay hắn ra, tiến vào trong, nghĩ là hắn đang xấu hổ.

Nam nhân đều là ban đầu ai cũng nói là không tiện, không muốn, nhưng khi “lâm trận” thì như hùm như sói, điều này nàng hiểu rất rõ. Đêm nay nàng cũng đã hạ quyết tâm nhất định sẽ đem tên ngốc tử này ăn sạch.

Đinh Hạo lắc đầu nhìn Đinh Tâm Lăng, hắn thật không còn cách nào để ngăn lại, hi vọng “bà chủ” sẽ nhanh chóng rời đi, bởi vì trong phòng lúc này không chỉ có mình hắn.

Mắt ngược lên nhìn lên nóc nhà, người ngồi trên nóc nhà lập tức núp sang chỗ khác lo sợ Đinh Hạo phát giác, nhưng nào biết Đinh Hạo ngay từ đầu đã biết trên đó có người.

Hắn xoay người khép cửa lại, nhưng khi quay lưng lại, lại không thấy Đinh Tâm Lăng đâu, lúc hắn còn đang tìm kiếm xung quanh, thì...

“tiểu Hạo” một giọng nói mềm mại từ bên giường phát ra.

Đinh Tâm Lăng đang nằm trên giường, áo khoác ngoài đã được nàng cởi ra, ném xuống đất, trên người chỉ còn chiếc yếm trắng, và quần lụa mỏng manh bị vén lên tận đùi cao, lộ ra đôi chân thon dài mịn màng trắng hơn tuyết.

“tại sao lại nóng như vậy chứ,thật là nóng nha”

Chiếc yếm lại bị Nhan Song Song kéo qua khỏi rốn, phát phoir lên xuống, hai đôi tuyết lê như ẩn như hiện theo từng động tác của nàng, còn bàn tay thì không ngừng vuốt ve lấy đùi ngọc của chính mình, hai chân thỉnh thoảng lại cọ vào nhau đang mời dụ Đinh Hạo. Đáng vẻ vô cùng gợi cảm, khiến nam nhân nhìn thấy chỉ muốn chảy máu mũi.

Dù nam nhân tâm kiên định đến mấy nhìn thấy cảnh tượng này điều khó mà cưỡng lại, nên cũng phải thông cảm cho Đinh Hạo và đám nam nhân đang đứng bên ngoài cửa sổ.

Đỗ nương và Dương thị tức giận liếc nhìn phu quân, néo vào tay họ một cái đau điếng, chỉ tội cho họ, dù bị đau nhưng có miệng lại không được la, đành cắn răng chịu trận.

“A...umm” Đỗ Bình và Dương Chính lấy tay bịt lại miệng, không dám phát ra âm thanh, nhưng hai người nữ nhân kia không vì vậy mà nhẹ tay đi chút nào, lực đạo càng tăng.

“á...!! nhẹ tay nương tử” Đỗ Bình bị Đỗ nương véo tai, kéo đi ra nơi khác.

“ai biểu chàng nhìn chứ” Đỗ nương tức giận trừng mắt.

“ta đâu có nhìn” Đỗ Bình thì đáng vẻ sợ vợ có thừa, liên tục lắc đầu, chối cãi.

“chàng còn nói không” Đỗ nương lại tức giận, véo vào tai hắn mạnh hơn nữa.

“á...!!”

“xuyt ! nhỏ thôi, muốn mọi người nghe thấy sao” Vô Tình nhỏ tiếng nhìn Đỗ nương và Đỗ Bình

“đi thôi..!”

Đường Vô Thường thì bước đi lại không nỡ, ánh mắt lưu luyến nhìn theo người nữ nhân đang ngồi trên nóc nhà, mà chân không thể nhấc bước.

Cùng lúc đó trên nóc nhà...

“lãng lơ, mới vừa rồi còn kêu lạnh, bây giờ lại nói nóng” Nhan Song Song tức giận nhìn xuống bên dưới.

Hận nhất chính là tên “Hạo vương hảo sắc” kia, ả đàn bà đó có cái gì đặc biệt chứ, mà hắn nhìn không chớp mắt, hai con người như muốn rót ra ngoài.

“Hạo vương trứng ung, trứng thúi..khốn kiếp...hảo sắc” Nhan Song Song tức giận không ngừng mắng chửi Dinh Hạo.

Bên dưới căn phòng...

“hắc..c ..xì..ì” Dinh Hạo lấy tay xoa lấy mũi của hắn.

“Tiểu Hạo! qua đây để ta giúp ngươi làm ấm” Đinh Tâm Lăng hai mắt long lanh, vươn đôi tay vẫy gọi về phía Dinh Hạo, bày ra động tác vô cùng khiêu gợi nha.

“không cần” Dinh Hạo đáng vẻ ngờ nghệch, mỉm cười lắc đầu, chỉ tiếc lời chưa dứt thì bị ai đó kéo đẩy ngã xuống giường.

Đinh Tâm Lăng thấy dáng vẻ chán chừ của Dinh Hạo, một thì không làm, đã làm thì làm cho tới cùng, nên trực tiếp ra tay, kéo hắn đè xuống giường. Còn nàng thì chiếm thế thượng phong, ngồi trên người Dinh Hạo.

Cái yếm trên người của Đinh Tâm Lăng, vốn dĩ đã bị nàng cởi ra gần hết chỉ là tạm bợ mặc lên, nên hành động vừa rồi đã góp phần làm cho nó rất nhanh một chút.

Đôi tuyết lê ngạo nghễ cứ như vậy mà hiên ngang xuất hiện trước mặt Dinh Hạo không chút e dè. Chủ nhân của nó lại càng không hề thẹn thùng, còn cười rất tươi nhìn Dinh Hạo.

Trên nóc nhà Nhan Song Song nhìn thấy mà ruột gan cứ lồng lộng, không phải nàng chưa từng thấy hắn cùng nữ nhân quan hệ, nhưng lần trước lúc nhìn thấy hắn và vương phi trên giường, cũng không đáng ghét như lần này.

“sao lại không cần chứ, có phải chỗ này, hay là chỗ này” Đinh Tâm Lăng gần như xóc tung quần áo của Dinh Hạo lên, sờ soạn khắp nơi.

Sau hồi giằng co qua lại của hai người, thì áo của Dinh Hạo bị Đinh Tâm Lăng tháo bung ra, bờ ngực rắn rỏi săn chắc của nam nhân hiện ra trước mặt nàng, nhìn không được nàng nuốt nước miếng ừng ực.

Mặc dù là nam nhân nhưng da thịt của hắn còn đẹp hơn nữ nhi, trắng mịn mềm mại, cảm giác chạm vào thật là quá tuyệt, bàn tay của Đinh Tâm Lăng lưu luyến không rời vuốt ve từng tấc thịt trên người Dinh Hạo.

Nhìn thấy cảnh xuân trước mặt, lại bị trêu chọc đến mức này, dù là một kẻ gốc cũng dễ dàng động tâm, nhưng hắn lại không phải là kẻ gốc.

“bà chủ! Thật là không cần, ta...”

Dinh Hạo lấy hết sự kiên định còn sót lại, mà khước từ nàng. Nhưng Đinh Tâm Lăng còn nhanh hơn cả hắn, nàng bất ngờ cúi xuống ngậm nhấm hai đỉnh cao nhô lên trước ngực của hắn.

Đưa đầu lưỡi dính hương liếm lấy, môi hôn khắp người hắn. Một đường dài hôn dọc xuống phía dưới hạ thân của hắn. Hai đôi tuyết lê như lắc lư qua lại trước mắt Dinh Hạo mời gọi hắn chạm vào.

“umm...m” Dinh Hạo nhìn không được, lại lên tiếng đáp trả.

Đã rất lâu rồi, hắn đã không có cảm giác dễ chịu như lúc này, trước đây không phải chưa từng có nữ nhân làm thế với hắn, nhưng đó đã chuyện rất lâu về trước.

Đinh Tâm Lăng nghe thấy tiếng kêu của hắn, hành động của nàng càng bạo hơn. Nàng bắt đầu tháo thắt lưng của hắn ra, muốn trêu chọc dục vọng bên dưới của nam nhân, nhưng bất ngờ hai tay đang kéo quần Đinh Hạo xuống, bị hắn giữ chặt lại.

Đinh Hạo cũng thật không hiểu nổi hắn, trong lúc “kích tình đang mãnh liệt” thì hắn vẫn có thể bình tĩnh như lúc này, còn sức ngăn Đinh Tâm Lăng lại.

Tĩnh nhi kiêu sa quý phái, Tuyệt nhi thì thanh tao thoát tục, còn có Yến nhi thì ngây thơ hồn nhiên, và cả Mạc Nhi đang mất tích của hắn nữa...đặc biệt nhất là Nhan đại tiểu thư đang ở trên nóc nhà kia.

Hình ảnh của những nàng ta lần lượt xuất hiện trước mắt hắn, từ ánh mắt, làn môi, đến nụ cười điều khiển hắn khó quên. Mặc dù dục vọng dưới thân cũng đang bốc cháy nhưng hắn lại không thích cùng nữ nhân khác ngoài các nàng ta xảy ra quan hệ.

“Tiểu Hạo! ta muốn yêu người” Đinh Tâm Lăng ngẩng mặt lên nhìn hắn.

Tưởng sẽ nhìn thấy dáng vẻ Đinh Hạo động tình, nhưng nào ngờ đầu người kia còn bình tĩnh hơn mặt nước hồ thu không gợn sóng, nàng không tin và mất mình.

Trên đời này cũng có nam nhân, có thể khước từ sự cám dỗ từ phía nàng. Nàng không tin không hàn phục được tên ngốc này, nhưng nào ngờ đầu...

“bà chủ! Tiểu hạo muốn đi tè” Đinh Hạo dửng si ngốc nhìn Đinh Tâm Lăng.

Đinh Hạo lập tức đẩy ngã Đinh Tâm Lăng, rồi nhảy xuống giường chạy thẳng ra ngoài.

Đinh Tâm Lăng nghe xong chỉ muốn ngất xỉu, còn trên nóc nhà thì Nhan Song Song cười đến nghiêng ngã mà không biết trời đất, cũng như đang có người đứng sau lưng nàng, nhưng nàng lại không hề hay biết.

“Nhan đại tiểu thư! có chuyện gì mà vui vậy” Đinh Hạo hai tay khoanh tròn trước ngực, ngạo nghễ nhìn nàng.

“Á..Umm!!”

Nhan Song giật mình hét lên, nhưng chưa kịp mở miệng thì đã có người lấy tay che miệng nàng lại.

Đinh Hạo không còn lại gì với thói quen đặc biệt này của Nhan đại tiểu thư, nếu nàng mà hét lên không phải chỉ có khách điểm Phụng lâu, mà cả trấn Hà Thành đều nghe.

“người sao..sao ở đây” Nhan Song Song xấu hổ nhìn Đinh Hạo, vậy là ngay từ đầu hắn đã biết nàng ở đây, một tầng sương màu hồng lại nổi lên trên mặt.

“còn nàng, ở trên đây làm gì” Đinh Hạo mỉm cười nhìn Nhan Song Song

“ta...ta..” Nhan Song Song có miệng mà khó mở lời, chẳng lẽ nói nàng mấy ngày nay đều “rình” hắn.

Nếu không phải Đinh Tâm Lăng ngày nào cũng keo dính, bám chặt lấy hắn thì nàng cũng không như bây giờ.

“khốn kiếp...khốn kiếp....Nhan Song Song ơi là Nhan Song Song mà bị làm sao vậy”

Nhan Song Song không ngừng mắng chính nàng.

Đinh Hạo cũng không biết nàng đang nghĩ gì mà đến xuất thần. Hắn mỉm cười tao nhã mà nằm xuống, hai tay đặt sau gáy ngăn đầu ngấm trăng sáng.

“Nàng nằm xuống đi, trăng đêm nay rất sáng” Đinh Hạo bất ngờ lại lên tiếng

Nhan Song Song cũng không hiểu sao, lại ngoan ngoãn nằm xuống, hiếm khi hắn dùng giọng điệu nghiêm túc này nói chuyện với nàng.

Bầu trời đêm nay quả thật rất đẹp, ánh trăng thì vô cùng rực sáng, những chòm sao nhỏ xung quanh cũng lấp lánh.

Một cơn gió mạnh thổi cả, khiến Đinh Hạo rùng mình thu người lại, quay sang nhìn người đang nằm cách xa hắn đến một cánh tay.

“nàng có lạnh không”

“không” Nhan Song Song hững hờ lên tiếng, còn ánh mắt thì vẫn chăm chú nhìn lên bầu trời.

“Nhưng ta lạnh..” Hấn bá đạo kéo nàng lại gần hấn, ôm chặt trong lòng.

“lạnh thì vào phòng, ai kêu người ở đây” Nhan Song Song vì hành động bất ngờ này mà trừng mắt nhìn Dinh Hạo.

Hấn luôn ngang ngược bá đạo như vậy, luôn làm theo ý mình. Trước đây nàng rất ghét thái độ này của hấn, nhưng có lẽ lâu rồi nàng cũng dần quen, cảm thấy có chút đáng yêu.

Nhan Song Song giựt mình với suy nghĩ chính mình, cái gì đáng yêu chứ, Nhan Song Song mày lại điên nữa rồi, hấn là ác quỷ cần phải tránh thật xa.

“nếu nàng có thể đuổi Đinh Tâm Lăng ra khỏi phòng, ta sẽ suy nghĩ lại”

Dinh Hạo khước miệng nhếch lên, nếu không phải lúc đó gương mặt của nàng hiện lên trong đầu hấn, thì Dinh Hạo hấn có khổ sở mà trốn ở đây.

Hấn “nhét” Nhan Song Song vào trong ngực, hai chân còn không kiêng nể mà vắt qua đùi của Nhan Song Song, xem nàng như một cái gối ôm, ôm chặt trong người.

“người đừng quá đáng nha”

Nhan Song Song trừng mắt nhìn hấn.

Người nào đó càng cố ý xiết thật mạnh, ôm cũng thật chặt.

“Hạo vương khôn kiếp, người cố ý phải không”

Dinh Hạo thì vờ như ngủ say không nghe không biết gì, còn Nhan Song Song vẫn lằm bằm mắng chửi, cho tới lúc mệt mỏi nàng cũng ngủ thiếp đi

Sáng hôm sau

Dinh Hạo và Nhan Song Song còn đang say ngủ, thì bị âm thanh ồn ào bên dưới đánh thức.

“ầm..m..m!!!”

Đường Vô Thường thì đang chẻ củi ở hậu viên, cơ thể săn chắc rắn rỏi và cơ bắp trên người nổi lên cuộn theo từng nhát búa chém xuống. Những giọt mồ hôi lấp lánh đang chảy trên cơ thể màu nâu đồng, lại càng tăng thêm vẻ cuốn hút của hấn.

“tiểu Thường! uống chút nước đi” Đinh Tâm Lăng lã lướt đi tới, trên tay cầm theo ấm nước và một cái chén.

“đa tạ” Đường Vô Thường miệng tươi cười, lập tức cầm chén nước lên.

Giống như là trời hạn gặp mưa, Đường Vô Thường uống ừng ực, bờ ngực lực lưỡng không ngừng lên xuống theo từng chuyển động của hấn, vô cùng gợi cảm, một sắc nữ như Đinh Tâm Lăng đương nhiên động tâm.

Đôi tay vô thức mà cầm khăn lau đi những giọt mồ hôi đang chảy trên người hấn.

“bà chủ Đinh! Không cần” Đường Vô Thường giựt mình lùi ra sau, tránh đi bàn tay của Đinh Tâm Lăng.

“sao lại không chứ, người xem khắp người toàn là mồ hôi” Đinh Tâm Lăng lại tiến đến, tiếp tục giúp hấn lau đi mồ hôi.

Đôi tay của Đinh Tâm Lăng cứ đặt trước ngực hấn lau tới lui, thỉnh thoảng còn cố ý sờ xoạng người hấn.

Trên nóc nhà....

“Không ra giúp Đường đại hiệp của nàng sao” Dinh Hạo quay sang châm chọc Nhan Song Song.

Nhan Song Song mắt lạnh liếc nhìn Dinh Hạo, nàng ghét thái độ bốn cọt này của hấn, nhưng cũng thật lạ.

Người ta thường nói nữ nhi khi yêu đều trở nên nhỏ nhen ích kỷ, không thích nữ nhi khác tiếp cận nam nhân của mình, khi hấn cười với nữ nhân khác thì mình đổ kỵ, khi hấn cùng nữ nhân khác thân mật thì suốt đêm không thể chợp mắt, cảm giác khi yêu không phải là vậy sao, nhưng...

Tại sao khi nhìn thấy Đinh Tâm Lăng quyến rũ Đường Vô Thường nàng lại không hề cảm thấy khó chịu hay tức giận, không phải nàng thích hấn sao.

Khác xa cảm giác tối qua, khi nàng nhìn thấy Đinh Tâm Lăng và tên Hạo vương háo sắc trên giường, nàng vô cùng khó chịu nha, chỉ muốn đánh cho “tên Hạo vương” đó sưng như cái đầu heo, kéo Đinh Tâm Lăng ra tát cho mấy bạt tay, còn muốn...

Nhan Song Song kinh hãi quay sang nhìn Đinh Hạo đắm đuối, cả người bất động.

“không phải mình đã thích tên Hạo vương háo sắc này rồi chứ” đây quả là một cú sốc không hề nhỏ với nàng.

“Song nhi”

“Song nhi...”

“làm cái gì mà hét to vậy, ta đâu có điếc” Nhan Song Song trừng mắt quát tháo Đinh Hạo.

Đinh Hạo không biết ánh mắt mơ màng mắt hờn này của Nhan đại tiểu thư là gì, đột nhiên đang yên đang lành lại bày ra bộ dáng “đáng ngờ” này. Khiến hấn có chút lo lắng.

“sao nhìn ta lạ vậy, hay là....bây giờ nàng mới phát hiện phu quân này, trời sinh có bộ dáng anh tuấn hơn người” Đinh Hạo mỉm cười châm chọc nhìn Nhan Song Song.

“người đi chết đi” Nhan Song Song đẩy ngã Đinh Hạo, rồi tức giận bỏ đi.

“làm gì mà giận dữ vậy, không phải thì thôi” Đinh Hạo lắc đầu nhìn theo bóng lưng người ngọc.

Nhan Song Song ơi là Nhan Song Song, tại sao người lại thích hấn chứ, trên đời này còn rất nhiều nam nhân tốt hơn hấn rất nhiều, hấn một không phải là đại hiệp, hai không là chính nhân quân tử mà là đại sắc lang, càng không phải là mẫu người người thích, đặc biệt là, xung quanh hấn còn vô số nữ nhân khác.

Mình điên mất rồi, Nhan Song Song vừa đi vừa mắng chửi chính nàng.

Tề vương phủ

Kiếp lớn của Lăng Thiên Lạc đang dừng ở trước cửa, nô tài và kiện phu bên ngoài mang theo tâm trạng nôn nóng, mồ hôi trên trán họ chảy dài, mỗi lúc một nhiều. Nhưng...

Người nào đó vẫn chưa chịu bước xuống kiệu, mặc dù kiệu đã hạ xuống từ rất lâu, màn cũng đã được vén lên cao.

“vương gia! đã về tới phủ” Tần Thanh lên tiếng

Bên trong Lăng Thiên Lạc đáng vẽ suy tư thất thần, hấn vẫn còn đang suy nghĩ đến buổi chiều sáng nay.

Thái độ mà phụ hoàng đối xử với hấn, khiến hấn càng bất an không yên, chẳng lẽ Tứ đệ đã điều tra được gì, nếu không phụ hoàng cũng không như vậy.

Tất cả kiến nghị của hấn, đều bị phụ hoàng bắt bỏ không cần xem xét, thái độ còn khá hằn học với hấn.

“ta biết rồi” Lăng Thiên Lạc lạnh lùng lên tiếng rồi bước khỏi kiệu.

Trên đường đi không ít nô tài nhìn thấy hấn đều khum lưng cúi chào.

“tham kiến vương gia”

“tham kiến vương gia”

Còn hấn thì vẫn miên man suy nghĩ, đôi chân bước vào đại sảnh từ khi nào lại không hề hay biết cho tới khi...

“vương gia! có chuyện rồi” hắc y nhân chạy đến trước mặt hấn gấp rút lên tiếng.

“lại để Trần Khải trốn thoát” Lăng Thiên Lạc ngồi xuống ghế, giọng điệu rất bình thản vô cùng, nhưng nghe ra lại càng đáng sợ.

“không phải” hắc y nhân khúm núm lo sợ lắc đầu.

“vậy là chuyện gì” Lăng Thiên Lạc trừng mắt nhìn hắc y nhân tiếp tục hỏi tới.

“nô tài đã mai phục ở nhà Liêu Thị, nhưng người xuất hiện không phải là Trần Khải... mà là Đinh Hữu Thiên” hắc y nhân giọng điệu lo sợ, ánh mắt không dám nhìn thẳng Lăng Thiên Lạc, sau khi nói xong, cũng cúi mặt xuống.

“cái gì..Đinh Hữu Thiên” Lăng Thiên Lạc lần này đúng là tức giận thật sự, như muốn giết người, hấn tiến tới nắm lấy cổ áo của hắc y nhân.

“năm đó, không phải bốn vương sai người đi giết sạch cả nhà Đinh gia, sao lại để hấn sống sót”

“nô tài...” hắc y nhân lo sợ lùi ra sau, nhưng vẫn bị Lăng Thiên Lạc bắt lại được.

“bây giờ hấn đâu...” Lăng Thiên Lạc lạnh giọng lên tiếng

“hấn...hấn..được Đường Ân và Vô Tình dẫn đi” hắc y nhân mặt mày xanh mét, không còn huyết sắc.

“Râm..mm!!”

Tên hắc y nhân bị Lăng Thiên Lạc quăng ra cửa.

hết chương 36**

37. Chương 37: Tình Thế Nguy Kịch

Chương 37: Tình thế nguy kịch

Ngọc Cư Trai – Trấn Hà Thành.

Giữa trưa trời nắng gắt, phố chợ yên bình. Thì từ trong Ngọc Cư Trai liên tục có tiếng người cãi vã phát ra.

“tướng công! Ta van chàng, số ngân lượng này... ngàn vạn lần không thể dùng tới...” Đỗ Nương quỳ xuống dưới đất nước mắt lã chã, ôm chặt lấy chân của Đỗ Bình luôn miệng van nài.

“tránh ra! Đừng có cản đường ông đây đi phát tài” Đỗ Bình lớn tiếng quát tháo Đỗ Nương, không chút chần chừ đá vào người của Đỗ nương.

“Á...a...!” Đỗ Nương chao đảo té ngã xuống đất

“hừm...!!” Hấn tức giận nhìn Đỗ Nương, rồi xoay người bỏ đi.

Khi Đỗ Bình vừa cất bước thì Đỗ Nương chạy tới chắn trước mặt hấn.

“tướng công! Số ngân lượng này dùng để trả cho chủ nợ, chàng lấy đi đánh bạc thua hết, thì thiếp biết làm sao”

Đỗ Nương còn chưa dứt lời, thì...

“Chát ! Tiện nhân” Đỗ Bình hung hăng tát vào mặt của Đỗ Nương, tức giận mắng chửi.

“ta còn chưa đến đổ phường, ngươi dám trù ta thua hết ngân lượng, hôm nay ta phải dạy cho ngươi một bài học”

Hắn còn chưa chịu dừng tay, định tiến lên tát thêm cái thứ hai, chân vừa bước tới tay vừa giơ cao, thì ..

“người có phải là nam nhân không, lại đi ức hiếp một nữ nhân yếu đuối” Đinh Tâm Lăng nắm chặt tay của Đỗ Bình, lớn tiếng quát vào mặt Đỗ Bình.

“ta đánh thê tử của mình, liên quan gì người” Đỗ Bình lớn tiếng nhìn Đinh Tâm Lăng, hất tay nàng ra bước tới.

“thê tử của người, không phải người sao” Đinh Tâm Lăng lại quát vào mặt của Đỗ Bình

“ta còn chưa đi phát tài, ả dám trù ta thua hết ngân lượng”

“tránh ra! Ta phải đánh cho ả ta một trận” Đỗ Bình không ngừng lấn tới, tràn qua người của Đinh Tâm Lăng.

“được! nếu người không sợ thì qua đây” Đinh Tâm Lăng giọng nói hào sảng, thủ thế.

Nàng quay sang tìm kiếm khắp trong tiệm, cuối cùng cũng đã nhìn thứ cần tìm, thì lập tức..

“bộp ! bộp..! bộp..!!”

“á..á..á..!!!!”

Tay phải cầm gậy, tay trái cầm chổi. Đinh Tâm Lăng liên tục đánh về phía Đỗ Bình, đánh tới tấp, không cần biết trước sau hay trái phải, cứ thấy đâu là đánh đó.

“người...người giỏi lắm” Đỗ Bình lùi ra xa, chỉ tay về phía Đinh Tâm Lăng, ra vẻ hoảng sợ rồi xoay người bỏ chạy.

“có gan thì đứng lại...lão nương sẽ đánh gãy chân người” Đinh Tâm Lăng đuổi theo Đỗ Bình ra tới tận ngoài cửa, không ngừng mắng chửi.

“hừ..m..m!! coi như người biết khôn” Đinh Tâm Lăng thở hồng hộc, bước vào trong, thì nhìn thấy Đỗ Nương đang quỳ trên đất dằng về suy sụp, nàng chạy tới dìu Đỗ nương đứng dậy .

“Đỗ phu nhân! Bà không sao chứ”

“xong rồi...phu quân lấy ngân lượng đi đánh bạc, chủ nợ đến ta phải làm sao đây..hu..hu..!!!” Đỗ Nương ôm mặt khóc như mưa, lệ không ngừng chảy xuống.

Đinh Tâm Lăng nhìn thấy càng thêm bối rối.

“Đỗ phu nhân! Bà đừng có khóc nữa, khóc không thể nào giải quyết được vấn đề” Đinh Tâm Lăng lên tiếng trấn an Đỗ Nương.

“giải quyết...làm sao giải quyết ta và phu quân đã chuyển đi rất nhiều nơi, để tránh mặt chủ nợ, tưởng đâu đến đây chàng sẽ thay đổi, nào ngờ...” Đỗ Nương tuyệt vọng ảo não nhìn Đinh Tâm Lăng, giọng nói đầy uất ức.

“chúng nào tật nấy, tiểu thư sẽ không hiểu nỗi cảm giác của ta lúc này, nên mới nói như vậy ..hu..hu...số của ta thật khổ mà” Đỗ Nương đẩy tay Đinh Tâm Lăng ra tiếp tục gục mặt lên bàn khóc lóc kể lể.

“sao ta lại không hiểu cảm giác của phu nhân” Đinh Tâm Lăng bức xúc lên tiếng, không ai rõ cảm giác khi có người thân là một tên nghiện tử đồ tưởng hơn nàng, vì nó mà Đinh gia nàng bị đẩy đến bước đường này.

“tiểu thư không có ở trong hoàn cảnh như ta, làm sao hiểu được cảm giác của ta lúc này” Đỗ Nương mặt lấm lem nước mắt ngẩn đầu lên nhìn Đinh Tâm Lăng chất vấn.

“sao lại không” Đinh Tâm Lăng giọng nói có hơi nóng nảy, ánh mắt cương nghị nàng nhìn Đỗ Nương, sau đó nhìn thấy vẻ mặt sợ sệt của Đỗ nương mới biết vừa rồi nàng nói có bao nhiêu lớn tiếng, đã hù dọa người khác, nên hạ giọng xuống.

“ca của ta từng là một người nghiện cờ bạc, ta hiểu tâm trạng của phu nhân cũng giống như mẫu thân ta trước đây”

“thật sao...” Đỗ Nương ra vẻ kinh ngạc, lau đi dòng lệ trên mặt, chăm chú nhìn Đinh Tâm Lăng.

“phụ mẫu ta cũng nhiều lần cản ngăn đại ca, nhưng huynh ấy cũng giống như tướng công của phu nhân, đều nghe không lọt tai ” Đinh Tâm Lăng mỉm cười nhìn Đỗ Nương nói tiếp.

“nhưng bây giờ ca đã thay đổi, huynh ấy tốt hơn trước rất nhiều, cũng không còn lui tới đồ phường”

“làm cách nào” Đỗ Nương lớn tiếng hỏi thúc, vẻ mặt tràn đầy mong đợi.

“có thể cho ta biết không , ta cũng muốn tướng công mình giống như đại ca của cô nương đây”

“chuyện này...ta...” Đinh Tâm Lăng do dự lên tiếng, khi nghĩ đến chuyện xưa, nhưng lại gặp người có cùng cảnh ngộ, cảm xúc cứ dâng tràn.

“đại ca ta trước đây suốt ngày đều ở đồ phường, sự nghiệp gia tộc đều do thê tử huynh ấy trông coi” Đinh Tâm Lăng ánh mắt tức giận cùng phần nộ khi nói đến đại tẩu của nàng.

“đại tẩu của cô nương cũng thật lợi hại” Đỗ Nương lên tiếng chen ngang, ánh mắt và giọng điệu đều hiện rõ sự ngưỡng mộ.

Đinh Tâm Lăng mỉm cười, lắc đầu nhìn Đỗ Nương “nhưng ả lại không giữ phụ đạo, không chỉ gian dú với quân sự mà còn cùng hần bòn rút ngân lượng, dối trên lừa dối” Đinh Tâm Lăng dừng lại không kể tiếp, ánh mắt đầy u thương.

“việc làm ăn trong nhà bị ả làm cho hư hết, gia môn ly tán phụ mẫu ta qua đời, đại ca tự trách, nên..”

“sao nữa tiểu thư...” Đỗ Nương giọng điệu rất hào hứng.

Đinh Tâm Lăng ban đầu có hơi ngạc nhiên nhìn Đỗ Nương, nhưng sau đó cũng nói tiếp: “ca tự chặt đứt tay mình, thê suốt đời này không đặt chân đến đồ phường”

“cái gì..” Đỗ Nương kinh ngạc hét lên

Không chỉ riêng Đỗ Nương bất ngờ với kết quả này, mà những người ở gian phòng bên cạnh cũng sửng sốt không kém.

Căn phòng sát vách.

“các người nghĩ sao” Đinh Hạo dáng vẻ trầm tư, hần xoay người đi đến bàn, cầm ly trà lên từ từ uống.

Dương Chính do dự nhìn những người quanh hần, thấy mọi người vẫn bất động không ai lên tiếng, nên bước ra đứng trước mặt Đinh Hạo: “năm đó Đường tướng quân đem theo mười vạn quân sĩ ứng chiến Diệp Kỳ quốc, sau khi phát hiện binh khí có vấn đề, liền cấp báo cho Tề vương”

“nhưng Tề vương lại bất bỏ, tiếp tục cho xuất chinh, kết quả binh bại như núi, phụ thân ta bị kết tội mưu phản, toàn gia tru di” Đường Vô Thường ánh mắt tức giận, giọng nói đầy bi phẫn .

Dương Chính nhìn thấy sự căm phẫn của Đường Vô Thường hùng hực như lửa nóng, thật cũng không muốn cắt ngang.

“tiếp theo là Trần Khải, người chịu trách nhiệm kiểm tra lại số binh khí, thì lại giả chết, mai danh ẩn tích”

“và người của Đinh gia cũng bị diệt môn trong một đêm, tất cả chuyện đều do Tề vương gây ra” Dương Chính vừa dứt lời thì Đỗ Bình lập tức lên tiếng

“Tề vương ra tay độc ác với người của Đinh gia, chắc chắn trong tay họ có thứ khiến hần phải bận tâm” Đinh Hạo đặt tách trà xuống, khéo miệng nhếch lên.

“Nhưng đã lục soát tất cả các nơi trong khách điểm, vẫn không tìm ra thứ nào khả nghi” Đường Vô Thường bức xúc lên tiếng.

Đinh Hạo quay sang mỉm cười nhìn Đường Vô Thường

“không phải còn một căn phòng nữa sao ”

“người nói căn phòng đó”

Khách điểm Phụng lâu.

Bên ngoài bầu trời đêm u ám, mây đen kéo giăng phủ kín cả ánh nguyệt trên cao.

Trong phòng cảnh vật đều tối đen và vô cùng tĩnh lặng, nhưng...

Lại có những bóng đen thấp thoáng qua lại.

“đã tìm thấy chưa” Nhan Song Song đang canh giữ bên giường, nóng lòng quay sang nhìn hai người Đường Vô Thường và Dinh Hạo.

“Nhan đại tiểu thư! nàng muốn cả khách điểm này nghe thấy sao” Dinh Hạo đang tìm kiếm trong thư phòng, bị Nhan Song Song làm cho giật mình.

“ta..” Nhan Song Song bộ dáng then thùng, nàng cúi mặt xuống không dám nhìn thẳng vào Dinh Hạo.

Từ sau khi nhận ra mình thích hắn, Nhan Song Song nàng mỗi lần nhìn thấy hắn, thì mặt ửng đỏ trông ngực đập liên hồi, không biết có phải là bệnh rồi chăng, tại sao lại đập nhanh như vậy. Nhan Song Song hai tay đặt trước ngực, thấp thỏm lo âu.

Dinh Hạo lại càng khó hiểu, mấy ngày nay Nhan đại tiểu thư rất kỳ lạ nha, có phải không quen với khí hậu nóng bức ở trấn Hà Thành nên ảnh hưởng tới não rồi chăng, dễ dàng đỏ mặt như vậy, trước đây gặp hắn không đòi đánh đòi giết cũng hung hăng mắng chửi, nhưng bây giờ tránh hắn hơn tránh tà, gặp thấy là quay đầu bỏ chạy, nữ nhân này càng ngày càng khó hiểu.

“hắn đã bị điểm huyết mê, sẽ không tỉnh lại nhanh như vậy” Đường Vô Thường liếc người nằm trên giường, rồi lên tiếng đỡ lời cho Nhan Song Song.

Dinh Hạo chán nản đặt đóng sách đang cầm trên tay xuống dưới bàn, thở dài quay sang nhìn Đường Vô Thường, chẳng lẽ hắn đoán sai rồi chăng.

“ngươi có phát hiện gì không”

Đường Vô Thường chỉ lắc đầu, không nói gì. Rồi lại tiếp tục sang nơi khác tìm kiếm...

“để ta giúp mọi người ”

Nhan Song Song sau khi nói xong, vừa cất bước đi, thì Dinh Hạo bất ngờ lên tiếng.

“xuyt...!!! im lặng...” Dinh Hạo thần sắc nghiêm trọng.

Mọi người đều đứng yên không dám phát ra tiếng động, hai mắt nhắm lại, dõi nhìn theo nhất cử nhất động của Dinh Hạo.

Dinh Hạo tiến sát gần cửa, kề sát tai lên cửa, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

“cộp!! cộp..cộp!!!”

Tiếng bước chân gấp rút dồn dập, càng lúc càng gần và đang đứng trước cửa phòng.

Dinh Hạo giật mình quay sang nhìn Nhan Song Song và Đường Vô Thường : “bên ngoài có người”

Nhan Song Song và Đường Vô Thường lập tức xoay người, thổi tắt hết tất cả nến trong phòng, lo tìm nơi ẩn núp.

Bên ngoài...

“cốc! cốc..!!

“Trần đại ca! huynh ngủ rồi sao” Đinh Tâm Lãng nhiều lần gõ cửa nhưng không thấy có ai trả lời, giọng nói rất ngờ vực.

“cốc! cốc..!! Trần đại ca..”

Đinh Tâm Lãng càng bất an, có chút hoang mang. Với hiểu biết của nàng thì người trong phòng không thể nào ngủ sớm như vậy, mới vừa rồi nàng còn nhìn thấy trong phòng sáng đèn.

Nàng giựt mình, ngẩng đầu lên đôi mắt sáng rực như muốn xuyên thủng vào bên trong phòng.

“Trần đại ca vốn dĩ không nhìn thấy gì, cho nên trước giờ đều không thắp đèn”

“cốc! cốc...!! muội vào đó..” Đinh Tâm Lăng tiếp tục gõ cửa, nhưng không thấy ai trả lời, nên chuẩn bị đẩy cửa vào.

Trong phòng...

“là tiếng của Đinh Tâm Lăng” Đường Vô Thường vội vàng lên tiếng.

Đinh Hạo vội bước tới giường vén màn lên, giải huyết cho người thanh niên đang nằm mê trên giường.

Sau đó cả ba người Đinh Hạo, Nhan Song Song và Đường Vô Thường nhanh chóng núp sau bức bình phong, nhẹ nhàng không để lại chút dấu vết.

Ngay lúc này...

“két..tt..!”

Cánh cửa bị Đinh Tâm Lăng đẩy vào, trong phòng vẫn lạnh tanh không ánh sáng, giống như mọi khi không có điểm hoải nghi.

Đinh Tâm Lăng vội chạy đến giường vén màn lên, vẻ mặt hoảng loạn liền trở nên buồn lỏng, khóe miệng nhếch lên mỉm cười, khi nhìn thấy vị thiếu niên vẫn còn nằm yên ổn trên giường.

Người thanh niên cũng vừa kịp lúc mở mắt ra nhìn Đinh Tâm Lăng, đương nhiên là hắn không nhìn thấy gì, nhưng hắn có thể ngửi ra.

“Tâm Lăng..là Tâm Lăng đúng không” Người thanh niên ngồi dậy, mờ mịt nhìn xung quanh hắn.

Đinh Tâm Lăng đang qua lại trong phòng, trên tay cầm theo một cây nến cháy lung linh, nàng dừng lại ở đầu thì ngọn đèn nơi đó liền được thắp sáng.

“Trần đại ca! vừa rồi muội gọi, sao huynh không trả lời” Đinh Tâm Lăng sau khi thắp xong ngọn đèn cuối cùng, quay lại nhìn người thanh niên đang ngồi trên giường.

“muội có gọi huynh sao” người thanh niên ngơ ngác nhìn Đinh Tâm Lăng với đôi mắt vô thần.

“phải..” Đinh Tâm Lăng mỉm cười đi tới.

Nàng bước tới đỡ người thanh niên xuống giường, đặt hắn ngồi lên xe lăn, sau đó đẩy tới cạnh bàn, chậm chậm đưa tách trà lên miệng y.

Sau bức bình phong..

Đường Vô Thường vẻ mặt sửng sốt, kinh ngạc, hai tay bám chặt vào bức bình phong, đôi chân vô thức mà bước tới.

“là hắn..” Đường Vô Thường bất ngờ thốt lên. khi nhìn thấy người thanh niên trước mặt.

“ngươi biết hắn” Đinh Hạo đôi mắt hẹp dài nhìn Đường Vô Thường, tay kéo hắn lại.

Bên ngoài...

“đại ca muội đi bao lâu rồi” Người thanh niên lên tiếng, ánh mắt hướng Đinh Tâm Lăng.

“đại ca muội mới đi có hai ngày, huynh đã thấy nhớ rồi sao” Đinh Tâm Lăng giọng điệu châm chọc, khi nhìn thấy vẻ mặt của ai kia đang ửng hồng, thì càng thỏa chí.

“ta..” Người thanh niên hai má ửng đỏ, lời nói ấp úng.

Đúng là hắn có chút nhớ người kia, nhưng lo lắng lại càng nhiều hơn, từ trấn Hà Thành đến đó cả đi lẫn về cũng chưa tới một ngày, nhưng đã hai ngày trôi qua, mà người kia vẫn chưa thấy bóng dáng.

Đang lúc người thanh niên miên mang suy tư, thì một mùi hương lạ xông thẳng vào mũi hắn, người mù khuyết điểm duy nhất của họ là thị giác, nhưng ưu điểm của họ là thính giác và khứu giác cực kỳ nhạy.

Nhưng mùi hương này hẳn biết chắc không phải của Đinh tiểu muội, nếu không phải của Đinh tiểu muội, thì chỉ là....

“Tâm Lăng! trong phòng này ngoài muội ra, còn có ai khác không ” Người thanh niên bắt ngờ lên tiếng.

“không có, chỉ có muội và huynh” Đinh Tâm Lăng ngẩn ra vì câu hỏi này của người thanh niên, nhưng vẫn ngơ ngác nhìn xung quanh, khó hiểu lên tiếng.

“thật sao..” Người thanh niên vẫn thái độ nghi ngờ như cũ.

Đường Vô Thường lại bắt ngờ bước ra, hẳn muốn nhìn thật kỹ người thanh niên đang ngồi trên xe lăn kia, có phải là người hắn đang tìm kiếm bấy lâu.

“Trần Khải! có phải là huynh không..”

“Trần Khải” Đinh Hạo sững sốt nhìn người thanh niên.

“hắn là Trần Khải” Nhan Song Song trở mắt nhìn người Thanh niên, sau đó quay sang nhìn Đường Vô Thường.

“Tiểu Thường! Tiểu Hạo sao...sao các người ở đây” Đinh Tâm Lăng quay đầu lại nhìn đám người của Đinh Hạo đang bước, sững sốt thốt lên.

Đinh Tâm Lăng kinh ngạc hoảng thốt đang xen khi thấy có người xuất hiện trong phòng, nhưng ánh mắt liền chuyển sang Nhan đại tiểu thư xinh đẹp “vị cô nương này là ai..”

Dù mắt mù lòa không phân định được ánh sáng, nhưng giọng nói này quá sức quen thuộc, dù không nhìn thấy thấy, Trần Khải vẫn đích xác vẫn biết người trước mặt hắn là ai.

“Đường Nghĩa! Có phải là đệ” Trần Khải đẩy xe lăn, lần mò đến chỗ của Đường Vô Thường.

“Trần đại ca! đúng thật là huynh rồi, rốt cuộc đệ cũng đã tìm được huynh” Đường Vô Thường vui mừng chạy đến trước.

Hai huynh đệ trùng phùng, vui đến không còn gì để tả, giữa họ còn có muôn vạn chuyện để nhắc đến, khoe mắt nhuộm một màu đỏ và tầng sương mờ.

“sao đệ tìm được huynh” Trần Khải vui mừng lên tiếng

“là Liêu mẫu, đệ biết huynh mỗi tháng đều nhờ người đem ngân lượng đến cho bà, cho nên...” Đường Vô Thường còn chưa kịp nói dứt lời thì Trần Khải nóng vội cắt ngang.

“nguy...!” Trần Khải vẻ mặt hoảng loạn, hối thúc người xung quanh.

“Thiên đang gặp nguy hiểm, mọi người mau đi cứu hắn”

Ngay cả Đường Nghĩa cũng biết phải ra tay từ nghĩa mẫu của hắn, thì lý nào Tề vương lại không, chắc chắn Tề vương đã cho người mai phục chờ đợi hắn sa lưới, nhưng hắn đi lại bất tiện nên trước giờ đều nhờ Hữu Thiên đi, nếu như vậy thì giờ này Hữu Thiên đang gặp nguy hiểm.

“mọi người mau đi cứu hắn...” Trần Khải vừa hối thúc, vừa giơ tay xua đuổi người.

Mọi người trong phòng vẫn chưa kịp có phản ứng gì, thì giọng nói của một người bắt ngờ vang lên.

“Khải! đã xảy ra chuyện gì...”

Trần Khải hẳn nghe được giọng nói cương nghị mà trầm ấm của người kia, vẻ mặt liền trở nên tươi cười, lập tức lăn bánh xe theo hướng giọng nói vừa rồi đẩy tới.

Đinh Hữu Thiên từ bên ngoài tiến vào, bộ dáng gấp rút, vì từ bên ngoài hắn đã nghe thấy giọng nói hoảng loạn của Trần Khải, khiến hắn lo lắng không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Đi theo sau Đinh Hữu Thiên là hai người Vô Tình và Đường Ân.

“Thiên! Người có sao không, có bị thương không ” Trần Khải lo lắng mà sờ khắp người của Đinh Hữu Thiên.

“ta không sao...” Đinh Hữu Thiên mỉm cười đáp lại, giọng nói rất bình tĩnh.

“ca! tay huynh..” Đinh Tâm Lăng hoảng hốt lên tiếng, khi nhìn thấy vết thương trên tay của Đinh Hữu Thiên đang chảy máu không ngừng, nhưng vừa mở miệng thì..

“xuyt..!!” Đinh Hữu Thiên giơ tay lên, ra dấu cho tiểu muội im lặng.

“Tâm Lăng! có chuyện gì, có phải hấn bị thương không, muội nói huynh biết đi” Trần Khải ngơ ngác nhìn xung quanh, hấn hận nhất chính là những giây phút yên lặng như thế này, hận mắt hấn không nhìn thấy gì không biết chuyện gì đang diễn ra.

“ta ngửi thấy mùi máu, Thiên có phải người đang bị thương” Trần Khải tức giận lớn giọng với Đinh Hữu Thiên.

Đinh Hữu Thiên nhìn thấy vẻ lo lắng của Trần Khải, có hơi khó chịu quay sang liếc trừng tiểu muội, Đinh Tâm Lăng lập tức lùi ra xa, trốn sau lưng của Trần Khải.

“người bị thương là họ, không phải ta” Đinh Hữu Thiên mở to mắt nói dối, còn nói giống y như thật.

“họ...” Trần Khải bây giờ mới nhận ra khi bước vào đây ngoài người này ra, hình như còn một vài người theo sau hấn. Đôi mắt vô thần lại hướng nhìn ra cửa.

“Trần đại ca! là đệ... Đường Ân” Đường Ân bước vào trong đứng trước mặt Trần Khải, cười đến tỏa nắng.

“Đường Ân! là đệ thật sao” Trần Khải vui mừng ra mặt, quên cả Đinh Hữu Thiên, trước mắt hấn chỉ có tiểu huynh đệ họ Đường mà thôi, đưa tay với tới chỗ Đường Ân

“là đệ” Đường Ân vui vẻ trả lời.

Tình cảnh tương phùng trước mắt thật là cảm động, mọi người đều vui mừng, nhưng chỉ có một người duy nhất là đang sốt ruột, hấn chỉ chờ đợi, nhưng đợi hoài không phải cách, nếu không sẽ không còn kịp.

“vương gia! rất nhanh nữa người của Tề vương sẽ đuổi đến đây, chúng ta mau chóng đi thôi” Vô Tình vội vàng lên tiếng.

“Tiểu Hạo! người..người là vương gia” Đinh Tâm Lăng ngu ngốc chỉ tay về phái Đinh Hạo.

“ta..” Đinh Hạo mỉm cười nhìn vẻ mặt của Đinh Tâm Lăng đang không ngừng biến hóa.

Bất ngờ...

“phụt..!!”

“phụt..!!”

“phụt..!!”

Vô số nhưng mũi tên lửa bay về phía khách điểm phụng lâu, chẳng khác nào những cơn sao băng từ trên cao bắn xuống. Cùng những tên sát thủ tay cầm đoản đao sắc bén, sát khí ngút trời vây chặt lấy cửa ra vào.

“sát..tt...!!!”

“rẹt..t.tt!!”

Sau khi tiếng hét kinh người đầy oán khí, là hàng ngàn thanh đao rút ra khỏi vỏ, hơn mấy trăm tên sát thủ như một đám thú hoang đói khát, đập cửa mà vào, lao thẳng đến đám người Đinh Hạo.

“cạch ...ch.. !!!”

“keng...ng...!!!”

“rầm..m!!

Những tiếng va đập, tiếng bàn ghế vỡ nát, tiếng quyền cước đánh nhau, tiếng binh khí gãy đôi, liên tục phát ra trong đêm đen tĩnh lặng.

Cũng như những đêm khác bầu trời của thiên hạ đều là một màu đen huyền ảo, nhưng riêng chỉ đêm nay vùng trời của trấn Hà Thành là rực đỏ, vô cùng sáng chói.

Khách điểm phụng lâu đang tràn ngập trong biển lửa, những ngọn lửa đói khát kia, vẫn không có chút chán chừ, tham lam nuốt hết mọi thứ xung quanh, cho đến tận sáng hôm sau.

Trên đỉnh núi

Sương mờ như một tấm màn mỏng che cả ngọn đồi, cảm giác âm u lạnh lẽo xung quanh đang được ánh bình minh sưởi ấm.

Từ trên cao nhìn xuống trấn Hà Thành.

Khách điểm phụng lúc này chỉ là một đống đổ nát lộn xộn, tro tàn và những làn khói đen phảng phất, lưu lại sau trận hỏa hoạn đêm qua.

Mọi người thì xơ xác dơ bẩn, trên người còn đầy thương tích, đang giúp nhau băng bó vết thương.

“Trần đại ca! thật ra thì năm đó đã xảy ra chuyện gì” Đường Ân nóng lòng lên tiếng, một tay vẫn ôm chặt lấy vết thương trên người, quay sang nhìn Trần Khải.

Trần Khải có chút do dự, với hai huynh đệ Đường gia, Thì Trần Khải cảm thấy vô cùng hổ thẹn, tuy hấn không trực tiếp đẩy Đường gia đến bước đường này, nhưng cũng là gián tiếp, tiếp tay cho kẻ xấu làm bậy.

“năm đó... Tề vương thống soái hơn mười vạn binh sĩ đi đánh Diệp Kỳ quốc, tướng dưới trướng là phụ thân đệ Đường tướng quân” Trần Khải lên tiếng, nhưng chỉ vừa mở màn thì Đường Ân đã vội vàng cắt ngang

“chuyện này thì đệ biết..” Đường Ân gấp rút lên tiếng.

“nhị đệ! để Trần đại ca nói hết đã” Đường Vô Thường lên tiếng

“Tề vương lần đầu xuất chinh, không muốn xảy ra sơ sót, nên đích thân hấn vận chuyển tất cả binh khí đến biên quan, nhưng trên đường đi, không biết tại sao....số binh khí đó lại vô cớ mất tích” Trần Khải lại tiếp tục nói tiếp

“sao..!” Trăm miệng một lời, tất cả đều há mồm hét lên nhìn Trần Khải.

Mười vạn binh khí không phải là con số nhỏ, muốn cướp từ tay triều đình thần không biết quỷ không hay, không phải là một chuyện đơn giản, làm ra được sự tình này càng không phải là người tầm thường.

“Tề vương đã không báo chuyện này lên cho triều đình, một là sợ bị trách tội, hai là ... đây là lần đầu hấn xuất chinh muốn tạo chút công tích trước mặt hoàng thượng”

Cũng thật dễ hiểu, nếu để hoàng thượng biết số binh khí bị mất, có thể sẽ ngưng ngay cuộc chiến, nếu có cũng sẽ không cho Tề vương lãnh binh, Tề vương hấn lo lắng là đương nhiên.

“vì vậy mà hấn đã đến Đình gia trang, đặt rên tất cả số binh khí đó”

“khi đó mọi việc trong Đình gia, đều do tẩu tẩu lo liệu, vì muốn bỏ túi riêng cao bay xa chạy với nhân tình, nên đã cắt giảm đi số thép rèn binh khí, lại thêm thời gian quá gấp rút, kết quả...” Đình Tâm Lăng nói thêm vào, thái độ vô cùng phẫn nộ, nhưng vẫn không thể nào nói tiếp.

“Trần đại ca! huynh là người kiểm tra chất lượng số binh khí đó, chắc chắn biết binh khí đó có vấn đề, sao lại không báo lên triều đình” Đường Vô Thường lên tiếng, giọng điệu trong lời nói và thái độ của hấn nghe ra là đang trách cứ Trần Khải.

“đúng vậy! ta biết số binh khí đó và những binh khí trước đây khác nhau, nhưng không ngờ chúng lại tệ đến mức đó, cho tới khi mười vạn binh sĩ tử mạng, ta mới biết mình đã mắc một sai lầm rất lớn” Trần Khải nghe thấy lời chất vấn của Đường Vô Thường thì cảm giác áy náy và tự trách bấy lâu nay một lần nữa sống dậy, bắt đầu dằn vặt hấn.

“ngươi cũng đừng trách hấn, năm đó Tề Vương lấy sinh mạng của Liêu mẫu ra uy hiếp, hấn cũng không còn cách nào khác” Đình Hữu Thiên vội nói bước tới, đứng phía sau trấn an Trần Khải, giữ chặt lấy đôi vai đang khẽ run của Trần Khải.

“Thiên! ngươi không cần nói giúp ta, năm đó nếu ta có đủ can đảm hơn, trình tấu chuyện này cho hoàng thượng, thì đã không có chuyện này xảy ra...ta là một kẻ hèn nhát, chính ta mà mười vạn binh sĩ mất mạng” Trần Khải vẽ mặt vô cùng thống khổ khi nghĩ đến số số mười vạn binh sĩ đó áo nải cùng tự trách.

“Trần đại ca! huynh không hề hèn nhát, nếu không có huynh thì muội và ca ca đã chết trong trận hỏa hoạn năm đó, huynh cũng không ra kẻ tàn phế như bây giờ” Đinh Tâm Lăng lên tiếng an ủi. Với nàng thì Trần Khải là một đại ân nhân.

“cộc! cộc...!!!”

Vô Tình từ xa đi tới, nhìn thấy không khí có phần kỳ lạ lại căng thẳng, mọi người không ai nói gì, nhưng rất nhanh sự tập trung của hắn đã dồn sang một người khác.

“vương gia đâu..” Dáng vẻ vô cùng gấp gáp, hắn nhìn ngó xung quanh.

“vừa rồi hắn và Nhan cô nương còn ở đây mà”

Bầu trời và mặt nước như hòa nguyên vào nhau, cả mặt nước đều bị nhuộm đỏ bởi hào quang sáng chói của mặt trời, những tia nắng phản chiếu xuống mặt nước lấp lánh đẹp như những vì sao đêm.

Một cảnh tượng thật nên thơ, đặt biệt là hai đôi nam nữ kia, nhìn xa cứ ngỡ như một đôi tình nhân thắm thiết, cùng nhau ngắm mặt trời mọc, nhưng khi cận cảnh thì sự thật luôn khiến người ta ngỡ ngàng.

“ngươi thật ngu ngốc, tại sao lại đỡ đao thay ta” Nhan Song Song lớn tiếng trách cứ Đinh Hạo,

Đinh Hạo thì đang cảm thấy khó ỨC buồn bán giữa Tề vương và Đinh gia, mà Đinh Hữu Thiên giao cho hắn đêm qua.

Đang rối rắm suy nghĩ làm sao để “đáp” lại những chuyện tốt và Tề vương đã làm với hắn, thì lại nghe Nhan đại tiểu thư mắng cho tỉnh hồn.

Trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, vì ai mà hắn bị thương. Giờ còn lớn giọng trách cứ hắn chứ. Tức giận âm ỨC hắn đặt tờ khế ỨC xuống đất, muốn nhìn rõ khuôn mặt của Nhan đại tiểu thư không gan không phổi này, nhưng cảm giác ướt dưới tay hắn là gì, trời đang đổ mưa sao.

“Ngươi là tên ngốc..thật ngốc mà..”

Nhan song song tay cầm lấy vải ướt, đang tỉ mỉ lau đi vết máu trên người hắn, hai mắt đăm lẹ, sóng mắt lạnh lạnh nhìn vết thương đang chảy máu trước ngực Đinh Hạo, luôn miệng chửi, nhưng nước mắt cứ không ngừng rơi, rơi ướt cả tay Đinh Hạo.

Đinh Hạo có phần sửng sốt, nàng là đang lo lắng cho hắn sao.

Hắn gơ tay vén đi những lọn tóc mai đang vương vãi trên mặt Nhan Song Song, và lau đi những giọt nước mắt đang chảy dài trên mặt nàng.

Trong lòng có chút đau xót, lại có một vị ngọt tận tâm can, Nhan đại tiểu thư vì hắn mà khóc, vì hắn mà đau lòng ư. Nếu nàng mà cứ như vậy đối đãi với hắn, hắn sợ mình sẽ không nở buông tay.

“khóc cái gì, ta chết rồi thì nàng trực tiếp thăng cấp trở thành quả phụ, không cần hưu thư vẫn có thể đi tìm người nam nhân nàng thích, mà...” Đinh Hạo còn chưa nói xong thì người nào đó đã ùng ùng đứng dậy.

“Bộp.. !! Lăng Thiên Hàn ngươi giỏi lắm” Nhan Song Song tức giận ném tấm vải đang lau vết máu trên người hắn xuống đất, xoay người bỏ đi.

Đinh Hạo cũng bật người đứng dậy, kịp thời kéo nàng lại ôm trong ngực hắn, biết mình đã chọc Nhan đại tiểu thư giận, nên hạ giọng xuống nước : “nàng đi rồi ai giúp ta xử lý vết thương ”

“bộp..!! bộp..!!! không phải ngươi tài giỏi lắm sao, cả đao người còn không sợ, cần gì đến ta” Nhan Song Song tức giận xoay người lại, tay đập vào người hắn.

Nàng giận hấn coi rã sinh mạng của chính mình, giận hấn thay nàng nhận lấy một đao hại nàng lo lắng, càng giận hấn muốn đẩy nàng cho nam nhân khác, cái gì là hựu thư chứ... từ lâu nàng đã không cần.

“Á..á..á ..!!!” Dinh Hạo bất ngờ hét lên, tay ôm lấy vết thương .

“có phải rất đau không...ta xin lỗi..ta xin lỗi”

Nhan Song Song cuốn cuồng, tay chân lúng túng không biết làm sao, vẽ mặt lại hốt hoảng nhìn vào khuôn mặt đang nhăn nhó và vết thương trên người Dinh Hạo.

Nàng tự trách bản thân, tại sao nàng lại quên mất hấn đang bị thương, còn đánh vào người hấn. Nàng thật ngu xuẩn, đại ngu ngốc mà.

Dinh Hạo cảm thấy Nhan đại tiểu thư, gần như bị dọa sắp phát khóc, hấn không biết nàng ngày thường ngang bướng ương ngạnh lại dễ dàng phát khóc đến như vậy, nhưng...

“những giọt nước mắt này của nàng đều là vì ta sao.. Song nhi”

“Song nhi! nàng lo cho ta sao..” Dinh Hạo giọng nói cực ôn nhu như một dòng suối ngọt rót vào tai của Nhan Song Song.

Bốn mắt nhìn nhau ngập tràn trong biển nhu tình, nàng chưa bao giờ chân thật mà đối diện hấn như thế này, ngượng ngùng xấu hổ, nàng xoay mặt đi chỗ khác.

Dinh Hạo khẽ nâng cằm nàng lên, xoay mặt nàng đối diện cùng hấn, khi hấn còn chưa nghe được câu trả lời tuyệt không cho phép nàng trốn tránh. Nhan Song Song buộc phải đối diện cùng hấn.

“phải! ta lo cho người, ta thích người, người vui lòng chưa, bây giờ người có thể tha hồ cười nhạo ta” Nhan Song Song tức giận xoay người đẩy hấn ra, bỏ chạy.

Dinh Hạo lập tức kéo nàng lại, tâm trạng hấn lúc này vui mừng phấn khích, sững sốt kinh ngạc, thật khó mà diễn tả chính xác tư vị lúc này. Từ phía sau ôm chặt lấy Nhan Song Song.

“Song nhi! tại sao ta phải cười nhạo nàng” Dinh Hạo , khoe miệng nhếch lên, thủ thỉ bên tai của Nhan Song Song, giọng nói như rót mật vào tai khiến nàng khẽ run lên.

“ta..ta trước đây luôn hung dữ, mắng chửi ... còn đánh người, bây giờ lại nói thích người, chắc chắn trong lòng người đang không ngừng cười nhạo ta” Nhan Song Song có chút ngượng ngùng, nhưng đây cũng thật sự là điều nàng đang bận tâm, hấn sẽ chê cười nàng sao.

“nàng cũng biết mình có nhiều tính xấu như vậy sao” Dinh Hạo mỉm cười châm chọc, nói nhỏ bên tai nàng.

“Người..” Nhan Song Song tức giận đập chân, nàng xoay đầu lại định mắng hấn một trận, nhưng...

“ừm..m...” Nhan Song Song quơ tay múa chân, có miệng mà không thể nói.

Vì tất cả lời Nhan Song Song muốn nói, đều bị Dinh Hạo nuốt vào trong bụng, môi hấn cường bạo dán chặt vào hai cánh môi mềm mại của nàng, không ngừng liếm mát.

Hai tay Dinh Hạo giữ chặt lấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng, luồn tay ra sau gáy vuốt ve lấy làn tóc dài mềm mại như lụa của Nhan Song Song.

Nhan Song Song sau hồi kháng cự, cũng bắt đầu tỏ ra hợp tác.

Nàng xoay người nhóm gót chân lên, đáp trả lại nụ hôn của Dinh Hạo, hai tay cũng chủ động đặt trên vai hấn. Bờ môi hai người dính chặt vào nhau, phối hợp vô cùng nhịp nhàng day dưa không dứt.

“Song nhi! ta thật rất muốn yêu nàng ngay tại đây” Dinh Hạo có hơi luyến tiếc, nhưng cuối cùng cũng đã chịu buông tha cho hai cánh môi tội nghiệp sưng đỏ của Nhan Song Song.

Hấn ôm chặt lấy nhân trong tay, thủ thỉ vào tay nàng.

Nhan Song Song bị hôn đến rã rời, mọi khí lực của nàng đều bị hấn hút sạch, vô lực mà dựa vào người Dinh Hạo, bên tai lại truyền đến giọng nói ma mị của hấn, như có một dòng điện chạy qua khiến nàng hoàn toàn tỉnh táo, vì cuối cùng nàng đang hiểu ra, ý nghĩa trong lời nói vừa rồi.

“Đồ bại hoại! tay chàng đang đặt ở đâu vậy”

Nhan Song Song trừng mắt nhìn Dinh Hạo, nhưng đáp lại là vẻ mặt tỉnh bơ, xem như không có chuyện gì của ai kia, nàng lại cúi đầu nhìn xuống thì bàn tay của hắn vẫn đang đặt ở trước ngực không có ý định dời đi, còn đang bóp rất rất chặt là đằng khác.

“chàng không lấy tay ra, có tin ta chặt đứt tay chàng không” Nhan Song Song tức giận đến muốn nổi điên, nghiêng răng nghiêng giọng, nhưng người kia vẫn xem nhẹ lời nàng.

“thật mềm nha” Dinh Hạo thấy Nhan Song Song tức giận càng muốn trêu chọc, còn cố ý bóp vài cái vào ngực Nhan Song Song, ánh mắt ngây thơ vô tội nhìn Nhan Song Song.

“Song Song có phải ngực nàng to hơn trước...”

“Hạo vương chết bầm! nếu hôm nay thiếp không đập chàng một trận, chàng tưởng thiếp dễ bắt nạt sao” Nhan Song Song giận đến mức bốc khói, gờ tay xuất thủ.

Dinh Hạo lùi người nhảy ra xa, trước khi Nhan đại tiểu thư tiến tới thì hắn đã cao bay xa chạy.

“chàng đứng đó cho ta” Nhan Song Song không ngừng chạy phía sau Dinh Hạo

“đứng lại cho nàng đánh sao” Dinh Hạo mỉm cười xoay người chạy tiếp.

Khi hắn vừa xoay người thì nhìn thấy đám người của Vô Tình và Đường Ân đang hối hả đi tới.

“vương gia! không hay rồi” Vô Tình gấp rút lên tiếng

“có chuyện gì” Dinh Hạo ánh mắt ngờ vực nhìn Vô Tình và giọng điệu khá nghiêm nghị.

“Tề vương cho binh lính phong tỏa cả hai cửa thành Bắc Nam không cho phép ai ra vào trấn Hà Thành” Vô Tình lớn tiếng nói tiếp.

“phong tỏa cửa thành..hắn có quyền gì chứ” Nhan Song Song đứng phía sau tức giận lên tiếng.

“hắn còn huy động hơn năm vạn binh sĩ đang mai phục bên ngoài thành, dù chúng ta có ra khỏi trấn, cũng không còn mạng về kinh thành...” Đường Ân thở dài lên tiếng, khi hắn nghe Vô Thường nói thì tâm trạng cũng giống như Nhan Song Song bây giờ.

“năm vạn binh sĩ...ở đâu mà hắn có chứ” Dinh Hạo khó hiểu nhìn Vô Tình và đám người xung quanh.

“là thánh chỉ của hoàng thượng, Tề vương khải tấu với hoàng thượng, vương gia bị bọn cướp Bạch Liên sơn bắt giữ, hoàng thượng rất tức giận, hạ chỉ cho Tề vương dẫn theo năm vạn quân, truy bắt bọn thổ phỉ giải cứu vương gia..”

Giải cứu hắn, thật nực cười. Tên Tề vương còn không nhân cơ hội này giết hắn sao.

“vương gia! bây giờ chúng ta phải làm sao” Vô Tình lên tiếng, đưa vấn đề nan giải cho Dinh Hạo.

Bây giờ hắn và mọi người không thể hiện thân, chắc khắp nơi đều là cáo thị truy nã, dù hắn có tài giỏi mấy, thì năm vạn binh sĩ kia, mỗi người nhổ một ngụm nước bọt cũng đủ dìm chết Dinh Hạo hắn.

“Song nhi! lần này chỉ có thể trông cậy vào nàng..”

“ta...!!”

Cổng thành phía Bắc- trấn Hà Thành

Quân sĩ tuần tra qua lại không ngớt, luân phiên thay ca.

Không ít dân chúng đang vây lấy cổng thành, một số thì đang đang bận đọc cáo thị truy nã, số còn lại thì đang giảng co qua lại với sai nha.

“các vị quan sai, tại sao không có chúng tôi ra thành chứ..” Một lão ông già nua khó khăn lên tiếng.

“ông không nhìn thấy cáo thị sao” tên quan sai hống hách chỉ tay về phía tờ cáo thị đang dăng lên cổng thành.

“tất cả bọn họ đều là tội phạm triều đình, Tề vương đang truy bắt bọn cướp Bạch Liên sơn, nếu ai biết họ ở đâu sẽ được triều đình trọng thưởng...còn bây giờ thì không ai được phép ra khỏi thành”

“nhưng mà...” lão ông vừa lên tiếng thì tên quan sai tức giận cắt ngang.

“ông đi đi, đừng ở đây cản trở ta làm việc” Tên quan sai lớn tiếng nói rồi xua đuổi ông lão như đuổi tà.

Tội cho ông lão già nua bị đẩy xuyết té, rất may có một vị cô nương đỡ lấy lão.

“lão ông! không sao chứ” Nhan Song Song lên tiếng.

“đa tạ cô nương ta ..không sao...” ông lão bộ dáng thất vọng náo nức, sau khi đa tạ Nhan Song Song, thì lùi thối lặng lẽ rời đi.

Nhan Song Song bước tới dìu lấy người phụ nữ bên cạnh nàng, hướng cổng thành mà đi, đúng như dự đoán khi nàng vừa tới cổng thành thì vô số cây đao chĩa về phía nàng.

“rẹt...ttt”

“Triều đình có lệnh không cho phép ai ra khỏi trấn Hà Thành”

“các vị quan sai thông cảm, mẫu thân của tiểu nữ bị mắc bệnh khá nặng, cần phải sang trấn khác tìm đại phu” Nhan Song Song giọng điệu van nài, rất thành khẩn.

“trong trấn không có đại phu sao, phải sang trấn khác chứ” tên quan sai nghi hoặc lên tiếng.

Hắn bước tới gần Nhan Song Song, liếc nhìn người nữ nhân đang mặc áo choàng, kín từ đầu đến chân : “tháo khăn xuống”

“vị đại ca đây! Mẫu thân tiểu nữ đang mắc bệnh, thật không tiện gặp người” Nhan Song Song bước tới chắn trước mặt.

Tên quan sai, càng tăng thêm nghi hoặc trong lòng, hắn đẩy Nhan Song Song ra, trực tiếp kéo khăn trùm đầu của nữ nhân kia xuống.

“á..!”

Mọi người đều hoảng hốt nhìn khuôn mặt đang lở loét của Dương thị, nhìn xong ai cũng ôm bụng buồn nôn.

“ả mắc bệnh gì thật ghớm ghếc, nhìn thấy muốn buồn nôn” Tên quan sai thái độ kinh miệt ghét bỏ chỉ tay về phía Dương thị

“tiểu nữ cũng không biết, từ sau khi đến trấn Thanh Hà thăm đại ca, trở về thì mẫu thân đã trở thành như vậy”

“Trấn Thanh Hà, tại sao không nói sớm chứ..cho qua, cho qua..” Tên quan sai hoảng hốt thốt lên như nhìn thấy ôn thần, sau đó giơ tay xua đuổi.

“đa tạ quan sai..” Nhan Song Song liên tục cúi đầu, rồi nhanh chóng kéo theo Dương thị rời đi.

“đội trưởng! tại sao cho họ đi vậy” tên sai đứng phía sau khó hiểu lên tiếng

“trấn Thanh Hà đang có trận dịch ôn dịch lớn, nhìn ả tám chín phần là đã mắc bệnh dịch, giữ trong trấn...người muốn chết sao”

*****hết chương 37*****

38. Chương 38 : Uyên Ương Khổ Mạng

Chương 38 : Uyên ương khổ mạng

Cổng Nam- trấn Hà Thành.

Nắng trời gây gắt, binh sĩ khuôn mặt đỏ bừng, mồ hôi lãnh dài trên trán, thấm ướt phục quan, nhưng tay vẫn nắm chặt thương.

“bộp...! bộp...!”

Từ xa vang dội tiếng bước chân...

Tất cả quan binh đều quay đầu lại, xem chuyện gì đang diễn ra.

Tiến vào thành là những vị tăng ni, y sam chỉnh tề, đức cao vọng trọng, đi phía sau họ là kiệu lớn tám người khiêng, phía trên là tượng phật ánh vàng lấp lánh, từ xa đã tỏa hào quang sáng ngời.

“Đứng lại” một tên binh sĩ lớn giọng quát tháo

“rẹt...tt...!!!” Hàng loạt những mũi giáo sắc nhọn chĩa về phía những tăng ni, ngăn không cho họ bước vào thành.

“Triều đình có chỉ, phong tỏa trấn Hà Thành nội bất xuất ngoại bất nhập” tên đội trưởng lớn giọng hống hách, nhìn các vị tăng ni trước mắt hần không chút kiêng nể.

“bần ni là sư thái của Bích Vân tự, theo lệnh của hoàng thái hậu nương nương thỉnh tượng phật đến Linh Thiên Tự, đây là ý chỉ của hoàng thái hậu mời quan sai xem qua” một vị sư thái bước ra, giọng nói như tiếng chuông vàng, điềm đạm bình tĩnh.

Bọn binh lính khi nghe sư thái nhắc đến ba chữ hoàng thái hậu, vẻ mặt liền đổi sắc. Đặc biệt vẫn là tên đội trưởng vẻ mặt trở nên cứng đờ.

Những binh sĩ ngó dáo dác nhìn nhau không biết xử lý sao, từ từ hạ thương xuống.

Tên đội trưởng bước tới cầm lấy tờ giấy thông hành trên tay của vị sư thái, hai mắt ánh lên khi nhìn thấy con dấu của triều đình, ngẩn đầu lên nhìn vị sư thái, biết người trước mặt không phải người tầm thường, nên thái độ có chút nhún nhường.

Hắn cũng không còn lý do để cản vị sư thái này vào thành, vì nội dung bên trong giống hệt những gì vị sư thái vừa nói, lại có hoàng thái hậu chống lưng, hắn gan có bằng trời cũng không dám làm bậy.

“sư thái! Mời...” Tên đội trưởng lên tiếng, thái độ rất cung kính.

“khoan đã” giọng nói của một nam nhân bất ngờ vang lên.

La Thanh đi tới vô tình lại nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Hắn tiến lại gần, quan binh nhìn thấy hắn cũng lùi ra sau, nhường đường cho hắn đi qua.

“vị sư thái đây! không biết xưng hô thế nào” La Thanh ánh mắt liếc ngang liếc dọc, mỉm cười nhìn vị sư thái.

“bần ni pháp danh Liễu Mi” Liễu Mi sư thái từ tốn trả lời.

“xin hỏi Liễu mi sư thái, muốn lên Kinh Thành, tại sao không đi trấn Thanh Hà” La Thanh tiếp tục hỏi Liễu Mi sư thái.

Mọi người đều biết muốn đến kinh thành thì con đường gần nhất là đi ngang trấn Thanh Hà, còn vị sư thái này lại chọn trấn Hà Thành, nếu tính ra sẽ gấp đôi chặn đường, La Thanh càng nghĩ càng thấy có nhiều điểm không ổn.

“vị thí chủ đây, chắc còn chưa hay, trấn Thanh Hà đang có một trận đại dịch, mọi quang lộ đều bị phong tỏa” Liễu Mi mỉm cười nhìn La Thanh.

“thật sao...” La Thanh nửa tin nửa ngờ, nhìn Liễu Mi sư thái.

“La tổng quản! sư thái này nói không sai, trấn Thanh Hà hiện có một trận ôn dịch, đang bị triều đình cách ly” Tên đội trưởng vội bước đến, nhỏ giọng bên tai của La Thanh.

“đây là giấy thông hành của vị sư thái đây, trình La tổng quản xem qua” tiếp theo tên đội trưởng xuất trình tới mà hần đang cầm trên tay đưa cho La Thanh.

La Thanh khi nhìn thấy tờ giấy thông hành, trên đó có con dấu của Hoàng thái hậu nương nương là thật, hơn tháng trước Linh Thiên tự phát hỏa cần phải tu bổ và chuyển thỉnh tượng phật đến Linh Thiên tự hần cũng có nghe nói. Người phật môn chắc chắn không nói dối, có lẽ do hần quá đang nghi.

“Không biết bản ni có thể vào Thành được chưa” Vị sư thái mỉm cười lên tiếng

“sư thái! Mời ...” La Thanh sau khi nghĩ thông suốt, cung kính đứng nép sang một bên, tránh đường cho đoàn người của vị sư thái.

“đa tạ thí chủ”

Đoàn người của vị sư thái, kẻ trước người sau yên ổn vào thành mà không có thêm bất kì sự ngăn cản nào từ phía đám quan binh.

Ngọc Cư Trai- trấn Hà Thành.

Đỗ Nương thì dáng vẻ uể oải, đang nằm dài trên bàn. Ánh mắt mơ màng như người thiếu ngủ, dôi mắt nhìn ra cửa.

Chắc chắn do tối qua thiếu ngủ nên nhìn không rõ, nếu không cũng là trời quá nắng nên bị hoa mắt.

Đỗ Nương liên tục lấy tay dụi dụi mắt.

Nếu không tại sao lại có một đám tăng ni xuất hiện trước cửa Ngọc cư trai, ni cô hoà thượng mà đi mua son phấn, cần đến trâm vắt lược cài, nói ra không sợ cười chết người ta.

“vị sư thái đây! Chắc đã đến lắm chỗ rồi” Đỗ Nương cuối cùng chắc chắn nàng không nhìn lầm, người bước vào thật sự là ni cô, nên chỉ có thể lý giải là do họ đi lộn chỗ.

“đây đích thực là nơi bản ni muốn đến” Liễu Mi sư thái mỉm cười , bình thần nhìn Đỗ nương.

Đỗ nương càng bị sư thái trước mặt làm cho hồ đồ, vừa mở miệng thì...

“Đỗ phu nhân! Vương gia đâu” Vị tiểu ni cô đứng phía sau Liễu Mi sư thái bước ra, dáng vẻ đoan trang, điềm tĩnh nhìn Đỗ Nương.

“vương phi” Đỗ nương vui mừng hơn hở, khi nhìn thấy nữ tử trước mặt nàng, kinh ngạc mà thốt lên

Đoàn người của Dinh Hạo từ bên trong cùng lúc bước ra.

“Tĩnh nhi! nàng đến rồi sao” Dinh Hạo bước tới gần Mộ Dung Vân Tĩnh, mỉm cười âu yếm.

Theo sau hần là huynh muội Đình gia và huynh đệ Đường Vô Thường, cùng Trần Khải.

Mộ Dung Vân Tĩnh vui mừng khi nhìn thấy Dinh Hạo vẫn bình an vô sự, nàng có nghe Song Song nói qua, hần bị thương khiến cho nàng mấy ngày nay luôn lo lắng, nhưng nụ cười nhanh chóng dập tắt khi nghĩ tới việc gấp trước mắt.

“Mọi người mau thay y phục, trước khi Tề Vương phát hiện ra chúng ta phải rời khỏi trấn Hà Thành, Song Song đang đợi chúng ta ở ngoài thành”

Những tăng ni đang chờ ở ngoài cửa, lần lượt tiến vào.

“còn họ thì sao” Đường Vô Thường sau khi thay đổi y phục xong, ánh mắt hướng những vị tăng ni.

“thí chủ yên tâm, người Tề vương muốn giết là mọi người, chứ không phải là chúng tôi, người không cần phải lo lắng” Liễu Mi sư thái mỉm cười nhìn Đường Vô Thường.

“Sư thái! Tĩnh nhi đa tạ người” Mộ Dung Vân Tĩnh bước tới gần, thái độ thành khẩn nhìn Liễu Mi sư thái.

“vương phi! Bích Vân tự xưa nay luôn được người chiếu cố, bây giờ là lúc bản ni phải báo đáp người” Liễu Mi sư thái, nắm chặt lấy tay của Mộ Dung Vân Tĩnh, mỉm cười trù mến.

“Tĩnh nhi! khi nào thì binh của Tứ ca đến” Dinh Hạo sau khi thay xong y phục với một tăng nhân, liền gấp rút hỏi Mộ Dung Vân Tĩnh.

“chắc cũng sắp đến, chúng ta mau đi thôi” Mộ Dung Vân Tĩnh nhanh tiếng hối thúc mọi người

“ừ..”

Đoàn người Dinh Hạo sau khi trao đổi y phục với những tăng ni, thì đóng giả làm họ, và đi theo đoàn người của Liễu mi sư thái.

Cổng thành phía Nam- trấn Hà Thành

Trên tường thành, ánh nắng gay gắt, gió trời thổi lồng lộng Lãng Thiên Lạc một thân đơn bạc, hẩn nhìn xuống dòng người đang qua lại trong thành, dáng vẻ trầm tĩnh suy tư.

“thứ đó đã mang tới chưa ” Lãng Thiên Lạc không cần quay đầu lại vẫn biết người đi tới là ai, hẩn hờ hững lên tiếng hỏi.

“đã mang tới” La Thanh thái độ cung kính, khum lưng trả lời Lãng Thiên Lạc.

“vậy thì tốt, ta xem lần này Lãng Thiên Hàn và đám người đó làm sao thoát được” Lãng Thiên Lạc giọng điệu cay độc, khóe miệng nhếch lên nhìn bọn người dưới thành.

Bất ngờ....

“nô tài to gan, dám cản đường bổn vương” Lãng Thiên Kỳ tức giận quát tháo tên đội trưởng, chỉ thanh kiếm về phía người hẩn.

Dưới tường thành hai đám binh sĩ đang giằng co, một bên là binh sĩ Lãng Thiên Kỳ mang từ Kinh Thành đến muốn tiến vào trong, còn một bên là binh sĩ của Tề vương ngăn cản không cho vào.

“Huệ vương.. xin hiểu cho nô tài, đây là... lệnh của Tề vương, nô tài thật không dám tự ý quyết định...” tên đội trưởng thì mặt xanh như tàu lá, nhìn khí thế đang bùng bùng của Lãng Thiên Kỳ và canh kiếm sắc bén đang kề cổ hẩn, nói năng lắp bắp.

“bảo Tề vương ra đây gặp bổn vương, ta muốn biết tại sao hẩn không cho ta vào thành” Lãng Thiên Kỳ tức giận ấn kiếm vào cổ tên đội trưởng, lớn tiếng nói.

Trên tường thành...

“dưới Thành đang xảy ra chuyện gì” Lãng Thiên Lạc quay sang nhìn La Thanh, giọng điệu rất nóng v ội.

La Thanh cũng ngẩn người ra, dù cố quan sát nhưng xa như vậy, làm sao hẩn nhìn thấy được.

“để nô tài xuống dưới tìm hiểu” La Thanh sau khi nói xong cũng xoay lưng rời đi.

Thì tên đội trưởng dáng vẻ hoảng hốt, trên cổ còn lưu lại vết máu do thanh kiếm của Lãng Thiên Kỳ lưu lại, chạy vội vã chạy đến trước mặt Lãng Thiên Lạc.

“bẩm vương gia ! Huệ vương mang theo rất nhiều binh lính, còn muốn tiến vào thành, bây giờ phải làm sao”

“không thể cho hẩn vào Thành” Lãng Thiên Lạc lớn tiếng ra lệnh.

Hẩn vẫn còn chưa điều tra ra tung tích của Lãng Thiên Hàn, nếu để Thiên Kỳ vào đây, thì công sức của hẩn như đổ sông đổ biển, đây có thể là cơ hội cuối cùng để hẩn tiêu diệt Lãng Thiên Hàn.

“nhưng nô tài sợ sẽ không cản được lâu” Tên đội trưởng bộ mặt nhăn nhó, khi nghĩ đến xuất nữa toi mạng bởi lưỡi kiếm của Lãng Thiên Kỳ.

“ngươi tự mình nghĩ cách, chẳng lẽ để bổn vương chỉ ngươi phải làm sao”

“vương gia..!” tên đội trưởng bộ dáng khó xử, người nào cũng là những đại nhân vật ai cũng không được đắc tội, một tên binh sĩ nhỏ nhoi như hẩn thì có thể làm được gì chứ.

Hắn đã hạ lệnh cho phong tỏa trấn Hà Thành, không có tin tức nào được lọt ra ngoài mới phải, lý nào Thiên Kỳ lại biết mà đem binh tới đây, trừ khi...

“sáng giờ đã có ai vào Thành ” Lăng Thiên Lạc lạnh lùng nhìn tên đội trưởng.

Tên đội trưởng và La Thanh nhìn thấy vẻ mặt ra chiều nghiêm trọng của Lăng Thiên Lạc, cũng bị làm cho hoảng loạn, họ quay sang nhìn nhau, đoán không biết là có nên hay không.

“có một đám tăng ni đưa tượng phật đến Linh Thiên tự, vừa mới đi ngang qua” Lăng Thanh cuối cùng vẫn lên tiếng, ánh mắt do dự nhìn Lăng Thiên Lạc.

“tăng ni...” Lăng Thiên Lạc liếc nhìn La Thanh, vẻ mặt ngờ vực

“họ có nói là người của tự nào không?”

“là Liễu Mi sư thái của Bích Vân tự” La Thanh không để Lăng Thiên Lạc đợi chờ lâu, lập tức lên tiếng.

“Liễu Mi sư thái...” Lăng Thiên Lạc sau hồi suy ngẫm, vẻ mặt trở nên vô cùng hốt hoảng .

“hổng rồi”

Hắn lập tức xoay người, nhanh chóng xuống thành.

“La thanh! Chuẩn bị ngựa” Lăng Thiên Lạc lên tiếng hối thúc.

“vương gia đã xảy ra chuyện gì” La Thanh không hiểu gì cũng chạy theo phía sau Lăng Thiên Lạc.

“Liễu Mi sư thái đã bế quan nhiều năm, không màng thế sự, nhưng khiến bà xuất môn chỉ có một người duy nhất là Mộ Dung Vân Tĩnh”

Liễu Mi sư thái và Mộ Dung Vân Tĩnh xưa nay có giao tình rất tốt, nay lại xuất hiện ở trấn Hà Thành chắc chắn lại vì chuyện của Thiên Hàn, hi vọng hắn vẫn còn kịp.

Trước khi Thiên Kỳ vào thành, hắn phải giết được Thiên Hàn. Đây là cơ hội duy nhất của hắn, nếu không người chết sẽ là hắn.

“La Thanh! Người lập tức cho người phong tỏa cửa Bắc, không cho phép ai ra khỏi thành” Lăng Thiên Lạc nhìn La Thanh , giọng điệu vô cùng cấp bách lên tiếng.

“dạ vương gia”

“còn người, tìm cách kéo dài thời gian, càng lâu càng tốt, không để Huệ vương vào thành” Lăng Thiên Lạc quay sang nhìn tên đội trưởng, tiếp tục ra lệnh.

“dạ vương gia”

Cửa thành phía Bắc – trấn Hà Thành.

“cộp! cộp!!”

“zá..á..!!!”

Tiếng vó ngựa như vũ bão, bụi mờ tứ phía và tiếng thúc ngựa dồn dập, từ phía xa xôi một đoàn binh ngựa đang kéo tới. Dẫn đầu là Lăng Thiên Lạc khí thế bừng bừng.

“đóng cổng thành”

“đóng cổng thành”

La Thanh ngồi trên lưng ngựa không ngừng thúc vào mông ngựa, người chưa tới, nhưng tiếng nói đã vang dội.

Binh sĩ đứng canh hai bên không biết chuyện gì đang diễn ra, nhưng họ nhận ra người dẫn đầu đi trước là Tề vương gia, nên không hề có chút chần chừ.

“két...ttt..âm..m!!!”

Hai cánh cửa thành nặng ngàn cân từ từ được kếp lại, cho tới khi cánh cửa hoàn toàn được đóng sập lại.
Lăng Thiên Lạc nóng giận nhảy xuống ngựa, tiến đến đám binh sĩ trước mặt, hấn túm lấy một tên gần nhất .

“nãy giờ có ai ra khỏi thành không”

Tên binh sĩ hoảng sợ, nhìn Lăng Thiên Lạc giọng nói run rẩy, không biết họa từ đâu lại rớt xuống đầu hắn:

“dạ có... một đám tăng ni, họ...họ...có giấy thông hành của triều đình...cho nên...”

“ầm..mm..!!!” tên binh sĩ chưa nói xong, đã bị Lăng Thiên Lạc đẩy ngã xuống đất.

“lập tức cho người đuổi theo” Lăng Thiên Lạc nóng giận quát tháo đám hộ vệ phía sau hắn.

“két...tt!” cổng thành một lần nữa được mở ra.

Cộp! cộp!!

Binh tràn như vũ bão, gió cuồng bụi bay . Cánh cửa chỉ vừa mới hé mở, là tất cả binh sĩ đã phi ngựa tông thẳng ngoài.

Sườn núi- ngoại thành

Ánh tà chiều cũng bắt đầu lộ diện, trời cao gió lộng, khí trời mát mẻ.

“sư thái! hện gấp lại” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Liễu Mi thái độ thành khẩn.

“mọi người, Nhan cô nương đang đợi phía trước, chúng ta nhanh đi thôi” Đường Vô Thường lớn giọng hối thúc Mộ Dung Vân Tịnh và Dinh Hạo.

Ngờ đâu, ngay lúc này lại có một chuyện bất ngờ xảy ra, khiến họ không kịp trở tay...

“Bù...mmmm!!!”

Tiếng nổ kinh thiên động địa, khói bốc ngùn ngụt, bụi đất bay tứ tung và trước mặt họ là một cái lỗ vô cùng to tướng.

“đã xảy ra chuyện gì ”

Họ ngẩn người nhìn nhau, không biết thứ quái quỷ đó là thứ gì, nhất là Dinh Hạo hắn không ngờ đến thời đại không tên tuổi này lại có thứ vũ khí lợi hại như vậy, dùng cả đại pháo.

“cái đó..là cái gì”

“ta không biết”

Nhưng thời gian không cho phép họ suy nghĩ, rất nhanh sau đó có một tiếng nổ thứ hai phát ra, từ trên thành cao.

“bùm...mmm!!!”

“bùm...mmm!!!”

Tiếp theo sau là binh sĩ từ đâu lũ lượt xuất hiện, đông không đếm xuể trên dưới có mấy vạn, bao vây lấy đám người Dinh Hạo.

“giết! tất cả họ đều là người của Bạch Liên sơn”

“giết...!!!”

Tiếng kinh hô của Lăng Thiên Lạc vang vọng như sấm, tất cả binh sĩ đều lao tới, gươm thương, giáo daga daga sát khí tiến về phía đám người Dinh Hạo, Đinh Hữu Thiên và Đường Vô Thường.

Không chỉ dừng lại ở đây, còn có thêm mộ nhóm sát thủ không rõ lai lịch từ đâu xuất hiện, võ công người nào cũng rất cao cường, trà trộn vào đám binh sĩ, mục đích đã quá rõ ràng, giết Dinh Hạo.

“keng...!! keng!!

“cạch...!!cạch...!!”

Bên dưới là một khối hỗn loạn, chỉ có tiếng hô chém giết và cực lực chống đỡ. Phía xa là những xạ thủ không ngừng bắn tên hướng đến người Đinh Hạo.

Bọn người Đường Vô Thường và Đinh Hữu Thiên gần như bị khống chế, ngay cả Đinh Hạo và Mộ Dung Vân Tịnh cũng bị dồn đến tận sườn núi, không còn đường lui, nhìn xuống bên dưới là vực sâu vạn trượng.

Đinh Hạo trái xoay, phải đỡ không mấy dễ dàng, tại sao hắn luôn cầu bình yên, nhưng rắc rối cứ tìm đến mãi.

“Tịnh nhi! không sao chứ” Đinh Hạo phi thân bay tới chỗ của Mộ Dung Vân Tịnh, đỡ lấy Mộ Dung Vân Tịnh.

Mộ Dung Vân Tịnh chau mày, dáng đứng không vững nhưng vẫn cố sức chống đỡ gian nguy trước mặt.

“ta không sao” Mộ Dung Vân Tịnh trán thấm ướt mồ hôi, thần sắc tái xanh, mỉm cười nhìn Đinh Hạo.

Đinh Hạo nhìn thấy mà vô cùng lo lắng, nhưng đám sát thủ không để hắn có thời gian phân tâm, đã lao tới tấn công dồn dập.

Khi Mộ Dung Vân Tịnh vừa rời khỏi người Đinh Hạo, thì từ trên tường cao, một mũi tên bay tới, Mộ Dung Vô Tịnh xoay người tránh né, thì...

“Á..á..á!!!” Tiếng hét của Mộ Dung Vân Tịnh vang vọng cả không trung.

“Vương Phi” Mọi người hãi hùng hét lên

Khi Đinh Hạo kịp người xoay lại, chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng hồng nhạt mơ hồ, Mộ Dung Vân Tịnh đã ngã xuống vách núi...

“Tịnh nhi” Đinh Hạo lao nhanh đến vách núi, chụp lấy Mộ Dung Vân Tịnh.

Hoàn cảnh lúc này của họ là..

Mộ Dung Vân Tịnh thì bị treo lơ lửng giữa vách núi, một tay bị Đinh Hạo nắm lấy, còn Đinh Hạo thì nằm dài trên đất, hai tay giữ chặt lấy Mộ Dung Vân Tịnh, cả hai đều ở trong trạng thái nguy hiểm. Chưa nói đến đám sát đang kẻ bên cạnh hắn.

“vương gia! buông tay ra” Mộ Dung Vân Tịnh kinh hãi nhìn tên hắc y nhân đang cầm đao chuẩn bị đâm xuống người Đinh Hạo.

“vương gia! xem như ta cầu xin người..buông tay ra” Mộ Dung Vân Tịnh tiếp tục hét lên, nhưng Đinh Hạo vẫn kiên trì không chịu buông tay.

Hắn làm sao có thể buông tay, tận mắt nhìn nàng rơi xuống vách núi sao. Nàng là nữ nhân của hắn, trong người nàng là mang hài tử của hắn, nếu không bảo vệ được nàng, thì Đinh Hạo hắn còn là nam nhân không.

“rệt...!!!” lưỡi đao của hắc y nhân đã chém xuống người Đinh Hạo.

Đao đã chém xuống, những chất lỏng màu đỏ chảy ra từ lưng, chảy xuống cánh tay, nhưng Đinh Hạo không hề kêu một tiếng, vẫn cố sức kéo Mộ Dung Vân Tịnh.

Còn Mộ Dung Vân Tịnh thì hai lệ châu không ngừng chảy ra, đau lòng nhìn từng giọt từng giọt máu trên người hắn đang chảy xuống, thấm ướt tay nàng.

“vương gia buông tay, nếu không, cả người cũng sẽ mất mạng” Mộ Dung Vân Tịnh, cố sức vùng vẫy thoát khỏi tay Đinh Hạo.

“Tịnh nhi! đừng động đây nữa, để ta kéo nàng lên” Đinh Hạo khuôn mặt tái nhợt, giọng nói lại rất cương quyết nhưng vẫn nhìn ra nhu tình trong đôi mắt của hắn.

“một đôi uyên ương khổ mạng, để ta thành toàn cho cả hai người” tên hắc y nhân bây giờ mới thật sự ra tay, ánh mắt hung ác, hắn vung gươm đâm thẳng xuống người Đinh Hạo.

Mộ Dung Vân Tịnh khoe miệng nhếch lên, mỉm cười hạnh phúc nhìn Dinh Hạo, đời này còn gì hơn, nàng xem như người không sống uống một kiếp người.

“Vương gia! vĩnh biệt” Nàng từ từ tách hai tay của Dinh Hạo ra khỏi người mình, rồi chuyện gì đến sẽ đến.

Dinh Hạo kinh ngạc sững sờ nhìn nàng đang rơi xuống vực sâu, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười mãn nguyện, không hề oán hận.

“Tĩnh nhi... ” Dinh Hạo hét lên.

“Ầm...!!”

Dinh Hạo lật người, tung một cước đá bay hắc y nhân xuống, còn hắn không có chút chần chừ do dự, lao thẳng xuống vách núi theo Mộ Dung Vân Tịnh.

“Vương gia”

“Vương gia...!!!”

Sau tiếng kêu thất thanh của mọi người, thì tất cả họ đều bất động, chết lặng tại chỗ, nhìn một màn hi sinh oanh liệt của Vương gia mình vì vương phi, đến ngây dại.

“bắt hết tất cả họ lại” Lăng Thiên Lạc mỉm cười thỏa mãn, giơ tay ra lệnh cho đám binh sĩ.

Bầu trời bỗng trở nên âm u, khí lạnh từ đâu tràn tới. Trận chiến rốt cuộc đã kết thúc.

10 ngày sau

Khắp Lăng Thiên quốc như nổi lên phong ba, đất trời chao đảo.

Khắp tửu lầu đều bàn tán xôn xao...

“vẫn chưa tìm thấy xác của Hạo vương sao” Một bạch nam tử lên tiếng, đặt tách trà xuống nhìn những người xung quanh, đầy hiếu kỳ.

“đúng vậy! nghe nói triều đình đã phái rất nhiều quan binh xuống vách núi tìm kiếm, nhưng vẫn không có kết quả” Người bên cạnh lắc đầu thở dài.

“bọn cướp này cũng thật to gan, cả Hạo vương mà cũng dám ra tay, lần này hoàng thượng rất là tức giận” lục y nam tử bàn bên cạnh lên tiếng, thái độ rất bức xúc.

“có ai biết khi nào bọn cướp đó bị xử tử không” Cẩm y nam tử vẽ mặt rất hào hứng, nhìn lục y nam tử

“nghe đâu là 10 ngày nữa” Cẩm y nam lười biếng trả lời

“hừm...” Mọi người bên trong đều thở dài lắc đầu, tiếp tục thưởng thức trà ngon.

“tiểu nhị! tính tiền” Bạch y nam tử sau khi nghe xong, liền đứng dậy, móc ngân lượng ra , khởi khỏi khách điểm.

Liền trước cửa có một cỗ xe ngựa đã chờ hắn từ lâu.

Tên xa phu nhìn thấy bạch y nam tử vội thi lễ: “tướng quân”

“quận chúa đâu..” Diệp Vô Ngân giơ tay lên ngắt ngang lời của tên xa phu.

“...”

Trong xe ngựa.

“quận chúa! Triều đình vẫn chưa tìm thấy xác của vương gia, có lẽ hắn vẫn còn sống, người đừng quá lo lắng” Diệp Vô Ngân nhìn về mặt đau thương tái nhợt của Kỳ Giai Mạc Nhi, trong lòng khó chịu không yên.

Đúng vậy, võ công của chàng rất lợi hại, không thể nào chết dễ dàng như vậy được, chắc chắn chàng vẫn còn sống, vẫn còn sống.

“Diệp tướng quân! Cho xe ngựa quay lại trấn Hà Thành” Kỳ Giai Mạc Nhi lạnh lùng ra lệnh

“dạ! quân chúa”

Ánh sáng bình minh soi rọi khắp mọi nơi, từ ngọn cây cọng cỏ đến những vách đá, con sông vạn vật thì căng tràn sức sống.

Tiếng cười nói của trẻ con nô đùa chạy giỡn, hòa cùng khúc hát của những thôn nữ đang giặt áo bên sông, những nam nhân thì vác cuốc ra đồng.

Cảnh tượng an nhàn thái bình, mỗi ngày ở nơi này đều bắt đầu bằng một ngày như vậy.

Cốc Vong Ưu.

Một nữ tử mỹ mạo khuynh quốc, dáng đi thướt tha như tiên nữ hạ phàm, mặc dù trên người mặc không phải là vải vóc thượng thượng, không có trang sức quý phái, chỉ là y phục thôn nữ bình thường, nhưng vẫn mỹ lệ hơn người.

Mộ Dung Vân Tĩnh vừa bước xuống giường, thì Dinh Hạo từ ngoài cửa đi vào, nhìn thấy cảnh tượng này, hắn như muốn rút tim ra ngoài, vội vàng đặt thùng thuốc trên vai xuống đất, chạy nhanh đến trước mặt Mộ Dung Vân Tĩnh.

“Tĩnh Nhi! sao nàng không nằm nghỉ trên giường” Dinh Hạo nóng ruột đặt Mộ Dung Vân Tĩnh lên giường, giọng điệu chất vấn.

Từ khi nàng và hắn được người của cốc Vong Ưu từ chân núi mang về đây, thì Tĩnh nhi gần như là hôn mê chỉ nằm trên giường, mọi sinh hoạt của nàng đều do hắn lo liệu, hỏi sao Dinh Hạo hắn không lo lắng chút.

“suốt đêm qua chàng không về, khiến ta rất lo lắng” Mộ Dung Vân Tĩnh hoang mang, lại pha lẫn trách cứ nhìn Dinh Hạo.

Lúc trên vách núi hắn nhất quyết không chịu buông tay nàng ra, thì từ giây phút đó, nàng thề với lòng, nếu như họ may mắn thoát chết, thì suốt đời này nàng sẽ nắm chặt lấy tay hắn không bao giờ buông.

“ta lên núi hái thuốc cho nàng” Dinh Hạo mỉm cười rất tươi nhìn Mộ Dung Vân Tĩnh.

Chỉ trách trấn Vong Ưu ở nằm ở nơi hẻo lánh, cách biệt với đời, lại không người lui tới, thị trấn gần nhất cũng phải đi mất mấy ngày đường, cho nên phần lớn mọi thứ ở đây đều là do người dân trong cốc đích thân làm lấy.

“Nhìn chàng xem” Mộ Dung Vân Tĩnh mỉm cười nhìn hắn

Y phục trên người lấm lem bùn đất, mặt lại dơ bẩn, trán còn đầm mồ hôi. Bộ dáng suốt đêm không ngủ của hắn, khiến nàng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Mộ Dung Vân Tĩnh giơ tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán hắn, từ chút từ chút một vô cùng tỉ mỉ, Dinh Hạo bất ngờ chụp lấy tay nàng. Hai người nhìn nhau sóng tình tràn trề như thể giới chỉ có hai người họ mà thôi.

“Tĩnh nhi! nàng thật đẹp” Dinh Hạo kéo Mộ Dung Vân Tĩnh lại ôm chặt vào ngực.

“Chàng..thả thiếp ra” Mộ Dung Vân Tĩnh vẽ mặt thẹn thùng, mấy đêm nay đêm nào hắn cũng ôm nàng ngủ, dù đã quen hơi hắn như bây giờ là ban ngày nếu có người nhìn thấy thật mất mặt.

Dinh Hạo kim lòng không được, muốn hôn lên đôi môi xinh đẹp của Mộ Dung Vân Tĩnh, khi môi hắn vừa hôn xuống.

“Ặc...c...”

Từ ngoài cửa một đôi lão phu thê bất ngờ đi vào, cổ y ho khan vài tiếng, cảnh tượng đẹp đẽ thơ mộng trong phòng lập tức bị vỡ tan, Dinh Hạo buông Mộ Dung Vân Tĩnh ra.

“Người về rồi sao” Ông lão khó chịu nhìn Dinh Hạo, giọng điệu rất hằn học.

Khi nhớ tới ánh mắt “si mê” của thê tử lão khi nhìn thấy tên bạch diện thư sinh này, là máu nóng nổi lên. Xem như bọn họ cũng thật có duyên, lần trước gặp tên nhóc này ở Trấn Tử Sa, tiếp đó là cứu vị tiểu mỹ nhân này khỏi hai tên côn đồ kia, ngờ đâu vị tiểu mỹ nhân xinh đẹp này lại là thê tử của tên nhóc khó ưa chứ. Đúng là duyên phận giữa con người với nhau, khó mà đoán trước được.

“có cần nói khó nghe vậy không” bà lão bước vào đẩy ông lão ra, tiến đến chỗ của Dinh Hạo và Mộ Dung Vân Tĩnh.

“tiểu huynh đệ! người đi suốt đêm chắc mệt lắm” bà lão mỉm cười rất tươi nhìn Dinh Hạo.

“Hừm..mm” Ông lão nhìn thấy mà nóng cả mặt, bực bội cầm thùng thuốc Dinh Hạo mới hái về đi thẳng ra ngoài, không thèm nói với bà lão một tiếng nào.

“đa tạ lão tiên bối, Tĩnh nhi nhờ có hai người, mà giữ lại được đứa nhỏ trong bụng, ơn đức này suốt đời ta sẽ không quên” Dinh Hạo thái độ vô cùng thành khẩn nhìn bà lão.

Khi hần vừa tỉnh dậy, thì Tĩnh Nhi vẫn còn hôn mê tình trạng rất nguy cấp, nàng ra rất nhiều máu có thể đứa bé sẽ không giữ lại được, tim hần như quặng đau. Phút chốc đó hần mới biết cái gì là đau tận tâm can.

Thì sự xuất hiện bất ngờ của hai ông bà lão ở cốc Vong Ưu như một vị đấng cứu thế đối với hần, không chỉ giúp hần chữa lành vết thương còn cứu lấy mẹ con Tĩnh Nhi.

Trước giờ hần luôn là người ân oán phân minh, không muốn mắc nợ ai, nhưng lần đầu tiên vì Tĩnh Nhi, vì hài tử của hai người mà cảm thấy món nợ ân tình sẽ theo hần suốt đời, trả mãi không hết.

“tiểu huynh đệ! Chúng ta gặp nhau đã là duyên phận, người không cần phải câu nệ”

Duyên phận giữa họ cũng không phải nhỏ, gặp nhau hết lần này đến lần khác. Bà và tướng công đang trên đường đi tìm nghịch tử thì lạc đi đến Cốc Vong ưu, lại gặp được vị tiểu huynh đệ đây một lần nữa.

Nhắc đến tên nghịch tử này càng giận. Bà và Tướng công thích có cuộc sống phiêu diêu tự tại, hành tẩu khắp đại giang Nam Bắc, nhưng vì muốn uống tách trà nàng dâu nên mới lặn lội quay về đây.

Nào ngờ tên “nghịch tử” đó không biết tốt xấu, từ chối tấm chân tình của Y nhi. Khiến cho Y nhi đau lòng. Nếu để bà tìm được tên nghịch tử đó, dù có bắt có trời, cũng phải giao nó tận tay cho Y nhi.

“Ầm..mm”

Ông lão đặt ấm thuốc xuống bàn, lạnh lùng nhìn Dinh Hạo.

“thuốc nấu xong rồi, tiếp theo phải làm gì, chắc người đã biết không cần ta phải nhắc lại”

“đa tạ tiên bối” Dinh Hạo mỉm cười nhìn ông lão.

“chúng ta đi thôi” ông lão kéo lấy tay của thê tử ra ngoài, không muốn bà ở gần Dinh Hạo.

“từ từ thôi! làm gì mà gấp vậy” bà lão khó chịu nhìn phu quân, bị kéo ra tới cửa mới quay đầu nhìn vào trong.

“không làm phiền hai người nữa” bà lão khó mỉm cười nhìn hai phu thê Dinh Hạo

“ông bị sao vậy, khi không nổi nóng”

Dù hai ông bà lão đã rời đi, nhưng bên trong phòng vẫn còn nghe thấy tiếng cãi vã của họ.

Mộ Dung Vân Tĩnh nhìn thấy đôi phu thê già nhưng tình cảm vẫn mặn nồng, mà ngưỡng mộ cùng ghen tị, không biết khi nàng và hần về già có được như họ không.

Vẫn đang thả hồn theo gió, bỗng dưng cơ thể bị ai đó nhấc bổng lên, khi nàng kịp phản ứng thì cả người đã bị Dinh Hạo ôm trọn vào trong ngực hần, ầm lên đi tới thùng gỗ to tướng, đặt sau bức bình phong.

“vương gia! bây giờ thiếp có thể tự mình làm được, không cần phiền đến người” Mộ Dung Vân Tĩnh hai má ửng hồng nhìn đôi tay Dinh Hạo đang đặt trên người nàng.

Từ khi nàng tỉnh dậy, sáng tối đều phải ngâm mình trong thùng thuốc. Lúc đầu do sức lực quá yếu, nên mọi việc đều do hấn làm kể cả giúp nàng cởi bỏ y phục trên người.

Nhưng hiện tại nàng đã tự mình có thể làm được, không cần phải làm phiền đến hấn.

Dinh Hạo chỉ là làm theo thói quen không để ý gì cả, cũng như những lần trước giúp nàng cởi y phục, nhưng nhìn thấy vẻ mặt thẹn thùng này của Tịnh nhi hấn mới biết vấn đề là ở đâu.

“vậy nàng tự cởi y phục, ta ra ngoài mang thuốc vào” Dinh Hạo lên tiếng rồi xoay người ra bên ngoài.

Mộ Dung Vân Tịnh nghe vậy, trên mặt nổi lên một tầng sương hồng, từ kiện y phục chậm chậm rơi xuống đất.

Làn da tuyết trắng mịn màng không một chút tì vết, hai vùng phong nhũ no đủ đầy đặn cùng hai nụ hoa hồng thuận trước ngực nhô cao, đôi chân thon dài đang bước vào thùng, nơi u cổ giữa hai chân như hiện như ẩn và cả tấm lưng trần vô cùng gợi cảm.

Đây không phải lần đầu tiên hấn nhìn thấy cơ thể của Mộ Dung Vân, vẫn bị nàng làm cho mất hồn, miệng khô lưỡi đắng, một dòng nhiệt nóng chạy thẳng xuống hạ thân.

Dinh Hạo sau khi định thần xong cũng bước đến gần thùng gỗ, châm thuốc vào thùng, sau đó cũng cởi bỏ y phục trên người, nạy thân trần hấn bước vào trong thùng gỗ.

Hấn ngồi xếp bằng trong thùng, dùng nội lực trên người hấn truyền sang người Mộ Dung Vân Tịnh, chạm vào tấm lưng trần mềm mại lạnh băng của Mộ Dung Vân Tịnh, không tránh có những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu, đây lại là điều cấm kỵ nhất trong lúc dùng nội lực để trị thương, hấn cần phải tâm bình khí lặng, nếu không thì không chỉ có nàng mà hấn cũng sẽ gặp nguy hiểm, nên quyết định nhắm mắt lại không muốn bị sắc dục cám dỗ.

Một nguồn lực từ tay hấn truyền sang người Mộ Dung Vân Tịnh, lưng nàng nóng dần lên và lan tỏa khắp toàn thân. Nhiệt độ trong thùng nước cũng tăng theo, khói bốc lên cao như màn sương dày đặc.

Mặt Mộ Dung Vân Tịnh dần đỏ lên và mồ hôi bắt đầu xuất hiện trên trán. Là thời điểm mà Dinh Hạo nên bước ra khỏi thùng gỗ.

.....

Một canh giờ sau...

Dinh Hạo đang nằm trên giường, xem đi xem lại tờ khế ước giữa Đình gia và Lăng Thiên Lạc, mà Đình Hữu Thiên giao cho hấn trước đó, bên trong còn có chữ viết của Lăng Thiên Lạc và con dấu của Tề vương phủ.

Dinh Hạo khước miệng nhếch lên, tờ khế ước này đổi lấy một trăm mấy mươi mạng người của Đình gia, tên Lăng Thiên Lạc này cũng thật quá độc ác.

Không biết bọn người của Đình Hữu Thiên và Đường Vô Thường giờ sao rồi, mấy ngày nay hấn đều ở Cốc vong ưu, nơi cách ly với thế giới bên ngoài, nên không có tin tức gì của họ.

“chàng vẫn chưa ngủ” Mộ Dung Vân Tịnh từ thùng tắm bước ra.

Tóc đen nhưng huyền xỏa dài như thác nước, Mộ Dung Vân Tịnh mới ngâm mình xong nên làn da trở nên trắng hồng rất xinh đẹp, y phục mỏng manh trên người không thể che đi dáng người gợi cảm của nàng. Bụng dưới của hấn lại vì nàng mà khó chịu.

“Tịnh nhi! nàng qua đây” Dinh Hạo đặt khế ước xuống, nép sang một bên giường, vỗ nhẹ xuống chỗ trống bên cạnh hấn.

Mộ Dung Vân Tịnh ngoan ngoãn đi tới, liền bị Dinh Hạo kéo ôm chặt vào trong lòng. Dinh Hạo một tay vuốt ve mái tóc dài mềm mại của Mộ Dung Vân Tịnh, tay còn lại đặt trên bụng của nàng lượn lờ xoa tròn.

Mộ Dung Vân Tịnh không hề có bất kỳ phản ứng gì tựa như một chú mèo con yêu thích sự vuốt ve của chủ nhân, nàng nép mình vào người hấn.

“bụng nàng hình như đã to hơn” Dinh Hạo mỉm cười hài lòng khi vuốt ve bụng của Mộ Dung Vân Tĩnh, cúi xuống hôn nhẹ trên tóc nàng.

“gần bốn tháng” Mộ Dung Vân Tĩnh mỉm cười lên tiếng.

Bốn tháng vậy là vài tháng nữa sẽ có một tiểu hài tử xuất hiện trước mặt hắn, gọi Dinh Hạo hắn là phụ thân, càng nghĩ càng thấy rất phấn khích.

“....”

Bên ngoài bỗng trở nên ồn ào...

“Trương ca! lần này huynh ra khỏi cốc, có gì vui kể cho đệ nghe với” giọng nói hiều kỳ của một tiểu thiếu niên bất ngờ vang lên.

“đương nhiên là có” Người tên Trương ca lên tiếng thở dài, vẻ mặt chán nản, nhưng càng khiến người khác tò mò

“có chuyện gì sao” một tiểu thiếu niên giọng điệu hào hứng, không ngừng lắc lư tay của Trương ca.

“mười ngày nữa, triều đình sẽ đem bọn thổ phỉ Bạch Liên sơn ra xử trảm ” Trương ca giọng nói vang như sấm, sau khi nghe xong mọi người như chết lặng.

“sao chứ” Một số người trong cốc nghe thấy, giật mình kinh ngạc quay sang nhìn Trương ca.

Bên trong phòng...

Mộ Dung Vân Tĩnh đang nằm trong ngực Dinh Hạo, nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn : “vương gia! chàng tính sao”

Dinh Hạo im lặng không nói gì, ánh mắt sắc bén nhìn xa xôi. Hắn cúi đầu xuống mỉm cười nhìn Mộ Dung Vân Tĩnh, khẽ vuốt mái tóc mềm mại của nàng.

Bên ngoài...

“Trương ca! không phải huynh nói thổ phỉ Bạch Liên Sơn hành hiệp trượng nghĩa, cướp giàu giúp nghèo, là đại anh hùng trong lòng người dân, vậy tại sao... triều đình lại nhấn tâm như vậy” một tiểu thiếu niên khó hiểu nhìn Trương ca lên tiếng.

“cướp thì vẫn là cướp, nhưng chỉ trách người lần này người mà họ giết là Hạo vương, vị vương gia mà hoàng thượng thương yêu nhất” Một vị lão ông từ xa bước tới, giọng điệu chán chường, là phụ thân của trương ca.

“Hừm...” Mọi người đều lắc đầu tiếc nuối, khi nghe lão ông nói

Dù không ra khỏi cốc, nhưng chuyện của vị Hạo vương thiên chi kiêu tử này, họ nghe không ít, dù hắn gây ra bao nhiêu chuyện tày trời, hoàng thượng vẫn che chở cho hắn, đủ biết hoàng thượng sủng vị vương gia này đến mức nào.

“Trương ca! khi nào thì huynh ra khỏi cốc” giọng nói của Dinh Hạo bất ngờ vang lên.

“Tiểu Hạo” Trương ca quay sang nhìn người đang đi tới, suy nghĩ hồi lâu rồi nói tiếp:

“hai ngày nữa”

hết chương 38

39. Chương 39: Giây Phút Sinh Tử

Chương 39: Giây phút sinh tử

*_*_*_*_*_*

Bến dò An Sương -Trần Hà Thành

Ánh tà chiều xuất hiện, cả mặt nước đều bị nhuộm đỏ. Trên sông thuyền bè qua lại tấp nập, thuyền quan, thuyền của lái buôn và những chiếc thuyền nhỏ đưa rước khách sang sông cũng không ít.

Trên bờ dọc theo cây cầu đá nối ngang qua sông, có rất nhiều người tụ tập, huyên náo nhộn nhịp.

“khi nào thì thuyền sẽ rời bến” Dinh Hạo bất ngờ lên tiếng

“nửa canh giờ sau, khách quan vào trong đi, ngoài này gió mạnh lắm” Người lái dò mỉm cười nhìn hắn.

Dinh Hạo mỉm cười, xoay người trở vào trong.

Mộ Dung Vân Tĩnh thì đang nghiêng người nhìn ra bên ngoài, ngắm cảnh hoàng hôn phản chiếu trên mặt nước.

Cả mặt nước trở nên tím rực, trời đất hoàn nguyên làm một, cảnh tượng rất thi vị, mùi hương của biển cả bay theo gió hòa vào không trung, làm cho tinh thần người thật sảng khoái.

Những lọn tóc mây mềm mại buông thả theo gió, cùng ánh tà chiều rọi lên gương mặt diễm lệ của Mộ Dung Vân Tĩnh, không còn gì đẹp hơn, Dinh Hạo bước tới ngồi cạnh mộ Dung Vân Tĩnh, tay khẽ vén đi những lọn tóc trên mặt nàng.

Nhìn khuôn mặt hơn tái nhợt của Tĩnh nhi, mà lòng hắn cảm thấy rất khó chịu, mặc dù sức khỏe của Tĩnh nhi đã khá hơn nhưng vẫn còn rất yếu, nếu không phải vì bọn người Đường Ân sắp đến ngày trăm thủ, thì Dinh Hạo hẳn sẽ đợi Tĩnh nhi khỏe hẳn mới lên đường.

“mua lê không...”

“vị ca ca! này có mua lê không”

“Tĩnh Nhi! nàng có khát không” Dinh Hạo sủng nịnh, nhìn Mộ Dung Vân Tĩnh.

“có một chút..”

“đợi ta..”

Dinh Hạo mỉm cười lên tiếng, rồi nhảy lên bờ, đi đến chỗ của vị đại thẩm bán lê.

“lê này bán sao ”

“ba hào một trái” vị đại thẩm mỉm cười lên tiếng

“lấy ta hai trái” Dinh Hạo chuẩn bị móc ngân lượng ra, thì...

“cộp! cộp!!”

Bỗng dưng có một đám quan binh xuất hiện phía sau hắn, dáng vẻ rất dữ tợn, trên tay cầm lấy mấy tờ cáo thị, gặp ai cũng chặn lại. Dẫn đầu là một người mà Dinh Hạo không còn lạ gì.

“Có nhìn thấy người trong hình không” La Thanh hung hăng túm lấy cổ một người đi đường, lớn tiếng hỏi.

“không thấy..”

Hắn sau khi nghe thấy câu trả lời không vừa ý, rất khó chịu đẩy người đó ra, đi thêm vài bước lại túm lấy một người khác, cũng lặp lại câu nói y như cũ.

“có thấy người này không”

Dinh Hạo có chút sửng sốt nhìn người trong bức họa.

“chết tiệt! từ khi nào hắn trở thành tội phạm bị truy nã, chắc chắn là kiệt tác của tên tiểu nhân Lăng Thiên Lạc kia”.

“vị tiểu huynh đệ! Vẫn chưa thôi tiền mà”

Dinh Hạo nhanh chóng lấy lê, rồi bước xuống thuyền. Dáng vẻ rất gấp rút. Mặc cho vị đại thẩm kêu khan cả giọng hắn vẫn không quay đầu lại.

Trên thuyền.

Mộ Dung Vân Tịnh vừa nhìn thấy Dinh Hạo xuống thuyền, môi xinh liền mỉm cười, nhưng nhìn thần sắc hắn có điểm gì không ổn vội lên tiếng.

“vương gia! có chuyện gì”

“xuyt.....!”

Mộ Dung Vân Tịnh vừa lên tiếng, thì bị Dinh Hạo chặn lại, hắn kéo nàng xoay lưng vào trong, tránh mặt bọn quan binh đang tiến lên cây cầu bắt ngang thuyền.

“có nhìn thấy người này không”

“không thấy..”

Mộ Dung Vân Tịnh nhìn cảnh tượng trên bờ, mơ hồ đã hiểu ra chuyện gì, nàng nép sát vào ngực Dinh Hạo, cả hai đứng lặng yên, chờ đợi bọn quan binh rời đi.

Nào ngờ đâu, chúng không tính rời đi, mà còn đang chuẩn bị bước xuống thuyền, tra xét tất cả những người đang có mặt trên thuyền.

“lái đò! Có nhìn thấy người này không”

“người này..” tên lái đò cảm thấy gương mặt trong bức họa rất quen mắt, nhưng nhớ là gặp đã đâu, thì gã vẫn chưa nghĩ ra.

Nhìn thấy dáng vẻ nói không nên lời của gã lái đò, La Thanh càng tăng thêm nghi ngờ, giơ tay ra hiệu cho binh lính phía sau lên thuyền, bắt đầu lục soát.

“ngươi...ngẩng mặt lên” tên đội trưởng đang mũi giáo về một người thanh niên ngồi trên thuyền.

“quan...sai...xin tha mạng..” người thanh niên tự dưng bị thương chĩa vào cổ, nên tay chân run rẩy, mặt xanh như tàu lá.

“La tổng quản! không phải người này” tên đội trưởng lắc đầu nhìn La Thanh.

Nghe được tiếng bước chân của bọn quan binh ngày càng nhiều, chắc chắn trên thuyền hiện đang có rất nhiều quan binh, Dinh Hạo và Mộ Dung Vân Tịnh lập tức lách ra phía sau đuôi thuyền, lẩn trốn đám quan binh.

“ngẩng mặt lên ..”

Tên binh sĩ cầm tờ cáo thị so sánh, lại lắc đầu nhìn đội trưởng: “đội trưởng! cũng không phải”

Tên đội trưởng bước tới gần La Thanh : “La tổng quản! chắc trên thuyền chẳng còn ai, chúng ta đi thôi”

La Thanh ánh mắt như điều hâu rình mồi, hắn quan sát xung quanh thuyền một lần nữa, sau khi thấy không có điểm khả nghi, nên miễn cưỡng gác đầu: “ừ..”

Nhưng lúc này lại...

“cộp...!!!”

Khi bọn quan binh chuẩn bị rời đi, thì nghe thấy một âm thanh phát ra từ phía sau họ, lập tức quay lưng lại hướng tới đuôi thuyền, dáng vẻ rất gấp gáp.

Phía sau thuyền.

“vương gia! làm sao đây...”

Đối phó với đám quan binh này, dễ như trở bàn tay. Nhưng điều hắn lo sợ, tin tức hắn còn sống mà để Lăng Thiên Lạc biết được, thì chắc chắn trước khi Dinh Hạo hắn về tới kinh thành, thì đám người Đường Vô Thường và Đinh Hữu Thiên đầu đã lìa khỏi cổ.

“lái đò! Trên thuyền còn có ai nữa không” La Thanh lách tới túm lấy cổ gã lái đò

“còn có một đôi phu thê trẻ, khi này họ còn mới ở đây” gã lái đò hoảng sợ lên tiếng.

“phu thê..” La Thanh khéo môi vênh lên đắc chí, không nói lời gì chỉ giơ tay cho bọn binh sĩ, cùng hần tiến ra phía sau đuôi thuyền.

Cộp! cộp!!!

Đám quan binh chậm chậm từ từ tiến ra sau đuôi thuyền, rất hồi hộp, không dám phát tiếng động lớn, nhưng ...

Diễn cảnh trước mặt cũng khá ấn tượng, khiến cho nụ cười đắc thắng trên trên mặt La Thanh, trở nên sượng đơ .

“sao lại không có ai” tên đội trưởng khó hiểu gãi đầu.

“meo..!! meo..!!” bất ngờ một con mèo từ đâu lại nhảy ra.

Trước mặt họ là một thùng nước đang ngã trên sàn, nước đổ lênh láng , bên cạnh là một con mèo lông trắng như tuyết cổ đeo lục lạc.

“tại sao lại có mèo xuất hiện trên thuyền”

“là con mèo của chủ nhân thuyền bên cạnh” tiếng nói của gã lái đò lại vang lên, hần không còn lạ gì với con mèo này, thường xuyên qua thuyền gã quạ phá.

“ngươi nói là chiếc thuyền đó”

“dạ phải”

Trước mắt La Thanh là một chiếc thuyền hoa to lớn, quý phái xung quanh mạ vàng, khảm đá màu lam ngọc, trông còn vương giả hơn thuyền của hoàng đế, nhìn thôi cũng hiểu chủ nhân của chiếc thuyền đó không phải là một nhân vật đơn giản, nếu không phải bất đắc dĩ La Thanh hần sẽ không vấp vào làm gì.

Nhưng...

Tại sao trên trên sàn lại như vậy, La Thanh mơ hồ nhìn thấy cạnh thùng gỗ, loáng thoáng có những dấu giày nam nhân, mặc dù đã bị nước làm mờ đi không ít, nhưng vẫn nhìn ra trên sàn vẫn đang lưu lại ít đất đỏ, điều quan trọng là những dấu chân này đang hướng đến chiếc thuyền hoa bên cạnh.

“chủ nhân chiếc thuyền đó là ai” La Thanh quay sang hỏi gã lái đò, ánh mắt hiếu kỳ.

“là Bạch Thiên Kinh trang chủ của Độ Nhất tâu bang, Bạch trang chủ”

“cộp!! cộp..!!!”

Đám người của La Thanh rất nhanh đã có mặt lên chiếc thuyền sang trọng khi này, có điều đáng vẽ không hề tỏ ra ta đây hách dịch như ban này, nhưng vừa đặt chân lên thuyền thì...

“các người từ đâu đến, có biết thuyền này của ai không, thật to gan..”

Tần Cảnh Phong khó chịu bước ra cản ngăn, nhìn thấy đám người của La Thanh đang mang theo vũ khí tiến lên thuyền. Dù biết là người của Triều đình nhưng hần vẫn không để vào mắt.

“ta là tổng quản của Tề vương phủ! vô tình nhặt được con mèo nhỏ này” La Thanh ôm chặt vuốt ve con mèo trên tay hần.

“mèo của Bối nhi..”

Tần Cảnh Phong lập tức tiến lên giật lấy con mèo từ tay La Thanh, ngờ đâu La Thanh hần lại tránh sang chỗ khác, không để cho Tần Cảnh Phong chạm vào con mèo.

“ngươi có ý gì” Tần Cảnh Phong khó chịu nhìn La Thanh.

“ta chỉ muốn giao con mèo này tận tay cho chủ nhân của nó”

La Thanh nói xong lập tức đi vào trong thuyền, mượn có là trả mèo nhưng thật ra là đang lục soát thì đúng hơn, quan binh cũng đi theo phía sau, đến gian phòng nào cũng mở cửa ra xem, gần như lục tung cả con thuyền.

“âm...!!”

“âm...!!”

Cho đến gian phòng cuối cùng, khi hấn định đẩy cửa tiến vào thì Tần Cảnh Phong đã tức giận đến đỉnh điểm, vì căn phòng đó là của Bối nhi.

“đứng lại! ai cho phép người tự ý”

“đứng lại đó..”

Cảnh Phong khó chịu rút gươm ra khỏi vỏ, người triều đình ư hấn không sợ, bắt quá thì đánh nhau, dù sao trước giờ quan hệ giữa triều đình và người trong giang hồ cũng như nước với lửa. Ta không phạm người thì người đừng phạm ta, tên La tổng quản này là tự mình tìm đến, không thể trách hấn.

“căn phòng này là của ai”

Đây là căn phòng duy nhất hấn vẫn chưa lục soát, La Thanh có linh cảm người hấn đang tìm nhất định ở trong phòng này, nếu vậy dù có dắc tội với Bạch bang, hấn cũng nhất quyết xông vào.

“không liên quan người”

Khi hai người La Thanh và Tần Cảnh Phong đang chuẩn bị động thủ, bốn mắt kinh nhau thì...

“két...tt..!” Cánh cửa phòng bất ngờ được mở ra.

Bên trong

Sương khói dày đặc, khói từ trong thùng nước lan tỏa khắp phòng, mờ ảo lung linh. Là một mỹ nhân xinh đẹp da trắng như tuyết, tóc đen mượt như nhung thẳng đến eo và tấm lưng trần trơn tru bóng mượt, chiếc eo nhỏ nhắn xinh xắn.

“Á...á..á!!”

Bối nhi đang ngâm mình trong thùng tắm, thì chợt phát hiện trước cửa có rất nhiều nam nhân đang nhìn nàng, kinh hoàng lấy tay che đi hai gò bồng đảo trước ngực, hét thất thanh.

“các người là ai... Tần công tử..tại sao các người lại ở đây, tiểu thư đang mục dục xiêm y, các người mau quay mặt đi chỗ khác”

Nô tỳ của Bối nhi trên ta cầm lấy thao nước mở cửa bước ra, lại nhìn thấy cả một đám người nam nhân, ánh mắt si dại nhìn tiểu thư, chưa kịp phản ứng gì đã nghe thấy tiếng hét thất thanh của Tiểu thư nhà mình, tức giận quát tháo đám người của La Thanh và Tần Cảnh Phong.

“két..tt..t!!!” Cánh cửa bị nha hoàn của Bối nhi đóng sập lại.

La Thanh bị vẻ đẹp của Bối nhi làm cho mê mẩn, nghe thấy tiếng cửa đóng lại mới hoàn toàn tỉnh mộng. Tần Cảnh Phong trước giờ đã si mê Bối nhi nên nhìn thấy mỹ quan vừa rồi tâm hồn càng điên đảo, chỉ tức là vẻ đẹp đó cũng bị tên La tổng quản nhìn thấy cảm thấy đáng tiếc.

“con mèo của tiểu thư sao lại ở chỗ người” nha hoàn của Bối nhi trừng mắt nhìn La Thanh.

“ta nhặt được nó, muốn đích thân trả lại cho tiểu thư..”

“không cần..đưa ta là được” nha hoàn của Bối nhi nói xong liền giựt lấy con mèo ra khỏi tay của La Thanh.

“ta..ta..” La Thanh bộ dáng như sét đánh, lần đầu động tâm, khi nhớ đến vẻ đẹp của Bối nhi, ánh mắt lại vô thức mà nhìn qua khe hở giữa cánh cửa.

“trả mèo rồi, sao còn chưa đi...người còn nhìn nữa”

Nha hoàn của Bối nhi tỏ ra càng khó chịu, kéo cánh cửa sát lại, không muốn cho tên nam nhân háo sắc này, tiếp tục ăn đậu hủ của tiểu thư nàng nàng.

La Thanh lần đầu tiên cảm thấy xấu hổ như vậy, lập tức xoay người rút quân đi.

“La tổng quản! chúng ta không lục soát căn phòng đó nữa sao” tên đội trưởng phía sau La Thanh tiến sát lại gần hắn, bộ dáng khum lưng cúi đầu.

La Thanh vẫn còn đang ngẩn ngơ nghĩ về thân thể xinh đẹp của Bối nhi vừa nãy, ẩn hiện mờ ảo sau màn sương vẽ đẹp liêu trai, thì tên đội trưởng lên tiếng như sét ngang mày.

“Bộp...” La Thanh tức giận tát vào mặt tên đội trưởng, lớn tiếng quát tháo.

“lục soát cái đầu người..rút quân..”

Còn dám muốn lục soát, nghĩ đến hình ảnh đẹp đẽ của Bối nhi bị những gã thô kệch phạm phu này nhìn thấy, thì máu nóng của La Thanh đã xông lên tới não.

Tên đội trưởng bị ăn một cái tát chí mạng cũng không hiểu vì sao mình lại bị đánh, lão đảo lao đao xoay vòng vòng không biết phương hướng, cuối cùng...

“phịch!” hắn nằm dài trên đất.

“Tần công tử! người còn chưa chịu đi sao, hay muốn nhìn tiểu thư ta thay y phục” Nha hoàn của Bối Nhi không hài lòng nhìn Tần Cảnh Phong, nghiêm giọng hỏi.

“hừm..”

Tần Cảnh Phong tức giận, xoay người bỏ đi.

Trong phòng

Bốn phía yên ắng, chỉ có mỗi Bối nhi trong phòng, sau khi nghe được bên ngoài không còn có bất kỳ tiến động nào, biết bọn quan binh đã rời đi.

Bối nhi mới thở phào nhẹ nhõm.

“Lăng công tử! bọn họ đã đi rồi”

“bùm..m!!”

Bọt nước bắn tung tóe văng lên khắp người của Bối Nhi, Dinh Hạo và Mộ Dung Vân Tịnh bắt ngờ trời người lên từ trong thùng nước.

“đạ tạ! Bối nhi cô nương” Dinh Hạo đầu tóc ướt sũng, miệng cười như hoa đào nhìn Bối nhi.

Bối nhi một lần nữa lại bị mê hoặc bởi nụ cười quyến rũ này của hắn, khuôn mặt trắng sáng, ngũ quan tinh xảo, mắt sáng như sao, mũi cao môi mông, nhất là hai má lúng đồng tiền cười lên càng tuấn mỹ hơn người.

“á..á..!!”

Rất lâu sau đó nàng mới nhận ra mình hoàn toàn không mặc gì, đang trực diện đối mặt cùng hắn, xấu hổ hai má đỏ bừng, liền xoay lưng về phía hắn.

“bối nhi cô nương...xin lỗi...ta không cố ý”

Dinh Hạo lập tức xoay mặt đi chỗ khác.

“vương Thiên Hàn! chúng ta cũng nên ra ngoài, cho Bối nhi cô nương mặc y phục vào”

Mộ Dung Vân Tịnh nghe cách xưng hô của Bối nhi với Dinh Hạo, có lẽ Bối nhi vẫn chưa biết thân phận của vương gia, tình thế hiện tại tốt nhất cũng không nên nói ra.

Nhưng thái độ của Bối nhi khi nhìn vương gia. Người tinh mắt sẽ nhận ra ngay Bối nhi này là có tình ý với vương gia, vậy còn hần thì sao...có thích Bối nhi không, cái cảm giác bức rức không yên này có phải là ghen không.

Dinh Hạo cảm thấy có chút kì quái, Hạo vương phi ngày thường còn lạnh hơn băng sơn ngàn năm, luôn đứng đưng, sao hôm nay lời nói lại nặng mùi khói lửa như vậy, Dinh Hạo sau khi suy nghĩ có phần thông suốt, hần mỉm cười nhìn Mộ Dung Vân Tịnh rồi nhảy ra khỏi thùng nước.

“Tịnh nhi! để ta đỡ nàng..”

Dinh Hạo xoay lưng lại cố không mình nhìn thấy cơ thể của Bối nhi, hần nhẹ nhàng nắm lấy tay của Mộ Dung Vân Tịnh như nâng niu một thứ trân bảo quý giá, rồi nhắc bổng nàng ra khỏi thùng nước.

Ánh trăng buông xuống.

Con thuyền của Bối nhi đã lênh đênh trên biển cả được vài ngày, sương trời về đêm càng thêm dày đặc, không khí mỗi lúc một lạnh, lại thêm hơi lạnh từ biển cả bốc lên càng lạnh thấu xương.

“Bối nhi tiểu thư! bên ngoài khá lạnh, sao không vào trong”

Dinh Hạo từ bên trong thuyền bước ra, thì nhìn thấy Bối nhi một thân cô độc đứng ở mũi thuyền, thơ thẩn thưởng nguyệt.

“Lăng công tử” Bối nhi quay đầu lại mỉm cười nhìn Dinh Hạo.

Hần đi tới, nhìn thấy hai tay Bối nhi đang giữ trước ngực, cơ thể khẽ rung, vội cởi áo choàng trên người khoác lên cho Bối nhi.

“Lăng phu nhân ngủ rồi sao”

“Tịnh nhi! mới vừa chợp mắt”

Chàng gọi phu nhân mình là “Tịnh nhi” nghe thật ngọt. Mặc dù mọi người đều nói Bối nhi nàng xinh đẹp xuất chúng, tài mạo hơn người, lắm lúc nàng cũng nghĩ là vậy, nhưng từ khi gặp phu nhân của chàng, nàng mới biết cái gì mới là tuyệt thế mỹ nhân, Bối nhi nàng tự nhận bản thân không sánh bằng.

“phu nhân của Lăng công tử thật rất xinh đẹp, Bối nhi đúng là kém rất xa”

“Bối nhi cô nương cũng rất xinh đẹp, không cần phải hạ thấp mình”

“công tử cảm thấy ta xinh đẹp, có thật không” Bối nhi đôi mắt sáng hơn sao đêm trên trời, phấn khích quay sang nhìn Dinh Hạo

“phải, Bối nhi thật sự rất xinh đẹp” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Bối nhi, giọng nói như rót mật vào tai.

Đúng vậy, hần không hề nói dối. Bối nhi đáng người lã lướt, xinh đẹp dịu dàng, là một đại mỹ nhân, chỉ có điều... không đẹp bằng Tịnh nhi của hần.

Dinh Hạo khước miệng lại nhếch lên khi nghĩ đến cử chỉ ghen tuông của Mộ Dung Vân Tịnh mấy ngày nay, đúng là hần có phần hơn “vô lại”, cố ý gần gũi Bối nhi để chọc tức Mộ Dung Vân Tịnh.

Do mấy ngày nay bọn họ đều lênh đênh trên biển, buồn chán không có gì để tiêu khiển, Dinh Hạo chỉ có thể chọc phá Tịnh nhi của hần, nhưng đáng về ghen hờn lại làm như không có gì của Tịnh nhi rất đáng yêu, hần nhìn đến “nghiện”.

“ta cũng cảm thấy Bối nhi cô nương rất xinh đẹp”

Từ trong khoang thuyền, bóng dáng mỹ lệ của Mộ Dung Vân Tịnh như ẩn hiện lấp ló, nàng vén màn bước ra, mỉm cười rất tươi nhìn Dinh Hạo và Bối nhi hai người lúc này đang đứng rất gần nhau.

“Lăng phu nhân..”

“Tịnh nhi”

Có chuyện vui rồi đây, Dinh Hạo khéo miệng nhếch lên nhìn Mộ Dung Vân Tĩnh. Mặt vẫn lạnh như băng, thông thả bước tới.

Bối nhi có hơi e thẹn, lùi ra ra. Cố ý giữ khoảng cách với Dinh Hạo, khi nhìn Mộ Dung Vân Tĩnh tiến càng gần.

Mộ Dung Vân Tĩnh vừa đi tới, đã bị Dinh Hạo ôm chặt vào trong người. Hai tay hắn theo thói quen lại đặt trước bụng của Mộ Dung Vân Tĩnh.

“Tĩnh nhi! nàng cũng thấy Bối nhi rất xinh đẹp sao” Dinh Hạo muốn nhìn bộ dáng ghen tuông của Mộ Dung Vân Tĩnh, nên cố ý khen ngợi Bối nhi trước mặt nàng ta

“Bối nhi cô nương không chỉ trẻ tuổi xinh đẹp, đoan trang hiền thực, mà còn rất hiểu ý người..”

Dinh Hạo thì trong bụng như đang phất cờ, từ khi nào mà Tĩnh nhi của hắn đáng yêu như vậy, còn biết ghen tuông, hắn cảm thấy có chút thành tựu, núi băng ngàn năm cũng bị hắn làm cho tan chảy.

“Bối nhi thấy hơi mệt, không phiền Lăng công tử và phu nhân thưởng nguyệt, ta vào trong..”

Bối nhi cảm thấy rất tình cảnh trước mắt rất khó xử, nên xoay người đi. Tay vừa chạm vào màn loan còn lưu luyến quay đầu lại nhìn Dinh Hạo và Mộ Dung Vân Tĩnh đang âu yếm bên ngoài.

“Tĩnh nhi! nàng ghen sao”

Dinh Hạo xoay người Mộ Dung Vân Tĩnh lại, để hắn có thể nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng lúc này, và biểu cảm trên gương mặt nàng.

“thiếp sao lại ghen...chàng là vương gia, tương lai có thể là hoàng đế, nữ nhân của chàng sau này còn nhiều hơn cả sao ở trên trời kia, làm sao thiếp quản nổi”

Mộ Dung Vân Tĩnh mỉm cười chỉ tay lên trời, rất bình tĩnh, giọng nói không nóng không lạnh, bình ổn vô cùng. Nhưng tự biết bản thân mình đang dối lòng, nếu là trước đây chắc chắn nàng sẽ thành thật trả lời hắn, nàng không ghen, vì khi đó nàng không biết cảm giác khi yêu một người ra sao, thì làm sao hiểu nổi ghen sẽ có mùi vị như thế nào.

Nhưng nhiều chuyện đã xảy ra. Nàng và hắn cũng trải qua sinh tử, đồng cam cộng khổ, hắn vì nàng mạng sống cũng có bỏ đi, thì nàng còn tiếc rẻ gì mà không giao tâm mình cho hắn.

Chưa nói đến sau này hắn có trở thành hoàng đế hay không, thì hiện tại xung quanh hắn đã có rất nhiều nữ nhân vây quanh.

Từ nhỏ nhìn cảnh hậu cung đấu đá tranh giành, nên nàng hiểu rất rõ một đạo lý, nếu như đã yêu một người nam nhân sinh ra trong hoàng thất, muốn có cuộc sống bình yên thì tuyệt đối không lưu giữ cái cảm giác nhỏ nhen này bên người, vì ghen nên mới có tranh giành, nàng càng không muốn đi vào vết xe đổ của các phi tần hậu cung.

“Á..... á....!!!”

Dinh Hạo bất ngờ tay ôm ngực, bộ dáng đang rất đau đớn, khiến Mộ Dung Vân Tĩnh tỉnh mộng.

“Vương gia! chàng sao vậy, đau ở đâu sao..”

Mộ Dung Vân Tĩnh hoảng loạn, lo sợ nhìn Dinh Hạo, có phải vết thương của chàng vẫn chưa lành, nhưng khi đó tên sát thủ là chém xuống lưng, chứ không phải ngực.

“ở đây...” Dinh Hạo nắm lấy tay của Mạc Nhi đặt trước ngực, giọng điệu vô cùng ủy khuất.

“Tĩnh nhi! nàng làm ta tổn thương, chỗ này nó đập không nổi nữa rồi”

Mộ Dung Vân Tĩnh có phần hơi tức giận, mắt lạnh nhìn hắn rồi xoay người đi không nói lời nào.

“Tĩnh nhi! nàng giận sao...”

Dinh Hạo vươn tay kéo Mộ Dung Vân Tĩnh lại, thấy nàng cúi đầu xuống, hắn liền khẽ nâng cằm nàng lên, đối diện là đôi mắt trong veo long lanh như mặt nước hồ thu, đang lấp lánh ánh sương, hắn hơi sững sờ.

“Tịnh nhi! sao nàng lại khóc..”

“Bộp! bộp!..vừa rồi chàng làm ta rất lo lắng, biết không..”

Mộ Dung Vân Tịnh tức giận, đập vào vai hắn, hành động vô ý của hắn làm nàng nhớ đến chuyện xảy ra ở sườn núi khi đó, nên tâm trạng trở nên rất kích động.

“Tịnh nhi! ta xin lỗi, không biết lại làm nàng lo lắng như vậy...ta xin lỗi, nàng đừng khóc nữa..”

Dinh Hạo hai tay vuốt ve khuôn mặt đang đầm lệ của Mộ Dung Vân Tịnh, lấy tay lau đi những giọt châu lăn dài trên mặt nàng. Tịnh nhi lạnh lùng của hắn, tại sao bây giờ lại mít ướt như vậy, có phải nữ nhân khi mang thai điều thay đổi tính tình.

Nhưng bộ dáng Tịnh nhi khi khóc cũng rất xinh đẹp, đôi môi mọng đỏ và khuôn mặt ửng hồng thật rất rất đáng yêu, đôi tay lượn lờ trước miệng xinh nhỏ nhắn của nàng, trời xui đất khiến sao, lúc này hắn lại cúi đầu xuống, hôn lên môi Mộ Dung Vân Tịnh.

Mộ Dung Vân Tịnh lúc đầu có hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh phối hợp cùng hắn, hay tay choàng qua cổ hắn, ôm thật chặt. Khoảng cách giữa hai người càng nhích lại gần hơn, họ có thể cảm nhận được nhịp đập của đối phương.

Môi lưỡi hai người quấn chặt lấy nhau, từ ôn nhu dịu dàng đến mãnh liệt điên cuồng, hắn ôm Mộ Dung Vân Tịnh đi vào trong phòng, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường nằm dưới thân hắn.

“Tịnh nhi! ta có thể không..”

Mộ Dung Vân Tịnh nghe xong mà mặt đỏ tai hồng, một tầng sương hồng lập tức xuất hiện. Suốt nhiều ngày nay do sức khỏe nàng vẫn còn yếu nên giữa họ vẫn không xảy ra “hoạt động về đêm”.

Mộ Dung Vân Tịnh xấu hổ xoay mặt đi chỗ khác, làm sao nàng trả lời loại câu hỏi này chứ. Nhưng nàng không trả lời với Dinh Hạo hắn xem như là đồng ý.

Dinh Hạo nhanh chóng cởi bỏ tất cả trướng ngại vật trên người hắn, và Mộ Dung Vân Tịnh.

“Tịnh Nhi! nàng thật rất đẹp” Dinh Hạo si mê nhìn ngắm cơ thể của Mộ Dung Vân Tịnh, đến ngây dại.

Trên người của Tịnh nhi hắn không thể tìm rất bất cứ khuyết điểm nào, chỗ nào cũng làm hắn mê luyến, bàn tay hắn bắt đầu vuốt ve từng tác thịt trên người Mộ Dung Vân Tịnh và dừng lại trước bụng có nhô cao của nàng.

“bụng thiếp to như vậy, mà đẹp nổi gì”

Mộ Dung Vân Tịnh hơi lúng túng khi thấy hắn nhìn cơ thể nàng một cách công khai như vậy, bỏ đi then thùng nàng đẩy tay hắn ra che đi cái bụng đang to tướng của mình.

“nhưng ta thấy rất đẹp..”

Dinh Hạo vô lại kéo tay nàng ra, cúi người xuống hôn lên chiếc bụng đang nhô cao của Mộ Dung Vân Tịnh, tay cũng không ngừng xoa nắn vuốt ve bụng nàng, tạo ra từng đợt sóng tình triền miên.

“ừm...m”

Mộ Dung Vân Tịnh bị cảm giác ngứa ngáy kích thích, khi tay hắn di chuyển lên trên, bóp lấy một bên phong nhũ mềm mại của nàng, xoay tròn nụ hoa trước ngực.

Bên dưới hắn lại liên tục hôn lên bụng nàng còn muốn di chuyển xuống dưới, lướt qua nơi khu vườn đào nguyên, hơi thở nóng ấm của hắn vô tình phả lên những chồi non bên dưới, hôn lên đôi đùi ngọc thon dài của nàng.

“ừm ..m”

Nàng không chịu nổi kích thích tình dục liền vươn người lên nghênh đón hắn, đôi phong nhũ no đủ vun cao thẳng tắp đập vào mắt hắn và hai nụ hoa tươi hồng giữa hai vùng phong nhũ tuyết trắng vô cùng diễm lệ, như đang thách thức sự kiên nhẫn của hắn.

Dục vọng bên dưới đã chờ đợi rất lâu, trong trạng thái sẵn sàng, chỉ muốn chen vào giữa khe nhỏ giữa hai chân nàng đâm mạnh vào, nhưng hắn cố nhịn lại, lại giở trò vô lại trêu chọc nàng.

“Tịnh nhi! nàng thật không ghen sao”

Mộ Dung Vân Tịnh bị hắn hành hạ đến sắp phát điên, đang lúc này hắn lại hỏi vấn đề này, thần trí nàng đang mê mang ngoài việc nỉ non rên rỉ ra thì còn biết nói gì hơn. Nhìn cái đầu đen nhánh đang hì hục giữa hai chân này khóc không ra nước mắt.

“Á..á”

Mỗi lần bắt ngờ di chuyển lên trên, cắn lấy nụ hoa trước ngực, ngậm chặt vào trong miệng, đưa đầu lưỡi ra xoay tròn đảo quanh nụ hoa, lại còn tham lam mút lấy.

Nhưng Tịnh nhi vẫn không chịu trả lời câu hỏi của hắn, Dinh Hạo vì hạ thân đang đau nhức mà trở nên nôn nóng, hành hạ nàng cũng chỉ là hành hạ hắn. Nên hành động có phần hơi cương quyết.

Tay hắn di chuyển xuống khu vườn đào nguyên mê người, lần mò tìm cửa vào, sau đó liền dút tay vào trong, không ngừng trêu ghẹo ngọc châu bên trong, lúc nông lúc cạn, lúc nhanh lúc chậm, thật là bức Mộ Dung Vân Tịnh đến đỉnh điểm.

“vương gia! thiếp .. thiếp ..thật chịu không nổi nữa rồi...xin chàng..”

Mộ Dung Vân Tịnh mồ hôi nhễ nhầy, thở hồng hộc, dùng hết sức lực tỉnh táo còn sót lại, cố vươn đôi tay rã rời của mình kéo hắn ra khỏi người nàng, để hắn có thể nhìn thấy sự khốn khổ trên mặt nàng mà buông tha cho nàng.

Nhìn khuôn mặt đang đỏ bừng, phong tình đầy mê hoặc của Tịnh nhi lúc này, dục vọng nóng hổi bên dưới hạ thân chỉ muốn xuyên thẳng ra khỏi quần hắn, mà yêu nàng thật nhiều.

“Tịnh nhi nếu nàng chịu thừa nhận, ta sẽ thỏa mãn nàng ...có phải vừa rồi nàng đã ghen với Bối nhi..” tay hắn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Vân Tịnh, sủng nịnh thủ thả bên tay nàng.

“á..á!!!”

Động tác dưới tay lại không hề sao lãng còn tăng thêm lực đạo ra vào rất mãnh liệt.

“phải..thiếp ghen..xin chàng tha cho thiếp..”

“Tịnh nhi ngoan”

Dinh Hạo tỏ ra vừa lòng với câu trả lời của Tịnh Nhi, hắn vỗ nhẹ vào khuôn mặt nàng “nặng yêu” sau đó bật người đứng dậy, từ từ tháo thắt lưng ra, kéo quần xuống phóng thích dục vọng kiêu hãnh của hắn, khoe môi nhếch lên nhìn Mộ Dung Vân Tịnh đang xấu hổ xoay mặt đi chỗ khác, tránh không nhìn thứ to lớn của hắn đang chĩa thẳng về phía nàng.

Dinh Hạo từ từ cúi xuống tách hai chân của Mộ Dung Vân Tịnh ra, cầm dục vọng của hắn hướng của động mềm mại mà tiến quân vào, bắt đầu động thân..

“Á ..á..á..”

“vương gia! nhẹ thôi..”

“á..á..á”

Trong phòng phảng phất mùi vị đậm mỹ, trên giường hai người vẫn kịch liệt “vận động về đêm”, tiếng kêu rên rỉ của mỹ nhân và tiếng thở gấp của nam nhân khiến người nghe thấy mà xuân tình nhốn nháo.

Tề vương phủ- kinh thành

Màn đêm buông xuống, khắp kinh thần đều vắng lặng như tờ, riêng chỉ có tề vương phủ vẫn đang từng bừng mở tiệc, ca múa say sưa..

“bộp..!! bộp..!!! đẹp lắm..hay lắm..”

Lăng Thiên Lạc và La Thanh say sưa nhìn nhữn vũ kỹ đang nhảy múa uốn éo trước mặt, không tiếc lời khen tặng và vỗ tay tán thưởng.

“Tề vương! để tối nay em hầu hạ chàng có được không”

Một vũ kỹ phong tình vạn chủng, khiêu gợi xinh đẹp đang nép mình vào ngực của Lăng Thiên Lạc nữ non như chim hót.

“không được! ngày mai ta có chuyện quan trọng phải làm”

Hắn quay sang nháy mắt ra hiểu cho người ngồi bên cạnh, La Thanh liền hiểu ý, liền lấy ra một sấp ngân phiếu đưa cho đám vũ kỹ đang nhảy múa.

“các người lui đi, vương gia cần nghỉ ngơi” La Thanh liếc nhìn đám vũ kỹ, giọng điệu lạnh lùng.

“đạ tạ La tổng quản, chúng em cáo lui”

Đám vũ kỹ nhìn thấy sấp ngân phiếu đều mặt mày sáng rỡ, đua nhau giựt lấy, sau khi chia phần xong, lập tức “rút êm”.

“vương gia! người cũng nên nghỉ sớm, ngày mai còn phải giám trăm ”

“Ha..ha..!!”

Lăng Thiên Lạc bất ngờ vui mừng cười lớn tiếng, khi nghĩ tới ngày mai này hắn đích thân giám trăm bọn người của Đường Vô Thường và Đinh Hữu Thiên thì tâm trạng rất cao hứng.

“vương gia! sau khi bọn người Đinh Hữu Thiên và huynh đệ Đường Nghĩa chết đi, sẽ không còn ai điều tra vụ án của Đường Hoành Liễu, người có thể kê cao gối mà ngủ ngon”

“ha ..ha!!”

Trong lúc cả hai đang vui mừng cho thắng lợi của họ thì tên hắc y nhân quen thuộc lại xồng xộc chạy vào, dáng vẻ xốc xếch, hắn còn chưa kịp lên tiếng thì Lăng Thiên Lạc đã nói trước.

“lại xảy ra chuyện gì nữa”

“vương gia! Hạo vương vẫn chưa chết..”

“Ầm..m!!”

Mặt của Lăng Thiên Lạc trở nên đen thui, hắn đập tay lên bàn, bình rượu thế là bị rơi xuống đất, vỡ nát, rượu chảy lênh láng trên sàn.

“người vừa nói gì..” Lăng Thiên Lạc khí thế bức người tiến lại tên hắc y nhân.

“có người nhìn thấy Hạo vương xuất hiện trên thuyền của Bạch bang..”

“bốp!!” Lăng Thiên Lạc không thương tiếc mà tát vào mặt của tên hắc y nhân một bạt tay.

“Vương gia! xin người bớt giận, Hạo vương về rồi thì đã sao chứ, ngày mai tất cả bọn người của Đinh Hữu Thiên đều sẽ chết, người cần gì phải lo lắng”

Lăng Thiên Lạc suy nghĩ lời nói của La Thanh không phải là vô lý, cho dù Lăng Thiên Lạc trở về thì sao, người chết không đối chứng. Xem thử hắn có thể làm gì.

“người lập tức cho người mai phục, tuyệt đối không cho Hạo vương vào thành trước giờ Ngọ, nghe rõ chưa...nếu lần này lại thất bại, thì đưa đầu người đến gặp ta” Lăng Thiên Lạc phẫn nộ cùng uy hiếp nhìn tên hắc y nhân, lớn giọng.

“ạ vương gia” Tên hắc y nhân lập tức xoay người đi.

Bầu trời đêm nay cũng thật rất âm u, tiếng đàn hát ở Tề vương phủ vừa tắt đi, là những tiếng quạ kêu rợn người vang lên, báo hiệu một đêm chận lạnh.

“quạc..c..c!!”

“quạc..c..c!!”

Pháp trường hành quyết.

Ánh mặt trời đang lên đến tận đỉnh đầu, bên dưới dân chúng chen chúc nhau, nhón nha nhón nháo. Mồ hôi khô phải nói thấm ướt cả lưng.

Lăng Thiên Lạc bộ dáng nôn nóng, không yên cứ liên tục nhìn lên trời.

“bây giờ là canh mấy”

“bẩm vương gia! sắp tới giờ Ngọ ”

Lăng Thiên Lạc mỉm cười nhìn đám người Đinh Hữu Thiên và Đường Vô Thường bên dưới, đang mặc y phục phạm nhân, chờ hành quyết. Hắn chỉ cần chờ đến giờ Ngọ lập tức hạ lệnh trăm thủ tất cả bọn người này. Dù tên Lăng Thiên Hàn có trở về thì cũng không thể làm gì hắn.

“ca ca! chúng ta thật sự sẽ chết sao” Đinh Tâm Lăng quay sang nhìn đại ca mình.

“có gì phải khóc! Chết đi rồi mười tám năm sau sẽ trở thành một hảo hán” Đường Vô Thường lạnh giọng lên tiếng.

Hắn trừng mắt nhìn Lăng Thiên Lạc, còn cố ý nói thật lớn tiếng cho Lăng Thiên Lạc nghe thấy, hắn thua trận chứ không thua người, càng không để cho tên tiểu nhân đắc thắng đó nhìn thấy sự yếu hèn của mình.

“đúng vậy! hay cho câu mười tám năm sau lại là một hảo hán..ha..ha...”

Đinh Hữu Thiên sáng khoái cười thật to, ngẩng cao đầu đối diện cùng Lăng Thiên Lạc, không một chút yếu hèn khiếp nhược.

“Tên Tề vương tiểu nhân bỉ ổi, ta phải nhờ người, dù có chết làm ma cũng sẽ không tha cho người”

Đường Ân lớn giọng nguyên rũa Lăng Thiên Lạc, liên tục nhổ nước miếng về phía Lăng Thiên Lạc, đương nhiên là không trúng nhưng nhìn ra sự khinh bỉ và miệt thị trong lời nói và hành động của hắn.

“tướng công! Kiếp sau ta vẫn muốn được làm thê tử của chàng”

Đỗ nương nước mắt giọt ngắn giọt dài lăn chả rơi, mếu máo khi nghĩ đến lát nữa đây, đầu mình hai nơi, quay sang nhìn Đỗ Bình nói lời trăng trối cuối cùng.

“nương tử! nàng đừng khóc nữa”

“hu hu!! Tướng công kiếp sau chàng không được chê ta dữ dằn, mà không chịu cưới ta đó, nghe chưa...”

Đỗ Bình nhin không được mà muốn cười thật to, trong phút này mà thê tử hắn, còn hơi sức nghĩ đến chuyện này quả rất phi thường.

“ Hu hu.. !!! nhưng chàng yên tâm chắc chắn có kiếp sau ta hứa sẽ không chửi chàng, đánh chàng nữa...ta sẽ đối xử thật tốt với chàng...hu hu..”

Đôi phu thê khổ mạng bên kia cũng không khá hơn là bao.

“tướng công! Khi xuống suối vàng gặp phụ mẫu, thiếp phải nói sao với họ, Bá đệ vẫn chưa thành gia thất, thiếp vẫn chưa lo tốt cho hắn..”

Dương Chính nhìn tình cảnh của phu thê Đỗ Bình mà ganh tỵ không thôi, trước khi chết bọn họ còn quyền luyện không rời còn hẹn nhau kiếp sau được làm phu thê, còn hắn và thê tử...thôi rồi, lúc nào nàng cũng nghĩ có mỗi tiểu đệ, đến lúc sắp chết người nàng nhắc đến nhiều nhất cũng vẫn là đệ đệ mình, số hắn sao mà đen vậy.

“thiếp chết rồi, chắc chắn Bá đệ sẽ không biết, vậy hàng năm ai sẽ đi viếng mộ phụ mẫu đây chứ.. hu..hu tướng công thiếp phải làm sao đây”

Dương chính lúc này khóc không lên tiếng, hẳn thật rất muốn hỏi thê tử hẳn, vậy sau khi phu thê họ chết rồi ai sẽ đi viếng mộ họ đây chứ, thật đáng thương cho hẳn, người tiếp theo thê tử hẳn nghĩ đến lại là phụ mẫu đã chết cách đây rất rất nhiều năm.

“khi chúng ta chết rồi, sẽ báo mộng cho Lương Bá biết.. mà đi viếng mộ nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân...được chưa”

Dương chính quay sang cố dần lòng lại, mỉm cười nhìn Dương thị, nhưng sau cùng vẫn là nhịn không được:

”Lương Noãn Noãn! nàng chỉ biết nghĩ đến đệ đệ và phụ mẫu đã chết ..thật ra trong lòng nàng có ta không chứ”

Dương thị ngơ ngác không hiểu gì, nhìn phu quân tự dưng nổi giận, còn mọi người ở pháp trường, trên dưới đều cười đau cả ruột.

“ha..ha..ha”

“Dương Chính! Ta thật phục ngươi sát đất” Đỗ Bình thì ôm bụng cười nghiêng ngả.

“ha ha...!!! Dương tiên sinh giờ phút này ngươi vẫn có thể nổi cơn ghen..tại hạ cam bái hạ phong, tự nhận không bằng..ha ha...”

Đường Ân ra dáng nghiêm túc, tử tế của một trưởng giả nhìn Dương Chính.

“ha..ha..ha”

Dương Chính tức giận nhìn từng người một đang cười đến ngây dại, phần nộ lên tiếng

“các ngươi đi chết đi”

**** hết chương 39****

40. Chương 40: Mạc Nhi Mang Thai

Chương 40: Mạc Nhi mang thai

Kinh thành – Lăng Thiên quốc.

Kinh thành đất dưới chân thiên tử, náo nhiệt ồn ào là chuyện rất đỗi bình thường, nhưng điều không bình thường ở đây là hôm nay kinh thành thật sự là...

Tất cả các tử lâu, khách điểm trong kinh thành đều không mở cửa...

“nhanh lên ..!!”

“đừng có hối, đợi ta đóng cửa đã..”

“..nhưng sao đóng mãi không được vậy nè..!!”

“ầm..m..!!”

“ha..ha..xong rồi, xong rồi, chúng ta đi thôi..”

“nhanh lên! sắp qua giờ Ngọ rồi...!!!”

Cả đám người rủ nhau kéo đi, không biết họ đi đâu mà rất vội vàng...

Ở bên tử lâu đối diện.

“ầm..!!”

“đợi ta với...!” Một vị hán tử bất ngờ lên tiếng

Sau khi hẳn đóng cửa xong, liền chạy theo những người vừa rồi, nhưng lúc này lại bị một bàn tay kéo lại.

“vị huynh dài đây! Xin hỏi kinh thành đã xảy ra chuyện gì... bọn họ chạy đi mà gấp vậy..”

Dinh Hạo và Mộ Dung Vân Tĩnh vừa đặt chân vào kinh thành, thì nhìn thấy tình cảnh trước mắt, trên phố lạnh tanh không một bóng người, các cửa tiệm, tửu lầu hai bên đường thì cửa chốt then cài, mọi người thì giống như đi chạy giặc, người nào cũng hồi hải vọi vàng.

“giờ ngộ hôm nay, triều đình sẽ xử trăm thổ phỉ Bạch Liên sơn, mọi người chỉ muốn xem tướng mạo của Đường Vô Thường ra sao...” vị hán tử chậm chậm giải thích

“ngươi có đi không..” người phía sau khó chịu phàn nàn.

“ta tới ngay...” vị hán tử lập tức xoay người chạy đi

Mộ Dung Vân Tĩnh ngược nhìn lên trời, sau đó quay sang nhìn Dinh Hạo: “vương gia! chàng tính sao...”

Dinh Hạo dẫn đo suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng:

“nàng đến Huệ Vương phủ tìm tứ ca, hai người đến pháp trường ngăn Tề vương không cho hắc trảm thủ bọn người Đường Vô Thường, còn ta sẽ vào hoàng cung gặp phụ hoàng xin thánh chỉ của người...”

“ừ.. ”

Dinh Hạo và Mộ Dung Vân Tĩnh lập tức chia ra hành sự, nhưng vừa xoay thì..

“rầm...!!! rầm...! “

Từ trên cao một đám sát thủ không rõ lại lịch thay nhau mà nhảy xuống, có hơn một trăm tên xếp thành một vòng tròn, bao vây lấy Dinh Hạo và Mộ Dung Vân Tĩnh.

“đâu có dễ như vậy..” tên hắc y nhân tựa tẩu phi tẩu, giọng điệu giễu cợt.

“lên...!!”

Tên hắc y nhân, ánh mắt nham hiểm, thái độ dứt khoát. Hắc giơ tay lên ra lệnh cho đám thủ hạ xông lên bắt lấy Dinh Hạo. Cả đám người liền xông vào vây đánh hai người Dinh Hạo và Mộ Dung Vân Tĩnh.

“Keng! Keng...!!”

“Bốp...! Bịch...!!”

“Cạch! Cạch...!!”

Tiếng quyền cước giao đấu, tiếng binh khí gãy đôi, tiếng đồ đạc vỡ nát, tiếng người té ngã...

Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, mấy chục tên hắc y nhân võ công cao cường, chiêu thức vô cùng thâm độc, ra chiêu là chỉ muốn lấy mạng người.

Dù trong tay không có vũ khí, “tay không đánh giặc” với võ công của Dinh Hạo thì đối phó với đám sát thủ này không phải không có cơ hội, nhưng nếu chỉ có một mình hắc thì sẽ rất dễ dàng, đằng này...

Mộ Dung Vân Tĩnh thì ngược lại tình thế vô cùng nguy hiểm. Nàng liên tục né đòn, miễn cưỡng chỉ có thể cầm cự, chứ đừng nói là đánh trả lại bọn người kia.

Bọn hắc y nhân sau một hồi giao đấu, đều nhận ra đối phó với Dinh Hạo thật vô cùng khó khăn, nếu muốn thắng thì chỉ có thể ra tay từ trên người của Mộ Dung Vân Tĩnh.

“Cạch...!!”

Vũ khí trên tay của Mộ Dung Vân Tĩnh bị tên hắc y nhân đánh rơi xuống đất, cả người bị bắt giữ.

“Hạo vương! nếu ngươi không dừng tay, ta sẽ giết vương phi ngay lập tức..”

Dinh Hạo nghe thấy lập tức xoay người lại, tận mắt nhìn thấy lưỡi kiếm sáng bóng của tên hắc y nhân, đang kề lên cổ của Mộ Dung Vân Tĩnh, hai mắt hắc như phát hỏa, nội khí sung thiên, hắc quang tên hắc y nhân đang giữ trong tay xuống đất, không một chút thương tiếc.

“Ầm...mm!!”

“người dám động đến một cọng tóc của Tịnh nhi, ta sẽ không tha cho người..”

Dinh Hạo tức giận tiến đến chỗ của tên hắc y nhân, nhưng tên hắc y nhân này lại lùi ra xa còn kéo theo Mộ Dung Vân Tịnh, không cho Dinh Hạo tiếp cận.

“vương gia! mặc kệ thiếp, chàng mau đi đi...” Mộ Dung Vân Tịnh thái độ rất cương quyết, lắc đầu nhìn Dinh Hạo.

“Tịnh nhi..!”

Dinh Hạo lại vô cùng lo lắng “tiên thoái lưỡng nan “, tình trạng của Tịnh Nhi lúc này hỏi hắc, làm sao có thể bỏ mặc nàng mà đi.

Tên hắc y nhân cũng không cho Dinh Hạo cơ hội để lựa chọn:

“vương gia! nếu người không quan tâm đến sống chết của vương phi thì cứ đi, ta không cản, nhưng cái mạng nhỏ này của vương phi không biết có nên giữ lại hay không..”

Tên hắc y nhân như cố ý làm cho Dinh Hạo xem, tay di chuyển thanh kiếm trên cổ Mộ Dung Vân Tịnh, kéo tới rồi kéo lui dù chưa chảy một giọt máu nào, nhưng Dinh Hạo nhìn thấy mà tim đã muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“người dừng tay lại..”

“muốn ta dừng lại, còn tùy thuộc vào quyết định của người..”

Tên hắc y nhân giọng điệu cay độc, liếc nhìn Dinh Hạo, từng từ từng chữ hắc nói ra như là đang uy hiếp Dinh Hạo.

“vương gia! người cứ mặc kệ ta..”

Mộ Dung Vân Tịnh liên tục lắc đầu kháng cự, khi nhìn sự dẫn đo trong hành động và ánh mắt của Dinh Hạo, lo lắng hắc sẽ vì nàng mà lại làm ra chuyện đại đột.

Quả nhiên suy nghĩ của là đúng...

“cạch..ch!!”

Dinh Hạo bắt lực thả thanh kiếm xuống, phần nộ cùng tức giận nhìn tên hắc y nhân.

“phải đấy vương gia! mạng của bọn người kia, làm sao có thể sánh với mạng của vương phi đây, người làm như vậy là rất đúng...”

Tên hắc y nhân lại càng thêm cao ngạo, nói năng càng không kiên nhẫn.

“Ha..ha...bắt lấy hắc..” tên hắc y nhân cười ngạo ngễ, lạnh lùng ra lệnh.

Bọn hắc y chỉ chờ đợi có giây phút này, cuối cùng thì họ cũng đã hoàn thành nhiệm vụ được giao phó, có thể kê cao gối ngủ ngon giấc, cả đám người lập tức tiến lên bắt trói Dinh Hạo, nhưng sự đời luôn không như mình muốn...

“phụt..phụt..!!”

“vèo..!! vèo..!!”

Hàng loạt những ám khí, đoản đao, tên độc phóng ra tới tấp, nhưng không phải bắn về phía Dinh Hạo mà là đám hắc y nhân kia.

Một số tên hắc y nhân chưa kịp phản ứng gì, không kịp chống đỡ nên kết cuộc duy nhất của họ chỉ có một.

“Á...á..a!!”

“Á...á..a!!”

Sau khi hét lên thất thanh, thì tất cả đã ngã quy xuống đất, máu tươi lên lảng “bất tỉnh nhân sự”.

Một đám người ăn mặc kỳ quái liền xuất hiện sau đó.

“Tĩnh nhi! nàng không sao chứ..” Dinh Hạo chạy tới đỡ lấy Mộ Dung Vân Tĩnh, thái độ rất lo lắng.

“...vừa rồi chàng thật đại dột..” Mộ Dung Vân Tĩnh lớn tiếng trách cứ Dinh Hạo.

Nhưng người tinh mắt sẽ nhận ra nàng đang lo lắng cho hắn.

Mộ Dung Vân Tĩnh hai mắt gần như muốn khóc, nàng ôm chặt lấy Dinh Hạo, bây giờ mới là khóc thật sự..

“hic..hic..vừa rồi tại sao chàng lại ngốc như vậy, có cơ hội thì chạy đi, tại sao lại lo cho ta chứ..”

“Tĩnh nhi ngốc! ta đã nói sẽ không bao giờ bỏ mặc nàng, nàng là nữ nhân của ta, ngay cả nữ nhân của mình còn không bảo vệ được, thì ta còn xứng là nam nhân sao...”

Thủ lĩnh của đám người ăn mặc kỳ quái kia lại là một nữ tử, nàng vô ý lại lướt nhìn sang chỗ Dinh Hạo và Mộ Dung Vân Tĩnh đang đứng, nhìn thấy hai người họ đang âu yếm bên nhau, thì trong mắt nàng lại thoáng thấy sự đau đớn tui hờn.

“cạch...!!”

“chủ nhân cẩn thận...!!”

Nữ tử này lại không thể rời mắt khỏi Dinh Hạo và Mộ Dung Vân Tĩnh, cũng không hay biết hiện thanh kiếm của hắc y nhân đang lao tới trước ngực nàng.

Nữ tử lập tức phi thân lên tránh đi lưỡi kiếm của hắc y nhân và tiện thể đá cho hắn thêm một cước.

“bốp...!!!”

Tên hắc y nhân lập tức té nhào xuống đất.

“vương gia! bọn người đó là ai..”

“ta không biết..”

Dinh Hạo và Mộ Dung Vân Tĩnh lúc này mới chú ý đến bọn người mặc y phục kì quái kia và nữ tử đang giao đấu cùng hắc y nhân.

“đừng giết hắn..”

Khi thanh đao của nữ tử chuẩn bị xuyên thẳng qua người của hắc y nhân thì Dinh Hạo lại hét lên ngăn cản.

Nữ tử giật mình quay sang nhìn Dinh Hạo, cũng kịp thời thu gươm lại, rồi chuyển sang điểm huyệt mê của tên hắc y.

“Bịch...!!”

Tên hắc y nhân mơ mơ màng màng sau đó ngã xuống đất, ngủ say như chết.

Dinh Hạo lúc này mới có cơ hội, nhìn thấy diện mạo của nữ tử ...

Nữ nhân này thân thủ nhanh nhẹn dứt khoát, ra tay cũng rất độc ác, dù không nhìn thấy dung mạo nhưng Dinh Hạo hắc tin chắc dưới lớp khăn che mặt kia là một đại mỹ nhân, nhất là ánh mắt này, rất giống với...

Tim hắn như bị se lại, cả người chấn động, hoài nghi băng khuâng là thái độ của Dinh Hạo lúc này.

Nữ tử như cảm nhận được sự khác thường của Dinh Hạo, phía xa lại nhìn thấy binh lính triều đình đang kéo, nên càng không muốn lưu lại nơi đây. Nữ tử không nói câu nào đã xoay người bỏ đi.

Nhưng Dinh Hạo nhanh hơn một bước, khi hắn chưa làm rõ thắc mắc trong lòng, thì sẽ không cho phép nữ tử này rời khỏi, tay hắn liền kéo nữ tử lại...

“Mạc nhi! có phải nàng không...”

Ban đầu Dinh Hạo hắn không dám khẳng định, vẫn còn hoài nghi, nhưng vừa chạm vào bàn tay mềm mại này có phần thân quen này, thì cảm giác trong lòng lại càng chân thật mãnh liệt hơn, bây giờ hắn có thể khẳng định người này...

Chính là Mạc Nhi hắn ngày nhớ đêm mong, tìm kiếm bấy lâu nay.

Nữ tử cả người cứng đờ, sững sốt. Sau đó thay vì phải trả lời câu hỏi của Dinh Hạo nàng lại không nói gì, còn cố sức hất tay Dinh Hạo ra.

Dinh Hạo lại không cam lòng, càng không thích thái độ này của nữ tử, hấn chuyển từ nắm tay sang ôm chặt lấy nữ tử.

Hai tay hấn vòng qua người nữ tử từ phía sau trọn lấy cơ thể nàng giam ở trước ngực, như sợi dây trói buộc không cho nàng có cơ hội bỏ chạy, nàng càng kháng cự hấn lại ôm càng chặt.

“Mạc Nhi! đúng thật là nàng rồi, ta tìm nàng rất vất vả...”

Dinh Hạo thần thờ mùi hương mà hấn lưu luyến không quên, mùi hương của Mạc Nhi. Mùi hương này hấn không thể nhận nhầm, có phải Dinh Hạo hấn mơ không, hấn đã tìm được nàng...

“Ngũ đệ...!”

Giọng nói của Lăng Thiên Phong từ xa vang đến. Hấn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bọn hắc y nhân thì thất bại thảm hại, lê lết trên đất, ánh mắt của Lăng Thiên Phong hiện lên chút thất vọng và lo lắng nhìn tên hắc y nhân đang bị điểm huyết hôn mê nằm trên đất kia.

“Ngũ đệ...!”

Dinh Hạo vô ý mà quay lưng lại nhìn xem người đi tới là ai, thì nữ tử lại nhân cơ hội lúc này mà đẩy Dinh Hạo ra, sau đó bỏ chạy.

Dinh Hạo cảm thấy hai tay trống rỗng thì lập tức hét lên kêu tên Mạc Nhi , nhưng nữ tử vẫn không hề ngoái ngàng, hấn đành phải chạy theo sau...

“Mạc Nhi! Mạc Nhi..!”

“Ngũ đệ! đệ thật còn sống...”

Lăng Thiên Phong chạy tới kéo tay Dinh Hạo lại tỏ ra vui mừng, ân cần lo lắng, lại có chút bất ngờ khi nhìn thấy Dinh Hạo.

“...mọi người đều nghĩ đệ đã chết, phụ hoàng mà biết chắc chắn sẽ rất vui mừng...”

Dinh Hạo thì tâm trạng như lửa đốt, tất cả lời Lăng Thiên Phong hấn đều không nghe thấy, chỉ muốn đuổi theo Mạc Nhi của hấn.

“bọn người này là ai, tại sao họ lại.. “

Lăng Thiên Phong lập tức lướt nhìn những tên sát thủ xung quanh, tỏ ra quan tâm, nhưng lại bị Dinh Hạo lạnh lùng cắt ngang.

“Hừm! bọn họ ta giao hết cho huynh..”

Dinh Hạo liền hất tay của Lăng Thiên Phong ra khỏi người hấn, mà chạy nhanh đuổi sau Mạc Nhi.

“Mạc Nhi...!!! ”

Dinh Hạo cố sống cố chết đuổi theo, hấn sẽ không để cho Mạc Nhi một lần nữa biến mất trước mắt hấn, nhưng đến cuối đường lại không thấy người đâu.

“...” Dinh ngơ ngác nhìn xung quanh.

Hấn đã mất dấu của nàng, một lần nữa nàng lại biến mất trước mắt hấn.

“Mạc Nhi! tại sao nàng không chịu gặp ta..” Dinh Hạo đáng về thất vọng, gần như hét lên.

Hấn mệt mỏi ngã quỵ xuống đất. Có ai có thể nói cho hấn biết chuyện gì đã xảy ra, tại sao Mạc Nhi của hấn lại trốn tránh hấn, Mạc Nhi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

“vương gia! vương gia!”

Trong khi đó thì Mộ Dung Vân Tịnh vẫn luôn chạy theo sau hấn, không may động đến thai khí.

“Á..a..!!” Mộ Dung Vân Tĩnh ôm lấy bụng gần như ngã xuống đất

Dinh Hạo nghe tiếng hét của Mộ Dung Vân Tĩnh mà hoảng hồn, quay đầu lại, chạy đến chỗ của nàng.

“Tĩnh nhi! nàng không sao chứ... đang mang thai, nàng chạy theo ta làm gì..” Dinh Hạo nhanh chân đến đỡ lấy Mộ Dung Vân Tĩnh, thoát khỏi sự lo lắng trong mắt hắn.

“vương gia! có phải người đó là quận chúa..”

Dinh Hạo khéo miệng nhếch lên cười chế giễu, thoáng thấy sự thất vọng đau đớn trong mắt hắn.

“hừm! chắc có lẽ ta nhầm, nếu là Mạc Nhi nàng ta sẽ không bỏ mặc ta..”

Nhưng rất nhanh Dinh Hạo đã lấy lại tinh thần, hắn còn chuyện quan trọng phải làm, bọn người của Đường Vô Thường đang chờ hắn đến cứu, Dinh Hạo mỉm cười nhìn Mộ Dung Vân Tĩnh

“chúng ta đi thôi...”

“ừ...”

.....

Sau khi cả Dinh Hạo và Mộ Dung Vân Tĩnh đi đã thật xa, thì từ trong một góc tối, Mạc Nhi từ từ bước ra.

“quận chúa! Tại sao lại người tránh mặt vương gia” Diệp Vô Ngần lo lắng quay sang nhìn Mạc Nhi

“Diệp tướng quân! Người quản nhiều quá rồi đó, chuyện của ta không cần người quan tâm..” Mạc Nhi lạnh lùng liếc nhìn Diệp Vô Ngần.

“Dạ! quận chúa, thuộc hạ biết tội” Diệp Vô Ngần lập tức cúi đầu nhận tội.

Mạc Nhi ánh mắt ưu tư nhớ đến thái độ đang ân cần của Dinh Hạo đối với Mộ Dung Vân Tĩnh vừa rồi “vương phi đang mang thai, vậy là chàng sắp thành phụ thân”.

Mạc nhi ơi là Mạc Nhi tại sao người không thấy vui mừng cho họ chứ, bản thân người không còn xứng đáng với chàng, càng không có tư cách ghen với nữ nhân khác, thì nên để cho những nữ nhân có tư cách hơn người ở bên cạnh chàng, đem lại niềm vui cho chàng..

“ạ..ạ..ạ...!!!”

Mạc Nhi bất ngờ buồn nôn, khó chịu, ối ra hết tất cả mọi thứ trong người, kiệt quệ phải bám vịn vào tường để có thể đứng vững.

“quận chúa! Người không sao chứ, có cần tìm đại phu ..” Diệp Vô Ngần hét hoảng tiến lên đỡ lấy Mạc Nhi, càng lo lắng hơn khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Mạc Nhi.

“ta không sao, chúng ta tiếp tục lên đường..”

Mạc Nhi giơ tay lên cản Diệp Vô Ngần lại, nhưng vừa đi được mấy bước lại chóng mặt, đầu óc quay cuồng, chao đảo muốn ngã..

“..quận chúa..” Diệp Vô Ngần lập tức chạy đến ôm lấy Mạc Nhi

“người nên đi xem đại phu đã, thuộc hạ thấy gần đây sức khỏe người không được tốt, lại hay buồn nôn còn không chịu ăn gì, tốt nhất vẫn để cho đại phu..”

Diệp Vô Ngần vẫn chưa nói xong những gì hắn muốn nói, thì Mạc Nhi đã lên tiếng cản ngăn.

“Diệp tướng quân! Ta thật không sao, việc trước mắt là phải đến được trấn Thanh Hà..”

“nhưng mà sức khỏe của người...” Diệp Vô Ngần lo lắng đắn đo nhìn Mạc Nhi..

“ta đã nói không sao...” nhưng Mạc Nhi lại tức giận gần như là hét vào mặt hắn

Mạc Nhi nói xong, liền cảm thấy vừa rồi có hơi lớn tiếng có phần dọa người, nhưng gần đây nàng luôn là vậy, không dễ dàng mà tiết chế cảm xúc của mình, thường hay nóng giận vô cớ.

Cảm thấy không phải với Diệp Vô Ngần, nên hạ giọng xuống.

“ nếu lần này lại để mất dấu Âu Dương Đình, không biết đến khi nào mới tìm được hắn, thì Vân đệ sẽ ra sao.. Vô Ngần người hiểu tâm trạng của ta không...”

Trước thái độ cương quyết của Mạc Nhi thì Diệp Vô Ngần chỉ có thể gác đầu tuân lệnh, hắn đương nhiên biết quận chúa yêu thương đệ đệ như thế nào, vì đệ đệ mà mạng của quận chúa người cũng có thể cho đi.

“quận chúa! Để nô tài cho người đi chuẩn bị..”

Hoàng cung

Bốn bề canh phòng cẩn mật, ngay cả cổng hoàng cung cũng tuần tra rất nghiêm ngặt, một con ruồi nhỏ cũng qua không lọt.

Dinh Hạo vội vã chạy vào, khi nhìn thấy cổng hoàng cung trước mặt, tâm trạng rất phấn khởi, “cuối cùng hắn cũng đến được hoàng cung”, không có chút chần chừ hắn liền bước thẳng vào trong, chỉ có điều....

“to gan! “

Hàng loạt mũi giáo đang chĩa về phía Dinh Hạo hắn.

“đứng lại ! Người biết đây là đâu không mà dám tùy tiện vào...”

Dinh Hạo đang trong lúc gấp rút, đầu sôi lửa bỏng như lúc này , lại có kẻ ra ngăn ngang trước mặt hắn. Hắn chỉ muốn lôi tên vừa nói xong ra đập cho một trận.

“khốn kiếp! các người mù rồi sao, không biết ta là ai...tránh ra, bọn vương muốn vào cung...”

“Người gạt ai, bộ dáng người thế này cũng nhận mình là vương gia, mau rời khỏi đây...”

Dinh Hạo có hơi kinh ngạc nhìn tên vừa nói, trong hoàng cung vẫn có kẻ không biết hắn là ai chuyện này là không thể nào, không phải hắn tự cao, mà là hắn cũng thường ra vào hoàng cung, cổng thành này hắn ra vào cũng không ít lần, lý nào vẫn có kẻ không nhận ra hắn, trừ phi...

“người là người của Tề vương, hắn ra lệnh cho người không cho bọn vương vào cung...”

Tên đội trưởng nghe vậy, liền chột dạ trách đi ánh mắt của Dinh Hạo: “ta không hiểu người nói gì..” hắn quay sang nhìn hai tên binh sĩ “..đóng cổng thành...”

“khốn kiếp! người dám..” Dinh Hạo tức giận nhìn tên đội trưởng gác cổng

“kết..tt”

Mặc kệ Dinh Hạo vẫn đang nóng giận, cách cửa vẫn đóng như thường, Dinh Hạo lửa giận đã lên đến cực độ, xem ra muốn vào hoàng cung phải dựa vào sức mình, hai tay nắm thành quyền chuẩn bị động thủ...

“dừng tay! “

Từ trong hoàng thành, Đông Phương Bình bước ra dáng vẻ uy nghi lắm lắm, giọng nói đanh như thép.

“ngoại tổ phụ! “ Dinh Hạo mỉm cười như nhìn thấy cứu tinh trước mặt.

“Thiên Hàn..”

Đông Phương Bình vui mừng như sắp khóc, chạy đến túm lấy hai vai của Dinh Hạo, ôm thật chặt, sau một hồi diễn màn “người thân tương phùng”, thì lão chợt nhớ ra chuyện quan trọng..

Đông Phương Bình đẩy Dinh Hạo ra, quay sang tức giận nhìn tên đội trưởng về mặt như muốn “ăn tươi nuốt sống”

“Trần Hồng! người cũng thật to gan...”

Tên đội trưởng khúm núm, mặt xanh môi tái khi nhìn thấy Đông Phương Bình : “ân sư..!”

“bọn tướng không dám nhận..” Đông Phương Bình mặt lạnh tức giận , làm lơ tên đội trưởng.

“ân sư..!”

Tên đội trưởng lúc này lại vô cùng xấu hổ, chỉ biết cúi đầu không dám đối mặt cùng Đông Phương Bình, không còn mặt mũi nhìn vị ân sư mà hắn tôn kính.

“trong những môn sinh của ta, sao lại có kẻ như ngươi, đừng nói với bốn tướng ngươi không nhận ra hắn là cháu ngoại của bốn tướng...Hạo vương gia...” Đông Phương Bình tức giận quát tháo vào mặt tên đội trưởng “ân sư.. không phải Tướng gia! học trò..học trò là co nổi khổ..”

“.. thê tử của ta đang ở trong tay của Tề vương, nếu để Hạo vương vào cung trước giờ Ngọ thì họ sẽ bị giết chết”

Tên Tề vương này còn có thể bỉ ổi hơn nữa không chứ, chỉ để ngăn cản Dinh Hạo hắn vào cung kịp giờ, tên Lăng Thiên Lạc này không từ thủ đoạn, ngay cả bắt cóc người ụy hiếp.

“tên Tề vương này thật lộng hành, vô pháp vô thiên..” Đông Phương Bình tức giận tay nắm thành quyền “boang... boang...boang!!” tiếng keng từ đâu bất ngờ vọng đến..

“đó là âm thanh gì..” Dinh Hạo cảm thấy có dự cảm bất lành, hồ nghi nhìn những người xung quanh hắn “tiếng chuông báo tử, sau ba hồi chuông thì sẽ đến giờ hành quyết ...” tên đội trưởng lên tiếng.

“cái gì..”

Dinh Hạo hoảng hốt, quay sang kéo tên đội trưởng họ Trần lại, quát tháo “ đây đã là tiếng chuông thứ mấy rồi..”

“tiếng..tiếng chuông thứ hai..” tên đội trưởng lắp bắp trả lời.

Dinh Hạo quay sang nhìn Đông Phương Bình.

“ngoại tổ phụ! ta muốn gặp phụ hoàng ngay lập tức..”

“được để ta dẫn ngươi đi, mau... chúng ta đi đến Chiêu Vương cung...”

Dinh Hạo cảm thấy rất khó hiểu, dừng lại nhìn Đông Phương Bình, theo như hắn nghĩ Phụ hoàng vào giờ này không thượng triều ở đại điện, thì cũng ở Dưỡng Tâm điện, ánh mắt lộ ra sự lo lắng, tại sao ở Chiêu Dương cung, chỉ có một lý do duy nhất...

“ngoại tổ phụ! có phải mẫu hậu lại xảy ra chuyện..”

Đông Phương Bình thở dài nhìn Dinh Hạo..

“mọi người đều nghĩ ngươi đã chết, Khuê Nhi nghe tin liền ngất xỉu, hoàng thượng cũng mấy ngày luôn ở Chiêu Dương cung không có thượng triều...”

Pháp trường

“tướng công! Ta có khi nào không nghĩ tới chàng..”

“nàng còn nói, trước là đệ đệ, sau là nhạc phụ nhạc mẫu đã mất nhiều năm, còn ta luôn là xếp cuối cùng..” “ha..ha..!!”

Mọi người đều bị phu thê Dương Chính chọc cho cười vỡ bụng...

Nhưng chỉ có một người là vẫn không có biểu hiện gì, nhìn hai đôi phu thê Đỗ Bình và Dương Chính mà trầm ngâm suy tư, khiến cho người bên cạnh càng thêm khó chịu.

“Khải ! ngươi đang nghĩ gì...” Đinh Hữu Thiên quay sang nhìn Trần Khải.

“Thiên ! Ngươi tin trên đời này có cái gọi là kiếp sau.....” Trần Khải mỉm cười nhìn Đinh Hữu Thiên ánh mắt đầy mong đợi

“ta cũng không biết...”

Đinh Hữu Thiên lắc đầu nhìn Trần Khải, sau đó mỉm cười nói tiếp: “nhưng nếu có, ta hi vọng trong biển người mênh mông đó vẫn sẽ tìm được người..”

Trần Khải trong lòng lại có một cảm giác ngọt ngào khó tả, hắn mỉm cười nhìn Đinh Hữu Thiên, hắn cũng hi vọng trong biển người đó có thể để cho Đinh Hữu Thiên tìm được hắn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, từng đợt sóng tình nổi lên.

“chắc..chắc..chắc..!!”

Lăng Thiên Lạc bất ngờ xuất hiện đứng trước mặt Trần Khải và Đinh Hữu Thiên, lắc đầu tặc lưỡi, lướt nhìn từ trên xuống dưới, từ trái qua phải hai người Trần Khải và Đinh Hữu thiên đánh giá bình phẩm.

“...thật khiến cho người ta ghanh tỵ, Trần Khải, Đinh Hữu Thiên để ta toại nguyện cho hai người, nhanh chóng tiễn hai người xuống cửu tuyền...nếu kiếp sau có tìm được nhau, hai người cũng đừng quên ông mai là ta đây....”

“ha ...ha...ha!!!”

Lăng Thiên Lạc sau khi cười chế giễu xong, thì phẩy tay áo, xoay người bỏ đi, bộ dáng vô cùng hống hách...

“phụt..!!”

Đường Ân chỉ chờ đợi Lăng Thiên Lạc đi lướt qua hắn, thì phun một ngụm nước bọt lên người Lăng Thiên Lạc, tức giận cùng cực.

“ha..ha....!!! cầu vồng người đừng có hên hoang, ta sẽ xuống dưới chờ người, tin chắc ngày tàn của người không xa đâu..”

“ha..ha..ha..!!! cầu vồng..”

Đường Ân vừa dứt lời mắng chửi, thì Lăng Thiên Lạc đã lao tới đập cho hắn vài đập vào người.

“bộp..bộp..!!”

“khốn kiếp! ta đập chết ngươi..”

Đường Ân dù bị đánh bầm dập, nhưng không hề kêu đau một tiếng, hắn còn hào sảng cười rất to.

“ha..ha..ha..!!!”

Lăng Thiên Lạc càng thêm tức giận, hắn nhìn lần lượt từng người một Đinh Hữu Thiên, Trần Khải, Đinh Tâm Lăng, Đường Ân, Đường Vô Thường, Phu thê Đỗ Bình và cuối cùng là phu phụ Dương Chính, như muốn ăn nuốt sống họ...

Đúng lúc này...

“boang...boang...boang...!!!” tiếng chuông thứ ba lại vang lên

Lăng Thiên Lạc nghe được tiếng chuông báo tử càng thêm hưng phấn, cuối cùng thì giờ ngọ cũng đến, giây phút hắn chờ đợi đã lâu..

“ha..ha..ha..!!!”

“được! để bốn vương toại nguyện cho tất cả cả người...”

Mọi người dù đã chuẩn bị tâm lý “vĩnh biệt ánh bình minh ngày mai”, nhưng khi nghe được tiếng chuông báo tử cuối cùng, không khỏi bàng hoàng lo sợ, họ quay sang nhìn nhau...

“đại ca..!!”

“hu..hu..tướng công...!!”

“thê tử..!!”

“hu..hu..muội vẫn chưa muốn chết..!!”

Trần đầy cảm xúc, nhưng tất cả đều không nói thành lời, như người lạc vào cõi mơ.

Nhưng tiếng hét của Lăng Thiên Lạc lại như sấm vang, dù đã ngủ rồi cũng sẽ bị hấn làm cho thức...

“Trăm...!!!”

Lệnh đã ban ra, bây giờ chỉ còn chờ lệnh tiến ném xuống là có thể hành quyết.

Mọi người đều ngược mặt nhìn hấn.

Lăng Thiên Lạc cầm lấy lệnh tiến trên tay, miệng cười đắc thắng, hấn chậm chậm ném xuống, muốn thưởng thức vẻ mặt lo sợ của đám người Đường Vô Thường trước phút chết. “Ha..ha.., trận chiến này hấn thắng chắc, để xem tên Lăng Thiên Hàn kia làm sao thắng hấn..”

Chỉ tiếc nụ cười trên mặt hấn liền bị đơ lại, đứng hình tại chỗ...

“dừng tay lại..”

Người thì chưa thấy đâu, nhưng tiếng nói lại vang vọng như tiếng chuông, Lăng Thiên Lạc lập tức dừng lại, thu hồi lệnh tiến trong tay, mắt liếc nhìn người đi tới

Mọi người bàn tán xôn xao...

“ai vậy..”

“không biết...”

“ngươi biết là ai không...”

Dân chúng bên dưới liền nép ra hai bên đường, xầm xì to nhỏ, chỉ tỏ người đang tiến vào...

Lăng Thiên Lạc khó chịu, hấn đứng dậy khỏi bàn dấm trâm, đi tới trước, lạnh giọng lên tiếng.

“phụ hoàng đã giao việc này cho ta xử lý, đệ ngăn cản là có ý gì, hay đệ không muốn trả thù cho ngũ đệ, giết hết tất cả bọn người này...”

“Đại hoàng huynh ! ai là người hại chết ngũ đệ, ta và huynh đều hiểu rất rõ...” Lăng Thiên Kỳ ánh mắt khinh thường giọng điệu giễu cợt, nhìn Lăng Thiên Lạc.

Trước khẩu khí xem thường của Lăng Thiên Kỳ, Lăng Thiên Lạc khá phẫn nộ, hai mắt hẹp thành một đường dài, hệt như lưỡi dao sắc bén, liếc nhìn Lăng Thiên Kỳ.

Trước biểu hiện này của Lăng Thiên Lạc, Thiên Kỳ lại mỉm cười rất tươi, không xem vào trong mắt: “hơn nữa...ngũ đệ vẫn còn sống...”

Lăng Thiên Lạc không tỏ ra bất ngờ, vẻ mặt không hề biến sắc khi Lăng Thiên Kỳ nói xong, nhưng..

“cái gì! Hạo vương còn sống..” đại thúc mặc thanh y ngạc nhiên, quay sang nói với người bên cạnh.

“có thật không..!” vị đại thẩm đứng phía sau lên tiếng.

“Hạo vương còn sống..” bạch y nam tử kinh ngạc lên tiếng

“ngươi không nghe thấy sao..”

Nhưng dân chúng bên dưới lại cực kỳ xúc động hơn mức bình thường.

“đại ca! có phải mình sẽ được cứu không..” Đinh Tâm Lăng vui mừng quay sang nhìn Đinh Hữu Thiên.

Đinh Hữu Thiên không nói gì, ánh mắt đầy hi vọng, nắm chặt lấy tay Trần Khải.

“tướng công! chúng ta không phải chết nữa rồi..” Đỗ Nương mừng rỡ đến rơi nước mắt quay sang Đỗ Bình.

“vương gia còn sống..” Đỗ Bình vui mừng không biết nói gì, còn tưởng hấn đang mơ.

Chết tiệt, tên hắc y nhân đó ngày càng không được việc, Lăng Thiên Lạc tức giận mắng trong bụng, nếu bây giờ không xử tử đám người này, thì đến khi Lăng Thiên Hàn xin được thánh chỉ của phụ hoàng, thì càng không thể giết họ...

“đại hoàng huynh!, ngũ đệ đã vào cung xin thánh chỉ của phụ hoàng, những người này không thể giết...”

Lăng Thiên Lạc mỉm cười nhìn Lăng Thiên kỳ, đúng như dự liệu của hắn, vẻ mặt rất bình tĩnh, lạnh giọng lên tiếng.

“phụ hoàng..đã hạ chỉ giờ Ngọ sẽ xử trảm tất cả bọn người này, đây là chiếu chỉ của phụ hoàng, ta chỉ phụng mệnh hành sự..”

Lăng Thiên kỳ còn chưa phản ứng kịp, thì Lăng Thiên Lạc đã xoay người ném lệnh tiễn xuống đất

“cach...ch...!!”

Dù không vang như tiếng sấm, vọng như tiếng chuông, nhưng mọi người đều kinh ngạc, sững sờ nhìn tấm lệnh tiễn khắc chữ “tử” màu đỏ chói lòa đang nằm trên đất. Lệnh tiễn ném xuống đồng nghĩa với việc những người bên dưới chỉ còn con đường chết.

“huynh ..không nghe ta nói sao, ngũ đệ đang xin ý chỉ của phụ hoàng, rất nhanh sẽ đem theo thánh chỉ đến đây..” Lăng Thiên kỳ tức giận nhìn Lăng Thiên Lạc, nhưng...

“trảm...!!!” Lăng Thiên Lạc vẫn để ngoài tai, lơ đi lời nói của Lăng Thiên Kỳ tiếp tục hô to.

Tên đao phủ đao đã giơ cao, lại chần chừ không dám chém xuống, mắt liếc nhìn mọi người xung quanh, như cầu cứu họ. Lời của hai “đại nhân vật” này nói nãy giờ, tất cả mọi người ở đây đều nghe thấy, không riêng gì hắn. Đầu mà rơi xuống thì thần tiên cũng không thể cứu.

Bây giờ nếu hắn chém đầu những người này, lỡ như thánh chỉ của hoàng thượng đến thì sao, tên đao phủ sau khi nghĩ một hồi, lại lắc đầu, hạ đao xuống.

“sao còn chưa ra tay..”

Lăng Thiên Lạc vẫn còn vui vẻ đang nhìn vẻ mặt tức tối của Lăng Thiên Kỳ, và chờ đợi tiếng hét thảm thiết của bọn người Đường Vô Thường khi đầu cổ hai nơi.

Nhưng đợi mãi vẫn không thấy động tĩnh gì, quay sang nhìn tên đao phủ thì thấy màn này, nụ cười của hắn trở nên gượng gạo, lại vô cùng tức giận.

“vương gia! nô tài..” Tên đao phủ bộ dáng khó xử, không biết nói sao nhìn Lăng Thiên Lạc, càng không biết phải làm sao.

“nếu ngươi không ra tay, bốn vương sẽ cho người chém đầu ngươi lập tức..”

Tên đao phủ nghe vậy lập tức “tĩnh ngộ”, dù sao mạng người cũng không quý bằng mạng mình, hắn cũng chỉ là một nô tài chỉ biết làm theo lệnh mà thôi. Chỉ trách số các ngươi không may đi, tên đao phủ lắc đầu nhìn bọn người Đường Vô Thường.

Cây đao sắc bén của tên đao phủ một lần nữa giơ cao, khẽ rung nhẹ theo gió, ánh nắng từ trên cao chiếu xuống càng thêm sáng bóng, cộng thêm sát khí nồng đượm, cho nên dù trưa trời nắng gắt, mọi người xung quanh lại có một cảm giác rùn mình ớn lạnh.

“zá..á..á!!!”

Khi đao phủ dùng hết sức chém xuống thì...

“đao hạ lưu nhân! Đao hạ lưu nhân...!!!!”

Lăng Thiên Kỳ từ xa nhìn thấy bóng dáng già nua khổ sở của Quế công công, đang cố sống cố chết mà chạy đến trước, khoe miệng nhếch lên, quay sang nhìn Lăng Thiên Lạc.

Lăng Thiên Lạc lúc này bất động thanh sắc, hai mắt nhắm lại, đắm chìm suy nghĩ, một lúc sau trên miệng hắn lại nở nụ cười âm hiểm khó đoán.

“sao còn chưa ra tay...” Lăng Thiên Lạc trừng mắt quát tháo tên đao phủ.

“huynh không nhìn thấy Quế công công đang cầm thánh chỉ của phụ hoàng sao..” Lăng Thiên Kỳ tức giận nhìn Lăng Thiên Lạc

“thánh chỉ mà đệ nói ta vẫn chưa nhận được, cũng không biết bên trong viết gì, nhưng trong tay ta chỉ có thánh chỉ này của phụ hoàng, giờ ngọ ba khắc xử tử tất cả bọn người họ.” Lăng Thiên Lạc lại vô cùng rất bình thản.

“huynh..” Lăng Thiên Kỳ càng tức giận hơn.

Tên Lăng Thiên Lạc này là đang cố ý, nhưng lời hắn nói không hề sai, khiến Lăng Thiên Kỳ không lời biện minh.

“ người dám kháng chỉ...” Lăng Thiên Lạc quay sang nhìn tên đao phủ.

“dạ vương gia! “

Lần này là tên đao phủ quyết tâm làm thật rồi đây, lại một lần nữa hắn giơ đao lên thật cao, chỉ là sự đời luôn ngoài ý hắn...

“cạch...!!!”

“Á..á..á!!!”

Một hòn đá to tướng từ xa bay đến, đập mạnh vào tay của tên đao phủ, cây đao trên tay hắn rớt ngay xuống đất, còn hắn sau khi hét xong, liền ôm chặt lấy cái tay gần như là bị tàn phế...

Một bạch y nam từ trên cao bay xuống, miệng cười nhìn Lăng Thiên Lạc, hắn đang phe phẩy cây quạt trong tay, tà áo thì phất phơ tung bay, thông dong tự tại, hướng chỗ đứng của Lăng Thiên Lạc mà đi tới.

“ngũ đệ! đệ thật sự còn sống..” Lăng Thiên Kỳ vui mừng lên tiếng.

“Tứ ca..!”

Quế công công bộ dáng thờ không ra hơi, liền xuất hiện phía sau Dinh Hạo, mồ hôi nhễ nhầy, tay chân thì rã rời, thánh chỉ còn cầm không vững.

“Tề vương..Tề vương tiếp chỉ..”

Mọi người trên dưới đều quỳ xuống nghe Quế công công tuyên đọc thánh thánh chỉ.

” Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, tha bổng tất cả phạm nhân... Tề vương lập tức vào cung diện thánh...khâm thử..”

“hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế vạn vạn tuế..”

Lăng Thiên Lạc nghe xong chỉ muốn ngã phịch xuống đất.

“hoan hô...!!!!”

“hoan hô...!!!!”

*****hết chương 40*****

41. Chương 41: Phong Ba Lại Nổi Lên

Chương 41: Phong ba lại nổi lên

Điện kim loan - Lăng Thiên quốc

Bá quan văn võ hai bên đều cúi đầu gục mặt, chính điện là hoàng đế Lăng Thiên quốc Lăng Thiên Thần khí tức bừng bừng, bầu không khí như ngưng đọng, ngay cả thở cũng không dám lớn tiếng.

“cộp..cộp..!!!”

Nghe ra tiếng bước chân đang tiến gần, họ len lén ngẩng đầu lên nhìn những người đang tiến vào.

Đinh Hạo, Lăng Thiên Kỳ, Lăng Thiên Lạc và đám người của Đường Vô Thường lần lượt xuất hiện, ánh mắt của mọi người đều dõi theo từng bước chân của họ.

Không khí đang lắng đọng, thì vang lên tiếng gào hét thảm thiết của hắc y nhân.

“vương gia! xin cứu mạng, xin cứu mạng thuộc hạ..”

Tên hắc y nhân người bầm dập thương tích, đang quỳ trước đại điện, vừa nhìn thấy Lăng Thiên Lạc, lập tức bỏ nhào tới, dáng vẻ tiểu nhân luôn miệng kêu cứu.

“vương gia! thuộc hạ không muốn chết, tất cả việc thuộc hạ làm, đều là làm theo lệnh của người, truy sát Hạo vương, mưu hại Đường tướng quân, phóng hỏa thiêu hủy Đình gia trang, nô tài chỉ tuân mệnh người hành sự...”

Tên hắc y nhân ôm chặt lấy chân của Lăng Thiên Lạc, bám riết không buông, nước mắt nước mũi đều chảy hết.

“Khốn kiếp..”

“bóp..!!”

Lăng Thiên Lạc ánh mắt khinh miệt, tức giận hấn đá mạnh vào người tên hắc y nhân, bước vào giữa đại điện.

“rầm!!”

Tất cả tấu chương trên bàn, đều bị Lăng Thiên Thần ném hết xuống đất, văng mặt vô cùng tức giận.

“hoàng thượng! xin hãy bớt giận..” Tất cả đám bá quan dưới triều lại một phen giựt thót tim, đồng thanh lên tiếng.

Không khí đại điện càng trở nên căng thẳng, so với trước khi Lăng Thiên Lạc bước vào, thì càng ngột ngạt khó thở hơn. Ai nấy đều quỳ sát đất, mắt nhìn qua lại chứ không dám ngẩng đầu lên.

“Vèo...o...!!!”

Từ trên bàn một tờ giấy được ném thẳng xuống trước mặt Lăng Thiên Lạc.

“Thiên Lạc! người giải thích sao với trẫm..”

Lăng Thiên Lạc mỉm cười, thứ hấn cố công tìm kiếm nhiều năm, bây giờ lại xuất hiện trước mắt hấn, đáng lý hấn nên vui vẻ mới phải, nhưng tìm thấy trong hoàn cảnh này, hấn thật không biết nên khóc hay cười.

“sao không nói..!!” Lăng Thiên Thần tức giận quát tháo

“phụ hoàng! người muốn ta nói gì..!!” Lăng Thiên Lạc khéo miệng nhếch lên. Dù hấn muốn tiếp tục giả dối, thì liệu lời hấn nói ra phụ hoàng có tin không.

“người...” Lăng Thiên Thần tức giận chỉ tay về phía Lăng Thiên Lạc

“khế ước này có phải do người viết, còn con dấu cũng do người đóng lên..”

“nếu nhi thần nói không phải, người có tin không..”

Lăng Thiên Thần nhìn thấy bộ dáng đến chết không hối cải này của Lăng Thiên Lạc càng thêm phẫn nộ.

“người thật to gan, giết người phóng hỏa, mưu hại mệnh quan triều đình, có việc nào không phải của người làm, còn cầu kết với Phổ Tạng, tự ý cất giữ đại pháo, người làm trẫm quá thất vọng..”

“ầm...m...m!!” Lăng Thiên Thần tức giận đập tay xuống bàn

“hoàng thượng xin bớt giận, coi trọng long thể..” Quế công công lo lắng lên tiếng.

“Ha! ha..ha..!!”

Lăng Thiên Lạc như một người điên cười ngạo nghễ giữa đại điện, người nhiều người tròn to mắt kinh ngạc.

“phụ hoàng! nếu người đứng đây là hắc, không phải nhi thần, thì người có giận dữ như vậy không, hay sẽ bao che cho hắc...” Lăng Thiên Lạc tức giận chỉ tay về phía Dinh Hạo.

“câm miệng lại..!” Lăng Thiên Thần tức giận quát tháo

Lăng Thiên Lạc giọng điệu hờn trách, nhìn Lăng Thiên Thần:

“Phụ hoàng! trong lòng người chỉ có mỗi Thiên Hàn, dù ta có tài giỏi cố gắng đến mấy, trong mắt người cũng không thể nào sánh bằng hắc...”

“là người quá thiên vị, chuyện đến bước này đều là do người ép ta, nếu muốn trách tội... thì người nên chịu tội chính là phụ hoàng..!!”

“ầm..m..!!”

“To gan! lời tên khốn kiếp này ra cho trẫm, trẫm không muốn nhìn thấy mặt hắc..” Lăng Thiên Thần lại càng tức giận, bắt người đứng dậy

“ha..ha...tất cả do người gây ra...” Lăng Thiên Lạc lại như người điên kêu gào.

Thị vị bên ngoài lập tức tiến vào trong, trái phải hai bên kéo Lăng Thiên Lạc ra khỏi đại điện.

“chỉ là mới bắt đầu, không riêng gì ta mà họ cũng giống như ta, phụ hoàng người chờ xem, quả báo đến với người...”Giọng nói oán trách của Lăng Thiên Lạc không chỉ vang vào đại điện mà khắp hoàng cung đều nghe thấy.

“phụ hoàng! còn tên hắc y nhân này...” Lăng Thiên Phong bước ra giữa cúi người nhìn Lăng Thiên Thần.

“giam vào thiên lao..”

“các người ra ngoài hết đi, trẫm muốn nghỉ ngơi..”

Lăng Thiên Thần mệt mỏi, giơ tay xua đuổi người. Trong đầu đang còn nghĩ đến lời nói Lăng Thiên Lạc khi nãy “có phải đây là lỗi của hắc, do hắc quá thiên vị Thiên Hàn mà ra, khiến chúng sinh lòng đổ kỵ...”

“Hạ quan cáo lui..”

“nhi thần cáo lui..”

Cả đám vương gia, đại thần sau khi thành lễ quân thần với Lăng Thiên Thần liền lặng lẽ cáo lui, không muốn kinh động đến tâm trạng của hắc.

“Thiên Hàn! lát nữa hãy ghé qua Ninh Thọ cung, hoàng thái hậu rất muốn gặp ngươi..”

Dù phụ hoàng không nói thì hắc cũng sẽ ghé qua Ninh Thọ cung, tiện thể thăm mẫu thân của hắc, khi nãy hắc tới Chiêu Dương Cung thì mẫu thân vẫn còn đang nằm trên giường.

“dạ phụ hoàng..!”

Dinh Hạo vừa xoay người ra cửa, thì một thân ảnh quen thuộc đang chạy tới.

“Hàn nhi...!”

Đông Phương Thu Khuê mặt mày hốc hác, cơ thể xanh xao gầy còm, ngay cả phượng liên cũng không đội, cũng không có trang điểm, đang vịn cửa.

“mẫu hậu..” Dinh Hạo vội chạy đến đỡ mẫu thân hắc.

“Hàn nhi, ngươi thật không..ng...” Đông Phương Thu Khuê chưa nói dứt lời, đã bất tỉnh nhân sự, té ngay xuống đất.

“Khuê nhi..!!”

”gọi ngự y..!!

Lăng Thiên Thần, từ trên ghế rồng hốt hoảng chạy xuống bỗng lấy Đông Phương Thu Khuê hướng Chiêu Dương Cung. Dinh Hạo cũng lo lắng đuổi theo sau.

Hạo vương phủ.

Khi Dinh Hạo trở về Hạo vương phủ đã là chuyện của ngày hôm sau, toàn thân rã rời, nô tài khắp nơi nhìn thấy hần thì xầm xì bàn tán, hần cũng không bận tâm họ nói gì, chỉ muốn nhìn thấy các cô vợ xinh đẹp của hần, sau đó ngủ một giấc thật ngon.

“vương gia! nô tài rất lo cho người, hu...hu...vương gia người thật còn sống...”

Đón hần trở về, không phải là cái ôm thắm thiết của một mỹ nhân, hần hằng mong đợi mà là tiếng khóc chói tai của Tiểu lục tử.

“vương gia! nô tài, ngày đêm đều...”

“Á...!!!” Tiểu lục tử chưa kịp câu thứ hai, đã bị một bàn tay kéo lại, giựt mạnh ra phía sau.

“Thiên Hàn...”

Nhan Song Song vừa chạy tới đã đẩy Tiểu lục tử, ôm chặt lấy Dinh Hạo, không còn chút hình tượng nào, nàng khóc như một đứa trẻ.

“Chàng có sao không...có chỗ nào không khỏe... trên người chàng có chỗ nào bị thương không..”

Tiểu lục tử lao đao, té ngã, hần trừng mắt nhìn Nhan Song Song.

“Song Nhi! ta thật sự không sao...” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Nhan Song Song.

“Chàng còn nói không sao, từ trên núi rớt xuống, lại nói không sao...tại sao lại ngu ngốc như vậy..” Nhan Song Song tức giận đập vào ngực hần, trách hần vì sao lại hành động dại dột.

Dinh Hạo mỉm cười chụp lấy tay của nàng, sau đó nhìn ngó xung quanh, từ cổng lớn đến đại sảnh, ngoài vài tên nô tài, thì bóng dáng của người hần cần tìm lại không thấy đâu.

Dinh Hạo từ cõi chết trở về, còn nghĩ sẽ gặp được tất cả vợ yêu của hần, ngờ đâu chỉ có mỗi một Nhan Song Song, có chút thất vọng.

“Tĩnh nhi đâu, sao ta không thấy nàng ta..”

“Vương phi! đang ở Tướng quân phủ, Mộ Dung thiên tuế và lão tướng quân đều rất lo lắng, muốn tỳ ấy ở lại phủ vài ngày...”

“chàng thật không bị thương chỗ nào chứ...” Nhan Song Song lo lắng, tìm kiếm thương tích trên người hần, ít nhất phải tạm mắt nhìn thấy hần không có vết thương nào trên người, nàng mới yên tâm.

Nhưng Dinh Hạo lại không nghe thấy lời nàng, tiếp tục tìm kiếm xung quanh..

“còn Phi Yến đâu, sao không thấy nàng ta..”

“Thiên Hàn! tại sao chàng không quan tâm ta, mấy ngày nay ta đều rất lo lắng cho chàng, nhưng tại sao chàng lại cứ hỏi về họ..” Nhan Song Song tức giận đẩy hần ra, quay người sang chỗ khác.

“ta thật xin lỗi! Song nhi nàng đừng giận mà, ta cũng rất nhớ nàng..” Dinh Hạo kéo nàng lại gần

“thật không..” Nhan Song Song quay sang, mặt xụ thành một đống nhìn hần.

“đương nhiên..”

Dinh Hạo ôm chặt Nhan Song Song trong ngực, nhưng ánh mắt hần vẫn nhìn ngó khắp nơi, còn Nhan Song Song thì gục đầu vào ngực hần cười tươi như hoa nở.

Thật ra Dinh Hạo còn một người nữa muốn hỏi, nhưng xem ra tâm trạng của Nhan đại tiểu thư lúc này không thích hợp.

Nhưng tại sao nàng ta không tới, do quan hệ của họ không tốt đến mức như hần nghĩ. Ánh mắt hần dừng lại trên thân ảnh của bạch y nữ tử đang đứng lấp ló kia, có phải nàng không...

Từ phía sau hành lang.

“công chúa! tại sao chúng ta không ra mừng vương gia trở về, mà lại đứng đây..”

Hạ Lan quay sang nhìn Mạc Thánh Tuyết, từ lúc hay tin vương gia xảy ra chuyện, công chúa đêm ngày ăn ngủ không yên, cứ cách mấy ngày, lại sai nàng sang hỏi Vệ Tổng quản đã có tin tức của vương gia chưa.

Biết vương gia hôm nay sẽ hồi phủ, từ sáng sớm quận chúa đã như người mất hồn, cứ đứng ngóng trông, tại sao vương gia về rồi, công chúa chỉ đứng từ xa mà nhìn, như người ngoài cuộc, so với vị Nhan cô nương kia, thì công chúa cũng như nàng ta đều là thị thiếp của vương gia.

“Lan nhi! chúng ta trở lại Tây Phòng..”

“hả..a!” Lan Nhi há mồm kinh ngạc.

Mạc Thánh Tuyết lên tiếng, rồi xoay người bỏ đi, hướng Tây viện của nàng, Lan Nhi càng khó hiểu đuổi theo phía sau.

.....

Tây viện.

Hạ Lan sau khi thay xong ẩm trà, thì tiếp tục công việc thường ngày, nhưng vẫn không thể tập trung, do cứ suy nghĩ mãi chuyện vừa rồi, nhện không được đành phải lên tiếng.

“công chúa! người thật không muốn đi gặp vương gia sao, người như vậy, vương gia sẽ không biết người rất quan tâm đến ngài ấy..”

Mạc Thánh Tuyết tay ngà đang nâng phím ngọc, âm thanh cây đàn cũng dừng lại, nàng quay sang nhìn Hạ Lan.

“Lan nhi! em ra ngoài đi, ta muốn được thanh tịnh...”

“ạ! công chúa...” Hạ Lan nhăn nhó lên tiếng rồi đẩy đi ra ngoài.

“két...tt..!!” Cánh cửa chậm chậm khép lại

Trong phòng chỉ còn mỗi tiếng đàn và Mạc Thánh Tuyết, dù tiếng đàn có hay có du dương bay bổng, cũng không thể che lấp được tâm trạng đang xáo trộn của người đánh đàn.

Nàng cũng không biết phải làm sao trả lời câu hỏi của Hạ Lan, từ xa nhìn thấy hấn, tận mắt thấy hấn bình an vô sự thì nàng đã rất vui, việc hấn có biết nàng lo lắng cho hấn hay không, có cần thiết không.

“két...tt..!!” Cánh cửa lại bị đẩy ra từ bên ngoài.

“ta muốn được yên tĩnh..”

“vậy..bổn vương ra ngoài, không phiền nàng..”

Mạc Thánh Tuyết còn tưởng người bước vào là nha đầu Lan nhi của nàng, không muốn nghe thấy những lời vô bổ khi này, nên không ngần đầu lên, xem đó là ai đã lên tiếng xua đuổi.

Dinh Hạo khi nghe thấy tiếng đàn của nàng, lại không làm chủ được đôi chân, vô thức mà theo tiếng đàn đến đây, khi nghe nàng nói vậy có chút thất vọng xoay người đi.

“vương gia..”

Mạc Thánh Tuyết giật mình khi nhận ra đó là giọng của hấn, lập tức bước tới, khi này nhìn hấn từ xa nàng không có can đảm bước tới, nhưng bây giờ hấn đã tới, nàng càng không muốn hấn đi.

“Tuyết nhi tham kiến vương gia, thỉnh người ở lại..”

Mạc Thánh Tuyết vì quá gấp rút va vào chiếc ghế dưới chân, trời đất quay cuồng, cả người xiêu vẹo té ngã...

“á..a.a!!”

Nhưng nàng lại không thấy đau, còn cảm thấy nền nhà hôm nay khá là mềm mại, ngẩn đầu lên là nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của hắn. Hai tay hắn đang ôm chặt lấy người nàng.

“nếu nàng muốn ...đêm nay, bốn vương sẽ ngủ lại đây..”

Mặc Thánh Tuyết có chút xấu hổ, bỏ khỏi người Dinh Hạo, sửa sang lại y phục trên người. Dù cố gắng thế nào thì cũng không thể che đậy khuôn mặt đang đỏ bừng của nàng, vì những lời vừa rồi của hắn. Những giây sau đó không ai nói lời nào, không khí trở nên mập mờ ám muội.

“ta nghe nói.. người bị thương, vết thương có nghiêm trọng không...” Mặc Thánh Tuyết lên tiếng

“nàng có muốn xem không..” Dinh Hạo nhìn nàng.

“có thể sao..” Mặc Thánh Tuyết sững sờ lên tiếng

“đương nhiên, có thể..”

Dinh Hạo bắt đầu tháo thắt lưng của hắn xuống, khuôn mặt của Mặc Thánh Tuyết lại càng đỏ hơn, khó hiểu nhìn hắn.

“vương gia! sao người lại cởi y phục..” Mặc Thánh Tuyết liền xoay mặt đi, không dám đối diện cùng hắn.

“không phải nàng muốn xem sao...”

Hắn kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đối diện cùng hắn, lúc này người xấu hổ nhất chính là nàng, do nàng suy nghĩ quá nhiều.

Dinh Hạo chỉ hơi nói lỏng y phục, xoay lưng về phía nàng để lộ ra vết thương trên lưng cho Mặc Thánh Tuyết xem, trên dưới y phục hắn vẫn rất chỉnh tề, ngay ngắn.

“rất sâu...”

Bàn tay của Mặc Thánh Tuyết không nhịn được đã đặt lên tấm lưng trần của hắn, vuốt dọc theo vết thương, lời nói như nghẹn lại ở cổ họng. “Hắn vì vương phi có thể hi sinh nhiều như vậy, nếu đối lại là nàng liệu hắn có làm vậy không...”

“vương gia thật rất yêu vương phi..” Mặc Thánh Tuyết bỗng dưng cảm thấy có chút mất mát, trống rỗng.

“không riêng gì Tịnh nhi, nếu một trong các nàng xảy ra chuyện.. ta cũng sẽ làm như vậy..”

Mặc Thánh Tuyết như chết lặng người, hắn vừa nói gì trong số các nàng, ý hắn có phải bao gồm luôn cả nàng, nếu người gặp nạn là Mặc Thánh Tuyết nàng hắn cũng sẽ làm như vậy.

“sao nàng lại khóc..” Hắn xoay người lại ánh mắt nhu tình nhìn nàng.

“không có gì..” Mặc Thánh Tuyết mỉm cười lắc đầu nhìn hắn, hai mắt ươn ướt

Hắn nâng cằm của Mặc Thánh Tuyết lên, để hắn có thể nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng, muốn biết nàng đang nghĩ gì, tay hắn khẽ chạm lên hai cánh môi anh đào mềm mại của nàng, chậm chậm di chuyển, thật muốn biết cảm giác khi môi lưỡi hai người chạm vào thì sẽ như thế nào.

Hắn cúi người xuống sát xuống, Mặc Thánh Tuyết cũng nhắm hai mắt, chờ đợi nụ hôn của hắn. khi môi hai người họ vừa chạm vào nhau, thì...

“cốc... cốc...!!!”

“Khốn kiếp...” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Dinh Hạo tức giận mắng chửi trong bụng, còn Mặc Thánh Tuyết xấu hổ xoay mặt đi.

“vương gia! là thuộc hạ..”

“Là Vô Tình” thái độ của Dinh Hạo liền thay đổi, có phần nôn nóng hắn lập tức đứng dậy, chỉnh sửa lại y phục, rồi ra ngoài mở cửa.

“kết..t...!”

“vương gia! đã có tin tức của quận chúa..” Vô Tình hồi hã lên tiếng, vừa biết tin là hắn chạy ngay đến đây.

Dinh Hạo vui mừng hai mắt sáng rực, túm lấy người của Vô Tình.

“thật sao! Mạc Nhi đang ở đâu..”

.....

Hai ngày sau - Hạo vương phủ.

Trong đại sảnh, mọi người đang tụ họp rất đông vui, tưng bừng ca múa, yến tiệc linh đình, người nào cũng ngà ngà say.

“hai người có dự tính gì..” Dinh Hạo quay sang nhìn Đinh Hữu Thiên và Trần Khải.

”chúng tôi sẽ trở lại trấn Hà Thành, mở lại khách điểm Phụng lâu ..”

“Trần Khải! vết thương của ngươi thì sao..” Dinh Hạo lên tiếng.

“đa tạ hảo ý của vương gia, ngự y nói vết thương ở chân của hần có thể trị lành, nhưng còn mắt thì...” Đinh Hữu Thiên bộ dáng đau buồn, bất lực. Hai tay đặt trên gối hần đều xiết lại thành quyền.

Lúc này lại có một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tay hần, vỗ nhẹ an ủi hần.

“Thiên! ta đã quen với việc không nhìn thấy, ngươi không cần phải lo lắng cho ta..”

“Khải..!!”

Hai người tha thiết nhìn nhau, như thể trên thế giới này chỉ có hai người họ.

Dinh Hạo mỉm cười nhìn hai người Đinh Hữu Thiên, cùng Trần Khải, trên đời khó nhất là tìm được một tri kỷ, Dinh Hạo cũng mong họ sẽ hạnh phúc bên nhau suốt đời, hần chậm chậm đưa ly rượu lên uống cạn, lúc này hần bỗng nhiên nhớ đến Mạc Nhi da diết.

“Tiểu Thường! ngươi không quay về Đường gia, chi bằng đến trấn Hà Thành với ta..” Đinh Tâm Lãng ngà ngà say, té nhào vào lòng của Đường Vô Thường, giả vờ say mướt có làm loạn trước ngực hần.

“đại ca! huynh nhất định không muốn cùng đệ và phụ thân về Đường phủ, gây dựng lại Đường gia sao...”

Đường Ân tiến tới, có phần hơi mong đợi, hoàng thượng đã xóa tội danh cho phụ thân, còn chiếu cáo thiên hạ, công khai xin lỗi Đường gia, còn cho người xây dựng lại Đường phủ giống như xưa.

“nhị đệ! ta đã quen với cuộc sống rày đây mai đó, nếu phải ở yên một nơi thật khó cho ta...”

“nếu huynh không muốn, thì đệ cũng không ép..” Đường Ân thái độ có phần giận dữ, hần chuyển sang đề tài khác

“không biết tên Lăng Thiên Lạc đó bây giờ ra sao...”

“đúng vậy, ta thật sự rất muốn đến đó để xem..”

.....

Ngoại thành — Lăng Thiên quốc.

Thường ngày thì vắng vẻ bóng người, nhưng hôm nay đặc biệt nhộn nhịp, dọc theo hai bên đường dân chúng tụ tập rất đông, người đứng kẻ ngồi, nhìn dáng vẻ mỗi mòn chờ đợi của họ, cũng biết đã ra đây từ rất sớm.

Trên tay người nào cũng cầm cả thúng thức ăn.

“tới rồi kia..!!”

“đâu..!!”

Mọi người vô cùng phấn chấn, tất cả đều đứng dậy, bộ dáng căm hờn, tức giận.

Một đám binh lính khôi giáp chỉnh tề, gương cao thanh đao đi trước, phía sau là binh sĩ và một người nữa hai tay hai chân đều bị xiềng xích.

“đi nhanh lên! ưỡn mình còn là vương gia cao cao tại thượng sao..”

“đi nhanh lên, từ đây đến Lăng Hoàng tự còn rất xa..”

“ầm..m..!!”

Lăng Thiên Lạc bị tên binh sĩ kéo tay, lôi đi té nhào xuống đất, mệt mỏi, không đứng dậy nổi. Nhưng không ai bước tới kéo hắn lên “hở xuống đồng bằng bị chó táp” nếu là trước đây, sẽ có vô số kẻ chạy tới nịnh nọt hắn.

Khi hắn gian nan bò dậy, thì..

Lại có một tiểu huynh đệ, chỉ hơn mười tuổi, bước tới trước mặt hắn, cúi người xuống nhìn Lăng Thiên Lạc.

Lăng Thiên Lạc mỉm cười nhìn cậu nhóc, thì ra vẫn còn người quan tâm hắn, hắn đưa tay ra chờ cậu nhóc kéo hắn dậy, nhưng..

“phụt..!!”

Cậu nhóc lại vô cùng tức giận, phỉ nhổ vào mặt của Lăng Thiên Lạc, phun vào mặt hắn một ngụm nước bọt.

“cầu vương! chính vì ngươi mà phụ thân và đại ca ta phải bỏ mạng ở chiến trường...”

“cầu vương, ngươi mau đền lại ca ca và phụ thân cho ta...hu..hu..”

“Bốp..bốp..!!”

Cậu nhóc liên tục đánh vào người của Lăng Thiên Lạc, tức giận, uất ức, túi hờn bấy lâu nay đều bộc phát hết trên người của hắn.

Lăng Thiên Lạc vô cùng bàng hoàng, sửng sốt, mặc cho cậu nhóc đánh đá vào người hắn. Những lời nói của cậu nhóc, như một lưỡi dao đâm thẳng vào tim hắn. Dù bị phụ hoàng hắt hủi, bị mọi người khinh miệt hắn cũng không thấy khó chịu đau như bây giờ.

“hu..hu..!! cầu vương ngươi đền tướng công lại cho ta..”

“trả lại hài tử cho ta...”

Một bà lão gần tám mươi, một một tiểu cô nương đôi mươi bước tới, cũng đánh tới tấp không ngừng tay.

“bốp..! bốp!”

“cạch..! cạch!!”

Lại vô số thứ trên tay màn thầu, cà chua, vì ngày hôm nay mà đã chuẩn bị từ trước, đang ném về phía Lăng Thiên Lạc, phần nộ vô cùng.

Tiếng mắng chửi, nguyên rủa dù có lớn, nhưng cũng không át nổi tiếng khóc than của họ, vang vọng cả trời cao.

”buông ra..!!”

“Buông ra..!!”

Đám binh sĩ phải dùng cả vũ lực, gươm thương hù dọa, lôi đám người kia ra khỏi Lăng Thiên Lạc.

Lăng Thiên Lạc lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy khinh ghét chính mình, khi đối diện với nỗi đau của những người dân vô tội này.

“ha..a..ha..!!”

Lăng Thiên Lạc như người ngây dại, cười đến thất điên bát đảo “phụ hoàng! thì ra đây mới chính là hình phạt tàn khốc mà người nói, người muốn ta tận mắt nhìn cảnh tượng này sao, quả cao minh, quả thật cao minh...”

Dân chúng hai bên đường sau khi đánh đến tay chân rã rời, cuối cùng cũng chịu ngừng tay, ánh mắt người nào cũng đỏ hoe, gân xanh nổi lên khắp trán, chỉ hận không phanh thây uống máu Lăng Thiên Lạc.

“tiếp tục lên đường..”

Binh sĩ tiếp tục kéo Lăng Thiên Lạc đi, nhưng lần này có phần hơi cẩn thận hơn, không cho đám người kia tới gần, dù sao hắc cũng là con của hoàng đế.

Tề vương gây ra tội tày đình như vậy, nhưng hoàng thượng cũng không giết hắc, chỉ phế bỏ tước vị, phạt suốt đời phụng sự trong lăng mộ tổ tiên, không được phép ra khỏi Lăng Hoàng tự nửa bước.

“cộp..! cộp!!”

Tiếng gió ngựa vang dội, bụi cát tung bay..

“đội đã..!!”

Từ xa La Thanh người cười hắc mã phóng như bay, đám người phía trước đều quay đầu lại nhìn, Lăng Thiên Lạc có hơi bất ngờ, nhìn hai tuần mã chạy tới...

“Mẫu phi..!!”

“La Thanh ..!”

“hai người đến đây làm gì..” Lăng Thiên Lạc nhìn hai người trước mặt hắc, giọng điệu trách cứ nhiều hơn chất vất.

Thật ra nhìn y phục và hành lý trên người của Như phi và La Thanh hắc không cần hỏi cũng biết họ muốn gì. Nhưng hắc đang chịu tội, chứ không phải du ngoạn.

“La Thanh! Người dẫn Như phi nương nương trở về, trước khi phụ hoàng biết chuyện lại tức giận...” Lăng Thiên Lạc trừng mắt nhìn La Thanh.

“Mẫu phi! không có ta ở đây, sẽ không ai lo lắng cho người, tốt nhất đừng gây chuyện với các phi tần khác..”

“Lạc nhi! mẫu phi vì người mới ở lại hoàng cung, cố sống cố chết tranh đấu với đám phi tần kia, giờ người đi rồi thì mẫu phi còn ở đó làm gì nữa...hay người chê ta già cả vướng tay vướng chân muốn bỏ mặt ta..”

“mẫu phi! người biết thần nhi không có ý đó..”

“vương gia! từ nhỏ thầy tướng số nói... ta có số làm nô tài, người đi rồi không còn ai muốn thu nhận ta, nên ta chỉ có thể đi theo người...” La Thanh lên tiếng.

“nhưng bây giờ bổn vương, ta không còn là vương gia, cũng không có ngân lượng để trả cho người, người đi đi...”

Hắc không phải hiểu tâm ý của La Thanh, nhưng hắc đã đến mức này, ngay cả mẫu phi hắc còn lo không được thì làm sao có thể liên lụy người khác.

“nhưng mẫu phi có ngân lượng...”

Như phi mỉm cười lên tiếng, hiếm khi có một nô tài trung thành với chủ tử như La Thanh đây, bà đương nhiên ủng hộ hắc đến cùng, huống chi La Thanh từ nhỏ đi theo Lạc nhi, bên cạnh Lạc Nhi cũng cần có người chăm sóc.

“vương gia!” La Thanh ánh mắt đầy mong đợi nhìn Lăng Thiên Lạc

“Lạc nhi! La Thanh hắc trung thành như vậy, người cố chấp làm gì..” Như phi lên tiếng.

Lăng Thiên Lạc đắn đo rất lâu, trước sự hối thúc của mẫu thân và ánh mắt trời mong của La Thanh...

“thôi được, nếu không có chủ tử nào chịu thu nhận người, ta làm phước giữ người lại bên cạnh..”

“đa tạ vương gia thu nhận..”

Tại sao trước đây hắc không nhận ra tấm lòng này của họ, luôn oán trách phụ hoàng không yêu thương hắc, tự làm khổ bản thân, trong khi xung quanh hắc cũng có những người thật sự quan tâm đến hắc.

“các người đã nói xong chưa, còn lên đường nữa..” Một tên quan binh ngẩng đầu nhìn lên trời, khó chịu vô cùng, vội đi tới trước.

“xin lỗi ! bây giờ chúng ta có thể đi..” Lăng Thiên Lạc, mỉm cười nhìn tên binh sĩ, vẻ mặt vô cùng bình thản có phần thông suốt.

“đi thôi.. đi thôi..!!”

Tên binh sĩ sau giây phút sững sốt, liền bước nhanh tới lôi kéo Lăng Thiên Lạc, không nghĩ Lăng Thiên Lạc sẽ nói xin lỗi hắn, đúng là những người có thân phận cao quý, tính khí luôn thất thường khó đoán..

“cộp! cộp!!”

Sau khi đám người của Tề vương rời đi, thì từ đằng sau bụi cây hai nam tử bước ra, họ cũng đã đứng đây từ rất lâu, mọi chuyện diễn ra khi này, đều thu hết vào trong tầm mắt.

Ánh nắng phản chiếu lên đất, là bóng dáng thon dài cao quý.

“hoàng thượng! chúng ta về thôi,Tề vương cũng đã đi rất xa rồi...” Quế công công khúm núm bên cạnh, giọng điệu vô cùng nhỏ, lại sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của Lăng Thiên Thần.

“người nói lời của Thiên Lạc có đúng không..”

Quế công công có hơi sững sốt, ít khi nào lão nhìn thấy thái độ này của Lăng Thiên Thần.

“đương nhiên không đúng, mặc dù người có phần thiên vị Hạo vương, nhưng với các vương gia khác người cũng rất yêu thương họ, nếu không người cũng không đứng đây..”

Lăng Thiên Thần quay sang cười khở nhìn Quế công công

“Ngay cả người cũng nói trăm thiên vị Thiên Hàn, thì khó trách người khác nghĩ vậy, được rồi..trăm sẽ cho mọi người thấy trăm không hề thiên vị Thiên Hàn..”

“hoàng thượng lời người nói có ý gì...” Quế công công nhăn nhó khó hiểu nhìn chủ tử của lão.

“hồi cung..”

Quế công công cảm thấy có dự cảm bất lành, nhưng hắn hi vọng đừng vì những lời nói của hắn, nếu không Hạo vương sẽ không tha cho lão.

Trước cửa phòng.

Dinh Hạo vẫn còn đang nghĩ ngợi đến đến mệnh lệnh của phụ hoàng. Còn tưởng sau khi giải quyết xong chuyện của Lăng Thiên Lạc có thể đi tìm Mạc Nhi, tự đứng lại gọi hắn vào cung, lại giao một chuyện không đâu ra đâu.

Hắn đến trước cửa phòng tự khi nào, bản thân cũng không hay. Bên trong sáng đèn, lại có tiếng động. Dinh Hạo bất ngờ khựng lại, người có thói quen vào phòng hắn vào giờ này, chỉ có một...

“Nhan đại tiểu thư! nàng càng ngày càng biết cách hù người...” Dinh Hạo thở dài, xoay người đóng cửa phòng lại.

“sao..ta như vậy không đẹp sao..”

Có lý nào, ở thọ yến ở Phùng gia, Bối nhi không phải cũng ăn mặc như vậy sao, hắn còn khen đẹp, sao đến phiên nàng lại nói là dọa người.

Đinh Tâm Lăng nói chẳng lẽ sai, cái gì mà mặc cũng như không mặc, mờ mờ ảo ảo là thứ mà nam nhân thích nhất. Hắn không thấy thích thì kế hoạch của nàng sẽ làm sao.

Dinh Hạo nhìn Nhan Song Song mặc y phục hở trên lộ dưới, nếu người bước vào là một tên nam nhân khác, có phải bị nhìn thấy hết rồi sao, máu nóng đã nổi lên tới mặt.

“đẹp! nhưng mà..”

Dinh Hạo hẳn cũng khá hiểu Song Song nhà mình, những lần nàng tỏ ra ân cần chu đáo, thì tám chín phần là có chuyện nhờ vả. Hôm nay tự dưng lại ăn mặc như chạy đến trước mặt hắn, cho hắn tiện nghi như vậy, chắc chắc có mờ ám..

“nói đi! nàng muốn gì..”

“ha..ha..! chàng càng ngày càng hiểu thiếp..” Nhan Song Song cười đến đất trời nghiêng ngả luôn.

“biết ngay sẽ như vậy mà..” Dinh Hạo lập tức quay sang nhìn Nhan Song Song, hắc lắc đầu già vờ ngó lơ nàng, tiến đến giường chuẩn bị cởi giày đi ngủ.

“ngày mai, chàng đi trấn Thanh Hà, thiếp muốn đi theo..” Nhan Song Song nhỏ giọng, tha thiết nhìn hắn.

“trấn Thanh Hà đang có đại dịch, nàng theo làm gì chứ..” Dinh Hạo mày kiếm nhăn lại, vô cùng khó hiểu nhìn Song Song.

“không phải chàng cũng dẫn Phi Yến đi theo, tại sao thiếp không thể..”

“Phi Yến nhất thiết phải đi, còn nàng thì..”

“thiếp thì sao, có phải chàng cũng sẽ dẫn thiếp đi..” Nhan Song Song lập tức chạy đến bên giường, ánh mắt mong đợi nhìn hắn.

Nhưng hắn lại tạt ngay vào mặt nàng một gáo nước lạnh.

“không bao giờ..”

“chàng đáng ghét, còn nói yêu thiếp, chỉ có việc dẫn thiếp theo chàng cũng không muốn...hu..hu...” Nhan Song Song bắt đầu nhảy dựng lên.

Kế hoạch thứ nhất thất bại, tiếp tục thực hiện kế sách thứ hai “nước mắt giai nhân..”

Dinh Tâm Lăng nói nam nhân sợ nhất là nước mắt của nữ nhi, không biết có hiệu quả không, phải thử rồi mới biết...

Quả nhiên Dinh Hạo đã quay người lại.

“ta dẫn nàng theo được chưa...”

“thật không...vậy thiếp đi chuẩn bị...” Nhan Song Song vui mừng, vừa xoay lưng lại bị Dinh Hạo kéo lại.

“như vậy mà đã để nàng đi, có phải ta quá thiệt thòi..”

“chàng có ý gì..”

Nhan Song Song còn chưa tiếp thu hết lời hắn, thì tay còn lại cũng bị hắn nắm chặt, chỉ một cái nhích người hắn đã kéo nàng lên giường.

“âm...!!!” Cả hai đã ngã xuống.

Nhan Song Song thì nằm phía dưới, còn Dinh Hạo thì nằm trên, hắn còn đang trêu đùa y phục trên người nàng.

“chỉ muốn cùng nàng tâm sự..” Dinh Hạo mỉm cười nhìn nàng.

“vậy tại sao, chàng lại cởi y phục...” Nhan Song Song có hơi xấu hổ khi nhìn Dinh Hạo đang mình trần đối diện nàng, trống ngực liên hồi.

“quá vướng bận...” Dinh Hạo dừng động tác, ngẩng đầu lên nói nói chưa quá hai câu, đã tiếp tục cởi y phục.

“chàng muốn tâm sự, thì liên quan gì đến y phục ...”

Nhan Song Song hai mắt tròn tròn, khi nhìn thấy hành động tiếp theo của Dinh Hạo, không biết làm sao chống đỡ.

“cởi y phục của chàng được rồi, cần gì cởi cả y phục của thiếp..” Nhan Song Song hét lên.

“ta nói rồi... muốn cùng nàng tâm sự...” tay Dinh Hạo đang đặt ở trước yếm đỏ của nàng, ngẩng đầu lên nhìn nàng.

“Vèo..o..!!”

Hắn dứt lời, liền giựt mạnh chiếc yếm ra khỏi người Nhan Song Song, cảnh xuân xinh đẹp liền hiện ra trước mặt. Khuôn mặt hắn liền tối sầm.

Tâm sự kiểu gì mà y phục đều cởi, có đứa ngốc mới không biết hắn muốn gì. Nhưng có phải quá nhanh, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ tới, nhưng nàng vẫn chưa chuẩn bị.

“cái gì mà tâm sự...chàng là tên hỗn đản, không được cần ở đó..”

“á..!!”

Nhan Song Song mặt nhăn mày nhỏ, nhìn hắn đang hì hục cày cấy, xoa xoa nắn nắn hai bánh bao trước ngực nàng.

“vậy ở đây thì sao..”

“ừm.. ở ..đó..ừm”

Nhan Song Song đau có, thoải mái có, ngứa ngái cũng có, vô số cảm xúc cuộn tròn thành một khối, không biết phải nói sao.

Đầu lưỡi hắn đang xoay tròn liếm quanh nụ hoa trước ngực nàng, dù không có nhìn thấy, nàng cũng biết trước ngực nàng đều là mật ngọt từ miệng hắn mà ra.

Bàn tay ma quái của hắn lại đặt dưới hạ thân nàng, không trực tiếp đi vào, mà chỉ vuốt ve âu yếm, trêu đùa cở non trước cửa động, càng làm nàng nên thân ngứa ngái, vận vẹo cơ thể.

“nàng thật đẹp”

Chỗ đó có gì đẹp, Nhan Song Song nghe thấy càng xấu hổ, nhìn cái đầu đen nhánh của hắn đang ở bên dưới, chỉ muốn khép chặt hai chân lại, né tránh không cho hắn tiếp tục nhìn nơi riêng tư của nàng.

Nhưng hắn lại cường hãn, tách hai chân nàng ra, càng không chút kiên dè chiêm ngưỡng vẻ đẹp bên dưới của nàng.

Nhan Song Song cả người cao thấp trên dưới, đều trở nên đỏ bừng, khắp người như có lửa thiêu đốt, dù hắn vẫn chưa làm gì chỉ đơn giản là nhìn thôi, nhưng lại có một dòng nhiệt đang chạy xuống hạ thân nàng

Trong phòng lại vô cùng yên lặng, đến mức nàng có thể nghe được tiếng nước đang chảy ra từ khe nhỏ hẹp giữa hai chân nàng, xấu hổ đến cực độ, nàng chỉ muốn kiếm một cái hang mà chui xuống.

Tay hắn đang thấm ướt cả mật ngọt của nàng, vô lại hắn đưa tay lên liếm lấy, còn ra vẻ phóng dăng.

“Song nhi! mật của nàng thật ngọt, có muốn nếm thử không..!”

Nhan Song Song xấu hổ cắn chặt răng, càng cố gắng kiềm chế thì lại càng chảy ra nhiều hơn, nàng ước gì chỉ có thể ngất xỉu ngay tại chỗ.

Đang lúc cao trào...

“keng..! keng!!”

Từ bên ngoài vang lên tiếng trống chiêng vang dội, cảnh dâm mị trong phòng đều bị đánh tan.

”Cứu hỏa! cứu hỏa!!

Dinh Hạo và Nhan Song Song lập tức đứng dậy, kéo y phục lại mặc trên người, rồi đẩy cửa bước ra.

“Ầm...m..!”

Bên ngoài vô cùng huỳnh náo người chạy tán loạn, hắn không biết bắt đầu hỏi từ đâu, đúng lúc Vệ Phong đi tới.

“Vệ Tổng quản! bên ngoài đã xảy ra chuyện gì...” Dinh Hạo chụp lấy tay của Vệ Phong kéo lại..
“Đại lao hình bộ đang bốc cháy, đám cháy vô cùng lớn, thuộc hạ đang dẫn người qua đó dập lửa phụ..”

.....

Hậu sơn- Ninh vương phủ

Bên ngoài trước sau đều vắng vẻ bóng người, không người canh gác, trước thạch động cây cối um tùm, núi giả xây cao, thác nước từ trên cao ồ ạt trút xuống, không ngờ đến đây chính là lối vào mật thất.

Những ánh kim loại lấp lánh thấp sáng cả mật thất . Ngoài những kim ngân châu báu ra, thì tất cả đều là binh khí sắc bén sáng bóng, trên dưới hơn mười mấy vạn cây.

Lăng Thiên Phong lười biếng, cầm lấy một thanh đao lên xem, cây đao sáng bóng đến mức hắn có thể nhìn thấy những người đang đứng phía sau.

“ké..t...t!!”

Cánh cửa hầm băng được đẩy ra...

“vương gia! hắn đã được dẫn tới..” Tiểu Thanh Tử phía sau lên tiếng.

Đi phía sau là tên hắc y nhân luôn theo bên cạnh Tề vương, mấy ngày trước bị giam vào đại lao hình bộ, đúng lúc tối qua hình bộ bốc cháy, mà hiện tại hắn đang xuất hiện ở đây.

Nhưng không phải là vẻ mặt tiểu nhân ti tiện như trước đây, khi ở bên cạnh Lăng Thiên Lạc, cương nghị cứng rắn, là một đại nam nhân đỉnh thiên lập địa, hắn không hề lộ vẻ khiếp sợ khi đối diện cùng Lăng Thiên Phong.

“cạch..!!” trong hầm băng âm thanh vô cùng vang vọng

Lăng Thiên Phong tức giận, không nói lời nào đã ném thanh đao xuống trước mặt tên hắc y nhân.

“cầm lấy..”

“vương gia..!” Tiểu Thanh Tử vô cùng khó hiểu, chẳng lẽ vương gia muốn hắn chết.

Tên hắc y lập tức cầm lấy thanh đao lên, hành động vô cùng dứt khoát, đặt thanh đao lên cổ chính mình, có hơi lưu luyến nhìn Lăng Thiên Phong, trước khi xuống tay.

“vương gia..” Tiểu Thanh Tử lại tiếp tục lên tiếng, người thật muốn hắn chết sao.

Lăng Thiên Phong vẫn không nói gì, tên hắc y nhân thái độ cương quyết hơn, hắn nhắm chặt hai mắt lại, dứt khoát xuống tay. Nhưng kéo mãi cây đao vẫn không hề nhúc nhích, lại có một lực rất mạnh đang giữ chặt cây cao.Hắn liền mở mắt ra xem chuyện gì, có phần hơi kinh ngạc..

“ha..ha...!!! bốn vương chỉ đùa với ngươi thôi, Tử Dục người đứng lên đi ”Lăng Thiên Phong đang nắm chắc lấy thanh đao.

“hừm...vương gia, nô tài còn tưởng người muốn giết hắn thật..” Tiểu Thanh Tử thở phào nhẹ nhõm.

“Mạng của Tử Dục, là do vương gia lượng về, người muốn ta chết, ta sẽ không phàn nàn nửa câu, hơn nữa...nhiệm vụ lần này vương gia giao phó ta lại thất bại, thật không còn mặt mũi nào nhìn vương gia...”

Hắn là cô nhi, ăn xin trên đường, chịu nhiều lời miệt kinh, may mắn được vương gia thu nhận, khi đó Lăng Thiên Phong hắn cũng chỉ là một tiểu hài tử, Tử Dục mang ơn người nhớ mãi không quên.

“Tử Dục! ngươi..” Tiểu Thanh Tử tức giận nhìn tên huynh đệ cùng hắn nói khổ nhiều năm.

“Tử Dục! ngươi theo ta nhiều năm, sao ta lại nỡ giết hắn..” Lăng Thiên Phong mỉm cười nhìn Tiểu Thanh Tử và Tử Dục

“vương gia! do thuộc hạ vô dụng, đã phụ kỳ vọng của người ...bóp...!!! ” Tử Dục dập đầu xuống đất, tiếng kêu vô cùng vang dội..

“Tử Dục! ngươi đứng lên đi ..” Lăng Thiên Phong lập tức đứng lên kéo Tử Dục dậy.

“người vì ta ở cạnh Tề vương nhiều năm, chịu biết bao nhiêu uất ức, thiệt thòi ta điều biết...”

“nhưng lần này vẫn không thể giết được Hạo vương, phá hư kế hoạch của vương gia, là do thuộc hạ không suy nghĩ thấu đáo..” Tử Dực tiếp tục lên tiếng nhận trách nhiệm về mình.

“cũng không hoàn toàn thất bại, dù không giết chết được Hạo vương, nhưng đã lật đổ được Tề vương..” Lăng Thiên Phong mỉm cười nhìn y.

Tử Dực nghe vậy, gánh nặng trong lòng hẳn cũng được buông xuống, liền đứng dậy. Cung kính đứng phía sau của Lăng Thiên Phong

“vương gia! số binh khí này dù sao cũng là của triều đình, người cũng không nên giữ lại ..”

“ngươi yên tâm, rất nhanh sẽ dùng đến chúng”

Tử Dực theo Lăng Thiên Phong nhiều năm, không dám nói là con sâu đi guốc trong bụng vương gia, nhưng cũng được coi là thấu hiểu vô cùng, một cái nhú mày của vương gia, hẳn cũng biết người đang nghĩ gì

” vậy...người tiếp theo vương gia muốn đối phó là ..”

Lăng Thiên Phong không trả lời, khéo miệng nhếch lên nhìn Tử Dực cùng Tiểu Thanh Tử.

“ha..ha...”

*****hết chương 41*****

42. Chương 42 đụng Độ Bất Ngờ

Chương 42 Đụng độ bất ngờ

Vạn Thiên Lâu – Kinh Thành

“tiểu nhị! cho một bình nữ nhi hồng..”

“tới liền...tới liền..!!”

Tiểu nhị từ bên trong tay phải cầm theo một bình rượu, tay trái mang theo một đĩa thức ăn, gấp rút chạy ra.

Một khách quan bàn bên cạnh lại nóng nảy lên tiếng, vừa thấy tiểu nhị bước ra, liền túm lấy cổ áo giật lại.

“Tiểu nhị! thức ăn của ta khi nào có..!!”

“có ngay..có ngay..”

Tiểu nhị vừa đặt thức ăn xuống, thì vị khách quan ngồi đối diện lại đứng dậy.

“tiểu nhị! Tính tiền..”

“khách quan 500 lượng..!!”

Dưới lầu khách quan tấp nập, tiếng cười nói rộn rã, người ra kẻ vào không ngớt, còn tiểu nhị chạy ngược xuôi bận túi bụi, không có ai là rảnh rỗi.

Trên lầu...

Hoàn toàn yên lặng.

Nữ tử dung mạo như hoa, hai tay khoanh trước ngực, bộ dáng tức giận, trừng mắt nhìn trung niên nam tử mập mạp, đang ăn như hùm như hổ ngồi đối diện.

“Song nhi! người không ăn sao...”

“Không ăn..!!”

Nàng khó khăn lắm mới “dụ” được Thiên Hàn cho nàng theo hắn đến trấn Thanh Hà, còn dùng cả mỹ nhân kế, bị bao nhiêu thiệt thòi, vậy mà...

Giữa đường nhảy ra một “Trình Giảo Kim”, khiến nàng không thể cùng Thiên Hàn đi trấn Thanh Hà, tức chết nàng không, tức.. tức..tức..

Nhị thúc đã đến kinh thành, chẳng lẽ lại bỏ mặc người, chỉ có thể xả thân hầu quân tử..

“nhị thúc! người lại cãi nhau với phụ thân..”

Nhan Tư Đồ một tay cầm vôi rượu, một tay cầm đùi gà, đang nhai ngấu nghiến, miệng dính đầy dầu mỡ, như người bị bỏ đói nhiều ngày..

“đừng nhắc tới hắn..”

Nhan Tư Đồ tức giận, vừa chồm tay tới kéo đĩa ngỗng quay về phía lão, thì Nhan Song Song giựt lấy cái đĩa kéo về phía nàng.

“giữa hai người lại xảy ra chuyện gì..”

Nhan Tư Đồ tuộc mất đĩa vịt quay, vô cùng tiếc nuối, lão nuốt một ngụm nước bọt, dằn vế uất ức tức giận.

“phụ thân người không hề nói lý lẽ, Thiết Y mà võ lâm minh chủ đặt làm từ mấy tháng trước, bỗng nhiên biến mất... thì liên quan gì ta...”

Nhan Song Song nghe xong, như sét đánh ngang tai, giựt mình ngẩn đầu lên, đối diện với khuôn mặt đang tức giận của Nhan Tư Đồ, không biết nên cười hay nên khóc.

“ta chỉ mượn xem duy nhất có một lần, rồi đặt vào hộp trả lại cho hắn, bây giờ mất rồi... lại đổ lỗi cho ta, có vô lý không..”

Nhan Song Song sượng cả người, chột dạ nhìn Nhan Tư Đồ.

“thiết y đó.. không phải của thúc..”

“không phải..”

Nhan Tư Đồ nhăn nhó lên tiếng, cúi đầu xuống tiếp tục ăn, sau đó nghĩ ra điều gì đó, liền ngẩn đầu lên .

“Song nhi! đừng nói với thúc là người lấy nha..”

“ha..ha..làm gì có, thiết y đó tròn méo ra sao ta còn không biết...”

Nhan Song Song khua tay múa chân, mở to mắt nói dối.

Thiết Y đó nàng đã tặng cho Thiên Hàn, lần này hắn đi trấn Thanh Hà không biết sẽ lại xảy ra chuyện gì, nên nàng bắt buộc hắn mặc trên người.

Ha..ha...vui rồi đây, còn tưởng đó là của nhị thúc nên nàng mới to gan trộm đi, ngờ đâu là của võ lâm minh chủ, ha..ha...Nhan Song Song người lại gây ra chuyện lớn rồi.

“ta mà biết kẻ nào lấy trộm sẽ lột da uống máu hắn..”

“bụp...!!!”

Nhan Tư Đồ giọng điệu tức giận, cầm cái đùi gà lên, cắn một cái thật to, như xem cái đùi gà như kẻ thù của lão.

“Song nhi! sáng nay vương gia đi đâu vậy..”

“đến trấn Thanh Hà..”

Nhan Song Song khó chịu nhìn nhị thúc, không nhắc đến thì thôi, giờ nghĩ lại cảm thấy rất áy náy, không biết Thiên Hàn của nàng đã đi tới đâu rồi.

Nhan Song Song ánh mắt nhìn xa xôi...

Trên cao ánh nguyệt sáng lung linh ẩn hiện sau màn đêm huyền ảo, trong đêm đen tăm tối bốn bề tĩnh lặng như tờ, lại vang lên tiếng vó ngựa.

“cộp..cộp..!!”

“cộp...cộp..!!”

Xuất hiện phía sau màn đêm dày đặc là một chiếc xe ngựa sang trọng quý phái đang chạy tới.

Hai người đánh xe ngựa bên ngoài lại vô cùng quen mặt.

“zá..á..!!” Vô Tình cầm chắc dây cương, thúc vào mông ngựa.

“vương gia! đi hết con đường này sẽ vào đến trấn Thanh Hà..” Tiểu lục tử vén màn lên, mỉm cười nhìn vào trong.

Bên trong xe ngựa..

Dinh Hạo bộ dáng suy tư, hai mắt nhắm lại.

Còn tưởng Vô Tình đã tìm thấy tung tích của Mạc Nhi, thì hắn có thể gặp được nàng, ngờ đâu lại đến trễ một bước, đến nơi thì Mạc Nhi đã đi mất.

Không biết bây giờ Mạc Nhi của hắn hiện đang ở đâu, Dinh Hạo thở dài chậm chậm mở mắt ra.

“vương gia! người ăn không..”

Giọng nói thánh thót như tiếng chim hót, trong trẻo như tiếng suối vừa cất lên đã gây nên sự chú ý cho người khác.

Dinh Hạo nhìn nữ nhân đang ngồi đối diện, hắn thật không hiểu nổi nàng, từ Kinh Thành đến trấn Thanh Hà, nữ nhân này ăn liên tục, ăn không ngừng nghỉ, cũng may hiện tại hắn là một vương gia, nếu không chắc chắn bị nàng “ăn” cho tán gia bại sản.

Tư Mã Phi Yến tròn xoe đôi mắt chớp chớp, ngây thơ hết như đứa trẻ, tay cầm thức ăn đưa về phía Dinh Hạo.

Muốn tức giận nhưng nhìn bộ dáng của nàng lúc này cũng không thể nào giận nổi, hắn đưa tay lau đi những vụn thức ăn đang dính trên miệng nàng.

Đơn thuần chỉ là vậy, nhưng khi chạm vào cánh môi anh đào mềm mại của nàng, không tự chủ lại..

Tư Mã Phi Yến cảm thấy nàng hiện rất không ổn, tại sao mặt trở nên đỏ như vậy, tim còn đập rất nhanh nha, ngón tay hắn có phải ma thuật, nếu không tại sao hắn chỉ vừa chạm nhẹ vào môi nàng, cũng khiến cho khắp người nàng nóng lên, như có một dòng điện chạy khắp cơ thể, toàn thân tê dại, nhưng mà..

Có phải hắn đang muốn hôn mình, trong hoàn cảnh này mình có nên nhắm mắt lại không ta..

“không ai nói với nàng khi hôn, không được mở mắt sao..”

“Nhắm mắt lại..!!”

Dinh Hạo giọng điệu vô cùng bá đạo ra lệnh cho Tư Mã Phi Yến

“ừ..ừ..”

Tư Mã Phi Yến bộ dáng cuống cuống, thẹn thùng không dám ngẩng đầu lên, chỉ biết ngoan ngoãn làm theo lời.

Dinh Hạo cúi người xuống, nhìn thấy hai má bầu bĩnh tròn trịa đang đỏ lên như một trái hồng tươi của Phi Yến, vô cùng đáng yêu, hắn lúc này không chỉ muốn hôn mà còn muốn “ăn” nàng ngay lập tức.

Tư Mã Phi Yến xấu hổ mà nhắm mắt lại, “hắn muốn hôn mình sao..”, nghĩ đến đó mặt nàng lại càng đỏ hơn, trống ngực đập liên hồi, phập phồng lên xuống, còn hai cánh môi khẽ mấp máy càng thêm ướt át.

Mọi chuyện đang diễn theo chiều hướng cao trào, thì..

“dừng lại...!!!”

Tiếng quát tháo từ bên ngoài vang vọng vào trong xe. Không khí lảng mạn vừa rồi cũng bị giật mình bỏ chạy.

“chết tiệt!”

Dinh Hạo tay nắm thành quyền, cố kìm nén cơn giận của hắn, sau đó vén màn lên xe nhìn ra bên ngoài.

“hí...í...ii”

Sau một tràng tiếng ngựa hí, thì xe ngựa cuối cùng đã dừng lại.

“Thanh Hà trấn đang bị phong tỏa, không ai được phép vào thành.. Cút..”

Một đám binh lính gác cổng thành đang chia mũi giáo sắc nhọn về phía xe ngựa của Dinh Hạo, thái độ gắt gỏng, khinh người ra mặt.

“sảy ra chuyện gì..” Dinh Hạo nhìn Vô Tình, rồi lướt qua đám người đã phá hư chuyện tốt của hắn.

“vương gia! họ không cho chúng ta vào thành..” Vô Tình quay lưng lại nhìn Dinh Hạo.

Đám binh lính sắc mặt liên thay đổi, khi nghe cách xưng hô của Vô Tình với Dinh Hạo, nhìn thấy bộ dáng Dinh Hạo cao quý vương giả không giống dân thường, lại càng thấp thòm lo âu.

“người..người là vương gia..”

Tên binh lính nghi ngờ lên tiếng, vừa chỉ về phía Dinh Hạo thì Tiểu Lục nhẩy khỏi xe ngựa, lấy miếng kim bài cất trong người ra, quát tháo đám binh lính.

“to gan! đây là Hạo vương còn không mau thi lễ... “

“Hạo vương...!!”

Mặc dù trời tối thật, thật khó để nhìn rõ bất cứ thứ gì, nhưng mà hai chữ Hạo vương bằng vàng ròng, được nạm trên miếng kim bài lại vô cùng sáng chói, muốn không thấy cũng không được.

“tham kiến vương gia!!”

“tham kiến vương gia...!!”

Cả đám người liên phủ phục, hạ thương hạ giáo, lần lượt quỳ xuống trước mặt Dinh Hạo.

Bầu không khí dần trở nên tĩnh lặng...

Dinh Hạo thì không có động tĩnh gì, đám binh sĩ vẫn còn đang quỳ dưới đất, cũng không dám ngẩng đầu lên, chỉ hi vọng vị vương gia này mau hết “giận” nếu không.. có thể họ phải quỳ tới sáng, cũng không dám mở miệng nói câu nào.

“bình thân...!!”

Dinh Hạo lướt nhìn qua đám binh lính lạnh lùng lên tiếng, rồi xoay người vào trong xe ngựa.

Mặc dù vậy, nhưng đám binh lính cũng vẫn chưa dám đứng dậy, vẫn còn quỳ dưới đất.

Tiểu lục tử sau khi nhìn thấy Dinh Hạo vào trong xe, liền nhẩy lên xe, quay sang nhìn Vô Tình.

“lên đường..”

“ z á...á...!!”

“Cộp...!! cộp...!!”

Xe ngựa như một cơn lốc lao thẳng vào trong thành, thoát chốc đã biến mất, chỉ còn nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa vọng lại, và bụi mờ phía sau tán loạn khắp nơi, thì đám binh lính mới thở phào nhẹ nhõm.

“mau..! đi báo cho huyện lệnh đại nhân, Hạo vương đã đến trấn Thanh Hà...” Một tên bước ra hỏi thúc người bên cạnh hắn

“dạ..”

Tên lính canh lập tức nhảy lên lưng ngựa, thúc mạnh vào mông ngựa, phi thẳng vào trong thành theo một bằng một lối đi khác.

“ zấ..ấ..!!”

Kỹ viện – trần Thanh Hà

Bên dưới đèn hoa rực rỡ, tiếng cười nói đầy đưa..

“khách quan khi khác lại ghé..” mỹ nữ trang điểm lòe loẹt, ánh mắt đa tình, mỉm cười câu khách.

“đương nhiên! Nàng phục vụ ta tốt như vậy lần sau nhất định ta sẽ tới..ha..ha..”

Bạch y hán tử vừa nói vừa cười, giơ móng vuốt ra sờ vào cái mông đầy đặn phía sau của mỹ nữ.

“ngài thật hư...em sẽ không thềm để ý ngài nữa..”

Mỹ nữ chụp lấy bàn tay “An Lộc Sơn” đa cố trụ trên mông nàng dời sang chỗ khác, giọng lại rất ngọt ngào, làm bộ xấu hổ chạy vào trong.

“ha..ha..!!!”

Trên lầu...

Trong một căn phòng to lớn sang trọng, những âm thanh dâm mỹ, khiến người đứng ngoài cửa nghe thấy mà đỏ cả mặt, từ bên trong phòng liên tục phát ra.

“ấ..ấ..ấ!!”

“Trư công tử ! ta chịu không nổi nữa...ấ..ấ.. Trư công tử!!”

“Bộp..!!”

Tên công tử mập vỗ mạnh vào cặp mông đầy đặn của mỹ nữ dưới thân hần.

“ha..ha...kêu nữa đi, càng kêu ta càng thích..kêu nữa..”

“ấ..ấ!!”

“kẹt.t.t!!”

Âm thanh phát ra từ chiếc giường do sự vận động quá kịch liệt của đôi nam nữ đang nằm trên giường, cùng với tiếng rên rỉ của nữ nhân, và tiếng thở hổn hển của nam nhân...

Trong phòng nữ nhân hai chân như vò bạch tuộc đang quấn chặt lấy người công tử mập, cơ thể đông đưa bám chặt vào hần.

Còn công tử mập thì hung hãn như mãnh thú mạnh mẽ đâm vào, những tác mở trên người cũng nhấp nhô lên xuống theo đường động tác ra vào của y.

Khiến cho hai tên nô tài canh giữ bên ngoài không thể nào có thể nghe tiếp, đành bịt tai nhắm mắt lại.

Từ xa một tên quan sai vẽ mặt hốt hoảng, chạy như bay đến đi căn phòng đó.

“ầm..ầm..!!”

“công tử! đã xảy ra chuyện..”

“ầm..ầm..!!”

“công tử! có chuyện lớn rồi..”

Tiếng gõ liên hồi từ bên ngoài vọng vào trong phòng, trong khi vị công tử mập ở trên giường kia đang ở trạng thái cao trào, lại bị phá đám càng thêm tức giận, vẽ mặt như muốn giết người.

“sảy ra chuyện gì..”

Hắn bậm bợ khoác quần áo lên người, đẩy cửa ra quát tháo người vừa đập cửa.

“công tử! đám người ở Lôi Phong tháp biến mất hết rồi..”

“ngươi vừa nói gì..”

Tên công tử mặt tức giận, túm lấy tên nô tài trước mặt, dáng người hắn to lớn gấp đôi tên nô tài, giống như thái sơn áp đảo, khiến cho tên nô tài sợ lại càng thêm hoảng loạn.

“không biết ai đã lên lút thả bọn người đó ra, vừa rồi binh lính tuần tra mới báo lại, nên nô tài lập tức chạy ngay đến đây..”

“chết tiệt! còn không cho người đuổi theo bắt họ lại..”

Cả một đám người hùng hổ kéo đi, dẫn đầu là tên công tử mặt quần áo xộc xệch, vừa đi vừa mặc y phục, mọi người nhìn thấy hắn như thấy ma vương chuyển thế, từ xa nhìn thấy đã núp vào trong.

“ngươi đi kiếm thêm vài người nữa, trước trời sáng phải đưa hết bọn họ về Lôi Phong tháp, trước khi tri huyện đại nhân biết chuyện, nghe rõ chưa...”

“ạ! công tử..”

Một cơn gió nhẹ thổi qua, khiến cho bọn người đang đứng bất động như tượng, rùn mình tỉnh giấc...

“vương gia! ta sợ quá..”

Từ Mã Phi Yến vừa hoảng sợ, vừa níu chặt lại tay áo của Đinh Hạo không buông, ánh mắt hiếu kỳ thỉnh thoảng lại len lén mở ra.

Xe ngựa của bọn người Đinh Hạo cuối cùng đã vào đến trấn Thanh Hà bình yên vô sự.

Chỉ là...

“Tiểu lục tử ngươi chắc lần này...không đi nhầm đường..”

Đinh Hạo ngạc nhiên, sửng sốt, bàng hoàng...tất cả cảm xúc đều có đủ, khi đối diện cảnh tượng trước mặt, hắn giờ cây quạt trong tay gõ lên vai tiểu lục tử vài cái.

“...” Tiểu lục tử vẫn còn đang đứng hình tại chỗ, không nói lời nào, chỉ lắc đầu và lắc đầu, hai mắt tròn tròn, không dám tin vào những gì hắn đang nhìn thấy .

Cảnh tượng trước mặt chỉ có thể diễn tả bằng một từ là...

“loạn..”

Màn đêm giăng phủ, khắp bốn phía yên lặng tĩnh mịch, sương mờ và mùi hương khói phảng phất không trung, thỉnh thoảng lại có những tiếng rên rỉ, tiếng khóc than nức nở, tiếng cười quái ác và những tiếng quạ kêu...

Giấy tiền vàng mã lại rải rác khắp nơi, trắng xóa cả mặt đất, một ngọn gió thổi qua cuốn bay hết tất cả, lơ lửng trong không trung.

“ha..ha...ha...”

“..ta là tề thiên đại thánh, trong tay ta có bảy mươi hai phép thần thông, yêu ma quỷ quái đứng lại..”

“ha..ha..ha..đứng lại đó..”

Một hán tử tóc tai rối bời, quần áo thì xộc xệch nửa tỉnh nửa mê, la hét như kẻ mất trí, không ngừng đuổi theo một con quạ đen.

“yêu tinh ! mau hiện nguyên hình, đã có tề thiên đại thánh ta đây...”

“Chéo..o..! chéo..o..o!!!”

Vị hán tử tay cầm cây chổi cứ tưởng là “định hải thần châm” của Đông Hải, múa loạn xà ngầu, hết nhào rồi lại lộn như con khỉ.

“hu..hu..hu..! “

Chỉ tội cho bà lão đã hơn sáu mươi, tóc bạc trắng, bộ dáng già nua khổ sở, không ngừng đuổi theo phía sau hần, vừa khóc than vừa kêu gào tên của vị hán tử kia.

Trương Tam! đợi mẫu thân với..Trương Tam...”

Trương Tam nghe thấy tiếng gọi của mẫu thân liền dừng lại, bộ dáng ngoan ngoãn nghiêm túc, hai tay chấp trước ngực, cúi đầu thì lễ :

“ngộ không tham kiến Quan Thế Âm Bồ Tát..”

Bà lão nhìn Trương Tam chết lặng tại chỗ, khóc không ra nước mắt..

“Trương Tam! ta là mẫu thân của ngươi, không phải là Quan Thế Âm Bồ Tát.. Trương Tam ngươi tỉnh lại đi...”

Bà lão nước mắt lã chã, nín lấy áo của Trương Tam, còn muốn gọi cho hần tỉnh.

Trương Tam ngược nhìn mẫu thân hần từ trên xuống dưới, ánh mắt nghi ngờ, sau đó giọng cao “định hải thần châm” của hần lên, nhảy lùi ra sau thủ thế phòng bị.

“không phải quan thế âm bồ tát...vậy chắc chắn là yêu tinh, dám giã mạo Quan Thế Âm Bồ Tát, hòng qua mặt ngộ không ta...”

“zá..áá..yêu tinh để lão tôn đánh cho ngươi hiện nguyên hình...”

Trương Tam cầm cây chổi lên, dí đánh mẫu thân hần chạy vòng vòng khắp phố. Tội cho bà lão đã già “gần đất xa trời” còn chơi trò rượt bắt với Trương Tam.

“Á..á..á..!!”

Trương Tam đang chạy, bất ngờ nằm ngã xuống đất, hai tay ôm chặt lấy đầu hần lăn lộn trên đất, la hét inh ỏi..

“đau quá..!!”

Trước mặt là một hán tử cao lớn, trên người khoác một chiếc mềm rách còn tưởng là phật y của Đường tăng, hai tay chấp trước ngực, miệng thì lẩm bẩm không biết hần đọc cái gì.

“sư phụ! xin người đừng niệm chú, ngộ không đã biết lỗi...ngộ không đã lỗi”

Trương Tam quỳ xuống đất, ôm chặt lấy hai chân của vị hán tử cao lớn kia, luôn miệng cầu xin.

“ngộ không! ngươi thật sự đã biết lỗi của mình..” hán tử ra vẻ một thánh tăng, nghiêm nghị nhìn trương Tam.

“dạ sư phụ!”

“vậy mau xin lỗi vị thí chủ này, rồi còn lên đường..!!”

“...”

Từ xa một thôn phụ chạy đến, vẻ mặt mệt mỏi đáng vẻ thì rã rời, trán đầm mồ hôi, nàng liền nắm chặt lấy tay của hán tử cao lớn.

“tướng công ! về nhà thôi...ta tìm chàng suốt buổi tối”

Hán tử cao lớn liền lùi ra xa, không cho thôn phụ kia chạm vào hần, hai tay chấp trước ngực ra dáng một thánh tăng.

“nữ vương! ta phải đến Thiên Trúc thỉnh kinh, cứu độ chúng sinh trong thiên hạ, không thể theo người về nữ nhi quốc, cũng không thể cưới người...”

“tướng công! Là ta..thê tử của chàng mà ...”

“ ... ”

Ở hía đối diện...

Lại có ba vị hán tử khác, cao lớn mập lùn đều có, không phân tuổi tác, đang quỳ xuống đất.

“Ta Lưu Bị..”

“Ta Quang Vân Trường..”

“Ta Trương phi..”

“không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, xin được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm...”

Đang diễn một màn “đào viên tam kết nghĩa” vô cùng cảm động. Chỉ tiếc là không phải là “vườn đào” mà là vườn rau của nhà người ta..

“mấy tên điên này, dẫm nát rau của lão nương...còn không mau đi..”Từ trong nhà một nông phụ, tay cầm chổi ra vừa quét vừa đuổi.

“đại ca! quân Tào đã tới chúng ta chạy thôi..”

“ ”

Không riêng chỉ có đám người của Trương Tam, mà còn có rất nhiều người khác, nửa tỉnh nửa mê chạy loạn khắp nơi, vườn tược, nhà cửa, cửa tiệm trong trấn như bị họ lật tung cả lên,...chó gà không yên.

Chỉ và quá ồn ào nên đã đánh thức tất cả người trong trấn, rất nhanh tất cả đèn đuốc trong trấn lần lượt được thắp lên.

“két...!!”

“két...!!”

Vô số cánh cửa được kéo ra, dân chúng trong trấn đang ngủ yên lành tự dưng bị âm thanh “náo nhiệt” bên ngoài đánh thức, tò mò hiếu kỳ nên mở cửa ra xem

Về mặt hoảng hốt khi nhìn thấy đám người trước mặt, đột nhiên lại có trong trấn, như nhìn thấy hung thần ác quỷ, lập tức trốn vào trong nhà.

“ầm...!!”

“ầm...!!”

Cửa lập tức đóng lại, còn khóa lại từ bên trong, như sợ đám người bên ngoài sẽ chạy vào, liền tắt hết đèn.

“ha..ha...!!”

“hu..hu...!!”

Chỉ còn lại một đám người điên loạn, đang chạy nhảy khắp nơi, tiếng cười tiếng khóc vang vọng không trung đất trời u ám.

“vương gia! Vương gia...”

Tư Mã Phi Yến hoảng sợ, hai tay níu lấy áo của lưng Dinh Hạo.

Dinh Hạo nhìn thấy mà gân sạch nổi lên đầy mặt, cái gì là dịch bệnh đã được ngăn chặn, không có nguy cơ bùng phát, dân chúng đang sống rất bình yên, tất cả... thì ra đều là giả.

“chết tiệt!”

Hắn còn tưởng mình vừa lạc vào nhà thương điên, tên tri phủ này cũng thật to gan, dám dâng tấu chương giả lên triều đình, đúng là chán sống.

Dinh Hạo tức giận lên tiếng, khí tức bức người.

“Vô Tình! người đi làm rõ chuyện này ngay cho bốn vương..”

“dạ vương gia!”

Vô Tình lập tức xoay người đi, để lại Dinh Hạo, Tư Mã Phi Yến và Tiểu lục tử đang phải khổ sở với đám người xung quanh

“ê.ê..đừng trèo lên xe ngựa, xuống mau..”

“đừng chạm vào cái đó..”

“không được tháo cái đó xuống..”

Một đám nam tử to khỏe, đang bu quanh xe ngựa của Dinh Hạo, còn, không chỉ trèo lên, còn đập phá, mà người kéo đến càng lúc lại càng nhiều hơn...

Chỉ tội cho Tiểu lục tử quay trái quay phải, vừa hét la vừa kéo họ ra, nhưng chặn được đầu này lại không chặn được đầu kia, mới đá tên này xuống, thì tên khác lại trèo lên..thật hết cách.

“Mặc họ đi..”

Dinh Hạo lạnh giọng lên tiếng, rồi xoay người bỏ đi.

“vương gia! còn xe ngựa của chúng ta thì sao..”

Tiểu lục tử chưa kịp nói xong thì Dinh Hạo đã đi mất, hắn chỉ còn cách là chạy theo phía sau

Thật đáng tiếc chiếc xe ngựa sang trọng quý phái là thế, trong nháy mắt đã thành đống “gỗ vụn”.

“Vương gia! tại sao đám người họ lại như vậy..” Tư Mã Phi Yến khó hiểu hỏi Dinh Hạo, mắt thì vẫn nhìn những người xung quanh.

“ta cũng rất muốn biết..” Dinh Hạo khéo miệng nhếch lên, ánh mắt đầy tức giận.

“vương gia! người xem..người đó có phải là..”

Tiểu lục tử bất ngờ lên tiếng, vừa nói vừa chỉ tay về phía đối diện, Dinh Hạo cũng nhìn sang.

Trước cửa tiệm thuốc

Một cảm y nam tử vừa nhìn thấy cửa tiệm thuốc mở ra, người bên trong vừa lộ đầu ra, lại nhìn ra lại thấy cảnh “vui nhộn nhộn” bên ngoài liền đóng sập cửa lại.

“ầm..m!”

“Trần đại phu! Mở cửa..mở cửa..”

“Cốc..! Cốc..! “

Cảm y nam tử, vẻ mặt hoang mang không ngừng đập cửa tiệm thuốc, càng đập càng lớn, càng kêu càng to.

“két..tt..!!”

Người bên trong tiệm thuốc cũng không thể nào ngủ yên, đành mở cửa ra. Một tiểu đồng dáng vẻ mệt mỏi ngáp ngắn ngáp dài, khó chịu vô cùng liếc nhìn cảm y nam tử.

“lại là người...”

“ầm..!!”

Giọng điệu vô cùng tức tối, nói dứt lời hắn liền đóng sập cửa lại, cảm y nam tử liền chen tay vào giữa.

“cho ta gặp Trần đại phu...Trần đại phu..ông có ở trong đó không...Trần đại phu..”

Cảm y nam tử giữa đêm khuya lại lớn tiếng kêu gào đánh thức tất cả mọi người đang ngủ yên xung quanh, nếu là trước đây chắc hẳn sẽ bị đánh cho một trận, nhưng trong hoàn cảnh trấn Thanh Hà lúc này không ai dám quấy.

Cánh cửa một lần nữa mở cửa ra, nhưng người bước ra không phải là tên tiểu đồng khó chịu vừa rồi, mà là một vị đại phu lớn tuổi, lão luyện nhìn qua nữ tử đang nằm mê mang bên cạnh, rồi thở dài nhìn cảm y nam tử.

“người nên chuẩn bị hậu sự cho ả là vừa, đừng phí công cố vô ích..”

“Trần đại phu! Xin hãy cứu lấy Thu Cúc..ta cầu xin người..Trần đại phu...” cảm y nam tử bò lê trên đất, dập đầu cầu xin.

Từ khi trong trấn Thanh Hà có đại dịch bùng phát, liền bị phong tỏa cách ly, mọi người bị bệnh đều bị quan phủ bỏ phế ở ngoại thành.

Quan binh không cho những người bị bệnh trong vào thành, chứ đừng nói ra khỏi trấn, nếu không hẳn đã dắt thê tử lên Kinh tìm đại tỷ và tỷ phu giúp đỡ, cũng không phải ngồi lì ở đây, cách hai ba ngày lại đến kiểm Trần đại phu.

“Không phải ta không muốn cứu thê tử người, nhưng ta thật sự không có cách, người hãy nhìn bọn họ đi...”

Trần đại phu vẽ mặt đầm chiêu, bất lực chỉ tay về phía đám người Trương Tam và những người còn lại.

“dịch bệnh đang lan ra khắp trấn Thanh Hà , vốn không có thuốc chữa...”

“không đúng..thê tử ta không bị dịch bệnh, Trần đại phu người xem kỹ lại đi..”

“Người đừng tự lừa dối mình nữa, thê tử người đúng là đã mắc dịch bệnh, ta khuyên người nên bỏ nàng ta đi là vừa..”

“rầm..m!!”

Cánh cửa lập tức được đóng sập lại, chỉ còn mỗi cảm y nam tử thơ thẩn ôm lấy thê tử hần, vừa xoa lưng thì giáp mặt với đám người của Dinh Hạo và tiểu lục tử đang đứng bên đường.

Dù khoảng cách khá xa, nhưng cảm y nam tử vẫn dễ dàng nhận ra đám người phía đối diện, đặc biệt nhất là vị thiếu niên tuấn mỹ khí thế bức người kia, là người mà đã gặp một lần sẽ khiến người khác không thể nào quên được.

“vương gia!”

“là người...” Dinh Hạo kinh ngạc lên tiếng.

“Lương Bá..!!” Tiểu lục tử lên tiếng.

Lương Bá nhìn thấy Dinh Hạo, vẽ mặt liền trở nên vui mừng như nhìn thấy đấng cứu thế, “thê tử hần đã được cứu”. Hần ôm Thu Cúc đi qua chỗ Dinh Hạo, nhưng đi được giữa đường..

“Trương Tam..hu...hu..! “

“tướng công....chàng đi rồi thiếp làm sao đây..tướng công..!!”

“hu..hu.. Trương Tam người bỏ mẫu thân sao..!!!”

Tiếng khóc than , gào thét thảm thiết vang vọng trời cao.

Đám người Dinh Hạo liền quay đầu chạy lại xem, chuyện gì đang diễn ra...

Trước mặt là Trương Tam và vị hán tử cao to khi nãy, đang nằm bất động trên đất, máu đen chậm chậm chảy ra từ hai mắt, mũi và hai tai, mười đầu ngón tay và chân đều trở nên tím ngắt, cuối cùng là máu tươi từ miệng như nước lũ dâng tràn, nhìn rất đáng sợ.

“bọn họ sao lại như vậy, không phải vừa rồi rất khỏe sao..” Tiểu lục tử kinh hãi, chỉ tay về phía hai người đang nằm trên đất quay sang nhìn những người xung quanh.

Lương Bá nhìn thấy kết cục của Trương Tam và vị hán tử, vô hoảng hốt, hai chân liền không trụ vững ngã xuống đất.

Khi nghĩ đến thê tử của hần sẽ có ngày giống như hai người vừa rồi, càng lên hoảng loạn, không biết phải làm sao.

“đúng rồi..! vương gia.” Lương Bá lẩm bẩm trong miệng

Lương Bá liền nhớ đến đến Dinh Hạo, hần lập đầu quỳ xuống không ngừng dập đầu xuống đất.

“vương gia! cầu xin người hãy cứu lấy Thu Cúc, ta không muốn nàng giống như những người này, xin người làm ơn cứu lấy thê tử ta...ta cầu xin người..” Lương Bá vô cùng khẩn loạn.

Dinh Hạo vẫn còn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, xung quanh hần chỉ toàn là tiếng khóc than, còn người bên dưới chân hần thì bám chặt không buông, có ai bình tĩnh nói cho hần biết ở đây đang xảy ra chuyện gì.

Mục đích mà hần đến đây là thay mặt phụ hoàng “tặng bằng khen công dân tốt” cho nhạc phụ đại nhân của hần. Người giàu nhất Lăng Thiên quốc phụ thân của Yên nhi, đã vì trấn Thanh Hà, mà lao công khổ nhọc, không chỉ phát chẩn lương thực, còn lo thuốc thuốc men.

“thật ra họ đã mắc bệnh gì..”

“vương gia! đại phu vẫn chưa tìm ra, người mắc bệnh thần trí trở nên điên loạn, cuối cùng là thổ huyết mà chết...”

“..”

Nhìn bộ dáng họ giống bị trúng độc hơn là mắc dịch bệnh, nhưng là độc gì sao tất cả mọi người trong trấn đều bị, chắc chắn trong chuyện này có gì mờ ám.

“bộp! bộp..!!”

Từ xa một đám quan binh hùng hổ kéo đến, dẫn đầu vẫn là tên Trư công tử mập mạp.

“bắt hết tất cả họ lại..không được bỏ sót tên nào” tên công tử mập vừa tới đã hô to hét lớn với mọi người xung quanh.

Cả đám binh lính liền tiến lên bắt lại đám người điên loạn đang quậy phá nãy giờ..

“á..á..thả ta ra..”

“Tào quân..mau thả đại ca ra..”

“thả ta ra..nhị ca cứu đại..”

Bọn họ dù có giằng co kháng cự, nhưng vẫn không địch nổi quan binh triều đình, nên cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn bị lôi đi.

Ánh mắt của tên công tử mập, liền bị thu hút bởi người thiếu niên đáng vẻ cao quý hiện ngang kia, ở đây không có ai nổi bật hơn vị thiếu niên đó, chắc chắn chuyện này liên quan hần.

“có phải người đã thả bọn họ ra..”

Trư công tử chưa điều tra rõ ràng, đã chụp mũ Dinh Hạo, giọng điệu như kẻ bề trên quát tháo.

Dinh Hạo liền quay lưng lại nhìn tên công tử mập, đúng là quả đất này rất tròn, xoay một vòng tất cả đều là người quen.

“là người..” Dinh Hạo mỉm cười nhìn tên công tử mập, giọng điệu có chút giễu cợt.

“là người..”

Tên công tử mập vừa nhìn thấy Dinh Hạo, vẻ mặt thoáng hoảng hốt, đôi chân lùi ra sau, dù đã hơn nửa năm nhưng chuyện xảy ra ở chân núi Lam Nguyệt sơn hần không bao giờ quên.

Cái chân hần dù đã lành, nhưng nhớ đến chuyện cũ thì cảm giác đau đớn đó làm hần khiếp sợ. Hần theo bản năng mà lùi ra sau.

Không đúng, hiện tại hần mang theo rất nhiều quan binh, thì có gì phải sợ, bộ dáng hống hách như cũ, Trư công tử tiến lại gần Dinh Hạo, vươn vai ưỡn ngực hô to hét lớn.

“có phải người đã thả bọn người này ra..”

“phải thì sao..” Dinh Hạo mỉm cười nhìn hấn

“bắt hấn lại..” Tên công tử mập nhìn dáng vẻ cao ngạo của Dinh Hạo càng thêm tức giận.

Trư công tử lớn giọng hô to, giơ tay lên cho thuộc hạ phía sau tiến lên bắt lấy Dinh Hạo, tiểu lục tử liền đứng ra..

“to gan! Các người có biết người này là ai không...”

Tiểu lục vừa lên tiếng thì đã bị Dinh Hạo ngăn lại, hấn mỉm cười nhìn tiểu lục, ý muốn Tiểu lục tử hãy im lặng.

“hấn là ai..” Trư công tử có chút nghi kỵ nhìn tiểu lục, hai mắt nheo lại.

“là...là...công tử của ta..” tiểu lục tức giận mà không thể nói, ai biểu vương gia không cho hấn nói, cũng không biết vương gia đang nghĩ gì.

“công tử của người...ha..ha..” Trư công tử ngửa mặt lên trời cười thật to, còn tưởng là đại nhân vật nào.

“bắt hấn lại..”

Đám quan binh tiến lên bắt trói Dinh Hạo, còn Dinh Hạo cũng mặc tình cho hấn dẫn đi.

Công tử mập bây giờ lại để mắt đến tiểu mỹ nhân bên cạnh Dinh Hạo, máu trắng hoa lại nổi lên, hấn bước đến trêu ghẹo Tư Mã Phi Yến.

“tiểu nương tử nàng thật xinh đẹp...”

“á..!!” Tư Mã Phi Yến liền chạy ra phía sau Dinh Hạo, khi đôi tay mập ú của tên công tử mập chạm vào mặt nàng.

“người còn dám chạm đến nàng ta, có tin ta chặt đứt móng heo của người..”

Dinh Hạo mỉm cười rất tươi, giọng điệu rất hòa nhã, nghe ra rất trái ngược với những gì hấn nói, lại khiến cho tên công tử mập rùn mình liền lùi ra sau,viễn cảnh của nửa năm trước lại hiện về.

Không vội, sau khi giam tên này vào trong ngục, thì hấn sợ gì không có cơ hội gặp tiểu mỹ nhân này, sau khi nghĩ thông tên công tử mập cũng không dám giở trò thêm.

“dẫn hấn đi..” Tên công tử mập tức giận phủi tay áo, xoay người bước đi

“vương...không công tử..” tiểu lục khó hiểu nhìn theo Dinh Hạo, không hiểu trong hồ lô của vương gia hấn đang bán thuốc gì.

Dinh Hạo bị đám người đó dẫn đi, nhưng dáng vẻ vô cùng thông thả, người cũng không thèm quay đầu lại, đã vẫy tay “tạm biệt” những người phía sau, bộ dáng ngáp ngáp dài, lưỡi biếng lên tiếng.

“sáng mai nói Vô Tinh đến huyện nha đón ta..”

Đại lao – huyện Thanh Hà

Bốn phía âm u lạnh lẽo không hề có chút hơi ấm, nhà lao cũ kỹ ẩm mốc nhiều năm không tu sửa, hấn thật không biết ngân lượng của triều đình bị lũ tham quan này dùng vào việc gì.

Chuột chạy “hiên ngang” như chỗ không người, tiếng kêu chi chít vô cùng chói tai, mùi hôi thối bốc lên, đây quả thật không phải là nơi cho người ở.

Mâu quang nhếch lên, trên trán đầy hắc tuyết, Dinh Hạo nhìn toàn cảnh đại lao lúc này, hấn thật không thể nào bước tiếp, chân chừ đứng trước cửa.

“vào đi..” Tên binh sĩ phía sau nóng vội lên tiếng

Một lực phía sau bắt ngờ đẩy tới, khiến Dinh Hạo chao đảo ngã vào trong.

“ê..ê..dậy đi! ngươi có thêm bạn cùng phòng..” tên binh sĩ lớn tiếng thúc giục người đang nằm trên giường. Người đang ngủ trên giường không thèm quay đầu lại nhìn đã quát tháo tên binh sĩ vừa rồi.

“..ta ghét nhất nhất là chung phòng với người khác..đuổi hắn đi..”

Dinh Hạo đang phủi lại quần áo trên người hắn, thì toàn thân chấn động, hắn ngẩn đầu lên nhìn về phía người đang nằm trên giường rơm kia.

“Giọng nói này..” Dinh Hạo lầm bầm trong miệng

Hắn đã quá quen thuộc, cũng không còn lạ gì, nhưng điều làm hắn khó nghĩ chính là tại sao “đại nhân vật” này lại xuất hiện ở trong đại lao nhỏ bé này của Trấn Thanh Hà.

“nếu không muốn ở chung phòng với hắn thì rời khỏi đây, không ai ép ngươi ở lại...chỗ này của ta cũng không chứa nổi ngươi..”

“ầm..!!”

Cánh cửa được đóng sập lại, tên binh sĩ cũng xoay người bỏ đi. Người đang nằm trên giường cũng tức giận bật người dậy.

“nói trước cho ngươi biết, ta rất ghét ai làm phiền, nếu ngươi muốn ở lại đây thì...”

Vừa lật người dậy đã nhìn thấy Dinh Hạo trước mắt, thì lời muốn nói cũng bị hắn nuốt ngược trở lại trong bụng, không trùng hợp đến vậy chứ, hắn trốn đến tận đây cũng gặp được người quen.

“sư phụ đã lâu không gặp..” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Âu Dương Đình

“Thiên Hàn..”

*****hết chương 42*****

43. Chương 43: Oan Gia Ngõ Hẹp

Chương 43: Oan gia ngõ hẹp

Từ trên cao những tia nắng sáng xuyên qua kẽ lá lấp lánh như ánh sao, đang sưởi ấm vạn vật bên dưới, không ồn ào náo nhiệt, cũng không tĩnh lặng như tờ.

Chỉ có tiếng chim hót ríu rít êm tai, tiếng gió thổi nhẹ, tiếng lá rơi xào xạc và cả tiếng bước chân đồng bộ quen thuộc mỗi buổi sáng.

“cộp..! cộp..! cộp..!!”

Những nữ tì xiêm y lả lướt, người đi trước kẻ theo sau đang nối bước nhau hướng đại sảnh đi tới...

Đại sảnh – Huyện nha trấn Thanh Hà

Công Tử mập và phụ thân hắn tri phủ trấn Thanh Hà hiện đang ngồi trước bàn ăn, cũng giống như thường lệ, được nô tài cơm dâng nước rót, phục vụ tận tâm. Mọi thứ diễn ra rất bình thường, cho tới khi..

“Bùm...! Bùm...! Bùm...!!”

Tiếng trống từ bên ngoài như một trận kinh lôi, khiến hai phụ tử Trư huyện lệnh giật mình ngưng đĩa.

“Cạch...!!!..”

Đôi đĩa trên tay của tri phủ đại nhân, vì vậy mà rớt xuống đất.

Miếng thịt đã đến miệng cũng đi theo đôi đũa vừa rồi, lão nhìn chằm chằm vào miếng thịt dưới sàn, mà giận đến đỏ mặt tía tai.

“ầm..m..m!!!”

Trư huyện lệnh tức giận đập bàn, đứng dậy sần sộ quát tháo người bên ngoài.

“khốn kiếp! là tên nào đánh trống, lôi hẳn vào đây”

Mới mở mắt ra, ngay cả điểm tâm lão còn chưa kịp ăn, có kẻ không biết chữ “chết” viết thế nào, dám đánh trống báo án.

“cộp..cộp..!!!”

Tên quan sai từ bên ngoài hốt hải chạy vào, sau khi chào hỏi xong, lại do dự không lên tiếng, bộ dáng ngập ngừng không biết phải bắt đầu từ đâu.

“lão gia..!”

“thiếu gia..!!”

“có gì nói mau” Công tử mập bình thần gấp thức ăn, liếc xéo nhìn tên quan sai mới đi vào.

“thiếu gia! bọn người của tên mặt trắng chúng ta bắt giữ tối qua, đang đánh trống bên ngoài, chỉ đích danh tri phủ huyện Thanh Hà, muốn lão gia ra gặp họ” tên quan sai khúm núm, cúi đầu sát vào tai của công tử mập.

“cạch..!!”

Tên công tử mập giận dữ, đập cây đũa xuống bàn, trừng mắt nhìn tên quan sai.

“chúng nghĩ đây là đâu...”

“nói với lính gác, nếu chúng còn tiếp tục đánh trống, thì bắt hết tất cả đem nhốt chung với tên tối qua”

“ạ! thiếu gia..” Tên quan sai vừa xoay người đi, thì có kẻ đã giựt ngược lại.

“đứng lại đó” Trư huyện lệnh lớn giọng quát tháo.

Lão mặt lạnh quay sang nhìn Tên công tử mập, có chút lo lắng lại có một chút bất an.

“tối qua người đã bắt ai, có phải lại gây chuyện”

“phụ thân! sao lúc nào người cũng nghĩ ta là người gây chuyện, mà không phải bọn chúng” Tên công tử mập tỏ ra không phục, bắt mắt nhìn phụ thân hẳn.

“xin hỏi...người đã làm chuyện gì để ta yên tâm chưa” Trư huyện lệnh mỉm cười nhìn Trư công tử.

Lời không muốn nói nhất, lão cũng phải nói luôn.

“người không tìm họ gây chuyện, họ đã tạ ơn trời phật, chứ ai dám kiếm chuyện với người”

Thử hỏi cứ dăm ba ngày, không giành nữ nhân với người khác đánh tới xứt đầu mẻ trán, thì cũng là người ở đồ phường đến đòi nợ cờ bạc.

Lão vô phúc chỉ có mỗi tên phá gia này là con thừa tự, nếu còn một đứa thứ hai, thì lão đã tống cổ nó ra khỏi nhà từ lâu.

“lão gia! lần này người đã trách lầm thiếu gia, là tên mặt trắng đó vô lý thả đám người ở Lôi Phong tháp ra, người gây chuyện trước là bọn họ, chứ không phải thiếu gia”

Tên nô tài vì muốn lấy lòng tên công tử mập, tự cho tài giỏi đứng ra nói giúp vài câu, ngờ đâu...

“người vừa nói gì”

Tên quan sai vừa dứt hết câu, là Trư huyện lệnh kinh ngạc hét lên, mặt mày lão trở nên trắng bệch, té phịch xuống ghế.

“Xong rồi...”

Lão được tin vài ngày nữa Hạo vương sẽ đến trấn Thanh Hà, vì vậy mà đã lên kế hoạch, hạ lệnh nhốt hết đám người điên kia vào Lôi Phong tháp, tránh cho Hạo vương nhìn thấy họ.

Đợi Hạo vương rời khỏi trấn Thanh Hà, đám người điên trong tháp chết dần mòn, thì lão chỉ cần cho người vào thu dọn thi thể của bọn họ là xong.

“phụ thân! người không cần lo, tất cả đám người điên đó đã bị ta bắt lại”

Trên mặt của lão Trư huyện lệnh bây giờ mới có chút mùa xuân, như người từ quỷ môn quan trở về, tràn trề sinh lực. Quay sang nhìn tên công tử mập.

“thật không..”

“đương nhiên là thật, người xem...đâu phải lúc nào ta cũng gây ra chuyện”

“ha..ha...!!!giỏi lắm..” lão Trư huyện lệnh vỗ vai tán thưởng, hài lòng nhìn công tử mập

Giọng cười của lão Trư huyện lệnh vang khắp sảnh đường, nhưng dần dần lịm hẳn khi nghĩ đến tên mặt trắng nào đó, từ trên trời rớt xuống, đã thả bọn người điên kia ra càng thêm tức giận.

“dẫn hắn đến đây” Trư huyện lệnh đột nhiên lại quát lên, khiến tên trư công tử và quan sai giật mình.

“ai..” Trư công tử khó hiểu nhìn phụ thân hắn

“tên người đã nhốt vào thiên lao tối qua, ta muốn xem mặt mũi hắn ra làm sao, mà dám vuốt râu hùm” Trư huyện lệnh nhìn công tử mập, giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“sao còn chưa đi” Trư công tử mỉm cười nhìn phụ thân, sau đó quay lưng lại, quát tháo tên quan sai.

“nô tài đi ngay”

Tên quan sai lập tức xoay người, gấp rút nhắm hướng thiên lao mà chạy như bay.

Một lúc sau...

Tiếng bước chân nghe càng gần, có lẽ người đang được dẫn tới.

“cộp..! cộp..!!”

Cổng tử mập bộ dáng lười biếng đang ngồi trên ghế, thưởng thức trà ngon, khóe miệng mỉm cười đắc chí, hướng mắt nhìn ra cửa, tò mò muốn xem bộ dáng thảm hại của Dinh Hạo, sau một đêm trong đại lao sẽ như thế nào.

Còn Trư huyện lệnh thì hai tay chấp phía sau, đưa lưng ra cửa, bộ dáng bệ vệ vững như thái sơn, vẻ mặt rất tức giận vô cùng, chỉ chờ người đến là bộc phát lập tức.

“lão gia! người đã được dẫn đến” Tên quan sai lên tiếng

Trư huyện lệnh, từ từ xoay người lại, để xem lão trị người như thế nào ” tên mặt trắng” khôn kiếp.

Ánh sáng từ trên cao xuyên thẳng qua cửa, một thiếu niên dung mạo tuyệt mỹ, cao cao tại thượng, khí khái bất phàm, đang đứng trước cửa, xung quanh hắn giống như tỏa hào quang, rất là sáng chói.

Trư huyện nhìn vị thiếu niên bạch y đến si dại, không nói được lời nào, bộ dáng lúc này của lão là “thái sơn sắp đổ”, cả người xụi lơ, hai đầu gối bủn rủn không còn chút sức lực.

Cổng tử mập khó chịu nhìn phụ thân, hắn cũng biết tên mặt trắng đó trời sinh có tướng mạo hơn người, lần đầu tiên hắn nhìn thấy cũng có cảm giác như phụ thân bây giờ.

Không đúng, biểu hiện của phụ thân còn tệ hơn hắn. Lo lắng phụ thân sẽ bị sắc đẹp của tên mặt trắng này dụ dỗ, hồ đồ mà bỏ qua, trước khi tội ác này diễn ra hắn phải ngăn chặn.

“thật to gan, gặp huyện lệnh đại nhân còn không mau quỳ xuống, người nghĩ mình là ai” Trư Công tử chặn trước mặt Dinh Hạo, lớn tiếng quát tháo

“ha..ha..”

Dinh Hạo phe phẩy cây quạt trong tay hắn, không thèm liếc mắt đến hai phụ tử Trư huyện lệnh, sảng khoái cười to.

“ta quỳ... người hỡi lão có dám nhận không” Dinh Hạo khước miệng nhếch lên, nhìn Trư huyện lệnh.

“Bịch...!!”

Trư huyện lệnh nghe xong lập tức ngã quỵ xuống đất, tay chân run rẩy, mồ hôi mẹ mồ hôi con thay phiên nhau mà chảy.

Một là tướng mạo tuyệt thế, hai tài năng xuất chúng, ba là gia thế hiển hách, cả ba loại người này đều không thể làm cho người ta quên được, dù chỉ gặp một lần, nhưng người đứng trước mặt lão lại hội đủ cả ba, thì làm sao lão có thể quên.

“hạ..hạ quan tham kiến Hạo vương điện hạ” Trư huyện lệnh sau khi té ngã, lập tức chỉnh đốn tư thế, cúi đầu thi lễ với Dinh Hạo

Tên công tử mập kinh hoàng sửng sốt, hết quay sang nhìn phụ thân rồi lại nhìn Dinh Hạo, rồi lại phụ thân hắn, vô cùng bấn loạn, phụ thân hắn vừa nói gì, hắn có nghe nhầm không, tên này lại là vương gia.

“phụ thân! hắn ta...hắn ta..là..”

“còn đứng đó làm gì, không mau quỳ xuống” Trư huyện lệnh lập tức dùng sức kéo tên tay công tử mập

Công tử mập bị phụ thân kéo mà ngã xuống đất, miệng lại không nói được lời nào vẫn còn rất bàng hoàng.

Thù hận giữa hắn và “tên mặt trắng” này không thể vì hắn là vương gia, mà có thể một đao cắt đứt, nhưng bây giờ thân phận hắn là vương gia cao cao tại thượng, thì việc trả thù hắn sẽ càng khó hơn.

Dinh Hạo mâu quang nhếch lên, hắn đi thẳng đến ghế chủ tọa, chậm chậm rót cho mình một tách trà, từ từ thưởng thức, dáng bộ rất thông thả, thỉnh thoảng có liếc nhìn phụ tử Trư huyện lệnh, sau đó lại nhàn nhã uống trà.

Không khí trở nên trầm lắng..

Vẫn không ai mở miệng nói lời nào, hai người đang quỳ bên dưới cũng không dám ngẩng đầu lên xem Dinh Hạo thật ra đang làm gì.

Trư huyện lệnh thì liên tục dùng tay lau đi mồ hôi trên trán lão, còn công tử mập thì lo nghĩ không biết tiếp theo Dinh Hạo sẽ đối phó hắn thế nào, và làm sao để trả thù Dinh Hạo.

“cạch...!!”

Dinh Hạo liền đặt tách trà lại bàn, ánh mắt dừng trên người Trư huyện lệnh, giọng điệu lười biếng.

“nếu bốn vương nhớ không lầm, tên ngươi là Trư Dư Tam, ngũ hàm thất phẩm”

Trư huyện lệnh có hơi sửng sốt, đến khinh ngạc lão bây giờ mới dám ngẩng đầu lên nhìn Dinh Hạo.

“dạ phải! trong đại thọ của Tể tướng đại nhân, hạ quan có vinh hạnh được diện kiến vương gia một lần, may mắn được vương gia nhớ đến là phúc đức tổ tiên để lại, hạ quan...”

Trư huyện lệnh vẫn còn cười hớn hở, không nghĩ đến trong vô số người xuất hiện trong yến tiệc khi đó, một vị quan có phong hàm nhỏ nhoi như lão, lại được Dinh Hạo nhớ đến, nên ba hoa lấy lòng, chỉ tiếc...

“Rầm...mm!!!”

Dinh Hạo tức giận đập tay xuống bàn, nước trà trong tách đều bị văng ra, Trư huyện lệnh giựt mình té ngã ra, sau khi đối diện với khuôn mặt đang phẫn nộ của Dinh Hạo.

“một vị quan thất phẩm như ngươi, cũng dám qua mặt triều đình, gan ngươi cũng thật lớn”

Trư huyện lệnh mặt không còn huyết sắc, lập tức dập đầu xuống đất.

“vương gia! xin bớt giận..hạ quan rất quý cái mạng già của mình, tất nhiên sẽ không đem ra đùa giỡn, không dám đối gạt triều đình..”

Lão cố sức dùng ba tắc lưỡi của mình, cộng thêm nhiều năm lăn lộn trên quan trường, không tin sẽ không biến trắng thành đen.

“tại sao lại nhốt đám người đó lại”

“dịch bệnh lan ra khắp trấn, trong lúc vẫn chưa tìm ra thuốc chữa, hạ quan chỉ có thể cách ly họ với mọi người xung quanh, đảm bảo an toàn cho dân chúng trong trấn..”

Đúng là tên cáo già lão, dám mở miệng nói là vì dân vì nước, chẳng lẽ những người bị bên kia không phải dân trong trấn của lão, nếu hẳn tin vào những lời tên Trư huyện lệnh này, thì tin vào heo nái biết leo cây còn có lý hơn.

“bệnh dịch đã được giải quyết, không còn lan tràn, dân chúng ấm no, nhà nhà hạnh phúc”

“những điều bẩm vương vừa nói, có điểm nào khác với tấu chương, người dâng lên triều đình cách đây nửa tháng”

Trư huyện lệnh trở nên ngây dại, không nghĩ đến Dinh Hạo nói chính xác đến từng chữ một, lão viết trong tấu chương.

Đương nhiên là không muốn triều đình nhúng tay vào chuyện này, lão đành phải viết như vậy, chắc chắn không thể nói điều này ra, lão phải nói sao đây...à...có rồi.

Trư huyện lệnh ngẩn đầu lên nhìn Dinh Hạo:

“hạ quan vì không muốn hoàng thượng thêm lo lắng, sau khi cách ly bọn người bị điên đó vào tháp, thì trong trấn không có thêm người nào mất bệnh, nên hạ quan cho đây là cách tốt nhất, trong lúc chưa tìm ra cách”

“tốt nhất ư” Dinh Hạo cực kỳ phẫn nộ, trừng mắt nhìn Trư huyện lệnh, từng bước tiến đến gần lão.

“vậy còn những người mắc bệnh, cứ bỏ mặc họ tự sinh tự diệt, đợi đến khi họ chết hết, thì vào đó dọn sát của họ là xong, đây là cách tốt nhất mà người nói”

“ầm..mmm!!”

“Trư Dư Tam! Người thật cho mình thông minh”

Cái bàn to lớn cứng cáp phía sau Trư huyện lệnh, lại bị Dinh Hạo đánh vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ bằng một chưởng.

Dinh Hạo khí thế bừng bừng, như thái sơn áp đảo, khiến cho Trư huyện lệnh run rẩy, dập đầu liên tục.

“vương gia! là hạ quan nông cạn, thiếu suy nghĩ, thiếu hiểu biết, xin người bớt giận,vương gia bớt giận...”

Đặc biệt sau khi lão nhìn thấy một chưởng vừa rồi của Dinh Hạo, thì tay chân đã rã rời, mắt tròn không ngừng nuốt nước bọt, thử tưởng tượng nếu một chưởng vừa rồi đánh trên người lão, thì sao...

Lão rùng mình một cái rồi không dám nghĩ nữa, càng không dám chọc tức Dinh Hạo.

Nhìn thấy vẻ sợ sệt như cái xác chết của Trư huyện lệnh, mặt xanh mét, cơn giận của Dinh Hạo cũng dần hạ xuống, hẳn thấy tay áo, thở dài ngồi xuống ghế.

“lập tức viết ngay một tấu chương khác, dâng lên hoàng thượng, kể rõ tất cả mọi chuyện xảy ra, và xin người phái ngự y đến trấn Thanh Hà”

Trư huyện lệnh nghe xong cả người chơi vơi, chuyện này một khi kinh động đến triều đình, thì sẽ đến tai của chủ nhân, lần này lão thật là tiêu thiệt rồi.

Dinh Hạo đã mở lời, nhưng vẫn không thấy Trư huyện có phản ứng gì, còn đứng ngây người như tượng, không biết lão đang nghĩ ngợi gì, Dinh Hạo bước tới trước mặt lão.

“hay người muốn.. bẩm vương viết thay người” Dinh Hạo giận nghiêng răng, nặng giọng nhìn Trư huyện lệnh.

“dạ không...hạ quan lập tức đi làm ngay”

Trư huyện lệnh vừa nói xong, lập tức đâm đầu đi đến thư phòng, vừa ra tới cửa, lại đâm vào một tên quan binh.

“lão gia! bà la sát đó lại tới nữa rồi, phải làm sao đây”

”Ầm..mm!!”

Trư huyện lệnh hai chân bủn rủn té ngã vào cửa, giựt mình hoảng sợ, chính là trạng thái của lão lúc này..

“đi..đi ra ngoài xem..”

.....

Bên ngoài

Không biết lại có chuyện vui gì, mà nam phụ lão ấu trong trấn đều có mặt đầy đủ trước cửa huyện nha, còn xầm xì to nhỏ, chỉ trở khắp nơi.

Người nọ nối đuôi người kia, xếp hàng dài, tạo thành một bức tường người dày đặc, dù người khác muốn cũng không thể chen chân vào, chỉ nghe thấy tiếng bàn tán sôi nổi từ bên trong...

“nàng ta là ai vậy” người nọ hiếu kỳ hỏi người kia.

“không biết” người kia lắc đầu lên tiếng quay sang nhìn người bên cạnh.

“thật xinh đẹp” còn người bên cạnh vẽ mặt si dại, nhìn đến ngẩn ngơ.

“đẹp thì sao, nàng ta dữ như vậy,nam nhân nào dám tới gần nếu không muốn chết” kẻ đứng phía sau thở dài lên tiếng.

“ha..ha...!! cỡ như người, mà nàng ta để mắt tới mới lạ”

Người này một câu người kia một câu bàn tán, rất sôi nổi cho tới khi...

“kết...t...t”

Cánh cửa huyện nha từ từ mở ra, thì âm thanh bàn tán bắt đầu lắng dần, cuối cùng là hoàn toàn tĩnh lặng.

Bước ra là lão Trư huyện lệnh vẽ mặt tức giận và tên công tử mập bộ dáng hống hách, cuối cùng là Đinh Hạo lại vô cùng kinh ngạc...

Trước đại môn

Một nữ tử dung mạo diễm lệ, quyến rũ động lòng người, sắc y đỏ thắm, da tựa như tuyết, tóc đen mềm mại như lụa, tung bay theo gió, nhưng đáng vẽ lại vô cùng tức giận.

Bên cạnh nàng là hai tả hữu hộ pháp, mặc dù có hơi lớn tuổi một chút, nhưng đừng nhìn thấy họ già nua, mà xem thường, người tinh mắt sẽ nhận ra hai người này tuyệt đối là đại cao thủ.

Không cần nói nhiều chỉ cần nhìn thành quả, họ giẫm dưới chân, cũng biết họ lợi hại cỡ nào.

Trước đại môn của huyện nha, trên dưới có hơn trăm tên quan binh, đang nằm xếp lớp, kéo dài từ cửa lớn đến trước mặt hai ông bà lão kia, mặt mũi người nào cũng bầm dập, không ôm đầu thì cũng ôm chân, rên rỉ kêu đau.

Trước giờ nguyên tắc của họ là không dính vào người của triều đình, nhưng tên nghịch tử đó lại nhắm trúng huyện nha của Trần Thanh Hà, làm chỗ ẩn thân, vậy thì xem như bọn chúng xui xẻo, không trách được ai.

Đám người của Vô Tình, Tư Mã Phi Yến và tiểu lục tử cũng hòa vào đám người xem náo nhiệt ở đại môn, thấy cánh cửa mở ra và Đinh Hạo xuất hiện phía sau thì, lập tức chạy tới.

“vương gia! người không sao chứ”

“bọn chúng có làm gì người không”

“vương gia..”

Dinh Hạo không nói gì, giơ tay lại cản họ lại, ý bảo họ im lặng, ánh mắt hắn đang tập trung nhìn và nữ tử xinh đẹp và hai ông bà lão trước đại môn.

“điều phụ to gan, biết đây là đâu, mà dám làm càn, có tin ta bắt nhốt ngươi không”

Trư huyện lệnh tức giận, chỉ tay về phía nữ tử, bộ dáng phẫn nộ vô cùng, đang tiếp tục bước tới, thì...

“ầm..m” một tiếng động như trời long đất lở

Dây lụa trong tay nữ tử phóng ngay về phía tấm bảng huyện nha, đang treo trước đại môn. Vèo một cái, đã bị nữ tử kéo mạnh xuống đất, vỡ ra thành nhiều mảnh, bụi gỗ bay tán loạn.

Tên huyện lệnh nhìn tấm bảng rớt ngay dưới chân lão, nuốt vào một ngụm hàn khí, mặt mày xanh mét, thật may mắn, xuyết chút nữa là tấm bảng kia đã rớt xuống đầu lão.

Trư huyện lệnh lập tức xiu xuống, bộ dáng khúm núm, xuống nước nhỏ nhẹ.

“ha..ha.!! cô nãi nãi của ta, sáng ra không biết ai đã chọc giận người”

Nữ tử tức giận, kéo cổ áo của Trư huyện lệnh, hét vào mặt lão.

“khốn kiếp! lão mau thả hắn ra, nếu không... bổn cô nương sẽ thiêu rụi cái huyện nha này của lão”

Dinh Hạo khoé miệng nhếch lên, phẩy phẩy cây quạt, thông thả bước tới bên cạnh nữ tử.

“đại sư tỷ! đã lâu không gặp”

Nữ tử có hơi giựt mình, danh xưng “sư tỷ” này không phải ai muốn là có thể gọi, nếu không phải thật sự quen biết, nàng đẩy lão Trư huyện lệnh ra, muốn biết người đó là ai.

Nhìn người đang đứng phía sau Trư huyện lệnh, bộ dáng xem kịch vui, hai mắt rực sáng có chút sững sờ. Nàng không nghĩ sẽ gặp được Dinh Hạo ở đây.

“là người..”

Dinh Hạo mỉm cười nhìn Lãnh Nhược Y. Sau đó quay sang nhìn hai ông bà lão “hộ pháp” bên cạnh, cung kính hành lễ.

“chào hai vị tiền bối, hai người vẫn khỏe”

Dinh Hạo hẳn không ngờ đến hai người này lại có quan hệ với Lãnh Nhược Y, nhưng không phải họ bảo đi tìm con trai sao, tại sao lại xuất hiện ở đây cùng với Lãnh Nhược Y.

“sao lại là người” ông lão neho đôi mắt khó chịu nhìn Dinh Hạo.

Lăng Thiên quốc cũng được coi là đất rộng dân đông, không phải là thứ nhất thì cũng thứ nhì, nhưng có lý nào hai phu thê lão đi đến đâu cũng gặp tên nhóc này...

“Tiểu Hàn! sao lại gặp người ở đây”

“Bốp...!!”

Bà lão vẽ mặt vui mừng, mạnh chân đá bay tên quan binh đang nằm dưới đất, cản đường cản sá, mà đi đến chỗ Dinh Hạo.

“biết ngay mà”

“Bốp...!!”

Ông lão lầm bầm trong miệng, cũng hất tên dưới chân ra, trừng mắt nhìn sang thê tử lão, nhưng nghĩ lại vừa rồi tên nhóc ngày gọi Y nhi là sư tỷ, chẳng lẽ...

“Y nhi! người làm sao quen với tiểu Hàn” bà lão lên tiếng

“hắn là đệ tử của sư phụ”

“đệ tử của Đình nhi”

Bà lão có chút kinh ngạc nhìn Dinh Hạo, một lần nữa quan sát từ trên xuống dưới Dinh Hạo.

“Dinh nhi..”

Dinh Hạo nghe cách xưng hô của bà lão với sư phụ hắn, thì nghi hoặc trong lòng hắn đã có ngay đáp án.

“ha..ha..!!! thì ra là người quen, như vậy dễ nói chuyện”

Tên Trư huyện lệnh bất ngờ cười ha hả, chen ngang vào giữa câu chuyện của bọn người Dinh hạo và Lãnh Nhược Y.

Hắn tốt xấu gì cũng là mệnh quan triều đình, chắc chắn tên Hạo vương này sẽ không để cho “bà la sát” đó muốn làm gì thì làm.

“dễ cái đầu người, nếu người không thả hắn ra, có tin ta lập tức giết người ngay tại đây”

Trư huyện lệnh nghe xong, mặt xanh hơn tàu lá.

“cô nãi nãi của ta ơi, không phải là ta không muốn thả hắn ra, mà là đuổi mãi hắn không chịu đi..”

“người nói cái gì,hắn không chịu đi” Lãnh Nhược Y tức giận lấn tới, khí thế áp đảo khiến lão Trư huyện lệnh, phải lùi ra sau

“không tin...không tin thì người vào hỏi hắn đi” Trư huyện lệnh lắp bắp lên tiếng.

“bốp..!!”

Lãnh Nhược Y giận dữ đẩy lão Trư huyện lệnh ra, đi thẳng vào trong..

.....

Đại lao- trấn Thanh Hà

Âu Dương Đình vẫn đang nằm ngủ trên giường, ngân nga huyết sáo, rất thanh thoi nhàn hạ, không hề biết bên ngoài đang bị Lãnh Nhược Y quấy cho trời long đất lở.

“két..tt”

Cánh cửa đại lao bỗng dừng lại được mở ra từ bên ngoài, Âu Dương Đình cũng không thèm quay lại nhìn, trong lòng đã biết chắc người đến là ai.

“không cần nhiều lời, dù lão có nói gì, ta cũng không rời khỏi đây”

“cộp..! cộp..!”

Mặc dù Âu Dương Đình nói vậy, nhưng những người kia vẫn rục rịch bước tới, làm hắn rất khó chịu, nên bật người ngồi dậy quát tháo, xua đuổi giống như những lần trước.

“các người điếc sao, không nghe...”

Nhưng nhìn thấy người trước mặt, cơn giận của Âu Dương Đình liền hạ xuống, có điều vẫn khó chịu như cũ.

“hai người vào đây làm gì, đã nói không có chuyện quan trọng, thì đừng vào đây làm phiền ta” Âu Dương Đình thở dài nhìn hai đệ tử của hắn.

Hắn lại nằm xuống giường, vừa định nhắm mắt lại thì..

“vậy chuyện đại sự tỷ đang sắp vào đây, có được xem là chuyện quan trọng không, sư phụ..” Thu Phong giả bộ ngu ngơ, hỏi đồ Âu Dương Đình.

Âu Dương Đình lập tức mở mắt ra, bật người ngồi dậy, trừng mắt nhìn Thanh Nguyệt và Thu Phong, không nói thêm bất cứ lời nào..

“vèo..!!!”

Hắn như một cơn gió thoát một cái đã bay ra khỏi đại lao, để lại phía sau là bụi mờ tứ phía. Thanh Nguyệt và Thu Phong nhìn nhau lắc đầu thở dài rồi lập tức đuổi theo sau.

.....

Hậu viện.

“sao Y nhi lại tìm đến đây, có phải hai người đã để lộ tin tức ra ngoài” Âu Dương Đình đang ra tới hậu viện, quay lưng lại mặt lạnh nhìn Thanh Nguyệt và Thu Phong.

“không có” Thanh Nguyệt và Thu Phong cùng nhau lắc đầu, khá đồng bộ, đồng thanh lên tiếng.

Lúc này, lại có một giọng nói đùa cợt từ ngoài cổng vọng vào..

“Âu Dương đại hiệp! muốn gặp được người thật không dễ chút nào..”

Âu Dương Đình nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc, mà kinh hãi quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy hai ông bà lão ở đại môn khi nãy, mỗi người một vẻ cười rất tươi nhìn hần, mọi người có thể không biết, nhưng chỉ có hần là hiểu rõ chuyện này, khi hai người đó cười càng tươi thì đối phương sẽ chết càng thảm.

“sư ông! Sư bà..” Thanh Nguyệt và Thu Phong cùng nhau lên tiếng.

Âu Dương Nghị và Âu Dương thái bà từ từ bước tới, còn Âu Dương Đình thì chậm chậm lùi ra xa, cho tới khi va vào người Thanh Nguyệt và Thu Phong thì bất đắc dĩ phải đứng lại.

“tên nghịch tử người, tìm được người mà mòn cả giày..”

Âu Dương Đình gượng cười nhìn Âu Dương Nghị và Âu Dương thái bà đang đứng trước mặt.

“phụ thân..”

“mẫu thân..”

“ha..ha..!!! hai người không phải đang ngao du thiên hạ, xem tứ hải là nhà, tại sao lại đến trấn Thanh Hà nhỏ bé này”

“ha...ha..!!không phiền hai người, ta đi trước..”

Âu Dương Đình cố ý ba hoa nói nhiều đánh lạc hướng, thấy Âu Dương Nghị và Âu Dương thái bà có vẻ phân tâm, thì lập tức xoay lưng bỏ chạy...

“còn chạy” Âu Dương Thái bá tay đặt trên vai của Âu Dương Đình kéo hần xoay người lại.

Âu Dương Đình lộn người tránh né, Âu Dương Nghị cũng phi thân “nhập cuộc”, sau đó diễn một màn “long hổ phân tranh” tại hoa viên, giữa ba tuyệt đại cao thủ.

“cạch..!”

“keng..!”

Đồ đạc bay tứ tung, hoa lá thì rơi rụng khắp sân, từng miếng ngói tác đất bị lật tung cả lên, khiến hậu viên vô cùng lộn xộn, người tung quyền kẻ ra cước, nhìn rất gây gấn, đó là diễn cảnh đang xảy ra lúc này.

Thanh Nguyệt và Thu Phong nhìn không chớp mắt, khó có khi nhìn thấy những cao thủ giao đấu, bỏ lỡ rất đáng tiếc.

Âu Dương Đình giao đấu một hồi, lại quên mất “chuyện chính”, chỉ một lòng muốn đánh thắng.

“cộc..cộc..!!”

Từ phía sau vọng lại tiếng bước chân người, và bóng dáng của Lãnh Nhược Y thấp thoáng xuất hiện.

“Á..a..a.. đau quá..!!” Âu Dương Đình bỗng dừng hét lên, hai tay ôm chặt lấy ngực, ngã quỵ xuống đất

Âu Dương Nghị và Âu Dương thái bà, sắc mặt liền trở nên xanh mét, hốt hoảng thu chưởng lại không dám tấn công tiếp, tiến tới đỡ Âu Dương Đình đứng dậy.

“Dương Đình..!”

“Đình nhi..! người không sao chứ...”

Âu Dương Đình bật người lùi ra xa, mỉm cười gian xảo, nhìn phụ mẫu hần sau đó phi thân “bỏ chạy”

Âu Dương Đình biết rõ hần chính là yếu điểm duy nhất của phụ mẫu hần, đánh thì đánh không thắng, chỉ còn cách tấn công vào điểm yếu duy nhất này của phụ mẫu hần thì may ra có chút cơ hội.

“người...!!” Âu Dương Nghị và Âu Dương thái bà tức giận vì nhiều lần mắc mưu của Âu Dương Đình, nhưng vẫn không học khôn.

“vèo...!!”

Âu Dương Đình đã nhảy lên tường cao, mỉm cười đắc chí, “ha..ha..chỉ cần hần rời khỏi đây, thì họ đừng mong tìm được hần”

Trước khi đi còn quay lưng lại mỉm cười chọc tức Âu Dương Nghị và Âu Dương thái bà. Chỉ tiếc trời không chiều lòng người...

“Âu Dương Đình! Người mà nhảy xuống, ta lập tức chết cho người xem”

Âu Dương Đình vừa định nhả , một chân đã bước xuống nhưng lập tức thu về, làm hần chao đảo lắc lư trên tường cao, giọng nói vô cùng quen thuộc, đến mức trong mộng mà nghe được hần cũng phải bật người ngồi dậy, và lời nói vừa rồi có sức uy hiếp như vậy thì làm sao hần quăng mặt mà đi.

Lãnh Nhược Y tức giận, giắt lấy một thanh đao của tên quan binh bên cạnh, kê lên cổ của chính mình, hét lớn tiếng với Âu Dương Đình. Thái độ vô cùng cương quyết, nằng dăm nói dăm làm, chỉ cần hần nhảy xuống, nằng chắc chắn sẽ không khiến hần thất vọng.

“Y nhi...!!”

“Y nhi...!!”

Mọi người đều hoảng hốt hét lên, trong đó có cả Âu Dương Đình

Trên chiếc cổ trắng ngần trơn mượt, lại có một đường viền màu đỏ tươi rực rỡ đến chói mắt, Âu Dương Đình từ xa nhìn thấy mà cả người chấn động, hần hoảng sợ phi thân xuống, chạy nhanh đến chỗ Lãnh Nhược Y đang đứng.

“Cạch...!!”

Hần giắt lấy thanh đao ra mà Lãnh Nhược Y đang cầm ném xuống đất, quát tháo

“Người điên rồi sao..”

Hần gấp rút lau đi, vết máu đang chảy ra trên cổ của Lãnh Nhược Y, vẽ mặt vô cùng lo lắng, lại rất tỉ mỉ.

“phải! ta điên rồi” Lãnh Nhược Y tức giận đẩy hần ra.

“bốp..bốp...!! tất cả cũng tại người...hic..hic”

Lãnh Nhược Y vừa khóc vừa đập vào người Âu Dương Đình còn lớn tiếng oán trách hần.

“người rõ ràng đã thua lại không giữ lời hứa, người có biết ta đợi người ở khách điểm bao lâu rồi không”

“bốp..bốp...!!!” Lãnh Nhược Y mặt mày tem lem vừa đánh vừa chửi..

“hu..hu..!!!!”

“Âu Dương Đình! người mà cũng gọi là đại hiệp cái gì chứ, hiệp đáp một nữ nhi yếu đuối như ta, người có phải là nam nhân không.. ”

Nàng mà là nữ nhân yếu đuối thì cộp mẹ trong thiên hạ đều phải đổi lại gọi thành mèo con, Âu Dương Đình cảm thấy vô cùng buồn cười, nhưng mà..

Chân chính mà nói hần còn chưa chính thức vào cuộc, thì sao gọi thua chứ.

Đến Thủy Dịch Cư thì hẳn mới biết Linh Trung Tử đó đã qua đời từ nửa năm trước, lão cười hạc quy thiên cũng không thông báo trước một tiếng, cũng không biết Tuyết Thiên Thảo, lão đã cho tên khốn kiếp nào.

Còn tên Lôi Trích Tinh chết nhất đó, không chịu được độc tính Đoạn Trường Cốt hoành hành, trước khi Âu Dương Đình hẳn trở về, đã giở trò tự sát...

Nhưng tiếng khóc của Y nhi khiến cho hẳn nhức óc, tâm can rối bời, lại có chút đau lòng, hẳn không biết làm cách nào cho nàng nín khóc đây.

“hu hu..! Âu Dương Đình người tưởng mình là ai chứ, Lãnh Nhược Y ta có điểm nào không xứng với người, khiến người chán ghét, mà cứ gặp ta là người bỏ chạy”

“bóp..bóp..người nói đi.. Âu Dương Đình..”

Lãnh Nhược Y vừa khóc vừa chửi, bộ dáng uất ức vô cùng đáng thương, khiến người khác nhìn thấy chỉ muốn thay nàng chút giận, đánh chết tên bạc tình lang.

“người không có điểm nào là không tốt, đừng khóc nữa, có bao nhiêu người nhìn thấy, trông rất khó coi” Âu Dương Đình bắt đầu xuống nước năn nỉ.

“ta mặc kệ có bao nhiêu người, người nói đi, ta có chỗ nào không xứng với người”

“ta nói không có mà, người cái nào cũng đều tốt”

Dinh Hạo cảm thấy khâm phục vị sư tỷ này, một khóc hai nháo ba treo cổ, được nàng phát huy đến cao độ, khiến cho Âu Dương Đình đại hiệp cao ngạo trở nên lúng túng, thì chỉ có nàng.

.....

Tửu lầu Khai Phong –Trần Thanh Hà

Dưới lầu thì vắng vẻ khách khứa, quanh quẩn chỉ có vài ba vị khách, đáng lý thì tiểu nhị trong tiệm, sẽ không có gì phải bận rộn.

“nhanh lên! mang thức ăn này lên lầu..”

Tiểu nhị này vừa xoay lưng, thì tiểu nhị khác lại chạy vào bếp, thúc giục đầu bếp.

“bàn trên lầu gọi thêm mấy đĩa thức ăn, đã có chưa..”

“nhanh lên đi, khách trên lầu đang đợi” ông chủ đi theo sau tiểu nhị, cũng lên tiếng hối thúc.

“đang làm” đầu bếp hai tay đều bận rộn, lại bị hối thúc đâm ra gắt gỏng

Trên lầu...

“ha..ha..!!”

Trên lầu cao thoáng rộng, chỉ có một chiếc bàn của Dinh Hạo và đám người Âu Dương Đình, đang cười nói vui vẻ.

“Tiểu Hàn! Tịnh nhi sao không đi cùng người”

Âu Dương thái bà mặc dù đang hỏi Dinh Hạo, nhưng ánh mắt lại đặt ở người Tư Mã Phi Yến, vừa hiếu kỳ lại tò mò, không đợi Dinh Hạo trả lời đã hỏi tới.

“vị cô nương khả ái này là ai, có quan hệ gì với người”

“Tịnh Nhi sức khỏe không tốt, đang tịnh dưỡng ở Tương phủ” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Âu Dương thái bà, sau đó sang nhìn Tư Mã Phi Yến.

“nàng là Tư Mã Phi Yến! là..là..thê tử của ta”

Tư Mã Phi Yến nghe hai từ “thê tử” từ miệng của Dinh Hạo thốt ra, hai má trở nên đỏ ửng.

“họ Tư Mã, vậy Trư Mã Trần là gì của người”

Hầu như họ Tư Mã ở Lăng Thiên Quốc này rất hiếm thấy, gần như không có, khiến cho Âu Dương Nghị rất tò mò.

“là phụ thân của Tiểu nữ, lão tiên bối quen sao với gia phụ” Tư Mã Phi Yến tròn xoe đôi mắt nhìn Âu Dương Nghị

“không quen! nhưng danh tiếng đại thiện nhân Tư Mã Trấn, ta nghe nói rất nhiều”

Dinh Hạo hần lần này đến đây, cũng là vị nhạc phụ này, lần trước gặp mặt ở đại thọ của ngoại tổ phụ, người cũng không có thiện cảm gì với hần, hi vọng chuyện lần này sẽ thành công.

“Thiên Hàn! người thật có diễm phúc nha, bên cạnh không chỉ có Mạc Nhi xinh đẹp, còn có Tư Mã cô nương khả ái này, thật khiến người khác ngưỡng mộ”

Tiếng nói của Âu Dương Đình đã cắt đứt dòng suy nghĩ của Dinh Hạo, nhưng khi Âu Dương Đình hần vừa dứt lời, thì “tên bay đạn bắn” lại lập tức phóng tới.

“diễm phúc sao...vậy người có muốn được như hần không” Lãnh Nhược Y mặt lạnh nhìn Âu Dương Đình, nụ cười vô cùng rực rỡ lại khiến cho hần gai óc nổi cùng mình.

“ha..ha..phúc là phúc của hần, ta không dám nhận..”

Một mình Y nhi hần chịu còn không nổi, làm gì dám mơ tưởng đến người khác, không phải tự chuốt khổ vào mình sao.

“Y nhi! nếu Đình nhi có muốn, bà lão này cũng không cho phép, hần làm như vậy” Âu Dương thái bà mỉm cười nhìn Lãnh Nhược Y, quay sang liếc Âu Dương Đình một cái, ý bảo hần an phận.

Nhìn mẹ chồng nàng dâu ăn ý như vậy, mà Âu Dương Đình vô cùng khổ não, ngày tháng sau này của hần, sống sẽ thật khó khăn đây.

Trước đây hần không hiểu, tại sao trong một thời gian ngắn, mà khả năng sử dụng độc của Y nhi, lại tiến bộ thần tốc, thì ra là do mẫu thân đại nhân của hầnm ở sau chỉ điểm, khó trách...

“đúng rồi! Mạc Nhi đâu, sao không đi cùng người” Âu Dương Đình quay sang nhìn Dinh Hạo, một chuyện mà hần đã muốn hỏi từ lâu, bây giờ mới nhớ.

“Mạc Nhi..” Dinh Hạo thật không biết nói làm sao, vì ngay cả hần cũng không biết nàng ở đâu.

Hần do dự một hồi, thì bàn bên cạnh lại rất sôi nổi...

“Tiểu lục tử! nói thiệt đi, có phải người có tình ý gì với ta” Thu Phong vẽ mặt nghiêm túc quay sang nhìn tiểu lục ngồi bên cạnh.

“Phụt..t...!!”

Tiểu lục tử miệng đang nhai một họng thức ăn, bị câu nói này của Thu Phong bắt ngờ nên bị sặc, thức ăn cũng văng hết ra ngoài.

Thu Phong tức giận nhìn Tiểu lục tử, bận bịu lau chùi những thức ăn dính lên người hần, từ văng ra từ miệng của tiểu lục tử.

Tiểu lục đặt đĩa xuống, quay sang cẩn thận nhìn Thu Phong từ đầu đến chân, sau đó phán cho một câu.

“phía sau có thao nước, có rãnh thì qua đó soi thử”

Nói xong Tiểu lục tử chồm người lên trước, gấp miếng thịt vịt quay cho vào đĩa, đứng đưng coi như không có chuyện gì.

“không có tình ý gì, tại sao cứ xáp vô ngồi gần ta, bên kia còn có rất nhiều chỗ trống”

Thu Phong cảm thấy vô cùng khó chịu, khi bị Tiểu Lục tử ngồi bên cạnh, mỗi lần tiểu lục giơ tay gấp đĩa, đều đụng vào người hần.

“cách...!!” Tiểu lục tức giận đặt đĩa xuống bàn, trừng mắt nhìn hần.

“Thu Phong khôn kiếp! nếu người không một mình độc chiếm đĩa vịt quay, người nghĩ ta muốn ngồi cạnh người sao”

“ha..ha...!!”

Mọi người thì đang vui cười bị bọn Thu Phong và Tiểu lục chọc cho cười ôm bụng, riêng mỗi Dinh Hạo tâm tư rối bời, vừa rồi sư phụ nhắc đến Mạc Nhi, khiến hắn không thể không nghĩ đến nàng.

Ánh mắt lơ đãng nhìn xuống dưới phố, khoe miệng bỗng nhiên nhếch lên mỉm cười, nhìn thấy bóng dáng rất giống Mạc nhi.

“có lẽ ngày nghĩ đêm mong, nên nhìn đâu hắn cũng thấy đó là Mạc Nhi, Dinh Hạo ơi, người mau tỉnh lại đi...”

Hắn thở dài lắc đầu, rồi lại nhìn xuống dưới đường một lần nữa...

Nụ cười trên môi hắn liền tắt hẳn, ánh mắt sáng rực, hai tay bóp chặt lại. Bây giờ hắn có thể dám chắc, hắn không phải đang nằm mộng, người bên dưới rõ ràng là Mạc Nhi của hắn.

“ầm..mm!!”

Dinh Hạo bật người đứng dậy, đẩy chiếc ghế ra lao thẳng lên trước..

“vương gia..”

“có chuyện gì sao..”

Mọi người vẫn rất kinh ngạc không hiểu Dinh Hạo, sao lại có hành động kỳ lạ như vậy, khi họ vẫn chưa có câu trả lời thì Dinh Hạo đã phi thân nhảy xuống dưới.

“Bộp..!!”

Dinh Hạo vừa chạm đất, vẽ mặt vô cùng nôn nóng, hắn và Mạc nhi chỉ cách nhau có một con đường, nàng đang đối diện cùng hắn, nhưng hiện tại hắn không thể nào qua đó.

“Mạc Nhi...!!” Dinh Hạo lớn tiếng gọi người bên kia đường

Một chiếc kiệu hoa đi ngang qua...

Một xe ngựa lại chạy tới...

Và cả một đám người đang bu xung quanh xem náo nhiệt ...

“tránh ra! tránh ra mau...”

Dinh Hạo vừa hét, vừa đẩy, cố gắng chen chân vào đám người trước mặt, tâm trạng đang rất nóng ruột, chỉ muốn một chưởng thổi bay đám người cản đường trước mặt ra.

“tránh ra! Tránh ra...”

Cuối cùng, Dinh Hạo thành công vượt qua hết chướng ngại vật, đến được bên kia đường, thì lại không thấy người đâu, giống như có người này chưa từng xuất hiện.

“chết tiệt..!”

Dinh Hạo tức giận mắng chửi, quay sang tìm kiếm xung quanh lại không thấy Mạc Nhi, chẳng lẽ hắn lại bị ảo giác, nhưng rõ ràng vừa rồi người hắn nhìn thấy chính là Mạc Nhi.

“Y quán..”

Dinh Hạo ngẩn đầu lên nhìn tấm bảng hiệu to tướng treo trước cửa, trong lòng hoang mang bất an, tại sao Mạc Nhi lại vào y quán, nàng bị bệnh hay là bị thương.

.....

Trong y quán đang tập nập người bệnh.

“đến bắt mạch hay lấy thuốc”

Một tiểu đồng cả ngày bận rộn, dầm ra khó chịu với mỗi người khách khi đến tiệm, đúng lúc người lần này là Dinh Hạo.

“bắt mạch thì qua đó, còn lấy thuốc thì để toa thuốc ở đây, rồi ghé chờ” Tên tiểu đồng không thèm ngần đầu lên nhìn, giơ tay lên chỉ trở, giọng điệu rất khó nghe.

“ta hỏi người, vị cô nương vừa ra khỏi đây, mắc bệnh gì..” Dinh Hạo gấp rút lên tiếng.

“sao phải cho người biết, nàng ta có quan hệ gì với người” Tên tiểu đồng tỏ ra xem thường, cúi đầu xuống tiếp tục ghi chép chép.

Dinh Hạo thì đang nóng lòng, gặp phải một tên không biết tốt xấu, càng khiến cho hắn thêm tức giận, lửa giận bùng phát.

“vèo..”

Dinh Hạo nhanh như một trận cuồng phong, đã lôi tên tiểu đồng từ bên trong quầy, hất bay xuống đất.

“ầm...!!”

Tên tiểu đồng lúc này đã nằm lê lết trên đất, mọi người trong y quán đều kinh hãi, rũ nhau hét lên.

“á..á..”

Dinh Hạo quay sang trừng mắt nhìn họ, tất cả người trong y quán không dám hó hé tiếng nào, đều lùi ra sau, nhường chỗ cho Dinh Hạo làm việc.

“ta hỏi một lần nữa, vị cô nương vừa rồi mắc bệnh gì, nếu không muốn chết, thì nói ngay lập tức” Dinh Hạo hai tay túm lấy cổ tên Tiểu đồng, ánh mắt sắc bén khiến người khác khiếp sợ

“không...không bệnh gì cả, nàng ta chỉ mang thai mà thôi” tên tiểu đồng bây giờ biết sợ là gì, toàn thân trở nên run rẩy, nói năng cũng lắp bắp.

“Mạc Nhi mang thai...”

Dinh Hạo tâm thần hoảng hốt, chấn động, vui mừng đều hội đủ, có phần kích động hơn khi nghe Tịnh nhi mang thai. Nhưng Mạc Nhi mang thai, tại sao không cho hắn biết, còn chạy trốn hắn, chuyện này là sao.

“hu..hu..!!! ta đã nói hết rồi, người làm ơn thả ta ra ..”

“Bốp...!!” Dinh Hạo lập tức đẩy tên tiểu đồng ra xoay người bỏ đi..

.....

Đám người của Tiểu Lục và Vô Tình vẫn đang nhìn xuống lầu, bộ dáng lo lắng không biết chuyện gì đã xảy ra với vương gia của họ, còn bên kia thì Âu Dương Đình đang ngồi nhấp nhấp ly rượu.

Bất ngờ từ phía sau có người hét lên kêu hắn..

“Sư Phụ...!!”

“Ặc..c..c..!!” rượu trong miệng Âu Dương Đình bắn ra tứ tung

Âu Dương Đình tính quay lại, mắng cho Dinh Hạo một trận, tự dưng lại kêu hắn lớn tiếng như vậy, làm cho hắn bị sặc, nhưng nhìn thấy thần sắc nghiêm trọng của Dinh Hạo, hắn cũng quên mất mình muốn nói gì.

“sư phụ! ta có chuyện nhờ người giúp”

hết chương 43**

44. Chương 44: Tư Mã Phi Yến Say Rượu

Chương 44: Tư Mã Phi Yến say rượu

Rừng núi hoang sơ, bốn bề vắng lẽ âm u, chỉ có âm thanh tiếng gió thổi vi vu, tiếng lá cây xào xạc ...

Trên đỉnh núi.

“rắc...!! rắc...!!”

Một nam tử hắc y hay tay chắp sau lưng, đang bóp chặt vào nhau, nhìn chằm chằm vào người trước mặt, dù không thấy diện mạo thật sự của y nhưng từ ánh mắt, cũng đoán ra hắn hiện đang rất tức giận.

“bóp...!!”

Trư huyện lệnh vừa dứt lời, thì lập tức nhận ngay một bạt tai từ người nam tử hắc y kia.

“chủ nhân ! xin bớt giận...Hạo vương vẫn chưa điều tra được gì nhiều, sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta..” Trư huyện lệnh lập tức quỳ xuống đất, dáng vẻ khúm núm sợ sệt.

“ta bảo ngươi phải giải quyết đám người điên đó, ngươi lại để chúng chạy loạn, còn cho Hạo vương nhìn thấy, ngươi vô dụng như vậy thì ta còn giữ ngươi lại làm gì..” Nam Tử hắc y tức giận chỉ muốn tiến tới đập cho lão Trư huyện lệnh một trận cho bỏ tức.

“chủ nhân! ta thật sự đã cho nhốt hết bọn người điên đó vào trong tháp, nhưng không biết ai đã thả chúng ra, ta đang cho người điều tra..” Trư huyện lệnh tiếp tục sử dụng ba tắc lưỡi bẻ cong thành thẳng của lão.

“chuyện này ngươi không cần lo, ta sẽ cho người điều tra...còn về phần ngươi, lo mà giải quyết tốt chuyện ở đây, nếu để Hạo vương điều tra thêm được gì...”

Trư huyện lệnh gấp rút chen ngang

“chủ nhân yên tâm! ta sẽ không để chuyện đó xảy ra...”

“tốt nhất nên được như lời ngươi nói..”

“hừmm!!”

Nam tử hắc y tức giận xoay người bỏ đi, thoáng một cái đã phi thân xuống chân núi, tội cho tên Trư huyện lệnh đang lách thân già xuống núi, vừa đi vừa lầm bầm, toàn thân run cầm cập, hai hàm răng của lão bắt đầu đánh bò cạp..

“lạnh quá , lần sau đề nghị chủ nhân đổi địa điểm khác mới được...”

Sáng ngày hôm sau...

Khách điểm Thiên Kiêm – Trần Thanh Hà

Dinh Hạo từ rất sớm đã thức dậy, nhìn bộ dáng hắn lúc này có lẽ là suốt đêm qua không ngủ thì phải...

“kẹt...t..”

Cánh cửa bị đẩy ra và người bước vào chính là Vô Tình.

“vương gia! chuyện người căn dặn nô tài đã thu xếp ổn thỏa, rất nhanh tất cả người trong trấn Thanh Hà đều sẽ biết tin này..”

“ừ..”

Dinh Hạo xoay người lại nhìn Vô Tình, rồi nhàn nhã đi đến bàn rót ra một tách trà.

“ngư y triều đình khi nào tới..”

“tấu chương vừa gửi đi tới qua, có lẽ phải mất thêm vài ngày..”

“còn thê tử của Lương Bá sao rồi..” Dinh Hạo chậm chậm đưa tách trà lên miệng thổi nhẹ.

“Âu Dương đại hiệp đang chữa trị, tình hình...không mấy khả quan..” Vô Tình có chút do dự nhìn Dinh Hạo.

“..không biết khi nào...” Vô Tình muốn nói thêm thì bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa

“cốc! cốc!!”

“vương gia! kiệu của Trư huyện lệnh đã đến..”

Bên ngoài..

Hai chiếc kiệu cao lớn và những tên phu khiêng to khỏe đang đứng trước cửa xếp hàng ngay ngắn, chờ đợi Dinh Hạo bước ra, dù không dám nhìn trực diện, nhưng sự hiếu kỳ không thể nào tránh được, thỉnh thoảng họ cũng ghé mắt lên nhìn sang ..

Trư huyện lệnh thì mặt mày cau kỉnh, tỏ ra vô cùng khó chịu..

“hu ...hu..!!! huyện lão gia, xin người giúp ta tìm Lý Tứ.... hắn lên núi đã hai ngày không thấy trở về..”

“Bà phiền quá... tránh ra đi..có gì thì đến quan phủ báo án..” Trư huyện lệnh tức giận đẩy bà lão ra.

“bịch...!!” Bà lão đã bị đẩy ngã ngay xuống đất.

“huyện lão gia! họ không nhận cáo trạng của ta...hu..hu..ta chỉ có một hài tử là hắn, xin người tìm hắn về cho ta..” Bà lão gian nan ngồi dậy, bám chặt lấy chân của Trư huyện lệnh, cầu xin.

Trư huyện lệnh lại càng khó chịu hơn, lát nữa đây Hạo vương bước ra nhìn thấy cảnh này, thì mọi chuyện lại càng thêm rắc rối hơn, tốt nhất nên giải quyết cho xong bà lão này.

“các người chết hết rồi sao.. không kéo bà lão này ra..” Trư huyện lệnh tức giận quát tháo đám quan binh xung quanh.

“dạ..dạ..!!”

Các đám quan binh cao lớn lực lưỡng, và một bà lão già gần đất xa trời đang giằng co qua lại, vô cùng “náo nhiệt”, nên đã thu hút không ít ánh mắt của người xung quanh.

“sảy ra chuyện gì vậy..”

“không biết..”

“bà ta bị mất con..”

Người này hỏi người kia, bu xem càng đông hơn khi nãy, chật kín cả khách điếm.

“hu..hu...quan sai đại nhân..cầu xin người giúp ta tìm Lý Tứ trở về...” Bà lão già nua tội nghiệp hết cầu xin lão Trư huyện lệnh, rồi quay sang cầu khẩn đám quan binh.

“buông ra..”

“bà lão này thật lì lợm..”

Nhưng xem ra không có ai chịu để ý đến lời cầu xin của bà lão này rồi..

“bà mà không buông ra, đừng trách sao ta...”

Trư huyện lệnh lúc này đã vô cùng tức giận, hắn giơ chân lên muốn đạp vào người bà lão “không biết điều” , thì...

“dừng lại..”

Dinh Hạo từ bên trong nhìn thấy cảnh tượng gay mắt, mà gân xanh đã nổi lên, lập tức chạy đến.

“người định làm gì..” Dinh Hạo quay sang giận dữ nhìn Trư huyện lệnh.

“vương gia..ta..” Trư huyện lệnh ập ứng, không biết phải nói sau, giống như kẻ bị bắt gian tại trận, lão liền hạ chân của mình xuống.

“đã xảy ra chuyện gì..” Dinh Hạo khó chịu lên tiếng

Dinh Hạo nhìn ngó xung quanh nhưng không ai đáp lại lời hắn, Trư huyện lệnh đã vậy, dám quan binh càng không dám nói.

Bà lão lại bắt ngờ nhào tới..

“vương gia! xin giúp ta đi tìm Lý Tứ trở về, hắn lên núi đã hai ngày mà vẫn chưa có tin tức gì, ta rất lo lắng hắn đã xảy ra chuyện gì...hu ..hu..vương gia...xin người mang Lý Tứ về cho ta...hu...hu...!!”

“Lý Tứ..” Dinh Hạo quay sang nhìn Trư huyện lệnh

“vương gia! chuyện nam nhân không về nhà hai ba ngày rất bình thường, trong trấn thường xuyên xảy ra, không chừng đang ở kỹ viện hay đồ phường nào đó, việc gì mà bà lão này lại làm ầm lên, người không cần quan tâm, chúng ta mau đi thôi..” Trư huyện lệnh luống cuống giải thích

Trư huyện lệnh nói xong liền hối thúc Dinh Hạo lên kiệu, bỏ mặc bà lão đang ôm mặt khóc kia phía sau.

Dinh Hạo suy nghĩ lời của Trư huyện lệnh cũng không phải vô lý, nhưng trong lòng lại cảm thấy có điểm gì đó không yên.

“hu..hu..Lý Tứ ..người đi đâu, sao không chịu về, người đã bỏ mặt mẫu thân không lo rồi sao..”

Dinh Hạo nhìn thấy bà lão đã ngồi dưới đất khóc than thảm thiết, cảm thấy trong lòng thật nặng trĩu khó chịu vô cùng, hắn dừng lại, chạy lại chỗ bà lão đang ngồi, cẩn thận đỡ bà đứng lên.

“bà lão! đứng dậy đi..”

“vương gia! người không cần để ý bà ta..” Trư huyện lệnh đứng phía sau Dinh Hạo nhún nhó lên tiếng.

“người câm miệng lại..” Dinh Hạo trừng mắt quát tháo Trư huyện lệnh

Trư huyện lệnh giựt mình, không dám nói thêm lời nào, ngoan ngoãn lùi ra sau.

“vương gia! xin người giúp ta tìm Lý Tứ trở về, trước giờ hắn chưa bao giờ bỏ ta lại một mình ở nhà...hu..hu..vương gia...xin người giúp ta...”

Dinh Hạo không quen nhất là thấy phụ nữ khóc, huống hồ gì lại là nước mắt của một bà lão đáng thương này, không thấy thì thôi, thấy rồi không thể không xem như chưa có chuyện gì.

“được..! ta sẽ giúp bà tìm Lý Tứ trở về, bà đừng khóc nữa..”

“đa tạ..! đa tạ vương gia..”

Dinh Hạo dù chưa làm gì, nhưng chỉ bằng lời nói này cũng khiến cho bà lão xem hắn như Phật sống, dập đầu quỳ lại, nhìn thấy nụ cười trên gương mặt bà lão, hắn biết quyết định vừa rồi rất đúng.

“chuyện ta vừa hứa với bà lão, người đã nghe rõ chưa...” Dinh Hạo quay sang nhìn mặt lạnh nhìn Trư huyện lệnh, khác xa với thái độ ân cần vừa rồi.

“hạ quan.. sẽ cho người đi làm ngay..”

Trư huyện lệnh khúm núm cúi đầu trước Dinh Hạo dù thật lòng không muốn làm tí nào, nhưng lão chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo, liếc nhìn bà lão rồi xoay người đi.

Lão đi đến chỗ đám thuộc hạ phía sau, không biết nói to nói nhỏ gì với chúng, rồi cả đám gần chục tên hùng hổ kéo đi.

“bà lão! giờ bà có thể yên tâm về nhà đợi tin, chắc chắn Lý Tứ của bà sẽ trở về..”

“đa tạ..! đa tạ..vương gia...!!”

Bà lão vui mừng, nước mắt cứ chảy mãi không ngừng, dập đầu với Dinh Hạo, rồi lùi thủi đi về..

“Bốp..! bốp..!!”

Một tràng pháo tay như sấm vang lên từ những người dân xung quanh, giành tặng cho Dinh Hạo .

Bây giờ họ mới biết lời đồn đại là không đáng tin, trước đây còn nghe người ta nói.. Hạo vương háo sắc thành tính, ngang ngược lộng hành không coi ai ra gì, thì ra chỉ là giả.

“vương gia! chúng ta đi thôi..”

Dinh Hạo không để ý đến lời của Trư huyện lệnh, cũng như tiếng vỗ tài rầm rộ vừa rồi, bây giờ hắn mới nhận ra, vẫn còn thiếu một người...

“Yến nhi đâu..” Dinh Hạo nhìn ngó xung quanh, sau đó quay sang nhìn Tiểu Lục Tử

“Lam thiếu gia đã cho người đến đón Tư Mã cô nương từ rất sớm..”

Ngoại thành trấn Thanh Hà.

Cách Lôi Phong tháp mười dặm..

Trời thì nắng gắt nhưng người tụ tập và đang xếp hàng trước dịch quán khá đông đúc.

Những không phải là những lão ấu không sức lực thì cũng là những thiếu phụ tay yếu chân mềm, đang xếp hàng chen lấn nhau.

Trong khi những hán tử cao lớn khỏe mạnh, dáng vấp rất cứng cáp lại thơ thẩn ngồi trong đình mát, diên diên đại đại đi tới lui..

“xếp hàng ngay ngắn vào..” Một hán tử trung niên lớn giọng hô to, có phần khó chịu.

“...” Người đi trước hắn bỗng quay lưng lại, chỉ bằng cái nhìn nhưng còn mạnh hơn cả lời quát tháo, đã khiến trung niên hán tử biết sai mà sửa.

“mọi người đừng chen lấn..ai cũng có phần, cứ từ từ..” thái độ của hắn đã trở nên nhỏ nhẹ, và nghe êm tai hơn trước rất nhiều.

“đây là phần của bà..” Tư Mã Trấn gật đầu hài lòng, tiếp tục phát chẩn cho mọi người xung quanh.

“đa tạ..!!”

“đa tạ..Tư Mã lão gia”

Họ đều là phụ mẫu thê nhi của người bệnh, tên Trư huyện lệnh không cho họ vào thành, cũng không cho mọi người rời khỏi trấn, nên họ chỉ đành sống tạm bợ vào những thứ được phát chẩn từ Tư Mã gia.

không tưởng tượng ra nếu mấy tháng qua không có Tư Mã lão gia đứng ra giúp đỡ, thì họ không biết sẽ ra sao, nên trong lòng vô cùng biết ơn Tư Mã Trấn, xem lão như bồ tát sống.

“đa tạ... Tư Mã lão gia..”

“đa tạ...Tư Mã lão gia..”

Khi Tư Mã Trấn phát đến người cuối cùng, nhìn người đang đứng ở cuối hàng có chút sững sốt.

“Hạo vương..!”

“Nhạc phụ đại nhân..!!”. Dinh Hạo cúi đầu chào hỏi Tư Mã Trấn

“sao người lại đến đây..” Tư Mã Trấn khó hiểu nhìn Dinh Hạo.

Dinh Hạo mỉm cười nhìn Tư Mã Trấn, sau đó lấy từ trong tay áo lấy ra thứ gì đó vô cùng sáng chói..

“Tư Mã Trấn tiếp chỉ..”

Không chỉ Tư Mã Trấn mà tất cả mọi người xung quanh lập tức quỳ xuống đất, miệng lớn tiếng tung hô...

“hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế..!!!”

Dinh Hạo từ từ mở tờ thánh chỉ trên tay hất ra, đồng dặt tuyên đọc, do bốn bề đang yên lặng nên giọng nói của Dinh Hạo càng trở nên vang dội...

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết...Tư Mã Trấn không chỉ bỏ công bỏ sức, giúp đỡ nạn dân, cứu trợ lũ lụt, xây cầu đắp đường, là thần dân tốt của Lăng Thiên quốc, nay ban tặng kim bài ngự tứ, thấy kim bài như thấy trăm..khâm thờ..”

“tạ ơn hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế ...vạn tuế..” Tư Mã Trấn cúi đầu tiếp nhận thánh chỉ,

“chúc mừng Tư Mã lão gia..” tên Trư huyện lệnh ra sức lấy lòng, cho dù là đại quan nguyên lão cũng không có được ân sủng lớn như thế này, hẳn là người gió chiều nào là nghiêng chiều đó..

“chúc mừng Tư Mã lão gia..”

“chúc mừng Tư Mã lão gia..”

Mọi người đều bước tới vây lấy Tư Mã Trấn, như ong bu lấy mật, chúc tụng không thôi, dặt Dinh Hạo ra một bên từ lúc nào không hay..

Dinh Hạo cũng không buồn để ý, nhưng tiếng cười khúc khít ngân nga như khúc nhạc từ xa vọng đến, lại khiến cho hắn bận tâm suy nghĩ..

Nữ tử vừa thanh tú lại đáng yêu, thư sinh thì lịch sự nho nhã, hai người lại đang quần quýt lấy nhau, vui cười hớn hỡ...

Dinh Hạo nhìn thấy đỏ cả hai mắt, lập tức đi tới, chỉ muốn tách hai người kia ra.

“Yến nhi ! có gì mà vui vậy..” Dinh Hạo mỉm cười đứng trước Lam Học Kỳ và Tư Mã Phi Yến.

Cả Lam Học Kỳ và Tư Mã Phi Yến bất ngờ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Dinh Hạo thì Tư Mã Phi Yến cười như hoa nở, còn Lam Học Kỳ thì nụ cười trên mặt hất dơ lại, chuyển sang thù địch như nhìn thấy kẻ thù “đoạt vợ”.

“vương gia! đại ca vừa tặng ta con vệt này, người xem có dễ thương không..” Tư Mã Phi Yến vừa nói vừa cười, giơ cao con vệt sắc sỡ kia về phía Dinh Hạo

“....” Dinh Hạo chưa kịp trả lời, thì..

“dễ thương ...dễ thương..” Con vệt đã xung phong trả lời trước

“người có nghe không...có phải nó rất thông minh ..” Tư Mã Phi Yến vô cùng phấn khởi.

“thông minh....thông minh..” con vệt lại tiếp tục lên tiếng.

Dinh Hạo cảm nhận có một nguồn “sát khí” đang thẳng tắp đến hắn đương nhiên hắn biết chủ nhân của nó là ai..

“Lam công tử! nhìn thấy ta...hình như huynh không được vui lắm..” Dinh Hạo quay sang nhìn Lam Học Kỳ đang đứng bên cạnh Tư Mã Phi Yến nữa bước không rời kia, giọng điệu châm chọc.

“đại ca không vui sao...” Tư Mã Phi Yến lập tức quay sang tròn xoe đôi mắt nhìn Lam Học Kỳ, muốn biết lời Dinh Hạo vừa nói có phải thật không.

“...” Lam Học Kỳ không trả lời Dinh Hạo, trực tiếp quay sang mỉm cười nhìn Tư Mã Phi Yến

“Yến nhi! ta qua đó với phụ thân..”Lam Học Kỳ nói xong, không chần chừ đã xoay lưng đi, còn không thèm nhìn Dinh Hạo.

Nhưng đi được vài bước, lại nghe được tiếng cười nói của Dinh Hạo và Tư Mã Phi Yến phía sau, trong người lại khó chịu vô cùng, không tự chủ mà quay lưng lại.

“Yến nhi háo ăn..nói đi..”

“vương gia! ta không háo ăn..hừ..người tránh ra, đừng dạy hư con vệt của ta..” Tư Mã Phi Yến phùng mang trợn má nhìn Dinh Hạo.

Nàng đẩy Dinh Hạo ra, thủ thủ với con vẹt , ra sức dỗ dành..

“Yến nhi xinh đẹp..xinh đẹp...nói đi..ta sẽ cho ngươi ăn..” Tư Mã Phi Yến bắt đầu vuốt ve con vẹt, mỉm cười thật tươi.

“háo ăn..háo ăn... ” con vẹt không ngờ lại phản chủ, lập lại y chang lời của Dinh Hạo

“ha..ha..cái này là tự nó nói, chứ không phải bốn vương dạy...” Dinh Hạo chỉ biết ôm bụng cười.

“Yến nhi háo ăn..yến nhi háo ăn...”

Con vẹt nghe thấy Dinh Hạo cười như được cổ vũ, nói còn nhiều hơn, lần này còn rõ ràng hơn lần trước, lập lại nguyên văn không bỏ sót một chữ nào của Dinh Hạo.

“ha..ha...ha...”

Dinh Hạo thì cười nghiêng ngả, còn Tư Mã Phi Yến thì tức giận đập chân, trong khi con vẹt lại càng không biết điều.

“Yến nhi háo ăn..yến nhi háo ăn...háo ăn..”

Vạn ngân tiền trang – Trần Thanh Hà

Đại sảnh

Tiếng cười nói, tiếng ca hát chúc mừng, từng bừng nhộn nhịp từ trong sảnh lớn vọng ra, lại không hề ảnh hưởng gì đến hai người nam nhân đang ngồi trong đình kia, vẫn nhàn nhã chơi cờ..

“nhạc phụ đại nhân! người nghĩ sao về chuyện này..”

“...” Tư Mã Trấn khước miệng hơi nhích lên, tiếng tục hạ quân cờ trên tay lão xuống.

“muốn lão phu cho triều đình mượn ngân lượng không phải không được..” lão ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn Dinh Hạo “.. nhưng lão phu cần vật thể chấp..”

“..” Dinh Hạo có hơi sững sốt, khó tiếp thu lời của Tư Mã Trấn vừa nói

Khẩu khí và ánh mắt sắc bén này khác xa với Tư Mã Trấn đại thiện nhân hần gặp buổi sáng, đúng không nên nhìn người qua bề ngoài..

Người mượn nợ là đương kim hoàng thượng, khắp thiên hạ đều là của hoàng thượng, còn sợ người bỏ trốn sao, có phải nhạc phụ lo quá xa chẳng, nhưng mà hần cũng rất tò mò muốn biết đó là vật gì..

“vật thể chấp mà nhạc phụ đại nhân cần, ta tin phụ hoàng chắc chắn sẽ đáp ứng..”

Trong hoàn cảnh này dù nhạc phụ có muốn lấy ngọc tỷ làm vật thể chấp, hần tin phụ hoàng cũng sẽ đồng ý. Mặc dù phụ hoàng không nói rõ nguyên do, nhưng hần tin chắc có thể liên quan đến chiến sự giữa hai nước Diệp Kỳ và Lăng Thiên quốc gần đây.

“nhưng vật thể chấp này... chỉ có Hạo vương với có thể cho lão, dù là hoàng thượng của vô ích..”

“bốn vương sao..” Dinh Hạo vô cùng bất ngờ

“đúng vậy..” Tư Mã Trấn tỏ ra bình thản vô cùng

Dinh Hạo cảm thấy thật khó tin, hần thật không biết bản thân có thứ đáng giá nào mà ngay cả đương kim hoàng thượng cũng không thể cho, mà hần lại có...

“lão phu chỉ cần một lời hứa của Hạo vương..thì năm trăm vạn lượng bạch kim sẽ giao đến hoàng cung đúng giờ, đúng hẹn không thiếu một phân..”

Giọng điệu cương quyết, sắc bén, khí phách ép người này.. giờ thì hần đã hiểu không phải vô lý mà Tư Mã Trấn trở thành một thương gia giàu nhất Lăng Thiên quốc.

“Nhạc phụ đại nhân muốn bốn vương hứa gì..”

Dinh Hạo lại càng tò mò hơn, thử hỏi một lời hứa của người khác chỉ đáng có ngàn vạn, còn của hắn tới 500 vạn lượng bạch kim. Người nhạc phụ này cũng đã quá xem trọng hắn...

Tư Mã Trấn thở dài đứng dậy, lòng đầy tâm sự, xoay lưng nhìn trăng sáng..

“lão phu chỉ có một nữ nhi là Phi Yến, ta biết người trước giờ không có tình cảm với Yến nhi, ta cũng không ép buộc người phải yêu thương nó, chỉ cần không mang lại bất hạnh cho nó là được...yêu cầu duy nhất này của lão phu, người có thể hứa không..”

Tư Mã Trấn quay lưng lại đối diện cùng Dinh Hạo, ánh mắt u buồn, của một người phụ thân đang lo lắng cho nữ nhi của mình, khiến Dinh Hạo rất cảm thông.

“nhạc phụ đại nhân! ta hứa với người..”

Dinh Hạo còn nghĩ Tư Mã Trấn sẽ đưa ra những yêu cầu quái ác làm khó hắn, thật ra từ lâu hắn đã xem Phi Yến là thê tử của mình, trừ khi nàng muốn rời xa hắn, nếu không suốt đời này hắn sẽ không từ bỏ nàng.

“điều kiện đã xong, vậy khi nào người sẽ đưa ngân lượng ...” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Tư Mã Trấn, coi như nhiệm vụ mà phụ hoàng giao phó, hắn đã hoàn thành.

“khoan! Lão phu vẫn chưa nói xong..”

Dinh Hạo có cảm giác đây không phải là cuộc nói chuyện giữa nhạc phụ và tiểu tử, mà giống như là hai người thương nhân đang đàm phán thì đúng hơn...

“chẳng lẽ ..người còn điều kiện khác..” Dinh Hạo vẽ mặt đặng đo, nghi hoặc nhìn Tư Mã Trấn.

“ha..ha..người không cần lo lắng, ta không có đòi hỏi gì thêm, chỉ là... lãi suất thì tính sao..” Tư Mã Trấn mỉm cười đánh đố Dinh Hạo, từ từ thưởng thức trà ngon.

Dinh Hạo bây giờ tuyệt đối tin tưởng sau “vỏ bọc” thư sinh nho nhã, là một lão hồ ly nhiều năm “chinh chiến” trên thương trường đã luyện thành tinh.

“..vậy..nhạc phụ muốn lãi suất như thế nào.. nói thử xem..” Dinh Hạo đặt ly trà xuống, cố ý quan sát thật kỹ Tư Mã Trấn , đối với vị nhạc phụ đại nhân này hắn cảm thấy rất hiếu kỳ.

“không nhiều cũng không ít, rất đơn giản...ta chỉ muốn nhìn thấy hài tử của người và Yến nhi..”

“vù....ù...”

Một cơn gió mạnh thổi qua, lá cây rơi lả chã, thời khắc này như đang bị dừng lại...Dinh Hạo nghe xong như chết lặng, nụ cười trên miệng hắn trở nên cứng ngắt.

“ha..ha..ha...không cần phải gấp, dù sao lão phu cũng còn khỏe mạnh, vẫn có thể đợi lãi suất của người, nhưng đừng nợ quá lâu...nhớ đó..ha..ha”

Tư Mã Trấn nói xong liền đứng dậy, đi vào trong đại sảnh hòa vào đám người bên trong, tiếp tục vui say ca hát..

Dinh Hạo mỉm cười lắc đầu nhìn bóng lưng của Tư Mã Trấn, lần đầu hắn có cảm giác mình như một đứa con nít bị người khác xỏ mũi dắt đi, đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Nhạc phụ của hắn đúng là mỗi người một vẻ, đủ khiến hắn hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Dinh Hạo cũng nổi bước Tư Mã Trấn đi vào trong..

“Tư Mã lão gia..!”

“vương gia..!”

“hai người này giờ đã đi đâu, mọi người tìm kiếm khắp nơi..” Trư huyện lệnh vừa nhìn thấy Tư Mã Trấn và Dinh Hạo lập tức nhào tới.

“Tư Mã lão gia, xin chúc mừng, ân điển của hoàng thượng dành cho người khó ai mà sánh được..”

“phải đó! Tư Mã lão gia, sau này hãy chiếu cố mấy thương gia nhỏ như chúng tôi..”

Kế trước người sau đều chạy tới nhìn hót lấy Tư Mã Trấn, xem lão như thần thánh mà ca tụng.
“Phi Yến đâu.” Dinh Hạo thật không hiểu nổi, vắng một chút là nữ nhân này lại chạy đi đâu không biết.
“vừa rồi còn ở đây..” Tiểu lục vô đầu khó hiểu, nhìn ngó xung quanh.

Trong đình..

Ánh trăng trên cao sáng lung linh, dù bị mây đen che phủ cũng không mờ đi chút nào.

Lam Học Kỳ đang ngồi trong đình đang mượn rượu giải sầu, bên cạnh còn có một tiểu mỹ nhân..

“Yên nhi..!! muội say rồi để huynh đưa muội về phòng..”

“Muội không có say..không có..muội còn biết huynh là ca ca của muội..đúng không..”

Tư Mã Phi Yến nửa tỉnh nửa mê chạy nhảy lung tung, nhưng bị Lam Học Kỳ chụp lại.

“ca..ca..!!” Lam Học Kỳ tâm can đau đớn, cầm bình rượu lên nốc cạn.

Uống hết bình này lại đến bình khác, uống rượu giải sầu tại sao sầu lại càng nhiều hơn. Hắn thà rằng họ là hai người xa lạ không quen biết chứ không muốn làm ca ca của nàng.

Nếu một năm trước ở đại thọ của Thiên Tuế không xảy ra chuyện đó, thì Yến nhi đã trở thành thê tử của hắn, phụ thân cũng đã hứa sẽ gả Yến nhi cho hắn, chỉ tại ông trời ..đúng tại ông trời tất cả...

“ca ca..sao huynh lại khóc..” Tư Mã Phi Yến hai tay ôm lấy mặt của Lam Học Kỳ, tròn xoe đôi mắt nhìn hắn, mơ mơ màng màng.

“Muội say rồi, ta đưa muội về phòng..” Lam Học Kỳ không để ý đến câu hỏi vừa rồi của Tư Mã Phi Yến, hắn ẵm nàng dậy

“không..muội không có say, rõ ràng huynh đang khóc...”

Tư Mã Phi Yến hồn dỗi đẩy Lam Học Kỳ ra, nhưng vừa nói xong thì cũng ngã ngay xuống đất. Lam Học Kỳ vội chạy đến đỡ nàng đứng dậy.

“vậy còn nói không say..” Hắn mỉm cười, không biết có bao nhiêu là nhu tình trong mắt hắn lúc này.

Lam Học Kỳ khẽ vén những loạn tóc đang tán loạn trên mặt nàng thanh tú đáng yêu của Tư Mã Phi Yến , sau đó lại si ngốc nhìn nàng.

Một trận cuồng phong thổi đến, nhưng hắn lại không hề cảm thấy lạnh chút nào, trái lại cảm thấy từ sâu thẳm bên trong có cái gì đang thôi thúc hắn, khiến hắn cảm thấy nóng cả người.

Nàng nửa mê nửa tỉnh, khuôn mặt thì đỏ ửng vì rượu, hai cánh môi anh đào ướm át đang mấp máy nói mơ, khuôn mặt thanh tú làn da trở trư mịm màng.

Lam Học Kỳ nhìn đến si dại không bỏ sót điểm nào trên gương mặt của Tư Mã Phi Yến, đặc biệt đôi môi nhỏ nhắn của nàng, một chút tỉnh táo duy nhất còn sót lại, cũng bị thổi bay đi theo trận cuồng phong vừa rồi...

Quỷ thần suy khiến, hắn cúi người xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tư Mã Phi Yến, khi hai cánh môi chỉ vừa chạm nhau...

“Yến nhi đã say , để ta đưa nàng ta về phòng..”

Dinh Hạo bất ngờ xuất hiện trước mặt của Lam Học Kỳ

Dinh Hạo lại vô cùng bình tĩnh như không nhìn thấy gì, nói ra những lời này chỉ có hắn hiểu rõ trong lòng có bao nhiêu là tức giận, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra như không có chuyện gì, thật ra từ đầu đến cuối hắn xem không bỏ sót điểm nào.

“...” Lam Học Kỳ có chút giật mình, nhưng sau đó lại không hề tỏ ra lo lắng hay hoảng sợ gì.

Dinh Hạo bước tới ẵm lấy Tư Mã Phi Yến từ tay của Lam Học Kỳ, không hề do dự chút nào, đã xoay người bỏ đi, chỉ sợ nếu còn ở lại hẳn thật sẽ đánh vào mặt của Lam Học Kỳ.

“khoan đã..!” Lam Học Kỳ do dự lên tiếng.

Dinh Hạo cũng dừng lại cũng muốn nghe xem Lam Học Kỳ nói gì.

“Yến nhi là một nữ nhi lương thiện, người không được phép bắt nạt nàng ấy, nếu không ta sẽ không tha cho người..”

“người nói những lời này với bổn vương với tư cách một ca ca lo lắng cho muội muội, hay một người nam nhân yêu thương Yến nhi...”

Lam Học Kỳ nghe xong chết lặng cả người, phải nàng là tiểu muội của hắn, cũng là nữ nhân mà hắn yêu thương nhất, hắn không có gì phải che giấu.

“phải! ta yêu Phi Yến, nếu người không thể mang lại hạnh phúc cho Yến nhi, thì hãy trả nàng ấy lại cho ta..”

Lam Học Kỳ vẽ mặt đầy mong đợi, cho dù là bất cứ khi nào chỉ cần Lăng Thiên Hàn chịu buông tha Yến nhi, dù năm năm hay mười năm đi nữa, hắn sẽ luôn chờ đón nàng..

Chỉ tiếc Dinh Hạo đã dập tắt hi vọng cuối cùng này của hắn..

“người yên tâm, Yến nhi là thê tử của ta, ta chắc chắn sẽ yêu thương nàng ấy..”

Dinh Hạo nói xong liền xoay người đi ra khỏi hậu viện, ra đến cửa lớn của Vạn Ngân tiền trang, đã có Tiểu lục tử và xe ngựa chờ sẵn bên ngoài.

“về khách điểm..”

Khách điểm Thiên Kim.

“âm..mm!!”

Cánh cửa bị Dinh Hạo đá văng ra, hắn nhanh chóng đi đến giường, sau đó đặt Tư Mã Phi Yến nằm xuống. Trên đường đi hắn thật chịu hết nổi nữ nhân này, say đến không biết gì, quậy phá, cào cấu hắn không ra hình người.

“Thu Tâm! Ta muốn uống nước..ta muốn uống nước..”

“Thu Tâm! Ta khát nước..”

Cái gì là Thu Tâm, tại sao nàng không mở mắt ra xem ta là ai..

Dinh Hạo bực tức một hồi, cũng đi qua bên bàn rót ra một chén nước, đem đến giường cho Tư Mã Phi Yến.

“ực..ực..” Tư Mã Phi Yến giựt lấy chén nước uống ừng ực, một hơi vét sạch không còn một giọt, rồi ngã phịch xuống giường.

“..he..he..thật đã..”

Dinh Hạo mỉm cười nhìn chiếc lưỡi hồng nhuận của nàng đang đảo qua đảo lại liếm đi những giọt nước đang chảy dưới cằm, giống như một con mèo nhỏ tham ăn.

Khi hắn vừa định đứng dậy, thì có người lại..

“Thu Tâm ta ngủa..ta ngủa...”

Nhìn nàng lặn qua lộn lại như một con mèo đang phơi nắng, hắn thật hết cách đành cởi giày, trèo lên giường, lật úp nàng lại..

“chỗ nào..”

Dinh Hạo khó chịu, hẳn thật muốn bóp chết nữ nhân say không biết gì này, dám xem hắn như nô tì sai vật dù nghĩ vậy, nhưng tay vẫn đặt trên lưng Tư Mã Phi Yến gầy ngứa tới lui.

“ha..ha...không còn ngứa nữa...Thu Tâm người thật ngoan...”

Tư Mã Phi Yến bất ngờ ngồi dậy, hai tay giữ chặt lấy mặt của Dinh Hạo. Tiếp theo...

“chụt...!!” nàng chu đôi môi nhỏ nhắn của mình hôn lên môi hắn.

Sau đó lại nằm phịch xuống giường không biết gì, chỉ tội cho Dinh Hạo vẫn còn đứng hình vì bất ngờ bị tập kích, nên chưa biết phải phản ứng sao.

Thì người trên giường lại rục rịch, kiểm chuyện..

“nóng quá..Thu Tâm, ta muốn tắm..”

Tư Mã Phi Yến bật người ngồi dậy, bắt đầu cởi bỏ y phục trên người nàng, từng cái, từng cái bị nàng cởi ra ném xuống đất..

“Thu Tâm, em đi chuẩn bị nước cho ta, ta muốn tắm..”

Tư Mã Phi Yến chao đảo lắc lư, lộn tới lộn lui trước mặt Dinh Hạo, còn hét vào mặt hắn.

Nếu nàng còn la hét, có lẽ người của cả khách điếm sẽ kéo đến đây không chừng, hắn bước tới kéo nàng ném lên giường.

“nàng quậy đủ chưa..” bây giờ là đến phiên Dinh Hạo hét.

“hu..hu..người bắt nạt ta..ta phải đi tìm ca ca..ca ca..”

Tư Mã Phi Yến vùng dậy bỏ chạy ra cửa, Dinh Hạo vội chạy tới kéo nàng lại, trên người nàng chỉ có mỗi chiếc yếm là dính thân, nếu bây giờ chạy ra ngoài, người ta nhìn thấy thì hắn còn mặt mũi nào.

“ca ca..ca ca...Yến nhi muốn ca ca..”

“không cho phép gọi ca ca..”

Dinh Hạo tức giận hét mắng, khi nghĩ đến cảnh hắn nhìn thấy trong đình khi nãy lửa giận lại nổi lên.

“..” Tư Mã Phi Yến quả thật bị bộ dáng dọa người này của Dinh Hạo làm cho sợ hãi, nàng lập tức im lặng, trong lúc Dinh Hạo mọi chuyện tưởng đã êm xuôi, thì..

“hu...hu...ca ca..ca..ca”

Tư Mã Phi Yến còn khóc lớn tiếng hơn khi nãy, Dinh Hạo càng không biết làm sao cho nàng nín lại, chỉ nhìn chiếc miệng nhỏ nhắn của nàng càng mở càng to, nước mắt chảy nhiều hơn, hắn chỉ muốn nhét thứ gì đó vào trong miệng nàng cho nàng im lặng...

Nhưng nhìn ngó xung quanh chẳng có thứ nào có thể dùng được, mà Tư Mã Phi Yến khóc càng lớn tiếng hơn nữa, từng té bào thân kinh trong người hắn đều bị nàng bức đến điên, không còn suy nghĩ được gì...

“hu..hu..ưm..ưm..m”

Tiếng khóc của Tư Mã Phi Yến bỗng dừng trở thành những tiếng kêu đứt quãng, nhỏ dần dần và cuối cùng là im lặng như tờ, chỉ còn tiếng thở dốc..

Dinh Hạo cúi người xuống dùng chính môi của hắn, để khiến nàng im lặng, khi môi hai người quần chặt lấy nhau, chẳng khác nào cá gặp nước.

Hắn tha hồ cắn mút, lưỡi của hắn len lỏi vào trong công phá thành trì, bắt lấy chiếc lưỡi đình hương thơm ngọt của nàng, buộc nàng phải hợp tác, hai người mây mưa kéo dài.

Cơ thể hai người dính sát vào nhau, đến mức Dinh Hạo có thể cảm nhận được sự mềm mại của hai đôi tuyết lê trước ngực nàng có bao nhiêu là đầy đặn no đủ..

Hai tay nàng vòng qua cổ hắn, bắt đầu hưởng thụ sự vuốt ve của Dinh Hạo, môi hắn hôn lên cổ nàng, khẽ liếm mút, có xu hướng di chuyển xuống dưới.

Tư Mã Phi Yến chưa từng cùng nam nhân nào tiếp xúc thân mật như vậy, huống hồ nàng đang say nên cũng không hiểu cảm giác này là gì, nhưng thật thoải mái, dễ chịu, chỉ là từ dưới bụng có một cái gì đó, muốn...

“ua..ua..ua..!!”

Tất cả những gì mà Tư Mã Phi Yến đã “thưởng thức” tối nay, đều trút xuống hết trên người Dinh Hạo.

Khắp người nhơ nhớt bắn thối cộng thêm mùi chua nồng nặc khắp phòng, Dinh Hạo giận đến muốn giết người, còn Tư Mã Phi Yến vẫn không biết gì, tròn xoe đôi mắt vô tội nhìn hắn.

“thật là dễ chịu.. Thu Tâm! Ta muốn tắm..” Tư Mã Phi Yến ói xong, lấy tay lau đi miệng mình, rồi lão đảo đi vòng vòng, chắc là đang tìm bồn tắm..

“còn dám nói muốn tắm..” Dinh Hạo lúc này giận đến đỏ mặt tía tai, hận muốn bay qua bóp trên nữ nhân này, đáng lẽ người nên nói câu này phải là hắn mới đúng.

“tiểu lục tử..!!” Dinh Hạo tức giận hét rống lên.

“ầm...”

Tiểu lục tử từ bên ngoài hốt hoảng tông cửa chạy thẳng vào.

“vương gia! đã xảy ra chuyện gì..”

Nhưng vừa nhìn thấy Tư Mã Phi Yến ăn mặc hở hênh hở trên lộ dưới, lập tức xoay lưng ra cửa không dám nhìn tiếp, cũng không kịp suy nghĩ gì thêm.

“ngươi mau chuẩn bị nước cho bồn vương..” Dinh Hạo vô cùng tức giận, giận đến nghiến răng.

“ạ..”

Tiểu lục tử lập tức xoay người bỏ chạy, trong phòng chỉ còn Tư Mã Phi Yến say không biết gì, và Dinh Hạo đang hùng hực lửa giận.

“Nàng muốn tắm, bồn vương sẽ tắm cùng nào..”

Sáng hôm sau...

Khách điểm Thiên Kim

Tiếng kêu riu rít, và ánh sáng từ bên ngoài đã đánh thức người ngủ yên trên giường.

Tư Mã Phi Yến cảm thấy đầu óc quay cuồng, đau như búa bổ nàng lắc lư vài cái, rồi vươn vai ngồi dậy.

Cảm giác trống trải bên dưới khiến nàng hoảng hốt..

Khắp người nàng từ trên xuống dưới đều không mặc gì, trước ngực lại có vô số dấu xanh dấu đỏ chói mắt, quay sang nhìn người nam nhân bên cạnh nàng cũng không mặc gì, không đúng.. hắn còn mặc một chiếc quần dài, chỉ có nàng hoàn toàn trần trụi.

Trước đây là nàng còn nhỏ thiếu hiểu biết, nhưng từ khi biểu tỳ giải thích rõ cho nàng hiểu, chẳng hạn như.. phu thê như thế nào ân ái, làm sao mới có thể sinh hài tử, khi nghe biểu tỳ nói nàng cảm thấy chuyện ấy vô cùng xấu hổ.

Tư Mã Phi Yến hai mắt tròn to quay sang nhìn Dinh Hạo..

Chẳng lẽ tối qua nàng và hắn làm chuyện xấu hổ đó, nhưng tại sao nàng không nhớ gì cả, không phải biểu tỳ nói nữ nhân lần đầu tiên đều sẽ rất đau đớn sao, nàng lại không có cảm giác đó..

Vậy thật ra nàng và hắn đã làm chuyện đó chưa, tại sao nàng không nhớ gì hết..đúng rồi, lạc hồng.

Tư Mã Phi Yến lập tức chui vào trong chăn, bò tới bò lui tìm kiếm thứ gọi là chứng cứ, mọi ngõ ngách trên chiếc giường đều bị nàng lật tung, cũng không có cái dấu vết lạc hồng mà biểu tỳ nói qua.

Bỗng nhiên...

“cóc..cóc..!!!”

“vương gia! thuộc hạ có chuyện bẩm báo...” giọng nói của Vô Tình từ bên ngoài vọng vào trong.

Tư Mã Phi Yến còn chưa biết phải phản ứng sao, có nên nằm xuống giả vờ ngủ, lỡ như hấn thức dậy thì..

“Bổn vương ra ngay..”

Tư Mã Phi Yến như bị đứng hình, thì ra.. hấn đã tỉnh dậy, vậy là những chuyện nàng làm này giờ hấn đều biết hết.

Dinh Hạo vô cùng tỉnh táo, bật người ngồi dậy, mỉm cười nhìn nàng, còn tiện tay véo vào mặt nàng.

“tối qua..nàng thật hư..”

Lời nói ám muội đầy ám muội của Dinh Hạo, đúng là thử thách trí khôn của Tư Mã Phi Yến, Dinh Hạo nhảy xuống giường mặc quần áo vào, rồi đi ra cửa. Trước khi đi còn quay lại nở một nụ cười “câu hồn đoạt phách” như thể tối qua giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì.

“ầm..!!” Cánh cửa được khép lại, trước đôi mắt ngỡ ngàng của Tư Mã Phi Yến.

Sau một lúc thần thờ, nàng liền nhớ đến chuyện “đại sự” đang làm dang dở.

“lạc hồng..”

Nàng lại như con cún con bò tới bò lui trên giường, một lúc lâu sau đó tất cả chăn mền chiếu gối trên giường đều bị nàng lật tung cả lên, ném xuống đất và những âm thanh náo nhiệt từ bên trong phòng bắt đầu phát ra...

Bên ngoài..

Dinh Hạo thì miệng cười khúc khích, nhớ đến vẻ mặt và những hành động sáng nay của Tư Mã Phi Yến, phải nói tất cả đều là hấn cố ý làm, cố ý không mặc y phục cho nàng, cố ý để lại những dấu hôn trên người nàng, cố ý nói những lời ám muội để nàng hiểu lầm..

Hấn biết nàng nghĩ gì và cũng biết nàng muốn tìm gì nên càng cảm thấy buồn cười.

“vương gia! người đang cười gì vậy..”

“không có gì..! “ Dinh Hạo lập tức điều chỉnh lại thái độ và giọng điệu của hấn, ra vẻ nghiêm nghị của một chủ tử

“..có phải đã có tin tức của Mạc Nhi..”

Vô Tình lắc đầu nhìn Dinh Hạo, có chán nản..

“vẫn chưa có tin tức gì của quận chúa, nhưng mà Thu Cúc thê tử của Lương Bá đã tỉnh lại..”

“vậy thì qua đó xem thử”

Cùng lúc đó...

Khắp trấn Thanh Hà như nổi lên phong ba, từ đầu hẻm đến cuối hẻm đều dán đầy cáo thị, phải nói không bỏ sót một nơi nào, chỉ cần ngẩng đầu lên là đều có thể nhìn thấy, người xem bu đông như kiến, nghị luận không ngừng...

“trên cáo thị viết gì vậy..” Một bà cô tay xách nách mang chen vô vào giữa đám đông

“he..he..ta không biết chữ..” Người bên cạnh gây đầu, cười ngậy đại nhìn bà cô

“không biết chữ thì tránh ra, chen vô đây là gì..” bà cô tức giận đẩy hấn ra.

“vị đại ca! trên đó viết gì vậy..”

“cái gì là.. Đoạt hồn tán...thuốc giải...Hạo vương..” Một hấn tử áo nâu, vẻ mặt nhăn nhó, rặn ra từ chữ một không rõ hấn đang nói gì.

“vậy thật ra trên đó viết gì..” Bà cô kia lại thở dài thêm một người không biết chữ, lắc đầu rồi lại cố chui vào trong một lần nữa.

“trên cáo thị viết thuốc giải Đoạt hồn tán đang ở trong tay Hạo vương..” Một lão ông già nua bất ngờ ở phía sau lên tiếng.

Mọi người lập tức quay lại nhìn ông lão, sau đó đồng thanh lên tiếng..

“Đoạt hồn tán là cái gì..”

“không biết..”

“ngươi biết không..”

Sau một hồi nhìn qua nhìn lại cũng không ai biết gì, thì mọi người dần tản ra, bốn bề lại trở nên tĩnh lặng.

“rẹt...!!”

Một hán tử trẻ tuổi lặng lẽ bước tới, xé tờ cáo thị đang dán trên tường xuống, đưa cho nữ tử bên cạnh y.

“quận chúa! người tính sao..”

*****hết chương 44*****

45. Chương 45: Trên Núi Có Ma

Chương 45: Trên núi có ma

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Khách điểm Thiên Kim

Xuyên qua những tia nắng chói chang ở phía dưới cuối hành lang, hai mỹ nam tử bạch y và hắc y đang đi tới.

“cộp...!! cộp...!!”

Đi trước là Dinh Hạo và bên cạnh là Vô Tình.

Dinh Hạo nhìn ngó xung quanh, cảm thấy không khí xung quanh hẳn thật kỳ lạ. Thê tử của Lương Bá tính lại là một chuyện vui, dù không tổ chức tiệc mừng mừng, thì ít ra cũng có một chút biểu hiện nhỏ, chẳng hạn như tiếng cười nói, hắc hơi cũng được.

Đằng này...

Âm thanh ồn ào náo nhiệt của khách điểm gần như bị lịm tắt, càng đến gần phòng của Lương Bá không khí lại càng căng thẳng u ám, dù là tiếng thở dốc cũng không nghe thấy, chứ đừng nói tiếng người...

Trong phòng

Trên giường Lương Bá hai tay ôm chặt lấy thê tử hẳn thần sắc lo lắng, còn Thu Cúc thì đang dựa vào người y, hai mắt mở to vô hồn nhìn xa xăm, cộng thêm vô số những kim châm đang ghim trên người nàng lúc này, cũng khá “ấn tượng” đã thu hút tầm mắt của Dinh Hạo.

Hắn liếc nhìn sang bên kia, mâu quang khó hiểu nhếch lên

Khi nhìn thấy Âu Dương Đình lại đang rất thanh thoi an nhàn, từ từ thổi chén trà nóng trên tay, như thể tất cả chuyện đều không liên quan đến y. Hắn ngẩng đầu lên thì thấy Dinh Hạo đang đứng ở cửa ra vào.

“sư phụ! nàng ta bị trúng loại độc gì..” Dinh Hạo vừa vào phòng đã dừng ngay tại chỗ của Âu Dương Đình.

“cạch...!!!”

Âu Dương Đình đặt tách trà xuống, thở dài một hơi : “trong cơ thể nàng ta có chứa độc của hoa Tinh Túc..”

“hoa Tinh Túc..” Dinh Hạo khó hiểu lên tiếng

Âu Dương Đình khước môi nhếch lên, nhìn Dinh Hạo “biết ngay mà..” dù có nói ra tên nhóc này cũng không có biết. Thái độ này của Dinh Hạo cũng nằm trong dự đoán của Âu Dương Đình, he...he..chỉ ít không phải cái gì tên nhóc này cũng rõ, cái gì cũng làm được, cũng còn có thứ hắn không biết.

“hoa Tinh Túc sinh trưởng ở Phổ Tạng, được dùng để bào chế ra Linh Hương tán, nhưng nếu dùng quá liều thì không đơn giản chỉ là hôn mê, có thể khiến con người ta trở nên điên loạn thần trí bất minh..” Âu Dương Đình đồng loạt lên tiếng, ra dáng một đại tôn sư.

Mê được Linh Hương Tán, lợi hại cỡ nào thì Dinh Hạo hẳn là người từng thử quan nên hiểu rất rõ. Chuyện dù đã xảy ra từ mấy tháng nhưng hắn cứ nghĩ mới hôm qua.

Âu Dương Đình lắc đầu nhìn Dinh Hạo, rồi đứng dậy đi đến bên giường của Thu Cúc. Hắn từ từ rút những kim châm trên đầu của nàng xuống .

“rất may độc hoa Tinh túc trên người nàng ta không nhiều như những người kia, nên dễ dàng lấy ra...” hắn tỉ mỉ đặt từng cây kim châm vào hộp gỗ rồi đưa cho Thu Phong đang đứng bên cạnh.

“những người mà sư phụ nói... là bọn người đang ở Lôi Phong tháp..” Dinh Hạo nghi hoặc nhìn nhìn Âu Dương Đình.

“tối qua... ta có đến Lôi Phong pháp xem mạch cho bọn họ, trên người họ không chỉ có độc tính của hoa Tinh Túc mà còn trúng một loại độc khác, chỉ là... ta vẫn chưa biết đó là loại độc gì..”

Nhìn hai người nam nhân chết trước mặt hắn ở cổng thành khi đó, Dinh Hạo cũng từng nghĩ qua bọn họ có thể bị trúng độc, nhưng họ chỉ là người dân bình thường không quyền thế, ai lại ra tay hiểm độc như vậy, chỉ cần một đao cũng đủ lấy mạng họ cần gì tốn nhiều công phu như vậy.

Quay lại vấn đề hiện tại, sư phụ vừa nói độc trên người của Thu Cúc đã được lấy ra, vậy tình trạng của nàng ta lúc này phải giải thích thế nào..

“sư phụ! nàng ta sao trở thành như vậy..”

Thu Cúc hai mắt mơ màng, mặt mũi thì trắng bệch, hoảng sợ đang nép sát vào người của Lương Bá, miệng thì run bần bật, còn lẩm bẩm không biết đang nói gì.

“có thể là do hoảng sợ quá độ...” Âu Dương Đình quay sang nhìn Thu Cúc trên giường, quan sát kỹ một lần nữa.

“hoảng sợ...” Dinh Hạo kinh ngạc lên tiếng.

“Thu Phong! người đi xem Thanh Nguyệt nấu thuốc xong chưa, bảo hắn mang vào đây...” Âu Dương Đình quay sang nhìn Thu Phong.

“ạ..! sư phụ..” Thu Phong sau khi cất gọn hộp châm cứu, liền xoay người bỏ đi.

“sư phụ! vừa rồi người..”

Thu Phong rời đi thì Dinh Hạo liền bước tới, chưa kịp nói xong đã bị âm thanh này làm cho giật mình...

“Choa...aa.ng !!”

Âu Dương Đình, Dinh Hạo và mọi người trong phòng đều hướng nhìn ra cửa, xem chuyện gì đã xảy ra.

Thu Phong vừa đi được vài bước, lại đụng mạnh vào Thanh Nguyệt đang đi vào, trên tay còn bưng theo một chén thuốc nóng hổi, kết quả...

Trên sàn là một vũng nước nhỏ, bên cạnh là chén bể làm bốn năm mảnh nhỏ, và mùi thuốc bay nồng nặc khắp phòng.

“sao lại bất cẩn như vậy..” Âu Dương Đình nhăn nhó lên tiếng.

“không sao..! con sẽ đi nấu chén khác..” Thanh Nguyệt mỉm cười lên tiếng.

Thu Phong thì từ lâu đã cúi người xuống, thu dọn những mảnh vỡ, trong lòng có hơi khó chịu vì bị Âu Dương Đình mắng, có lẽ vì vậy mà lơ đãng bị mảnh chén vỡ cắt trúng vào tay.

Những giọt máu đỏ tươi nhỏ giọt xuống dưới đất, chảy không nhiều nên Thu Phong cảm thấy không đáng để bận tâm, hấn tiếp tục thu dọn những mảnh vỡ còn lại.

Nhưng có người nhìn thấy lại rất kích động...

“Á..á..a!!!” Tiếng hét thất thanh của nữ tử vang lên.

Người mà từ lúc tỉnh dậy vẫn không nói lời nào, lại bắt ngờ lên tiếng, thay vì nói nàng ta lại kêu gào ầm ĩ.

“máu..có rất nhiều máu...trên núi có rất nhiều máu..có ma..!!!”

“đừng đuổi theo ta...đừng đuổi theo ta...á..máu..có rất nhiều máu...ma quỷ...tránh ra”

Thu Cúc hoảng loạn, la hét, kêu gào nói năng không rõ đầu đuôi, làm cho mọi người trong phòng càng trở nên “mù tịt..” ngơ ngác nhìn nhau.

“buông ta ra...ma quỷ...tướng công cứu thiếp..”

Thu Cúc cố sức vùng vẫy khỏi người Lương Bá, còn muốn chạy ra ngoài. Nhưng lại bị Lương Bá giữ lại.

“Thu Cúc! là ta.. nàng nhìn kỹ đi..là ta...” Lương Bá khở sở lên tiếng, hai tay vẫn ôm chặt lấy Thu Cúc.

Thu Cúc vẫn không để tâm đến những lời vừa nói của Lương Bá, xem Lương Bá như ma quỷ, một lòng muốn thoát khỏi, nàng cúi người xuống cắn thật mạnh vào tay của Lương Bá.

“Á..á..!!!”

Lương Bá vì quá đau nên nói lỏng vòng tay, Thu Cúc nhân cơ hội mà nhảy xuống giường, như người điên chạy loạn ra ngoài..

“Rầm..!!!”

Bất ngờ va vào cách cửa, nàng ngã ngay xuống đất

“Bịch..!!!”

Một canh giờ sau...

Mọi người đi lại trong phòng tới lui, người nôn nóng nhất vẫn là Lương Bá như ngồi trên than nóng, không lúc nào là thấy hấn đứng hay ngồi yên một chỗ.

“vương gia! sao thê tử ta vẫn chưa tỉnh lại, nàng ta có sao không..”

“...” Dinh Hạo lắc đầu nhìn Lương Bá, tại sao lại hỏi hấn trong khi “đại phu” đang ngồi bên, hấn quay sang nhìn Âu Dương Đình.

Nụ cười trên hấn trở nên cứng ngắt, người mới vừa ngồi đây cùng hấn, giờ lại biến mất không thấy đâu, tệ nhất là người này đi khi nào hấn cũng không hay biết.

“...” Dinh Hạo nhìn góc xung quanh vẫn không thấy Âu Dương Đình đâu.

“vương gia! có phải người tìm Âu Dương đại hiệp” Vô Tình hiểu ý lên tiếng.

Vô Tình vừa dứt lời, thì phía sau hấn cảm thấy có một luồng sát khí, quay đầu lại thì nhìn thấy một mỹ nhân kinh diễm động lòng người, chỉ tiếc vẽ mặt đang hăm hực bực tức.

“sư phụ người đâu..” Lãnh Nhược Y nhìn Dinh Hạo nóng nảy lên tiếng.

“...” Dinh Hạo lắc đầu nhìn Lãnh Nhược Y xem như đã trả lời, thật ra hấn cũng không biết Âu Dương Đình đang ở đâu.

Dinh Hạo khòe môi nhếch lên, bây giờ hấn đã hiểu tại sao sư phụ hấn lại lặng lẽ mà đi không nói tiếng nào, thì ra là ngửi thấy mùi của Lãnh Nhược Y.

“Âu Dương Đình! người giỏi lắm, đừng để ta tìm được người..hừ!!” Lãnh Nhược Y tức giận xoay người bỏ đi.

Trên nóc nhà

“xác..xì..ii..!!!” Có người đang nhảy mũi hắc xì

Không cần phải nghĩ Âu Dương Đình cũng biết rõ người vừa chửi hắc xì là ai, sau khi nhìn thấy nàng ta rời khỏi, thì hắc xì cũng phi thân biến mất, một lòng muốn “trốn” nên cũng quên mất mọi chuyện đang diễn ra bên dưới.

Trong phòng

Dinh Hạo nghĩ đến đôi oan gia Âu Dương Đình và Lãnh Nhược Y cảm thấy rất buồn cười, không nghĩ đến tài nghệ võ công của sư phụ hắc đã rất cao, mà cái mũi cũng rất thính.

“Ưm..m..m!!”

Trên giường lại bắt đầu phát ra những tiếng động nhỏ. Khơi dậy sự quan tâm của mọi người trong phòng, tất cả họ đều nhìn sang.

Thu Cúc trên giường đã có dấu hiệu tỉnh dậy. Hai tay, hai chân rời đến cả hai mí mắt nàng khẽ cử động, sau cùng là hai mắt bất ngờ mở to tròn tròn, giựt mình bật người ngồi dậy.

“Á..á..á!” Thu Cúc la hét như người vừa mơ thấy một cơn ác mộng, trên trán lại đổ đầy mồ hôi.

“Thu Cúc! nàng bình tĩnh lại đi..” Lương Bá lao người đến bên giường đỡ lấy Thu Cúc, lo lắng lên tiếng.

“Hu..hu..tướng công, ta sợ quá...trên núi có ma...hu..hu..” Thu Cúc hai tay ôm chặt lấy Lương Bá, khóc lóc thảm thiết.

“không sao, đã có ta bên cạnh nàng, đừng sợ..đừng sợ..” Lương Bá nhỏ giọng an ủi, trấn an Thu Cúc vỗ nhẹ vào lưng nàng.

“Hu..hu..trên núi có rất nhiều con ma không đầu, chúng đang đánh nhau rất dữ tợn..hu..hu chảy rất nhiều máu, chúng còn phun lửa đuổi theo thiếp, hu..hu..thiếp sợ lắm..”

“đừng sợ đã có ta, ta sẽ bảo vệ nàng..”

Một lúc lâu sau đó...

Thu Cúc sau khi khóc la mệt mỏi đã ngủ thiếp đi trong người của Lương Bá, hắc nhẹ nhàng đặt nàng xuống rồi cũng bước xuống giường.

“ta lúc đó không nên cho nàng lên núi một mình, nếu không... Thu Cúc đã không bị mấy con ma trên núi hù dọa làm hoảng sợ..”

Lương Bá thở dài, ngồi xuống bàn không ngừng tự trách bản thân, nếu khi đó hắc đi cùng nàng lên núi, biết đâu thê tử hắc sẽ tránh được kiếp nạn.

“có ma...người cũng tin vào chuyện hoang đường đó sao..” Dinh Hạo lắc đầu, mỉm cười nhìn Lương Bá, đưa tách trà lên uống cạn.

“vương gia! có lẽ người không biết, chứ thật ra cả trấn Thanh Hà ai cũng biết chuyện này...”

Dinh Hạo nghe xong trên mặt thoáng hiện sự tò mò quan tâm, cũng như chuyện hắc “xuyên không” vậy, nếu trước đây nghe người nào nói qua hai từ này, thì hắc chắc chắn sẽ cho người đó là điên, nhưng chuyện điên đó thật đã xảy ra trên người hắc, thì trên đời này còn chuyện gì không thể xảy ra.

“trên núi có một hang động, trước đây là hang ổ của bọn thổ phỉ nhưng mấy năm trước đã bị triều đình tiêu diệt, lúc nửa đêm khi bọn thổ phỉ đang ngủ say, quan binh tấn công bất ngờ thiêu rụi cả hang động, mấy trăm tên thổ phỉ không ai còn sống ra khỏi đám cháy, trở thành những cô hồn dạ quỷ bay lượn quanh núi, vì vậy mà không ai dám lên núi vào ban đêm..”

Lương Bá sau khi nói một hơi dài, cảm thấy khát nước, hắt rót ra một chén nước uống ừng ực sau đó nói tiếp.

“ực..ực..”

“những con ma này rất lợi hại, thường hay phun lửa hù dọa người khác, chính mắt ta nhìn thấy, nếu lúc đó ta không nhanh chân, có lẽ đã bị thiêu thành tro..”

“ngươi tận mắt nhìn thấy..” Dinh Hạo ánh mắt nghi ngờ nhìn Lương Bá.

“phải..!!” Lương Bá mạnh miệng trả lời, sau đó nói tiếp

“Những đóm lửa có màu xanh nhạt, ánh sáng lập lòe lúc ẩn lúc hiện, còn biết đuổi theo người, rất đáng sợ..”

“màu xanh nhạt..” Dinh Hạo khước miệng nhếch lên, mỉm cười khó hiểu.

“ngài cười gì vậy..” Lương Bá ngờ ngợ lên tiếng, không biết chuyện hắc kể có gì đáng để cho Dinh Hạo phải cười, những người khác khi nghe hắc kể xong đều sợ xanh cả mặt.

“không có gì..” Dinh Hạo vẫn còn cười, lắc đầu nhìn Lương Bá sau đó hắt bật người đứng dậy.

“đi thôi...”

“vương gia ngài định đi đâu..” Vô Tình khựng người nhìn Dinh Hạo, khó hiểu lên tiếng.

“đi bắt ma..”

Trên núi- ban đêm.

“cạch..!!”

“keng..!!”

Ánh trăng sáng tròn trịa trên cao đang phản chiếu xuống mặt nước, xuyên thẳng lên vách đá.

Bên cạnh là một cái hang động nhỏ, cửa động thì chật hẹp tối tăm, càng đi càng cảm thấy con đường này thật dài, sâu không thấy đường ra.

Chỉ nghe thấy tiếng binh khí vọng ra từ vách núi, và mùi máu tanh nồng nặc, ngoài ra không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào khác..

“keng..! keng..!”

“ầm..m..!!!”

Một đám “tử sĩ” đang đánh nhau rất quyết liệt, không phân cao thấp, cũng không ai chịu nhường ai. Vì sao gọi là tử sĩ ư...

Trên dưới mỗi người có ít nhất mười mấy vết thương, máu me đầm đìa, quần áo trên người gần như không còn nguyên vẹn, vẫn hăng hái tiến về trước, đánh không biết mệt mỏi.

Cho dù thương tích đầy mình, nhưng cũng không hề có một cái chao mày dù là nhỏ nhất, càng không nhìn ra sự đau đớn nào trên gương mặt họ lúc này, không gọi họ là tử sĩ thì gọi là gì.

“bốp..! bốp..!”

Sau tiếng vỗ tay vừa rồi, thì đồng loạt tất cả họ đều đứng bất động..

“cạch..cạch..cạch..!!!!” vũ khí trên tay họ lần lượt rớt xuống đất.

Tất cả họ đều đứng yên lặng như tượng, ngay hàng thẳng lối.

Ánh mắt vô hồn không có thần, khuôn mặt lạnh tanh không cảm xúc, mặt dù đánh nhau nhiều canh giờ nhưng lại không nghe thấy tiếng thở dốc nào từ họ, hơi thở vẫn rất ổn định, có thể nói họ chỉ hơn cái xác chết là vẫn còn mở mắt mà thôi, ngoài ra thì chẳng khác bao nhiêu.

“cộp..! cộp..cộp..!”

Hắc y nhân từng bước từng bước tiến đến gần họ, hần dừng lại quan sát thật kỹ từng người một, dò xét từ đầu đến chân không bỏ sót bất kỳ điểm nào.

“ngươi hài lòng chứ..” Mỹ nam tử bên cạnh khó chịu lên tiếng.

“tốt..nhưng mà ta thấy họ vẫn chưa ổn...” Hắc y nhân chậm chậm lau đi vết mồ hôi chảy trên người của một tên trong đám tử sĩ, tỏ ra không hài lòng, khó chịu.

“mới có năm canh giờ mà đổ mồ hôi nhiều như vậy, ta nghĩ ngươi nên tăng thêm liều lượng..”

“được! nhưng mà ta cần thêm người để thử thuốc..” Mỹ nam tử lên tiếng.

Hắc y nhân quay lại nhìn mỹ nam tử suy tư trầm ngâm, Hạo vương đang ở trấn Thanh Hà thì làm sao có thể tìm người tiếp tục thử thuốc, nếu thu xếp không ổn thỏa lại kinh động đến triều đình, lúc đó khó lòng thu xếp.

Trước đây hần chọn trấn Thanh Hà, vì nơi đây rất hẻo lánh, lại cách xa triều đình, làm gì cũng thuận tiện.

Việc thử thuốc cũng chỉ mất có vài ngày, xong việc thì thả người ra hần cũng không nghĩ sẽ giết người, tránh cho mọi người trong trấn thêm nghi ngờ.

Để đảm bảo họ không nhớ gì, nên trước khi thả người hần đã nhờ người khác thôi miên, thêm vào một chút độc của Hoa Tinh Túc.

Lúc đầu thì không có chuyện gì xảy ra, không nghĩ đến sau này lại có biến chứng, kết quả thành ra nông nổi như bây giờ...

“việc tìm người thử thuốc, tạm hoãn lại đã...” hắc y nhân nóng nảy xoa người đi.

“chuyện đó tùy người..” mỹ nam tử hờ hững tỏ ra không quan tâm, hần dừng lại nói tiếp “..nhưng còn phụ mẫu ta, khi nào thì người chịu thả họ ra..”

“ngươi yên tâm, sau khi người giúp ta bào chế xong thuốc, ta sẽ thả họ ra, các ngươi có thể đoàn tụ..” hắc y nhân, quay lại dứt khoát lên tiếng.

“ta hi vọng ngươi sẽ giữ lời hứa..” mỹ nam tử liếc nhìn hắc y nhân, giọng điệu lạnh băng.

Lúc này...

“két..t.t” Cánh cửa thạch động từ từ được kéo lên.

Cả một đám binh lính hối hả mang gươm giáo chạy vào trong thạch động.

“chủ nhân! tên ở phòng giam số mười, trốn thoát rồi..” Một tên binh sĩ đại diện lên tiếng.

“cái gì! Còn không cho người đuổi theo..” hắc y nhân hốt hoảng quay đầu lại nhìn đám quan binh, quát tháo.

“cộp! cộp..!!” cả đám rầm rộ kéo đến, thì cũng hùng hổ rút đi.

Khi tất cả quan binh rời đi cùng tên hắc y nhân, chỉ còn một mình mỹ nam tử trong thạch động, vẻ mặt của hần liền thay đổi...

Khéo miệng hần nhếch lên mỉm cười âm hiểm, khác xa với vẻ nhún nhường vừa rồi, thản nhiên như chưa từng có chuyện gì xảy ra, phẩy tay áo xoa người bỏ đi.

Cùng lúc đó...

Trong bóng tối âm u đó, một bóng đen từ trên cây nhảy xuống.

Dinh Hạo phẩy tay áo, chỉnh sửa lại y phục, vừa đi được vài bước thì nghe thấy có tiếng động lạ phát ra từ phía sau hần..

“Rắc..c..!!”

Hắn dừng lại, lạnh giọng lên tiếng “ là ai..!”

Vẫn không thấy ai bước ra, hay lên tiếng trả lời hắn, nhưng Dinh Hạo tinh chắc có người đang đi theo sau hắn, người này không thể nào là Vô Tình, vì vừa rồi hắn đã sai Vô Tình đi làm một chuyện quan trọng hơn, không thể nào xuất hiện ở đây.

“..là ta..”

Từ trong bóng tối một giọng nữ nhi vang lên, róc rách như tiếng suối, êm tai như tiếng nhạc, nghe lại vô cùng quen thuộc. Người chưa bước ra nhưng hắn đã biết đó là ai.

Hắn thở dài nhìn mỹ nhân trước mặt: “nàng theo ta làm gì..”

“ta...ta nghe nói vương gia lên núi bắt ma..cho nên..cho nên..” Tư Mã Phi Yến chu đôi môi đỏ mọng đáng yêu lên ấp a ấp úng, nhìn hắn.

“nàng muốn theo ta bắt ma..” Dinh Hạo thấy nàng ngập ngừng nên thay nàng nói tiếp

“không...không..” Tư Mã Phi Yến lắc đầu liên tục lên tiếng phản bác.

Nàng đương nhiên không có cái gan đó, chỉ là từ nhỏ đến lớn thứ quý giá hiếm gặp nào trên đời nàng đều thấy qua, chỉ là chưa từng thấy ma mà thôi..

“không phải thì về đi..” Dinh Hạo lạnh lùng xoay người đi tiếp.

Tư Mã Phi Yến thì ngơ ngác nhìn xung quanh, bốn phía tối đen như mực, gió thổi vi vu khiến toàn thân nàng ớn lạnh rùng mình, những tiếng kêu chi chít không biết là gì văng vẳng bên tai, càng làm cho nàng thêm sợ hãi, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo khiến nàng không thể nào bình tĩnh được nữa..

“Á..Á..ma..ma..”

Tư Mã Phi Yến hốt hoảng bỏ chạy, tiếng la hét sợ hãi của nàng vang vọng khắp núi.

“bịch..!!”

Nàng đang chạy lại vướng vào cục đá trước mặt té phịch xuống đất, ngẩng đầu lên thì thứ đó vẫn còn đang đuổi theo nàng ở phía sau, nàng hoảng loạn như một con thú nhỏ lùi ra sau.

“Phi Yến...!” Dinh Hạo đang đi lại nghe thấy tiếng hét la của Tư Mã Phi Yến, giật mình quay người lại, nàng chỉ cách hắn có mười mấy bước chẳng lẽ đã xảy ra chuyện.

“tránh ra..tránh ra...hu..hu..vương gia cứu ta..vương gia...” Tư Mã Phi Yến vừa khóc vừa lùi ra phía xa, cố gắng lấy tay xua đuổi thứ đang ở trước mặt nàng đi.

Nàng nắm chặt lấy đất, cát, đá, sỏi... nói chung là những thứ có thể cầm lên được đều sử dụng hết, liên tục ném về phía trước, nhưng xem ra chẳng ăn thua gì, càng chạy thì thứ đó lại càng đuổi theo.

Dinh Hạo hốt hoảng chạy tới, nhưng khi nhìn thấy “thứ đó” , thì hai chân liền dừng lại, vẻ lo lắng vừa rồi của hắn cũng biến mất, khóe môi lại nhếch lên mỉm cười hài lòng.

Đơn giản vì mục đích tối nay hắn lên núi, chính là để xác minh chuyện này...

Những đóm lửa màu xanh yếu ớt, đang lập lờ bay lượn xung quanh Tư Mã Phi Yến, khi ẩn khi hiện chập chờn như đang nhảy múa lơ lửng trên không trung.

Đúng như suy đoán của hắn, cái gọi là ma không đầu biết phun lửa mà dân chúng trong trấn và Lương Bá nhắc đến thật ra chỉ là một hiện tượng tự nhiên mà người ta hay gọi “ma trời” .

Dù là vậy nhưng, xem vẻ mặt trắng bệch của Tư Mã Phi Yến lúc này nếu hắn không đến đỡ nàng, có lẽ sẽ xảy ra án mạng, hắn ung dung bình thản đến bên cạnh nàng.

Nhưng nụ cười trên môi hắn trở nên gượng gạo hơn, khi nhìn thấy Tư Mã Phi Yến đang không ngừng lùi ra sau, lúc này nàng chỉ cách...

“Coi chừng phía sau..” Dinh Hạo hoảng hốt gấp rút hét lên.

Tư Mã Phi Yến từ lâu đã không còn tâm trí đâu để ý tới lời nói của Dinh Hạo, nhưng dù có muốn cũng không còn kịp.

“Á..á..a!!”

Dinh Hạo vừa nói xong thì Tư Mã Phi Yến đã chao đảo mất thăng bằng ngã xuống, Dinh Hạo kinh hãi như cây tên lao nhanh về phía trước chụp Tư Mã Phi Yến, kết quả...

“bịch..!”

“bịch..!”

Kế trước người sau đều bị rơi xuống hố sâu. Chính Dinh Hạo cũng nghĩ đến sẽ bị Tư Mã Phi Yến kéo rớt xuống dưới.

Dưới hố...

Bốn bề vẫn là tối tăm, chỉ có ánh sáng mờ ảo của ánh trăng, xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng.

Tư Mã Phi Yến thì đang nằm ngửa trên đất, y phục thì lấm lem, chuyện đó không quan trọng, chuyện đáng bận tâm lúc này là nàng không thể nào thở được, cái này phải hỏi người nam nhân trước mặt nàng.

Dinh Hạo đang nằm trên người của Tư Mã Phi Yến, ngực hắn đang đè sát mặt nàng, khiến cho Tư Mã Phi Yến muốn mở miệng cũng không được, tư thế đẹp đẽ này cũng đã duy trì được một lúc khá lâu, nhưng hắn hình như không có xu hướng muốn đứng dậy,

“..Vương..vương ..gia..gia.” nàng ta cố chui cái đầu nhỏ nhắn của mình ra khỏi người của Dinh Hạo, hít được vài ngụm không khí, vừa nói, vừa thở miễn cưỡng thốt ra được vài từ.

Dinh Hạo vẫn không nghe thấy lời nàng, đơn giản tâm trí và suy nghĩ của hắn đều dồn hết vào những thứ hắn đang nhìn thấy lúc này...

Tin tốt là hắn và nàng không phải hai người duy nhất rớt xuống hố, xung quanh hắn còn rất nhiều vị bạn hữu khác...

Tin xấu là những người này không thể nào giúp hắn trèo lên trên được, vì tất cả họ chỉ là những bộ xương trắng vô danh đang chất thành đống cao qua khỏi đầu hắn...

Tư Mã Phi Yến kêu mãi mà Dinh Hạo không nghe, nàng khó chịu vô cùng, mò mẫm được một khúc cây, nàng liền cầm lấy “khìu” vào lưng Dinh Hạo, nói cho dễ nghe thôi thật ra là nàng đập vào người hắn thì đúng hơn.

“bộp..! bộp..!!”

“Vương.. gia..người.. nặng.. quá..” Tư Mã Phi Yến khó khăn lên tiếng.

Dinh Hạo bị một chút đau nhói trên lưng, mà giựt mình tỉnh mộng, hắn lúc này mới nhớ đến mỹ nhân bên dưới, nên bật người đứng dậy.

“Phi Yến..!!”

Tư Mã Phi Yến thở hộc hộc nhìn hắn, có một chút ảm ức nhỏ. Khi hơi thở trở bình ổn thì nàng liền thả khúc cây khi nãy xuống đất, có điều là..

“Á..á...”

Tiếng hét chói tai này là của Tư Mã Phi Yến.

Khi nhìn thấy khúc cây trên tay nàng bỗng nhiên lại trở thành khúc xương tay người chết, thì hoảng sợ hét lên, giựt mình ném xuống đất, theo phản xạ nàng lùi ra phía sau, lại đụng phải một đống xương người đang chất cao thành núi.

Tư Mã Phi Yến chưa bao giờ nhìn thấy nhiều người xương người như vậy, chỉ muốn ngắt ngay tại chỗ, thật đáng tiếc đâu phải muốn xui lúc nào là xui lúc đó, mặt nàng lúc này không còn chút máu.

“hu..hu..hu..!!!” Tư Mã Phi Yến bất ngờ làm chuyện mà nữ nhi vẫn hay thường làm.

Nàng khóc đến trời u đất ám, như thác lũ vỡ đê không có điểm dừng, càng khóc càng lớn tiếng.

Dinh Hạo nhăn nhó mặt mày, bịt hai tay lại nhưng cũng không giúp ít gì nhiều, tiếng khóc của Yến nhi có thể sánh ngang với tiếng hét của Nhan đại tiểu thư thật không đơn giản, nữ nhân cũng thật phiền phức, có một chút chuyện nhỏ thôi cũng hét la inh ỏi.

“cộc..! cộc..!”

Dinh Hạo gấp rút bước tới, nắm chặt lấy hai vai của Tư Mã Phi Yến ép nàng đến sát vách. Hai chân kìm chặt lấy người nàng.

Tư Mã Phi Yến hai mắt nhắm lẹ, ngơ ngác nhìn hấn không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn không quên chuyện nàng đang làm, vừa mở miệng ra tiếp tục khóc thì..

Dinh Hạo tấn công bất ngờ, môi hấn áp sát vào môi nàng, tranh thủ lúc Tư Mã Phi Yến há miệng ra, đã chen lưỡi hấn vào bên trong khoang miệng nàng, lục lọi tìm kiếm và bắt lấy chiếc lưỡi đinh hương của nàng, bắt đầu tiến quân thần tốc.

Lưỡi hấn quấn chặt lấy lưỡi nàng, càn quét bờ bãi không chút lưu tình, cắn mút hết bên trong lẫn bên ngoài, rất dòn dập không cho Tư Mã Phi Yến cơ hội để thở.

Tư Mã Phi Yến lúc đầu không quen, nẩy ra kháng cự, nhưng cuối cùng vẫn bị Dinh Hạo thuần phục, ngoan ngoãn phối hợp cùng hấn.

Nụ hôn của hấn dần trở nên nhẹ nhàng, hấn luồn tay ra sau tóc của Tư Mã Phi Yến nhẹ nhàng đẩy về trước, ép đầu nàng đến gần hơn, vuốt ve từ eo xuống hông, rồi bóp nhẹ hông của nàng sau đó cho tay chạy dọc lên lưng.

Đưa tay về trước khóa trụ trước ngực, cách một lớp y phục xoa nắn đôi tuyết lê đầy đặn của nàng, xoay tròn rồi bóp lấy, ngực nàng bị hấn làm cho biến dạng vô số hình thù, đùa bỡn trong lòng bàn tay

“umm..m”

Trước kỹ thuật trêu đùa của Dinh Hạo, tiếng khóc la của nàng đã trở thành tiếng kêu rên rĩ ngắt quãng, lúc này Dinh Hạo hài lòng buông tha nàng.

“nếu nàng còn khóc, ta sẽ tiếp tục hôn nàng..” Dinh Hạo bá đạo lên tiếng.

“hic..hic..!!”

Tư Mã Phi Yến quần áo xộc xệch, khuôn mặt tròn trịa đáng yêu lại nhuộm đỏ càng thêm cuốn hút, môi anh đào bị hấn dày xéo nẩy giờ trở nên sưng đỏ ướt át, sóng mắt long lanh ngập nước, tròn xoe nhìn hấn đầy ủy khuất, hệt như đứa trẻ vừa bị người ta bắt nạt, khiến người nhìn thấy vừa đau vừa xót.

Nàng chắc chắn sẽ không biết, bộ dáng mình lúc này nam nhân nhìn thấy chỉ muốn bỏ nhào vào nàng ăn sạch, nếu nàng còn khóc thì hấn không ngại xơi tái “con cừu non” đáng yêu này ngay tại đây.

“hay là nàng muốn được ta hôn, nên cố ý làm vậy..”

Dinh Hạo không hài lòng khi còn nghe thấy Tư Mã Phi Yến vẫn còn khóc thúc thích, hấn cúi người sát xuống kề vào tai nàng, miệng lưỡi xấu xa.

“không phải..” Tư Mã Phi Yến hốt hoảng đẩy hấn ra.

Hơi thở nóng ẩm của hấn phả vào tai nàng, khiến cả người nàng như có dòng điện xẹt qua, khiến nàng hoàn toàn thanh tịnh, giựt mình phản bác, khi này nàng khóc lớn như vậy, đương nhiên cần có thời gian đầu phải muốn nín là nín ngay.

“vương gia! ở đây sao lại có nhiều xương người như vậy..” Tư Mã Phi Yến núp phía sau Dinh Hạo, lo sợ lên tiếng.

“...” Dinh Hạo trầm ngâm suy tư.

Nếu hần đoán không lầm, thì đây chính là thi thể của đám sơn tặc năm đó, có thể do quan binh hay ai đó đã ném họ xuống dưới đây, nơi này ẩm mốc bùn lầy, lại thêm thi thể nhiều năm bị phân hủy nên sản sinh ra phản ứng hóa học là chuyện rất bình thường.

Kết quả cái mà họ thấy chính là ngọn lửa ma kia, đều này hần có thể lý giải, nhưng còn những con ma không đầu thì sao, có thật hay chỉ là trò bịp của ai đó, ngăn không cho mọi người lên núi, phải đợi sau khi Vô Tình về rồi sẽ biết rõ.

“Á..Á..”

Tư Mã Phi Yến hét hoăng hét lên, núp ra sau lưng Dinh Hạo.

Đang yên bình, thì lại có người hét lên khiến cho Dinh Hạo cũng bị giật mình theo, hần ngẩn đầu lên nhìn theo “thì ra lại là chúng..” hần thở dài nhìn thứ trước mặt.

Những ngọn lửa khi nãy lại đuổi theo tới đây, đang nhấp nhô ở trên đầu họ. Dinh Hạo kéo Tư Mã Phi Yến đang ở phía sau ra, đẩy lên trước ép nàng nhìn lên.

“đừng sợ..! nó không làm gì nàng đâu.. nàng nhìn thử đi..”

“không..không...”

Tư Mã Phi Yến lắc đầu một hồi cũng từ từ mở mắt ra, phát hiện ngọn lửa đó vẫn đứng yên, cứ hiện rồi lại ẩn, cứ như vậy nhấp nháy liên tục, yếu ớt không có xu hướng tấn công nàng.

“nhưng vừa rồi nó còn chạy theo ta..” Tư Mã Phi Yến chỉ tay về phía trước.

“cái đó do nàng tưởng tượng quá nhiều..”

Dinh Hạo xoay người bỏ đi, tìm cách leo lên trên. Nhìn kỹ thì cái hồ này cũng không phải là rất sâu, với khinh công của hần dễ dàng thoát ra, có thêm Yến nhi thì có thể lâu hơn một chút.

“nàng muốn ở đây, hay lên đó cùng ta..” Dinh Hạo quay sang nhìn Tư Mã Phi Yến.

“...” Tư Mã Phi Yến lắc đầu nhìn hần, sau đó lủi thủi chạy đến bên cạnh, nhưng vẫn còn chút lưu luyến nhìn những đám lửa kia mãi không thôi.

“á.á!!”

Dinh Hạo không báo trước bất ngờ kéo nàng về phía hần, Tư Mã Phi Yến giật mình hét lên, chao đảo dựa vào hần.

“ôm cho chặt vào lòng..” Dinh Hạo bá đạo lên tiếng.

Tư Mã Phi Yến bủi môi nhìn hần, còn chỗ nào không chặt chứ, hần ôm nàng sát như vậy, ngay cả thở cũng khó khăn thì làm sao bảo nàng cử động.

Dinh Hạo mỉm cười nhìn Tư Mã Phi Yến, thật muốn cắn nát cái môi nhỏ nhắn đáng yêu của nàng, “thôi” đây không phải lúc.

“vèo..!!” Hần phi thân ôm theo Tư Mã Phi Yến nhảy lên trên vách.

Cảm giác mát lạnh cùng gió hòa một, lơ lửng trên không như cưỡi mây, khiến cho tâm hồn nàng bay bổng, chỉ tiếc giây phút hạnh phúc quá ngắn ngủi...

“nàng bị sao vậy..”

Tư Mã Phi Yến đang mơ màng nép sát vào người Dinh Hạo, miệng mỉm cười thưởng thụ, nơi nàng dựa vào không chỉ vững chắc mà còn có hương thơm nồng mai nhè nhẹ, rất muốn mãi được như lúc này.

Tiếng nói của Dinh Hạo như tiếng chuông cảnh báo, khiến nàng bừng tỉnh. Thì ra họ đã lên trên từ rất lâu rồi...

“...” Nàng lắc đầu nhìn hần, buông tay ra lùi ra xa nhìn hần, xấu hổ, thẹn thùng cảm thấy mặt mũi vô cùng.

“đi thôi...” Dinh Hạo lạnh lùng lên tiếng.

Tư Mã Phi Yến mỉm cười tươi như hoa, chạy theo phía sau, cuối cùng hấn cũng cho nàng theo. Trong lòng tràn ngập vị ngọt khó tả, quên mất mình sẽ đi đâu, chỉ cần bên cạnh là được đó là ý nghĩ duy nhất của nàng lúc này, nơi nào có hấn nơi đó sẽ an toàn.

Đi được vài bước, còn chưa bắt kịp Dinh Hạo thì chân nàng lại không thể nào nhấc tiếp, một cơn gió nhẹ thổi, dưới đất vọng lên tiếng động chi chút, âm thanh kì lạ, chắc chắn lần này không phải do nàng tưởng tượng nữa rồi.

Hu..hu...có thứ gì đó đang nắm chặt lấy chân nàng, lúc đầu là một bây giờ cả hai chân nàng đều bị giữ lấy, thứ đó còn biết cử động đang bò lên chân nàng.

“...” Tư Mã Phi Yến lần này không giống như mấy lần trước kêu khóc la ầm ĩ, có lẽ là sợ quá không mở miệng nói được câu nào, im lặng đứng đó

“Phi Yến lại chuyện gì nữa..” Dinh Hạo không nghe thấy âm thanh gì, cũng không thấy Tư Mã Phi Yến đuổi theo, nên quay đầu lại khó chịu lên tiếng.

“vương gia...ở dưới...dưới chân ta có ..có...” Tư Mã Phi Yến hoảng sợ chỉ tay xuống dưới chân mình, nói không ra câu, mắt cũng không dám nhìn xem thứ đó là gì.

Dưới ánh sáng lơ mơ, mọi thứ xung quanh tối tăm. Dinh Hạo chỉ nghe thấy âm thanh kỳ lạ phát ra, hình như là...

Hấn gấp rút bước tới. Đến gần thì nghe càng rõ hơn, còn Tư Mã Phi Yến thì do quá sợ nên từ đầu đã không chịu nghe thấy gì.

“cứu..cứu với..”

Hơi thở yếu ớt, cùng tiếng kêu cầu cứu nỉ non của người đang nằm bên dưới chân của Tư Mã Phi Yến, lại vang đến tai của Dinh Hạo.

“Á..ma..ma..” Tư Mã Phi Yến nghe giựt mình hoảng loạn, vùng vẫy đôi chân định bỏ chạy.

“cứu..cứu tôi với..”

Gian nan mở miệng nói chưa hơn một câu thì người đó đã bất tỉnh nhân sự, ngã phịch trên đất.

“Bịch...!!”

“hu..hu..ma..ma...!!”

“Phi Yên! Đó là người ta, không phải ma..” Dinh Hạo lên tiếng trấn an.

“người ta..” Tư Mã Phi Yến bây giờ mới nín khóc chịu nhìn xuống dưới chân mình.

Quả thật dưới chân nàng là một nam nhân đang hôn mê bất tỉnh.

Khách điểm Long Sương.

Một nữ tử lục y xinh đẹp, suối tóc đen dài như thác, nang đang nhìn ra cửa sổ lòng đầy tâm sự..

Tiếng chim hót, tiếng gió thổi phà vào mặt nàng, tiếng huyền não từ ngoài phố vọng vào, những âm thanh của cuộc sống vô cùng náo nhiệt, cũng không làm cho nàng khá đi chút nào.

Nữ nhân thật kỳ lạ, người trốn đi là nàng, không gặp hấn cũng là nàng muốn hấn quên mình đi, nhưng khi nghĩ đến một ngày nào đó... nếu hấn thật sự quên nàng đi, tìm lại đau nhói như ai đó bóp nát.

“kết..t..t”

Cánh cửa chậm chậm mở ra, nam nhân bước vào thì liền cung kính hành lễ với nữ tử.

“quận chúa! Âu Dương Đình thật sự là đang đi chung với vương gia, có lẽ nhưng gì viết trên cáo thị là thật..” Diệp Vô Ngân lên tiếng.

Kỳ Giai Mạc Nhi lòng đầy trĩu nặng, lấy tay xoa lên bụng của chính mình, một sinh mệnh nhỏ đang ở trong người nàng, dù phụ thân của nó là ai, thì hài tử này vẫn là vô tội, là nhi tử của nàng.

Nhưng nó lại chính là sợi dây ngăn cách nàng đến bên Thiên Hàn, tại sao nó không phải là hài tử của nàng và Thiên Hàn, nếu không có cái đêm oan nghiệt đó thì..

“Diệp Tướng quân! Người mang giấy bút đến đây..” Kỳ Giai Mạc Nhi lạnh giọng lên tiếng.

“dạ! quận chúa..” Diệp Vô Ngần xoay người bỏ đi

Một lúc sau, những thứ nàng cần đã được mang tới trước mặt.

“người đem lá thư này giao cho Hạo vương..”

“quận chúa! Người định đi gặp vương gia...” Diệp Vô Ngần nghi ngại lên tiếng.

“để cứu Phi Vân người nghĩ ta còn lựa chọn nào khác sao..” Kỳ Giai Mạc Nhi gượng cười lên tiếng.

“Ta mệt rồi muốn được nghỉ ngơi..”

“dạ quận chúa..!!”

Khánh điểm Khai Phong

Người ngồi cạnh giường thì mặt mày nhăn nhó, nhìn người đang thông dong uống trà đằng kia mà tức đến nổi gân xanh.

“sư phụ! người không được khỏe sao..” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Âu Dương Đình, đặt tách trà xuống bàn.

“trước là Thu Cúc, giờ là tên này..người nghĩ ta có thể khỏe được sao..” Âu Dương Đình hần học lên tiếng.

Tướng Âu Dương Đình hần là thần tiên sao, không biết tên nhóc này từ đâu trên núi rước về một cái phiền tối cho hần.

“sư phụ! hần thế nào rồi, cứu được không..”

Dinh Hạo mỉm cười đứng dậy, đi đến bên cạnh Âu Dương Đình, nghi ngại nhìn người nam nhân hôn mê trên giường.

“hần cũng trúng một loại độc giống như những người kia, nhưng... trên người hần không có độc của hoa Tinh Túc...”

Dinh Hạo bắt đầu sinh nghi, cảm thấy như phía sau hần có một bàn tay vô hình đang điều khiển mọi chuyện, lợi dụng Thu Cúc để dẫn dụ Dinh Hạo hần lên núi, chỉ là để cứu tên này sao...

“sư phụ vậy tại sao hần còn chưa tỉnh lại..”

“tưởng là thuốc tiên sao, trên người tên này có ít nhất mười mấy vết thương, lại bị trúng độc, người nghĩ hần sẽ dễ dàng tỉnh lại sao..” Âu Dương Đình nóng nảy lên tiếng.

“sư phụ hình như người không được vui..” Dinh Hạo khó hiểu nhìn Âu Dương Đình, hần biết tính tình sư phụ hần rất kỳ quái nhưng cũng không phải nóng nảy vô cớ.

“ta vui hay không thì liên quan gì người..” Âu Dương Đình hần học lên tiếng, đi đến cạnh bàn rót ra một chén trà.

“vương gia! sáng nay Âu Dương lão bà bà đã chọn xong ngày lành tháng tốt, cho sư phụ người và Nhược Y cô nương thành thân..”

Tiểu lục tử từ bên ngoài đi vào, đã nói ngay đúng trọng điểm, khiến Dinh Hạo như bừng tỉnh ngộ. Còn tách trà trên tay của Âu Dương Đình bị đơ lại, trán hần thành một đường dài.

“sư phụ! vậy xin chúc mừng người, khi nào thành hôn thì nhớ báo cho đồ đệ này một tiếng, ta sẽ chuẩn bị đại lễ cho người và sư mẫu..ha..ha..” Dinh Hạo lớn tiếng chúc mừng.

Nhưng Âu Dương Đình nghe thấy tiếng cười của Dinh Hạo cảm thấy như bị trêu chọc, muốn chạy đến bóp chết “tên nhóc” này ngay tại chỗ.

“vương gia! có thư của quận chúa..” Tiểu lục tử bước tới đưa lá thư tận tay Dinh Hạo.

Dinh Hạo nụ cười lịm dần, thần sắc khấn trương, gấp rút mở lá thư của Mạc Nhi ra xem, cuối cùng thì nàng cũng chịu tìm đến hắn...

“vương gia! trong thư quận chúa viết gì..” Tiểu lục tử tò mò lên tiếng.

“nàng hẹn ta tối mai gặp nhau ở tửu lầu Khai Phong..”

Dinh Hạo đứng bất động nhìn ra cửa, đôi mắt suy tư khó đoán. Còn Tiểu lục tử nhìn thấy mà khó hiểu gãi đầu.

Vầng trăng sáng trên cao đang soi rọi xuống bên dưới, khí trời về đêm bắt đầu se lạnh. Từng cơn gió thổi qua khiến lá cây rơi xào xạc trên nền.

Trong phòng.

Dinh Hạo đang cầm bình sứ nhỏ trên tay, mà nghiền ngẫm.

Từ lúc nào quan hệ giữa hắn và Mạc Nhi lại thành ra nông nổi như bây giờ, phải nhờ đến lọ thuốc này mới giữ chân được Mạc Nhi, thật trớ trêu ngay cả hắn cũng không biết chuyện gì.

Nếu chỉ là chuyện xảy ra ở đêm thọ yến phủ Tướng quốc, hắn sẽ nói cho nàng biết cho dù giữa nàng và Lăng Thiên Lạc thật đã xảy ra chuyện gì hắn cũng không bận tâm, huống hồ giữa họ chưa có gì, thật ra khúc mắc ở đâu chứ...

“két...t..t” Tiểu lục tử từ bên ngoài đẩy cửa đi vào.

“vương gia! xe ngựa đã chuẩn bị xong, chúng ta có thể đi được rồi..”

“ừ..” Dinh Hạo lên tiếng, rồi đứng dậy đi đến cạnh tủ.

Hắn kéo tủ ra, rồi cất bình sứ nhỏ vào trong, xoay người đi ra cửa, hành động này làm Tiểu lục tử vô cùng khó hiểu.

“vương gia! tại sao người lại cất nó đi, không phải chúng ta đi giao thuốc giải cho quận chúa sao..”

“hừ..” Dinh Hạo khéo miệng néch lên.

“nếu ta giao thuốc giải cho Mạc Nhi, chắc chắn nàng ta sẽ lại biến mất..”

Hắn quá hiểu nàng, nàng là nữ nhi mạnh mẽ, có ủy khuất cũng không chịu nói ra, sợ rằng khi thuốc giải đến tay, hắn chưa kịp làm rõ chuyện gì nàng đã biến mất như những lần trước.

Nếu mang thuốc giải theo bên người, khi đó nàng cứ chết sống muốn hắn giao ra, hắn sợ mình sẽ mềm lòng mà đưa cho nàng, rồi nàng lại biến mất trước mặt hắn, tốt nhất là không nên mang theo thì hơn.

“đi thôi! Ta không muốn Mạc Nhi phải đợi lâu..”

“cộp..cộp..!!”

Tiếng bước chân của Dinh Hạo và tiểu lục tử nghe ra càng yếu dần, có lẽ hai người này đã đi khá xa, nhưng không vội.

Sau khi nhìn thấy xe ngựa của Dinh Hạo đã rời đi, thì từ trên nóc nhà một đám hắc y nhân lần lượt nhảy xuống.

“các người canh giữ bên ngoài..”

“dạ quận chúa..!” đám hắc y nhân tuân lệnh gập đầu.

“két...!!” cánh cửa lại được Mạc Nhi mở ra.

Đi theo sau là Diệp Vô Ngần đang cầm đèn giúp nàng, hắn chậm chậm đặt đèn xuống, đi đến cái tủ mà Dinh Hạo giấu thuốc khi nãy, bắt đầu lục lại.

Thật ra đoạn đối thoại và những việc Dinh Hạo đã làm trong phòng lúc nãy hắn và quận chúa đều nhìn thấy và nghe hết không sót một câu.

Thiên Hàn chàng hiểu ta, chẳng lẽ ta không hiểu chàng, ta hiểu chàng vì muốn giữ chân ta, chắc chắn sẽ không giao thuốc giải ra, cũng sẽ không mang bên người, vì chàng sợ mình sẽ mềm lòng trước ta. Còn một nguyên nhân khác nàng không đến chỗ hẹn vì sợ khi gặp hắn, nàng lại dao động bị hắn thuyết phục.

Có lẽ bây giờ hắn không bận tâm, nhưng sau này thì sao có người nam nhân nào có thể chấp nhận nữ nhân của mình sinh con của người khác, huống hồ hắn là một vương gia, chi bằng dần vặt nhau cả đời thì cắt đứt từ đây, đường ai nấy đi.

Mạc Nhi nhìn theo hướng người thương rồi đi có chút nhói đau, có lẽ đây là lần tao ngộ sau cùng giữa họ, sau khi lấy được thuốc giải nàng sẽ vĩnh viễn biến mất trong thế giới của hắn.

“quận chúa! Tìm thấy rồi..” Diệp Vô Ngần vui mừng reo lên, đưa lọ thuốc cho Mạc Nhi.

“...” Mạc Nhi mở lọ thuốc ra, nhìn thứ bên trong có chút chấn động nhẹ.

Bên trong hoàn toàn không có gì, chỉ là một chiếc lọ rỗng.

Điều gây chấn động mạnh cho nàng lúc này chính là điều sắp xảy ra tiếp theo đây...

“cộp..cộp...cộp...!!” tiếng bước chân dồn dập của nhiều người, đang tiến gần căn phòng.

“phụt..t..t!!!” tất cả đèn đuốc của khách điểm lần lượt được thắp lên, sáng vụt một vùng trời.

“ầm..mmm!!” những cánh cửa trong phòng bất ngờ bị mở banh ra.

“rẹt...t..t!!!” vô số mũi giáo đang chĩa vào trong phòng.

Cuối cùng là quan binh xuất hiện bao vây chặt lấy căn phòng.

Một mỹ nam tử bạch y, dáng vẻ ngạo nghễ đứng trên thiên hạ, hắn phe phẩy cây quạt trong tay, mỉm cười nhìn Mạc Nhi.

“thứ nàng tìm đang ở đây...”

Mạc Nhi mỉm cười tự giấu chính mình, Mạc Nhi ơi là Mạc Nhi người tự cho thông minh, thật ra người vẫn chưa hiểu hết được chàng.

*****hết chương 45*****

46. Chương 46: Huyết Sát Tử

Chương 46: Huyết sát tử

Bầu không khí như lắng đọng tại giây phút, bốn mắt nhìn nhau nhưng không ai nói lời nào

“Rẹt..t...tt!!!! Hào quang sáng chói khắp phòng

Dinh Hạo từng bước đi tới chỗ Mạc Nhi, giữa đường lại bị Diệp Vô Ngần cản lại. Hắn khó chịu liếc nhìn thanh kiếm sáng bóng của Diệp Vô Ngần đang giương cao, rồi quay sang nhìn Mạc Nhi.

“Diệp tướng quân! Người ra ngoài trước đi..” Mạc Nhi ánh mắt vẫn không rời khỏi người Dinh Hạo, lạnh giọng lên tiếng.

“Đạ..! quận chúa”

Diệp Vô Ngần liền thu kiếm, nhìn Mạc Nhi chần chừ không muốn rời đi, nhưng đáng tiếc trăng soi đầy giếng, trong ánh mắt nàng chỉ có mỗi Hạo vương mà thôi, vốn không có chỗ cho hắn.

“các người cũng lui đi..” Dinh Hạo khước miệng nhếch lên mỉm cười với Mạc Nhi, cũng không thèm quay đầu lại nhìn đám quan binh đứng phía sau, chỉ nhàn nhạt ra lệnh.

“Dạ! vương gia..”

Trư huyện lệnh cúi người nhận lệnh, rồi cũng xoay người đi, ra tới cửa giờ tay ra lệnh cho quan binh bên ngoài.

“rút...!!”

“cộp...cộp...cộp...!!!”

Tiếng bước chân ban đầu là dồn dập rồi từ từ nhỏ dần, cho tới khi bóng dáng quan binh triều đình khuất hẳn, thì không khí xung quanh trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Trong phòng lúc này chỉ còn mỗi Dinh Hạo, Mạc Nhi.

“chàng lừa ta...”

Mạc Nhi có phần tức giận, lại ầm ỨC nhìn bình sứ màu trắng trên tay của Dinh Hạo.

“còn nàng thì không giữ lời hứa...”

Dinh Hạo nhìn thấy ánh mắt “thù địch” của Mạc Nhi với mình, thật muốn chạy tới bóp chết nàng, nữ nhân không tim không phổi này, biết hắn tìm kiếm nàng, nhớ nhung nàng, lo lắng cho nàng bao nhiêu không, lại dùng thái độ này nói chuyện với hắn...

Mạc Nhi xoay người ra cửa sổ tránh đi ánh mắt của Dinh Hạo, sợ chỉ cần đối diện hắn lâu hơn một chút, sẽ không kìm chế được bản thân mà khóc trước mặt hắn.

“chàng muốn gặp ta, bây giờ ta đã đến, khi nào chàng mới chịu giao thuốc giải ra...”

Dinh Hạo nghe những lời này mà hai mắt híp chặt, lộ vẻ tức giận. Bây giờ ngay cả mặt hắn nàng còn không muốn nhìn Ơ, hắn cần thuốc giải này làm gì chứ, nếu không phải vì nàng.

“ta nhớ không lầm là nàng hẹn gặp ta thì phải, nhưng mà... ta từng nói đưa thuốc giải cho nàng sao..”

“chàng..”

Mạc Nhi quay sang nhìn Dinh Hạo, tức giận không nói được gì, là ai “đánh trống khua chiêng” dấn cáo thị khắp nơi không phải là ép nàng hiện thân sao...

Từ tức giận chuyển sang tủi hờn, sau cùng là những giọt nước mắt từ từ chảy xuống trên gương mặt thanh tú của Mạc Nhi.

Dinh Hạo nhìn thấy tay chân trở nên luống cuống, hắn hốt hoảng chạy tới, vội tay lau đi những giọt nước mắt khiến hắn nhìn thấy mà đau lòng này, nhưng lau mãi vẫn không hết.

“Mạc Nhi! nàng đừng khóc là lỗi của ta, tất cả đều là lỗi của ta, Mạc Nhi ngoan đừng khóc..” hắn ôm chặt nàng vào lòng cuống cuồng dỗ dành, nâng niu khuôn mặt nàng lên.

Mặc cho Dinh Hạo ôm chặt vào trong người, Mạc Nhi khóc như một đứa trẻ, nỗi đau khổ mà nàng phải chịu bấy lâu nay chỉ muốn một lần khóc hết, nếu có thể nàng hi vọng thời gian vĩnh viễn sẽ dừng lại ở thời khắc này, không cần suy nghĩ, không cần lẩn tránh...

“chàng bắt nạt ta..hu..u..u...!!”

“bóp...!! bóp...!!”

Những kim nén tất cả đều bộc phát một lúc trên người Dinh Hạo Mạc Nhi xem hắn như là bao cát để trút giận.

“phải là ta bắt nạt nàng, tất cả đều là lỗi của ta, Mạc Nhi nàng đừng khóc nữa...nàng khóc khiến chỗ này của ta rất đau..”

Hắn nắm chặt hai tay của Mạc Nhi đặt trước ngực mình, ánh mắt tràn đầy ôn nhu và chân tình, hắn muốn để cho nàng cảm nhận được tim hắn vì nàng mà thổn thức, vì nàng mà đau.

Bàn tay nàng chạm vào lòng ngực, cách lớp y phục nhưng nàng cảm nhận nó đang đập rất nhanh, gần như nổ tung muốn được chạm vào tay, Mạc Nhi ngẩn đầu lên nhìn Dinh Hạo.

Nàng ghét hắn ôn nhu dịu dàng như lúc này, ghét hắn khiến nàng lưu luyến không thể rời xa, càng ghét bản thân ngay lúc này lại mặt dày ảo tưởng có thể ở cạnh hắn.

“Mạc Nhi ơi Mạc Nhi! người nữ nhân từng bị nam nhân khác chạm qua rất dơ bẩn, trong bụng lại đang mang một nghiệt chủng thì có tư cách gì đứng sánh bước cùng chàng...”

Nàng tự thôi miên bản thân bằng những lời nói thật cay độc, thật khó nghe, chỉ như vậy nàng mới có đủ quyết tâm đủ dũng khí rời xa hắn.

“chàng buông ta ra..” Mạc Nhi bất ngờ đẩy hắn ra, xoay người bỏ đi.

“...” Dinh Hạo hơi sững sốt, hắn vội chạy đuổi theo, từ phía sau ôm chặt lấy Mạc Nhi, hắn đã tìm thấy nàng thì bằng mọi giá sẽ giữ nàng bên cạnh.

“Mạc Nhi! tại sao nàng lại muốn lẫn tránh ta, thật ra giữa chúng ta đã có chuyện gì... nàng nói cho ta biết đi, nếu là vì chuyện xảy ra ở phủ tướng quốc..”

Dinh Hạo chưa kịp nói xong, thì Mạc Nhi vô cùng kích động, như bị người khác xâm phạm vào cấm địa của riêng nàng, nên kịch liệt phản ứng ...

“không..! ta không cho phép chàng nhắc đến chuyện xảy ra đêm đó...”

Mạc Nhi vùng vẫy khỏi cái ôm của Dinh Hạo, nàng hét thẳng vào mặt hắn. Với nàng chuyện xảy ra đêm đó, là một nỗi sỉ nhục là một vết nhơ không thể nào rửa sạch.

“được! nàng đừng tức giận...nếu nàng không muốn thì ta sẽ không nhắc lại nữa...”

Dinh Hạo nhìn Mạc Nhi kịch liệt phản ứng, mà lo sợ sẽ ảnh hưởng đến đứa bé, nên hắn chiều ý nàng tạm không nhắc đến chuyện cũ.

“.. nếu không sẽ ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng..”

Mạc Nhi nghe xong mà chết lặng nửa người, tay chân trở nên cứng ngắt, thôi không vùng vẫy.

“sao...sao chàng biết ta mang thai..” Mạc Nhi quay lại nhìn hắn, vô cùng bàng hoàng.

“..nàng mang thai là chuyện vui, tại sao lại không cho ta biết...” Dinh Hạo mỉm cười sủng nịnh nhìn Mạc Nhi.

“ra là vậy..” Khéo miệng nhếch lên, nàng gượng cười nhìn hắn, bộ dạng so với khóc còn khó coi hơi gấp mấy lần.

“Thiên Hàn thiếp cũng giống như chàng hi vọng đứa bé trong bụng của thiếp là kết tinh tình yêu của đôi ta, nhưng mà nó không phải...”

“chàng nghĩ đứa bé trong bụng thiếp là của chàng sao..” Mạc Nhi đau khổ lên tiếng.

Nụ cười trên mặt Dinh Hạo liền trở nên cứng đờ, khó mà tiếp thu lời vừa rồi của Mạc Nhi, hai tay hắn liền buông lỏng ra khỏi người của Mạc Nhi: “...nàng nói lời này là có ý gì..”

Nếu chỉ có cách này mới khiến cho Thiên Hàn chết tâm, và nàng không còn nuôi hi vọng, thì nàng không ngại gì nói ra sự thật.

“thiếp nói cho chàng biết, đứa bé trong bụng thiếp là nghiệt chủng của đại ca chàng Lăng Thiên Lạc, nó và chàng không hề có quan hệ gì cả..”

Dinh Hạo tức giận bước tới, nắm chặt lấy tay của Mạc Nhi, như muốn bẻ gãy tay nàng: “nàng vừa nói gì..”

“Á..á..á..!!”

Dinh Hạo phần nộ như muốn nghiền nát cánh tay nhỏ bé của Mạc Nhi: “nàng có giỏi thì nói lại một lần nữa xem..”

Mạc Nhi vẽ mặt đau đớn nhìn Dinh Hạo, nếu so với nỗi đau thể xác, thì những lời nàng sắp nói ra đây còn khiến nàng đau gấp vạn lần.

“hai tháng trước ở phủ Tướng quốc, thiếp bị Lăng Thiên Lạc hạ được, đứa bé trong bụng thiếp chính là nghiệt chủng hần để lại sau đêm đó, chàng nghe rõ chưa...”

Mạc Nhi nước mắt đầm đìa, nói xong nàng liền đẩy hần ra, rồi tông cửa chạy thẳng ra ngoài. Trong khi Dinh Hạo vẫn đang ngẩn người đứng đó, tiếp thu những lời hần vừa nghe.

“ầm..!!” hai cánh cửa được đẩy ra.

“quận chúa..!!”

“quận chúa..!!”

Đám hắc y nhân bên ngoài nhìn thấy nàng vội cung kính hành lễ, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng và giọt lệ vẫn còn chưa khô trên gương mặt của Mạc Nhi, cũng không dám mở miệng hỏi thêm lời nào.

“Diệp tướng quân! Chúng ta đi thôi..”

Mạc Nhi có phần lưu luyến nhìn vào trong, nàng ghạt nước mắt sang một bên, dứt khoát bước đi. Nàng và Thiên Hàn bây giờ là hết thật sự rồi.

“dạ! quận chúa..”

Khi Mạc Nhi và đám hắc y nhân vừa đi được vài bước, thì trước mặt như có trận cuồng phong, gió thổi cát bay.

Lúc mọi người định thần xong, thì Dinh Hạo đã xuất hiện trước mặt họ. Hần bước tới thô lỗ mà kéo Mạc Nhi lại gần, nhất bồng nàng lên vai, rồi đi thẳng vào trong phòng.

“Á..Thiên Hàn! chàng định làm gì...thả ta xuống..” Mạc Nhi nãy ra vùng vẫy trên người hần

“Buông quận chúa ra..” Diệp Vô Ngần đứng lên trước cản lại, nếu quận chúa không muốn, thì cho dù phải mất mạng hần cũng không cho phép ai dẫn nàng đi.

“Diệp Vô Ngần! đây là chuyện nhà của bốn vương, hi vọng người đừng xen vào..” Dinh Hạo mâu quang nhếch lên, hần lạnh lùng nhìn Diệp Vô Ngần.

“ta mặc kệ! nếu quận chúa không thích, thì không ai được ép buộc người..” Diệp Vô Ngần anh dũng đem kiếm chìa về phía người Dinh Hạo.

“rẹt..t.tt!!”

Những hắc y nhân khác nhìn thấy vậy, cũng rút kiếm ra đồng loạt hướng Dinh Hạo, tràn đầy sát khí.

Dinh Hạo mỉm cười nhìn Mạc Nhi: “nàng nói với họ hay để ta ra tay..”

Mạc Nhi nghe hiểu lời Dinh Hạo vừa nói, nàng biết với võ công của tất cả những người này chắc chắn không phải là đối thủ của “Thiên Hàn”, nếu phải đánh nhau thì chỉ khiến cho họ bị thương vô ích mà thôi.

“Diệp tướng quân! Người lui xuống đi..”

“Quận chúa..!”

Diệp Vô Ngần không cam lòng nhìn nàng, chỉ cần nàng nói không muốn, vì nàng dù mất mạng cũng không luyến tiếc, tại sao nàng không hiểu điều đó chứ.

Dinh Hạo mỉm cười lướt nhìn Diệp Vô Ngần vẫn đang đứng yên như tượng, lách qua người y rồi đi thẳng vào trong phòng.

“rầm..!!” Dinh Hạo đóng sập cửa lại.

Hắn hướng đến chiếc giường gỗ trong phòng, nhẹ nhàng đặt Mạc Nhi xuống dưới thân, Mạc Nhi tức giận xoay mặt đi chỗ khác.

Còn Dinh Hạo thì ngang ngược nằm đè lên người nàng, biết nàng không muốn, nhưng vẫn cố ý lấy tay nâng gương mặt đang tức giận của nàng lên đối diện cùng hắn.

“Chàng buông ta ra, chàng nghe không hiểu những lời ta vừa nói sao..” Mạc Nhi tức giận hất tay hắn ra khỏi người nàng, lại quay mặt sang bên khác.

“nghe rất rõ...” Dinh Hạo mỉm cười tỉnh bơ nhìn nàng.

Rốt cuộc thì Dinh Hạo hẳn cũng đã hiểu khúc mắc ở đâu : “...cho nên kiếp này sẽ không buông nàng ra, còn phải chăm sóc thật tốt cho hai mẹ con nàng..”

Mạc Nhi sững sốt nhìn hắn, không tin vào những lời nàng vừa nghe. Nên nói chàng là một tên ngốc hay một thánh nhân đây...

“chàng điên rồi, ta chỉ là một nữ nhân dơ bẩn từng bị Lăng Thiên Lạc chạm qua... trong bụng còn mang nghiệt chủng...” Mạc Nhi nghĩ tới đây lại càng thêm tức giận cùng tủi hổ, lời nói như nghẹn ở cổ họng.

Mạc Nhi đẩy Dinh Hạo đứng dậy không ngừng vùng vẫy, tay chân quơ loạn xạ, muốn thoát khỏi Dinh Hạo, hẳn là ánh sáng còn nàng là đêm đen vĩnh viễn không đứng chung một chỗ.

“chàng buông ta ra, ta không còn xứng với chàng, đi bên cạnh chàng chỉ khiến chàng thêm xấu hổ... chàng buông ta ra ...”

Dinh Hạo kìm chặt lấy hai tay đang làm loạn của Mạc Nhi, mạnh giọng lên tiếng, thái độ vô cùng bá đạo.

“ai dám nói nàng dơ bẩn ta giết kẻ đó, hơn nữa... đứa bé trong bụng nàng là của ta, ai bảo nó là nghiệt chủng...”

Mạc Nhi hai tay cứng đờ đặt trước ngực hắn, vẽ mặt kinh ngạc, cũng thôi không chửi bới, Thiên Hàn vừa nói gì nàng có nghe nhầm không.

“chàng..chàng vừa nói gì..” Mạc Nhi mở miệng kinh ngạc.

Dinh Hạo theo thói quen véo lên chiếc mũi mà hắn yêu thích sủng nịnh âu yếm.

“Mạc Nhi của ta... sắp làm mẫu thân rồi sao vẫn ngốc nghếch như vậy, đêm đó bị người nào thượng lên, nàng cũng không phân biệt được...” Dinh Hạo mỉm cười xấu xa nhìn nàng.

“ý chàng là...” Mạc Nhi vừa ngỡ ngàng, vừa vui mừng lại bàng hoàng, nàng hi vọng điều nàng đang nghĩ đến là sự thật.

“đêm đó ở Tương quốc phủ, người cùng nàng triền miên trên giường... là ta...”

“cho nên nhi tử trong bụng nàng cũng là của ta, không cho phép nàng gọi nói là nghiệt chủng..”

“chàng...nói thật..” Mạc Nhi vui mừng đến phát khóc.

Dinh Hạo mỉm cười ôm chặt lấy Mạc Nhi, ra tất cả chỉ là sự hiểu lầm, vừa rồi khi hắn nghe nàng nói đứa bé không phải là của hắn, có trời mới biết hắn tức giận đến cỡ nào, chỉ muốn giết chết tên nam nhân chết tiệt đó...

“Ông trời! điều mà Thiên Hàn nói có phải thật không, người nam nhân đêm đó là chàng.. là chàng thật ư...”

Mạc Nhi như trúng được ghánh, nàng cười thật tươi, nhưng nụ cười trên môi dần tắt hẳn khi nhớ đến “chuyện xưa”, sau cùng là bất ngờ đẩy hắn ra và kèm theo “một món quà” ...

“chát..t..t..!!” một bạt tay từ trên trời rơi xuống trên mặt của Dinh Hạo.

Dinh Hạo ngơ ngác nhìn Mạc Nhi không biết hắn đã đắc tội gì với nàng, nhưng mọi chuyện không chỉ dừng lại ở đó, Mạc Nhi lao tới đánh tới tấp.

“bốp...!! bốp...!!” hồi nãy có thể gọi là đánh “yêu”, nhưng lần này xem ra là đánh “thiệt” rồi đây.

“tất cả lỗi tại chàng, tại sao không giải thích cho thiếp biết, hại thiếp mấy tháng nay đau khổ tuyệt vọng, chàng biết không.” Mạc Nhi vừa mắng vừa chửi, đem hết tất cả bực tức trút xuống người Dinh Hạo

“bốp...!! bốp...!!”

Dinh Hạo nắm lấy hai đôi tay đang đánh loạn xạ của Mạc Nhi giữ chặt lại : “...nàng có cho ta cơ hội giải thích sao, mới sáng ra để lại một phong thư rồi biết mất..”

“bây giờ chàng trách thiếp...là chàng mới sáng ra đã lặng mất tăm, nếu chàng ở cạnh thiếp kể rõ mọi việc, chắc chắn sẽ không xảy ra nhiều hiểu lầm như vậy..tất cả đều là lỗi của chàng...hu...u...u...!!”

Mạc Nhi tức giận mắng chửi Dinh Hạo đến nổi bật khóc, khóc vì những uất ức mà nàng phải chịu đựng mấy tháng nay, khóc vì quá hạnh phúc, hạnh phúc đến mức muốn hét lên cho mọi người biết, hài nhi trong bụng nàng là của Thiên Hàn, là của người nam nhân nàng yêu...

“được rồi...được rồi.. là ta không tốt, ta không nên để lại một mình nàng, không nên sáng ra đã biết mất, càng không nên khiến nàng hiểu lầm, ta xin lỗi được chưa, nàng đừng khóc...”

Hắn đau lòng mà ôm Mạc Nhi vào trong lòng ngực, hắn xiết thật như muốn cả hai hòa làm một, hắn nhẹ giọng dỗ dành an ủi, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt Mạc Nhi.

“Mạc nhi! để ta nhìn thật kỹ nàng, ta thật sự rất nhớ nàng...”

Hắn nâng nhẹ khuôn mặt nàng lên, tỉ mỉ quan sát từ sống mắt cho đến làn môi, hắn không bỏ qua điểm nào vì tất đều khiến hắn lưu luyến không thể nào quên được.

“chàng ghạt ai chứ...” Mạc Nhi bỏ mặt Dinh Hạo sang một bên, xoay người nằm xuống giường đưa lưng về phía hắn.

“bên cạnh chàng có rất nhiều mỹ nữ, chàng vì Song Song mà đỡ một đao xuyết chết, còn vì vương phi nhảy xuống vực sâu không tiếc mạng sống, thì thời gian đâu mà nhớ đến thiếp..”

Dinh Hạo mỉm cười thì ra Mạc Nhi của hắn đang ghen, hắn cũng nằm xuống giường, xoay người của Mạc Nhi lại, tha thiết nhìn nàng.

“trong lòng ta các nàng đều như nhau, nếu một ai trong số các nàng gặp chuyện, ta đều sẽ làm như vậy...”

Mạc Nhi hiểu rõ nàng là người đến sau, cho nên trước giờ nàng chưa từng ảo tưởng sẽ độc chiếm hắn, chỉ cần tình cảm hắn giành cho nàng là thật đã quá đủ rồi.

“Thiên Hàn! thiếp có thể chấp nhận san sẻ chàng với họ, nhưng ta không cho phép chàng có thêm bất kỳ nữ nhân nào khác ngoài chúng tôi..”

“nàng quên rồi sao, ta đã hứa với hân vương.. nàng chính là nữ nhân cuối cùng trong cuộc đời của Lăng Thiên Hàn này..” Dinh Hạo giọng điệu vô cùng đanh thép, thái độ rất dứt khoát.

Mạc Nhi hài lòng câu trả lời này của Dinh Hạo, nàng mỉm cười hai tay quàng qua cổ hắn, vuốt xuống sống mũi hắn “nặng yêu” : “..chàng hiểu chuyện như vậy là tốt..”

Dinh Hạo bất ngờ lật người đè nàng xuống thân hắn, mỉm cười vô lại : “..ta ngoan như vậy, có phải nàng cũng nên tỏ chút thành ý..”

Mạc Nhi có dự cảm chẳng lành, khi nhìn thấy ánh mắt “gian tà” của ai kia, đang lướt dọc khắp người nàng, nhìn thôi nàng cũng biết hắn muốn làm gì, còn ra vẻ đáng đo suy nghĩ.

Quả nhiên....

Chính là đấn đo xem nên cởi cái nào trước.

Từng cái, từng cái y phục một được hắn ném xuống trên đất, Mạc Nhi nhìn y phục rơi trên sàn, mà khóc không ra nước mắt, tại sao người bị cởi trước tiên luôn luôn...là nàng.

Khi Mạc Nhi quay lại đối diện cùng hắn, thì tất cả y phục trên người nàng đều bị Dinh Hạo cởi sạch, cái yếm cuối cùng cũng vừa bị hắn quăng xuống đất. Và hắn thì y phục vẫn rất chỉnh tề.

Mạc Nhi có chút do dự, xấu hổ, khi thấy hắn đang tách hai chân của nàng dang rộng ra, chen thân vào giữa đùi ngọc của nàng, ép người sát xuống, không trực tiếp tiến vào, mà để cho dục vọng của hắn ma sát qua lại ở cửa động.

“Thiên Hàn...thiếp...!!” Mạc Nhi muốn phản kháng nhưng không thể nào mở miệng được...

Cảm nhận dục vọng vĩ đại của hắn đang tiếp xúc nơi u cốc mềm mại của mình, toàn thân Mạc Nhi khẽ run, cảm giác ngứa ngáy bồn chồn như bị kiến cắn, từ hạ thận nhanh chóng lan ra khắp cơ thể, những lời muốn nói đều bay theo gió, thay vào đó là tiếng rên kiều mị mê người.

“umm..mm!!!”

Dinh Hạo xấu xa trêu chọc, hắn khum người xuống hôn lên đôi tuyết lê mê người của Mạc Nhi, một tay khóa trụ một bên ngực liên tục nhào nặn, cảm giác mềm mại lại co dãn, bóp vào thật thoải mái.

“vừa rồi nàng muốn nói gì..”

Dinh Hạo càng bóp càng nghiền, tay còn lại đang vuốt ve lên xuống đùi ngọc của nàng, tạo ra từng đợt sóng tình chạy loạn khắp người Mạc Nhi. Hắn còn dùng lưỡi liếm mút hai nụ hoa trước ngực nàng, đầu lưỡi linh hoạt thỏa sức trêu đùa thảnh thơi còn dùng răng cắn lấy chúng.

“Á..á..!!”

Mạc Nhi không chịu được kích tình hắn mang lại, nàng cong người ưỡn ngực về phía hắn, khiến cho nụ hoa hắn nút vào càng sâu hơn, nơi nữ tính mềm mại vì vậy mà càng tiếp xúc rất thân mật với dục vọng của hắn hơn.

“thiếp...thiếp..” Mạc Nhi cắn răng, xoay mặt đi chỗ khác.

“nói đi...nàng muốn gì, ta sẽ cho nàng..”

Mạc Nhi khuôn mặt đỏ bừng vì tình dục, lại đang cắn chặt môi, mồ hôi trên trán chảy nhễ nhãi vì cố sức chịu đựng, nhưng ngọn lửa ở hạ thân lại đang kêu gào trống rỗng, muốn được ai đó lấp đầy, nàng biết bản thân đang muốn gì, nhưng làm sao nàng có thể nói ra những lời đáng xấu hổ đó chứ...

Dinh Hạo trêu đùa một hồi chính hắn cũng bị thiêu đốt, hắn không còn đủ kiên nhẫn để chọc phá nàng, cảnh xuân kiều diễm khiến hắn không thể kiềm chế bản thân, dục vọng bên dưới đang kêu gào chỉ muốn được chôn sâu vào khe nhỏ chật hẹp của nàng, muốn được nàng sưởi ấm.

“chết tiệt...!!” hắn nhanh chóng cởi bỏ y phục của chính mình, lướt nhìn sang cửa sổ.

“Phụt...!!” một luồng khí từ trên giường phóng tới, cây đèn trên bàn liền vụt tắt, trong phòng liền trở nên tối thui.

Hắn nâng người lên đưa dục vọng của hắn tiến sâu vào u cốc mềm mại của Mạc Nhi, từ từ bắt đầu cử động.

Tiết tâu từ chậm đến nhanh rồi dồn dập như vũ bão...

“á..á..!!”

“Thiên Hàn! chậm..chậm..”

“á..á..Thiên Hàn...!!”

Dinh Hạo thì mỉm cười xấu xa, hắn cố ý tăng tốc ra vào càng nhanh hơn, mỗi lần đều là đến tận nơi sâu nhất của Mạc Nhi.

Bên ngoài..

Từ khi ánh đèn kia vụt tắt, tiếng thở gấp của nữ nhân hòa cùng tiếng thở hổn hển của nam nhân từ trong phòng vang ra, thì tất cả hắc y nhân đều “hiểu chuyện” mà rút êm, riêng chỉ mỗi có chàng tướng quân si tình của Đông Lộ quốc vẫn đứng đó.

Trên tường cao...

Cùng lúc đó cũng đang có hai đôi mắt sắc bén, quan sát căn phòng của Dinh Hạo và Mạc Nhi.

Nhìn thấy ánh đèn trong phòng vụt tắt, một hán tử mập mạp quay sang nhìn nữ tử xinh đẹp bên cạnh chăm chọc:

“chúng ta đã đến trễ một bước , tân lang đã bị người ta đưa vào tân phòng...”

“thúc..” Nhan Song Song tức giận, trừng mắt nhìn Nhan Tư Đồ.

Nhan Song Song tại sao ngươi lại tức giận vô cớ chứ, Vương gia tìm được quận chúa, người nữ nhân hẳn yêu thương tại sao nàng lại không vui chứ, từ khi nào ngươi trở nên nhỏ mọn như vậy. Ngươi nên biết trong tìm chàng không thể nào chỉ có mỗi mình ngươi...

“đi thôi...” Nhan Song Song quay sang nhìn Nhan Tư Đồ.

“không xem nữa sao..”

“xem họ động phòng sao, thúc muốn xem thì xem một mình đi..” Nhan Song Song bực dọc lên tiếng.

“Bịch..h..!!! ” Nhan Song Song từ trên tường ca nhảy xuống.

“ê..! Song nhi đợi thúc với...” Nhan Tư Đồ vội chạy theo phía sau.

Dọc hành lang –khách điểm...

“Song nhi! nữ nhi vừa rồi là ai..” Nhan Tư Đồ tò mò lên tiếng

“quận chúa Đông Lộ quốc Kỳ Giai...” Nhan Song Song vừa định nói, thì nghe thấy những âm thanh lạ phát ra từ căn phòng phía trước, khiến nàng phân tâm.

“keng..!!”

“choang..!!”

“thúc có nghe gì không..” Nhan Song Song quay sang nhìn Nhan Tư Đồ, hồ nghi lên tiếng

“...” Nhan Tư Đồ chưa kịp nói gì, thì...

“Rầm..mm..!!”

Từ trong phòng một hắc y nhân bị đá bay ra ngoài, cánh cửa bị bể nát, hắc lại đang khố sở nằm trên đất.

“keng..!!”

“ầm..!!”

Trong phòng đang hỗn chiến ác liệt, mười mấy tên hắc y nhân đang vây đánh một hắc y nam tử, còn hắc y nam tử thì cố sức đang bảo vệ nam tử khác ,đang nằm hôn mê trên giường.

“Vô Tình..!” Nhan Song Song bất ngờ lên tiếng, khi thấy người bị đánh là người nhà .

Không nói hai lời, nàng liền phi thân nhảy vào trong phòng, không biết đúng sai trái phải, người nhà mình là trên hết, nàng cứ vậy mà lao tới đám người hắc y nhân mà đánh...

“Bốp..!!”

“bộp..!!”

Cuộc chiến diễn ra rất gay cấn, Nhan Tư Đồ cũng bị kéo vào trong cuộc, ba người Vô Tình, Nhan Song Song và Nhan Tư Đồ hợp lại cũng không phải là dễ đối phó. Nhưng giao đấu một hồi lâu...

“Song nhi ! bọn họ có phải là người không...” Nhan Tư Đồ trán đầm mồ hôi, miệng thở hổn hển, chỉ tay về phía đám hắc y nhân.

“...” Nhan Song Song chưa kịp trả lời thì một đạo quang phóng tới.

“Nhị thúc coi chừng..” Nhan Song Song hét hoảng lên tiếng, nhìn thanh kiếm đang cách Nhan Tư Đồ rất gần.

“ầm..mm..!!”

Không đợi cho Nhan Tư Đồ kịp nghĩ giải lao, thì đám người kia như hổ đói nhào tới .

Đám hắc y nhân như được uống thần dược, dù bị đâm bao nhiêu nhất đổ bao nhiêu máu, vẫn xem như chưa từng bị thương, sức lực tràn trề...

“xoạt...tt!!”

Lúc cả ba người gần như kiệt quệ, thì từ ngoài cửa hai luồng ánh sáng tràn vào, nhanh như một cơn gió Âu Dương Nghị và Âu Dương Thái bà đã xuất hiện ngay trước mặt, liền sau đó vô số kim châm trong tay áo họ phóng ra tới tấp.

“vèo...!!”

“vèo...!!”

Tất cả cả hắc y nhân đều đứng yên như tượng, sau đó lần lượt...

“bịch..ch..!!”

“bịch..ch..!!”

Đổ xụp xuống đất hôn mê không biết gì, thế là trận chiến kết thúc, cao thủ ra tay quả có khác.

Sáng hôm sau..

Ánh sáng ban mai xuyên thẳng đến chiếc bàn đá trước sân, hậu viện lại vô cùng tĩnh lặng, chỉ có giọng nói thanh thoát đáng yêu của thiếu nữ vang lên.

“ăn đi..ăn đi...sao mà lại không ăn...!” Tư Mã Phi Yến vỗ mặt van nài, nhìn con vẹt xinh đẹp đang bị nhốt trong lồng, mặt ủ mày chau.

Trên bàn ngập tràn hoa quả trái cây và vô số các loại hạt, cùng một chiếc lồng mạ vàng rất chói mắt.

“đại ca! có phải con vẹt bị bệnh rồi không... có phải nó sắp chết rồi không..” Tư Mã Phi Yến hai mắt rưng rưng nhìn Lam Học Kỳ.

Nàng đau lòng nhìn con vẹt bị nhốt trong lồng, mấy ngày nay nó đều nằm yên một chỗ, không nghe nó nói, cũng không còn vẻ lanh lợi như trước đây.

“Yến nhi! nếu muội thích huynh sẽ mua một con khác tặng muội..” Lam Học Kỳ lên tiếng

“Không! muội chỉ thích con vẹt này thôi..” Tư Mã Phi Yến lại nhảy dựng lên, la hét làm nũng.

“ngươi cho nó ăn nhiều như vậy, làm sao nó có thể khỏe được..”

Lúc này từ phía sau, lại có một giọng nói của nữ tử vang lên, làm cho Tư Mã Phi Yến giật mình quay đầu lại.

Mạc Nhi lướt nhìn thức ăn trên bàn, rồi lắc đầu nhìn Tư Mã Phi Yến.

“vương gia!” Tư Mã Phi Yến lên tiếng, rồi lướt nhìn qua Mạc Nhi lộ vẻ kinh ngạc

“quận chúa! Sao tỷ ở đây..”

“Tư Mã cô nương, đã lâu không gặp..” Mạc Nhi mỉm cười nhìn Phi Yến.

Dinh Hạo ánh mắt dừng lại trên người của Lam Học Kỳ, có hơi khó chịu. Đương nhiên Lam Học Kỳ cũng không vui vẻ gì khi nhìn thấy hắn. Bọn họ cũng không ai thèm chào hỏi nhau.

“đừng gọi muội Tư Mã cô nương, cứ gọi Yến nhi đi..dù sao muội cũng nhỏ tuổi hơn tỷ..” Tư Mã Phi Yến mỉm cười tiến lại gần Mạc Nhi tỏ ra thân thiện.

“vậy được...Yến Nhi” Mạc Nhi cũng mỉm cười đáp lại, xem như là có thêm một tiểu muội vậy.

Tư Mã Phi Yến bước đến, không biết vô tình hay cố ý nàng lại “đạt” Dinh Hạo sang một bên, chen vào giữa hai người họ, cầm cái lồng vàng kia đến bên cạnh Mạc Nhi.

“Mạc nhi tỷ! muối cho nó ăn nhiều, nó lại không được khỏe chứ...” Tư Mã Phi Yến trònxoe đôi mắt nhìn Mạc Nhi.

Mạc Nhi mỉm cười nhìn Tư Mã Phi Yến, chậm chậm giải thích.

“con vẹt còn quá nhỏ, muối ép nó ăn nhiều như vậy... đương nhiên không tốt, phải chia làm nhiều bữa nhỏ, còn nữa thỉnh thoảng muối cũng nên cho nó phơi nắng nhiều một chút, không nên nhốt nó trong lồng, còn phủ khăn kín như vậy...dù không bệnh cũng bị muối ép cho bệnh..”

“phạch..ch..phạch..!!!”

Tư Mã Phi Yến vừa dứt lời, liền giựt mạnh tấm vải nhung ra khỏi chiếc lồng vàng kia, con vẹt trong lồng như tỉnh táo hẳn, cử động rồi đập cánh, tuy vẫn chưa đi lại nhiều, cũng không nói chí chóe như mấy hôm trước, nhưng cũng có chút khởi sắc....

“wa..tỷ giỏi thật..” Tư Mã Phi Yến dùng đôi mắt thán phục thần tượng nhìn Mạc Nhi.

“Tỷ thấy muối nên nuôi thêm một con vẹt khác, để chúng có đôi có cặp, như vậy chúng sẽ không cảm cô đơn..”

“thật sao..”

“trước đây tỷ cũng từng nuôi vẹt..”

Tư Mã Phi Yến và Mạc Nhi, hai “tỷ muối” này bắt đầu tùm lại một chỗ cùng nhau chia sẻ kinh nghiệm, mà quên đi sự hiện diện của hai người nam nhân vẫn đang đứng đó.

Bên kia thì ồn ào náo nhiệt, còn bên chỗ của Dinh Hạo và Lam Học Kỳ thì im lặng đến đáng sợ, từ đầu đến cuối họ đều không nhìn nhau, nhưng cuối cùng cũng có kẻ chịu lên tiếng..

“tối qua nghĩa phụ đã về kinh thành..”

Dinh Hạo có chút bất ngờ, nhìn ngó xung quanh, sau khi chắc chắn gần đó không có kẻ nào ngoài hắn, thì mới hiểu ...thì ra Lam Học Kỳ đang nói chuyện với hắn.

Vừa rồi tên Lam Học Kỳ này nói nhạc phụ vừa về kinh thành, chắc chắn liên quan đến năm trăm vạn lượng bạch kim kia, không biết người đã đưa đến tay phụ hoàng chưa, hắn cũng nóng lòng muốn biết phụ hoàng định làm gì với số ngân lượng đó...

“người nói ta nhắn với người, chuyện người hứa với người đã làm xong, hi vọng người cũng sẽ giữ đúng lời hứa..”

Lam Học Kỳ từ đầu vẫn đang nhìn Tư Mã Phi Yến hồn nhiên tươi cười bên kia, cũng không thèm quay sang liếc mắt nhìn Dinh Hạo một cái, nhàn nhạt lên tiếng.

“người yên tâm, ta chắc chắn sẽ giữ lời hứa..” Dinh Hạo thái độ cũng không tốt hơn bao nhiêu.

“cộp..! cộp...!!”

Tiếng bước chân vội vàng từ xa vọng đến, người chưa tới nơi mà đã kêu thất thanh, thì chỉ có mỗi Tiểu lục mà thôi.

“vương gia...! vương gia...!” Tiểu lục tử thần sắc hoang mang.

“lại xảy ra chuyện gì..”

Dinh Hạo nhăn mày nhìn Tiểu lục, nhìn hắn lúc này Dinh Hạo biết chắc không phải là chuyện tốt lành gì

“Á..Á..Á..á..aa..!!!”

Cây cối lay động, lá rơi lả tả , chim đang yên đậu ổn trên cành cũng hoảng sợ mà bay tán loạn, một vài cọng lông vũ đang lơ lửng trên không, tất cả đều vì âm thanh kinh khủng vừa rồi.

Dinh Hạo đang đi tới, bước chân khựng lại có phần lo lắng “không phải tiểu lục nói mọi người không có gì nghiêm trọng sao..”, dù chưa thấy người nhưng nghe được tiếng hét quen thuộc này hẳn cũng biết là ai, nên vội chạy vào trong.

Trong phòng...

Mùi đan dược hòa cùng mùi máu tanh đang phảng phất khắp căn phòng, ánh mắt Dinh Hạo dư liên tập trung hết trên vết thương đầm đìa máu của ai kia, không để ý đến xung quanh.

“Song nhi! nàng không sao chứ..” Dinh Hạo hốt hoảng lên tiếng, chạy đến bên cạnh Nhan Song Song.

Nhìn thấy Dinh Hạo, Nhan Song Song trong lòng càng tức tối, đêm qua hẳn cùng ai kia ân ái triền miên trên giường, làm sao biết được bên ngoài trời long đất lở chứ, ghét không muốn trả lời hắn, nhưng mà...

“hu..hu..đau chết người ta..” Nhan Song Song hai mắt đầm lệ, méu máo nhìn Dinh Hạo, nhìn thấy hắn lại không kìm được nước mắt.

“đại sư tỷ ! Song nhi có sao không..” Dinh Hạo lo lắng nhìn nữ nhân bên cạnh.

“không sao, nàng ta chỉ bị thương nhẹ..” Lãnh Nhược Y thả cánh tay đang băng bó của Nhan Song Song xuống, ngẩng đầu lên nhìn Dinh Hạo, cất hộp thuốc trong tay.

Rồi đi đến bên cạnh của Âu Dương Đình.

Dinh Hạo lập tức ngồi xuống chỗ của Lãnh Nhược Y vừa đứng dậy, lo lắng nhìn Nhan Song Song, giọng điệu rất khẩn trương: “Song Nhi! nàng còn chỗ nào bị thương nữa không..”

“...” Nhan Song Song hai mắt ươn ướt, lắc đầu nhìn hắn.

Dinh Hạo quan sát thật kỹ Nhan Song Song từ trên xuống dưới, thấy không còn vết thương nào khác, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Á..a!” Tiếng hét thất thanh của nam nhân ở trong góc vang lên.

Dinh Hạo giựt mình quay sang, bây giờ mới nhận ra không chỉ có mỗi Nhan Song Song bị thương, mà cả Vô Tình và Nhan Tư Đồ cũng thương tích khắp người. Trong phòng mọi người cũng đang bận túi bụi, không kịp nghỉ tay...

Sư phụ hắn Âu Dương Đình thì đang đắp thuốc cho Nhan Tư Đồ, còn Thu Phong và Thanh Nguyệt thì đang rửa vết thương cho Vô Tình.

Và cả đám người lạ mặt đang ngồi chật cả phòng, không cần hỏi Dinh Hạo hẳn cũng biết chính là bọn hắc y nhân tối qua.

Điều làm hắn thắc mắc là hai ông bà lão kia đang làm gì...

“Y nhi! qua giúp ta một tay..” Âu Dương Thái bà thì không chỉ lau chùi băng bó mà đắp thuốc cho đám hắc y nhân kia.

“...” Lãnh Nhược Y không nói gì vội chạy tới giúp “mẹ chồng” tương lai, như một nàng dâu nhỏ ngoan ngoãn.

“phụ thân! họ bị trúng loại độc gì..” Âu Dương Đình đứng dậy đi đến chỗ của Âu Dương Nghị đang làm việc.

Âu Dương Nghị không vội trả lời, lão tập trung rút cây trâm dài cả tấc ra khỏi người của một tên hắc y nhân, liền đặt ngay vào một chén nước lạnh mà Âu Thái bà chuẩn bị sẵn, chất dịch màu đen từ cây trâm lan ra, hòa vào trong nước, rồi khói bốc sau cùng là tụ lại kết băng.

Mọi người trong phòng liên kinh ngạc há hốc, mắt mở to.

Âu Dương Nghị mặt dù đã nắm chắc tám chín phần, nhưng lão vẫn không muốn tin, cho nên mới dùng cách này để xác minh, thật đúng như những gì lão đã nghĩ, thấy được kết quả rồi lại bắt đầu trâm ngâm thổ dài.

“tiền bối ! đây là loại độc gì..” Dinh Hạo liếc cái chén đóng băng trên bàn, rất hiếu kỳ.

“huyết sát tử.” Âu Dương Nghị lạnh lùng lên tiếng.

Người không biết thì bình thường nhưng không có gì, chỉ là một cái tên, còn người hiểu chuyện được một chút thì cũng sốt kinh ngạc, chẳng hạn như...

“là huyết sát tử trong truyền thuyết...” Nhan Tư Đồ đứng dậy, kích động không kiềm được cảm xúc.

Huyết sát tử lão nghe được lần đầu tiên là cách đây hơn ba mươi năm, khi đó lão chỉ là một đứa trẻ cũng biết huyết sát tử lợi hại đến cỡ nào.

Phản tặc Tổng Bình Phiên, đã dùng huyết sát tử tạo ra một đội quân “cảm tử” khuyếch chấn thiên hạ, khiến cho cả triều đình điên đảo, nhưng từ sau khi hắn bị tiêu diệt thì loại độc được này cũng biết mất không rõ tung tích.

“xem người cũng có chút hiểu biết...” Âu Dương Nghị mỉm cười lên tiếng.

Cũng lâu rồi lão không nghe ai nhắc đến ba từ này, ký ức xưa lại tràn về...

“sư phụ! huyết sát tử là gì.” Dinh Hạo quay sang hỏi Âu Dương Đình.

“huyết sát tử không hẳn là độc được, mà có thể xem như thần dược, vì nó làm cho cơ thể người trúng độc trở nên mình đồng da sắt, chính xác hơn là không hề biết đau đớn là gì.” Âu Dương Đình chưa nói xong thì có người đã ngắt ngang.

“như vậy không tốt sao...” Tiểu lục tử bất ngờ chen ngang, nếu có loại độc được tốt như vậy, hắn cũng muốn thử.

“nhưng nó được bào chế từ máu người, giống như huyết mạch tương liên, tâm trí người bị trúng độc sẽ bị chủ nhân của họ điều khiển, cho đến lúc chết...người có muốn được như vậy không...” Âu Dương Đình mỉm cười nhìn Tiểu lục, giọng điệu mỉa mai.

Tiểu lục tử nghe xong rung mình lắc đầu, nếu vậy thì hắn không ham, lùi ra đứng phía sau Dinh Hạo.

“giống như những tên hắc y nhân này...”

Dinh Hạo nhìn sang những tên hắc y nhân đang ngồi ngay ngắn trên ghế kia, cẩn thận quan sát nếu so với vết thương của Vô Tình, Song Song và Nhan Tư Đồ thì đám người này còn thảm hại hơn, nhưng không thấy sự đau đớn trên gương mặt họ.

“đúng vậy...!”

Dinh Hạo bắt đầu động não, kẻ nào đang đứng đằng sau mọi chuyện, người đó có mục đích gì, tạo ra một đội quân cảm tử này để lật đổ triều đình sao, còn nữa người mà hắn mang về trên núi thật ra có quan hệ gì với chuyện này, tại sao họ lại muốn giết y.

“sư phụ! độc huyết sát tử có thuốc giải không...” Dinh Hạo sau khi nghĩ thông suốt, bất ngờ lên tiếng, đưa ra nghi vấn về phía Âu Dương Đình.

“có...!”

Âu Dương Đình mỉm cười rất tươi nhìn Dinh Hạo, dừng lại nói tiếp “...Nhưng không có khả năng...”

“tại sao...” Dinh Hạo kinh ngạc hỏi ngược lại, chỉ cần có thể khiến cho tên nằm trên giường tỉnh lại thì mọi thắc mắc đều được sáng tỏ.

“thứ nhất Tuyệt Thiên Thảo trăm năm ở núi tuyết, thứ hai máu của Bạch Long vạn năm ở đầm Nghịch Thủy, thứ ba Hỏa Thạch ngàn năm ở Thiên Hỏa sơn, thứ tư Huyết Bảo ngọc ở Đông Hải...”

Sau khi nói xong một tràng dài, thì Âu Dương Đình quay sang nhìn phụ thân hắn Âu Dương Nghị “...phụ thân! ta nói có điểm nào sai không...”

“giỏi...!!” Âu Dương Nghị mỉm cười gật đầu, tán thưởng khen Âu Dương Đình “nhớ bài” rất tốt.

Mọi người thì đầu óc quay vòng vòng, dù lần đầu tiên nghe thấy mấy cái tên này, không biết hình thù ra sao, nhưng tên nghe kêu “oách” như vậy, cũng biết là thứ quý hiếm.

Còn Dinh Hạo thì mặt đơ ra, như bị ai nhắc trúng điểm yếu vậy, tại sao hắn ăn có một lần Tuyết Thiên Thảo, nhưng đi tới đâu cũng nghe nhắc đến.

“ngươi nghĩ có khả năng tìm được tất cả chúng không...” Âu Dương Đình lại đưa vấn đề hỏi ngược Dinh Hạo.

Nhắc tới Âu Dương Đình hắn lại bực tức, nguyên rủa kẻ nào đã được Linh Trung Tử tặng cho Tuyết Thiên Thảo, hại hắn chưa đánh đã bại dưới tay của Y nhi.

“Huyết bảo ngọc Đông hải ta có...” Giọng nói đanh thép như tiếng chuông ngân vang lên.

Mọi người đều nhìn ra cửa, người bước vào chính là Kỳ Giai Mạc Nhi quận chúa của Đông Lộ quốc.

“Mạc Nhi..!”

“Thiên Hàn! nếu chàng cần thiếp sẽ xin với phụ hân..”

Thật ra Huyết bảo ngọc đã được hân phụ cho người khắc thành ngọc tỷ, chắc chắn người sẽ không cho, nhưng vì Thiên Hàn nàng sẽ thử thuyết phục xem sao.

“...” Dinh Hạo chưa nói gì, thì Âu Dương Đình đã lên tiếng.

“vậy chỉ cần tìm ba thứ còn lại, nếu không... dù có huyết bảo ngọc cũng vô ích..”

Về mặt vừa hiện lên chút hi vọng của mọi người liền tan nhanh như bọt biển, nhưng giữa lúc này...

Có một người nữa lại lên tiếng.

“nếu có thêm Hỏa Thạch ở Thiên Hỏa sơn thì sao..”

Nhan Tư Đồ sau hồi đắn đo suy nghĩ, cuối cùng cũng chịu lên tiếng.

Thần binh tuyệt thế của Nhan gia phần lớn đều dựa vào Hỏa Thạch ở Thiên Hỏa sơn rèn ra, nhưng đây là một bí mật không cho người ngoài biết.

“Hỏa Thạch ! nhị thúc, Nhan gia chúng ta có sao..” Nhan Song Song ngạc nhiên nhìn Nhan Tư Đồ.

“để sau này thúc sẽ nói với ngươi..” Nhan Tư Đồ quay sang nhìn Âu Dương Đình

“..đã có Hỏa Thạch và Huyết bảo ngọc, ta tin tìm hai thứ còn lại cũng sẽ không khó..”

Tên này nghĩ mọi chuyện đơn giản vậy sao, Âu Dương Đình khó chịu cho sự “thiếu hiểu biết” của Nhan Tư Đồ, nội Tuyết Thiên Thảo không thôi đã khó tìm, chứ đừng nói đến máu Bạch Long, tính cao giọng thì...

“nếu Tuyết Thiên Thảo đã bị người khác ăn , liệu còn tác dụng không...”

Mọi người lại quay đầu nhìn Dinh Hạo, Âu Dương Đình nhìn hắn bằng ánh mắt tìm tòi, hồ nghi. Tuyết Thiên Thảo là gì hắn còn chưa thấy qua, nhưng tại sao tên nhóc này lại đề cập đến chuyện này, hay là...nghĩ vấn trong lòng hắn càng tăng.

“được! chỉ cần lấy máu của người đó bào chế đan dược...” Giọng nói cứng rắn của Âu Dương Nghị vang lên, lão nhìn Dinh Hạo với ánh mắt hiếu kỳ, tò mò cứ như thể Dinh Hạo đã ăn mất vậy.

“vậy thì được rồi, có thể lấy máu của ta ..” Dinh Hạo mỉm cười rất hào sảng lên tiếng.

Mọi người nghe xong, có chút cảm động cho hành động nghĩa hiệp này của Dinh Hạo, nhìn hắn với đôi mắt lấp lánh thán phục, nhưng chỉ có một kẻ thì tức đến máu dâng đến não đó là Âu Dương Đình “thì ra tên khốn kiếp đó là tên nhóc này..”

Âu Dương Đình quay sang nhìn Lãnh Nhược Y thấy nàng chột dạ cúi đầu, thì hắn đã hiểu ra, quả nhiên Y nhi biết chuyện này ngay từ đầu mới tự tin có thể thắng được hắn, mà đến thách đấu. Cảm giác như hắn bị gậy bầy, nên tỏ ra tức tối không phục.

“vậy chỉ còn lại máu của Bạch Long ở đầm Nghịch Thủy..” Lãnh Nhược Y cố ý lãng sang chuyện khác, tránh đi ánh mắt của Âu Dương Đình đang bắn về phía nàng.

“Bạch Long hình thù nó ra sao..” Dinh Hạo lên tiếng.

“Ta chưa từng nhìn thấy, cũng không biết nó có tồn tại hay không nữa...” Lãnh Nhựt Y lên tiếng

“...” Âu Dương Đình đang tức giận hùng hực nhìn người họ một hát một bè.

Ánh mắt hắn liền trở nên sáng rực, có lẽ do quá tức giận, máu lên tới não nên đã khai thông đầu óc của hắn, nhớ ra một chuyện quan trọng...

“Phụ thân! thuốc giải huyết sát tử năm xưa có phải do người bào chế ..”

Nếu phụ thân là người điều chế ra giải dược, thì có Bạch long hay không, thì phụ thân hắn phải là người rõ nhất.

Âu Dương Nghị hiểu ý của con trai lão, nhưng mà..

“trên đời này đúng là có Bạch Long, nhưng hình dáng như thế nào... ta còn chưa thấy qua..”

Âu Dương Nghị vẻ mặt thất vọng, đúng là lão điều chế thuốc giải, nhưng con Bạch Long đó tròn mè ra sao ngay cả cái bóng của nó lão còn chưa nhìn thấy.

Mọi người đều nhìn lão với con mắt nghi ngờ khó tin, làm sao có thể chứ...

Âu Dương Nghị nhìn thôi cũng đủ hiểu mọi người đang nghĩ gì, lão quay sang lướt nhìn họ, rồi dừng lại trên người Đinh Hạo, không biết là “duyên” hay “nghiệt” tại sao lão cứ dính mãi với những người mang họ Lăng Thiên chứ..

“Bạch Long đã bị người khác ăn mất từ bốn mươi năm về trước, ta cũng chỉ là dùng máu người đó mà bào chế thuốc giải của Huyết Sát tử ...”

“ồ..! ra là vậy..” mọi người như đầu óc được khai thông, đồng thanh lên tiếng, sau đó cả đám đều nghĩ đến một chuyện..

“người đó vẫn còn sống ..”

Vậy người đã ăn Bạch Long trẻ nhất cũng cỡ đại hiệp Âu Dương Nghị đây, liệu lão ông đó còn sống trên đời hay không là một chuyện đáng để bận tâm.

“hắn ta còn khỏe hơn cả ta...điều này các người cứ yên tâm..”

Âu Dương Nghị liếc xéo nhìn Đinh Hạo, mọi người thì không nhìn ra, còn Đinh Hạo cảm thấy rất kỳ lạ, chẳng lẽ người ăn Bạch Long có quan hệ với Lăng Thiên Hàn.

“chàng định đi tìm hắn...” Âu Dương Thái bà bất ngờ lên tiếng, liếc nhìn Âu Dương Nghị thái độ dò xét.

“nàng nghĩ ta còn lựa chọn sao..”

“vậy ta cũng đi theo..” Âu Dương Thái bà thái độ hần học, hơi phòng bị thì đúng hơn. Giống như sợ người khác cướp đồ của mình vậy nên kè kè bên cạnh giữ.

“tùy nàng..”

Mọi người trong phòng cả Đinh Hạo và Âu Dương Đình đều không hiểu nổi đoạn đối thoại và thái độ của hai ông bà lão này, nhưng biết chắc, người đã ăn Bạch Long không phải tầm thường.

*****hết chương 46*****

47. Chương 47: Kỹ Viện Bốc Cháy

Chương 47: Kỹ viện bốc cháy

Khách điểm Thiên Kim.

Giữa đêm đen tĩnh mịch, vắng vẻ bóng người thì trong đình lại vang vọng tiếng người.

“Vương gia! thuộc hạ đã hỏi hết những người dân trong trấn, thật ra chưa từng có ai nhìn thấy ma không đầu ”

“...” Dinh Hạo mỉm cười đặt tách trà xuống.

Chuyện này không phải hẳn chưa từng nghĩ tới, mâu quang nhếch lên nhìn Vô Tình “còn chuyện mọi người mất tích thì sao”

“chuyện này... trong trấn thỉnh thoảng xảy ra, nhưng hai ba ngày sau họ lại xuất hiện, không ai biết họ đã đi đâu, ngay bản thân họ cũng không nhớ” Vô Tình bước tới gần Dinh Hạo, do dự lên tiếng.

Tung tin đồn thất thiệt, mục đích cũng rất đơn giản là không muốn mọi người lên núi, nhưng tại sao lại mượn “con cờ” là Thu Cúc dẫn dụ Dinh Hạo hẳn lên núi, không phải rất kỳ lạ sao...

Kể đứng phía sau chuyện này cũng không phải đơn giản, biết rõ quan hệ giữa hắn, Lương Bá, và Âu Dương Đình. Nhưng tại sao người đó lại tin chắc hắn sẽ nhờ Âu Dương Đình cứu Thu Cúc.

“đã điều tra ra lai lịch của hắn chưa” Dinh Hạo đứng dậy nhìn ngẩn đầu nhìn ánh nguyệt trên cao trầm ngâm.

“hắn tên gọi Lý Tứ, chưa thành thân, trong nhà còn có một mẫu thân già” Vô Tình cũng không để Dinh Hạo chờ lâu, đã lên tiếng

“Lý Tứ..” Dinh Hạo liền quay đầu lại nhìn Vô Tình, cái tên rất quen thuộc, hình như hắn đã nghe thấy ở đâu.

Hắn còn nhớ cách đây vài ngày có người bà lão khóc lóc trước cửa khách điếm, con trai của bà lão cũng gọi là Lý Tứ, có thật trùng hợp vậy không, ngày mai hắn phải đến huyện nha để làm rõ chuyện này

“ngươi có thể đi rồi” Dinh Hạo lướt nhìn Vô Tình

“dạ vương gia”

Vô Tình vừa xoay người rời đi, thì Dinh Hạo cũng đi về phòng mình, chỉ là chưa vào đến phòng, thì hắn đã nghe thấy tiếng tranh cãi từ bên trong phát ra, nên dừng lại trước cửa.

“Song nhi hung dữ...hung dữ...”

“hung dữ..!!!”

Trong phòng

Nhan Song Song phùng mang trợn mắt, nhìn con vẹt sắc sảo đang hót chí chóe vô tư lự kia, vô cùng tức tối.

“con vẹt thối tha, cho người ăn nhiều như vậy không nói được một câu dễ nghe nào, chi bằng nướng quách” Nhan Song Song bật người đứng dậy, định lôi con vẹt trong lồng ra.

“Song nhi tỷ! đừng m” Tư Mã Phi Yến giựt cái lồng, núp ở sau lưng của Mạc Nhi, lắc đầu cầu xin Song Song.

“Song nhi! muội đừng có đùa với Phi Yến nữa” Mạc Nhi nhìn thấy Phi Yến sợ đến xuýt khóc, vội giơ hai tay cản Song Song lại.

“ai nói là muội đùa, muội mà bắt được con vẹt đó, lập tức nướng ngay cho tỷ xem” Song Song vừa nói xong, liền nhào tới trước chụp lấy cái lồng.

“Á..á..Mạc Nhi tỷ giúp muội” Phi Yến vừa hét, vừa chạy ra trước cửa.

“ầm..mm!!” nàng ta va vào một bức tường người cao lớn chắn trước mặt

Dinh Hạo nhẵn mày nhìn cảnh tượng trong phòng...

Nhan Song Song đáng vẽ tức tối đang giơ hai tay ra giựt lấy cái lồng, còn Phi Yến thì ôm chặt cái lồng vào trong người.

“có chuyện gì” Dinh Hạo quay sang hỏi Mạc Nhi.

“...” Mạc Nhi chưa nói gì thì Phi Yến đã nói trước

“Hu..u...!! Song nhi tỷ muốn đem nường Tiểu Yến của ta...vương gia” Phi Yến mếu máo lên tiếng, nhìn Dinh Hạo nước mắt hai dòng.

“Tiểu Yến” Dinh Hạo có chút mơ hồ, nhân vật này xuất hiện từ khi nào.

“Tiểu Yến là tên của con vẹt” Mạc Nhi mỉm cười lên tiếng.

Dinh Hạo cúi người nhìn xuống Phi Yến, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu như trẻ con lại đang đỏ bừng ầm ỨC, nước mắt nước mũi thì chảy tèm lem, trông thật tội nghiệp, nhìn thấy mà đau lòng.

“Yến nhi đừng khóc ...ngoan..” Dinh Hạo lên tiếng dỗ dành, hấn quay sang trừng Nhan Song Song lạnh giọng:

“Song nhi..!”

“biết rồi...biết rồi...không nường nữa được chưa, đùa một chút không được sao” Nhan Song Song bức bối ngồi xuống ghế Dinh Hạo lắc đầu nhìn Song Song tinh nghịch, rồi cũng ngồi xuống ghế.

Mạc Nhi liền đứng dậy rót cho hấn một tách trà nóng, sau đó đi đến chỗ của Phi Yến mỉm cười lên tiếng:

“Phi Yến! bây giờ muội có thể đặt Tiểu Yến xuống được rồi đó”

“híc..c!!” Phi Yến đã ngừng khóc, nhưng vẫn còn thúc thích khóc.

Nàng len lén nhìn Song Song, thấy Song Song không có biểu hiện gì khác nguy hiểm đến “Tiểu Yến” của mình, mới yên tâm đặt cái lồng xuống.

“Song nhi! muội đùa hơi quá, xem Phi Yến khóc đến sưng cả mắt” Mạc Nhi quay sang trách cứ Song Song.

“tại ấy muội ấy quá mít ướt, liên quan gì muội” Song Song khó chịu lên tiếng

Thì lúc này...

“Song Song đẹp lắm, đẹp lắm” con vẹt bất ngờ lên tiếng.

“a..tỷ xem...” Phi Yến hớn hở nhìn Song Song, rồi chỉ tay về phía con vẹt, vui mừng như muốn nhảy dựng lên.

“coi như người cũng biết điều” Song Song mỉm cười hài lòng, cúi đầu xuống chơi đùa với con vẹt.

“Tiểu Yến là ngoan nhất, Mạc nhi tỷ thấy muội nói đúng không” Phi Yến mỉm cười nhìn Mạc Nhi.

“phải..phải..” Mạc Nhi nhìn Phi Yến mỉm cười, thấy nàng vô cùng đáng yêu, vừa rồi còn khóc trời đất u ám, bây giờ lại cười tươi như nắng xuân.

Dinh Hạo nhìn thấy tỷ muội trên dưới thuận hòa, trong lòng cảm thấy rất hạnh phúc, đây chính là cuộc sống mà hấn mong muốn, đời người còn gì hơn, không lo không nghĩ, nếu lúc này có thêm Tịnh nhi và Tuyết nhi thì càng tốt biết bao.

Cả ba Mạc Nhi, Song Song, và Phi Yến đang vui vẻ nói cười, cùng nhìn ngắm “Tiểu Yến” xinh xắn thì lời nói của tên nam nhân nào đó vang lên, khiến cả ba người nghe xong đứng hình tại chỗ.

“tôi nay...đến phiên ai đây...”

Dinh Hạo ánh mắt dò xét lướt nhìn qua ba người Mạc Nhi, Song Song, và Phi Yến.

Phi Yến là người ngây thơ nhất cũng hiểu ra Dinh Hạo muốn nói gì, đương nhiên hai người còn lại là khỏi phải bàn cãi. Cả ba đều cúi đầu len lén nhìn nhau.

Khi ánh mắt Dinh Hạo dừng lại trên người Phi Yến thì nàng liền bật người đứng dậy.

“A! Tiểu Yến người buồn ngủ rồi phải không, chúng ta về phòng thôi” Phi Yến tỏ ra vô tâm, không nhìn những người xung quanh, một mình nói chuyện với con vẹt, lặng lẽ rút êm.

Không nghĩ đến Phi Yến ngốc nghếch cũng biết đóng kịch, không sao vẫn còn hai người nữa, hần lướt nhìn qua Mạc Nhi.

“không biết Diệp tướng quân đã chuẩn bị mọi thứ xong chưa, ngày mốt là khởi hành rồi, phải đi hỏi lại hần mới được” Mạc Nhi lập tức xoay người bỏ đi, cố ý lẩn tránh đi ánh mắt của ai đó đang nóng hừng hực.

Thiên Hàn chàng dừng trách thiếp, mặc dù trong lòng cảm thấy có lỗi nhưng nghĩ tới tối qua bị người nào đó cầm thú đến tận sáng, thì tay chân của Mạc Nhi đã rã rời, không nghe theo ý mình.

“đợi muội với..”

Song Song chưa kịp có hành động gì thì hai người kia đã biến mất, nàng lớn tiếng gọi theo Mạc Nhi, vừa nhắc chân lên thì bị một bàn tay của ai kia kéo lại, tiếp theo là cả người bị nhắc bổng lên.

“vương gia ! thả ta xuống” Song Song vùng vẫy khỏi người Dinh Hạo.

“thả nàng xuống để nàng chạy sa” Dinh Hạo cười xấu xa ẳm Song Song đi đến cạnh giường.

“ta vẫn chưa muốn ngủ” Nhan Song Song lớn tiếng kháng nghị

“nhưng ta muốn ngủ” Dinh Hạo bá đạo lên tiếng, xem nhẹ lời kháng nghị vừa rồi của Song Song, mỉm cười nhìn nàng.

“xoạt...tt!!”

Hai tấm rèm lụa được thả xuống, những cây nến trong phòng cũng được thổi tắt, quần áo từ từ được ném xuống, chuyện gì đến rồi sẽ đến....

Huyện nha- trấn Thanh Hà.

“ầm...mm”

Khắp dinh phủ đang yên bình tĩnh lặng, thì tiếng đập bàn từ trong phòng vọng ra khiến mọi người bên ngoài giật mình hốt hoảng, tiếp theo là...

“khốp kiếp! ả ta dám không cho” tiếng quát tháo phẫn nộ của một nam nhân, mà cả phủ ai cũng đều nghe thấy.

Trong phòng

Hiện chỉ có hai người một là tên nô tài đang khúm núm lo sợ, hai là công tử mập hừng hực lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi.

“phu nhân nói... phàm là hơn 500 ngân lượng, thì phải hỏi qua ý kiến lão gia” tên nô tài cúi đầu, ấp úng không dám trực diện nhìn công tử mập.

“choang..ng..!!”

Công tử mập tức giận ném ấm trà xuống đất, mãnh vỡ văng ra tứ phía, nước trà thì tràn lan trên đất.

“tiện nhân...chỉ là một con kỹ nữ, được phụ thân mang về từ kinh thành, cũng dám lên mặt” Công tử mập giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, tay đang vò nát cái khăn trải bàn.

“công tử! tối nay là đêm khai bao của Tú Hồng cô nương” Tên nô tài nhỏ giọng nhắc nhở, hần chưa nói xong thì công tử mập đã quát tháo.

“ta đương nhiên biết, ngươi nghĩ ta lấy một ngàn lượng làm gì” Công tử mập tức giận trừng mắt nhìn hần.

Không có ngân lượng trong tay, ngay cả cái ghế của của Nhi Hồng viện hần cũng không có phần, chứ đừng nói tranh đoạt hoa khôi với người ta.

“đi thôi” Công tử mập tức giận đẩy ghế đứng dậy.

“đi đâu công tử” Tên nô tài vẽ mặt ngu dại nhìn tên công tử mập.

“thì đi tìm con tiện nhân đó chứ ai, ta không tin ả dám không đưa ngân lượng..”

”âm..mm!!”

Công tử mập hùng hổ đẩy cửa ra ngoài, đang một cổ bực tức muốn tìm người tính sổ, vừa đến gần đại sảnh lại nhìn thấy một cảnh tượng

“Á..a..”

Tiếng hét chói tay của nữ tử, nàng ta đang chao đảo gần như sắp ngã, đập mặt xuống dưới đất, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Một bàn tay rắn chắc của một nam tử giơ ra, đỡ lấy nữ tử. Nữ nhân thì vô cùng hoảng sợ, không biết gì hết, chỉ có thể ôm chặt lấy nam tử.

Sau một hồi lâu, họ giữ nguyên tư thế...

Khi tin chắc thứ đang tiếp xúc không phải là mặt đất cứng rắn, thì nữ tử mới hoàn hồn, tỉnh mộng, nàng chậm chậm ngẩng đầu lên .

Hai mắt tròn xoe kinh ngạc, vẻ mặt phím hồng si dại nhìn nam tử không hề chớp mắt “oa! Chàng thật tuấn mỹ, làn da trắng sáng ngũ quan tinh xảo, còn đẹp hơn cả nữ nhân...”

“phu nhân! đây là Hạo vương diện hạ, người đến đây gặp lão gia” Một tên quan sai đứng bên cạnh Dinh Hạo lên tiếng nhắc nhở.

“vương gia” Trư phu nhân giật mình, lùi ra xa thu lại vẻ mặt si dại vừa rồi.

“dân phụ tham kiến vương gia..!” Trư phu nhân nghiêng người ánh mắt long lanh Dinh Hạo, dáng vẻ ba phần yếu điệu, bảy phần lẳng lơ.

“bình thân..!!” Dinh Hạo lạnh giọng lên tiếng

“đa tạ vương gia” Trư thị liền đứng dậy, nép sang một bên, cúi đầu sát xuống dáng vẻ thực nữ đoan trang.

“bổn vương đến tìm Trư huyện lệnh, nhưng hần không có trong phủ, vậy khi khác bổn vương đến vậy”

Hần đến tìm lão Trư huyện lệnh là vì chuyện của Lý Tứ, nhưng đến đây mới biết lão không có trong phủ, cũng đang định rời đi, thì gặp tình huống này.

“vương gia! phu quân dân phụ, ra ngoài cũng đã lâu, chắc cũng sắp về tới, nếu người không ngại có thể vào trong đợi” Trư thị bước tới giữ chân Dinh Hạo.

Ngày ngày đối diện với hai phụ tử Trư huyện lệnh, không mập mập xấu xí, thì cũng già nua ốm yếu, khó có cơ hội nhìn thấy một mỹ nam tuấn tú như vậy, lại còn là một vương gia, Trư thị lưu luyến muốn được ngắm nhìn một chút, cũng không có gì là quá đáng.

“cũng được, ta sẽ vào trong ngồi đợi”

“vương gia! mời..”

Ở phía đối diện

Công tử mập đang cẩn thận quan sát, không bỏ sót bất cứ điểm nào, dù là một cử chỉ nhỏ nhất của Trư thị, vì vậy mà càng thêm tức giận.

“kỹ nữ vẫn là kỹ nữ, đúng là tiện nhân” hần nghiêng răng nghiêng giọng nhìn hướng đại sảnh,

“thiếu gia! chúng ta có đi tìm phu nhân nữa không” tên nô tài phía sau đứng gầy đầu khó hiểu.

“đương nhiên vẫn đi, nhưng ta sẽ tặng cho ả một món quà bất ngờ”

Công tử mập vẽ mặt vô cùng nham hiểm, còn nở một nụ cười sồn tóc gáy, khiến có tên nô tài run rẩy tay chân, mỗi lần thiếu gia hần làm “chuyện tốt” đều có dáng vẻ này.

“ngươi lại đây”

Thấy tên nô tài ngu dại đứng đó, công tử mập liền giơ tay kéo hấn lại gần, nói nhỏ bên tai...

“không được thiếu gia...chuyện này thể không được.” tên nô tài nghe xong liền nhảy dựng lên kịch liệt phản ứng.

Công tử mập mỉm cười, bình thản nhìn tên nô tài.

“tối nay nếu bốn công tử không có được Tú Hồng cô nương, tâm trạng sẽ không tốt... nhớ không nhầm thì nhà ngươi còn một tiểu muội rất khả ái”

Tên nô tài nghe xong mà tay chân rụng rời, mặt xanh như tàu lá

“xin thiếu gia khai ân, tiểu muội của nô tài mới có mười tuổi” tên nô tài lập tức quỳ xuống đất, dập đầu cầu xin.

“vậy ngươi có làm không..”

“nô tài làm..” tên nô tài liên tục gặc đầu, giống như là sợ tên công tử mập sẽ đổi ý

“....” Công tử mập cười xong liền xoay người bỏ đi.

Trong đại sảnh

Dinh Hạo thì đang ngồi ở ghế chủ tọa, nhìn ngắm xung quanh, do lần trước hấn vô cùng tức giận, nên không hề để ý quan sát, nhưng giờ nhìn lại...

Đúng là tham quan có khác, phủ đệ bề thế hào nhoáng như vậy, không biết lão Trư huyện lệnh này đã bòn rút bao nhiêu ngân lượng từ triều đình.

Trư thị thì nhìn Dinh Hạo vẫn ánh mắt si dại, tâm trí treo lơ lửng trên mây, có người khác bước vào nàng cũng không hay biết gì.

“phu nhân mời dùng trà..”

Nữ tì sau khi dâng trà đến chỗ Dinh Hạo thì, quay sang mời trà Trư thị, nhưng ả ta lại hoàn toàn không hay biết vẫn say mê nhìn Dinh Hạo, hại cho nữ tì kia cầm chén trà đến mỗi cả tay.

“Trư phu nhân...!!” Dinh Hạo đặt tách trà của hấn xuống, lớn tiếng gọi Trư thị.

“ạ..!!” Trư thị bây giờ mới giật mình tỉnh mộng, cuống cuống cầm lấy tách trà từ tay của nữ tì, dáng vẻ vô cùng xấu hổ, không muốn bị hạ nhân nhìn thấy cảnh tượng mất mặt vừa rồi.

“ngươi lui xuống đi..” Trư thị sau khi uống xong, đưa tách trà cho nữ tì, lớn giọng chủ nhân.

“ạ! phu nhân..”

Một lúc lâu sau...

Trong phòng chỉ có hai người Dinh Hạo và Trư thị, nhưng tại sao Dinh Hạo lại cảm thấy nóng như vậy, trán đổ mồ hôi cả người bức bối khó chịu, không hiểu có chuyện gì.

Nhìn xuống thì thấy Trư thị còn khó coi hơn hấn, cả người uốn éo, mồ hôi nhễ nhãi, khuôn mặt đỏ bừng, y phục có phần xộc xệch.

“chết tiệt...!!!” Dinh Hạo nhìn thấy tách trà trên bàn, bật người đứng dậy.

Hấn bị người ta hạ được, kẻ đó đúng là chán sống mà. Dinh Hạo tức giận vô cùng đáng vẽ muốn tìm người tính sổ, nhưng trước hết phải rời khỏi đây. Nếu không nhanh chân một chút, khi được tính phát tác không biết hấn lại làm ra chuyện gì.

“ta có chuyện đi trước, khi khác sẽ đến tìm Trư huyện lệnh..” Dinh Hạo bật người đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi đại sảnh.

“vương gia khoan đã..”

Trư thị không hiểu vì sao Dinh Hạo lại nóng nảy bỏ đi, lo lắng không biết phải nàng đã làm gì hấn phạt ý, nên vội đứng dậy.

“bịch..ch!!!”

Nhưng không ngờ vừa đứng dậy, đã ngã ngay xuống đất bất tỉnh.

Dinh Hạo giựt mình quay lại, hai mắt bắt đầu mơ màng vô số các vì sao đang bay bổng trước mặt, đầu óc quay cuồng, vừa mới mở miệng nhưng chưa kịp nói gì thì cũng..

“Trư..!!” ngất xỉu luôn.

Trong một căn phòng khác...

Khắp nơi đều một mảng tối đen, trong phòng lại rất yên tĩnh, chỉ có những âm thanh rục rịch từ trên giường phát ra.

Cảm giác như bị lửa thiêu đốt chạy dọc khắp thân, khiến cho nam tử môn mê dần mở mắt ra. Đập vào mắt là một quang cảnh vô cùng xa lạ, từ trần nhà cho đến mọi vật trong phòng..

Tiếng thở gấp rút, cùng hơi ẩm và hương thơm thoảng thoảng của nữ nhân nằm bên cạnh, giúp Dinh Hạo sáng tỏ mọi chuyện.

Cả hai người đều trong tình trạng không mặc gì, trần trụi nằm trên giường, bàn tay của Trư thị còn đang vuốt ve khắp cơ thể hấn, chưa tính đến được tình đang phát tác trong người hấn, thì hành động này của Trư thị cũng đủ khiến hấn phát hỏa.

“chết tiệt..” Có kẻ dám gày bầy hấn.

Đầu óc mơ màng, dục vọng sâu thẳm lại kêu gào muốn phóng thích, nhưng hấn không thể để âm mưu của kẻ khác được toại nguyện. Dinh Hạo đẩy bàn tay của Trư thị ra, mặc y phục lên sau đó chao đảo đi đến cửa.

“ầm...mm!!” Nhưng cửa kéo nhiều lần, vẫn không mở ra

“khốn kiếp..”

Có lẽ do được tính quá mạnh, nếu bình thường cho dùng mười cái khóa đi nữa cũng không ngăn được hấn, nhưng hiện tại toàn thân hấn không còn chút sức lực.

“ừm...m..”

Trư thị từ trên giường lại bò xuống, bước chân loạng choạng đi đến chỗ của Dinh Hạo, từ phía sau ôm chặt lấy hấn, đem mặt và cơ thể mình cọ sát vào lưng hấn.

Dinh Hạo cảm nhận được cơ thể trần trụi mềm mại của Trư thị đang dính sát trên lưng mình ngọ nguậy, một dòng nhiệt lưu chuyển khắp thân, và bàn tay không yên phận của Trư thị lúc này lại chu du thám hiểm khắp người hấn.

Tay ngọc chậm chậm di chuyển về phía trước, kéo vạt áo của Dinh Hạo xuống, một tay xoa nắn ngực của hấn, tay còn lại di chuyển xuống hạ thân, luồn vào trong đũng quần vuốt ve dục vọng của hấn.

Hành động châm ngòi này của Trư thị đã khơi dậy lửa dục trong hấn, ngọn lửa âm ỉ được hấn cố sức kìm nén, bây giờ lại bùng cháy, thiêu sạch đi lý trí cuối cùng của hấn.

Dinh Hạo hừ lạnh một tiếng, rồi xoay người dứt khoát ẵm Trư thị đi đến giường, đặt nàng nằm xuống...

Nửa canh giờ sau...

“cộp...!! cộp...!!”

Từ ngoài hành lang hai nam nhân một già một trẻ, đang gấp rút đi tới, dáng vẻ rất vội vã. Người đi trước không hề hừng hối thúc kẻ đi sau

“nhanh lên phụ thân...” Trư công tử lớn tiếng thúc dục phụ thân hắn.

“từ từ...nhưng mà chuyện đó có thiệt không...” Trư huyền lệnh bị công tử mập kéo đi xuýt té, bước chân chao đảo, vẻ mặt lại lo lắng.

“đó là tiểu thiếp của người, không tin thì thôi...không đi xem nữa..” công tử dừng lại, ra vẻ giận hờn xoay người bỏ đi.

“ta tin người được chưa, nhưng mà tại sao lại ngắt xủ chứ..”

Trư huyền lệnh liền kéo hắn lại, bình thường quan hệ của hai người này cũng không tốt mấy, tự đứng tên quỹ này lại tỏ ra quan tâm, hỏi sao lão không thấy nghi ngờ.

“ta không biết, nhị nương được người ta đưa vào phòng, tới giờ vẫn chưa tỉnh lại”

“vậy sao..còn không đi mau..” Trư huyền lệnh tỏ ra gấp rút, bây giờ người hối thúc chính là lão.

Trư công tử nhìn bóng lưng hối hả của phụ thân từ phía sau, mỉm cười đắc chí...

“tiện nhân! để xem người còn vênh mặt được bao lâu..” Trư công tử miệng lưỡi ác độc chửi rủa, rồi cũng chạy theo phụ thân hắn

“phụ thân! đợi ta với..”

Trước cửa căn phòng.

Tên nô tài của Trư công tử đang canh giữ bên ngoài, dáng vẻ thấp thỏm đứng ngồi không yên. Mặc dù không nghe thấy tiếng động mạnh nào từ trong phòng phát ra.

Nhưng một nam, một nữ cùng ở trong một căn phòng hơn một canh giờ, cả hai đều bị trúng xuân dược, thử hỏi thiên thời địa lợi nhân hòa đều tốt đẹp như vậy không sinh chuyện mới lạ.

“cộp..cộp.!!!”

Từ xa thấp thoáng bóng dáng của hai phụ tử Trư huyền lệnh và công tử mập đang đi tới, tên nô tài vội chạy nhanh đến trước cửa phòng mở khóa, rồi núp sang một bên theo dõi tình hình.

“phụ thân! nhị nương đang ở trong phòng, người vào trước, ta đi gọi đại phu..” Công tử mập tỏ ra quan tâm lo lắng, xoay người rời đi.

“đi nhanh đi..” Trư huyền lệnh lo lắng vừa hỏi, vừa xua đẩy công tử mập đi.

“két..tt.” cánh cửa chậm chậm được mở ra.

Công tử mập mỉm cười, xoay lưng đi, cố gắng đi thật chậm vì hắn còn đang chờ xem kịch hay ở phía trước...

Khi nghĩ đến cảnh tượng con tiện nhân và tên vương gia khốn kiếp đó đang trần trụi quần quýt trên giường, thì không kìm lòng được muốn cười thật to, không biết vẻ mặt của chúng sẽ như thế nào...ha..ha...

Nhưng mà...

Hắn đi cũng sắp ra khỏi cánh cổng hậu viện, sao vẫn không thấy có động tĩnh gì, còn yên lặng vô cùng, không phải rất kỳ lạ. Nên công tử mập liền quay đầu lại.

“ha...ha..đa tạ vương gia...!!”

Công tử mập đang chuẩn bị vào, thì lại nghe thấy tiếng cười khanh khách từ bên trong phòng vọng ra, bước chân của công tử mập liền dừng lại.

Hắn nhận ra nụ cười đó là của phụ thân mình, bàng hoàng nghi ngại, có phải phụ thân hắn vì không chịu nổi đã kích nên phát điên rồi không. Nghĩ như vậy, nên hắn gấp rút vào trong.

Trong phòng...

Dinh Hạo thì y phục chỉnh tề, phe vẩy cây quạt trong tay, chậm chậm thưởng thức trà, vẫn là bộ dáng bình thản vô ưu, thông dong tự tại.

Trư huyện lệnh thì cười tít cả mắt, dáng vẽ khúm núm trước Dinh Hạo.

“bổn vương giao Trư phu nhân lại cho người, ta có chuyện phải đi trước, hôm khác sẽ ghé thăm...” Dinh Hạo xoay người đứng dậy.

“đạ tạ! vương gia ..để hạ quan tiễn người..” Trư huyện lệnh bộ dáng lầy lòng đi theo sau Dinh Hạo.

Dinh Hạo đi ra tới cửa thì chạm mặt tên Trư công tử mập, khoe miệng nhếch lên mỉm cười, nhưng ẩn sâu bên trong là lửa giận ngút trời.

Tên trư công tử mập vẽ mặt vô cùng khó coi, một cổ tức giận đang nhen lại ở giữa, hần liền xông xộc vào trong phòng, đi thẳng đến giường của Trư thị.

Trư thị dáng vẻ như ngủ say, y phục vô cùng chỉnh tề, hơi thở bình ổn vô cùng không có vẻ gì giống như người bị trúng tình dược.

Gân xanh nổi lên đầy trán, cái gì là “thánh dược”, tác dụng ít nhất năm canh giờ, toàn ra bịa đặt, nhưng hần lại mất cả ngàn lượng để mua cái thuốc dôm này chứ, đúng là đáng chết..

“Hừmm..” tên công tử mập vô cùng phẫn nộ phẩy tay áo, xoay người bỏ đi.

Ra tới cửa lại đụng vào người của phụ thân Trư huyện lệnh.

“đã mời đại phu chưa..” Trư huyện lệnh gấp rút lên tiếng.

“không có...nếu muốn thì phụ thân tự mà đi..” tên công tử mập lớn tiếng, rồi đẩy phụ thân hần ra, tức giận bỏ đi.

“người..” Trư huyện lệnh rất không hài lòng với thái độ thất thường của tên công tử mập, nhưng chưa kịp chửi xong thì người đã đi biến mất tiêu.

“umm...mm..” mỹ nhân trên giường lại uốn éo, rên rỉ

Trư huyện lệnh lập tức chạy vào trong phòng, đỡ người ngọc lên.

“Tiểu miêu miêu của ta, nàng không sao chứ...”

Trư huyện lệnh chưa kịp nói xong, thì Trư thị đã lật người đè lão xuống giường, như một “mãnh thú” đói khát, xé nát quần áo của lão, còn nhanh hơn việc cởi quần áo của chính mình.

“Khoan..để ta đóng cửa đã..”

Trư huyện lệnh vừa bật người dậy, thì bị Trư thị kéo về phía giường. Nàng ngồi trên người lão rồi “tự thân vận động.”

Lão biết phu nhân mình ngày thường đã rất “mãnh liệt” trong chuyện ân ái, nhưng cũng không đến mức như bây giờ, khiến lão rất kinh ngạc, nhưng mà lão thích nàng chủ động như bây giờ.

“tiểu miêu miêu! Nàng thật hư..”

Lão liền chuyển từ bị động sang chủ động, lật đè Trư thị xuống bắt đầu động thân...

Cửa thì mở rộng, một màn xuân mỹ diễn ra giữa thanh thiên bạch nhật, tiếng thở hổn hển, tiếng rên rỉ hòa cùng nhau vang vọng khắp phủ, những nô tài vô tình đi tới, cũng phải cúi đầu nhắm mắt mà đi.

.....

Lại nói đến tình trạng của Dinh Hạo lúc này...

“két...tt!!”

Sau khi cánh cổng đại môn vừa khép lại, thì sự bình thản trên gương mặt của hần cũng biến mất, khuôn mặt tái nhợt, trán đổ mồ hôi, bước đi không vững, trước mắt như sương mờ giăng phủ.

Nguyên nhân là do được tình trong người hắn đang phát tác, cũng vì không muốn cho âm mưu của tên “heo mập” đó thành công nên hắn mới gắng chịu.

Còn về Trư thị sau khi trúng huyết mê nữa canh giờ sau sẽ tự giải. Lúc này hắn lại thấy lo lắng cho lão Trư huyện lệnh già nua kia..

“vương gia! người không sao chứ..”

Tiểu lục tử ngồi đợi ở bên ngoài, chờ lâu đến xuýt ngủ gục, lúc này Dinh Hạo lại xuất hiện, nhìn thần sắc không bình thường của Dinh Hạo, hắn lo lắng chạy đến trước, đỡ lấy Dinh Hạo.

“về..về khách điểm..” Dinh Hạo cắn răng cố chịu, bám chặt lấy vai của Tiểu lục.

Tiểu lục tử hiểu chuyện không nói nhiều lời, vội dìu Dinh Hạo lên xe, rồi nhanh chóng đánh xe ngựa.

“zá..á..a!!!”

“cộp..cộp..!!”

Khách điểm Thiên Kim.

Tiểu lục tử gấp rút dìu Dinh Hạo vào trong phòng, trên đường đi hắn toàn bộ đều phải dựa vào Tiểu lục, nếu không sẽ không thể nào đứng vững.

“Vô Tình! có nhìn thấy Âu Dương đại hiệp đâu...” Tiểu lục tử từ xa nhìn thấy Vô Tình, chưa đợi hắn đi tới đã lớn tiếng .

“vương gia ! bị sao vậy..” Vô Tình hốt hoảng nhìn gương mặt đầm mồ hôi của Dinh Hạo.

“khoan hỏi đã...” Tiểu lục tử cắt ngang lời của Vô Tình “ta hỏi ngươi có nhìn Âu Dương đại hiệp không..”

“Âu Dương đại hiệp vừa đến Lôi phong tháp..thật ra vương gia đã xảy ra chuyện gì..”

“chết..” Tiểu lục tử sau hồi hoang mang, bỗng sức nhớ ra một chuyện.

“vậy còn quận chúa, Nhan tiểu thư hay Tư Mã cô nương.. ngươi có nhìn thấy họ không, bất kể ai cũng được...”Tiểu lục tử nôn nóng hỏi tới tấp.

Đây chính là chuyện mà hắn vừa nghĩ ra. Vương gia bị chúng xuân được, thì cách giải nhanh nhất chính là đây, nhưng ý định này của hắn liền bị dập tắt.

“Nhược Y cô nương đã dẫn mọi người ra ngoài từ rất sớm...Tiểu lục tử ngươi mau nói đi, đừng làm ta lo lắng...” Vô Tình nóng lòng không chịu nổi, trong khi hắn muốn biết tình trạng của vương gia, thì tên tiểu lục lại lằng nhằng kéo dài.

“vương gia bị người ta hạ xuân được, ngươi mau đi tìm đại phu..”

“ngươi đưa người vào phòng.. ta lập tức đi liền..” Vô Tình dứt lời, liền phi thân đi với tốc độ nhanh nhất có thể.

“ầm..mm!!”

Tiểu lục tử xoay người đá cửa phòng, đặt Dinh Hạo xuống ghế, nhìn Dinh Hạo toàn thân ướt đẫm, hắn muốn giúp Dinh Hạo lau đi mồ hôi, nhưng nhìn ngó xung quanh không có chiếc khăn nào, vội chạy ra ngoài tìm.

Trong phòng chỉ còn mỗi Dinh Hạo đang mơ mơ màng màng...

“cộp..! cộp..!!”

Tiếng bước chân đều đặn từ ngoài cửa vang vọng, mùi bánh quế hoa thơm nức, đập vào mũi Dinh Hạo, khơi dậy một chút sự chú ý của hắn, cố sức ngấn đầu lên, thì nhìn thấy...

Một tiểu mỹ nữ mặc lục y xinh xắn, trên tay cầm một đĩa bánh, vừa mới lướt qua phòng hắn. Khi nàng vừa khuất khỏi tầm mắt của Dinh Hạo, thì đục vọng cháy bùng đã thiêu đốt hết lý trí của hắn.

Dinh Hạo bật người đứng dậy, chạy ra ngoài cửa kéo tiểu mỹ nhân kia lại, không đợi sự cho phép của nàng, hắn đã ẵm nàng vào phòng.

“Á..á..”

“choang..ng..!!”

Mỹ nhân bất ngờ bị người khác nhất bồng nên giựt mình hét toán lên, cái đĩa bánh trên tay cũng bị rớt xuống đất, chưa kịp nói câu gì đã bị người ta ném xuống giường.

Người nam nhân này không có phút dạo đầu, không có cử chỉ âu yếm, như hổ đói vồ mồi, xem hắn gấp rút cởi y phục trên người, với ánh mắt nóng rực, mà nữ tử trên giường lo sợ, muốn khóc lên.

Hắn cúi người xuống tách hai chân nàng ra, tiếp theo là...

“Á..á..!!”

Cảm giác như bị xé rách, nàng gần như ngất xỉu, nhưng lập tức bị tỉnh dậy ngay, vì Dinh Hạo không kịp để nàng nghĩ ngợi đã liên tục động thân.

“hu..u..!!” Mỹ nhân bắt đầu gào khóc

“Ta..xin lỗi..”

Tay thì vuốt ve khuôn mặt của nữ tử, giọng điệu nỉ non dỗ dành, trên gương mặt hắn mặc dù hiện rõ sự thương xót, cùng tự trách nhưng động tác ở dưới thân hắn lại không nhẹ đi chút nào, cứ liên tục ra vào không ngừng.

“Á..á..a!!”

“..hu..u !!”

Nữ tử chỉ biết khóc than mà thôi, ngoài ra không có đủ sức lực để nói thêm lời nào, cảm thấy vô cùng hối hận, vì đã không đi theo với mọi người, tự dưng mò đầu trở lại...

Dinh Hạo hiểu nàng có bao nhiêu là đau đớn, nhưng hắn thật không thể nào nhịn được nữa, tác dụng của được tình hắn đã kìm nén quá lâu, nhưng không biết tên heo mập đó đã cho hắn uống thuốc gì sao lại mạnh như vậy..

“Yến nhi ngoan đừng khóc..nhanh thôi sẽ không đau..” Dinh Hạo thì vuốt ve khuôn mặt nàng, âu yếm an ủi thỉnh thoảng hôn lên những giọt nước mắt của nàng, nhưng lại không quên động thân.

“hu..u đau..thật rất đau...vương gia..” Tư Mã Phi Yến hai tay bấu mạnh vào vai hắn, nước mắt lã chã.

“....”

Ấn ái qua đi cũng là chuyện lúc mặt trời đã xuế bóng, cả bầu trời đỏ thắm, mây nhẹ nhẹ bay.

“két..tt..” cánh cửa phòng được mở ra.

Dinh Hạo rón rén bước ra, nhẹ nhàng khép cửa lại vì không muốn kinh động mỹ nhân đang mệt mỏi ngủ trên giường, nên rất cẩn thận không tạo ra tiếng động, khi hắn xoay người lại thì xuýt nữa giựt mình té ngã.

“vương gia..!!” Tiểu lục tử và Vô Tình bất ngờ lên tiếng

Vô Tình và Tiểu lục tử thì ra vẫn đứng đợi ở bên ngoài nhìn dáng vẻ hồng hào yêu đời của người nào đó, mà nhịn không được cười.

Dinh Hạo có chút đỏ mặt, suy nghĩ không biết hai tên này đến từ khi nào, chuyện xảy ra trong phòng đã nghe được bao nhiêu...

“vương gia! người ổn chứ..” Tiểu lục tử cố gắng nhịn cười, tỏ ra quan tâm, thật ra tiếng hét của nữ nhân trong phòng kinh khủng như vậy cũng đủ biết vương gia hắn không có gì.

“bỏn vương không sao..” Dinh Hạo có hơi ấp úng lên tiếng.

“vương gia người biết chuyện này là do ai làm không..” Vô Tình lên tiếng.

“...” Dinh Hạo khước miệng nhếch lên nhìn Vô Tình, cười đến mê loạn chứng sinh.

Không chỉ Vô Tình mà cả Tiểu lục tử cũng bị nụ cười này hù dọa, đến toàn thân ớn lạnh...

Trước giờ chỉ có Dinh Hạo hấn bầy người, chứ chưa từng bị ai “bầy” bao giờ, tên heo mập đó lại tặng hấn “một món quà” lớn như vậy, đương nhiên hấn phải đáp lễ lại.

“Vô Tình! Bỏn vương có chuyện giao cho người đi làm..”

Nhi hồng viện — Trần Thanh Hà

Bên ngoài không khí ồn ào náo nhiệt, khách khứa ra vào tấp nập, tiếng cười nói ồ ạt, xanh đỏ tím vàng sặc sỡ màu sắc, mùi son phấn mùi rượu phảng phất không trung.

Trong một căn phòng..

“choang..!!”

“choang..!!”

Tên công tử mập tức giận, đập bể hết tất cả chén đĩa trên bàn, khi bình rượu cuối cùng sắp bị hấn đập nát thì có người can lại.

“công tử đừng tức giận, cũng chỉ là một kỹ nữ, tắt đèn rồi ai cũng như nhau... người xem Tú Diễm cô nương cũng rất xinh đẹp...”

Tên nô tài bên cạnh suy nghĩ có lẽ công tử hấn vì không có được Tú Hồng cô nương nên dùng tức giận, chụp lấy cái bình rượu từ tay công tử mập đặt lại bàn. Đẩy mỹ nhân bên cạnh về phía công tử mập.

“Trư công tử! để thiếp mời rượu chàng..” mỹ nhân giọng điệu ngọt ngào, cơ thể như cành liễu ngã vào người hấn, vừa vuốt ve vừa mời rượu hấn.

“ực..c..c!!” Trư công tử giật mạnh ly rượu mỹ nhân đưa tới uống cạn

Hấn tức giận không phải chỉ vì Tú Hồng khoa khôi của Nhi Hồng viện bị người khác “mở bao” trước hấn, còn vì màn kịch “bắt gian tại giường” của hấn thất bại, nếu kế hoạch đó thành công thì không chỉ khiến cho tên vương gia khốn đó xấu mặt, mà còn tổng khứ được ả tiện nhân kia ra khỏi Trư gia, tất cả cũng tại cái thuốc dâm này ra.

Mắt nhìn bình sứ nhỏ trên bàn càng thêm tức giận, hấn mở lọ thuốc ra, đổ ra một đồng thuốc rồi nuốt cạn.

“công tử! uống nhiều như vậy không tốt đâu..” tên nô tài bên cạnh hốt hoảng giật lại.

“khốn kiếp! ai nói không được, ta uống cho người xem..”

Nếu thật công hiệu thì đã sảy ra trên người tên vương gia khốn đó rồi, hấn cũng không phải tức giận như bây giờ.

“choang..gg..!!” hấn ném lọ thuốc xuống đất.

“cút..tt” hấn quay sang lớn tiếng quát tháo tên nô tài

“...” Tên nô tài nhìn thấy sự tức giận của trư công tử mà biết đều rút lui.

“kết...t..”

Cánh cửa vừa được khép lại, thì Trư công tử liền kéo mỹ nhân ném mạnh lên giường, bắt đầu thoát y phục của hấn.

Trên nóc nhà...

Một hấn tử đáng vẽ sốt ruột, chờ đợi từ lâu. Nhưng sau khi nghe thấy “tiếng rống” của Trư công tử phát ra, thì hấn biết đã đến thời điểm cao trào, liền lấy ra một sợi dây thật dài thả xuống.

Thế là từ khe hở trên nóc nhà có một dây cứng rắn nhưng lại mỏng manh đang đung đưa qua lại, đập ngay dưới những y phục của tên trư công tử và nàng kỹ nữ từ từ kéo lên.

Sau khi thuận lợi “câu” y phục, Vô Tình từ trên cao nhảy xuống.

Nhìn thấy tiểu lục đang hí hục kéo những tên thuộc hạ của Trư công tử dấn vào trong góc, mà thở dài thành tiếng

“ngày thường tên tiểu lục này ăn nhiều như vậy, sức lực đó đã đi đâu không biết..”, cảm thấy thương cho những tên vừa rồi.

“đi thôi..” tên tiểu lục mỉm cười xấu xa nhìn Vô Tình

Một lát sau...

“keng..gg.!!!”

“choang..ngg!!”

Tiếng trống kiêng vang dội trước cửa phòng trư công tử, khiến hắn đang vận động trên giường, kinh hãi mà dừng động tác..

“xảy ra chuyện gì...” Trư công tử vì được tình bắt đầu có tác dụng mà khắp người khó chịu, ngứa ngáy. Mặt mày nhăn nhó quát tháo.

Không ai trả lời hắn, thay vào đó là những âm thanh dồn dập, tiếng la hét, và tiếng bước chân chạy tán loạn..

“cộp..cộp..!!”

“cháy..!!”

“cháy..!!”

Trong phòng bắt đầu nóng dần lên, không chỉ ngột ngạt mà còn nồng nặc mùi khói, khiến cho hắn không thể nào thở nổi.

“xoạt..tt” tên công tử mập vén màn ra xem.

Đập vào mắt hắn, là cả căn phòng tràn ngập khói đen và lửa đang cháy ngùn ngụt lan ra khắp phòng, hắn hốt hoảng nhảy khỏi giường, tìm kiếm y phục nhưng tìm mãi không thấy đâu.

Nhìn ngọn lửa đang lan tới tay chân càng trở nên luống cuống.

“rẹt..tt!!”

Hắn xé tấm rèm cửa quần lên trên người, đủ che ở dưới thì lộ phần trên, bắt dĩ xông ra khỏi biển lửa chạy ra ngoài, nhưng ngọn lửa lại cháy xén lên tấm rèm.

“cháy..cháy..”

Tên công tử mập vừa hét vừa nhảy dựng lên, vì quá hoảng loạn nên hắn nhìn kỹ xung quanh, thật ra hắn cũng không có tâm trạng dư dả mà để ý...

Là hiện tại chỉ có một căn phòng của hắn bị bốc cháy mà thôi, cả kỹ viện đều rất yên bình vui chơi ca hát..

Đám người bên dưới đang vui vẻ nói cười, thì từ trên lầu có một “quả cầu lửa”, vừa la vừa hét khiến họ giật mình quay lại.

“đập lửa..đập lửa..” Tên công tử mập nhảy dựng lên kêu gào

Hắn hoảng loạn chạy một mạch ra khỏi kỹ viện..

Dân chúng bên ngoài nhìn thấy, vội vã chạy tới, người dùng chổi, người thì giơ chân đập, còn có người dội nguyên cả thao nước lên người Trư công tử.

Ngọn lửa cuối cùng đã dập tắt...

Cả người ướt sũng, tóc tai rối bời, mặt mày thì dơ bẩn nhột nhát chưa kể đến toàn thân trần trụi, không một mảnh vải lộ ra thân thể mập mạp xấu xí, đáng vẽ vô cùng thảm hại. Vẽ mặt thì méo mó chịu đựng do được tình trong người đang phát tác.

“ha..ha...ha..”

Đám người bên trong kỹ viện cũng chạy ra xem náo nhiệt, không thể nào nhịn được cười ,mà giờ tay chỉ trở, hòa vào đám người bên ngoài...

“ha..ha...ha..”

Từ trên lầu bóng dáng bạch y nam tử đang mỉm cười, nhìn bao quát hết thấy diễn biến bên dưới, tà áo phất phơ trong gió.

“Tên heo mập chết tiệt, dám đấu với ta..” Dinh Hạo khoe miệng nhếch lên, rồi xoay người bỏ đi.

Tại một tiệm trà nhỏ ...

Một ông lão đầu tóc bạc, tuổi ngoài lục tuần nhưng vẫn còn rất phong độ, đang ngồi chơi cờ trước cửa.

“đừng tưởng thiếp không nhìn thấy..” Bà lão bạch y bên cạnh, háng giọng nhìn ông lão.

“nàng nói gì ta không hiểu...” ông lão giả vờ như nghe không thấy, tiếp tục đánh cờ.

“chàng tự mình giao nộp , hay để thiếp lấy ra giúp chàng...”

“ha ha..nương tử , nàng nhìn lầm rồi...” ông lão cười ngu ngơ nhìn bà lão, một tay khác lại luồn vào trong áo lấy quân cờ ra dấu đi chỗ khác, nhưng tiểu xảo nhỏ này làm sao qua mắt được bà lão.

“ha..ha..lầm...” bà lão mỉm cười rất tươi nhìn ông lão, bất ngờ chụp lấy tay áo lão: “cái này là cái gì, chàng giỏi lắm ...”

“hai người bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi trò này ..” một giọng nói từ xa vang đến

Hai ông bà lão giật mình liền quay đầu lại nhìn.

“Âu Dương đại ca..!!” Bà lão vui mừng lên tiếng khi nhìn thấy người trước mặt.

“Uyển Nhã...!! ” Âu Dương Nghị mỉm cười nhìn bà lão

Âu Dương thái bà nhìn thấy mà “đỏ con mắt”, dù biết giữa họ không có gì nhưng “thói quen” nhiều năm vẫn không thể sửa được, nhưng cũng không riêng gì bà mà còn một người nữa cũng tỏ ra không vui.

“Người đến có chuyện gì...” ông lão có hơi khó chịu nhìn thấy Âu Dương Nghị

“không có gì, chỉ là xin một chút máu của Bạch long..” Âu Dương Nghị bình thản, quay sang nhìn ông lão lên tiếng

“cạch...!!” Quân cờ trên tay của ông lão liền rớt xuống.

Nói dễ nghe quá, không phải là đến lấy máu của lão sao...

“không cho...” ông lão lạnh lùng lên tiếng, không cần quay đầu lại.

“người không cho... ta cũng không có cách nào, dù sao cũng là chuyện của họ Lăng Thiên các người, không liên quan gì ta...” Âu Dương Nghị liền xoay người bỏ đi, nhưng bị người nào đó gọi lại

“đứng lại! nói rõ xem ”

****hết chương 47*****

48. Chương 48: Kỳ Giai Phi Vân

Chương 48: Kỳ Giai Phi Vân

Hoàng cung_Đông Lộ quốc.

Sự im lặng và hồi hộp không chỉ bao trùm căn phòng mà còn lan tỏa khắp hoàng cung...

Trong phòng

Đã nhiều canh giờ trôi qua, vị thiếu niên nằm trên giường, vẫn không có dấu hiệu gì là tỉnh lại, không khí trong phòng càng thêm ngột ngạt khó thở.

Mạc Nhi thì đứng ngồi không yên, liên tục đi tới lui trước giường bệnh, nhìn nàng mà Dinh Hạo hoa cả mắt, chóng cả mặt.

Còn Kỳ Giai Đình Tư từ lâu đã không còn đủ kiên nhẫn, tâm trạng bắt đầu xuống dốc, càng không dám đến gần chỉ lảng lạng từ xa quan sát, vì lão không còn đủ cam đảm để nhận thêm bất kỳ đã kích nào nữa.

“Thiên Hàn! có khi nào Vân đệ sẽ không tỉnh lại.” Mạc Nhi quay lại nhìn hấn, lệ châu chuẩn bị rơi.

“Mạc Nhi! nàng yên tâm, đệ ấy nhất định sẽ tỉnh lại..”

Dinh Hạo nắm chặt hai vai của Mạc Nhi, tha thiết nhìn nàng, hấn không muốn nhìn thấy Mạc Nhi khóc, bằng mọi giá hấn sẽ giữ nụ cười trên gương mặt nàng.

“nếu đệ ấy vẫn không tỉnh lại, chúng ta sẽ đi tìm sư phụ, nàng quên rồi sao, y thuật của sư phụ rất giỏi...bên cạnh còn có hai vị tiên bối, nhất định sẽ có cách ..”

“...” Mạc Nhi gượng cười nhìn hấn, nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng.

“thái y! tại sao lâu như vậy mà thế tử vẫn chưa tỉnh lại..” Diệp Vô Ngần đứng bên giường, nóng lòng lên tiếng, thúc giục thái y.

“Diệp tướng quân! chuyện này hạ quan cũng không rõ, có lẽ do thế tử hôn mê lâu ngày, nên..”

Thái y nhăn nhó giải thích, ngay cả lão cũng không hiểu rõ tại sao đã hai canh giờ trôi qua, thế tử dù đã uống thuốc giải mà vẫn hôn mê không tỉnh dậy.

Lúc mọi người hoàn toàn tuyệt vọng thì...

“ưm...m..!!”

Trên giường phát ra tiếng động, không...chính xác hơn là người trên giường đang động đậy.

Mọi người đều mở to mắt chờ mong, bước chân không tự chủ bước tới gần giường, Kỳ Giai Đình Tư đang ngồi ở đằng kia cũng vội chạy tới.

“Vân nhi..!!”

“Vân đệ..!!”

Kỳ Giai Phi Vân từ từ ưỡn người vươn vai, sau đó bật người ngồi dậy, bộ dáng ngáp ngắn ngáp dài, như người mới vừa ngủ dậy.

Hấn tròn xoe đôi mắt kinh ngạc, khó hiểu nhìn mọi người đang bao vây lấy giường mình, rất nhiều câu hỏi hiện lên trong đầu hấn.

Tại sao có nhiều người xuất hiện trong phòng hấn, còn nhìn hấn với ánh mắt rất quái lạ. Nhưng mà người nam tử đang đứng bên cạnh tỷ tỷ của hấn là ai, còm dăm ôm chặt như vậy, muốn chết sao...

Ánh mắt của Kỳ Giai Phi Vân bắt đầu lướt dọc ngang khắp người của Dinh Hạo, giống hệt ánh mắt của Kỳ Giai Đình Tư nhìn hấn lần đầu tiên, khiến cho Dinh Hạo cảm thấy không được tự nhiên, khó chịu là đằng khác.

“Quả nhiên phụ tử có khác, giống hệt như nhau, rất biết cách làm khó người khác...” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Kỳ Giai Phi Vân, đó chính là suy nghĩ của Dinh Hạo giành cho cậu em vợ mới gặp mặt này.

Mọi người còn há hốc kinh ngạc, nước mắt vẫn còn đọng trên khóe mi, Kỳ Giai Đình Tư lại nhào tới ôm chặt lấy Kỳ Giai Phi Vân, khóc nức nở.

“Tên tiểu tử này! cuối cùng ngươi cũng chịu tỉnh dậy rồi sao..”

Kỳ Giai Phi Vân nhìn đến gần người, cái gì tỉnh dậy...thật ra đã xảy ra chuyện gì, hẳn chỉ mới ngủ có một giấc mà mọi thứ thay đổi rồi sao.

“đại tỷ! phụ hân..” Kỳ Giai Phi Vân quay sang cầu cứu Mạc Nhi, muốn nàng nói cho hắn biết chuyện gì đang diễn ra, nhưng đại tỷ còn kỳ lạ hơn cả phụ hân của hắn.

“Thiên Hàn! Vân đệ...đệ ấy tỉnh dậy rồi..” Mạc Nhi vừa mừng vừa khóc ôm chặt lấy Dinh Hạo, mừng đến mức nàng không nghe thấy lời của Kỳ Giai Phi Vân.

Cả thế giới này loạn rồi, đây là suy nghĩ duy nhất của Kỳ Giai Phi Vân lúc này.

Mặt trời vừa xuống bóng, cả hoàng cung đều nhuộm đỏ một màu..

“ha..ha...a..!!!”

Tiếng cười nói vang vọng đến tận ngoài cửa lớn.

Trong phòng.

Kỳ Giai Đình Tư, Mạc Nhi và Dinh Hạo đang ngồi trên bàn tiệc ăn mừng cho người mới tỉnh dậy, thế tử Đông Lộ quốc Kỳ Giai Phi Vân.

“uống công đệ xem hẳn là huynh đệ tốt, hẳn lại ra tay hạ độc đệ... tên Lăng Thiên Lạc đáng chết..”

Kỳ Giai Phi Vân tức giận, ra vẽ một nam tử cầm bình rượu lên “nốc cạn” cho hả cơn tức giận, nhưng tay vừa chạm đến bình rượu lại có người giựt lại.

“tên tiểu tử ...đừng nghĩ ta không biết, ngươi bao nhiêu tuổi mà bắt chước người ta uống rượu..”

“ha..ha..a..!!!” Kỳ Giai Phi Vân cười ngậy dại nhìn Kỳ Giai Đình Tư.

Kỳ Giai Phi Vân không nghĩ đến “âm mưu” nhỏ này của hắn bị phát hiện, thật ra hắn đã rất muốn uống rượu từ rất lâu, nhưng phụ hân không cho phép, nói hắn còn nhỏ. Ngờ đâu ngủ một giấc đã hơn một năm, cũng sắp đến ngày lễ “trưởng thành” của Đông Lộ quốc mỗi năm một lần.

“phụ hân! tháng tới ta đã mười lăm tuổi, sẽ là một đại nam nhân, uống một chút có sao đâu..” Kỳ Giai Phi Vân giựt lại bình rượu từ tay của Kỳ Giai Đình Tư.

“vậy đợi thêm một tháng nữa đi..đại nam nhân...” Kỳ Giai Đình Tư mỉm cười rất tươi nhìn Kỳ Giai Phi Vân, rồi giựt lấy bình rượu.

“phụ hân..!!” Kỳ Giai Phi Vân vẽ mặt ỉu xiu, ánh mắt cầu xin. Nhưng xem ra không có tác dụng, hắn quay mặt sang nhìn Mạc Nhi cầu cứu, ra vẽ đáng thương : “đại tỷ...!!”

“đừng nhìn tỷ! chuyện này tỷ không giúp được đệ đâu...” Mạc Nhi lắc đầu, rồi xoay mặt đi chỗ khác.

Kỳ Giai Phi Vân lập tức chuyển hướng, quay sang nhìn Dinh Hạo, ánh mắt chan chứa tình cảm : “Tỷ phụ..!!”

Bây giờ mới gọi hắn một tiếng tỷ phụ, tên nhóc này cũng thực tế gớm. Được rồi, coi như vì hòa bình sau này, hắn cũng cần tạo mối quan hệ tốt với cậu em vợ này.

“Nhạc phụ! Vân đệ vừa mới tỉnh dậy, người cũng nên chiều hắn một chút, uống một ít chắc sẽ không ảnh hưởng gì..”

Kỳ Giai Đình Tư có hơi lưỡng lự nhìn Dinh Hạo, tên nhóc này đã mở lời cũng nên cho hắn chút mặt mũi, quay sang nhìn con trai mình đang tràn đầy mong chờ, đắn đo một hồi lão cũng chịu lên tiếng.

“được! nhưng uống ít thôi..”

“đa tạ ! hân phụ..” Kỳ Giai Phi Vân vui vẻ chụp lấy bình rượu.

Mạc Nhi nhìn thấy tâm trạng của phụ hân đang vui vẻ, nàng do dự không biết đây có phải là thời điểm tốt để nói ra hay không.

“đại tỷ! không phải tỷ nói, có thứ muốn xin phụ hân sao..”

Không cần nàng lên tiếng, đã có kẻ nhanh mồm nói giúp, Kỳ Giai Đình Tư nghe xong liền quay sang nhìn Mạc Nhi, chỉ cần nữ nhi của lão lên tiếng, thì muốn thứ gì lão cũng đưa, lão không phải là người keo kiệt.

“Mạc Nhi! có gì thì cứ nói, phụ vương có khi nào không đáp ứng người đâu....” Kỳ Giai Đình Tư vui vẻ lên tiếng, giọng nói vô cùng sáng khoái.

Ngờ đâu...

“hân phụ! nữ nhi muốn xin người huyết ngọc..” Mạc Nhi nhìn thẳng vào phụ thân, mạnh dạn lên tiếng.

Kỳ Giai Đình Tư nghe xong mặt đơ lại, bất động thanh sắc, đợi một lúc sau mới có chút phản ứng.

“ha..ha..ha.. !! Mạc nhi người đừng có đùa với phụ hân, người phải hiểu rõ hơn ai hết, huyết ngọc quan trọng cỡ nào..ha..ha..đừng đùa nữa...uống tiếp...uống tiếp...”

Kỳ Giai Đình Tư cầm chén rượu lên uống cạn, xem như chưa từng nghe thấy gì, có nghe được thì lão cũng xem đó như là lời nói đùa của Mạc Nhi lúc trên bàn tiệc mà thôi, không đáng bận tâm.

Nếu phụ thân nghe không hiểu, vậy thì nàng chỉ có thể nói thẳng ra vậy, Mạc Nhi tỏ ra rất nghiêm túc nhìn Kỳ Giai Đình Tư.

“nữ nhi muốn mượn ngọc tỷ của người..” Mạc Nhi vương tay giữ chặt lấy chén rượu mà Kỳ Giai Đình Tư đang chuẩn bị uống.

Bầu không khí đột nhiên trở nên trầm lắng, căng thẳng cũng không nghe thấy tiếng cười khi nãy của Kỳ Giai Đình Tư, lão đặt chén rượu xuống, cẩn trọng quan sát kỹ thái độ của Mạc Nhi, mới biết Mạc Nhi không hề nói đùa.

“Mạc Nhi! chuyện này là sao..” Dinh Hạo kinh ngạc quay sang nhìn Mạc Nhi, vừa bật người đứng dậy, thì bị Mạc Nhi kéo lại.

“Thiên Hàn! chuyện này để thiếp giải quyết...” Mạc Nhi nháy mắt, nhỏ giọng trấn tĩnh hắn.

Tại sao Mạc Nhi không nói cho hắn biết huyết ngọc chính là ngọc tỷ của Đông Lộ quốc, chuyện này hắn cũng chỉ vừa mới biết.

“Mạc Nhi! ngọc tỷ với một nước vô cùng quan trọng, không thể tùy tiện đem ra đùa giỡn..” Kỳ Giai Đình Tư bây giờ mới chịu nghiêm túc nhìn nhận vấn đề.

“nữ nhi biết, nhưng rất cần nó để cứu người, dân chúng trấn Thanh Hà đang bị trúng độc, cần phải có huyết ngọc để làm thuốc giải..”

“...” Kỳ Giai Đình Tư quay sang nhìn Dinh Hạo, tư lự suy tính.

Nữ nhi sau khi xuất giá chẳng khác nào bát nước hắt đi, vì chồng mà có thể hi sinh luôn cả ngọc tỷ của phụ thân. Cũng may lão chỉ có một nữ nhi mà thôi. Lão không biết nên cười hay nên khóc nữa.

Kỳ Giai Đình Tư một lần nữa lại thở dài, nghiền ngẫm. Nếu thật sự dùng để cứu người, thì lão cũng không tiếc rẽ gì một cái ngọc tỷ. Hơn nữa Phi Vân cũng nhờ thuốc giải của “tên nhóc” này mới tỉnh dậy, đang lưỡng lự có nên cho hay không...

“đại tỷ! đệ lấy thân phận hân vương tương lai cho tỷ mượn, tỷ không cần phải lo lắng...” Kỳ Giai Phi Vân “vỗ ngực xưng tên”, đồng dục lớn tiếng.

Kỳ Giai Phi Vân cảm thấy hân phụ, suy nghĩ quá lâu. Đại tỷ không nóng lòng, thì hân cũng cảm thấy nóng ruột thay.

“bốp..!!” một cú đánh bất ngờ từ sau ập tới.

“á.á..!!” Kỳ Giai Phi Vân bị “tấn công” bất ngờ mà hét lên.

“tên nhóc ngươi nghĩ ta chết rồi sao, chưa gì muốn soán vị..” Kỳ Giai Đình Tư nghe xong trán đầy hắc tuyết, từ phía sau “tập kích” bất ngờ.

“hân phụ! dù sao ta cũng là người bệnh, ra tay có cần nặng vậy không...” Kỳ Giai Phi Vân nhăn nhó lên tiếng, ôm cái đầu sưng một cục nhìn Kỳ Giai Đình Tư.

“hừmm..” hân giận dỗi ngồi vào một góc, hân phụ còn người con trai nào khác ngoài hân sao.

Kỳ Giai Đình Tư hậm hực nhìn Kỳ Giai Phi Vân, không chỉ có con gái mà ngay cả con trai cũng không đáng tin.

“ta sẽ đưa huyết ngọc cho ngươi, nhưng nên nhớ.. tất cả đều là vì Mạc Nhi, nếu ngươi làm cho Mạc Nhi đổ một giọt lệ nào, ta sẽ không tha cho ngươi..” Kỳ Giai Đình Tư quay sang nhìn Đình Hạo, đối diện với vấn đề chính cần giải quyết.

“chuyện đó người không cần phải lo lắng..” Đình Hạo mỉm cười ôm chặt Mạc Nhi vào trong lòng.

Lúc này...

Một lão nô tài già nua từ xa đi vào, cung kính hành lễ.

“hân vương! người của Mạc Y quốc vừa mang thiệp mừng đến, tháng sau là đại hôn của thái tử Mạc Y quốc và công chúa Bích Lăng quốc, họ mời người đến tham dự..”

“đưa ta xem..”

Cùng lúc đó ở Thiên Hạ đệ nhất trang, cũng đang đối mặt với một vấn đề nan giải...

Mặt trời chỉ vừa mới ló dạng, bốn bề vẫn còn tĩnh lặng phảng phất hơi sương, thì từ hậu sơn lại vang ra những tiếng động đáng ngờ...

“nhị thúc! tìm được chưa...sao lâu như vậy..” Nhan Song Song bộ dáng thấp thỏm đứng canh giữ bên ngoài, nhìn Đông ngó Tây, xem coi có ai đang đi tới hay không.

“nhị thúc tại sao chúng ta phải lén lút như vậy..”

Người bên trong lên tiếng...

“có kẻ trộm nào không lén lút, ngươi muốn bị bắt sao..” Nhan Tư Đồ đang tìm kiếm trong phòng, liền dừng lại.

“người không muốn bị bắt gặp, hay không muốn nhìn thấy phụ thân đây..” Nhan Song Song lăm bằm trong miệng, vừa dứt lời thì..

“Bốp..!!” từ phía sau có người vỗ vào lưng của Song Song, khiến nàng giật bắn người.

“Á.á..!!” vừa mới mở miệng đã bị ngăn lại.

Quay đầu lại nhìn thì ra đó là nhị thúc của nàng Nhan Tư Đồ.

“đi thôi..!!” Nhan Tư Đồ gấp rút kéo Nhan Song Song rời khỏi, đi chưa tới một bước lại bị Nhan Song Song kéo giựt ngược lại.

“nhị thúc hỏa thạch có hình dáng ra sao, ta rất muốn xem..” Nhan Song Song tò mò nhìn thứ trong tay của Nhan Tư Đồ.

“ra ngoài trước rồi tính, khi đó thúc cho ngươi xem thỏa thích...” Nhan Tư Đồ lên tiếng hối thúc Song Song, rồi lão cũng nhanh chóng rút êm.

Nhan Song Song khó chịu đi phía sau, trong bụng lăm lăm oán trách ” chỉ là nhìn một chút, mất bao lâu chứ..”

“Bộp..!” cứ cầm cúi mà đi, nàg vào một bức tường người trước mặt nào không hay.

“nhị thúc! Sao tự dưng lại ..” Song Song lớn tiếng trách cứ, thì phát hiện nhị thúc không chỉ dừng lại mà còn đang lùi ra sau.

“nhị thúc! Có chuyện sao..”

Không nghe thấy nhị thúc trả lời, chỉ thấy từ cổng lớn của hậu viện, một cái bóng thon dài đang in lên tường, và khi nhị thúc của nàg “bị ép” phải lùi lại càng xa, thì cái bóng càng tiến gần hơn.

“chết..!!”

Nhận ra bóng dáng quen thuộc, hai chú cháu liền xoay người bỏ chạy.

“đứng lại đó..!”

Nhưng bị ai đó kêu lại, cả hai không thể già bộ như chưa nghe thấy gì, từ từ quay đầu lại.

“ha..ha... phụ thân..” Song Song mỉm cười rất tươi nhìn Nhan Bách Thiên đang oai vệ chặn trước cửa.

Nhan Bách Thiên quay sang nhìn người bên cạnh của Song Song, vẫn không nghe thấy người nào đó kêu mình một tiếng đại ca, có phần bất mãn.

“chịu về rồi sao..” Nhan Bách Thiên mặt lạnh lên tiếng

“hừ...m..m” Nhan Tư Đồ vẫn không thèm lên tiếng trả lời, thậm chí còn quay mặt sang nơi khác.

Nào ngờ đâu...

“chuyện lần trước...là lỗi của đại ca, cho huynh xin lỗi..” Nhan Bách Thiên ngập ngừng lên tiếng, có chút xấu hổ.

Nhan Tư Đồ giục mình quay đầu lại nhìn Nhan Bách Thiên, lão có nghe nhầm không, đại trang chủ của Thiên Hạ đệ nhất trang, vừa mới xuống nước năn nỉ lão.

“huynh vừa nói gì, nghe không rõ...có thể lập lại không..” Nhan Tư Đồ mỉm cười nhìn Nhan Bách Thiên, có chút nhỏ mọn, dù lão nghe rất rõ nhưng vẫn muốn làm khó ai kia.

“đệ..” Nhan Bách Thiên tức giận lên tiếng, lão biết đệ đệ mình là đang cố ý, bực bội xoay người ra hướng khác.

“nhị thúc! phụ thân đã xin lỗi, người đừng có làm khó phụ thân nữa..” Nhan Song Song lên tiếng nói giúp, vì nàg biết phụ thân là người coi trọng mặt mũi.

Nhan Tư Đồ đương nhiên cũng hiểu rõ đại ca lão, coi trọng sĩ diện vô cùng, nói ra những lời này đã là chạm tới giới hạn.

“ha..a!! nếu huynh đã biết lỗi, ta cũng không chấp dút, nhớ lần sau phải hỏi rõ, không nên chưa gì đã trách mắng người khác..” Nhan Tư Đồ tỏ ra đại lượng lên giọng giáo huấn.

Trong lúc lão còn đang đắm chìm trong giấc mộng xuân thu, thì tay chân lại bất cẩn không để ý. Ánh nắng trên cao, phản chiếu lên hỏa thạch trong tay lão, vô cùng chói mắt, khiến người nào đó chú ý sinh nghi ngờ.

“đệ đang cầm thứ gì trong tay..”

“không có gì..” Nụ cười của Nhan Tư Đồ liền đơ ra, lắc đầu nhìn Nhan Bách Thiên

“không có gì..” Nhan Bách Thiên lên giọng, tưởng lão là con nít ba tuổi sao

“đưa tay đệ cho huynh xem..”

Nhan Tư Đồ bộ dáng khó xử, không chỉ nháy mắt còn lắc tay ra hiệu với Nhan Song Song, khi nàg vừa đến, lão lập tức nhét hỏa thạch vào trong tay Song Song.

“đệ nói là không có gì, huynh xem đi..” Nhan Tư Đồ tự tin giơ cao cả hai tay lên trời.

Nhan Bách Thiên lắc đầu nhìn Nhan Tư Đồ, không biết người đệ đệ của lão nghĩ mình quá thông minh, hay nghĩ Nhan Bách Thiên lão quá đần.

“Song Nhi! đến phiên ngươi...” Nhan Bách Thiên quay sang nhìn Song Song, tưởng lão mù rồi sao.

“phụ thân..!!”

Song Song áp úng lên tiếng. Sau đó lại gỡ chiêu trò cũ ra, từ từ tiến lại gần Nhan Tư Đồ nhét hỏa thạch vào tay lão.

“phụ thân! người đang tìm gì sao...” Nhan Song Song hồn nhiên xoa xoa hai tay trước mặt Nhan Bách Thiên, để cho lão thấy trong tay nàng không có gì.

“hai người tưởng ta mù rồi sao, cả hai người đều giơ tay..” Nhan Bách Thiên tức giận quát tháo, gân xanh hiện lên đầy mặt.

“nhị thúc..!!” Nhan Song Song quay sang cầu cứu Nhan Tư Đồ.

“được rồi..được rồi, huynh muốn xem thì xem cho đã đi..” Nhan Tư Đồ nhún nhó, bực tức giao đồ ra.

“Hỏa thạch..” Nhan Bách Thiên nhìn thấy mà kinh ngạc, quay sang hỏi Nhan Tư Đồ

“đệ lấy hỏa thạch làm gì..”

“Không phải vì tiểu tể tốt của huynh sao..” Nhan Tư Đồ lắc đầu thở dài nhìn đại ca mình.

“Hạo vương! hấn cần hỏa thạch làm gì..”

.....

Miếu hoang - trấn Thanh Hà

Trong đêm tối tĩnh lặng không người, thì hai bóng dáng nam nhân đang đi tới, ra về mờ ám...

“chủ nhân! bây giờ người tính sao..” Trư huyện lệnh khum người cúi đầu, đứng bên cạnh của hắc y nhân.

Hắc y nhân đứng suy tính, lần trước phái người đi ám sát không thành, đã khiến cho bọn người Hạo vương nghi ngờ, bây giờ nếu lại phái người đi càng thêm khó khăn hơn, chắc chắn họ đã đề phòng.

“hắn đã tỉnh lại chưa..” Hắc y nhân xoay người lại nhìn Trư huyện lệnh.

“vẫn chưa, đang đợi Hạo vương từ Đông Lộ quốc trở về, có lẽ ngày mai sẽ về tới...” Trư huyện lệnh lên tiếng

“chuyện Hạo vương ta sẽ xử lý, còn tên kia giao cho người, bằng mọi giá cũng không để hắn tỉnh lại..” Hắc y nhân cứng rắn lên tiếng, hai tay hắn bóp chặt vào nhau, ánh mắt phần nộ.

“rắc..!! rắc..!!!”

Ngày hôm sau..

Khách điểm Thiên Kim

“á..!!!”

Tiếng hét chói tai của nam tử từ trong phòng vọng ra, khiến bên ngoài gà bay chó chạy, cây cối nghiêng ngã.

“sư phụ! người phải nhẹ tay chứ..” Đinh Hạo nhún nhó mặt mày nhìn người ngồi bên cạnh, không biết có phải hắn suy nghĩ nhỏ nhen không, nhưng tại sao hắn có cảm giác sư phụ hắn là đang cố ý.

“không mạnh tay, thì làm sao cầm được máu, người có biết máu của người bây giờ rất quý không...” Âu Dương Đình, mỉm cười nhìn Đinh Hạo.

Trong lời nói nửa đùa nửa thật, lại đầy mỉa mai, nhưng cũng nên hiểu cho hắn, hể Âu Dương Đình nghĩ đến Tuyết Thiên Thảo bị Dinh Hạo ăn mất, thì không thể bình thản xem như chưa biết gì.

“bộp...bộp...!!! xong rồi..” Âu Dương Đình mỉm cười vỗ mạnh vào vai của Dinh Hạo, còn ra vẻ tử tế giúp hắn mặc y phục vào.

“sư phụ! người đang cố ý...” Dinh Hạo đau đến nghiêng răng tròng mắt nhìn Âu Dương Đình.

“...” Âu Dương Đình nhin không được cười, trong lòng hả hê, phải hắn cố ý thì sao.

“cộp..cộp...cộp...!!!”

Từ ngoài cửa tiếng bước chân dồn dập, vọng vào trong phòng, chạy vào là hai mỹ nữ xinh đẹp như hoa, nhìn thấy vết thương đỏ tươi trên người của Dinh Hạo, liền kêu gào thảm thiết.

“Vương gia..! chàng có sao không, là tên khốn nào đã làm..thiếp sẽ không tha cho hắn...” giọng nói đầy tức giận của nữ nhân.

“Vương gia..! chàng có đau không..hu..hu..vương gia, chàng đừng là thiếp sợ...” giọng nói nũng nịu lo lắng của một tiểu mỹ nhân khác.

Nhan Song Song và Tư Mã Phi Yến, hai người đứng hai bên, phải níu trái kéo, khóc than ầm ỉ, nước mắt đầm đìa, khiến cho Dinh Hạo càng thêm chóng mặt.

“hai muội tránh sang một bên, Thiên Hàn cần phải uống thuốc..”

Mùi thuốc nồng nặc khắp phòng, Mạc Nhi từ bên ngoài, cầm theo một chén thuốc nóng hổi đi vào.

“Mạc nhi tỷ..hu..hu... chàng có sao không..” Tư Mã Phi Yến khóc lóc níu lấy tay áo của Mạc nhi

“Mạc nhi tỷ ! là kẻ nào gây ra, tỷ nói cho muội biết đi...” Nhan Song Song một cổ tức giận .

Mạc nhi không vội trả lời, nàng đi đến bên cạnh Dinh Hạo, đưa chén thuốc cho hắn uống.

“Thiên Hàn! coi chừng nóng..”

“ừm...!!”

Hắn chỉ vừa nhích tay một cái, thì vết thương lại trở nên đau điếng, khó khăn cử động tức giận vô cùng.

Từ Đông Lộ quốc trở về, giữa đường lại nhảy ra một đóng sát thủ, để hắn điều tra ra là tên khốn nào đứng đằng sau, thì tên đó chắc chắn sẽ chết với hắn.

“chàng không cần cử động, để thiếp..” Mạc Nhi vội bước tới đỡ lấy chén thuốc cho hắn.

“cộp...!! cộp...!!”

Bên ngoài lại vội vã tiếng bước chân.

“vương gia! Lý Tứ hắn đã tỉnh lại...” Vô Tình từ bên ngoài chạy vào, tinh thần rất phấn chấn.

“á..a...!!” Dinh Hạo vui mừng bật người đứng dậy, lại động đến vết thương, nhăn mày.

“Thiên Hàn...!!”

“vương gia...!!”

Mạc nhi, Nhan Song Song, và Tư Mã Phi Yến lo lắng lên tiếng, chạy lấy đỡ hắn.

“ta không sao..” Hắn mỉm cười trấn an các nàng, rồi quay sang nhìn Vô Tình, vẻ mặt rất lạnh lùng.

“bổn vương muốn đến gặp hắn..!”

“Cuối cùng thì hắn sẽ biết trên khốn đó là ai” nghĩ đến đó thì tinh thần của hắn hưng khởi vô cùng. Bước đi cũng nhanh hơn

.....

Hai canh giờ trôi qua....

Trong phòng

Dinh Hạo thì đang ngồi trên ghế, dưới đất chính là người nam nhân vừa mới tỉnh dậy tên gọi Lý Tứ, đang quỳ sát đất.

“vương gia! những điều hạ dân vừa nói hoàn toàn là sự thật, nếu người không tin có thể lên núi kiểm chứng..”

“hang động mà người nói, bốn vương sẽ tìm hiểu kỹ...” Dinh Hạo đứng dậy, nghiêng ngẫm những gì hắn vừa nghe được này giờ.

“vương gia! mỗi ngày ngoài việc bị ép thử thuốc, chúng tôi còn bị tra tấn dã man, cầu xin vương gia phái người đi cứu những người còn lại...” Lý Tứ dập đầu dưới đất cầu xin Dinh Hạo.

“người có nhìn thấy diện mạo của bọn chúng...” Dinh Hạo quay lưng lại nhìn Lý Tứ.

“chúng tôi đều bị bọn chúng bịt mắt nên không nhìn thấy gì, nhưng lúc hạ dân trốn khỏi hang động đã chạm mặt chúng, chỉ là..”

Sự vui mừng thoát qua của Dinh Hạo liền tắt lịm đi trong tích tắc bởi chữ “chỉ là” này của Lý Tứ.

“khoảng cách khá xa, người đó còn che mặt nên hạ dân không nhìn rõ mặt hắn, qua thái độ của mọi người đối với hắn, có thể hắn chính là kẻ chủ mưu đứng đằng sau ..”

“Vô Tình..!” Dinh Hạo bất ngờ, xoay người ra cửa lớn giọng

“ầm...mm!!!”

Vô Tình từ bên ngoài tông cửa chạy vào, đứng trước mặt Dinh Hạo.

“có thuộc hạ..” Vô Tình hai tay chấp trước ngực cung kính thi lễ.

“bốn vương có việc giao cho người..”

Sáng ngày hôm sau _Lôi Phong tháp.

Nắng vàng gay gắt, không khí ồn ào náo nhiệt hơn mọi khi...

Mọi người đều rất bận rộn, quân triều đình thì canh phòng tuần tra xung quanh, ngự y triều đình thì lăng xăng chăm sóc người bệnh, kẻ thì chăm cứu người thì nấu thuốc, người nào cũng có việc để làm.

“Hoa đà! người muốn làm gì..” Một tên nam nhân đầu óc điên dại tự cho mình là Tào Tháo, giựt lấy cây châm của Từ ngự y, ánh mắt đề phòng. Rồi xoay người bỏ chạy.

“đừng chạy đợi ta với...sắp xong rồi...đứng lại..” Từ ngự y già nua khổ sở, vén áo chạy theo, tay ôm chặt lấy hộp châm cứu.

Đám binh sĩ nhìn thấy chỉ biết lắc đầu thở dài, cũng không thấy làm lạ, mấy ngày nay, chuyện này thường xảy ra, chỉ tội cho đám ngự y triều đình vận động có hơi bị nhiều.

Thêm một trường hợp nữa..

“không uống..!!!” người nam tử ngây dại lắc đầu, rồi giựt lấy mũ quan của vị đại phu trước mặt, chạy vòng vòng.

“đại ca làm ơn uống dùm cái đi, ta còn rất nhiều chuyện phải làm..” Cản đại phụ khổ sở van nài người nam tử, cầm cái chén chạy theo phía sau.

Dinh Hạo nhìn thấy không biết nên cười hay nên khóc nữa đây...

“vương gia! không biết vết thương của người đã khỏi chưa..” Trư huyện lệnh khúm núm bên cạnh, nhỏ giọng hỏi Dinh Hạo.

Dinh Hạo quay sang nhìn Trư huyện lệnh, với ánh mắt dò xét hắn bị thương, tại sao tên Trư huyện lệnh này lại biết, hắn đã dặn dò mọi người không được tiết lộ ra ngoài.

“bổn vương không sao..” Dinh Hạo mỉm cười, bắt dĩ lên tiếng.

“vương gia! đã biết là ai làm chuyện này chưa..” Trư huyện lệnh tiếp tục hỏi tiếp.

“tên Trư huyện lệnh này thật khả nghi..” Dinh Hạo mỉm cười rồi đi vào trong tháp, không nói lời nào Trư huyện lệnh trong lòng nôn nấp lo lắng, cũng cuống quýt đi theo sau.

.....

Khách điểm Thiên Kim

Nhìn bầu trời bên ngoài càng tối dần, thì tâm trạng của người trong phòng càng thêm nôn nóng.

“Vô Tình đã về chưa..”

Dinh Hạo đứng ngồi không yên qua lại trong phòng, thấy Tiểu lục chạy vào liền lên tiếng hỏi ngay.

“Vương gia..!!”

Đi phía sau Tiểu lục là Vô Tình, từ bên ngoài đã nghe thấy giọng của Dinh Hạo, vội lên tiếng đáp lại.

“Vô Tình ! có cứu được người không..”

“vương gia! thuộc hạ đã tìm thấy hang động, nhưng trong đó không có người, có lẽ bọn chúng đã dời đi nơi khác..”

“chết tiệt!” Dinh Hạo tức giận mắng chửi

Người thì không cứu được, diện mạo của tên đứng phía sau cũng không biết tròn méo ra sao, làm sao đi bắt người đây.

“Lý Tứ đâu..” Dinh Hạo bực dọc quay sang nhìn Vô Tình.

“hắn về nhà thăm mẫu thân..” Vô Tình vừa nói xong, có người lại phản ứng kịch liệt.

“sao người lại để hắn đi một mình...” Dinh Hạo nóng nảy lên tiếng, nhìn Vô Tình.

“vương gia người yên tâm, đã Âu Dương đại hiệp và Nhược Y cô nương đi cùng hắn, chắc sẽ không sao..” Vô Tình biết Dinh Hạo lo nghĩ điều gì, vội vàng giải thích.

“vương gia! bước tiếp theo chúng ta phải làm sao..”

Dinh Hạo nhìn Vô Tình một lúc đắn đo phân vân lên tiếng: “người đi tìm vài họa sư về đây, sau đó ...”

Hắn kéo Vô Tình lại kề tai nói nhỏ.

Sáng ngày hôm sau.

Trần Thanh Hà lại một trận long trời lở đất...

“mọi người biết tin gì chưa..” bà lão bán cải, thần sắc nghiêm trọng nhìn mọi người xung quanh

“Tin gì..” đại thúc bán bánh bao bên cạnh tò mò lên tiếng

Bên kia đường

“trên núi không hề có ma, mà là có kẻ đang huấn luyện sát thủ...” đại thẩm bán yên chi ở đối diện cũng lên tiếng.

“sát thủ ư..” tiểu cô nương kinh ngạc há mồm.

“tưởng chuyện gì, ta còn biết mấy người ở Lôi Phong tháp không hề mắc dịch bệnh gì cả, mà bị bắt đem đi thử thuốc..” vị phu nhân đang sách giỏ đi chợ, nghe vậy liền dừng lại, góp vui.

“là tên khốn kiếp nào thất đức như vậy, mọi người có biết hắn là ai không..” bà cô bán lê tức giận lên tiếng.

Tại tửu lầu cũng nhộn nhịp không kém, cũng lại là một đám người tụ năm tụ bảy...

“nghe nói Lý Tứ của Lý đại má ở đầu thôn, đã nhìn thấy tướng mạo của bọn chúng.” Hán tử cảm y lên tiếng.

“có thiệt không vậy..” người ngồi bên cạnh kinh ngạc, đặt tách trà xuống nhìn cảm y hán tử.

“ta ghạt ngươi làm gì, Hạo vương còn cho mời rất nhiều họa sư, để họa lại tướng mạo của bọn chúng, vài ngày nữa cáo thị chắc chắn sẽ dán khắp nơi..”

Một nam tử khác ngồi đối diện lẳng lặng quan sát, chậm chậm uống trà, nhưng bàn tay đặt bên dưới đang xiết chặt thành quyền.

Khách điểm Thiên Kim

Trong phòng đang rất sôi nổi, mùi mực thoang thoang, và giấy trắng nằm rải rác trên đất, các họa sư thì vò “đầu bức tóc”, mệt mỏi khổ sở.

“đúng rồi..!!” Lý Tứ bật người đứng dậy, giựt lấy bức họa mà họa sư đang vẽ, reo mừng nhảy dựng lên.

“là hần, chính là hần...”

“Lý Tứ ngươi có dám chắc là hần..” Dinh Hạo cũng bật người đứng dậy.

“vương gia! chính là hần, ta nhận ra ánh mắt này..” Lý Tứ giọng điệu quả quyết, nói như đinh đóng cột vậy.

“vậy thì quá tốt..” Dinh Hạo vui mừng quay sang nhìn Vô Tình.

“Vô Tình! ta giao bức họa này cho người cất giữ, sáng mai nhờ họa sư vẽ lại mấy bức, sau đó đem dán khắp trấn ..” Dinh Hạo mỉm cười, giọng điệu rất hào hứng.

“ạ! vương gia”

Trên nóc nhà

Một hắc y nhân đang rình quan sát, khoảng cách khá xa nên hần không nhìn rõ được bức họa vẽ gì, nhưng vì thái độ chắc chắn của đám người Dinh Hạo càng làm cho hần bất an, lo lắng.

.....

Cũng tối hôm đó.

Trong lúc Vô Tình đang ngủ say, thì từ bên ngoài một bóng đen lén vào, bắt đầu tìm kiếm, lục lọi trong phòng, mặc dù đã rất cẩn thận không để phát ra tiếng động, nhưng một ám vệ như Vô Tình được huấn luyện từ nhỏ, dù lúc đang ngủ hần vẫn luôn đề cao cảnh giác, cho nên...

“Vào..!!! ” thanh kiếm trên người của Vô Tình lập tức phóng tới hắc y nhân.

“bộp..!!!” hắc y nhân lập tức phi thân, nhảy ra khỏi cửa sổ, tránh đi.

“đứng lại đó..!!” Vô Tình hét lên, sau đó nhảy ra khỏi cửa sổ đuổi theo sau hắc y nhân.

Trong phòng trở nên vô cùng tĩnh lặng, cho tới khi...

“két..tt!”

Cánh cửa được kéo ra. Trư huyện lệnh cẩn thận bước vào rồi cũng cẩn thận khép cửa lại lại.

“chủ nhân thật thông minh, dùng kế điệu hổ ly sơn..” Trư huyện lệnh hí hửng đi vào trong phòng tìm kiếm.

Lão cũng không phải mất công tìm lâu, vì bức tranh đặt ngay trên giường của Vô Tình, Trư huyện lệnh liền hớn hỏ cầm lên, không vội mở ra xem, lão đã ôm theo nó mà chạy thẳng ra ngoài.

“két...tt..!!”

Chỉ là người tính không qua trời tính, khi lão vừa xoay người lại, toàn thân liền cứng đờ, tay chân rã rời không còn sức, nụ cười khoái chí khi nãy cũng không còn.

“bịch...!!”

Ngay cả bức họa lão còn cầm không vững, để rơi xuống đất. Điều làm lão kinh ngạc không phải vì nhìn thấy Vô Tình, hay một đám “nam thanh nữ tú” đứng trước mặt, đông vui như mở hội, mà là...

Bức họa dưới chân lão hoàn toàn không hề có gì, đơn giản chỉ là một tờ giấy trắng.

“bắt hẩn lại...!!”

.....

Đại lao- trần Thanh Hà

“cạch...!! cạch...!!”

Nam tử xinh đẹp không ngừng đưa tay gõ nhẹ trên bàn bàn, ánh mắt như điều hâu đang nhìn chằm chằm tên tội nhân trước mặt, lại có phần không kiên nhẫn

“ngươi thật sự không chịu khai..” Dinh Hạo lên tiếng

“vương gia ! ta không hiểu ngươi kêu ta khai... là khai cái gì mới được..” Trư huyện lệnh vẫn tỏ ra ngu dại không biết gì.

“vậy nửa đêm ngươi lên vào phòng của Vô Tình làm gì, vì cái này sao..” Dinh Hạo cầm bức họa lên đưa về phía Trư huyện lệnh.

“...” Trư huyện lệnh cảm họng không biết nói gì, giữ im lặng.

“bổn vương nói cho ngươi biết, dù ngươi không khai ra, ta vẫn có cách bắt được hẩn, chỉ là bổn vương muốn cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi ngoan ngoãn hợp tác, có lẽ ta sẽ cầu xin với phụ hoàng giảm nhẹ tội cho ngươi...”

“vương gia! thứ cho hạ quan ngu dại, người càng nói hạ quan càng không hiểu gì..” Trư huyện lệnh già cảm điếc, không nghe thấy gì.

Lão biết rõ, nếu bây giờ khai ra đi nữa, lão cũng chỉ có con đường chết, chỉ cần lão không khai thì cơ hội sống của lão vẫn còn. Chủ nhân sẽ cho người đến cứu lão.

“không gấp ! ngươi cứ từ từ suy nghĩ...” Dinh Hạo nghe xong lại không hề tức giận, mà còn mỉm cười nhìn lão, sau đó phất tay áo xoay người bỏ đi.

“ầm..mm...!!” cánh cửa đại lao được khép lại.

Bên ngoài..

“vương gia! tên Trư huyện lệnh đó có chịu khai ra ai là kẻ chủ mưu..” Vô Tình nhìn thấy Dinh Hạo gấp rút lên tiếng.

“hẩn ta rất ngoan cố, dù ta nói thế nào hẩn cũng không chịu khai...” Dinh Hạo nhàn nhạt mỉm cười nhìn Vô Tình.

“vương gia vậy giờ phải làm sao..”

“còn làm sao nữa...đi ngủ thôi..”

Vô Tình ngơ ngác chạy theo phía sau Dinh Hạo, vô số dấu chấm hỏi hiện lên trong đầu hẩn.

Sáng ngày hôm sau...

Mặt trời vừa ló dạng, mặc dù vẫn chưa khai phiên chợ nhưng phố xá lại vô cùng náo nhiệt, từ đầu làng đến cuối ngõ đang bàn tán xôn xao...

“mới nhìn là ta biết ngay, lão Trư huyện lệnh đó không phải thứ tốt lành gì..” Một đại thẩm bán rau bức xúc lên tiếng.

“nhưng có thật do lão ta làm không, nghe nói phía sau còn có kẻ chủ mưu...” Đại thúc bán màn thầu bên cạnh lên tiếng

“ta cũng nghĩ như vậy, lão Trư huyện lệnh đó nhìn sao cũng không có cái gan đó..” bà cô bán yên chi đối diện chen vào.

“theo ta nghĩ, lão Trư huyện lệnh là cố ý chạy tội, nên bịa chuyện...chứ làm gì còn kẻ nào khác...” đại thậm bán rau vẫn cương quyết giữ ý kiến ban đầu của mình

“kết...t..t!”

Cánh cửa tửu lầu Khai Phong vừa mới mở ra, thì ông chủ quán cũng nhào vô góp vui.

“các người nghĩ làm gì cho mệt óc, ngày mai Hạo vương sẽ xét xử lão Trư huyện lệnh đó, nếu muốn biết thì đến đó mà xem..” Tiểu nhị đang ở trong tiệm vừa lau bàn, vừa lên tiếng.

“nhìn bộ dáng của lão Trư huyện lệnh, chưa tới trăm hèo, cái gì cũng khai ra hết..”

Hắc y nhân từ trong góc khuất từ từ xuất hiện, tay nắm chặt lấy thanh gươm, cách lớp màn che nên không nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt hắc lúc này, nhìn nhìn cách hắc đang cầm gươm cũng biết hắc sắp làm gì...

Đêm tối — đại lao Trấn Thành Hà.

Lão Trư huyện lệnh sống hưởng thụ quen rồi, cho nên khi vào đại lao không thể nào thích nghi, nhìn giường rơm bẩn thỉu, và tiếng chuột kêu chi chít thì càng không thể nào chợp mắt, cứ gặc gù...

“bịch..!!”

Lão nghe thấy tiếng động lạ, nên giựt mình bật dậy, nhìn ngó xung quanh.

“ai đó..!!”

Vẫn im lặng tĩnh mịch, cũng không ai lên tiếng trả lời, có lẽ do lão nghe lầm, nhưng khi vừa xoay lưng.

“bịch..!!” cũng lại là âm thanh đó.

Nhưng khác với lần trước là...

Trước mặt lão tên quan sai đang nằm bất tỉnh ngã dưới đất và xuất hiện thêm hai hắc y nhân lạ mặt.

“cạch..!!” hắc y nhân giơ cao thanh kiếm chặt đứt ổ khóa.

Lão Trư huyện lệnh kinh ngạc không nói gì, nhìn cánh cửa đại lao mở rộng ra, lão nhanh chóng chạy ra ngoài.

“các người là ai..”

“đi thôi..!!” hắc y nhân không trả lời, trực tiếp kéo lão Trư huyện lệnh lôi đi.

Trên đường đi lão Trư huyện lệnh bị hai hắc y nhân kéo đi, cũng không kịp nói lời nào, vô số binh lính đều bị hai hắc y nhân này hạ gục.

Nơi mà họ dừng lại chính là một ngôi miếu hoang ở ngoại thành, không bóng người qua lại, hai hắc y nhân mới buông tay của Trư huyện lệnh ra, thay vào đó là rút gươm.

“rẹt...t...ttt!!!”

Ánh sáng của đêm trăng phản chiếu trên thanh gươm sắc bén, tràn đầy sát khí, hai hắc y nhân từ từ tiến lại gần lão Trư huyện lệnh.

“các..các...người muốn gì..!!” Lão Trư huyện lệnh sợ đến hồn phiêu phách lạc, không ngừng lùi ra xa, cho tới khi..

“bịch..!!!!” lão vấp phải cục đá, té ngã xuống đất.

“giết người chứ làm gì..” Một hắc y mỉm cười nhìn Trư huyện lệnh

“chỉ trách người biết quá chuyện..” Hắc y nhân bên cạnh cũng lạnh lùng lên tiếng.

“là hắc...sai các người đến giết ta..” Lão Trư huyện bây giờ mới hiểu ra.

Tại sao lão trung thành như vậy, mà chủ nhân vẫn muốn giết hắc chứ. Chuyện hắc làm vì người đó có đáng không...

“xuống gặp diêm vương mà hỏi..”

Dứt lời cả hai hắc y nhân liền giơ kiếm lao về phía của Trư huyện lệnh, lão lúc này chỉ biết nhắm mắt trời chết, chỉ có thể trách bản thân ngu ngốc theo lầm người, nên mới có kết cục thảm này.

“phụt..!!”

Trong tích tắc khi thanh gươm vừa đâm xuống, lão không còn đủ can đảm mà nhìn, đành nhắm mắt lại.

Nhưng lâu như vậy rồi, mà tại sao lão vẫn không cảm thấy đau đớn, thật kỳ lạ, còn thứ ướt trên mặt, có chút tanh tanh này là gì...

Giống như...giống như..máu, lão kinh ngạc mở mắt ra.

Trên đất và khắp nơi dưới chân lão đều là máu, lão ngẩng đầu lên thì nhìn thấy trên người của hai hắc y nhân bị đâm thủng bởi hai thanh kiếm, máu phun như suối, cả hai dần ngã xuống.

“bịch..!!”

Trư huyện lệnh, không muốn bị họ đề trúng nên vội né sang một bên, vẻ mặt hoảng sợ vô cùng.

Lúc này hai nam tử phía sau từ từ đi tới, dừng lại trước mặt của Trư huyện lệnh, một tên trong số họ đưa tay ra đỡ lão Trư huyện lệnh đứng dậy.

“vương gia! hạ quan chấp nhận lời dời nghị của ngài..” Trư huyện lệnh liền nắm chặt tay của nam tử trước mặt.

Trư huyện lệnh lạnh lùng nhìn Dinh Hạo, nếu người đã muốn ta chết thì ta sẽ không để cho người sống yên. Trong lòng chỉ có chữ hận

“chủ nhân! ta sẽ báo báo ân tình mà người giành cho ta.i..”

.....

Nửa canh giờ trôi qua...

Sau khi Dinh Hạo, Vô Tình và lão Trư huyện lệnh rời đi, thì hai hắc y nhân nằm bất động khi nãy, bây giờ lại cử động, rồi từ từ ngồi dậy, có kỳ lạ không...

“tên Vô Tình chết tiệt! muội dặn hắc phải canh chỗ này mà đâm, tỷ xem hắc đâm ở đâu...bắn như vậy muội còn dám gặp ai” Nhan Song Song bực bội quay sang nhìn Mạc Nhi.

“ha..ha..!!” Mạc Nhi nhìn mặt mũi của Song Song không nhận được mà bật cười.

“tỷ còn cười được nữa..” Nhan Song Song giận dữ lên tiếng.

“đi thôi! Thiên Hàn đang đợi chúng ta về ăn mừng..” Mạc Nhi vừa kéo vừa đẩy Nhan Song Song lên trước.

“tỷ đừng có cười nữa được không..”

“tỷ đâu có cười..”

“tỷ như vậy mà bảo không cười..”

“ừ..tỷ có..!!”

“tỷ..!!”

Trong đêm tối tĩnh mịch, chỉ có tiếng gió xào xạc, và tiếng lải nhải của Nhan Song Song, dù cả hai đã khuất dần nhưng vẫn còn nghe thấy tiếng đầu gối của hai người họ.

****hết chương 48****

49. Chương 49: Lăng Thiên Thần Nổi Giận

Chương 49: Lăng Thiên Thần nổi giận

Trần Thanh Hà.

Mặt trời chỉ vừa mới ló dạng, giọt sương đêm còn đọng trên kẽ lá, nhưng cổng thành lại vô cùng náo nhập, người xem bu đông như kiến, gần như đập đổ tường thành.

Gần đây trần Thanh Hà liên tục có những tin tức giật gân, cáo thị dán lên rồi xé xuống nhanh đến chóng mặt, không biết lần này lại là chuyện gì nữa đây. Mọi người đều tò mò muốn xem..

Nhưng chỉ tiếc người này vừa chen vào, chỗ đứng còn chưa vững, cũng chưa xem được gì đã bị kẻ khác đẩy ra.

Một vị đại thẩm lớn tuổi, nhìn tờ cáo thị dán trên tường hơn một canh giờ, đầu đầu nhức óc, nó biết thẩm nhưng thẩm lại không biết nó, nên khó khăn trong giao tiếp.

“ê..! trên cáo thị viết gì vậy” đại thẩm miệng cười tươi rói, quay sang khều tay người bên cạnh.

Hán tử bên cạnh lắc đầu nhìn đại thẩm, lên tiếng:

“lão Trư huyện lệnh tối qua đã vượt ngục, đang bị triều đình truy nã, quan phủ treo thưởng hai ngàn lượng vàng cho kẻ nào bắt được lão”

Hán tử vừa dứt lời thì...

“wo..o...hai ngàn lượng...” một đám người còn đang ở “vòng ngoài”, đồng thanh lên tiếng.

Vẫn chưa nhìn thấy cáo thị tròn méo ra sao, cũng không rõ trên cáo thị viết gì, nhưng vừa nghe được ba chữ “hai ngàn lượng”, mọi người đều há mồm kêu trời.

“hai ngàn lượng ..”

“hai ngàn lượng ..”

Người này truyền tai người kia, xôn xao không dứt...

“..lão Trư huyện lệnh đó là sợ tội bỏ trốn, ta nói có sai đâu” đại thẩm bán cải vừa đi ngang qua, nghe vậy liền đặt gánh hàng xuống, quay đầu lại nhìn người phía sau.

Đại thúc đẩy xe màn thầu phía sau cũng dừng lại, nhưng không phải vì lời của đại thẩm bán rau phía trước, mà là...

“he..he...không biết cảm giác cầm hai ngàn lượng trên tay sẽ như thế...” Vị đại thúc này cười đến tít cả mắt khi nghĩ đến trước mặt lão ngân lượng chất cao thành núi, nhưng

“trời sáng rồi, tỉnh mộng đi..không đi thì tránh đường..”

Lời nói của bà cô phía sau, như tạt nước lạnh vào mặt lão. Nói xong liền lách qua người đại thúc mà đi, cũng không quan tâm xem lão có ngã hay không.

“á..cái thím này mắt mũi để đâu vậy...” đại thúc tức giận lên tiếng, chao đao sắp ngã.

Người trước mặt bất ngờ quay đầu lại nhìn đại thúc với nửa con mắt, đại thúc màn thầu nhìn thấy mặt xanh như tàu lá, ngáp chặt miệng lại không dám nói tiếp câu thứ hai.

“gọi ta bà thím... bộ tưởng ông còn trẻ lắm sao, nhìn lại mình đi..xía..!” bà thím trước mặt tức giận, quay đầu chữi xối xả.

Vị đại thúc sợ đến mức cúi đầu xuống, lùi thủi đẩy xe màn thầu, khi đi ngang qua chỗ bà thím vừa rồi làm bộ ngó lơ, cất tiếng rao..

“màn thầu nóng hổi đây...ai mua màn thầu không...”

“ai mua cái tươi đây..”

“....”

Phiên chợ nhanh chóng bắt đầu, dòng người lũ lượt trôi đi, xôn xao được một lúc lại im bật, cũng không còn ai để ý đến tờ cáo thị dán trên cổng thành. Ánh nắng trên cao dần trở nên gay gắt.

Thì từ xa một nam tử đi tới, chỉ lướt qua vài dòng đã xé ngay tờ cáo thị nhét vào trong người, sau đó nhanh chóng hòa vào đám đông biến mất.

Năm ngày sau

Trước cổng thành, binh lính hai hàng ngay ngắn chỉnh tề, nhưng lại không có bóng người nào lui tới, chỉ duy nhất giữa đại môn lại có hai chiếc xe ngựa cao lớn sang trọng...

“sư phụ! lên đường bảo trọng...”

“ừ! người cũng phải bảo trọng, mọi chuyện cẩn thận làm đầu...”

Hai sư đồ của Đinh Hạo đang “lưu luyến” nhìn nhau trước phút chia tay, có người chờ lâu nên khó chịu.

“Đình nhi! đi thôi, trễ lắm rồi..” Âu Dương Nghị ở bên trong xe ngựa, nhăn nhó hối thúc.

“đến ngay..” Âu Dương Đình quay sang trả lời Âu Dương Nghị, cũng xoay người bỏ đi, chỉ là chân vừa bước lên xe ngựa liền khựng lại...

“sư phụ! chúc người và sư mẫu sớm sinh quý tử, đừng quên gửi thiệp mời cho ta... ta nhất định sẽ đến uống rượu mừng của hai người...” Đinh Hạo lớn tiếng với Âu Dương Đình.

Chỉ đơn giản là lời chúc phúc, mọi người đều nghĩ vậy, riêng Âu Dương Đình lại có cảm giác như bị trêu chọc, vì hắn quá hiểu tên nhóc.

“người không đến cũng không sao, vì chắc chắn ta sẽ không gửi thiệp cho người..” Âu Dương Đình không thèm quay đầu lại, đã giơ tay từ chối và bước thẳng vào trong xe ngựa.

“Tiểu Hàn ! tạm biệt..!” Âu Dương Thái Bà thì mỉm cười vẫy tay với Đinh Hạo.

“tạm biệt...!!”

“tạm biệt...!!”

“cộp...!! cộp...!!”

Bên trong xe ngựa.

Âu Dương Nghị nhìn thấy thê tử vẫn có vẻ đang suy nghĩ, quan tâm lên tiếng.

“nàng đang nghĩ gì..”

“ta chỉ nghĩ đến tiểu huynh đệ mà chúng ta gặp ở Diệp Kỳ quốc, hắn và Tiểu Hàn tướng mạo khá giống nhau” Âu Dương thái bà thở dài lên tiếng.

“mẫu thân! vị tiểu huynh đệ mà người nói đến là ai vậy” Âu Dương Đình nghe mẫu thân nói xong, tò mò lên tiếng. Không nghĩ trên đời vẫn có kẻ có tướng mạo giống tên nhóc đáng ghét đó.

“không có gì... chỉ là vô tình gặp mặt trên đường, nhưng hắn trời sinh thể chất yếu đuối, không biết còn sống hay đã chết”

.....

Nhìn xe ngựa của Âu Dương Đình rời đi, thì Dinh Hạo hần cũng xoay người bước lên xe ngựa của mình, nhưng mà...

“vương gia! đợi đã..đợi đã”

Tiếng vầy gọi của một “đoàn” người, Dinh Hạo chân đã bước lên xe cũng phải nhảy xuống, hần quay đầu lại nhìn dân chúng trấn Thanh Hà đang lũ lượt kéo đến.

Tất cả nam phụ lão ấu của Trấn Thanh Hà gần như đều xuất hiện hết ở cổng thành, người nào cũng hồi hã khiến cho Dinh Hạo đâm ra khó hiểu.

“vương gia! đây là chút thành ý của mọi người, mong người nhận cho..” Một bà lão đại diện người dân bị hại đứng ra lên tiếng, giọng cao “cái thúng” to cỡ cái cần xé đưa Dinh Hạo.

Dinh Hạo nhìn cần xé to tướng và những thứ bên trong mà chóng mặt, đem nó theo vậy hần và mọi người sẽ ngồi ở đâu chứ..

“thành ý của mọi người bổn vương đều biết, những thứ này mọi người mang về đi..” Dinh Hạo mỉm cười, lịch sự từ chối nhìn những người xung quanh.

“chỉ là một chút thức ăn do chúng tôi tự tay làm, chẳng là gì so với việc người đã làm cho dân trong trấn, mong người nhận cho” bà lão lại tiếp tục nài nỉ, thái độ càng thành khẩn hơn khi này.

“nhưng mà”

Không để cho Dinh Hạo có thêm cơ hội để từ chối, thì từng người một đã nói thêm vào.

“vương gia! Nhờ có người mà con trai của ta được cứu” một lão bà khác chân thành nhìn Dinh Hạo.

“phu quân của ta cũng vậy” đại thẩm bên cạnh lớn tiếng hô to.

“còn có con trai của ta nữa” đại thúc phía sau cũng chồm người lên nói thêm vào.

“rầm..rầm!!”

“tất cả chúng tôi đều biết ơn của vương gia” Mọi người đồng loạt lên tiếng, rồi quỳ xuống dưới đất.

“mọi người đứng dậy hết đi” Dinh Hạo bối rối, lúng túng.

“vương gia không nhận chút tâm ý này của chúng tôi, chúng tôi sẽ không đứng lên” họ đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn Dinh Hạo.

Dinh Hạo lướt nhìn lần lượt những người dưới đất mà bàng hoàng khó xử. Đối diện với ánh mắt vô tội của người dân trấn Thanh Hà, cảm giác phần nộ trong hần lại tăng, những người dân này không nên bị kéo vào cuộc chiến quyền lực vô bổ, họ không đáng bị đối xử như vậy.

“được! ta nhận ” Dinh Hạo mỉm cười nhìn bà lão và mọi người xung quanh.

“hoan hô” mọi người vui mừng nhảy dựng lên khi nghe Dinh Hạo dứt lời.

Cả Vô Tình và Tiểu lục đều lắc đầu nhìn Dinh Hạo, không đợi Dinh Hạo lên tiếng, đã tự động bước tới khiêng cái cần xé kia lên xe ngựa.

“vương gia! không còn sớm , chúng ta lên đường thôi” Vô Tình lên tiếng hối thúc, thấy Dinh Hạo có vẻ chần chừ.

“ừ..” Dinh Hạo lưu luyến nhìn người dân trấn Thanh Hà, rồi xoay người đi vào trong xe ngựa

“vương gia! đi bảo trọng..”

“vương gia! lên đường bình an..”

Mặc dù xe ngựa đi khá xa, nhưng dân chúng trấn Thanh Hà vẫn còn đứng yên đó, họ vẫy tay chào tạm biệt Dinh Hạo. Cho tới khi xe ngựa hoàn toàn biến mất trong tầm mắt họ, thì họ mới chịu rời đi.

Cùng lúc đó..

Trên tầu lầu Khai Phong bóng dáng của hắc y nhân dần lộ diện, thật ra hắc đã đứng đây từ rất sớm, nhìn xe ngựa của Dinh Hạo đi ra khỏi cổng thành, thì trên mặt hắc hiện rõ ý cười.

“chủ nhân! đã tìm được người..” một tên thuộc hạ từ xa đi tới, liền nhỏ giọng bên tai hắc y nhân.

“hừm...!! đi thôi...” hắc y nhân mỉm cười lạnh lùng, phẩy tay áo xoay người đi trước .

Tối đêm đó.

Trong một ngôi miếu hoang cách trấn Thanh Hà 50 dặm.

Bên ngoài thì tĩnh lặng tối đen, chỉ có tiếng chim kêu quạ hú và..

“phụ thân! ta thật không muốn đi..” công tử mập nhún nhó mắt mày nhìn phụ thân hắc.

“nhanh lên! ta đã chuẩn bị xong hết rồi, trước khi trời sáng chúng ta phải bấn đồ, đi thôi” Trư huyện lệnh nằng nặc, một kéo hai lôi tên công tử mập ra cửa.

“Phụ thân” công tử mập vẫn dửng dăng không chịu đi.

Thì lúc này...

“ha..a..a...!!!” tiếng cười khoái chí của một kẻ từ trong bóng tối.

Người đang đặt chân vào cửa là tên hắc y nhân quen mặt, ý cười trong mắt hắc vẫn còn, từng bước từng bước đến gần áp đảo phụ tử Trư huyện lệnh.

“chủ nhân..! ” Trư huyện lệnh tỏ ra sợ sệt , hai chân liền lùi ra sau .

“giao tình của chúng ta tốt như vậy, tại sao... người thoát ra khỏi đại lao cũng không đến tìm ta..” hắc y nhân lạnh lùng nhìn Trư huyện lệnh, sau đó liếc nhìn hành lý trên vai lão.

“người muốn đi đâu, để ta tiễn người một đoạn”

“không cần làm phiền đến người, ta có thể tự mình đi” Trư huyện lệnh quay sang nhìn công tử mập, nháy mắt :

“đi thôi..đi nhanh lên”

Công tử mập dù ngu đến đâu cũng nhận ra phụ thân hắc sợ tên hắc y nhân này biết bao, nên không còn vẽ ngang bướng khi này, ngoan ngoãn để Trư huyện lệnh kéo đi.

Hai người còn chưa ra tới cửa thì...

“vèo...!!”

Hắc y nhân đã phi thân chặn ở trước cửa.

“người nghĩ có thể chạy thoát được sao”

Một đoản đao sắc bén , sáng bóng được rút ra từ người y.

Trư huyện lệnh mặt mày không còn chút máu, cây đoản đao tới gần, mà hồn vía lên mây, cái này gọi là..

“giết người...diệt...khẩu..” lão Trư huyện lệnh ra vẻ sợ hãi, lắp ba lắp bắp, không ngừng nuốt nước bọt để cổ họng được thông, lời nói cũng được trơn tru hơn, nhưng không hiểu sao lão chỉ có thể rặn ra từng ấy chữ.

“xem ra người không ngu ngốc như ta nghĩ...” Hắc y nhân, giơ cao thanh đoản đao lên ngắm nghía, lạnh lùng nhìn Trư huyện lệnh.

“ta không hề khai gì hết, cũng không chỉ ra người là chủ mưu phía sau huyết sát tử, càng không nói ra thân phận thật sự của người... người vẫn muốn giết ta..” Trư huyện tỏ ra sợ sệt, nhưng ẩn sâu trong lời nói là sự căm phẫn khó nhận ra.

“vậy càng tốt! nếu như người chết đi, có phải bí mật này vĩnh viễn sẽ bị vùi lấp” Hắc y nhân mỉm cười lên tiếng

Hắc y nhân lập tức lao tới vào người của lão Trư huyện lệnh, đẩy sát khí trong ánh mắt của hắn : “người chết đi”

Lão Trư huyện đương nhiên không đứng yên cho kẻ khác đến chém giết, nên kháng cự, công tử mập cũng “nhào” vô giúp phụ thân hắn một tay, sau hồi giằng co qua lại, lão chỉ giữ được cái khăn che mặt của hắc y nhân.

Hắc y nhân cũng không lo dung mạo của hắn bị bại lộ, dù sao trong ngôi miếu này chỉ có hắn và hai người này. Lão Trư huyện lệnh cũng không phải là chưa từng gặp qua hắn, còn về phần “tên heo mập” này, cũng sống không được bao lâu nữa, hắn không có gì phải sợ...

“xoạt...t..tt...!!!”

Nhưng trong giây phút này một đạo quang sáng chói từ sau bức tượng phật phát ra, đánh bay thanh đoản đao của hắc y nhân.

Hắc y nhân vô cùng bất ngờ, tại sao trong miếu hoang lại có thêm người, hắn lại không hề hay biết, nhưng đây không phải là thời khắc để suy nghĩ. Hắc y nhân phi thân lùi ra sau, vừa xoay lưng bỏ chạy thì...

Một trung niên nam tử tuần tú phong độ, đầu đội kim quan sáng chói, tay cầm quạt lụa, hoàng y phát phơ tung bay, từng họa tiết thêu trên y phục vô cùng tinh xảo hiện lên là một con rồng đang bay lượn.

Trung niên nam tử vẫn đứng yên ở cửa không có động tĩnh gì, nhưng hắc y nhân nhìn thấy tay chân run rẩy, từ từ lùi người vào trong, hoảng hốt lo sợ, nói năng lắp bắp...

“phụ ...phụ hoàng...!!!”

“nghịch tử...!!”

Bước vào là Lăng Thiên Thần đang vô cùng tức giận, đi bên cạnh là Dinh Hạo, cùng đám người của Vô Tình và các đại nội thị vệ, người có liên quan hay không liên quan đều có mặt đầy đủ. Nhìn chung cảnh tượng vô cùng “đông vui”

Quay lưng lại thì nhìn thấy hai phụ tử Trư huyện lệnh đang mỉm cười đắc chí, đầu óc quay cuồng hắn không còn suy nghĩ được gì hơn ngoài hai chữ ...

“trúng kế..”

Hoàng cung-Lăng Thiên quốc.

Hai bên đại điện là bá quan văn võ, nguyên lão đại thần, cùng các vị vương gia, trong đó có cả Dinh Hạo đang cung kính cúi đầu.

Trên ghế rồng là Lăng Thiên Thần vẫn đang ngồi yên bất động, không nói lời nào, nhìn người đang quỳ bên dưới.

Giữa đại điện “tội thần” Lăng Thiên Bảo đang quỳ sát đất . Trong lòng nóng như lửa đốt, không hiểu tại sao phụ hoàng vẫn chưa có hành động gì, không chửi cũng không mắng thật ra người muốn gì.

“phụ hoàng! mọi chuyện ta làm đều là vì Lăng Thiên quốc, nếu như huyết sát tử thành công, thì quân đội của Lăng Thiên quốc sẽ vô địch, khi đó...” Lăng Thiên Bảo ngẩng cao đầu nhìn phụ hoàng hắn, giọng nói hùng hồ rất có sức thuyết phục, nhưng có người nghe không lọt tai.

“Ầmm..m...!!” Ngọc tỷ trên bàn xuýt chút nữa bể đôi dưới bàn tay của ai kia .

“người câm miệng lại.” Lăng Thiên Thần bật người đứng dậy, quát tháo Lăng Thiên Bảo.

“hoàng thượng xin bớt giận...” tiếng hô như sấm vang vọng khắp hoàng cung.

Đại thần trong triều đồng loạt lên tiếng, khi nhìn thấy Lăng Thiên Thần nổi cơn thịnh nộ. Thì không ai dám đứng thẳng người tất cả đều lập tức quỳ sát xuống đất.

Bầu không khí trở nên im lặng, nghe ra chỉ có tiếng thở dốc mà thôi, và người có quyền nói chuyện lúc này chỉ có một. Lăng Thiên Thần khí thế bức người từng bước đi xuống giữa đại điện.

“họ là thần dân của Lăng Thiên quốc, là con dân của trẫm” Lăng Thiên Thần giận đến nghiến răng nghiến lợi nhìn Lăng Thiên Bảo:

“bọn họ có phụ mẫu, có huynh đệ tỷ muội, không phải là đồ vật cho người đem ra hiến tế, càng không phải là công cụ để người tranh thắng thua với thiên hạ”

Từng chữ từng lời của Lăng Thiên Thần rõ ràng rành mạch, như tiếng chuông ngân văng vẳng bên tai của mọi người trong đại điện, càng nghe càng thấm thía.

Nhưng chỉ có một kẻ nghe mãi không hiểu...

“phụ hoàng người quá nhân từ, nhân từ với kẻ địch chính là tự giết bản thân, nếu có thể khiến cho Lăng Thiên quốc hùng mạnh, tứ phương đều khiếp sợ, thì hi sinh hết đám người đó đáng là gì” Lăng Thiên Bảo vẫn cố gắng cãi lý, cao đầu nhìn Lăng Thiên Thần.

“người gọi đó là hi sinh, vậy người đã từng hỏi qua họ, họ có muốn được đối xử như vậy” Lăng Thiên Thần khước miệng nhếch lên mỉm cười, nhưng là nụ cười tức giận mĩa mai, quát tháo lớn tiếng.

“cái đó..” Lăng Thiên Bảo lưỡng lự nhìn Lăng Thiên Thần, bất lực cúi đầu xuống.

“người chưa từng nghĩ đúng không” Lăng Thiên Thần lắc đầu nhìn Lăng Thiên Bảo

” nếu là người, liệu người có muốn trở thành công cụ chém giết, mặc kẻ khác thao túng”

Phụ hoàng nói đúng, nếu là hắn cũng không muốn trở thành một con rối cho người khác sắp đặt, nhưng tất cả điều hắn làm cũng vì Lăng Thiên quốc, hắn sai ở đâu chứ.

“phụ hoàng! chuyện thần nhi làm không có gì sai”

“người vẫn còn ngoan cố” Lăng Thiên Thần tức giận vì cho tới lúc nhi tử của hắn vẫn không chịu hối lỗi.

“người cố chấp là phụ hoàng, do người thiên vị nên trong mắt người nhi thần làm gì cũng đều sai, vì người không hề thương nhi thần..” Lăng Thiên Bảo cũng lớn tiếng quát tháo, nhưng vừa dứt lời thì...

“chát..tt..!” âm thanh vang vọng khắp đại điện.

Năm dấu bàn tay liền xuất hiện trên mặt của Lăng Thiên Bảo, và chất lỏng màu đỏ từ từ chảy ra ở khóe miệng của y.

Lăng Thiên Thần gân xanh nổi đầy mặt, vô cùng vô cùng tức giận, khi nghe thấy những lời đại nghịch bất đạo của Lăng Thiên Bảo.

“Hoàng thượng! xin bớt giận..”

“hoàng thượng! xin bớt giận..”

Bá quan văn võ đồng thanh lên tiếng, họ chưa bao giờ ngờ đến Lăng Thiên Thần có thể tức giận đến vậy, nhưng đều họ không ngờ đến vẫn còn ở phía sau

“ha..ha...!!” Lăng Thiên Bảo cười đến điên dại nhìn Lăng Thiên Thần, ánh mắt phản nộ.

“đại hoàng huynh nói rất đúng, trong mắt phụ hoàng chỉ có hắn...người thiên vị như vậy có xứng làm hoàng đế, hoàng nhi không phục, việc hoàng nhi làm không hề sai, người sai chính là phụ hoàng..”

“người đâu! đem tên nghịch tử này nhốt vào thiên lao, trẫm không muốn nhìn thấy mặt nó..” Lăng Thiên Thần tức giận quát tháo giữa đại điện.

Ánh mắt như muốn giết người của Lăng Thiên Bảo liền dừng ngay trên người của bạch y mỹ nam tử kia, như muốn ăn tươi sống y.

“Chuyện gì nữa đây” tại sao chuyện gì cũng lồi hẳn vào chứ, Dinh Hạo không hiểu người cổ đại suy nghĩ nhiều quá hay hẳn không thể hiểu nổi suy nghĩ của người cổ đại. Tại sao họ không nghĩ “phụ hoàng” cũng rất yêu thương họ chứ, nếu không đã lồi tên nhóc Lăng Thiên Bảo này chém đầu từ lâu rồi.

Nhưng khi Lăng Thiên Thần vừa xoay người đến ghế rồng, thì một đại thần liền bước ra giữa.

“hoàng thượng! tội của Tần vương xử trí ra sao” chủ quản hình bộ Liễu Đại nhân lên tiếng.

“chuyện này...” Lăng Thiên Thần do dự nhìn Liễu đại nhân, trước ánh mắt chờ mong của mọi người, hẳn không còn cách nào khác.

“trẫm giao cho hình bộ toàn quyền xử lý, người muốn làm sao thì tùy”

Lời vàng vừa phán ra, Liễu Đại nhân cũng chưa kịp cúi đầu nhận lệnh, thì từ ngoài đại điện một mỹ phụ phu nhân vội vã chạy vào, khóc la thảm thiết.

“xin hoàng thượng khai ân...hoàng thượng khai ân..” mỹ phụ phu nhân bước chân nghiêng ngả, sắp té may có người đỡ lấy

“Đức phi! cẩn thận..” Từ công công lo lắng lên tiếng.

“ầm..mm!!!”

“Hoàng thượng! xin người tha cho Bảo nhi, dù sao nó cũng là nhi tử của người..” Đức phi vừa vào tới đã quỳ ngay xuống đất, nín lấy vạt áo của Lăng Thiên Thần.

Nếu Hình bộ nhúng tay vào, thì Bảo nhi của nàng chỉ có một con đường chết mà thôi. Đức phi nghĩ đến lại vô cùng bấn loạn, hoảng sợ...

“hu..hu...hoàng thượng! hay người phạt Bảo nhi đến Hoàng Lăng quét dọn, suốt đời không cho nó rời khỏi hoàng Lăng...hu..hu..chứ đừng giao nó cho hình bộ xử lý..”

“mẫu phi..!!” Lăng Thiên Bảo quay sang nhìn mẫu thân hẳn.

“Bảo nhi! người cầu xin với phụ hoàng đi, nếu người chết rồi mẫu phi biết làm sao” Đức phi tha thiết nhìn con trai, sau đó quay nhìn Lăng Thiên Thần liên tục dập đầu.

“bộp..! Bộp..!!”

“hoàng thượng! ta cầu xin người cứu lấy Bảo nhi..người tha cho Bảo nhi lần này đi...sau này hẳn sẽ không dám nữa”

“Bộp..! Bộp..!!”

Đầu của Đức phi không phải bằng sắt, dập một hồi đương nhiên “phun” ra máu, nhưng nàng vẫn tiếp tục dập không ngừng, nước mắt nước mũi đều chảy, còn luôn miệng cầu xin.

Cảnh tượng trước mặt thật là khiến cho người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ, đúng là tình mẫu tử thiêng liêng cao cả...

“...” bọn họ chỉ có thể thở dài ngó lơ, chứ không ai dám bước ra cầu tình.

Không nghĩ đến một người chanh chua nói năng thiếu suy nghĩ, ngày thường bị mọi người ghét bỏ. Hôm nay lại làm ra những hành động khiến cho người ta “khó xử” như vậy, lên tiếng nói giúp thì không thể, mà còn đứng yên thì ruột gan lại rối bời.

Chờ xem hoàng thượng sẽ giải quyết chuyện này ra sao, họ dõi theo từng bước chân của Lăng Thiên Thần.

“Liễu khanh gia! chuyện này trẫm đã giao cho khanh, khanh...” Lăng Thiên Thần quay sang nhìn chủ quản hình bộ Liễu đại nhân lên tiếng, chưa nói xong.

“...” và Liễu đại nhân cũng chưa lên tiếng, thì Đức phi nường nường lại “nhào” tới, quỳ dưới chân lão.

“Liễu đại nhân! ta cầu xin người, đừng có thụ án, ta cầu xin người tha cho Tần vương lần này..”

Đức phi khóc lóc sụt sùi, khiến cho Liễu đại nhân khó xử lúng túng cầu cứu Lăng Thiên Thần “Hoàng thượng! chuyện này thật khó cho lão thần..”

Liễu đại nhân đã mượn lời né tránh, Lăng Thiên Thần đành kiếm người khác, hần lướt nhìn qua hết thấy những đại thần có mặt trên triều, rồi dừng lại ở một người.

“Thiên Hàn! chuyện này trăm giao cho người xử lý, người muốn giải quyết hần thế nào, tùy người...bãi triều” Lăng Thiên Thần lạnh lùng lên tiếng.

“cái gì ! sao lại là nhi thần..” Dinh Hạo kinh ngạc lên tiếng, tại sao trong triều có nhiều người như vậy, lại chỉ đích danh hần chứ.

Mặc cho vẻ mặt bất mãn của Dinh Hạo, Lăng Thiên Thần vẫn xoay người bỏ đi

” bãi triều..!!” Quế công công lớn giọng hô to

“cung tiễn hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế..” Tất cả đại thần lại cùng cúi đầu lên tiếng, cũng không biết Lăng Thiên Thần đã đi chưa chỉ nghe thấy tiếng bước chân của y mỗi lúc một xa, mọi người mới dám ngẩng đầu.

Khi ra khỏi đại điện mặt lạnh liền hiện ý cười, khóe môi của Lăng Thiên Thần hơi nhếch lên mỉm cười, bên cạnh là Quế công công đang lên cười khúc khích nhìn hần.

Trong đại điện mọi người bắt đầu thăm thì bàn tán, tám người mười ý...

Có người nói hoàng thượng muốn mượn tay Hạo vương giết Tấn vương vì không muốn người khác nói hần nhần tâm.

Có kẻ lại nói lần này Tấn vương cầm chắc cái chết, Hạo vương không nhân cơ hội này “nhỏ bỏ” cái gai trong mắt sao, đúng là để vương vô tình.

Cho dù đông người, nhiều lời nhưng tất cả đều có chung một ý là ...

Tấn vương lần này xong rồi.

.....

Hai canh giờ sau.

Kinh Thành__ Lăng Thiên quốc

Vẫn yên bình nhộn nhịp như mọi khi, thì...

“tránh ra...tranh ra...!!” tiếng hò hét từ xa vọng đến

“bộp..bộp..!!!” tiếng bước chân gấp rút liên hồi.

Quay đầu lại nhìn thì thấy binh lính triều đình đang hùng hổ kéo tới, hướng Tấn vương phủ mà đi.

“ê..các người ...định làm gì..” Mạnh Thường vừa bước ra đã nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, khó hiểu lên tiếng, thì...

“tránh ra...!!” Tên đội trưởng nghe cũng không thèm nghe, đã hung hãn đẩy hần ra.

Nhìn Mạnh Thường té ngã trên đất, khóe môi tên đội trưởng nhếch lên mỉm cười, rồi quay lưng lại, giơ tay ra hiệu cho binh sĩ phía sau tiến vào.

“nhanh lên...!!”

Binh sĩ lũ lượt kéo vào, tìm kiếm khắp trong ngoài phủ, từ tác đất cọng cỏ, đến viên gạch miếng ngói của Tấn vương phủ đều bị họ lật tung lên. Chó gà không yên.

Dân chúng bên ngoài tò mò đến xem, bu đông nghẹt cả phủ Tấn vương, xầm xì to nhỏ.

“có chuyện gì sao..” người này hỏi người kia.

“không biết...” người kia quay sang hỏi người kế bên

” có Tấn vương phủ xảy ra chuyện gì không..”

Kéo dài hơn một canh giờ...

Đám binh sĩ mới đi ra khỏi Tấn vương phủ

“đi nhanh lên...!!”

“đi nhanh lên...!!”

Nhưng lúc này còn có thêm một đám hán tử ngây ngây dại dại, thơ thần dẫn đầu, và tất cả hạ nhân nô tài trong phủ Tấn vương đều bị quan binh đuổi ra ngoài, trong lúc mọi người đang mơ hồ không biết gì, thì...

“ầm..m..mm!!!”

Hai cánh cổng lớn của Tấn vương phủ bị đóng chặt lại, thu hút ánh mắt của mọi người chính là tờ giấy dán trên cửa hiện hai chữ ...

“niêm phong...!!!”

Mọi người kinh ngạc thốt lên, ngó dáo dác nhìn nhau lại xầm xì bàn tán.

“Tấn vương phủ bị niêm phong...có thật không” người này truyền tai người kia.

“Tấn vương phủ bị niêm phong...không thể nào” đầu ngõ truyền đến cuối ngõ.

“ ... ”

Tin tức Tấn vương phủ bị triều đình niêm phong, chỉ chưa tới nửa canh giờ mà khắp kinh thành đều biết, cả kinh thành như nổi phong ba, đi tới đâu cũng đều nghe được chuyện của Lăng Thiên Bảo.

Hạo vương phủ.

“cộp..! cộp...!”

Xe ngựa của Dinh Hạo cũng vừa dừng lại ở trước cửa đại môn, đúng lúc Vô Tình từ xa đi tới.

“Tham kiến vương gia!” hần cung kính thi lễ trước Dinh Hạo.

” chuyện cứu người sao rồi..” Dinh Hạo quay sang nhìn Vô Tình

“Vương gia! người đã được quan binh dẫn ra, đang được ngự y chăm sóc, nhưng mà...” Vô Tình lại ấp úng trả lời

“có chuyện gì..”Dinh Hạo hoài nghi lên tiếng.

“quan binh đã lục soát cả phủ Tấn Vương, nhưng không tìm thấy người mà Trư huyện lệnh miêu tả..” Vô Tình ngẩng đầu lên nhìn Dinh Hạo

“ngươi muốn nói... người đã giúp lục đệ điều chế Huyết sát tử..” Dinh Hạo nhăn mày nhìn Vô Tình suy tư.

“ạ phải..”

Dinh Hạo xoay người nhìn xa xăm, người đã được cứu, Lăng Thiên Bảo cũng đã bị trừng trị, Huyết sát tử cũng đã tìm ra được thuốc giải, mọi chuyện đều đang diễn rất suôn sẻ. Tại sao hần vẫn cảm thấy có cái gì đó không ổn.

Ninh Vương Phủ

Bên ngoài đang phẳng lặng yên bình, thì từ trong phòng vang vọng ra tiếng cười nói.

“Ha...ha...!! Tử Phàm lần này ngươi làm rất tốt...cái này bổn vương cho ngươi..” Lăng Thiên Phong mỉm cười vui vẻ vỗ vai của mỹ nam tử ngồi bên cạnh.

“thuộc hạ không dám nhận, tất cả đều do kế hoạch của vương gia chu toàn..” mỹ nam tử bật người đứng dậy khỏi ghế, hai tay chấp trước ngực, cúi đầu hổ thẹn.

“Tử Phàm, đây chỉ là một chút tâm ý của bốn vương, ngươi còn phải vì bốn vương điều chế huyết sát tử, nhiều đây có đáng gì, ngươi cứ cầm lấy..” Lăng Thiên Phong nói mãi mà mỹ nam tử vẫn khăng khăng giữ ý định, ánh mắt lướt qua nhìn người ngồi bên cạnh.

“vương gia cho thì đệ cứ nhận, đừng làm người khó xử..” Tử Dực bên cạnh lên tiếng.

“đại ca ! sao ngay cả huynh cũng vậy..” mỹ nam tử quay sang nhìn đại ca hắn, có ý không hài lòng.

Hai huynh đệ hắn đều là trẻ lang bạt may mắn được vương gia thu nhận, còn cho huynh đệ họ được ăn học.

Đại ca thì học võ còn hắn thì học y. Cho nên đối với hắn thì Lăng Thiên Phong như đáng cứu thế, mọi chuyện hắn làm vì y đều làm cam tâm tình nguyện không cần bất cứ hồi đáp nào.

“ngươi không nhận thì bốn vương cũng không ép, ngân lượng cứ tạm gửi ở chỗta..” Lăng Thiên Phong mỉm cười nhìn mỹ nam tử.

“dạ! vương gia ” mỹ nam tử lúc này mới mỉm cười, cuối cùng thì vương gia đã hiểu rõ tâm ý hắn.

“nhị đệ! Huyết sát tử đã bị Âu Dương Đình phá giải, liệu còn tác dụng không ..” Tử Dực lên tiếng nghi ngờ.

“đại ca yên tâm, huyết sát tử lần này sẽ khác với lần trước, cho dù là Âu Dương Nghị cũng không có cách phá giải, đừng nói đó là Âu Dương Đình..”Mỹ nam tử tự tin lớn tiếng, ánh mắt tràn đầy “nhiệt huyết..”

“ha..ha...Tử Phàm bốn vương nghe được lời này của ngươi rất yên tâm..” Lăng Thiên Phong vui cười lớn tiếng.

Trong lúc mọi người đang đắc chí vui mừng thì mỹ nam tử lại lên tiếng, khi nhớ đến chuyện quan trọng cần hỏi.

“vương gia! nghĩa phụ và nghĩa mẫu của ta, bây giờ họ sao rồi..”

Dù hai người này dù với hắn không có chút tình cảm thâm tình nào, thời gian gặp mặt không nhiều lắm, nhưng hắn cũng đã gọi họ là phụ mẫu suốt mấy năm trời. Còn lợi dụng họ làm môi nhử dụ Lăng Thiên Bảo mắc mưu.

“ngươi yên tâm! Bốn vương đã cho họ một số ngân lượng, còn phái người đưa họ đến một nơi rất an toàn , sau này ngươi không cần phải lo lắng ..” Lăng Thiên Phong mỉm cười nhìn mỹ nam tử.

“đa tạ hảo ý của vương gia, thuộc hạ xin cáo từ ...còn rất nhiều việc cần phải làm..” mỹ nam tử mừng rỡ lên tiếng.

“ừ...!! người ra ngoài đi..”

Lăng Thiên Phong cầm tách trà lên nhấp nháp, mỉm cười nhìn bóng lưng của mỹ nam tử và cánh cửa dần được khép lại, thì nụ cười của hắn cũng tắt theo.

“kết..tt...!!”

Không khí trong phòng trở nên vô cùng yên lặng....

“chuyện hậu sự của họ, bốn vương giao hết cho ngươi, không nên làm quá sơ sài, dù sao...họ cũng là nghĩa phụ nghĩa mẫu của Tử Phàm..” Lăng Thiên Phong đặt tách trà xuống, nhàn nhạt lên tiếng bình thản như không.

“dạ vương gia..!!”

Trần Thanh Hà.

Giữa trưa hè nắng gắt, đường phố vắng vẻ bóng người, cát bụi tung bay, trên đất đâu đâu cũng là rác, vô cùng dơ bẩn, thì từ xa...

“reng..keng...reng..keng...!!” Tiếng xiềng xích va vào nhau

“xào xạc ...xào xạc ...!!” Tiếng chổi quét sân đang chà mạnh trên đất.

Từ xa một bóng dáng nam tử cao lớn to sất, đang rất vất vả đi tới, hai chân “bận” mang gông xiềng, trang phục nhột nhát cũ kỹ, tóc tai thì tán loạn bừa bộn, đang khum lưng cầm chổi mà đi, đi tới đâu thì tiếng quét lá xào xạc, cùng tiếng leng keng tới đó.

“vèo..o...!!!”

Một ngọn gió mạnh lướt qua thổi tung hết tất cả mọi thứ, “công trình” hẩn xây dựng này giờ bị đổ vỡ trong tích tắc, nhìn lá cây, rác rến lại ngổn ngang trên đất, mặt đầy hắc tuyết, giận đến mức muốn quăng cây chổi đi, lúc này lại...

“bộp..bộp..!!”

Cảm giác bất ngờ và sự ướt át ở đầu khiến Lăng Thiên Bảo khó chịu, hẩn đưa tay sờ lên sau gáy...

Có chút sền sệt khó tả, đưa tay lên ngửi thì hôi đến buồn nôn, cúi đầu xuống lại nhìn thấy hai trái cà chua hư thối, giận đến nghiến răng quay lưng lại định đuổi theo kẻ vừa mới chọi hẩn, thì bị kéo lại.

“muốn làm gì” tên quan sai thứ nhất hẩn học lên tiếng.

“ngươi không thấy họ vừa làm gì sao” Lăng Thiên Bảo tức giận quát tháo.

“ta muốn quay về thay y phục khác” Lăng Thiên Bảo gỡ bệnh vương gia ra.

“không được ! còn rất nhiều chuyện phải làm, quét ở đây xong còn đến nhà Trương đại má lộp lại nóc nhà, đến nhà Dương tẩu làm lại chuồng gà, còn nữa...”

Tên quan sai thứ hai giờ ra một cái số dài như số táo quân, cao giọng đọc lớn cho mọi người cùng nghe, nói xong liền đẩy người Lăng Thiên Bảo về trước, người tinh mắt cũng biết là hẩn cố ý.

“đi thôi”

.....

“cốc...!!! cốc...!!”

“Dương Tẩu ! tỷ có nhà không..”

Hai tên quan sai đập cửa nhiều lần cũng không thấy ai ra mở cửa, Lăng Thiên Bảo bộ dáng ngáp ngáp dài dựa lưng lên cột, lúc mọi người chuẩn bị đi thì...

“két...ttt!!” hai cánh cửa bất ngờ được mở ra, tiếp theo.

“ào...o..o...!!!” cả một thao nước rửa cải được hất ngay trên người của Lăng Thiên Bảo.

Một thôn phụ trẻ tuổi, trên tay còn đang ẵm một đứa bé, xuất hiện trước mặt Lăng Thiên Bảo, vẻ mặt tức giận.

“Dương đại tẩu...!!!” hai tên quan sai kinh ngạc lên tiếng, nhưng nghĩ lại Dương đại tẩu có lý để làm như vậy , nên cũng xem như không nhìn thấy gì

Hẩn nhìn toàn thân mình ướt sũng, trên người còn “vương vãn” vài lá cải ố vàng, Lăng Thiên Bảo hận đến mức muốn giết người thôn phụ này.

“Dương đại tẩu! chúng tôi đến giúp tẩu sửa chuồng gà...” hai tên quan sai vui vẻ lên tiếng

“ở đằng kia..” Thôn phụ lạnh giọng giơ tay chỉ ra trước sân, ánh mắt hận thù đang nhìn chằm chằm Lăng Thiên Bảo.

Hai tên quan sai mỉm cười nhìn thôn phụ, sau đó quay sang lớn giọng với Lăng Thiên Bảo, còn tiện thể đẩy mạnh hẩn: “đi thôi! Còn đứng đây làm gì..”

Nhìn thấy vẻ mặt tỉnh bơ của hai tên sai nha, thì hẩn càng thêm tức giận, chưa bao giờ hẩn chịu nhục như vậy, cũng tại cái hình phạt chết tiệt của tên Hạo vương đó.

Nửa canh giờ trôi đi...

Mồ hôi trên trán hần nhễ nhại, thấm ướt cả lưng, còn trời nóng không chịu nổi, ngấn dầu lên thì mặt trời đang lên tới đỉnh đầu, cái công việc đáng chết này càng khiến hần thêm bức tức, nghĩ đến những ngày tháng anh đứng trên chiến trường, càng thêm đau lòng.

Bàn tay cầm đao xông pha trận mạc, hôm nay lại đóng đinh dựng chuồng gà, nghĩ đến Lăng Thiên Bảo chỉ muốn ném ngay cái búa xuống. Lúc này...

Giọng hát từ trong nhà vọng ra, khiến cho Lăng Thiên Bảo toàn tâm chú ý. Đôi chân vô thức mà tiến lại gần, đây là lần đầu tiên hần nghe người khác ru con, nên không khỏi kinh ngạc. Say sưa lắng nghe và ngắm nhìn.

Tiếng hát ru con giữa trưa hè của thôn phụ, hòa cùng tiếng cười nói vô tư của trẻ thơ tạo nên một khúc nhạc tuyệt mỹ, khiến lòng người thư thái.

Dù không ngọt ngào êm tai như giọng hát của những vũ kỹ cung đình, cảnh tượng lại không đẹp bằng những bức tranh sơn thủy đặc tiền hần mua trước đây, nhưng lại làm cho hần rất xúc động, hình ảnh thôn phụ ru con, và những đứa trẻ đang đùa giỡn bên ngoài...

“Bịch...!!”

Lăng Thiên Bảo giật mình tỉnh “mộng”, chạy đến đỡ lấy đứa bé đang nằm dài trên đất.

Mặt đứa bé lấm lem bùn đất, dơ dáy bẩn thỉu, khuôn mặt nhỏ bé lại nhăn thành một đường dài, vô cùng xấu xí, nhưng Lăng Thiên Bảo nhìn thấy thật đáng yêu, không nhịn được mỉm cười, thuận tay giúp nó lau chùi đi..

“cho thúc nè...!!” đứa trẻ vô tư cười toe toét với Lăng Thiên Bảo, đưa trái hồng tươi cho hần rồi chạy vào trong nhà.

Nhận lấy trái hồng mà tâm trạng ngổn ngang cảm xúc, những kim ngân châu báu mà hần được tặng trước đây, còn quý giá gấp trăm gấp vạn lần thứ này, nhưng lại không làm hần xúc động như bây giờ, thật ra đây là cảm giác gì...

“đi thôi! Còn đến nhà Trương đại thẩm..” Hai tên quan sai từ phía sau hối thúc Lăng Thiên Bảo.

“....” Lăng Thiên Bảo không ngang bướng cãi lại như lúc đầu, hần lẳng lặng đi phía sau, lòng đầy tâm trạng.

.....

“Trương đại thẩm! thẩm có trong nhà không..”

Lăng Thiên Bảo lần này đã chuẩn bị, hần không đứng trước cửa mà lựa ở một chỗ người khác không dễ dàng tạt nước hần, nhưng có chuyện bất ngờ xảy ra...

“á..á..!!”

Tiếng hét đau đớn của một bà lão từ trong nhà vọng ra, nhìn qua cửa sổ có thể thấy được toàn cảnh bên trong.

“rầm..mm!!” cả ba người gồm Lăng Thiên Bảo và hai tên quan sai đập cửa mà chạy vào.

Trong nhà

Một chiếc ghế cao dài đang nằm ngã giữa nhà, bên cạnh là một lão bà đầu tóc bạc trắng, trán đỏ rất nhiều máu.

“Trương đại thẩm! Không phải đã nói hôm nay sẽ có người đến lợp nóc nhà cho thẩm sao” tên quan sai lo lắng lên tiếng.

Lăng Thiên Bảo ngược nhìn lên nóc nhà, hiện lũng một cái lỗ to tướng mà hiểu ra, hần nhìn xuống bà lão dưới đất mà lắc đầu, không hiểu nổi bà lão này đã già như vậy, tại sao thích làm chuyện nguy hiểm chứ.

“ta thấy mấy mọi người lâu quá chưa tới, bên ngoài trời lại sắp đổ mưa” bà lão già nua tội nghiệp mỉm cười nhìn họ.

Lời nói tiếp theo như nghẹn lại ở cổ họng, nước mắt lại tràn ra “nếu còn Trương Tam nó nhất định sẽ làm giúp ta, nhưng ...Trương Tam nó...nó...chết rồi”

Bà không kêu gào khóc than thảm thiết, chỉ là nước mắt lã lã mà chảy nhưng lại làm cho người ta đau lòng giận dữ. Bao gồm luôn cả Lăng Thiên Bảo.

“người ở đây với Trương thẩm, chúng tôi đi gọi đại phu”

Lăng Thiên Bảo ngơ ngác nhìn hai tên quan sát bỏ đi, chỉ còn hần với bà lão, khó xử không biết làm sao.

“để ta đưa bà đến đằng kia ngồi” Lăng Thiên Bảo cúi xuống đỡ lão đứng dậy, rồi dìu bà ngồi lên ghế.

Mặc cho hần làm gì thì bà lão vẫn im lặng nhìn hần, không có la hét chửi bới, hay ném chọi đồ đạc như những người khác trong trấn, việc này khiến cho Lăng Thiên Bảo rất hiếu kỳ.

“bà không hận ta sao” Lăng Thiên Bảo nhin không được nên lên tiếng hỏi.

Bà lão lại mỉm cười nhìn hần: ” hận người ư...Trương Tam có thể sống lại sao”

Lăng Thiên Bảo kinh ngạc trước câu hỏi của Trương thẩm. Người chết thì làm sao có thể sống lại chứ...

“đời người có được bao nhiêu năm chứ, hận một người tốn rất nhiều sức lực, ta đã già rồi cũng không còn sức dư thừa để oán hận người” Bà lão giọng điệu vô cùng bình thản, nửa thật nửa đùa, còn mỉm cười nhìn hần.

Lăng Thiên Bảo nghe xong, có một cảm xúc dâng tràn khó diễn tả, hần lập tức xoay người bỏ chạy ra ngoài: “ta đi lấy khăn lau vết thương cho bà”

Hần cảm thấy bà lão lúc đó thật to lớn vĩ đại, còn bản thân thật ti tiện nhỏ nhe, sức ép quá lớn khiến hần không thể nào đứng chung một chỗ với bà.

Một cảm giác tội lỗi lại dấy lên trong lòng hần, biết cái gì là hối hận, ăn năn. Hần dựa lưng vào cửa nhìn bầu trời u ám trên cao.

Từ đằng xa...

Hai bóng dáng thon dài, đang lẳng lặng quan sát mọi chuyện.

“hoàng thượng! sao người biết Hạo vương sẽ không giết Tấn vương..” Quế công từ xa nhìn Lăng Thiên Bảo rồi quay sang nhìn vị hoàng đế đáng kính của lão.

Nếu lúc đó hoàng thượng không sai lão đi tìm Hải công công báo chuyện này cho Đức Phi, thì có lẽ Tấn vương đã không thể sống đến tận bây giờ.

Nhưng hoàng thượng đã có ý định tha chết cho Tấn vương, sao không tự mình làm, mà lại giở nhiều trò như vậy, thật khó hiểu...

“Hàn nhi là một đứa thông minh, trầm tin nó sẽ hiểu ý của trẫm..”

Mu bàn tay lòng bàn tay đều là thịt, dù có nhắm tâm đến đâu thì Thiên Bảo cũng là nhi tử của hần, làm sao hần có thể xuống tay giết nó, hi vọng sao chuyện này nó sẽ biết hối cải.

Lúc này...

Một hắc y nhân từ xa đi tới phi thân đến trước Lăng Thiên Thần.

“hoàng thượng đã có tin tức của họ..” hắc y nhân phủ phục dưới chân của Lăng Thiên Thần, cung kính thành lễ.

“ở đâu...” Lăng Thiên Thần vui mừng lên tiếng

“Một tiệm trà nhỏ, cách Tùng Trúc sơn trang một trăm dặm..” hắc y nhân lập tức lên tiếng.

“đưa trẫm đến đó..” Lăng Thiên Thần gấp rút lên tiếng, xoay người đi thì bị Quế công công cản lại.

“hoàng thượng! thiệp mừng của Mạc Y quốc đã gửi tới, giờ người đi Tùng Trúc Sơn Trang, sẽ không kịp đến Mạc Y quốc tham dự lễ thành hôn của thái tử điện hạ” Quế công công nhăn nhó khó xử.

“người tìm người khác đi thay trăm là được chứ gì...” Lăng Thiên Thần khó chịu lên tiếng

Lăng Thiên Thần lập tức quay sang nhìn hắc y nhân, thần sắc nghiêm trọng : “đi thôi ! lần này trăm nhất định sẽ không để mất dấu họ..”

Quế công suy nghĩ một hồi lại hét toát lên đuổi theo phía sau.

“hoàng thượng! nhưng mà người phải nói là ai mới được chứ..”

Hạo vương phủ.

Tiếng nhạc du dương trầm bổng vang vọng khắp hậu sơn, hoa lá tung bay rơi trên đất tựa như một tấm thảm hoa sắc sỡ. Sương mờ dần được xua tan, và những tia nắng chói chang lấp ló ẩn hiện. Cảnh vật mờ ảo mộng mị.

Trong đình...

Mỹ nhân bạch y thanh tao, thoát tục ngồi khẩy đàn đến xuất thần, nhưng thỉnh thoảng vẫn ngước lên nhìn người nam tử trước mặt, ánh mắt đầy nhu tình.

Mỹ nữ hồng y kiều sa quyến rũ bên cạnh, lại ngồi thêu đến mê mẩn, nhưng đôi lúc vẫn lướt nhìn mỹ nam tử múa kiếm ngoài đình, mà mỉm cười hạnh phúc.

Bên ngoài...

Dinh Hạo và Nhan Song Song đang luyện kiếm dưới hoa đào, cả hai dắt diu nhau dính sát như sam, từng động tác cử chỉ đều phối hợp rất nhịp nhàng ăn ý, tựa như đang khiêu vũ trên nền nhạc vậy.

Mùi hương hoa thoang thoang, cùng với tiếng nhạc dịu êm, khiến tâm trạng người thêm thư thái.

“cộp! cộp..!!”

Từ xa hai bóng hồng đang đi tới, vạt váy lả lướt trên đất theo từng cái nhấc chân, như múa lượn.

“Thiên Hàn! Song Nhi ! Nghỉ tay đi , qua ăn chút điểm tâm...” Mạc Nhi mỉm cười nhìn mọi người.

“phải đó, Mạc Nhi tỷ làm điểm tâm rất ngon, mọi người qua thử đi..” Phi Yến nhìn điểm tâm trên bàn hấp dẫn lôi cuốn, mà không rời mắt, theo sát Mạc Nhi từ nhà bếp đến hậu viện.

Trước lời mời gọi của Mạc nhi và Phi Yến, không thể ngó lơ. Hai người đang múa kiếm say sưa kia, cũng từ từ thu gươm lại.

Dinh Hạo cất kiếm xong vừa xoay người đi, lại có người gọi lại.

“chờ đã..!” Nhan Song Song từng bước tới gần.

Dinh Hạo khó hiểu nhìn nàng, lại thấy Nhan Song Song lấy ra một chiếc khăn tay, chậm chậm lau mồ hôi trên người hắn. Hai người bốn mắt giao nhau.

Hắn cũng tỉ mỉ quan sát Nhan Song Song, từ ánh mắt sáng mũi đến cánh môi anh đào đang cắn chặt, tất cả chỉ có thể hình dung bằng hai từ “rất đẹp” , bị hắn nhìn đến mất tự nhiên, Nhan Song Song cảm thấy xấu hổ muốn xoay người bỏ đi.

Dinh Hạo lại vươn tay kéo Nhan Song Song lại, hai tay vòng qua eo nàng ôm thật chặt vào trong người.

“người làm gì vậy, mọi người đang nhìn kia..” Nhan Song Song tựa quạu thân thể, khó chịu nhìn hắn.

“họ sẽ không để ý...” Dinh Hạo mỉm cười vô lại nhìn nàng, ôm càng chặt hơn.

“sao.. người nhìn ta như vậy...” Nhan Song Song mặt càng trở nên đỏ ửng, e thẹn nhìn hắn

“vì nàng đẹp..” Dinh Hạo không ngại ngần gì mà không nói thật.

Nhìn nàng e thẹn cúi đầu, hấn lại mỉm cười vô lại cúi đầu xuống, thủ thủ bên tai nàng, lời nói như rót mật vào tai : “Song nhi ! tối nay... ta đến phòng nàng được không..”

Nghe hấn nói xong cả người nàng như có một cơn sóng nhỏ chạy loạn khắp toàn thân, mặt còn đỏ hơn khi nãy, nàng vội đẩy hấn ra.

Đi nhanh đến chỗ của Mạc Nhi, nhưng đi được vài bước, thì quay đầu lại mỉm cười thẹn thùng nhìn hấn.

Dinh Hạo suy tư khó hiểu, gai óc nổi cùng mình, “Song Song cười như vậy là có ý gì, đồng ý hay không đồng ý, nói rõ đi chứ Nhan đại tiểu thư ” , nữ nhân thật khó hiểu nhưng nghĩ làm gì cho hại não, tối nay việc hấn đến phòng Song nhi là cái chắc. Chỉ là giữa lúc này...

“á..a!!” tiếng kêu của nữ tử trong đình vang vọng.

Dinh Hạo hốt hoảng, phi thân lao tới đỡ lấy nữ tử hồng y xinh đẹp : “Tĩnh Nhi! nàng không sao chứ..”

Mộ Dung Vân Tĩnh mỉm cười nhìn Dinh Hạo, rồi đặt tay lên bụng mình xoa xoa: “thiếp không sao, chỉ là tiểu thể tử vừa đạp thiếp”

Dinh Hạo nghe xong mà thở phào, mỉm cười nhìn Mộ Dung Vân Tĩnh, rồi bất ngờ nhắc bổng nàng lên ẵm trên tay.

“vương gia! chàng làm gì vậy” Mộ Dung Vân Tĩnh sửng sốt khi bị hấn nhắc lên, kinh ngạc lên tiếng.

“phía trước có rất nhiều bậc thang để ta ẵm nàng cho chắc ăn” Dinh Hạo ôn nhu nhìn nàng, mỉm cười lên tiếng.

“không cần! thiếp cẩn thận là được, chàng để thiếp xuống đi, mọi người đang nhìn kìa” Mộ Dung Vân Tĩnh xấu hổ lên tiếng.

“là ai đang nhìn ” Dinh Hạo lạnh giọng lên tiếng, sau đó quay sang nhìn những mỹ nhân xung quanh.

Các nàng đều không ai lên tiếng, thậm chí giả vờ như chưa nghe thấy gì, việc ai nấy làm, Dinh Hạo cảm thấy rất hài lòng với biểu hiện nhỏ này của các nàng.

“nàng xem đâu có ai lên tiếng” hấn mỉm cười nhìn Mộ Dung Vân Tĩnh, hất bổng nàng : “ngoan ngoan để ta...”

Nhưng hấn vẫn chưa kịp toại ý, thì từ cổng hậu viện giọng nói của một tiểu nữ tử vọng vào.

“muội nhìn đó... nhìn hai người thật ớn lạnh quá đi...”

Dinh Hạo và mọi người đều kinh ngạc quay đầu ra cửa hậu viện, thì nhìn thấy một tiểu mỹ nhân lam y xinh xắn đáng yêu, bực bội khó chịu bước vào.

Dinh Hạo có chút sửng sốt, không biết ai đã đắc tội với đại nhân vật này, mà sáng sớm đã đến Hạo vương phủ của hấn gây chuyện.

“công chúa điện hạ! không biết ngọn gió nào thổi muội đến phủ của huynh” Dinh Hạo đặt Mộ Dung Vân Tĩnh xuống, tay khoanh trước ngực nhìn tiểu mỹ nhân đi tới.

“ngũ ca! muội muốn đến phủ của huynh ở vài ngày, huynh...” Lăng Thiên Tâm chỉ vừa mở lời, thì...

“không được” Dinh Hạo không đợi muội muội nói xong, đã lên tiếng từ chối thẳng thừng.

“sao lại không được... huynh đừng có keo kiệt như vậy, muội ở Hạo vương phủ của huynh thì ăn được bao nhiêu chứ” Lăng Thiên Tâm giận dữ giở tính công chúa ra.

“được! nhưng cho huynh một lý do, tại sao phủ công chúa không ở lại chạy đến chỗ huynh” Dinh Hạo cao giọng nhìn muội muội, nhưng...

“muội..” Lăng Thiên Tâm lại ấp úng không chịu lên tiếng.

“muội ấy vì tránh mặt của hoàng hậu, nên mới chạy đến phủ của đệ”

Thì phía sau lại có một đôi phu thê trẻ tuổi bước vào, chàng diu dắt nàng chậm chậm bước đi, nửa bước không rời, nhìn cũng đủ biết tình cảm hai người này rất mặn nồng. Lăng Thiên Kỳ đã trả lời thay cho Lăng Thiên Tâm.

“tứ ca! tứ tẩu..”

Dinh Hạo lớn tiếng kinh ngạc, khi nhìn thấy Lăng Thiên Kỳ và Đoan Mộc Thanh bước vào, không phải ngày đặc biệt gì mà phủ của hắn liên tục có khách quý tới thăm, nhưng mà Tứ ca vừa nói gì...

“Tâm nhi! giữa muội và mẫu hậu đã xảy ra chuyện gì” Dinh Hạo quay sang nhìn Lăng Thiên Tâm có chút sốt ruột.

“chính là vì chuyện hôn sự của muội ấy” Lăng Thiên Kỳ lướt nhìn Dinh Hạo, rồi quay sang trêu chọc Lăng Thiên Tâm.

“hoàng hậu và hoàng tử mẫu đang bận rộn tuyển phò mã cho muội, còn muội lại chạy ra ngoài gây sự..”

“muội gây sự khi nào chứ..” Lăng Thiên Tâm ương bướng cãi lại

“tuyển phò mã...vậy còn tên tiểu tử Đoan Mộc Thành đó thì sao” Dinh Hạo nhìn Lăng Thiên Tâm, kinh ngạc lên tiếng.

“huynh đừng nhắc đến hắn..” Lăng Thiên Tâm giận dữ lớn tiếng

“từ lúc hắn vào quân doanh đã không thấy mặt mũi đâu, mẫu hậu đang tuyển phò mã cho muội, còn hắn thì... muội ghét hắn, không muốn nhìn thấy mặt hắn nữa”

Thì ra vậy, có người không vui vì gần đây không gặp được tên tiểu tử đó, nên chạy đến phủ của hắn lán loạn.

“Tâm nhi! muội nên thông cảm cho Thành đệ, chiến sự giữa Lăng Thiên quốc và Diệp Kỳ quốc sắp sửa nổ ra, đệ ấy...” Đoan Mộc Thanh lên tiếng nói đỡ lời cho đệ đệ.

“cộcp...!! cộcp...!!”

Thì giữa lúc đó Vô Tình gấp rút chạy vào

“Vương gia! có khẩu dụ của hoàng thượng, Quế công công mời người ra ngoài tiếp nghênh thánh chỉ”

*****hết chương 49*****

50. Chương 50: Thánh Tuyết Ngũ Sắc

Chương 50: Thánh Tuyết ngũ sắc

Khi những tia nắng ban mai còn chưa ló dạng, hơi sương vẫn còn phảng phất đâu đây, bốn phía phẳng lặng, chỉ có tiếng chim hót, tiếng gió và những âm vang của núi đồi.

Thì sau màn sương khói mờ ảo, bóng dáng một nữ tử thấp thoáng ẩn hiện.

Trên đỉnh núi Thánh Tuyết.

Nữ tử mỹ mạo như hoa, xinh đẹp quyến rũ. Nhưng ánh mắt lại ẩn chứa sự u thương và đau buồn, lệ châu rơi hai dòng. Nàng đang đứng chênh vênh giữa vách núi, thần thờ nhìn xuống dưới chân núi.

“ha..ha...!!” nữ tử cười đến ngây dại, như kẻ mất trí.

“hạ tiện, xấu xa..”

Lời nói của người nam tử kia luôn quanh quẩn bên tai nàng, hắn mắng nàng là “tiện nhân, hạ tiện là đồ xấu xa”, nàng yêu hắn có gì sai, nàng có chỗ nào không sánh bằng ả ta chứ.

“Biểu ca! muội muốn huynh phải hối hận” Dứt lời nữ tử không một chút do dự, đưa chân nhảy xuống vách núi.

Cùng lúc đó...

Dưới chân núi một lục y nam tử, đang từ xa đi tới. Vẽ mặt hớn hở tràn đầy hi vọng.

Đây đã là lần thứ ba hắn đến đây, hi vọng sẽ không gặp bất kỳ trở ngại nào như những lần trước, bình ổn mà mang Thánh Tuyết Ngũ Sắc trở về.

Ánh mắt mong chờ của nam tử liền hướng lên đỉnh núi, nơi mà Thánh Tuyết Ngũ Sắc đang phát sáng lấp lánh, khuôn mặt tràn ngập ý cười.

Nhưng nụ cười của hắn dần lịm dần, khi nhìn thấy

“Vèo..ò..!!!”

Hắn lập tức phi thân lên đỉnh núi, nhanh như một cơn gió, hắn ôm chặt lấy nữ tử đang lao mình xuống vách.

“phịch..!!”

Cả hai người an toàn tiếp đất, khi hắn còn chưa kịp phản ứng gì, thì nữ tử đã đẩy hắn ra khóc sướt mướt.

“tại sao người lại cứu ta, người cứ để ta chết đi”

Nữ tử không chỉ đơn giản là khóc lóc, mà còn la hét inh ỏi, oán trách ân nhân đã cứu mạng mình.

“biểu ca thì ghét bỏ, phụ thân lại không thương còn muốn gả ta cho kẻ khác, người để ta chết đi, ta là nữ nhi xấu xa hạ tiện, tại sao người còn cứu một người xấu xa như ta, cứ để ta chết đi”

Lời nói cay nghiệt này luôn vang vọng bên tai nàng, khiến nàng đau đến tận tâm can, chỉ muốn chết đi, để không phải nhớ, không phải nghĩ ngợi.

Nàng bất chấp mọi thủ đoạn, trả bằng mọi giá, vì muốn tranh giành lấy hạnh phúc cho chính mình thì có gì sai chứ. Nàng sai ở chỗ là yêu hắn sao...

Người khác chửi mắng nàng xấu xa độc ác, nàng vẫn có thể bình thản như không, nhưng tại sao từ miệng hắn thốt ra lại khiến nàng đau lòng như vậy, chỉ muốn chết đi.

Nam tử thở dài nhìn nữ nhân trước mặt.

“thì ra là tự tử vì tình”

Hắn không nghĩ đến nữ nhân cổ đại và hiện đại thật giống nhau, đều ngu ngốc như vậy.

“ta cũng không phải người tốt, để một người không tốt như ta cứu lấy một người xấu xa như nàng, không phải rất thích hợp”

Nữ tử kinh ngạc bởi giọng nói trầm ấm nửa đùa nửa thật của nam tử, làm cho nàng bị thu hút, trước giờ chưa từng có ai dùng giọng điệu dịu dàng như vậy đối xử với nàng.

Nàng chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn nam tử, không chỉ có nữ tử mà cả nam tử cũng rất kinh ngạc khi nhìn thấy đối phương, cả hai sững sờ nhìn nhau.

“Thiên thần” đây là hai từ duy nhất trong suy nghĩ của nữ tử lúc này.

Nàng thật muốn giơ tay ra chạm vào hắn, xác thực xem hắn có phải là thiên thần được trời cao phái xuống bên cạnh nàng, mặc dù tướng mạo của hắn phải nói là “yêu nghiệt” thì đúng hơn.

Tuấn nhan tuyệt mỹ, ngũ quan tinh xảo như tượng, mày kiếm sắc bén, mắt phượng sáng ngời, mũi cao thẳng cương nghị, và làn da trắng sáng, và nhất là...

Nàng chưa từng gặp, cũng chưa từng nghĩ môi của một người nam nhân có thể đẹp đến như vậy, và nụ cười của hắn lại khiến cho nàng có cảm thấy rất yên bình, có lẽ bởi nụ cười này của hắn nên nàng cảm giác hắn giống một thiên thần hơn một ác ma.

“thật giống..” Dinh Hạo sững sốt lên tiếng.

Hắn không nghĩ đến hai người lại giống đến như vậy, không chỉ giọng nói mà khuôn mặt cũng giống nhau như đúc, khiến hắn vô cùng kinh ngạc. Tại sao lại giống Tuyết nhi đến như vậy...

“chết...!!”

Dinh Hạo trong lòng vừa nhắc đến Mạc Thánh Tuyết, thì hắn lại nhớ đến đại sự cần phải làm.

Ngẩn đầu nhìn lên cao, thì những tia nắng chói chang liền đập vào mắt hắn.

Khiến Dinh Hạo càng thêm gấp rút, nôn nóng, hắn không muốn đây là lần thứ tư tay không trở về. Nhất định lần này hắn sẽ mang Thánh Tuyết Ngũ Sắc về tặng cho Tuyết nhi.

“nàng ở đây chờ ta”

Dinh Hạo không đợi nữ tử phản ứng, đã như một cây tên phóng thẳng lên núi, nhưng giọng nói của hắn vẫn còn văng vẳng bên tai nàng.

“nhớ đó, không được làm chuyện đại dột, nam nhân trên thiên hạ này còn rất nhiều”

Nữ tử vẫn thẫn thờ nhìn theo bóng dáng của nam tử, người này khi đến cũng như đi, nhanh như một cơn gió, nhưng cơn gió này lại thổi ấm tâm hồn nguội lạnh của nàng, cho nàng một chút ấm áp.

Trong lòng có một cảm xúc khó nói thành lời. Nàng muốn gặp lại hắn, nhìn thấy nụ cười của hắn.

“cộp..cộp...!!”

Từ xa tiếng vó ngựa vang dội, dồn dập. Cát bụi mù mịt, một đám quan binh triều đình khôi giáp nghiêm trang, đang cưỡi ngựa đi tới.

“bộp..!”

“bộp...!!”

Tất cả quan binh triều đình đều nhảy xuống ngựa, quỳ gối xếp hàng dài, cúi đầu thi lễ với nữ tử trước mặt, đồng thanh lên tiếng...

“tham kiến nhị công chúa”

Tùy công công miệng nói luyện thuyền không ngừng nghỉ, trán toát mồ hôi, hồn hển thở gấp.

“công chúa! suốt đêm qua người đã đi đâu, làm cho Tần quý phi rất lo lắng, làm ơn theo lão nô về, nếu không cái mạng già của lão khó mà bảo toàn”

“ta...” Mạc Thánh Linh do dự không muốn đi, nàng còn muốn gặp lại người nam nhân lạ mặt vừa rồi.

Hắn nói nàng chờ hắn, nhưng nếu nàng đi rồi, liệu hắn có quay lại tìm nàng không.

“công chúa đi thôi”

Kể trước người sau, và Tùy công công đều đẩy Mạc Thánh Linh lên ngựa. Nàng không muốn họ biết chuyện nàng có ý định tự tử, vì vậy không biết làm sao để giải thích cho việc nàng muốn ở lại đây.

“công chúa! lên ngựa thôi, trời sắp mưa rồi” Tùy công công đi được một đoạn lại quay đầu nhìn lại Mạc Thánh Linh còn đang đứng đó, lên tiếng thúc dục.

Mạc Thánh Linh dù đã lên ngựa, vẫn lưu luyến nhìn lại phía sau, hi vọng lần cuối cùng có thể gặp lại người nam nhân đó.

“cộp..cộp..cộp!!”

Nhưng cho lúc ngựa đã phi xa, mà bóng dáng của người đó vẫn chưa xuất hiện, trong lòng Mạc Thánh Linh len lỏi một nỗi buồn khó tả.

“bộp...!”

Dinh Hạo từ trên núi phi thân xuống, trên tay còn cầm rất nhiều Thánh Tuyết ngũ sắc, vẻ mặt rất hớn hở vui mừng.

Đây là một loài hoa mà Tuyết nhi thích nhất, nó rất có ý nghĩa với nàng, mẫu thân của nàng rất yêu thích loài hoa này, còn lấy tên của Thánh Tuyết ngũ sắc đặt cho Tuyết nhi.

Dinh Hạo vừa định xoay lưng đi, thì nhớ đến nữ tử khi nãy, không thấy nàng ta đâu, không hiểu sao trong lòng lại bất an lo lắng, có lẽ vì nàng ta có dung mạo giống Tuyết nhi nên khiến hắn không thể không bận tâm.

Dinh Hạo lấy cây sáo bạch ngọc trong người ra thổi, thì từ xa Xích Tuyết mã như trận cuồng phong, dũng mãnh lao tới trước.

“Cộp..!cộp..!”

Dinh Hạo nắm chặt dây cương rồi phi thân lên ngựa, sau đó liền phi ngựa vào thành.

Để lại sau lưng là tiếng gió ngựa và bụi mờ mù mịt, bóng dáng Dinh Hạo và Xích Tuyết mã đều đã biến mất.

Một ngày trước.

“bốp..! bốp..!!”

“đẹp lắm”

“hay lắm”

Tiếng vỗ tay như sấm hòa cùng tiếng ngợi ca hò reo của mọi người, vang vọng khắp trong ngoài, khiến cho bầu không khí yên bình đang ngủ yên được bừng tỉnh.

Hoàng cung Lăng Thiên quốc.

Đại điện đèn hoa rực rỡ, tiếng múa hát từng bừng, tường cao cột lớn khắp nơi đều lấp lánh ánh vàng, cảnh bày trí vô cùng xa hoa quý phái, vương giả bậc nhất.

Tất cả những nhân vật lớn nhỏ, tài giỏi tinh anh đều hội về đây, người nào cũng khí khái hơn người, rong trong loài người.

Ngự tại chính điện là Hoàng đế Mạc Y quốc Mạc Huệ đình. Trái phải hai bên đại điện là văn võ triều thần, và đại diện của các nước chư hầu.

“Bốp..bốp..!”

Khi tiếng nhạc của nhạc sư vừa kết thúc, các vũ kỹ giống như những nàng tiên lã lướt xinh đẹp, nghiêng người hành lễ trước Mạc Huệ Đình. Tiếng vỗ tay rầm rộ một lần nữa vang lên.

“Ban thưởng” Mạc Huệ Đình mỉm cười nhìn các vũ kỹ cung đình, lướt nhìn qua Tùy công công đang đứng hầu, hào phóng lên tiếng.

“Đa tạ! hoàng thượng hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế”

Các vũ kỹ vui mừng nhận được phần thưởng từ tay của Tùy công công, cúi đầu tạ ơn sau đó lần lượt đi ra ngoài.

“hoàng thượng! người thấy lời đề nghị của ta thế nào” Vũ Văn Kiên mỉm cười chờ mong nhìn Mạc Huệ Đình.

“chuyện này...” Mạc Huệ Đình có chút do dự.

“bổn hoàng tử trước giờ luôn ngưỡng mộ tài mạo của nhị công chúa, nếu người đồng ý tác hợp hôn sự này, không phải Bích Lăng quốc và Mạc Y quốc thân lại càng thân”

Trong lúc này, bất ngờ lại có người lên tiếng.

“Thập hoàng tử! hoàng muội của ngươi gả sang đây làm thái tử phi, như vậy còn chưa đủ thân thiết”

Giọng điệu hần học của mỹ nam tử đang ngồi bên dưới Mạc Huệ Đình, bộ dáng nghiêng ngã nửa tỉnh nửa say, người tỉnh mắt sẽ nhận ra hần không hề đồng ý với cuộc hôn sự này.

“Tùy công công! đưa thái tử về tẩm cung, hần say lắm rồi” Mạc Huệ Đình liếc nhìn Tùy công công, lo nghĩ con trai mình say quá, lạm ngôn ảnh hưởng hòa khí hai nước.

“thái tử diện hạ! người say rồi để lão nô dìu người đi” Tùy công công lập tức bước tới.

“ta không say, ai nói ta say ” Mạc Tử Tuấn quơ quào đẩy Tùy công công ra, nhưng say đến mức chưa nói xong đã ngã vào người của Tùy công công.

Mạc Huệ Đình lắc đầu nhìn Tùy công công khiêng Mạc Tử Tuấn ra ngoài, nhàn nhạt đưa trách trà lên miệng, lời đề nghị của Vũ Văn Kiên lão không thể xem như chưa nghe thấy gì, liếc nhìn xuống hàng ghế đầu.

“Thần vương gia! khanh nghĩ sao về chuyện này”

Lạc Tư Doanh bộ dáng chán chường thế sự, tâm trạng cũng không tốt hơn Mạc Tử Tuấn là bao nhiêu, từ đầu cho đến cuối không thể rời tay khỏi bình rượu trước mặt, uống hết ly này lại đến ly khác.

Từ Lăng Thiên quốc trở về thì hình ảnh của Tuyết nhi và Lăng Thiên Hàn hòa tấu dưới trăng đêm ấy, luôn khuấy động tâm trí hần, nhất là nụ cười hạnh phúc của nàng hần không thể nào quên được, càng cảm ghét tên nam nhân đó, tại sao người khiến nàng hạnh phúc không phải là Lạc Tư Doanh hần.

Thần vương! hoàng thượng đang hỏi ngài kia” vị đại thần ngồi bên cạnh Lạc Tư Doanh thấy hần thần thờ như kẻ mất hồn, nên lên tiếng nhắc khéo.

Lạc Tư Doanh đặt bình rượu xuống, ngẩng đầu lên nhìn Vũ Văn Kiên ngồi đối diện, khóe miệng nhếch lên .

“nhị công chúa xinh đẹp dịu dàng, còn thập hoàng tử lại tài giỏi anh tuấn, đúng là trời đất tạo đôi, ta thấy hôn sự này... không nên khước từ” Mạc Tư Doanh giọng điệu bình thản vô cùng.

Suy nghĩ của Mạc Tư Doanh, giống hệt với suy nghĩ của Mạc Huệ Đình lão, lão chỉ tiếc là Mạc Tư Doanh tên tiểu tử này lại nói ra thẳng thừng như vậy, không có nửa điểm đắn đo nào.

“Được! trẫm đồng ý hôn sự này”

“âm..!”

Một nữ tì hồi hải không màn đến lễ nghi, hất ha hất hải, tông thẳng cửa, chạy đến trước mặt của mỹ nhân đang ngồi thêu thùa trong phòng.

“công chúa! Không hay rồi, không hay rồi”

“tát miệng” Mạc Thánh Linh quay sang trừng mắt nhìn Xuân Mai.

“công chúa! người nghe em nói hết đã, có chuyện lớn xảy ra rồi”

Mạc Thánh Linh lắc đầu nhìn Xuân Mai, với cái con a đầu này chuyện nào lại không phải chuyện lớn, càng ngày càng không biết phép tắc, có lẽ do nàng nuông chiều quá thành hư.

“Lan quý nhân lại gây sự với mẫu phi, hay là tiểu thư nhà nào có chữa hoang” Mạc Thánh Linh bình thản lên tiếng, tiếp tục thêu thùa

“không phải, công chúa” Xuân Mai nhăn nhó nhìn Mạc Thánh Linh, còn đang thở hổn hển.

“hay có đại thân nào trong triều nhắm trúng em, nói đi, ta sẽ gả em đi ngay lập tức, còn chuẩn bị của hồi môn giúp em” Mạc Thánh Linh mỉm cười châm chọc.

“công chúa! người còn đùa nửa là chuyện hôn sự của người, hoàng thượng đã quyết định gả công chúa cho Thập hoàng tử của Bích Lăng quốc Vũ Văn Kiên”

“sao chứ..” Mạc Thánh Linh giật mình bật người đứng dậy.

.....

Thần vương phủ.

“cộp...cộp...!!!”

“công chúa! Vương gia không muốn gặp người, công chúa...vương gia đã ngủ rồi,công chúa”

“Tránh ra”

Mạc Thánh Linh bộ dáng tức giận, như tìm người tính sổ, vượt qua bao nhiêu rào cản cuối cùng cũng đến phòng của Lạc Tư Doanh. Nhưng vẫn có người dám chặn trước cửa.

“ầm..mm..!”

Mặc kệ người trước mặt, nàng đẩy cửa bước vào. Quả thật, đúng như lời của tên thuộc hạ vừa rồi nói, Lạc Tư Doanh đang chuẩn bị đi ngủ.

Hai người Mạc Thánh Linh và Lạc Tư Doanh mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau.

“vương gia! công chúa” Tên thuộc hạ lo sợ nhìn Lạc Tư Doanh, chưa nói xong thì Lạc Tư Doanh đã lên tiếng.

“ta biết rồi” Hắn giơ tay lên xua đuổi người.

“ạ! vương gia”

“Két..t..t..!!”

Tên thuộc hạ chậm chậm khép cửa lệnh, ánh mắt tò mò vẫn không rời khỏi hai người họ, cho tới hai cánh cửa hoàn toàn đóng chặt.

Mạc Thánh Linh mặt đỏ bừng, hai mắt ươn ướt vì tức giận.

“Biểu ca! tại sao lại muốn gả muội đi”

Lạc Tư Doanh hờ hững lên tiếng, xem thường thái độ của nàng, mà ngồi xuống giường tháo giày đi ngủ.

“thật buồn cười, thập hoàng tử cầu thân và hoàng thượng đồng ý, chuyện này chẳng liên quan gì đến bốn vương”

Nghe những lời này, tâm trạng của Mạc Thánh Linh đau như ai xé, tại sao biểu ca có thể vô tình như vậy, biểu ca vô tâm hay thật sự không biết tình cảm của nàng giành cho huynh ấy.

Lần trước hòa thân sang Lăng Thiên quốc là ý riêng của phụ hoàng, nhưng lần này thì khác nếu không phụ hoàng cũng không hỏi ý biểu ca.

“Muội không nói đến phụ hoàng, muội nói là huynh...tại sao huynh lại tán thành hôn sự lần này...”

Nàng tin chắc nếu giữa lúc đó biểu ca phản đối hôn sự này, thì phụ hoàng cũng sẽ đồng ý vì từ sau khi Tuyết nhi thay nàng đi hòa thân sang Lăng Thiên quốc, thì phụ hoàng đã biết người nàng thích là biểu ca.

“tam muội đã là thê tử của người khác, còn là nữ nhân qua hai đời trượng phu, thân thể sớm đã là tàn hoa bại liễu, nữ nhân hạ tiện như vậy... tại sao huynh còn lưu luyến không quên chứ..”

Mạc Thánh Linh tức giận nói ra những lời thâm độc, thật tâm cũng không muốn nói ra những lời khó nghe như vậy, nhưng trước thái độ dừng đứng của Lạc Tư Doanh, nàng không thể làm chủ được lời nói.

Nhưng Mạc Thánh Linh lại không nghĩ tới, Lạc Tư Doanh sẽ có phản ứng dữ dội như vậy, hắn như hổ đói vô mồi, lao tới trước mặt nàng.

“cậm miệng lại! người nói ai hạ tiện...” Lạc Tư Doanh giận đến nghiến răng, hắn tức giận bóp lấy cổ của Mạc Thánh Linh, như muốn bẻ gãy chiếc cổ nhỏ bé của nàng.

“..đừng tưởng những gì người làm với Tuyết nhi, bốn vương không biết... thứ nữ nhân xấu xa hạ tiện như người có tư cách mang người sao..”

“umm..m.. huynh..”

Mạc Thánh Linh ánh mắt lộ rõ sự lo sợ “tất cả việc nàng làm biểu ca đều biết hết sao..”

Mạc Thánh Linh cổ bị bóp chặt, khó khăn không thể thở nổi cũng như mở miệng, ánh mắt của biểu ca thật đáng sợ, chẳng khác nào sứ giả từ địa ngục, lạnh lùng tàn nhẫn, khiến nàng khiếp sợ mà tỉnh người.

Nước mắt từ từ chảy ra ở khóe mi, tâm nàng như lịm chết từ giây phút đó. “biểu ca thật sẽ giết nàng sao..”

“Hừmm...”

Lạc Tư Doanh bất ngờ đẩy nàng ra, bàn tay to lớn của hắn cuối cùng cũng rời khỏi chiếc cổ mảnh khảnh của Mạc Thánh Linh. Nàng vô lực mà ngã phịch xuống đất.

“biểu ca! tại sao huynh không thể chấp nhận muội, tất cả muội làm đều vì muội yêu huynh..” Nàng bắt lực nhìn hắn.

“gạt Tuyết nhi thay ngươi đi hòa thân, uy hiếp người hạ được Hạo vương, hủy hoại danh tiết của Tuyết nhi...xin thứ lỗi nữ nhân xấu xa hạ tiện như ngươi, bốn vương không dám nhận..”

Lạc Tư Doanh nói xong liền phẩy tay áo bỏ đi, không hề liếc Mạc Thánh Linh dù một lần.

“Ầm..m..!”

Cánh cửa bị đóng sập lại, mặc cho Mạc Thánh Linh trơ trọi một mình trong căn phòng tối.

.....

“Cạch...!”

Xuân Mai cầm theo một chén yến sào đặt trên bàn, để trước mặt của Mạc Thánh Linh.

Hương thơm của yến sào và sự có mặt của Xuân Mai đã khất ngang dòng ký ức đau buồn của Mạc Thánh Linh, đưa nàng về thực tại.

“công chúa! Người mất tích suốt một đêm, thật ra người đã đi đâu... mọi người đều rất lo lắng..”

“không phải ta đã về rồi sao...khóc cái gì, nha đầu ngốc..”

Mạc Thánh Linh mỉm cười gõ nhẹ vào đầu của Xuân Mai, nhưng sự u thương trong ánh mắt của nàng làm sao cũng không che dấu được người khác.

“công chúa! người cười là tốt rồi, Thần vương không quý trọng người là thiệt thòi của hắn, trên đời này vẫn còn rất nhiều nam nhân tốt khác...”

“Vẫn còn nhiều nam nhân tốt ư”, người đó cũng nói với nàng câu này, không hiểu sao tự dưng nàng lại rất nhớ đến hắn, nhớ đến nụ cười ngọt ngào, luôn cả giọng nói ôn nhu của y.

“À..!! em quên nói chuyện này cho người biết, tam công chúa đã về đến Mạc Y quốc đang ở trong kinh thành, hoàng thượng mấy ngày nay vì bận tiếp sứ thần các nước, nên chưa cho diện kiến, có lẽ vài ngày nữa... tam công chúa sẽ hồi cung..” Xuân Mai do dự quan sát thái độ của Mạc Thánh Linh .

“vậy sao..” Mạc Thánh Linh nhàn nhạt mỉm cười.

Thật khác so với tưởng tượng của Xuân Mai, còn nghĩ công chúa sẽ làm ầm lên, không phải vì để tam công chúa không thể quay lại Mạc Y quốc, mà nhị công chúa đã giở rất nhiều trò. Bây giờ lại bình thản như không, thật quái lạ.

Nếu là Mạc Thánh Linh của hai ngày trước, có lẽ đã làm loạn lên, còn bây giờ cho dù Tuyết nhi và biểu ca có gì đi nữa cũng không liên quan nàng, trước đây vì quá tự cho mình tài giỏi, cứ nghĩ sau khi đuổi được Mạc Thánh Tuyết, thì biểu ca sẽ toàn tâm chú ý chú ý đến nàng.

Nàng sai rồi, tâm của biểu ca còn cứng rắn hơn cả sắt đá, là nàng ngu ngốc bám riết không buông, sau một lần chết “hụt” suy nghĩ cũng dần trưởng thành hơn...

“còn nữa em nghe mọi người nói, Hạo vương gia rất anh tuấn còn tuấn tú hơn cả Thần vương điện hạ...”
Xuân Mai giọng điệu rất hào hứng.

Người nam nhân đã cứu nàng trên núi Thánh Tuyết, chàng cũng rất tuấn tú. Mạc Thánh Linh không hiểu sau chỉ mới gặp người ấy có một lần duy nhất, nhưng nụ cười và lời nói của người ta cứ văng vẳng bên tai nàng, nàng chưa bao giờ có thứ cảm giác này trước đây, cho dù là với biểu ca.

Bầu trời bắt đầu chuyển màu, mây đen ùn ùn kéo đến...

Trên phố mọi người đang hối hả ngược xuôi, tất bật thu dọn hàng hóa, để về nhà tránh mưa.

Ngưng hương lâu.

Một mỹ nhân bạch y tinh khôi, thanh tú thoát tục, nhất cử nhất động đều khiến người khác si mê ngẩn nhìn, nếu không phải trên khuôn mặt điểm lệ đang đuộm lo lắng, thì mọi người còn tưởng nàng là tiên tử hạ phàm.

“công chúa! trời sắp mưa rồi, người vào trong đi...”

Hạ Lan giọng điệu nài nỉ, chưa bao giờ thấy công chúa lo lắng cho một người nam nhân nào khác, ngoài phụ hoàng của người ra thì Hạo vương chắc chắn là người đầu tiên.

“sáng nay, vương gia có nói là đi đâu không...”

Mạc Thánh Tuyết sốt ruột nhìn Tiểu Lục, rồi nhìn sang Vô Tình, nhưng cả hai người đều hết lắc đầu, thở dài không biết gì.

Mấy ngày nay, vừa mở mắt ra, gà còn chưa kịp gáy là vương gia đã biến mất tăm, tới trưa trời trưa trập mới chịu về. Người là vương gia nếu người không lên tiếng thì có ai dám hỏi người đi đâu.

“Ầm..m..!!”

“Ầm..m..!!”

Mưa như trút nước, gió thổi ù ù cây cối nghiêng ngã, sấm chớp vang trời...

“công chúa! chúng ta vào trong đi mưa lớn lắm rồi..”

Hạ Lan, Tiểu lục và Vô Tình kẻ lôi người kéo Mạc Thánh Tuyết vào trong khách điểm.

‘Ta..’ Mạc Thánh Tuyết do dự, không yên tâm để vào trong.

“cộp...cộp....!”

Mặc dù trời mưa đang rất lớn, âm thanh xung quanh trở nên không rõ ràng, nhưng họ vẫn nghe ra tiếng ngựa hí từ xa, Hạ Lan, Tiểu lục, Vô Tình và Mạc Thánh Tuyết đều quay đầu lại nhìn...

Bóng dáng của Xích Tuyết và Dinh Hạo dần xuất hiện, hần đang cưỡi ngựa phi tới.

“vương gia...!!”

“vương gia...!!”

Dinh Hạo không quan tâm, lập tức nhảy xuống ngựa, hành động tiếp theo chính là kéo Mạc Thánh Tuyết vào trong khách điểm.

Dinh Hạo hoảng hốt nhìn toàn thân Mạc Thánh Tuyết ướt đẫm, mà lại không nghĩ đến trên người hắn cũng không còn chỗ nào được gọi là khô, chỉ biết lo lắng cho nàng “người đã yếu đuối mỏng manh, lại còn dầm mưa nếu bệnh thì sao chứ” hắn trừng mắt nhìn ba người kia.

“tai sao các người để công chúa dầm mưa..”

Hạ Lan, Tiểu lục và Vô Tình đồng thanh lên tiếng, chưa bao giờ bọn họ lại nhিপ nhàng như lúc này thở dài nhìn Dinh Hạo

“không phải tại vì người sao...”.

“là ta...” Dinh Hạo sững sốt kinh ngạc, không biết hấn đã làm lỗi gì, quay sang nhìn Mạc Thánh Tuyết.

Mạc Thánh Tuyết nhìn hấn e thẹn cúi đầu, tiếp theo là...

“hắc..hắc...xì..ì..!!”

Một lúc sau.

Dinh Hạo cả người ướn sững, ngẩng nhìn Thánh Tuyết ngũ sắc trên tay, do dự đứng trước cửa phòng, không biết có nên mang vào hay không.

“kết...t.t”.

Lưỡng lự rất lâu, nhưng cuối cùng Dinh Hạo vẫn là đẩy cửa bước vào.

Cùng lúc đó...

“Lan nhi! y phục của ta đâu, sao..” Mạc Thánh Tuyết bất ngờ đi ra từ bức bình phong.

“Phịch..h!!”

Sau khi cỡi hết y phục ướn khi nãy ra, nàng đang định mặc bộ y phục mà Lan nhi chuẩn bị trước đó, nhưng tìm mãi không thấy đâu.

Mạc Thánh Tuyết chỉ tiện tay lấy một chiếc áo lên che chắn trước ngực, từ bức bình phong đi ra, nhưng nhìn thấy người bước vào không phải là Lan nhi, giật mình đến rơi cả áo.

Xiêm y bất ngờ rớt xuống, những đường cong mê người ẩn hiện, làn da trắng ngần, đôi gò bồng đảo căng tròn ngạo nghễ, còn chiếc eo nhỏ nhắn và đùi ngọc thon dài, khiến nam nhân nào nhìn thấy cũng huyết khí dâng trào, cương cứng.

Nếu Dinh Hạo không có phản ứng thì chắc chắn hấn không phải đàn ông rồi.

“Vương gia..!” Mạc Thánh Tuyết xấu hổ đến hết lên, lập tức chạy ra bức bình phong lẩn tránh.

Dinh Hạo cũng giật mình tỉnh “cơn say”, hấn say vì vẻ đẹp của nàng. Sau đó hấn đi lại gần bức bình phong nhặt y phục lên đưa cho Mạc Thánh Tuyết.

“mặc vào đi..”

Đôi tay thon trắng ngần mềm mại, rụt rè đưa ra, sau đó rút về thật nhanh, còn kéo theo cả bộ y phục.

Dinh Hạo nhìn hành động của nàng nhin không được cười. Xoay người hấn tiến lại bàn, tự tay rót ra một chén trà nóng.

“cạch ! cạch..! cạch..! ”

Những ngón tay thon dài, đang gõ nhịp nhàng trên mặt bàn, mang theo tâm trạng chán chường, thất vọng.

Dinh Hạo nhìn Thánh Tuyết ngũ sắc đã tươi tắn vì trận mưa vừa rồi mà thất vọng tràn trề, có lẽ là hấn không có duyên với loài hoa này. Còn định cho Tuyết nhi một món quà bất ngờ lớn, xem ra là không thể được rồi.

Người ngọc cuối cùng cũng đi ra.Dinh Hạo nghe thấy tiếng bước chân liền xoay người lại, mỉm cười lên tiếng.

“nàng thay y phục xong rồi sao...”

“Ừ..!!”

Mạc Thánh Tuyết ậm ừ gật đầu không dám trực diện nhìn hấn, nghĩ đến cảnh tượng ngượng ngùng khi nãy mặt nàng bây giờ vẫn còn đỏ.

Dinh Hạo cũng bật người đứng dậy, cảm giác ẩm ướt thật không dễ chịu chút nào, cũng đến phiên hấn thay bộ y phục ướt này ra.

“Thánh Tuyết ngũ sắc..”

Mạc Thánh Tuyết từ sau bức bình phong đi ra, nhìn thấy thứ để trên bàn vô cùng kinh ngạc.

Dinh Hạo đang đi giữa đường, cũng phải xoay người dừng lại.

“là người hái sao..” Mạc Thánh Tuyết phấn khích cầm Thánh Tuyết ngũ sắc lên xem, ngây thơ như một đứa trẻ.

Thánh Tuyết ngũ sắc đẹp nhất là khi năm cánh hoa nở rộ, màu trắng tinh khiết lấp lánh giống như phát hào quang, nhưng nó chỉ nở vào lúc bình minh, khi giọt sương còn chưa bóng hơi, còn đến khi mặt trời xuất hiện thì vẻ đẹp đó lập tức biến mất.

Thời gian nở rất ngắn, nếu muốn hái những đóa Thánh Tuyết ngũ sắc đẹp như thế này vô cùng khó, vì phải canh chừng khi nào nó nở, và cần phải hái trước bình minh...

“mấy ngày nay ngày nào người cũng dậy sớm.. là vì hái Thánh Tuyết ngũ sắc sao..” Mạc Thánh Tuyết ánh mắt hoài nghi, mong đợi nhìn Dinh Hạo.

“...” Dinh Hạo không nói gì, không gạt đầu cũng không lắc đầu.

Chàng luôn biết cách làm cho người khác thật khó xử, tại sao khóe mắt sau lại cay như vậy chứ...

“Tuyết nhi! nàng sao vậy...nếu không thích, thì ngày mai ta sẽ đi hái cái khác ..”

“không.. rất thích, rất đẹp...” Mạc Thánh Tuyết bất ngờ ôm chặt lấy hắn, khó mà nói cảm xúc của nàng lúc này là như thế nào.

“vậy sao lại khóc..” Dinh Hạo nâng khuôn mặt mỹ miều của nàng lên, quan tâm lên tiếng.

“đừng khóc... ngày mai đi gặp nhạc mẫu đại nhân, nếu thấy nàng như vậy, còn tưởng ta bắt nạt nàng...” Dinh Hạo lo lắng đến gần.

“sao người biết, ngày mai ta sẽ...” Mạc Thánh Tuyết sững sờ nhìn hắn.

“ngày mai không phải ngày kỵ của nhạc mẫu sao, ta còn biết loài hoa nhạc mẫu thích nhất chính là Thánh Tuyết ngũ sắc..” Dinh Hạo mỉm cười ôn nhu nhìn nàng.

Chắc lại là con nha đầu Lan Nhi nói chứ không ai vào đâu.

Dinh Hạo chậm chậm lau đi những giọt nước mắt trên mặt nàng, nữ nhân thật kì lạ vui cũng khóc buồn cũng khóc thật hết hiểu nổi. Chỉ là...

Mỹ nhân đúng có khác, lúc cười đã đẹp nhưng khi khóc lại càng đẹp hơn, khiến cho nam nhân nhìn thấy bủn rủn chân tay, chỉ muốn được nâng niu dỗ dành.

Không khí mập mờ lan tràn, hai người mặt đối mặt bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách khá gần họ có thể nghe được nhịp đập của đối phương.

Bàn tay của Dinh Hạo đang vuốt ve trên khuôn mặt Mạc Thánh Tuyết, những ngón tay thon dài đang di chuyển qua lại trên đôi môi mềm mại của Mạc Thánh Tuyết, lưu luyến không muốn dừng tay.

“vương gia! y phục người ướt rồi, không đi thay sao..”

Mạc Thánh Tuyết xấu hổ cúi đầu, nếu nhìn lâu hơn một chút nàng sợ sẽ bị tan chảy trong sự nhu tình này của hắn, nhưng Mạc Thánh Tuyết vừa cúi đầu thì bàn tay của hắn lại nâng cằm nàng lên.

“thay làm gì.. lát nữa không phải đều cởi ra hết..” ánh mắt hoa đào, nụ cười câu hồn, được kết hợp rất hoàn hảo, nói ra những lời vô lại này hắn lại vô cùng tự nhiên.

Mạc Thánh Tuyết sững sờ ngạc nhiên nhìn hắn “chuyện chàng vừa nói có phải giống với điều nàng đang nghĩ”

Sững sờ chưa qua đi lại bị Dinh Hạo nhắc nhở lên. Trong lòng vô cùng hồi hộp, đan xen lo lắng “nếu đúng như vậy, thì đây có lẽ sẽ là lần đầu tiên giữa nàng và hắn” . Nàng nên làm sao đây.

Đáng tiếc... “công chúa! canh chừng tới đây..” Hạ Lan bắt ngờ xông vào.

Cửa vừa mở ra, Hạ Lan chỉ có thể ngơ ngác đứng nhìn hai người Dinh Hạo và Mạc Thánh Tuyết.

“hai người cứ tiếp tục đi, xem như em chưa từng vào căn phòng này..”

“cạch..!!” Hạ Lan nhanh chóng bước vào, đặt chén canh gừng lên bàn, rồi lập tức biến mất.

“két..tt..”

Cánh cửa được đóng lại, trong phòng lại im lặng đến lạ kì...

“chúng ta có nên tiếp tục không..” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Mạc Thánh Tuyết

Mạc Thánh Tuyết lúc này xấu hổ tột cùng, mặt đã đỏ bừng, nàng vùng vẫy khỏi người của Dinh Hạo, vừa hối vừa đẩy hắn ra sau bức bình phong.

“vương gia! người mau y phục đi..”

Kinh Thành – Mạc Y quốc.

Kinh thành đang nhộn nhịp từng từng, muôn sắc màu rực rỡ, nam thanh nữ tú háo hức trên đường, cười nói vui vẻ, đứng nghẹt cả đường.

Vài ngày nữa hôn lễ giữa thái tử Mạc Y quốc và công chúa Bích Lăng quốc sẽ được cử hành, mọi người đa phần vì “ham vui” mà đến, còn một nguyên nhân nữa...

Đêm nay là lễ bắn pháo hoa mỗi năm một lần của Mạc Y quốc...

“công chúa! đi nhanh lên, ở phía trước đang có bắn pháo bông..” Hạ Lan lên tiến hối thúc, lôi kéo Mạc Thánh Tuyết.

Dinh Hạo đành buông tay người ngọc ra, mặc cho Mạc Thánh Tuyết bị con nha đầu kia kéo đi. Lại đến lượt hắn bị người khác hối thúc.

“đội với..!!”

“Vương gia! người cũng phải nhanh lên..”

Tiểu lục tử ở phía sau cũng thúc dục, chủ tử chưa lên trước, mà hắn đã chạy mất tăm...

“tránh ra..!!”

“trán ra..!!”

Một chiếc kiệu hoa to lớn bất ngờ chắn ngang giữa đường, Dinh Hạo đành đứng lại nhường đường cho họ đi qua, chỉ là khi chiếc kiệu hoa rời khỏi, thì hắn..

Lại để lạc mất đám người của Mạc Thánh Tuyết và Tiểu lục tử.

Dinh Hạo nhìn ngó xung quanh trong cả biển người đông nghẹt như vậy, khó mà tìm ra Mạc Thánh Tuyết và bọn người của tiểu lục tử.

“Bùm...Bùm...Bùm...!!”

Hàng ngàn pháo hoa lộng lẫy nhiều màu sắc được bắn ra cùng một lúc, bùng nổ sáng rực giữa bầu trời, một cảnh đẹp vô cùng tuyệt mỹ, mọi người nhìn đến mê mẩn.

Họ xô đẩy, chen lấn nhau. Dinh Hạo cũng bị đẩy theo dòng người, nam phụ lão ấu đều vui mừng reo hò, giữa lúc này đây...

“Á! Buông ta ra...”

Tiếng hét hoảng hốt của nữ tử vang lên, xen lẫn với tiếng hò reo của mọi người, dù không quá lớn nhưng đủ làm cho Dinh Hạo một phen kinh hãi, bởi vì tiếng kêu quá sức quen thuộc.

“Tuyệt nhi..!”

Dinh Hạo hốt hoảng xoay người hướng theo tiếng kêu vừa rồi, nhưng không nhìn thấy gì, ngoài những bóng đen đang chạy hối hả.

Trong số đó còn có một tên trên vai vác theo một cái bao to tướng đang ngo ngoe, một dự cảm chẳng lành xẹt qua. Hắn liền phi thân đuổi theo những bóng đen vừa rồi, chỉ tiếc...

“Khốn kiếp..!”

Rong ruổi đuổi theo hơn một canh giờ, lại mất dấu của bọn hắc y nhân tại bến đò. Dinh Hạo nhìn ngó cảnh vật xung quanh.

Bốn bề tối đen như mực, vắng vẻ không bóng người qua lại, mặt nước thì phẳng lặng như tờ, chỉ có mỗi một chiếc thuyền đang chênh vênh giữa dòng.

“thả ta ra...thả ta ra..”

Tiếng hét quen thuộc của nữ tử từ trên thuyền từ xa vọng tới, Dinh Hạo mơ hồ nhìn thấy một đám người đang giăng co qua lại trên thuyền.

Hắn lập tức chạy tới và phi thân bay lên thuyền.

“phịch!”

Vì sự có mặt bất ngờ của Dinh Hạo mà chiếc thuyền chao đảo lắc lư. Hắc y nhân thì giựt mình lùi ra sau, tay cầm chặt lấy thanh đao.

“người là ai..”

Dinh Hạo phẫn nộ nhìn họ, ánh mắt của hắn liền đều tập trung hết lên cái bao, trên vai của hắc y nhân.

“người của ta mà các người dám bắt, lại không đi tìm hiểu xem bốn công tử là ai...”

Dứt lời Dinh Hạo liền phóng cây sáo về phía tên hắc y nhân trước mặt, dùng thêm một chút công lực.

“Vèo..!”

Hắn đá bay hắc y nhân xuống dưới sông, xoay người đón lấy cái bao từ phía hắc nhân, rồi nhẹ nhàng đặt xuống.

“lên..!”

Đám hắc y nhân đồng loạt nhìn nhau, sau đó cả đám đều đổ dồn lên phía Dinh Hạo.

“Tùm..mm!!!” Tên thứ nhất

“Tùm..mm!!!” Tên thứ hai

“Tùm..mm!!!” Tên thứ ba

.....

Và tên thứ...tất cả đều bị Dinh Hạo đánh rớt xuống sau, cho đến tên cuối cùng, thật tội nghiệp...

Tên hắc y nhân lo sợ nhìn Dinh Hạo đang đứng trước mặt, mặt dù là trời đang rất lạnh nhưng mồ hôi hắn lại nhễ nhại, do dự nhìn đồng bọn đang lì hực bơi lên bờ, rồi lại nhìn Dinh Hạo.

Sớm muộn gì cũng bị người ta đá xuống, chỉ bằng lúc này hắn nhảy xuống, còn tránh được một trận đòn nhừ tử..

“Tùm...mm..” trước khi Dinh Hạo tới gần, tên hắc y nhân cuối cùng trên thuyền đã tự nguyện nhảy xuống.

Trên thuyền đã không còn mối nguy hại nào, lúc này Dinh Hạo mới yên tâm mở cái bao kia ra. Hắn tiến lại gần, cúi người thấp xuống.

“nàng không sao chứ..”

“bốp..!”

Chào đón Dinh Hạo, và cảm tạ cho hành động nghĩa hiệp của hắn là một bạt tay từ trên trời rớt xuống.

“là người..”

“sao lại..là nàng..”

Cái này chắc hẳn là duyên phận, nếu không là duyên phận tại sao chỉ trong một ngày, họ gặp nhau tới hai lần, còn là trong những tình huống kỳ quặc nhất.

.....

Cùng lúc đó

Trên bờ, từ xa có một hán tử cao lớn oai vệ, hai tay chấp sau lưng, lạnh lùng nhìn diễn biến trên thuyền.

“Hầu gia..!”

Đám hán y nhân cả người ẩm ướt, nhót nhát mặt mày thì bầm dập thương tích, lần lượt đi đến bên cạnh của hán tử cao lớn kia

“bốp..!!”

Tên hán y nhân vất vả lắm mới bơi được vào bờ, chân tay còn bủn rủn, nhận thêm một bạt tay này của hán tử xong đã nằm sấp xuống đất. Không biết khi nào sẽ tỉnh dậy.

“hầu gia! tất cả đã chuẩn bị xong..”

Một tên hán y nhân khác từ sau đi tới, trên tay còn cầm theo rất nhiều mũi tên được tẩm dầu, và một cây đuốt lửa cháy hừng hực.

“...” Hán tử không nói gì, chỉ giơ tay ra hiệu cho đám người ở phía sau hắn tiến lên.

“vụt...t...t !!”

“vụt...t...t !!”

“vụt...t...t !!”

Mười mấy mũi tên lửa bay vút lên bầu trời, đẹp không thua gì pháo hoa khi nãy, tiếc là...

Nơi chúng đáp xuống là chiếc thuyền mà Dinh Hạo và Mạc Thánh Linh đang đứng.

Trên thuyền..

Dinh Hạo lộn người phi thân, lấy thân mình làm lá chắn che cho Mạc Thánh Linh, nhìn hán vất vả nguy hiểm bảo vệ mình, trong lòng nàng có một cảm xúc rất khó tả.

Lại có một chút rò dại hoang đường, khi giữ cái suy nghĩ này trong lòng...

Nếu nàng và người nam nhân này cùng chết trên thuyền, thì Mạc Thánh Linh nàng cũng không hề ăn hận.

“cẩn thận..!” Dinh Hạo kéo Mạc Thánh Linh đứng dậy ôm thật chặt vào trong người, né tránh mũi tên lửa đang bay tới.

Nhìn bốn phía đâu đâu cũng là lửa ngập ngút trời, Dinh Hạo cúi xuống nhìn người ngọc.

“nàng có biết bơi không..”

“không biết...” Mạc Thánh Linh lắc đầu nhìn hắn, có cảm giác chẳng lành.

Không đợi Dinh Hạo đưa ra lời đề nghị tiếp theo, nàng đã lên tiếng khước từ : “...không muốn..”

“không muốn..cũng phải nhảy..”

Dinh Hạo nhìn lửa đuốt tới nơi, tâm tình và hành động của hắn vô cùng gấp gáp, dứt lời vừa xong, hắn liền ôm theo Mạc Thánh Linh nhảy xuống sông.

“tùm..mm!!”

*****chương 50*****

51. Chương 51: Thất Thân

Chương 51: Thất thân

Kinh Thành Mạc Y quốc.

Trên trời hàng ngàn pháo hoa đang nổ rộ với muôn sắc màu.

Rực rỡ...

Lung linh...

Kiều diễm...

“Bù....m...m..! Bùm..m...m...!!” Đẹp đến lòng người ngất ngây, hoa này vừa bùng nổ, hoa khác lại được bắn lên.

Còn dưới đất thì...

“wo..o...đẹp quá..”

“bên này..bên này..nhìn xem..”

Quan cảnh nhộn nhịp vô cùng, dân chúng trầm trồ hò reo, tiếng cười nói đan xen.

Nam thanh nữ tú qua lại trên đường nhiều vô số kể, từ trên thành cao nhìn xuống, rất khó mà phân biệt được ai với ai.

Nhưng trời sinh có những kẻ dù lẫn trong đám đông, mà hào quang từ người họ phát ra làm thế nào cũng không che lấp được, luôn gây sự chú ý cho người khác, giả dụ như...

Hai mỹ nam tử đang đi phía trước.

“Tử Tuấn! dù sao cũng là thái tử phi của người, cư xử như vậy... có phải là hơi quá đáng..”

Lạc Tư Doanh mỉm cười bất dĩ, quay lại nhìn tiểu mỹ nhân đang lúi thủi phía sau họ cách xa cả dặm , dù cả ba người cùng khởi hành, nhưng nhìn sao cũng không giống là đi chung,.

Mỹ nam tử bên cạnh cũng quay đầu lại nhìn, hai mắt hẹp dài lộ sự khó chịu “chỉ nói là đừng đi gần hắn, cũng không cần xem hắn là ôn dịch, cách xa như vậy làm gì, còn ra vẻ đáng thương muốn quyền rũ ai chứ...”

“người quan tâm nàng ta như vậy, cần ta nói với phụ hoàng tác hợp cho hai người, để nàng ta trở thành vương phi của người... ” Mạc Tử Tuấn hần học nhìn Lạc Tư Doanh, đáp trả.

Lạc Tư Doanh lắc đầu nhìn Mạc Tử Tuấn, biết người này ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ khác. Nếu Lạc Tư Doanh hần mà gật đầu đồng ý, chắc chắn phủ Thân vương của hắn sẽ không có ngày nào yên, gà bay chó chạy.

“ha..ha...!!! thái tử diện hạ, người đừng làm ta sợ chứ...xem như ta chưa nói gì, haa...ha..” Lạc Tư Doanh hớn hờ cười tươi, cho qua chuyện, quàng tay qua vai của kéo đi.

Trong khi Lạc Tư Doanh đang vui cười hớn hở, thì Mạc Tử Tuấn Mạc lại quan tâm lên tiếng...

“người đã đi gặp Tuyệt nhi chưa, nghe đâu muội ấy đang ở kinh thành” Giọng điệu của Mạc Tử Tuấn có phần nghiêm túc hơn, hắn quay sang nhìn Mạc Tư Doanh, với ánh mắt dò xét.

Mạc Tử Tuấn đúng là rất biết cách nói chuyện, mở miệng ra là chạm đúng tâm trạng của người khác, không chỉ khiến nụ cười trên mặt của Lạc Tư Doanh biến mất, mà cước bộ cũng chậm dần.

“để làm gì, muội ấy bây giờ không phải rất hạnh phúc sao, không nên quấy nhiễu cuộc sống của muội ấy” Mạc Tử Tuấn khoe môi nhếch lên, gượng cười lên tiếng.

Sau cái lần hấn và Lạc Tư Doanh từ phủ Hạo vương trở về, người huynh đệ này của hắn giống như trở thành con người khác, luôn có tâm sự, thờ ơ lãnh đạm.

“người thật sự nghĩ được như vậy, ta rất yên tâm” Mạc Tử Tuấn vui vẻ quàng vai của Lạc Tư Doanh kéo đi. Giữa lúc này đây...

“Á.á..a.!!” Tiếng hét chói tai của tiểu mỹ nhân vang lên.

Mạc Tử Tuấn giựt mình quay đầu lại.

“sao đi không nhìn đường, có mắt để làm gì”

Một hán tử cao lớn tức giận quát tháo, nhưng khi nhận ra người đang ngã trên đất là một tiểu mỹ nhân xinh đẹp, thì sắc tâm lại nổi lên, ý xấu trỗi dậy.

“Tiểu mỹ nhân! Nàng có sao không, ta xin lỗi, để ta xem có chỗ nào bị thương không”

Tên hán tử đỡ tiểu mỹ nhân đứng dậy không chỉ sờ mó lung tung động tay động chân, mà nói năng rất sỗ sàng không kiêng nể.

“tránh ra! Đừng chạm vào ta” tiểu mỹ nhân hoảng sợ mà đẩy hắn ra.

Mạc Tử Tuấn nhìn “long trảo” của tên hán tử đang đặt dưới cái mông tròn trịa của tiểu mỹ nhân còn xoa xoa nắn nắn, giận đến sôi gan, chỉ muốn lao tới đánh vỡ mặt của tên hán tử kia ra.

Nhưng Mạc Tử Tuấn đi chỉ mới nửa đường, thì...

“vèo! Vèo...!!!”

Tên bay, lửa bắn liên tục phóng xuống dưới chân hắn, không phải là chỗ của tiểu mỹ nhân kia mới phải.

Dân chúng còn đang say sưa thưởng thức cảnh đẹp, nhìn quả cầu lửa sáng chói trên cao, còn cho là pháo bông, nên rất bình thản vô ưu.

Nhưng khi “pháo bông” mà họ nghĩ, chạm đất mới vỡ lẽ ra, kết quả.

“Á... á.á...!!!”

“Chạy mau..chạy mau..!!!”

Họ xô đẩy, chen lấn nhau tìm đường tháo chạy, người nọ đạp lên người kia, còn la hét ầm ĩ, cảnh tượng kinh thành lúc này náo loạn vô cùng.

Mọi việc chưa dừng lại ở đó...

“phịch...! Phịch..! Phịch...!”

Một đám hắc y nhân dữ tợn, từ trên tường thành nhảy xuống múa võ giương oai, bao vây lấy tiểu mỹ nhân.

“các người là ai” tiểu mỹ nhân hoảng loạn nhìn họ, liên tục lùi ra phía sau.

“yên tâm, chỉ cần ngoan ngoãn đi theo bọn ta, ta đảm bảo người sẽ không sao” Bọn hắc y nhân lập tức bước tới bắt lấy tiểu mỹ nhân.

“Á.á...!!! buông ra” tiểu mỹ nhân nhất quyết kháng cự.

“Buông nàng ta ra” giọng nói rất “uy” của Mạc Tử Tuấn phía sau vọng đến.

“bộp..! bộp..!!”

Lạc Tư Doanh và Mạc Tử Tuần cả hai đều phi thân đến trước mặt tiểu mỹ nhân yếu đuối, và hạ đo ván ngay hai tên hắc y nhân đang cản đường họ.

Bọn hắc y kinh ngạc khi nhìn thấy “hai mỹ nam tử” bất ngờ xuất hiện. Nhưng họ lại không có nhiều thời gian để suy nghĩ nhiều, vì cả Mạc Tử Tuần và Lạc Tư Doanh đang lao lên trước ra đòn hạ sát.

”keng..ng..!!!!

“Cạch...ch...!!”

“ầm..ầm..”

Tiếng binh khí vang dội. Không chỉ đồ đạc mà tất cả mọi thứ có thể nhắc lên được đều văng, bay tứ tung.

Có câu “đao kiếm vô tình” đương nhiên là vì không muốn mất mạng oan uổng, cho nên ...

Trên phố rất nhanh đã không thấy bóng người, người nào nhanh chân thì đã chạy mất dạng từ lâu, còn người chậm chân hơn thì chọn một nơi thật kín trốn thật kỹ, không dám lộ cổ ra ngoài.

Lạc Tư Doanh và Mạc Tử Tuần võ công không phải tầm thường, chỉ là địch quá đông khó lòng mà chống đỡ.

“thái tử! Coi chừng..”

Một tên hắc y nhân giơ đao chém lên từ phía sau, nhưng Mạc Tử Tuần lại không nhận ra, tiểu mỹ nhân kinh hãi hét lên, sau đó chạy lên trước, không ngần ngại lấy thân chắn đao cho Mạc Tử Tuần.

“Á..á...á...!!”

Một đường đao dài in dấu trên tấm lưng mảnh khảnh của mỹ nhân, máu đỏ đang tràn lan, thấm ướt cả thanh đao và đang nhỏ giọt.

“tích.. tích..!!” Tiểu mỹ nhân từ từ ngã xuống trước mặt Mạc Tử Tuần

“công chúa..úa..úa...!!!” Mạc Tử Tuần hốt hoảng hét lên, ôm chặt lấy thân thể mềm yếu của tiểu mỹ nhân.

Làm bị thương “người đẹp” không phải là mục đích của đám người hắc y nhân, nhưng cũng không khác là bao, cho nên khi nhìn thấy tiểu mỹ nhân hôn mê bất tỉnh, họ cũng lập tức rút đi, nhưng..

“Cộp..! cộp..!!” từ xa tiến vó ngựa vọng đến.

Đám người xuất hiện lần này chính là quan binh triều đình, ùn ùn như thác lũ kéo đến, đông vô số kể.

Một cuộc đọ sức khác lại bắt đầu.

Hai canh giờ sau.

Bóng đêm đang bao trùm xung quanh, sương khói phăng phất không trung chấp chờn theo gió, tiếng gió thổi vi vu và sự lạnh lẽo xung quanh tạo ra một cảnh tượng mong lung quỷ dị.

Thân ảnh của một nam một nữ ẩn hiện sau lớp sương đêm dày đặc, đang hướng đến cổng thành mà đi tới.

“hắc...hắc..xì..ì..ì...!!”

Dinh Hạo cả người ướt sũng, y phục của hắn dường như còn có thể vắt ra được nước. Bên cạnh là Mạc Thánh Linh, toàn thân run rẩy, đang dính sát vào hắn.

Dinh Hạo nhìn cảnh tượng trước mắt đến ngẩn ngơ..

Hắn còn tưởng hắn đi lộn đường đến sai chỗ, nếu không tại sao, mới chỉ có hai canh giờ mà mọi thứ lại thay đổi đến như vậy.

Đường phố thì bừa bộn vắng tanh, không thấy một bóng người qua lại.

“lão bá! ở đây vừa xảy ra chuyện gì” Dinh Hạo nhanh tay đón đầu, chặn ngay một lão bá hỏi chuyện.

“á..!!” Ông lão đang gấp rút từ trong hẻm chạy ra, lại bị Dinh Hạo giựt ngược trở lại, còn tưởng là bọn sát thủ khi nãy giựt mình hết lên.

“vừa xảy ra một trận đánh nhau rất dữ dội, có rất nhiều người bị thương”

“đánh nhau...” Mạc Thánh Linh kinh ngạc hỏi lại.

“đúng vậy ! nhưng bị thương nặng nhất có lẽ là bạch y cô nương xinh đẹp kia, nàng ta bị chém một nhát trên lưng không biết sống chết ra sao, quan binh đang lùng xục tìm bắt hung thủ” Ông lão vừa nói xong, gấp rút xoay bỏ đi.

“Bạch y cô nương” lần này đến lượt Dinh Hạo giựt mình lên tiếng.

Không biết có phải do hấn quá nhạy cảm, nên vừa nghe đến hai từ “xinh đẹp” lại liên tưởng ngay đến Tuyết nhi của hấn. Trùng hợp Tuyết nhi của hấn cũng mặc bạch y.

“cô nương! ta có chuyện đi trước”

Dinh Hạo quay sang nói lời tạm biệt với Mạc Thánh Linh, không cho người đẹp cơ hội nói lời nào, hấn nhanh như một tia chớp, thoáng chốc đã biến mất.

“ê...Khoan..!!”

Mạc Thánh Linh chưa nói gì thì người ta đã đi mất, nàng còn chưa biết hấn tên gì, một chút thông tin gì về hấn cũng không có, vậy làm sao tìm được hấn đây.

Ngay lúc đó...

“cộp..cộp..!!” Một đoàn người từ phía sau kéo tới.

“công chúa! Sao người lại ở đây” Phong Thành bắt ngờ từ xa đi tới, khó hiểu lên tiếng.

“Phong hậu vệ ” Mạc Thánh Linh có chút kinh ngạc khi nhìn Phong Thành xuất hiện ở đây.

Từ trước giờ Phong Thành và phụ hoàng nàng là nửa bước không rời, ngay cả khi phụ hoàng đi ngủ thì hấn cũng túc trực bên giường. Nay lại xuất hiện ở đây, chuyện lần này chắc không đơn giản.

“thái tử vừa bị ám sát, chỗ này rất nguy hiểm...để thuộc hạ đưa người hồi cung ”

“thái tử ca ca...huynh ấy có sao không”

.....

Nói về Dinh Hạo sau khi rời khỏi Mạc Thánh Linh.

Dinh Hạo tâm trạng như lửa đốt, trên phố khắp nơi không thấy người đâu, chỉ toàn là binh lính triều đình.

“đứng lại đó..!”

Dinh Hạo đang gấp rút đi về khách điểm, thì lại có kẻ không chỉ chĩa thương giáo về phía hấn, còn lớn tiếng quát tháo.

“người là ai, tên gì, từ đâu tới...sao giờ này còn ở đây”

Thống lĩnh đại nhân tiến lên, với ánh mắt dò xét nhìn Dinh Hạo từ đầu đến chân, mặc dù người này có phần nhếch nhác, nhưng khí chất và dung mạo thật không tầm thường, là nam nhi với nhau, hấn nhìn còn si mê, chứ đừng nói đến nữ nhi.

Dinh Hạo không quan tâm, vẫn tiếp tục bước đi.

Kinh thành vừa có trận đổ máu, mọi người còn không sợ mà trốn chết trong nhà sao chứ. Tên này còn lảng vảng ở đây, rất có nhiều điểm khả nghi.

“nói mau..người từ đâu đến” Thống lĩnh đại nhân tiếp tục tra hỏi

“tránh ra” Dinh Hạo lớn quát tháo.

“Rẹt...t...!” Gươm giáo đồng loạt lại chĩa về phía Dinh Hạo cùng một lúc.

Hai bên tức giận “kình” nhau, đều trong tư thế sẵn sàng có thể động thủ bất cứ lúc nào, đang đến phút giây gây cần thì..

“vương gia..!!” Tiểu lục từ xa hồi hã chạy tới.

Đám binh sĩ đều quay đầu lại nghi ngờ nhìn Dinh Hạo từ đầu đến chân, cùng giữ chung một ý nghĩ trong đầu

“hắn vừa gọi ai là vương gia, đừng nói là người này...chết..”

Tiểu lục chưa chạy tới nơi thì Dinh Hạo đã lao mình về trước, bởi vì thấp thoáng sau lưng Tiểu lục là Tuyết nhi của hắn.

“công chúa! Nàng không sao chứ” Dinh Hạo lo lắng lên tiếng, nắm chặt lấy hai vai nàng.

“ta không sao, nhưng mà người sao lại” Mạc Thánh Tuyết lướt dọc khắp người Dinh Hạo từ đầu đến chân, khó hiểu cùng bất an.

“ta không sao, chỉ là một chút chuyện vặt, nàng không sao là quá tốt rồi” Dinh Hạo thở phào nhẹ nhõm.

“tham kiến tam công chúa”

Tiếng kinh hô như sấm, quay người lại nhìn thì đám binh lính đã quỳ sẵn trên đất.

“Dư thống lĩnh” Mạc Thánh Tuyết bất ngờ lên tiếng.

Dù gặp không nhiều, nhưng nàng nhận ra người trước mặt là một trong những thuộc hạ của Thần vương gia, còn về phần Dư thống lĩnh thì hắn không còn lạ gì Mạc Thánh Tuyết.

Dù không biết mặt mũi của tên vương gia đó ra sao, nhưng bọn họ biết Lăng Thiên quốc có một Hạo vương tiếng xấu vang danh, còn là phu quân của tam công chúa, chẳng lẽ là người này.

“vị này là” Dư thống lĩnh ngờ vực nhìn Dinh Hạo.

“người này là Hạo vương, phu quân của Tam công chúa” Tiếng nói của Hạ Lan vang bên tai.

“Tham kiến tam phò mã”

Cả đám quan binh bao gồm Dư thống lĩnh đều nghiêng đầu, khoanh tay cúi chào, khác xa với thái độ cao ngạo khi nãy.

Khách trọ- kinh thành Mạc Y quốc.

“chát..!”

“chát..!”

Hai tên hắc y người đầy thương tích quay trở về, chào đón họ chính là hai bạt tay từ đại hán tử cao lớn trước mặt.

“hầu gia! xin bớt giận”

“bổn hầu sai các người đi bắt công chúa của Bích Lăng quốc, lũ ăn hại các người lại đi chọc vào thái tử và Thần vương của Mạc Y quốc, các người có đầu óc không”

Ở đây là Mạc y quốc, ngang nhiên đi ám sát người kế vị của người ta, đám ngu xuẩn này đúng là tự muốn tìm đường chết. Bây giờ hay ho rồi, tất cả cống lớn nhỏ của Mạc Y quốc đều bị phong tỏa, làm sao quay về Tây Hàn đây.

“vương gia! lúc đó thuộc hạ còn nghĩ nàng ta đi một mình, không biết còn có Mạc Tử Tuấn và Thần vương gia đi cùng”

“người nghĩ...người nghĩ...cái đầu ngu các người thì nghĩ được cái gì ” đại hán tử tức giận mắng chửi người.

“hầu gia! bây giờ chúng ta tính sao”

Chẳng lẽ không còn cách nào ngăn cản việc hai nước Bích Lăng quốc và Mạc Y quốc kết thông gia sao.

“đã có tin tức gì của nhị hầu gia” đại hán tử quay sang nhìn tên thuộc hạ, cao giọng hỏi.

Giữa lúc đó...

“ầm!!”

Cánh cửa bất ngờ bị đẩy ra, một hán tử cao lớn khác bước vào, theo sau hắn là những tên hắc y nhân, mình mẩy ướt sũng thảm hại vô cùng.

“nhị gia..!!”

“nhị đệ! Chuyện đó sao rồi, có bắt được người không” đại hán tử gấp rút ên tiếng hỏi

“vốn dĩ đệ có thể đưa Mạc Thánh Linh lên thuyền về Tây Hàn với chúng ta, nhưng giữa đường lại nhảy ra một tên nhóc không rõ mặt mũi, đã cứu Mạc Thánh Linh đi mất”

“sao...” đại hán tử hốt hoảng nhìn An Dĩnh Hầu: “đệ có để lại dấu vết gì không ”

“đại ca yên tâm, đệ đã phóng hỏa con thuyền, tiếc nhất chính là để Mạc Thánh Linh trốn thoát”

Hắn và bọn thuộc hạ chờ đợi hơn canh giờ, nhưng tên nhóc đó và Mạc Thánh Linh vẫn không chịu lên bờ “đáng chết”.

“đại ca! Còn chuyện của huynh thì sao” An Dĩnh Hầu quay sang nhìn đại ca mình.

“đệ đừng nhắc nữa”

Cùng lúc đó...

Ở căn phòng bên cạnh.

“vương gia! nước tắm đã chuẩn bị xong” Tiểu lục tử từ sau bước bình phong đi ra.

“ngươi có thể ra ngoài được rồi” Dinh Hạo gật đầu nhìn Tiểu lục.

Tiếp theo đến Hạ Lan.

“công chúa! em ra ngoài trước” Hạ Lan nhìn thấy Tiểu lục đi ra, gấp rút đuổi theo phía sau.

“kết...t...t!!”

Hai cánh cửa dần được khép lại, chỉ mỗi Dinh Hạo và Mạc Thánh Tuyết là ở lại trong căn phòng.

“Nàng không qua đây giúp ta cởi y phục sao” Dinh Hạo cười xấu xa, hai tay dang rộng ra chờ người đến hầu hạ.

Mạc Thánh Tuyết có chút giựt mình, nàng từ từ bước tới, có lẽ do chiều cao có chút chênh lệch nàng phải nhóm người lên giúp hắn cởi áo ra.

Khuôn mặt mỹ miều đang đỏ ửng vì hồi hộp, còn hai cánh môi anh đào ẩm ướt đang mấp máy, hương thơm của nữ nhân thoang thoảng, nàng còn đang dính sát vào hắn, Dinh Hạo có thể cảm nhận được hai khối mềm mại của nàng đang chạm vào ngực hắn.

Thật không thể nào chịu nổi..

“á..á..vương gia!”

Hắn bất ngờ ôm chặt lấy Mạc Thánh Tuyết, khiến nàng kinh hãi hét lên.

“Tuyết nhi! ta muốn..”

Lời nói ngắn gọn mà bá đạo, đầy đủ ý từ, nghe xong mà khuôn mặt thẹn thùng của Mạc Thánh tuyết càng đỏ hơn.

“Vào...!!”

Dinh Hạo xoay người đặt nàng dựa lên bức bình phong, sau đó cúi người xuống hôn ngấu ngiến trên môi anh đào xinh xắn, bàn tay ma ác lại tru du khắp nơi.

“Um..m..!!” Mạc Thánh Tuyết yêu kiều rên rỉ, hai tay đặt trước ngực hắn, cắn chặt răng.

Thân thể lần đầu tiên bị nam nhân chạm qua khiến nàng không khỏi hoảng hốt, những việc này nàng chưa từng trải nghiệm qua, không biết làm sao thích ứng.

Dinh Hạo rất thích vẽ đẹp thẹn thùng xấu hổ này của Mạc Thánh Tuyết, không chỉ cảm giác chát khít bên dưới và biểu hiện của nàng lúc này chẳng khác nào

“nàng là xữ nữ ”

Hắn kinh hãi, lập tức rút tay ra khỏi người nàng.

Mạc Thánh Tuyết khuôn mặt đỏ ửng, hai mắt còn phủ một lớp sương mờ, tất cả cũng do màn “tra tấn” vừa rồi của Dinh Hạo, nàng e thẹn gặc đầu.

“sao lại như vậy” Dinh Hạo vô cùng kinh ngạc, một nữ nhi đã xuất giá hai lần, làm sao có thể vẫn còn là xữ nữ .

Mạc Thánh Tuyết hiểu hắn muốn hỏi gì, cũng không phải bí mật gì to tát, nếu tính ra nàng còn phải cảm ơn Tuyên vương, vì hắn mà nàng có thể trọn vẹn thuộc về người nam nhân nàng yêu.

Mạc Thánh Tuyết ngẩn đầu lên nhìn hắn, xấu hổ lên tiếng.

“Tam vương gia trước giờ chưa hề ép buộc thiếp, cho nên đêm tân hôn...thiếp và ngài ấy không có động phòng” dứt lời nàng liền gục mặt trốn vào trong lòng ngực rắn chắc của Dinh Hạo.

Dinh Hạo vừa muốn mở miệng nói gì đó, thì..

“cốc...cốc..!!” tiếng gõ cửa từ bên ngoài vọng vào.

“Vương gia! hoàng thượng có chỉ triệu ngài và công chúa nhập cung..”

Hai ngày sau...

Hoàng cung Mạc Y quốc

Giữa yến tiệc linh đình ca say chúc tụng, thì bóng dáng của lục y nam tử và bạch y nữ tử đang thấp thoáng ở đại môn, nhìn cả hai người họ lúc này...

Chỉ có thể dùng một từ “mỹ” để mà hình dung.

Nữ nhân mỹ mạo xinh đẹp, thanh tao thuần khiết, bạch y quý phái ôm trọn cơ thể mỹ miều, vạt váy mềm mại rũ xuống tận gót sen, khẽ lay động theo từng bước đi của nàng như đang nhảy múa, suối tóc đen huyền bóng mượt, và làn da tuyết trắng nàng đẹp tựa như một đóa mộc lan cao quý, nam nhân nhìn thấy chỉ muốn ngã gục dưới chân.

Còn nam tử thì tuấn tú phong nhã, nhất cử nhất động đều toát lên sự tôn quý vương giả, nhất là nụ cười như hoa đào tràn ngập nắng xuân của y, khiến cho nữ nhân nhìn thấy đều điên đảo, thổn thức con tim.

“tam công chúa nhập điện....”

“Hạo vương nhập điện....”

Người truyền người, âm thanh tuyên nhập của thái giám vang dội từ đại môn cho đến nội viện, cho đến khi Mạc Thánh Tuyết và Dinh Hạo vào đến Thường Lạc cung.

“Tuyết nhi! Tham kiến phụ hoàng..” Mạc Thánh Tuyết nghiêng người cúi đầu hành lễ với Mạc Huệ Đình, giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng như nước.

“Thiên Hàn! Tham kiến phụ hoàng” Dinh Hạo cũng khum lưng cúi đầu, cái này gọi là nhập gia tùy tục, dù sao thân phận hiện tại của hắn là tam phò mã của Mạc Y quốc.

“ha..ha... bình thân!” Mạc Huệ Đình vui vẻ gật đầu, nhìn hai người phu xướng phụ tùy rất hài lòng
“đa tạ phụ hoàng..”

“đa tạ phụ hoàng..”

“Ban ngồi...” Mạc Huệ Đình phóng khoáng lên tiếng, giơ tay hướng chỗ giành riêng cho Dinh Hạo và Mạc Thánh Tuyết.

Tùy công công lập tức bước ra, cung kính dẫn hai người họ đi đến chỗ ngồi đã được an bày từ trước.

“còn ai chưa tới” Mạc Huệ Đình lướt nhìn những hàng ghế trống bên dưới.

“dạ! chỉ còn thái tử điện hạ..” Tùy công công lên tiếng.

“cộp..! cộp..!!”

Từ ngoài cửa, một vị công công lớn tuổi đi vào..

”lão nô tham kiến hoàng thượng” Từ công công cúi đầu lên tiếng.

“thái tử đầu” Mạc Huệ Đình khó chịu nhìn Từ công công.

“bẩm hoàng thượng! Thái tử điện hạ nói không có thời gian rảnh để đến dự tiệc, vì phải chăm sóc cho công chúa, nên không thể tới được” Từ công công lên tiếng.

Mạc Huệ Đình không tỏ ra tức giận, mà còn rất vui vẻ đằng khác. Ban đầu còn lo tên nhóc nhà lão sẽ bắt nạt nữ nhi người ta, xem ra lão không phải lo lắng nữa rồi.

Cũng may công chúa không bị thương nặng, nhưng xem ra lão phải dời ngày đại hôn lại rồi đây.

“bắt đầu đi..”

“Dạ! hoàng thượng” Tùy công công cúi người nhận lệnh

“bộp..bộp..!!” sau tiếng vỗ tay vang dội của Tùy công công .

Yến tiệc đêm nay chính thức bắt đầu.

Một nhóm vũ cơ xiêm y lả lướt bước vào, tiếng nhạc tiếng trống vang lên, họ bắt đầu nhảy múa.

Từ lúc Dinh Hạo đặt mông xuống ghế, xung quanh trở nên huyền ảo lạ thường, mọi người chỉ trở, xầm xì to nhỏ.

Dù không nghe rõ họ nói gì, nhưng ánh mắt hiếu kỳ của bao nhiêu người đều dồn hết trên mặt hắn.

Dinh Hạo dù không muốn quan tâm cũng không thể được.

“công chúa! Người đó chính là Hạo vương” Xuân Mai đẩy nhẹ tay Mạc Thánh Linh kêu gọi sự chú ý, nhìn Dinh Hạo mà hai tròng mắt muốn rớt ra ngoài .

Mạc Thánh Linh đang nâng ly rượu chán chường lên, những chuyện liên quan đến Mạc Thánh Tuyết nàng đã không còn muốn quan tâm, cho nên cũng không có hứng thú gì với người phu quân không duyên này.

Nhưng Xuân Mai bên cạnh cứ gọi mãi, nàng miễn cưỡng ngẩng đầu lên. Mạc Thánh Linh u nhả mỉm cười, nhìn theo hướng tay của Xuân Mai.

Một mỹ nam tử tuấn tú phong nhã, đang cười đến mê loạn chúng sinh, Mạc Thánh Linh nhìn đến ngây dại nhưng không phải là sự si mê mà là bằng hoàng sống sót đúng hơn, nụ cười trên môi nàng lịm tắt

“tại sao chàng lại là Hạo vương”

“công chúa! có phải Hạo vương rất tuấn tú” Xuân Mai tỏ ra rất hào hứng nhìn Mạc Thánh Linh.

“ực..c! ực..c!!”

Bích Vũ Hiên giận đến xanh mặt, cầm nguyên bình rượu lên nốc cạn, lửa giận âm thầm phóng tới chỗ Dinh Hạo.

Mạc Thánh Linh chưa hết bấn loạn, bàng hoàng hiểu ra người tương phu không duyên mà nàng cố công chạy trốn lại chính là chàng, người nam vừa mới chiếm trọn trái tim nàng.

Dinh Hạo ngồi xuống ghế chẳng bao lâu, đã nhận ra ngay Mạc Thánh Linh, hắn cũng không keo kiệt gì khi gặp lại cố nhân mà mỉm cười nhìn nàng, đáp lại chính là vẻ mặt vẫn chưa hết sưng sốt của Mạc Thánh Linh, khiến hắn có phần khó hiểu.

“cộp..! cộp..!!”

Người ngọc bất ngờ đi về phía của Dinh Hạo và Mạc Thánh Tuyết, còn cầm theo ly rượu, yến tiệc vui mừng nhộn nhịp nên cũng không ai quan tâm nàng làm gì, chỉ có một mình Vũ Văn Kiên không rời mắt khỏi Mạc Thánh Linh.

Phục y đỏ thắm lấp lánh, bó sát thân hình nóng bỏng của Mạc Thánh Linh, làn da tuyết trắng và cả những đường cong gợi cảm của phái nữ lấp ló ẩn hiện sau lớp sa y mỏng manh. Nếu Mạc Thánh Tuyết là đoá mộc lan cao quý, thì Mạc Thánh Linh là đoá hồng nhung quyến rũ.

“tam muội! lâu rồi không gặp..” Mạc dù là lên tiếng chào hỏi Mạc Thánh Tuyết, nhưng ánh mắt lại không chú ý dè nhìn thẳng vào Dinh Hạo.

“Tuyết nhi! Tham kiến nhị tỷ” Mạc Thánh Tuyết nghiêng người cúi chào, với người tỷ tỷ mà nàng từng yêu kính bây giờ cảm giác đã không còn như trước, lời nói lạnh nhạt không chút tình cảm.

Nhưng Mạc Thánh Linh cũng không thêm bận tâm, nàng vẫn say đắm nhìn Dinh Hạo.

Ánh mắt nàng nhìn Dinh Hạo dễ khiến cho người ta liên tưởng đến một mối quan hệ không bình thường giữa họ. Đặc biệt là chỗ ngồi của Vũ Văn Kiên từ lâu đã không thấy bóng dáng hắn đâu.

Thì ra là chị của Tuyết nhi, thảo nào hai người lại giống nhau đến như vậy. Tại sao hắn không nghĩ ra chứ.

“không ngờ nàng lại là tỷ tỷ của Tuyết nhi” Dinh Hạo mỉm cười lên tiếng, rồi quay sang ôn nhu nhìn Tuyết nhi của hắn.

“người không thấy tỷ muội ta rất giống nhau sao”

Mạc Thánh Linh mỉm cười nhìn Mạc Thánh Tuyết, nàng cười đến diễm lệ, để che dấu sự đổ vỡ trong lòng nụ cười của nàng càng rục rờ hơn.

“Tuyết nhi, nghe ngọt ngào làm sao”

Tay cầm ly rượu của Mạc Thánh Linh trở nên xiết chặt.

“sự ngọt ngào này lẽ ra phải thuộc về Mạc Thánh Linh nàng mới đúng..”

“vương gia và nhị tỷ, hai người biết nhau sao” Mạc Thánh Tuyết kinh ngạc hết nhìn Dinh Hạo lại quay sang nhìn Mạc Thánh Linh.

“có gặp qua, vương gia còn là ân nhân cứu mạng tỷ” Mạc Thánh Linh tỏ ra tỷ muội tình thâm, nắm lấy tay của Mạc Thánh Tuyết kéo nàng lại gần.

Một cảm xúc nam tử đột nhiên xuất hiện phía sau lưng Mạc Thánh Linh.

“người này chắc hẳn là Hạo vương, tiếng tốt đồn xa” giọng điệu đầy vẻ mỉa mai của Bạch Vũ Hiên bỗng vang lên.

Dinh Hạo trong lòng khó chịu, nhưng vẫn tỏ ra bình thản “tên nhóc xác xược..cái gì là tiếng tốt đồn xa chứ”

Không biết từ đâu chui ra, nhìn thấy Dinh Hạo hắn, như thiếu nợ không bằng.

“ngươi... là..”

Dinh Hạo ra vẻ suy nghĩ, trầm ngâm một hồi lại không nặn ra được một cái tên.

Vũ Văn Kiên trán đầy hắc tuyết, lần đầu tiên có kẻ không biết đến “danh tiếng lẫy lừng” của hắn, nhưng vẫn gượng ra bộ mặt hòa nhã

“ta là Thập hoàng tử của Bích Lăng quốc.. Vũ Văn Kiên” Như sợ Đinh Hạo không hiểu rõ lời hắn, từng từ từng chữ đều nói rất rõ ràng, còn nhất mạnh ba chữ sau cùng.

Vào phút chót hắn còn thêm vào một câu nữa: “là trượng phu tương lai của nhị công chúa, ngày lành của chúng ta cũng đã định rồi”

Nói vừa dứt lời hắn lập tức kéo ngay Mạc Thánh Linh ôm chặt trong lòng, tà mị vuốt ve khuôn mặt nàng, tuyên bố quyền sở hữu..

Mạc Thánh Linh trừng mắt nhìn hắn, định vùng vẫy nhưng rồi lại thôi, vì xung quanh còn có rất nhiều người, nàng không muốn trở thành đề tài bàn tán của buổi tiệc.

“tên nhóc này, có ai giành với hắn chứ, nhảy dựng lên làm gì...”

Đinh Hạo hắn dù có phong lưu nhưng không đến mức hạ lưu, đi giành nữ nhân với kẻ khác, không phải gặp ai là cũng thích, tên nhóc này coi Đinh Hạo hắn là ai chứ.

“vậy ta xin chúc mừng, chúc hai người sớm sinh quý tử, con cháu đầy đàn, răng lông tóc bạc, hạnh phúc tới già”

Vũ Văn Kiên trong lòng rất đắc ý, còn Mạc Thánh Linh lại không thoải mái, nàng ngẩn đầu nhìn Đinh Hạo “tại sao chứ...chàng không khó chịu sao”

“Linh nhi! chúng ta về chỗ thôi”

Vũ Văn Kiên ôn nhu lên tiếng, vừa nói vừa ôm Mạc Thánh Linh xoay người đi, hắn dù không biết giữa hai người Hạo vương và Mạc Thánh Linh xảy ra chuyện gì, nhưng dự cảm cho hắn biết tốt nhất nên tránh xa tên Hạo vương này ra.

“vương gia! Nhị công chúa thật xinh đẹp ” Tiểu lục tử say đắm nhìn Mạc Thánh Linh rời đi.

“Ừ...” Đinh Hạo mỉm cười lên tiếng.

Mạc Thánh Tuyết không phải nữ nhân nhỏ mọn hẹp hòi, nhưng tại sao vương gia lại thẳng thừng như vậy, người đó còn là tỷ tỷ của nàng, trong lòng cảm thấy không được vui chút nào. Mạc Thánh Tuyết cúi đầu ủ dột.

Bất ngờ bàn tay của ai đó lại gơ ra nắm chặt tay nàng, vẫn là thái độ bình thản như trước

“nhưng vẫn không đẹp bằng nàng”

Mạc Thánh Tuyết ngẩn đầu lên nhìn hắn, nhưng hắn lại chậm chậm đưa ly rượu lên môi uống cạn, ra vẻ như không biết nàng đang nhìn hắn, trong khi bàn tay bên dưới lại xiết chặt lấy tay nàng đặt trên đùi hắn.

Hành động âu yếm này không qua được đôi mắt nóng rực của Lạc Tư Doanh, nhất là khuôn mặt đang thẹn thùng của Mạc Thánh Tuyết, rượu vào rất nhiều nên hắn đã ngà ngà say, xoay người rời khỏi Thường Lạc cung.

Sau lưng hắn tiếng đàn hát, tiếng reo hò không ngừng vọng ra...

“Bộp..! bộp..!!”

“hay lắm..múa đẹp lắm”

Cẩm tú cung.

Ánh tà dương đang dần khuất núi, những tia nắng yếu ớt đang xuyên thẳng vào trong đình làm bật lên dung mạo mỹ miều của nữ tử, lung linh mà mờ ảo.

Tiếng đàn trầm bổng dịu âm bay theo gió và những ngón tay đang lướt múa trên dây đàn một cách điêu luyện, làm lòng người bình thản êm đềm, nhưng mà...

“Hừm...m..m” Hạ Lan ngoài việc thở dài, chán chường ra thì không có gì khác.

“công chúa! tại sao chúng ta không theo mọi người đi săn bắn” Hạ Lan nhăn nhó nhìn Mạc Thánh Tuyết .
Sáng nay Thái tử và mọi người tổ chức lên núi săn bắn, nhưng công chúa lại không muốn đi, lý do vì...
“em không thấy những con thú đó rất tội nghiệp sao”

“Bằng..ng!!”

Âm thanh mị hoặc của tiếng đàn bắt ngờ dừng lại, Mạc Thánh Tuyết ngẩng đầu lên nhìn Hạ Lan.

“Phải..phải..rất tội nghiệp, rất đáng thương..” Hạ Lan miễn cưỡng gặc đầu đồng ý.

Chính vì công chúa không muốn nhìn thấy những con thú đáng thương vùng vẫy trước lúc chết, máu tươi nhuộm đỏ khắp nơi, nên chọn việc ở nhà.

Thật ra Mạc y quốc cũng không phải là nước “cuồng sát động vật” nhưng phạm là tôn tử hoàng thất trước ngày đại hôn bắt đầu, có một nghi thức không thể bỏ qua chính là săn thỏ lấy may mắn.

“sáng giờ công chúa chưa ăn gì, để nô tì đến ngự thư phòng lấy chút điểm tâm cho người” Hạ Lan mặt mũi nhắc nhở không hề ghê.

Nhưng khi bóng dáng nàng vừa khuất khỏi ngự hoa viên. Thì lại có hai hắc y nhân bắt ngờ xuất hiện sau lưng Mạc Thánh Tuyết.

Mạc Thánh Tuyết giựt mình quay đầu lại thì..

“vụt....!!”

Thứ bột màu trắng từ trong tay áo của hắc y nhân phóng ra lẫn vào không khí, Mạc Thánh Tuyết vô ý ngửi phải mà ngã ngay xuống cây đàn trước mặt.

“Bằng...bằng...!!!” Dây đàn rung lên vì trọng lượng của Mạc Thánh Tuyết bắt ngờ ập tới

“có giống với người trong tranh không” Hắc y nhân thứ nhất lên tiếng.

“rất giống...chắc chắn không sai” Hắc y nhân thứ hai cảm xúc họa lên tỉ mỉ so sánh, rồi gặc đầu khẳng định.

“Vèo...!!! ” hắc y nhân thứ hai liền tiến lên ôm lấy Mạc Thánh Tuyết phi thân đến tường thành.

Phút chốc trong đình Cẩm tú đã không còn thấy bóng dáng ai ngoài cây đàn của Mạc Thánh Tuyết

Thần vương phủ.

“vương gia! Thuốc đã nấu xong” một tên nô tài, từ ngoài đi vào, cẩn thận đặt chén thuốc lên bàn, rồi lùi ra phía sau đứng hầu.

“ngươi có thể ra ngoài” Lạc Tư Doanh hồ hững lên tiếng.

“ạ ! Vương gia..”

Lạc Tư Doanh nhìn tên nô tài khuất khỏi tầm mắt hẳn, mới cầm chén thuốc lên , sau khi uống xong thuốc hẳn liền hướng giường đi tới. Có lẽ do tác dụng của thuốc nên lúc này hẳn chỉ muốn ngủ một giấc.

Nửa canh giờ sau....

Không chỉ riêng trong phòng, mà cơ thể của Lạc Tư Doanh còn cảm thấy rất nóng, nóng đến mức hẳn cảm thấy như mình đang bị lửa thêm đốt, mồ hôi chảy khắp toàn thân.

“ực..ực...!!”

Lạc Tư Doanh chao đảo bước đi đến bàn, cầm nguyên cả ấm trà lên uống sạch, nước trà tràn ra từ miệng, chảy xuống cổ, ướt cả ngực hẳn, nhưng vẫn không đẩy lùi được cái nóng .

Lạc Tư Doanh bước đi tới cửa, bước chân xiêu vẹo, tay hẳn phải vịn chặt lấy cánh cửa nếu muốn đứng vững.

“Người...đâu...có ai không..người đâu..”

Lạc Tư Doanh muốn lớn tiếng kêu gào, nhưng lời nói không thể nào bật ra khỏi cửa miệng, nhỏ còn hơn tiếng mèo kêu, nếu còn người khác trong phòng chưa chắc đã nghe ra, chứ đừng nói đến hậu vệ bên ngoài.

Nhưng có một chuyện đáng buồn là bên ngoài không có một tên hậu vệ hay bất cứ tên nào tài nào.

Lạc Tư Doanh bắt lực “léch” ra ngoài, nhưng chân chưa ra khỏi cửa thì..

“phụt...!!” khói trắng bay khắp nơi.

“Cộp..! cộp..!”

Lạc Tư Doanh mơ màng nhìn thấy từ xa có bóng người đang đi tới, giơ tay lên định vẫy gọi thì lại.

“bịch!”

Hắn ngã ngay xuống đất. Hai hắc y nhân từ từ đi đến trước mặt Lạc Tư Doanh. Trên vai còn vác theo một cái bao to tướng.

“đại ca! chắc là thuốc đã phát huy tác dụng” Hắc y nhân thứ nhất nhìn thấy Mạc Tư Doanh nằm ngay dưới chân, mỉm cười đắc thắng.

“đệ mau khiêng hắn lên giường” hắc y nhân thứ nhất gấp rút tiếng.

Hắc y nhân thứ hai nhanh chóng đi vào phòng, sau khi ném Mạc Tư Doanh lên giường, còn tiện thể giúp hắn cởi hết y phục, không chừa một chút gì trên người.

“cơ thể của tên này quả thật không tệ” hắc y nhân thứ hai nhìn cơ thể săn chắc “quyến rũ” của Mạc Tư Doanh, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Đang lúc này..

“rầm..m..m!!”

Hắn y nhân thứ nhất ném ngay cái bao trên lưng xuống giường, khiến cho hắc y nhân thứ hai giật nảy người.

“đi thôi” hắc y nhân thứ nhất xoay trái, xoay phải hạ hai bên rèm che xuống. Rồi hối thúc đệ đệ mình.

“đại ca! chúng ta không mở cái bao, nếu không cũng nên giúp nàng ta cởi y phục, rồi hãy đi”

Hắc y nhân thứ hai ánh mắt luyến tiếc nhìn xuyên thẳng qua khe hở của rèm che đang phát phơ, thấp thoáng thấy mỹ nhân bắt đầu động đậy.

“đừng tưởng ta không biết dụng tâm của đệ, yên tâm, Thần vương còn gấp hơn cả đệ” Hắc y nhân thứ nhất dừng lại, liếc nhìn đệ đệ mình,

“nhưng mà..” Hắc y nhân thứ hai lưỡng lự không chịu nhấc chân.

“đi thôi” Hắc y nhân thứ nhất giọng điệu quả quyết.

“Két..tt..!!”

Cánh cửa được khép lại, ánh sáng bên ngoài không tài nào lọt vào trong, cộng thêm trong phòng không có đèn đuốc được thắp lên, cho nên căn phòng hoàn toàn không nhìn thấy gì.

Trên giường..

Cảm nhận thấy có một nguồn suối mát đang sở soát khắp người hắn, tiếp sức thêm cho ngọn lửa đang cháy trong người có dịp bùng phát.

Mac Tư Doanh vì không nhin được nữa, liền chụp lấy bàn tay đang làm loạn của mỹ nhân.

Lật người, đem thiên hạ đặt xuống dưới thân.

Trước mắt hắn một màn sương dày đặc, bóng tối bao trùm mọi thứ đều đang trở nên mờ ảo hư hư thật thật, có lẽ hắn đang bị ảo giác, nếu không tại sao...

“Tuyệt nhi” Mạc Tư Doanh nhìn thiên hạ dưới thân đến si dại, cúi người xuống hôn đắm đuối lên môi nàng.

“Thần vương! buông ta ra” mỹ nhân đẩy hắn ra, xoay người bỏ chạy, nhưng ngay cả bản thân nàng cũng bị hạ thuốc mê, toàn thân không có sức lực.

“Rầm..”!!

Nàng bị Mạc Tư Doanh kéo ngã nằm xuống giường.

Nhìn thiên hạ dưới thân không ngừng kháng cự, hắn có thể hiểu nhưng hắn không còn sự lựa chọn nào khác, hắn cần người giúp hắn dập lửa, và nàng chính là thần dược của hắn lúc này.

“Tuyệt nhi! ta rất yêu nàng”

Mạc Tư Doanh gấp rút đến mức muốn xé toạt cái bao ra, để cùng người ngọc ân ái, tất cả y phục của nàng đều bị hắn cởi sạch không còn một mảnh.

“ức..ức..!!” Mạc Tư Doanh môi khô lưỡi đắng không ngừng nuốt nước bọt khi nhìn thấy cơ thể kiều diễm của thiên hạ dưới thân.

Làn da trắng hồng, mềm mại không tì vết. Những đường cong đầy mê hoặc, bị hắn nhìn đến xuyên thấu, thiên hạ xinh đẹp bên dưới càng thêm hoảng loạn.

“Tuyệt nhi! Nàng thật xinh đẹp” Mạc Tư Doanh vừa dứt lời bắt đầu động thủ.

“Thần vương! Thả ta ra, ngươi không biết mình đang làm gì..thả ta ra, ta sẽ xem như chưa từng có việc gì”

Trước ngực bị hắn dày xéo, cả nụ hoa của nàng cũng bị hắn cắn lấy, bàn tay ma quỷ của hắn lại đang khơi dậy dục bên dưới của nàng, khiến đảo tận sâu bên trong, những lời kháng cự không thể nào nói tiếp.

“Tuyệt nhi” Hắn nâng cao hai chân nàng lên, lời nói đuộm mùi tình dục.

“ưm..m..ta không ..”

“Á..Á..á..!!!”

Lời nói chưa ra khỏi cửa miệng, thì cảm giác như bị xé rách liền ập đến, Mạc Tư Doanh đang tiến sâu vào trong nàng, nước mắt chảy ra như suối.

“sự trong sạch của nàng..”

Cảm giác chặt khít bên dưới đang bao lấy hắn, khiến hắn như muốn phát điên, kêu gào đòi hỏi.

“Thần vương! Ta ..không ...không bao giờ tha thứ cho ngươi...”

Nghe được những lời này, hành động của hắn càng thêm hoang dã, động thân càng nhiều hơn.

“Ư..ư..mm!!”

Cuộc ân ái kéo dài đến gần xế chiều, cả hai người đều mệt lã người đến nỗi ngủ thiếp đi.

“két..tt..!!” cánh cửa một lần nữa được mở ra.

Đang lúc cách cửa vừa được hé ra bởi một bàn tay lén lút từ bên ngoài, thì..

“đệ làm gì vậy...đi thôi” Hắc y nhân thứ nhất lấy chặt lấy tay đệ đệ hắn cản lại, nhấn nhó mặt mày.

“vào xem một chút...” Hắc y nhân thứ hai vẽ mặt tò mò háo hức, dứt lời liền đẩy cửa vào.

“đệ..!!”

Hắc y nhân thứ hai lắc đầu, rồi cũng đi vào trong phòng

***** hết chương 51*****

52. Chương 52: Bắt Gian Tại Giường

Chương 52: Bắt gian tại giường

Trong rừng.

Từ xa tiếng ngựa dồn dập vang dội rung chuyển cả núi rừng, trên trời dưới đất muôn thú đều giật mình bỏ chạy...

“cộp..! cộp..!!”

Xuất hiện phía sau chính là đoàn người ngựa, dẫn đầu là đám thiếu niên anh tuấn trẻ tuổi, người nào cũng khí khái bất phàm, hào khí ngất trời đang phi ngựa như bay.

“cộp..! cộp..!!”

Chạy theo phía sau là binh lính hộ giá khôi giáp nghiêm trang, thần sắc nghiêm nghị, ánh mắt luôn đảo nhìn bốn phía, họ có những biểu hiện này cũng rất đơn giản, vì..

Những nhân vật “cấp cao” đều hội tụ về đây.

“vèo..!!”

Cây cỏ lay động, một con nai tội nghiệp vừa mới chạy qua, báo trước cho một kết cuộc bị thảm....

“Ha..ha..! con nai này chắc chắn thuộc về ta...” Vũ Văn Kiên cười khoái chí nhìn hai vị thiếu niên bên cạnh, rồi thúc móng ngựa, phi nhanh về phía trước, giương cao cây cung lên.

“zá..a....!!! ”

“cũng chưa chắc...” dứt lời Mạc Tử Tuần cũng thúc vào móng ngựa giờ cao cây cung, phi nhanh về trước.

“zá..á..!!!”

“vương gia! sao người còn không đuổi theo..” Tiểu lục tử bên cạnh gấp gấp lên tiếng.

“phải đó..” Mạc Thánh Linh lớn tiếng cổ vũ.

Dinh Hạo mỉm cười nhìn họ, “không nhất thiết phải đuổi theo”, từ vị trí đang đứng hẩn bất ngờ giương cao cung tên.

“vút..! vút...vút.. !”

Vô số mũi tên như trận mưa lao thẳng vào con nai, nhưng chỉ mỗi một cây tên là trúng đích.

“bụp..!”

“tuyệt..! Hạo vương thật giỏi..!”

“bộp..bộp...bộp..!!”.

Tiếng vỗ tay reo hò của mỹ nhân vang lên, khiến cho hai nam nhân bên cạnh tức tối trong lòng, ánh mắt thù địch Dinh Hạo mà phóng ra. Vũ Văn Kiên và Mạc Tử Tuần cũng cười ngựa đi tới.

“có gì mà giỏi, chỉ là may mắn..” Vũ Văn Kiên tức tối nhìn Dinh Hạo.

“Hừm..m.. nếu có Tư Doanh ở đây chắc chắn người săn được nai sẽ là hẩn.” Mạc Tử Tuần trong lòng cũng khó chịu. Nhưng thà thua trong tay người mình còn đỡ hơn trong tay người ngoài.

Mạc Tử Tuần có phút giây dừng lại suy tư “Không biết tên đó bây giờ sao rồi...có nên đến thăm hẩn..”

“thái tử ca ca! biểu ca sao lại không đi cùng chúng ta...” giọng nói thánh thoát của Mạc Thánh Linh vang lên, hiểu kỳ quan tâm.

“..hẩn bị phong hàn, ngự y căn dặn nên tịnh dưỡng nhiều hơn..” Mạc Tử Tuần lướt nhìn Dinh Hạo, ánh mắt rất kỳ lạ.

Thật ra là tên ngốc đó, không muốn nhìn phụ thê người ta ân ân ái ái, nên muốn tránh mặt. Điều này đương nhiên Mạc Tử Tuần giữ trong lòng không nói ra.

“thái tử ca ca! bây giờ còn khá sớm, hay chúng ta đến thăm biểu ca...”

“ừ .. cũng được..”

Mạc Tử Tuần lưỡng lự , sau đó gặc đầu lên tiếng, trong lòng cũng lo lắng không biết tên ngốc đó có chết chưa.

“hai người thì sao..” Mạc Tử Tuần quay sang nhìn hai người Vũ Văn Kiên và Dinh Hạo.

“...” Dinh Hạo định sẽ lắc đầu từ chối, cả ngày hôm nay để một mình Tuyết nhi ở tẩm cung, hẳn cảm thấy không yên tâm chút nào.

“Hạo vương! chúng ta đi thôi...”

Nhưng Dinh Hạo vừa mở miệng đã bị Mạc Thánh Linh lôi đi

“ta..” Dinh Hạo thật hết đường từ chối mặc cho mỹ nhân kéo đi.

Mạc Tử Tuần chỉ biết lắc đầu nhìn họ “thật hết cách” , còn Vũ Văn Kiên ghen tức, chen vào giữa hai người họ.

Thần vương phủ

Ánh tà dương vừa xuống bóng, bầu trời trở nên đỏ rực ...

“Vương gia đang nghỉ trong phòng, để nô tài vào thông báo...” tên nô tài đi trước dẫn đường, khum lưng cúi đầu.

“không cần! người có thể đi làm việc của mình..” Mạc Thánh Linh lên tiếng cản ngăn.

“ạ! Nô tài xin cáo lui..”

Tên nô tài rời đi thì Mạc Thánh Linh lập tức đẩy cửa vào.

“két...t..t..”

Nhưng cánh cửa vừa được mở ra, ánh sáng yếu ớt của chiều tà hắt vào trong, thì...

Cảnh tượng trước mắt khiến người nhìn thấy mặt đỏ tai hồng. Trong phòng thoảng thoảng mùi vị tình dục. Dưới sàn y phục vung vãi khắp nơi, rèm lụa phất phơ và...

Trên giường một đôi nam nữ đang quấn chặt lấy nhau, nữ tử làn da tuyết trắng thân hình mảnh mai đang được ôm chặt bởi cánh tay lực lưỡng của nam nhân. Suối tóc đen huyền của nàng còn phủ tán loạn trên bờ vai nam nhân, đáng chú ý nhất là cả hai đều trong tình trạng thiếu vải.

“sao.. sao Tuyết nhi lại ở trên giường của biểu ca...” Mạc Thánh Linh tỏ ra kinh ngạc, ánh mắt lại len lén nhìn sang và dò xét phản ứng của Dinh Hạo.

“ha..ha..vui thật...”

Vũ Văn Kiên vui khi nhìn người khác gặp họa, đây có lẽ là thu hoạch lớn nhất khi hắn đến Mạc Y quốc.

“Hạo vương! Người thật tốt bụng, biết Thần vương đang bệnh, còn cho phép công chúa chăm sóc đến tận giường...!!!”

Dinh Hạo không còn hơi sức dư thừa để phản bác những lời nói khó nghe của Vũ Văn Kiên, ánh mắt hắn đều tập trung hết trên..

Trên chiếc giường trắng to lớn kia, lại có dấu vết lạc hồng vô cùng chói mắt, minh chứng cho chuyện sảy ra là sự thật, giống như có ai cầm dao khứa vào tim hắn. Dinh Hạo hoàn toàn bị sốc nặng, hàn khí từ người hắn đang từ từ toát ra.

“Tư Doanh! Dậy mau..” Mạc Tử Tuần lập chạy tới đánh thức Mạc Tư Doanh, lôi hắn khỏi giường.

“...dậy mau..!!!”

Lạc Tư Doanh từ từ mở mắt ra, đầu đau như búa bổ, định xoay người bật dậy thì.. .

Cảm nhận được sự mềm mại và hương thơm của thiên hạ dưới thân, hắn kinh ngạc sửng sốt, những ký ức vừa rồi liền ập đến.

Vừa rồi hắn cùng một nữ nhân hoan ái, nữ nhân đó với hắn vừa lạ vừa quen, quen vì hắn nhìn thấy người nằm bên dưới là Tuyết nhi, lạ vì cảm giác của hắn không giống như vậy, hắn cúi người xuống nhìn mỹ nhân để kiểm chứng.

“Đúng là Tuyết nhi, nhưng mà...”

Lạc Tư Doanh như bị thôi miên, hắn chăm chú nhìn đôi vai gợi cảm của mỹ nhân đến độ xuất thần “Tại sao không có... rõ ràng hắn đã nhìn thấy một đóa hồng mai nở rộ, chẳng lẽ hắn nhìn lầm...”

Mạc Thánh Tuyết mơ màng mở mắt ra, sao đầu nàng lại đau như vậy, không phải nàng đang ở tấm cung, sao nàng lại ở đây, trong đầu vô số dấu chấm hỏi, nhưng khiến nàng không thể giải thích nhất chính là...

“Á..á..!!”

Mạc Thánh Tuyết giựt mình hét lên, rồi đẩy Lạc Tư Doanh ra, lùi vào góc giường.

“Tại sao nàng không mặc gì, còn nằm trên giường của Thần vương, hắn..hắn lại cũng không mặc gì, thật ra đã xảy ra chuyện gì..”

“tam muội! Sao muội lại làm ra chuyện này, bảo Hạo vương sau này dám nhìn mặt ai...”

Âm thanh chua ngoa của Mạc Thánh Linh đã đưa Mạc Thánh Tuyết thoát ra khỏi sự bàng hoàng mà đi thẳng đến tuyệt vọng, khi nhận ra mỹ nam tử đứng yên bất động bên cạnh Mạc Thánh Linh là phu quân nàng Hạo vương.

Mạc Thánh Tuyết không biết chuyện gì đang diễn ra, nhưng nàng biết rõ một điều, hoàn cảnh của nàng lúc này được gọi “bất gian tại giường..”

“vương gia..! người phải tin ta...ta và Thần vương không có chuyện gì hết...ta...” Mạc Thánh Tuyết hốt hoảng giải thích, nàng định chạy đến bên cạnh hắn, thì...

“Mặc vào..!” Dinh Hạo tức giận ném y phục trên người của Mạc Thánh Tuyết, lời nói lạnh lùng ngắn gọn.

Lời nói lạnh lùng của Dinh Hạo khiến Lạc Tư Doanh “thức tỉnh”, nhìn Mạc Thánh Tuyết đang tuyệt vọng đau khổ, máu nóng trời dậy, hắn tức giận nhìn Dinh Hạo.

“Lăng Thiên Hàn! Sao ngươi có thể đối xử với Tuyết nhi như vậy..” Lạc Tư Doanh vừa nói xong, thì chào đón cho hành động nghĩa hiệp này của hắn chính là...

“bốp..!!”

“Lạc Tư Doanh..!”

Lời nói của Lạc Tư Doanh như đổ dầu thêm lửa, Dinh Hạo tức giận bước tới, tung quyền ra đánh thẳng vào khuôn mặt anh tuấn của Lạc Tư Doanh.

“câu này nên để ta hỏi ngươi, Tuyết nhi là thê tử của ta sao ngươi có thể làm vậy...” Dinh Hạo tức giận hét lớn tiếng, tiếp theo...

“bốp..!!” Dinh Hạo tiếp tục tung ra cú đánh thứ hai.

Lạc Tư Doanh té xuống đất, hắn đưa lưỡi đảo quanh khóe miệng mình, cảm nhận được vị mặn từ trên đầu lưỡi và cảm giác đau rát truyền tới, không cần kiểm chứng hắn cũng biết đó là máu của chính mình.

Hắn không hiểu nổi tên Hạo vương này có điểm nào đáng cho Tuyết nhi yêu, bị người ta đánh hai lần liên tiếp, mà không đánh trả lại đó không phải là tác phong của hắn.

“bốp..!”

“Lăng Thiên Hàn..!!”

Lạc Tư Doanh lập tức giơ quyền đánh trả. Cả hai người đều lao thẳng vào nhau, đánh đấm loạn xạ..

“bốp..! bốp..!!! đánh hay lắm..” Vũ Văn Kiên vỗ tay trầm trồ, háo hức như đang xem một vở tuồng hay.

Mạc Thánh Linh một phen tức tởm, liếc trừng Mạc Thánh Tuyết đang lệ rơi trên giường “chỉ vì ả mà hai người nam nhân xuất chúng, tranh đến sống chết..tại sao chứ, ả có gì hơn nàng..”

“ầm..m..!!”

Ầm thanh quyền cước vang dội, người ra quyền kẻ đỡ đòn. Không ai chịu nhường ai. Mọi ngõ ngách trong phòng đều bị họ “quậy” đến long trời lở đất.

Bàn, ghế, bình hoa...mặc dù không có cánh cũng không có chân, nhưng dưới “trợ lực” của hai người họ, cứ bay vèo vèo trong phòng.

” Bốp..!!!” Dinh Hạo tung người đá bay bức tượng kỳ lân về phía Lạc Tư Doanh, Lạc Tư Doanh nghiêng người né tránh.

“choang..ng..!!” tượng kỳ lân va vào cửa bể nát trên đất, mảnh vỡ văng tứ phía.

“ê..ê...đừng có hại người vô can chứ..”

Vũ Văn Kiên đang tựa cửa xem kịch vui thì tượng kỳ lân lao về phía hắn, “thật may” hắn kịp lúc cúi đầu xuống, nếu không...

“dừng lại! Hai người định đánh tới khi nào nữa...”

Mạc Tử Tuấn chen vào giữa, tay trái đỡ lấy một cước của Lạc Tư Doanh, tay phải đỡ lấy một quyền của Dinh Hạo. Giọng nói cương quyết, ánh mắt sắt bén vô cùng.

“Tư Doanh! Chuyện này là sao..” Mạc Tử Tuấn lớn tiếng, giọng nói rất có “uy” ra dáng một vị hoàng đế tương lai.

“Ta bị người khác hạ được..” Mạc Tư Doanh tức giận liếc nhìn chén thuốc trên bàn.

“hạ được..!!”

Vũ Văn Kiên tò mò, bước tới cầm chén thuốc lên ngửi, thoáng thấy trên mặt hắn sự kinh ngạc “mùi này...”, dù có xen lẫn với mùi thuốc nhưng hắn dễ dàng nhận ra “đặc sản” quê nhà không lẫn vào đâu được.

“Hoàng xuân được..”

Màn đêm buông xuống..

Cách Thần vương phủ 50 dặm

Tại một con hẻm nhỏ tối tăm, hoang sơ vắng người, không đèn đuốc thấp lên chỉ có duy nhất ánh trăng sáng trên cao soi đường, ba thân ảnh người đang đi tới..

“chuyện lần này hai người làm rất tốt, đây là phần thưởng của nhị công chúa...” Xuân Mai cầm một sấp ngân phiếu giao tận tay cho hai hắc y nhân.

“đa tạ! đa tạ..!!” Hai hắc y nhân vui vẻ cầm lấy, hờ hờ ra mặt.

“sau này, có những chuyện như vậy...cứ yên tâm giao hết cho chúng tôi..” hắc y nhân thứ nhất ba hoa lên tiếng.

“nhận ngân lượng rồi, thì đi cho thật xa...đừng có xuất hiện trước mặt công chúa, nghe rõ chưa..” Xuân Mai lên tiếng giọng điệu có phần ra lệnh.

“đương nhiên..đương nhiên... chuyện này huynh đệ tôi hiểu rõ..”

Hai hắc y nhân nhận được tiền nên vui đến không biết gì, gặc đầu liên tục.

Sau khi nhìn thấy thân ảnh của hai người kia hoàn toàn khuất hẳn, Xuân Mai mới yên tâm rời đi, lần theo lối cũ quay trở về hoàng cung.

Trăng đêm nay thật sáng, nhưng ánh trăng sáng rực đó lại bị mây đen che phủ, có lẽ là chuẩn bị cho một mưa sắp tới...

Hoàng cung Mạc Y quốc

Màn đêm rữ xuống, ánh nguyệt trên cao lung linh sáng chói..

Dinh Hạo một mình một rượu, đơn độc trong đình.

Hắn không phải là loại nam nhân hẹp hòi, nhưng cũng không thể xem như chưa từng nhìn thấy, chưa từng sảy ra gì...

“vương gia..!”

Bóng dáng của Mạc Thánh Linh đang lả lướt đi tới, từ từ ngồi xuống bên cạnh.

“là nàng sao..” Dinh Hạo ngà ngà say, quay đầu lại nhìn Mạc Thánh Linh

“Người còn nghĩ đến chuyện của tam muội ...”

“ực..ực..!!!” Dinh Hạo cầm bình rượu lên nốc cạn, không để ý gì đến Mạc Thánh Linh, đây chính là điều hắn không muốn nghe nhất lúc này.

“ta tin trong lòng muội ấy chỉ người, chuyện sảy ra giữa muội ấy và Thần vương là ngoài ý muốn ...” Mạc Thánh Linh tỏ ra cảm thông, nàng dừng lại:

“... người hãy tha thứ cho muội ấy, cho dù trước muội ấy và biểu ca có tình ý với nhau, nhưng đã là chuyện quá khứ..”

Dinh Hạo tâm trạng đang không được vui, nghe được những lời lẽ này của Mạc Thánh Linh, càng khó chịu thêm nên không muốn nghe tiếp, hắn bật người đứng dậy.

“Vương gia! người định đi đâu...” Mạc Thánh Linh đang nói “hăng say”, bị Dinh Hạo làm cho dán đoạn.

Nhưng bước chân Dinh Hạo lại không vững, nghiêng ngã sắp té, Mạc Thánh Linh vội chạy lại đỡ lấy hắn, ngờ đâu chính mình lại ngã trên người Dinh Hạo.

Ôm hương thơm nhuyễn ngọc trong tay, với một người nam nhân đang say đến độ không biết gì là một thử thách cực lớn.

Cả hai đều nằm trên đất, Dinh Hạo nằm dưới Mạc Thánh Linh nằm trên, hai tay đặt trước ngực hắn, mắt nhìn mắt môi chạm môi chính là tình hình của họ lúc này.

Hai người say sưa nhìn nhau, đắm chìm trong thế giới riêng nào đâu hay biết, từ xa có nữ tử nhìn họ đến lệ rơi tràn lan.

“công chúa! Chúng ta qua đó đi..” Hạ Lan đáng vẻ ầm ục tức tóit.

“chúng ta về thôi..” Mạc Thánh Tuyết bình thản lên tiếng.

Hạ Lan vừa định mở miệng nói thêm, nhưng quay đầu nhìn lại thì thấy Mạc Thánh Tuyết nước mắt thấm ướt mi, đang xoay mặt bỏ đi.

“công chúa! đợi em với..” Hạ Lan cuống cuống đuổi theo sau.

“vèo..ò..!!”

Gió mạnh lướt qua, chiếc lá vàng lơ lững khẽ chạm đất.

Dinh Hạo lập tức đẩy Mạc Thánh Linh ra, bật người ngồi dậy, tỉnh táo phần nào.

Còn về phần Mạc Thánh Linh cũng xấu hổ vô cùng ngồi dậy chỉnh sửa y phục trên người.

“Ào..ào...!!”

Bất ngờ mưa từ trên trời rơi xuống, mưa như thác nước...

“Vương gia! trời mưa rồi, để nô tài đưa người về Cẩm Tú cung..”

Tiểu Lục Tử bất ngờ xuất hiện, từ bên ngoài chạy thẳng vào trong đình, đỡ lấy Dinh Hạo.

“không! ta sẽ không về Cẩm Tú cung...” Dinh Hạo lúc này giống như một kẻ say đang làm loạn, đẩy tiểu lục tử ra.

Hắn hiện tại không biết nên dùng tâm trạng gì để đối diện cùng nàng, hắn cần có chút thời gian để bình tâm lại. Hắn hiện mà xuất hiện trước mặt nàng, sợ sẽ làm nàng đau lòng nhiều hơn.

“Vương gia! không đến Cẩm Tú cung, vậy người định đi đâu...” Tiểu lục tử gấp rút chạy theo phía sau Dinh Hạo.

“vương gia ! bên ngoài trời đang mưa...”

Mạc Thánh Linh mỉm cười đắc chí, nàng cũng mặc cho trời mưa, mà đuổi theo hai người Dinh Hạo và người Tiểu lục tử.

Trận mưa này không biết sẽ kéo dài bao lâu, hi vọng sau cơn mưa trời quang mây tạnh, mọi thứ sẽ trở lại như lúc ban đầu.

Cẩm Tú cung.

Một bạch y nữ tử dung mạo mỹ lệ, đang thẩn thờ ngẩn đầu lên nhìn trời cao, mặc cho mưa to gió lớn, mặc cho cái rét đang vây lấy nàng, nhưng Mạc Thánh Tuyết vẫn đứng yên đó.

“Tại sao vương gia không nghe nàng giải thích chứ, tại sao không tin nàng..” . Cho dù chàng không nói ra, nhưng Mạc Thánh Tuyết nàng hiểu rõ chàng đang rất giận.

“công chúa! người như vậy sẽ bệnh đó, chúng ta vào trong đi...” Hạ Lan từ bên trong mang theo một cái ô to, đi đến trước mặt của Mạc Thánh Tuyết.

Nhìn những giọt nước đang chảy dài trên mặt Mạc Thánh Tuyết, Hạ Lan không rõ đó là lệ hay mưa, thật khiến cho nàng khó chịu vô cùng, nước mắt tự dung cũng rơi theo “tại sao số mệnh của công chúa lại khổ như vậy, ông trời ông mù rồi sao..”

Nàng chỉ muốn cho đầu óc thanh tĩnh, nhưng tại sao lại càng nghĩ nhiều hơn, những dòng suy nghĩ của nàng cũng giống như cơn mưa này day đặng không dứt.

“em thấy mệt thì đi ngủ trước, ta..”

Mạc Thánh Tuyết mỉm cười yếu ớt nhìn Hạ Lan, chưa nói xong thì cả người đã choáng váng, chập chờn muốn ngã....

“công chúa...!” Hạ Lan hốt hoảng thả cây dù trên tay xuống.

Bất ngờ có một bàn tay rắn rỏi ôm trọn lấy cơ thể của Mạc Thánh Tuyết. Mạc Thánh Tuyết ngẩn đầu lên nhìn bạch y nam tử.

“là người..” Mạc Thánh Tuyết rã rời nhưng vẫn cố sức đẩy hắn ra, không muốn dính dáng gì đến người nam nhân này.

Lạc Tư Doanh nhìn ra sự thất vọng trên gương mặt của Mạc Thánh Tuyết vừa rồi “vì người đến là hắn sao..”

Từ lúc nàng rời khỏi phủ Thần vương, hắn đều đi theo sau, cho nên mọi chuyện hắn đều nhìn thấy rất rõ, nên càng đau lòng hơn..

“vì tên Hạo vương đó, nàng làm như vậy có đáng không...”

Vừa bị đẩy ra Lạc Tư Doanh lập tức nắm chặt lấy tay Mạc Thánh Tuyết kéo lại.

“..nàng yêu hắn đến vậy sao...”

“Á..á!!!”

“vương gia! người mau buông tay công chúa ra, như vậy sẽ làm đau công chúa..” Hạ Lan sốt ruột lên tiếng.

“Phải! ta rất yêu rất yêu chàng thì đã sao, trong mắt chàng bây giờ ta chỉ là một nữ nhân dơ bẩn...”

Mạc Thánh Tuyết uất ức, tuyệt vọng, nàng hét lên sau đó bất tỉnh nhân sự.

“Phịch..!”

“công chúa..công chúa..!!”

Nên không nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Lạc Tư Doanh và Hạ Lan. Họ trước giờ chưa nhìn một Thánh Tuyết giận dữ như lúc này...

“còn không đi gọi ngự y...” Lạc Tư Doanh lớn tiếng quát tháo với Hạ Lan

.....

Trong phòng.

Nhìn Mạc Thánh Tuyết đang ngủ mê trên giường, mà Lạc Tư Doanh đau xót vô cùng. “Điều ta muốn thấy là vẻ mặt hạnh phúc của nàng, chứ không phải vẻ mặt tiêu tụy lúc này...Tuyệt nhi nàng có hiểu không..”

“vương gia! vương gia..chàng đừng đi..”

Bàn tay của Lạc Tư Doanh từ từ xiết chặt lại, mặc dù hắn cũng được người ta gọi là vương gia, nhưng hắn hiểu rõ hai từ “vương gia” từ miệng Mạc Thánh Tuyết nói ra, không phải giành cho hắn.

Vì hắn suốt đời này sẽ không bỏ rơi nàng, chỉ có tên Hạo vương chết tiệt kia, mới có thể làm ra những chuyện tàn nhẫn như vậy.

“...” Lạc Tư Doanh thở dài, mỉm cười.

“Tuyệt nhi! ngay cả trong lúc mê sảng nàng cũng nhớ đến hắn, nàng tin tưởng hắn sẽ mang lại hạnh phúc cho nàng sao..” Lạc Tư Doanh vuốt ve khuôn mặt tái xanh của Mạc Thánh Tuyết, rồi bật người đứng dậy.

“cộp..! cộp..!!”

Bóng dáng của Lạc Tư Doanh từ từ mờ dần mờ dần, rồi khuất hẳn khỏi Cẩm Tú cung. “Nếu nàng đã tin hắn như vậy, ta cũng tin vào sự lựa chọn của nàng...”

“ào..ào..!!”

Mưa bên ngoài vẫn cứ rơi, có tăng không giảm...

“két..tt..!!”

Hạ Lan đẩy cửa bước vào, cả người lấm tấm nước mưa, nàng nhìn ngó xung quanh đã không thấy Lạc Tư Doanh đâu, nhưng...

“công chúa! người tỉnh rồi sao..!!”

Mạc Thánh Tuyết không biết đã tỉnh dậy từ lúc nàng, đang ngồi trên giường

“ngự y nói do người kiệt sức nên mới ngất xỉu, uống xong mấy thang thuốc sẽ khỏe ngay...” Hạ Lan vui vẻ, chạy đến dìu Mạc Thánh Tuyết xuống giường.

Thật ra từ lúc ngự y rời đi, nàng đã tỉnh dậy nhưng vẫn không biết làm sao đối diện với Lạc Tư Doanh nên vẫn như chưa tỉnh.

Khi Mạc Thánh Tuyết vừa đặt người xuống ghế thì..

“cộp...!! cộp...!!”

Từ xa một bóng đen đi tới, thoảng thấy sự vui mừng trên khuôn mặt của Mạc Thánh Tuyết, nhưng khi chiếc ô kia vừa hạ xuống, thì nỗi vui mừng liền tan biến.

“nô tì tham kiến tam công chúa..” Xuân Mai khiêm nhường cúi đầu, thi lễ trước Mạc Thánh Tuyết.

“Xuân Mai! Người đến đây làm gì..” Hạ Lan bật dộc lên tiếng, như một con nhím xù lông.

Xuân Mai khéo miệng nhếch lên đắc ý nhìn Hạ Lan nhưng không muốn trả lời, mà là quay sang nhìn Mạc Thánh Tuyết.

“nhị công chúa bảo nô tì qua nói với tam công chúa... vương gia tối nay sẽ ở lại chỗ của nhị công chúa, nói người không cần phải chờ vương gia cứ đi ngủ trước ...”

Mạc Thánh Tuyết còn chưa lên tiếng nói gì, thì đã có người bất bình nói thay nàng.

“cái gì! Có lý nào như vậy, phải đi hỏi vương gia cho ra lẽ..” Hạ Lan tức giận đến nhảy dựng lên.

Hạ Lan hùng hổ nắm lấy tay của Mạc Thánh Tuyết lôi ra ngoài, nhưng Mạc Thánh Tuyết lại không hề nhúc nhích, nàng mỉm cười yếu ớt nhìn Xuân Mai.

“ta biết rồi, người thay ta cảm ơn nhị tỷ, tối nay... vương gia phải nhờ tỷ ấy chăm sóc..”

“công chúa..!” Hạ Lan nhìn bộ dáng hồng hách đắc thắng của Xuân Mai, khó chịu vô cùng nhăn nhó nhìn Mạc Thánh Tuyết.

“vậy nô tì xin cáo lui..” Xuân Mai nghiêng người hành lễ với Mạc Thánh Tuyết mỉm cười đắc ý, trước khi đi còn ngheh mặt với Hạ Lan.

Nhìn Xuân Mai đắc chí, mà Hạ Lan càng thêm tức tối.

“công chúa! sao người không đến tắm cung của nhị công chúa lỗi vương gia về, đây là hoàng cung Mạc Y quốc không phải phủ Hạo vương, nhị công chúa cũng chẳng phải là mấy thị thiếp của vương gia, người mới đích thực là thê tử của vương gia..”

Bộ dáng Hạ Lan lúc này còn giống một oán phụ hơn là Mạc Thánh Tuyết, càng nói lại càng hăng, càng nghĩ càng tức nhưng sau khi nói một tràng giang đại hải, công chúa đáng kính của nàng cũng không có phản ứng gì.

“công chúa! người nói gì đi chứ, sao lại im lặng như vậy..” Hạ Lan lo sợ nhìn Mạc Thánh Tuyết.

Vương gia không tin nàng, nàng biết làm sao đây, có lẽ nàng đã quá mong đợi vào cuộc lương duyên này, nhưng sao lại đau như vậy, chỗ này của nàng như bị ai bóp nát vậy thật rất đau, nàng đặt tay lên ngực mình, nước mắt cứ thế lại chảy ra.

“công chúa ! người đừng khóc, nếu người không muốn đi thì thôi, mặc cho vương gia muốn đi đâu thì đi, chúng ta không quản nữa..”

.....

Mưa ngớt hạt, rồi dần dần tạnh hẳn, khoảng đầu giờ sủu, bầu trời trở nên quang đãng, mây đen kéo đi, mặt trăng dần lộ dạng, đọng trên lá cây những giọt nước mưa tròn trịa lóng lánh đang rơi...

“tích! Tắc..! tích ...tắc...!! ”

Trong lòng cảm thấy không thoải mái tí nào, hình ảnh của Tuyết nhi và tên tiểu tử họ Lạc, luôn vướng bận trong tâm trí hần. Thật không dễ chịu chút nào.

Vừa mới tỉnh rượu, hần lại nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Xuân Mai và Mạc Thánh Linh, trong lòng lại càng khó chịu.

Tại sao Tuyết nhi lại bình thản như vậy, phu quân của nàng ở bên cạnh nữ nhân khác, nàng không cảm thấy khó chịu sao, lại còn nhờ nữ nhân khác chăm sóc chồng mình.

Nữ nhân cổ đại luôn rộng lượng như vậy, hay nàng thật không có đặt Dinh Hạo hấn trong lòng. Trong tâm của Tuyết nhi chỉ mỗi tên tiểu tử họ Lạc kia, như lời của Mạc Thánh Linh.

“vương gia! nếu còn đi nữa là đến Cẩm Tú cung, người muốn gặp công chúa sao..” tiểu lục tử bên cạnh ngáp ngắn ngáp dài nhìn Dinh Hạo.

Thật ra hấn rất muốn nói “vương gia thật ra người muốn gì đây..” mới có canh một lạnh lẽo, mà lại dứt ngược dứt xuôi kêu hấn dậy, không nói rõ đi đâu.

Đảo một vòng lớn hoàng cung lại vòng về đây, nếu muốn thì ngay từ đầu không đi thẳng cho rồi đỡ tốn thời gian, hại cho hai cái chân của hấn...

“chuyện này bốn vương biết, không cần người nhắc..”

Dinh Hạo trừng mắt nhìn Tiểu lục “tên tiểu lục khôn kiếp, người không nói không ai bảo người câm” , dù biết không phải lúc thích hợp nhưng không thể ngăn được ý định muốn gặp nàng.

“không đi nữa..” Dinh Hạo lớn tiếng quát tháo tiểu lục tử

Tiểu lục tử nhăn nhìn hấn, lăm bằm trong miệng ” Vương gia khó chịu cái gì chứ, không phải tất cả đều là người nói sao, người tức giận cái gì chứ..”

Giữa lúc này...

“choang...ng...!!!”

Từ trong phòng của Mạc Thánh Tuyết bỗng phát ra tiếng động lạ, Dinh Hạo giật mình đứng yên, hấn xoay người lại...

“Tuyết nhi!” Dinh Hạo lập tức chạy thẳng vào trong phòng.

Tiểu lục tử lắc đầu nhìn Dinh Hạo, không biết ai nói với hấn cho tới ngày đại hôn của thái tử sẽ không đặt chân vào tấm công của tam công chúa...

“hừm..m..” Tiểu lục tử thở dài rồi lủi thủi đi theo sau Dinh Hạo.

Mùi rượu nồng nặc từ trong phòng truyền ra, khiến cho Dinh Hạo cước bộ dừng lại. Hấn đứng yên bên ngoài nhìn vào trong.

Trong phòng..

Vòi rượu thì ngổn ngang trên đất, không biết bao nhiêu là rượu. Hai nữ tử trong phòng, lại say đến độ không biết gì..

“Lan nhi! ta muốn uống nữa, em mang rượu tới đây..”

“Bốp...!! bốp...!!”

“Lan nhi ..! Lan nhi..!”

Mạc Thánh Tuyết liên tục đập vào vai của Hạ Lan, gọi mãi mà con nha đầu Hạ Lan vẫn không chịu tỉnh lại, có phần gia tăng tốc độ và lực đập vẫn không ăn thua gì, người kia nhất quyết không tỉnh.

Hạ Lan đang gục ngã trên bàn, say đến ngủ thiếp đi, nhưng Mạc Thánh Tuyết lại một hai gọi dậy, Hạ Lan cũng “chịu lòng chiến hữu” ngẩng đầu lên nhìn Mạc Thánh Tuyết, cười đến ngu dại.

“uống..uống nữa..he..he..công chúa ! chúng ta...”

“Ầm..m !!”

Có điều vừa tỉnh dậy nói chưa quá một câu, câu từ cũng không có rõ ràng, lại gục mặt xuống bàn.

Mạc thánh Tuyết khó chịu khi “chiến hữu” bỏ cuộc giữa chừng. Nàng nhìn ngó xung quanh nhìn như không có ai để sai vặt nữa.

“em không đi... thì ta đi vậy...”

Nàng đứng dậy khỏi ghế, cả người lắc lư chao đảo, dáng đi lại xiêu vẹo

“hướng nào mới đúng đây...hướng này...hay hướng đó...”

Nàng chỉ tay lung tung khắp phòng, hết quẹo bên trái, rồi lại quẹo bên phải, vẫn không thấy cái cửa đâu “chẳng lẽ cái cửa có chân...không thể nào”

“ha..ha..nhất định là hướng này..”

Mạc Thánh Tuyết vui như phát hiện báu vật vậy, nàng chỉ tay về phía Dinh Hạo đang đứng , vẽ mặt hớn hở, sau đó mò mẫm đi tới. Dù biết rõ trước mặt có người nhưng nàng vẫn xem như không nhìn thấy gì.

Dinh Hạo lúc này như là bị đứng hình, hắn không nghĩ đến sẽ nhìn thấy bộ dáng này của Mạc Thánh Tuyết, nữ nhân thanh tú thoát tục, đoan trang nhã nhặn ngày thường đã biến đi đâu, hắn còn tưởng mình nhìn lầm .

“tại sao lại say đến như vậy chứ..”

“vương gia! công chúa..”

Tiểu lục tử nhìn thấy Mạc Thánh Tuyết bước chân sấp ra khỏi cửa, trong khi Dinh Hạo lại hồn du tận đâu đâu, nên lớn tiếng gọi về.

“chết tiệt...!!”

Dinh Hạo như được “giải huyết” hắn tức giận, xoay người đuổi theo Mạc Thánh Tuyết, hai tay nhắc bổng nàng lên, ôm về hướng phòng ” say như vậy còn muốn đi đâu chứ, muốn làm cho hắn lo lắng nàng mới vui sao...”

Dinh Hạo dừng lại lướt nhìn Hạ Lan trong phòng, ánh mắt trách cứ bắn ra “con nha đầu này tại sao lại để Tuyết nhi uống say như vậy..”

“đưa Hạ Lan về phòng..”

Tiểu lục tử cảm thấy cả người rét run, không phải vì khí trời giá rét bên ngoài, mà là từ lời nói của Dinh Hạo phát ra, vương gia hình như rất tức giận.

” uống chi cho nhiều vậy không biết...dậy mau..” Tiểu lục nhanh chóng bước vào phòng, lôi kéo Hạ Lan đứng dậy.

“..không đi ! Ta còn muốn uống nữa..”

Hạ Lan lại đỡ chứng của kẻ say, nàng gầy rối, làm loạn. Không những không chịu đi, còn chạy đến chỗ Dinh Hạo, lôi kéo thêm “chiến hữu”.

“công chúa! chúng ta uống tiếp nữa đi, em đi lấy thêm rượu..”

“uống tiếp...” Mạc Thánh Tuyết nhìn Hạ Lan một lúc sau đó gật đầu đồng ý...

“phải uống tiếp, ngươi thả ta xuống, ta muốn uống nữa...” nàng vùng vẫy, tay chân còn đập loạn xạ trên người của Dinh Hạo.

“bốp...!! bốp...!! thả ta xuống..”

Tiểu lục tử bước tới lại bị Hạ Lan đẩy ra, bộ dáng khó xử không biết làm sao “thu phục” con ma men này, quay sang cầu cứu Dinh Hạo.

Nhìn sắc mặt tối sầm và hai mắt đỏ ngầu của vương gia đang nhìn hắn , Tiểu lục tử như nuốt vào một ngụm hàn khí, lo sợ vô cùng.

Một tên nô tài giỏi không phải là xem hắn làm được việc hay không, mà chính là nói hắn có thể nhìn thấu “sắc mặt” của chủ tử bao nhiêu.

Tiểu lục tử biết chắc nếu hắn còn nán lại lâu, có lẽ người tiếp theo xảy ra chuyện chính là hắn.

“về phòng thôi.. .ta với người uống tiếp..” Tiểu lục tử tay chân quỳnh quáng, không cho Hạ Lan cơ hội phản kháng đã ẵm nàng ra khỏi phòng.

“kết..tt”

Trước khi rời khỏi, Tiểu lục tử còn lịch sự giúp Dinh Hạo khép hai cánh cửa lại. Tranh thủ phút cuối len lén nhìn vào trong phòng, thầm cầu nguyện cho Mạc Thánh Tuyết có thể bình yên qua khỏi đêm nay.

Dinh Hạo nhìn cánh cửa vừa khép lại, rồi quay sang nhìn thiên hạ bên dưới, Mạc Thánh Tuyết hai mắt ửy khuất nhìn hắn, có lẽ nàng đã rất say, nhưng Dinh Hạo đã làm...

Nàng không phải say đến mức không biết người đang ẵm nàng là ai.

“Tại sao còn về chứ, không phải hắn nói tối nay sẽ ở tấm cung của nhị tỷ sao , còn về làm gì..”

“thả ta xuống! thả ta xuống..”

Dinh Hạo cũng không thích làm khó dễ người đang say, hắn cũng thuận ý đặt nàng xuống, nhưng là đặt nàng ngồi trên đùi của hắn.

“sao lại say đến như vậy..” Dinh Hạo khó chịu nhìn Mạc Thánh Tuyết.

Dinh Hạo còn tưởng Mạc Thánh Tuyết say đến không biết mình đang làm gì, nên muốn rót cho nàng một tách trà nóng, thì...

“Thiên Hàn..!”

Dinh Hạo nghe xong mà đứng hình, bất động...

“hu..hu.. sao chàng không chịu tin thiếp...”

Mạc Thánh Tuyết ửy khuất dựa sát vào trong người hắn, nước mắt đau lòng mà chảy ra, thủ thủ trong lòng hắn.

Dinh Hạo có chút sững sốt vì đây là lần đầu tiên nàng đổi cách xưng hô với hắn không gọi hắn là “vương gia” mà trực tiếp gọi thẳng tên của hắn. Có lẽ do nàng say quá không biết mình nói gì.

Nhưng không phải hắn không tin nàng, thử hỏi tất cả nam nhân trên đời này , có ai có thể chịu được cảnh tượng lúc ấy, nhìn thấy nữ nhân của mình nằm trong vòng tay của tên nam nhân khác, còn trong hoàn cảnh mà ..

“nàng say rồi để ta dìu nàng lên giường..” Dinh Hạo định xoay người bế Mạc Thánh Tuyết lên giường, thì bị nàng giựt lại.

“không ! chàng chưa trả lời ta, Thiên Hàn sao chàng không tin ta...ta và Thần vương thật sự không có gì...”

Mạc Thánh Tuyết nước mắt tràn mi, ngẩn đầu nhìn hắn. Bây giờ thì hắn đã tin nàng không phải say đến mức không biết gì, ít nhất nàng cũng biết hắn là ai.

Nhìn nàng khóc, nhìn những giọt nước mắt của nàng rơi. Dinh Hạo có cảm giác như sát muối vào vết nứt ở tim hắn vậy, hắn thật sự rất đau lòng.

Những nhỏ nhen đồ kỵ trong lòng của hắn cũng bị những giọt nước mắt của nàng cuốn trôi đi, càng cảm ghét bản thân đã làm cho nàng khóc. Mặc kệ chuyện gì đã xảy ra, hắn quyết định sẽ tin tưởng nàng.

Hắn khẽ vuốt khuôn mặt xinh đẹp của nàng, lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt nàng: “Tuyết nhi! trong lòng nàng có ta không..”

“có! Ta yêu chàng, thật sự ta rất yêu..”

Có lẽ vì rượu vào nên lời ra, Mạc Thánh Tuyết lại có thêm can đảm, nhưng nàng còn muốn nói rất nhiều, muốn giải thích cho hắn biết, muốn nói cho hắn nghe, nhưng chưa gì hết ...

Đôi môi đã bị kẻ khác chiếm lấy.

“Ừm..m..m!!”

Dinh Hạo điên cuồng mút chặt lấy môi của Mạc Thánh Tuyết, đưa lưỡi vào trong khoang miệng, bắt đầu lục lọi tìm kiếm, công bắt lấy chiếc lưỡi thơm tho của Mạc Thánh Tuyết làm tù binh.

Mạc Thánh Tuyết không hề kháng cự, hai tay nàng chủ động quàng qua cổ hắn, đáp trả lại nụ hôn của Dinh Hạo.

Mặt trời còn chỉ vừa mới ló dạng, xung quanh vẫn còn bị bao phủ bởi màn đêm...

“Két..t..t..!!”

Cánh cửa chậm chậm được hé mở, một tiểu mỹ nhân thanh tú diễm lệ đang len lén bước ra, trên vai còn vác theo một đóng hành trang “nhỏ nhỏ”

“Ư..ư..sao lại qua không lọt..”

Hành trang “nhỏ nhỏ” của tiểu mỹ nhân, giữa chùng lại bị kẹt ở cửa, nàng cố sức lách qua, cuối cùng vẫn...

“ha..a...! phải vậy chứ.” tiểu mỹ nhân an toàn vượt qua cửa, nhưng...

“ken..ng..ng..!!”

Âm thanh rất vang dội, đôi vòng bạch ngọc sáng bóng từ “hành trang nhỏ nhỏ” rơi ra, lăn lóc trên sàn...

Tiểu mỹ nhân sợ đến rút tim ra ngoài, ánh mắt len lén nhìn xung quanh lo lắng sẽ làm kinh động đến người khác, sau khi chắc chắn không bị ai nhìn thấy, nàng lập tức cúi người xuống.

“may quá! không bị sút mẻ, nếu không sẽ bán không được giá cao..” Tiểu mỹ nhân cầm đôi vòng bạch ngọc lên vui mừng, lau chùi nâng niu như trân bảo.

Nàng bật người vậy, nhưng mà lúc này lại phát sinh chút vấn đề nhỏ...

“Á..a..!!” Tiểu mỹ nhân đau đến mức không thể nào đứng dậy nổi,ôm lấy cái lưng mình.

Nhìn dấu vết bầm tím trên cánh tay trắng nõn nà và cái lưng đau đến mức không thể nào đứng thẳng của chính mình, thêm vào sáng nay khi bước xuống giường còn đứng không vững , tiểu mỹ nhân càng giận đến nghiến răng.

“Tên nhóc Lạc Tư Doanh đó đúng là cầm thú... cầm thú nhất trong những tên cầm thú...”

Sau hồi mắng chửi khí thế, tiểu mỹ nhân vác cái bao lên vai rồi “léch” cái thân “tàn” ra khỏi cổng hậu viện, miệng cười hớn hở, còn hí hửng vẫy tay chào ...

“Tạm biệt cái hoàng cung quý quái này, ha..ha..bỏ cô nương ta đi đây... không hẹn ngày gặp lại..”

Nhưng khi tiểu mỹ nhân vừa quay đầu lại thì...

“choang...ng..!!!”

Hành trang nhỏ nhỏ trên vai nàng, bởi thì nàng đang thất thần mà rớt xuống đất, những thứ có thể bẻ thì đều bẻ hết, còn những thứ có thể lăn đều lăn hết ra ngoài.

“tiểu thư! người lại muốn bỏ trốn..!” Một vị tiểu cô nương cầm viên dạ minh châu lên nghiến ngẫm, sau đó giựt mình nhìn tiểu mỹ nhân kia.

Tiểu mỹ nhân sợ đến xanh mặt, vội tìm lời giải thích “mặc dù sự thật đúng là như vậy..”

“ha..a..a !! làm gì có hoàng cung tốt đến như vậy, sao ta lại trốn chứ..”

Tiểu mỹ nhân ngoài miệng cười ha hả, nhưng trong lòng đang thầm ai oán “cái hoàng cung chết tiệt này, toàn là giả nhân giả nghĩa, cho không nàng cũng không thêm ở..”

“Hu..hu..tiểu thư chắc chắn là người lại muốn trốn đi, nếu không cũng không chuẩn bị nhiều hành lý như vậy..hu...hu..hu..” .

Điều mà tiểu mỹ nhân sợ nhất cuối cùng đã xảy ra, đó chính là tiếng khóc của con a đầu này...

“hu..hu...lão phu nhân! nô tì thật có lỗi với người, không làm tròn di nguyện của người..hu..hu...nô tì thật có lỗi với người...”

Tiểu a đầu này khóc không phải bình thường, khóc đến độ thần sầu quỷ khóc, vang vọng trời cao...

Tiểu mỹ nhân hoảng đến tay chân cuống cuống, dù là thân phận nữ nhi như nhau, nhưng cái nàng sợ nghe nhất chính là tiếng khóc của nữ nhân.

“ngươi đừng có khóc nữa ... ta chỉ..chỉ ...thấy mấy thứ này không còn sai nữa, định đem bỏ đi..” tiểu mỹ nhân cuối cùng cũng “nặn” ra được một lý do, mặc dù có hơi vô lý.

“thật không...nếu vậy để em đem bỏ dùm người..” Tiểu a đầu lập tức nín khóc thay vào đó chính là nụ cười ranh mãnh.

Tiểu a đầu lập tức ôm tất cả thứ ngọc ngà châu báu lên, rồi một mạch đi thẳng.

“Hả..a!!” tiểu mỹ nhân há miệng mà nhìn, đúng là tự mình đem đá đập vào chân mình mà, “ngọc ngà châu báu của nàng, khó khăn lắm mới ”chôm” được.

“hu..hu....!!!” Bây giờ đến phiên tiểu mỹ nhân khóc đây.

Lấy đi hết rồi thì nàng làm sao trốn đây. Dù trốn được rồi ra tới ngoài kia không có những thứ đó, nàng lấy cái gì mà sống.

Tiểu mỹ nhân ủ dột buồn bã, đi vào trong phòng chỉ là hai cái chân khi bước lên thềm cao, lại đau đến mức nhắc không lên nổi...

“tên Thần vương đáng ghét, không... tất cả người cổ đại đều đáng ghét..!!”

Tiểu mỹ nhân tức giận hét lên, làm cho tất cả nô tài trong Cẩm Tú cung đều giựt mình, bật người khỏi giường...

*****chương 52*****

53. Chương 53 : Động Bàn Tơ

Chương 53 : Động bàn tơ

Cẩm Tú Cung.

Ánh nắng ban mai từ trên cao xuyên thẳng qua cửa sổ, phản chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của mỹ nam nằm trên giường.

Dinh Hạo giờ tay ngăn lại những tia nắng khiến hấn chói mắt, lại sợ kinh động thiên hạ bên dưới nên hành động vô cùng cẩn trọng.

Làn da tuyết trắng, mi đen uốn lượn, sóng mũi cao nhỏ và bờ môi mọng đỏ, nàng đẹp tựa như một thiên thần đang say ngủ. Dinh Hạo mỉm cười triu mến hôn nhẹ lên trán Mạc Thánh Tuyết.

Nụ cười của hấn lịm tắt, thay vào sự bàng hoàng lo lắng: “sao nóng như vậy..”

Hắn lấy tay đặt lên trán của Mạc Thánh Tuyết, hơi nóng từ nàng truyền sang nóng đến mức làm phồng cả tay hắn. Dinh Hạo giựt mình nhảy xuống giường, đi thẳng ra cửa

“Ầm...m..!!!” tâm trạng nóng như lửa đốt, nhanh hơn một cơn gió Dinh Hạo đã lao ra khỏi Cẩm Tú cung.

“Ừm...m...!!!”

Cùng lúc đó mỹ nhân trên giường có dấu hiệu tỉnh dậy.

Mạc Thánh Tuyết mơ màng mở mắt ra, khắp người mệt mỏi, nàng ngược mắt nhìn xung quanh và chỗ bên cạnh giường, ánh mắt thoát thấy sự tuyệt vọng ” ra chỉ là ảo giác, tối qua.. chàng không hề trở về Cẩm Tú cung...”

Mạc Thánh Tuyết chao đảo bước xuống giường...

“Vèo..ò..!!”

Những cơn gió mát rượi ập đến, khiến cho một người đang phát sốt như trời hạn gặp mưa “thật dễ chịu”. Mạc Thánh Tuyết chậm chậm nhắm mắt lại. Không khí thật yên bình và mọi thứ thật rõ ràng.

Tiếng chim hót, tiếng gió thổi, tiếng côn trùng kêu, và cả...

“nghe nói tối qua tam phò mã ở lại tắm cung của nhị công chúa, suốt đêm không về...” Nô tì thứ nhất háo hức lên tiếng.

“có thật không...” Nô tì thứ hai kinh ngạc hỏi lại.

“thật đó...mới vừa rồi ta còn thấy hai người họ đi tới thái y viện, nếu họ không có gì, sao mới sáng ra lại xuất hiện cùng nhau..” Nô tì thứ ba lên tiếng bổ sung thêm.

“nhị công chúa quyến rũ như vậy, là nam nhân ai mà không thích..”

“nghĩ cũng tội cho tam công chúa..”

“hừm...mm..!!”

Đám nô tài lắc đầu thương tiếc, rồi chán chường rời đi. Cho tới lúc rời khỏi Cẩm Tú cung họ vẫn không hay biết, câu chuyện của mình đã đến tai người trong cuộc.

Mạc Thánh Tuyết chậm chậm mở mắt ra, bật người đứng dậy rời khỏi đình.

Chưa tới nửa canh giờ sau....

“Cộp..! cộp..!!!” Tiếng bước chân gấp gáp từ bên ngoài vọng đến.

Bước vào là mỹ nam tử khuôn mặt lo lắng. Bên cạnh là Mạc Thánh Linh bình thản như nước nữa bước không rời. Và người đi sau cùng là vị thái y già tội nghiệp đang bị người lôi đi.

“lão có thể đi nhanh hơn được không..” Dinh Hạo cứ ba bước lại đầu lại một lần, nhăn nhó hối thúc lão ngự y già

“tam phò mã! từ từ để lão đội lại cái mũ đã...” lão ngự y mặt mày khổ sở, chưa nói được lời nào đã bị Dinh Hạo đẩy vào trong phòng.

Nhìn lão lúc này xem...

Quan phục không chỉnh tề, đai lưng còn chưa thắt, quan mũ nửa trên nửa dưới đội cũng như không . Ngày thường lão không phải như vậy. Bộ dáng khốn đốn này nhìn sao cũng không giống một người đứng đầu thái y viện. Nói ra không sợ bị người ta cười chết.

“Tam phò mã ! tam công chúa đâu..” lão ngự y ngơ ngác nhìn khắp phòng.

“Tuyết nhi..!!”

Một dự cảm chẳng lành ập đến, Dinh Hạo chạy như bay lao ra khỏi phòng.

“Hạo vương ! đợi ta với..” Mạc Thánh Linh vội vã chạy theo sau.

Ánh nắng chói chang, bầu trời quang đãng, mây trắng bồng bênh, không khí lại trong lành mát mẽ, đúng là một ngày đẹp trời. Nhưng trong hoàng cung thì mây đen giăng phủ, bão tố sắp nổi lên...

Đại diện- Mạc Y quốc.

Sự căng thẳng, sự phẫn nộ đang từ người của vị hoàng đế tài ba trước mặt phát ra tứ phía, bên dưới đại điện người người cúi đầu.

“phải thêm người tiếp tục đi tìm kiếm, cho dù phải lật tung cả Mạc y quốc, cũng phải tìm ra tam công chúa...” Mạc Huệ Đình tức giận lên tiếng.

“dạ ! hoàng thượng ” Phong Thành cúi đầu nhận lệnh, xoay người bỏ đi. Ra tới bên ngoài liền huy động thêm một đám thuộc hạ, rồi hùng hổ kéo đi.

Bất ngờ trong đại điện...

“Ầm..mm..!!”

Mạc Huệ Đình tức giận đập bàn quát tháo, ánh mắt lão di chuyển qua lại trên khuôn mặt của từng người trong đại điện : “thật ra đã xảy ra chuyện gì...có ai ở đây nói cho trẫm biết, tại sao Tuyết nhi lại mất tích..”

Một bầu không khí im lặng, trầm mặt đến đáng sợ.

Một ! Hai ! Ba ! Từng khắc một trôi qua...

Nhưng không ai chịu lên tiếng. Sự kiên nhẫn của Mạc Huệ Đình đã lên tới đỉnh điểm, lão tiến lại gần từng người một, với khí thế “thái sơn áp đảo”. Bắt đầu từ...

Mạc Tử Tuấn đưa con trai lão yêu thương nhất, lại mỉm cười cao ngạo, ánh mắt vô cùng tự tin. Giống hệt lão còn trẻ.

Người thứ hai Lạc Tư Doanh đưa trẻ mà lão cảm thấy tự hào nhất, đang nhìn thẳng vào mắt lão, không hề lộ ra sự yếu hèn run sợ, đây chính là điểm mà lão thưởng thức đứa trẻ này.

Người thứ ba Mạc Thánh Linh nữ nhi được lão nuông chiều nhất, tính tình ngang bướng, lại chỉ biết cúi đầu.

Và người cuối cùng là Vũ Văn Kiên âm tà khó đoán.

”khốn kiếp..! Tất cả chúng đều không chịu nói gì hết.

“Hừmm..m!!” Mạc Huệ Đình tức giận phát tay áo, xoay người trở lại long kỷ, thì mới nhận ra một điều quan trọng ” thiếu mất một người”.

Tất cả đều có mặt, nhưng người quan trọng nhất đáng lý nên có mặt lại không thấy đâu.

“Tên nhóc Lăng Thiên Hàn đâu...”

Trên đỉnh Thánh Tuyết sơn.

Bốn bề vắng lẽ tĩnh mịch, và những cơn gió thổi nhẹ nhẹ. Bạch y nữ tử lưng dựa vào bia mộ. Mặc dù bia mộ lạnh tanh nhưng nàng lại thấy rất dễ chịu, thật ấm áp như thể đang được mẫu thân ôm vào lòng.

“mẫu phi..!!”

Mẫu thân là phi tử của phụ hoàng, đáng lý sau khi mất sẽ được chôn trong lăng mộ hoàng thất. Nhưng vì là di nguyện của mẫu thân muốn nhìn thấy Thánh Tuyết ngũ sắc mỗi sáng. Cho nên mẫu thân nàng là phi tần duy nhất được chôn ở trên đỉnh Thánh Tuyết sơn.

“người từng nói với nữ nhi, được yêu phụ hoàng là điều hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời người, nhưng tại sao nữ nhi không có cảm giác đó, nữ nhi thật rất yêu chàng...” Mạc Thánh Tuyết mệt mỏi, gục đầu lên bia mộ, chỉ muốn ngủ thiếp đi.

Từ phía sau...

Một bàn tay thô kệch bất ngờ đặt lên vai nàng, kèm theo những lời nói khiếm nhã.

“tiểu mỹ nhân! Sao lại ở có một mình vậy..he..he...”

“Á...á...á...!!!” Mạc Thánh Tuyết giật mình hoảng sợ, té ngã xuống đất.

Trước mặt nàng chẳng khác nào một dị nhân.

Một gã thân hình cao lớn, khuôn mặt bậm trợn còn có một vết sẹo rất dài, khắp người dơ bẩn còn nồng nặc mùi rượu, nụ cười của gã khiến toàn thân nàng rung rẩy....

“he..he..đúng là một tiểu mỹ nhân...còn đẹp hơn mấy ả ở Động Bàn Tơ...” Hắn nhìn đến chảy cả nước miếng, đưa lưỡi liếm láp nhìn rất gian tà.

“Rầm..mm..!!!” Còn liên tục lấn tới, như hổ đói vồ mồi, nhảy bổ vào người của Mạc Thánh Tuyết.

“he..he..đừng sợ ! tiểu mỹ nhân, ta sẽ không làm hại nàng..he..he...cho ta hôn một cái nào...” Hắn không ngừng động tay chân trên người Mạc Thánh Tuyết, lời nói càng không có chừng mực.

“tránh ra! đừng chạm vào ta...” Mạc Thánh Tuyết liên tục lùi ra xa, kháng cự, ném đất cát về phía gã.

Nhưng không hề ảnh hưởng đến “nhã hứng” của tên dâm tặc này, hắn vẫn đi tới. Mạc Thánh Tuyết kinh hãi xoay người bỏ chạy , nhưng liền bị hắn chụp lấy hai chân kéo lại.

“Á..á...!!! buông ta ra...” Mạc Thánh Tuyết vùng vẫy đôi chân đạp vào người hắn.

Nàng lo sợ rút ngay cây trăm bạch ngọc trên đầu xuống. Đâm thẳng vào ngực của hắn, nhưng tên dâm tặc dễ dàng chặn được, giựt lấy cây trâm từ tay nàng. Mạc Thánh Tuyết liền vùng chân đá lên người hắn xoay người bỏ chạy..

“Á! Tiện nhân..” tên dâm tặc vì đau mà hét lên

Mạc Thánh Tuyết cứ chạy, cứ chạy về phía trước. Nàng không dám quay đầu lại nhìn, nhưng lời nói ghê tởm của tên dâm tặc vẫn vang bên tai...

“tiện nhân! Xem nàng chạy được bao xa...”

Nàng chạy được một đoạn thì...

“ha..! ha...!!! sao lại không chạy ...chạy nữa đi..” Tên dâm tặc cuối cùng đã đuổi tới, hắn cười đắc chí nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Mạc Thánh tuyết khi trước mặt không còn đường lui.

“ngươi .. đừng qua đây, nếu không ta sẽ nhảy xuống...” Mạc Thánh Tuyết lùi rồi lại lùi, tên kia được nước lấn tới. Trước mặt là hổ dữ, sau lưng là vực thẳm. Mạc Thánh Tuyết do dự không biết tính thế nào...

“không tin nàng dám nhảy xuống, tới đây tiểu mỹ nhân, ta sẽ thật nhẹ nhàng với nàng..he...he..!!!” tên dâm tặc lập tức bước tới.

Mạc Thánh Tuyết đối diện với vẻ đói khát của tên dâm tặc, nàng chỉ cứ lùi mãi cho đến khi không còn chỗ để lùi, lúc này cả người chênh vênh lắc lư, và chân đã chạm tới ...

“Tùm..mm!!” âm thanh vô cùng vang dội

Những hòn đá nhỏ dưới chân vô tình bị nàng đẩy rớt xuống.

“tới đây..để ta yêu thương nàng..” tên dâm tặc dang rộng hai tay ra, chào đón Mạc Thánh Tuyết.

Quả nhiên nhìn xuống bên dưới là vực sâu vạn trượng với nước sông chảy cuồn cuộn trắng xóa, Mạc Thánh Tuyết phải nuốt vào một ngụm hàn khí.

“nếu bị tên này làm nhục, thì nàng là chọn nhảy xuống..” sau khi quyết định xong, nàng liền đưa chân nhảy xuống

“đừng...!!!” Tên dâm tặc sững sốt kinh ngạc, chạy nhanh đến trước, giơ tay kéo Mạc Thánh Tuyết lại.

“Vào..!!!” Nàng đã lao mình xuống dưới, cái hắn chụp được chỉ là không khí.

Hắn hoảng sợ, hắn dơ người, hắn run rẩy, hắn không biết phản ứng sao, sau một lúc đứng yên như tượng thì tên dâm tặc liền xoay người bỏ chạy như bị ma đuổi.

.....

Khi dâm tặc vừa chạy xuống giữa chân núi, thì gặp ngay hai mỹ nam tử đang đi lên núi.

Khuôn mặt hoảng loạn, thần sắc hoang mang, hành động thập thò lén lút, nhìn trước nhìn sau, đều giống với kẻ vừa làm ra chuyện xấu.

Từ xa mỹ nam tử đã bị hấp thu hút, đặc biệt cây trâm bạch ngọc tên dâm tặc đang cầm trên tay, ánh sáng chiếu vào vô cùng lấp lánh, vô cùng chói mắt, đặc biệt vô cùng quen thuộc...

Dinh Hạo hai mắt phát hào quang. Hấp lập tức phi thân, bay đến trước mặt tên dâm tặc.

“Á..á..a..!!” tên dâm tặc hoảng hốt, bởi vì sự xuất hiện bất thành linh của Dinh Hạo chắn ngay đường đi của hắn, mà té ngã xuống đất.

Không đợi tên dâm tặc có thời gian thích ứng, Dinh Hạo đã nắm chặt lấy tay hắn, lôi hắn đứng dậy.

“cây trâm này từ đâu ngươi có..” Dinh Hạo tức giận nhìn hắn.

“á..a..!! đại hiệp..đại hiệp..xin tha mạng..”

Không chỉ cánh tay hắn sắp vỡ nát, mà sát khí từ người của Dinh Hạo tỏa ra làm cho tên dâm tặc run rẩy tay chân.

.....

Mặt trời xuống bóng.

Dưới chân núi Thánh Tuyết, ánh sáng yếu ớt cuối ngày cũng dần biến mất và được thay bằng màn đêm lạnh lẽo, tối tăm.

Bạch y nam tử tà áo phất phơ theo gió, đơn độc một mình đứng đó. Nhìn chiếc châm bạch ngọc trên tay, tuyệt vọng, mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt Dinh Hạo lúc này.

Vô Tình lặng lẽ đứng phía sau Dinh Hạo, thở dài “chắc chắc vương gia đang rất đau khổ..” hắn lại không giỏi trong việc an ủi người khác, phải làm sao đây, hắn nghĩ đến mặt mày nhăn nhó.

Hai người họ đã tìm kiếm suốt mấy canh giờ, từ trời sáng cho đến trời tối, từng tấc đất nơi đây đều bị họ lật tung lên. Nếu thật sự công chúa rơi xuống đây như lời tên kia, thì họ phải tìm thấy mới đúng, đằng này ngay cả một dấu vết nhỏ cũng không tìm ra...

Lúc này Dinh Hạo lại bắt người đứng dậy..

“Vô Tình! về thôi..” Còn mỉm cười nhìn hắn.

Vô Tình nhìn đến gần người, không phải bởi nụ cười “điên đảo chúng sinh” của Dinh Hạo, mà là sự khó hiểu nghĩ không thông “sao vương gia lại cười, vừa rồi còn đau lòng chết đi sống lại, bây giờ lại bình thản như chưa từng có chuyện gì, vậy là sao..”

“đi thôi..!!!”

Dinh Hạo lại một lần nữa mỉm cười, đi lướt qua người hắn. Vô Tình sau khi định thần xong, cũng gấp rút đuổi theo.

“Tuyệt nhi! nàng nhất định phải không sao, còn phải sống thật tốt, cho tới khi ta tìm thấy nàng...”

Tiếng bước chân ngày càng xa dần, âm thanh càng lúc càng nhỏ và thân ảnh hai người họ dần khuất hẳn trong màn đêm. Màn đêm tĩnh mịch, cây cối lao xao theo gió, từ xa từng đàn quạ đen đang bay tới, còn phát ra những tiếng kêu rợn người. Nơi chúng đáp xuống là chỗ Dinh Hạo đứng khi nãy, vì...

Bên dưới chính là thi thể lạnh tanh của tên dâm tặc kia, hai mắt trợn trắng, khắp người tím ngắt, và máu từ cổ hắn vẫn còn đang rỉ ra.

Tại một nơi ở Mạc Y quốc.

Bên ngoài thì im lặng tĩnh mịch, sống yên biển lặng, nhưng đằng sau cánh cửa lại là một quang cảnh hoàn toàn trái ngược.

“haha..mỹ nhân! Nàng chạy đâu cho thoát..” Một hán tử tay cầm bình rượu, giọng điệu thách thức hấn đuổi theo tiểu cô nương.

“bắt được ta, đêm nay ta sẽ là của người..” tiểu cô nương dừng lại, đôi mắt long lanh, giọng nói câu hồn, nâng vạt váy lên tiếp tục chạy.

“ha..ha...!!!”

“uống nữa đi...ha..ha!!”

Nơi này chẳng khác bồng lai tiên cảnh. Rèm lụa phất phơ đủ màu sắc, sương khói mờ ảo, mùi rượu thoang thoang hòa cùng hương thơm của nữ nhân, ngất ngây lòng người. Thịt ngon, rượu thơm và trái cây tươi xếp ngập cả bàn.

Nam nữ nô đùa chạy nhảy, cười nói khắp nơi, chỉ là ...

Ăn mặc có hơi thiếu vải một chút, thậm chí có nhiều người mặc cũng như không mặc. Trên người chỉ khoác có tấm vải chạy lung tung.

Nơi đó chính là Động bàn tơ.

“kết...t...t...!!!!”

Cánh cửa bất ngờ đẩy vào, ánh sáng rực rỡ trong phòng tràn ra bên ngoài cửa, làm cho diện mạo của những người bên ngoài càng thêm rõ ràng.

Một vị phu nhân đứng tuổi ăn mặc diêm dúa, trang sức hoa lệ, vừa bước vào đã thu hút rất nhiều ánh mắt của những kẻ háo sắc, nhưng người mà họ nhìn si mê không phải bà ta...

“Bạch ma ma! Nàng ta là ai..” giọng điệu háo hức của một gã nam nhân.

Cả đám sói lang liền bao vây chặt lấy bạch y nữ tử đang hôn mê phía sau.

“wo..o..!! thật rất xinh đẹp, làn da lại mịn màng trơn láng như trứng gà..” Tên mập kia lén xằng chạy lên trước, nhìn đến ngây ngẩn, nước miếng chảy dài.

Không chỉ vài tên, mà tất cả “hổ đói” trong hang động này, đều chạy lên trước, người sờ tay, kẻ nựng má...

“tránh ra! Đừng có làm hư bảo bối của lão nương.. ”

Bạch ma ma, ra vẻ dữ tợn lớn tiếng hét, tay trái xô, tay phải đẩy đám háo sắc kia ra khỏi người bạch y nữ tử.

“mau ! mang nàng ta lên lầu..” Bạch ma ma liếc nhìn tên hậu vệ phía sau.

“Bạch ma ma! Người mới sao..”

“khi nào mới cho nàng ta hầu hạ chúng tôi đây..”

“ha..ha..a.!!! đúng vậy đó...”

Sau lưng tiếng la hét ầm ĩ, hăng say của đám háo sắc, có tăng không giảm. Khiến Bạch ma ma nghe đến nhất cả óc, bực mình quay đầu lại:

” muốn gặp nàng ta, thì mang 1000 lượng đến đây...”

“cái gì 1000 lượng..”

Thần vương phủ.

Mạc Tư Doanh đang chăm chú nhìn vào bức tranh tự họa trên bàn, mà mặt mày nhăn nhó...

Ngoại trừ một việc hấn có thể chắc chắn ra, là nữ nhân đó còn là xử nữ, ít nhất là trước khi gặp hấn. Thì ký ức duy nhất hấn nhớ được chính là hình xăm hoa mai này, và hương thơm ngào ngạt từ người nữ nhân đó mang lại. Nhưng hoàng cung là đâu chứ..

Không phải là nơi mà một nam nhân có thể tùy tiện vào, đặc biệt là để tìm nữ nhân, hắn cũng không thể cứ gặp ai cũng đề họ xuống đưa mũi ra ngửi hay cởi áo ra kiểm chứng...

Nghĩ lại... nàng ta cho hắn một cảm giác thỏa mãn, mà trước giờ chưa từng nữ nhân nào có. Lạc Tư Doanh đang nghĩ đến thần thờ, thì...

”tham kiến vương gia...!!

Lạc Tư Doanh giựt mình kíp bức tranh lại, vì chuyện này hắn không muốn cho người khác biết.

Bước vào là tên thuộc hạ thân tín, đáng vẽ khúm núm đi theo sau là cung nô lớn tuổi.

“vương gia! Người đã được đưa tới...” Nói xong tên nô tài lập tức xoay người bỏ đi.

“Ầm...m...!!!”

Cánh cửa khép lại, cung nô giựt bắn cả người, nhìn xung quanh mờ mờ ảo ảo không khí nặng nề, chỉ có mỗi mình bà và Lạc Tư Doanh càng thêm căng thẳng.

“Tần cô cô! không cần lo lắng, bốn vương có chuyện muốn nhờ bà...” Lạc Tư Doanh nhẹ nhàng lên tiếng, cười đến diên đảo chúng sinh.

“vương gia! Có gì xin cứ nói...” Tần cô cô càng cúi đầu thấp hơn nữa.

Hắn trong mắt Tần cô cô là chủ tử cao cao tại thượng, còn bà là nô tài hạ đẳng. Tại sao nói năng khách sáo như vậy, càng khiến cho Tần cô cô run rẩy

“bà từng hầu hạ qua nhiều chủ tử, trên người họ có đặc điểm gì, chắc bà biết rất rõ...” Lạc Tư Doanh đưa tách trà lên uống, chậm chậm quan sát biểu hiện của Tần cô cô.

Về mặt lo lắng của Tần cô cô liền trở nên sáng rực, còn sáng hơn cả trăng rằm, tưởng Thần vương muốn biết chuyện gì to tát, chứ chuyện này ...đã hỏi đúng người rồi, nếu bà tự xưng thứ hai thì dám chắc không ai dám đứng thứ nhất..

“ha..ha...!!! không phải nô tì tự cho mình tài giỏi, thật ra... không chỉ có chủ tử mà tất cả cung nô trong hoàng cung, đặc điểm của họ như thế nào, nô tì là người rõ nhất nhiều khi còn rõ hơn cả họ.” Tần cô cô cười đến không khép lại được, còn vỗ ngực lớn tiếng.

Tất cả nữ nhân trước khi vào cung, đều trải qua có nhiều cuộc kiểm tra rất nghiêm ngặt, không đơn giản chỉ ngôn hành cử chỉ, gia thế trong sạch, mà từng đặc điểm trên người họ đều được kiểm tra và ghi chép rất kỹ lưỡng. Đó là quy định trước giờ của hoàng thất.

Mà người làm công việc đó chính là vị Tần cô cô đứng trước mặt của Lạc Tư Doanh đây, cho nên những lời bà ta vừa nói không phải chỉ là ba hoa, nói khoát mà là có căn cứ xác thực.

“vì vậy bốn vương mới cần đến bà, giúp ta tìm một người..” Lạc Tư Doanh đặt tách trà xuống, ngẩn đầu nhìn Tần cô cô.

“Tìm người..vương gia đừng có đùa với nô tì ...”Tần cô cô nghe xong mà vô cùng kinh ngạc, người ngây dại.

Mạc Y quốc này thì Thần vương là thân phận dưới một người trên vạn người, nếu muốn tìm một người nào đó chắc chắn còn dễ hơn trở bàn tay, tại sao ...

“bà xem đi ...” Lạc Tư Doanh ném bức họa lên người Tần cô cô, lạnh lùng lên tiếng

Tần cô cô khó hiểu cầm lấy bức họa, cũng mở ra xem...

“hình xăm hoa mai..” bà ta kinh ngạc lên tiếng, thật ra tất cả đều có lý do

“bốn vương muốn bà tìm giúp một người, trên vai nàng ta cũng có hình xăm hoa mai này, nếu bà tìm được...” Lạc Tư Doanh dứt lời liền giựt mạnh khăn lụa trên bàn ra.

“wo..o..o !!” Ánh vàng lấp lánh, trên bàn ít nhất cũng vạn lượng. Tần cô cô chỉ biết há mồm mà nhìn, vừa giờ tay ra định chụp lấy, thì...

“khi nào tìm được, thì nó là của bà..” Lạc Tư Doanh lập tức rút ngân lượng về

“vương gia! nô tì biết nàng ta...” Tần cô cô nhìn đống ngân lượng trên bàn, ánh vàng chói mắt, mà tham tham nuốt vào ngậm nước bọt.

Lạc Tư Doanh giựt mình sửng sốt, khóe miệng nhếch lên, không nghĩ nhanh như vậy đã tìm được nữ nhân đó, ngay cả Lạc Tư Doanh cũng không nhận khuôn mặt hắc lúc này có bao nhiêu vui mừng.

“nàng ta là ai...” Lạc Tư Doanh gấp rút lên tiếng.

“là Tứ công chúa!”

Lạc Tư Doanh nghe đến ngẩn người, Mạc Y quốc chỉ có một đại hoàng tử Mạc Tử Tuấn, nhị công chúa Mạc Thánh Linh và tam công chúa Mạc Thánh Tuyết. Từ đâu xuất hiện vị Tứ công chúa này.

Tần cô cô nhìn vẻ mặt của Lạc Tư Doanh biết ngay hắc đang nghĩ gì.

“Tứ công chúa được hoàng thượng nhận lại cách đây không lâu, mẫu thân của Tứ công chúa là một vũ cơ nổi tiếng ở Mạc Bắc, người đã qua đời hơn hai tháng, công chúa một thân nữ nhi lặn lội đường xa lên kinh thành tìm hoàng thượng, thân phận thật rất đáng thương ...” Tần cô cô nói xong mà ươn ướt nước mắt.

Hình như người huynh đệ tốt của hắc đã nói đến chuyện này, nhưng khi đó hắc lại không để tâm. “là nàng ta thật ư..”. Ánh mắt xa xăm nhìn ra cửa, sự hiếu kỳ với vị tứ công chúa này càng nhiều.

Động Bàn tơ

Mạc Thánh Tuyết hôn mê trên giường từ từ tỉnh dậy, nàng mở mắt ra nhìn cảnh vật trước mặt thật lạ lẫm, càng sửng sốt hơn khi nhìn thấy bộ y phục đang mặc trên người nàng, sắc sỡ hở hang, lại vô cùng mỏng manh, còn nhìn xuyên thấu da thịt bên trong, đây vốn không thể nào được xem là y phục.

“ha..ha..cho ta hôn một cái..”

“người thật hư..”

Nàng chưa khỏi bàng hoàng, thì những âm thanh hồ nháo bên ngoài càng khiến Mạc Thánh Tuyết càng hiếu kỳ, nàng đẩy cửa sổ nhìn xuống...

Một nam nhân khuôn mặt dâm tà, đang ôm chặt lấy nữ tử xinh đẹp, đông tay chân. Nữ tử làm bộ đẩy hắc ra, rồi xoay người bỏ chạy lại bị hắc kéo lại, nhưng thứ mà hắc kéo được chính là thắt lưng của nữ tử, kết quả...

Tất cả y phục đều bị hắc kéo tuột xuống hết, trên người chỉ còn mỗi chiếc yếm đỏ mỏng manh và da thịt mềm mại lộ hết ra ngoài. Tên nam tử lao tới đè nữ nhân xuống bàn, và làm chuyện xấu xa.

Mạc Thánh Tuyết nhìn đến đỏ cả mặt, nàng đảo mắt nhìn xung quanh. Bên này, bên kia, còn đằng kia nữa, tất cả....

“Tại sao họ có thể làm những chuyện ấy, còn rất tự nhiên. Thật ra đây là nơi nào, còn hơn cả kỹ viện...”

“Kỹ viện..!” Mạc Thánh Tuyết giựt mình kinh hãi.

Nếu nơi này là kỹ viện thì nàng phải rời khỏi đây, Mạc Thánh Tuyết lập tức lao ra cửa.

“két...tt...ttt!” Cùng lúc cánh cửa lại bị đẩy ra từ phía bên ngoài.

Bước vào chính là vị phu nhân ăn mặc diêm dúa Bạch ma ma, trên tay còn phe phẩy cây quạt lụa. Bên cạnh là hai tên hộ vệ cao lớn lực lưỡng

Mạc Thánh Tuyết hốt hoảng đang đứng trước cửa.

“tỉnh dậy rồi sao..” Bạch ma ma cười tươi đến rợn người, lả lướt tiến lại gần Mạc Thánh Tuyết

“bà là ai...” Mạc Thánh Tuyết lo lắng lùi ra sau, linh cảm mách bảo người nữ nhân này cực kì nguy hiểm, nàng cần phải tránh xa.

“ân nhân cứu mạng của người...” Bạch ma ma nhận ra sự hoảng loạn trong ánh mắt của Mạc Thánh Tuyết, muốn tạo ra một chút thiện cảm cho lần gặp đầu tiên, nên tỏ ra thân thiện.

“đạ tạ bà đã cứu ta...nhưng ta muốn rời khỏi đây..”

Cảm giác sợ hãi, bất an đang vây chặt lấy Mạc Thánh Tuyết, nhìn khoảng trống giữa ở cửa, Mạc Thánh Tuyết lập tức chạy nhanh ra ngoài.

“Người nghĩ động bàn tơ của ta là đâu, muốn đến là đến, muốn đi là đi...”

Bạch ma ma bất ngờ quát lên : ” bắt ả lại..!!”

Mạc Thánh Tuyết không ngừng kháng cự, liên tục vùng vẫy, nhưng tất cả cố gắng của nàng chẳng khác nào hạt muối bỏ biển, dễ dàng bị hai tên hậu vệ kia bắt giữ.

“thả ta ra..thả ta ra...!!”

“thả người ư...bảo bối của ta, người thật không biết phải quý gì cả...” Bạch ma ma chán chường ngồi xuống ghế, nhìn Mạc Thánh Tuyết đang bị hai tên kia giữ chặt lấy, lưỡi biếng lên tiếng.

“chính ta đã vớt người từ dưới sông lên, nếu không có ta... người đã chết từ lâu, người báo đáp ta thế nào...” Bạch ma ma chậm chậm đưa tách trà lên miệng nhấp nhấp, nhưng ánh mắt vẫn không chịu buông tha cho Mạc Thánh Tuyết.

“phụ hoàng... không phụ thân ta có rất giàu..chỉ cần bà đưa ta về, người nhất định sẽ cho bà thật nhiều ngân lượng..” Mạc Thánh Tuyết khuôn mặt phát sáng hiện rõ sự vui mừng, vì nàng vẫn có thể thoát ra khỏi đây.

Chỉ là...

“Ha..ha..ha...!!! ” Bạch ma ma lại bất ngờ cười thật to như nghe thấy một câu chuyện nực cười nhất thế gian.

“các người nghe xem nàng ta vừa nói gì..ha..ha..!!” Bạch ma ma quay sang nhìn hai hán tử bên cạnh, cười đến nghiêng ngã, đập bàn vỗ ghế, còn chỉ tay về phía Mạc Thánh Tuyết.

“Ha...ha..!!” hai tên bên cạnh cũng cười hòa theo.

Mạc Thánh Tuyết ngơ ngác nhìn họ không hiểu gì cả, một người chưa từng trải sự đời như nàng, làm sao biết họ đang nghĩ gì, nhưng cảm giác bất an trong lòng lại càng tăng.

Bạch ma ma đứng dậy, từ tiến gần đến chỗ Mạc Thánh Tuyết nắm chặt lấy chiếc cảm của Mạc Thánh Tuyết bóp chặt, giọng điệu cay độc :“người nghĩ ta điên chắc, đưa người về ... để người kêu quan phủ đến bắt lão nương sao...”

“ưa..ưa..ta sẽ không làm vậy, phụ hoàng..không phụ thân ta sẽ không làm gì người..ta hứa..” : Mạc Thánh khổ sở van nài, vừa lắc đầu vừa lên tiếng.

Bạch ma ma bỏ tay ra khỏi người của Mạc Thánh Tuyết, tiện thể đẩy ngã nàng: ” Tiểu bảo bối của ta, người không cần phải sợ...nói cho người biết, mười cô nương khi đến đây hết chín cô là như người lúc này, nhưng khi họ quen rồi còn quay đầu lại tạ ơn ta không kịp, ở đây có y phục đẹp để mặc, có điểm tâm ngon để ăn, còn có nam nhân chịu chuộng..”

Bạch ma ma miệng lưỡi thuyết phục, nhưng nói chưa xong, thì Mạc Thánh Tuyết đã hét lên.

“không ta không muốn ở đây...” Mạc Thánh Tuyết hoảng sợ, lao ra ngoài..

“rượu mời mà không uống, muốn uống rượu phạt...bắt ả lại...” Bạch ma ma lớn giọng quát tháo.

Hai tên hậu vệ, lập tức tràn về trước, chặn trước cửa lại, hai kẻ hai bên giữa chặt lấy tay của Mạc Thánh Tuyết.

“Á..á..buông ta ra...buông ta ra..”

Mạc Thánh Tuyết làm đều mà trước giờ một tiểu thư khuê các chưa bao giờ làm trước đây, nàng la hét ầm ĩ, vùng vẫy kháng cự.

“bịt miệng ả lại..” Bạch ma ma tức giận nhìn Mạc Thánh Tuyết.

“bà chủ giờ phải làm sao...”

“nhốt ả vào nhà cũi, bỏ đói vài ngày.. xem ả còn cứng đầu đến bao lâu...!!”

Hoàng cung Mạc y quốc.

Từ xa một mỹ nam tử mặc hoàng bào đang đi tới...

Chỉ cần tìm được nàng ta, thì hắn sẽ biết được rốt cuộc ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì, “Tuyết nhi! ta chỉ có thể giúp nàng được đến đây, còn chuyện sau này chỉ có thể dựa vào số mệnh của nàng...”

Bất ngờ

“Rầm..m!!!” Một khối thịt mềm mại bất ngờ tông ngã vào hắn.

Lạc Tư Doanh vô cùng kinh ngạc, khối thịt mềm mại bên dưới còn đang ngọ ngậy trên người hắn, không hiểu đây là cảm giác gì, cảm thấy trong lòng thật rạo rạo rực, cả người nóng ran và hai tay vô thức mà xiết chặt lấy, không mà là ôm chặt khối thịt trước mặt.

Khối thịt từ từ ngẩng đầu lên nhìn hắn, bốn mắt giao nhau...

Khuôn mặt diễm lệ sắc sảo, mắt sáng long lanh có thần, mũi cao thon gọn và đôi môi anh đào mọng đỏ đầy kêu gọi, khuôn mặt này hình như hắn đã gặp ở đâu .

Ban đầu là sững sốt, hồi hộp rồi chuyển sang lo lắng, khuôn mặt phấn nộn của tên thái giám biến hoa vô số dạng.

“nô tài! Tham kiến thần vương gia..” Tiểu thái giám lập tức bật người người dậy, lùi ra thật xa tránh né Lạc Tư Doanh.

Lạc Tư Doanh có hơi hực hắng không nghĩ nhanh như vậy đã buông tên tiểu thái giám này ra, giọng nói của tên tiểu thái giám này thật ngọt ngào lại êm tai như tiếng nhạc vậy, nhưng hắn cũng có cảm giá từng nghe thấy ở đâu đó.

Nhìn khuôn mặt đang cúi thấp xuống như chú rùa rục đầu, hắn chỉ có thể nhìn thấy mỗi môi anh đào ướt át, chắc chắn là rất mềm mại, không biết cảm giác khi hôn vào sẽ như thế nào...

Hắn định giơ tay ra chạm vào , nhưng giật mình thu tay về ” Lạc Tư Doanh người điên rồi, tại sao lại có phản ứng với tên thái giám này, còn muốn hôn hắn...”

“người là người của cung nào...” Lạc Tư Doanh lạnh lùng nhìn tiểu thái giám, ra vẻ đứng đắn che đậy cho những ý định xấu trong đầu hắn.

“nô tài là người của Cẩn Tú cung..”

Lạc Tư Doanh nghe xong lập tức có phản ứng...

“đúng lúc bốn vương đang đến Cẩn Tú cung, người dẫn đường đi...” Hắn mỉm cười cao ngạo nhìn tiểu thái giám nhỏ bé.

Thật ra không hẳn là Lạc Tư Doanh hắn không biết đường, chỉ là muốn ở bên cạnh tên thái giám này lâu hơn một chút, mùi hương từ da thịt tên tiểu thái giám này khi này khiến hắn có chút lưu luyến mê mẩn. “mê mẩn... Lạc Tư Doanh! người hôm nay bị sao vậy...”

“Á..á..!!”

Tên tiểu thái giám bất ngờ hét lên, khiến cho Lạc Tư Doanh cũng lo lắng theo.

“người bị sao vậy..!!”

“nô tài bị đau bụng phải đi nhà xí ngay, không thể đưa người đến Cẩn Tú cung được...á..á..đau quá.. nô tài xin cáo lui trước..á..đau quá..”

Tên tiểu thái giám vừa ôm bụng, vừa kêu gào sau đó chạy vắt giò lên cổ, chạy bán sống bán chết như bị ma đuổi, không dám quay đầu lại.

Lạc Tư Doanh lắc đầu khó hiểu, nhìn theo bóng lưng của tiểu thái giám “nhà xí...là đi hương đó sao, chẳng lẽ ở trong Cẩn Tú cung không có nhà xí..”

Mặc dù rất có hứng thú với tên tiểu thái giám này nhưng hắn còn chính sự phải làm. Đi được một đoạn, mặc dù chưa bước vào Cẩn Tú cung, nhưng..

“...bỏ trốn.. bỏ trốn rồi..!!!”

Trước mặt là một tên tiểu thái giám, trên người chỉ mặc mỗi bộ đồ lót trắng xóa, đang la hét inh ỏi, vừa chạy vừa quơ tay múa chân chạy loạn khắp nơi.

“không ra thể thống gì..” Lạc Tư Doanh lắc đầu khó chịu, nhưng vì khoảng cách khá xa nên hắn không thể nghe rõ tên thái giám kia nói gì.

Lạc Tư Doanh từ từ đi tới, và tiểu thái giám cũng đang chạy lại..

“người đâu..bỏ trốn rồi...người...!!”

Tiểu thái giám đang lớn tiếng kêu gào, thì phát hiện mỹ nam tử trước mặt là Thần vương gia cao cao tại thượng liền câm như hến, cúi người hành lễ.

“tham kiến! Thần vương điện hạ..!” tiểu thái giám tội nghiệp lập tức quỳ ngay xuống trước mặt Lạc Tư Doanh, không biết là có chuyện gì mà khuôn mặt nhăn nhó như sắp khóc.

Cuối cùng thì Lạc Tư Doanh hắn cũng đã nghe ra được hoàn toàn, lúc này hắn lại cảm thấy hiếu kỳ ”hoàng cung vinh hoa phú quý, người bên ngoài đều tranh nhau mà vào, lại có kẻ từ bên trong muốn trốn ra, thật nghịch lý...”

“là ai bỏ trốn..” Lạc Tư Doanh mặt lạnh lên tiếng, nhìn tên thái giám dám ăn mặc không ra thể thống gì, có phần khó chịu.

“hu..hu..!!! là tứ công chúa, người đánh cắp xỉu nô tài, còn lấy luôn y phục thái giám của nô tài rồi biến mất, chắc chắn là người lại bỏ trốn hu..hu..!! nô tài lần này chết chắc..”

Tiểu thái giám không chỉ khóc mà còn nháo, nói năng cứ loạn cả lên, nhưng duy chỉ có ba chữ Lạc Tư Doanh nghe rất rõ ràng.

“Tứ công chúa..!!”

Lạc Tư Doanh nghe xong giật bắn cả người, hắn đến đây cũng là để gặp vị tứ công chúa này, bây giờ nàng ta bỏ trốn, vậy thì chuyện của Tuyệt nhi phải làm sao.

“y phục thái giám..” Lạc Tư Doanh như bừng tỉnh đại ngộ, hắn vừa nghĩ đến một việc rất quan trọng.

“khốn kiếp..!”

Không biết hắn nghĩ được chuyện quan trọng gì, mà mặt mày tức giận dữ, lập tức xoay người bỏ chạy,

Tại sao hắn lại không nhận ra nàng ta chứ “chết tiệt! Biết trước vậy đã bảo Tần cô cô vẽ lại diện mạo của nàng ta...”

“Mạc Tuệ Tâm! Nàng giỏi lắm”

*****hết chương 53*****

54. Chương 54: Đại Hôn

Chương 54: Đại hôn

Kinh Thành - Mạc Y quốc.

Khắp nơi đều xô xao bàn tán không phải chỉ vì đại hôn thái tử tới gần, mà còn vì...

Đây đã là ngày thứ ba tam công chúa Mạc Y quốc mất tích, kinh thành cáo thị dán khắp nơi, không chỉ trọng thưởng vạn lượng, còn phong vạn hộ hầu, mọi người đua nhau tìm kiếm, nhưng tin tức về Mạc Thánh Tuyết vẫn bóng chim tăm cá...

Cùng lúc đó ở ngoại ô kinh thành

“cộp..! cộp..!!”

“cộp..! cộp..!!”

Từ xa cát bụi tung bay, bốn phía mịt mờ, mấy chục con tuần mã đang phi nhanh đến trước...

“hí...i...í..!!” sau một tràng tiếng ngựa hí, thì con tuần mã đầu đàn ngừng đứng lại.

“trước mặt là trấn Hạ Khê..”

“...” Vô Tình không lên tiếng coi như thừa nhận, nhưng vẻ mặt của hắn rất quái lạ.

“Vô Tình! mau lấy bản đồ ra ...” Dinh Hạo nhìn con đường nhiều lối rẽ phía trước, phân vân lưỡng lự, hồi thúc Vô Tình.

Dinh Hạo chờ mãi vẫn không thấy bản đồ đến tay, hắn thì gấp rút trong khi Vô Tình lại chần chừ do dự, nhưng không chỉ Vô Tình mà cả Tiểu lục cũng có thái độ rất kỳ lạ.

“có gì thì cứ nói..” Dinh Hạo tâm trạng không được tốt, nên nhìn gì cũng không thuận mắt.

Vô Tình và Tiểu lục, vẻ mặt hai người như có rất nhiều lời muốn nói. nhưng lại không dám mở miệng, đứng đấy nhìn nhau.

“được rồi...để ta nói...” Tiểu lục khó chịu nhìn Vô Tình, rồi bước tới gần Dinh Hạo.

“vương gia! chúng ta đã đi suốt ba ngày, mọi người có thể không ăn không ngủ, nhưng người nhìn họ xem...” Tiểu lục tử như một trung thần, khẳng khái lên tiếng.

Dinh Hạo nghe xong như người được giác ngộ, hắn quay đầu lại nhìn đám ám vệ cùng hắn ào ào vượt suối mấy ngày nay, và dừng lại trên người từng người một...

Phờ phạc vì thiếu ngủ, khuôn mặt thì hốc hác, còn y phục lại dính đầy bụi đường...

“Bịch...!!”

Có người còn nắm dây cương không vững, cả tuần mã hình như sắp không chịu nổi.

“Từ thượng lưu đến hạ lưu, cả những nhánh rẽ mà sông Thánh Tuyết có thể chảy qua, hắn và mọi người đều đã tới, nhưng vẫn không có tin tức, mọi người đều đã mệt mỏi...”

“vương gia! nếu vào Hạ Khê trấn lúc này, sợ sẽ không thể trở về kịp lúc, tham dự đại hôn của Thái tử điện hạ..” Vô Tình mượn nước đẩy thuyền, nói thêm vào.

“...” Dinh Hạo có hơi kinh ngạc.

Nếu Vô Tình không nhắc, có lẽ hắn cũng quên mất, hôm nay là đại hôn của thái tử Mạc y quốc, hắn thay mặt phụ hoàng đến đây tham dự hôn lễ, không thể vắng mặt.

Nhưng còn Tuyết nhi thì sao...

“hồi cung..”

Dinh Hạo do dự một lúc cũng chuyển hướng, quay đầu phi ngựa hướng thẳng vào kinh thành.

“cộp..!! cộp..!!”

Đám người Vô Tình và Tiểu lục hớn hở vô cùng, lập tức phi ngựa đuổi theo.

Hạ Khê Trấn.

Được xem là một trong những trấn rất đặc biệt của Mạc y quốc, vì sao đặc biệt...

Mặc dù dân tình cách biệt với bên ngoài, nhưng mọi thú vui trên đời này, nơi đây có thừa.

Đổ phường, tửu lầu, kỹ viện còn nhiều gấp mấy lần các cửa hàng, tiệm gạo trong trấn gộp lại, cho nên đừng thấy làm lạ khi nhìn thấy những cảnh tượng này vào lúc thanh thiên bạch nhật...

“tiểu ca! chỗ ta vừa có mấy nàng mới đến, người nào cũng xinh tươi hấp dẫn..”

“thật không..” hán tử chưa nói xong, thì đã bị người ta đẩy vào trong.

Má mì của kỹ viện dính thân ra ngoài lôi kéo khách, ngày nào cũng thấy, thấy riết thành quen.

“bốp..!! dậy mau, còn cho người ta mở quán nữa..”

Hay cảnh tượng người say như chết, ngủ gục trên đường.

Kể cả..

“bốp..bốp..!!”

“không có tiền mà bắt trước người ta đến đổ phường, muốn chết hã..”

Cảnh tượng một gã bị đánh đầm đập, đá bay ra khỏi đổ phường là một chuyện rất đổi bình thường, mỗi ngày ít nhất cũng mười mấy lần.

Nhưng cái nơi thu hút đông đảo người nhất vẫn là đây...

Động Bàn Tơ.

Luôn đông nghẹt khách, chỉ là...

“Ầm..m...!!” tiếng đập bàn vang dội đến tận ngoài cửa.

“kêu Bạch ma ma ra đây..chúng tôi muốn gặp bà ta..!!” người ngồi ở bàn đầu lớn tiếng hét to đầy giận dữ.

Họ như ăn phải thuốc súng, uống phải thần dược, la hét inh ỏi suốt cả canh giờ không hề thấy mệt...

“ngân lượng nhận rồi, định nuốt lời sao...Bạch ma ma bà mau ra đây...” người ngồi ở bàn cuối, tức giận chen ngang

“Chúng tôi đến để gặp mỹ nhân.. mỹ nhân đâu..!!” cả đám cùng ồ lên, đồng lòng nhất chí.

“mỹ nhân đâu..!!”

“mỹ nhân đâu..!!”

.....

Trên lầu

Trong phòng Bạch ma ma đang si mê nhìn những tờ ngân phiếu chất đống trên bàn, mà quên mất dân tình đang phản nộ dưới lầu...

“Ầm..m...!!”

“bà chủ..!”

Bạch ma ma giật mình hoảng hốt, lật đật đem dấu hết số ngân phiếu đi, rồi ra dáng nghiêm chỉnh, để tay lên bàn gọi người bước vào.

“vào đi..”

Người bước vào vẽ mặt hoang mang lo lắng, lẫn xấn chạy tới.

“Bà chủ! giờ phải làm sao, mọi người bên ngoài đang làm ầm cả lên..”

“gọi thêm mấy ả....Xuân Đào, Thu Cúc ra tiếp họ..” Bạch ma ma coi nhẹ lên tiếng.

“đã gọi rồi, nhưng đều bị họ đuổi đi hết.. nếu không gặp được mỹ nhân, chắc chắn họ sẽ dễ yên..” tên hậu vệ nhăn nhó khổ sở.

“ả ta vẫn không chịu ăn ...” Bạch ma ma liếc nhìn tên hậu vệ

“ả ta rất cứng đầu, mỗi lần đều là chúng tôi ép ả ăn..” tên hộ vệ khổ sở giải thích.

“đi đến nhà củi..”

Bạch ma ma tức giận đứng dậy, tên hậu vệ cũng cuống cuống đuổi theo sau.

.....

Trong nhà củi.

“ầm...!!”

Cánh cửa được đẩy ra, bước vào là chính là Bạch ma ma, hai tên hộ vệ canh cửa. Ánh sáng ập vào, hiện lên dung mạo mệt mỏi của mỹ nhân, đang nằm gục dưới đất.

“sao lại đây dọa mình không biết, thật ra chuyện này không có đáng sợ như người nghĩ, nhìn những cô nương ở đây xem, người nào cũng béo tròn mập tốt, trắng da dài tóc..” Bạch ma ma cố sức dùng ba tấc lưỡi của má mì ra dụ dỗ Mạc Thánh Tuyết.

Mạc Thánh Tuyết khuôn mặt phờ phạt xanh xao...

“ta không muốn ở đây, chỉ cần người thả ta về, phụ hoàng nhất định sẽ trọng thưởng cho người...” Mạc Thánh Tuyết rã rời bước tới níu chặt lấy vạt áo của Bạch ma ma.

“phụ hoàng..! người nghĩ đang diễn tuồng sao... còn cho mình là công chúa, thật nực cười..” Bạch ma ma khinh thường đẩy nàng ngã.

“ầm..mm!!!” Mạc Thánh Tuyết vô lực mà té ngã xuống đất.

“Ta thật là tam công chúa, chỉ cần người thả ta về, phụ hoàng sẽ bà rất nhiều ngân lượng..”

“ha..ha...nếu người thật là tam công chúa, thì ta là dương mẫu nương nương...”

Bạch ma ma tức giận bước tới, ném một đồng y phục lên người của Mạc Thánh Tuyết, lớn tiếng ra lệnh :
“lão nương không có nhiều thời gian cãi nhãi với người, mặc vào... ”

“xoạt...!!!”

Mạc Thánh Tuyết nhìn y phục mỏng manh trước mắt nàng, mà liên tục lắc đầu “..còn hở hang hơn cả bộ nàng đang mặc trên người, làm sao nàng có thể mặc được..”

“ta không thể mặc, đây không thể gọi là y phục” Mạc Thánh Tuyết ném ngược y phục về phía Bạch ma ma.

“người không mặc..” Bạch ma ma giận đến bốc khói, nghiến giọng.

“được..” Bạch ma ma trừng mắt liếc Mạc Thánh Tuyết, sau đó quay sang nhìn hai tên hộ vệ bên cạnh, môi mồm nhếch lên.

“ả không mặc, vậy hai người qua giúp ả một tay” Bạch ma ma lộ đến nụ cười gian xảo đáng ghét

“chúng tôi sao..” hai tên hậu vệ nghe xong mà kinh ngạc nhìn nhau, lên tiếng hỏi lại cho chắc sợ lại nghe nhầm.

Hai người họ nhìn Mạc Thánh Tuyết đến nhảy cả nước miếng, nằm mơ cũng muốn được chạm vào một mỹ nhân như nàng.

“không muốn...vậy để ta gọi người khác...” Bạch ma ma lập tức xoay người đi ra ngoài, nhưng bị hai tên hậu vệ kéo lại.

“Ha..ha..! làm gì có..”

Hai tên hậu vệ cười đến nham nhở, sau đó liền như hổ đói vây chặt lấy Mạc Thánh Tuyết.

“các người không được qua đây...ta thật sự là tam công chúa..á..á..buông tay ra...”

Mạc Thánh Tuyết lo sợ lùi ra sau, hai tay giữ chặt trước ngực, nhưng hai tên kia lại nhào tới, tay chân lại cực kỳ nhanh nhẹn.

“xoạt...!!!”

Y phục trước ngực bị họ xé toạt ra, lộ ra da thịt trắng ngần mê người và đôi gò bồng đảo ẩn hiện lấp ló, hai tên hậu vệ nhìn thấy mà liên tục nuốt vào nước bọt, thật muốn trải nghiệm cái cảm giác chạm tay vào.

“rẹt...t..t”

Cả chiếc váy dài bên dưới cũng bị hai người họ xé nát, lộ ra đôi chân thon dài khiêu gợi. Hai tên kia tham lam nuốt vào nước bọt.

Thứ mà họ nhắm đến tiếp theo chính là...

“không..! ta mặc...để ta mặc..”

Mạc Thánh Tuyết nước mắt đầm đìa, ôm chặt lấy ngực chính mình, hét lên. Nàng khum người xuống nhấc từng kiện y phục dưới đất lên.

“ha...ha..!!” Bạch ma ma trong lòng không dấu nổi sự vui sướng, bật cười hả hê.

“ngay từ đầu mà hiểu chuyện, không phải tốt rồi sao...”

Một má mì từng trải như bà ta, không tin lại không có cách đối với chú chim non như Mạc Thánh Tuyết, về điểm này Bạch ma ma rất tự tin. Vấn đề của bà ta chính là thời gian, nhưng hiện tại cái này đang rất thiếu.

“lôi ả ra ngoài..!!” Bạch ma ma thấy Mạc Thánh Tuyết chần chừ chậm chạp, nên khó chịu hồi thúc.

Mạc Thánh Tuyết gian nan mặc y phục, còn chưa kịp thắt xong dây lưng đã bị người kéo đi...

“đi đâu..!!” Mạc Thánh Tuyết lo sợ nhìn bọn họ, một cảm giác bất an trở dậy.

“đi tiếp khách..!!”

Màn bên buồng xuống

Tứ bề tĩnh lặng, sóng yên biển lặng đó chính là quan cảnh bên ngoài hoàng thành, còn khi tiến gần hoàng cung thì sao...

Hoàng cung Mạc Y quốc.

Tiếng nhạc từng bừng xen lẫn với tiếng cười nói rộn rã từ trong hoàng thành không ngừng dội ra.

Đi tới đâu cũng là đèn hoa thấp sáng, sắc đỏ rực rỡ. Người nào y phục cũng sang trọng quý phái, kể cả những nô tài cũng ăn mặc đẹp hơn ngày thường, không khí vui mừng tràn ngập khắp nơi.

Bên trong đại điện, yến tiệc linh đình, ca vũ múa hát. Tất cả các nhất phẩm đại quan, đến cả những thân thích hoàng thất và đại diện các nước chư hầu đều có mặt đông đủ, xếp theo cấp bậc trải dài đến đại môn.

Cảnh vui là thế nhưng vẫn có những kẻ, cách biệt với mọi người, như hai mỹ nam tử trước mặt...

Nam tử tà mị ngồi bên dưới Mạc Huệ đình thì nửa tay không rời khỏi bình rượu, uống hết ly này đến ly khác.

“Mạc Tuệ Tâm! ta sẽ nhớ kỹ tên nàng, đừng để ta tìm được nàng...” Lạc Tư Doanh giận đến nghiến răng, xiết chặt ly rượu trong tay, thì thầm trong miệng.

Bạch Y nam tử ngồi đối diện hắn càng không cần phải nói đến, say đến mức gần như không biết gì.. “Tuyệt nhi! nàng thật ra đang ở đâu chứ..Tuyệt nhi..!!”

“Hạo vương! Người uống say rồi, không nên uống nữa..” Mạc Thánh Linh giật lấy ly rượu trước mặt của Dinh Hạo.

“Tuyệt nhi!” Dinh Hạo xoay qua nhìn nàng tưởng lầm là Mạc Thánh Tuyết, tha thiết nhìn nàng.

“Ta không phải Tuyệt nhi..” Mạc Thánh Linh ánh mắt khó chịu, đẩy Dinh Hạo ra.

“bổn vương xin lỗi..” Dinh Hạo cuối cùng cũng nhận ra, nên tiếp tục quay lại với bình rượu trước mặt.

Đây cũng là lý do khiến cho Lục y nam tử đang ngồi bên cạnh giận đến soi gan.

“Mạc Thánh Linh! Người giỏi lắm, dám thân mật với tên nam nhân khác trước mặt mọi người, không để ta trong mắt, xem sau này ta trị người thế nào” Vũ Văn Kiên tức giận cầm ly rượu lên uống sạch.

“Hắn phụ! người bên cạnh tỷ phụ là ai...”

Kỳ Giai Phi Vân từ đầu đến cuối đều không rời mắt khỏi người tỷ phụ tuần tú này của hắn, nhất là vị mỹ nhân bên cạnh, tỏ ra khó chịu vô cùng.

“hình như là nhị công chúa..” Kỳ Giai Đình Tư không vui lên tiếng.

Hai phụ tử Kỳ Giai Đình Tư và Kỳ Giai Phi Vân, hai khuôn mặt lớn nhỏ tương đồng, nhưng giống nhất vẫn là ánh mắt nhìn Mạc Thánh Linh như nhìn một kẻ trộm, đề phòng.

“tại sao nàng ta lại ngồi cạnh tỷ phụ..”

“cái này..” Kỳ Giai Đình Tư vừa lên tiếng thì..

“bộp..! bộp..!”

Một trận pháo tay vang lên, tán thưởng cho những nàng vũ cơ xinh đẹp vừa múa xong, tiếp theo đó là tiếng nói vang dội của Từ công công..

“giờ lành đã tới..thái tử và công chúa nhập điện..!!”

Tiếng tung hô của thái giám vang lên, cắt đứt dòng tâm tư của mọi người.

Tiến vào là đôi tân lang tân nương sắc phục đỏ tươi chói mắt, tân lang thì tuần mỹ mô song, tân nương đầu đội phượng mào, duyên dáng thoát tục, ẩn sau chiếc khăn voan mềm mại là dung mạo khuynh quốc, họ như đôi kim đồng ngọc nữ trời đất kết hợp.

Hai người từng bước tiến vào đại điện trước sự ngưỡng mộ của mọi người, mặc dù trong lòng mọi người đều hiểu rõ thái tử điện hạ không đồng ý với hôn sự này, nhưng có một chuyện ngoài dự liệu họ xảy ra...

“Á..á..!!”

Tân nương không biết do quá hồi hộp hay vì sức khỏe vẫn còn chưa bình phục sau lần bị thương vừa rồi, vừa bước xuống bậc thềm đã chao đảo lắc lư..

“Ồ..!!”

Bá quan văn võ đến các mỹ phụ phu phân đều hốt hoảng, mở to mắt, không biết chuyện gì sẽ xảy ra với tiểu mỹ nhân tiếp theo đây..

“không sao chứ..” lời nói lạnh lùng, nhưng thoát hiện lên sự ôn nhu và lo lắng từ ánh mắt của tân lang.

Mạc Tử Tuần vòng tay qua chiếc eo nhỏ nhắn của tiểu mỹ nhân, kịp lúc kéo nàng ôm chặt vào trong người.

Hai người mũi chạm mũi môi chạm môi, tiểu mỹ nhân xấu hổ mặt ửng đỏ đẩy hắn ra, thoáng thấy nụ cười trên khuôn mặt của hắn, nhưng nhanh chóng trở về vẻ cao ngạo ban đầu.

“..thái tử ! giờ lành đã đến..” Từ công công lớn tiếng nhắc khéo.

Mạc Tử Tuấn lập tức nắm chặt tay của tiểu mỹ nhân kéo vào đại điện, tiến hành nghi thức thành thân...

“nhất bái thiên địa..”

Mở đầu luôn là vậy, kết thúc chính là...

“đưa vào động phòng..”

Tầm Tú cung

Từ xa thoát thấy ba bóng người lao đảo đi tới, trái phải hai bên chỉ mỗi một việc là khiêng người nam nhân say đến không biết gì kia, đi vào trong phòng.

“vương gia! đến phòng rồi..”

“công chúa! chuyện này để nô tài làm ..” Tiểu lục tử chao đảo bước lên đỡ lấy Dinh Hạo, ngay cả hần cũng đã say không biết gì lên tiếng.

“Ầm..mm...!!” hần lại đập đầu vào cửa, đến đầu óc quay cuồng.

” Tiểu lục người nghĩ đi, vương gia để ta chăm sóc ..”

Mạc Thánh Linh vừa nói xong thì Tiểu lục tử liền tỏ ra phòng bị, ánh mắt dò xét dừng lại trên người Mạc Thánh Linh, nghiên cứu tìm tòi một lúc, rồi ...

”ha..ha.. vậy.. nô tài đi nghỉ trước..đã tạ công chúa...!!

“Ầmm...!!”

Hần cười đến ngẩn người, như trút được gánh nặng vậy, lập tức xoay người bỏ đi, bước chân xiu vẹo, cuối cùng là ôm chặt cột đình, ngủ say như chết...

Trong phòng

Mạc Thánh Linh cố sức đặt Dinh Hạo lên giường, nhưng sức lực có hạn, nên bị Dinh Hạo kéo ngược trở về giường.

“Tuyệt nhi..!”

Dinh Hạo xiết chặt lấy Mạc Thánh Linh, tưởng lầm là Mạc Thánh say đắm hôn nàng. Mạc Thánh Linh không những không đẩy Dinh Hạo ra mà còn mãnh liệt hôn đáp trả lại hắn.

“Nhìn lầm nàng là Mạc Thánh Tuyệt thì đã sao chứ, sau khi trở thành người của hắn, nàng sẽ khiến hắn yêu nàng..”

Một nụ hôn triền miên kéo dài, bất ngờ...

Mạc Thánh Linh bật người dậy tách khỏi nụ hôn nồng nhiệt của Dinh Hạo, còn đưa ra nụ cười quyến rũ nhìn hắn.

Sau đó giựt mạnh trâm cài tóc xuống, suối tóc đen dài như nhung buông xả, tiếp đến là thắt lưng và sau cùng là áo khoác đều được nàng cởi sạch, lộ ra chiếc yếm màu trắng tinh khiết và làn da mịn màng mê người, môi đỏ mọng gợi tình.

Nàng cầm lấy bàn tay Dinh Hạo đặt lên cơ thể chính mình, di chuyển qua lại để hắn có thể cảm nhận được cơ thể mềm mại của nàng có bao nhiêu quyến rũ.

” hôm nay Tuyệt nhi của hắn khác hẳn ngày thường, không e thẹn lại nhút nhác, không có táo bạo như bây giờ ...không đúng, Tuyệt nhi đã mất tích nhiều ngày, người này không thể nào là tuyệt nhi của hắn..”

“nàng không phải là Tuyệt nhi..!” Dinh Hạo lập tức bật người dậy, đẩy ngược Mạc Thánh Linh.

Nhưng vì hắn quá say, nên rất dễ bị Mạc Thánh Linh kéo ngã lại giường.

“là thiếp...thiếp là Tuyết nhi của chàng..” Mạc Thánh Linh mỉm cười nhìn hắn, sau đó cúi đầu xuống mở rộng áo của Dinh Hạo ra bắt đầu hôn xuống.

Dáng vẻ nàng lúc này có bao nhiêu là phong tình vạn chủng, nhất là bờ môi nóng bỏng của nàng đang bám trụ trước ngực Dinh Hạo, âu yếm hai quả anh đào nho nhỏ của hắn, đầu lưỡi linh hoạt đang liếm mát trước bụng hắn.

“Tuyết nhi thật sao...!!” Dinh Hạo say đến không biết gì, “Tuyết nhi” này với hắn vừa lạ vừa quen.

Khi Mạc Thánh Linh chuẩn bị phá vỡ bức phòng bị cuối cùng cũng Dinh Hạo môi mông dần di chuyển xuống dưới thì...

“Ầm..m...!!”

“Tỷ phu! huynh có trong đó không...”

“Ầm..m...!!”

“Tỷ phu...! huynh chưa ngủ phải không, đệ vào đó...”

Tiếng gõ cửa vang dội, Kỳ Giai Phi Vân không biết vô tình hay cố ý lựa chọn ngay lúc này mà đến.

Mạc Thánh Linh nghe xong giựt bắn cả người, nàng không sợ tiếng đời dị nghị, nhưng cũng không cần phải để cho người khác chứng kiến cảnh vẽ vang này. “giờ phải làm sao đây..”

Mạc Thánh Tuyết rời bờ tay chân, nhìn cánh cửa đang dần mở ra “đáng giận! khi này quên không khóa cửa lại..”

“Két...tt...!!”

Kỳ Giai Phi Vân lập tức đẩy cửa vào, cảnh tượng mà hắn nhìn thấy lúc này là...

“Thế tử! khuya rồi người chưa ngủ sao..”

Mạc Thánh Tuyết đang đứng cạnh giường, quần áo chỉnh tề, ra vẻ đoan trang, khuôn mặt trắng bệch gương cười nhìn Kỳ Giai Phi Vân.

“công chúa ! sao người lại ở đây..”

“vương gia say rượu, nên ta dìu người về phòng, ta..ta...ra ngoài trước..” Mạc Thánh Linh chạy như bị ma đuổi.

Kỳ Giai Phi Vân thở dài nhìn thấy dáng vẻ gấp gáp của Mạc Thánh Tuyết, nhìn nam nhân trên giường quần áo xộc xệch, say không biết gì mà lắc đầu chán nản. Hắn kéo chăn lên đắp cho Dinh Hạo.

“đại tỷ! tỷ phải cảm tạ đệ như thế nào đây...”

Ngày hôm sau...

Dinh Hạo ngủ say một giấc là đến tận xế bóng.

Dinh Hạo cả người choáng váng, bật người khỏi giường, vừa mới bước ra thì, gặp ngay...

“Vương gia! người tỉnh rồi sao..”

Mạc Thánh Linh từ ngoài vào, mang theo một mâm đầy thức ăn đặt trên bàn, mỉm cười nhìn Dinh Hạo.

“công chúa! sao lại là nàng..” Dinh Hạo đầu óc quay cuồng nhưng cũng không đến mức hồ đồ, công việc này đáng ra nên để hạ nhân làm.

“ngài ăn thử đi, tất cả đều là do Linh nhi đích thân làm, xem có hợp khẩu vị ...”

Dinh Hạo dừng lại trên người của Mạc Thánh Linh quan sát nàng, “chắc tại hắn quá đa nghi, tại sao vẫn cảm thấy thái độ của nàng ta rất kỳ lạ, có phải hắn đã làm điều gì khiến nàng ta hiểu lầm..”

Lúc Dinh Hạo chuẩn bị cầm đũa lên thì...

“Vương gia! đã có tin tức của công chúa..”

“cách..!!” đôi đũa trên bàn rớt ngay xuống sàn.

“Tuyệt nhi đang ở đâu..”

Vô Tình từ bên ngoài gấp rút chạy vào, Dinh Hạo vui mừng đứng dậy, mà ném cả đũa xuống bàn.

“có kẻ vừa xé cáo thi, hẳn là người của Hạ Khê trần...”

“mau chuẩn bị ngựa, bốn vương muốn đến đó..”

Dinh Hạo lập tức kéo Vô Tình đi, tâm trí của hắn lúc này đều đặt cả trên người của Mạc Thánh Tuyết, nào đâu nhớ đến có một mỹ nhân khác ở trong phòng.

Mạc Thánh Linh nhìn một bàn thức ăn trước mặt, tất cả đều do nàng thức dậy từ rất sớm để chuẩn bị, vậy mà chỉ vì....

“Ầm..mm..!”

“choang....!!”

Mạc Thánh Linh tức giận quơ đồ hết tất cả mọi thứ trên bàn.

Cùng lúc đó...

Động bàn tơ

Mạc Thánh Tuyết lúc này cả người bập dập thương tích, bị người ta ném vào trong phòng, đang núp vào một góc trên giường.

Nghĩ lại màn “đấu giá” tối qua, cái cảm giác kinh tởm đó khiến nàng muốn buồn nôn, chưa bao giờ nàng chán ghét bản thân như lúc này, bản thân thật dơ bẩn...

Mạc Thánh Tuyết bắt đầu gục mặt khóc: “Vương gia! chàng đang ở đâu, tại sao không đi tìm ta, có phải chàng đã quên ta...”

“két..t!!”

Cánh cửa được đẩy vào, bước tới bên giường là một gã thân hình béo tốt, còn là một người rất coi trọng thời gian.

“xoạt...!!”

Tất cả y phục trên người, hắn đều cởi sạch, không lãng phí chút ít thời gian, từng bước áp sát đến bên Mạc Thánh Tuyết, khối thịt mỡ trước bụng vì hắn lắc lư.

” ngươi tránh ra..” Mạc Thánh Tuyết giơ bàn tay nhỏ bé xua đuổi hắn đi.

“ta đương nhiên sẽ tránh, nhưng mà..không phải bây giờ..”

“he..he...tiểu mỹ nhân nàng thật xinh đẹp..”

Hắn lập tức nhảy bổ vào người của Mạc Thánh Tuyết.

“ngươi buông ta ra...ta là tam công chúa, nếu ngươi chạm đến ta, thì phụ hoàng còn có phu quân của ta, họ sẽ không tha cho ngươi..”

“ha..ha..!!! nếu ngươi là tam công chúa, thì ta là ngọc hoàng đại đế..”

Tên dân tộc khinh thường lời nói của Mạc Thánh Tuyết, tiếp tục đè nàng xuống giường, hắn liền chụp lấy hai tay đang làm loạn của Mạc Thánh Tuyết giơ cao lên đỉnh đầu, hung hãn xé rách y phục nàng...

“Á..á..a! ta thật sự là tam công chúa, ngươi phải tin ta..”

Mạc Thánh Tuyết hoảng sợ khi y phục bị hắn xé rách hoàn toàn, lộ ra da thịt trắng ngần mê người.

“nếu ngươi là tam công chúa thì đã sao chứ, ai mà không biết tam công chúa là dâm phụ, trong tang lễ của phu quân còn làm chuyện bất chính với em chồng, ta cũng muốn ném qua mùi vị của dâm phụ ..he he..!!!”

Giọng cười rợn người, ánh mắt đầy sắc dục, hắn mạnh mẽ tách hai chân nàng ra, xé nát chiếc váy. Chiếc đùi thon dài mềm mại khiến hắn thêm thưởng, môi khô lưỡi đắng, hắn nuốt vào từng ngụm nước bọt.

“ta không có ..ta chưa từng làm gì hết...”

Nàng kháng cự nàng vùng vẫy, hoảng loạn dùng chân đá mạnh vào hạ bộ của hắn...

“Á..á...!”

Tên dâm tặc đang hí hửng tháo thắt lưng ra, thì bị tấn công bất ngờ, hắn hét lên như heo bị thọc tiết vậy, đau đến chết đi sống lại, hai tay ôm chặt lấy hạ bộ, nhảy dựng trên giường.

Mạc Thánh Tuyết nhân cơ hội đó, xoay người bỏ chạy, nhưng..

“tiện nhân! ”

“Bộp..!!!” Mạc Thánh Tuyết bất ngờ ngã phịch xuống giường

Hắn tức giận quát tháo, sau đó đập ngã Mạc Thánh Tuyết. Ấm nàng trở lại giường.

“ha ha..! xem ngươi chạy đi đâu..”

Mặc dù trên trán của Mạc Thánh Tuyết đang rỉ máu, nhưng vẫn không hề ảnh hưởng gì đến nhã hứng của tên cầm thú này, hắn tiếp tục cởi sạch y phục còn lại trên người Mạc Thánh Tuyết.

Từng cái một, cái một bị hắn ném xuống đất, hắn si mê vuốt ve cơ thể mềm mại của Mạc Thánh Tuyết.

Căn phòng bên cạnh

“cộp..!! cộp”

Tiếng bước chân gấp rút...

“ầm..m!”

Cánh cửa bất ngờ bị đẩy ra, khiến người trong phòng một phen hốt hoảng, mấy tờ ngân phiếu trên bàn bat tán loạn dưới đất.

“quỷ tha nhà ngươi! Muốn chết sao..”

Bạch ma ma đang khum xuống bàn nhặt lại mấy tờ ngân phiếu, nhăn nhó quát tháo.

“ngươi đi kinh thành, sao về sớm như vậy..”

“ta chưa đến kinh thành, nhưng mà.. bà xem cái này đã, có chuyện lớn rồi...” tên hậu vệ hốt hoảng, lo lắng đưa tờ cáo thị cho Bạch ma ma xem.

“xem cái gì chứ..”

Bạch ma ma vẫn giọng điệu khó chịu, trừng mắt nhìn tên hậu vệ, nhưng khi nhìn thấy “mỹ nhân” trong tờ cáo thị, mà tay chân run rờ hồn vía lên mây.

“cái này..cái này..!!!” Bạch ma ma khuôn mặt tái xanh, nói năng lắp bắp

“bây giờ làm sao đây.. ả ta thật sự là tam công chúa.. lần này chúng ta chết chắc rồi...” Tên hậu vệ, lo sợ tiến lại gần.

“bịch!” Bạch ma ma té ngã xuống ghế.

Sau một lúc thất thần thì ánh mắt bà ta liền trở nên ngoan độc, khó đoán.

“theo ta..” Bạch ma ma bật người đứng dậy

Quay lại tình hình của Mạc Thánh Tuyết lúc này.

Tên dâm tặc từ từ bò lên người của Mạc Thánh Tuyết, hấn như tên đã vào cung, đang nhích người chuẩn bị thì...

“Rầm..m..!!!”

Cánh cửa ngã sập xuống đất, bụi gỗ tứ tung, bước vào là Bạch ma ma và tên hậu vệ lực lưỡng khi nãy...

“Bạch ma ma! Bà làm cái gì vậy, ngân lượng ta đã đưa đủ..bà còn muốn gì...” tên dâm tặc quỳnh quáng lấy y phục lên khoác lên người, nhảy xuống giường tức giận quát mắng.

“tránh ra..!!” Bạch ma ma đẩy hấn ra, liếc nhìn tên hậu vệ bên cạnh.

“ra tay..!!”

Tên hậu vệ lấy ra một con dao sắc bén đi đến cạnh giường, đang đi giữa đường thì bị tên dâm tặc chặn lại

“Bạch ma ma ! bà điên sao..sao lại giết nàng ta...”

Tên dâm tặc khó chịu, hấn đã bỏ ra biết bao nhiêu ngân lượng, mà còn chưa mần ăn gì hết, như vậy có quá thiệt thòi không..

Bạch ma ma ném ngay tờ cáo thị về phía tên dâm tặc

“nếu không giết ả, tất cả chúng ta đều phải chết... để mọi người biết tam công chúa đến đây làm kỹ nữ, người nghĩ hoàng thượng sẽ tha cho chúng ta sao..”

“bà nói cái gì...cái gì mà tam công chúa...ta chẳng hiểu gì hết..” Tên dâm tặc dò đầu bức tóc, mặt mày nhăn nhó, không phải hấn không hiểu mà là không muốn hiểu.

“không có nhiều thời gian, người tự xem đi...” Bạch ma ma gấp rút lên tiếng, sau đó hối thúc tên hậu vệ.

“mau ra tay..!”

“...” Tên hậu vệ gật đầu nhận lệnh, nhưng khi thanh đao sắc bén vừa gơ, không hiểu sao hấn lại đứng yên như tượng.

“sao còn chưa ra tay...”

Bạch ma ma nóng nảy quát tháo, bà đang chạy đua với thời gian, mà tên này lại làm việc chậm chậm, nên đích thân bà ta vậy.

“nuôi người thật uống cơm..” Bạch ma ma bước tới định giật lấy thanh đao, thì...

“Ầmm..!!”

Tên hậu vệ bỗng dừng ngã phịch xuống đất, bây giờ cả Bạch ma ma và tên dâm tặc kia mới nhận ra sự thật kinh hoàng...

“Á..á..á..!!”

Hai người kinh hãi hét lên, ánh mắt đều đặt lên thanh kiếm đang cắm trên lưng của tên hậu vệ, còn đang lắc lắc trong gió, máu me thấp ướt cả sàn.

“Cộp...! cộp!!!”

Kinh hãi chưa qua đi, thì bất ngờ lại ập đến, Bạch ma ma và tên dâm tặc tay chân run rẩy, khi nhìn đám hắc y nhân tiến vào.

“các người..các...người là ai...!!” Bạch ma ma chưa mở miệng, thì

“rẹt..t...t!!”

Thanh kiếm sắc bén trên tay của Vô Tình đã đặt ngay lên cổ của bà ta. Bạch ma ma lập tức nín ngay không dám hó hé nữa câu.

Cả đám hắc y nhân lập tức tách ra hai bên nhường đường cho đại nhân vật phía sau bước vào.

Mỹ nam tử dung mạo như tiên, người khoác hoàng bào, trên vai còn vương chút bụi đường, khuôn mặt hốc hác nhưng vẫn không hề lu mờ khí thế vương giả cao quý từ người y.

Dinh Hạo nhìn bao quát xung quanh, ánh mắt của hắn liền dừng lại trên người của mỹ nhân nằm trên giường. Hắn từ từ bước tới, hàn khí và sát khí từ người hắn tỏa ra khắp phòng.

Trên giường..

Mạc Thánh Tuyết y phục thì không còn nguyên vẹn đều bị xé rách, khuôn mặt xanh xao ốm yếu, trên người có vô số vết thương, và trán nàng đang rỉ máu. Nhìn thấy mà đau lòng.

Dinh Hạo hai tay nắm chặt thành quyền, giận đến nghiến răng...

“Tuyết nhi! ta thật có lỗi với nàng...”

Hắn cởi áo khoác ra, phủ trên người của Mạc Thánh Tuyết, rồi bồng nàng lên, khuôn mặt trở nên lạnh lùng vô cảm, từ từ rời khỏi phòng.

Không khí trong phòng im lặng đến đáng sợ...

Dinh Hạo bồng Mạc Thánh Tuyết lướt qua người của Bạch ma ma và tên dâm tặc, nhưng lại dừng ngay chỗ của Vô Tình, ngẩn đầu lên nhìn y...

“giết...!!”

Lời nói ngắn xúc tích, nhưng hàm chứa bao nhiêu giận dữ. Vô Tình giật mình kinh ngạc bởi cái “uy” và ánh mắt đỏ ngầu đáng sợ này của Dinh Hạo. Chẳng khác nào sứ giả từ địa ngục, hắn chưa bao giờ thấy Hạo vương đáng sợ như lúc này.

“Dạ...!”

Vô Tình khum lưng nhận lệnh, khi hắn xoay người lại thì thuộc hạ phía sau đã trong tư thế sẵn sàng, chỉ cần một ánh mắt hay cử chỉ của Vô Tình, lập tức đao kia sẽ chém xuống.

“Á...xin tha...!!”

Cảnh đẹp như chốn bồng lai tiên cảnh thoáng chốc đã điều tàn như địa ngục tu la. Đi tới đâu cũng là cảnh tượng chém giết, tiếng kêu gào thảm thiết, máu tươi nhuộm đỏ khắp nơi.

“Á..á...đừng giết tôi...!!”

“Á..á...!!”

Dinh Hạo xiết chặt Mạc Thánh Tuyết, như thể chỉ cần hắn buông tay nàng sẽ hoàn toàn biến mất.

Hắn bản thân tại sao không thể bảo vệ được nàng, Tuyết nhi của hắn mong manh yếu đuối, tại sao họ có thể đối xử với nàng như vậy, những kẻ đó đều đáng chết, không ai được phép sống sót.

Dinh Hạo ôm chặt lấy Mạc Thánh Tuyết, đi giữa một rừng gươm, kiếm máu, còn đang chém giết loạn xạ, và tiếng gào thét thê lương, nhưng một cái nhếch mày cũng không hề có, lạnh lùng đến đáng sợ.

“vương gia! xe ngựa đã chuẩn bị xong..”

Tiểu lục tử đang ở bên ngoài nhìn thấy Dinh Hạo bước ra, vội chạy đến. Dinh Hạo bồng Mạc Thánh Tuyết lên xe ngựa.

Đi theo phía sau Dinh Hạo chính là đám người của Vô Tình, toàn thân bê bết máu, tràn đầy sát khí, trên đao còn đang thấm máu, bọn họ lập tức nhảy lên lưng ngựa, hộ giá phía sau ...

“cộcp...!! cộcp...!!”

Đoàn người của Dinh Hạo nhanh chóng biến mất trong màn đêm, để lại sau lưng là một bãi bình địa, lửa đỏ ngập trời..

Động Bàn Tơ đã bị xóa sổ từ đó.

*****hết chương 54*****

55. Chương 55: Lần Đầu Tiên

Chương 55: Lần đầu tiên

Mặt trời vừa nhô cao và những tia nắng vàng gay gắt đang chiếu rọi khắp mọi nơi...

Kinh thành- Mạc Y quốc.

Người qua kẻ lại không ngớt, ngựa xe tấp nập luân chuyển trên đường.

“Ồ lô ngào đường, hai quan tiền một cây”

“đại thẩm mua lê đi, lê mới hái tươi lắm”

“Xem bói đi ! giải nạn tai, đoán lành dữ”

“keng..keng...!!! ”

Đường phố kinh thành lúc nào cũng vậy, phồn hoa náo nhiệt, tràn trề sinh khí giống như lúc này.

Cùng lúc đó ở Ngưng Hương lâu...

“cộp..! cộp..!”

Một vị hán tử hốt ha hốt hã chạy vào, thần sắc nghiêm trọng.

“tin nóng hổi..tin nóng hổi”

“ồ..! ồ..!!!” tất cả người trong tửu lâu, đều lao xao quay đầu lại nhìn..

“chuyện gì” Muôn miệng một lời, đều tỏ ra rất hiếu kỳ

“ực..ực...!!!” vị hán tử khi này liền giắt lấy bình trà của tiểu nhị lên uống cạn, không để mọi người chờ lâu, sau khi uống sạch bình trà lập tức nói ngay.

“Tứ công chúa đã bỏ trốn”

“cái gì” Mọi người đồng thanh lên tiếng.

“tam công chúa mới tìm được, thì tứ công chúa lại bỏ trốn, chuyện này có thật không” Một vị khách quan trong quán không tin, liền hỏi lại.

“trọng thưởng năm trăm vạn lượng cho ai nhìn thấy tứ công chúa, cáo thị do đích thân Thần vương dán lên, còn giả sao” vị hán tử kia lại khó chịu lên tiếng.

“wo..o..!!! Lần này giàu to rồi”

“ta cũng muốn xem mặt tứ công chúa ra sao” dứt lời hán tử lập tức chạy ra khỏi quán

“cộp...!!! cộp...!!!”

“tội ta với..”

Cả đám người ủa ra khỏi cửa, chẳng mấy chốc mà Ngưng Hương lâu đã vắng tanh bóng người, chỉ có duy nhất một bạch y mỹ nam tử vẫn ngồi thông thả uống trà, từ đầu đến cuối vẫn không có biểu hiện gì.

“người không đi sao” Người chạy sau cùng, bất ngờ dừng lại nhìn bạch y mỹ nam tử.

“Ha..ha.. !!! Tứ công chúa này chắc cũng không có xinh đẹp gì,các người cứ đi đi” bạch y mỹ nam tử cười đến ngất ngây, nhưng nhìn gượng gạo.

Khi người kia đi mất, thì nụ cười của mỹ nam tử liền đơ luôn, chỉ biết ôm bàn mà khóc tức tưởi.

“hu..hu...!!! tên khốn Mạc Tư Doanh, bản cô nương có thù với người sao”

Đại diện hoàng cung

Văn võ bá quan tả hữu hai bên, xếp thành hai hàng từ từ đi ra, dáng vẻ chán chường, có người còn đang ngáp lên ngáp xuống, đa phần họ là lắc đầu nhìn nhau...

“cộp..! cộp..!!”

Từ xa một đại thần quần áo xộc xệch, dáng vẻ quỳnh quáng, còn đánh rơi cả mũ quan, nhìn mọi người đi ra, thì càng thêm lo sợ.

“tiêu rồi, nếu biết vậy tối qua đã không uống nhiều như vậy, sẽ không lỡ mất buổi châu triều sáng nay”

“Dương đại nhân! bãi triều rồi sao” lão lập tức chặn một vị đồng liêu lại hỏi thăm, vẻ mặt lo lắng.

“hừmm..” Dương đại nhân chỉ lắc đầu thở dài.

“hôm nay hoàng thượng không thượng triều”

“lại không thượng triều” đại quan kia kinh ngạc lên tiếng.

Lúc này Từ công công từ trong đại điện đi ra, nhìn thấy lão các vị đại thần kia như mèo thấy mỡ, lập tức vây lấy, hỏi han tới tấp

“Từ công công! hoàng thượng tại sao lại không thượng triều” Hữu đại thần lên tiếng

Từ công công chưa kịp lên tiếng thì..

“chẳng lẽ có phi tần nào mới nhập cung” Tả đại thần lên tiếng

Từ công công cũng chưa trả lời thì..

“là khuê nữ nhà ai, có xinh đẹp không, vào cung bao lâu”

.....

Cùng lúc đó ở Cẩm Tú cung.

Âm thanh tiếng đàn bỗng nhiên phát ra, lúc thì du dương trầm bổng, khi lại mãnh liệt dữ dội, hết như tâm trạng đang xáo trộn của người khải đàn.

Trong phòng

Những ngón tay bạch ngọc điên cuồng vũ khúc trên dây đàn, nhanh đến mức ngỡ như tay nàng chưa từng chạm qua dây đàn.

“Pằng..ằng..ằng..!!” Dây đàn bất ngờ bị đứt.

Một vết xước dài màu đỏ, xuất hiện trên đầu ngón tay của Mạc Thánh Tuyết, nhưng nàng lại không có cảm giác đau rát. Nhìn những tia nắng vàng óng bên ngoài.

Nhiều ngày giam mình trong phòng, Mạc Thánh Tuyết lại khát khao cảm giác được nắng ấm chạm vào, thôi thúc nàng đứng dậy.

Nhưng khi vừa ra đến cửa, thì âm thanh náo nhiệt bên ngoài, lại làm nàng dừng bước.

“cộp..cộp...!!”

Một đám nữ tì đang đi tới, họ còn cười nói rất vui vẻ.

“mọi người, ta nghe nói tam công chúa là được tìm thấy ở kỹ viện, chuyện này có thật không” nô tì thứ nhất quay sang nhìn mọi người, ánh mắt tò mò.

“kỹ viện” nô tì thứ hai giật mình hét toán lên.

Trước khi nàng ta có cơ hội hét lên cho tất cả mọi người trong hoàng cung cùng nghe, thì đã bị người bên cạnh bịt miệng lại.

“Xuyt” Nô tì thứ ba sợ đến xanh cả mặt, nhanh tay chặn lại, gặng giọng nói nhỏ :

“nhỏ tiếng thôi, người muốn chết sao”

Nhưng lòng hiếu kỳ là vô bờ bến, nàng ta liền hất ngay bàn tay kia ra khỏi miệng mình, quay sang hỏi lại, còn rất hào hứng : “kỹ viện, chuyện này người nghe ai nói, có tin được không”

“là Xuân Mai bên cạnh nhị công chúa, chẳng lẽ còn giả” nô tì thứ tư mạnh giọng lên tiếng.

“nè mọi người, mọi người nghĩ... công chúa đã mất tích nhiều ngày, có khi nào đã bị” nô tì thứ sáu lên tiếng, thần sắc nghiêm trọng.

Lời nói không rõ ràng, nhưng ánh mắt và thái độ mập mờ này, mọi người cũng hiểu nàng ta muốn ám chỉ điều gì.

“cũng có thể lắm” mọi người gác gù đồng tình nhìn nhau, đồng thanh lên tiếng.

“ta nghĩ chắc chắn có, nếu không Tam phò mã đã không tránh mặt tam công chúa.

” nô tì thứ ba quả quyết lên tiếng.

“người cũng cảm thấy vậy” nữ tì thứ nhất bất ngờ cùng kinh ngạc vì có người cùng suy nghĩ với mình.

“cũng không thể trách phò mã được, công chúa ở kỹ viện nhiều ngày, có lẽ sớm đã bị đám nam nhân ở đó chà đạp, chuyện này người phu quân nào có thể chấp nhận được” Nô tì thứ nhất chán chường lên tiếng.

“câm miệng”

Chỉ tiếc cho nàng, lời còn chưa nói xong, đã bị người khác lớn tiếng cắt ngang.

Đám người vừa rồi nói năng hùng hồn, bây giờ chẳng khác rùa co đầu rút cổ, cúi đầu sát đất.

“nô tài to gan! Chuyện của chủ tử, từ khi nào đến lượt các người nói, có phải trong cung gần đây rảnh rồi quá không có chuyện gì làm”

Hạ Lan trên tay cầm theo một khay điểm tâm sáng, tức giận đến đỏ mặt, nặng lời mắng chửi. Nàng tiến đến gần từ người một, nộ khí bức người .

“phòng giặt tẩy đang rất thiếu người, ta sẽ nói với Từ công công chuyển các người đến đó”

“Hạ Lan tỷ! Là chúng tôi sai, tỷ đừng giận, giờ chúng tôi sẽ đi làm việc ngay” Cả đám người đều dập đầu lia lịa, miệng mồn cầu xin.

Ai không biết phòng giặt tẩy là địa ngục của hoàng cung, đến đó rồi còn thảm hơn đi khổ sai. Kể trước người sau rũ nhau tháo chạy.

“Hừm..mm!” Hạ Lan tức giận xoay người mang khay điểm tâm vào trong.

Nhưng lúc nàng quay lưng lại, khuôn mặt tức giận liền xù xuống, khi nhìn thấy chủ tử đáng thương, đang đứng ở cửa, bộ dáng khó xử.

“công chúa ! người đừng để ý những lời của bọn họ, bọn họ không biết gì cả”

“ta không sao”

Khác xa với suy nghĩ của Hạ Lan, Mạc Thánh Tuyết lại cười đến u nhã, nhưng nụ cười của nàng lại khiến cho người ta đau lòng hơn khi nhìn thấy nàng khóc.

Thường Lạc cung.

Màn đêm buông xuống, những ngọn nến hoàng cung đang dần thấp lên. Trước cửa là hai hàng đại nội thị vệ , canh phòng nghiêm ngặt gươm giáo chỉnh tề, tuần tra luôn phiên.

“keng...keng..!!”

Tiếng chuông điểm canh vang lên.

Từ công công là một trung thần, luôn lo toan từ miếng ăn đến giấc ngủ cho chủ tử, thấy chủ tử giờ này còn thức, nên lập tức lên tiếng.

“hoàng thượng đã giờ tý rồi, người cũng nên nghỉ ngơi, sáng mai còn thượng triều”

Từ công công có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn mạnh dạn lên tiếng. Nếu ngày mai hoàng thượng còn không thượng triều, chắc chắn đám đại thần kia sẽ không để yên cho lão.

Mạc Huệ Đình không biết có nghe hay không, vẫn bộ dáng nghiêm nghị, thái độ chuyên tâm, đặt biệt là ánh mắt sắc bén của lão.

Luôn di chuyển qua lại giữa bạch kỳ và hắc kỳ trên bàn cờ.

“rẹt...tt..!” Âm Thanh vô cùng đồng bộ, tất cả thị vệ đồng loạt giơ đao lên.

Bạch y mỹ nam tử, vừa mới đặt nửa cái chân ra khỏi cửa Thường Lạc cung, đã có vô số mũi giáo sắc nhọn chĩa thẳng vào người.

Nếu là ngày thường, thì bọn thị vệ sẽ không có can đảm làm vậy, nhưng đây lại là lệnh của vị hoàng đế đáng kính đang ngồi bên trong, có câu.

“lệnh vua khó cãi”

“Hừm..mm!!”

Bạch y mỹ nam tức giận, xoay người đi vào trong, và quay lại chỗ ngồi đối diện với Mạc Huệ Đình lộ vẻ khó chịu.

Không khí đang yên bình tĩnh lặng.

“ha..ha..!!”

Mạc Huệ Đình bỗng dưng cười lớn tiếng. Thái độ của lão rất tự tin, còn mỉm cười cao ngạo nhìn mỹ nam tử, sau đó hạ quân cờ xuống bàn.

“cách..ch...!!!” âm thanh khá là vang dội.

Mỹ nam tử cũng rất lịch sự, mỉm cười đáp lại, bình thần không kiêu ngạo, y cầm lấy một quân lên rồi nhẹ nhàng đặt xuống, không tốn nhiều thời gian cũng không cần suy nghĩ gì, chẳng như ai đó mất cả hàng canh giờ.

“cách..ch..!!” âm thanh rất là khiên tốn, không vang dội như vừa rồi.

Bầu không khí vui mừng vừa rồi, cũng lặng lẽ mà rút êm, từ nhẹ nhàng rồi đến im lặng, sau cùng là căng thẳng bao trùm.

“Phụ hoàng! Nhi thần xin phép cáo lui” Dinh Hạo bật người đứng dậy, khum lưng lễ phép, thi lễ với Mạc Huệ Đình.

Thấy người trước trước không có phản ứng gì, cho nên hắn lập tức xoay người rời đi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“cuối cùng cũng có thể về gặp Tuyết nhi, ba ngày nay mới mở mắt hắn ra đã bị triệu đến đây, khi về đến Cẩm Tú Cung thì Tuyết nhi đã ngủ”

“Hoàng ...hoàng thượng”

Từ Công Công sau một hồi đứng hình, liền lên tiếng, nuốt nước bọt cho thấm giọng, lại do dự vì lão biết vị hoàng đế đáng mến này đang rất tức giận.

Trán của Mạc Huệ Đình quả nhìn nhẵn thành một đường dài, hai mắt híp lại và hai tay xiết chặt để trên đùi, đây là đặc trưng của sự kìm nén.

“ngay cả tên nhóc này, Mạc Huệ Đình lão còn thắng không được, thì làm sao thắng được tên Lăng Thiên Thần kia, phụ tử hai tên này lớn nhỏ đều đáng ghét như nhau”

“Àm..mm!!”

Không chỉ cái bàn lắc lư, mà cả Thường Lạc cung gần như rung chuyển, khiến cho trái tim nhỏ bé của Từ công công muốn rớt ra ngoài.

Lão có thể hiểu cho nỗi lòng của vị hoàng đế đáng kính này, ba ngày liên tiếp, không thắng được một ván, thật sự là một đả kích không hề nhỏ, đặc biệt người này còn là hoàng thượng. Mà hoàng thượng thì cần mặt mũi.

“Hoàng thượng xin bớt giận”

Từ công công lập tức quỳ ngay xuống đất, liên tục dập đầu, mặc dù lỗi này không phải do lão gây ra.

“trẫm cho phép người đi sao”

Mạc Huệ Đình tức giận quát tháo, dù không kêu đích danh nhưng mọi người đều biết người Mạc Huệ Đình đang nói là ai.

“câu này nghe quen quá, hình như mấy tháng trước có ai từng nói với hần”

Dinh Hạo chán chường, lê cái thân đi lại gần Mạc Huệ Đình. Trước đây do tầm nhìn hạn hẹp, còn nghĩ người ngang ngược nhất trên đời này là phụ hoàng hần, nhưng hần đã lầm to.

“phụ hoàng” Dinh Hạo thở dài nhìn Mạc Huệ Đình.

“đây sẽ là ván cờ cuối cùng, nếu người, thắng trẫm cho phép người rời khỏi đây, những lời này do chính người nói ”

Dinh Hạo mỉm cười thật tươi nhìn Mạc Huệ Đình, còn cố tỏ ra là một con người đầy nhẫn nại, lặp lại nguyên văn lời nói của Mạc Huệ Đình.

Ngờ đâu...

“trẫm có nói sao” Mạc Huệ Đình ra vẻ như vô tội không biết gì, lão nhìn những người xung.

Dinh Hạo cuối cùng cũng tìm ra một kẻ còn không nói lý lẽ hơn phụ hoàng hần.

“ha..ha... !!! người còn nói quân vô hí ngôn, đúng không Từ công công”

Dinh Hạo cười đến rạn rỏ, hần quay sang nhìn những người đang có mặt trong Thường Lạc cung lúc này. Nhưng...

Từ công công và tất cả nô tài trong Thường Lạc cung, kể cả những hộ vệ bên ngoài, không ngần đầu nhìn trắng sáng, thì cúi đầu đếm lá vàng rơi.

Không chỉ nụ cười trên môi của Dinh Hạo, và cả người hần như bị đóng băng.

“Từ công công” Mạc Huệ Đình mỉm cười lên tiếng

“Dạ! Hoàng thượng”

Theo hầu nhiều năm đương nhiên Từ công công hiểu ý của Mạc Huệ Đình muốn nói gì.

Lão từ từ bước tới trước, xấp xếp lại bàn cờ, khi chạm phải ánh mắt nóng hơn lửa của Dinh Hạo. Lão chỉ có thể cúi đầu lẩn tránh.

“tam phò mã! Thông cảm cho lão, hoàng mệnh khó chống”

Nhìn hắc kỳ và bạch kỳ ngay ngắn trên bàn, dù tức giận nhưng vẫn phải dằn lại, giờ hần đã thấm câu.

“Ở dưới mái hiên nhà người, không thể không cúi đầu”

.....

Chưa tới nửa canh giờ sau.

Con mắt đang nhắm ngủ của Từ công công, bỗng dưng bừng sáng.

“chúc mừng hoàng thượng..!!”

“chúc mừng hoàng thượng..!!”

Từ công công vui mừng nhảy dựng lên, tất cả những nô tài bên cạnh cũng có cùng tâm trạng, vì cuối cùng họ đã có thể đi ngủ.

“phụ hoàng! Nhi thần xin cáo lui”

Người trước mặt vẫn giữ nguyên vẻ mặt không hề biến sắc, Dinh Hạo lập tức xoay người, chỉ là..

“Rầm..!!”

“Người giỡn mặt với trẫm” Mạc Huệ Đình còn giận hơn cả khi này.

Dinh Hạo nhìn ánh trăng trên cao và màn đêm trước mắt, mà thở dài, xoay người lại.

“nhạc phụ đại nhân! thật ra lão muốn gì chứ, thắng lão không cho đi, mà thua lão cũng muốn giữ lại” Điều này Dinh Hạo đương nhiên chỉ giữ lại trong lòng.

“Hoàng thượng! Không phải người đã thắng rồi sao” Từ công công cuối cùng cũng lên tiếng nói lời công bằng.

Nhắc đến Mạc Huệ Đình càng tức, lão đường đường là vua một nước, chơi cờ mà phải để cho kẻ khác nhường mới thắng được. Đây là một nỗi sỉ nhục, sỉ nhục không thể chấp nhận.

Mạc Huệ Đình quay đầu lại nhìn lão, một ánh mắt thật đáng sợ, lão chỉ có thể ngậm miệng lại.

“Để lão nô chuẩn bị bàn cờ khác”

“tam phò mã! hay là người ngồi xuống đã”

Trong hoàng cung lộng gió, một bóng trắng đang thấp thoáng ẩn hiện, hướng đến...

Cẩm Tú cung

Khi Dinh Hạo quay về tới Cẩm Tú cung đã là cuối giờ Tý, đáng vẽ một môi ra rồi, hần nhẹ nhàng mở cửa ra, vì không muốn làm kinh động đến mỹ nhân ngủ trong phòng.

“két..tt...tt!!”

Lúc Dinh Hạo vừa xoay lưng lại đã nhìn thấy mỹ nhân ngồi trước mặt, hần bị Mạc Thánh Tuyết dọa cho giật mình.

“nàng chưa ngủ sao”

Khuôn mặt ửng đỏ, ánh mắt mơ màng và thoang thoảng hương rượu trong phòng, dù không nồng đậm như lần trước, nhưng hần cũng biết...

“Nàng uống rượu”

“một chút” Mạc Thánh Tuyết mỉm cười nhìn Dinh Hạo, cả người gặc gù.

“một chút” mà say đến chừng vậy, hần thật muốn biết đình nghĩa hai từ ‘một chút’ của nàng là bao nhiêu.

“nàng say rồi, để ta dìu nàng lên giường” Dinh Hạo có chút không vui bước tới, hai tay nhắc bổng nàng lên, ầm đi đến giường.

Cảm giác ấm áp này thật quá tốt, nếu suốt đời này đều được chàng ôm như vậy, thật tốt biết bao, Mạc Thánh Tuyết nép sát vào vòng ngực của Dinh Hạo, lại không tìm được nước mắt.

“ta nghĩ tam công chúa sớm đã bị mấy gã ở kỹ viện chà đạp, là nam nhân ai có thể chấp nhận thê tử mình bị vậy”

Những lời này của đám nô tì lúc sáng, cứ quanh quẩn bên tai, nàng không quan tâm người ta nghĩ gì, thứ nàng sợ chính là suy nghĩ của Thiên Hàn lúc này.

“sao lại khóc” Dinh Hạo vừa đặt lưng xuống giường, thì bên tai đã nghe thấy tiếng thúc thít của mỹ nhân.

“có phải chàng rất chán ghét ta, vì ta từng ở kỹ viện còn bị nam nhân khác chạm qua, chàng chê ta bẩn”

Dinh Hạo vô cùng kinh ngạc, hắn không biết ai đã “cấy” vào người nàng, những suy nghĩ lệch lạc như thế này.

“Tuyệt nhi! cho dù đã xảy ra chuyện gì, với ta nàng vẫn tinh khiết nhất”

“chàng ghạt ta, nếu thật sự là vậy, thì mấy ngày này chàng cũng không tránh mặt ta... ta mệt rồi muốn đi ngủ, chàng tắt nến đi”

Mạc Thánh Tuyết lập tức xoay mặt, đưa lưng về phía hắn, còn kéo chăn qua khỏi đầu, trốn trong chăn mà lặng lẽ khóc thầm.

“Tránh mặt” Dinh Hạo nghĩ một lúc, mới thông suốt.

“Nhạc phụ đại nhân, lần này ta bị người hại chết rồi”

“xoạt...!!” Dinh Hạo lập tức kéo mạnh chăn xuống.

Hắn mỉm cười nhìn khuôn mặt đang đầy nước mắt của Mạc Thánh Tuyết.

“nếu nàng không tin, ta sẽ dùng hành động để chứng minh”

Mạc Thánh Tuyết còn chưa hiểu Dinh Hạo muốn nói gì, thì hắn đã cúi người xuống điên cuồng mà hôn nàng, nụ hôn triển miên mà mãnh liệt, hắn dễ dàng thuần phục được Mạc Thánh Tuyết.

Cơn men cũng bị nụ hôn của Dinh Hạo quét dọn sạch sẽ, cả người tỉnh táo hẳn, cảm giác hồi hộp lại dâng lên. Nhìn y phục hắn rơi xuống sàn, mà trống ngực đập liên hồi.

Dinh Hạo lúc này đều không mặc gì, hắn từ từ cúi thấp người xuống, muốn thưởng thức vẻ đẹp của Mạc Thánh Tuyết, tay hắn khẽ nâng cảm nàng lên, một lần nữa hôn nàng.

Môi hắn chạm nhẹ qua môi nàng, khác với lần trước, lần này hắn hôn rất dịu dàng ôn nhu như nước, liếm mút cũng rất nhẹ nhàng, đầu lưỡi linh hoạt chậm chậm di chuyển lên vành tai của nàng, rồi rơi xuống cổ, kể đến là xương quai xanh gợi cảm.

“ưm...m..m!!”

Dinh Hạo khước môi nhếch lên, bàn tay không khách khí trượt xuống dưới thào đai lưng của nàng ra, từng lớp y phục được hắn mở ra, Mạc Thánh Tuyết tựa như một bông hoa tuyết trắng đang từ từ nở rộ trước mắt hắn, làn da trắng ngần bắt đầu nhuộm đỏ.

Dinh Hạo tránh không khỏi miệng khô lưỡi đắng khi nhìn vẻ đẹp của thiên hạ dưới thân, ánh mắt trở nên nóng rực, hai đôi tuyết lê no đủ tròn trịa căng đầy, chính giữa là nụ hồng xinh tươi đầy khiêu khích.

Hắn cúi người xuống say sưa hôn lên tuyết lê mềm mại.

“ưm...mm!! Thiên.. Hàn..”

Mạc Thánh Tuyết cả người bị Dinh Hạo đốt lửa, từng đợt khoái cảm ập đến khiến nàng khó chịu vô cùng, uốn éo cơ thể, cong người, ưỡng cao ngực về phía Dinh Hạo và phát ra những âm thanh kiều mị, đáng yêu.

Dinh Hạo nghe xong mà bủn rủn chân tay, muốn hạ cờ đầu hàng, nhưng vẫn chưa đến lúc. Mặc dù dục vọng kiều hãnh của nam nhân đang kêu gào cần an ủi.

Tay hắn bắt đầu di chuyển xuống giữa hai đùi ngọc, vuốt ve âu yếm.

Nàng chân thật cảm nhận được hơi ấm bàn tay hắn đang truyền sang, thân thể lại khẽ rung, mật ngọt cũng đang chảy ra từ nơi u cổ.

Thấm ướt cả tay Dinh Hạo, nhìn ái dịch trong suốt mà lấp lánh, hắn mạnh dạn tách hai chân nàng ra.

Chỉ là chuyện đời khó lường...

“Á..á..á..!!”

Mạc Thánh Tuyết đau đớn mà ngất xỉu ngay trên giường.

.....

Nửa canh giờ trôi qua. Ánh nến sáng rực khắp phòng.

Dinh Hạo lúc này xiêm y đã chỉnh tề, đang tận tâm chăm sóc cho Mạc Thánh Tuyết.

Hắn ôm chặt nàng trong lòng, nhìn khuôn mặt trắng bệch của thiên hạ bên dưới, mà ăn năn tự trách.

Tại sao hắn lại lỗ mãng như vậy, tại sao lại nôn nóng như vậy, còn rất nhiều cái tại sao, và cái mà hắn muốn biết chính là..

“ngày hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì”

“ừm..m” Mạc Thánh Tuyết mơ màng mở mắt ra nhìn hắn.

“Tuyệt nhi! nàng tỉnh rồi sao, có khát không, ta đi lấy nước cho nàng”

Dinh Hạo tinh thần hứng khởi, vui mừng khi nhìn thấy Mạc Thánh Tuyết tỉnh dậy, vừa định bước xuống rót nước, thì một đôi tay mềm mại kéo hắn lại.

“vương gia! thiếp... thiếp... xin lỗi..”

Mạc Thánh Tuyết then thùng cúi đầu, lần đầu tiên làm chuyện đó mà ngất xỉu ngay tại giường chắc chỉ có nàng.

“ngốc, sao lại xin lỗi, là ta phải nói xin lỗi nàng mới đúng” Dinh mỉm cười âu yếm, hôn lên tóc Mạc Thánh Tuyết.

Trong lòng vốn có nhiều thắc mắc, nếu hắn không hỏi sẽ vô cùng khó chịu.

Dinh Hạo cúi đầu xuống hôn lên trán nàng, dù biết nàng một thân trong sạch đến với hắn, hắn phải vui vẻ mới đúng.

Nhưng nghĩ lại lần đầu tiên của Tuyết nhi như vậy mà qua đi, trong lòng cảm rất tự trách, đáng lý hắn để lại một chút hồi ức tốt đẹp cho Tuyết nhi, cho nàng cảm nhận được ân ái giữa nam nữ là điều tuyệt vời đến thế nào, chẳng này.

7 ngày trước.

Thần vương Phủ

Cuộc ân ái trong phòng kéo dài đến gần sắp tối, cả hai người Lạc Tư Doanh và mỹ nhân đều mệt lã người, đến nỗi ngủ thiếp đi.

“kết..tt..!!” cánh cửa bất ngờ được đẩy vào

Đang lúc cách cửa vừa được hé ra, bởi một bàn tay lén lút từ bên ngoài, thì..

“đệ làm gì vậy...đi thôi” Hắc y nhân thứ nhất lấy chặt lấy tay đệ đệ hắn cản lại, nhăn nhó kéo đi.

“vào xem một chút” Hắc y nhân thứ hai vẽ mặt tò mò háo hức, dứt lời liền đẩy cửa vào.

“đệ..” Hắc y nhân thứ hai lắc đầu, rồi cũng đi vào trong phòng.

Hai huynh đệ hắc y nhân nhìn đôi nam nữ trần trụi trên giường, và nghĩ tới số ngân lượng họ sắp nhận được, không kìm chế được nổi vui mừng.

“ha..ha..!! thành công mỹ mãn”

Chỉ là niềm vui chưa trọn vẹn...

“sao lại như vậy” hắc y nhân thứ hai kinh ngạc nhìn nữ nhân trên giường.

“có chuyện gì” hắc y nhân thứ nhất gãi đầu khó hiểu.

“nữ nhân này là ai, không phải người trong tranh”

“ây za....!!! tối qua không phải đệ đã đưa bức họa cho huynh xem rồi sao” hắc y nhân thứ hai nhăn nhó mặt mày nhìn đại ca hắn.

“đệ nói cái gì” Hắc y nhân thứ nhất lập tức cầm bức tranh lên kiểm tra kỹ lưỡng, dù hắn không am hiểu về hội họa, nhưng những thường thức cơ bản hắn cũng hiểu.

Nữ tử trên giường và nữ tử trong bức tranh nhìn xa tuy khá giống nhau, nhưng nhìn kỹ lại nữa điểm cũng không giống, hoàn toàn hai người xa lạ.

“sao huynh có thể lầm lẫn lớn như vậy”hắc y nhân thứ hai tiếp tục lải nhải

“đệ xem đi, tờ giấy viết rõ là Cẩm Tú cung, sao lầm được” Hắc y nhân thứ nhất cầm tờ giấy lên, có câu “sách có nói mách có chứng”, hắn đương nhiên không nhận mình sai.

“Ây..za...za...” hắc y nhân thứ hai cầm tờ giấy lên lắc đầu nhìn đại ca mình, nhăn nhó mặt mày.

“ngày thường đệ nói huynh học thêm nhiều chữ, huynh không nghe..cái này.. là Cẩm Tú cung không phải Cẩm Tú cung, đại ca, huynh bắt lầm người rồi..”

“Cẩm Tú cung không phải là Cẩm Tú cung sao” hán tử thứ nhất quýnh quáng giựt lấy tờ giấy từ đệ đệ hắn, xem thật kỹ lưỡng.

“tại con nha đầu đó viết không có rõ ràng”

Hắc y nhân thứ hai lắc đầu nhìn đại ca mình, thở dài “không rõ ở chỗ nào chứ...”

“ưm..m..” Hai người trên giường bắt đầu có động thái tỉnh dậy.

“làm sao đây, bọn họ sắp tỉnh lại” hắc y nhân thứ nhất khốn đốn lên tiếng.

“phụt..” thứ bột màu trắng mịn từ trong tay áo của hắc y nhân thứ hai lập tức phóng ra theo sau cái hất tay của y.

Hai người trên giường lập tức ngất lịm đi...

“tính sao đây, nhị công chúa sắp dẫn người tới bắt gian” hắc y nhân thứ nhất hoảng loạn lo sợ.

“còn bao lâu nữa” Hắc y nhân thứ hai sốt ruột lên tiếng.

“chừng nữa nén hương” hắc y nhân thứ nhất nhìn trời đang dần sập tối, mà suy tính

“vẫn còn đủ thời gian” Hắc y nhân thứ hai khoe miệng nhếch lên, lập tức lao nhanh ra cửa

“đệ định làm gì ” Hắc y nhân thứ nhất, khó hiểu đuổi theo.

.....

Khi hai người họ quay lại, thì trên vai còn mang theo một thêm một cái bao to tướng biết động đây, cùng lúc đó.

Bên ngoài.

“Vương gia đang nghỉ trong phòng, để nô tài vào thông báo” tên nô tài đi trước dẫn đường, khum lưng cúi đầu.

“không cần! người có thể đi làm việc của mình” Mạc Thánh Linh lên tiếng cản ngăn.

“ạ! nô tài xin cáo lui”

Trong phòng..

“nhanh lên! bọn họ sắp vào rồi” hắc y nhân thứ hai lên tiếng hối thúc

“xong rồi”

“Vào..!!” Cả hai huynh đệ lập tức nhảy ra khỏi cửa sổ .

Tất cả mọi chuyện đều diễn ra trước khi Mạc Thánh Linh và đám người Dinh Hạo đẩy cửa vào.

“kết...t...t..”

*****hết chương 55*****

56. Chương 56: Tiễn Biệt

Chương 56: Tiễn biệt

“cộp.. cộp.. cộp !!”

Màn đêm buông xuống, ánh nguyệt trên cao lung linh sáng chói. Xuyên qua màn sương mờ ảo, một xe ngựa sang trọng đang từ từ chạy đến.

“hí.. í.. !!”

Vạn Ngân Tiền trang.

“người chờ ở đây, ta vào trong đổi ngân lượng ” Vô Tình quay sang nhìn tiểu lục, rồi nhảy khỏi xe ngựa, đi thẳng vào trong Vạn Ngân Tiền trang.

Trắng thanh gió mát, tiểu lục tử chờ đợi đến mòn mỏi..

“màn thầu nóng hổi đây”

Tiếng rao hàng vang văng bên tai, nhìn khói trắng lượn lờ và mùi thơm nức của màn thầu mới hấp, máu háo ăn của Tiểu lục trỗi dậy, bụng kêu ọc ọc, và nước miếng đã chảy xuống tận cằm.

“Phịch .!!”

Hắn lập tức nhảy khỏi xe ngựa, chạy nhanh đến chỗ đại thúc bán màn thầu.

“đại thúc! màn thầu bán sao ”

Trong xe ngựa.

Hiện có một cảnh tượng hết sức nên thơ, và vô cùng lãng mạn hệt như tranh vẽ.

Mỹ nhân xinh đẹp xiêm y tha thướt, đang gối đầu lên người của nam nhân, say sưa ngủ giống như một tiểu thiên thần, trên môi còn mím cười hạnh phúc, có lẽ nàng đang mơ đến một giấc mơ rất đẹp.

Dinh Hạo hần khê vượt lên những loạn tóc mây đang vương bận trên khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Thánh Tuyết, âu yếm mỉm cười nhìn nàng.

“ưm.m m!!”

Mạc Thánh Tuyết bất ngờ lật người, có lẽ vị trí ngủ không tốt nên nàng muốn đổi tư thế, hai tay vòng qua eo Dinh Hạo xiết chặt, còn mặt thì úp sát vào người hắn.

Dinh Hạo dở khóc dở cười nhìn nàng đang xem hắn như một cái gối ngủ mà ôm chặt. Cảnh tượng thơ mộng này sẽ còn tốt đẹp hơn, nếu nàng có thể dừng ngay việc tra tấn hắn.

Đừng ngo ngậy trên người hắn và hơi thở của nàng không thổi vào bộ vị không nên chọc của hắn, thì Dinh Hạo vẫn có thể cam chịu số phận của một chiếc gối ôm.

Đằng này khắp người hắn đang nóng dần lên theo từng hơi thở của nàng, và vẻ mặt hắn thống khổ chịu đựng.

“chết tiệt! Nếu còn nhịn nữa, hắn hư chắc”

Dinh Hạo cúi người sát xuống, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Thánh Tuyết, tránh xa bộ vị quan trọng của hắn, tiện thể sửa lại vị trí ngồi. Nhưng khi hắn vừa nhích người đứng dậy thì...

“vèo !!”

Màn xe bất ngờ bị vén lên, một bóng đỏ “lòe loẹt” nhảy vọt lên xe ngựa. Vì sự xuất hiện bất ngờ của vị tân lang này, làm cho xe ngựa lắc lư, khiến Dinh Hạo chao đảo té ngã xuống người của Mạc Thánh Tuyết.

“vương gia! xảy ra chuyện gì”

Mạc Thánh Tuyết đang ngủ say lại Dinh Hạo đè lên mình, giật mình tỉnh giấc, mơ màng mắt ngọc nhìn hắn.

“không có gì ”

Dinh Hạo giận đến đỏ mặt nhưng với mỹ nhân luôn mỉm cười triu mến , sau đó quay sang nhìn vị tân lang kia, chỉ muốn “hạ sát” ngay lập tức.

“ha.. ha. !! hai người đừng để ý đến ta, cứ tiếp tục.. ha.. ha”

Vị tân lang này vẫn chưa rõ tình hình, cũng chưa nhìn rõ người trước mặt là ai, đã quơ tay múa chân, nói một tràng dài. Hắn liền xoay người về trước vén màn lên, len lén nhìn đám người đang truy đuổi bên ngoài.

Nhưng mà...

“tên nhóc này cũng thật quen mặt.”

Không chỉ Dinh Hạo bất ngờ mà cả người đang mặc y phục tân lang kia cũng ngỡ ngàng không kém, cả hai đều có chung suy nghĩ trong đầu.

“không phải chứ, có cần trùng hợp như vậy không”

“sao người lại ở đây ”

Vị khách không mời là người đầu tiên lên tiếng trước.

Dinh Hạo mỉm cười nhìn vị tân lang anh tuấn trước mặt, câu này phải để hắn hỏi mới phải, ai đời khách mà giành lời của chủ .

“không biết ngọn gió độc nào, đã thổi người lên xe ngựa của ta, sự phụ...” Dinh Hạo rành mạch lên tiếng, đặc biệt hai từ “sự phụ” được hắn nhấn mạnh vô cùng.

Từng tia lửa điện phóng ra, hai thầy trò bốn mắt kinh nhau, giống như thâm thù đại hận.

Bất ngờ...

“huynh đài! cho hỏi có thấy người nào mặc y phục tân lang vừa chạy qua”

“cao cổ này, còn rất tuấn tú ”

Từ bên ngoài một đám người đang đuổi tới...

Trong xe.

“giọng nói này ” Dinh Hạo nghe thấy vô cùng quen thuộc, nên lập tức vén màn xe đi ra.

“khoan...” Âu Dương Đình giơ tay cản lại nhưng không còn kịp, vì Dinh Hạo đã ló đầu ra bên ngoài.

Nhìn đám người đang truy đuổi Âu Dương Đình, mà Dinh Hạo vui mừng sướng đan xen.

“Sư ông, sư bà, tại sao hai người lại ở đây ” Dinh Hạo hớn hở lên tiếng.

“Tiểu Hàn”

Âu Dương Thái bà vui vẻ đi tới. Âu Dương Nghị thì hậm hực theo sau.

“ngoài cái tên tiểu tử chết tiệt Âu Dương Đình, thì còn ai” Âu Dương Thái bà giọng nói khó chịu.

“Hai người đang tìm sư phụ ” Dinh Hạo mỉm cười lên tiếng, nhìn hai ông bà lão Âu Dương.

Âu Dương Đình bên trong xe lại mặt mày trắng bệch...

“những lúc quan trọng như vậy, không biết nó lại chạy đi đâu” Âu Dương Nghị cúi kính lên tiếng.

“sư phụ người bảo ta nên trả lời sao đây” Đinh Hạo nhìn phu thê Âu Dương Nghị, rồi nghĩ đến Âu Dương Đình đang ngồi bên trong xe ngựa, phân vân giữa ân sư và ân nhân, hẳn nên chọn bên nào đây, nhưng ...

“sư phụ! người ra đi, sư ông muốn gặp người ” Đinh Hạo vừa nói vừa nhìn lên xe ngựa, giọng điệu đùa bỡn.

“xin lỗi sư phụ! ân nhân là quan trọng hơn”

“tên tiểu tử chết tiệt ” Âu Dương Đình giận đến nghiến răng, nhảy xuống xe ngựa.

“Bịch !!”

Hắn đi thẳng đến chỗ của Âu Dương Nghị và Âu Dương thái bà , trước vẻ mặt tức tóe của hai ông bà cụ, hắn chỉ cười ha hả như chưa từng có chuyện gì.

” ha.. ha..!! phu thân, mẫu thân, chúng ta đi thôi, nếu không sẽ lỡ mất giờ lành bái đường ” hắn kéo tay của Âu Dương Thái bà lôi đi.

“Hừm.. m..!!” Âu Dương Thái bà khó chịu hất tay hắn ra.

“Y nhi mất tích rồi ”

“Vào... !!” một cơn gió mạnh kéo đến.

Âu Dương Đình nghe xong mà đứng hình.

Trần Lương Thành

Dân chúng trong trấn khắp nơi đều đang náo loạn...

“Mộ Dung Tướng quân bị thương, Ninh vương đi sứ thất bại, mọi người nghĩ lần này hoàng thượng sẽ phái ai đi lãnh binh”

“chắc chắn là đại phò mã ” vị hán tử bên cạnh đặt tách trà xuống, lên tiếng.

“cũng đúng, ngoài Mộ Dung tướng quân thì chỉ có đại phò mã là người thích hợp nhất, nghe nói đại phò mã đang trên đường nhập Kinh” Người đối diện gật đầu đồng tình.

“Hi vọng trận đánh này sẽ không kéo quá dài...Hừm !!”

Mọi người đều thở dài chán nản khi nghĩ đến chiến tranh sắp xảy ra.

Bàn đối diện..

Đinh Hạo và Mạc Thánh Tuyết đang thông thả uống trà. Vị đại phò mã này hắn từng gặp một lần, là phu quân của đại tỷ hắn Lăng Thiên Tuệ.

Trước ngày đại thọ của ngoại tổ phụ, đại tỷ đã theo phu quân đến quan ải trấn giữ Thành Bắc. Hắn chỉ gặp hai người này có một lần duy nhất nhưng ấn tượng để lại khá tốt.

Đại tỷ đoan trang thông tuệ, còn tỷ phu thì cương trực ngay thẳng, hai người cũng rất xứng đôi.

“vương gia! ”

Tiểu lục tử và Vô Tình hối hả đi vào, theo sau là phu thê Âu Dương Nghị và thầy trò Âu Dương Đình, bộ dáng rã rời mệt mỏi, nhìn thôi cũng hiểu, suốt đêm không có ngủ.

“vẫn chưa có tin tức ” Đinh Hạo quan tâm lên tiếng, lướt nhìn đám người của Âu Dương Đình

Âu Dương Đình thì im lặng không trả lời, thần thờ ngồi xuống ghế.

“Y nhi! thật ra nàng đã đi đâu..”

“cộp.. ! cộp.. !!”

Từ ngoài cửa tửu lầu, có hai tên gia đinh đi vào, dáng vẻ rất gấp gáp

“khách quan! mời ngồi mời ngồi” tiểu nhị lập tức chạy ra, tận tình tiếp đón cười nói hớn hở.

“khách quan! xin hỏi dùng gì ” tiểu nhị đảo mắt nhìn hai tên gia đình, lên tiếng.

“cái gì ngon thì cứ dọn hết lên đây ” tên gia đình thái độ vô cùng nóng vội.

“dạ.. dạ..! có ngay ” tiểu nhị vui vẻ xoay người đi vào trong bếp

Chỗ của hai người này vô tình được sắp xếp ngồi cạnh bàn của Dinh Hạo. Tuy không có gì đặc biệt, nhưng giọng nói hai người này quá lớn tiếng, đã thu hút sự chú ý của người xung quanh

“phát xong tám thiệp cuối cùng này, chúng ta có thể trở về Thần Long Môn ” tên gia đình thứ nhất đặt tám thiệp hồng lên bàn, một mỗi lên tiếng

“ta thấy hôn sự này thật quá gấp rút, phải rồi .người có biết tân nương tử là nữ nhi nhà nào không ” tên gia đình bên cạnh hiếu kỳ lên tiếng

“nghe đâu là Y Nhược cô nương của Mỹ nhân lâu, tân nương mất tích hai năm trước của thiếu trang chủ ”
Hắn vừa nói xong, tên gia đình bên cạnh cũng chưa có thái độ gì, thì người ở bàn đối diện đã có phản ứng.

“Àm mm!!”

Âu Dương Đình bật người đứng dậy, tiến lại gần hai tên gia đình...

“các người vừa nói gì ”

Thần Long Môn

Không khí đang rất vui mừng náo nhiệt, trong phủ nô tài tới lui, người nào cũng bận rộn, chữ hỉ đỏ dán khắp nơi, và lồng đèn đỏ thì treo cao.

“bên này bên này”

“treo cao một chút”

“qua trái qua trái”

Bên ngoài thì ồn ào, huyên náo, còn trong tân phòng. Một mỹ nhân mỹ lệ quyền rũ, đang mặt y phục tân nương ngồi “ngoan ngoan” trên giường.

“kết tt!”

Cánh cửa vừa được mở ra, mỹ nam tử vừa bước vào thì..

“Vèo Vèo !!” gối bay tới tấp.

Mỹ nam tử mỉm cười chụp lấy cái gối, từ từ tiến sát lại gần tân nương tử.

“Nhược nhi! ai đã chọc giận nàng” Mỹ nam tử tà mị vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của mỹ nhân, bàn tay hắn khẽ nâng cằm nàng lên, đối diện cùng hắn.

“Hừ... ừ.. !!” Mỹ nhân tức giận xoay mặt đi nơi khác.

Nếu nàng còn một chút sức lực nào, nếu nàng không bị trúng mê dược tạm thời vô công mất hết, thì việc đầu tiên chính là hủy đi bàn tay thối của tên này.

“Nhược nhi! nàng có biết nàng càng tỏ ra ương ngạnh, ta càng muốn có được nàng”

“biến thái ...” Mỹ nhân tức giận mắng chửi

Nhưng hắn lại không hề khó chịu, còn mỉm cười nhìn nàng, rồi lướt nhìn xung quanh căn phòng hắn đang đứng.

“cách bày trí trong căn phòng này, nàng thích không . hai năm trước ta vì nàng mà chuẩn bị”

Hắn dừng lại trên người mỹ nhân, tà mị mỉm cười: “nếu nàng không biến mất, thì căn phòng này sẽ lưu giữ nhiều kỷ niệm đẹp của chúng ta ”

“Giang Ngọc Lâm! bên cạnh người đầu thiếu nữ nhân, tại sao lại ép buộc một người không yêu người ” Mỹ nhân bức xúc lên tiếng, tại sao nàng nói mãi mà tên này không hiểu.

“người nàng yêu là Âu Dương Đình ” Giang Ngọc Lâm môi mồm nhếch lên, ánh mắt hiện rõ sự đồ kị.

Lãnh Nhược Y kinh ngạc nhìn Giang Ngọc Lâm, trong lòng dâng lên sự tức giận “hắn biết, nhưng vẫn sai người bắt nàng về đây, Giang Ngọc Lâm ngươi là đồ đáng chết”.

“ta yêu Âu Dương Đình, ngoài hắn ra ta sẽ không yêu bất kỳ ai, người bỏ cuộc đi ” ánh mắt cương quyết và thái độ vô cùng quyết liệt của Lãnh Nhược y đã làm cho ai đó vô cùng tức giận

“Nhược nhi ! không ta phải gọi nàng là Y nhi, kiếp này nàng chỉ có thể làm thê tử của Giang Ngọc Lâm ta”

Giang Ngọc Lâm dứt lời, trực tiếp đè Lãnh Nhược Y xuống giường, hung hăng xé rách y phục nàng.

“Giang Ngọc Lâm! Buông ta ra ” Lãnh Nhược Y vùng vẫy kháng cự.

Giang Ngọc Lâm coi nhẹ sự kháng cự của nàng, điên cuồng hôn xuống.

“ầm mm !!”

Đang lúc cao trào thì bên ngoài, lại có tiếng đập cửa...

“có chuyện gì ” Giang Ngọc Lâm bật người dậy, tức giận quát tháo với người bên ngoài.

“thiếu chủ ! Nhị gia bảo người ra đại sảnh, có chuyện cần nói ”

Giang Ngọc Lâm chỉnh sửa y phục trên người nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi người của Lãnh Nhược Y.

Lãnh Nhược Y đang co rút trên giường, nhìn hắn với con mắt thù địch, Giang Ngọc Lâm chỉ hận một nỗi không thể ăn sạch nàng, đánh ngã sự quật cường của nàng, muốn nàng thuần phục dưới thân hắn ngay lập tức.

“người ra nói với nhị thúc...ta sẽ ra ngay ”

Đại sảnh,Thần Long Môn.

Một trung niên hán tử, mặc cẩm y sang trọng, bộ dáng cao lớn đang tức giận ngồi ở chính diện.

“nhị thúc! tìm ta có chuyện gì ” Giang Ngọc Lâm lười biếng đi vào.

Mông còn chưa chạm ghế đã bị người mắng chửi tới tấp...

“Ngọc Lâm! Trong đầu người đang nghĩ cái gì vậy”

“trên đời này thiếu gì nữ nhân, tại sao ngươi lại nhất quyết lấy nàng ta, thả nàng ta ra mau ” trung niên hán tử tức giận nhìn đứa cháu trai không nghe lời của lão, giận đến gân xanh đầy trán.

“Nhị thúc! Trước giờ chuyện của ta, người đều không quản, hi vọng lần này cũng vậy ” Giang Ngọc Lâm chậm rãi rót tách trà lên uống, thăm giọng nói tiếp.

“lần này thì khác, ta nói nàng ta không tốt là không tốt” trung niên hán tử bất ngờ lớn tiếng quát tháo.

Âm Thanh thật vang vọng, Giang Ngọc Lâm chưa từng nhìn thấy nhị thúc hắn giận đến như vậy, nhưng nếu hắn chịu quan sát kỹ sẽ nhận ra, vẻ mặt của trung niên hán tử là lo sợ nhiều hơn tức giận.

“Y nhi ! có chỗ nào không tốt, tại sao ta không thể lấy nàng ” Giang Ngọc Lâm ương lại lên tiếng nói tiếp.

Trung niên hán tử vừa định mở miệng thì...

“không tốt ở chỗ nàng ta là nữ nhân của Âu Dương Đình ta ”

Giang Ngọc Lâm kinh ngạc quay đầu lại nhìn người vừa nói ra những lời bá đạo vừa rồi.

Nhưng hắn lại không nhận ra ai trong số họ, duy nhất một người khiến hắn không thể nào quên, ánh mắt của Giang Ngọc Lâm liền dừng lại trên người của vị bạch y mỹ nam tử đang cười như hoa đào kia, nhắc nhở hắn về nỗi nhục nhã ở Thiên Hạ đệ nhất trang mấy tháng trước, Dinh Hạo.

Cho tới khi...

“Y nhi là do người bắt đi”

“Giọng nói này giống hệt khi nãy, chẳng lẽ người này là Âu Dương Đình..”

Giang Ngọc Lâm thu hồi ánh mắt trên người của Dinh Hạo di chuyển sang Âu Dương Đình. Khác xa với tưởng tượng hắn, Âu Dương Đình thành danh trên giang hồ từ hai mươi năm về trước, nên phải là một lão già mới đúng, nếu không cũng phải có bộ dáng của nhị thúc hắn, đằng này...

Nhìn sao cũng chỉ cách Giang Ngọc Lâm hắn có vài tuổi, diện mạo cũng dễ nhìn, thật ra hắn không muốn thừa nhận là rất tuần tú.

“người là Âu Dương Đình ”

“Y nhi là do người bắt đi” Âu Dương Đình lại không hề đem Giang Ngọc Lâm để vào trong mắt, lập lại lời nói khi nãy.

“ta chỉ lấy thứ thuộc về mình, hai năm trước Y nhi đã hứa gả cho ta, nếu nàng không đột nhiên biến mất thì chúng ta đã sớm thành phu thê ” Giang Ngọc Lâm cũng không hề chịu yếu thế trước tình địch.

Âu Dương Đình nghe lại càng phẫn nộ, không phải gì thái độ xác xược của Giang Ngọc Lâm, mà là tình cảm của Giang Ngọc Lâm giành cho Y nhi, khiến hắn rất khó chịu.

“hai vị tiền bối đã lâu không gặp, không biết ngọn gió nào đã thổi hai vị tới đây”

Nhị gia từ trên ghế cao bước xuống, tỏ ra cung kính trước Âu Dương Lục Nghị và Âu Dương Thái bà.

“tên nhóc Giang Ngọc Cẩm đâu, bảo hắn ra đây” Âu Dương thái bà giọng nói không lớn không nhỏ nhưng lại có uy vô cùng.

“gia phụ bề môn đã nhiều năm, không thể ra gặp tiền bối, có gì xin cứ nói với giãn bối” Nhị gia bộ dáng khúm núm như chuột sợ mèo.

“lá gan của Thần Long môn các người thật lớn, ngay cả tách trà nàng dâu của lão nương cũng dám giành” Dương thái bà bước về trước

“Vào !!” bụi trắng lượn lơ bay, đến khi nó tan vào không trung thì cả đám gia đình trước mặt đã...

“ư... ư.. mm!” sùi bọt mép và..

“Bịch.! Bịch ! bịch !” từng người một ngã xuống.

Mọi thứ đều diễn ra nhanh đến mức bằng một cái búng tay, Mọi người trong phòng sợ đến xanh cả mặt, Giang Ngọc Lâm cũng bàng hoàng.

.....

Phòng tân nương.

“két t...t!!”

Khi cánh cửa vừa được hé mở thì cảnh tượng bên trong khiến người bất ngờ trở mặt, người biết lẽ thì lập tức xoay mặt đi chỗ khác.

Tân nương xinh đẹp phục y lộng lẫy, mắt liếc mày ngài, đang trong tư thế vô cùng đẹp mắt.

Chiếc váy màu đỏ tươi dài lết đất được vén lên tận đùi, hai tay thì đang vịn chặt lấy cửa sổ, một chân trắng ngần đã thò ra khỏi cửa sổ.

“Y nhi” Âu Dương Đình sững sốt lên tiếng, ánh mắt liền di chuyển xuống đôi chân ngọc ngà đầy cám dỗ kia đang trưng bày trước mắt bàn dân thiên hạ.

Lãnh Nhược Y nghe thấy tiếng cửa mở, còn tưởng người bước vào là Giang Ngọc Lâm, sợ đến mặt mày tái mét ba chân bốn cẳng chuồn lẹ.

“nhưng giọng nói này” Nàng quay đầu lại nhìn

“Sư phụ” Kinh ngạc mừng rỡ lên tiếng, vui không còn gì để tả

Khi Âu Dương Đình vừa đi đến, thì..

“đứng lại đó” Lãnh Nhược Y tức giận quát tháo, thay đổi thái độ một trăm tám.

“Âu Dương Đình! người đã đi đâu, tại sao không đến rước ta”

Nghĩ đến ngày thành thân hôm đó mà máu trong người lại sôi sục. Nàng im lặng ngồi chờ trong phòng tân nường. Một canh giờ trôi qua, nàng chấp nhận hấn đến trễ, không sao nàng tiếp tục chờ.

Ba canh giờ trôi qua vẫn không thấy kiệu hoa đến rước dâu, không sao hấn không đến thì nàng tự dâng đến cửa, có thể tiết kiệm thời gian.

Nhưng tại sao khi nàng đã dâng đến cửa, lại không thấy tân lang ra đón kiệu hoa, điều này không thể nào chấp nhận được, dù hấn có trốn ở đâu nàng cũng phải lôi hấn ra hỏi tại sao, nhưng tìm kiếm một hồi, chính nàng lại mất tích.

“ha..ha...! Không phải ta đến rồi sao ” Âu Dương Đình mỉm cười lên tiếng, tiếp tục bước tới, thì..

“đứng lại đó ! ai cho người qua đây ” Nhìn thấy vẻ mặt thản nhiên của Âu Dương Đình, nàng lại càng tức giận.

“đến...như vậy cũng coi là đến sao, người có biết nếu người đến trễ một chút nữa, không chừng ta đã thành thân, sinh con luôn”

Âu Dương Đình dở khóc dở cười “chắc không nhanh như vậy chứ, nhưng mà chữ thì chữ, cũng phải cho ta qua đó vén cái váy xuống”

“vậy nàng muốn gì ” Âu Dương Đình khở sở lên tiếng, chỉ muốn qua bên đó hạ cái váy xuống.

“ta muốn bái đường ”

Mọi người tròn xoe mắt kinh ngạc.

.....

Đại sảnh.

Mọi người thì đang vui vẻ cười nói, chỉ riêng một người dù cố thể nào cũng không thể nào nở được nụ cười.

Đây là hôn lễ một tay hấn chuẩn bị, khách khứa cũng do hấn mời đến, phòng tân hôn cũng do hấn bày trí, và cô dâu cũng do hấn bắt về, nhưng tại sao.

Chú rể không phải là Giang Ngọc Lâm hấn, từ nhân vật chính rút xuống vai phụ. Giang Ngọc Lâm dù ly rượu mừng đã nhấp cạn nhưng vẫn giữ chặt trong tay, nhìn đôi tân lang tân giai nhân đang mời rượu khách khứa cười đến rạn gối.

“Tân nường thật xinh đẹp, Âu Dương đại hiệp người thật có phúc ”

“chúc mừng Âu Dương đại hiệp”

“chúc mừng”

“cám ơn, cám ơn ” Âu Dương Đình cảm ơn tới tấp, gượng cười lên tiếng “ha..ha..không biết là phúc hay họa đây”

“mời.. mời” Âu Dương Đình giọng cao ly rượu mừng lên mời quan khách.

Quan khách vô cùng bất ngờ vì tân lang đổi người, họ được mời đến dự hôn lễ của thiếu trang chủ Thần Long Môn, nhưng không ngờ lại đổi thành Âu Dương Đình đỉnh đỉnh đại danh, cầu mà không được, vì vậy ai nấy đều vui mừng mà không còn ai nhớ gì đến vị tân lang hục kia.

“sư phụ, sư mẫu, chúc hai người sớm sinh quý tử, trăm năm hòa hợp” Dinh Hạo bật người đứng dậy nâng ly rượu chúc mừng.

.....

Ba canh giờ sau...

Trước cửa tân phòng.

Ồn ào náo nhiệt, vị tân lang anh tuấn đang bị vây bởi một đám người, giằng co qua lại, không rõ họ nói gì, chỉ biết tân lang bị “ép” uống hết ly này đến ly khác.

Có câu “Một Khắc Xuân Tiêu Đáng Giá Ngàn Vàng” mấy người này thật không hiểu chuyện, còn bắt giữ tân lang đến tận giờ này, đêm nay còn là đêm động phòng của người ta. Người ngoài nhìn vào chắc chắn đều sẽ nghĩ như vậy, nhưng....

Tất cả đều sai.

Âu Dương Đình không biết có phải quá vui mừng không, mà mồi rượu hết người này đến người khác, đến trời tối cũng chưa thấy hấn vào phòng tân phòng, vẫn còn chần chừ trước cửa.

“ha ha...hôm nay ta rất vui, chúng ta đi uống thêm vài ly ” Âu Dương Đình miệng cười hớn hở lôi kéo người

“không được, sư phụ...ta uống hết nổi , người kêu Thu Phong đi, ta phải về phòng ” Thanh Nguyệt cả người lắc lư, giơ tay từ chối lia lịa.

“Thu Phong! Người uống với sư phụ ” Âu Dương Đình cầm bình rượu quay sang nhìn Thu phong

Thu Phong say đến mức không mở miệng nói được, chỉ lắc lư cái đầu, vì chỉ cần hấn mở miệng ra thì..

“ua.. ua...!”

Trong khi mọi người đều mệt rũ người, chỉ muốn ngủ ngon một giấc, nhưng có kẻ lại không cho họ đi, thật rất là nghịch lý khi đó lại là một tân lang. Nhưng nếu tân lang Âu Dương Đình và tân nương lại là Lãnh Nhược Y thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Âu Dương Đình không biết có phải tửu lượng hấn quá cao, hay những người này uống quá kém nữa, muốn kéo dài thời gian cũng không được nữa, bất ngờ một bàn tay đặt lên vai hấn.

“Rầm mm!!”

Cánh cửa được mở ra và hấn bị người ta “đá” vào trong phòng. Chỉ một người duy nhất có thể làm ra hành động này mà thôi.

“sư phụ! chúc người có một đêm xuân vui vẻ ”

“tên tiểu tử khốn kiếp” Âu Dương Đình trừng mắt nhìn Dinh Hạo trước khi hấn nói ra những lời nói oán trách trong lòng , thì...

“đóng cửa lại” tân nương tử lạnh lùng lên tiếng.

Âu Dương Đình không hiểu sao trong phòng cửa đóng kín mà vẫn có gió lùa vào, toàn thân rét run. Sau khi khép cửa lại hấn lại ngồi yên như tượng vậy.

“hấn không động, thì nàng động vậy” Lãnh Nhược Y cười đến u nhả, nàng bước xuống giường sau đó cầm hai ly rượu giao bôi lên.

“sư phụ! rượu giao bôi, hình như vẫn chưa uống ”

Âu Dương Đình ngẩn người nhìn Lãnh Nhược Y.

“Y nhi thật đẹp” điều đầu tiên hấn nghĩ đến khi nhìn thấy tân nương tử, đương nhiên vẫn giữ trong lòng, sau đó thu hồi ánh mắt đại lại, cầm ly rượu giao bôi mà Lãnh Nhược Y đưa cho hấn lên nhấp cạn.

Căn phòng trở nên yên lặng, hần không nói nàng cũng im lặng, Âu Dương Đình ngồi lâu cảm thấy thật không thoải mái, không biết có phải quá căng thẳng, mà mồ hôi hần cứ chảy trên trán. Cuối cùng vẫn là một mình lên giường ngủ.

Lãnh Nhược Y cũng không gấp rút gì theo hần lên giường, rất là thông thả nàng ngồi đó uống trà.

“cách... cách...cách”

Thời gian dần trôi qua Âu Dương Đình nhận ra không phải hần quá căng thẳng mà mồ hôi chảy ướt cả người, hần bật người dậy, nhìn Lãnh Nhược Y.

“nàng đã cho gì vào trong rượu ”

Lãnh Nhược Y mỉm cười vô tội nhìn hần: “chỉ nửa bình Hoàng Xuân dược ”

“Hoàng Xuân dược ”Âu Dương Đình nghe xong mặt mày xoay sầm.

Nàng điên chắc, quá đề cao mình hay coi nhẹ Âu Dương Đình hần, Hoàng Xuân dược là “kịch độc”, chỉ cần vài giọt cũng đủ lấy mạng người, nàng chơi luôn nửa bình.

“xoạt...xoạt !!”

Lãnh Nhược Y mỉm cười nhìn hần, nàng đứng dậy và từ từ cởi bỏ y phục trên người, dưới ánh mắt nóng rực và mồ hôi đang chảy trên trán hần, nàng lại vô cùng bình thản, động tác càng chậm rãi hơn.

Nhìn cử chỉ khiêu khích của nàng, mà hỏa diễm trong người của Âu Dương Đình cháy càng lúc càng mạnh, giống như kêu gào muốn xé toạc y phục của nàng.

Chẳng mấy chốc cơ thể thiếu nữ mềm mại gợi tình đã xuất hiện, nàng không mảnh vải trên người đi đến trước mặt hần, tay ngọc thon dài vuốt ve khuôn mặt hần, rồi di chuyển xuống cổ, xuống ngực hần, ánh mắt phong tình vạn chủng vẫn không rời khỏi khuôn mặt anh tuấn của hần.

“sự phụ! có phải trong người rất nóng, rất khó chịu không, có cần ta.. ” Lãnh Nhược Y tà mị lên tiếng, giọng nói thì ngọt ngào như mật.

Mùi thơm xữ nữ đầy mê hoặc, chính là liều thuốc động chí mạng, không cần đợi đến lúc tình dược phát huy tác dụng, hần đã muốn xử quyết nàng ngay lúc này.

“không dạy nàng một bài học, chắc nàng sẽ không biết chữ sợ viết thế nào ” Âu Dương Đình lập tức ôm chặt lấy Lãnh Nhược Y đặt nàng xuống giường.

“nửa bình Hoàng xuân dược, ta sẽ hảo hảo mà đối xử với nàng ” Âu Dương Đình mỉm cười nhìn nàng.

Lãnh Nhược Y cảm thấy có chút bất an, có chút hối hận, lại lo lắng nhưng đã quá muộn.

“ừm mmm!!”

Hạo vương phủ..

“cộp ! cộp !”

Xe ngựa sang trọng quen thuộc từ xa chạy tới, dù chưa tới nơi, nhưng người trong phủ đã nháo nhào cả lên.

“vương gia hồi phủ”

“vương gia hồi phủ”

“mau đi báo với Vệ Tổng quản ”

Nô tài tất bật chạy vào trong, người này thông báo cho người nọ, người nọ truyền cho người kia, Hạo vương phủ yên lặng suốt nửa tháng đã sôi nổi trở lại.

“Hí...hí...!!”

Vô Tình, Tiểu lục, Dinh Hạo và Mạc Thánh Tuyết lần lượt bước xuống xe.

“tham kiến vương gia !”

“tham kiến vương gia !”

Nô tài xếp hàng dài từ cổng lớn cho đến đại sảnh, hoan nghênh Dinh Hạo hồi phủ.

Dinh Hạo vừa đặt chân vào sảnh đường thì...

“Vương gia! ta rất nhớ người”

Chào đón Dinh Hạo chính là cái ôm nồng nhiệt của Nhan Song Song, nàng lao thẳng vào người hắn, quần chặt...

“thật không ” Dinh Hạo xoay người ôm chặt lấy Nhan Song Song, âu yếm nhìn nàng.

“gần đây tên nhóc Minh Ngọc Tuấn còn đến tìm nàng không ” Dinh Hạo mỉm cười lên tiếng.

“hắn không có đến tìm ta ” Nhan Song Song lắc đầu liên tục, sau đó đẩy Dinh Hạo ra, mỉm cười giả hoạt.

“nhưng ta đi tìm hắn ha ha ”

“Nàng dám ”

Dinh Hạo đang định đứng dậy dạy cho mỹ nhân một bài học, thì ba cô vợ xinh đẹp còn lại của hắn cùng lúc bước vào.

“tham kiến vương gia” cả ba đồng lên tiếng, đồng bộ cúi đầu.

Hắn lắc đầu nhìn họ “dạy mãi mà không hiểu, mỗi lần gặp hắn cứ quỳ lại mãi, không mệt sao”.

Dinh Hạo bước tới kéo Mộ Dung Vân Tịnh và Mạc Nhi ôm vào trong người.

“Ta đi lâu như vậy, hai nàng có nhớ ta không” Dinh Hạo vui mặt vào cổ hai nàng, ngửi mùi thơm dễ chịu từ mỹ nhân, giọng nói thủ thỉ bên tai.

“Thiên Hàn! chàng đi mới có nửa tháng, không phải nửa năm ” Mạc Nhi phì cười nhìn hắn.

Dinh Hạo như bị Mạc Nhi tát cho gáo nước lạnh.

“nhưng ta rất nhớ hai nàng”

Hắn ngẩn đầu lên lúc này mới nhận ra...

“Yến nhi ! nàng mập lên thì phải ”

Bây giờ hắn mới nhớ đến người từ lúc bước vào bị hắn bỏ quên. Dinh Hạo chăm chú nhìn thân hình tròn trịa mũm mĩm của Tư Mã Phi Yến, hình như có hơi phì nhiêu hơn nửa tháng trước.

“Hu.. hu...!!! vương gia người chọc ta ” ngờ đâu Tư Mã Phi Yến lại khóc như mưa.

Dinh Hạo buông hai mỹ nhân trong người ra, chạy đến dỗ dành người ngọc.

“đừng khóc, đừng khóc ”Dinh Hạo vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của ư Mã Phi Yến.

Trước sự dỗ dành của Dinh Hạo, người ngọc bắt đầu có dấu hiệu nín khóc, ngờ đâu hắn lại nói tiếp..

“Mập thì tốt chứ sao, mập rất đáng yêu, mập mập nhìn rất có phúc, ôm vào cũng rất thoải mái ”

“mập ..” Tư Mã Phi Yến vừa mới lau khô nước mắt, lại nghe thấy “mập, mập, mập” ba bốn từ liên tiếp phát ra từ miệng hắn thì ..

“hu u...u !!” khóc đến trời đất u ám.

Chiêu Dương Cung.

Bầu không khí yên lặng, đến hồi hộp mọi người như đang chờ nghe phán quyết của Lăng Thiên Thần.

“phụ hoàng! Xin người suy nghĩ lại, không nên để chàng lãnh binh xuất trận ”

“Tuệ nhi! ta tự mình biết cân nhắc, nàng không nên xen vào, phụ hoàng xin cho nhi thần lãnh binh ” Nam tử bên cạnh khó chịu nhìn Lăng Thiên Tuệ ánh mắt giận dữ, rồi quay sang nhìn Lăng Thiên Thần thái độ rất cương quyết.

Nhưng Lăng Thiên Tuệ nghe xong, mặt mày tràn đầy nước mắt.

“chàng cứ muốn lãnh binh, vết thương trên người chàng thì sao, không may có chuyện gì xảy ra, thì mẫu tử thiếp phải làm sao” Lăng Thiên Tuệ vừa nói vừa nhìn xuống bụng của mình.

“Tuệ nhi! con có thai ” Đông Phương Thu Khuê vui mừng hơn hờ, từ trên ghế mà bước xuống đỡ Lăng Thiên Tuệ đứng dậy.

Không riêng gì Đông Phương Thu Khuê, mà cả Lăng Thiên Thần và Đông Phương Bình cũng lộ vẻ vui mừng.

Lăng Thiên Tuệ không nói gì, chỉ gặc đầu. Nàng thật rất muốn mỉm cười vui vẻ, thông báo tin mừng này cho mọi người biết, như những nữ nhi khác khi biết mình sắp làm mẫu thân, nhưng Lăng Thiên Tuệ lại không có tâm trạng đó, vì nàng có nguy cơ sắp trở thành quả phụ.

“đại phò mã! người đang bị thương ” Lăng Thiên Thần nghi ngờ hỏi lại.

“phụ hoàng ! vết thương nhỏ này không ảnh hưởng gì đến nhi thần, nhi thần vẫn có thể lãnh binh xuất trận” đại phò thái độ vẫn quả quyết như lúc đầu.

Lăng Thiên Tuệ dù đoán trạng hiển thực, nhưng không phải không biết nổi giận, đặc biệt chuyện này còn liên quan đến phụ thân của nhi tử trong bụng nàng.

“nhỏ! mà chàng hôn mê suốt ba ngày, vừa mới tỉnh dậy đã muốn xuất chinh, chàng tại sao không nghĩ cho thiếp”

Không thể thay đổi được ý định của phu quân, nàng đành phải cầu xin phụ hoàng, nhưng người mà phụ hoàng nghe lời nhất vẫn là..

“mẫu hậu ” Lăng Thiên Tuệ quay sang cầu xin Đông Phương Thu Khuê.

Đông Phương Thu Khuê thương yêu nữ nhi cũng thương yêu cháu ngoại, đương nhiên không muốn nữ nhi nàng còn trẻ vậy, phải làm quả phụ.

“hoàng thượng! Lăng Thiên quốc có rất nhiều tướng quân, chẳng lẽ không còn người có thể lãnh binh ”

Lăng Thiên Thần đắn đo suy nghĩ nhìn Đông Phương Thu Khuê, rồi nhìn Lăng Thiên Tuệ, sau cùng dừng lại trên người của đại phò mã.

“đại phò mã! Người về tịnh dưỡng cho tốt ”

“phụ hoàng! Nhi thần muốn...”

“về đi ”

Đại phò mã nghe xong phán quyết liền kháng cự, thì không chỉ có Lăng Thiên Thần, Đông Phương Thu Khuê mà cả Đông Phương Bình người từ đầu im lặng cũng đồng thanh xua đuổi.

“vậy nhi thần xin cáo lui” Đại phò mã vẻ mặt không phục, sau khi hành lễ xong thì tức giận đi bỏ đi.

“phò mã! đợi thiếp với, phò mã ”

Lăng Thiên Tuệ gấp rút chạy theo sau, nhưng người trước mặt, một nước đi thẳng không thèm quay đầu nhìn nàng. Nàng biết tính khí tướng công rất cương liệt, lần này nàng tự ý làm vậy, chắc chắn tướng công rất giận.

“Á !!” Lăng Thiên Tuệ cứ chạy theo phía sau, bất ngờ kêu lên.

Nam tử phía trước mặt mày như Quan Công, lập tức quay đầu lại, nhìn Lăng Thiên Tuệ đang ngồi trên đất, hốt hoảng chạy tới.

“Tuệ nhi! nàng không sao chứ ” đại phò mã lo lắng lên tiếng.

“chân thiếp bị trật...híc.. híc ” Lăng Thiên Tuệ hai mắt long lanh ngập nước.

“đừng khóc! ta ẵm nàng đi tìm ngự y ”

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân đặt biệt là phu quân tốt, thì nước mắt thê tử là vũ khí lợi hại nhất, đại phò mã tay chân cuống cuống, ẵm Lăng Thiên Tuệ đến thái y viện.

Trong khi đó Lăng Thiên Tuệ đang nép mình vào ngực hân, cười khúc khích.

.....

Bên trong Chiêu Dương cung.

Lăng Thiên Thần đặt tách trà xuống, quay xuống nhìn “nhạc phụ” đại nhân

“thừa tướng! khanh đã nghĩ ra người nào thích hợp ”

Đông Phương Bình mỉm cười lắc đầu “trong lòng người đã có chủ ý, cần gì phải hỏi lão.”

Hạo vương phủ

Hương hoa nhẹ nhẹ thoang thoảng, khói trắng lượn lờ mập mờ, nước trong hồ trong veo mát rượi. Sau lớp sương mờ ảo, là thân hình mỹ miều đầy gợi cảm và làn da tuyết trắng của ngũ đại mỹ nhân đang ngâm mình trong hồ .

Đối diện là mỹ nam tử, nhìn mỹ nhân đang nô đùa trong nước, hạnh phúc trào dâng.

“Yến nhi! ngực của muội thật to, có thể cho tỷ sờ thử ” Nhan Song Song bộ mặt gian tà, mỉm cười háo sắc.

“Không” Tư Mã Phi Yến đỏ ửng hai má, lấy hai tay đánh dấu chéo trước ngực.

“không cho tỷ sờ, hay muội chỉ muốn một mình vương gia sờ ” Nhan Song Song thích chọc ghẹo nhất là Tư Mã Phi Yến, vừa nói vừa liếc nhìn Dinh Hạo .

“Ặc.. Ặc .!!” Dinh Hạo ăn nho mà cũng bị sặc.

“không có” Phi Yến xấu hổ đến hai mặt đỏ ửng, kịch liệt không thừa nhận, nhìn Dinh Hạo rồi nhìn mọi người xung quanh.

“Không ! vậy tỷ có thể sờ ” Nhan Song Song như một tên háo sắc thứ thiệt, nhào tới hai luồng phong nhũ của Phi Yến.

“Á.. !! Tuyệt tỷ tỷ, cứu muội ”

Mạc Thánh Tuyết đang yên ổn lại bị người kéo vào cuộc, đem ra làm lá chắn. Nhưng Tuyết nhi yếu đuối mỏng manh làm sao có thể chống cự lại con sói háo sắc Song Song đây.

Nhưng điều phi lý đó đã diễn ra, Nhan Song Song bất động dừng lại, ngăn người nhìn Mạc Thánh Tuyết.

“wo.. o...!!! ngực của Tuyết tỷ thật đẹp, còn to hơn cả Yến nhi ” Nhan Song hai mắt phát sáng dán chặt trên đôi tuyết lê đầy đặn của Mạc Thánh Tuyết

“Á... !!”

Trước khi long chảo của Song Song chạm tới, Mạc Thánh Tuyết đã xoay người bỏ chạy.

Nhan Song Song ghẹo Mạc Thánh Tuyết và Tư Mã Phi Yến đến nghiện, phải ôm trái kéo, ra dáng một tên háo sắc. Cả ba người giằng co đùa giỡn trong nước, tiếng cười rộn rã như tiếng nhạc.

“ha.ha...!! Song nhi, tỷ nhột, muội thả tỷ ra ” Mạc Thánh Tuyết cười đến ra nước mắt.

“Song nhi ! buông muội ra” Tư Mã Phi Yến, thì kêu gào kháng cự.

“Thiên Hàn! chàng không muốn qua cứu người sao” Mạc Nhi đáng vẽ lưỡi biếng, ngồi lệt vổ nho cho Dinh Hạo.

Dinh Hạo mỉm cười lướt nhìn đám người Nhan Song Song, rồi há miệng ra cho mỹ nhân đúc hần đang nho.
“vương gia! Chàng nghĩ nên đặt tên gì cho con của thiếp và Mạc nhi” Mộ Dung Vân Tĩnh nắm lấy bàn tay đang vẽ loạn trước bụng nàng, giữ yên.

Dinh Hạo trái, phải hai tay ôm chặt lấy Mộ Dung Vân Tĩnh và Kỳ Giai Mạc Nhi, rồi nhìn xuống cái bụng trắng ngần tròn trịa của hai nàng.

Mạc Nhi vẫn tiếp tục lột nho đúc cho hần và Dinh Hạo vẫn đang động não, việc hần làm duy nhất lúc này, là há miệng ăn nho và suy nghĩ ra hai cái tên cho dễ nghe.

“con của Tĩnh nhi sinh trước, thì gọi là Ngạo, con của Mạc nhi thì gọi là Thừa đi”

Xem như một chút hoài niệm cho thế giới kia của hần vậy, lấy tên của hai người anh đặt cho con hần, hi vọng hai đứa trẻ sinh ra sẽ không đáng ghét như hai người anh của hần.

“Ha..ha..!!! chuyện đó làm gì có thể xảy ra, con của hần đương nhiên phải đáng yêu ngoan ngoãn, nhưng không biết họ bây giờ sao rồi”

Dinh Hạo bắt đầu trầm tư, phút giây tưởng nhớ đến thế giới trước đây của hần.

“Lăng Thiên Ngạo” Mộ Dung Vân Tĩnh lên tiếng.

“Lăng Thiên Thừa” Mạc Nhi lên tiếng

“rất hay, nhưng nếu là nữ nhi thì sao” Nhan Song Song đang đùa giỡn bên kia, quan tâm lên tiếng.

“nữ nhi thì..” Dinh Hạo dẫn đo suy nghĩ, chuyện này hần chưa nghĩ tới

“cộp ! cộp !!”

Cách lớp bình phòng, Tiểu lục tử đang đứng bên ngoài...

“vương gia! Hoàng thượng triệu người vào cung ”

Hai ngày sau

Hạo vương phủ-đại môn.

Đoàn quân của Dinh Hạo đang chuẩn bị xuất chinh, cho nên điều không thể nào tránh khỏi là cảnh tượng tiễn biệt, đau lòng người...

“Nếu người không về, ta lập tức sẽ tuyển phò mã” Lăng Thiên Tâm giọng nói uy hiếp, hai mắt ươn ướt nhìn Đao Mộc Thành.

“tên nào thú nàng, ta sẽ giết hần” Đao Mộc Thành bá đạo lên tiếng.

“Người dám” Lăng Thiên Tâm phùng man trợn má nhìn hần.

Đao Mộc Thành sùng nịnh nhìn Lăng Thiên Tâm, véo nhẹ trên mặt nàng: “nàng ngoan ngoãn chờ làm tân nương của ta, ta nhất định sẽ về”

Đó là chính diện còn bên trái thì sao...

“chàng nhớ phải giữ gìn sức khỏe, mặc thêm áo ấm, không có thiếp bên cạnh phải biết tự chăm sóc mình ” Dương thị nước mắt đầm đìa nhìn Dương Chính.

“khóc cái gì, ta đi đánh giặc có phải đi chết đâu, ta tự biết chăm sóc mình ” Dương Chính tay xách nách mang, nhỏ giọng trấn an Dương Thị.

Bên phải thì...

“đao kiếm không có mắt, nếu cảm thấy nguy hiểm thì phải chạy ngay, đừng học người ta làm anh hùng, ta không muốn sớm vậy đã làm quả phụ” Đỗ Nương nước mắt lã chã thấm ướt cả khăn tay.

“ta hiểu, đừng khóc ” Đỗ Bình ôm thấy Đỗ Nương vỗ nhẹ lên vai nàng.

Còn nhân vật chính của chúng ta...

Dinh Hạo nhìn những cô vợ xinh đẹp, nước mắt thấm ướt mi đang cúi mặt sát đất, mà thở dài chán chường, cứ như họ sắp sinh lý tử biệt không bằng.

“Tĩnh nhi, Tuyết nhi, Mạc nhi, Song nhi, Yến nhi ”

Dinh Hạo lớn tiếng điểm danh từng mỹ nhân một, các nàng lần lượt ngẩng đầu lên nhìn hắn, quả nhiên đúng như tưởng tượng của hắn, mắt người nào cũng sưng húp.

“cười lên..” Dinh Hạo bá đạo lên tiếng.

Chỉ là...

“thôi ! không cần cười nữa ” Dinh Hạo mặt mày nhăn nhó, giơ tay ngắt ngang.

Nhìn họ cười còn khó coi hơn khi khóc nữa. Hắn xoay người đi theo đoàn quân. Phía sau vẫn vang lên tiếng nói của mỹ nhân.

” Chàng phải cẩn thận ” ngũ đại mỹ nhân đồng loạt lên tiếng.

Dinh Hạo chỉ vẫy tay chào tạm biệt, không lên tiếng, cũng không quay đầu lại nhìn họ. Cái hắn không muốn nhìn thấy nhất chính là nước mắt của các nàng, nhất là năm nàng cùng khóc một lúc, hắn không thể nào chịu nổi.

Ngẩng đầu nhìn lên trời cao với vợ, hắn đến thế giới này cũng đã được một năm, một năm này bao nhiêu chuyện đã xảy ra, chỉ hi vọng trận chiến này sẽ là trận đánh cuối cùng của hắn.

.....

Cách đó không xa..

Ba thân ảnh từ trong góc nhỏ, dần dần đi ra...

“Trẫm quyết định như vậy có đúng không ”

“hoàng thượng! Người không cần suy nghĩ nhiều, chỉ cần Hạo vương thắng trận trở về, thì việc tái lập thái tử chắc chắn sẽ không còn người phản đối ” Quế công công bên cạnh lên tiếng.

“hai người tin Hàn nhi sẽ thắng ” Lăng Thiên Thần quay sang nhìn Đông Phương Bình và Quế công công.

“chẳng lẽ hoàng thượng không nghĩ vậy ” Đông Phương Bình lên tiếng

Lăng Thiên Thần mỉm cười, xoay người đi

“Nếu nữ nhi của khanh cũng nghĩ được như vậy, thì trẫm không phải đau đầu như bây giờ ” Lăng Thiên Thần bộ dáng chán chường.

“Khuê nhi vẫn còn giận hoàng thượng ”

Lăng Thiên Thần ngoài lắc đầu thở dài ra, không biết nói gì hơn.

Bầu trời hoàng hôn ngày hôm đó vô cùng tuyệt đẹp, nhưng tâm trạng mọi người lại mang nhiều tâm sự. Không biết chuyện gì còn diễn ra phía trước.

****hết chương 56*****

57. Chương 57: Công Phá Thành

Chương 57: Công phá thành

Hai tháng sau...

Núi Hàm Ngự- Diệp Kỳ quốc

Giữa trưa hè nắng gắt, rừng cây xao động theo gió, từ xa vang vọng tiếng người.

“nhanh lên! nhanh lên”

“chưa ăn cơm sao”

“đi nhanh lên”

Một đoàn ngựa xe trên dưới cả vạn người, đang rầm rộ đi tới, giáo gươm vô số, hoàng kỳ phất phơ bay lượn, ba chữ Diệp Kỳ quốc rất chói mắt.

“Cộp! ..cộp...!!”

Một con ngựa từ xa chạy tới, gió cuốn mịt mù.

“Hí..í...!!!”

Sau một tràng dài tiếng ngựa hí, tên binh sĩ từ trên lưng ngựa nhảy xuống, cung kính hành lễ.

“bẩm báo tướng quân! cây cầu phía trước bị gãy không thể nào sang sông”

“Cầu gãy..” đại tướng quân có chút sững sốt, chòm người nhìn về phía trước.

“tướng quân bây giờ tính sao” người bên cạnh nóng lòng lên tiếng.

Đại tướng quân vẽ mặt trầm ngâm, sau một hồi đắn đo tính toán, cuối cùng đã ra quyết định.

“Mọi người! tất cả quay ngựa lại, chúng ta sẽ vòng qua núi” đại tướng quân lời nói dong dạt lớn tiếng.

Khi lão gơ tay ra lệnh cho đám binh sĩ phía sau, lại có một tiểu tướng trẻ tuổi bước ra.

“Tướng quân! bây giờ quay lại lộ trình sẽ trễ mất mấy ngày”

Đại tướng quân nắm chặt dây cương, vẽ mặt tự tin quả quyết. Lão hiểu rõ vị tiểu huynh đệ này là muốn ám chỉ điều gì.

“không cần lo, ta vừa nhận được bồ câu đưa tin, ba ngày nữa quân của Lăng Thiên quốc mới tới Sa Tử trấn, cho dù đi đường vòng chúng ta vẫn sẽ đến đó trước họ”

“zá..á.. ! xuất phát” Đại tướng thúc mạnh vào mông ngựa, phi nhân dẫn đầu.

“cộp...!! cộp...!!”

Đám người phía sau cũng nhanh chóng đuổi theo sau.

.....

Bên kia cây cầu.

Một đám binh sĩ thấp thoáng ẩn hiện, sau khi đoàn quân của Diệp kỳ quốc biến mất thì họ từ từ đi ra.

“tướng quân! bọn họ đã trúng kế” tên binh sĩ bên cạnh mỉm cười nhìn mỹ nam tử.

Đoan Mộc Thành vuốt ve con bồ câu lông vũ trắng muốt trên tay, mỉm cười lên tiếng:

“Tất cả phải trong cây vào mày”

“Vào...!!”

Chú bồ câu nhỏ tung cánh bay lượn trên bầu trời, còn việc nó sẽ đi đâu thì chỉ có Đoan Mộc Thành hiểu rõ.

.....

Một canh giờ trôi qua...

“sao lại nóng đến vậy” đại tướng quân mồ hôi nhễ nhãi khó chịu lên tiếng.

“ngươi có cảm thấy nóng không” lão quay sang hỏi người bên cạnh.

“đúng vậy! Càng lúc càng nóng”

Đoàn quân của Diệp Kỳ quốc đã qua núi được một canh giờ, nắng trời càng gay gắt, mồ hôi thấm ướt áo, người nào cũng mệt mỏi uể oải, trong khi đó trên người còn khoác thêm bộ giáp sắt nặng cả chục cân. Trong lúc sức phòng bị của họ đang ở mức thấp nhất.

Bất ngờ...

“có nghe gì không” người nọ quay sang hỏi người kia

“nghe cái gì” Người kia vô tâm không để ý nên hỏi lại.

Người nọ không chỉ nghe thấy, mà còn...

“mọi người nhìn kia” Hần kinh ngạc chỉ tay lên trời.

Mọi người đều ngẩn đầu nhìn theo, xen lẫn những tia nắng chói mắt là những thứ có hình thù kì quái và những âm thanh.

“Bùm..!!”

“bùm..!!”

Khi họ nhận ra đó là thứ gì thì đã không còn kịp chống đỡ, một trận mưa đạn từ trên trời rơi xuống.

“có mai phục..có mai phục”

“mọi người cẩn thận”

“bùm..! bùm..!!”

Đạn pháo ném tán loạn và khói bay mịt mờ, không thể nào phân biệt được phương hướng, khi màn khói dày đặc qua đi thì binh lính Diệp Kỳ quốc như cá nằm trong chậu.

Tất cả đều bị bao vây.

Đại diện- Lãng Thiên quốc.

Bầu không khí căng thẳng, nặng nề và sắc mùi “chiến tranh” giữa những cự đại thần. Đây là cảnh tượng thường hay thấy nhất mỗi khi thượng triều, không có gì lạ, chỉ tội cho vị hoàng đế kia mà thôi.

“hoàng thượng! xin người cho quyết định, lũ lụt ở Lan Châu, người dân cần được cứu tế” Chủ quản Công bộ La đại nhân lên tiếng.

Lãng Thiên Thần cầm tờ tấu chương lên nghiền ngẫm hồi lâu, nhìn những con số thống kê chi chít trên bản tấu chương mà đau cả đầu.

“con số mà Lã đại nhân đưa ra là quá nhiều, hoàng thượng cần phải suy nghĩ” Chủ quản quốc khố Lương đại nhân lên tiếng

La đại nhân quay sang sẵn sọ nhìn Lương đại nhân vừa nói xong.

“ông có biết lũ lụt ở Lan Châu bao nhiêu người thiệt mạng, bao nhiêu ngôi nhà bị hủy, lương thực thiếu thốn”

“Lã đại nhân! chiến sự ở Diệp Kỳ quốc đã tiêu tốn hết bao nhiêu ngân lượng của triều đình, quốc khố đã không còn dư giả” Chủ quản hình bộ Tần đại nhân lên tiếng.

“không cứu trợ, chẳng lẽ để người dân Lan Châu chết đói” La đại nhân tiếp tục lên tiếng.

“Hoàng thượng! người dân cần no bụng, nhưng tướng sĩ ngoài biên ải cũng cần ăn cơm, không có sức làm sao đánh giặc, không thể cắt giảm quân phí của họ” Chủ quản Binh bộ Đoan Mộc đại nhân lên tiếng.

Lăng Thiên thần nhìn đám đại thần tranh luận ta sống người chết, mà đầu đầu như ốc. Dân chúng cần lương thực, binh sĩ cũng cần lương thực. Nhưng năm nay lại xảy ra hạn hán, cho nên thứ thiếu hụt nhất vẫn chính là lương thực.

Đang lúc gây cần...

“cộp...!! cộp...!!”

“cấp báo...cấp báo...!!!!”

Tiếng le hét inh ỏi cách cả dặm, từ ngoài cổng thành vang vào đại điện, khiến mọi người không khỏi phân tâm.

“tham kiến hoàng thượng! Ngạn Tử thành quân ta toàn thắng” tên binh lính người dính đầy bụi đường, vẽ mặt hớn hở cấp báo..

“Ồ..Ồ...!!”

Cả đại điện như bừng tỉnh xôn xao nhìn nhau, cũng ngay lúc này từ phía sau lại có tiếng người chạy vào.

“báo... báo...!!”

“Khải tấu hoàng thượng! Hạo vương vừa tiến vào thành Hàm Tử”

“ha...!! ha...! tên nhóc Thiên Hàn này, thật không làm cho trẫm thất vọng”

“chúc mừng hoàng thượng”

“chúc mừng hoàng thượng”

Không chỉ Lăng Thiên Thần mà tất cả văn võ bá quan trong triều đều phấn khích, vui cười hớn hở.

“Hạo vương thật giỏi” La đại nhân lên tiếng

“trong hai tháng có thể tấn công được năm thành trì của Diệp Kỳ quốc, chỉ có thể là Hạo vương” Lương đại nhân lên tiếng

“đúng vậy, quân Diệp Kỳ lần này thảm thật rồi”

“ha...! ha...!!”

Mọi người bắt đầu bàn luận sôi nổi, đều chỉ xoay quanh vấn đề của Hạo vương, không ai còn nhớ đến buổi thượng triều sáng nay họ đang tranh cãi vấn đề gì.

Nửa canh giờ sau..

Các đại thần đều vui vẻ ra về, vẫn còn cười nói rôm rã.

“lần này Hạo vương thắng trận trở về, Lăng Thiên quốc sẽ có sự thay đổi lớn” Hình bộ Từ đại nhân ra về trầm tư

“ý ngài là...” Lễ bộ Ngô đại nhân nghi ngờ hỏi lại

“hoàng thượng từ lâu đã có ý tái lập Hạo vương làm thái tử, điều này ta và các người đều hiểu rõ” Công bộ La đại nhân lên tiếng, nhìn những đại thần xung quanh.

“Hạo vương liên tiếp lập công, sẽ không có gì thay đổi được quyết định lần này của hoàng thượng”

Các đại thần nhìn nhau mỉm cười rồi xoay người bỏ đi, không hay biết sau lưng họ hiện có một đôi mắt sắt bén quan sát họ.

“Vương gia! Chuyện sắc lập thái tử”

“về phủ rồi nói”

Lăng Thiên Phong giận dữ xoay người bỏ đi

Cùng thời điểm đó ở một nơi cách xa ngàn dặm cũng đang xảy ra một rất chuyện rất ly kì.

Một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành người người ngưỡng mộ, nhưng chỉ sau một đêm đã trở thành “quái vật”, đại phu lại không tìm ra được nguyên nhân căn bệnh, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, nơi đó chính là...

Hoàng cung- Mạc Y quốc.

“cộp..! cộp..!!”

Bên ngoài người người tấp nập, nô tài thì ra vào liên tục, cung tần quý phi thì bu đông ở cửa, xầm xì to nhỏ.

Trong phòng

Không khí như lắng đọng, mọi người hồi hộp chờ đợi, không có bất âm thanh ồn ào náo nhiệt, mọi ánh mắt đều tập trung hết trên giường.

“Cạch..!!” lão ngự y thở dài đứng dậy

Mọi người phong phòng đều dõi theo từng nhất cử nhất động của ngự y, chờ đợi kết quả “phán quyết” từ lão.

“Thái y ! mặt của Linh nhi có thể chữ a lành...đúng không” Tần quý phi vẽ mặt hoang mang đầm đìa nước mắt, lời nói như nghẹn ngang.

“...” Thái y nhìn khuôn mặt tuyệt vọng của Tần quý phi không biết làm sao để mở miệng, quay sang nhìn Mạc Huệ Đình.

“Hoàng thượng! thứ lỗi cho thần bất tài, không thể khôi phục khuôn mặt ban đầu cho nhị công chúa” ngự y vẽ mặt khổ não, hổ thẹn cúi đầu.

Lão vừa dứt lời thì...

“Rầm..!!”

“nương nương, nương nương” đám nô tài hoảng sợ kêu gào.

Tần quý phi nghe xong liền ngất ngay tại chỗ, mọi người trong phòng đều chạy đến vây chặt lấy bà ta, người nâng kẻ đỡ.

“mau! đưa Tần quý phi về tẩm cung” Mạc Huệ Đình hét hoảng nhìn Tần quý phi bất tỉnh nhân sự.

“dạ..dạ.. hoàng thượng..” Từ công công cũng bị làm cho lúng túng, tay chân cuống cuống, sau đó gấp rút phân phó đám nô tài bên cạnh.

“cộp..! cộp..!!”

Sau màn rầm rộ vừa rồi , Tần quý phi nhanh chóng được đưa ra trở lại tẩm cung của bà ta, và mọi thứ đều trở về trạng thái yên lặng ban đầu.

Vũ Văn Kiên lúc này mới đi đến cạnh giường, ánh mắt ghẻ lạnh cùng chán ghét.

Thứ hắn muốn thú là một đại mỹ nhân da mặt nhẵn nhụi, chứ không phải là “quỷ dạ xoa” không giống hình người đang nằm trên giường kia.

Mỹ nhân xinh đẹp ngày nào vẫn bất động trên giường, khuôn mặt xanh xao trắng bệch, hiện rõ từng tơ máu và mụn bọc nước đầy rẫy trên mặt, khiến người nhìn khiếp sợ. Hắn nhìn những mụn bọc đang vỡ ra, thì chỉ muốn buồn nôn.

“thập hoàng tử ! người bị sao vậy ” tên thuộc hạ bên cạnh vội chạy đến đỡ hần đứng dậy, quan tâm lên tiếng.

Mạc Huệ Đình lướt nhìn Vũ Văn Kiên đang nôn đến chết đi sống lại kia, mà khó chịu vô cùng.

“khánh thật sự đã hết cách” Mạc Huệ Đình quay sang nhìn ngự y cung đình.

“thần có thể chữa lành vết thương cho nhị công chúa, nhưng còn sẹo trên mặt thì...” Ngự y lắc đầu bất lực nhìn Mạc Huệ Đình, không biết làm sao để nói tiếp.

“sẹo..khuôn mặt nhiều mụn nước như vậy, thì bao nhiêu sẹo cho đủ..”

Vũ Văn Kiên nghe xong càng suy sụp, hần cần binh lực của Mạc Kỳ quốc để củng cố ngôi vị thái tử. Cho dù làm được hoàng đế nhưng để một quý dạ xoa làm hoàng hậu, thì mặt mũi Vũ Văn Kiên hần để đâu, chắc chắn sẽ trở thành một trò cười cho thiên hạ.

“Hoàng thượng! bây giờ việc quan trọng cần phải chữa khỏi bệnh cho công chúa, nên ta nghĩ... hôn sự giữa ta và công chúa có thể sẽ hoãn lại, chờ sau khi công chúa lành bệnh sẽ tính tiếp”

Vũ Văn Kiên cũng rất lo lắng, dù sao người mà hần muốn “thoái hôn” thân phận không phải tầm thường. Lời nói tuy dễ nghe nhưng nhìn thái độ và hành động của hần đủ biết hần muốn gì.

“không cần hoãn nữa”

“hoàng thượng ! người có ý gì”

Vũ Văn Kiên bị dọa bởi vì nụ cười “thân thiện” này của Mạc Huệ Đình, không lẽ bắt hần thú con quái vật này ngay bây giờ chứ.

“hôn sự này trăm hỷ bỏ”

Lời nói của Mạc Huệ Đình đồng dạng vang dội như tiếng sấm.

Mọi người trong phòng đều đứng hình, nhìn Mạc Huệ Đình “hoàng thượng vừa nói gì..hủy hôn”

Vũ Văn Kiên không nghĩ mọi chuyện lại có thể dễ dàng đến như vậy, còn tính sao khi trì hoãn hôn sự, sẽ tìm ra một cái cớ gì đó để hủy bỏ hôn sự .

“Vậy...” Vũ Văn Kiên nhếch miệng cười không che giấu được nỗi vui mừng.

“Bích Lăng quốc còn việc cần bốn hoàng tử về giải quyết, xin cáo từ trước”

“không tiễn..” Mạc Huệ Đình lạnh lùng tiễn khách.

Dù biết Vũ Văn Kiên không phải là hạng quân tử , nhưng không nghĩ hần lại lật lọng đến mức này, ba lần bảy lượt hối thúc hôn sự, nhưng khi Linh nhi vừa xảy ra chuyện, hần lại nhanh chóng cắt đứt quan hệ.

Vũ Văn Kiên lập tức xoay người đi thẳng ra cửa, không một chút lưu luyến nhìn lại, đúng lúc Phong Thành xuất hiện.

“cộp..! cộp..!”

Phong Thành hoang mang hốt hoảng, gấp rút chạy đến trước mặt Mạc Huệ Đình.

“hoàng thượng! chiến sự ở Mạc Bắc có biến, các vị đại thần đang đợi người ở điện Kim Loan”

Mạc Huệ Đình sững sờ nhìn Phong Thành, bộ dáng gấp gáp:“bọn người này cũng thật biết chọn thời cơ..theo trăm tới đại điện”

Mạc Huệ Đình phất tay áo xoay người bỏ đi, nhưng khi ra tới cửa bất ngờ dừng lại hỏi Phong Thành:

“Thần vương đã biết tin này chưa”

“nô tài đã cho người đi báo, nhưng Thần vương không có trong phủ” Phong Thành rụt rè lên tiếng.

“lập tức cho người tìm hần về đây” Mạc Huệ Đình tức giận quát tháo .

“thật không biết tên nhóc này, gần đây làm gì, luôn không thấy mặt hần đâu”

“dạ hoàng thượng..”

“cộp..! cộp..!”

Mạc Huệ Đình rời đi, mọi người cũng không còn lý do gì để mà ở lại, bỏ mặt cho lão ngự y già cùng nàng công chúa xấu số kia.

Lão ngự y đang đứng cạnh cửa, sau khi xem xét kỹ lưỡng bên ngoài không còn ai, thì liền đóng cửa lại, bộ dáng lén lút mờ ám.

Lão ngự y đi đến bên cạnh giường của Mạc Thánh Linh, hai tay chấp lại, khúm núm cúi đầu.

“công chúa! mọi người đi rồi, bây giờ người có thể ngồi dậy”

Từng khắc giây trôi qua, lão ngự y vẫn giữ nguyên tư thế cúi đầu, nhưng người trên giường vẫn bất động.

“két..t..tt!” cách cửa một lần nữa mở ra, lão ngự y giật mình, tim muốn rút ra ngoài.

“công chúa! thuốc đã nấu xong”

Cũng rất may người đi vào là Xuân Mai, trên tay cầm một chén thuốc nóng hổi đặt lên bàn, lão ngự y mới thở vào nhẹ nhõm.

“để xuống đi” âm thanh trong trẻo như tiếng nhạc.

Mạc Thánh Linh bật người ngồi dậy, uyển chuyển đi đến bàn, khi nàng chuẩn bị cầm chén thuốc lên uống.

“công chúa! nếu người còn uống nó thì vết thương sẽ càng nặng hơn, muốn trị lành sẹo phải mất rất lâu”

Lão ngự y nhìn chén thuốc bốc khói trên bàn, mà ra dấu đo lường lự.

Lão chưa từng làm nữ nhân nhưng vẫn hiểu rõ, khuôn mặt đối với nữ nhân là thứ quý giá vô cùng, nhưng công chúa lại đem ra đánh liều, cho dù không muốn gả cho Thập hoàng tử, cũng không cần hi sinh quá lớn, trị lành sẹo cũng mất mấy năm, tuổi xuân qua rồi thì ai còn muốn lấy công chúa.

“ta hiểu rồi, người có thể ra ngoài” Mạc Thánh Linh mỉm cười đáp lại sự quan tâm của lão ngự y.

“dạ công chúa” lão ngự y lắc đầu rời đi.

“két..t..!!!”

Sau khi lão ngự y rời đi, Mạc Thánh Linh lại tiếp tục cầm chén thuốc lên.

“công chúa! người vẫn tiếp tục uống” Xuân Mai khó hiểu lên tiếng.

“lời của thái y, không phải người vừa nói đã hiểu, sao lại còn uống”

Nhưng chén thuốc đã được Mạc Thánh Linh uống sạch.

“Người hi sinh như vậy, có đáng không...Hạo vương hấn cũng không hề biết”

Nàng không xem đây là sự hi sinh, thứ nàng thích luôn phải giành cho kì được, thứ nàng không muốn thì ai cũng không thay đổi được quyết định của nàng.

Vũ Văn Kiên chính là điển hình, để không phải gả cho hấn ngay bản thân nàng cũng có đem ra đánh cược. Đó là tính cách của Mạc Thánh Linh Nàng.

Cách kinh thành Mạc y quốc 500 dặm..

Tại một làng chài nhỏ.

“cộp..! cộp..!”

Một đám binh sĩ triều đình cưỡi ngựa như bay, khí thế bừng bừng.

“hí..í..!!!”

Mỹ nam tử ngũ quan tinh xảo, ánh mắt sắc bén đảo nhìn mọi người dân trong làng.

“có từng gặp qua người này không ”

Binh sĩ lần lượt nhảy xuống ngựa, tay cầm lấy bức họa mỹ nhân, tra hỏi từng người một.

“không gặp”

“không gặp”

Hết người này đến người khác đều lắc đầu lia lịa, lần đầu tiên thấy trong làng có nhiều quan binh đến như vậy, tay chân họ đã rụng rời, mặc dù mỹ nhân trong bức họa có vài phần quen mặt nhưng họ lại không thể suy nghĩ được gì.

“có gặp người này không”

Một tiểu huynh đệ đang vui vẻ cười nói với người xung, bất ngờ bị chặn lại, ngẩng mặt lên nhìn mỹ nhân trong hình mà hồn phách lên mây, vì...

Mỹ nhân trong bức họa với hấn vô cùng quen mặt.

Lướt nhìn qua mỹ nam tử đang cưỡi i bạch mã kia, mà hai chân không thể nào đứng yên được.

Mỹ nam tử đang ngồi trên lưng tuấn mã kia, ánh mắt bỗng dừng lại dừng trên người vị tiểu huynh đệ nọ, hại hấn sợ đến xanh mặt, lập tức cúi gầm mặt xuống tránh đi ánh mắt của mỹ nam tử.

“có gặp qua người này không” Tên quan binh một lần nữa hỏi lại

“không..không gặp” tiểu huynh đệ đưa tay ra lắc lia lịa, còn mặt thì gục sát đất.

Tên quan binh khó chịu đẩy tiểu huynh đệ ra, nhìn bộ dáng si ngốc của tiểu huynh đệ càng làm hấn thêm căm giận, lớn tiếng xua đuổi.

“đi...đi”

Tiểu huynh đệ thở phào, vừa xoay người đi thì..

“đứng lại đó”

Lạc Tư Doanh lạnh lùng lên tiếng, từ từ cưỡi ngựa đến gần, ánh mắt lại dán chặt trên đôi tay nhỏ nhắn của tiểu huynh đệ kia.

“Một nam nhân tại sao bàn tay lại trắng mịn như vậy, không phải rất kỳ lạ”

“ngẩng mặt lên” Lạc Tư Doanh lại tiếp tục ra lệnh.

Tiểu huynh đại tay chân rụng rời, không biết có nghe hiểu hay không mà cúi đầu lại càng thấp hơn, hai chân rụt rịch lùi ra sau. Càng lùi càng xa.

Lạc Tư Doanh có chút không kiên nhẫn, chuẩn bị nhảy xuống ngựa thì...

”cộp..! cộp..!! Âm thanh vang dội, bụi mờ tán loạn.

Mọi người đều quay lưng lại nhìn kể cả Lạc Tư Doanh. Một con ngựa khác đang phi thẳng tới.

“vương gia! bọn phản tặc ở Mạc Bắc lại tiếp tục gây rối, hoàng thượng triệu người hồi cung gấp” tên nô tài gấp rút lên tiếng.

Mâu quang nhíu lên Lạc Tư Doanh, mỉm cười âm hiểm:

“bọn người này đúng là không biết sống chết, đáng lý ra ngay từ đầu bọn vương không nên tha cho họ”

“...” Khi Lạc Tư Doanh quay người lại thì đã không thấy tiểu huynh đệ khi nãy đâu, hấn ngó tìm kiếm trong đám người.

“vương gia! không nên để hoàng thượng đợi” tên nô tài lên tiếng hối thúc.

Lạc Tư Doanh không hiểu hấn dẫn chuyện gì, chỉ cảm thấy có gì đó không yên, giống như sắp đánh mất thứ quan trọng, chỉ cần hấn rời đi, thì thứ đó sẽ vĩnh viễn biến mất.

“vương gia! người còn chờ đợi gì nữa”

Trước sự hối thúc của mọi người, hấn đành thúc ngựa đi nhanh.

“zá...!! zá...!!”

Đám quan binh lần lượt rút quân, đến cũng như đi đều giống như một trận cuồng phong không để lại một chút dấu vết.

Từ phía sau đám đông, tiểu huynh đệ kia mới từ từ lộ đầu ra, chỉ là, bất ngờ...

“ạ..ạ..!!”

Mạc Tuệ Tâm nôn sổng nôn chết, không hiểu gần đây nàng bị gì, thường hay muốn.

“buồn nôn”

Mạc Tuệ Tâm sững sốt lại hoang mang khi nghĩ đến nguyệt sự gần đây của nàng. Nàng ngẩn đầu nhìn trời cao, nước mắt lại muốn trào dâng.

“ông trời ! ông đừng hù ta chứ”

Hai ngày sau

Giữa trưa hè nắng gắt, khí trời oi bức và không một cơn gió thổi qua.

Mọi người chỉ khát khao một chén nước nhỏ, nhưng bây giờ đó trở thành một điều xa xỉ không thể nào với tới.

Binh sĩ gác trên tường thành mồ hôi chảy như suối, không chỉ miệng khô mà cả người họ đều không còn giọt nước, vậy mà...

Dưới cổng thành

“ha..! ha..!”

“thật quá đã”

Hành động đầy khiêu khích, mấy chục thùng gỗ chứa đầy nước, được xếp dài dưới cổng thành, nhưng không phải để uống , mà là để...

“ào..ào..!!”

“thật mát ”

Từng gáo nước một, đổ xuống xối xả trên người binh lính dưới thành, thùng này vừa hết thì thùng khác lại được đẩy đến.

Cả một đoàn quân đang tắm tập thể.

“ê...ê..! Có muốn không”

“xuống đây đi ! Nước rất mát”

“muốn uống, thì mau mở cổng thành”

“ha..ha..!! mở cửa thành đi”

“ha..ha..!! mở cửa thành đi”

Cả đám binh lính bên dưới nhìn lên tường cao hò reo inh ỏi, cười nói vui vẻ, cố ý chọc tức binh sĩ trên thành kia.

Trên thành cao

“cộp...!! cộp...!!”

Một vị tướng quân giáp phục oai vệ, dáng vẻ cao lớn từ trong đi ra, nhìn xuống bên dưới thành, “quân mình” thì vật vã la liệt, còn “quân giặc” vui cười náo nhiệt, mà chao mào nhẵn nhớt.

“quân tiếp viện khi nào tới” Tướng trấn thủ thành quay sang nhìn tên binh sĩ bên cạnh.

“năm ngày nữa”

“năm ngày, tên khốn đó có biết hành quân không đây, Sa Tử trấn bị vây hãm suốt 10 ngày, hãn lại chưa tới” Tướng trấn thủ thành tức giận mắng chửi.

Trong lúc này...

“cộp..! cộp..!”

Một tên binh sĩ gấp lúc chạy lên thành, vẽ mặt hoảng loạn vô cùng.

“tướng quân! có chuyện lớn rồi, dân chúng họ...người mau xuống xem đi”

.....

Bên dưới trấn Sa Tử

”ầm..ầm!

“mở cổng thành ra”

“ầm..ầm..!!”

“chúng tôi muốn uống nước”

“cho chúng tôi ra ngoài”

Cảnh tượng vô cùng náo loạn, dân chúng cả trấn Sa Tử đều kéo ra cổng thành, mặt mày dữ tợn, la hét ầm ĩ, còn lấp áp cả đám quan binh.

Đám quan binh gác thành liên tục bị họ đẩy lùi, chỉ có thể cố sức cản lại nhưng xem ra đã không trụ được nữa.

Cánh cửa thành sắp bị họ phá tung...

“ngừng lại! các người muốn tạo phản” Tướng trấn thành nhìn thấy cảnh tượng vô cùng tức giận, hãn chen vào giữa đám đông.

“Trấn Sa Tử đã ba ngày không có nước, chúng tôi cần phải uống nước” tiểu huynh đệ cầm đầu lên tiếng, kích động người xung quanh..

“thả chúng tôi ra”

“thả chúng tôi ra”

Cả đám người thi nhau kêu gào, tràn quan người vị tướng quân khi nãy, đập đổ cổng thành.

“im lặng hết” Tướng giữ thành đưa tay lên, lớn tiếng cắt ngang.

“mở cổng thành cho quân Lăng Thiên quốc tràn vào, các người muốn tự tìm đường chết” lão tức giận đến xanh mặt, quát tháo mọi người

Nhưng lại có người thật sự không sợ chết..

“không bị quân Lăng Thiên quốc chém chết thì cũng chết vì khát, trước sau đều là chết, tại sao trước lúc chết không uống nước cho thỏa thích, phải không mọi người” tiểu huynh đệ quay sang nhìn dân chúng Sa Tử trấn tiếp tục kích động họ.

Mọi người cũng bị lây bởi sự “nhiệt tình” này của vị tiểu huynh đệ.

“phải đó, cho chúng tôi ra” Người nọ kêu gào

“cho chúng tôi ra ngoài” người kia đẩy cửa.

Giữa lúc này.

“ầm..m..!!”

Đại tướng quân giờ cao thanh đao đập mạnh vào cổng thành, âm thanh vang dội, mọi người giựt mình hoảng sợ, ngừng luôn động tác, và tất cả đều hướng mắt nhìn lão.

“quân tiếp viện sắp tới, bây giờ các người ra ngoài sẽ bị quân Lăng Thiên quốc giết chết, hãy suy nghĩ kỹ, mọi người thật muốn chết sao” đại tướng quân tức giận lớn tiếng quát tháo.

“quân tiếp viện..” mọi người nhìn nhau

“có thật sẽ có quân tiếp viện”

Dân chúng bắt đầu dao động, sự cương quyết lúc nãy đang có dấu hiệu lung lay. Đại tướng quân tiếp tục lên tiếng, để củng cố thêm lòng tin cho mọi người.

” Mọi người hãy nghe ta, chỉ cần viện binh đến, chúng ta sẽ có nước, mọi người không cần phải hi sinh oan uổng”

Nhưng lại có kẻ ngồi không yên, không chỉ muốn gây rối, mà cố tình chống lại vị tướng quân này.

“mọi người đừng tin lời hắn, quân tiếp viện đang bị vây ở núi Hàm Ngự, vốn không thể nào đến giải vây cho chúng ta” Tiểu huynh đệ lớn tiếng hô to.

“cái gì..”

“sao lại như vậy, có thật không”

Tiểu huynh đệ vừa dứt lời thì mọi người đều xôn xao ầm ĩ, vị tướng quân nheo mắt nhìn vị tiểu huynh đệ kia, càng lúc lão càng không thích tên này.

“mà tên nhóc từ đâu đến, tại sao trước giờ lão chưa hề nhìn thấy”

Trong lúc vị tướng quân còn miên mang suy nghĩ, thì trong nháy mắt cổng thành đã bị người đẩy ra.

“mọi người cứ yên tâm, Hạo vương là người hiền đức hắn sẽ không giết chúng ta, nếu ai muốn đợi quân tiếp viện đến thì cứ ở lại, còn ta sẽ không ngồi đây chờ chết” tiểu huynh đệ lại tiếp tục lên tiếng xúi giục.

“ầm..ầm..!!! mau mở cổng thành, ta muốn ra ngoài” huynh đệ kêu gào đập cửa.

Nam phụ lão ấu nhìn thấy sự nhiệt tình của vị tiểu huynh đệ, rồi cũng bị lây nhiễm, lao vào nhập cuộc.

“ầm..ầm..!!!”

“cho chúng tôi ra”

“mau mở cổng thành, chúng tôi muốn ra ngoài”

“ầm..ầm..!!”

Dân chúng như thái sơn áp đảo, người chen kẻ đẩy, khí thế như vũ bão không gì có thể cản lại được, cánh cửa mở ra chỉ là vấn đề thời gian.

“Két...t...t...!!!”

Cổng thành dần được mở ra, phía trước cát trắng mịn mù, dù trước mặt là thiên binh vạn mã khô giáp nghiêm trang, nhưng dân chúng trấn Sa Tử lại không hề nao núng. Lao thẳng về trước, trong mắt họ chỉ có thể nhìn thấy một thứ duy nhất mà thôi.

“nước..”

“nước của ta”

“ta muốn uống nước”

Mọi người kêu gào, thi nhau chạy đến mấy thùng gỗ to lớn phía trước, mà xô đẩy chen lấn nhau để được uống nước.

Nước chảy dài trên miệng, xuống cổ rồi ướt luôn cả áo, có người còn hụp mặt vào thùng gỗ, hì hục uống.

“ực ực...!!”

”ực..ực!

Từ trên thành cao.

Binh sĩ gác thanh nhìn thấy cảnh tượng đầy cảm động bên dưới không ngừng nuốt nước bọt, càng nhìn càng không thể cưỡng lại cơn khát, sau một hồi lưỡng lự.

“Cạch...!!!”

Tên binh sĩ ném cây thương xuống đất, quên cả nhiệm vụ cao cả, chạy như bay xuống thành, hòa vào đám dân chúng bên ngoài.

“Cạch..!” tên binh sĩ thứ hai nổi bước người đi trước, ném luôn vũ khí, chạy theo phía sau.

”Cạch...! cạch...!!

Lần lượt tất cả binh sĩ gác thành đều ném hết vũ khí, rũ nhau kéo xuống thành.

“đợi ta với”

“đợi ta với...!!”

Địch chưa đánh tới nơi, mà binh sĩ đã hạ vũ khí, thì một mình lão biết phải làm sao đây, lần đầu tiên trong cuộc đời làm tướng lão mới nhìn thấy cảnh tượng này.

Từ xa gió cát tung bay, bụi mờ tứ phía, lão tướng quân nhìn thôi chỉ biết lắc đầu, chỉ có thể là tránh ra một bên nhường đường cho đoàn quân tiến vào.

“cộp...!! cộp...!!”

“mọi người vào thành thôi”

“cộp...!! cộp...!!”

Ngựa phi tứ phía, quân của Lăng Thiên quốc tràn vào như thác lũ. Cờ hiệu Lăng Thiên quốc nhanh chóng được treo lên trên cổng thành Sa Tử trấn, phát phơ trong gió.

Giữa lúc này...

Một mình tiểu huynh đệ, vượt qua đoàn quân hiên ngang đi vào lều giặc như chỗ không người, trong khi ba quân đang reo rêu lũ lượt tiến công.

“ha..ha...!!”

Tiếng cười nói vui vẻ từ trong lều vọng ra, khiến người nào đó nghe thấy càng thêm khó chịu.

“vèo...!!”

Chiếc lều được vén lên. Thức ăn ngon, rượu thơm tràn ngập trên bàn, người người vui say cười nói, nào ai nhớ đến người mất tích nhiều ngày, đang đứng bên ngoài kia, thật là đau lòng.

“các người thật không có lương tâm, ba ngày nay ta bị nhốt trong thành chịu bao nhiêu cực khổ, các người có thể ngồi đây ăn uống no say”

Tiểu lục tử tức giận, chỉ tay vào từng người một giọng điệu oán trách, bước tới giật ngay cái đùi gà trên tay của Dương Chính.

Dương Chính, Đỗ Bình và Đoan Mộc Thành đang ăn uống vui vẻ, nghe giọng điệu ai oán của tiểu lục đành phải ngẩn đầu lên.

“tiểu lục! bốn vương biết ngươi đã chịu nhiều cực khổ, nên cố ý chuẩn bị bàn tiệc này giành cho ngươi” mỹ nam tử cười đến hoa lệ.

“bốp..bốp...!!!”

Sau hai tràng pháo tay của Dinh Hạo thì hai hàng thức ăn, xếp hàng nối đuôi nhau đi vào, chất ngập cả bàn.

“tất cả đều cho nô tài” tiểu lục tử hai mắt sáng rực nghi hoặc nhìn Dinh Hạo, và mọi người xung quanh.

Không ai lên tiếng, thì hần lại càng không khách sáo, tay trái cầm vôi rượu, tay phải cầm đùi gà, ăn rất khí thế.

“Ha..ha...!!! nhìn hần xem”

Mọi người nhìn tiểu lục tử ăn như ma đói, mặt mày lem lúa như một chú hề, Dinh Hạo và đám người Dương Chính, Đỗ Bình lại được một trận cười giòn dã.

Giữa lúc lại có người lên tiếng đập tan bầu không khí.

“vương gia! việc tấn công thành Bạch Hổ, người đã có dự định gì, tiếp tục tiến công hay...” Đoan Mộc Thành lấp lững nửa chừng.

Dinh Hạo đang vui vẻ bị Đoan Mộc Thành làm cho mất hứng.

“có gì cứ nói” Dinh Hạo chậm chậm đưa ly rượu lên nhấp cạn.

“vương gia! trong thành Bạch Hổ có hơn ba vạn quân, ngoài thành mười vạn, tất cả đều là kỵ binh tinh nhuệ, chiến xa một ngàn, hỏa công trăm khẩu, còn quân ta thì...” Đoan Mộc Thành dừng lại nhìn Dinh Hạo, dò xét phản ứng của hần.

“nói tiếp đi”

“quân ta dù nhiều lần thắng trận, sĩ khí dâng cao nhưng tử thương không ít, chỉ còn khoảng năm vạn, thực lực xê xích khó mà công phá, lại thêm lương thảo chưa tới, binh sĩ chỉ có thể cầm cự không quá năm ngày”

Dinh Hạo trầm ngâm đôi phút, rồi nhìn Đỗ Bình đây cũng chính là vấn đề hần đã nghĩ suốt mấy ngày nay.

“Đỗ Bình! Còn người thì sao”

Đỗ Bình bất ngờ được gọi tên, đến lượt hần bước ra giữa “báo cáo”.

“Vương gia! trấn Bạch Hổ là một trấn trọng điểm, chỉ cần vượt qua được Bạch Hổ trấn có thẳng tiến kinh thành Diệp Kỳ quốc như chỗ không người” Đỗ Bình cung kính lên tiếng.

“Cộp...!! cộp...!!”

Đỗ Bình bước tới gần, đem bản đồ quân sự đặt trước mặt Dinh Hạo, đám người của Dương Chính và Đoan Mộc Thành, cả tên tiểu lục tử háo ăn cũng lại gần xem.

“mọi người nhìn đi, sau khi vào được trấn Bạch Hổ, vượt qua sông Thành Cao là chúng ta đã có thể tiến thẳng kinh đô Diệp Kỳ quốc, nhưng mà...” Đỗ Bình đang nói giữa chừng bỗng dừng lại.

“Nhưng mà sao” tiểu lục tử vui mừng khi nghĩ đến sắp về lại Lăng Thiên quốc, nhưng niềm vui chưa trọn đã bị dập tắt, gấp rút hỏi lại.

“thành trì của Bạch Hổ thành rất là kiên cố, tường cao vách sắt khó mà công phá, lại thêm địa hình sơn cốc ở Bạch Hổ trấn dễ thủ khó công, nếu quân Diệp Kỳ quốc mai phục ở đây, chúng ta rất khó trở tay” Đỗ Bình tiếp tục lên tiếng.

“không vượt qua được sơn cốc, thì không thể nào tiến vào thành Bạch Hổ, càng không tiến đánh kinh đô Diệp kỳ quốc”

Dinh Hạo lại có thêm một nỗi lo để suy nghĩ, hần chỉ còn khoảng năm ngày để công phá thành, nếu không thể dùng quân lực để công phá thành trì thì đành phải dùng mưu kế vậy, hần quay sang nhìn Dương Chính.

“Dương Chính! Tướng trấn thủ thành Bạch Hổ là ai”

Dương Chính bước ra cung kính lên tiếng.

“Bẩm vương gia ! là huynh đệ Đô Kỵ và Đô Diễn”

“hai người này trước đây từng là thảo khấu nhưng đã quy thuận triều đình, đều là những tướng tài, hành quân tác chiến có rất nhiều kinh nghiệm”

“bốn vương cũng muốn nghe thêm về hai người này, người nói tiếp đi” Dinh Hạo hiểu kỳ, mỉm cười lên tiếng.

“Đô Diễn tài trí mưu mẹo khuyết điểm của hắn là quá háo sắc, còn Đô Kỳ thì dũng mãnh hơn người, khuyết điểm của người này chính là háo thắng nóng vội” Dương Chính tiếp tục nói tiếp.

Dương Chính vừa dứt lời thì Đỗ Bình lại lên tiếng, nở nụ cười ranh mãnh.

“vương gia! tuy địa hình ở sơn cốc Bạch Hổ dễ thủ khó công, nhưng ta có thể lợi dụng điều này, lấy ít đánh nhiều vẫn có thể dành thắng lợi”

“nói nghe xem thử” Dinh Hạo hai mắt ánh mắt phát sáng, càng thêm vội vã.

“chúng ta sẽ dùng kế dương đông kích tây, tấn công thành Bạch Hổ từ một hướng khác, sau đó giả vờ thua rút quân, con đường duy nhất chính là đi qua cốc Bạch Hổ, quân Diệp Kỳ quốc nhất định sẽ đuổi theo, khi chúng lọt vào vòng vây, từ trên đỉnh núi chúng ta sẽ cung thủ mai phục, không tin sẽ không thắng” Đỗ Bình đồng dạt lên tiếng

“đúng là diệu kế, nhưng nếu chúng không đuổi theo thì sao” Đoan Mộc Thành vỗ tay tán thưởng, nhưng rồi lại nghĩ đến vấn đề nan giải này.

“Dương Chính vừa nói Đô Kỳ là kẻ háo thắng lập công, nếu thấy quân ta thất bại bỏ chạy, chắc chắn sẽ cho quân truy cùng giết tận.” Đỗ Bình tự tin nói tiếp

“nhưng nếu tướng xuất trận không phải phải là Đô Kỳ, mà là Đô Diễn” Dương Chính lại bất ngờ lên tiếng
Điều này Đỗ Bình cũng vừa mới nghĩ ra, cũng chưa thể trả lời ngay Dương Chính.

“Đô Kỳ không xuất binh, thì dự hấn xuất binh không phải được rồi sao” Dinh Hạo tự tin lên tiếng

“vương gia! chẳng lẽ người đã có kế sách”

Dương Chính, Đỗ Bình và Đoan Mộc Thành đồng thanh lên tiếng

Giữa lúc này..

“cộp..cộp..!!”

”báo..ó...!!

Từ ngoài lều trại một tên binh sĩ chạy vào bấm bấm.

“bẩm vương gia! quân lương đã đến, đang ở bên ngoài”

Binh sĩ dứt lời, thì ai nấy đều vui mừng, xem như vấn đề nan giải khi nay đã phá giải.

“hay quá....thật đúng lúc”

“tướng áp giải quân lương lần này là ai” Đoan Mộc Thành vui vẻ lên tiếng.

“là Ninh vương”

Nghe xong cái tên này , mặt ai cũng đều đơ ra, khó hiểu nhìn nhau.

“hắn đến đây làm gì”

Sáng ngày hôm sau.

Hạo vương phủ...

Từ lúc sáng sớm lúc mặt trời chưa ló dạng, sương mờ còn chưa tan, những giọt sương đêm còn chưa bốc hơi thì..

“á...a..a..!!”

Tiếng kêu xé lòng vang vọng khắp vương phủ, bên ngoài người hối hả chạy, nháo nhào cả lên, hình như cảnh tượng này đã diễn ra suốt đêm.

“Á..a...!!”

Mạc Nhi vác cái bụng bầu to tướng về mặt thì lo lắng, qua lại trước phòng của Mộ Dung Vân Tĩnh. Bên cạnh còn có Mạc Thánh Tuyết, Tư Mã Phi Yến và Nhan Song Song cũng đứng ngồi không yên.

“nước đây..nước đây..” Xuân Trúc từ xa chạy tới bưng theo một cái thau đồng đầy nước.

“kết...tt!!”

Cánh cửa được mở ra, Tú nương mờ mờ đầy trán bước ra hối thúc Xuân Trúc.

“mau..mang nước vào”

“Tú Nương cô cô! Vương phi sao rồi” Mạc Nhi lo lắng bước lại gần.

“quân chúa! tiểu thể tử vẫn chưa chịu ra” Tú Nương nhăn nhó lên tiếng, lúc này lại...

“Á...á..!” Tiếng thét chói tay của Mộ Dung Vân Tĩnh lại từ trong vọng ra, hối thúc Tú nương vào trong.

“Ta phải vào trong đây” Tú nương lắc đầu, gấp rút xoay người vào trong, rồi đóng cửa lại.

“hu..hu..sinh con đau như vậy, muối không muốn sinh, không muốn sinh nữa” Tư Mã Phi Yến nghe thấy tiếng hét quằn quại của Mộ Dung Vân Tĩnh, rồi nhìn xuống cái bụng đang nhô lên của mình, mà khóc như mưa.

“muội bậy bạ gì vậy, có ai làm mẫu thân mà như muội, không sợ nhi tử trong bụng muội nghe được sao” Nhan Song Song lớn tiếng trách cứ.

“Song nhi tỷ! nhưng sẽ rất đau...hu..hu..”

Nhan Song Song, Mạc Thánh Tuyết không thể nào mà nhịn cười được, dù biết đây không phải là lúc để cười nhưng khi đối diện với một Tư Mã Phi Yến trẻ con như vậy, họ không biết phải làm sao.

Bất ngờ...

“oa..a...a..!!”

Tiếng khóc trẻ sơ sinh vang dội, khỏe mạnh làm sao, nghe thôi cũng biết đó là một bé trai.

Trong phòng...

Cười nói vui vẻ, ai nấy đều rất phấn khởi.

“chúc mừng vương phi! là một một thể tử”

“là một tiểu thể tử rất khá khinh”

Mộ Dung Vân Tĩnh đang nằm trên giường, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, khuôn mặt mệt mỏi nhưng tràn ngập nỗi vui mừng.

“mau..mang thể tử đến đây, ta muốn nhìn mặt thể tử” Mộ Dung Vân Tĩnh đưa tay hướng về Tú Nương.

“âm..m...!!”

Cánh cửa được đẩy ra cả đám người Mạc Nhi, Song Song, Thánh Tuyết, và Phi Yến đều tràn vào.

“vương phi! tỷ không sao chứ” Mạc Nhi bước đến bên giường ngồi xuống bên Mộ Dung Vân Tĩnh.

“là tiểu thể tử! tỷ xem rất giống vương gia” Mạc Thánh Tuyết vui mừng lên tiếng, mỉm cười nhìn Mộ Dung Vân Tĩnh.

“thật đáng yêu! Muội cũng muốn sinh” Tư Mã Phi Yến phấn khích lên tiếng, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu thể tử.

“vừa rồi ai ở ngoài cửa, nói không muốn sinh nữa” Song Song lên tiếng bắt bẻ.

“ha..ha..!!”

Mọi người trong phòng lại được một trận cười vui vẻ.

****hết chương 57 ****

58. Chương 58: Tử Trận

Chương 58: Tử trận

Diệp Kỳ quốc.

Hoàng cung Diệp Kỳ quốc không chỉ rộng lớn vô cùng, mà còn xa hoa tráng lệ, đi đến đâu cũng ngói vàng khảm ngọc, cột lớn đình cao khí thế bậc nhất, không hổ danh là một trong tứ cường quốc.

Gió thổi lồng lộng tứ bề yên lặng, bỗng từ đâu....

“Ầm..m..!!”

“Ầm..m..!!”

Ầm thành từ đại điện vang vọng khắp bốn phía.

Tấu chương từ trên bàn liên tục được ném xuống đất, quăng trên người tất cả các vị vương gia, đại thần không bỏ sót một người nào, lão hoàng đế tuổi ngoài lục tuần mặc hoàng bào chói mắt, khuôn mặt mình mẫn sáng suốt kia, đang nộ khí xung thiên.

“phụ hoàng xin bớt giận..”

“hoàng thượng xin bảo trọng long thể..”

Tất cả các vị vương gia đại thần lập tức quỳ hết xuống đất, đồng thanh lên tiếng âm thanh vang dội khắp trong ngoài.

“các người thật to gan..” Diệp Trình lão hoàng đế tức giận chỉ tay vào đám người đang quỳ bên dưới.

“nói cho trẫm biết, xuất binh tấn công Lăng Thiên quốc là chủ ý của ai, tại sao không có ai nói cho trẫm biết...” lão hoàng đế giận dữ nhìn từng người một.

Lời vàng đã thốt ra nhưng thời gian trôi đi, đại điện vẫn yên lặng không ai lên tiếng, mọi người do dự liếc nhìn nhau, trong đám đông một bàn tay từ từ nhô lên.

Đó chính là Diệp Khang thái tử của Diệp Kỳ quốc.

“Thái tử điện hạ! là chủ ý của người ..” lão hoàng đế quay “nòng súng” sang Diệp Khang thái tử đang dẫn đầu bá quan kia, giọng điệu lạnh băng hết sức dọa người.

“...” Diệp Khang thái tử sợ đến mặt mày xanh mét, lão lắc đầu liên tục.

Nhiều năm trôi qua có nhiều thứ có lẽ sẽ thay đổi, Diệp Khang thái tử năm nay cũng đã ngoài bốn mươi, độ tuổi không coi là nhỏ có thể làm ông của người ta, nhưng có một điều vĩnh viễn không thay đổi...

“hu..hu..phụ hoàng! Khang nhi nào có gan đó chứ..” Diệp Khang nước mắt đầm đìa, ôm chặt lấy chân của lão hoàng đế Diệp Trình.

Đó chính là Diệp Khang sợ Diệp Trình như sợ cọp.

“...” Diệp Trình khó chịu muốn hất Diệp Khang ra, vì quá nóng giận mà lão quên mất, đứa con trai này của lão nhu nhược, nhất gan từ trước đến giờ luôn không thay đổi, dù có cho nó mượn gan trời cũng không dám qua mặt lão.

“vậy thật ra là người nào chủ trương xuất binh...” Diệp Trình lão hoàng đế đã không còn kiên nhẫn nữa, tức giận quát tháo.

“nói..!”

Mọi người dùng đẩy nhìn nhau..

“là..là..”

.*****

Bình Nguyên vương phủ.

Trong thư phòng

Trung niên hán tử người mặc cẩm bào quý phái, họa văn tinh xảo bắt mắt, tuổi tuy đã ngoài tứ tuần nhưng đáng vẻ uy lâm hiên ngang, chỉ tiếc vẻ mặt có chút tà khí.

“Vương gia! bên ngoài có người xin yết kiến..” một tên nô tài từ ngoài cửa đi vào.

Diệp Bình Nguyên đặt tách trà xuống nhìn tên nô tài, vẻ mặt không vui , giọng điệu khó chịu.

“hắn là ai..”

“người này không nói, chỉ đưa nô tài miếng ngọc bội này, nói sau khi vương gia nhìn thấy sẽ biết hắn là ai..” tên nô tài bước đến đưa miếng huyết bảo ngọc quý giá cho Diệp Bình Nguyên xem.

Diệp Bình Nguyên cầm miếng ngọc bội, mà đôi mắt rực sáng..

“tại sao hắn lại đến..”

“cho hắn vào..” thái độ của Diệp Bình Nguyên trở nên gấp gáp vô cùng.

“ạ! Vương gia..” tên nô tài lập tức xoay người đi .

Nam tử ngồi bên dưới, đặt tách trà xuống cũng từ từ đứng dậy.

“vương gia! ta xin cáo từ...” An Dĩnh Hầu phát tay áo rồi xoay người bỏ đi.

“Nhị hầu gia! để ta cho người tiễn ngài..” Diệp Bình Nguyên hòa nhã lên tiếng.

“Không cần! ta có thể tự mình đi..cáo từ” An Dĩnh Hầu mỉm cười, tuy vậy nhưng trong mắt vẫn lạnh lùng xa cách vô cùng.

.....

Bên ngoài bầu trời trong xanh, ánh sáng vàng tươi chói mắt..

“cộp..! cộp..!”

Một mỹ nhân hồng y diễm lệ, đang lã lướt bước ra từ những tia nắng ấm.

“Lạc nhi! ra mắt nhị ca..” mỹ nhân nghiêng người cúi đầu trước An Dĩnh Hầu.

An Dĩnh Hầu có chút kinh ngạc nhìn tiểu muội hồn nhiên đáng yêu ngày nào, bỗng dưng biết giữ phép tắc, giống như một người khác.

“Lạc nhi! muội làm gì vậy, sao hành lễ với nhị ca..” An Dĩnh Hầu nhăn nhó lên tiếng.

“chắc lại là những phép tắc ngu ngốc do vương phi dạy, nữ nhi ở Diệp Kỳ quốc đều ngu ngốc cả, biến Lạc Nhi của hắn thành bộ dạng này..”

“Nhị ca! trước đây là Lạc Nhi không giữ phép tắc, thường hay vô lễ với huynh, xin nhị ca thứ lỗi..” An Dĩnh Lạc lại một lần nữa nghiêng người tạ lỗi.

“được rồi.. được rồi.. đứng dậy đi ! nhị ca không trách muội..” An Dĩnh Hầu gấp gấp đỡ An Dĩnh Lạc đứng dậy, thật sự khiến người đau lòng.

Mặc dù Lạc Nhi của hắn mặc y phục Diệp Kỳ quốc lên xinh đẹp hơn nhiều, toát lên vẻ mê hoặc của thiếu nữ, không còn là một tiểu oa nhi, nhưng hắn vẫn thích tiểu muội muội hồn nhiên hay chọc phá hắn trước đây.

“Lạc nhi! tên tiểu tử Diệp Vân Anh đó, có đối xử tốt với muội..”

“thế tử..thế tử đối xử với muội rất tốt, nhị ca và đại ca không cần lo lắng cho Lạc nhi..” An Dĩnh Lạc mỉm cười vui vẻ, nhưng vẻ mặt không hạnh phúc này không giấu được ai.

Đặc biệt là ánh mắt không cam lòng, thái độ không phục của tiểu nha đầu bên cạnh nhìn An Dĩnh Lạc, như muốn nói rồi lại thôi.

“Tiểu Dạ! Lời của tam tiểu thư có đúng không..” An Dĩnh Hầu lạnh giọng, liếc nhìn con nha đầu bên cạnh của An Dĩnh Lạc.

“nhị hầu gia! thế tử đối xử với tiểu thư rất tệ bạc, vốn không xem tiểu thư là thế tử phi của hắn..” Tiểu Dạ bất bình lên tiếng, thì..

“Tiểu Dạ! câm miệng lại..” An Dĩnh Lạc lớn tiếng quở trách.

“Tiểu thư! người cho em nói, để nhị hầu gia lấy lại công đạo cho người..”

Tiểu Dạ quay sang nhìn An Dĩnh Hầu.

“nhị hầu gia! từ sau khi thế tử và Tùy Đường từ Lăng Thiên quốc trở về, biết được chúng ta lừa gạt hắn, thì đối xử với tiểu thư như kẻ thù truyền kiếp, không chỉ làm khó dễ tiểu thư đủ điều, không đến phòng của tiểu thư, còn...còn không chịu về phủ..”

“Ầm..m!” cây cột của Bình Nguyên vương phủ phải lắc lư bởi một quyền bất ngờ của An Dĩnh Hầu.

“hắn dám..” An Dĩnh Hầu tức giận đến điên người, xiết chặt nắm đấm.

Nếu Lạc Nhi không quá si tình tên nhóc họ Diệp, thì hắn và đại ca đã không quy thuận Bình Nguyên vương phủ, cam tâm trở thành thuộc hạ của Bình Nguyên vương gia, mặc người sai khiến.

Tuy Tây Hàn của hắn chỉ là một bộ tộc nhỏ nhưng họ có sự tôn nghiêm của mình, bọn họ đã hi sinh luôn tôn nghiêm của bản thân, đổi lại tên tiểu tử đó dám đối xử tệ với bảo bối của họ, thật không thể chấp nhận được.

“Nhị ca..! tay của huynh..” An Dĩnh Lạc bàng hoàng sửng sốt, nhìn vết máu đang chảy trên tay của An Dĩnh Hầu.

“tên tiểu tử Diệp Vân Anh này đúng đáng chết, muội chọn hắn đã là phước đức của hắn, Lạc nhi của huynh có có điểm nào không sánh bằng Mộ Dung Vân Tĩnh..”

An Dĩnh Hầu tức giận, phẫn nộ, không phục tất cả đều thể hiện rõ trong lời nói và trên khuôn mặt hắn lúc này.

“cộcp...!! cộcp...!!”

“công tử ! Mời..”

Tên nô tài khi nãy và lục y nam tử đang được người dẫn vào, vừa đi ngang qua chỗ hai huynh muội An Dĩnh Lạc, lại nghe đến bốn từ Mộ Dung Vân Tĩnh từ miệng của An Dĩnh Hầu, bất ngờ dừng lại.

“tên nhóc Diệp Vân Anh này đúng là muốn chết, huynh sẽ dạy cho hắn một bài học, nếu không hắn sẽ nghĩ người Tây Hàn đều dễ bắt nạt..” An Dĩnh Hầu giận đến mặt mày nổi gân, hắn dùng dùng bỏ đi.

“tất cả là tại em..” An Dĩnh Lạc quay sang trách cứ Tiểu Dạ.

“nhị ca! đợi muội..nhị ca! ” An Dĩnh Lạc cuống cuống đuổi theo An Dĩnh Hầu.

“em nói có gì sai đâu ..” Tiểu Dạ vẻ mặt khó chịu không phục, rồi cũng chạy theo hai huynh muội họ.

Tên nô tài thấy lục y nam tử vẫn đứng yên, lo lắng Bình Nguyên vương gia đợi lâu nên lên tiếng hỏi người.

“công tử ! Chúng ta có thể đi tiếp ”

“...” lục Y nam tử nhìn hai muội An Dĩnh Hầu mỉm cười, rồi gập đầu đi tiếp.

“ra hắn chính là An Dĩnh Hầu của Tây Hàn..”

.....

Thư phòng.

“vương gia! Người đã được đưa đến.” tên nô tài cung kính hành lễ.

“ngươi có thể ra ngoài.” Diệp Bình Nguyên giơ tay xua đuổi người, ánh mắt tò mò hiếu kỳ nhìn lục y nam tử bên cạnh.

“dạ! Vương gia” Tên nô tài nhanh chóng tháo lui, rồi khép cửa lại.

“kết..tt!”

Cánh cửa vừa khép lại, thì Diệp Bình Nguyên liền thay đổi sắc mặt.

“ngươi còn dám đến đây.” Diệp Bình Nguyên tức giận quát tháo mỹ nam tử trước mặt.

“Bình Nguyên vương gia! Dù sao chúng ta cũng là cộng sự nhiều năm, tại sao lại lạnh nhạt như vậy.” Lăng Thiên Phong thông thả thổi tách trà nóng, lười biếng lên tiếng.

“nếu là cộng sự tốt, ngươi cũng không đưa tin thất thiệt cho bốn vương..”

Diệp Bình Nguyên giận đến đỏ mặt : “ phong lưu vô dụng, không có kinh nghiệm tác chiến, vậy mà năm thành trì của Diệp Kỳ quốc đều bị hấn công phá, còn sắp tiến đánh kinh đô..”

“không phải trước khi quân của Lăng Thiên quốc tiến vào kinh đô, cần phải vượt qua cửa khẩu của Bạch Hổ trấn, Bình Nguyên vương gia sao lại nóng giận như vậy, không giống với tác phong của ngài..” Lăng Thiên Phong tà mị mỉm cười, nhấp cặn tách trà

Không riêng gì Diệp Bình Nguyên bất ngờ, mà Lăng Thiên Phong hấn cũng rất kinh ngạc, không nghĩ đến tên nhóc Lăng Thiên Hàn lại có tài này.

“món quà của bốn vương, không biết vương gia đã nhận được chưa..”Lăng Thiên Phong đặt tách trà xuống, mỉm cười nhìn Diệp Bình Nguyên.

“ngươi muốn nói đến mười vạn binh khí tối qua vừa chuyển đến doanh trại Bạch Hổ trấn.” Diệp Bình Nguyên ánh mắt sắc bén lão luyện lướt nhìn Lăng Thiên Phong, thăm dò thái độ.

“tin tức của vương gia thật nhanh lẹ..”Lăng Thiên Phong mỉm cười nhìn lão.

“ngươi lấy danh nghĩa của bốn vương làm chuyện tốt này, sao không nói trước cho bốn vương một tiếng..”

“bất ngờ không tốt sao..” Lăng Thiên Phong mỉm cười lên tiếng.

“nói chuyện chính đi, tại sao ngươi đến đây..” Diệp Bình Nguyên đã không còn kiên nhẫn chơi trò rào trước đoán sau với Lăng Thiên Phong.

“ta chỉ muốn nói cho ngài biết, quân kỵ binh của Hạo vương còn chưa tới năm vạn, chỉ cần hai tướng Đô Kỵ và Đô Diễn dưới trướng của ngài kiên cố phòng thủ , tấn công Bạch Hổ trấn là không thể nào, còn có thể đánh cho hấn không kịp trở tay...”

“không phải là hai mươi vạn...” Diệp Bình Nguyên kinh ngạc hỏi lại, điều này hoàn toàn khác so với những gì thám tử lão phái đi điều tra được.

“là hấn phô trương thanh thế, kỵ quân của hấn đa phần còn lại chỉ là người già yếu và bị thương, không có gì phải lo ngại..”

“thật vậy ...”

Lúc này...

“cốc..! cốc..!”

“vương gia! Hoàng thượng triệu người vào cung..”

Thoàng thượng đang du ngoạn thiên nhai, sau lại hồi cung lúc này, còn nữa người về cung từ khi nào, sao không ai thông báo cho lão. Chẳng lẽ là vì chiến sự của Diệp Kỳ quốc và Lăng Thiên quốc phát sinh gần đây.

“vương gia! người không sao chứ.” Lăng Thiên Phong nhìn thần sắc của Diệp Bình Nguyên lo ngại lên tiếng.
“phụ hoàng của bốn vương đã hồi cung ...”

Diệp Bình Nguyên vẽ mặt trắng bệch, lo lắng nhìn Lăng Thiên Phong

Hai ngày sau.

chuyện đời khó lường, đúng là có nhiều chuyện con người sẽ không thể nào ngờ tới.

Doanh trại Sa Tử trấn.

Mọi người đều trầm mặt, mọi ánh mắt đều hướng ra ngoài ngóng nhìn, càng nôn nóng thì thời gian càng qua chậm thì phải.

Chưa tới nửa canh giờ mà họ cứ ngỡ như nửa năm.

Nhiều người đã không giữ được sự kiên nhẫn ban đầu, một vị tướng quân đang đi qua lại trước lều trại, bất ngờ dừng lại.

“vương gia của mấy người, thật ra có đến không..” Tướng quân của Diệp Kỳ quốc tức giận nhìn Đoàn Mộc Thành, quát tháo.

Đúng lúc..

“xin lỗi! bốn vương đến trễ..”

Mỹ nam tử véo màn đi vào, mỉm cười với mọi người xung quanh. Y từ từ ngồi xuống ghế chủ tọa.

“hắn là ai..” lão tướng quân trấn thủ thành Ngạn Tử bất ngờ lên tiếng.

“có phải Hạo vương ..” tướng quân trấn thủ thành Hàm tử cũng ngờ vực hỏi lại.

“Hắn là Hạo vương sao..” lão tướng quân trấn thủ Sa Tử quay sang nhìn mọi người

Tất cả các vị tướng quân Diệp Kỳ quốc đang nháo nhào cả lên, chỉ tay về phía mỹ nam tử, thái độ bất mãn kèm theo căm phẫn, khó mà diễn tả hết cảm xúc của họ lúc này, khi nhìn thấy “cừu nhân”.

Diệp Bình Nguyên mỉm cười nhìn mỹ nam tử đang mặc hoa phục chói mắt kia, phẫn nộ, căm giận.

Bởi vì không thể thay đổi được quyết định “ngu xuẩn” của đám đại thần nhất gan trong triều, kể cả vị phụ hoàng đáng kính của lão, đó chính là lý do Diệp Bình Nguyên lão phải ngồi ở đây, nhưng mà...

“Ninh vương! tại sao việc nghị hòa quan trọng như vậy mà Hạo vương hắn không tới..” Diệp Bình Nguyên khó chịu lên tiếng.

Các vị tướng quân Diệp Kỳ quốc, nghe thấy xưng hô của Diệp Bình Nguyên với Lăng Thiên Phong, lại thêm một lần nháo lên.

“sao..hắn không phải Hạo vương..” lão tướng quân trấn thủ Sa Tử, kinh ngạc lên tiếng.

“không phải là Hạo vương, thì đến đây làm gì..” tướng quân trấn thủ thành Hàm tử tức giận lên tiếng

Thất bại là điều bình thường trong binh gia, có vị tướng quân nào cầm binh đánh giặc mà chưa thua trận nào, không có gì phải mất mặt, nhưng mất mặt nhất chính là thua trong tay ai cũng không biết. Đối phương tròn méo ra sao cũng không rõ.

“bốn vương và ngũ đệ thân phận ngang nhau, có gì là không được..” Tự ái nam nhân của Lăng Thiên Phong trỗi dậy, hắn liếc nhìn đám tướng quân Diệp Kỳ quốc.

“người chúng tôi muốn gặp là Hạo vương..” lão tướng quân trấn thủ thành Ngạn Tử .

“kêu hấn ra đây..” tướng trấn thủ thành Sa Tử lên tiếng

“phải đó..kêu hấn ra đây..” tướng trấn thủ thành Hàm Tử lên tiếng như lửa thêm dầu.

Tất cả vị tướng quân bất ngờ tiến lại gần Lăng Thiên Phong, la hét ầm ĩ, kêu gào muốn gặp mặt Dinh Hạo, vì đây cũng là lý do họ xuất hiện trong lều trại nhỏ nhoi này.

“roẹt...t..!”

“roẹt...!!”

Âm thanh vang dội, ánh sáng chói mắt và tiếng binh khí tuốt ra khỏi vỏ.

Tất cả binh lính Lăng Thiên quốc đành phải đều chĩa mũi giáo về phía các vị tướng quân Diệp Kỳ quốc bảo vệ Lăng Thiên Phong, các vị tướng quân thua trận không thua người, cũng rút gươm ra.

“các người đến để nghị hòa, hay gây chiến..” Đoàn Mộc Thành bật người đứng dậy, giương đao về phía họ.

Không khí dần trở nên nặng nề, sắc mùi chiến tranh, cuộc nghị hòa hôm nay có nguy cơ bị phá hủy...

“tiểu tướng quân! đừng quá nóng giận, họ chỉ cảm thấy hiếu kỳ về Hạo vương của mấy người, không hề có ác ý..” Diệp Bình Nguyên lên tiếng, mỉm cười hòa nhã.

“lui xuống hết..” Diệp Bình Nguyên lớn giọng lên tiếng.

“dạ! vương gia..!”

Tất cả vị tướng quân đều hậm hực mà thu lại đao, đứng sang một bên.

“Bình Nguyên vương gia! bây giờ chúng ta bàn về điều kiện nghị hòa..” Lăng Thiên Phong mỉm cười lên tiếng.

“được..”

“Cộp...!! cộp...!!”

Gió cuốn bụi bay, từ xa quân đội triều đình đang cưỡi ngựa đi tới...

“cộp...!! cộp...!!”

“vương gia! vượt qua ngọn núi này, là chúng ta đã vào lãnh thổ Lăng Thiên quốc...” Dương Chính vui vẻ lên tiếng, vừa phi ngựa về trước..

Ngựa đang phi nhanh như bay, bất ngờ...

“hí...í...!!” Đoàn người của Dinh Hạo bị buộc phải dừng lại.

“Á...á...!!” tiếp đến là tiếng hét chói tai của một bà lão.

Ngựa của họ lao nhanh về trước, va vào một bà lão đang gánh hàng đi tới, kết quả là bà lão ngã nằm trên đất, mọi thứ xung quanh bà đều bể nát.

“Phịch..!” Dinh Hạo và đám người của Dương Chính nhảy từ trên lưng ngựa xuống.

“lão bà không sao chứ..” Dinh Hạo hốt hoảng lên tiếng.

“thật sự..thật sự xin lỗi..”

Dinh Hạo thì bước tới đỡ lấy bà lão tội nghiệp và còn đám người Dương Chính và Đỗ Bình thì cuống cuống xin lỗi.

“lê của ta..”

Bà lão tội nghiệp không lo lắng gì đến vết thương trên tay của mình, chỉ khum lưng, lo nhặt tất quả lê đặt vào trong sọt.

“hu..hu..lê dập hết rồi, làm sao đây...chắc chắn sẽ không có ai muốn mua chúng, con dâu và cháu trai chưa chào đời của ta phải làm sao đây..hu ..hu..!!”

Tiếng khóc ai oán của bà lão vang vọng khắp núi rừng, khiến người mủi lòng.

Cũng may...

“Ta sẽ mua hết số lê này cho bà” Dinh Hạo đồng loạt lên tiếng.

“vị công tử này! người nói có thật không..” bà lão vui mừng nhìn Dinh Hạo, trên mặt già nua vẫn còn đầm nước mắt.

“đương nhiên là thật... Tiểu lục ” Dinh Hạo mỉm cười quay sang nhìn Tiểu lục.

“bà cầm đi..” Tiểu lục lập tức móc ngân lượng trong người ra đưa cho bà lão.

“đạ tạ công tử..đạ tạ công tử..” bà lão liên tục dập đầu tạ ơn, làm cho Dinh Hạo vô cùng hổ thẹn.

“bà lão! bà đứng dậy đi..”

“Vương gia! mọi người cũng đã lên đường lâu chắc cũng mệt, hay chúng ta dừng lại ở đây..” Đỗ Bình lên tiếng

“ừ!” Dinh Hạo gật đầu tán thành, sau đó đỡ bà lão sang một bên.

“mọi người! chúng ta sẽ nghỉ ngơi tại đây..” Đỗ Bình nhìn binh sĩ phía sau cất cao giọng.

“Tiểu lục! đem lê phát cho các tướng sĩ..” Dinh Hạo nhìn tiểu lục lên tiếng, rồi lướt nhìn những trái lê trong sọt.

“mọi người mau lại đây ăn lê ..” Tiểu lục lớn tiếng hô to.

Tất cả binh sĩ lập tức chạy tới, vây chặt lấy cái sọt lê của Tiểu lục.

“cho ta nữa..”

“ta nữa..”

Mọi người đua nhanh giành giật, chẳng mấy chốc đã không còn một trái nào trong sọt.

“ha...ha..cũng may hẳn còn thừa lại một trái..” tiểu lục hí hửng cầm lê đem đến cho Dinh Hạo.

“vương gia!”

“bà lão! bà cũng già rồi, sao không để chuyện này cho con cháu làm...” Dương Hạo quan tâm lên tiếng, vừa ăn lê vừa nói.

“con dâu ta đang mang thai gần đến ngày sanh, nên không tiện ra ngoài...” bà lão mỉm cười lên tiếng, lau đi những giọt mồ hôi trên trán.

“còn con trai bà đâu..” Tiểu lục thờ ơ lên tiếng, ăn hết trái này đến trái khác.

“con trai ta... đã qua đời trong trận chiến với quân Lăng Thiên quốc từ hai tháng trước...” bà lão vừa nói vừa không cầm được nước mắt.

Dinh Hạo và đoàn người như chết lặng tại chỗ, nhìn dòng nước mắt đang chảy trên gương mặt bà lão, trong lòng lại dấy lên cảm giác tội lỗi.

Chiến tranh đương nhiên sẽ có thương vong, chết chóc là điều không thể tránh khỏi, dù bên nào thắng thì người đáng thương nhất vẫn là bách tính vô tội.

“con dâu là người thân duy nhất của ta, vì đứa cháu chưa chào đời của mình, ta có thể làm bất cứ chuyện gì..”

Mọi người kể cả Dinh Hạo cũng rất kinh ngạc, một bà lão quê mùa lại có thái độ và quyết tâm này không hợp với lẽ thường, nhưng mà chiến tranh có thể làm người ta thay đổi.

“ không còn sớm nữa, ta phải về đây..” Bà lão cầm cái sọt không lên vui vẻ lên tiếng.

“tạm biệt mọi người..” trước khi đi còn vẫy tay với đoàn người Dinh Hạo.

“vương gia! không còn sớm, chúng ta cũng nên lên đường ..” Dương Chính nhìn bóng lưng bà lão dần biến mất, quay sang nhìn Dinh Hạo.

“...” Dinh Hạo gác đầu, sau đó nhảy lên lưng ngựa.

“cộp...cộp...!”

Đoàn người của Dinh Hạo tiếp tục khởi hành, đi chưa tới một dặm, bọn họ lại buộc phải dừng lại một lần nữa.

“xoạt..! xoạt..!”

Một đám hắc y nhân rực rạch xuất hiện, cũng giống như nhiều lần trước lập tức rút gươm ra. Không cần nói cũng biết ý đồ của bọn chúng là gì.

“Hừm..” Tiểu lục tử lắc đầu nhìn đám thích khách không biết sống chết mà tiếc thay cho chúng, thái độ xem thường

Không chỉ riêng tiểu lục mà Dương Chính và Đỗ Bình đều có chung quan điểm, lắc đầu mỉm cười. Nhìn họ xem..

Binh sĩ có cả mấy trăm người đều là tướng lĩnh tinh nhuệ thiện chiến, còn đám hắc y nhân kia thì sao, Dương Chính và Đỗ Bình một lần nữa nhìn lực lượng địch, chưa tới...

Chưa tới...

Về mặt đang đắc thắng của ba người Tiểu lục, Đỗ Bình, Dương Chính đều đã đóng băng, nuốt vào một ngụm hàn khí.

“Đỗ huynh...” Dương Chính lắp bắp lên tiếng

“Vương gia..” Đỗ Bình tròn xoe hai mắt

Từ lúc đi theo vương gia thì có thứ gì mà họ chưa từng thấy, cảnh tượng gì chưa từng trải qua, nhưng mà...

“Vương gia! bọn chúng .. bọn chúng đông quá..” Tiểu lục nuốt nước bọt thắm giọng, từ từ lau mồ hôi trên trán.

Hắc y nhân lần lượt xuất hiện, nhiều như nấm mọc vậy, lần đầu tiên họ nhìn thấy có nhiều hắc y nhân đến vậy, đếm sơ sơ cũng trên cả mấy vạn người.

Chỉ là một chuyện ngoài dự tính đã xảy ra...

“bịch..!”

“bịch..!”

Binh sĩ từ trên lưng ngựa, chưa đánh đám được gì trận chiến cũng chưa bắt đầu , mà từng người một đã thi nhau ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Dinh Hạo đảo mắt nhìn mọi người. Ánh mắt thì chớp chồn mòng ảo, cả người lắc lư một mỗi chỉ muốn ngủ một giấc, cái cảm giác này hắn từng nếm trải qua, sao lại không nhớ....

“Linh Hương tán..”

“từ lúc khởi hành, họ chưa từng ăn qua thứ gì, chỉ duy nhất có...”

“Chết tiệt! chính là bà lão đó...” Dinh Hạo tay xiết thành quyền, nhớ đến ánh mắt quả quyết khi nãy của bà lão, đáng lý hắn phải đề cao cảnh giác.

“rầm..m..m..!”

Thích khách từ bước, từ bước áp sát đám người của Dinh Hạo, Nhưng hắn thì cả người đã không còn chút sức lực nào.

“vương gia! bọn người này là cố ý nhắm vào người, người mau chạy đi..” Dương Chính giờ đao cản lại đám thích khách.

Thì..

“Dương Chính! Phía sau...”

“Vào..!”

Dinh Hạo hét lên liền phóng thanh đao về phía thích khách đang đứng phía sau Dương Chính. Nhưng chậm một bước, Dương Chính đã bị trúng một nhát đao rút từ trên ngựa xuống.

“Á..á..!!” tiếng hét của Đỗ Bình vang lên, vừa nhận một đao của kẻ địch, máu chảy thấm ướt lưng, cũng từ từ gục xuống.

“Vào..!! “cây đao của Dinh Hạo xuyên thẳng qua cổ của của hắc y vừa đã thương Đỗ Bình, máu tươi chảy dài, nhưng..

Thích khách chỉ cúi đầu xuống nhìn vết thương trên cổ, đưa tay lên sờ lấy, nhìn ngây dại như kẻ mất hồn, nhưng không hề tỏ ra đau đớn gì, vẫn hung hăng cầm đao tiến về phía Dinh Hạo.

“khôn kiếp ! chúng có phải người không..” Dinh Hạo lần đầu tiên biết cảm giác bất an là như thế nào.

Vì hắn nhận ra không thể nào giết chết được bọn người này, vì tất cả chúng chỉ là một cái thây biết đi không hề sợ chết.

“cạch! Keng..!”

Chưa tới nửa canh giờ mà đám người của Đỗ Bình đã ngã gục trên đất, còn Dinh Hạo hắn trên người đầy vết thương, mê được đang phát tác khiến hắn muốn tỉnh táo cũng không được.

Đám thây ma kia lại không hề sức mẽ, dù bị thương nhưng chúng không tỏ ra yếu thế, thậm chí có kẻ còn lợi hại hơn dù bị đao đâm xuyên qua người, vẫn còn sức chém tới tấp.

“xoạt! xoạt..!”

“bọn người này vì hắn mà đến, thì không nên để bọn người Đỗ Bình vì hắn hi sinh...”

“ta ở đây ...có giỏi thì đuổi theo ..” Dinh Hạo cả người mơ màng phi ngựa về trước, đầu óc hắn cứ quay cuồng, không thể nào xác định được phương hướng.

“cộp..! cộp..!!”

Dinh Hạo phi ngựa như bay chạy thẳng đi, càng lúc càng tách xa đám người của Đỗ Bình. Quả nhiên Dinh Hạo phi ngựa đi, bọn thây ma kia cũng đuổi theo phía sau, bám sát không buông.

“cộp..! cộp..!!”

Sau một hồi rượt đuổi, Xích Tuyết mã bất ngờ dừng lại, không phải không muốn chạy tiếp mà là không thể tiếp tục chạy.

Dinh Hạo giờ thì hắn đã hiểu, tại sao bọn người này chọn thời điểm này để ra tay, cũng khen cho tên khốn nào đã chọn nơi này để tận diệt Dinh Hạo hắn.

Sau lưng là hố sâu không đáy, còn trước mặt quân giặc trùng điệp, dù Dinh Hạo hắn có mọc thêm đôi cánh cũng khó lòng mà thoát , đã không còn đường lui chỉ đành quyết một trận tử chiến.

Đám sát thủ không còn đủ kiên nhẫn đợi Dinh Hạo tiến lên, bọn họ đã thi nhau đánh tới..

“Keng..! Keng...!!”

Một màn chiến đấu không cân sức đầy kịch tính diễn ra, một mình đấu vạn người. Dù là anh hùng cái thế thì kết cuộc chỉ có thể là...

“roẹt...! roẹt...!!”

Trước sau trái phải liên tục tấn công, hai lưỡi kiếm cuối cùng xuyên thẳng qua người của Dinh Hạo, máu từ ngực, và miệng nhân vật chính tuông trào như suối.

“Phịch..h..h..!”

Dinh Hạo từ từ ngã xuống đất, nhìn bầu trời trong xanh đang quay cuồng trước mắt hắn, nghe thấy tiếng gió thổi bên tai, cảm giác này cũng thật quen thuộc, giống như lần bị tên tên ảo là Vô Diệp bắn một phát.

“Mạc Nhi, Tuyệt nhi, Tịnh nhi, Song nhi, Yến nhi...tướng công đành thất hứa với các nàng..” Dinh Hạo nhắm mắt lại chờ đợi cái chết đến gần, từng hình ảnh của những cô vợ xinh đẹp đang thay xuất hiện trong đầu hắn.

“ầm...m...!!”

Bất ngờ đám thây ma này lại tách ra, lần lượt biến mất không để lại chút dấu vết nào.

Một mỹ nam tử từ từ đi tiến lại gần, hắn cúi người xuống nhìn Dinh Hạo đang nằm thoi thóp.

“là người..” Dinh Hạo mỉm cười, có chút hơi sững sốt nhưng lại không hề kinh ngạc.

“chắc..chắc..!” Lăng Thiên Phong tắc lưỡi lắc đầu nhìn Dinh Hạo.

“Ngũ đệ ! xem ra thần may mắn hôm nay đã quên mất người...” hắn cúi người xuống tận hưởng vẻ mặt thống khổ của Dinh Hạo.

“người có biết tại sao, ta không để bọn họ giết người..” Lăng Thiên Phong lời nói lạnh lùng không tình cảm.

“vì người muốn tự tay giết ta..” Dinh Hạo mỉm cười, gượng lên tiếng.

“bộp..bộp..!” Lăng Thiên Phong không tiếc tặng cho Dinh Hạo hai trảng pháo tay tán thưởng.

“quả thật rất thông minh, ngũ đệ...người có biết ta chờ đợi giây phút này bao lâu rồi không...”

“tại sao tất cả các người đều ghét Lăng Thiên Hàn...” Dinh Hạo mỉm cười bất dĩ, dù lời thối thóp của người sắp chết vô cùng nhỏ, nhưng Lăng Thiên Phong lại không bỏ sót từ nào.

Lăng Thiên Phong bị Dinh Hạo làm cho có chút hồ độ “Lăng Thiên Hàn không phải hắn sao, hắn đang nói nhảm gì vậy...” nhưng Lăng Thiên Phong nhanh chóng xem những lời này như người mê nói sảng, liền bỏ ngoài tai.

“sai! ta không hề ghét người, mà rất ngưỡng mộ người thì đúng hơn, người không làm gì nhưng luôn có được mọi thứ trên đời này, ngay cả thần may mắn cũng luôn đứng về phía người, may mắn lớn nhất chính là mẫu thân của người là người phụ hoàng yêu nhất, trong mắt người luôn chỉ có hai mẫu tử người...”

Lăng Thiên Phong bậc người đứng dậy...

“Ta biết mẫu tử người tình thâm, người yên tâm sau khi người chết, ta sẽ đưa mẫu thân người xuống đoàn tụ cùng người..”

“không..không được làm hại mẫu hậu..” Dinh Hạo tức giận kêu gào, quờ quạng đôi tay về phía Lăng Thiên Phong.

“Bốp..!” Lăng Thiên Phong thúc một cước vào người của Dinh Hạo.

“người nghĩ mình có khả năng ngăn cản ta sao..ngũ đệ ! vĩnh biệt...”

Khi Lăng Thiên Phong đưa đao chém xuống thì..

“vương gia!”

“vương gia..!”

“cộp ..! cộp..!”

Đoàn quân của Đoan Mộc Thành đang đuổi đến phía sau, tiếng gió ngựa điên cuồng gấp rút...

“chết tiệt! sao hắn lại đến ngay lúc này..” Lăng Thiên Phong tức giận cùng huyệt hăng

“Tử Dực! không thể để Đao Mộc Thành nhìn thấy bốn vương, chuyện này bốn vương giao cho ngươi, nhanh chóng mà giải quyết hẳn..”

“Dạ! vương gia!”

Lăng Thiên Phong lập tức xoay người bỏ đi, Đao Mộc Thành cũng xuất hiện cùng lúc, đáng tiếc chỉ kịp nhìn thấy một tà áo trắng phất phơ và sự chú ý của hắn nhanh chóng di dời sang chỗ Dinh Hạo.

“vương gia!” Đao Mộc Thành chạy như bay đến, nhưng...

“Hạo vương! vĩnh biệt..” Tử Dực mỉm cười thâm độc, lập tức tung quyền đá mạnh vào người Dinh Hạo.

“bốp..!!”

“vương gia.....a...a..a!!” tiếng hét chói tai của Đao Mộc Thành vang vọng khắp núi đồi, muôn thú giựt mình tán loạn.

Đao Mộc Thành ngã quỵ tại chỗ, giương mắt nhìn Dinh Hạo bị rơi xuống vách núi vạn trượng.

Ba ngày sau.

Kinh thành Lăng Thiên quốc.

Khắp kinh thành từ đường lớn đến hẻm nhỏ đều rộn rã, vui mừng, khắp nơi đều treo cờ, kết hoa.

Dân chúng tập nập xếp thành hai hàng dài trên đường, tất cả đều có mặt từ rất sớm chỉ vì...

“Đoàn quân của Hạo vương sao còn chưa tới..”

“sao lâu như vậy..”

Mọi người đều nóng lòng nhìn ra cổng thành, chào đoán vị anh hùng của Diệp Kỳ quốc thắng trận trở về.

“ta thật rất muốn nhìn thấy chàng....Hạo vương của thiếp...” mỹ nhân xinh đẹp giống như một người hâm mộ cuồng nhiệt, kêu gào tên của Dinh Hạo.

“Hạo vương không chỉ anh tuấn, mà còn rất tài giỏi, nếu được chàng ghé mắt tới thật là diễm phúc...” mỹ nhân hồng y bên cạnh hớn hờ lên tiếng, nhắm mắt ảo tưởng.

“đúng đó! nếu mà chàng chấp nhận, dù không có danh phận, ta cũng muốn suốt đời hầu hạ bên cạnh chàng..” mỹ nhân bạch y kế bên cũng vui vẻ không kém.

Sự “cuồng nhiệt” của những mỹ nữ như thác lũ vỡ đê không có gì giữ nổi, giữa lúc nhiệt huyết dâng trào lại...

“các người đừng nằm mơ, năm vị phu nhân của Hạo vương người nào cũng là tuyệt đại mỹ nhân, chắc chắn sẽ không có phần của mấy người..” một tiểu cô nương nghe thấy phùng mang trợn má

“đời này của Hạo vương, sẽ không lập thêm bất kỳ người thiếp nào, các người từ bỏ đi..” lục y cô nương bên cạnh tiểu cô nương cũng lên tiếng.

Sự thật thì mất lòng, lời thật chói tai, nên lập tức có người lên tiếng phản bác.

“Các người là ai, biết gì mà nói..” mỹ nhân khó chịu nhìn hai tiểu cô nương vừa rồi.

“chúng tôi là người của Hạo vương phủ, sao lại không biết..hử..” Xuân Trúc, Hạ Lan đồng thanh lên tiếng.

“chỉ là a hoàn, có gì đâu lên mặt..hử..” Mỹ nhân hất mặt lên, phất tay áo xoay người bỏ đi.

“ngươi vừa nói gì, có ngon thì đứng lại đó..” Hạ Lan tức giận chửi người, còn định đuổi theo, may mà Xuân Trúc giữ lại.

“Hạ Lan tỷ thôi mà, đừng để ý nàng ta..”

Giữa lúc này thì ...

“cộp!! cộp..!”

Tiếng vó ngựa vang vọng vào thành, mọi người một phen hồ nháo, ồn ào, người người reo hò.

Nhìn đoàn quân đang hùng dũng tiến vào

“về rồi! về rồi...!!”

“Hạo vương về rồi, mọi người ơi..!”

.....

Cùng lúc đó, khí thế ở Hạo vương phủ cũng không kém phần nhộn nhịp.

“nhanh lên...!”

“nhanh lên...! tay chân sao mà chậm chạp ...”

Một mỹ phu phụ nhân lớn tiếng sai vặt, nhìn nha hoàn trong phủ chậm tay chậm chân, mà khó chịu quát tháo.

“chào Vệ Tổng quản..” vị phu nhân mỉm cười hòa nhã, thay đổi thái độ khi nhìn thấy Vệ Phong đi tới.

“mọi thứ chuẩn bị sao rồi..” Vệ Phong nhìn cảnh bày trí trong phủ có vẻ hài lòng, quay sang nhìn mỹ phu phụ nhân.

“ngài yên tâm, vương gia thắng trận trở về không chỉ là chuyện vui của Hạo vương phủ, còn là chuyện mừng của cả Lăng Thiên quốc, ta đương nhiên sẽ chuẩn bị thật chu toàn..” vị phu nhân miệng lưỡi lấy lòng.

“tốt lắm..!!”

Người chưa tới mà tiếng reo hò đã vang vào tận Hạo phủ...

“vương gia về rồi..!!”

“vương gia về rồi..!!”

Một truyền hai, hai truyền ba, nhanh chóng đã đến tai của mọi người trong phủ.

“Vệ tổng quản! vương gia đã về tới cổng thành ...” tên nô tài vội vã vào báo tin.

“mau..! đi báo cho vương phi và các vị phu nhân...” Vệ Phong hờ hững phân phó người xung quanh rồi chạy ra bên ngoài tiếp đoán.

“cộc..cộc..!”

Rất nhanh, rất nhanh tất cả chủ tử, hạ nhân của Hạo phủ, đều xếp hàng dài chào đón trước cửa.

Ánh nắng buổi sáng bắt đầu trở nên gay gắt hơn..

“sao lâu như vậy, không phải nói về rồi sao..” Nhan Song Song nóng lòng chờ lâu, nên lên tiếng.

Đúng lúc mọi người đang chán nản vì chờ đợi quá lâu, thì...

“Rầm..rầm..!”

Âm vang của cả đoàn người từ xa vọng lại.

“tới rồi! tới rồi..!” Tư Mã Phi Yến vui mừng lên tiếng.

Mọi người đều hướng mắt nhìn đoàn quân đang đi về hướng Hạo vương phủ, nhưng mà điều làm họ kinh ngạc chính là...

Tại sao người cười Xích Huyết mã không phải Hạo vương mà là Tiểu lục, Dương Chính, Đỗ Bình, Đoan Mộc Thành đều đã về, nhưng vẫn không thấy Hạo vương, và tại sao....

Hoàng kỳ khải hoàng lại biến thành cờ tang.

Dù không ai nói ra nhưng trong lòng mọi người bắt đầu dự cảm không lành.

“tiểu lục ! vương gia đâu, sao không về chung với mọi người..” Mạc Nhi từ từ bước lại gần gượng cười nhìn Tiểu lục.

“...” Tiểu lục im lặng không nói.

Mạc Nhi lướt nhìn khuôn mặt đau thương tan tóc của từng người Dương Chính, Đỗ Bình cả những binh sĩ phía sau, sự lo lắng trong lòng nàng càng nhiều hơn.

“vương gia đâu...sao không ai lên tiếng..” Nhan Song Song lớn tiếng, đảo mắt nhìn mọi người xung quanh.

Chờ đợi khá lâu vẫn chỉ là một bầu không khí yên lặng, không ai chịu mở lời, chuyện quái quỷ gì đang diễn ra , nàng thật rất muốn biết.

“Vương gia ở phía sau..” Đỗ Bình nghẹn ngào lên tiếng.

“Xoạt..! xoạt..!!”

Ánh mắt mọi người liền hướng theo phía mà Đỗ Bình đang nhìn.

Nhưng không hề thấy bóng dáng Dinh Hạo đâu, chỉ có một cỗ quan tài đang được binh lính khiêng đến.

“Đỗ Bình! người đừng có đùa với ta... ta hỏi vương gia đâu..” Nhan Song Song tức giận lôi Đỗ Bình từ trên lưng ngựa xuống, trong lòng nàng cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Mạc Nhi từng bước đi đến bên cạnh quan tài, bàng hoàng nàng hi vọng người bên trong quan tài sẽ không...

Giáp y toàn là máu, trên người vô số vết thương, chỉ mỗi bộ giáp y là nguyên vẹn, dù không dễ dàng nhận ra người trong quan tài là ai, nhưng diện mạo người này với Thiên Hàn của nàng hoàn toàn giống nhau.

“chắc chắn có sự nhầm lẫn, người này không phải là chàng...không thể nào là chàng..”

Mạc Nhi nước mắt dâng tràn, nhưng vẫn cố gượng cười, cười ngây dại, nàng đưa tay vuốt lên khuôn mặt của tử thi : “Thiên Hàn! người này không phải chàng đúng không..”

Lời nói của Mạc Nhi thật khiến cho người nghe đau lòng.

“quận chúa ! vương gia thật đã chết rồi..!”

Lời nói nghẹn ngào tràn ngập nước mắt của tiểu lục đã đưa mọi người từ thiên đàng xuống địa ngục..

“bịch..!!”

“công chúa..công chúa..!!”

Mạc Thánh Tuyết nghe xong ngắt lịm đi tại chỗ, mọi người nhanh chóng dìu nàng vào trong.

Mãi cho tới mười ngày sau hung tin Hạo vương qua đời đã lan tràn khắp nơi, khắp cả lục địa, đây quả là một cú sốc rất rất cho cả Lăng Thiên quốc và cả Hạo vương phủ.

Hạo vương phủ, trở nên vắng lặng tiêu điều, suốt nhiều tháng trời không tiếp khách. Tất cả nữ chủ tử đều nhốt mình trong phòng.

Xuân hạ thu đông, bốn mùa đã trôi qua, bao nhiêu mùa thu thay lá rụng, thế mà...

7 năm đã trôi qua.

****hết chương 58*****

59. Chương 59: Bảy Năm Sau

Chương 59: Bảy năm sau

Bảy năm đã trôi qua, mọi thứ đã thay đổi rất nhiều

Bốn phương yên bình tĩnh lặng, dân chúng vui hưởng thái bình, còn tứ cường quốc thì chung sống hòa thuận như người một nhà, đây được xem là thời kì thịnh thế nhất chưa từng có trong một trăm năm trở lại đây.

Diệp Kỳ quốc.

Cũng thật đáng buồn, từ sau cái chết bất ngờ của Hạo vương Lăng Thiên Hàn, thì những năm gần đây lại không có tin tức mới mẽ nào.

Dân chúng trong thành không còn chuyện để nói, cũng không còn những buổi uống trà bàn luận sôi nổi, thật là chán chết đi mà...

“Hừmm...m..” Tiểu nhị nằm dài trên bàn than thở, cả buổi sáng không có gì để làm, không có vị khách quan nào ghé quan.

Cũng may...

“vo...o...ve....e...!!”

Một con ruồi vừa bay ngang qua, đôi mắt tiểu nhị trở nên sáng rực, thế là hẳn đã có chuyện để làm.

“bộp..!!”

“chết mày chưa...”

Tiểu nhị nhìn con ruồi nằm bẹp trên bàn, mà thỏa chí như vừa lập được chiến công vĩ đại.

Đang lúc này thì bên ngoài..

“Rầm...ầm....!”

Âm thanh vô cùng chấn động, khiến cả khách đếm gần như lung lay...

“Á..á..á..!!”

Kèm theo tiếng hét thảm thiết của một người. Tiểu nhị ca vừa giựt mình, vừa thấy hiếu kỳ, nên lập tức chạy ra ngoài xem náo nhiệt.

“nhanh lên..!!”

“nhanh lên..!”

Cả một đoàn người đông như kiến đang hối hả chạy như bị ma đuổi, tất cả dân chúng của cả Diệp Kỳ quốc đều có mặt. Còn có rất nhiều binh sĩ hộ vệ xung quanh.

Người thì quá đông, mặc dù tiểu nhị rất muốn nhưng không thể nào chen chân vào, chỉ liên tục nghe thấy...

“á..á..! chân của ta đau quá..”

“thế tử ráng chịu đau, sắp về tới..”

“mọi người nhanh lên!”

Ngoài tiếng hét gào của một nam tử, và tiếng hối thúc vội vã của hậu vệ bên cạnh hắn, thì không nghe thấy gì.

“chuyện gì vậy..” đoàn người đã biến mất, mà hắn lại không biết rốt cuộc có chuyện gì.

Thật may mắn có một người ịch chạy tới, có lẽ vì bụng mở tích tụ nhiều năm, nên hắn bị đẩy lùi lại phía sau.

“Tiểu Mạch Nha ! mọi người chạy đi đâu vậy, triều đình phát chẩn sao..” Tiểu nhị ca tò mò kéo một tiểu huynh đệ mập mạp đang chạy sau cùng.

“không phải..” giọng nói ồ ồ của tiểu mạch nha và hai má phúng phính đang lắc lư lịa lịa theo cái đầu của hắn.

“ thế tử Diệp Tấn của thái tử phủ, vừa bị người ta đánh gãy chân..”

“thật sao..ha..ha..!” tiểu nhị ca vui không còn gở tả xiết, cười đến nghiêng ngã

“đúng là quả báo, tên Diệp Tấn này dựa vào phụ thân hắn là thái tử luôn không coi ai ra gì, làm toàn chuyện xấu..ha..ha..đúng là ông trời có mắt..”

Tiểu nhị ca cười đến trời long đất lở, thì dừng lại hỏi vào chuyện chính.

“phải rồi, không biết vị anh hùng nào đã đánh gãy chân của Diệp Tấn..”

Tiểu mạch nha lắc đầu nhìn tiểu nhị ca, quả thật tên này vẫn chưa biết gì hết.

“ngươi còn cười được, người đánh gãy chân của thái tử là đại ca của ngươi..”

“xoạt..!”

Cái khăn từ trên tay của tiểu nhị ca trượt khỏi tay hắn từ khi nào không hay biết rơi xuống dưới chân, mặt của tiểu nhị ca lúc này còn “khờ” hơn mặt của Tiểu Mạch nha thường ngày.

“đại ca..!”

Tiểu nhị ca hoảng hốt hét lên , rồi lập tức chạy như bay theo đoàn người vừa rồi.

Phủ thái tử..

“hu...u...u..!!”

Tiếng gào khóc của nữ nhân từ trong phủ vọng ra, vượt ra khỏi cả bức tường của phủ thái tử, quả kinh người.

Bầu không khí đang trong lành, bởi vì tiếng kêu gào thảm thiết này mà gà bay chó chạy, cây cối lao xao.

Trong phòng.

“thái tử ! người phải lấy lại công đạo cho Tấn nhi, phải giết chết cái tên ngu dân đó...hu..hu...Tấn nhi tội nghiệp của ta..” Ngọc trắc phi khóc đến điên cuồng, đang quỳ dưới chân của Diệp Khang.

“Hừmm...m..!” Diệp Khang tức giận đẩy Ngọc trắc phi ra.

“là ngươi... ngày thường không quản giáo tốt hắn, để hắn ra ngoài gây họa, còn trách được ai..” Diệp Khang nóng giận mắng chửi Ngọc trắc phi.

“Tiếng thơm” của con trai mình không phải lão không biết, cương bức dân nữ, đánh người gây rối phá phách dân lành, cho dù là nhi nữ có chồng hay chưa xuất giá chỉ cần hắn để mắt đến, thì không thể nào chạy thoát được.

Tất cả lão đều biết, chỉ là nhắm mắt làm ngơ, vờ như không thấy mà thôi.

“nhưng Tấn nhi là con của người, bây giờ nó bị người đánh cho tàn phế, người không đau lòng sao..hu..u...u..” Ngọc trắc phi điên cuồng gào thét.

Diệp Khang liếc nhìn nước mắt dần dụa của Ngọc trắc phi, nàng ta nói đúng, tốt xấu gì Diệp Tấn cũng là con trai lão, dám đánh con trai lão, đúng không để Diệp Khang lão rong mắt.

“người đâu” Diệp Khang tức giận hét lớn tiếng.

“ạ ! thái tử..”

Một nam tử cầm y hoa phục có phần lêu lợt chạy từ bên ngoài chạy vào, bộ dáng ốm yếu nhưng rất tà khí.

“cái tên đã thương thái tử, người xử lý sao rồi..” Diệp Khang lạnh giọng lên tiếng.

“thuộc hạ đã cho người nhốt vào đại lao, chờ thái tử định đoạt..” Diệp Bá cúi đầu lên tiếng.

“vậy thì..”

Diệp Khang vừa lên tiếng thì bên ngoài lại có người thông thả đi vào.

“lão nô tham kiến thái tử ”

Nhìn thấy người này vẻ mặt nóng giận của Diệp Khang ngượng đi mấy phần.

“Nhuệ công công không biết có chuyện gì, mà người phải đích thân đến...” Diệp Khang ăn nói nhỏ nhẹ, khác xa khi nãy.

Nhuệ công công là hồng nhan bên cạnh phụ hoàng lão, trong triều không ai mà không nể mặt vị Nhuệ công công này, Diệp Khang lão cũng không ngoại lệ.

“lão nô chỉ là phụng theo khẩu dụ của hoàng thượng, đến mời thái tử điện hạ nhập cung một chuyến...” Nhuệ công công mỉm cười nhìn Diệp Khang.

Diệp Khang nghe xong, mà mặt mày biến sắc, đa phần phụ hoàng triệu hấn vào cung không có chuyện nào là tốt lành, không mắng chửi, thì cũng là quở trách.

“Nhuệ công công! người cứ về cung bẩm lại với phụ hoàng, trong phủ có chuyện, sau khi giải quyết xong ta sẽ lập tức vào cung...” Diệp Khang từ tốn lên tiếng.

“vậy...lão nô xin cáo từ, hi vọng thái tử đừng để hoàng thượng đợi quá lâu...” Nhuệ công công mỉm cười cao ngạo, ánh mắt có chút khinh thường nhìn Diệp Khang

“hồi cung...” Nhuệ công công phất tay áo cao giọng.

“Nhuệ công công đi thông thả...” Diệp Khang không chỉ cung kính còn đích thân tiễn Nhuệ công công ra khỏi cửa.

“không cần tiễn...” Nhuệ công công quay lại lạnh lùng lên tiếng.

“cộc..! cộc..!!”

Nhìn bóng dáng Nhuệ công công dần biến mất sau hành lang, thì Diệp Khang lập tức trở mặt.

“Hừm...m..! hoạn quan chết tiệt, đợi sau khi ta lên làm hoàng đế, người đầu tiên ta trừng trị chính là lão..” Diệp Khang tức giận mắng người.

“vương gia! hoàng thượng triệu người vào cung, hấn là liên quan đến việc của thế tử lần này...” giọng nói “mềm mại” của Diệp tổng quan bên cạnh vang lên.

“chấn chấn là do lão nhị làm...”

Lần này lão vào cung lành ít dữ nhiều, phụ hoàng nhiều lần đã có ý muốn phế truất ngôi vị thái tử của lão, chỉ là chưa tìm được thời điểm thích hợp, hay quá rồi, lúc này chính là thời điểm thích hợp nhất.

Không được ! ngôi vị thái tử này chỉ có thể là của Diệp Khang lão, kẻ khác đừng vọng tưởng.

“Diệp Bá! ngày thường người không phải rất nhanh trí, mau giúp ta nghĩ cách...” Diệp Khang vẻ mặt tràn đầy hi vọng nhìn Diệp Tổng quản.

Diệp Bá sau khi suy nghĩ hồi lâu cũng tìm ra được một cách rất hay...

“thái tử có nỗi lo của mình thì hoàng thượng cũng vậy...” Diệp Bá úp mở khiến Diệp Khang càng nóng lòng.

“người càng nói ta càng hồ đồ...” Diệp Khang nhăn nhó mặt mày không hiểu gì hết.

“gần đây điều khiến hoàng thượng đau đầu nhất là gì, chắc người cũng biết ” Diệp Bá đang nói lại dừng lại.

“là chuyện hòa thân với Mạc Y quốc...” Diệp Khang hai mắt sáng rực.

“đúng vậy, chỉ cần người giúp hoàng thượng giải mối lo này, khi tâm trạng hoàng thượng vui vẻ sẽ không nhớ đến chuyện của thế tử Diệp Tấn...” Diệp Bá giọng điệu tự tin vô cùng.

“nhưng mà ta đi đâu tìm ra người chịu lấy dạ xoa công chúa đó đây” Diệp Khang nghe thấy bộ có lý, nhưng lão cũng có chỗ lo nghĩ của lão.

“Không phải chúng ta có sẵn một người”

“người muốn nói đến Tấn nhi” Diệp Bá nhìn về mặt nhăn nhó của Diệp Khang là biết lão đang nghĩ gì.

“Tấn nhi sẽ không đồng ý hôn sự này” Diệp Khang vừa dứt lời, thì Diệp Bá lại lên tiếng.

“Trước đây có thể thế tử không đồng ý, nhưng bây giờ thế tử đã thành ra nông nổi này..” Diệp Bá do dự dừng lại, rồi lên tiếng

“thứ cho thuộc hạ nói thẳng, thế tử đã thành kẻ tàn phế, các tiểu thư khuê tú sẽ không chịu gả cho thế tử, nhị công chúa là nhân tuyển thích hợp nhất, có được hậu thuẫn từ Mạc Y quốc, sau này hoàng thượng dù muốn phế bỏ ngài cũng phải cân nhắc ..”

“còn nữa, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường, sau này nếu thế tử nếu muốn có thể cưới thêm mấy người thiếp”

“phải ...tại sao ta không nghĩ đến..” Diệp Khang như người bừng tỉnh đại ngộ, vui mừng hơn hở

“được rồi! bốn thái tử sẽ vào cung bẩm báo chuyện này với phụ hoàng..”

Nhưng có nhiều chuyện phát sinh ngoài ý muốn con người, họ không thể mà lường trước được, cái này gọi là thiên ý.

.....

5 ngày sau

“Không..ng....!!!!”

Lại một tiếng hét chói tai từ đại sảnh phát ra, khiến người nhức óc.

Phủ thái tử.

Trung niên hán tử mặc cẩm bào, đang giận đến đỏ mặt, chỉ tay về phía lục y nam tử.

“dù không muốn, thì ngày hôm đó ngươi cũng phải báỉ đường thành thân ...”

“dù có chết, ta cũng không có báỉ đường với con quái vật đó, người từ bỏ ý định...” Diệp Tấn trước giờ luôn ương ngạnh cứng đầu, không coi ai ra gì, cất cao giọng.

Hai phụ tử “kình” nhau đến nãy lửa, thì bạt tay của Diệp Khang bất ngờ gián xuống, Ngọc trắc phi thấy vậy vội đứng dậy kéo Diệp Tấn trở về.

“thái tử ! xin người bớt giận, Tấn nhi không phải muốn chống đối người...” Ngọc trắc phi bước ra cầu tình.

Diệp Khang nghe thế càng tức giận hơn.

“người nhìn hấn lúc này đi, không phải đang chống đối ta là gì..” Diệp Khang lớn tiếng quát tháo

Diệp Tấn đẩy mẩu thân hấn ra phía sau, lê cái chân tật nguyên đến trước mặt của Diệp Khang cao giọng lớn tiếng.

“trong thiên hạ ai mà không biết, 7 năm trước nhị công chúa của Mạc Y quốc mắc một căn bệnh lạ, dung mạo bị hủy, ngay cả thập hoàng tử của Bích Lăng cũng từ hôn, còn muốn ta thú nàng ta, không phải trở thành trò cười cho thiên hạ ..”

“Hừ..m..! không đời nào..” Diệp Tấn giận ngồi xuống bàn.

“phải đẩy thái tử! nhị công chúa lớn hơn Tấn nhi tới 4 tuổi, lấy một nữ nhi lớn tuổi thật thiệt thòi cho Tấn nhi..” Ngọc trắc phi lại tiếp tục bên vực con trai.

“nhưng nàng ta là nhị công chúa của Mạc Y quốc, lấy nàng ta có lợi không hại, sau này người muốn cưới thêm mấy thê thiếp mà không được..”

Tất cả lời nói của Diệp Khang, Diệp Tấn đều nghe không lọt tai, “cái gì mà lợi không hại, cưới một quái vật về làm thế tử, trên đời này còn nổi nhục nhã nào hơn.”

“nếu vậy thì người lấy nàng ta đi, còn ta thì không bao giờ để chuyện đó xảy ra, nếu người muốn hỷ sự, tang sự cùng một ngày thì cứ làm....”

“Hừmm..!” Diệp Tấn tức giận lê cái chân tật nguyên đi ra khỏi đại sảnh.

“Tấn nhi! đợi mẫu thân..” Ngọc trắc phi vội vã đuổi theo sau.

“ầm..m!!”

“đúng là nghiệt tử..” Diệp Khang tức giận đập bàn quát tháo.

Diệp Bá đứng bên cạnh này giờ, nghe hết câu chuyện lại không hề lên tiếng nói nữa câu nào, hẳn không nghĩ thế tử lại cứng đầu đến vậy, không hiểu đại nghĩa, không phải là người làm việc lớn.

“lần này ta xong rồi, còn mấy ngày nữa Nhị công chúa của Mạc Y quốc sẽ đến, ta phải làm sao..làm sao đây..”

“thái tử!” Diệp Bá bây giờ mới lên tiếng.

Diệp Khang đang suy sụp không biết làm sao ăn nói với phụ hoàng hẳn, mấy ngày trước ở đại điện hẳn còn đông dạt lớn tiếng, hứa như đinh đóng cột trước mặt các đại thần và sứ giả Mạc y quốc, hôn lễ này nhất định sẽ tiến hành.

Lão hoàn toàn không nghe Diệp Bá kêu lão

“nếu thế tử Diệp Tấn không chấp nhận hôn sự này, thì cũng không sao..”

“không sao, người có biết mấy này trước ở đại điện..” Diệp Khang tức giận lên tiếng, nhưng chưa nói xong đã bị người khác chen ngang

“người mà Mạc Huệ Đình muốn là trưởng tử của thái tử, cũng chính là người sẽ kế vị hoàng đế Diệp Kỳ quốc sau này, không chỉ đích danh thế tử Diệp Tấn..” Diệp Bá ánh mắt sáng rực, giọng nói thì âm trầm khó đoán.

“người có ý gì..” Diệp Khang đang lúc rối rắm, nên không thể nghĩ ra được gì.

“Thái tử diện hạ! người đâu phải chỉ có một mình thế tử Diệp Tấn..” Diệp Bá mỉm cười âm hiểm

“người muốn nói đến Thiên nhi..” Diệp Khang như người tỉnh cơ mê, thoáng thấy sự vui mừng trong ánh mắt lão nhưng chỉ thoáng qua rồi vụt tắt.

“Diệp Thiên thế tử dù sao cũng là trưởng tử của người, do đích thân thái tử phi sinh ra...” Diệp Bá thông thả nói tiếp, so với vị Ngọc trắc phi, thì hẳn thích vương phi hơn.

“nhưng ta lại không biết hiện giờ mẫu tử họ đang ở đâu, dù có tìm được... Lan nhi cũng chưa chắc chịu tha thứ cho ta..” Diệp Khang tuyệt vọng lên tiếng.

“chuyện đã qua nhiều năm, thuộc hạ nghĩ chỉ cần người thật sự hối lỗi, vương phi nhất định sẽ tha thứ cho người, ngày mai người vào cung làm rõ với hoàng thượng và sứ giả Mạc Y quốc người sẽ lấy nhị công chúa là thế tử Diệp Thiên...”

Diệp Khang ngờ vực nhìn Diệp Bá, tại sao thái độ của Diệp Bá chắc chắn như vậy, trừ phi...

“có phải người đã tìm được họ..”

Cách xa ngàn dặm...

Cảnh sắc kinh thành vô cùng nhộn nhịp, người qua kẻ lại tấp nập, tiếng reo hò của dân chúng vang vọng bên tai.

Hàng năm vào ngày này, tất cả dân chúng của Lăng Thiên quốc đều đến Linh Thiên Tự để thắp nhang vái phật, cho nên từ rất sớm trên phố đã rất đông nghẹt người.

“đừng chen lấn..”

“tránh ra, chỗ này của ta mà..”

Linh Hương tự - Lăng Thiên quốc

Mọi người lại nháo nhào, không chỉ xô đẩy mà còn chen lấn, đa phần lại là nam nhân. Có điều nhìn sao những người này cũng không giống là đi thấp nhan bá phật, nhưng lại có mặt từ rất sớm, thật ra họ đang chờ cái gì...

“tối rồi..tối rồi..!!”

“đâu..”

“ở đằng trước kia..”

Trước mặt là kiệu lớn hai bốn người khiêng, sang trọng quý phái lớn nhất từ trước đến giờ, trên đỉnh của chiếc kiệu còn gắn một viên hồng bảo thạch to tướng, xung quanh là ánh vàng kim chói mắt. Rèm lụa phất phơ lay động, hiện rõ dung mạo tuyệt mỹ của các vị mỹ nhân bên trong kiệu.

“Wo..o..thật là đẹp..!”

“đúng vậy! đã lâu rồi ta chưa từng thấy người nào đẹp như vậy..”

“nếu được lấy một trong các nàng về làm thê tử, ta dù giảm thọ mười năm cũng chịu..”

Những công tử thế gia, si dại đi theo sau chiếc kiệu, mãi mê nhìn ngắm các vị mỹ nhân.

Hồng y thì kiều diễm động lòng, bạch Y lại thanh nhã thoát tục, lam y thì quyến rũ hơn người, lục y thì thanh tú lạnh lợi, hoàng y thì xinh xắn đáng yêu. Mỗi người một vẻ đều làm cho người ta say mê.

“bên ngoài thật náo nhiệt..” Mạc Nhi mỉm cười nhìn quan cảnh bên ngoài kiệu.

“cũng đã 7 năm chúng ta không ra khỏi phủ, kinh thành thật đã thay đổi rất nhiều..” Mộ Dung Vân Tĩnh cũng vén rèm che nhìn ra bên ngoài.

“wo...o...nàng vừa cười với ta..”

“đừng có mơ, là cười với ta..”

Một cái liếc mắt, một cái nhếch môi của mỹ nhân cũng làm điên đảo thế nhân, bọn nam nhân bên ngoài tranh giành kịch liệt.

“Tuyệt tử! tỷ nghĩ tại hoàng hậu lại bảo chúng ta ngồi chiếc kiệu này, còn họ lại không đến..” Tư Mã Phi Yến chau mày khó hiểu nhìn Mạc Thánh Tuyết.

Nàng trước giờ suy nghĩ chuyện gì cũng đều rất đơn giản, nhưng vấn đề này nghĩ mãi cũng không ra “ trong phủ không phải là không có kiệu, tại sao lại bắt năm người họ phải cùng ngồi trên một chiếc kiệu này, còn bảo là chỉ ý của hoàng thái hậu..”

“kiệu lớn không tốt sao, năm tỷ muội chúng ta có thể ngồi chung còn có thể trò truyện..” Nhan Song Song nhanh nhẹn nói trước, nhiều năm tính tình vẫn không hề thay đổi.

“đúng rồi! hai tên tiểu bá vương đó sao không đi cùng , không phải chúng luôn thích náo nhiệt sao..” Nhan Song Song hết nhìn Mạc Nhi, rồi lại nhìn Vân Tĩnh.

“tỷ không biết, mới sáng ra hai tiểu quỷ đó không biết đã chạy đi đâu..” Mạc Nhi nhăn nhó mặt mày.

“cả Phụng nhi và Nhã nhi cũng không thấy đâu..” Mạc Thánh Tuyết có chút lo lắng nhìn mọi người.

“thật ra bọn chúng đã đi đâu..”

Năm mỹ nhân cùng lúc chau mày, thật là tội nghiệp đám công tử si dại bên ngoài, lo lắng không yên.

Cách Linh Thiên tự cũng xa, ngay trong phạm vi kinh thành. Cũng đang xảy ra một chuyện rất náo nhiệt, dân chúng bu đông trước cửa, họ xầm xì, họ chỉ trỏ, nhưng thật ra họ đang nói gì...

“đừng có đẩy..!”

“im lặng...im lặng..”

Vạn Thiên lâu

Bên ngoài nhộn nhịp là vậy, còn...

Bên trong thì duy nhất chỉ có hai chiếc bàn, bạch y và hắc y công tử mỗi người ngồi một bên, bốn mắt nhìn nhau không ngừng xẹt điện, bầu không khí trong trong lạnh xung quanh họ dần bị nhuộm đen...

“Ầm..!” bạch công tử tức giận đập bàn, và ném thùng vàng về phía trước

“bốn công tử! đặt cược một ngàn lượng..” Tần Cương hống hách lên tiếng.

“ta đặt cược một vạn lượng..” hắc y công tử vừa ném nguyên cả sấp ngân phiếu về phía Tần Cương.

Bên ngoài lập tức có phản ứng ngay

“ồ..ồ..một vạn lượng, có nhiều quá..” hán tử mồm to kinh ngạc

“mọi người! có biết họ cá cược gì không..” người bên cạnh tò mò vô cùng

“nghe đâu là thi khảo đàn..” trong đám đông có người lên tiếng.

“hai người này sao..” nam tử kinh ngạc lên tiếng, nhìn sao thì hắc bạch công tử hai này , không giống là người biết khảo đàn.

“đương nhiên không phải, nhân vật chính còn chưa xuất hiện..”

Hắc y công tử vừa dứt lời thì tất cả người trong Vạn Thiên Lâu đều bắt đầu bàn tán. Nhìn mặt mày biến sắc của Tần Cương, Hắc y công tử bình thản nói tiếp.

“nhưng ta sẽ không lấy ngân lượng của ngươi, thứ ta muốn chính là Tiểu Khẩu nhi...”

Bên ngoài lại bàn tán...

“Tiểu Khẩu nhi là ai..”

“ngươi không biết sao là hoa khôi mới của Quốc Sắc Thiên Hương lâu, tối hôm qua vừa được Tần công tử dùng bạc trắng mua về..”

Ánh mắt của Tần cương hẹp thành một đường dài sắc bén như một thanh kiếm liếc nhìn hắc y công tử.

“ngươi quen biết nàng ta..”

“Ha..ha..ha..bốn công tử và nàng ta không quen biết..” hắc y công tử vô tư cười to.

“không quen biết mà bỏ ra cả vạn lượng để cược nàng ta ..” Tần cương kinh ngạc nhìn Hắc y công tử.

“ghạt ai chứ, chắc chắn là cũng bị vẽ đẹp của Khẩu nhi mê hoặc, tưởng hắn là thằng ngu sao, thật ra con nha đầu đó và tên này có quan hệ gì..”

“không tin thì mặc ngươi, ta nói hoàn toàn sự thật..” hắc y công tử khinh thường thái độ của Tần Cương.

Thật sự hắn và vị cô nương tên Khẩu nhi này chưa từng gặp mặt bao giờ, chỉ là vô tình gặp được người gia gia tội nghiệp của nàng ta, và lại chướng mắt tên Tần Cương từ lâu lắm.

“nói nhảm đủ rồi, ngân lượng của bốn công tử, rốt cuộc ngươi có muốn lấy không..” Hắc y công tử khó chịu lên tiếng.

“ngươi hào phóng cho ngân lượng ta sai, sao ta có thể từ chối..” Tần Cương mỉm cười nhìn hắc công tử.

“bộp..! bộp..!”

Sau hai tiếng vỗ tay của Tần Cương thì một mỹ nhân diễm lệ quyến rũ, sắc y rực rỡ tay ôm theo một cây đàn uyển chuyển đi tới.

“Hong Lộ ! Tham kiến Tần công tử” giọng nói của mỹ nhân có khác trong trẻo như tiếng nhạc.

“wo..o..là Hong Lộ cô nương thật sao..”

“là Hong Lộ cô nương của Phù Dung Lâu.”

“các vương tôn đại thần muốn gặp nàng ta đều phải hẹn trước, sao lại xuất hiện ở đây..”

Lời nói của đám người bên ngoài đều lọt hết vào tai của Tần Cương, trong lòng lâng lâng như đang cười mây.

“người thi đấu của ta đã tới, còn bên ngoài đâu, hay là nhìn thấy Hồng Lộ cô nương sợ quá không dám ra...ha..ha.!!!” Tần cương khinh thường cười nhạo.

“ha..ha..a...!!” đám nô tài theo sau cũng cười phụ họa theo Tần Cương.

“ha..a...a..! kêu đám cầu nhà người đừng có sửa nữa, nghe thật chói tai..” Hắc y công tử lười biếng mà đưa tay ngoái lỗ tai.

“ha..a..ha...!!” tiếng cười này là của dân chúng bên ngoài chứ không ai khác.

Ngày thường họ đã không thích đám người của Tần Cương chút nào ý vào phụ thân hắn là chủ quản Hình bộ, luôn không xem ai ra gì, ngênh ngang phách lối.

“...” Hắc y công tử đưa tay lên ngăn lại tiếng cười của mọi người.

Nhìn vẻ mặt tối sầm của Tần Cương nếu dân chúng còn cười nữa, hắn lo sợ có kẻ học máu mà tức chết, y không có cách nào đền một đứa con trai cho Tần đại nhân.

“Tần đại công tử ngồi cho vững ghế, đừng có nhìn thấy người của bốn thế tử sợ quá mà té ngựa..”

Mọi người nghe thấy khẩu khí đầy tự tin của Hắc y công tử, cũng rất hiếu kỳ không biết người mà hắn mời đến là ai, khắp kinh thành ai mà không biết cầm nghề của Hồng Lộ cô nương xuất thần nhập hóa, phải nói là thành thực điều luyện không ai sánh bằng.

“Bộp..! bộp..!” hắc y công tử cũng vỗ tay thật mạnh.

Từng phút trôi qua, tìm mọi người như ngừng đập, khi âm thanh tiếng bước chân càng gần.

“cộp..! cộp..!”

Người cuối cùng cũng đã ra tới...

“bịch..! bịch..! bịch...”

Quả đúng như lời Hắc y công tử vừa nói, mọi người thật sự là té ngựa ra, nhiều như sao trên trời, từng người một bò dậy.

Trước mặt là một tiểu cô nương xinh xắn đáng yêu, da mặt trắng nõn mắt đen to tròn, môi anh đào nhỏ nhắn, tóc đen huyền buông xả hai vai. Nhìn sao cũng chỉ là một tiểu oa nhi chừng 6, 7 tuổi, nhưng tuyệt đối sẽ là một đại mỹ nhân trong tương lai.

Trên tay đang ôm trên ôm theo một cây đàn bạch ngọc tinh xảo, ra đây chính là nhân vật chính của ngày hôm nay.

“Cửu cửu..” Tiểu cô nương đi đến bên cạnh hắc y nam tử.

“Phụng nhi! ngoan..”

Tiếng nói trong trẻo thanh thoát như tiếng chim hót của một tiểu cô nương đứng phía sau, bắt ngờ vang lên. Thu hút tất cả sự chú ý của mọi người xung.

Tần Cương không tin nhiều lần dụi vào mắt mình

“người mà người nói là tiểu nhóc con này..” Tần Cương không tin chỉ tay về phía trước

“không được sao..” Hắc y công tử lên tiếng.

“được..đương nhiên được..ha..ha..!!! ” Tần Cương kinh ngạc, mà bất người đứng dậy ôm bụng cười nghiêng ngã không sao dừng lại được.

Cũng là người học khách văn chương, hắn biết mình có phần hơi bất nhã, nên cố tiết chế cảm xúc .

“lúc này người muốn đổi người vẫn còn kịp..” Tần Cương ra vẻ đại lượng.

“sao lại đổi người hay là người sợ thua..” hắc y nam tử mỉm cười nhìn Tần Cương

“bổn công tử mà sợ người, bắt đầu đi..” Tần Cương nóng tính quát tháo.

Hồng Lộ cô nương đi lướt qua người của tiểu cô nương với ánh mắt xem thường, từ từ đi lên lầu cao.

“còn tưởng đối thủ là ai, thì ra chỉ là một tiểu cô nương, nếu có thắng cũng không có hay ho gì, thật là chán, biết trước như vậy đã không nhận lời Tần Cương.”

Tiểu cô nương cũng đi theo sau, dáng vẻ ôn nhi điềm tĩnh không hề một chút lo sợ hay hồi hộp.

Bên dưới.

Trọng tài bước ra giữa tuyên bố thể lệ của thi.

“Mỗi bên sẽ đàn ra một khúc nhạc, nếu bên nào có thể đàn lại khúc nhạc bên kia vừa đàn xong, thì xem như thắng...”

“Choang...! Choang...!!!”

“cuộc chi chính thức bắt đầu..!”

Mặc dù thắng một đứa trẻ cũng không vẻ vang gì nhưng Vạn thiên Lầu toàn là công tử thế gia tụ tập, nên Hồng Lộ cũng muốn thể hiện một chút bản lĩnh.

Những ngón tay thon dài mỹ miều của Hồng Lộ lần lượt đặt trên dây đàn, tiếp theo là những âm điệu du dương khiến người ngất ngây, như đang ở giữa rừng mai thơm ngát hương hoa...

“Mộng Đồ Mai..”

“đó là Mộng Đồ Mai thật sao..”

Mọi người thi nhau mà kinh ngạc, đối với những am tường nhạc phổ đều biết Mộng Đồ Mai là một trong những nhạc khúc khó đàn nhất trong thiên hạ, vì giai điệu tiết tấu không đồng nhất của nó, khi vội vã điên cuồng, khi lại nhẹ nhàng trầm bổng. Nhưng vẫn thể hiện được cái thần của hoa mai chính là cốt lõi.

“thật là làm khó người mà, còn là một tiểu cô nương làm sao có thể đàn được..”

“Hồng Lộ cô nương sao có thể ức hiếp một tiểu cô nương..”

“phải đó..lần này vị công tử kia là thua chắc rồi..”

Tần Cương không dấu được sự đắc chí trong lòng, hai mắt hấn cũng biết cười.

Bên phía hắc công tử lại không hề nao núng trước khí thế kẻ thù, vẫn thông thả ngồi đó, từ từ uống rượu, thưởng thức tiếng đàn của Hồng Lộ.

“bộp..! bộp...!!”

Khi khúc nhạc vừa kết thúc, thì một tràng dài pháo tay vang lên từ bốn phía, mọi người đều reo hò tán thưởng.

“hay quá...!!”

“bộp..! bộp..!”

Hắc y công tử cũng không tiếc gì mà vỗ tay tán thưởng đối thủ.

“Hồng Lộ cô nương! Đàn hay lắm..”

“đa tạ công tử!” Hồng Lộ nghiêng người cảm tạ vị hắc y công tử vừa rồi khen tặng.

Sau hồi rầm rộ, chính là sự yên lặng chờ đợi..

Mặc dù họ biết trước kết cuộc, nhưng vẫn rất tò mò không biết tiểu cô nương sẽ ứng phó ra sao, ánh mắt họ dần chuyển sang người của vị tiểu cô nương.

Dù chỉ mới là một tiểu cô nương, nhưng phong thái nhã nhặn cử chỉ thì nhẹ nhàng, là một tiểu cô nương được giáo dưỡng rất tốt, bàn tay nhỏ trắng như búp măng non, từng ngón từng ngón uyển chuyển linh hoạt trên dây đàn.

Khi khúc nhạc Mộng đồ mai một lần nữa được khởi lên...

“ồ..ồ..!”

Mọi người không khỏi một phen trở mắt, đứng không thể nhìn người qua vẽ bề ngoài, cũng là một khúc Mộng Đồ Mai nhưng tại sao lại khác đến vậy, so với khúc mà Hồng Lộ vừa đàn có hơn không kém không chỉ thể hiện được cái thần của hoa mai, mà còn cả khí chất hoa mai mà Hồng Lộ không hề có.

Cho đến khi khúc nhạc đã kết thúc mà họ giống như vẫn còn đang lạc giữa rừng mai, không tìm được lối ra. Về mặt ngơ ngẩn không chịu thu về, mãi đến khi...

“Bộp..bộp..!!” Hắc y nam tử bật người khỏi ghế, tiến lên vỗ tay tán thưởng.

Thì mọi người trong Vạn Thiên lầu mới hoàn hồn...

“bộp..! bộp...! bộp..!”

“hay lắm..thật là quá hay...”

Mọi người còn xúc động gấp mười lần khi nãy, có sự thán phục, ngưỡng mộ, họ vỗ tay không ngừng.

Về mặt của Tần Cương tối sầm, như nuốt phải cục than, trừng mắt nhìn Hồng Lộ trên khán đài, khiến nàng run rẩy lùi ra phía sau.

Bây giờ chính thời khắc quan trọng..

Tài nghệ của tiểu cô nương này họ vừa biết qua, nên rất mong đợi vào khúc nhạc tiếp theo của tiểu cô nương này. Nàng sẽ khởi khúc nhạc gì để thách đấu với Hồng Lộ.

Tay đã chạm dây, dây đàn đã rung, khúc nhạc đã khởi, và giai điệu này...

Chỉ trên trời mới có nhân gian hiếm thấy, họ như đang lơ lửng trên mây, cảm giác toàn thân bay bổng, nghe được tiếng gió hưởng được hương hoa, như đắm mình trong bông lai tiên cảnh.

Họ chỉ có thể hình dung bằng một chữ, không hai chữ mới đúng..

“quá tuyệt..!”

“quá tuyệt..!!”

“bộp..bộp..!!”

Hồng Lộ bất giác mà té xuống ghế, đây là khúc nhạc gì, tại sao trước giờ nàng chưa từng nghe qua, dù trí nhớ nàng siêu phàm có thể đàn lại khúc nàng này nhưng không thể nào thể hiện được cái thần của khúc nhạc..

“nàng thua rồi, thua trong tay một tiểu cô nương..”

Hồng Lộ thì thần người, bên dưới lại có kẻ không cam lòng

“Hồng Lộ! sao còn ngồi đó, không đàn đi..” Tần Cương lớn tiếng quát tháo.

Trước tiếng quát tháo của Tần Cương, Hồng Lộ lại không hề để tâm, dù thua nhưng tâm phục khẩu phục, chỉ trách tài không bằng người.

“tiểu muội muội! đa tạ đã chỉ giáo..” Hồng Lộ mỉm cười nhìn tiểu cô nương, rồi xoay người đi xuống lầu.

“công tử! một ngàn lượng của người Hồng Lộ sẽ sai người mang tới phủ, Hồng Lộ xin cáo từ ” Hồng Lộ từ trên lầu đi xuống, nghiêng người cáo từ với Tần cương, rồi đi thẳng ra khỏi Vạn Thiên Lầu.

“Hồng Lộ! Hồng Lộ..! đứng lại đó ” Tần Cương tức giận đuổi ra tới cửa, vừa tính đuổi tiếp thì...

“rẹt...tt” Một thanh kiếm xẹt ngang qua, chặn hẳn lại.

Tần Cương giựt mình hoảng sợ, nuốt vào ngụm hàn khí..

“Diệp Tướng quân...!” hắc y nam tử lên tiếng.

“Dạ thế tử” Diệp Vô Ngần lên tiếng, rồi thu lại thanh gươm và lùi ra sau.

Kỳ Giai Phi Vân đi đến gần Tần Cương, mỉm cười như hoa đào:

“Tần công tử! hình như có thứ chưa đưa cho bổn thế tử..”

Tần Cương bực tức, móc từ trong người ra tờ khế ước bán thân ném lên người của Kỳ Giai Phi Vân.

“Hừmmm...! Về..” Tần Cương mặt quen quát tháo đám thuộc hạ phía sau. Rồi chen thân ra khỏi cửa.

“tránh ra ..! tránh ra...!”

“ha..ha...!!!”

Mọi người lại được một trận cười to

Quốc sắc thiên hương lầu.

Kỹ viện bậc nhất kinh thành, nơi hội tụ những danh gia vọng tộc con cháu thế gian trong kinh thành.

Cửa lớn luôn rộng mở chào đón khách....

“đứng lại đó..!” Một hậu vệ bộ dáng cáo lớn chắn trước cửa không cho ai vào

“quốc sắc thiên hương lầu không phải mở cửa ra để tiếp khách , sao không cho ta vào..”

“phải đó! Bổn công tử đang tâm tình không được vui tránh ra..”

Cả đám công tử con nhà giàu, mặt mày khó chịu, ngang bước tông người vào , nhưng...

“re...t...t...!”

Một đạo kim quang chói mắt, tắt cả thanh kiếm đều chĩa về phía họ, và đám hậu vệ thì không ngừng lấn tới, mấy công tử sợ đến miệng lưỡi lắp bắp, nuốt nước bọt thăm giọng nhưng nói vẫn không thành câu.

“bổn công tử ..không..không hơi đâu tính toán với mấy người..”

“không phải ..kinh...kinh thành chỉ có một kỹ viện quốc sắc thiên hương lầu..”

“sau này có dùng kiểu mời ta đến, ta cũng không thèm đến..hừm..”

“cộp...cộp.. cộp..!”

Cả đám người kéo nhau mà chạy như bị ma đuổi.

“ha..ha..ha...!!”

Đám thị vệ bên ngoài cười đến thất điên bát đảo, còn bên trong quốc sắc thiên hương lầu thì...

“khoan đã ! mấy vị công tử đừng đi..” tú bà bên trong kêu gào khan cả cổ, muốn đuổi theo giữ người.

“xong rồi ! sau này sẽ không còn ai muốn đến quốc sắc thiên hương lầu của ta ..” tú bà dõ khóc dõ cười , nhìn hết vị khách đến vị khách khác bị đám hậu vệ bên ngoài đuổi đi, mà đau xé lòng.

Nếu còn tiếp tục như vậy, chắc chắn bà còn nước đóng cửa tiệm mà thôi...

“ha..ha..tiểu tổ tông của tôi các người như vậy, làm sao ta có thể tiếp tục làm ăn đây..” tú bà xuống nước nói nhỏ.

Quốc sắc Thiên Hương lầu rộng là thế , nhộn nhịp là vậy nhưng hôm nay lại vắng vẻ vô cùng, bên trong không có bất cứ vị khách nào, chỉ mỗi có một cái bàn là có khách mà thôi, nếu gọi là khách thì cũng không đúng vì độ tuổi của những “vị” này, theo như mọi người nói là không được phép xuất hiện ở đây.

Trước mặt là ba tiểu hài tử chừng 6, 7 tuổi. Y phục trên người sang trọng quý phái, tư lự chắc chắn là thuộc hàng thượng hạng, có thể đoán được xuất thân từ gia đình phú quý, nhưng cái làm mọi người thường thức chính là khí chất vương giả từ người chúng toát ra, nhân trung chi long, rồng trong loài người.

Các cô nương trong Quốc Sắc thiên Hương lầu, thì đang bu đông trên lầu, chưa từng thấy những đứa trẻ nào đáng yêu đến thế, nếu không phải bên cạnh chúng có hậu vệ, thật muốn chạy xuống nựng một miếng.

Tiểu nam khuôn mặt phấn nộn, mắt sáng mũi cao nhìn rất có thần, phe phẩy chiếc quạt trên tay, cười như không cười lướt nhìn mọi người trong Vạn Thiên Lầu, sự lạnh lùng cao ngạo này khiến cho nữ tử ngất ngây, rất có tiền đồ.

“chỉ cần bà giao người, ta đương nhiên sẽ không làm khó bà...” tiểu hài tử môi mỏng nhếch lên, lắc lư cây quạt trong tay, bộ dáng này quen thuộc làm sao.

“hu..hu..nhưng mà giấy bán thân của Khấu nhi đang ở trong người của Tần công tử, không phải cử cử của mấy người đã đi lấy rồi sao..” Tú bà khóc lóc nhìn tiểu nam hài.

Nếu bây giờ bà giao người ra, khi Tần công tử đến đón người, bà lấy gì mà đưa, một là không thể để Quốc Sắc thiên Hương lầu mất chữ tín, hay là phụ thân của Tần cương là chủ quản Hình bộ ai mà dám đắc tội với hắn. Cho nên mới kết cuộc này.

“vậy thì bọn ta sẽ chờ ở đây, cho tới khi cử cử đến..” Một tiểu nam hài khác bất ngờ lên tiếng, cười như hoa nở

Khuôn mặt xinh xắn dễ thương, ngũ quan như tượng, kể cả đôi mắt biết phóng điện và nụ cười như tỏa nắng, lướt nhìn tới đâu thì nơi đó tràn ngập nắng xuân, nhỏ là tiểu quý, lớn lên chắc chắn là một đại yêu nghiệt.

“..nhưng cũng không cần đuổi hết khách của ta, hay là kêu thuộc hạ của các vị vào đây uống chút trà, ăn miếng bánh ..” Tú bà hai mắt long lanh lấp lánh nhìn tiểu nam hài vừa nói.

“đương nhiên phải đuổi, họ đều là người xấu ...”

Một tiểu cô nương khuôn mặt thì tròn tròn, mồm mím da mặt trắng hồng thật đáng yêu, mím cười hồn nhiên, cộng thêm đôi mắt long lanh chớp chớp nhìn Tú bà, trên mặt còn dính chút bánh ngọt giống như một tiểu thiên sứ.

“hu..hu..sao người biết họ là người xấu..” Tú bà tức giận hét ầm lên.

“mẫu thân nói nam nhân đến kỹ viện đều là kẻ xấu...” tiểu cô nương mím cười ngây thơ, nói xong, vô tư nuốt nguyên cái bánh ngọt vô bụng.

“hu...hu..ta chính là cần những nam nhân xấu đó, họ không đến đây thì quốc sắc Thiên hương lầu lấy cái gì mà sống..”

“đại ca! muội đói..” Tiểu cô nương nũng nịu lên tiếng, kéo tay của tiểu nam hài bên cạnh.

Tú bà nghe tiểu cô nương nói xong mà bước chân chao đảo, tay đặt lên trán, nhìn thức ăn trên bàn mà khiếp sợ.

“mang thêm một đĩa bánh mai quế..” tiểu nam hài cao giọng lên tiếng.

“Ma ma...!!” Tiểu nhị ca do dự nhìn Tú bà.

“mang hết ra, có gì cứ mang hết...” Tú bà khóc không ra nước mắt, không chỉ ăn không uống không, còn không cho bà “buôn bán”

Có lẽ vì gần đây ít viếng thăm phật tổ, ngày mai nhất định sẽ lên chùa một chuyến. Tú bà ánh mắt xa xăm đầy hứa hẹn.

“tham kiến thế tử..!” đám hộ vệ bên ngoài bất ngờ hô to

Mọi người hướng nhìn ra cửa, bước vào là Kỳ Giai Phi Vân, Diệp Vô Ngần, tiểu cô nương khi nãy và thêm lão ông đã ngoài lục tuần.

“cứu cứu!”

Cả ba tiểu hài tử vui vẻ chạy đến bên cạnh Kỳ Giai Phi Vân. Nhưng người vui nhất khi nhìn thấy hắc lại chính là ma ma của Quốc sắc thiên hương lâu.

“công tử cuối cùng ngài cũng về rồi, giấy bán thân đâu...mau đưa ta xem..” Tú ma ma là người nôn nóng hơn ai hết.

“Diệp Tướng quân..” Kỳ Giai Phi Vân bị bộ dáng của Tú bà trông thật muốn phì cười, chắc chắn là kiệt tác của ba tiểu quỷ này.

Diệp Vô Ngần lấy tờ khế ước từ trong người ra đưa có tú bà quốc sắc thiên hương lâu xem.

“ha..ha..đúng rồi..” Tú ma ma vui cười hơn hở khi nhận ra nét chữ đích thân bà viết ra mà vui mừng.

“rẹt..t..t” bà lập tức xé ngay tờ khế ước bán thân trước mặt mọi người, giọng nói rất là sáng khoái

“công tử! khế ước ta đã xé trước mặt mọi người, sau này Khấu nhi sẽ không còn là người của quốc sắc thiên hương lâu , người muốn mang đi đâu thì mang..”

Tú nương quay sang nhìn đám người phía sau, giọng nói rất là gấp gáp : “Mau ! mang Khấu nhi ra đây..”

Chẳng bao lâu một tiểu cô nương tuổi chừng 16,17, thanh tú diễm lệ, được dắt ra..

“Khấu nhi!”

“gia gia!”

Tiểu cô nương tên gọi Khấu nhi vội chạy đến ôm chặt lấy ông lão, nước mắt cứ chảy không ngừng.

“gia gia! người khỏe không, Khấu nhi rất nhớ người..”

“ta rất khỏe, Khấu nhi ! mau đa tạ vị công tử này, chính người đã cứu cháu..” ông lão đẩy Khấu nhi đến trước mặt của Kỳ Giai Phi Vân.

Bốn mắt nhìn nhau, sóng tình ập đến, đây là lần đầu tiên Kỳ Giai Phi Vân nhìn thấy một tiểu cô nương khả ái đến vậy, xung quanh hắc không phải là thiếu mỹ nữ, mỹ nhân nào hắc chưa từng gặp qua nhưng vị cô nương này thật sự rất khả ái, nhất là đôi mắt long lanh ngấn lệ này, khiến cho đôi chân hắc muốn nhũn ra, chỉ muốn ôm trọn trong lòng mà dỗ dành.

Tiểu Khấu nhi khuôn mặt lại đỏ hơn, trổng ngực cứ đánh lung tung, người này thật rất tuần tú, đẹp như tranh vẽ vậy...

“đa tạ công tử , xin nhận một lại này của Khấu nhi.”

“nàng đừng quỳ..”

Tiểu Khấu nhi lập tức quỳ dập đầu tạ ơn, nhưng Kỳ Giai Phi Vân bước tới, đỡ nàng dậy, vô tình nắm trúng tay của Khấu nhi, lại giữ mãi không buông.

“thật mềm mại,sao lại mềm đến như vậy..”

Đang lúc tình ý tràn trề, chàng có tình, nàng có ý thì...

“Cứu cứu là nam nhân xấu..” Giọng nói trong trẻo của tiểu cô nương khi này vang lên.

“Nhã nhi ! nói bậy gì đó..” Kỳ Giai Phi Vân giống như người có tật giật mình, giận quá hóa thẹn.

“mẫu thân nói nam nhân mà nắm tay nữ nhân không buông là nam nhân xấu..” Lăng Thiên Nhã mỉm cười lên tiếng, nụ cười ngây thơ vô tội.

Kỳ Giai Phi Vân nhìn lại tay hắc đang giữ chặt lấy tay của Khấu nhi, giật mình rút tay về.

“ha..ha..!!!”

Mọi người thật không thể nào nhịn được cười bởi vì đường đường là một đại nam nhân lại bị đổ mặt chỉ vì bắt tay với nữ nhi.

Trước cửa Hạo vương phủ.

Khi đám người lớn nhỏ của Kỳ Giai Phi Vân, năm người trở về đến Hạo vương phủ thì trời cũng đã sập tối.

“ha..ha..hôm nay mấy đứa có thấy vui không..”

“Cửu cửu! rất vui...”

“đúng vậy, nếu ngày nào cũng vui vậy thì thật là tốt..”

Cả bốn đứa trẻ đều hồn nhiên vui cười, nhìn chúng vui vẻ như vậy, Kỳ Giai Phi Vân cũng thấy mát lòng.

Khi sắp bước vào cổng lớn Hạo phủ, thì Kỳ Giai Phi Vân dừng lại quay sang dặn dò.

“xuyt! mấy đứa không được nói chuyện này cho các nương nghe, nhớ chưa... nếu không lần sau cửu cửu sẽ không dẫn mấy đứa ra ngoài chơi..”

“dạ biết..!” cả bốn đứa đều gật đầu liên tục, ra về nghiêm túc.

“ngoan ! chúng ta vào thôi..” Kỳ Giai Phi Vân mỉm cười nắm tay bốn đứa trẻ đi vào.

“két.t..t!”

Khi cánh cửa vừa được mở ra, vẻ mặt vui cười của Kỳ Giai Phi Vân và lũ trẻ liền đơ ra, từng ngum từng ngum hàn khí xung quanh đều bị bọn họ nuốt sạch, cây hồ lô ngào đường trên tay của Lăng Thiên Nhã cũng bị rớt xuống đất.

“đại tỷ..!!”

“Nương..!!”

Tất cả “trưởng lão” của Hạo vương phủ đều có mặt đầy đủ xếp dài trước sảnh, nhìn vẻ mặt cười như hoa nở này của các Tỷ, xong rồi, chuyện này Kỳ Giai Phi Vân hẳn tiêu thiệt rồi.

“Cửu cửu! bảo trọng..” Lăng Thiên Ngạo vỗ nhẹ lên tay của Kỳ Giai Phi Vân trấn an, rồi xoay người chuẩn lẹ.

“Cửu cửu! ngày mai con sẽ mang đan dược đến phòng người..” Lăng Thiên Thừa cũng trấn an bàn tay còn lại của Kỳ Giai Phi Vân, nổi bước đại ca nhanh như một chú sóc.

“Cửu cửu! hồ lô ngào đường này Nhã nhi cho người..” Lăng Thiên Nhã nhét cây hồ lô vào tay của Kỳ Giai Phi Vân, rồi cũng biến mất

Ngay cả lũ quỷ này cũng cảm nhận được nguồn sát khí của mấy vị “trưởng lão”, thì chắc chắn hẳn tiêu thiệt rồi. Cũng may vẫn còn một người nghĩa khí nhất, không như ba tiểu quỷ kia.

“Phụng nhi! không uống công cửu cửu thương người nhất..” Kỳ Giai Phi Vân vỗ nhẹ lên vai của Lăng Thiên Phụng

“...” Lăng Thiên Phụng vừa định nói gì, thì..

“phụng nhi ! tỷ còn đứng đó làm gì..” Lăng Thiên Nhã quay lại, hất bàn tay của Kỳ Giai Phi Vân ra khỏi người của Lăng Thiên Phụng, rồi kéo người đi.

“cửu cửu! tạm biệt..” Lăng Thiên Phụng vẫy tay với Kỳ Giai Phi Vân, vẻ mặt lưu luyến.

“phụng nhi ! ngủ ngon..” Kỳ Giai Phi Vân cũng vẫy tay lại, miệng cười tươi.

Nhưng sát khí quá nặng, dù không cần nhìn hẳn cũng biết các vị trưởng lão của Hạo phủ đang nóng lòng mần thịt hẳn.

“cộp..! cộp..!!”

“các tỷ ! nghe đệ nói.. thật ra chuyện này không như các tỷ nghĩ..”

“nói thử cho các tỷ nghe ..”

“là..là..”

Đám người Mộ Dung Vân Tịnh, Kỳ Giai Mạc Nhi, Mạc Thánh Tuyết, Nhan Song Song, và Tư Mã Phi Yến liên tục ép tới, còn Kỳ Kỳ Giai Phi Vân liên tục lùi ra sau, đến lúc chân chạm vào thềm thì chỉ còn nước...

“còn dám chạy...”

“hôm nay các tỷ phải dạy cho đệ một bài học, dám dẫn chúng đến kỹ viện...đệ muốn chết sao..”

Chẳng bao lâu tiếng kêu thảm thiết của Kỳ Giai Phi Vân vang vọng khắp Hạo vương phủ.

“Á..á..á..!”

.....

Ninh Thọ cung

Đông Phương Thu Khuê và hoàng thái hậu đang thông thả ngồi uống trà.

“Mẫu hậu! người có nghe thấy gì không..” Đông Phương Thu Khuê đang uống trà, bỗng dừng khựng lại.

“không có..” hoàng thái hậu đặt tách trà xuống, nhìn Đông Phương Thu Khuê

“chắc gần đây, con suy nghĩ nhiều nên sinh ra ảo giác..” Đông Phương Thu Khuê ánh mắt u thương chất chứa nhiều tâm sự.

“cộp! cộp..!”

“tham kiến hoàng thái hậu, tham kiến hoàng hậu nương nương..”

Quế công công vừa vào tới, liền thỉnh an ngay với hai vị nữ chủ tử.

“Quế công công! chuyện đó sao rồi..” hoàng thái hậu có chút nóng vội lên tiếng.

“hồi bẩm thái hậu! khi kiệu của các vị phu nhân vừa xuất hiện, thì đám nam nhân như ruồi thấy mật, bám lấy không buông...”

Hoàng thái hậu mỉm cười gặc đầu...

“ai gia biết rồi! người lui ra đi”

“ạ! nô tài cáo lui..” Quế công công lắc đầu khó hiểu, không biết trong hồ lo của hai vị chủ tử đang bán thuốc gì.

“Khuê nhi! người sẽ không hối hận ..” Hoàng thái hậu do dự nhìn Đông Phương Thu Khuê

“các nàng ta vẫn còn rất trẻ không nên sống cô quạnh tới già, Hàn nhi nơi tuổi vàng chắc chắn cũng muốn họ tìm được nơi nương tựa tốt..” Đông Phương Thu Khuê lại mỉm cười, nhìn thái hậu.

“vậy người cũng đồng ý với ai gia, cho phép họ tái giá..”

“bọn họ dù sao cũng từng hầu hạ Hàn nhi, con muốn tìm cho họ một gia đình tử tế, để nửa đời sau của họ không phải lo lắng..” Đông Phương Thu Khuê mỉm cười lên tiếng

“Hàn nhi! mẫu hậu làm vậy, con sẽ không trách ta chứ..”

*****Hết chương 59*****

60. Chương 60: Diệp Thiên Thế Tử

Chương 60: Diệp Thiên thế tử

Bình Nguyên vương phủ

Bên ngoài bầu trời trong xanh, những tia sáng lấp lánh đang chiếu rọi khắp nơi, gió thổi nhẹ nhàng mang theo mùi thơm của giấy mực hòa cùng hương hoa phảng phất khắp hậu sơn.

Trong đình

Mỹ nam tử tóc đen như mực, mắt sáng mũi cao, và cả khí chất cao quý trời sinh khiến người ngưỡng mộ, hần đang say sưa đặt bút, chần chừ từng nét vẽ, thì...

“Bích !” một nữ tử xinh đẹp bất ngờ quỳ trước mặt mỹ nam tử.

“Thế tử! van cầu người cứu lấy đại ca của nô tì..” nữ tử khuôn mặt đầm đìa nước mắt, lớn tiếng cầu xin.

Diệp Vân Anh đặt cây cọ vẽ xuống bàn đá, ngẩng đầu lên nhìn nữ tử, có phần sốt ruột.

“Khê nhi! có chuyện gì đứng lên rồi nói, người quỳ như vậy khiến ta rất khó xử..” Diệp Vân Anh bước đến kéo tiểu Khê nhi đứng dậy, cẩn thận đỡ nàng lên ghế.

“hu..u..!! Diệp Tấn là hần tự mình té bị thương, không liên quan gì đến đại ca của nô tì..” Tiểu Khê khóc thút thích trong lòng của Diệp Tấn

“Tiểu Khê! Người đừng khóc ”

Hần biết trước giờ tên Diệp Tấn luôn có ý với Tiểu Khê, vì để bảo vệ Tiểu Khê hần đã không ngại nói với mọi người Tiểu Khê là người của hần, qua được một thời gian tên đó lại chứng nào tật ấy.

“Tiểu Khê! không phải ta không muốn giúp người, nhưng ta mà lên tiếng chắc chắn đại ca của người còn chết nhanh hơn..” Diệp Vân Anh bộ dáng khó xử, mặt dù hần đã hứa giúp nhưng hiện tại vẫn chưa nghĩ ra cách.

Diệp Tấn trước giờ luôn chống đối với hần, lần này lại bị phẩy mất một chân, nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng, nếu ngay lúc này mà hần lên tiếng, không những không cứu được người, còn làm tăng thêm hiềm khích giữa hai bên.

“hu..u..chẳng lẽ không còn cách nào ..” Tiểu Khê nghe vậy càng hoảng sợ, khóc nhiều hơn khi này.

Khiến cho Diệp Vân Anh tay chân cuống cuống.

“ngoan đừng khóc, để từ từ ta tính..” Diệp Vân Anh tự tay lau đi nước mắt trên mặt của tiểu Khê.

Thật trùng hợp, cảnh tượng dễ khiến người hiểu lầm này lại bị người khác chứng kiến. Càng trùng hợp hơn nữa, khi người đi tới là Tiểu Dạ và An Dĩnh Lạc thê tử của hần.

Diệp Vân Anh chạm phải đôi mắt xinh đẹp của An Dĩnh Lạc liền giựt mình thu tay lại, vẻ mặt bối rối giống như người bị bắt gian.

“sợ cái gì chứ, người và nàng ta chỉ là phu thê hữu danh vô thực..”

Diệp Vân Anh cảm thấy “hối hận” hành động ngu ngốc vừa rồi của chính mình, tại sao lại cảm thấy chột dạ trước thê tử hữu danh vô thực, giống như hần và Tiểu Khê có gì mờ ám. Trời đất làm chứng hần và Tiểu Khê hoàn toàn trong sạch, nàng ta chỉ là tiểu nha hoàn bên cạnh hần.

An Dĩnh Lạc vô tình đi ngang qua hậu viên, không thể nào xem như chưa thấy gì mà ngoảnh mặt làm ngơ.

“tham kiến thế tử..” An Dĩnh Lạc bước tới nghiêng người hành lễ.

Diệp Vân Anh vẫn im lặng đứng nhìn An Dĩnh Lạc, bạch y trắng thuần phát phơ, búi tóc cao được cài gọn trên đỉnh đầu bằng cây trâm ngọc, lộ ra chiếc cổ thon và khuôn mặt trắng sáng như tuyết, mắt phượng long lanh và đôi môi mọng đỏ, mặc dù không đánh phấn tô son nhưng vẫn xinh đẹp rạng ngời.

Bảy năm đã trôi qua, nàng càng ngày càng thu hút ánh mắt của hần, Diệp Vân Anh bất giác mỉm cười.

“bình thân... ” Diệp Vân Anh lạnh lùng phát cao tay áo, ra vẻ không hề đếm xỉa gì đến An Dĩnh Lạc.

“Đa tạ thế tử.” Thái độ từ tốn giọng nói ôn nhu như nước, nàng từ từ đứng dậy, chỉ là vừa nói xong An Dĩnh Lạc liền xoay người bỏ đi.

“thần thiếp xin cáo lui..”

Diệp Vân Anh có chút sững sốt, khi hắn xoay người lại thì An Dĩnh Lạc đã cất bước đi, đầu không ngoảnh lại, hắn giống như có miệng mà không biết phải nói sao.

“nàng giận sao, vì hắn thân mật với Tiểu Khê... hay là không thêm quan tâm đến hắn, Ay..za...za...!!! Diệp Vân Anh ngươi lại bị gì nữa rồi, tại sao gần đây luôn nghĩ đến nàng ta..”

“thế tử...” Tiểu Khê đôi mắt long lanh ngập nước nhìn hắn.

Diệp Vân Anh lập tức bình tĩnh theo tiếng gọi thúc thích của Tiểu Khê.

“yên tâm! chuyện của đại ca ngươi, ta sẽ nghĩ cách”

Nhưng ánh mắt của hắn vẫn nhìn theo hướng của An Dĩnh Lạc rời đi. Với người thế tử này hắn càng ngày càng không hề hiểu nổi nàng, không giống với tiểu a đầu mà hắn gặp ở Tây Hàn 7 năm trước.

“tiểu thư! đợi em với ...tiểu thư.” Tiểu Dạ gấp rút đuổi theo sau An Dĩnh Lạc.

Vì không muốn kinh động người xung quanh, cuối cùng An Dĩnh Lạc cũng đã dừng lại.

“tiểu thư! người nghĩ tại sao Tiểu Khê lại khóc lóc như vậy, còn nữa...vừa rồi thế tử nói từ từ để ngài ấy nghĩ cách, có khi nào...” Tiểu Dạ bỗng dừng dừng lại, rồi hốt hoảng

“có khi nào Tiểu Khê có thai..” Tiểu Dạ lại bất ngờ hét lên.

“nếu thật như vậy không phải rất tốt, ta không thể mang thai, trong khi đó vương phi luôn muốn có cháu” An Dĩnh Lạc nghe xong lại không hề tức giận, trái lại nàng còn rất vui vẻ.

“sao tiểu thư có thể mang thai, trong khi bảy năm nay thế tử chưa hề bước vào phòng của người” Tiểu Dạ gần như hét lên, cảm xúc có phần mãnh liệt.

“nhỏ tiếng thôi” An Dĩnh Lạc gơ tay bịt miệng của Tiểu Dạ lại.

Đây là một bí mật ngoài nàng và thế tử ra thì chỉ có Tiểu Dạ và Tùy Đường biết mà thôi, mặc dù hàng đêm thế tử vẫn đến phòng nàng, nhưng chỉ là dừng lại ở bên ngoài, chưa từng đặt chân vào khuê phòng. Cũng đã bảy năm.

“em cũng không hiểu thế tử nghĩ gì, đã không thích tiểu thư, tại sao lại không chịu nạp thiếp” Tiểu Dạ nhăn nhó mặt mày, khó chịu bức xúc vô cùng.

Nếu thế tử chịu nạp thiếp thì tiểu thư không cần ngày nào cũng bị vương phi gọi đến giáo huấn một trận, nói tiểu thư không sinh được con lại không cho phép thế tử nạp thiếp.

Không biết vương phi nghe được mấy lời này ở đâu, càng cay nghiệt với tiểu thư. Nếu tiểu thư của nàng lợi hại như vậy thì quá tốt rồi, ít nhất có tiếng cũng có miếng, đằng này...

“tiểu thư! nếu Tiểu Khê thật có thai, người không có cảm giác gì sao” Tiểu Khê tò mò lại quan tâm, chẳng lẽ tình cảm của tiểu thư giành cho thế tử đã thay đổi.

“nếu là bảy năm trước có lẽ ta sẽ rất đau lòng, nhưng bây giờ...” An Dĩnh Lạc mỉm cười nhìn Tiểu Dạ, nụ cười an nhàn tự tại không oán không hận.

Bây giờ nàng đã không còn nuôi ảo tượng gì vào mối lương duyên này, không phải tìm nàng đã sắt đá, mà là nàng đã nghĩ thông suốt, tình cảm không thể cưỡng cầu. Mặc dù phải mất tới 7 năm để nàng nhận ra được điều này, nhưng nàng không hề cảm thấy hối hận về quyết định ban đầu, vì nàng đã thử.

“nhưng bây giờ thì sao” Tiểu Dạ không nhận được đáp án cuối cùng không chịu bỏ cuộc.

“...” chỉ tiếc không ai chịu trả lời nàng, An Dĩnh Lạc vẫn bình thản như không nghe thấy gì, đi tiếp.

“tiểu thư! nhưng bây giờ thì sao...tiểu thư..”

Sau khi hai người đi thì từ đằng sau một người lấp ló từ này giờ mới mò đầu ra.

“Tiểu Khê có thai..”

“ha..a..phải đi báo chuyện vui này cho vương phi biết mới được”

Mạc Y quốc.

Cảnh tượng rất nhộn nhịp, lằng xằng tới lui...

“nhanh tay lên..”

“phải kiểm tra cho kỹ lưỡng, không được thiếu món nào”

“nhẹ tay thôi, trong rương là những thứ đáng giá, coi chừng bể”

Trong ngoài phòng đều có rất nhiều người. Nô tì, thái giám thì tay chân bận rộn, hết khiêng cái này lại vác cái kia. Mồ hôi chảy ròng, trong khi vị ma ma tay không rảnh rồi kia đang ngồi trong đình mát, cầm cây quạt lựa chỉ tay năm ngón.

“ầm..!” âm thanh vang dội từ phía xe ngựa phát ra

Cái rương bất ngờ rớt xuống, bao nhiêu ngọc ngà châu báu, cẩm thạch, ngọc như ý vung vãi trên đất.

“thật vô dụng, có biết chúng quý giá cỡ nào không..” ma ma tức giận, bật người khỏi ghế quát tháo.

“mau..gom tất cả lại...”

Trong phòng.

Tần quý phi hai mắt đã sưng búp, lại không thể nào nín khóc, hai tay níu chặt lấy tay của nữ tử đang ngồi trước mặt.

“Linh nhi! sau khi tới Diệp Kỳ quốc phải biết chăm sóc bản thân, nơi đó không giống như Mạc Y quốc chuyện gì cũng phải cẩn thận” Tần quý phi cách lớp khoan voan vuốt ve khuôn mặt của Mạc Thánh Linh.

Tần quý phi đau lòng quay sang nhìn Xuân Mai.

“Xuân Mai! sang đến Diệp Kỳ quốc, người phải chăm sóc nhị công chúa thật tốt, không để công chúa chịu bất kỳ thiệt thòi nào”

Bất ngờ Xuân Mai hành động khiến người choáng váng...

“bịch!”

Xuân Mai quỳ ngay xuống trước mặt Tần quý phi.

“nương nương! người cầu xin hoàng thượng đi, đừng gả công chúa sang Diệp Kỳ quốc, tên phế tử Diệp Thiên gì đó chỉ là một gã nông phu quê mùa, gả công chúa cho hắn thật là uất ức cho công chúa..” Xuân Mai nước mắt hai dòng, khẩn thiết cầu xin

“nô tì cầu xin người..” Xuân Mai dập đầu liên tục không ngừng, trán cũng đã trầy nhưng cứ thế mà dập.

Không chỉ Tần quý phi mà cả Mạc Thánh Linh đều bị Xuân Mai làm cho bất ngờ, con nha đầu này tại sao nằng nói mãi mà nó không hiểu chứ.

“người làm gì vậy, nếu còn muốn theo ta đến Diệp Kỳ quốc thì lập tức đứng dậy” Mạc Thánh Linh lớn tiếng quát tháo.

“công chúa! nô tì sẽ không đứng lên” Xuân Mai ương ngạnh cứng đầu nhất quyết quỳ mãi, lắc đầu nhìn Mạc Thánh Linh.

“nương nương! nương nương..”

Chỉ là một nô tì cũng lo lắng cho Linh nhi như vậy, bà thân là mẫu thân sao lại chưa từng nghĩ đến điều đó nhưng bà có thể làm sao chứ.

“người nghĩ ta không muốn tìm một phu quân tốt cho Linh nhi sao” Tần quý phi tức giận bật người đứng dậy, nhìn Xuân Mai.

Xuân Mai cũng bị Tần quý phi làm cho giật mình, một người nổi tiếng ôn nhu như Tần quý phi hôm nay cũng biết nổi giận.

“Linh nhi năm nay đã hai mươi lăm tuổi, tất cả các vương tôn thế tử thích hợp với Linh nhi đều đã lập thê hay người muốn Linh nhi phải làm thiếp, vả lại..” Tần quý phi tức giận ngồi phịch xuống ghế, điều tiếp theo bà không hề muốn nói nhất cũng sắp nói ra, khiến bà vô cùng đau lòng.

“khuôn mặt của Linh nhi đã thành ra nông nổi này, ta dám mơ gì thêm”

Tần quý phi đau buồn cúi mặt thì Xuân Mai bất ngờ phản kháng.

“nương nương! mặt của công chúa thật ra” Xuân Mai vừa lên tiếng thì bị Mạc Thánh Linh ngăn lại.

“mẫu phi! là Linh nhi mệnh bạc không thể oán trách ai, khổ tâm của người ta hiểu, người yên tâm sau khi đến Diệp Kỳ quốc Linh nhi sẽ không để ai bắt nạt, sẽ chăm sóc bản thân thật tốt” Mạc Thánh Linh mỉm cười trấn an Tần quý phi.

“Linh nhi! nữ nhi đáng thương của ta” Tần quý phi nhào người tới ôm chặt lấy Mạc Thánh Linh khóc lóc nức nở.

“nương nương! xe ngựa và mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, có thể lên đường” ma ma cung kính lên tiếng.

“nhanh vậy sao... ” Tần quý phi khuôn mặt đăm lẹ, quay sang nhìn vị ma ma này, bộ dáng lưu luyến không muốn rời xa nữ nhi khi xuất giá.

“mẫu phi bảo trọng” Mạc Thánh Linh mỉm cười Tần quý phi, sau đó nhẹ nhàng đẩy bà ra, đi thẳng lên xe ngựa.

Xuân Mai đang còn quỳ trên đất, cũng phải bật người dậy

“công chúa! đợi em với..” Xuân Mai lớn tiếng gọi, rồi đuổi theo sau Mạc Thánh Linh.

“nương nương tạm biệt”

.....

“cộp..! cộp..!!”

Chiếc xe ngựa sang trọng và đoàn tùy tùng hộ giá đang đi ra khỏi hoàng cung, ánh mắt lưu luyến của Tần quý phi luôn dõi nhìn theo, không chịu rời đi.

Trên đường đi

“công chúa! sao người không cho em nói với nương nương, vết thương trên mặt người đã lành hẳn, biết đâu...” Xuân Mai khó hiểu nhìn Mạc Thánh Linh.

“có gì khác sao” Mạc Thánh Linh mỉm cười lên tiếng

Mạc Thánh Linh từ từ tháo khăn che mặt ra, hiện rõ một dung nhan khuynh quốc như ngày nào, còn trắng mịn hơn xưa.

“công chúa! người thật cam tâm gả cho thế tử Diệp Thiên sao, hẳn từ nhỏ sống xa hoàng cung không được sự giáo dưỡng tốt, là một tên nông dân chính hiệu”

Xuân mai vẫn còn thấy ảm ức, công của nàng xinh đẹp như vậy lại phải gả cho một kẻ quê mùa ngu dốt, mặt heo tai gấu, không biết cái gì là phong hoa tuyết nguyệt, chỉ cần nghĩ đến công chúa hàng đêm ngủ chung giường với hắn, nàng đã muốn buồn nôn.

Mạc Thánh Linh từ từ nhắm mắt dưỡng thần, không để ý gì đến lời nói và thái độ vừa rồi của Xuân Mai.

Từ sau khi Thiên Hàn chết thì mục tiêu của nàng đã không còn, gả cho ai có khác gì sao.

“công chúa! người mở mắt ra trả lời em đi”

Xe ngựa đã đi xa nhưng vẫn còn vang mãi tiếng của Xuân Mai.

Thôn Lan Hạ.

Ánh hoàn hôn nhuộm đỏ cả trời và đất, gió thổi nhẹ nhẹ và âm thanh trầm bổng của tiếng sáo dịu dàng êm ái như ru hồn người.

Mỹ nam tử mày kiếm cương nghị, mắt phượng sáng ngời, mũi ưng cao thẳng và đôi môi hoa đào mê hoặc, vẽ đẹp của hắn khiến người người phải điên đảo, ngũ quan tinh xảo như một bức tượng ngọc không hề khiếm khuyết.

Nhất là dáng vẽ hắn đang thổi sáo lúc này, say chết người nhìn...

“đừng lén”

“người đang đẩy ta..”

“chỗ này ta đến trước..”

“các người im lặng coi..”

Phía sau tảng đá lại không ngừng phát ra những tiếng động, những cái đầu nhấp nhô lên xuống và những âm thanh hồ nháo của tiếng người, cuối cùng là...

“Á..á..á...!”

Người nọ đè lên người kia, xếp dài trên đất. Mặt mũi lấm lem bùn đất.

Nhìn cảnh tượng đẹp mắt này. Tiếng sáo đành phải dừng lại vì mỹ nam tử không còn tâm trạng để mà thổi tiếp.

“Diệp Thiên ca ca..! ”

“Diệp Thiên ca ca..! ”

Những cô nàng si ngốc nhìn hắn, cười đến ngây dại, từng người từng người bò dậy, phủi lớp cát đất trên người và chỉnh y phục.

Diệp Thiên lắc đầu nhìn họ, rồi cầm lấy cần câu lên. Những cô nàng lập tức đuổi theo sau, thi nhau giành giật.

“Diệp Thiên !”

“Huynh câu cá xong rồi sao, để ta cầm giúp huynh”

“Diệp Thiên !”

“Huynh có mệt không, để ta giúp huynh lau mồ hôi..”

Trong một căn nhà tranh đơn bạc.

“mẫu thân! ta về rồi..”

Diệp Thiên vui vẻ bước vào, vừa đặt chân vào cửa lại nhìn thấy cảnh tượng mà hắn không muốn nhìn thấy nhất. Nụ cười trên khuôn mặt tuấn tú của hắn lịm tắt.

Ánh mắt thù địch của hắn liền dồn hết vào bức họa đang nằm trên đất.

Mỹ phụ phu nhân xinh đẹp đoan trang, tuổi khoảng tứ tuần, vừa nhìn thấy Diệp Thiên bước vào, tay chân cuống cuống làm rối luôn cả bức họa đang cầm trên tay, vẻ mặt không chỉ hoảng sợ mà còn không được tự nhiên, gượng cười nhìn Diệp Thiên.

“Thiên nhi! về..về rồi sao..” Mỹ phụ phu nhân nói xong cũng không hiểu sao mình lại nói lắp.

Diệp Thiên vẽ mặt không vui, cúi người xuống nhặt bức họa đặt lên bàn, rồi bắt đầu mặt lạnh không thèm ngó ngang gì đến mỹ phụ phu nhân.

Không cần hỏi mỹ phụ phu nhân cũng biết là hấn đang rất tức giận.

“Thiên nhi! người nghe mẫu thân nói, ta...ta thật không còn nhớ gì đến người này..” mỹ phụ phu nhân gấp gấp lên tiếng, nhìn bà gần như sắp khóc.

Diệp Thiên nhìn mẫu thân như vậy, muốn giận cũng không thể giận được, cơn nóng vừa nguôi đi, nhưng khi quay người lại nhìn thấy người nam nhân trong bức họa, hấn lại không thể nào bình tĩnh.

” vậy để ta xé bỏ bức tranh này” Diệp Thiên tức giận cầm bức tranh giơ cao.

“Diệp nhi! đừng..” Mỹ phụ phu nhân vội chạy tới giật lấy bức tranh.

“mẫu thân! lão ta không đáng để người nhớ nhưng ngày đêm”

Quả nhiên hình bóng của lão ta luôn ở trong tâm trí của mẫu thân, bức tranh đã giơ cao, tay cũng đã sẵn sàng nhưng ánh mắt rưng rưng này của mẫu thân, làm sao hấn có thể xuống tay cho đành.

“thế tử! sao mà ngày nào người cũng chọc cho vương phi khóc” một vị phu nhân khác tay bưng thức ăn đi vào, nhìn cảnh tượng trước mặt mà thở dài chán chường.

Một ngày ba buổi, mẫu thân đều đem bức họa kẻ thù của hấn ra ngắm, không biết là ai chọc tức ai.

“cạch..” thức ăn thức ăn thơm ngon được đặt ngay trên bàn. Nhưng mà hai vị chủ tử cao quý kia không thèm ngó ngang, vẫn

giữ nguyên tư thế ban đầu khi bà bước vào.

“vương phi, thế tử! hai người đứng đó hay ngồi xuống ăn, thức ăn sắp nguội hết”

Lan phi nhân lúc Diệp Thiên xao lãng, nhanh tay giật lại bức tranh từ tay của hấn, cẩn thận xếp lại.

Diệp Thiên nhìn thấy cảnh tượng này mà trong lòng càng khó chịu hơn, đối với người phụ thân chưa từng gặp mặt này càng sinh ra ác cảm, nếu bây giờ mà lão ta xuất hiện trước mặt hấn, chắc chắn Diệp Thiên hấn sẽ...

“Lan nhi..” tiếng gọi nhẹ nhàng êm tai, tha thiết làm sao, không phải ai cũng có thể gọi.

Từ sau lưng của Diệp Thiên vang đến.

Dù năm tháng có phai nhòa mọi thứ, vết mực cũng không còn nguyên vẹn như xưa nhưng người trong bức họa và người trước mặt Diệp Thiên hấn chắc chắn chỉ là một.

“Ầm...mm..!”

Cánh cửa được Diệp Thiên đóng sập lại.

Bên ngoài chính là Diệp Trình và tổng quản của hấn Diệp Bá. Khó khăn lắm họ mới tìm được chỗ này, sao có thể dễ dàng bỏ cuộc.

“Á..á..á..!” tiếng hét chói tai của Diệp Tổng quản như bị thọc tiết vang lên.

Trước khi cánh cửa được khép chặt lại thì Diệp tổng quản đã chen người vào, chỉ tiếc cho cái mặt của hấn đã không còn nguyên vẹn như ban đầu, máu từ mũi từng giọt chảy xuống.

.....

Màn đêm buông xuống, bốn phía tối đen như mực yên bình tĩnh lặng, chỉ mỗi căn chòi trước mặt còn thấp đèn.

“á..á..!!” vẫn là tiếng kêu của Diệp tổng quản.

“đừng có la, người muốn muốn đánh thức hết mọi người trong thôn” Cầm nương vừa lau vừa chùi vết máu trên mặt của Diệp Bá.

“bà nhẹ tay một chút” Diệp Bá nhăn nhó mặt mày, mặt dù đang rất đau nhưng ánh mắt không thể nào rời khỏi Diệp Thiên.

Ghánh tỵ lại ngưỡng mộ, lão ăn bao nhiêu yến xào chân châu, cũng không có làn da trắng mịn như vậy, không biết cảm giác chạm vào thế nào, Diệp Bá cứ chớp chớp hai mắt nhìn Diệp Thiên đang ăn khí thế đằng kia.

“trời! đáng vẽ khi ăn của thế tử mới đẹp làm sao, đúng là yêu nghiệt..”

Diệp Thiên đang ăn, lại có cảm giác ớn lạnh toàn thân, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy vẽ mặt si dại, đang chảy nước miếng của Diệp tổng quản mà muốn buồn nôn, hắn trừng mắt nhìn Diệptổng quản.

“thật là chói mắt, tại sao lúc giận cũng có thể đẹp đến vậy, chết ta mất...thế tử! Chàng đừng nhìn ta, ta sẽ không chịu nổi”

Diệp Bá hai má đỏ ửng, cả người uốn éo không chịu ngồi yên.

“đồ điên” Diệp Thiên thật nhẫn tâm, không hề hiểu nổi lòng của Diệp Bá, phán ra một câu xanh rờn rồi tiếp tục cầm đũa.

“Bốp..!” Cầm nường tức giận đập vào vai của Diệp Bá mắng người.

“người có chịu ngồi yên không, cựa quậy như vậy làm sao ta bôi thuốc”

Trở lại với nhân vật chính...

“Thái tử! tay chàng còn đau không” Lan phi vừa xoa thuốc vừa lo lắng nhìn Diệp Khang.

Diệp Khang nhìn thấy vẽ mặt lo lắng của Lan phi, mà ghánh nặng khi tới đây của lão đã không còn, lúc đầu khi đến đây còn lo lắng nàng sẽ dùng chổi quét lão ra, điều này chứng tỏ nàng vẫn còn tình cảm với lão.

“Lan nhi! nàng không còn giận ta sao” Diệp Khang giọng nói tha thiết làm sao, hai tay nắm chặt lấy tay của Lan phi.

Diệp Thiên đang ăn cũng phải ngừng đũa, dù không nhìn sang nhưng vẫn yên lặng lắng nghe, rất hiếu kỳ không biết mẫu thân sẽ trả lời ra sao.

Sao bà lại không hận, năm mười lăm tuổi đã gả cho hắn làm thái tử phi, năm mười sáu tuổi sinh ra Thiên nhi. Hắn lại nhân lúc bà đang mang thai, quan hệ với tỷ muội tốt của bà, nhưng phải tới mười năm sau bà mới phát hiện ra, trong suốt khoảng thời gian đó bọn họ hàng ngày đều diễn kịch trước mặt bà.

Bà tức giận nên bỏ đi, nhưng hắn lại chưa một lần tìm kiếm, đã mười bốn năm, sao hôm nay...

“ta không chỉ giận mà còn hận chàng” Lan Phi giận dỗi đẩy tay lão ra.

Diệp Thiên nghe thấy mà muốn rút đũa, giọng nói nhỏ nhẹ như tiếng mèo kêu này là của mẫu thân hắn sao, thật không thể ngờ tới.

Diệp Khang không biết làm sao giải thích, chẳng lẽ nói lão lúc đó đang mê mẩn Ngọc trắc phi, không còn thời gian đi tìm bà.

Cũng may còn có Diệp Bá đứng lúc bước ra giải vây.

“thật ra người rất muốn đi tìm thái tử phi, nhưng thân là thái tử ngày đêm phải phụ giúp hoàng thượng giải quyết chính sự, trăm công nghìn việc, ngay cả thời gian nghỉ ngơi thái tử còn không có...” Diệp Bá nhanh miệng lên tiếng nói hộ cho Diệp Khang.

“phải đó! Lan nhi ta thật rất bận, ngay sau khi giải quyết xong mọi việc lập tức đến tìm nàng”

Những lời này thật chỉ có thể ghạt một đũa trẻ lên ba, nói ra không ai tin, nhưng khổ một nỗi mẫu thân của hắn không biết có phải trúng bùa mê của lão ta.

“chàng nói có thật không” Lan Phi quay sang nhìn Diệp Khang.

Lão hớn hờ nhìn Lan Phi lại nắm chặt hai tay bà.

“phải ! Lan nhi ta biết nàng đã chịu nhiều thiệt thòi, sau này ta sẽ bù đắp cho nàng, nàng và Thiên nhi theo ta về đi”

“thái tử” Lan phi tha thiết nhìn Diệp Khang, ánh mắt long lanh.

Lan phi trong ngoài đều thể hiện rõ là không thể quên được Diệp Khang, nghe được những lời này trong lòng vui mừng khôn xiết, nhưng mà...

“ầm...!! ta ăn no rồi..” Diệp Thiên tức giận đặt đĩa xuống bàn, rồi đi thẳng ra ngoài.

“Thế tử...!!”

“Thiên nhi...!”

“để ta..”

Diệp Bá, và Lan Phi vội đuổi theo nhưng Cầm nương đã nhanh chân cản lại.

.....

Bên ngoài gió thổi nhẹ nhẹ, từng cơn gió đang lướt nhẹ qua trên mặt hắt, tóc mây phất phơ, Diệp Thiên ngẩn đầu nhìn bầu trời đêm với vợi trên cao.

“Thế tử! ta biết người không thể tha thứ cho thái tử nhưng dù sao hắt cũng là phụ thân của người”

“ta không hề có bất kỳ ấn tượng nào, cũng không có chút tình cảm nào với lão ta”

“...” Cầm nương mỉm cười nhìn Diệp Thiên

“hắt cũng là một thứ tình cảm không phải sao”

Diệp Thiên không còn gì để nói, không có tình cảm làm sao sinh ra hắt, nhưng thật sự người nam nhân mà hắt gọi là phụ thân này, hắt lại không có bất kỳ một ký ức nào, tất cả chỉ qua lời kể của Cầm nương và ngày ngày nhìn thấy sự si tình ngu muội của mẫu thân, mà sự căm ghét lớn dần.

“thế tử nhìn xem, không phải mẫu thân người đang rất vui, người muốn nhìn thấy thái tử phi đau buồn tuyệt vọng..” Cầm nương hướng mắt nhìn vào căn chòi nhỏ của họ, dừng lại chỗ Lan phi và Diệp Khang đang ngồi

Diệp Thiên cũng quay đầu nhìn theo, mẫu thân cười quả thật rất đẹp, hắt rất ít khi nhìn thấy mẫu thân cười, phần lớn là hắt chọc cho người khóc nhiều hơn.

Sự rặng ngồi trên gương mặt của mẫu thân, Diệp Thiên người nhẩn tâm lấy nó đi sao..

Sáng ngày hôm sau.

Phủ đệ của thái tử

Từ lúc trời còn chưa sáng hắt thì phủ thái tử liên tục phát ra những âm thanh náo động, nô tài trong ngoài tất bật công việc, bận đến không ngừng tay.

“mọi người nhanh tay một chút! thái tử phi sắp về đến, phải trang trí lại căn phòng này, tất cả đều phải như mới..” Một lão phu nhân đứng ra chỉ đạo đám nô tài trong phủ

“ạ biết..”

Tất cả nô tài đều bắt tay vào việc. Căn phòng nhiều năm để trống không người ở, bụi bặm tơi nhện giăng đầy, dù huy động nhiều nô tài nhưng phải mất mấy canh giờ mới dọn dẹp xong.

“các người qua phòng đại thế tử, xem còn thiếu sót gì, dặn mọi người chuẩn bị tốt vào”

“ạ! Quý ma ma..”

Khi mọi người vừa xoay lưng thì chạm ngay ánh mắt của Ngọc Trắc Phi, vẻ mặt của bà lúc này thật khó coi vô cùng.

“tham kiến Ngọc trắc phi”

“bình thân” Ngọc Trắc Phi giọng nói lạnh tanh.

Đôi chân vô thức mà đi vào trong, bà lướt nhìn căn phòng cảm xúc lại ngổn ngang, nhiều năm bà không đặt chân vào căn phòng này, 14 năm khi đó bà vẫn còn là một nô tì bên cạnh Lan phi, ngày ngày nhìn thấy thái tử và tiểu thư ân ái bên nhau, mà hạ quyết tâm một ngày nào đó, người ngồi bên cạnh thái tử chính là bà.

Bà có chỗ nào không sánh bằng tiểu thư, cái bà không bì được chính là không thể nào lựa chọn phụ mẫu cho bản thân, vừa chào đời đã mang thân phận nô tài, suốt đời không ngóc đầu lên được.

Nhớ lại chuyện xưa bà chỉ có thể nhẫn nhục chờ đợi, dùng khổ nhục kế khiến cho thái tử cảm động, mặc cho Tấn nhi mang danh một đứa con hoang, người đời miệt thị cười chê .

Còn bà thì không màng danh phận sống hèn mọn bên cạnh thái tử hầu hạ hần suốt mười năm, rốt cuộc đã được hồi báo, thái tử cuối cùng đã chấp nhận lập bà làm thiếp.

Đang lúc đắm mình trong quá khứ xa xôi thì lại nghe thấy âm thanh ồn ào bên ngoài, Ngọc Trắc phi không thể không bận tâm vì người gây náo loạn chính là Diệp Tấn.

“Tránh ra!” Diệp Tấn tức giận đẩy tên hậu vệ ra.

“thế tử! vương gia có lệnh không có phép người ra ngoài, xin người đừng làm khó nô tài”

“ta làm khó người thì sao, cầu nô tài” Diệp Tấn dứt lời liền tung một cước đạp vào tên hậu vệ.

“bộp..!” tên hậu vệ không thể nào đánh trả hay né tránh, chỉ có thể ôm bụng té xuống đất.

“Tấn nhi! đứng lại đó” Ngọc trắc phi lớn giọng, rồi từ trong phòng chạy ra.

“mẫu thân..”

“Tấn nhi! thái tử hôm nay về tối, nếu biết người lại ra ngoài, hần sẽ rất tức giận” Ngọc trắc phi hai tay giữ chặt Diệp Tấn lại không cho hần rời đi.

“mẫu thân buông tay ra, chính vì người sắp về nên ta mới ra ngoài, ta không muốn nhìn thấy tên Diệp Thiên đó, gọi hần là đại ca ư, đừng có mơ..” Diệp Tấn giận dữ hất tay của Ngọc Trắc phi ra.

“Tấn nhi..!”

Mặc cho Ngọc Trắc phi kêu gào khan giọng, Diệp Tấn nhất quyết không quay đầu lại.

“Trắc phi! có nên đuổi theo thế tử” tên hậu vệ lên tiếng.

“người còn đứng đó, không mau đuổi theo” Ngọc trắc phi quay sang quát tháo tên hậu vệ.

Kinh thành-Diệp Kỳ quốc.

Đường phố thì thoáng rộng sạch sẽ, mọi thứ tươm tấp gọn gàng...

“tránh ra..!”

“tránh ra..!!”

Binh sĩ đông nghẹt trên phố, ngăn lại hai bên đường không cho dân chúng tràn ra bên ngoài.

“có biết ai đang tới không... quá rầm rộ, có cả binh sĩ hộ giá”

“chắc là vị đại thần nào xuất tuần”

“ta nghĩ chắc chắn là sứ giả từ nước khác đến”

Dân chúng thì lùi sát vào bên đường, nhường chỗ cho đoàn người đang tiến vào thành, xầm xì bàn tán.

Bất ngờ có một người phía sau lớn tiếng nói, dẹp tan những suy đoán của mọi người.

“sai hết, là nhị công chúa của Mạc Y quốc”

“nhị công chúa Mạc Y quốc..”

Cả đám người ồ lên nhưng hiểu kỳ hơn là kinh ngạc. Khắp thiên hạ không có gì là bí mật, chuyện nhị công chúa bị hủy dung chấn động như vậy sao có thể giấu được ai.

“cộp..! cộp..!!”

Mấy trăm hộ vệ theo hộ giá, cờ hiệu phát phơ, một chiếc xe ngựa cao quý xuất hiện phía trước, theo sau là mười mấy chiếc xe ngựa chở đầy rương hòm cái nào cũng to lớn, phải hai người khiêng.

Mỹ nam tử, đang đi tới tay cầm hồ lô ngào đường vẽ mặt hớn hở, nhìn thấy đoàn người náo nhiệt trước mặt cũng tò mò lại xem.

“huynh dài! Cho hỏi phía trước có chuyện gì vậy” Mỹ nam tử lên tiếng.

“à...không có gì, chỉ là quan binh dẹp đường cho xe ngựa của công chúa đi qua” lục y nhìn mỹ nam tử.

“công chúa” Mỹ nam tử lại tò mò lên tiếng

“đúng vậy! nhị công chúa Mạc y quốc được gả cho thế tử Diệp Thiên của Diệp Y quốc của chúng ta”

“Diệp Thiên!” Mỹ nam tử nghe xong mà bất động, khóe môi của y giật liên tục.

Chắc chắn là ngẫu nhiên trùng họ, trùng tên, không thể nào trùng hợp đến vậy.

“mọi người! có ai từng nhìn thấy vị thế tử này chưa” người nọ hiểu kỳ quay sang hỏi người kia.

“chưa ! nhưng thế tử Diệp Tấn thì ta biết, cùng là huynh đệ với nhau chắc chắn tên Diệp Thiên này cũng không phải hạng tốt lành gì” người kia giọng điệu vô cùng hào hứng.

“nghe đâu thế tử Diệp Thiên từ nhỏ sống trong núi là một dã nhân, thô kệch bẩn thỉu..”

“ha..ha..quả thật xứng đôi, quái vật và quỷ dạ xoa không phải rất hợp”

“ha..ha..!!” Cả đám dân lành cùng nhau cười rộ lên.

Cái gì là quái vật và quỷ dạ xoa, bọn họ đang nói gì. Mỹ nam tử lắc đầu khó hiểu nhìn mọi người, nhưng dù sao chuyện này cũng không liên quan gì hắn. Bây giờ hắn đi cũng đã lâu, đến lúc phải về rồi.

“mọi người! đến rồi kìa..”

“mau đến xem”

Mọi người nháo nhào khi xe ngựa sang trọng kia đến gần, họ xô đẩy nhau để đến gần xe ngựa một chút, để mà...

“hừm..m!”

Một tràng tiếng thở dài, vẽ mặt thất vọng của mọi người.

“sao lại dùng khăn che mặt”

“không biết dung mạo của nhị công chúa thế nào”

“đương nhiên xấu đến ma chê quỷ hờn, nếu không cũng không dùng khăn che mặt , ta nói có đúng không”

“ha..ha..!”

Bên trong xe ngựa...

Tất cả cảnh tượng bên ngoài, và những lời nói xấu đều lọt hết vào trong xe ngựa, khiến người nào đó cả người bực tức khó chịu, như nuốt phải cục than nóng...

“công chúa! đám người bên ngoài thật thô lỗ” Xuân Mai tức giận, nhìn ra bên ngoài.

Công chúa của nàng xinh đẹp là vậy, như tiên nữ hạ phàm có chỗ nào giống quỷ dạ xoa chứ, đúng là một lũ ngu ngốc.

“miệng là của người ta, họ nói gì em quản được sao” Mạc Thánh Linh lười biếng lên tiếng.

Khi nàng vừa định xoay người lại thì chạm ngay mỹ nam tử cầm hồ lô ngào đường khi nãy, toàn thân bất động.

“Khuôn mặt này..”

Mạc Thánh Linh sửng sốt kinh ngạc, đã 7 năm trôi qua như khuôn mặt của chàng, nàng không thể nào nhận lầm được.

“ta cũng không phải người tốt, để một người không tốt như ta cứu lấy một người xấu xa như nàng, không phải rất hợp..”

Lời nói năm xưa của chàng còn đang văng vẳng bên tai nàng.

“dừng xe..!”

“mau dừng xe..!”

Mạc Thánh Linh bất ngờ hét lên, mọi người xung quanh kinh ngạc nhìn nàng, không hiểu vị công chúa này muốn gì, hay thích chơi nổi giữa đám đông.

“Thiên Hàn..!”

Mạc Thánh Linh vừa bước xuống xe ngựa, lập tức đuổi theo mỹ nam tử vừa rồi nhưng người quá đông, đợi đến khi họ tránh ra nhường đường cho nàng đi qua.

Thì mỹ nam tử khi nãy đã biến mất không để lại chút dấu vết nào như thể chưa từng xuất hiện

“công chúa! Xảy ra chuyện gì” Xuân Mai cũng nhảy xuống xe ngựa, đuổi theo sau.

“Xuân Mai! Vừa rồi ta đã nhìn thấy Thiên Hàn.. là Thiên Hàn..” Mạc Thánh Linh hai mắt ướt ướt, ngập tràn nỗi vui mừng.

“chắc chắn là chàng..” Mạc Thánh Linh vô cùng kích động, ánh mắt nàng đảo nhìn khắp nơi.

“công chúa! người bình tĩnh lại đã, Hạo vương mất đã được bảy năm, sao có thể xuất hiện ở Diệp Kỳ quốc” Xuân Mai nhìn thấy Mạc Thánh Linh kích động như vậy, lo sẽ có chuyện nên ngăn nàng lại.

“là do người đi đường xa, mệt mỏi nên sinh ảo giác, hạo vương đã chết”

Xuân Mai nói đúng, Thiên Hàn đã chết rồi. Nếu chàng còn sống cũng nên ở Lăng Thiên quốc không thể nào xuất hiện ở đây .

Mạc Thánh Linh ngơ ngẩn tỉnh táo lại, người hi vọng chàng ta còn sống rồi chạy đến đây tìm người sao, chuyện đó là không thể nào, vì trong lòng chàng người không có địa vị gì cả.

“có lẽ em nói đúng” Mạc Thánh Linh mỉm cười nhìn Xuân Mai

“công chúa chúng ta đi thôi” Xuân Mai bước tới dìu Mạc Thánh Linh lên xe ngựa.

Khi Mạc Thánh Linh và Xuân Mai xoay người đi thì mỹ nam tử tay cầm hồ lô ngào đường, đang khum người nhặt ngân lượng rớt dưới đất, từ từ đứng dậy, nụ cười hoa đào dần lịm tắt.

“Thiên Hàn ”

Hắn vừa nghe thấy ai đó gọi cái tên này, nhưng vừa xoay người lại đã không thấy ai, cũng nhìn ngó xung quanh xem người đó còn đây không.

“Thiên Hàn” một cái tên vừa lạ lại thân quen, chắc chắn là hắn đã nghe thấy cái tên này ở đâu, nhưng là ở đâu chứ.

Mỹ nam tử suy nghĩ một hồi thì cơn đau đầu lại phát tác, hắn ngã quỵ xuống đất, hai tay ôm chặt lấy đầu.

Đầu hắn đang đau như búa bổ, càng nghĩ lại càng không nhớ được gì nhưng lại càng khiến hắn thêm đau đớn.

“Thế tử..”

Cầm nương từ xa vội vã chạy tới, vẻ mặt hốt hoảng nhìn Diệp Thiên đang ôm đầu ngã trên đất.

“thế tử! người không sao chứ” Cầm nương lo lắng nhìn Diệp Thiên.

“Cầm nương! đầu ta đau quá” Diệp Thiên nhăn nhó mặt mày nhìn Cầm nương.

“có phải người lại nghĩ đến chuyện trước đây..”

“ta..ta không có, chỉ là...”

Diệp Thiên hẳn thật không biết nói làm sao, thật sự hẳn không hề nghĩ gì đến chuyện trước đây, chỉ là cái tên vừa rồi khiến hẳn có một chút ấn tượng, cũng may cơn đau đầu của hẳn nhanh chóng qua đi.

“ta đã nói với người, chuyện trước kia đừng nên nghĩ tới, nếu không lại khiến đầu người càng đau thêm” Cầm nương lo lắng lên tiếng, nhưng ánh mắt của bà thoáng hiện lên sự sợ hãi nhiều hơn.

“Ta biết rồi, sau này ta sẽ không nghĩ nữa” Diệp Thiên mỉm cười nhìn Cầm nương

“được rồi ! chúng ta đi thôi, vương phi và thái tử đang đợi người về”

Cầm nương mỉm cười nhìn Diệp Thiên sau đó lướt nhìn qua mấy sâu hồ lô ngào đường trên tay Diệp Thiên, có chút sững sốt.

“Thế tử! người thích ăn hồ lô ngào đường sao..”

Diệp Thiên mỉm cười nhìn Cầm nương, sau đó lướt nhìn mức hồ lô trên tay, vô thức mà lên tiếng :

“không! Nhưng Yến nhi rất thích”

Không chỉ Cầm nương xoay xảm mặt mày, mà cả Diệp cũng bàng hoàng sững sốt, nụ cười của hẳn cũng tắt lịm. Bởi câu nói buộc miệng, thậm chí hẳn không nhớ nổi ai là Yến nhi.

Hắn vừa nói gì. Diệp Thiên kinh ngạc nhìn Cầm nương.

“Yến nhi là ai..” hẳn lạnh lùng ánh mắt sắc bén nhìn Cầm nương

Cầm nương bị ánh mắt này cũng hẳn làm cho khiếp sợ, khí thế bức người này, bà ta chưa từng nhìn thấy bao giờ. Rất nhanh bà đã lấy lại tinh thần, mỉm cười nhìn Diệp Thiên.

“Yến nhi là..là..một tiểu cô nương từ nhỏ đã chơi chung với thế tử, nhưng 7 năm trước đã gả cho người khác, không còn xuất hiện trong thôn Lan Hạ...” Cầm nương gượng gạo giải thích.

Cầm nương nói với hẳn, bảy năm trước hẳn bị té từ trên núi xuống nên không thể nào nhớ được những chuyện đã xảy ra trước bảy năm đó, tất cả lỗ hổng trong kí ức của hẳn đều do Cầm nương lấp đầy.

Cầm nương giống như người có tật giết mình, sợ bị phát hiện nên nhanh chóng lẩn tránh.

“thế tử! chúng ta đi thôi..” Cầm nương vừa lời vừa kéo Diệp Thiên đi.

“có phải ta đã rất đau lòng” Diệp Thiên vừa đi vừa hỏi

“tại sao người phải đau lòng” Cầm nương khó hiểu dừng lại.

“người vừa nói ta và Yến nhi tình cảm rất tốt, nàng ta gả cho kẻ khác, ta không phải nên đau lòng sao”

Cầm nương dở khóc dở cười, lỡ phóng lao đành phải theo lao.

“đau lòng..đương nhiên đau lòng, người còn nhốt mình trong phòng suốt mấy ngày liền, không gặp ai”

“lúc đó ta yếu đuối vậy sao” Diệp Thiên kinh ngạc lên tiếng.

“cái đó không gọi là yếu đuối mà là trọng tình cảm”

“có khác sao”

*****hết chương 60*****

61. Chương 61: Có Thích Khách

Chương 61: Có thích khách

Trước đại môn phủ thái tử.

Cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, nô tài tới lui, lau chùi quét dọn ...

“nhanh tay lên, mang cái này qua bên kia”

“chỗ này đứng không”

“phải rồi! đặt nó xuống..”

Mọi người đều có chuyện để làm, thậm chí hai tên thị vệ mỗi ngày chỉ lo gác cổng hôm nay cũng có chuyện để làm.

“Ta cầu xin người, cho ta vào gặp thế tử...” Tiểu nhị ca khuôn mặt khốn khổ, một mực níu kéo thị vệ .

“quét dọn thật phiền, tránh ra mau..” tên thị vệ bực bội quát tháo với tiểu nhị ca, sau đó đẩy hắn ra.

Nếu là một nữ nhi bình thường chắc chắn đã té ngã trên đất, may mắn tiểu nhị ca vẫn còn có thể đứng vững.

Tên nô tài đang lau chùi hai con kỳ lân trước cửa, nhìn thấy tiểu nhị ca cứ lớn vồn trước mặt hắn nhiều canh giờ, dù không có cản trở hắn làm việc nhưng cảm thấy vô cùng chướng mắt.

“thế tử vừa ra ngoài, muốn gặp hắn thì tối quay lại, may ra có cơ hội”

Hắn có thể chờ tới tối nhưng đại ca hắn đang ở trong địa lao, có chịu nổi qua khỏi đêm nay không.

“người có biết thế tử đi đâu, ta có chuyện rất quan trọng muốn gặp hắn..”

“không biết, tránh ra.. ” tên nô tài hần học trả lời rồi xoay người vào trong.

Tiểu nhị lại một lần nữa bị người đẩy ngã, đám người của Tiểu mạch nha vội chạy lại đỡ lấy hắn.

“tiểu nhị ca! người có sao không..” Tiểu Mạch Nha sốt ruột lên tiếng.

“ta không sao..”

“người đừng quá lo lắng, đám nha sai là sợ thế tử nên mới hành hạ đại ca người, chỉ cần chúng ta cho họ ngân lượng, nói họ nhẹ tay một chút có thể đại ca sẽ không sao..” một thư sinh nam tử, dáng vẻ nho nhã lên tiếng trấn an .

“Về thôi..”

Khi đám người của tiểu nhị đang chuẩn bị đi thì trước mặt có một cỗ xe ngựa sang trọng chạy đến.

“hí...í...!”

Xe ngựa dừng lại ở trước đại môn, bước xuống chính là Diệp Khang, sau khi chân vừa chạm đất lão liền cẩn thận dìu Lan phi xuống xe, Cẩm nương và Diệp tổng quản cũng đi theo phía sau.

“tham kiến thái tử..”

“tham kiến thái tử phi..”

Diệp Khang đi tới đâu là tiếng tung hô vang vọng tới đó.

Tất cả nô tài trong phủ đều vội chạy ra nghênh đón, xếp thành hai hàng nghiêm chỉnh, dẫn đầu đoàn người là Quý ma ma.

“quý ma ma! đã lâu không gặp..” Lan phi bước tới đỡ lấy quý ma ma, mỉm cười nói tiếp.

“bà đã già đi rất nhiều..”

“phải ! lão thân già rồi, thái tử phi vẫn còn xinh đẹp như ngày nào..” Quý ma ma mỉm cười nhìn Lan Phi. Ánh mắt của bà liền di dời sang nơi khác, nhìn ngó xung quanh, chỉ là tìm mãi vẫn không nhìn thấy người muốn gặp.

“thái tử phi! thế tử không về cùng với người sao..”

“Thiên nhi sao, nó...”

Lan phi còn tưởng Diệp Thiên đang đi phía sau bà, nhưng khi bà quay đầu lại thì không nhìn thấy người đâu.

“Cầm nương! Thế tử đâu..”

“chắc còn ở trong xe, để nô tì ra ngoài xem..”

Bên trong xe ngựa.

Diệp Thiên vẽ mặt không được vui vẻ cho mấy, mang theo tâm trạng chán chường từ từ bước xuống xe ngựa thì chạm ngay ánh mắt của nam tử thư sinh đang đi tới.

“sao...sao..có thể..” nam tử thư sinh thì kinh ngạc suýt té ngựa, không nói nên lời.

“hắn không phải ma quỷ, có cần phải sợ như vậy không, nhưng mà tên này cũng thật quen mặt” Diệp Thiên nghĩ mãi không ra đã gặp thư sinh nam tử này ở đâu, đang lúc hắn bị lạc lối thì giọng nói của Cầm nương vang lên.

“thế tử! thái tử phi đang tìm người...”

“tới ngay..”

Tiếng gọi của Cầm nương đã cắt đứt dòng suy nghĩ không lối thoát của Diệp Thiên. Hắn lập tức xoay người bỏ đi.

Bàng hoàng sững sốt không nói nên lời, chính là cảm giác của thư sinh nam tử lúc này, mặc dù mọi chuyện xảy ra trước mắt hắn đều rõ ràng, nghe cũng không sót từ nào nhưng hắn vẫn không thể nào tin nổi. Mãi nhìn theo bóng lưng của Diệp Thiên.

Diệp Thiên dừng lại trước cửa lớn của phủ thái tử, chưa vội bước vào trong.

Dinh thự nguy nga tráng lệ, xa xỉ bậc nhất, khiến cho người ta có cảm giác choáng ngợp trong lần gặp đầu tiên, chuyện này rất bình thường nhưng khác lạ là hắn lại không có cảm giác đó, giống như hắn đã từng đến những nơi còn tráng lệ hơn thế này gấp nhiều lần, điều này là không thể nào.

Diệp Thiên hắn dù bị mất một phần kí ức nhưng từ nhỏ hắn đã sống ở nơi hẻo lánh, không có cơ hội tiếp xúc với những thứ sang trọng như vậy, đặc biệt là...

“tham kiến thế tử..”

“tham kiến thế tử..”

Lễ nghi cung đình này hắn cảm thấy vô cùng quen thuộc.

“bình thân”

Diệp Thiên mỉm cười nhìn mọi người, rồi đi thẳng vào trong. Nụ cười tràn ngập nắng xuân, không chỉ ấm áp mà còn vô cùng chói mắt, khiến cho trái tim nhỏ bé của những nữ tì đang đứng xếp hàng trước cửa một phen loạn nhịp.

“người này là thế tử Diệp Thiên sao”

“chẳng có điểm nào giống dã nhân”

“nếu dã nhân nào cũng giống thế tử, ta thà lấy một dã nhân làm phu quân..ha..ha..”

“Xuýt ! nhỏ tiếng thôi..”

Những xầm xì to nhỏ của đám nữ tì giống như những đợt sóng ngầm, lăn tăn không dứt. Mặc dù bóng dáng Diệp Thiên đã hoàn toàn biến mất nhưng họ vẫn như người trên mây.

Thư sinh nam tử vẫn chưa bỏ cuộc, những thắc mắc trong lòng cần phải được làm rõ.

“vị huynh đài! Cho hỏi người vừa bước vào là ai” Thư sinh nam tử vội chạy đến gần tên hậu vệ.

“thế thế tử Diệp Thiên..”

.....

Tiểu nhị và tiểu mạch nha mang tâm trạng tuyệt vọng trở về khách trọ.

Trước cửa là hai người nữ nhân đang mỗi mòn chờ đợi, nhìn thấy đám người tiểu nhị trở về thì mừng rỡ vô cùng.

“nhị ca! huynh đến phủ thái tử có gặp được Diệp Tấn không..” Tiểu Khê gấp rút lên tiếng

“...” Nhưng tiểu nhị không còn tâm trạng đâu mà trả lời, buồn bã đi vào trong, rồi ngồi xuống ghế.

“Khê tỷ! Diệp Tấn không có trong phủ..” Tiểu Mạch Nha lên tiếng trả lời thay.

“vậy... thì đại ca phải làm sao, năm ngày nữa họ sẽ đem đại ca đi xử trảm..hu..hu..tất cả cũng là tại muội, nếu muội không..” tiểu Khê bưng mặt khóc nức nở, tự trách bản thân

“Tiểu Khê! tất cả là do tên Diệp Tấn háo sắc đó không phải lỗi của muội, muội đừng khóc”

Một vị phu nhân xinh đẹp đang ngồi với Tiểu Khê, cũng vội đứng dậy, nàng nhìn ngó xung quanh nhưng tìm mãi không thấy phu quân của nàng đâu.

“tiểu mạch nha! ông chủ đâu..”

“ông chủ..” Tiểu mạch nha gãi đầu khó hiểu

Rõ ràng là họ đi cùng nhau nhưng ông chủ ồm như vậy không giống như hần, cũng bị bỏ lại phía sau ư

Rất lâu sau đó thì người mất tích cũng đã xuất hiện, vẻ mặt như người mất hồn, miên mang suy nghĩ, đi không nhìn đường.

“Nhất phi! chàng bị sao vậy..” Phiêu Phiêu nhìn thấy vẻ mặt thẩn thờ của Nhất Phi mà lo lắng, kéo hần ngồi xuống ghế.

“Phiêu Phiêu ! ta vừa nhìn thấy Hạo vương...” Nhất Phi vẻ mặt hoảng loạn nhìn Phiêu Phiêu.

“Không thể nào, Hạo vương không phải đã chết rồi sao...” Phiêu Phiêu kinh ngạc thốt lên.

Cùng lúc đó- Phủ thái tử.

không khí nặng nề căng thẳng, yên lặng đến đáng ngờ...

Diệp Thiên thì thông thả uống trà, Lan phi thì im lặng ngồi đó, Ngọc trác phi thì vẻ mặt nôn nóng hay nhìn ra cửa, và người lên tiếng phá vỡ bầu không khí là...

“tên nghịch tử đó đâu..” Diệp Khang đảo mắt nhìn xung quanh, và dừng lại trên người của Ngọc trác phi.

“Tấn nhi..” Ngọc trác phi cúi đầu rút rè, lo sợ trước sự tức giận của Diệp Khang, không nói được lời nào.

Diệp Khang không cần hỏi tiếp, nhìn giọng điệu lấp lững này lão đã biết được đáp án.

“Diệp Tổng quản! cho người bắt nghịch tử đó về đây” Diệp Khang tức giận lên tiếng.

Lúc Diệp tổng quản vừa xoay người đi thì bóng dáng của Diệp Tấn đã xuất hiện sau cửa.

“hư..m..! phụ thân người tìm ta sao..” Diệp Tấn lười biếng ngồi xuống ghế, dáng vẻ ngáp ngắn thở dài.

Diệp Khang lắc đầu nhìn Diệp Tấn, đối với đứa con này lão đã hoàn toàn thất vọng, cũng may lão còn có một đứa khác.

“mau qua ra mắt đại nương, đại ca người..” Diệp Khang lạnh giọng, ra lệnh cho Diệp Tấn.

Ánh mắt của Diệp Tấn liền lướt qua người của Lan Phi và Diệp Thiên, không thiện cảm cho mấy, còn khinh thường ra mặt. Diệp Tấn nghe rõ nhưng lại giả vờ chưa nghe thấy gì, bình thản uống trà.

“vì cái gì hần phải gọi tên đó là đại ca..”

Ngọc Trắc phi nhìn khuôn mặt sắp bốc khói của Diệp Khang, lo sợ lập tức bước tới bên cạnh Diệp Tấn.

“Tấn nhi! nghe lời mẫu thân, qua ra mắt đại nương và đại ca, đừng chọc giận thái tử nữa, ngoan đi...”

Diệp Tấn vẫn không cam lòng, nhưng nhìn vẻ mặt sợ sệt của mẫu thân, cứ lãi nhãi bên tai làm cho hần nhất cả óc. Diệp Tấn đành ngoan ngoãn đứng dậy, bước tới trước mặt Lan Phi và Diệp Thiên.

“đại nương, đại ca ”

Diệp Tấn lời nói cũng như thái độ của hần đều qua loa có lệ, rồi lập tức ngồi xuống ghế không hề có chút gì là tôn trọng.

“người..người nhìn lại cái bộ dạng của hần xem..” Diệp Khang nhìn bộ dáng không có tiền đồ của Diệp Tấn, tức giận chỉ tay về phía Ngọc trắc phi.

“người đừng giận, Tấn nhi còn nhỏ từ từ dạy...” Ngọc Trắc bước bên cạnh Diệp Khang

“thái tử! người không cần ép hần, nếu hần không muốn gọi ta là đại ca thì cũng chẳng sao ” Diệp Thiên mỉm cười lên tiếng.

“thái tử” hai từ này từ miệng người khác thốt ra thì không sao nhưng từ miệng của Diệp Thiên thì Diệp Khang không thể nào chấp nhận được, đang bị Diệp Tấn chọc giận cho bốc khói, lúc này đã hoàn toàn phát lửa.

“còn người, ngay cả một tiếng phụ thân cũng không gọi, cái gì là..thái tử, ta là phụ thân của người..” Diệp Khang tức giận chỉ tay về phía Diệp Thiên, lớn tiếng quát tháo.

Diệp Thiên lại bình thản như không nghe thấy gì, hần không hiểu sao cứ nghĩ đến phải gọi Diệp Khang là “phụ thân”, thì trong lòng cảm thấy khó chịu vô cùng, làm sao hần có thể mở miệng.

“Thái tử! Thiên nhi từ nhỏ đã không ở cạnh người, nên tạm thời vẫn chưa thích ứng để thiếp từ từ khuyên nhủ..” Lan phi lên tiếng, rồi quay sang nháy mắt với Quý ma ma.

“Quý ma ma! thức ăn sao còn chưa dọn lên” Lan phi gấp rút lên tiếng.

“phải đó, mau dọn lên đi..” Ngọc trắc phi cũng như Lan phi, lo lắng Diệp Khang nên nói thêm vào.

“lão thân lập tức cho người đi chuẩn bị..” Quý ma ma quýnh quýnh chạy như bay ra khỏi cửa.

Một bàn tràn ngập thức ăn, mọi người cũng vui vẻ nhập tiệc nhưng chẳng bao lâu lại có chuyện phát sinh, lại là từ phía Diệp Khang.

“sao..sao ngứa quá..” Diệp Khang như người ngồi đống lửa, khắp người uốn éo, gãi liên tục.

“thái tử! người không sao chứ...” Lan phi phi lo lắng đứng dậy, đỡ lấy Diệp Khang.

Bà liền hốt hoảng khi nhìn thấy những đốm đỏ li ti trên mặt của Diệp Khang : ““Diệp tổng quản ! mau gọi ngự y..”

“Dạ..” Diệp tổng quản lập tức xoay người bỏ đi.

“thái tử bị sao vậy..”

“không biết nữa..”

Mọi người nhanh chóng bu lấy Diệp Khang, Ngọc trắc phi mặc dù lo lắng nhưng không có chỗ để chen chân vào.

Bà cũng không còn lạ gì với bệnh tình của Diệp Khang lúc này, lướt nhìn những đĩa thức ăn trên bàn, liền cầm đĩa gà mà Diệp Khang đang ăn, đưa lên mũi ngửi, hai mắt liền sáng rực, tức giận vô cùng.

“là ai đã cho đậu tương vào đây” Ngọc Trắc phi lớn tiếng quát tháo, ánh mắt đảo nhìn xung quanh mọi người trong đại sảnh.

“đậu tương..” Người nọ kinh ngạc nhìn người kế bên

“đậu tương..” người kế bên cũng sốt nhìn người đối diện.

“sao lại như vậy..”

Khắp trong phủ thái tử, tất cả mọi người ai mà không biết thái tử dị ứng với đậu tương.

“phu nhân! có lẽ người đầu bếp mới đến, không biết thái tử dị ứng với đậu tương, cho nên...” Quế ma ma bước ra lên tiếng.

“lập tức lùi ra đánh 50 hèo, đuổi ra khỏi phủ..” Ngọc Trắc phi lớn giọng lên tiếng.

“ngự y tới rồi..”

Diệp Tổng quản nhanh chóng kéo ngự y vào trong, mọi người từ từ tản ra nhường chỗ cho ngự y cứu người.

Một lát sau...

“ngự y! thái tử không sao chứ..”

“Trắc phi không cần lo lắng, thái tử uống xong thuốc, một canh giờ sau những đốm đỏ này sẽ biến mất..”

Ngự y sau khi bắt mạch xong, liền dứt dây viết ra một toa thuốc giao cho Ngọc trắc phi.

“Diệp tổng quản! mau cho người đi bốc thuốc..” Ngọc trắc phi quay sang nhìn Diệp tổng quản.

“hạ quan xin cáo lui..” ngự y khum lưng hành lễ với Diệp Khang và Ngọc trắc phi, rồi đi ra cửa.

Sau khi mọi người biết Diệp Khang không sao, không khí căng thẳng trong phòng dần lắng xuống.

Ngọc Trắc phi lúc này mới lướt qua người của Diệp Thiên, thấy hắn vẫn bình yên vô sự không hề hơn gì.

“thế tử! ngươi có cảm thấy chỗ nào không ổn...”

“có gì không ổn, ta thấy rất bình thường..” Diệp Thiên nghe thấy câu hỏi của Ngọc trắc phi thấy khó hiểu, nhưng cũng vô tư đáp lại

“Xoạt..!!”

Năm sáu cặp mắt đổ dồn về phía Diệp Thiên và đĩa thịt gà trước mặt hắn, cũng sốt kinh ngạc, bao gồm cả Diệp Khang và Lan phi.

Rất đơn giản, vì trong phủ thái tử ngoài Diệp Khang dị ứng với đậu tương ra thì vẫn còn một người chính là người đang ngồi trước mặt họ.

“ngươi quên rồi sao, cả ngươi và thái tử đều dị ứng với đậu tương..” Ngọc phi nghi ngờ nhìn Diệp Thiên.

Diệp Thiên im lặng không nói gì, hắn hiện tại vẫn không cảm thấy trong người rất bình thường và căn bản hắn không thể nhớ gì về chuyện trước đây thì làm sao trả lời.

Biểu hiện này của Diệp Thiên đã khơi dậy sự nghi ngờ từ phía mọi người..

“Ngọc Trắc phi ! thế tử từ nhỏ thể chất yếu đuối lại thêm bệnh suyễn bẩm sinh, chuyện này mọi người chắc ai cũng biết...” Cầm nương vội bước ra giải thích.

“phải..”

“đúng vậy ! ”

Mọi người gác đầu nhìn nhau, Cầm nương thấy không khí đã bớt căng thẳng, mỉm cười nói tiếp

“vào bảy năm trước, chúng tôi gặp được hai vị cao nhân, họ đã chữa lành bệnh suyễn cho thế tử, thật kì lạ sau lần đó thế tử đã không còn dị ứng với đậu tương..”

“thật không, là cao nhân nào mà lợi hại vậy..” Ngọc Trắc phi tiếp tục hỏi, nghe cảm thấy phi lý làm sao.

“là Âu Dương Nghị tiên sinh.” Cầm nường đồng dạt lên tiếng.

Ba chữ Âu Dương Nghị đã dẹp tan sự nghi ngờ của mọi người, y thuật của Âu Dương Nghị khắp thiên hạ không ai mà không biết, chẳng khác nào hoa đà tái thế, nếu là Âu Dương Nghị thì chuyện phi lý gì cũng có thể xảy ra.

“thảo nào..”

“ra là Âu Dương Nghị..”

Từ ngoài cửa Diệp tổng quản bưng vào một chén thuốc nóng đưa cho Diệp Khang. Nhìn Diệp Khang cầm chén thuốc, mà do dự lên tiếng.

“thái tử nếu người không khỏe, hay yến tiệc tối nay chúng ta không cần phải đi..”

“không được..” Diệp Khang sau khi uống sạch chén thuốc liền dứt khoát lên tiếng, lướt nhìn sang Lan phi và Diệp Thiên.

“Thiên nhi vừa mới trở về, đây là lúc để ta giới thiệu hần với mọi người” Diệp Khang vừa dứt lời, thì...

“ta không muốn đi..” Diệp Thiên bất ngờ lên tiếng khước từ.

Diệp Khang chưa kịp nói gì hết, đã có người chen ngang.

“đại ca! buổi tiệc tối nay nhị công chúa của Mạc Y quốc cũng sẽ tham gia, nên huynh càng không thể vắng mặt..” Diệp Tấn bất ngờ trở nên rất sốt sắng, còn chủ động gọi Diệp Thiên là đại ca.

“nàng ta có tham dự hay không, liên quan gì ta..” Diệp Thiên nghi ngại vì sự quan tâm bất ngờ này của Diệp Tấn.

“đương nhiên có liên quan, nhị công chúa sang đây chính là để gả cho người...” Ngọc trắc phi vui vẻ lên tiếng.
” gả cho ta..” Diệp Thiên bất ngờ hét lên.

“người..người chưa biết chuyện này..”

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt như từ trên trời rớt xuống của Diệp Thiên và ánh mắt kỳ lạ của mọi người nhất là của Diệp Khang đang muốn nuốt chửng bà, thì Ngọc trắc phi biết mình vừa phạm phải một sai lầm nghiêm trọng.

Hoàng cung Diệp Kỳ quốc

Màn đêm buông xuống mọi vật bên ngoài đều tĩnh lặng, tối tăm...

“cộp..! cộp..!”

Từ xa hai bóng dáng nữ tử xiêm y lã lướt đi tới, mới được nửa đường thì nữ tử tay cầm đèn lồng liền dừng lại.

“công chúa ! em..em không ổn rồi, người đứng đây đợi, em phải đi..” xuân mai khuôn mặt nhăn nhó hai tay ôm chặt lấy bụng, nhét đèn lồng vào tay của Mạc Thánh Linh.

“cho hỏi.. nhà xí ở đâu..” Xuân Mai vừa xoay đầu là chặn ngay một tiểu thái giám để hỏi đường.

“đi thẳng quẹo phải..”

“ạ tạ..”

Xuân Mai nhanh như một con rắn, lượn tới lượn lui rồi biến mất ở cuối con đường, chỉ còn mỗi Mạc Thánh Linh đứng trơ trọi một mình giữa màn đêm và hoàng cung rộng lớn.

“thế tử! hình như người không được vui..” Diệp tổng quản nửa bước không rời Diệp Thiên.

“nhìn ta giống người không được vui sao..” Diệp Thiên mỉm cười như hoa nở nhưng giọng nói và biểu cảm trên khuôn mặt hần bất đồng.

“phải ! giống như cả thiên hạ đang mắc nợ người” Diệp tổng quản rùng mình lùi lại phía sau, chưa bao giờ thấy thế tử đáng sợ như vừa rồi.

“Thiên nhi! người cũng đừng trách thái tử, dù sao tuổi của người cũng không còn nhỏ, đã đến lúc thành gia lập thất” Lan phi lên tiếng nói đỡ lời cho Diệp Khang.

“thế tử ! cưới thế tử là lựa người hiền lương thực đức, dung mạo thật không quan trọng lắm..” Ngọc Trắc phi gương cười lên tiếng, cố ý đoái công chuộc tội.

Nếu không vì bà buộc miệng nói ra thì đã không có cảnh tượng gương ngùng này, bà không biết thái tử không nói cho Diệp Thiên nghe, vì lo lắng hấn sẽ không đồng ý hôn sự này.

Nếu hôn sự lần này lại không thành, hoàng thượng mà trách tội xuống phủ thái tử sẽ không có ngày nào được yên ổn.

“thái tử ! nhị công chúa tuy không phải là mỹ nhân nhưng tuyệt đối là thế tử tốt, về chuyện này người hãy yên tâm..” Diệp Tổng quản giọng điệu quả quyết nhìn Diệp Thiên.

“nữ nhân tốt như vậy, tại sao không để nhị đệ thú nàng ta” Diệp Thiên mỉm cười nhìn Ngọc Trắc phi, rồi dùng trâm trên tay Diệp Tấn.

“ha..ha...!!! công chúa thân phận cao quý, ta lại không phải là trưởng tử làm sao xứng với công chúa, đại ca người đừng đùa với ta..” Diệp Tấn không khéo khước từ.

Bảo hấn cưới quý dạ xoa làm thế tử thà hấn đập đầu vào cột chết còn sướng hơn.

Hàng ngày mở mắt ra không bị hù chết thì cũng bị người khác sau lưng cười chê tức đến ôm bệnh mà chết, biết trước mặt là con đường không lối thoát, hấn đâu có ngu mà đâm đầu vào, trong khi thiên hạ còn bao nhiêu hoa thơm cỏ lạ đang chờ hấn thưởng thụ.

Mạc Thánh Linh từ xa nghe thấy có tiếng người đi tới, liền nép sát vào bên đường, trách phải đối diện với họ, hình như nhiều năm sống “ẩn dật” nàng lại càng không muốn tiếp xúc với người lạ nhưng đoạn đối thoại của mọi người nàng đều nghe thấy.

“ra đây là người của phủ thế tử, nửa cuộc đời sau của nàng phải gắn bó với bọn người này sao”

Dù biết người sẽ làm phu quân của nàng Diệp Thiên, cũng đang có mặt trong đám người đó nhưng Mạc Thánh Linh lại không cảm thấy một chút hứng thú.

“cộp..cộp..!!”

Diệp Thiên bỗng dừng lại nhìn Mạc Thánh Linh, mặt dù nữ tử dùng khăn che đi nửa khuôn mặt nhưng dáng vẻ này gợi lên trong hồi ức của hấn chút gì đó thân quen.

“thế tử! đi thôi..” Diệp Tổng quản quay lại hối thúc

“ừ..” Diệp Thiên nghĩ mãi không ra nên bất lực bỏ đi, có lẽ do hấn suy nghĩ quá nhiều, dạo gần đây hấn luôn có cảm giác đó.

Xuân Mai bất ngờ đi tới, ngơ ngác nhìn bóng lưng của đám người Diệp Thiên.

“công chúa! có phải họ là người của thái tử phủ..” Xuân mai vừa đến lại nghe lồm được vài câu, tò mò lên tiếng.

“Ừ..!” Mạc Thánh Linh nhè nhẹ gật đầu.

Xuân Mai nghe xong lập tức muốn đuổi theo nhưng bị Mạc Thánh Linh kéo lại

“em định làm gì..” Mạc Thánh Linh khó hiểu lên tiếng

“đương nhiên là muốn xem mặt tên dã nhân...không đúng, là Diệp Thiên thế tử phu quân tương lai của công chúa” Xuân Mai vẽ mặt hớn hở.

Nhìn đám người phía trước chỉ cách nàng có mấy bước chân, chạy đến là gặp được ngay, nhiều ngày nay Xuân Mai luôn rất hiếu kỳ không biết tên dã nhân tốt số đó có diện mạo ra sao, có phải nhà quê như mọi người đồn thổi.

“đi thôi...” Mạc Thánh Linh hững hờ lên tiếng, rồi xoay người bỏ đi.

“khoan! Công chúa, yến tiệc là phải đi hướng này mới đúng” Xuân Mai khó hiểu nhìn Mạc Thánh Linh, rồi chỉ tay về hướng ngược lại.

“ta cảm thấy không được khỏe, không muốn đi nữa..”

Khi hai người vừa xoay lưng đi, thì...

“Vèo..ò...!!”

Một trận cuồng phong thổi tới, cuốn bay đi chiếc khăn che mặt của Mạc Thánh Linh, thật trùng hợp chiếc khăn rơi trúng người của Diệp Thiên, hắn đưa tay đón lấy.

Diệp Thiên từ từ xoay người lại...

Ánh nguyệt dáng trên cao dù chỉ mờ ảo nhưng vẫn đủ để hắn nhìn rõ dung mạo của nữ tử đứng trước mặt.

Khuôn mặt diễm lệ trắng như ngọc, mắt như sao sáng, mũi cao nhỏ và môi đỏ như son, là một đại mỹ nhân nhưng điều làm hắn ngây ngẩn chính là người nữ nhân ngày gọi lên trong hồi ức của hắn một cảm giác thân thiết, khiến hắn nhớ đến một người nào đó.

Từng hình ảnh rời rạc, mơ hồ đang xáo trộn trong đầu hắn...

“Thiên Hàn! sao chàng không tin ta...ta và Thần vương thật sự không có gì...”

“Thiên Hàn !Ta yêu chàng, thật sự ta rất yêu..chàng phải tin ta”

Những đoạn kí ức không rõ ràng, một mỹ nhân khuôn mặt đầy lệ, đau khổ nhìn hắn, nhưng nàng ta là ai, Thiên Hàn là ai, Thần vương là ai...

Tại sao hắn không thể nhớ gì hết, đầu hắn cũng đang bắt đầu đau. Diệp Thiên hai tay ôm chặt lấy đầu.

Mạc Thánh Linh đã không còn đứng vững, khuôn mặt vui mừng gần như sắp khóc, trái tim tưởng đã ngủ yên, bỗng điên cuồng dậy sóng.

“là chàng,là chàng...thật sao..”

“Vèo..!”

Mạc Thánh Linh bất ngờ từ xa chạy tới ôm chặt lấy Diệp Thiên, khóc nức nở.

“là chàng, chàng vẫn còn sống..” Mạc Thánh Linh cảm nhận được thân nhiệt từ người Diệp Thiên thì nàng biết đây không phải là mộng mà là sự thật.

Chứng đau đầu vừa rồi của Diệp Thiên, cũng bị cái ôm bất ngờ của Mạc Thánh Linh thổi bay đi, thay vào đó là sự kinh ngạc khó hiểu.

Cả người đều bị ôm chặt hắn không thể nhúc nhích, chỉ có hai tay là rãnh rỗi và Diệp Thiên cũng đã làm chuyện mà quân tử thường hay làm khi nhìn thấy mỹ nhân khóc...

Một tay hắn vuốt ve mái tóc mềm mại của Mạc Thánh Linh, tay còn lại vỗ nhẹ lên vai nàng, theo kiểu như dỗ dành trẻ con. Nhưng không biết có phải hắn dỗ sai cách mà mỹ nhân không những không nín mà còn khóc nhiều hơn.

“hu..hu..thật may chàng vẫn còn sống..”

Được mỹ nhân ôm đương nhiên là tốt nhưng nàng cứ ôm chặt hắn, còn khóc lóc thảm thiết như vậy, có người đi ngang nhìn thấy còn tưởng hắn bắt nạt nàng ta.

“cô nương! hay là nàng buông ta ra trước..” Diệp Thiên gượng cười đẩy Mạc Thánh Linh ra.

“Cô nương..” Mạc Thánh Linh tròn xoe mắt kinh ngạc nhìn Diệp Thiên, nàng có nghe lầm không.

“chàng vừa gọi ai là cô nương...”

“không gọi nàng là cô nương, chẳng lẽ gọi là công tử..”

Diệp Thiên mỉm cười nhìn Mạc Thánh Linh, ở đây chỉ có nàng và hắn, không gọi nàng chẳng lẽ gọi hắn, nữ nhân này thật kỳ lạ.

Mạc Thánh Linh bàng hoàng nhìn Diệp Thiên, từ ánh mắt và thái độ của chàng, nàng biết những lời nàng vừa nghe không phải là nói đùa, nhưng..

Khuôn mặt này, giọng nói này không thể nào sai được, vậy tại sao chàng không nhận ra Mạc Thánh Linh nàng, thật ra đã xảy ra chuyện gì.

“đại ca! sao ngươi còn đứng đây, phụ thân đang...” Diệp Tấn vừa bước tới, thì nhìn thấy Mạc Thánh Linh.

Hắn si mê nhìn nàng, như một kẻ mất trí quên luôn mình đang định nói gì..

“thật xinh đẹp..”

Diệp Tấn đẩy Diệp Thiên ra phía sau, tiến lại gần Mạc Thánh Linh nhìn từ trên xuống dưới, trước giờ hắn nhìn qua rất nhiều người đẹp nhưng chưa thấy ai đẹp như nàng.

Làn da thì trơn lán như trứng gà, thân hình thì gợi cảm hấp dẫn...

“nàng là ai, sao ta chưa từng thấy nàng..” Diệp Tấn mỉm cười, nước miếng cũng muốn chảy xuống cằm.

Mạc Thánh Linh khó chịu lùi ra sau, tránh đi ánh mắt đầy sắc dục của Diệp Tấn.

“đại thế tử, nhị thế tử ! sao hai người còn đứng đây..” Diệp Tổng quản đợi lâu, nên quay lại hối thúc.

“tới ngay” Diệp Thiên lên tiếng, vừa xoay người đi thì nhớ đến chiếc khăn hắn vẫn còn đang cầm trên tay.

“cái này trả lại nàng” Diệp Thiên nhét chiếc khăn vào tay của Mạc Thánh Linh rồi xoay người bỏ đi.

Khi đi hắn cũng không quên kéo theo tên hác sắc Diệp Tấn đi cùng.

“đi thôi! còn nhìn nữa..”

Nhanh như một cơn gió giống như trước đây vậy, chàng xuất hiện đột ngột vào lúc nàng cảm thấy cô đơn và tuyệt vọng nhất. Mạc Thánh Linh vẫn không thể nào tiếp nhận được niềm vui sướng bất ngờ này.

“chàng là ai, Hạo vương người nàng yêu say đắm đã chết từ bảy năm trước, hay là Diệp Thiên hôn phu của nàng, là ai cũng được chàng thật sự đã trở về ..”

“công chúa ! người đó không phải là Hạo vương, sao...sao lại có thể..” Xuân Mai cũng bàng hoàng không kém, nhìn theo bóng lưng của Diệp Thiên.

“nhưng sao Hạo Vương không nhận ra chúng ta, còn nữa.. người kia lại gọi hắn là thế tử, chuyện này là sao..”

Xuân Mai liên tục hỏi nhưng không nghe thấy câu trả lời, nàng quay lưng lại nhìn Mạc Thánh Linh, thì ...

“đi thôi! Đừng để Diệp Kỳ quốc nói bỗ công chúa không biết phép tắc” Mạc Thánh Linh mỉm cười cao ngạo nhìn Xuân Mai, rồi sải bước.

“công chúa! người muốn đến dự yến tiệc, vừa rồi không phải người nói không được..” Xuân Mai khó hiểu nhìn Mạc Thánh Linh.

Mạc Thánh Linh không lên tiếng, chỉ là dừng lại quay sang nhìn Xuân Mai, không cần mở miệng chỉ với một ánh mắt đã khiến cho Xuân Mai cảm như hén.

Xuân Mai có phần khiếp sợ, đã lâu rồi nàng không nhìn thấy ánh mắt đáng sợ này của nhị công chúa, đã 7 năm từ sau cái chết của Hạo vương. Nhưng đây mới thật sự là công chúa của nàng, Xuân Mai vui sướng vô cùng không có gì tả nổi tâm trạng nàng lúc này.

“ông trời ơi! cảm ơn ông đã trả công chúa về cho nàng..” Xuân Mai hớn hở chạy theo sau Mạc Thánh Linh

“công chúa! người không dùng khăn che mặt nữa sao.” Xuân Mai tò mò lên tiếng, suốt bảy năm nay, công chúa chưa bao giờ tháo khăn che mặt ra.

Mạc Thánh Linh không lên tiếng, chỉ nhẹ tay giơ lên thả bay chiếc khăn xuống đất, sao đó giẫm lên mà đi, ánh mắt như dao, mỉm cười nhìn về phía trước...

Bên trong yến tiệc.

Mọi người đều đã an ổn vị trí, tất cả đều mang theo tâm trạng tò mò mà đến...

Hai nhân vật chính của tối đêm nay vẫn chưa thấy xuất hiện, thật khiến người ta nóng lòng không chịu được.

“đại hoàng huynh! Không biết khi nào Thiên nhi mới đến, đệ đã lâu rồi không gặp nó.” Diệp Bình Nguyên lên tiếng.

“nhị đệ! đa tạ hảo ý của ngươi, Thiên nhi...” Diệp Khang vừa mở miệng, thì người đã đi vào.

“cộc..! cộc..!”

“Tấn nhi ! tham kiến hoàng gia gia” Diệp Tấn khum người quỳ sát đất, dáng vẻ rụt rè sợ sệt.

Diệp Tấn thì mọi người không còn lạ gì, điều làm họ thấy hiếu kỳ là mỹ nam tử đang đứng phía sau Diệp Tấn là ai.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía chỗ Diệp Thiên đang đứng, mỹ mạo của nam nhân vật chính đẹp không còn gì bàn cãi.

Ánh trăng trên cao càng làm cho khuôn mặt bạch ngọc thêm rạng ngời, ngũ quan tinh tế như tượng được điêu khắc, bạch y phất phơ càng làm hắn thêm phiêu dật mờ ảo..

“người đó có phải là Diệp Thiên thế tử..”

“chắc là vậy...”

“wo..o..thật là tuần tú, chẳng có điểm nào giống dã nhân như ngươi nói...”

“ta cũng là nghe người khác nói thôi, có gặp bao giờ đâu..”

Trước ánh mắt ngưỡng mộ, và thái độ tán thưởng của mọi người. Diệp Khang thân là phụ thân càng thêm phần khích, chưa bao giờ lão cảm thấy hãnh diện như lúc này.

“Thiên nhi! sao còn chưa hành lễ với hoàng gia gia..” Diệp Khang lạnh giọng lên tiếng nhìn Diệp Thiên, ra vẻ một người phụ thân nghiêm nghị.

Diệp Thiên điềm tĩnh bước tới, không hề tỏ ra rụt rè sợ sệt , tự tin nhưng không cao ngạo, ánh mắt nhìn thẳng không hề ngó dáo dạt, hay nhìn lung tung , rất có phong phạm của con cháu hoàng thất.

Diệp Khang lão còn sợ Diệp Thiên không quen với lễ nghi cung đình, cũng chưa từng đến những nơi sang trọng như vậy sẽ làm cho lão mất mặt, nên đã căn dặn rất kỹ Diệp Tổng quản chỉ bảo tất cả phép tắc cung đình.

Nhìn biểu hiện của Diệp Thiên lúc này Diệp Khang rất hài lòng, xem ra lão đã quá lo xa. Diệp Khang thông thả uống rượu.

“Thiên nhi ! tham kiến hoàng gia gia..” giọng nói trầm bổng âm áp làm sao, Diệp Thiên cúi người hành lễ với Diệp Trình.

“Bình thân..” giọng nói uy nghi vang vọng như sấm, Diệp Trình tỉ mỉ quan sát đứa cháu đích tôn.

Từ trước đến giờ tất cả đại thần bao gồm luôn những đứa con của lão, khi nhìn thấy Diệp Trình lão đều co đầu rụt cổ, sợ như sợ cộc.

Không ai dám nhìn thẳng và dùng thái độ bình thân như vậy nói chuyện với lão, có phải lão đã già rồi nên không còn oai phong như xưa, không đủ để làm tên nhóc này khiếp sợ hay tên nhóc này có điểm khác người.

Lão cũng rất muốn biết...

“lại gần hơn nữa, trẫm muốn nhìn kỹ người..” Diệp Trình bất ngờ lên tiếng khiến cho toàn bộ mọi người đều kinh ngạc.

“ồ..!!” Bọn họ lại bắt đầu to nhỏ.

“sao hoàng thượng lại như vậy..”.

“có chuyện gì sao..”

“không biết nữa..”

Người nọ nhìn người kia mà gãi đầu khó hiểu, trước giờ hoàng thượng không phải như vậy, luôn giữ khoảng cách với mọi người, sao hôm lại tỏ ra thân thiết như vậy...

“dạ! Hoàng gia gia..” Diệp Thiên nhìn khuôn mặt cười như không cười của Diệp Trình không biết lão đang nghĩ gì nhưng cũng từng bước tiến lại gần.

Khi hần chuẩn bị dừng lại thì, Diệp Trình lại cao giọng.

“gần hơn nữa..”

“dạ..!!”

Diệp Thiên tiếp tục đi tới , không nghe Diệp Trình nói “dừng lại ” thì hần cứ đi tiếp, cho tới khi chân đã đụng đến cạnh bàn thì không thể nào bước tiếp đành dừng lại.

“được rồi..” Diệp Trình mỉm cười hòa nhã nhìn Diệp Thiên.

Diệp Trình luôn không rời mắt khỏi người của Diệp Thiên, từng biểu cảm nhỏ của hần, lão đều quan sát thật kỹ, dù không muốn nhưng lão cũng phải thừa nhận...

“tên nhóc này quả không hề biết sợ lão, chưa có ai có thể tự tin mà mỉm cười với lão như tên nhóc này..”

“thái tử! đứa con trai này của người, quả thật rất khá...ha...ha...” Diệp Trình vui vẻ lên tiếng, quay sang nhìn Diệp Khang.

“đạ tạ phụ hoàng” Diệp Khang cười đến tiếp cả mắt.

Trước giờ phụ hoàng chưa hề khen tặng ai bao giờ, dù là các tướng quân lập được công lớn, người cũng chỉ là ban trọng thưởng, cũng chưa từng mở miệng khen họ một câu. Chứ đừng nói đến chuyện

“ban rượu” Diệp Trình ánh mắt đầy sự thưởng thức nhìn Diệp Thiên

Buổi tối hôm nay, Diệp Trình quả đã làm không ít người phải kinh ngạc, hoàng thượng còn đích thân ban rượu cho đứa cháu trai này, được uống cùng một bình rượu với hoàng đế không phải ai cũng có phước phận này, ngay cả những vương gia, thậm chí cả thái tử chắc cũng chưa từng có.

“Thế tử ! mời..” Nhuệ công công ngày thường luôn kiêu ngạo hôm nay tỏ ra kính nhường trước Diệp Thiên, còn cúi đầu dâng rượu, quả đúng là một nô tài biết thuận theo chiều gió.

“đạ tạ..” Diệp Thiên từ tốn nhận ly rượu từ tay của Nhuệ công công.

“hoàng thượng! nhị công chúa Mạc y quốc sao giờ còn chưa tới..” Một đại thần trong đám quan lại ngồi bên dưới tò mò lên tiếng, nam nhân vật chính đã tới, vậy còn nữ nhân vật chính đâu.

Diệp Tấn cũng nôn nóng muốn biết, hần mặc dù đã khước từ hôn sự , nhưng với vị công công chúa dạ xoa hần luôn cảm thấy rất hiếu kỳ, không biết nàng ta xấu đến mức nào.

“nhị công chúa không phải là nhân vật chính của buổi tiệc sao...”

“yến tiệc này không phải vì nàng ta mà tổ chức..”

“sao bây giờ còn chưa đến..”

Bá quan văn võ, và các vị phu nhân lại nháo nhào lên, mỗi người một câu..

“Nhuệ công công! Người đã thông báo chuyện này cho nhị công chúa..” Diệp Trình lạnh giọng lên tiếng.

“bẩm hoàng thượng ! lão nô đã cho người đi mời, có lẽ cũng sắp đến...” Nhuệ công công khúm núm lên tiếng.

Lão chưa nói xong thì các bá quan bên dưới lại ồn lên hướng nhìn ra bên ngoài.

“cộp..! cộp..!”

Mỹ nhân đang uyển chuyển đi tới, hồng y phất phơ bay lượn, một dung nhan khuynh quốc, khuôn mặt thì thanh tú diễm lệ, thân hình thì thướt tha như cành liễu, chẳng khác nào tiên nữ hạ phàm lạc bước xuống phàm trần.

“nàng ta là ai..”

“tại sao mỹ nhân xinh đẹp như vậy, ta chưa từng thấy qua..”

Nam nhân nhìn Mạc Thánh Linh đến không chớp mắt, ánh mắt mơ màng...

“là nàng..” Diệp Tấn thì si dại nhìn Mạc Thánh Linh

“cộp..! cộp..!”

Mạc Thánh Linh từng bước đi tới trước bao nhiêu con mắt ngưỡng mộ.

“Linh nhi! xin ra mắt hoàng gia gia..” Mạc Thánh Linh nghiêng người dáng vẻ mỹ lệ vô cùng, mỉm cười nhìn Diệp Trình.

“Linh nhi..”

“hoàng gia gia, là sao...”

Đám đại thần lại có thêm một trấn nháo nhào, về cách xưng hô này của Mạc Thánh Linh, tất cả các vị công chúa, quận chúa họ đều đã gặp qua, không ai có diện mạo như nàng ta, vậy nàng ta thật ra là ai...

“người là nhị công chúa của Mạc Y quốc..Mạc Thánh Linh” Diệp Trình nghi ngờ lên tiếng.

“dạ phải..” Mạc Thánh Linh mỉm cười dịu dàng như một cơn gió xuân.

Một cái gật đầu của nàng đã khiến không ít người phải ngã ngửa, hình như tất cả chuyện bất ngờ đều tập trung hết vào buổi tối hôm nay.

Đầu tiên là một thế tử đã nhân lại biến thành một mỹ nam tuấn tú khôi ngô.

Một hoàng đế luôn lạnh lùng khó gần lại biết mỉm cười tán thưởng người khác.

Ngạc nhiên nhất chính là một công chúa bị hủy dung lại xinh đẹp như tiên tử hạ phàm.

“nàng..nàng..là nhị công chúa Mạc y quốc..”

Bất ngờ nhất chính là Diệp Tấn, nói năng lấp bắp như người ngây dại, hẳn không đơn giản chỉ là bất ngờ mà là hối hận tức tối, không thể hình dung về mặt và ánh mắt của hắn lúc này, luôn dán chặt lên người Mạc Thánh Linh.

“Linh nhi! ra mắt thế tử..” Mạc Thánh Linh mỉm cười trêu mếu nhìn Diệp Thiên.

“không cần biết chàng là Thiên Hàn hay Diệp Thiên, ta sẽ nắm bắt lấy cơ hội tốt này, chàng chỉ có thể là của một mình Mạc Thánh Linh ta..”

Diệp Thiên cũng rất bất ngờ, người nữ nhân “không bình thường” hắn gặp ở bên ngoài lại là thế tử tương lai của hắn nhị công chúa Mạc y quốc, vì nàng không hề giống như lời thiên hạ đồn.

Nàng thật rất xinh đẹp.

.....

Yến tiệc đang trong thời điểm tưng bừng nhất, tiếng cười nói, tiếng nhạc vang dội khắp cả hoàng cung

Diệp Thiên và Mạc Thánh Linh được xếp ngồi cạnh nhau, càng tiếp xúc với nàng, Diệp Thiên càng có cảm giác thân quen, khuôn mặt giọng nói và cả tiếng cười của nàng, rất giống với một người nào đó, nhưng nực cười ở chỗ hẳn lại không thể nhớ ra được người đó là ai.

“...” Diệp Thiên mỉm cười đưa ly rượu lên nhấp cạn.

“thế tử! người đang cười gì vậy..” Mạc Thánh Linh quan tâm nhìn Diệp Thiên.

“không có, chỉ là ta thấy những vũ cơ này múa thật đẹp..”

Diệp Thiên lập tức chuyển sang đề tài khác, ánh mắt liền hướng đến những vũ cơ xinh đẹp đang nhảy múa ở giữa đại điện, những đôi chân mềm dẻo như búp sen đang lả lướt theo từng giai điệu của tiếng trống.

Lụa hồng mỏng manh tung bay, vũ cơ thân hình quyết rũ, từng cái nhóm chân, cái nhích người hay cái vẩy tay, đều xinh đẹp đến mất hồn.

“bộp..! bộp..! đẹp lắm..”

“múa đẹp lắm..”

Liên tục có những tràng pháo tay vang lên mặc dù điệu múa vẫn còn chưa kết thúc, trong đó có cả tiếng vỗ tay của Diệp Thiên.

Vũ cơ múa chính luôn mỉm cười, lâu lâu còn phóng ra ánh mắt câu hồn về phía Diệp Thiên. Tình ý tràn trề.

Mạc Thánh Linh thì hai tay nắm chặt, nhìn Diệp Thiên rồi nhìn vũ cơ trước mặt đang “liếc mắt đưa tình”, nàng không muốn Diệp Thiên bị mê hoặc bởi nữ nhân khác, trong mắt hẳn chỉ được phép có mỗi nàng. Càng không tha thứ cho bất cứ nữ nhân nào muốn quyến rũ hẳn.

“Xuân Mai” Mạc Thánh Linh nhỏ giọng kéo Xuân Mai lại gần

“...” Xuân Mai lập tức cúi người xuống thấp.

Không biết Mạc Thánh Linh nói gì, mà khuôn mặt nàng khả kinh, trắng bệch..

“Nhưng mà đây là Diệp Kỳ quốc..liệu làm như vậy có ổn không..”

“cứ làm theo lời ta nói...” Mạc Thánh Linh lạnh giọng lên tiếng.

“dạ công chúa! Nô tì sẽ cho người đi làm ngay..” Xuân Mai lập tức xoay người đi, làm theo những gì mà Mạc Thánh Linh vừa mới căn dặn.

Mạc Thánh Linh mỉm cười chậm chậm đưa tách trà lên miệng, ánh mắt tà mị nhìn vũ cơ đang múa chính.

“cứ tận hưởng đi, có lẽ đây sẽ là điệu múa cuối cùng mà ngươi có thể nhảy..”

Khi tiếng nhạc vừa kết thúc, thì các vũ cơ lần lượt cái lui, và các nhạc sư cũng từ từ đứng dậy, nhưng lúc này

“vèo...! vèo..!”

Hai cây phi tiêu sắc bén lao thẳng về phía Diệp Trình và một đám hắc y nhân bất ngờ xuất hiện ở phía sau nhạc sư, tấn công ào ạt..

“có thích khách..”

“có thích khách..”

Nhưê công công, lộn người hai tay chụp lấy phi đao của hắc y nhân rồi kéo Diệp Trình nằm xuống...

Cả một đám ngự lâm quân luôn túc trực bên ngoài, như thác lũ ồ ạt kéo vào, trận hỗn chiến nhanh chóng diễn ra, bá quan văn võ thì kêu gào bỏ chạy tán loạn, không phân biệt được ai với ai, cứ chém giết loạn xạ.

Bỗng dừng lại có một hắc y nhân lao tới, tấn công Diệp Khang.

“Á! cứu mạng..” Diệp Khang kinh hãi hét lên mà té xuống đất.

Tất cả ngự lâm quân đều đang bảo vệ Diệp Trình đâu ai còn chú ý đến lão, đang lúc cây đao chém xuống, thì Diệp Thiên lập tức phi thân tới kéo Diệp Khang ra.

“phịch..”

Hắc y nhân thì ngơ ngác nhìn Diệp Thiên từ trên trời rơi xuống, không biết từ đâu nhảy ra một võ lâm cao thủ, nhìn thân thủ nhanh nhẹ như vậy chắc chắc võ công cũng không đơn giản. Hắc do dự không dám tấn công.

Còn Diệp Thiên thì kinh ngạc với chính mình “ mình biết võ công sao...”

Vừa rồi chỉ là gấp rút cứu người, nhích người một cái không biết tại sao lại bay được tới đây, nhưng tiếp theo phải làm sao đây, đánh chân trái hay là giơ tay phải, hay là giơ luôn cả hai tay.

Thấy vẻ do dự của Diệp Thiên thì tên hắc y nhân đã không còn lo lắng gì “ra chỉ là may mắn..”

Hắn lập tức cầm đao chém tới...

“Thế tử! tránh ra..” Mạc Thánh Linh lao người chạy tới, kéo Diệp Thiên ra.

“Á..á....!”

Nhưng vừa đẩy ngã Diệp Thiên ra thì nàng lại nhận ngay một đao từ trên chém xuống, máu đỏ thẩm ướt cả lưng, gục ngã trước mặt Diệp Thiên.

“chàng..chàng không sao rồi..” Mạc Thánh Linh mỉm cười nhìn Diệp Thiên, nói xong câu này nàng lập tức ngất xỉu tại chỗ, vì máu chảy quá nhiều.

“công chúa..” Diệp Thiên hai tay đỡ lấy cơ thể của Mạc Thánh Linh, ôm chặt.

Ánh mắt hoang mang lại tức giận, cả người như biến thành một người khác toát ra hàn khí bức người, tên hắc y nhân kia lại không biết chết cứ lần tới.

“Vèo...!!”

Một chớp xuất ra đã thổi bay tên hắc y nhân vừa rồi, phun ra một ngụm máu tươi chưa nói được lời nào đã chết ngay.

Tất cả đám hắc y nhân đang bận tay bận chân ở chỗ Diệp Trình lập tức xoay hướng sang tấn công Diệp Thiên.

“bịch...!!”

“bịch...!”

“bịch...!”

Từng tên hắc y nhân bị Diệp Thiên hạ gục, chỉ bằng những ly rượu. Diệp Thiên liên tục ném chúng về phía họ, chính xác mà điểm trúng huyết đạo của từng người, tất cả đều ngã gục trên đất hôn mê bất tỉnh.

“bắt hết chúng lại, giam vào địa lao..” Diệp Bình Nguyên xung phong lên tiếng.

Đám đại nội thị vệ vẫn còn ngơ ngác, mặc dù không bị điểm huyết nhưng họ vẫn bất động bởi một màn biểu diễn tuyệt vời vừa rồi, cùng lúc có thể điểm huyết nhiều người như vậy, đây là lần đầu tiên họ thấy, ánh mắt hâm mộ tràn trề nhìn Diệp Thiên.

“sao còn đứng đó..” Diệp Bình Nguyên tiếp tục quát tháo khi thấy họ vẫn còn đứng yên bất động

Đám đại nội thị vệ như người tỉnh mộng, lập tức nhanh tay thu dọn tàn cuộc.

“lập tức gọi ngự y” Diệp Thiên ôm chặt lấy thân thể của Mạc Thánh Linh, hét lớn tiếng với mọi người.

Hai mắt hắc do ngẫu nhiên nhìn nàng hôn mê “nữ nhân này thật ngu ngốc tại sao có thể vì hắn ngay cả mạng cũng không cần, thật đáng hận..”

“mau gọi ngự y..”

Phủ thái tử.

“cộc..! cộc..!”

“nhanh lên ! mang nước vào đây..”

“có ngay..có ngay..”

Mọi người đang tất bật bận rộn, và tiếng khóc ai oán của Xuân Mai không ngừng vọng ra.

“công chúa! người tỉnh lại đi, người đừng làm nô tì sợ...hu...hu...”

Cách lớp bình phong, Diệp Thiên nôn nóng đứng ngồi không yên, nhìn từng thao nước đỏ ngầu liên tục bưng ra, mà càng thêm lo lắng.

Ngự y vừa bước ra thì đã bị người ta chụp lại.

“ngự y sao rồi” Diệp Thiên hốt hoảng kéo ngự y lại.

“thể tử ! công chúa bị thương rất nặng, máu chảy không ngừng, cần phải uống thuốc để cầm máu..” ngự y khuôn mặt đỏ đầy mồ hôi, hai bàn tay già nua đã thấm đầy máu tươi của Mạc Thánh Linh.

“sao còn chưa kê toa..” Diệp Thiên nóng vội đẩy ngự y ra, quay sang nhìn những nô tài trong phủ.

“mang giấy bút tới đây..”

“dạ..dạ, hạ quan viết ngay..” lão ngự y bị Diệp Thiên làm cho quỳnh quáng.

Diệp Thiên thật không còn đủ kiên nhẫn, hấn dù biết không hợp lễ nhưng vẫn chạy vào trong.

Sau bức bình phong..

Dưới đất là vô số những tấm vải trắng tinh, đang thấm đầy máu đỏ, khiến người run sợ.

Trên giường là khuôn mặt xanh xao không còn chút máu và trên tấm lưng trần trắng nõn nà là một đường đao dài kéo đến tận thắt lưng, máu không ngừng chảy ra.

“công chúa! người đừng có chuyện gì nha, hu...hu..”

“quan thể âm bồ tạt, phạt tổ như lai...con cầu xin các người, làm ơn cứu lấy công chúa..hu..hu...” Xuân Mai thì liên tục gào khóc...

Diệp Thiên từ từ bước đến, đau lòng mà vuốt ve khuôn mặt nàng, “nàng nhất định phải tỉnh dậy, nếu không nón nợ ân tình này ta làm sao trả cho nàng đây”

“thuốc tới rồi..”

“thuốc tới rồi..”

Ngự y vừa lớn tiếng vừa gấp gáp, bưng ngay một chén thuốc vào. Xuân Mai nhanh tay chụp lấy chén thuốc, lật người Mạc Thánh Linh dậy, cẩn thận đút từng muỗng thuốc cho Mạc Thánh Linh.

Nhưng ...

“ặc..ặc..” Mạc Thánh Linh vừa uống được một ngụm lại phun hết ra ngoài, ho sặc sụa.

Tất cả thuốc đều bị nàng nôn ra, không còn một giọt.

“hu..hu..giờ phải làm sao đây, bao nhiêu thuốc đều bị công chúa nôn ra hết..” Xuân mai hốt hoảng không biết phải làm sao, chỉ biết khóc mà thôi.

Trong lúc mọi người đang tuyệt vọng thì Diệp Thiên lại lên tiếng

“để ta..”

Diệp Thiên lập tức bước tới kéo Xuân Mai đứng dậy, cầm luôn chén thuốc trên tay của Xuân Mai, rồi...

“thế tử người định làm gì..”

Mọi người kinh ngạc khi nhìn thấy Diệp Thiên cầm chén thuốc thuốc, không biết hắn định làm gì,

Diệp Thiên không trả lời mà trực tiếp hành động, môi hắn lập tức dán chặt lên môi của Mạc Thánh Linh, thuốc từng chút một được đưa vào miệng nàng, sau khi đút thuốc xong, môi hắn vẫn còn bám trụ trên môi của Mạc Thánh Linh, chỉ khi nào chắc chắn không có một giọt thuốc nào từ miệng nàng tràn ra, Diệp Thiên mới chịu thu môi về.

Hắn xoay người tiếp tục uống thêm một ngụm nữa, và dùng cách thức vừa rồi để đút thuốc cho Mạc Thánh Linh, cho tới giọt thuốc cuối cùng.

Cho tới nhiều ngày sau, người đảm nhiệm công việc đút thuốc cho Mạc Thánh Linh chỉ có mỗi mình Diệp Thiên.

Năm ngày sau...

***** hết chương 61*****

62. Chương 62: Mạng Đổi Mạng

Chương 62: Mạng đổi mạng

Diệp Kỳ quốc

Mặt trời lên cao, những tia nắng gay gắt đang chiếu rọi khắp hoàng cung và vạn vật xung quanh kinh thành.

“cộc..! cộc..!”

Từ xa, dọc theo ngự hoa viên hai bóng người đang đi tới, đích đến của họ chính là căn đình rộng lớn trước mặt. Nam tử đi sau bỗng dừng dừng lại, thái độ không hề từ tốn mà còn rất khó chịu.

“rốt cuộc là lão có chịu nói hay không”

Người đang đi như bay phía trước, bắt đầu đi lảo đảo cũng đành dừng lại.

“Thế tử! người đừng có làm khó lão nô nữa” Nhuệ công công nhăn nhó lên tiếng.

“lão không nói thì ta sẽ không đi” Diệp Thiên giọng điệu cương quyết không hề thỏa hiệp.

Hắn không biết có chuyện gì mà mới sáng ra, còn chưa nhìn thấy ánh bình minh tươi đẹp, đã bị lôi vào cung. Sau đó “vứt bỏ” hắn vào trong một căn phòng, ngồi từ sáng cho tới trưa, ngoài việc cho ăn, cho uống ra thì không ai thèm đếm xỉa.

“nếu lão nô biết, đã nói cho người nghe rồi” Nhuệ công công tiếp tục van nài.

“cũng sắp tới, người tự mà hỏi thoàng thượng” Nhuệ công công, đợi không được nữa, đã quay lại lôi Diệp Thiên đi, đẩy về phía trước.

.....

“cộc..! cộc..!”

“thế tử! đã tới rồi”

Trước mặt đã là đình cao to lớn, Diệp Thiên đảo nhìn xung quanh quan sát kỹ lưỡng.

Trong đình ngoài Diệp Trình lão hoàng đế ra, còn có rất nhiều vị đại thần, trên người còn vẫn còn mặc quan phục, thậm chí mũ quan còn chưa kịp tháo xuống, có lẽ vừa mới bãi triều xong, họ lập tức đến đây.

“Tham kiến...”

“Xuyt..!”

Nhuệ công công và Diệp Thiên đang muốn bước qua hành lễ, thì tiểu thái giám đứng hầu bên cạnh Diệp Trình, lại ra hiệu cho họ giữ im lặng.

Trước mặt là một bàn cờ, bên cạnh là một cái rương to chất đầy ngân phiếu và vàng nén lấp lánh đến chói mắt.

Năm sáu vị đại đại thần đang xếp hàng dài đứng chờ, khuôn mặt nhăn nhó thống khổ, thỉnh thoảng lắc đầu hối tiếc.

Ánh mắt của Diệp Thiên liền dừng lại trên người vị đại nhân ngồi đối diện Diệp Trình.

Về mặt căng thẳng còn mồ hôi thì chảy không ngừng. Một tay nắm chặt lấy cái khăn đã ẩm ướt, tay còn lại thì cầm quân cờ trắng run rẩy như sắp rớt.

Vị đại nhân này, hẳn từng gặp trong yến tiệc mấy ngày trước. Tể tướng đại nhân, khuôn mặt già nua cả người thì ốm như cây que là đặc trưng nổi bật khiến cho Diệp Thiên khó mà quên được.

Lão tể tướng nhìn bàn cờ toàn là cờ đen mà hoa cả mắt, không biết làm sao, tiến thoái đều khó khăn.

“đành liều vậy”

Lòng hạ quyết tâm, nhưng khi lão vừa định đặt xuống thì..

“không nên đi nước đó” Thượng thư bất ngờ nhảy ra.

“vậy..vậy thì đi nước này” Tể tướng đại nhân do dự đặt cờ trắng xuống một vị trí khác , thì lại có người lên tiếng.

“không được! ông mà đặt cờ xuống, chết là cái chắc, nên đi như vậy” Thị lang đại nhân lên tiếng.

“đi nước đó chết càng thảm hơn” Hình bộ đại nhân lên tiếng

“đúng vậy, theo ta nên đi như vậy” Tướng quân đại nhân lên tiếng.

Tể tướng đại nhân nghe họ tranh cãi, cũng đã hết kiên nhẫn, đi thế nào cũng bị người ta nói, đâm ra trong lòng bực bội khó chịu.

“cạch..!!”

Tể tướng mạnh dạn đặt quân cờ xuống, hành động vô cùng dứt khoát. Âm thanh cũng rất vang dội. Tiếp theo chính là Diệp Trình.

Diệp Trình thở dài chán chường

“ thật tiếc khắp Diệp Kỳ quốc lão lại không kiếm ra được một đối thủ, chơi cờ với mấy người này, thắng mãi cũng cảm thấy ngại”

“cạch..!”

Diệp Trình mỉm cười đặt cờ đen xuống, nhìn tể tướng đại nhân.

“Tể tướng ! Khanh thua rồi ”

“wo..o..! chúc mừng hoàng thượng, ngài lại thắng nữa” tên tiểu thái giám bên cạnh như lượm được vàng , nhảy cẫng lên vui mừng.

Các vị đại thần nhìn thấy kết cuộc “đau lòng” có thể dự đoán từ trước, mà bức xúc..

“lúc đầu nên nghe ta là được” Thị lang thất vọng lên tiếng.

“đã nói đừng đi nước đó” Thượng thư lại chen ngang.

Trước sự chỉ trích của đồng lêu, Tể tướng đại nhân như con nhím xù lông.

“các người ..các người có hơn gì ta, giỏi thì thắng thử một ván” Tể tướng tức giận chỉ tay quát người.

Trong lúc họ còn đang tranh luận, thì một giọng nói uy nghiêm trầm âm vang lên.

“Tiểu An tử! Tính xem...họ đã thiếu trăm bao nhiêu ngàn lượng” Diệp Trình mỉm cười nhìn từng người một, nhàn nhạt lên tiếng.

Tiểu thái giám vội bước ra cầm theo một quyển sổ nợ dày cả tấc, lật mãi lật mãi và dừng lại ở trang cuối cùng, giọng nói đồng dạt rõ ràng.

“thượng thư đại nhân năm vạn hai ngàn lượng, hình bộ đại nhân sáu vạn tám ngàn lượng, thị lang đại nhân bảy vạn năm ngàn lượng, tướng quân đại nhân tám vạn bốn ngàn lượng và tể tướng đại nhân chín vạn chín ngàn lượng...”

“cách ..!” Tiểu An tử đóng sập quyển sổ lại, mỉm cười nhìn các đại thần.

Nghe xong, mà tròn mắt của các vị đại thần cũng muốn rớt ra bên ngoài. Đặc biệt là tể tướng đại nhân biểu cảm vô cùng phong phú, không có thơ văn nào có thể diễn tả vẻ mặt đẹp đẽ của lão lúc này.

“các khanh về phủ chuẩn bị ngân lượng, ngày mai giao cho Tiểu An tử” Diệp Trình lạnh giọng lên tiếng.

Lão vừa dứt lời, thì mặt mày người nào cũng xanh mét. Từng người một không ngừng nuốt nước bọt.

Họ có nghe lầm không “ngày mai ...bây giờ họ trở về bán gấp dinh thự, bán luôn thê tử cũng không đủ” , kiểu này dù trả đến đời cháu, đời chắt của họ cũng không hết nợ.

Tể tướng đại nhân lập tức xáp tới bên cạnh Diệp Trình tỏ ra thân thiết

“ha..haa...!! hoàng thượng, thật ra số nợ lần trước, lão thần vẫn chưa trả hết, hay người cho thần gia hạn lại” Tể tướng đại nhân miệng cười như hoa nở.

“gia hạn..”

Thấy vẻ mặt phân vân của Diệp Trình, thì đám đại thần nhìn nhau, cảm thấy cách này có vẻ khả thi.

“thần cũng giống như tể tướng đại nhân..” Hình bộ đại nhân nhào tới, mượn nước đẩy thuyền.

“thần cũng giống như hai người họ..” Thị lang đại nhân cũng nhào vô lên tiếng

“thần cũng vậy...”

“thần cũng vậy..”

Từng người một lần lượt tràn vào, tranh giành kẻ khổ với Diệp Trình.

Hiếm khi các đại thần đều đồng tâm nhất trí như bây giờ, Diệp Trình cũng không muốn làm cho họ thất vọng.

“vậy...các khanh muốn gia hạn bao lâu”

“hai mươi năm..”

Tể tướng đại nhân nhanh miệng nói trước, lập tức nhận ngay một cái liếc mắt từ Diệp Trình, thì lão đã biết mình vừa đưa ra một con số kém chính xác, may mắn thượng thư đại nhân nhảy vào kịp lúc...

“không...mười lăm năm...”

Nhưng mặt của Diệp Trình vẫn không khá hơn bao nhiêu, hình như con số này vẫn chưa chính xác, thị lang đại nhân đẩy họ ra, chen vào giữa

“vậy...mười năm...mười năm đi hoàng thượng...”

Diệp Thiên phải rất cố gắng kiềm nén lắm mới không bật cười, chưa bao giờ hắn thấy một cảnh tượng vui nhộn như vậy, nếu để thần dân của Diệp Kỳ quốc nhìn thấy dáng vẻ của những vị đại thần lúc này, không biết họ sẽ có cảm nghĩ gì.

“âm..m..!!”

“các khanh giận mặt với trẫm” Diệp Trình tức giận nhìn họ.

“Nhìn họ xem, phật cũng bị họ làm cho nổi giận.”

Thật sự họ đã hết cách rồi, không còn cách nào khác đây phải mặt dày cầu xin tiếp.

“hoàng thượng ! người cũng biết bổng lộc của lão thần rất ít ỏi”

“đúng vậy..! còn không đủ nuôi thê tử, mẫu thân...”

“còn phải nuôi thêm đám nô tài trong phủ..”

“thỉnh thoảng, còn có yến tiệc phải chuẩn bị quà cáp...”

Mỗi người một câu đồng điệu vô cùng, còn hay hơn nghe hát.

Nhìn thấy khuôn mặt khổ sở của các vị đại thần, Diệp Trình cũng không muốn làm khó họ tiếp.

“các khanh đều là hiền thần của trẫm, trẫm nghĩ..trẫm nghĩ..” Diệp Trình lướt nhìn qua từng người một, lời nói lấp lững.

“hoàng thượng! người nghĩ sao”

“hoàng thượng! người nghĩ sao”

Trước vẻ mặt mong chờ hi vọng, Diệp Trình cũng không để họ phải chờ đợi lâu. Lão mỉm cười nhìn mọi người.

“bổng lộc nửa năm sau của các khanh không cần nhận nữa, trực tiếp chuyển vào quốc khố của trẫm đi..”

“bịch..!”

“bịch..!”

Từng người một té ngựa xuống đất, sau đó mò mẫm ngồi dậy, ngơ ngác nhìn Diệp Trình.

“thật sao hoàng thượng..”

Diệp Trình mỉm cười nhìn họ “mấy gã hồ ly này tưởng trẫm già nên hồ đồ sao, trong nhà các người có bao nhiêu tài sản, trẫm hiểu rõ nhất. Ngày thường còn nhận không biết bao nhiêu của hối lộ, coi như các người còn biết khôn, dừng lại đúng mức không tham lam quá độ, nên trẫm mới nhắm mắt cho qua, bây giờ còn dám than khổ trước mặt trẫm..”

Đúng như người ta nói đế vương vô tình, còn họ là thân bất do kỷ, cả đám đại thần lủi thủi như kẻ bại trận ra về, chỉ là chưa ra khỏi đình thì lại nhận ngay một tin sét đánh...

“các khanh về dưỡng sức , ngày mai chơi tiếp”

“lại chơi tiếp..” Bọn họ đồng loạt quay đầu lại Diệp Trình.

“ông trời! làm ơn phái xuống một thiên binh thần tướng giúp họ, nếu còn tiếp tục như vậy họ làm sao mà sống đây...”

Sau khi đám đại thần rời đi, thì Diệp Trình mới có thời gian quan tâm đến Diệp Thiên.

“vết thương của nhị công chúa ra sao rồi..” Diệp Trình thờ ơ lên tiếng, nhưng không hề nhìn Diệp Thiên chỉ chăm chú vào bàn cờ.

“vết thương của Linh nhi đã không còn nguy hiểm..” Diệp Thiên thành khẩn lên tiếng.

“Linh nhi...xem ra quan hệ hai người tiến triển rất thuận lợi, trẫm không cần phải lo lắng” Diệp Trình ngẩn đầu lên nhìn Diệp Thiên.

“đạ tạ hoàng gia gia quan tâm ”

“trẫm đã hạ lệnh không cho mọi người tiết lộ ra chuyện nhị công chúa bị thương ra bên ngoài, người hiểu ý trẫm..”

“Dạ ! Thiên nhi hiểu..”

Linh nhi là công chúa Mạc Y quốc, lại bị thích sát trên lãnh thổ của Diệp Kỳ quốc, dù sao đối với danh tiếng của Diệp Kỳ quốc cũng sẽ bị tổn hại.

“có muốn đánh cờ với trẫm ...” Diệp Trình bất ngờ lên tiếng.

“Đánh cờ..” Diệp Thiên kinh ngạc hỏi lại.

“có gì phải giết mình, trẫm ăn thịt người sao...” Diệp Trình nghiêm nghị nhìn Diệp Thiên.

“có biết đánh cờ không..” Diệp Trình lạnh lùng lên tiếng.

Bàn cờ trước mắt với hần có cảm giác vô cùng quen thuộc, nhưng hần lại chưa bao giờ chơi cờ, ít nhất là bảy năm trở lại đây, còn chuyện trước đó hần có biết chơi hay không, hần lại không thể nhớ rõ.

“hình như ...là biết..” Diệp Thiên nhìn bàn cờ do dự hồi lâu rồi lại lưỡng lự.

“biết thì nói biết, không biết thì nói không biết, hình như là cái gì..” Diệp Trình bất ngờ quát tháo, lão ghét nhất chính là cái gì không rõ ràng dứt khoát.

“ngồi xuống đi...”

Nhìn cờ trắng và cờ đen lần lượt yên định trên bàn cờ, và mắt lướt nhìn thùng vàng trước mắt mà Diệp Thiên chợt nhớ ra một chuyện đáng để bận tâm.

“hoàng gia gia! ta không có mang ngân lượng..”

“ha..ha...không có ngân lượng cũng không sao...” Diệp Trình vui vẻ lên tiếng.

Đã khiến cho Tiểu An Tử và Nhuệ công công một phen giật mình, hoàng thượng trước giờ chưa bao giờ đánh cờ mà không cực bằng ngân lượng, còn nhớ khi các đại thần đi đánh cờ mà quên mang theo ngân lượng.

Hoàng thượng còn sai người về phủ lấy dùm họ, chẳng lẽ hoàng thượng đã đổi tính, hay như lời đồn thổi gần đây hoàng thượng “sủng” Diệp Thiên thế tử vô cùng.

Nhưng giang ngàn năm có thể đổi chủ, còn bản tính con người làm sao có thể thay đổi trong một khắc.

“Tiểu An Tử! lấy ra một vạn lượng cho thế tử mượn..” lão dừng lại mỉm cười nhìn Diệp Thiên nói tiếp :
“ghi vào sổ của phủ thái tử..”

“dạ ! hoàng thượng..” Tiểu An tử vui vẻ bước đến.

Sau một hồi ghi ghi chép chép, thì vạn lượng vàng ròng đã đặt trước mặt của Diệp Thiên.

Tiểu An Tử và Nhuệ công công, nhìn thấy vẻ mặt ngỡ ngàng khi cầm quân cờ trên tay của Diệp Thiên, họ còn nghi ngờ hần có biết chơi cờ hay không, mà thở dài...

“một vạn lượng này chắc chưa tới một canh giờ, lại trở về túi của hoàng thượng thôi..”

Nhưng sự đời khó lường, bây giờ họ đã thấm nhuần câu không nên vội phán đoán qua vẻ bề ngoài.

.....

Ba canh giờ sau....

Ai có thể ngờ một kẻ ngờ ngạo khi bước lên lưng ngựa, ra chiến trường lại trở thành một dũng tướng.Tung hoành ngang dọc.

Diệp Trình mặt đầy hắc tuyết lướt nhìn qua...

Một, hai , ba , rồi bốn rương vàng bên cạnh Diệp Thiên mà ruột thắt lòng đau, ba canh giờ trước chúng còn yên ổn nằm trong quốc khố của lão, nhưng bây giờ...thật đáng giận.

“hình như biết, cái này mà gọi là hình như sao...tên nhóc chết tiệt! còn dám ghạt lão, nếu biết có lẽ đã nuốt luôn cả quốc khố của lão..”

“Thiên nhi ! xin phép cáo lui..” Diệp Thiên từ tốn đứng dậy, hành lễ với Diệp Trình.

Nén lại bị thương trong lòng, lão chỉ có thể gượng cười lên tiếng, ra dáng một vị hoàng gia gia đáng kính.

“ừ!” Diệp Trình nhàn nhạt gật đầu, sau đó lướt nhìn quan hai đại nội thị vệ sau lưng Diệp Thiên.

“hai người giúp thế tử khiêng chúng lên xe...nhớ cẩn thận..”

Dù dặn lòng “đừng nhìn, đừng nhìn..” nhưng vẫn không thể nào từ bỏ được, ánh mắt Diệp Trình vẫn không thể nào rời khỏi bốn rương vàng đang trên tay của hai đại nội thị vệ kia.

“dạ ! hoàng thượng..” giọng nói đồng loạt, vang dội như tướng lĩnh nói giữa ba quân.

Hai đại nội thị vệ, mỗi người ôm lấy hai thùng vàng to tướng lão đảo đi theo sau Diệp Thiên.

Nhuệ Công Công nhìn theo bóng lưng của Diệp Thiên lòng đầy ngưỡng mộ, suốt bốn mươi năm theo hầu vị hoàng đế này, đây là lần đầu tiên lão thấy có người mang được ngân lượng ra khỏi hoàng cung Diệp kỳ quốc, còn là mang nhiều vàng đến như vậy.

“cộp..! cộp..!”

Xe ngựa của Diệp Thiên chậm rãi dừng lại trước đại môn phủ thái tử, vừa bước xuống xe đã có người chờ hẳn phía trước.

“thế tử..!”

Diệp Thiên lập tức quay đầu lại, nhìn xem người nào vừa gọi hắn “người này...hình như mấy ngày trước hắn có gặp qua một lần...”

“thảo dân tham kiến thế tử.” Nhất Phi cung kính thành lễ.

Diệp Thiên đảo nhìn khắp người của Nhất Phi, người này dáng vẻ thư sinh nho nhã, khuôn mặt thì chính trực ngay thẳng không có vẻ gì là gian tà, có thể an tâm.

“người tìm ta..” Diệp Thiên nghi ngại lên tiếng.

“thế tử ! người thật sự không nhận ra thảo dân..” Nhất Phi bây giờ mới đi vào vấn đề chính.

Nhất Phi còn chưa dám chắc người trước mặt hắn có phải là ân nhân đã cứu sống hắn và Phiêu Phiêu bảy năm về trước, Hạo vương Lăng Thiên Hàn hay không, nên không dám lạm ngôn.

“ta và người gặp qua bao giờ chưa..”

Nhất Phi dù đã chuẩn bị từ trước, biết phu thái tử thật có một thế tử tên Diệp Thiên, nhưng nghe thấy đáp án này vẫn cảm thấy hụt hẫng.

Nhưng trên đời này thật sự có hai người giống nhau đến vậy sao...

Tiểu nhị ca ngăn người nhìn hay người họ, hắn không hiểu nổi ông chủ đang nghĩ gì đến ngăn người, nhưng hắn không còn thời gian đâu mà quan tâm, ngày mai là đại ca hắn đã bị xử tử.

“thế tử! cầu xin người.. hãy cứu lấy đại ca ta..” Tiểu nhị ca lập tức quỳ ngay xuống đất, dập đầu trước Diệp Thiên, khóc than thảm thiết.

“Diệp Tấn hắn sàm sỡ muội muội ta ngay tại tửu lầu, đại ca vì đứng ra ngăn cản nên bị bọn thị vệ đánh cho trọng thương”

“còn Diệp Tấn là do hắn trượt chân, tự mình té xuống lầu, không liên quan đến đại ca ta..”

“Bộp..! bộp..!!”

“thế tử! xin người giúp đại ca ta..” Tiểu nhị cứ dập đầu mãi không ngừng.

“chuyện này người nên nói với quan phủ, không liên quan đến ta..”

Diệp Thiên nói xong lạnh lùng vào trong, nhưng lại bị tiếng kêu gào của Tiểu nhị làm cho chùn bước.

“nhưng... ngày mai đại ca của ta đã bị xử trảm, quan phủ không ai dám đắc tội với phủ thái tử của các người, ngay cả cơ hội gặp họ ta còn không có, thì làm sao mà kêu oan ..”

Tiểu nhị ca hét lên, rồi bất lực mà ngã quỵ xuống đất, hắn đã hết cách rồi, khi nghe ông chủ nói có một người có thể cứu được đại ca hắn, thì hắn vui sướng biết bao nhiêu, chỉ mong cho trời mau sáng để chạy đến đây, rồi cuộc mọi thứ lại như vậy...

“ông trời ơi! ông có thiên lý không, tại sao người chịu khổ luôn là bách tính như chúng tôi..”

Diệp Thiên nghe những lời nói này, trong lòng thật không thoải mái, nhưng Diệp Tấn dù sao cũng là đệ đệ hắn, nếu vì chuyện này mà khiến trong phủ trở nên bất hòa...

Diệp Thiên miên mang suy nghĩ mà đi tới trước cửa phòng của Mạc Thánh Linh từ khi nào không hay biết.

“kết...t...”

Vừa đẩy cửa vào thì nhìn thấy một cảnh tượng khiến người ta phải lo lắng..

“Linh nhi! nàng đang làm gì..”

Diệp Thiên hốt hoảng chạy tới đỡ Mạc Thánh Linh đang cố bước xuống giường, cả người lắc lư như sắp té.

“Diệp Thiên! chàng về rồi sao...” Mạc Thánh Linh khuôn mặt xanh xao, mỉm cười tươi như nắng xuân ngã vào lòng Diệp Thiên

“ngực y nói nàng còn rất yếu, không nên bước xuống giường..” Diệp Thiên lo lắng lên tiếng.

“người ta..chỉ là muốn uống một chút nước..” Mạc Thánh Linh nũng nịu lên tiếng, như một đứa trẻ trước ngực hắn.

“để ta lấy cho nàng..”

Diệp Thiên vừa xoay người thì bị người đẹp kéo lại.

“hay chàng bỗng thiếp sang đó ...” Mạc Thánh Linh ngây thơ mỉm cười nhìn Diệp Thiên, còn nắm lấy tay áo của hắn, mắt ngọc chớp chớp..

“đáng yêu như vậy, thì nam nhân nào có thể chống đỡ đây..”

“cũng được..”

Diệp Thiên mỉm cười nhìn Mạc Thánh Linh, rồi nhẹ nhàng bồng nàng trên tay.

Nếp sát vào lòng ngực ấm áp của Diệp Thiên, Mạc Thánh Linh mỉm cười hạnh phúc, nàng ước gì giây phút này có thể kéo dài vĩnh viễn.

“Diệp Thiên ! thọ yến của Bình Nguyên vương gia tối nay, chàng dẫn thiếp theo được không..”

“nhưng vết thương của nàng vừa mới lành lại..” Diệp Thiên chưa nói chọn hết ý thì Mạc Thánh Linh lại lên tiếng nài nỉ.

“ở mãi trong phòng thật là buồn chán, nghĩ thấy mùi thuốc là thiếp đã muốn buồn nôn, ..” Mạc Thánh Linh khuôn mặt ủy khuất, hai mắt long lanh ửng đỏ sắp khóc.

Khiến cho người ta không nở khước từ

“được rồi ! nếu nàng thích ta sẽ dẫn nàng theo..” Diệp Thiên miễn cưỡng nhận lời, thật ra từ đầu hắn cũng đã không có ý định tham dự.

“cám ơn chàng..” Mạc Thánh Linh vui mừng ôm chặt lấy hắn.

Kèm theo là một nụ hôn nhẹ lên môi của Diệp Thiên, nhanh như chuồng chuồng lướt qua, nàng thu hồi đôi môi mềm mại lại, miệng nở nụ cười tinh nghịch nhìn hắn.

Diệp Thiên chưa hết sửng sốt vì màn đột kích bất ngờ, thì hai tay của Mạc Thánh Linh đã vòng qua cổ hắn, và môi nàng đã dán chặt lên môi hắn, bắt đầu đột tấn công lần hai.

Diên cuồng cắn mút môi của Diệp Thiên.

Bàn tay nhỏ nhắn cách lớp y phục, đang vuốt ve cơ ngực săn chắc của nam nhân, môi mọng xinh đẹp dần di chuyển xuống dưới, từ cổ đến vai sau đó dừng lại trước ngực của y, liếm mút.

Thì...

“Linh nhi ! chúng ta vẫn chưa thành thân..” Diệp Thiên sau một lúc mê muội, bất ngờ tách Mạc Thánh Linh ra.

“sớm muộn gì thiếp cũng là người của chàng, hay chàng.. không muốn tiếp nhận thiếp..”

Thoáng thấy một tia giận dữ trong mắt của Mạc Thánh Linh, nhưng nhanh chóng biến mất, thay vào vẻ mặt tội nghiệp đáng thương, gần như phát khóc giống như tiểu cô nương bị người ta bắt nạt.

“không có, ta chỉ lo lắng cho sức khỏe của nàng, vết thương của nàng mới vừa lành..” Diệp Thiên nhìn nước mắt người ngọc sắp rơi, cuồng cuồng giải thích.

“thật không..”

“đương nhiên là thật...”

“vậy thì thiếp tha cho chàng...” Mạc Thánh Linh như một con mèo con ngoan ngoãn dựa vào ngực hắn.

“ngày cử hành hôn lễ cũng sắp đến, sớm muộn gì chàng cũng là của ta, khi đó xem chàng chạy đâu cho thoát..”

“ hặc..hặc...c..c..!!”

Diệp Tổng quản đang đứng bên ngoài hắng giọng lên tiếng. Không ngờ vừa đến cửa, lại tận mắt thấy ngay một cảnh tượng ngỡ ngàng như vậy, không tránh khỏi mặt đỏ tai hồng.

“Diệp Tổng quản..!”

Diệp Thiên và Mạc Thánh Linh vừa giật mình, lại xấu hổ nhanh chóng chỉnh lại y phục trên người. Ai ngồi ghế này.

“Diệp Tổng quản có chuyện gì..” Diệp Thiên hướng Diệp Tổng quản ở cửa mà lên tiếng.

“thái tử muốn gặp người , đang đợi ở thư phòng..”

“Chắc chắn là liên quan đến chuyện sáng nay hoàng gia gia triệu hắn vào cung, không biết lão thái tử này lại định giở trò gì..”

“Ta biết rồi, người đi trước..”

“ạ !”

Diệp Tổng quản xoay người đi, tiện thể lướt nhìn Mạc Thánh Linh, “ bề ngoài thì đoan trang nhã nhặn, không nghĩ lại..”, hắn lắc đầu chán chường.

“Linh nhi! ta qua đó gặp thái tử, sẽ trở về mau..”

“thiếp chờ chàng..”

Diệp Thiên mỉm cười rồi xoay người bỏ đi. Thật kỳ lạ, vừa rồi khi nhìn thấy Diệp Tổng quản hắn cảm thấy như nhìn thấy vị cứu tinh, gánh nặng trên vai như bị tháo xuống.

Dù biết Linh nhi sắp thành thê tử của hắn, nàng còn vì hắn mà suýt mất mạng nhưng mỗi khi cùng nàng thân mật hắn cảm thấy không được tự nhiên, còn rất là gượng ép.

“cộp..! cộp..!”

Xuân Mai đợi sau khi Diệp Thiên đi hẳn rồi mới vào phòng. Tay bưng theo một rổ nhỏ, bên trong tràn ngập cánh hoa.

“công chúa ! người thật giỏi, nhanh như vậy đã thu phục được thể tử..”

Mạc Thánh Linh chậm chậm đưa tách trà lên miệng nhấp nháp, giọng điệu lười biếng, khác xa vẻ yếu đuối xanh xao khi nãy, tinh thần rất tỉnh táo.

“giỏi thế nào cũng không bằng em và lão ngự y ngày hôm đó, hai người diễn kịch còn thật hơn cả ta...”

“ha..ha..đa tạ công chúa quá khen..” Xuân Mai tâm trạng phấn khích vô cùng, cười không khép miệng.

“nhưng mà..công chúa, ngân lượng người cho lão ngự y cũng thật quá nhiều..” Xuân Mai vẽ mặt luyến tiếc không nỡ.

Mạc Thánh Linh chậm chậm đặt tách trà xuống bàn, nhìn ra cửa, với nàng số ngân lượng đó chẳng đáng gì.

Ngày hôm đó vết thương trên người nàng thật sự không nhẹ, nhưng cũng không đến mức thập tử nhất sinh, tất cả chỉ là một màn kịch nàng, Xuân Mai và lão ngự y kia, cùng nhau diễn cho Diệp Thiên xem, kết quả chàng đã mắc bẫy.

“ả vũ cơ kia sao rồi..” Mạc Thánh Linh lạnh lùng lên tiếng.

“công chúa yên tâm, em đã cho người đánh gãy chân ả ta, sao này.. ả đi còn không thể, chứ đừng mơ đến sẽ có thể nhảy trở lại...”

Mạc Thánh Linh mỉm cười đứng dậy. Đó là kết cuộc cho những ai dám chạm đến đồ của Mạc Thánh Linh nàng.

“chuẩn bị nước tắm cho ta, nhớ rắc nhiều cánh hoa vào..”

“Dạ! công chúa..”

Diệp Thiên trên đường đi đến thư phòng để gặp Diệp Khang, thì đi ngang qua đại sảnh, nhìn thấy Diệp Tấn bên trong vốn định không muốn quan tâm, nhưng mà...

“ha..ha..thể tử chúc mừng người, ngày mai tên khốn đó đã bị xử trảm, mối thù của người đã được trả..” một tên nô tài lớn giọng lên tiếng.

“cái mạng quèn của hắn... xứng sao, làm sao so được với cái chân của bổn thể tử..” Diệp Tấn tức giận, xiết chặt ly rượu trên tay.

“dạ phải...dạ phải..thể tử nói rất đúng, dù hắn chết đi mười lần cũng không đủ..”

“nhưng mà chân người bị gãy đau phải phải do hắn làm..” Một tên nô tài khác lầm bầm trong miệng, nhưng không may trong phòng rất yên lặng nên đã đến tai Diệp Tấn

“chát...t...t”

Diệp Tấn không tiếc rẻ mà tặng ngay cho một bạt tay nện lửa, xương quai hàm của tên nô tài xuyết nữa cũng bị gãy.

“khốn kiếp ! nếu hắn đứng yên cho ta đánh, bổn thể tử có cần đuổi theo rồi trượt ngã xuống lầu ..” Diệp Tấn tức giận quát người.

“thể tử đừng giận.. ảnh hưởng đến sức khỏe, tối nay không phải người còn...he..he..” lời nói thì úp mở, vẽ mặt dâm tà nhưng cũng đủ đoán ra chuyện hắn muốn nói cũng không tốt đẹp gì.

“người có chắc là sẽ được” Diệp Tấn nghi ngờ nhìn hắn

“thể tử ! người cứ yên tâm, mặc dù ả ta còn chưa quyết định, nhưng ngày mai đại ca ả đã bị xử trảm, tối nay ...chắc chắn ả ta sẽ đến tìm người, lúc đó người tha hồ mà...ha..ha..”

Tên nô tài ăn một tát vừa rồi vẫn chưa biết khôn, còn nhào tới bắt chuyện với Diệp Tấn.

“nếu tiểu Khê đồng ý hầu hạ người.. người sẽ tha cho đại ca ả thật sao...”

“ha..ha...!!”

Diệp Tấn không trả lời mà cười đến điên đảo, sau đó hấn dừng lại trên khuôn mặt ngu dại của tên nô tài vừa rồi.

“ngươi nghĩ ta điên chắc ..” Diệp Tấn bất ngờ lại quát tháo.

“cơ thể của ả ta muốn, nhưng mạng của đại ca ả ..ta càng muốn nhiều hơn..”

“ha...ha...! thể tử thật cao minh..”

Khách trọ.

Cả đám người đảng ảo não, lo lắng. Khuôn mặt thì tùy tiện xanh xao, nhìn họ là biết suốt đêm đã không có một giấc ngủ ngon...

“cộp..! cộp..!”

Vừa nhìn thấy đám người của Nhất Phi và tiểu nhị trở về, thì Phiêu Phiêu đã chạy ra cửa nghênh đón.

“Nhất Phi! có gặp được thể tử, người nói sao...có giúp chúng ta ..” Phiêu Phiêu không ngừng hỏi tới tấp.

“nhị ca ! mọi chuyện sao rồi, đại ca sẽ không có gì.. đúng không...” Tiểu Khê hai mắt rưng rưng nhìn Tiểu nhị.

Hai người Tiểu nhị và Nhất Phi đều không ai lên tiếng, mỗi người có một tâm trạng riêng.

“hắn không chịu giúp chúng ta, còn nói.. có gì thì nói với quan phủ..” giọng nói ồ ồ của tiểu mạch nha vang bên tai.

“Phịch !” Tiểu Khê nghe xong mà té ngã xuống ghế.

“Nhất phi ! lời Tiểu Mạch nha có thật không...” Phiêu phiêu không tin hỏi lại.

“Phải...!! ” Nhất phi bắt lực gác đầu:

Nhất phi tức giận ngồi xuống ghế, khi nghĩ lại những lời nói lạnh lùng của Diệp Thiên vừa rồi : “hắn ta không thể nào là Hạo vương..”

Nếu là Hạo vương sẽ không vô tình khi thấy người khác gặp nạn mà không cứu, tên đó thật lạnh lùng.

Tiểu Khê đã hoàn toàn tuyệt vọng, nàng thần thờ đi ra cửa, nhìn Tiểu Khê lúc này khiến cho người ta thật sự rất lo lắng.

“Tiểu Khê! muội định đi đâu...” Tiểu nhị ca lo sợ, kéo lấy tay của Tiểu Khê

“nếu chỉ hầu hạ hắn một đêm , có thể đổi được mạng của đại ca thì muội đi, dù sao tất cả cùng vì muội mà ra để muội tự mình giải quyết..”

Tiểu Khê lạnh lùng hất tay của Tiểu nhị ca ra, rồi tiếp tục bước đi.

“Tiểu Khê..!”

Phủ Bình Nguyên vương .

Từ lúc mặt trăng vừa nhô lên, thì phủ Bình Nguyên đã tấp nập người lui tới, và những cỗ xe ngựa sang trọng không ngừng nối đuôi nhau.

Bên trong ồn ào náo nhiệt, khắp nơi rực rỡ sắc màu..

Một đám nô tì xiêm y lã lướt, đang bưng thức ăn đi lên, người đi sau cùng chính là Tiểu Khê, nàng vừa đi tới hành lang thì...

“á..!”

Tiểu Khê giựt mình hét lên, thức ăn trên tay suýt nữa rớt xuống, hai bàn tay nam nhân xa lạ, lại đang đặt trên người nàng, kéo nàng vào trong một góc khuất, ít người lui tới.

“Tiểu Khê! mấy ngày không gặp, ngươi có nhớ bốn thế thứ ..” Diệp Tấn ôm chặt tiểu Khê không buông.

“thế tử! ngươi mau buông ra, nếu không.. ta sẽ la lên..” Tiểu Khê liên tục vùng vẫy.

“ngày mai đại ca ngươi bị trảm, chuyện này có ai nói cho ngươi biết..” Diệp Tấn xấu xa thủ thi bên tai Tiểu Khê, cố ý nhắc nhở cho nàng.

Tiểu Khê nghe xong mà chết lặng nửa người, không còn sức để vùng vẫy, hai mắt đỏ ngầu sắp phát khóc.

“chắc..chắc...!” Diệp Tấn tặc lưỡi nhìn nàng.

“Sao lại khóc, ngươi biết ta muốn gì mà, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, thì chuyện đại ca ngươi.. có thể suy nghĩ lại...”

Tiểu Khê lấy hết can đảm quay lại đối diện cùng hắn, vì đại ca chuyện gì nàng cũng có thể làm.

“nếu ta bằng lòng, có phải người sẽ tha mạng cho đại ca..”

“đương nhiên, nếu ngươi hầu hạ ta tốt..” hắn tà mị vuốt ve khuôn mặt nàng.

Tiểu Khê chỉ cần có lời nói này của hắn, vì đại ca chuyện nàng chuẩn bị làm có đáng gì.

“ta đồng ý..”

“ngay từ đầu hiểu chuyện như vậy.. không phải tốt sao, ngoan ngoãn về phòng đợi ta..” Dứt lời Diệp Tấn liền xoay người bỏ đi

“ha..ha..!”

.....

Trong đại sảnh- nơi yến tiệc đang diễn ra.

Tiếng cười nói, tiếng nhạc, tiếng trống ở bên trong không phát ra..

“công chúa! người thật xinh đẹp..”

“chẳng khác nào tiên tử hạ phàm...”

“ta là nữ nhân, cũng bị người làm cho mê hoặc..”

Một đám nhất phẩm phu nhân, tiểu thư khuê tú đều đang vây lấy Mạc Thánh Linh, hết lời nịnh nọt, cười nói vui vẻ như là người tỷ muội thân thiết.

“Đa tạ...đạ tạ..!” Mạc Thánh Linh thì ngoài mặt vui cười, nhưng trong lòng lại oán trách.

Vừa vào tới đây thì đám nữ nhân này liền bu lấy nàng, như ruồi thấy mật, hại nàng không thể ở bên cạnh Diệp Thiên, đáng giận nhất chính là...

“Xuân Mai! em có thấy thế tử đâu không..” Mạc Thánh Linh nhìn khắp quan khách trong đại sảnh, nhưng lại không thấy bóng dáng của Diệp Thiên.

“vừa rồi thế tử vẫn còn ở đây mà...” Xuân Mai cũng quay sang tìm kiếm.

.....

Cùng lúc đó - Trên nóc nhà

Mỹ nam tử đang thả hồn theo ánh trăng, so với việc phải đối diện với những khuôn mặt giả tạo và sự ồn ào bên dưới, thì hắn thích yên tĩnh nằm ở nơi này ngắm trăng hơn.

Tâm trạng đang cao hứng thì..

Âm thanh của tiếng sáo từ đâu vọng lại, đã khiến hấn phải quan tâm, Diệp Thiên chậm chậm mở mắt ra, bật người dậy, lần theo âm thanh của tiếng sáo mà đi đến một trang viên hoang sơ.

Dưới ánh trăng một bạch y nữ tử, tuổi tóc như mây đang say sưa hòa mình vào tiếng sáo. Cả hai đều trầm lặng đứng đó khá lâu, người thổi sáo cũng không hay biết có người đang ngắm nhìn nàng. Diệp Thiên càng bước lại càng gần hơn.

“Bộp..! bộp..!”

Khi mỹ nhân vừa hạ cây sáo xuống và bước đi, thì tràng pháo tay tán thưởng của Diệp Thiên vang lên, khiến nàng giật mình xoay người lại.

“ngươi là ai, sao lại đến đây..” An Dĩnh lạc hoảng sợ lùi ra xa.

Đây là một trang viên bỏ phế nhiều năm, thậm chí nô tài trong phủ cũng không ai lui tới, sao hôm nay lại có người, còn là một nam nhân.

“nàng đừng sợ, ta không phải người xấu...tên ta là Diệp Thiên..” Diệp Thiên nhìn thấy An Dĩnh Lạc đang hoang mang vội lên tiếng để trấn an.

“Diệp Thiên...ngươi là đại thế tử của phủ thái tử” An Dĩnh Lạc kinh ngạc hỏi lại.

“Xem ra hấn cũng khá nổi tiếng” Diệp Thiên mỉm cười nhìn An Dĩnh Lạc.

“còn nàng là...”

“ta là thê tử của thế tử Vân Anh..”

Diệp Thiên không ngờ tên nhóc đó, lại có một thê tử khả ái như vậy, mà khoan đã. Hôm nay là đại thọ của Bình Nguyên vương gia, nàng ta cũng được xem như nữ chủ nhân, vậy tại sao...

“ta vì tiếng sáo của nàng mà đến, còn nàng sao lại ở đây” Diệp Thiên lướt nhìn xung quanh trang viên khó hiểu nói tiếp :

“nơi này rất vắng vẻ, hình như nhiều năm đã không có người ở”

Chính vì là vắng vẻ sẽ không có ai làm phiền nàng. Khi tâm trạng nàng không được tốt thường hay thích thổi sáo, nhưng không muốn tiếng sáo của mình lại ảnh hưởng đến người khác, nơi này là thích hợp nhất.

“ta..” An Dĩnh Lạc vừa định lên tiếng, thì..

“chít..t..!”

“chít..t..!”

Nhìn xuống dưới đôi hài màu trắng thêu hoa là loài động vật nhỏ bốn chân quen thuộc, bộ lông đen xù xấu xí, hai mắt đen nhánh như hai hạt đậu, với một cái mõ rất dài...

Một ! hai..! ba..!...hình như là cả một đàn đang kéo đến.

Khuôn mặt của An Dĩnh Lạc liền trở nên trắng bệch, hai mắt bắt đầu long lanh sắp khóc, nàng kinh hãi hét lên.

“Á..á...! chuột..”

“chuột...!!!”

An Dĩnh Lạc hoảng sợ chạy nhảy lung tung, bước chân loạn xạ . Bất ngờ...

“ầm...m..!”

Không biết nàng vấp phải thứ gì, mà té xuống đất còn kéo theo cả Diệp Thiên ngã cùng. An Dĩnh Lạc hoảng sợ vô cùng nàng bám chặt lấy Diệp Thiên không chịu buông, khuôn mặt thì úp sát vào ngực của hấn.

Sau một lúc lâu, nàng mới chịu ngẩng đầu lên.

“nó.. nó đi chưa..đi chưa..” An Dĩnh Lạc miệng thì lắp bắp, khuôn mặt gần như sắp khóc.

“đi rồi...” Diệp Thiên cũng muốn nhìn thử, nhưng thật sự không thể ngăn nổi đầu lên.

Hắn từng nhìn thấy nữ nhân sợ chuột, nhưng sợ tới mức này là lần đầu tiên, nghĩ lại thật tội cho con chuột vừa rồi, liên tục bị nàng ta giẫm lên, không biết trở về có bị nội thương hay không, hi vọng sẽ không tàn phế suốt đời.

“ngươi..ngươi cười cái gì..” An Dĩnh Lạc trừng mắt nhìn hắn, trong khi nàng sợ đến sắp chết, hắn còn tâm trạng cười nàng.

“ta có cười sao” Diệp Thiên dù đã cố gắng nhưng khuôn mặt lại hoàn toàn bán đứng hắn, nhất là hai má lún đồng tiền kia là bằng chứng xác thực nhất.

“còn nói không, mặt ngươi rõ ràng đang cười..” An Dĩnh Lạc then quá hóa giận, tức giận đánh vào ngực hắn.

“Bộp..! bộp..!”

Diệp Thiên chụp lấy hai bàn tay đang làm loạn trước ngực, nghiêm ngặt nhìn nàng. Sau một hồi hồ nháo, An Dĩnh Lạc mới nhận ra điểm bất ổn..

“hai người đang làm gì” tiếng hét của nam tử, từ cổng hậu viện vọng vào.

“Cộp..! cộp..!”

Nhưng tất cả đã quá muộn màng...

Là tư thế của hai người họ lúc này, nữ trên nam dưới còn tiếp xúc thân mật như vậy, thật sự khiến cho người khác hiểu lầm.

“xoạt..t..!”

An Dĩnh Lạc lập tức bật người dậy, tách xa Diệp Thiên ra. Chỉ là nàng còn đứng chưa vững chỗ thì đã bị Diệp Vân Anh kéo ra phía sau.

“Á..a..!”

Hắn biết nàng vừa bị mẫu thân trách mắng cho một trận, nhưng vì nguyên nhân gì thì hắn không rõ, trong lòng rất khó chịu còn cảm thấy lo lắng cho nàng, tìm suốt cả buổi chiều không thấy đâu.

Không nghĩ sẽ nhìn thấy cảnh tượng này.

“vừa rồi hai người đã làm gì..” Diệp Vân Anh gấp rút lên tiếng, vẻ mặt rất tức giận nhìn Diệp Thiên và An Dĩnh Lạc.

“ta...” An Dĩnh Lạc lo sợ, không thể mở môi, trước giờ nàng chưa thấy qua hắn giận đến như vậy.

“nàng ta ngã, ta đỡ nàng ta..tất cả chỉ có vậy..” Diệp Thiên bình thản lên tiếng.

“Diệp Thiên! ta nói cho ngươi biết nàng ta là thê tử của ta, ngươi tốt nhất nên tránh xa ra ..” Diệp Vân Anh bước tới xách lấy cổ áo của Diệp Thiên kéo lên

Diệp Vân Anh tức giận vô cùng, hắn không nghĩ bản thân lại có biểu hiện này, vừa rồi khi nhìn thấy An Dĩnh Lạc nằm trên người một nam nhân khác, thì tim hắn lại đập mạnh, cảm giác nghẹn thở khó tả, cái này trước giờ hắn chưa từng có.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, giữa lúc đang cao trào..

“may quá..! hai vị thế tử đều ở đây, vương gia và thái tử đang tìm hai người, yến tiệc sắp bắt đầu rồi, mau đi thôi..”

Diệp Tổng quản và một vài tên nô tài của Bình Nguyên vương phủ kéo đến.

“ta biết rồi..”

Diệp Thiên mỉm cười, hất bàn tay của Diệp Vân Anh ra, sau đó sửa sang lại y phục, rồi cất bước đi.

“hừmm..” Diệp Vân Anh cũng đi ngay sau đó, khi lướt qua người của An Dĩnh Lạc thì mặt lạnh nhìn nàng.

Anh Dĩnh Lạc vẫn còn đang ngẩn người, vì thái độ vừa rồi của Diệp Vân Anh “phản ứng vừa rồi của chàng, có phải là ghen chằng, nhưng làm sao có thể, bảy năm nay bọn họ tuy mang danh nghĩa phu thê, nhưng chỉ hữu danh vô thực..”

An Dĩnh Lạc vội vã đuổi theo Diệp Vân Anh nhưng khi nàng vừa đi qua chỗ cái giếng, thì có một ánh sáng lấp lánh trên thành giếng, đã thu hút nàng.

“miếng ngọc này là..” An Dĩnh Lạc cầm miếng ngọc bội lên nghiên cứu.

An Dĩnh Lạc nhìn ngó xung quanh, thì từ phía sau một bàn tay bất ngờ đẩy về phía nàng.

“Á..a..!”

Khi tiếng kêu tắt hẳn, là lúc An Dĩnh Lạc đã nằm gọn dưới giếng.

Một khắc tiếp theo..

“cộp! cộp..!”

Hai bóng đen nữ tử đi tới, và dừng lại trước giếng.

“công chúa! nàng ta có sao không...” Xuân Mai lo lắng nhìn xuống giếng.

“giếng cạn như vậy ả ta không chết được đâu...” Mạc Thánh Linh mỉm cười nham hiểm

.....

Mạc Thánh Linh từ trang viên khi nãy trở về, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh của Diệp Thiên, mỉm cười nhìn hần.

“Linh nhi ! nàng vừa đi đâu..”

“chàng còn nói, thiếp đương nhiên là đi tìm chàng..” Mạc Thánh Linh giọng điệu trách cứ nhìn hần.

Có một người bất ngờ chen ngang giữa họ.

“Thiên nhi! có nhìn thấy nhị đệ ngươi đâu không..” Diệp Khang lo lắng lên tiếng.

“không thấy..”

“tốt nhất đừng gây ra chuyện gì..” Diệp Khang khó chịu lên tiếng.

Trăng thanh gió mát, ánh trăng vàng vọt trên cao.

“Tiểu Khê nhi! ta đến đây..”

Diệp Tấn nhìn thấy ánh đèn còn sáng, hí hửng đang định đẩy cửa vào, thì...

“két..t..t..!!” Cánh cửa không khóa tự động mở ra trước khi Diệp Tấn chạm tay vào cửa.

“Không cần mở sao, vậy thì càng tốt, thì ra tiểu Khê nhi còn nóng lòng hơn hần”

Diệp Tấn vui vẻ bước vào, nhìn thấy cảnh đẹp bên trong khiến hần quá bất ngờ, quên cả khép cửa lại.

Một cơ thể mỹ miều trắng mịn, xuống tóc đen huyền được rủ xuống dưới tận eo thon.

Và trên người tiểu Khê lúc này chỉ mặc mỗi một chiếc yếm và quần lụa mỏng manh, tất cả đường cong quyến rũ đều được phơi bày. Diệp Tấn nhìn đến mê mẩn, môi khô lưỡi đắng hần từ từ tiến lại gần.

“Tiểu Khê! Nàng thật đẹp” Diệp Tấn si mê bước bên cạnh Tiểu Khê.

Nhưng khi tay hần vừa chạm vào người của tiểu Khê, thì chuyện bất ngờ đã xảy ra.

“Bịch...!”

Tiểu Khê từ trên ghế ngã xuống đất, khuôn mặt thì tím ngắt đầy thương tích, trước ngực còn chảy rất nhiều máu, đang lan xuống sàn. Hai mắt trợn trắng nhìn Diệp Tấn.

“Á...!!”

Diệp Tấn hoảng sợ vô cùng té ngã xuống đất, tay chân run rẩy, mặt mày tái xanh, nhìn khắp người tiểu khê lúc này toàn là máu mà lạnh cả sống lưng. Dù rất sợ nhưng có một chuyện hắn phải làm rõ.

Diệp Tấn từ từ lếch lại gần tiểu khê, hai mắt nhắm chặt không dám nhìn vào khuôn mặt đáng sợ của tiểu Khê, cổ vương ngón tay run rẩy đặt lên mũi của Tiểu Khê “khám nghiệm”.

Rất lâu sau, thời gian chậm chậm trôi qua, nhưng hắn không thể cảm nhận được bất kì một hơi ấm nào từ người của Tiểu Khê.

“chết!” Diệp Tấn giựt mình hoảng sợ

Hai chân đẩy lùi về phía sau, bất ngờ chạm đến một thanh sắt lạnh tanh, khi hắn quay đầu lại nhìn thì đó chính là một thanh dao đang tẩm máu.

Hắn giựt mình không phải vì nhận ra Tiểu khê đã chết, mà là hoàn cảnh hắn lúc này là tình ngay lý gian, nếu có kẻ nhìn thấy sẽ cho là hắn giết chết tiểu khê. Dù có trăm cái miệng cũng khó nói thành lời.

“ làm sao đây..phải làm sao đây..” Diệp Tấn tâm tư rối bời, đầu óc quay cuồng.

“phải rồi... rời khỏi đây..” Diệp Tấn lập tức bò dậy.

“Két..tt..t” hắn nhẹ nhàng khép cửa lại.

Sau đó xoay người đi, nhưng vừa quay đầu lại thì có người đã đứng phía sau lưng hắn, không biết đã đứng được bao lâu.

“ngươi..ngươi..sao lại đến đây...” Diệp Tấn miệng mồm lắp bắp, trán đổ mồ hôi, khẩn trương lên tiếng

“thái tử bảo ta đi tìm đệ..” Diệp Thiên nhìn thần sắc của Diệp Tấn mà nghi ngờ vô cùng.

“mà đây là phòng của ai, sau đệ còn đến đây vào giờ này..”

“..” Diệp Tấn đang rối bời không biết phải trả lời sao, thì..

Từ xa lại có tiếng người đi tới.

“thế tử! vào giờ này mà ta còn đến, thật đã làm phiền người..”

“không sao ! ta cũng như người đều rất quan tâm Tiểu Khê..”

“ta rất lo tiểu Khê vì cứu đại ca, sẽ làm ra chuyện thiếu suy nghĩ..”

Tình cảnh khốn khổ của hắn, giống như nước thủy triều dâng, sóng này chưa qua đi thì sóng kia lại ập tới...

Người đi tới không ai xa lạ chính là Diệp Vân Anh kẻ mà hắn căm ghét nhất, nhìn thấy người đến mỗi lúc một đông, Diệp Tấn càng thêm bất an.

“sao ngươi lại có mặt ở đây..” Tiểu nhị ca vừa nhìn thấy Diệp Tấn liền tức giận ngay.

“ta...!!” Diệp Tấn lắp bắp lên tiếng.

Sự khẩn trương ngày của Diệp Tấn càng làm cho tiểu nhị ca sinh nghi, hắn lướt nhìn khắp người Diệp Tấn từ đầu đến chân, thì phát hiện...

“máu..” Tiểu nhị ca kinh hãi hét lên.

Mọi người đều giật mình cúi nhìn xuống dưới chân của Diệp Tấn, không phải chỉ một mà là rất nhiều dấu giày dính máu xung quanh Diệp Tấn, dễ dàng nhìn ra chỉ toàn là dấu giày của hắn.

“ầm..m..!” Tiểu nhị ca đẩy cửa bước vào.

Đạp vào mắt hắn chính là thi thể của Tiểu khê đang nằm bất động dưới tất.

“Diệp Tấn! người là tên cầm thú, tại sao có thể đối xử với Tiểu Khê như vậy, Tiểu Khê muội mở mắt ra nhìn nhị ca..Tiểu khê..” Tiểu nhị ca đầm đìa nước mắt, như người điên ghào thét, ôm chặt thi thể Tiểu Khê.

“không phải ta, khi ta đến đây thì nàng ta đã như vậy..” Diệp Tấn hoảng sợ lên tiếng.

“Bốp..!!” một cú đấm bất ngờ từ Diệp Vân Anh phát ra.

Diệp Vân Anh nắm chặt lấy cổ áo của Diệp Tấn

“Diệp Tấn! ta từ lâu đã biết ngươi có ý với tiểu khê, nhưng sao ngươi có tàn nhẫn đến vậy, tiểu khê đang mang cốt nhục của ta, ngươi có thể ra tay độc ác, ta sẽ không tha thứ cho ngươi..”

“Bốp..! bốp..!”

Diệp Vân Anh ra đánh không chút lưu tình đánh tới tấp không ngừng tay.

“Tiểu Khê mang thai, ta không biết chuyện đó..” Diệp Tấn vô cùng kinh ngạc.

“tên cầm thú như ngươi thì biết gì chứ..” Diệp Vân Anh tiếp tục đánh tới.

“Bốp..! bốp..!”

“đại ca cứu đệ...đại ca..” tiếng kêu thống thiết và ánh mắt van nài của Diệp Tấn.

Được người ta gọi một tiếng đại ca đương nhiên phải làm chút gì đó đáp lại, Diệp Thiên bước tới kéo Diệp Vân Anh ra khỏi Diệp Tấn.

“nếu ngươi còn đánh, sẽ xảy ra án mạng..”

Diệp Tấn khắp người đều là thương tích, máu me bầm dập, lo sợ núp sau lưng của Diệp Thiên.

“thế tử! Tiểu khê dù sao cũng là người của thế tử, bây giờ muội ấy chết thảm như vậy, xin người đòi lại công đạo cho tiểu khê..” Tiểu nhị ca quỳ ngay trước mặt của Diệp Vân Anh dập đầu cầu xin.

Diệp Vân Anh tức giận nhìn Diệp Tấn, ánh mắt đỏ ngầu : “Diệp Tấn ngươi hãy đợi đấy, sau khi ta bẩm chuyện này với hoàng gia gia, xem người xử trí người thế nào...”

Diệp Vân Anh lập tức xoay người bỏ đi.

Diệp Tấn nghe xong mà hoảng hồn, trước giờ hoàng gia gia luôn chỉ thích mỗi tên Diệp Vân Anh này, luôn có thành kiến với hắn, bây giờ lại thêm cái chết của Tiểu Khê...

“đại ca! cứu đệ, đệ thật không có giết Tiểu Khê..thật đó...” Diệp Tấn níu lấy tay của Diệp Thiên cầu xin, ngoài Diệp Thiên ra lúc này hắn thật sự không nghĩ ra ai có thể cứu hắn.

Diệp Thiên do dự một lúc cũng đuổi theo Diệp Vân Anh

“thế tử ! đợi ta..thế tử..”

Diệp Tấn cũng đi theo phía sau, nhưng chỉ là dừng lại bên ngoài không dám gần Diệp Thiên và Diệp Vân Anh, vì sợ sẽ bị đánh tiếp.

Cho nên hắn không hề nghe được Diệp Thiên và Diệp Vân Anh đang nói gì, chỉ thấy vệt mặt của Diệp Vân Anh biến hóa vô thường, sau cùng là phát tay áo bỏ đi.

“đại ca! sao ngươi để hắn đi, có phải hắn sẽ đi tố cáo ta với hoàng gia gia..” Diệp Tấn sợ đến suýt khóc, chạy lại gần

“ngươi yên tâm, hắn sẽ không đi tố cáo ngươi..”

“sao lại như vậy..” Diệp Tấn vừa kinh ngạc lại vừa mừng rỡ, muốn biết tại sao.

“chuyện này sau hãy nói, nhưng quan trọng bây giờ chính là hắn..” Diệp Thiên quay nhìn Diệp Tấn lên tiếng, sau đó dừng lại trên người Tiểu nhị ca đang ngồi bên trong.

“hắn..” Diệp Tấn cũng nhìn Tiểu nhị ca lên tiếng

“đúng vậy, người chết là tiểu muội hắn, hắn nhất định sẽ truy cứu tới cùng, khi đó dù là thái tử cũng không cứu được người..”

“vậy bây giờ phải làm sao, hay giết hắn” Diệp Tấn hoảng loạn nhìn Diệp Thiên.

“người điên sao, khó khăn lắm ta mới thuyết phục được Diệp Vân Anh, bây giờ người lại muốn giết người diệt khẩu, người nghĩ Diệp Vân Anh sẽ bỏ qua cho người” Diệp Thiên tức giận quát tháo

“vậy làm sao, hay cho hắn thật nhiều ngân lượng..” Diệp Tấn hoảng loạn quá mức, không thể nghĩ thêm được gì.

“ta nghĩ chỉ còn cách này..” Diệp Thiên thần sắc nghiêm nghị.

“cách nào người mau nói đi..” Diệp Tấn nóng lòng muốn biết, ánh mắt mong đợi nhìn Diệp Thiên.

“lấy mạng của tiểu kê đổi lấy mạng của đại ca hắn”

*****chương 62*****

63. Chương 63: Như Từng Quen Biết

Chương 63: Như từng quen biết

Màn đêm buông xuống bóng tối lơ mơ vây phủ mọi thứ, đường phố kinh thành lại càng ít người lui tới.

Trong không gian yên lặng tĩnh mịch, hình như chỉ còn mỗi Bình Nguyên vương phủ vẫn nhộn nhịp người lui tới, trước cửa đèn hoa kết giăng, thắp đỏ trải dài từ ngoài vào trong.

“Ha..a..a..!”

“chúc mừng Bình Nguyên vương gia..”

“đạ tạ ! tể tướng đại nhân..”

“vương gia ! cạn ly..”

“Hình bộ đại nhân ! mời...”

Tiếng cười nói, tiếng nhạc hòa cùng tiếng trống. Yến tiệc đang vào lúc tưng bừng nhất...

“cứu....u..u...!”

Thì làm sao mà họ có thể nghe được những tiếng kêu “tha thiết” vọng lên từ nơi giếng khô tối tăm.

Thật là đáng thương cho người nào đó...

“có ai ở trên đó không...”

“cứu với...!!”

An Dĩnh Lạc bất lực mà ngồi phịch xuống đất kêu gào, nhưng đã hơn nửa canh giờ vẫn không nghe thấy ai trả lời.

“chẳng lẽ nàng sẽ chết thật ở đây sao..”

Trong lúc nàng đang tuyệt vọng nhất thì..

“Vèo..!”

Một huyền y nam tử từ trên cao nhảy xuống, dáng vẻ nghiêm nghị, y phục tung bay, tóc mây phát phơ, khuôn mặt của hắn còn sáng hơn cả ánh trăng trên cao kia.

Như một vị thần từ trên trời giáng xuống.

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, tâm tình của An Dĩnh Lạc trở nên bình ổn vô cùng, chỉ muốn chạy đến ôm chặt lấy hắn, quên mất một chân đang bị thương, mà bật người đứng dậy...

“Á..á..!!”

An Dĩnh Lạc vừa ngã xuống, thì một bàn tay của Diệp Vân Anh đã giơ ra ôm chặt lấy nàng.

“có sao không..” Diệp Vân Anh trong lòng thì lo lắng, nhưng vẫn cố ý tỏ ra lãnh đạm thờ ơ.

Nàng bị thái độ lạnh lùng này của hắn làm cho “bùng tỉnh” , thu hồi lại vẻ mặt mừng rỡ vừa rồi, nàng tại sao lại quên mất giữa họ không hề có quan hệ gì.

“chân bị sao..”

Diệp Vân Anh vẫn giữ thái độ lạnh lùng khi này, nhưng hiện rõ trong mắt hắn là sự lo lắng bất an, khi nhìn thấy khuôn mặt đau đến sắp khóc của An Dĩnh Lạc.

“ta bị trật chân..” An Dĩnh Lạc hai mắt ươn ướt, nhỏ giọng nhìn hắn.

“trật chân..”

Diệp Vân Anh nhìn xuống một chân đang bị thương của An Dĩnh Lạc, do dự một lúc liền cởi bỏ chiếc giày ra, tháo luôn cả tất chân của nàng ra.

“thế tử! người định làm gì..”

An Dĩnh Lạc ngẩng ra nhìn Diệp Vân Anh đang cặm cụi bên dưới. Trước khi nàng hiểu ra hắn muốn làm gì, thì bàn chân nhỏ nhắn của nàng đã bị hắn nắm trọn trong lòng bàn tay.

Diệp Vân Anh không trả lời, mà trực tiếp thể hiện bằng hành động, một khắc sau đó chính là...

“rắc..c..!!”

“Á..! Á..!”

Tiếng hét chói tai của An Dĩnh Lạc vang vọng giữa đêm đen.

“ngồi yên ! đừng cử động..” Diệp Vân Anh lớn tiếng ra lệnh.

” tại sao lại rớt xuống đây”

” Không! Hình như có người đẩy ta xuống”

” có nhìn thấy kẻ đó là ai..”

“Không nhìn thấy”

Bàn tay vẫn còn xoa nắn đôi chân của An Dĩnh Lạc, hắn chỉ muốn giúp An Dĩnh Lạc giảm nhẹ cơn đau, mà nàng vừa “xong việc” là đã vội rút chân về.

Bàn chân của nàng thật mềm mại, lại nhỏ nhắn. Một bàn tay của hắn đã có thể nắm trọn bàn chân nàng, cảm giác trơn mượt thật... thật dễ chịu.

An Dĩnh Lạc khuôn mặt bắt đầu nhuộm đỏ, vì bàn chân đang được người ta “bóp nắn”, không phải chỉ là nắn cổ chân đơn giản thôi sao, tại sao lại như vậy ...

“ừm..m..!”

Tiếng rên rĩ của An Dĩnh Lạc không biết tại sao lại bật ra khỏi miệng, thành thân hơn bảy năm, nhưng đây là lần đầu tiên họ tiếp xúc “thân mật” như vậy.

Âm thanh kiều mị vừa rồi đã đánh thức Diệp Vân Anh. Khiến hắn giật mình tỉnh mộng, vẻ mặt cũng ửng đỏ.

Hắn đang làm gì..

Chiếc váy dài màu trắng không biết từ lúc nào đã bị Diệp Vân Anh vén lên tận đầu gối và bàn tay của hắn còn đang đặt trên bắp đùi trắng muốt của An Dĩnh Lạc.

“Xoạt..!”

Diệp Vân Anh xấu hổ, lập tức kéo chiếc váy xuống.

Không khí trong giếng khô bỗng trở nên ngột ngạt, ám muội vô cùng. Hai người đều tránh đi ánh mắt của đối phương.

Phải có người lên tiếng, dẹp ngay cảm giác khó chịu này.

“sáng nay..sáng nay mẫu thân gọi nàng đến phòng, người đã nói gì”

Diệp Vân Anh liền đứng dậy, tâm bình khí lặng cố tỏ ra như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“muốn ta nạp Tiểu Khê làm thiếp cho chàng” An Dĩnh Lạc giọng nói thì ôn nhu, điềm đạm nhìn hấn.

Diệp Vân Anh ngạc nhiên quay lưng lại nhìn nàng, vì thái độ dững dưng này của An Dĩnh Lạc.

Người sắp nạp thiếp là ta, phu quân của nàng không phải ai khác, tại sao nàng có thể bình tĩnh như không có chuyện gì.

“rồi nàng trả lời sao” Diệp Vân Anh không rõ tại sao lại cảm thấy tức giận.

“ta đã đồng ý” An Dĩnh Lạc mỉm cười nhìn hấn.

Diệp Vân Anh hoàn toàn bị sốc nặng, hấn lập tức cúi người xuống, nắm chặt lấy cằm nhỏ nhắn của An Dĩnh Lạc, nâng cao khuôn mặt xinh đẹp của nàng lên.

“cùng người khác chia sẻ phu quân, nàng vẫn không bận tâm”

Hấn càng ngày càng không thể hiểu rõ, người nữ nhân này đang nghĩ gì, những lời vừa rồi có phải thật tâm của nàng.

Nhưng nhìn ánh mắt của An Dĩnh Lạc lúc này, trái tim hấn như bị siết chặt, vì...

Nàng nói thật.

An Dĩnh Lạc không hiểu có phải nàng nhìn lầm, hay cảm nhận sai. Vì sao nàng có cảm giác hấn đang rất tức giận.

“thế tử không cần bận đến tâm cảm giác của ta, chỉ cần chàng thích, nạp thêm mấy thị thiếp nữa cũng không sao” An Dĩnh Lạc vẫn tiếp tục mỉm cười nhìn hấn.

Nhìn nàng cười rạng rỡ như vậy, trong lòng hấn lại càng khó chịu hơn, bàn tay đang nắm chặt cằm của An Dĩnh Lạc chỉ muốn bóp nát nàng. Thật ra hấn đang cảm thấy thấy khó chịu vì cái gì chứ.

Tại sao người nữ nhân này càng lúc lại càng đáng ghét, rất biết cách chọc tức hấn, hấn không muốn tiếp tục nhìn thấy nụ cười đáng ghét này của An Dĩnh Lạc, trong đầu lại có một ý nghĩ vô cùng kỳ hoặc.

Không chừng nếu nhìn nàng khóc thét lên, khuôn mặt xinh đẹp này nếu có thêm vài giọt nước mắt, tâm trạng của hấn có thể sẽ thấy dễ chịu hơn.

Diệp Vân Anh sau khi vạch xong kế hoạch, lập tức nhào tới, áp đảo An Dĩnh Lạc dưới thân hấn, sử dụng cách thức của riêng mình.

“Umm..mm!!”

“thế tử..umm..thế..”

An Dĩnh Lạc bất ngờ vô cùng, chuyện gì đang diễn ra, tại sao hấn lại hôn nàng.

“bộp..! bộp..!” An Dĩnh Lạc vùng vẫy đập vào người của Diệp Vân Anh, cố đẩy hấn ra.

Cũng không thể nghe ra nàng muốn nói gì, chỉ là miệng vừa hé ra lập tức bị người ta nuốt lấy, sắp thở không nổi nữa rồi. Nàng đang nghi ngờ bản thân có thể sẽ là người đầu tiên trong lịch sử, chết nghẹt vì hôn.

Diệp Vân Anh nắm chặt hai đôi tay đang làm loạn của An Dĩnh Lạc đặt ở trên đỉnh đầu, điên cuồng mà cắn mút lấy môi nàng, đầu lưỡi bên trong đang lật tung khoang miệng và hút hết tất cả dưỡng khí của nàng.

Quả thật vừa nhìn thấy khuôn mặt ửng hồng, và đôi mắt sắp khóc của nàng, cùng với cái miệng nhỏ nhắn rung rẩy đang thở gấp, tâm trạng hắn đã rất tốt hơn rất nhiều, còn có thể nở được nụ cười.

“nàng nói, chỉ cần ta thích là được, đây chính là điều ta thích”

Hắn dừng ngay việc hôn An Dĩnh Lạc, hơi thở nóng ẩm và gấp gáp của nam nhân liên tục phả vào cổ nàng, một cả giác tê dài từ đầu ngón chân chạy dài lên toàn thân, khi đầu lưỡi thì đang liếm mút lấy vành tai trắng nõn và nói ra những lời nói ám muội, còn cắn lấy nó.

“á..á..!”

Chàng vừa nói gì, ” thích..mà thích cái gì chứ”

Đầu óc của An Dĩnh Lạc đang quay cuồng, lộn loạn vì sự cường hôn vừa rồi của Diệp Vân Anh vẫn còn chưa tỉnh táo, thì đã bị một màn tập kích bất ngờ tiếp theo.

Nút thắt ở eo từ khi nào đã bị tháo bung ra, chiếc áo bên ngoài cũng bị kéo xuống, cả chiếc yếm cũng bị người ta xốc lên. Và một cái đầu đen nhánh đang cắn mút trước ngực nàng.

Và tư thế của nàng từ ngồi, không biết khi nào đã chuyển sang nằm, còn là nằm dưới thân của Diệp Vân Anh, bị người ta ngửa lên trên đây là lần đầu tiên.

Giờ thì nàng đã hiểu cái mà hắn thích, là ám chỉ điều gì, bọn họ đã là phu thê thì phát sinh quan hệ, cũng là đều bình thường, nàng đã chuẩn bị dâng hiến cho hắn từ bảy năm về trước. Chỉ là khi đó người ta không muốn nhận mà thôi.

Không nghĩ đến đêm động phòng đầu tiên của họ lại ở trong giếng khô chật hẹp này. Nhìn Diệp Vân Anh đang từ từ cởi y phục trên người hắn xuống, ánh mắt nhuộm màu sắc dục, và hành động rất vội vàng, trong lòng nàng có một cảm xúc khó nói thành lời.

“nàng khóc” Diệp Vân Anh bắt ngờ dừng động tác.

Ban đầu có chút “biến thái”, muốn chọc cho nàng khóc thét lên. Nhưng đến lúc nàng khóc thật rồi, hắn lại khó chịu vô cùng.

Chuyện này giống như hắn đang cưỡng bức nàng, nếu nàng không muốn hắn cũng không gượng ép.

“nếu nàng không muốn, ta không ép nàng ”

Khi hắn vừa định tháo lui, thì An Dĩnh Lạc lại ôm chặt lấy eo hắn, nước mắt thấm ướt mi, nhưng lại còn cười đến xinh đẹp.

Nàng chủ động hôn lên môi hắn, nói ra lời nói tận đáy lòng...

“Vân Anh! thiếp yêu chàng..”

Hai chữ “Vân Anh” từ miệng người đẹp thốt ra, hắn cảm thấy xung quanh cái giếng ảm mốc này, tràn ngập nắng xuân, ánh sáng chói mắt, tâm tình nhốn nháo.

“Lạc nhi..!”

Ba ngày sau.

Ánh hoàng buông xuống

Trong một bãi đất trống hoang sơ, bốn bề vắng vẻ, gió cát bụi bay cuồn theo là những tờ giấy bạc tung bay...

“hu..u..u..!!”

Lửa đỏ bốc lên cao, khói trắng ngập trời, kèm theo đó là âm thanh than khóc thảm thiết của đám người Tiểu Nhị ca.

“Tiểu Khê! huynh không thể trả thù cho muội... muội đừng trách nhị ca..”

Tiểu nhị nhìn thi thể đang hỏa thiêu, cháy đến không còn hình hài mà đau lòng, khóc than vật vã trên đất.
“người chết không thể sống lại, người đừng quá đau buồn..” Phiêu Phiêu đứng bên cạnh an ủi, động viên Tiểu nhị.

“Tiểu Khê ở tuổi vàng, cũng sẽ không trách người..” Nhất Phi lên tiếng động viên.

“đa tạ các người giúp ta lo liệu hậu sự cho Tiểu Khê..” Tiểu nhị nước mắt rưng rưng nhìn mọi người, khẩu đầu tạ ơn.

“ta chỉ làm điều mình thấy nên làm, từ lâu ta đã xem người và Tiểu Khê như người thân của mình..” Tiểu Phi bước tới đỡ hân đứng dậy.

“ông chủ..!” Tiểu nhị cảm động nhìn Nhất Phi

“Tiểu Khê cũng theo ta nhiều năm, đây là chút thành ý của ta, người hãy nhận lấy..” Diệp Vân Anh từ từ lại gần tiểu nhị, vừa nói vừa đưa ra một sấp ngân phiếu.

“Thế tử ! người đã quá tốt với mới huynh muội ta, ngân lượng này ta không thể nào nhận..” Tiểu nhị lấp tức lên tiếng khước từ, trả ngân phiếu cho Diệp Vân Anh.

“người cứ cầm lấy...” Diệp Vân Anh tiếp tục nài ép.

Trong lúc hai người họ còn đang giằng co đưa đẩy, thì từ xa có thêm vài người đi tới.

“nhị đệ..!”

Tiểu nhị lập tức phải quay người lại, vẻ mặt ngập tràn nỗi vui mừng, giọng nói này hân đã không còn lạ gì.

“đại ca.. !”

Hai huynh đệ vui mừng, ôm chặt lấy nhau, nước mắt nước mũi đều chảy cả. Diệp Thiên, Diệp Tấn cũng từ từ đi tới.

“ta đã trả đại ca về cho người, còn chuyện của tiểu Khê...” Diệp Tấn e ngại nhìn Tiểu nhị.

“người không phải lo, ta không phải là người không giữ lời, chuyện của Tiểu Khê... coi như số của muội ấy không may...” Tiểu nhị lau đi những giọt nước mắt, đau lòng lên tiếng.

“ha...ha...!!! vậy quá tốt..”

Diệp Tấn vui mừng hơn hở, sau đó quay sang nhìn Diệp Vân Anh cao giọng lên tiếng.

“Diệp Vân Anh ! người cũng nghe rồi đó, là họ không muốn truy cứu..”

Đám ngu dân không quyền không thế này, hân không hề để vào mắt, chỉ lo lắng mỗi tên Diệp Vân Anh này, một ngày nào đó, lại lôi chuyện này ra đối phó hân thì nguy.

Nhưng tại sao tên Diệp Vân Anh cứ yên lặng không nói gì...

“họ đã không truy cứu, thì ta cũng xem như không có gì, nhưng người nhớ rõ...nếu hai huynh đệ họ gặp bất trắc, thì chuyện này lập tức sẽ đến tai hoàng gia gia..”

“Hừm..m..!!”

Diệp Vân Anh tức giận xoay người bỏ đi.

“đại ca! người xem..hân ta thật là kiêu căng..”

Diệp Tấn tức giận vì bị xem thường. Đều là thế tử như nhau, trong khi phụ thân hân còn là thái tử, tại sao người bị yếu thế luôn là Diệp Tấn hân.

“đi thôi... ” Diệp Thiên mỉm cười nhìn Diệp Tấn rồi lui hân đi.

Diệp Tấn lưỡng lự không muốn đi, có phải hân đã quá đa nghi, tại sao... hân có cảm giác như nụ cười vừa rồi của “đại ca” là dành cho đám người kia, chứ không phải là hân.

Sáng ngày hôm sau.

“cộp..! cộp..!”

Khí trời vẫn còn se lạnh, và sương mờ còn phảng phất, thì có một xe ngựa từ cổng thành hối hả đi ra. Người đánh xe ngựa chính là đại ca của Tiểu nhị.

Bên trong xe ngựa hiện có một nam, một nữ. Người nam nhân không ai khác chính là tiểu nhị, còn người nữ nhân chính là...

“Tiểu Khê ! muội đang suy nghĩ gì.” Tiểu nhị nhìn thấy vẻ mặt đang dâm chiêu của Tiểu Khê hiểu kỳ lên tiếng.

“nhị ca ! muội chỉ nghĩ ...tại sao người đó lại giúp chúng ta..”

“người muội nói là Diệp Thiên thế tử..”

Hắn cũng không ngờ phút cuối cùng người đó lại xuất hiện. Còn giúp đỡ họ vô điều kiện. Nghĩ lại chuyện của buổi chiều ngày hôm đó, giống như một phép màu....

Ba ngày trước -Trước khi thọ yến của Bình Nguyên vương phủ bắt đầu.

Tiểu Khê bất ngờ đứng dậy, nàng thần thờ đi ra cửa, nhìn nàng lúc này khiến cho người ta thật sự rất lo lắng.

“Tiểu Khê! muội định đi đâu...”

“nếu chỉ cần hầu hạ hắn một đêm có thể đổi được mạng của đại ca thì muội đi, dù sao tất cả cùng vì muội mà ra, để muội tự mình giải quyết..” Tiểu Khê lạnh lùng hất tay của Tiểu nhị ca ra, rồi lạnh lùng bước đi.

“Tiểu Khê..!”

Khi tiểu Khê vừa bước ra cửa thì chạm mặt một mỹ nam tử đang đi tới..

“ngươi đến đây làm gì, nơi này không hoan nghênh ngươi..” Tiểu nhị ca khó chịu nhìn người trước mặt.

Người chưa từng nhìn qua thì vô cùng kinh ngạc, còn người nhìn thấy rồi lại lạnh lùng tránh xa.

“nếu đến uống trà... thì tiệm hôm nay đóng cửa, không tiếp khách..” Nhất Phi cũng khó chịu lên tiếng.

Diệp Thiên mỉm cười, nhìn lướt qua mọi người trong khách điếm.

“hình như ta không được chào đón cho lắm...”

Diệp Thiên vừa xoay lưng thì Tiểu Khê, lập tức níu chặt lấy vạt áo của hắn.

“thế tử! ta cầu xin người cứu lấy đại ca của ta...” nàng nước mắt đầm đìa , quỳ dưới chân hắn, còn dập đầu không ngừng.

“bộp..! bộp..!! thế tử ta cầu xin người..”

Thềm bằng đất có mềm mại gì đâu , mà ai gặp hắn cũng thích dập đầu, thật không hiểu nổi..

“muốn ta cứu đại ca ngươi, trước hết ngươi hãy đứng lên..” Diệp Thiên lắc đầu lên tiếng

Tiểu nhị và Nhất Phi mừng rỡ kinh ngạc nhìn Diệp Thiên. Họ còn nghi ngờ liệu “Diệp Thiên” này có phải là kẻ giả mạo hay không, khác xa kẻ lạnh lùng khi nãy ở phủ thái tử.

“thế tử có thật không, ngươi thật sự có cách cứu đại ca ta ..” Tiểu Khê mừng rỡ chạy đến bên cạnh Diệp Thiên.

“cứu đại ca nàng không khó, nhưng ta muốn các ngươi diễn một vở kịch..” Diệp Thiên bình thản lên tiếng

“diễn kịch..!”

Đừng nói diễn một vở, dù là diễn cả trăm vở, thậm chí phải làm trò hề cho cả thiên hạ, mọi người chắc chắn đều sẽ làm.

“nhưng để đảm bảo Diệp Tấn mắc bẫy, ta cần thêm một người ...” Diệp Thiên bất ngờ lên tiếng, thần sắc nghiêm nghị

“ở đây chúng tôi có rất nhiều người, cần gì thì người sai bảo..” Tiểu nhị ca nóng vội bước tới, chỉ cần cứu được đại ca bảo hấn đi tìm bao nhiêu người cũng được

“đừng nóng vội ! người ta cần tìm có hơi đặc biệt...”

“đặc biệt thế nào..” Nhất phi hiệu kỳ nhìn Diệp Thiên

“người này không chỉ có quyền thế, mà phải là kẻ mà Diệp Tấn ghét nhất, đặc biệt... sẵn lòng giúp các người..”

Mọi người trở mắt nhìn nhau, bây giờ tìm đâu ra một người ngang hàng với Diệp Tấn, cả hai đều ghét đối phương, và giúp đỡ vô điều kiện. Trên đời này có người hội đủ những điều kiện đó sao...

“muội biết một người..” Tiểu Khê bất ngờ lên tiếng, hai mắt phát sáng như có hào quang.

.....

Tiểu nhị nhớ đến chuyện xảy ra, giống như một cơn ác mộng, nhưng ác mộng cuối cùng đã kết thúc, rời xa khỏi kinh thành, huynh muội họ sẽ có những ngày bình yên.

“Hí..í...!” xe ngựa bỗng dừng dừng lại.

“tới rồi..” đại ca của tiểu nhị vui mừng vén màn xe lên.

Tiểu nhị, Tiểu Khê lập tức nhảy khỏi xe ngựa, trước mặt phố chợ nhộn nhịp, người qua lại không ngừng, tuy không tập nập sang trọng bằng kinh thành, nhưng...

“Ha..a...! chúng ta về tới rồi..” Ba huynh muội vui mừng chạy thẳng vào trong làng.

Nhưng đây chính là nhà của họ.

Phủ thế tử..

Trong hoa viên sắc hoa rực rỡ, gió thổi khắp nơi hương hoa ngào ngạt. Mỹ nam tử đang thông thả uống trà, ngắm nhìn ánh tà chiều.

“có lẽ .. huynh muội họ đã đến nơi rồi..” Diệp Thiên thông thả đặt tách trà xuống, thì..

“cộc..! cộc..!”

Từ xa tiếng bước chân người vội vã..

“lão nô tham kiến thế tử..”

“Nhuệ công công! sao lại là ông..” Diệp Thiên kinh ngạc nhìn Nhuệ công công, lên tiếng.

“Tiểu An tử nhiều lần đến thỉnh ngài, nhưng ngài lại không chịu vào cung, đương nhiên lão nô phải đích thân tới..” Nhuệ công công nhăn nhó lên tiếng.

Nói mời cho lịch sự, thật ra là chủ ý của hoàng thượng, nhưng vị thế tử này cũng thật bạo gan, ngang nhiên kháng lệnh.

“Ặc..Ặc..!” Diệp Thiên bất ngờ ho khan vài tiếng.

“ông thấy đó.. sức khỏe ta không tốt lắm sợ lây bệnh cho hoàng gia gia, phiền ông về bẩm lại... có thể mấy ngày tới ta không thể vào cung ..”

Suốt ba ngày nay, ngày nào hấn cũng vào cung từ sáng cho tới tối mịt mờ, đều hấn khổ não nhất chính là trong phòng hấn đã không còn chỗ nào trống, để chất thêm bất cứ thùng vàng nào nữa. Hấn có cảm giác như một kẻ đi lừa ngân lượng của người khác, còn là một ông lão.

Diệp Thiên vừa dứt lời, thì từ cổng hậu hoa viên, một bóng đen thon dài, tay chấp sau lưng đi tới..

“nhưng sức khỏe của trẫm rất tốt, người không cần lo lắng...” Diệp Trình dáng vẻ to lớn , như một vị thần đứng trước mặt Diệp Thiên.

“Hoàng gia gia!” Diệp Thiên sững sốt, cũng chưa kịp đứng dậy hành lễ thì Diệp Trình đã đi tới.

“bắt mạch cho thế tử..” Diệp Trình quay sang nhìn lão ngự y bên cạnh.

Trước khi Diệp Thiên thích ứng với sự xuất hiện, thì trước mặt đã có một bàn cờ nằm sẵn trên bàn, và Diệp Trình đã ngồi yên ổn trên ghế đối diện.

“bây giờ, chúng ta có thể chơi cờ được rồi..” Diệp Trình mỉm cười nhìn Diệp Thiên.

Diệp Thiên không còn lý do gì để mà khước từ, bắt dĩ cầm quân cờ lên. Nhìn những rương vàng xếp lớp phía sau mà thở dài..

“ha..ha..! từ bây giờ cho tới lúc mặt trời xuống núi ,hắn đừng hi vọng có thể rời khỏi ghế...”

Kinh thành Lăng Thiên quốc.

Phố chợ huyên náo, dòng người tấp nập trên đường...

“Hạ Lan tỷ! tỷ nghĩ khi nào nhị nương mới hết giận ta...”

“quận chúa ! người phải biết.. cây đàn bạch ngọc đó là kỷ vật duy nhất của vương gia, công chúa trước giờ đều xem nó như báu vật, nhưng quận chúa lại tự ý mang đi...”

“ta..” Lăng Thiên Phụng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, hai khóe mắt như sắp khóc.

Nàng thương nhất là nhị nương, nhị nương cũng rất thương nàng. Nhị nương còn dạy nàng âm luật, chỉ nàng đánh đàn. Nàng không muốn làm nhị nương buồn.

Hạ Lan nhìn thấy khuôn mặt đang ủ dột đáng thương của Lăng Thiên Phụng, thật khiến cho người ta đau lòng, lo lắng có người sẽ phát khóc lên..

“nhưng quận chúa yên tâm, qua vài ngày nữa ..chắc hẳn công chúa sẽ hết giận..”

“thật không..” Lăng Thiên Phụng chớp chớp đôi mắt xinh đẹp nhìn Hạ Lan.

Khuôn mặt phấn nộn đáng yêu, đúng là một tiểu cô nương lương thiện, Hạ Lan mỉm cười nhìn Lăng Thiên Phụng.

Nhắc đến khuôn mặt “phấn nộn” thì nàng liền nhớ đến một người nữa, cũng có khuôn mặt giống với Lăng Thiên Phụng. Nhưng mà...

“đúng rồi..nhị quận chúa đâu..”

Hạ Lan mãi mê nói chuyện với Lăng Thiên Phụng mà quên mất Lăng Thiên Nhã phía sau biến mất từ lúc nào không ai biết.

“Nhã nhi..!”

“Nhã nhi..!”

Cả hai đều cuống quýt đi tìm..

.....

Ở cuối con đường.

Một tiểu cô nương tròn trịa đáng yêu, đang lon ton chạy theo đuôi của người ta. Giống như một quả cầu nhỏ đang lăn tới.

“hồ lô ngào đường đây..”

“ba quan tiền một sâu..hồ lô...”

Đại thúc cất cao tiếng rao, đang bước đi thì có một bàn tay nhỏ nhắn kéo vạt áo của lão.

“sáu quan tiền..đại thúc..lấy ta hai sâu..”

Lăng Thiên Nhã khuôn mặt ửng đỏ, mồ hôi thì đổ đầy trán, thở hồng hộc đưa ngân lượng về phía đại thúc.

“lập tức có ngay..” đại thúc bán hồ lô mỉm cười vui vẻ.

“đại thúc! Ta chỉ lấy hai sâu..”

Lăng Thiên Nhã cầm ba sâu hồ lô trên tay mà khó hiểu, tròn xoe hai mắt nhìn đại thúc trước mặt.

“ha..ha..sâu đó là lão tặng cho ngươi, thật là một tiểu cô nương khả ái, thật đáng yêu.” Đại thúc mỉm cười vui vẻ, vuốt nhẹ lên tóc của Lăng Thiên Nhã.

Lão thật ngưỡng mộ phụ mẫu của đứa trẻ này, thật đáng yêu cứ như một tiểu thiên thần.

“đa tạ đại thúc..” Lăng Thiên Nhã vui cười gác đầu.

Hồ lô ngào đường là món nàng thích nhất, Lăng Thiên Nhã nhìn nước đường óng ả trên mức hồ lô mà hai mắt cũng biết cười, khi nàng vừa đưa chúng lên miệng thì...

” tiểu tử thú vị ! đứng lại cho lão nương..”

“người bỏ cây chổi xuống trước, rồi ta sẽ suy nghĩ lại.”

Từ xa đã nghe thấy tiếng quát tháo của một nữ nhân, khuôn mặt trang điểm diêm dúa, lớp phấn trên mặt còn dày cả tấc, ưu điểm duy nhất là dáng người thì thon thả mảnh khảnh.

Chạy phía trước là một nam hài, khoảng 7-8 tuổi. Khuôn mặt thì khôi ngô, hoạt bát, chân tay nhanh nhẹn hết chạy Đông rồi chạy Tây, như một chú sóc nhỏ.

“tên nhóc thổ tha, mau lặn ra đây cho lão nương..”

Nữ tử chạy một hồi lại mất dấu tiểu nam hài khi này , tức giận hét lên.

Mọi người nghe xong đều lập tức tránh ra, còn Lăng Thiên Nhã lại tò mò quay đầu lại xem, đúng lúc nam hài kia đang lao tới...

“Ầm..m..!!!”

Đã tông vào người của Lăng Thiên Nhã, tội nghiệp cho Lăng Thiên Nhã đuổi theo suốt một buổi sáng mới có được ba sâu hồ lô ngào đường trên tay, chưa kịp ăn đã rớt hết xuống đất, đáng hận nhất chính là cả miệng của nàng cũng bị người ta ăn luôn.

“tên khốn nhà ngươi! đứng dậy cho ta..” Lăng Thiên Nhã tức giận đẩy tiểu nam hài ra khỏi người nàng.

Lần đầu tiên ăn môi nữ nhân, tiểu nam hài có phần ngây dại, môi của nữ nhân thật mềm còn thơm nữa, nhưng tiếng hét chói tai này làm cho hắn tỉnh mộng.

“làm gì mà hét lớn dữ vậy, ta đâu có điếc..”

Tiểu nam hài khó chịu bật người dậy, chỉnh sửa lại y phục trên người, thì đã nghe thánh giọng nói “chua chát” của ai kia.

“Mau đền hồ lô ngào đường cho ta..”

Lăng Thiên Nhã cực lực lấy tay chùi đi cái miệng nhỏ nhắn của nàng vừa bị người ta ăn.

“đền thì đền, bao nhiêu..” tiểu nam hài cao giọng lên tiếng.

Tiểu cô nương này thật hung dữ, dáng vẻ tức giận lên giống hệt mẫu thân hắn. Cho nên sẽ bị liệt vào danh sách đen, cần tránh xa.

“sáu quan tiền..” Lăng Thiên Nhã trừng mắt, xòe bàn tay trắng nõn ra phía trước.

Tiểu nam hài lục lọi một hồi mới chợt nhớ ra..

“ha..ha...! ta quên mang ngân lượng...”

Trước giờ mẫu thân hắn luôn không cho hắn mang ngân lượng.

“cười cái đầu người, mau đưa ngân lượng cho ta..” Lăng Thiên Nhã lần tới ép sát tiểu nam hài.

“ta nói là không có..”

Tiểu nam hài liên tục bị đẩy lùi, lúng túng không biết làm sao, hắn còn đang nghi ngờ không biết, liệu tiểu cô nương này có phải là muội muội thất lạc của hắn, nếu không tại sao khẩu khí dữ dằn này giống hệt mẫu thân hắn.

“Nhã nhi ! có chuyện gì vậy..”

Giọng nói thánh thót như tiếng chim sơn ca, dịu êm như dòng suối ngọt . Lăng Thiên Phụng chậm chậm đi tới, cử chỉ thì thanh thoát nhẹ nhàng.

“mỹ nhân..” Tiểu hài tử nhìn đến mắt hờn.

Khuôn mặt thì xinh xắn nhỏ nhắn, làn da thì trắng nõn như miếng tàu hủ, môi thì như trái anh đào, đặc biệt là giọng nói hay thật êm tai, nếu mỗi ngày đều được nghe thấy thì còn gì bằng.

“...” Lăng Thiên Phụng khuôn mặt xấu hổ càng ửng đỏ, lần đầu tiên có một tiểu nam hài gọi nàng là mỹ nhân.

“thật là đáng yêu ! như vậy mới gọi là nữ nhân, nữ nhân phải dịu dàng e thẹn, đầu giống như bà chằn trước mặt và mẫu thân của hắn, không có điểm nào giống nữ nhân cả..” tiểu nam hài cười đến si ngốc nhìn Lăng Thiên Phụng.

“đồ háo sắc ! mau lau nước miếng đi..”

Lăng Thiên Nhã bất ngờ hét lên, nhìn thấy tiểu nam hài đang si ngốc nhìn tỷ tỷ càng thêm tức giận, đúng là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga.

Mộng đẹp cũng bị giọng nói chanh chua của tiểu nha đầu này đập tan, hắn khi nào mà chảy nước miếng..

“Quân chúa ! chúng ta về phủ thôi, ở đây rất đông người..” Hạ Lan bước lại kéo tay của Lăng Thiên Nhã.

Dù vẫn là hai cái tiểu cô nương, nhưng cũng là danh môn khuê tú, khuê môn bất xuất, lộ diện ra bên ngoài quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Hạo vương phủ.

Mặc dù là song bào thai, nhưng tính tình của hai vị quận chúa hoàn toàn trái ngược nhau, đại quận chúa thì thông tuệ dịu dàng, còn nhị quận chúa thì mạnh mẽ hoạt bát.

Cả hai người chẳng có điểm nào giống với Tư Mã cô nương mẫu thân của họ. Có lẽ từ nhỏ đại quận chúa luôn theo bên cạnh công chúa của nàng, còn nhị quận chúa thì luôn quần lấy Song Song cô nương. Nên tính cách mới khác biệt đến như vậy.

“Hạ Lan tỷ! tên nhóc này làm rách hồ lô ngà đường của ta, còn không chịu đền ngân lượng, mau bắt hắn lên quan phủ..” Lăng Thiên Nhã giơ tay chỉ tay về phía tiểu hài tử.

Cái gì “tên nhóc..” tiểu nam hài nghe xong lại muốn xù lông, hắn còn cao hơn cái tiểu oa nha đầu này nữa cái đầu, dám nói hắn là nhóc. Còn nữa có 6 quan tiền mà bắt hắn lên quan, đúng nha đầu ngu ngốc.

“Nô tì sẽ đền cho người, nếu để vương phi biết ta đưa hại quận chúa ra ngoài, chắc chắn sẽ trách tội ta...” Hạ Lan nhăn nhó lên tiếng.

Vì chuyện thể tử Kỳ Giai Phi Vân lén lút đưa họ đến tửu lầu kỹ viện, nên vương phi và các vị phu nhân còn giận đến bây giờ, không cho phép họ ra khỏi phủ.

Lăng Thiên Phụng cũng không muốn Hạ Lan thêm khó xử, nên lên tiếng

“Nhã nhi! chúng ta về đi..”

“Giọng nói thật ngọt...” hắn thật muốn đến gần nhìn nàng cho rõ hơn, Tiểu nam hài nghĩ vậy lại bước tới...

“bổn quận chúa hôm nay tha cho ngươi, đừng để ta gặp lại ngươi ..hừmm..”

Lăng Thiên Nhã lập tức lòi Lăng Thiên Phụng đi, không muốn tên nhóc kia chiếm tiện nghi của tỷ tỷ.

Tiểu nam tử nhìn thấy Lăng Thiên Phụng rời đi, cũng muốn đuổi theo , chân chưa kịp chạy thì cả người gần như bị người ta xách lên.

“tiểu tử thôi ! mới chừng tuổi này đã bắt chước người ta trêu ghẹo tiểu cô nương..” nữ tử một tay túm lấy áo của tiểu nam hài.

“mẫu thân! con mắt bên trái hay con mắt bên phải của người... nhìn thấy ta trêu ghẹo cô nương, ta anh tuấn hào hoa phong nhã như vậy, là họ không cưỡng lại sức hấp dẫn của ta..” tiểu nam hài bị người ta xách lên hai chân liên tục vùng vẫy..

“dẻo miệng, ta hỏi ngươi..tại sao lại không đến chỗ của Khổng phu tử, ngươi có biết ta đã bỏ bao nhiêu ngân mới kiếm được sư phụ tốt cho ngươi..”

Nữ tử xem tiền như mạng, tức giận nhéo vào tai của tiểu nam hài.

“á..á..đau !!”

“Khổng phu tử dạy toàn những thứ chán ngắt, tất cả ta đều đã học qua...”

Đây là nỗi khổ của bậc phụ mẫu, lỡ sinh ra một đứa con thiên tài.

Tên tiểu tử này một cái ưu điểm duy nhất là trí nhớ siêu phàm, và nhạy bén với con số ra thì không có biệt tài gì khác, quên mất còn một tài lẻ nữa là chọc tức nàng luôn kiếm chuyện để cho nàng làm.

Rất giống với tên phụ thân cầm thú của hắn. Rảnh rồi không có chuyện gì làm, thì truy đuổi nàng từ năm này sang tháng nọ, từ nơi này đến nơi khác, khiến nàng không thể nào ở cố định một nơi.

“không phải chứ..”

Nữ tử cả người cứng đờ, trên mặt bắt đầu xuất hiện mồ hôi. Khi lơ nhìn sang hướng không nên nhìn, và thấy người không muốn gặp.

“mẫu thân ! người bị sao vậy..” tiểu hài tử khó hiểu kéo tay mẫu thân hắn

Bảy năm rồi, vừa nhắc đến hắn thì hắn lại xuất hiện, có cần linh dữ vậy không.

Trước mặt là huyền y mỹ nam tử, khuôn mặt tà mị có thần, đầu đội kim quang sáng chói, dáng vẻ cao quý hơn người, từ xa đã nổi bật giữa đám đông .

Nữ tử lo lắng Không biết người kia đã nhìn thấy nàng chưa, nhưng dù nhìn thấy ...chắc gì đã nhận ra nàng, trang điểm như vậy ngay cả nàng còn không nhận ra mình, thì làm sao hắn nhận ra. Nhưng tốt nhất là tránh mặt đi.

Nữ tử ập tức xoay người đi hướng khác tránh đi ánh mắt của mỹ nam tử...

“mẫu thân ! đại thúc đó thật khôi ngô, có phải ta lớn lên sẽ giống như đại thúc đó..” tiểu hài tử kinh ngạc nhìn mỹ nam tử đi tới.

Hắn và đại thúc kia có khuôn mặt thật rất giống à, như một khuôn đúc ra, nếu không phải mẫu thân nói phụ thân cầm thú của hắn đã chết vì dịch cúm, thì hắn còn cho rằng người kia là phụ thân của hắn.

Nữ tử giật mình mới nhớ đến, tên nhóc này giống hệt tên cầm thú đó. Nếu để hắn nhìn thấy nàng có chạy đằng trời cũng không trốn được...

“mẫu thân người làm gì vậy..”

“im lặng..”

Nữ tử lập tức cúi người xuống, gom hết cát đất lên đường chét hết lên mặt của tiểu hài tử, khuôn mặt trắng hồng đáng yêu, mấy chốc đã đen đúa ghớm ghê.

Mỹ nam tử từ xa đã bị hai mẫu tử này thu hút, nhất là người nữ nhân trang điểm không giống hình người, như từng gặp ở đâu ...

“người có thấy nữ nhân kia trông thật quen mặt..” Lạc Tư Doanh nghi ngờ lên tiếng, ánh mắt lại dán chặt trên người nữ tử kia.

“đương nhiên quen mặt, nữ nhân dung mạo tầm thường như nàng ta, trên phố gặp đầy..”

Tên nô tài cảm thấy vương gia hẳn hôm nay thật kỳ quặc, mỗi ngày có biết bao nhiêu mỹ nhân vây quanh người, nhưng người chưa từng hỏi họ là ai, bây giờ lại quan tâm đến một “đại thẩm” mới gặp trên đường.

“người nói cũng phải..”

Nhìn thấy Lạc Tư Doanh biến mất cuối con đường, thì Mạc Tuệ Tâm mới thở phào, như trúc được gánh nặng ngàn cân.

“mẫu thân ! người lại bị sao vậy..” Mạc Tư Bảo nhăn nhó đẩy mẫu thân hẳn ra. Lấy tay chùi sạch lớp đất cát dính trên mặt.

“không có gì, mau rời khỏi đây..” Mạc Tuệ Tâm gấp rút kéo tiểu hài tử của nàng đi.

.....

Hạo vương phủ

Một đám nữ nhân đang quây quần ngồi uống trà, vẻ mặt không yên tâm nhìn bạch y nữ tử.

“Tuyệt nhi ! một mình muội sang Diệp Kỳ quốc, tỷ không yên tâm...hay để ta bảo Vô Tình đi với muội..” Mộ Dung Vân Tịnh vừa dứt lên thì nữ khác lại lên tiếng, nàng đặt tách trà xuống nhìn Mạc Thánh Tuyết.

“Tĩnh tỷ nói đúng, chỉ mấy tên thị vệ muội cũng không yên tâm..” Kỳ Giai Mạc Nhi thở dài lo lắng, thì Nhan Song Song lại chen vào nói tiếp, giọng điệu hào hứng.

“hay muội đi cùng tỷ, dù sao muội cũng chưa từng đến Diệp Kỳ quốc bao giờ..”

Mạc Thánh Tuyết mỉm cười nhìn mọi người, nàng thật hạnh phúc khi có được những người tỷ muội tốt như vậy. Nàng vừa định lên tiếng, thì từ lại có một giọng nói khác cất ngang, nhưng lần này là nam nhân.

“các nàng không cần lo lắng, bổn vương sẽ đảm bảo an toàn cho tam công chúa..” Giọng nói trầm ấm của Lạc Tư Doanh từ ngoài cửa vọng vào.

“Thần vương..!”

“Thần vương..hắn đến đây làm gì..”

Lạc Tư Doanh từ từ đi vào trong mỉm cười nhìn mọi người.

Diệp Kỳ quốc.

Phủ đệ rộng lớn...

“Ưm..m..!!”

“vương gia..vương gia..ưm..”

Từ bên ngoài không ngừng vang ra những tiếng kêu rên rĩ của nữ nhân và những âm thanh kịch liệt vận động.

Trên giường đôi nam nữ đang quấn chặt lấy nhau, cùng hoan ái. Nhan nhân cả người đầm mồ hôi vẫn kịch liệt vận động, giống như phát tiết, nữ nhân bên dưới thì khuôn mặt thì lẳng lơ dâm dăng.

Vũ Văn Kiên liên tục ra vào, càng nhìn nữ nhân dưới thân hẳn càng cảm thấy ghê tởm, nhất là tiếng rên rĩ và vẻ mặt dâm dăng khiến hắn muốn buồn nôn.

Nữ nhân này có khuôn mặt rất giống Mạc Thánh Linh, trước giờ thứ gì hấn muốn nhất định phải có trong tay, nhưng nàng ta lại là một ngoại lệ.

Có lẽ vì ngoại lệ đó mà khiến hấn nhiều năm luyện tiếc, Nếu biết bản thân sẽ như bây giờ, hấn đã thú nàng ta về.

“Á...!!”

Sau tiếng gầm thét như dã thú, phát tiết xong tất cả bực tức trên người nữ nhân, thì hấn lập tức ném ngay nữ nhân trên giường xuống đất không chút thương tiếc.

“cút...!!”

Sau đó bước xuống giường mặc quần áo vào...

“vương gia...! thiếp đã làm gì khiến ngài không vui ...” Mỹ nhân cả người trần trụi quần chặt lấy Vũ Văn Kiên uốn éo.

” Ầm..m!!”

Hấn giận dữ một lần nữa xô ngã nàng ta xuống đất.

“cút..! đừng để bổn vương lập lại lần thứ ba..”

Mỹ nhân khuôn mặt trắng bệch, hoảng sợ cúi người ghom tất cả y phục lên, y phục chưa chỉnh tề đã đẩy cửa chạy ra ngoài. Chạm mặt tên thuộc hạ thân tính của Vũ Văn Kiên đang gấp rút đi vào.

“tham kiến vương gia..”

“đứng lên rồi nói..” Vũ Văn Kiên đưa tách trà lên miệng, lười biếng lên tiếng.

“cần đây có chuyện gì..”

“vương gia! nửa năm nay người không lên triều, các đại thần đang không ngừng gây khó dễ cho hoàng thượng..”

Tách trà trên miệng của hấn phải dừng lại, ánh mắt lộ ra sự tức giận chưa từng có.

“mấy lão già này, không cho họ một bài học họ không biết sợ, điều tra xem là ai đứng sau, chắc chắn có kẻ giật dây phía sau, bổn vương không cho phép ai làm tổn hại đến Hy nhi ..”

Đại hoàng huynh vì hấn mà chết, hấn đã thề sẽ chăm sóc bảo vệ cho Hy nhi bằng cả sinh mạng của chính mình, không cho kẻ nào tổn hại dù chỉ là một cọng tóc của đứa cháu ruột này.

“dạ vương gia..”

Hấn thật không hiểu lão hoàng thượng nghĩ gì, thập hoàng tử cũng được xem là xuất chúng, nếu không truyền ngôi cho người thì còn có rất nhiều vị hoàng tử khác tại sao lại chọn ngay một đứa cháu nội chỉ mới bảy tuổi lên làm hoàng đế.

Còn là đứa cháu mà vương gia yêu thương hơn cả sinh mạng mình...

“gần đây Lăng Thiên quốc, Diệp Kỳ quốc, Mạc y quốc có động tĩnh gì ..”

“không có gì ...” Tên thuộc hạ, đặng đo một hồi cũng đã lên tiếng:

“chỉ là...nhị công chúa của Mạc Y quốc vừa được ban hôn cho thế tử của Diệp Kỳ quốc..”

“nhị công chúa thành thân..”

“dạ phải”

Bảy năm rồi hấn không có nghe tin tức về nàng, nhưng không hiểu dạo gần đây hấn lại hay nghĩ đến nàng.

“dạ phải, mười hai tháng này, thiếp mời cũng đã được gửi tới..”

Cảm giác này phải nói thế nào đây, thứ mà hấn vứt bỏ lại có người nhặt lấy, thật không thoải mái chút nào.

“thuộc hạ còn nghe thấy một tin đồn..”

“tin đồn gì..”

“khuôn mặt của nhị công chúa không hề bị hủy còn xinh tuyệt trần..”

Vũ Văn Kiên vẽ mặt liền biến sắc, môi mồm như muốn lên

“thật là thú vị..”

Hai ngày sau

Phủ thái tử- Diệp Kỳ quốc

Ánh nắng gay gắt từ trên cao đang chiếu rọi cả phủ thái tử, nhưng chiếc bóng đang dài đang in hình trên đất. Tất cả mọi người đều đã thức dậy, chỉ có một căn phòng cửa chốt then cài.

“ừm...m..”

“chụp..! chụp..!”

Nhưng âm thanh ái muội trần tục, khi nam nữ hoan ái từ bên trong vọng ra liên tục.

Xuyên thẳng qua lớp rèm phủ trên giường rộng lớn, là hai thân ảnh nam nữ đang quấn chặt lấy nam, nữ tử mỹ mạo quyến rũ, suối tóc nhưng đen huyền được xỏa bên vai, tương phản với chiếc yếm đỏ mông manh, là một làn da trắng như tuyết.

Mạc Thánh Linh đang ngồi trên người của Diệp Thiên, liên tục “vận động”, chiếc yếm cũng gần như sắp rớt, đôi tuyết lê như muốn nhảy ra bên ngoài.

Chiếc lưới đình hương như một con rắn nhỏ tinh ranh, chậm rãi mà qua lại trên người Diệp Thiên, y phục từng cái một bị Mạc Thánh Linh cởi ra sạch sẽ, xem hắn như một món mỹ thực mà thưởng thức, gặm nhấm.

Khi bàn tay nhỏ thào tới thắt lưng thì...

“Linh nhi! hai ngày nữa chúng ta đã thành thân, hay là..”

“Diệp Thiên! thiếp rất yêu chàng, thiếp muốn trở thành nữ nhân của chàng..”

Mạc Thánh Linh ngẩn đầu lên tha thiết nhìn Diệp Thiên, sau đó lập tức cúi người trêu đùa hai điểm đỏ trước ngực hắn, bàn tay tiếp tục di chuyển xuống dưới.

Nàng là nữ nhân lại không cấm kỵ, hắn là nam nhân còn cái sợ gì, nếu nàng thích, thì hắn đành vậy. Diệp Thiên bất lực nằm xuống mặc cho Mạc Thánh Linh “mần” thật.

“cốc..! cốc..!”

“công chúa! tam công chúa đang ở bên ngoài..”

Mạc Thánh Linh hoảng hốt xen lẫn bất ngờ, tất cả tâm tình đều bị thổi bay mất, nàng ngẩn đầu lên.

“Linh nhi! nàng không sao chứ..”

Diệp Thiên có chút bất an lại hiểu kỳ, hắn không biết người đến là ai, tại sao Linh nhi lại có biểu hiện lo sợ như vậy.

“thiếp..thiếp không sao..”

.....

Đại sảnh- Phủ thái tử.

Mỹ như hoa, thanh tú thoát tục đang đứng giữa sảnh lớn, thu hút rất nhiều ánh mắt.

Diệp Tấn nhìn đến ngẩn người, nếu không phải vì nam nhân tà mị bên cạnh giống như thần hộ vệ thì hắn thật đã nhào tới bắt chuyện.

“tham kiến thế tử..”

“bình thân..”

Diệp Thiên từ ngoài cửa đi vào, ánh mắt của hắn đảo nhanh qua những người có mặt bên trong, cũng rất tò mò người đến là ai lại làm cho Linh nhi có cảm giác bất an sợ hãi.

“Giọng nói này...” Mạc Thánh Tuyết giựt mình xoay người lại.

Dù ánh nắng bên ngoài có chói mắt nhưng từng đường nét trên gương mặt này, từ cái nhướn mày, đến cái nhíu môi đều khiến nàng không thể quên được, ngay cả trong mộng nàng cũng muốn được nhìn thấy chàng...

“Thiên Hàn...!”

Mạc Thánh Tuyết lao nhanh đến ôm chặt lấy Diệp Thiên không chút chần chừ, nàng vui mừng vào ngực hắn khóc thút thít như một đứa trẻ.

“Thiên Hàn! Thiếp rất nhớ chàng...Thiên Hàn..”

Diệp Thiên sững sờ lại kinh ngạc, đây là lần thứ hai hắn bị nữ nhân xiết chặt như vậy, cũng không phải lần đầu tiên hắn nghe thấy tên này .

Nhưng nữ nhân này là ai, tại sao mùi hương của nàng lại thân quen với hắn đến như vậy, có chút hoài niệm lại lưu luyến ...

“là hắn sao...hắn vẫn còn sống..”

Lạc Tư Doanh kinh ngạc vô cùng, chén trà đưa tới miệng cũng phải đặt xuống, bật người khỏi ghế nhìn Diệp Thiên không chớp mắt.

Trong lúc mọi người đều đang ngỡ ngàng, không biết phải nói sao thì..

“Tam muội ! đã lâu rồi không gặp..”

Giọng nói băng lãnh từ phía sau Diệp Thiên vang lên, Mạc Thánh Linh yêu kiều xuất hiện, môi xinh nhếch lên mỉm cười nhìn mọi người, và dừng lại trên người của Diệp Thiên.

“Đại..đại tỷ..” Mạc Thánh Tuyết ngẩn đầu lên nhìn Mạc Thánh Linh.

Đại tỷ xuất hiện ở phủ thái tử thì nàng có thể hiểu, nhưng tại sao Thiên Hàn cũng ở đây, và nhất là ánh mắt vừa rồi đại tỷ nhìn Thiên Hàn rất kỳ lạ...

“Diệp Thiên! Đây là muội muội tốt của thiếp... Mạc Thánh Tuyết, người mà thiếp đã từng nhắc với chàng...”

Mạc Thánh Linh mỉm cười nhìn Diệp Thiên, nắm lấy tay hắn. Sau đó lướt qua trên người Mạc Thánh Tuyết, còn nhấn mạnh ba chữ “muội muội tốt”.

“Diệp Thiên...!”

“Nàng có nghe nhầm không..Diệp Thiên..”

Mạc Thánh Tuyết bàng hoàng, nàng từ từ đẩy Diệp Thiên ra. Khuôn mặt mỹ lệ còn đang ngập tràn nước mắt, thật khiến người đau lòng.

“Diệp Thiên ! người này nàng biết là thế tử của Diệp Kỳ quốc, cũng chính là phu quân của nhị tỷ, nhưng tại sao hắn lại giống Thiên Hàn của nàng đến như vậy..”

“ra là tam công chúa, ta có nghe Linh nhi nhiều lần nhắc đến nàng...” Diệp Thiên mỉm cười như hoa đào nhìn Mạc Thánh Tuyết.

Mạc Thánh Linh nhìn sang Mạc Thánh Tuyết mỉm cười đắc thắng. Lý do mà nàng thường hay nhắc đến Mạc Thánh Tuyết trước mặt Diệp Thiên là vì muốn xác minh hắn có phải là Hạo vương hay không.

“tam công chúa...”

Mạc Thánh Tuyết mỉm cười chua sót nhìn Diệp Thiên. Cách xưng hô và ngôn từ xa lạ này của hắn đã cắt đứt mọi hi vọng của Mạc Thánh Tuyết.

Mạc Thánh Tuyết người phải tỉnh lại, chính mắt người đã nhìn thấy chiến bào và cả thi thể đầm máu của chàng, nếu Thiên Hàn còn sống thì đã trở về bên cạnh người. Không thể nào ở đây thành thân cùng nhị tỷ.

Người này không thể nào là Thiên Hàn của người.

“thế tử vừa rồi ta thật thất lễ..” Mạc Thánh Tuyết nghiêng người cúi chào.

“muội muội của Linh nhi, khác nào là muội muội của ta, nàng không cần câu nệ..”

Diệp Thiên mỉm cười hòa nhã lên tiếng, sau đó lướt nhìn sang phía Lạc Tư Doanh. Từ lúc bước vào hắn đã cảm nhận một sức ép từ phía người này dán chặt lên hắn, như muốn “lột trần” hắn ra. Thật ra hắn là ai..

“người này là..” Diệp Thiên hiếu kỳ nhìn Lạc Tư Doanh.

Nhưng chờ đợi khá lâu vẫn không nhận được sự hồi đáp từ đối phương. Diệp Thiên cảm thấy khó chịu bởi ánh mắt của Lạc Tư Doanh, tại sao tên Thần vương này không lên tiếng cứ chăm chăm nhìn hắn.

“là biểu ca của thiếp Thần vương gia.. ” Mạc Thánh Linh nhìn thấy Lạc Tư Doanh vẫn đứng yên, nên lên tiếng.

Lạc Tư Doanh vẫn âm thầm suy nghĩ, trên đời này có thể có hai người giống nhau đến như vậy sao, ngay cả khí chất cũng giống hệt...

“Thập vương gia mời..”

“đa tạ thái tử..”

Thì từ ngoài cửa lớn, giọng nói của Diệp Khang đã vang tận vào trong, tiếp theo là bóng dáng của Vũ Văn Kiên đã loáng thoáng xuất hiện phía sau.

“sao hắn lại đến đây” Xuân Mai lắp bắp lên tiếng khi nhìn thấy Vũ Văn Kiên đang bước vào.

Mạc Thánh Linh kinh ngạc không nói được gì, điều Xuân Mai hỏi cũng chính là điều nàng đang đắn đo suy nghĩ.

Diệp Thiên cảm nhận được bàn tay của Mạc Thánh Linh đang xiết chặt lấy tay hắn, sự sợ hãi này còn gấp mấy lần khi này.

“là người này sao, kẻ khiến cho Linh nhi lo lắng..”

Diệp Thiên lướt nhìn khắp người của Vũ Văn Kiên. Trong khi hắn quan sát Vũ Văn Kiên, thì đối phương cũng đang nhìn hắn.

“thật giống, làm sao có thể giống đến như vậy...”

Mặc dù trước khi đến đây hắn đã có sự chuẩn bị từ trước. Nhưng không thể nào ngờ đến hai người họ lại giống nhau đến như vậy.

Ánh mắt của hắn lướt sang mỹ nhân đang nép mình bên cạnh Diệp Thiên, mê muội, háo hức giống như đôi mắt điều hầu sắc biến muốn nuốt chửng con mồi.

“nàng thật đẹp..! giống hệt như lần đầu tiên hắn gặp nàng, thời gian trôi qua vẻ đẹp của nàng càng kinh diễm, quyến rũ...”

Diệp Tấn và Diệp Khang đều bị đám người của Diệp Thiên làm cho hồ đồ. Ngơ ngác nhìn người này lại nhìn người kia, không hiểu chuyện gì đang diễn ra, mọi người đều yên lặng.

Phải hình dung cảnh tượng này như thế nào đây...

Vũ Văn Kiên thì mê mẩn nhìn Mạc Thánh Linh, còn nàng thì nắm chặt tay của Diệp Thiên.

Diệp Thiên tâm trạng hỗn loạn nhìn Mạc Thánh Tuyết, còn nàng lại cúi đầu tránh đi ánh mắt của hắn.

Lạc Tư Doanh giống như người ngoài cuộc quan sát tất cả mọi thứ...

***** hết chương 63 *****

64. Chương 64: Tính Kế

Chương 64: Tính kế

Diệp Kỳ quốc .

Bầu trời sụp tối, khắp trong ngoài phủ thể tử đều được kết giăng đèn hoa. Trong đại sảnh nhộn nhịp tiếng cười.

“ha..ha..!”

“được hai vị đến làm khách, thật là vinh hạnh cho phủ thái tử”

“thái tử! đừng quá khách khí, ta đến đây đã làm phiền đến ngài”

“không... thập vương gia, người đích thân đến tham dự hôn lễ đã quá nể mặt cho lão”

Người trong thiên hạ ai mà không biết, Vũ Văn Kiên tuy mang thân phận một vương gia nhưng chẳng khác nào hoàng đế, tất cả quyền lực của Bích Lăng quốc đều nằm gọn trong tay hắn.

“Thần vương! thức ăn không hợp khẩu vị” Diệp Khang quay sang nhìn Lạc Tư Doanh đang dừng đĩa.

“có lẽ tâm trạng không tốt” Vũ Văn Kiên mỉm cười châm chọc.

Từ bảy năm trước hắn đã biết, tên Thần vương này thích Mạc Thánh Tuyết, đáng tiếc hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, Mạc Thánh Tuyết chỉ yêu mỗi tên Hạo vương. Vừa rồi ánh mắt tha thiết của Mạc Thánh Tuyết nhìn Diệp Thiên.

Cũng thật đáng thương cho tên Thần vương này, cố gắng xuống bảy năm cũng không bằng một tên Diệp Thiên mới gặp.

“thập vương gia là người đang nói mình sao” Lạc Tư Doanh mỉm cười nhìn Vũ Văn Kiên cũng không chịu thua.

Nhìn vẻ mặt tối sầm của hắn khi nhìn thấy nhị công chúa và Diệp Thiên yêu thương trên bàn ăn khi nãy thì ai mới là người không vui đây.

Lạc Tư Doanh và Vũ Văn Kiên cả hai đều khó chịu nhìn đối phương, lửa giận phóng tới tấp.

“Ha..ha..! hai vị vương gia, chúng ta uống tiếp thôi”

Diệp Khang ngửi thấy mùi thuốc súng, lập tức dập tắt ngay. Hai người này đều là những người có quyền lực, nếu tạo được mối quan hệ tốt với họ, tương lai rất tốt cho ngôi vị hoàng đế của lão.

.....

Tại hành lang.

Trong màn đêm yên tĩnh, dọc theo hai bên hành lang là tiếng cười nói của nữ nhân.

“Công chúa! khi nãy người có thấy vẻ mặt si dại của tên Vũ Văn Kiên đó, thật buồn cười..ha..ha..!!” Xuân Mai cười đến điên đảo.

Cười xong một trận tâm trạng nàng rất hả hê, nhớ đến trước đây khi biết khuôn mặt công chúa bị hủy thì hấn chối sống chối chết muốn hủy hôn, còn ba chân bốn cẳng chạy về nước, thật đáng đời hắn lỗ mất một vương phi xinh đẹp tuyệt trần.

“nhỏ tiếng thôi, em muốn mọi người đều nghe thấy”

Mạc Thánh Linh nhỏ giọng khiển trách, nhưng trong lòng nàng cũng có cùng chung suy nghĩ với Xuân Mai. Mời mông lại nhếch lên mỉm cười.

“ở đây vắng vẻ, làm gì có ai” Xuân Mai nhìn ngó xung quanh rồi lại phẫn khích nói tiếp.

“nếu để hần biết bảy năm trước chúng ta lừa hần, chắc chắn sẽ tức điên lên, không chừng còn thổ huyết mà chết...ha.ha...!!”.

“em còn cười được” Mạc Thánh Linh cũng mỉm cười nhìn Xuân Mai.

“đi thôi”

Khi chủ tớ hai người vừa khuất khỏi hành lang thì một cơn gió thổi qua và bóng đen từ trên cao nhảy xuống. Hắc y nhân lập tức xoay người đi theo hướng ngược lại.

.....

Cùng lúc đó trong đình.

Ánh trăng khéo léo mà nhô lên cao, rọi vào bên trong đình làm sáng lên thân ảnh của một nữ tử cùng chiếc đàn tinh xảo.

Khuôn mặt xinh đẹp của mỹ nhân còn rực rỡ hơn trăng rằm, y phục như tuyết, tóc đen như mây, mỹ mạo như tiên, cảnh tượng mờ ảo như chốn bồng lai.

Mạc Thánh Tuyết hai mắt nhắm lại, cảm nhận những giọt sương đêm đang chạm vào da thịt nàng. Nhưng cái lạnh bên ngoài sao có thể sánh bằng cái lạnh trong lòng nàng .

Nhiều năm rồi tưởng chừng mọi thứ đã phôi phai, nhưng hôm nay gặp một người có dung mạo giống hệt chàng thì cảm giác mất mát đau khổ đó lại dần xé nàng.

Bàn tay nõn nà trắng muốt đang điều luyện vũ khúc trên dây đàn, thả hồn mình theo tiếng nhạc. Nàng không hay đang có một bạch y nam tử ngấm nàng đến ngấm ngơ.

Diệp Thiên như lạc bước đến tiên cảnh, hần bị thu hút bởi tiếng đàn của Mạc Thánh Tuyết mà tới, không ngờ đến có thể nhìn thấy một cảnh tượng thật đẹp dễ.

Tiếng đàn du dương trầm bổng hòa vào gió nhưng càng nghe càng khiến người đau lòng, một sự nhớ nhung xa cách.

Những giọt nước mắt lấp lánh như những hạt châu chậm chậm rơi ra từ khóe mi của Mạc Thánh Tuyết .

Diệp Thiên vô thức mà bước tới, trong lòng điều gì đó đang thôi thúc, muốn hần phải ngăn những giọt nước mắt của nàng lại.

Hần không muốn nhìn thấy nàng khóc, nước mắt của nàng như dao khứa vào tim hần.

Bàn tay không tự chủ mà đặt trên khuôn mặt của Mạc Thánh Tuyết, lau đi những giọt nước mắt của nàng.

“nàng thật đẹp, vẻ đẹp khiến người khác phải nâng niu trân trọng”

Mạc Thánh Tuyết say sưa đàn, không hề hay biết có người đi tới. Đến khi cảm giác hơi ẩm từ bàn tay của ai đó chạm vào da thịt lạnh băng của nàng thì Mạc Thánh Tuyết giật mình mở mắt ra.

“thế tử...tỷ phu”

Khi nhận ra đó là Diệp Thiên, Mạc Thánh Tuyết hoảng hốt lùi ra xa.

“vừa rồi hần đã làm gì, người này là muội muội của Linh nhi”

Diệp Thiên hối hận, muốn bẽ gãy bàn tay của chính mình.

“ta..ta..xin lỗi, vừa rồi là ..”

Hần ngượng ngùng không biết giải thích sao cho hành động thất lễ vừa rồi. Hành động đó chẳng khác nào một gã quấy rối háo sắc dù có mười cái miệng cũng không biết nói sao.

“tỷ phu! nam nữ hữu biệt, muội xin phép cáo lui” Mạc Thánh Tuyết lập tức xoay người bỏ đi.

Thân phận của họ hiện tại không nên cùng nhau xuất hiện vào lúc này, nếu để người khác bắt gặp đều không tốt cho đôi bên.

“công chúa! khoan đã”

Khi Mạc Thánh Tuyết vừa xoay lưng đi thì Diệp Thiên liền chụp lấy tay của nàng giựt lại.

Hắn không hiểu sao lại quan tâm đến suy nghĩ của Mạc hánh Tuyết, dù họ chỉ mới gặp nhau nhưng hắn không muốn nàng nghĩ xấu hắn, cho hắn là kẻ háo sắc bỉ ổi.

Mạc Thánh Tuyết bị kéo bất ngờ, mắt thẳng băng mà ngã vào người của Diệp Thiên.

Hai người môi chạm môi, mũi chạm mũi, bốn mắt nhìn nhau, trong đầu đối phương như có thần giao cách cảm, cùng nghĩ về một chuyện.

“cảm giác này, thật quen thuộc”

Thật kỳ lạ chỉ mới chạm nhẹ vào bờ môi mềm mại này, hắn đã có phản ứng, tim đập nhanh hồi hộp, cái cảm giác này hắn chưa từng có với Linh nhi.

Mạc Thánh Tuyết sau giây phút mê muội liền đẩy Diệp Thiên ra, nhưng Diệp Thiên không biết đang nghĩ gì lại càng xiết chặt hơn.

“ưm...m..!!”

“Thế tử..”

Diệp Thiên hắn cũng không ngờ đến bản thân sẽ làm vậy, hắn mút chặt lấy môi nhỏ xinh đẹp của Mạc Thánh Tuyết, từng chút một hút hết mật ngọt từ chiếc miệng thơm tho của nàng.

Mặc dù cảm giác hắn cho nàng rất quen thuộc nhưng hắn không phải là chàng, hắn là Diệp Thiên.

“ưm...m..!!”

Mạc Thánh Tuyết vùng vẫy đẩy hắn ra nhưng hắn như giống như con thú đói khát lâu ngày gặp phải miếng thịt ngon béo bở.

Mặc dù biết nàng kháng cự nhưng có một chuyện khiến hắn hoài nghi.

Khi hắn hôn nàng thì lại có cảm giác rất kỳ lạ, giống một người đi xa nhiều năm, lần đầu tiên đặt chân về nhà, quen thuộc đến lạ thường, từng hình ảnh rời rạc lại

hiện lên. Hắn gần sắp tới đích.

Trước mắt hiện lên một dinh phủ đóng kín, chỉ cần hắn đẩy cánh cửa đó ra, mọi thứ sẽ trở nên sáng tỏ nhưng khi hắn chuẩn bị đẩy cánh cửa đó ra, thì...

“hai người đang làm gì” Tiếng hét chói tai đầy tức giận của nữ tử từ xa vọng đến.

“cộp..! cộp..!”

Mạc Thánh Linh và Xuân Mai đang trở về phòng, vô tình đi qua lại nhìn thấy một cảnh tượng thật đẹp mắt.

Nàng tức giận, bước tới tách hai người họ ra.

“Linh nhi” Diệp Thiên kinh ngạc lên tiếng

“nhị tỷ” Mạc Thánh Tuyết vừa mở miệng thì..

“chát.. t..!”

Mạc Thánh Linh hung hăng giơ tay tát thẳng xuống khuôn mặt non mềm của Mạc Thánh Tuyết, không hề thương tiếc.

“Tiện nhân”

Ánh mắt như mất như hai ngọn lửa đỏ rực, chỉ muốn thiêu rụi Mạc Thánh Tuyết thành tro, chưa dừng lại ở một bạt tay vừa rồi, Mạc Thánh Linh còn muốn tát thêm một bạt tay thứ hai, khi tay vung ra.

Bàn tay rắn rỏi của nam nhân liền chụp lấy tay nàng, giữ chặt trên cao.

Diệp Thiên sững sốt với cảnh tượng vừa nhìn thấy, một Linh nhi nhu thuận dịu dàng thường ngày đây sao, hắn chưa từng nhìn thấy biểu cảm đáng sợ này bao giờ, thật ra người nào mới chính là nàng.

Cảnh nhận được sức ép từ đôi mắt mất sắc bén của Diệp Thiên, và cổ tay đang bị hắn xiết chặt, Mạc Thánh Linh nhận ra nàng vừa làm một chuyện rất ngu xuẩn.

“muội muội! tỷ xin lỗi, muội có đau không”

Mạc Thánh Linh tỏ ra hối hận, vuốt ve khuôn mặt của Mạc Thánh Tuyết.

Sau đó ra vẻ uất ức tội nghiệp, nước mắt đầm đìa nhìn Diệp Thiên, ngẹn ngào lên tiếng.

“tại sao chàng có thể đối xử với thiếp như vậy, muội ấy là muội muội của thiếp ”

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt tràn mi và dáng vẻ đau thương của Mạc Thánh Linh vừa rồi. Hắn như người tỉnh mộng.

“Diệp Thiên! người vừa rồi đã làm, bản thân đã làm chuyện có lỗi với Linh nhi lại còn nghi ngờ nàng, nữ nhân nào còn có thể dịu dàng, khi tận mắt chứng kiến phu quân mình cùng nữ tử khác âu yếm”

“thế tử! sao người chưa đuổi theo công chúa” Xuân Mai bên cạnh hối thúc Diệp Thiên.

Nhưng chờ mãi mà Diệp Thiên vẫn không có phản ứng gì, nàng tỏ ra khó chịu nhìn hai người họ, rồi đuổi theo sau Mạc Thánh Linh

“hừm...! ”

“công chúa đợi em với”

Hắn không biết lúc này tại sao lại phân vân, đáng lý hắn phải đuổi theo Linh nhi ngay lập tức, không cần suy nghĩ, đằng này...

“mặt của nàng có sao không”

Diệp Thiên sốt xa khi nhìn thấy khuôn mặt đang sưng đỏ của Mạc Thánh Tuyết, vừa bước tới thì người ngọc lại lùi ra.

“ta không sao, người mau đuổi theo nhị tỷ” Mạc Thánh Tuyết lo lắng, hối thúc Diệp Thiên.

“đi đi..”

“ta...!”

Diệp Thiên do dự nhìn Mạc Thánh Tuyết, rồi nhìn Mạc Thánh Linh dần biết mất, cuối cùng là vẫn đuổi theo.

“Linh nhi! Linh nhi..”

Gió từng cơn lạnh lùng thổi qua, từng chiếc lá vàng rơi trên đất.

Trong màn đêm đen tĩnh mịch đêm nay, không chỉ có một mình Mạc Thánh Tuyết cô độc đứng giữa trời đêm. Mà đằng xa vẫn còn một người, đang lặng lẽ quan sát mọi diễn biến.

“thật ra hắn là Diệp Thiên hay là Hạo vương ”

Lạc Tư Doanh ánh mắt đêm chiêu nhìn lên bầu trời đêm.

.....

Lại nói đến Diệp Thiên đuổi theo Mạc Thánh Linh về đến phòng thì trước cửa đã bị khóa chặt.

“Ầm..m..!!!”

“Linh nhi! nàng mở cửa, nghe ta nói” Diệp Thiên bên ngoài lớn tiếng kêu gào.

“Linh nhi”

Đến lúc Diệp Thiên thất vọng bỏ đi thì cánh cửa đột nhiên được mở ra, còn tướng người trước mặt là Mạc Thánh Linh.

“Linh..”

Diệp Thiên vui mừng quay người lại thì nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng, không thiện cảm của của Xuân Mai.

“hừm...” Xuân Mai cao mặt lên hừ lạnh nhìn Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng không còn tâm trạng mà so đo với một nha hoàn, vì tiếng khóc của Mạc Thánh Linh đang làm hấn rối bời. Hấn lập tức chạy thẳng vào trong phòng.

“Linh nhi..ta..”

Diệp Thiên dừng lại trước giường, nhìn Mạc Thánh Linh đang chôn mặt trong chăn khóc nức nở, hấn muốn giải thích, muốn an ủi nàng nhưng trong đầu không nghĩ ra được một từ nào để biện minh.

“Thiếp không muốn nhìn thấy mặt chàng” Mạc Thánh Linh trong chăn tức giận quát tháo.

Nàng đang giận dữ như vậy, còn hấn lại không nghĩ ra được một lý do giải thích cho hành động vừa rồi, nếu nói thêm chỉ làm đôi bên thêm khó xử. Diệp Thiên đành xoay người đi. Nhưng...

“Diệp Thiên..”

Mạc Thánh Linh bất ngờ ôm chặt lấy hấn, khóc nức nở như một đứa trẻ bị người bắt nạt, mà người bắt nạt chính là Diệp Thiên.

“bộp..! bộp..!”

Nàng không ngừng dùng bàn tay nhỏ nhắn đánh vào ngực hấn.

“hu..u...u..! sao chàng có thể làm vậy với thiếp”

“bộp..! bộp..!”

“thiếp ghét chàng, thiếp ghét chàng”

Diệp Thiên không ngăn nàng lại, mà còn chủ động cầm lấy hai tay nàng đánh vào ngực của chính mình.

“nàng đánh mạnh vào, nếu có thể giúp nàng hả giận, ta tình nguyện cho nàng đánh suốt đời”

Mạc Thánh Linh cũng bị lời nói này của hấn dỗ ngọt, đôi tay cũng không còn làm loạn, mà ôm chặt lấy hấn, vẽ mặt hoảng loạn.

“Diệp Thiên! thiếp rất sợ, rất sợ tam muội sẽ cướp mất chàng, nếu không có chàng... thiếp sẽ không thể nào sống nổi, chàng đừng rời xa thiếp”

Khuôn mặt hoảng sợ, đầy nước mắt, bờ môi run rẩy của nàng thật khiến người ta thật đau lòng.

“chuyện vừa rồi..”

Diệp Thiên muốn giải thích nhưng vẫn là không biết nói sao, nhưng chuyện hấn cưỡng hôn Mạc Thánh Tuyết là thật, không thể nào biện minh.

“nhưng ta và tam công chúa thật không có gì” Diệp Thiên vẽ mặt thành khẩn, lời nói mới tha thiết làm sao.

“thiếp tin chàng, nhưng tam muội thì..thì..” Mạc Thánh Linh do dự nhìn Diệp Thiên, lời nói thì lấp lửng.

“tam công chúa thế nào, nàng nói rõ xem ” Diệp Thiên thiên có hơi hiếu kỳ nhìn Mạc Thánh Linh

Mạc Thánh Linh cúi mặt không lên tiếng, Xuân Mai lại nhảy ra, tức giận, bất bình nói thay cho Mạc Thánh Linh.

“công chúa! người nên nói thật với thế tử, nếu không... thế tử sẽ bị vẽ bẽ ngoài thánh thiện của tam công chúa lừa gạt”

Diệp Thiên quay sang nhìn Xuân Mai, gấp rút lên tiếng.

“người nói những lời này là có ý gì”

“là..”

Xuân Mai vừa mở miệng, thì Mạc Thánh Linh ra vẽ tốt bụng, chạy lên trước ngăn Xuân Mai lại.

“Xuân Mai! em đừng nói, ta không muốn chàng sẽ nghĩ xấu về tam muội”

Xuân Mai tỏ tức giận đẩy Mạc Thánh Linh ra

“công chúa! chính vì người quá lương thiện, nên mới bị tam công chúa bắt nạt hết lần này tới lần khác” Nàng tức giận quay sang nhìn Diệp Thiên, cao giọng lớn tiếng.

“thế tử ! tam công chúa từ nhỏ đã luôn ghen tỵ với nhị công chúa, những thứ gì của nhị công chúa thì tam công chúa đều muốn giành, bao gồm cả nam nhân”

Diệp Thiên kinh ngạc nhìn Mạc Thánh Linh. Mặc dù chỉ mới tiếp xúc với Mạc Thánh Tuyết có một lần, nhưng cảm giác cho hắn biết nàng ta không giống loại nữ nhân như vậy.

“Linh nhi ! lời của Xuân Mai có đúng không”

“Diệp Thiên! thiếp không muốn nói xấu tam muội, chàng đừng hỏi thiếp”

Mạc Thánh Linh nước mắt chảy còn nhiều hơn khi này, xoay mặt đi nơi khác tránh đi ánh mắt của Diệp Thiên.

“nàng đừng khóc, nàng không muốn nói ta sẽ không tiếp tục hỏi” Diệp Thiên tay chân cuống cuống đỡ dành Mạc Thánh Linh.

Nàng đau lòng như vậy, sao hắn có thể tiếp tục hỏi, Diệp Thiên đành bỏ thắc mắc trong lòng, nhưng Xuân Mai lại hào phóng lên tiếng.

“tam công chúa giỏi nhất là đóng kịch, luôn tỏ ra yếu đuối để quyến rũ nam nhân, vừa biết nhị công chúa có ý với Thần vương thì tam công chúa lập tức quyến rũ ngài ấy , chưa hết...” Xuân Mai hùng hổ lên tiếng, mới một tràng dài rồi dừng lại.

“sau đó nhị công chúa được ban hôn cho Hạo vương, thì tam công chúa lại mạo danh nhị công chúa đi hòa thân”

“Hạo vương biết được bản chất thật của tam công chúa, nên đã từ chối hôn sự, tam công chúa lại quay sang quyến rũ Tuyên vương”

Thấy vẽ mặt bán nghi của Diệp Thiên, Xuân Mai không cho hắn một phút giây để suy nghĩ, lại thêm nụ cười khích lệ từ phía Mạc Thánh Linh thì Xuân Mai nói càng hăng say.

“tam vương gia mất không lâu, thì tam công chúa lại hạ được Hạo vương”

“làm ra chuyện dâm loạn ngay trong ngày tang lễ của phu quân mình, chuyện này khắp thiên hạ ai cũng biết, Hạo vương không còn thì lại quyến rũ Thần vương”

Mạc Thánh Linh lựa chọn thời điểm thích hợp, ôm chặt lấy Diệp Thiên, trong lòng hắn lại bắt đầu khóc thút thít.

“Diệp Thiên! thủ đoạn của muội ấy rất lợi hại, không có người nam nhân nào có thể cưỡng lại được, muội sợ chàng cũng bị muội ấy mê hoặc ”

“hu..hu..u..!!”

“Diệp Thiên thiếp không muốn mất chàng”

“thật sao, nàng ta là nữ nhân như vậy sao”

Diệp Thiên thần thờ suy nghĩ, mặc dù hai tay đang ôm Mạc Thánh Linh, nhưng trong đầu lại nghĩ đến nụ cười thánh thiện và những giọt nước mắt trong sáng khi này, làm thế nào hắn cũng không thể dung nạp hai hình ảnh tốt đẹp đó vào một người con người gian xảo như Linh nhi đang nói.

Tây Hậu viện

Trong phòng ánh đèn mờ ảo hiện, nam tử mỉm cười tà mị, ung dung uống trà, không gian yên lặng đến kinh người.

Tên hắc y nhân thì đang quỳ sát đất, sau khi bẩm báo xong mọi chuyện hắn vừa nghe được khi này thì im lặng đứng chờ.

“ha..ha...!!!”

Vũ Văn Kiên bắt ngờ cười to thành tiếng, tinh thần rất phấn chấn.

“...” hắc y nhân khó hiểu len lén nhìn Vũ Văn Kiên, thật không biết vương gia đang nghĩ gì.

“vương gia! người không sao chứ”

Hắn quay sang nhìn hắc y nhân, ánh mắt sáng rực như vì sao đêm.

“bổn vương không sao, người không cần lo lắng”

“vương gia! nhị công chúa dám lừa người, còn vui vẻ thành thân với người khác, người tính xử trí nàng ta thế nào” hắc y nhân hiểu kỳ lên tiếng.

Vũ Văn Kiên chậm chậm nâng ly rượu lên, nhìn đến chăm chú, môi mông mỉm cười.

“Linh nhi! mong đợi hôn sự lần này như vậy, bổn vương đương nhiên sẽ không để nàng ta thất vọng”

Vương gia sao lại bình tĩnh như vậy, người đối tính rồi sao, hắc y nhân thật không thể nào hiểu nổi.

Từng đợt nắng ấm xuyên qua kẽ lá, cùng với làn gió nhẹ nhàng lướt, khiến cho những giọt sương đêm lay động trên lá, lấp lánh như ánh sao.

“kết...t...!”

Cánh cửa vừa được mở ra, một bạch y nữ tử xinh đẹp thoát tục, chỉ tiếc vẽ mặt một mội xanh xao.

Nàng đang nở nụ cười đón lấy những ánh bình minh, và cảm nhận khí trời trong lành...

“sắc mặt không tốt lắm, là suốt đêm không ngủ được”

Mạc Thánh Tuyết vừa mở mắt ra, thì đã thánh Lạc Tư Doanh xuất hiện trước mặt.

“đa tạ thần vương qua tâm” Mạc Thánh Tuyết mỉm cười đáp lễ.

“là nghĩ đến chuyện tối qua”

“Thần vương! ta không hiểu ngài muốn ám chỉ điều gì” Mạc Thánh Tuyết u nhã mỉm cười nhìn hắn.

“chuyện tối qua giữa nàng, Diệp Thiên và nhị công chúa, ta đã nhìn thấy”

Mạc Thánh Tuyết có hơi lo lắng, chuyện xảy ra tối qua không vẽ vang gì, nàng đã xem như chưa từng xảy ra chuyện gì lại bị người ta bắt gặp.

“nàng yên tâm, chuyện này chỉ có mình ta biết” Lạc Tư Doanh biết nàng đang lo nghĩ gì, nên mỉm cười lên tiếng.

Hắn vừa lơ đãng nhìn sang thì thấy một bạch y nam tử đi tới, trong đầu liền hiện ra một chủ ý.

“á...a..!”

“Thần vương! người đang làm gì”

Mạc Thánh Tuyết khó chịu, bất ngờ bị người ta xiết chặt, cổ sức vùng vẫy khỏi cái ôm của Lạc Tư Doanh.
“đừng động đây” Lạc Tư Doanh nhỏ giọng ra hiệu với nàng.

“Diệp Thiên đang ở phía sau, nàng không muốn thử xem, hắn có phải là Hạo vương...”

Mạc Thánh Tuyết bất động, nhìn Lạc Tư Doanh.

Nhớ lại cảm giác khi môi hai người chạm vào nhau tối qua, thật rất rõ ràng giống hệt với cảm giác khi có Thiên Hàn bên cạnh.

“thử thế nào” Mạc Thánh Tuyết tò mò muốn biết.

Lạc Tư Doanh mỉm cười nhìn nàng, sau đó...

“Um..m..!!”

Hắn kéo nàng lại gần, hai tay xiết thật chặt thân hình mỏng manh của Mạc Thánh Tuyết, môi hắn bá đạo mà hôn xuống, môi lưỡi quấn chặt lấy nhau.

Mạc Thánh Tuyết kháng cự, nhưng sức lực nữ nhân không thể địch nổi nam nhân, bị Lạc Tư Doanh khảm chặt trong lòng.

Dù nàng rất muốn thử xem hắn có phải Thiên Hàn của nàng không nhưng không phải là cách này.

Cảnh tượng đẹp đẽ, đập ngay vào mắt của Diệp Thiên...

Khiến hắn bất động tại chỗ, tim hắn đập mạnh, một nguồn nhiệt nóng chạy khắp toàn thân, bàn tay xiết chặt thành quyền, muốn xông ra đánh vào mặt Lạc Tư Doanh.

“Diệp Thiên ! sao ngươi phải tức giận, đáng lý ngươi phải vui mừng mới đúng, vì nhanh như vậy đã có thể nhìn thấy bộ mặt xấu xa của nàng ta, ngươi đúng là thằng ngốc suýt nữa bị nàng ta lừa, còn vì chuyện này mà trách lầm Linh nhi..”

Diệp Thiên thất vọng rồi xoay người bỏ đi, hắn không muốn nán lại đây thêm bất cứ giây phút nào.

“bộp..!!”

Mạc Thánh Tuyết cuối cùng cũng đẩy được Lạc Tư Doanh ra, nàng ảm ức lại tức giận, chùi sạch sẽ “mùi vị” của hắn còn vương vấn trên miệng nàng.

“thật lạ, tại sao hắn lại bỏ đi..”

Lạc Tư Doanh đang gãi đầu khó hiểu, nhìn theo bóng lưng của Diệp Thiên.

Tối qua nhìn thấy tình cảm của Diệp Thiên giành cho Tuyết nhi, hắn còn cho rằng người đó thật sự là Hạo vương, chẳng lẽ hắn đoán sai, trong lúc Lạc Tư Doanh đang còn bận tâm suy nghĩ , thì...

“chát..t..t!”

Một bàn tay của Mạc Thánh Tuyết đã tát xuống mặt hắn, nàng tức giận nhìn Lạc Tư Doanh.

“Thần vương! ta không muốn chuyện này sẽ tái diễn” Nàng lạnh lùng xoay người bỏ đi.

Lạc Tư Doanh nhìn Mạc Thánh Tuyết tức giận bỏ đi, hắn đưa tay sờ vào một bên mặt của chính mình mà cười khổ.

Hắn vì cái gì mà làm vậy, tên đó có phải là Hạo vương hay không thì liên quan gì hắn. Đúng thật lo chuyện bao đồng.

Nhưng qua nụ hôn vừa rồi, hắn đã có thể xác minh một chuyện..

Tình cảm của hắn giành cho Tuyết nhi đã không còn như trước đây, khi hôn nàng hắn lại không có cảm giác đặc biệt như hắn từng nghĩ, không hồi hộp, không mong chờ và tim cũng không đập mạnh.

Quay lại vấn đề khiến hắn đau đầu..

Có lẽ tên Diệp Thiên đó không phải là Hạo vương, nếu không với hành động cường hôn vừa rồi thì trên mặt hắn lúc này không đơn giản chỉ là sừng đỏ, mà xương quai hàm có thể cũng bị gãy .

Hắn biết rõ cú đâm của tên Hạo vương đó mạnh thế nào, còn nhớ bảy năm trước khi nhìn thấy hắn và tam công chúa trên giường, tên Hạo vương đó đã tức giận tới mức nào.

“thật đáng tiếc”

Lạc Tư Doanh thở dài xoay người bỏ đi...

Mạc Thánh Tuyết tức giận mà bỏ đi, lạc bước đến một hoa viên xinh đẹp. Ngào ngạt hương thơm..

Còn có một hồ cá rộng lớn, nước hồ trong veo, nàng có thể nhìn thấy từng đàn cá đang tự do bơi lội bên dưới.

“Nhị tỷ”

Nụ cười vui vẻ của Mạc Thánh Tuyết vụt tắt, khi nhìn thấy Mạc Thánh Linh đang đi tới, nàng rụt rè lùi ra sau .

“tam muội! sớm vậy đã đi tản bộ ” giọng nói thì chanh chua, và ánh mắt cay nghiệt nhìn thẳng Mạc Thánh Tuyết.

“nhị tỷ ! chuyện tôi qua giữa muội và tỷ phu không như tỷ nhìn thấy”

Mạc Thánh Tuyết muốn giải thích nhưng có người lại không muốn nghe, cắt ngang lời nàng.

“ta nói cho người biết, trước đây ta là kẻ đến sau nên mới thua trong tay người, nhưng lần này.... người đừng hi vọng sẽ giành Diệp Thiên từ tay ta”

“kể đến sau.. nhị tỷ nói gì, sao nàng chẳng hiểu gì cả” Mạc Thánh Tuyết khó mà tiếp thu hết những lời vừa nghe.

“hừ..mm!” Mạc Thánh Linh hống hách mà đẩy ngã Mạc Thánh Tuyết, chen đường mà đi.

Nhưng nàng lại nhìn thấy Diệp Thiên từ xa cũng đang đi tới, tâm độc lại trở dậy, một ý nghĩ xấu xẹt qua như một tia chớp, môi mông tà mị mà nhếch lên.

“tam muội ! ta xin muội đừng quyến rũ Diệp Thiên, ta biết muội rất lợi hại, muội muốn nam nhân nào mà chẳng được, đừng giành Diệp Thiên với ta”

Mạc Thánh Linh thay đổi một trăm tám mươi độ, khác xa vẻ mặt cao ngạo khi nãy, tỏ ra yếu đuối nhu nhược, nàng níu lấy tay áo của Mạc Thánh Tuyết cầu xin nức nở.

“nhị tỷ! tỷ bị sao vậy, tỷ nói gì mà muội chẳng hiểu”

Mạc Thánh Tuyết khó hiểu, hai cổ tay bị người ta bóp chặt đến phát đau, sắp bầm tím.

“nhị tỷ, tỷ buông tay muội ra, tỷ làm muội đau”

Nàng cố tách Mạc Thánh Linh ra nhưng người ta cứ lấn tới, hai tay của nàng đau đến hết chịu nổi, chỉ còn cách đẩy Mạc Thánh Linh.

Mạc Thánh Linh chờ đợi mãi mới đến giây phút này, thoáng thấy nụ cười gian xảo trên khóe môi, mượn nước đẩy thuyền...

“Bùm..mm!!”

Khi đôi tay của Mạc Thánh Tuyết chỉ vừa mới giờ ra, đẩy nhẹ thì Mạc Thánh Linh đã ngã ngay xuống hồ.

“Cứ..ứ.ứ..!!”

“Bộp..! bộp..!!”

Mạc Thánh Linh khổ sở chống chọi trong nước, tai chân đập loạn xạ, miệng thì kêu cứu.

“nhị tỷ..! nhị tỷ..” Mạc Thánh Tuyết thì hoảng sợ hét lên .

Nàng chỉ muốn đẩy nhị tỷ ra, không phải cố ý xô ngã tỷ ấy xuống nước, sao chuyện lại thành ra như vậy.

“có ai không, có người rơi xuống nước....”

Trong lúc Mạc Thánh Tuyết đang chạy đi tìm người đến cứu thì một bóng trắng từ xa chạy đến.

“Vèo..o..!!”

Diệp Thiên gấp rút lao thẳng xuống nước, ôm chặt lấy Mạc Thánh Linh kéo nàng lên bờ.

“Linh nhi! nàng mở mắt ra..Linh nhi” Diệp Thiên lo lắng lay động cơ thể của Mạc Thánh Linh

“Nhị tỷ! tỷ đừng làm muội sợ”

Mạc Thánh Tuyết lo lắng chạy đến bên cạnh Mạc Thánh Linh nhưng lại bị người ta tàn nhẫn mà đẩy ra.

“Tránh ra..!” Diệp Thiên tức giận mà hét vào mặt cả Mạc Thánh Tuyết.

“Phịch..!”

Mạc Thánh Tuyết té ngã trên thảm cỏ, hoảng sợ vô cùng.

Nếu Diệp Thiên hấn không tận mắt nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, hấn sẽ không thể nào tin được, người nữ nhân có khuôn mặt thánh thiện nhưng tâm địa lại như rắn độc.

“Ặc..Ặc..!!!”

Mạc Thánh Linh hôn mê một lúc, cũng mở mắt ra ho khan vài tiếng.

Diệp Thiên vui mừng ôm chặt nàng vào trong lòng.

“Linh nhi! nàng thật không sao,không sao rồi, nàng làm ta rất lo lắng”

“Diệp Thiên! chuyện vừa rồi không liên quan đến tam muội, là thiếp tự ngã xuống..chàng...”

Mạc Thánh Linh tỉnh dậy, liền bênh vực Mạc Thánh Tuyết, nắm chặt tay của hấn kích động lên tiếng, nhưng nói chưa được tròn câu lại giả vờ ngất xỉu.

“phịch..!” hai mắt nhắm lịm, bàn tay của nàng từ từ tuột khỏi tay của Diệp Thiên.

“Linh nhi..! Linh nhi..” Diệp Thiên bỗng Mạc Thánh Linh lên, mà chạy về phòng.

“Linh nhi của hấn lương thiện như vậy, tại sao hấn có thể vì nữ nhân xấu xa này mê hoặc, hấn đúng là mù rồi...”

Ánh mắt chán ghét và sự bất mãn của Diệp Thiên đều dành hết cho Mạc Thánh Tuyết.

Hấn ẳm Mạc Thánh Linh gấp rút đi về phòng, còn Mạc Thánh Tuyết dù bị người ghét bỏ nhưng vẫn đi theo sao vì lo lắng cho Mạc Thánh Linh.

“cộp..! cộp..!”

Một lúc sau.

Hai bóng dáng nam tử, từ sau tán cây đi ra. Họ dõi mắt nhìn theo bóng lưng của Diệp Thiên.

Mỹ nam tử tà mị mà mỉm cười. Không ngờ mới sáng đã có kịch hay để xem, hấn thật sự đã có một cái nhìn khác với người nữ nhân đó.

“vương gia! người nghĩ nhị công chúa có sao không”

“...” Vũ Văn Kiên chỉ biết cười mà thôi.

Bảy năm trước chỉ vì không muốn thành thân với hấn, dung mạo của mình nàng cũng có thể hi sinh, bảy năm sau vì muốn được lòng của tên Diệp Thiên, ngay cả an nguy của bản thân nàng cũng đem ra đánh đổi.

Người nữ nhân như vậy thì làm sao có thể xảy ra chuyện chứ. Nàng ngoan độc, nàng kiêu ngạo, không từ bất cứ thủ đoạn để đạt được mục đích.

“Linh nhi! ta càng ngày càng thích nàng, phải làm sao đây”

“Vương gia! người đi đâu”

“Kịch hay như vậy, đương nhiên phải xem cho hết”

Vũ Văn Kiên mỉm cười rồi thông thả bước đi.

Nửa canh giờ sau...

“ngự y! liệu Linh nhi có sao không”

Diệp Thiên ngồi trên giường nhìn về mặt nhăn nhó của thái y, đang chần mạnh cho Mạc Thánh Linh mà sốt ruột, hỏi gấp.

“Thế tử! sao người lại bất cẩn như vậy, vết thương của công chúa mới vừa lành lại, sức khỏe còn rất yếu, sao để người rơi xuống nước” ngự y khó chịu trách cứ, ra vẻ nghiêm trọng nhìn Diệp Thiên.

“ta..” Diệp Thiên khó xử, ánh mắt tức giận liền phóng ngay đến Mạc Thánh Tuyết đang đứng bên ngoài cửa.

Mạc Thánh Tuyết lo sợ mà lùi ra sau. Chạm ngay vào bờ ngực rắn rỏi của Lạc Tư Doanh. Hắn đặt hai tay lên vai trấn an nàng.

“đừng sợ..đã có ta” Lạc Tư Doanh mỉm cười nhìn nàng.

Diệp Thiên từ tức giận, chuyển sang khó chịu. Khi nhìn thấy bàn tay của Lạc Tư Doanh đang đặt trên người của Mạc Thánh Tuyết, còn nói ra những lời nói thật “ghê tởm”. Ánh mắt của hắn còn sắc hơn cả dao kiếm.

“Diệp Thiên! chàng đừng trách tam muội, ta biết muội ấy không cố tình đẩy ta xuống hồ” Mạc Thánh Linh mặt mày tái mét nhìn Diệp Thiên.

“nhị tỷ! muội thật sự không cố ý” Mạc Thánh Tuyết lo lắng bước tới.

“tỷ hiểu mà” Mạc Thánh Linh mỉm cười.

“được rồi ! mọi người ra ngoài hết đi, công chúa cần được nghỉ ngơi” Ngự y lớn tiếng đuổi khách.

Mọi người bắt đầu rời đi, Diệp Thiên cũng bật người đứng dậy thì bị Mạc Thánh Linh kéo lại.

“Diệp Thiên chàng ở lại được không”

“ta bảo người đi nấu thuốc cho nàng, rồi sẽ quay lại”

Diệp Thiên trùu mến nhìn nàng nhưng khi lướt qua người của Mạc Tuyết lại phóng ra cái nhìn giận dữ.

“nhị tỷ! muội xin cáo lui..”

.....

Bầu không khí lắng đọng, mọi người đi hết chỉ còn chủ tới hai người Mạc Thánh Linh và lão ngự y.

“đa tạ công chúa” lão ngự y hí hửng cầm sắp ngân phiếu trên tay, cười đến tít cả mắt.

Nhận ngân lượng xong, lão liền biến mất.

“công chúa! nô tì thấy lão ngự y này, ngày càng tham lam” Xuân Mai khó chịu lên tiếng.

“em không thấy lão đóng kịch ngày càng giỏi sao”

Mạc Thánh Linh sắc mặt trở nên hồng hào khác xa với sự xanh xao yếu ớt khi nãy. Nàng mỉm cười nhìn Xuân Mai, chỉ là nàng vừa nói có người đã giơ tay tán đồng.

“bộp..! bộp..!”

Vũ Văn Kiên từ ngoài cửa chậm chậm đi vào, mỉm cười nhìn Mạc Thánh Linh.

“nhưng ta cảm thấy người đóng kịch giỏi nhất, vẫn là nàng..”

Vũ Văn Kiên lấn tới, dùng thân hình cao lớn của hắn áp đảo Mạc Thánh Linh dưới thân.

“vương gia! người muốn làm gì”

Xuân Mai vừa bước tới, đã bị tên thuộc hạ của hắn cản lại, chắn ngang trước mặt, khiến nàng không thể nhút nhích gì được.

“chắc..chắc..!” Vũ Văn Kiên tắc lưỡi lắc đầu.

Bàn tay ma quái lại đang chu du trên gương mặt lán mịn trơn tru của Mạc Thánh Linh. Châm chấp mà di chuyển, từ đôi mắt đến cái mũi và bờ môi đỏ xinh.

“Linh nhi! nàng có phải là tiểu yêu tinh, nếu không...tại sao bảy năm rồi, mà vẫn xinh đẹp như vậy, khuôn mặt này cũng không hề già đi”

“vương gia! xin tự trọng, ta là người đã có hôn ước”

Mạc Thánh Linh tức giận, hất tay của Vũ Văn Kiên ra, trừng mắt nhìn hắn.

“chắc..chắc..!! khuôn mặt lúc tức giận của nàng cũng thật mê người, nhất là đôi mắt muốn giết người này..”

Vũ Văn Kiên không cho phép nàng xoay mặt đi chỗ khác, một tay chế ngự chiếc cằm của nàng, buộc nàng phải xoay lại nhìn hắn.

“Ư..m..!!”

Mạc Thánh Linh dù kháng cự vẫn là vô ích, đành mặc cho hắn sắp đặt. Nhưng vẫn là vẻ mặt không cam chịu, ương bướng ngang ngạnh.

Vũ Văn Kiên nhìn nàng mỉm cười, đúng là một con mèo nhỏ không biết nghe lời, hắn cúi người sát xuống, kề mặt vào tai Mạc Thánh Linh, thủ thủ bên tai nàng.

“Linh nhi! ta và nàng là cùng một loại người, suốt đời này nàng chỉ có thể là người của Vũ Văn Kiên này”

“ha..ha...!!!”

Nói xong những điều cần nói, hắn lập tức phát tay áo bỏ đi, giọng cười quái ác của hắn cứ ám ảnh Mạc Thánh Linh khiến nàng có cảm giác bất an.

“công chúa người không sao chứ” Xuân Mai lo lắng mà bước tới bên cạnh Mạc Thánh Linh.

Mạc Thánh Linh bắt ngờ ôm chặt, dựa sát vào người của Xuân Mai, như một chú chim non sợ sệt.

“Xuân Mai ! lời hắn nói là có ý gì, ta rất lo”

“công chúa ! ngày mai đã là hôn lễ của người, người không cần phải sợ, phải nghỉ ngơi cho tốt, làm một tân nương xinh đẹp nhất”

Mạc Thánh Linh nàng chỉ muốn có được thứ mình muốn, hưởng một cuộc sống hạnh phúc, khó đến vậy sao.

Khi con người ta vừa nếm được mùi vị hạnh phúc thì họ lại lo sợ hạnh phúc đó sẽ bị người khác lấy đi, vì vậy sẽ dùng mọi thủ đoạn để giữ lấy. Nàng làm vậy là sai chẳng.

Phủ thái tử

Hôm nay là đại hôn của phủ thái tử, cả kinh thành đều nhộn nhịp hẳn lên, đã rất lâu Diệp Kỳ quốc không có chuyện vui như bây giờ.

Bởi vì gần đây thế tử Diệp Thiên được hoàng thượng rất sủng ái, cho nên trong kinh thành có lời đồn, có thể hoàng thượng sẽ truyền ngôi vị hoàng đế cho Diệp Thiên.

Cho nên các thương nhân giàu có, cũng như quan viên lớn nhỏ trong triều, đều muốn nịnh bợ lấy lòng.

Trước đại môn phủ thế tử...

Ngựa xe tấp nập, dòng người thì nối đuôi nhau, nhiều không biết bao nhiêu mà kể, cười nói vui vẻ.

“thượng thư đại nhân! đến thật sớm”

“tể tướng đại nhân! ngài còn đến sớm hơn cả ta”

“ha..ha...! ”

“vào trong thôi...”

Bên trong...

Trên dưới mấy trăm bàn, quan khách ngồi kín cả đại sảnh, rượu thơm thức ăn ngon thì tràn ngập trên bàn.

Đâu đâu cũng sáng rực ánh đèn, chữ hỉ đỏ thắm thì dán khắp nơi, sắc đỏ bao trùm cả dinh phủ, trắng lệ và sang trọng, tiếng nhạc cùng tiếng trống rộn vang.

“giờ lành đã đến! mời tân lang, tân nương hành lễ”

Một tràng pháo nổ vang dội, báo hiệu thời khắc quan trọng đã đến.

Nhệ công công lớn tiếng hô to, khách khứa hai bên đường liền tách ra, nhường đường cho đội tân gia nhân.

Diệp Khang và Lan phi đang vui vẻ ngồi ở ghế chủ hôn, nôn nóng nhìn ra cửa, chén trà trên tay cũng bị họ đặt xuống...

Tân lang thì tuấn tú phong nhã, tựa như thần tiên, còn tân nương thì kiều diễm thước tha như tiên nữ hạ phàm, đúng là đôi kim đồng ngọc nữ, trời đất tác hợp.

Mạc Thánh Linh thì vui hơn ai hết, nhưng nhớ lại nụ cười và thái độ tự tin của Vũ Văn Kiên ngày hôm qua, mà không thể nào toàn tâm toàn ý làm một tân nương vui vẻ.

Nàng có thể cảm thấy được ánh mắt tà ác của hắn, vẫn đang dõi theo từng bước chân của nàng, nhưng qua khỏi đêm nay, mọi thứ có thể sẽ kết thúc.

Diệp Thiên thì ngoài mặt tỏ ra vui mừng, nhưng chỉ có hắn mới hiểu rõ bản thân đang nghĩ gì, hắn lại không có cái cảm giác vui mừng của một tân lang nên có, thật ra sai ở đâu.

Hắn từ từ đi vào, ánh mắt lại dõi theo bóng hình của Mạc Thánh Tuyết, nhưng tìm mãi vẫn không thấy nàng đâu.

“Diệp Thiên! hôm nay là ngày ngươi thành thân, tại sao cứ nghĩ đến người nữ nhân xấu xa đó”

“nhất bách thiên địa”

Diệp Thiên vẫn còn đứng bất động, Mạc Thánh Linh liền kéo lấy tay áo hắn, nàng biết rõ là hắn đang tìm kiếm ai, trong lòng giống như có một cái gai. Diệp Thiên giựt mình, mà phối hợp với Mạc Thánh Linh.

“nhị bách cao đường” Hệ công công tiếp tục hô lần thứ hai.

Diệp Thiên nắm lấy tay của Mạc Thánh Linh quỳ xuống trước mặt của Diệp Khang và Lan phi, hành lễ.

Mặc dù hắn đã chuyên tâm hơn khi này, nhưng qua lớp khăn loan nàng có thể nhìn thấy khuôn mặt “bất đắc dĩ ” của Diệp Thiên.

“ngoan! mau đứng dậy đi”

Diệp Khang thì cười đến rạn giọng, còn Lan phi thì khóe mắt long lanh mừng đến sắp phát khóc.

“phu thê giao bách”

Cả hai hướng về nhau cùng hành lễ.

“đưa vào động phòng”

Nghi thức cuối cùng cũng đã kết thúc, Mạc Thánh Linh liền được bà mối và Xuân Mai dìu vào phòng tân phòng.

Còn Diệp Thiên đương nhiên phải ở lại để mời rượu quan khách, nhưng mà khách khứa đông như vậy, đảo hết một vòng, không biết hẳn còn tỉnh táo mà bước vào tân phòng hay không là một chuyện.

“đại ca! mời..” Diệp Tấn cả người lắc lư, đi đến bên cạnh Diệp Thiên, cầm theo không biết bao nhiêu bình rượu.

Trong lòng khó chịu không được vui, tân nương xinh đẹp của đêm nay đáng lẽ đã thuộc về hắn, thật đáng tiếc..hắn thật không có phước đó.

Diệp Thiên vừa nhận xong chén này, lại có chén khác đưa tới. Không biết bao nhiêu người vậy lấy hắn.

“mời..!”

“mời..!”

“mời..!”

Diệp Thiên còn không biết những người này là ai, chỉ là người kéo đến mỗi lúc một đông, muốn ép sai hắn thì phải. Đến lúc Diệp Thiên nhận ra thì cả người đã say khướt.

Bích Vũ Hiền từ xa quan sát, mỉm cười nhìn Diệp Thiên, sau đó cũng cầm một bình rượu của riêng hắn tiến lại chỗ Diệp Thiên.

“thê tử! mời”

.....

Trong tân phòng.

Bảy canh giờ sau...

“cộp! cộp..!”

Xuân Mai hối hả chạy vào, vừa nhìn thấy khuôn mặt đang tức giận của Mạc Thánh Linh liền không dám mở miệng.

“thê tử đầu..” Mạc Thánh Linh lạnh lùng lên tiếng.

Khăn loan phải do đích thân tân lang vén lên, cũng bị nàng tháo xuống, hỉ phục trên người cũng đã bị nàng cởi ra. Đáng vẽ không mấy dễ chịu.

“thê tử..thê tử còn đang mời rượu quan khách” Xuân Mai áp úng lên tiếng

“ầm..!”

Mạc Thánh Linh tức giận quơ tay, ném hết mọi thứ trên bàn xuống đất.

Nàng đang nghi ngờ có phải hắn đã hối hận, nên cố ý không muốn động phòng với nàng. Vừa rồi trong lúc bái đường, hắn lại không hề chú tâm, cũng không có vui vẻ gì.

“không đợi nữa..em tắt đèn đi, ta muốn nghỉ ngơi”

“công chúa..” Xuân Mai vừa mở lời thì Mạc Thánh Linh lại tức giận cắt ngang.

“ra ngoài”

Xuân Mai đành lủi thủi bỏ đi, nếu là tân nương hôm nay là nàng, nàng cũng sẽ tức giận như công chúa. Có lý nào bắt tân nương đợi hơn bảy canh giờ, trời cũng đã sắp sáng.

.....

Nói đến Diệp Thiên sau khi mời rượu xong quan khách, thì tình trạng của hắn.

“Buông ra, ta muốn uống nữa..”

“Tân lang! ngoan..đừng quậy nữa, chúng ta về phòng đi..ngoan nào”

Đã say đến đầu óc quay cuồng, chóng mặt hoa mắt, nhìn một thành hai, và đang được một đám người dìu đi.

“ây za..! sao các người lại để cho tân lang uống say như vậy”

Bà mai đang đứng đợi ở trước cửa, nhìn thấy Diệp Thiên được người dìu tới, thì khó chịu chạy lần gần lớn tiếng quở trách. Hắn say đến như vậy, không biết lát nữa hắn có thể động phòng hay không.

Diệp Thiên lập tức lao đến chỗ bà mai, đến mức nhìn vệt bầu tướng là Thiên nga.

“Linh nhi ! tướng công xin lỗi nàng..ừa..a..”

Diệp Thiên cả người say khướt, hai tay ôm chặt lấy bà mai không buông, còn hôn lên mặt của bà mai. Hắn không biết bản thân đang bị gì, chỉ cảm thấy nóng nực khó chịu, toàn thân ngứa ngáy, chắc có lẽ vì rượu mà mà ra

“ta là bà mai, không phải Linh nhi của người” Bà mai liền đẩy Diệp Thiên ra, khổ não nhìn hắn.

“ừa.ừa..!!! xong việc rồi, chúng tôi giao tân lang cho bà”

“về thôi..!!”

Bọn họ cả người cũng lắc lự, say không kém gì Diệp Thiên, giao người xong, nhiệm vụ hoàn thành thì lão đảo bước đi.

“Linh nhi..Linh nhi..”

Diệp Thiên vùi đầu vào cổ của bà mai, thủ thủ. Bản thân cũng không rõ mình đang làm gì, chỉ cảm thấy cơ thể hắn thật nóng còn bà mai lại mát rượi, dựa vào rất thoải mái.

“làm ơn đi ! Linh nhi của người đang nằm trên giường, ta không phải”

Bà mai nhăn nhó lên tiếng, sau đó kéo Diệp Thiên ra, đẩy đến trước cửa tân phòng.

“vào đi..”

Diệp Thiên nhìn thấy hai chữ hỉ đỏ thắm dán trước cửa cứ chập chờn lên xuống như nhảy múa, cả cánh cửa cũng đang di chuyển mà bất động.

“Két..t..t..!!”

Cánh cửa bị đẩy ra, trong phòng hoàn toàn tối tăm, Diệp Thiên thì say đến không biết phương hướng, cũng không muốn thắp đèn. Hắn lần mò đi đến bên giường.

“Phịch..!”

Một mồi hắn “lăn” ngay xuống giường.

“Linh nhi! nàng..nàng ngủ rồi sao”

Diệp Thiên lên tiếng hỏi, nhưng nàng vẫn nằm im bất động, xoay lưng về phía hắn, không nói lời nào.

Mạc Thánh Linh cảm nhận được, có người bước vào nồng nặc mùi rượu, đang lần mò lên giường nằm xuống bên cạnh nàng, bàn tay của hắn đang quàng qua người nàng.

“chịu về rồi sao”

Mặc dù mùi rượu khá nồng, nhưng Mạc Thánh Linh vẫn cảm nhận được, mùi hương trên người của hắn thật khác lạ, không giống với Diệp Thiên trước đây, khi nàng định xoay người lại, thì..

Hắn ta đã ôm lấy nàng, xiết chặt vào trong người, khiến nàng không thể nào trở người, bờ môi lạnh băng của hắn đang hôn lên cổ nàng.

Mạc Thánh Linh rùng mình, dây yếm trên cổ từ từ bị hắn dùng răng cứa ra, bàn tay luồn ra trước ngực mà xoa nắn hai đôi tuyết lê đầy đặn.

Cảm giác mát lạnh từ bàn tay hắn truyền sang, từng tế bào trong người nàng đều bị đóng băng.

Theo từng động tác vuốt ve của hắn, cơ thể nàng nóng dần lên.

“Ưm..m..Diệp Thiên..” Mạc Thánh Linh cắn răng, chịu đựng.

Không rõ do quá phấn khởi hay tức giận, mà bàn tay của hắn càng thêm ma quái, giựt bung chiếc yếm của Mạc Thánh Linh ra, ném xuống đất. Cắn nuốt bờ môi đang rên rỉ của Mạc Thánh Linh.

Diệp Thiên cũng muốn dịu dàng, nhưng ly rượu của Vũ Văn Kiên đưa cho hắn là loại rượu gì, mà cả người hắn đều cảm thấy bứt rứt khó chịu. Chỉ muốn bùng phát, phát tiết mọi thứ.

Cúi người xuống cắn xé bờ môi xinh đẹp của nàng. Mặc dù nàng bất động “cam chịu”, nhưng cũng khiến cho hỏa diệm trong người Diệp Thiên hắn cháy càng nhanh.

Bờ môi của nàng thật mềm mại, và hương thơm trên người nàng cũng không giống thường ngày, có lẽ vì rượu chẳng.

Nhưng Diệp Thiên lại thích thú với mùi vị thanh thuần lúc này của nàng, cúi người xuống hôn lên một bên ngực của nàng. Đôi tay thuần thực di chuyển xuống dưới.

“Á..!”

Mạc Thánh Linh vì đau mà hét lên. Sâu thẳm bên trong nàng, cảm nhận được sự va chạm của hắn.

Khi chạm nhẹ vào lớp màng xứ nữ, môi mọng nhếch lên hài lòng, ngón tay liền rút ra, thay vào đó là sự vuốt ve nhẹ nhàng, hắn cúi người xuống hôn nhẹ lên chúng. Tham lam liếm mát.

“Ưm..m!” Mạc Thánh Linh ưỡn người hưởng ứng, phát ra những tiếng kêu kiều mị.

Chưa bao giờ Mạc Thánh Linh cảm nhận được sự âu yếm nhẹ nhàng đến vậy, những cử chỉ này chẳng giống với Diệp Thiên thường ngày, chàng cuồng nhiệt, hoang dã, lại cũng vì rượu chẳng. Nhưng nàng thích hành động cuồng dã này của hắn.

Khi hắn đặt Mạc Thánh Linh xuống giường, thì cả người nàng đã không còn chút sức lực nào. Khấp người đỏ ửng, lấm tấm mồ hôi.

Nàng thưởng thụ xong, cũng đã đến phiên hắn.

Hắn gấp rút phóng thích dục vọng của bản thân, tách đùi ngọc xinh đẹp của nàng ra.

“Á...a!”

Mạc Thánh Linh đang mê mang trong khoái cảm, cũng giựt tỉnh dậy.

Diệp Thiên liên tục động thân, mồ hôi trên người hắn chảy giọt, nhưng cảm giác thật quá tốt, khiến hắn không thể ngừng lại, càng đánh càng hăng.

Sáng mai nhất định hắn sẽ hỏi rõ, rốt cuộc tên khốn Vũ Văn Kiên đó đã cho hắn uống rượu gì.

Sau khi một hồi rong ruổi bên trong cơ thể nàng, Diệp Thiên cũng đạt đến khoái cảm, hắn phóng thích mầm móng vào người nàng.

Mạc Thánh Linh cũng rã rời, ôm chặt lấy hắn.

Cả hai đều chìm trong mộng đẹp.

hết chương 64

65. Chương 65: Hồi Phục Kí Ức

Chương 65: Hồi phục kí ức

Ánh nắng vàng tươi từ bên ngoài đang xuyên qua khung cửa sổ, rọi thẳng vào trong phòng.

Dưới sàn...

Y phục nam nữ vung vãi khắp nơi, bừa bộn trên đất. Ẩn hiện sau màn lụa hồng mỏng manh phát phơ, là hai thân ảnh đang ôm chặt lấy nhau.

Mạc Thánh Linh mơ màng tỉnh dậy, đập vào mắt nàng là bờ ngực màu đồng rắn rỏi của nam nhân, nàng tham lam nép sát vào hắn, những ký ức đẹp đẽ tới quá khiến nàng phải thẹn thùng đỏ mặt.

“tỉnh rồi sao” Hắn cũng ôm nàng thật chặt, vuốt ve mái tóc mây mềm mại của nàng, sủng nịnh lên tiếng.

Nàng mỉm cười muốn đáp lại, nhưng...

“giọng nói này” Mạc Thánh Linh giật mình đẩy hắn ra. Đơn giản vì không phải giọng nói của Diệp Thiên.

“sao người lại ở đây”

Nàng hoảng loạn kinh hãi, khó mà hình dung nổi tâm trạng đang bấn loạn của Mạc Thánh Linh lúc này, khi nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Vũ Văn Kiên đang mỉm cười với nàng.

Cả hai người họ đều không mặc gì, trên da thịt trắng muốt của nàng là những dấu hôn xanh đỏ trải dài khắp toàn thân, còn trên người hắn thì lại vô số dấu cào xước của nữ nhân.

Từng hình ảnh “sống động” đem qua lần lượt hiện ra...

“không...đây không phải là thật, người đem qua không thể nào là người...”

Nàng tức đau khổ, tuyệt vọng khi nhận ra sự thật. Ôm chặt lấy chân, khóc nức nở.

Vũ Văn Kiên tức giận vì nàng dám lừa gạt hắn, xem hắn như thằng ngốc, muốn trả thù nàng. Nhưng nhìn nàng đau khổ như bây giờ, hắn lại không cảm thấy vui vẻ chút nào. Thật ra cái cảm xúc này là gì đây, mặc kệ...

“thật khiến cho người ta tổn thương , tới qua... ta hầu hạ nàng không đủ tốt sao..”

Hắn mỉm cười, giơ tay ra khẽ vuốt những loạn tóc đang vương trên mặt Mạc Thánh Linh, giọng điệu bông đùa châm chọc. Chuyện hắn đã quyết định phải làm cho được.

“bỏ bàn tay dơ bẩn của người ra..” Mạc Thánh Linh tức giận hét vào mặt hắn.

Bàn tay bị người đẹp vô tình mà hất mạnh ra, Vũ Văn Kiên có chút hụt hẫng. Nhưng không sao..

“nàng phải cảm thấy vinh hạnh, vì những đái ngộ tới qua ta giành cho nàng, chưa bao giờ làm với bất kì nữ nhân khác, nàng là người đầu tiên..”

Mạc Thánh Linh tức giận nhìn hắn. Hận bản thân tại sao lại hồ đồ như vậy, tại sao có thể không nhận ra, mu muội ngu ngốc mà tưởng hắn là Diệp Thiên. Hạnh phúc của nàng, mơ ước của nàng tất cả đều bị thổi bay.

“ta khinh ! thứ tiểu nhân hạ lưu bỉ ổi như người.. sao người có thể đối xử với ta như vậy, ta hận người..”

Mạc Thánh Linh tức giận, giơ một tay lên tát vào khuôn mặt anh tuấn của Vũ Văn Kiên , nhưng dễ dàng bị hắn chụp lấy.

Nàng ương bướng không chịu thua, giơ một bàn tay khác lên muốn tát tiếp. Rồi cũng lại bị Vũ Văn Kiên chụp được. Nàng trừng to mắt nhìn hắn. Rồi...

“phụt..!”

Mạc Thánh Linh vô cùng “gan dạ”, nàng phun thẳng nước bọt vào mặt của Vũ Văn Kiên giận đến đỏ mặt.

Vũ Văn Kiên lần đầu tiên bị nữ nhân sĩ nhục đến mức này, hấn lau đi nước bọt dính trên mặt...

“để ta nhắc cho nàng nhớ... tối qua nàng dưới thân kẻ hạ lưu này rên rỉ cuồng nhiệt như thế nào...”

Hấn lần tới, hấn khống chế hai tay Mạc Thánh Linh, dồn nàng đến sát góc giường, giơ cao hai tay nàng đặt lên đỉnh đầu.

Hai đôi tuyết lê mềm mại và bờ ngực săn chắc của hấn tiếp xúc thân mật không kẽ hở, chân thật đến mức cả hai có thể cảm nhận hơi ấm và từng nhịp đập của đối phương.

“Nếu người tối qua là Diệp Thiên, nàng có mắng chửi thậm tệ như bây giờ, câu trả lời chắc chắn sẽ là không, Vũ Văn Kiên hấn có chỗ nào không sánh bằng tên khốn đó ...”

Vũ Văn Kiên đang hừng hực lửa giận, hấn cúi người xuống bá đạo muốn hôn lên môi Mạc Thánh Linh, muốn trừng phạt nàng, nhưng nàng lập tức xoay mặt đi chỗ khác.

Nụ hôn của hấn hụt hẫng mà rơi xuống chiếc cổ mềm mại của nàng.

Trước giờ có chuyện gì Vũ Văn Kiên hấn muốn mà làm không được, hấn cưỡng chế Mạc Thánh Linh, bằng sức lực của nam nhân hấn ép nàng phải nhìn hấn, nhưng khi hấn xoay khuôn mặt Mạc Thánh Linh lại thì..

“Cái cảm giác quái quỷ đó lại xuất hiện...”

Không khóc lóc kêu gào, nước mắt chỉ lặng lẽ mà chảy xuống. Hấn không hề biết một Mạc Thánh Linh yếu đuối như lúc này. Nàng kiêu ngạo, nàng ngang ngược, nàng độc ác, nàng bất chấp thủ đoạn, tất cả điều cuốn hút hấn.

Trong lòng hấn có một cái gì đó rất khó chịu, một chút nhói đau, lại âm ứ. Nhìn nàng đang đau lòng đến thương tâm...

“tại sao Mạc Thánh Linh nàng không thể hạnh phúc như bao nữ nhân khác, những thứ người khác dễ dàng có được, thì nàng lại phải đi tranh giành, nhưng giành được thì đã sao... nàng sai ở đâu, tại sao đối xử với nàng như vậy..”

Bàn tay của Vũ Văn Kiên dần rời lỏng ra, khẽ chạm lên khuôn mặt nàng...

“cốc..cốc..!!”

Đúng lúc lại có tiếng gõ cửa vọng vào, và một đám người đang đứng xếp hàng, chờ bên ngoài .

“thế tử , công chúa ! đến lúc dâng trà cho thái tử và thái tử phi...”

Nhưng tia sáng bên ngoài nhanh chóng len lõi vào trong phòng, lọt vào khe hở ở giữa cửa là một vệt sáng thật dài.

“cửa không khóa, phải làm sao đây...” Mạc Thánh Linh lo lắng nhìn Vũ Văn Kiên vẫn còn đang “ngự” lên người nàng .

“ngươi còn làm gì, sao không mau trốn đi...” Mạc Thánh Linh gấp rút lên tiếng

“bảo hấn trốn..” Vũ Văn Kiên mỉm cười nhìn nàng.

Trái với vẻ lo sợ của Mạc Thánh Linh, hấn lại rất bình thản bước xuống giường, nhặt hết y phục dưới đất lên, rồi lại thông thả đi ra sau bức bình phong. Không hề tỏ ra gấp gáp hay lo lắng, hành động rất từ tốn.

Mạc Thánh Linh hình hấn trần truồng trước mặt, mà mặt mày đỏ bừng, nhưng nàng cũng nhanh chóng mặc y phục lên người, “chuẩn bị đón khách”.

Quý ma ma và Cẩm nương, có cả Xuân Mai đứng hầu bên ngoài, vừa gõ cửa thì cửa đã tự động mở ra, nên họ cho rằng người bên trong đã thức dậy, mà không kiên kỵ khi đi vào

“cộp..! cộp..!”

Khi mọi người bước vào trong phòng, thì Mạc Thánh Linh đã y phục chỉnh tề, ngồi ngay ngắn trên giường.

“công chúa! đêm qua người ngủ có ngon không..” Xuân Mai khuôn mặt phấn khởi chạy đến bên cạnh Mạc Thánh Linh.

“nô tì tham kiến công chúa..”

Cầm nương đi đến bên giường, nhặt lấy chiếc khăn lụa trắng tinh khôi đang thấm đầy lệ hồng, mà vui vẻ nhìn Mạc Thánh Linh.

Mạc Thánh Linh chỉ thoáng nhìn thấy khăn hồng, tâm trạng càng đau lòng hơn, nó nhắc cho nàng nhớ đến nỗi kinh hoàng đêm qua, tất cả đều là thật.

“Công chúa ! thế tử đâu..sao không ở cạnh người...”

Quý ma ma đặt chậu nước bàn, quan sát xung quanh không thấy Diệp Thiên, nên nóng lòng muốn biết.

Mọi người bỗng dưng yên lặng, quay sang nhìn Mạc Thánh Linh, tân nương đã dậy nhưng lại không thấy bóng dáng tân lang đâu. Không phải rất kỳ lạ...

“Chết, tại sao nàng lại quên mất chàng..”

Mạc Thánh Linh giật mình nhớ đến bản thân đã bỏ sót Diệp Thiên, liệu tên Vũ Văn Kiên kia có làm gì chàng.

“Thế tử...” Mạc Thánh Linh ấp úng không biết làm sao trả lời, thì..

“xoạt...t..!”

Bất ngờ có những âm thanh lạ từ sau bức bình phong phát ra, mọi người Cầm nương, Quý ma ma và Xuân Mai đều nhìn sang, còn Mạc Thánh Linh mặt mày đã xanh mét.

“tên đó chắc chắn là cố ý, hẳn còn sợ mọi chuyện chưa đủ loạn, muốn hại chết nàng..”

“công chúa! ai đang ở bên trong...có phải là thế tử...”

Quý ma ma hiểu kỳ lên tiếng, không thấy Mạc Thánh Linh trả lời, bà chậm chậm nhắc chân lên, hướng bình phong mà đi tới, thì ...

“Diệp Thiên ! chàng thay đồ xong chưa...”

Mạc Thánh Linh tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng vội vàng lên tiếng, sau đó bước xuống giường, nhưng chân vừa chạm đất đã đứng không vững.

“á..a!”

“công chúa ! người có sao không...”

“Ta không sao...”

Mạc Thánh Linh mỉm cười nhìn họ, rồi nhanh chóng đi ra phía sau bức bình phong, nàng không biết tiếp theo “tên khốn” đó lại định giở trò gì.

“Diệp Thiên ! để thiếp giúp chàng..”

Quý ma ma, Cầm nương nhìn dáng vẻ chật vật của Mạc Thánh Linh, thì chỉ biết cười thầm...

“tuổi trẻ thật cuồng nhiệt..”

Mạc Thánh Linh sau khi đi ra sau bức bình phong, thì liền giữ chặt lấy Vũ Văn Kiên .

“người đang cố ý ..” Mạc Thánh Linh giận đến nghiêng răng nhìn hắn.

“thật đúng lúc, nàng giúp ta mặc vào...” Vũ Văn Kiên cợt nhả, cúi người sát xuống nhìn nàng

“đừng có mơ...” Mạc Thánh Linh càng tức giận, nghiêng giọng với Vũ Văn Kiên , nàng không phải là nô tì của hắn, tại sao phải hầu hạ hắn.

“cái này là nàng nói..” Vũ Văn Kiên cố ý vung tay múa chân, muốn hù chết Mạc Thánh Linh.

“được ! ta làm..” Mạc Thánh Linh liền chụp lấy bộ y phục, vì sợ hắn sẽ làm kinh động đám người của Cầm nường bên ngoài.

Mạc Thánh Linh không còn cách nào khác, đành thuận theo ý hắn, đây cũng là lần đầu tiên hầu hạ nam nhân thay y phục, có chút vụng về, khi nàng chòm người qua giúp Vũ Văn Kiên mặc đai lưng thì..

“vèo..!”

Hắn bất ngờ đẩy ngã Mạc Thánh Linh, đặt nàng dựa lên bức bình phong.

“ngươi lại định giở trò gì ..” Mạc Thánh Linh hoãn hốt nhìn hắn

“nàng nói đi..”

Vũ Văn Kiên không hề kiên dè hành động càng bá đạo hơn khi này, nhớ đến những khoái cảm đêm qua, tâm tình của hắn càng hưng phấn hơn. Quả thật nàng rất xinh đẹp...

“ừm..”

Môi xinh đã bị người ta chiếm giữ, nàng vùng vẫy đẩy hắn ra, Vũ Văn Kiên dừng lại nhìn nàng..

“đừng nói ta bắt nạt nàng, lúc này nàng gọi người vào cứu... vẫn còn kịp, họ còn đang ở bên ngoài...”

“ngươi..”

Mạc Thánh Linh ngoài giận dữ ra thì không thể làm gì hơn, hắn biết nàng sẽ không bao giờ làm vậy, gọi họ vào đây ư...hoàn toàn không thể.

“đây là do nàng lựa chọn..”

Hắn không một chút kiên dè, tháo ngay thắt lưng của Mạc Thánh Linh ném xuống đất, bàn tay ma quái tru du khắp cơ thể nàng. Sau đó nâng hai đùi nàng lên, mạnh mẽ tiến vào.

Mạc Thánh Linh không thể nào kháng cự, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm, vì nàng không thể kinh động đám người bên ngoài.

“ừm..m..!”

Những hình ảnh muội, âm thanh ma mị sau bức bình phong thật khiến người ta phải ngượng ngùng đỏ mặt, đám người của Quý ma ma chỉ có thể lẳng lặng rút đi.

“kết..t..”

“cộp.! cộp..! cộp..”

Mạc Thánh Linh sau khi nghe tiếng cửa khép lại, và tiếng bước chân của mọi người mỗi lúc một nhỏ dần.

“á...á..!”

Nàng không ngần ngại mà cắn lên môi của Vũ Văn Kiên , hắn vì đau mà đẩy nàng ra, động lại trên môi hắn lúc này là chất lỏng màu đỏ sáng chói, tâm tình của hắn đều bị thổi bay.

Mạc Thánh Linh nhặt thắt lưng lên, sửa sang lại y phục trên người. Vũ Văn Kiên thì nhìn nàng tức giận bỏ đi.

“ngươi không được đi..” Mạc Thánh Linh giữ chặt lấy tay hắn

“không nỡ xa ta..hay là chúng ta tiếp tục...” Vũ Văn Kiên quay lưng lại, mỉm cười nhìn nàng, bàn tay An Lộc Sơn bắt đầu động thủ.

“vô sĩ..”

Đám người bên ngoài đi chưa được bao lâu, bây giờ tên này bước ra từ phòng nàng, để họ nhìn thấy thì Mạc Thánh Linh nàng có chạy đằng trời cũng không thoát tội.

“..Diệp Thiên đầu, ngươi đã làm gì chàng..” Mạc Thánh Linh tức giận nhìn Vũ Văn Kiên .

“nàng không cần lo lắng, đương nhiên ta không để phu quân nàng bị thiệt thòi..” Vũ Văn Kiên tà mị lên tiếng.

“ngươi có ý gì..” Mạc Thánh Linh vừa khó hiểu, lại nghi ngờ nhìn hắn.

“ta đã tìm một người so với nàng còn tốt hơn, để hầu hạ hắn, có lẽ bây giờ họ còn đang ở trên giường...”

Mạc Thánh Linh toàn thân cứng ngắt, vẻ mặt trắng bệch..

“người so với nàng còn tốt hơn..”

.....

“ầm..m..!!”

“ầm..m..”

Mạc Thánh Linh không còn nghĩ đến điều cấm kỵ gì cả, tất cả lo lắng đều không còn, sau khi nghe Vũ Văn Kiên nói xong, nàng liền lao nhanh đến căn phòng đối diện, không ngừng đập cửa.

Đập một hồi lâu, cánh cửa cuối cùng đã mở ra...

“nhị tỷ ! có chuyện gì ...”

Mạc Thánh Tuyết vừa mở cửa ra đã nhìn thấy khuôn mặt hoang mang của Mạc Thánh Linh, gấp rút lên tiếng.

“sau lâu như vậy, mới ra mở cửa...”

Mạc Thánh Linh tức giận đẩy Mạc Thánh Tuyết ra, sau đó đi thẳng một mạch vào trong phòng, nàng nhìn khắp bao quát khắp căn phòng. Nhưng không thấy đối tượng cần tìm.

Nàng lập tức chạy nhanh đến giường xóc cả chân lên tìm kiếm, nhưng vẫn là không có ai.

“nhị tỷ ! tỷ đang tìm gì..” Mạc Thánh Tuyết có chút lo lắng lên tiếng.

Tìm mãi vẫn không thấy người, Mạc Thánh Linh có chút vui mừng...

“không có gì..” Mạc Thánh Linh quay lưng lại mỉm cười nhìn Mạc Thánh Tuyết

Mạc Thánh Linh mặc dù tỏ ra bình thản nhưng ánh mắt vẫn đảo nhìn khắp phòng, và dừng lại đóng hành trang trên bàn, Mạc Thánh Tuyết đang thu xếp còn dang dở.

“muội đang thu xếp hành lý...”

“dạ phải..” Mạc Thánh Tuyết lập tức bước tới, sắp xếp mọi thứ.

Thật ra hành lý này nàng đã chuẩn bị từ tối hôm qua, nhưng vẫn chưa cất vào, còn để trên bàn, vì...

“lâu rồi tỷ muội ta mới gặp nhau, sao muội không ở lại thêm vài ngày..” Mạc Thánh Linh ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng vẫn đang bận bịu suy nghĩ

“thật lạ ! nếu chàng không ở đây, thì có thể ở đâu..chẳng lẽ tên Vũ Văn Kiên đó lừa nàng, hay người mà hắn nói không phải Mạc Thánh Tuyết..”

“trong phủ hình như có chuyện, mọi người đang đợi muội về..”

“có nói chuyện gì..” Mạc Thánh Linh hiếu kỳ lên tiếng

“trong thư không có viết..”

“nếu người đó không phải Mạc Thánh Tuyết thì có thể là ai..”

Mạc Thánh Linh nghĩ đến giờ này Diệp Thiên có thể vẫn đang cùng một nữ nhân khác quần quýt trên giường thì đã không thể chịu nổi, chỉ muốn rời khỏi đây đến nơi khác tìm kiếm.

“vậy...tỷ không làm phiền muội, muội cứ từ từ thu xếp, nếu cần gì thì đến tìm tỷ..”

“đạ tạ nhị tỷ..”

Mạc Thánh Linh sau khi tìm không được người lập tức xoay người đi. Mạc Thánh Tuyết lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của Mạc Thánh Linh, sau đó chậm chậm khép cửa lại.

“kết..t..!!”

Sau khi cánh cửa hoàn toàn khép lại, thì mỹ nam tử này giờ núp sau cánh cửa cũng đi ra.

Diệp Thiên và Mạc Thánh Tuyết im lặng đứng nhìn nhau, không ai mở miệng nói chuyện.

.....

Nếu chỉ một mình hắn thì có thể giải thích. Hắn vì quá say nên đi nhầm phòng, nhưng còn những người kia thì sao...

Đám người đã chuốc say hắn, chẳng lẽ họ cũng say đến mức không phân biệt đường đi, đưa hắn đến nhầm phòng.

Còn có bà mai, người đã đẩy hắn vào phòng tân nương, không thể nào lầm được, hắn còn nhớ đã nhìn thấy hai chữ hỉ đỏ dán trước cửa. Nhưng sáng nay lại không thấy đâu.

Diệp Thiên thơ thẩn từ phòng của Mạc Thánh Tuyết đi ra, vẫn còn đang suy nghĩ, từ xa...

“Diệp Thiên...!”

Tiếng gọi trong trẻo của Mạc Thánh Linh vọng đến, đã đánh thức Diệp Thiên, đưa hắn thoát khỏi vòng suy nghĩ lẩn quẩn, Diệp Thiên dừng lại nhìn nàng.

“Linh nhi ...!”

“tối qua chàng đã đi đâu..” Mạc Thánh Linh bước nhanh đến trước mặt hắn, tỏ ra tức giận.

“Ta...” Diệp Thiên ấp úng, nhất thời không biết nói sao.

Nhớ đến tình cảnh “triền miên” tối qua, trong lòng trỗi lên cảm giác tội lỗi với Mạc Thánh Linh, vì hắn không hề có chút gì chán ghét hay hối tiếc vì chuyện đã xảy ra đêm qua.

“ta ngủ quên ở thư phòng...”

“thư phòng...tại sao chàng đến đó..” Mạc Thánh Linh nghi ngờ nhìn Diệp Thiên.

Muốn xóa tan nỗi nghi ngờ của Mạc Thánh Linh thật không phải dễ, sự thông minh nhanh nhẹn của hắn lúc này đã biết mất không chút tâm hơi.

“có thể lúc đó ta quá say, nên vào nhầm phòng...” Diệp Thiên gượng cười giải thích.

Mạc Thánh Linh thật không biết có nên tin hay không, nhưng nếu lúc này Diệp Thiên thừa nhận, tối qua ở cùng với Mạc Thánh Tuyết, thì nàng thật không biết phải làm sao.

Thà nàng chấp nhận giữ nghi hoặc trong lòng, còn hơn là đối mặt với sự thật. Cả hai bỗng dưng giữ im lặng, không lên tiếng, cho tới khi có người đi tới.

“thế tử ! công chúa sao hai người lại đứng đây..” Xuân Mai hồng hộc chạy tới, mừng rỡ lên tiếng.

Cầm nương và Quý ma ma hối hả chạy phía sau, sau khi đi một vòng, quay lại phòng “tân hôn”, thì cả tân lang và tân nương đều không thấy đâu, khiến họ một phen ngược xuôi tìm kiếm.

“thái tử và thái tử phi đang đợi chén trà của hai người, mau đi thôi ..” Kẻ trước người sau không ngừng hối thúc Diệp Thiên và Mạc Thánh Linh.

Không khí của buổi dâng trà sáng nay, ai cũng vui vẻ chỉ có đôi tân lang và tân nương là tâm trạng nặng trĩu, không nở nổi nụ cười.

.....

Những tia nắng cuối cùng trong ngày dần tắt, đất trời như nguyên chặt vào nhau, đổ rục đến tận chân trời.

Trước đại môn phủ thái tử.

Ngựa xe hai hàng, quân lính nghiêm trang, sẵn sàng có thể khởi hành bất cứ lúc nào, và một đám người đang cười nói vui vẻ đang đi ra.

“thái tử ! không cần tiễn..” Lạc Tư Doanh quay đầu lại mỉm cười nhìn Diệp Khang.

“Thần vương ! lên đường bảo trọng...” Diệp Khang lên tiếng, nhưng vẫn tiễn đến tận xe ngựa

“đa tạ..!”

Và nhân vật chính thì...

Mạc Thánh Linh và Mạc Thánh Tuyết từ phía sau, sóng bước đi ra, còn Diệp Thiên lặng lẽ đi sau hai người họ.

“tam muội ! muội cũng phải bảo trọng, nếu có cơ hội đến Lăng Thiên quốc , tỷ nhất định sẽ đến thăm muội...” Mạc Thánh Linh mỉm cười nắm chặt tay của Mạc Thánh Tuyết.

“...” Mạc Thánh Linh chỉ mỉm cười, không lên tiếng vì nàng đang có tâm sự của riêng mình.

Ngay cả ngẩng đầu lên nhìn Diệp Thiên nàng còn không có đủ can đảm. Lời nói cay độc lúc sáng của hắn, thỉnh thoảng lại quấy nhiễu nàng...

“dâm phụ! đây là kế hoạch của ngươi, ta không ngờ ngươi có thể hạ tiện đến vậy...”

Hắn chỉ là kẻ xa lạ mà nàng mới gặp, vậy mà...nàng lại bận tâm đến lời của hắn, phải chăng vì hắn rất giống Thiên Hàn.

Mạc Thánh Tuyết sau khi lên thẳng xe ngựa, thì lập tức hạ màn xe xuống, không hề nhìn đến Diệp Thiên, cắt đứt tầm mắt của hắn.

“cộp..! cộp..!”

Nhìn xe ngựa dần dần khuất hẳn, Diệp Thiên trong lòng cảm thấy mát mát vô cùng, và sự hối hận.

Khi nhớ đến những hành động hắn đã làm với Mạc Thánh Tuyết sáng nay...

.....

Cảm nhận được hơi nóng từ cửa sổ đang hắt vào mặt mình, Diệp Thiên khó chịu mở mắt ra, đầu đau như búa bổ, đưa tay lên đỡ lấy đầu mình, thì cảm thấy sức nặng từ dưới cánh tay.

Hắn cúi người nhìn xuống, liền nhìn thấy sợi tóc đen huyền và làn da tuyết trắng mịn màng của mỹ nhân, nhớ đến cảnh tình triền miên ân ái tối qua, mà nở nụ cười.

Diệp Thiên khẽ vuốt lên mái tóc của nàng, rồi vén lên những loạn tóc mây vương trên mặt, thì...

Khuôn mặt xinh đẹp trắng mịn của mỹ nhân, ngũ quan tinh tế mi đen cong vuốt, mũi cao nhỏ nhắn và môi anh đào gợi cảm, tất cả đều hoàn mỹ không khuyết khiếm.

Nhìn nàng đang say sưa trong mộng đẹp, mà Diệp Thiên vô cùng hốt hoảng, vì người này không phải tân nương của hắn Mạc Thánh Linh.

“âm...mm...!!”

Mà là Mạc Thánh Tuyết....

Diệp Thiên không thương tiếc mà đẩy mạnh mỹ nhân xuống giường, Mạc Thánh Tuyết vì cảm giác đau đớn mà tỉnh giấc.

Đập vào mắt nàng là khuôn mặt tức giận như muốn nổ tung của Diệp Thiên, nhìn nàng giống như một thứ quái vật ghớm ghếc hạ tiện.

“tỷ phụ..!”

Mạc Thánh Tuyết khó hiểu lên tiếng.Nhưng nàng dần ý thức được chuyện gì đang diễn ra....

Y phục tán loạn rơi trên đất, chân mền thì lộn xộn không gọn gàng. Nàng và hấn đều đang trong tình trạng không mặc gì, trên người chỉ chút những dấu hôn.

Ngày hôm qua, sau khi nàng uống xong chén trà, cả người mệt mỏi chỉ muốn ngủ một giấc, nàng còn nhớ vừa đặt lưng xuống giường, thì nàng lập tức đi vào mộng đẹp...

Trong giấc mơ, nàng mơ thấy Thiên Hàn dẫn nàng đến núi Thánh Tuyết ở Mạc Y quốc, cùng đón ánh bình minh, cùng ngắm mặt trời mọc, và xem những đóa Thánh Tuyết ngũ sắc đang bắt đầu nở rộ.

Cả hai tựa đầu vào nhau, bọn họ còn...

“chẳng lẽ chuyện đêm qua hoàn toàn không chỉ là giấc mơ...” Mạc Thánh Tuyết bàng hoàng khó mà tiếp nhận sự thật, thì...

“Chát..t...t..!”

Một bạt tay của Diệp Thiên từ trên cao tát xuống khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Thánh Tuyết, không chút do dự.

“dâm phụ ! đây là kế hoạch của ngươi, ta không ngờ ngươi có thể hạ tiện đến vậy...”

Hấn từng nghe Xuân Mai nói qua, Mạc Thánh Tuyết đã giả mạo Linh nhi, sang Lăng Thiên quốc để hòa thân. Nhưng khi đó hấn còn hồ nghi, bây giờ thì hấn hoàn toàn tin tưởng vào sự thật đó.

“ngươi đừng ảo tưởng ta sẽ chịu trách nhiệm với ngươi..”

Diệp Thiên tức giận nhảy khỏi giường, nhặt lấy y phục lên mặc trên người.

“tỷ phụ ! huynh nói gì muội không hiểu..” Mạc Thánh Tuyết bị hấn làm cho hồ đồ.

“cái gì là kế hoạch của nàng... hấn nói gì tại sao nàng không hiểu gì cả...”

“còn dám đóng kịch, tối qua là đêm động phòng của ta và Linh nhi, nếu đây không phải là kế hoạch của ngươi, thì ngươi giải thích sao... tại sao ngươi lại xuất hiện trong phòng tân hôn của ta và Linh nhi ...”

Diệp Thiên tức giận sắp tới bóp mạnh lấy cằm của Mạc Thánh Tuyết. Như muốn bóp nát nàng.

“nói mau...ngươi đã làm gì Linh nhi, nếu Linh nhi xảy ra chuyện gì ta sẽ không tha cho ngươi...”

Nhìn giọt máu đang chảy ra từ khóe miệng và ánh mắt long lanh lệ ướt mi của Mạc Thánh Tuyết, không biết là đau lòng cho nàng hay tức giận chính bản thân, trong lòng rất khó chịu. Diệp Thiên tức giận mà đẩy Mạc Thánh Tuyết ra.

“ầm..m..!!”

“Thì ra kế hoạch mà hấn nói là đây...” Mạc Thánh Tuyết bây giờ mới nghĩ thông suốt, nàng mỉm cười chua xót.

“Tỷ phụ ! ngươi nói ta gày bầy ngươi.. nhưng ngươi hãy nhìn kỹ đi, đây là phòng tân hôn mà ngươi nói sao...” Mạc Thánh Tuyết ngẹn ngào lên tiếng, nước mắt đã tràn mi.

Diệp Thiên bây giờ mới tỉnh tâm, hấn dừng lại quan sát xung quanh căn phòng, đây hoàn toàn không phải là tân phòng, mà là phòng của Mạc Thánh Tuyết.

“nhị tỷ có lẽ vẫn đang ở trong phòng chờ ngươi, còn chuyện xảy ra đêm qua, ngươi yên tâm, ta không cần ngươi chịu trách nhiệm..”

Mạc Thánh Tuyết không hề hồ náo, hay giận dữ trước sự lăng mạ của Diệp Thiên, nàng bình thản lên tiếng

Chân là trên người hấn, đi đâu là quyền của hấn. Cũng không ai kẻ dao lên cổ hấn ép hấn đi. Diệp Thiên cảm thấy có chút xấu hổ, giống như kẻ vừa ăn cướp vừa la làng, nhớ đến tình cảnh tối qua..

Người chủ động từ đầu cho đến cuối luôn là hấn, người đòi hỏi quá độ, người cưỡng ép muốn nàng liên tục cũng chính là hấn. Lúc đó hấn còn cho rằng Linh nhi vì đang giận hấn, nên không thèm đếm xỉa gì đến hấn, không muốn lên tiếng...

Chẳng lẽ hấn say quá đến mức đi nhầm phòng, còn cưỡng bức người ta.

Diệp Thiên cảm thấy có chút ách nái đang muốn bước tới “an ủi” người đẹp, thì...

“Ầm...m...!”

Tiếng đập cửa bên ngoài liên tục vọng vào, nhìn hai cánh cửa cũng sắp bị sập tới nơi.

“tam muội ! tỷ có chuyện muốn nói..”

“tam muội..!”

“ầm ..m...!”

Mạc Thánh Linh không còn nghĩ đến điều cấm kỵ gì cả, sau khi nghe Vũ Văn Kiên nói xong, nàng liền lao nhanh đến căn phòng đối diện...

Trong phòng

“là giọng của nhị tỷ, bây giờ phải làm sao...” Mạc Thánh Tuyết hoảng loạn nhìn Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhìn khắp phòng thật không có chỗ nào cho hấn trốn hết, nếu để Linh nhi nhìn thấy tình cảnh hấn và nàng ta lúc này, mọi chuyện càng rối hơn.

“nàng mau mặc y phục vào..”

.....

Chuyện xảy ra giữa hấn và Mạc Thánh Tuyết như một giấc mơ. Hồi tưởng lại chuyện đã qua Diệp Thiên cảm thấy tự trách với Mạc Thánh Tuyết hơn là tức giận.

“nếu nàng có ý đồ xấu thì đã nhân cơ hội lúc đó làm ầm lên, chứ không phải bỏ đi như bây giờ, Diệp Thiên ơi là Diệp Thiên, có lẽ suốt đời này người cũng không thể gặp lại nàng ta...”

Mọi người đều xoay người đi vào trong phủ, nhưng chỉ mỗi Diệp Thiên vẫn còn đang ngẩn người, nhìn theo xe ngựa của Mạc Thánh Tuyết.

Mạc Thánh Linh dừng lại vì không thấy Diệp Thiên đi vào, quay lưng lại thì nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của hấn. Trong lòng như có gai nhọn, khó chịu..

“Diệp Thiên ...!”

Diệp Thiên bị nàng gọi giật mình tỉnh mộng. Hấn mỉm cười nhìn nàng rồi cũng theo vào trong. Hai người tay trong tay, vui vẻ đi vào trong phủ, thì...

“dập lửa...!!!”

“Cháy...!!!”

“Cháy...!!! mọi người mau dập lửa..”

Chỉ mới đây thôi, mà cả phủ thái tử náo loạn cả lên, binh sĩ, nô tài đều tất bật tới lui, người cầm thao, kẻ bưng nước đều lao vào dập lửa, nhưng lửa cháy càng lúc càng lớn.

Người nô kêu gào, người kia khóc than thảm thiết...

“nhanh lên...!!”

“mau qua Tây viện dập lửa...nhanh lên..”

“hu...hu...!! Làm sao đây, thái tử phi còn đang ở bên trong..” Cầm nương kêu gào, nhảy dựng lên.

“thái tử ! mau cho người vào đó cứu thái tử phi...”

“thái tử...!”

Cầm nương gào thét đến khan cả giọng, nước mắt đầm đìa.

Diệp Khang lúc này đầu óc đã không nghĩ được gì, nhìn ngọn lửa đang ra một cách nhanh chóng, không chỉ căn phòng của Lan phi mà những gian phòng bên cạnh đang cũng bốc cháy.

“các người còn đứng đây làm gì, mau vào trong cứu người...” Diệp Khang quay sang thúc giục đám thuộc hạ.

“thái tử ! bên trong lửa lớn quá, chúng tôi..chúng tôi..”

Đám thuộc hạ do dự nhìn nhau, và ngọn lửa đỏ đang lan tràn mà không ai dám nhảy vào.

Bỗng nhiên...

“Ào..o..!!”

“thế tử..!”

Mọi người kinh ngạc nhìn Diệp Thiên, hắn giắt lấy thao nước trên tay mọi người, mà đổ xuống người hắn, rồi lao nhanh vào trong lửa đỏ, không chút chần chừ.

“mẫu thân..! người đang ở đâu..”

“mẫu thân..”

Diệp Thiên lớn tiếng kêu gào, nhưng không thấy nghe thấy Lan phi trả lời, hắn tiếp tục đi sâu vào trong, thì...

“mẫu thân...!”

Diệp Thiên nhìn thấy bà đang gục ngã dưới đất, cả người bầm dập thương tích.

“mẫu thân..mẫu thân...người mau tỉnh dậy...” Hắn lập tức đỡ lấy Lan nhi, lay động bà dậy.

“người không phải...tại sao không phải...” Lan nhi chậm chậm mở mắt ra nhìn hắn.

Ánh mắt của bà vô cùng kì lạ, đau thương tuyệt vọng, giơ tay ra chạm vào khuôn mặt của Diệp Thiên, nước mắt không ngừng chảy ra, sau đó ngất lịm đi.

“người không phải..không phải là..”

Diệp Thiên thật sự không hiểu câu nói này của mẫu thân hắn là có ý gì, nhưng lửa cháy mỗi lúc một lớn không cho hắn có thời gian để suy nghĩ tiếp.

“Vèo..!!”

Diệp Thiên lập tức kéo chiếc chăn trên giường quăn chặt lấy bà, rồi ẵm bà chạy ra khỏi phòng.

“ra rồi..ra rồi...”

“bóp..bóp...!!!”

Mọi người đều vui cười hớn hở, vỗ tay ăn mừng khi nhìn thấy Diệp Thiên xuất hiện phía trước họ như một phép màu, chỉ là..

“Ầm..m...!!”

Khi Diệp Thiên tưởng chừng nguy hiểm đã qua đi thì một cây cột trên nóc nhà bất ngờ bị rút xuống, hắn lấy thân mình che chắn cho Lan phi, không nghĩ đến bản thân.

“Diệp Thiên...!!!”

“thế tử...!!!”

Những tiếng hét chói tai vang vọng, Mạc Thánh Linh hoảng loạn chạy đến đỡ lấy Diệp Thiên, tất cả mọi người nhanh chóng vây lấy Diệp Thiên.

“mau gọi ngự y..”

.....

Nửa canh giờ trôi qua...

Không khí hồi hộp, căng thẳng mọi người đều im lặng đứng nhìn ngự y và Diệp Thiên đang bất tỉnh trên giường.

Ngự y lắc đầu đứng dậy, khổ nào nhìn mọi người. Thật rất khó khăn để phải nói ra những lời này...

“thái tử ! hạ quan đã hết cách, chỉ còn trông vào ý trời mà thôi..”

Mọi người nghe được tin dữ, không còn ai có thể giữ được bình tĩnh, họ đều rất kích động.

“ngự y ! chắc chắn còn cách, xin ông cứu lấy Thiên nhi...hu...hu..!!” Lan phi khóc lóc níu chặt lấy tay áo của ngự y, gần như sắp xỉu.

“thái tử phi...” Cầm nương chạy nhanh lại đỡ lấy Lan phi đặt bàn ngồi xuống ghế.

“ông là ngự y giỏi nhất Diệp Kỳ, mau nghĩ cách đi...”

Diệp Khang cũng lo lắng, sắp thấy tiền đồ đang rộng mở từ khi có Diệp Thiên bên cạnh, nhưng bây giờ Diệp Thiên lại ra nông nổi này

“..ông cần được liệu gì...nhân sâm ngàn năm, Thiên sơn tuyết liên, hay bất cứ thứ gì ông nói đi... chỉ cần cứu được chàng...” Mạc Thánh Linh thì tâm thần bán loạn, giữ chặt lấy ngự y.

“công chúa! người hãy bình tĩnh lại...”

Ngự y thở dài nhìn họ, tất cả mọi cách lão có thể nghĩ ra thì đều đã làm...

“hạ quan, đành phải thử vậy..” Ngự y đành ngồi xuống bàn kê ra một toa thuốc, vẽ mặt cũng không mấy là tự tin.

“cộc...cộc..!!”

Đúng lúc Diệp tổng quản từ ngoài hồi hã chạy vào, lập tức kể tai nói nhỏ với Diệp Khang.

Thần sắc nghiêm trọng, không biết nói gì mà vẽ mặt Diệp Khang còn lo sợ hơn khi này, lời Diệp tổng quản ra ngoài.

“là từ khi nào...” Diệp Khang gấp rút lên tiếng

“sau khi hỏa hoạn được dập tắt, nô tài lập tức vào trong kiểm tra... thì tất cả đã biến mất..”

Chuyện này chưa xong thì chuyện khác lại tới, Diệp Khang không biết phải làm sao, càng bất an lo sợ.

“phải làm sao, nếu để sổ sách đó lọt vào tay kẻ khác, thì ta ...thì ta...phải làm sao...”

Những sổ sách đó vô cùng quan trọng, mất chúng đồng nghĩa với mất đi sự “ủng hộ” của triều thần, nếu vào tay kẻ thù của thái tử, thì lần này không chỉ thái tử mà hẳn đều chung số phận.

“thái tử ! hỏa hoạn vừa rồi có thể đã thiêu chúng thành tro, người không cần quá lo lắng..” Diệp Tổng quản trấn an Diệp Khang, cũng là trấn an chính mình.

“thật không..” Diệp Khang nghe thấy có phần hợp lý, mà tâm trạng nhẹ đi rất nhiều.

Lão thở phào nhẹ nhõm, ngày hôm đó quả là một ngày không yên bình, bên này thì đau thương khóc lóc. Còn ở một nơi nào đó thì cười nói rộn rã...

Phủ Bình nguyên vương gia.

“ha...ha...!!”

Diệp Bình Nguyên cầm đóng sổ sách trên tay, cười khoái chí nhìn đám hắc y nhân đang quỳ bên dưới.

“vương gia! chúng ta đã có sổ sách này trong tay, người dự định.. bước tiếp theo sẽ làm sao...”

Diệp Bình Nguyên ngưng ngay nụ cười đắc thắng của lão, mà ngẩn đầu lên nhìn ra cửa.

“đại hoàng huynh, ta xem lần này ngươi làm sao hóa dữ thành lành..”

Lăng Thiên quốc.

Hai ngày sau..

Khi xe ngựa của Mạc Thánh Tuyết dừng lại trước đại môn phủ Hạo vương phủ, thì bên ngoài đã có rất nhiều quan binh.

“tạ chủ long ân..”

Mộ Dung Vân Tĩnh, Tư Mã Phi Yến, Nhan Song Song và cả Kỳ Giai Mạc Nhi tất cả đều lần lượt đứng dậy, tiếp nhận thánh chỉ từ tay Quế công công.

“các vị phu nhân xin chúc mừng ...”

Quế công công miệng cười hớn hở, chuyện vui của người khác cứ như chuyện vui của mình. Vui không tả xiết.

“tiễn Quế công công...”

“lão nô xin phép cáo lui...”

Mạc Thánh Tuyết vừa vào đến cửa đã gặp ngay Quế công công, khiến nàng khó hiểu chính là nụ cười kỳ lạ của lão nhìn nàng lúc này...

“công chúa...” Hạ Lan mừng rỡ chạy ra đón Mạc Thánh Tuyết.

Nếu không phải nàng đột nhiên trở bệnh, thật rất muốn theo công chúa đến Diệp Kỳ quốc, suốt nhiều ngày nay nàng luôn ăn ngủ không yên.

“trong phủ xảy ra chuyện gì, Quế công công sao lại đến đây..”

Mạc Thánh Tuyết nhìn thấy thần sắc kỳ lạ của mọi người mà bất an, trong lòng nhóm lên dự cảm chẳng lành.

“là...” Hạ Lan chưa kịp nói gì thì đã có người dùng dùi đâm.

“muội phải đi hỏi hoàng thượng, tại sao lại đưa ra một thánh chỉ kỳ lạ như vậy...”

Nhan Song Song tức giận bỏ đi, thì bị mọi người giữ lại.

“Song nhi ! muội đứng lại đó..” Kỳ Giai Mạc Nhi gấp rút lên tiếng.

“Mạc nhi ! hãy để muội đi làm rõ chuyện này, hay... tỷ cũng đồng ý với quyết định của hoàng thượng...” Nhan Song Song khó chịu với cả Mạc Nhi.

“muội nghi ngờ ta...”

Mạc Nhi cũng giận không kém, tỷ muội nhiều năm nhưng Nhan Song Song lại không hiểu nàng, khiến nàng rất thất vọng.

“ta cũng giống muội, đều không muốn rời khỏi Hạo vương phủ..”

“rời khỏi Hạo vương phủ..” Mạc Thánh Tuyết càng nghe càng hồ đồ.

“Yến nhi ! đã xảy ra chuyện gì...” Mạc Thánh Tuyết quay sang hỏi Tư Mã Phi Yến.

“...mọi người tại sao phải rời khỏi Hạo vương phủ...”

Tư Mã Phi Yến vẻ mặt buồn bã, nước mắt cũng sắp chảy, nàng cũng giống như mọi người không vui về gì khi nhận được thánh chỉ này.

“Tuyệt tỷ ! vừa rồi Quế công công đến là tuyên đọc thánh chỉ của hoàng thượng...”

“thánh chỉ gì..” Mạc Thánh Tuyết kinh ngạc lên tiếng.

Nàng nhìn mọi người, thần sắc của mọi người không phải tầm thường, nếu không phải quan trọng thì Song nhi và Mạc nhi đã gây nhau đến như vậy.

“hoàng thượng hạ thánh chỉ...bắt chúng ta phải tái giá..” Tư Mã Phi Yến gần như sắp khóc .

“tái giá..” Mạc Thánh Tuyết sững sốt bàng hoàng, nàng đi chưa tới tuần trăng, mà mọi chuyện đã thay đổi đến chóng mặt.

“...ngay cả đối tượng hoàng thượng cũng đã chọn rồi, chỉ chờ mỗi ngày lành tháng tốt, là gã chúng ta đi..”

Chuyện này không phải là nàng chưa từng nghe qua, hoàng thượng, hoàng hậu, cả hoàng thái hậu, và phụ thân của họ đã nhiều lần nhắc qua, nhưng họ đều nghe như không hiểu.

“thật không ngờ, hoàng thượng lại dùng đến thánh chỉ, ép buộc họ...”

“hu..u! muội không muốn tái giá, không muốn rời khỏi Hạo vương phủ, càng không muốn rời xa các tỷ...”

Dù đã là mẫu thân của hai đứa trẻ sáu tuổi nhưng chứng bệnh “mất ụt” của Tư Mã Phi Yến vẫn không thay đổi, nàng ôm chặt lấy Mạc Thánh Tuyết khóc nức nở.

“Mạc nhi ! tỷ đừng ngăn muội, để muội vào cung...”

Tiếng khóc của Phi Yến, càng làm cho Song Song rối lòng, nàng hất tay của Mạc Nhi ra.

“bây giờ muội vào cung, thì hoàng thượng sẽ thu lại thánh chỉ sao, muội nghĩ thánh chỉ của hoàng thượng là trò đùa ..”

Bên này thì Tư Mã Phi Yến đang khóc đến bù lu bù loa, bên kia thì Mạc Nhi và Song Song đang giằng co, thật làm cho Mộ Dung Vân Tịnh điên cả đầu...

“ầm...!!”

“Tịnh tỷ tỷ..!!”

Mộ Dung Vân Tịnh điềm đạm cũng có lúc tức giận, mọi người đều bị nàng làm cho giật mình. Mộ Dung Vân Tịnh ra dáng một đại đương gia.

Bầu không khí yên bình bắt đầu trở lại...

“Vương gia mất đã bảy năm, trong số các muội ai muốn tái giá, thì giờ tay..” Mộ Dung Vân Tịnh ánh mắt đảo nhìn từng người một.

Bầu không khí dần lắng đọng, mọi người lặng im nhìn nhau...

“Tịnh tỷ tỷ! người có thể xứng làm tướng công của Kỳ Giai Mạc Nhi này chỉ có mỗi Thiên Hàn...”

Mạc Nhi đồng loạt lên tiếng, thái độ cương quyết, đủ hiểu quyết tâm không muốn tái giá của nàng.

“muội cũng vậy..” Nhan Song Song tiếp bước lên tiếng.

“muội nữa...” Tư Mã Phi Yến lau đi nước mắt, mắt long lanh nhìn mọi người.

Mọi người đều tỏ rõ thái độ, nhưng chỉ còn Mạc Thánh Tuyết vẫn đứng yên. Mộ Dung Vân Tịnh dừng lại trên người Mạc Thánh Tuyết.

“Tuyết nhi ! còn muội..”

Mạc Thánh Tuyết không hiểu sao lúc này, hình ảnh của Diệp Thiên lại xuất hiện trong tâm trí nàng, do dự không biết có nên nói cho mọi người biết về hắn.

Người có tướng mạo giống hệt phu quân của họ Lăng Thiên Hàn.

“Tịnh tỷ ! muội đã xem Hạo vương phủ là nhà của mình, mọi người như tỷ muội ruột của Thánh Tuyết, muội cũng không muốn rời xa mọi người...”

Nếu tất cả đều phải tái giá, thì sau khi thành hôn. Mỗi người mỗi ngã, không thể nào cùng chung sống vui vẻ như bây giờ.

Mộ Dung Vân Tịnh mỉm cười nhìn mọi người, vì bọn họ đều có chung một quan điểm, nhưng rồi nàng lại u sầu khi nghĩ đến thánh chỉ trong tay mình.

“nhưng thánh chỉ đã ban ra, không thể nào thu hồi lại, chúng ta cũng không thể làm trái với thánh chỉ..”

Thánh chỉ đã ban ra không thể nào thu lại, quân vô hí ngôn, điều này mọi người đều hiểu rõ, xưa nay chưa có ai có thể làm trái với thánh chỉ...

“Tĩnh tỹ ! chẳng lẽ chúng ta không làm gì, ngồi đây đợi kiệu hoa đến, rồi xuất giá...” Nhan Song Song âm ỨC lên tiếng.

Đối tượng họ đã chọn, chỉ thiếu có ngày lành tháng tốt. Thật là nhức đầu...

.....

Bên trong mọi người đang đau đầu nhức óc tìm phương tính kế, thì bên ngoài bốn tiểu quý đang chụm đầu vào nhau...

“đại ca ! huynh mau nghĩ cách đi...” Lăng Thiên Thừa gãi đầu nhìn Lăng Thiên Ngạo.

“Hu...u...! nhị ca , muội không muốn rời xa mọi người, muội cũng không muốn có nhiều kẻ phụ như vậy..hu...u...!” Lăng Thiên Nhã thì nước mắt đầm đìa, cái này là di truyền của Tư Mã Phi Yên.

“Nhã nhi ! muội đừng khóc..” Lăng Thiên Phụng thì dỗ dành muội muội.

Lăng Thiên Ngạo đi tới lui một hồi, rồi dừng lại. Mối mông nhếch lên mỉm cười ma mãnh, đi thẳng vào trong đại sảnh.

“mẫu thân ! ta đã nghĩ ra cách..”

Dáng vẻ tuấn tú, bạch y trắng phát phơ. Lăng Thiên Ngạo đứng trước cửa, mỉm cười cao ngạo. Ánh nắng chói mắt rơi vào khuôn mặt tuấn tú của hắn, xung quanh giống như có hào quang sáng chói, chẳng khác nào một phiên bản nhỏ của Đinh Hạo.

Mọi người trong đại sảnh còn tưởng là Đinh Hạo đang xuất hiện trước mặt.

“Ngạo Nhi..!”

Sáng ngày hôm sau..

Ninh thọ cung - Lăng Thiên quốc.

Tiếng nhạc trầm bổng du dương, khiến lòng người thư thái.

Lăng Thiên Phụng dáng người nhỏ nhắn, đáng yêu đang ngồi khải đàn đến chuyên tâm, tuy còn nhỏ nhưng đã toát lên phong phạm của nhất đại mỹ nhân.

Đông Phương Thu Khuê và hoàng thái hậu đang nằm trên ghế quý phi, nhàn nhã thưởng thức trà, ăn bánh ngon và nghe đàn. An nhàn hưởng thụ như chốn thần tiên.

Thì...

“hu..hu...u..!!”

Tiếng khóc kinh thiên động địa, quỷ thần cảm phần từ bên ngoài cửa vọng vào, nước trà trong miệng của hoàng thái hậu cũng bị sặc ra, bánh ngọt trên tay của Đông Phương Thu Khuê cũng rớt xuống.

Dù chưa thấy người, nhưng nghe tiếng khóc cũng đã biết đó là ai...

“hu...u..hoàng nãi nãi, hoàng tổ mẫu..hu..u..!!”

Lăng Thiên Nhã như một trái banh nhỏ, lon ton chạy vào. Khuôn mặt đỏ bừng, nước mắt đầm đìa, giọt ngấn giọt dài chảy liên tục, lập tức nhào vào lòng của hoàng thái hậu, khóc nức nở..

Đông Phương Thu Khuê nhìn Lăng Thiên Nhã, rồi lại nhìn Lăng Thiên Phụng, mà lắc đầu..

“tại sao cùng là song bào thai nhưng lại khác nhau đến như vậy, chẳng có điểm nào là giống nhau...”

“Nhã nhi! ngoan đừng khóc, nói cho hoàng nãi nãi nghe, ai đã chọc giận cháu ...” Hoàng thái hậu lập tức đưa tay, ẵm Lăng Thiên Nhã, dỗ dành.

“hic..c..!!! hoàng nãi nãi có phải các nương sắp bị gả cho người ta...” Lăng Thiên Nhã khuôn mặt mếu máo nhìn hoàng thái hậu.

“chuyện này...”

Hoàng thái hậu do dự không biết có nên bàn luận vấn đề này với một đứa trẻ.

“Hu..u..! Nhã nhi không muốn như vậy, sau khi các nương gả đến nơi khác, lúc Nhã nhi nhớ họ thì phải làm sao...”

Lăng Thiên Nhã phát huy hết sở trường được di truyền từ Tư Mã Phi Yến, khóc đến trời u đất ám .

“Nhã nhi chỉ muốn mọi người sống với nhau như trước đây, còn muốn luyện võ cùng tứ nương, muốn ăn những món ngon do tam nương nương nấu, còn muốn nghe nhị nương khải đàn..hu..u..!!”

Thật khiến cho người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ. Để cho một đứa trẻ khóc đến thương tâm như vậy, quả là một tội ác.

“hoàng nãi nãi ! sau khi các nương tái giá, người có thể cho phép họ ở lại Hạo vương phủ ... như vậy khi Nhã nhi muốn gặp họ sẽ rất dễ dàng..”

Lăng Thiên Phụng chậm chậm bước tới trước mặt hoàng thái hậu, sau đó bất ngờ quỳ xuống cầu xin.

“Chuyện này..” hoàng thái hậu do dự lên tiếng.

Tái giá cũng không mấy là tốt đẹp, còn bắt người ta “ở rể”, thử hỏi có bao nhiêu nam nhân chấp nhận đây, đặc biệt bảo năm người nam nhân cùng chung sống dưới một mái nhà họ có chịu không...

Tất cả họ cũng chỉ nghĩ cho các nàng ta, các nàng không thể không tái giá, nhưng cũng không thể không màn đến suy nghĩ của đám trẻ.

“hoàng nãi nãi ! cầu xin người...” Lăng Thiên Phụng tiếp tục dập đầu cầu xin.

Nhìn hai khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, một thì khóc như mưa dầm tháng bảy, một thì khẩn thiết cầu xin, cả hai đều không cho người khác cơ hội từ chối.

“thôi được ! ta đồng ý với thỉnh cầu này của Phụng nhi..” hoàng thái hậu mỉm cười nhìn lên tiếng

“đa tạ! hoàng nãi nãi...”

Hoàng thái hậu nghĩ đưa ra cách giải quyết như thế này đã là thỏa đáng nhất, vậy mà cũng có người không đồng ý...

“hu..hu...!!”

Hoàng thái hậu cảm thấy nhức đầu rồi đây, bà chán chường nhìn Lăng Thiên Nhã:

“lại chuyện gì nữa, hoàng nãi nãi làm vậy vẫn chưa hợp ý cháu ...”

“Nhã nhi có nhiều nương như vậy, chắc sẽ có rất nhiều kẻ phụ, Nhã nhi không muốn có nhiều kẻ phụ, không muốn chút nào...hu..hu..hu...”

Lăng Thiên Nhã còn khóc lóc kinh khủng hơn khi nãy. Tiếng khóc của Lăng Thiên Nhã, thật sự không đơn giản, đám nô tài bên cạnh phải bật tai.

Nhưng nhìn thấy khuôn mặt tròn trịa đáng yêu đang khóc bù lu bù loa, hai mắt sưng búp thật khiến cho hai bà lão tay chân cuộn cuộn.

“chuyện này....hoàng hậu người nghĩ sao...” Hoàng thái hậu khó xử không biết giải quyết như thế nào.

“nếu vậy chỉ còn cách là..”

“cách gì..”

Ba ngày sau...

Kinh thành – Lăng Thiên quốc

Đã lâu rồi kinh thành không có náo nhiệt như bây giờ...

“người có võ công không hẳn biết chơi cờ...” huỳnh y nam tử thở dài lên tiếng

“biết chơi cờ thì sao, cũng chưa chắc đã biết khai đàn...” cẩm y nam tử chần năn cầm tách trà lên, nhìn người bên cạnh

“mà biết cả ba thì đếm trên đầu ngón tay, gần như không có.” lục y nam tử thì hoàn toàn tuyệt vọng, đặt tách trà xuống bàn

“Hừmm..m...!!! ” Mọi người đều thở dài...

Đây là đề tài nổi cộm mở đầu cho mọi cuộc tán gẫu gần đây của kinh thành, mà đi tới đâu cũng nghe mọi người bàn tán xôn xao.

Từ tửu lầu đông đúc khách, đến tiệm trà nhỏ ven đường, thậm chí trong phạm vi ngoài kinh thành mấy trăm dặm, không ai là không nhắc, không ai là không nói, vì sao ư..

Cứ nhìn vào mấy dải lụa đỏ dán trước cửa Hạo vương phủ thì biết...

“Hạo vương phủ kén rể”

Nét chữ như rồng bay phượng múa, nhưng đều họ tò mò là..

Hạo vương phủ chỉ có hai tiểu quận chúa vừa tròn sáu tuổi, chỉ là hai cái tiểu oa nhi, “kén rể” ư, cho xin đi..vẫn còn rất sớm.

Vậy thật ra Hạo vương phủ đang kén rể cho ai...

“đừng có chen lấn...”

“tránh ra...!!”

“là ta đến trước...!”

Trước cửa Hạo vương phủ, người đến ghi danh nhiều như sao trên trời, xếp hàng dài không biết bao nhiêu mà đếm.

“cạch...!”

Một hán tử bước lên trước, đặt ngay một sấp ngân phiếu xuống bàn. Tiểu lục tử không cần nhìn đối phương, chỉ lướt nhìn qua sấp ngân phiếu trên bàn, đếm đủ số lượng, thì..

“cho vào...” hán phát tay đẩy vào trong.

“mời đi lối này...”

Từng thí sinh lần lượt được dẫn vào bên trong, nhưng thật ra vòng sơ tuyển vẫn chỉ là mới bắt đầu.

Bên trong ..

“Tên gì, bao nhiêu tuổi, nhà ở đâu, đã thành gia thất...” Dương Chính hỏi qua loa cho đúng thủ tục.

“Minh Ngọc Tuấn...”

“Đường Vô Thường...”

“Giang Ngọc Lâm..”

“Cạch..!” bút viết trên tay của Dương Chính cũng muốn rớt xuống.

Toàn là những cái tên quen thuộc, hỏi sao Dương Chính không kinh ngạc mà ngừng bút viết.

Bên phía của Đỗ Bình cũng nhộn nhịp không kém...

“Tần Cương ! trong phủ người đã có mấy thị thiếp , người còn đến đây làm gì, muốn chết sao...”

Kỳ Giai Phi Vân khó chặn trước cửa không cho Tần Cương, đi vào.

“bọn họ chỉ là thị thiếp, bốn công tử muốn hưu khi nào mà chẳng được, vả lại..điều lệ tuyển phu ghi rõ, phàm là nam nhân chưa cưới thì đều có thể tham dự, đúng không...”

Tần Cương cao giọng lên tiếng, sau khi chọc tức Kỳ Giai Phi Vân, sau đó quay sang hỏi Đỗ Bình.

“đúng là vậy..” Đỗ Bình miễn cưỡng gật đầu

“nghe rõ chưa, còn không mau tránh ra..” Tần Cương mỉm cười nhìn Kỳ Giai Phi Vân, rồi xoay người bỏ đi

“người..” Kỳ Giai Phi Vân tức giận chỉ tay về phía Tần Cương

“thế tử! người cứ mặc hấn, đây chỉ là sơ tuyển...”

Đỗ Bình giữ lấy Kỳ Giai Phi Vân, may mắn kịp lúc nếu không chắc chắn đã có một trận ẩu đả xảy ra. Không biết hai người này có phải đảo lộn xương cốt của nhau không, mà gặp nhau là cãi.

Trong đại sảnh...

Năm đại mỹ nhân đã ngồi đó thông thả uống trà, nhìn quang cảnh náo nhiệt bên ngoài.

Kế hoạch của tên nhóc đó cũng không tệ, vừa không làm trái thánh chỉ vừa không thể gả đi , đúng lưỡng toàn kỳ mỹ.

“Song nhi tỷ! cách này liệu có ổn không, lỡ như có người thắng cuộc thi thì sao...”

“làm sao có thể, nếu muội không yên tâm vào võ công của ta và Mạc Nhi tỷ, cũng phải tin tưởng vào kỳ nghệ của Tịnh tỷ tỷ..”

“...” Mộ Dung Vân Tịnh mỉm cười nhấp nhấp trà.

Ván cờ đang đặt ở bên ngoài là ván cờ tám năm trước nàng và Thiên Hàn đánh còn dang dở, suốt bảy năm nay nàng vẫn không thể nghĩ ra cách phá giải .

Chính vì vậy nàng tự tin đem nó ra để đánh cược, vì nàng tin chắc trên đời này ngoài Thiên Hàn ra không có ai có thể phá giải được thế cờ đó.

“Còn có cầm nghệ của Tuyết tỷ, làm sao chúng ta có thể thua..”

Mạc Thánh Tuyết cảm thấy thẹn thùng, thật ra nhạc phổ đó là do Thiên Hàn viết tặng nàng, nhưng nửa khúc nhạc tiếp theo nàng vẫn không thể nào đàn được, dù có nhạc phổ trong tay.

Cho nên nàng rất tự tin sẽ thắng được cuộc thi. Nàng cũng tin chắc trên đời này chỉ có mỗi chàng có thể đàn được khúc nhạc đó.

“nhưng lỡ như có người đó xuất hiện thì sao..”

“thì gả muội đi trước tiên..” Nhan song song lên tiếng

“tỷ..” Tư Mã Phi yển tức giận xoay người bỏ đi.

“ha..ha...!!!”

Nửa tháng sau...

Những tia nắng vàng tươi đang hắt vào trong phòng, ngoài sự yên lặng tĩnh mịch thì hoàn toàn không có bất cứ âm vang của sự sống.

“kết..t..!!”

Cầm nường đẩy cửa đi vào, sau khi đặt thao nước xuống bàn thì lập tức đi đến bên giường.

“vèo..!”

Hai tấm rèm lụa được vén lên, nằm trên giường là Diệp Thiên khuôn mặt nhợt nhạt, hai mắt nhắm chặt đang nằm bất động trên giường.

“thế tử! số của người thật khổ, bảy năm trước đã vậy, bảy năm sau cũng vậy, cái này gọi là thiên ý sao...”

Cầm Nương đang vắt khô chiếc khăn trong tay, miệng lầm bầm. Nên không hay biết trên giường, Diệp Thiên đang dần có dấu hiệu tỉnh dậy.

Những ngón tay bắt đầu động đậy, hàng mi đen đang nhẹ lay động và khuôn mặt đang có những biểu hiện nhỏ.

“búp..!”

Khi bàn tay của Cầm nương vừa chạm vào mặt của Diệp Thiên thì bị hấn bất ngờ chụp lấy. Cầm nương giật mình sợ đến xanh mặt.

Diệp Thiên chậm chậm mở mắt ra nhìn Cầm nương, ánh mắt lạnh lùng đến khiếp sợ, hấn đảo nhìn xung quanh căn phòng.

“thế tử! người tỉnh rồi ...để nô tì đi báo cho mọi người..”

Cầm nương hớn hở vui mừng lập tức xoay người chạy ra cửa, thì...

“khoan đã..” Diệp Thiên lạnh lùng lên tiếng.

Cầm nương trên mặt vẫn còn đang mỉm cười, quay đầu lại nhìn Diệp Thiên.

“có lẽ thế tử có chuyện gì đó cần dặn, người vừa tỉnh dậy chắc chắn là rất đói, sao bà vô ý như vậy..” Cầm nương mỉm cười khi hiểu ra, vừa định nói thì...

“Diệp Thiên sao lại chết..”

Không chỉ Cầm nương đứng hình, mà không gian và thời gian hiện tại như cũng dừng lại, bà đứng bất động nhìn Diệp Thiên.

“ha..ha..! thế tử người đùa với nô tì sao, chẳng vui chút nào...Diệp Thiên không phải là người sao..” Cầm nương sau giây phút bàng hoàng, cũng mở miệng lên tiếng.

Cầm nương vẫn gượng cười vui vẻ, nhưng người đối diện vẫn bất động, mắt không hề chớp nhìn bà. Thần sắc và khí phách này thần khiến cho người ta choáng ngợp.

“bà hiểu...ta đang muốn hỏi gì..” Dinh Hạo từ từ ngồi dậy, chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn Cầm nương.

“ánh mắt này..”

“Phịch..!”

Cầm nương ngã sụp xuống đất, nước mắt lã chã..

“người đã hồi phục trí nhớ...”

Dinh Hạo đứng dậy, đi đến bên cạnh Cầm nương đỡ bà ta đứng dậy...

“Cầm nương! bà đứng lên đi...”

Hắn là Diệp Thiên giả, nhưng những kỷ niệm tốt đẹp của bảy năm qua ở thôn Lan Hạ là thật, mẫu thân và Cầm nương đều đối xử với hắn rất tốt, họ còn là ân nhân cứu mạng hắn. Hắn sao có thể trách họ, nhưng điều hắn khó hiểu ...

“ta chỉ muốn biết chuyện gì đã xảy ra, tại sao ta lại trở thành Diệp Thiên..”

Cầm nương ngẩng đầu lên nhìn Dinh Hạo...

“Diệp Thiên thế tử từ nhỏ thể chất yếu đuối, cầm cự đến lúc đó đã là một kỳ tích..” Cầm nương thở dài nhìn Dinh Hạo nói tiếp.

“sau khi thể tử chết, thái tử phi trở nên điên dại, thần trí bất minh, rồi một ngày...”

Bảy năm trước...

“bạch...! bạch...!!”

Ánh chiều tà vừa khuất hẳn, bóng đêm dần buông xuống...

“Cầm nương! Chúng tôi đi trước...”

“ừ...! mọi người đi cẩn thận..”

Đám thôn phụ sau khi giặt xong y phục, thì lần lượt vẫy tay chào tạm biệt, lúc này chỉ còn mỗi Cầm nương với đóng y phục bẩn thỉu, thật ra thì chỉ có hai người, y phục đáng lẽ sẽ không phải nhiều như bây giờ.

Nhưng ...

“Thiên nhi ! đừng chạy..”

“coi chừng té...”

Lan phi thần trí bất minh, như người điên dại chạy đuổi theo...thật không biết bà đang đuổi theo thứ gì, cứ quanh quẩn bên sông, hết nằm rồi lại ngồi trên đất, thì bao nhiêu quần áo cũng không đủ...

“hừm...m..!”

Cầm nương thở dài rồi tiếp tục giặt quần áo...

“bạch...! bạch...!!”

Một lát sau, thì...

“hu..u..!! Thiên nhi con mau tỉnh dậy đi..”

“Thiên nhi...!!”

Cầm nương vốn dĩ không muốn quan tâm nhưng, chưa bao giờ bà nghe thấy Lan phi kêu gào thảm thiết như bây giờ, trong lòng thấp thỏm không yên...

“thái tử phi ! đã xảy ra chuyện gì..”

“Thiên nhi..Thiên nhi, con mở mắt ra nhìn mẫu thân...”

Cầm nương nhìn cả người Lan phi, quần áo ướt nhẹp đang ôm chặt lấy một người thiếu niên, đang mặc giáp y, toàn thân chỉ là máu. Không biết Lan phi từ đâu lôi ra một người như vậy...

Nhưng mà cái cách Lan phi thể hiện lúc này, làm cho Cầm nương khả kinh, không hề giống như một người điên dại.

“Cầm nương! Bà còn đứng đó làm gì, sao không đi gọi đại phu..” Lan phi bất ngờ giận dữ, hét vào mặt của Cầm nương.

“Cầm nương..!”

Cầm nương bàng hoàng sửng sốt khi nghe Lan Phi gọi tên bà, đã từ rất lâu rồi không nghe Lan phi gọi tên bà, kể từ lúc thể tử mất đi. Thì đây là lần đầu tiên.

Nếu như có thể khiến cho thái tử phi tỉnh táo trở lại như người bình thường, thì vị thiếu niên này chính là ân nhân của bà, dù suốt đời này bà phải chăm sóc hẳn , bà cũng tình nguyện.

.....

Quay lại hiện tại...

“thể tử...không công tử, người và Diệp Thiên thể tử thật sự rất giống nhau, vừa nhìn thấy người ta còn tưởng thể tử Diệp Thiên sống lại..” Cầm nương ghen ngào lên tiếng.

“sau đó thì sao...” Dinh Hạo tò mò lên tiếng.

“người hôn mê suốt một năm...” Cầm nương mỉm cười nhìn Dinh Hạo.

“thật không phải, nhưng lúc đó...ta hi vọng người sẽ không bao giờ tỉnh dậy, vì ta sợ khi người tỉnh dậy sẽ rời bỏ chúng ta...”

“thái tử phi từ sau ngày hôm đó, thần trí đã trở nên bình thường, có thể nhớ hết mọi chuyện trước đây, nhưng có một chuyện.... người không thể nào nhớ ra là...”

” là Diệp Thiên thật sự đã chết...” Dinh Hạo bất ngờ chen ngang.

Cầm nương bà bất ngờ quỳ xuống trước mặt Dinh Hạo,

“công tử! ta thật sự không muốn lừa người, nhưng không biết có phải là ý trời, sau khi người tỉnh dậy, lại không nhớ đến chuyện trước đây, còn thái tử phi lại cứ nghĩ người là Diệp Thiên thế tử...hu..hu...tất cả là lỗi của ta...”

Dinh Hạo vẫn đứng yên bất động, điều hấn ân hận không phải là ký ức đã mất trong suốt bảy năm qua, mà là cái bạt tay hấn đã đánh vào mặt của Mạc Thánh Tuyết, và thái độ tệ bạc hấn đối với nàng.

“bà có thể ra ngoài..”

*****hết chương 65 *****

66. Chương 66: Quay Về

Chương 66: Quay về

Đại điện Diệp Kỳ quốc.

“âm..m..!!”

Tất cả bản tấu chương trên bàn đồng loạt bị ném xuống đất. Trước mắt của bá quan văn võ. Diệp Trình tức giận bật người khỏi ghế.

“hoàng thượng bớt giận ”

“hoàng thượng bớt giận ”

Từ trên xuống dưới tất cả quan viên lớn nhỏ, không khỏi khiếp sợ lần lượt quỳ xuống không dám ngẩng đầu lên. Cùng lúc đó

“vèo..!”

Quyển sổ cuối cùng trên bàn cũng thoát không khỏi số phận. Được ném xuống trước mặt Diệp Khang.

Mắt nhìn quyển sổ mất tích nhiều ngày đột nhiên xuất hiện, Diệp Khang khóc không ra nước mắt, càng không dám cầm lên xem để mà kiểm chứng, vì...

“vệ úy hai ngàn lạng, võ úy ba ngàn lạng, phó thiên hộ bốn ngàn năm trăm lạng, chánh đô úy năm ngàn lạng, chỉ huy sứ sáu ngàn lạng ” Diệp Trình chỉ tay về phía Diệp Khang, lớn tiếng quát tháo.

Tất cả lời của Diệp Trình vừa nói đều giống hệt trong sổ sách ghi, chỉ thiếu chưa chỉ rõ họ tên của từng người mà thôi.

“Ầm..mm !!”

“nói cho trẫm biết... chức hoàng đế này của trẫm, đáng giá bao nhiêu ngàn lạng”

Diệp Trình tức giận đập tay xuống bàn, mặt mày bở bưng, tất cả máu huyết toàn thân đều dồn hết lên não. Lão chưa bao giờ tức giận đến mức này, không nghĩ đến đứa con ngu ngốc này của lão, có thể làm ra chuyện động trời này.

“phụ hoàng! nhi thần đã biết sai, xin người khai ân...phụ hoàng khai ân”

“bộp..! bộp..”

Diệp Khang không ngừng đập đầu cầu xin. Trán của lão cũng gần chảy máu, mà trên đại diện không hề có động tĩnh gì, cho tới khi...

“ngươi...ngươi...”

“Rầm..m..”

“hoàng thượng..ng..ng..!!!”

Cả đám đại thần đều kêu gào, và khi Diệp Khang ngẩng đầu lên thì đã thấy Diệp Trình đã bất tỉnh trên bàn.

.....

Nửa canh giờ sau - Trước cửa tử cung hoàng đế.

Diệp Khang đứng ngồi đều không yên, đi tới đi lui trước cửa dẫn đo không biết phải làm sao bước vào, thì vừa lúc có một tiểu thái giám đang đi tới tay cầm theo một cái khay, trên khay còn đặt một chén thuốc vừa mới nấu xong.

“để ta..” Diệp Khang vui mừng giành lấy chén thuốc từ tay của tên nô tài.

“thái tử! nhưng mà đây là công việc của nô tài” Tên nô tài do dự không muốn đưa chén thuốc cho Diệp Khang.

“đã bảo đưa ta” Diệp Khang không cho tên nô tài cơ hội từ chối, lão đã cầm chén thuốc đi thẳng vào trong phòng.

“kết...t!!”

Cơn đau đầu của Diệp Trình vừa qua đi, nhìn thấy Diệp Khang bước vào thì lập tức trở chứng, đau âm ỉ.

“bảo hẩn ra ngoài, trẫm không muốn nhìn thấy hẩn”

Diệp Trình lớn tiếng xua đuổi. Diệp Khang giựt mình đứng yên, không dám bước thêm.

“chẳng lẽ lão phải về sao, bây giờ lão mà về coi như xong, kết cuộc sau này chắc chắn rất thê thảm”

Nhuệ công công dù nhận lệnh, nhưng lão vẫn đứng yên không có hành động xua đuổi, trái lại còn nháy mắt với Diệp Khang, ra hiệu lão đi vào. Diệp Khang nhận được phản hồi tích cực từ Nhuệ công công mà tự tin đi tiếp.

“phụ hoàng! người tỉnh rồi” Diệp Khang bước tới đặt chén thuốc lên bàn, quay sang thỉnh an Diệp Trình.

“vậy đã làm người thất vọng” Diệp Trình trừng mắt nhìn Diệp Khang, khó khăn ngồi dậy.

“phụ hoàng! nhi thần không dám” Diệp Khang run sợ, quỳ sát đất miệng lưỡi lắp bắp.

“ngay cả chức quan của trẫm ngươi, ngươi cũng dám bán, thì còn chuyện gì ngươi không dám làm...thái tử điện hạ” Diệp Trình giận đến run người, giọng lên tiếng, sau đó liền ho sặc sụa.

“ặc..ặc..!!”

“hoàng thượng bảo trọng long th” Nhuệ công công bước tới gần, đỡ lấy Diệp Trình.

“ặc..ặc..!!!”

“thái tử ! người quỳ đó làm gì, còn không mang thuốc tới đây..” Nhuệ công công lớn tiếng hỏi thúc Diệp Khang.

“ừ..ừ...” Diệp Khang cuống cuống vội đứng dậy, cầm lấy chén thuốc trên bàn.

“phụ hoàng! người uống thuốc đi, vừa nấu xong..” lão lập tức bưng chén thuốc trên bàn chạy đến bên cạnh Diệp Trình.

“phụ hoàng! từ từ thôi... coi chừng nóng..” Diệp Khang cẩn thận thổi từng muỗng thuốc, rồi đúc cho Diệp Trình.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Diệp Khang mà Diệp Trình cũng xót lòng. Dù tẻ đến đâu cũng là con lão. Máu mủ ruột thịt sao lại không thương.

Lão chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đứa con này của lão thật sự không thể làm hoàng đế, nếu để giang sơn Diệp Kỳ quốc rơi vào tay hắn, lão thật đã có lỗi với liệt đại tổ tông.

“hoàng hậu ! trăm dân phải thất hứa với nàng...” lão chạnh lòng khi nghĩ về người thê tử đã mất nhiều năm.

Nhưng sự đời khó lường Diệp Khang đang đúc thuốc, thuốc chưa vơi hết nửa chén, thì Diệp Trình đã.....

“ự.c...ự.c..c!!” tất cả thuốc đều bị lão nôn ra.

“người...người...!”

Hai mắt Diệp Trình trợn trắng chỉ tay về phía Diệp Khang, chưa nói được gì đã thổ huyết tại giường. Máu đỏ phun ngay trên mặt Diệp Khang, sau đó bất tỉnh nhân sự, ngã gục trên giường.

“Hoàng thượng..ng..!!”

Nhuệ công công chạy tới hắt Diệp Khang ra, mà đỡ lấy Diệp Trình, sau đó lớn tiếng kêu gào.

“người đâu..thái tử mưu hại hoàng thượng, người đâu vào đây cứu giá, người đâu...”

Diệp Khang hoang mang không biết chuyện gì đang diễn ra, chén thuốc trên tay lão vô lực mà rơi xuống.

“choang..ng...ng...!!!”

Những mảnh vỡ văng khắp nơi, nhìn thuốc trong chén đang sủi bọt trắng. Diệp Khang mới thông suốt mọi chuyện , khuôn mặt lão dằng dụa nước mắt...

“phụ hoàng! phụ hoàng..người tỉnh dậy đi..phụ hoàng..” Diệp Khang ôm chặt lấy Diệp Trình lay động lão dậy.

Nhưng...

“ầm..m..!!”

Tất cả hoàng cung đại nội thị vệ đều tông cửa chạy thẳng vào, sau đó liền bao vây lấy cửa ra vào. Không cho bất cứ ai thoát thân.

“thái tử điện hạ mưu hại hoàng thượng, mau bắt lấy hắn...”

Nhuệ công công lớn tiếng ra lệnh cho đám đại nội thị vệ. Bọn họ liền tiến lên bắt giữ Diệp Khang.

“buông ta ra...buông ta ra..”

Diệp Khang bị người bắt giữ liên tục kêu gào, vùng vẫy...

“phụ hoàng..phụ hoàng..!!”

“chuyện này không phải nhi thần làm, phụ hoàng người mau tỉnh dậy...phụ hoàng....!!!! ”

Phủ thế tử

Dinh Hạo nằm trên giường, nhìn lên trần nhà mà suy nghĩ.

Bảy năm rồi, hắn thật rất nhớ mọi người...

Nhớ mẫu hậu, nhớ phụ hoàng và những cô vợ xinh đẹp của hắn, còn có hai đứa trẻ trong bụng Mạc Nhi và Tịnh nhi. Hắn còn đang nghĩ không biết chúng là nam hay nữ, nếu là nam sẽ tuần tú giống hắn, còn là nữ chắc chắn xinh đẹp như Tịnh nhi và Mạc Nhi.

Dinh Hạo nghĩ đến mọi người không dấu được nỗi vui mừng, nhưng rồi nụ cười của hắn lịm tắt, khi nghĩ đến hiện tại.

Lan phi đối xử với hắn chẳng khác nào con ruột, nếu hắn đột nhiên biến mất, liệu bà có đã kích mà phát bệnh như trước đây...

Còn Mạc Thánh Linh, nàng ta dù tâm tà bất chính còn tính kế với Tuyết nhi, nhưng họ đã báai đường và hắn cũng nhận ra nàng thật sự yêu thích hắn.

“kết...t...t...!!”

Dinh Hạo đang băn bụ suy nghĩ thì cánh cửa đột nhiên bị mở ra. Không biết người bước vào là ai nên hắn vờ như người ngủ say, hai mắt nhắm chặt, bất động trên giường.

“cộp...! cộp...!!”

Âm thanh mỗi lúc một gần, người bước vào chính là Mạc Thánh Linh, so với nửa tháng trước thì nàng trông xanh xao, gầy yếu hơn rất nhiều, không còn vẻ kiêu xa quyến rũ như trước đây.

Nàng chậm chậm ngồi xuống giường, vuốt đi những loạn tóc trên mặt của Dinh Hạo.

“Diệp Thiên ! khi nào chàng mới tỉnh lại đây, thiếp thật rất mệt mỏi..” Nàng gục mặt xuống ngực hắn, âm thầm mà khóc,

Nước mắt của Mạc Thánh Linh đang thấm ướt ngực hắn, Dinh Hạo thật không dễ chịu chút nào, hắn thật muốn nói câu xin lỗi với nàng. Nhưng..

“hôm nay hắn sẽ rời khỏi đây, thiếp sao ...sao lại như vậy..” Mạc Thánh Linh ghen ngào nói tiếp.

Con người thật kì lạ, tình cảm có thể dễ dàng thay đổi đến vậy sao, hay nàng vốn dĩ là một nữ nhân dễ thay đổi. Thứ nàng khao khát chỉ đơn giản là một người nam nhân thật sự yêu nàng, có thể buồn vui cùng nàng. Điều đó có quá khó khăn.

“hắn mà Mạc Thánh Linh nói thật ra là ai..”

Dinh Hạo không phải đồ kị mà là tò mò, nếu Mạc Thánh Linh có thể tìm được người nam nhân mà nàng ta thật lòng yêu thương , hắn thật rất vui mừng mà chúc phúc cho nàng.

“ta đoán không sai, nàng thật sự ở đây..”

Giọng nói trầm ấm của nam nhân từ ngoài cửa vọng vào, Vũ Văn Kiên thở dài đi tới. Mạc Thánh Linh lau đi nước mắt dần dựa trên mặt, quay lại nhìn hắn.

“tìm ta làm gì..”

Vũ Văn Kiên mỉm cười nhìn nàng, nửa tháng nay hắn thật không có mặt mũi, như một con đĩa bằm dính lấy . Hắn cũng không muốn hạ thấp bản thân nhưng nữ nhân này ngày càng thu hút ánh mắt của hắn, không thể bỏ mặt nàng.

“nàng có muốn đi cùng ta..”

“đi với người..”

“phải..”

Hắn đi chưa tới một tháng mà đám chồn tinh đó đã giào nhao với Hy nhi, đám lão già đó không để lời nói Vũ Văn Kiên vào trong lòng. Lần này hắn về nhất định sẽ nhổ nhanh từng lão một.

“ta là thê tử của Diệp Thiên, ta cùng chàng đã báai đường, ta ...ta sao có thể đi cùng người...”

“nhưng người động phòng với nàng là ta..”

“câm miệng..”

Mạc Thánh Linh hất mạnh ta hẳn ra khỏi người nàng, tức giận nhìn hẳn.

Hắn biết chắc chắn đáp án sẽ là vậy, nhưng hiện tại hẳn không còn nhiều thời gian dây dưa cùng nàng, Hy nhi đang cần hẳn.

“hắn suốt đời này có lẽ sẽ không tỉnh dậy, nàng vẫn muốn ở bên cạnh hắn...” Vũ Văn Kiên lướt nhìn Dinh Hạo trên giường, giọng điệu pha chút ghen hờn đố kỵ.

“phải..” Mạc Thánh Linh không chút do dự lên tiếng.

Từ trước giờ hẳn chưa thật lòng quan tâm đến cảm xúc của bất kỳ ai, ngoại trừ Hy nhi. Thì người nữ nhân đáng ghét này có lẽ sẽ là ngoại lệ duy nhất trong đời hẳn.

“vậy ta chúc nàng hạnh phúc, hi vọng hẳn sau khi tỉnh lại sẽ trân trọng tình cảm này của nàng...”

Có lẽ đây sẽ là lần gặp sau cùng của họ. Vũ Văn Kiên mỉm cười nhìn Mạc Thánh Linh, rồi phất tay áo đi xoay người đi mất.

Nàng không biết cảm giác lạ lẫm là gì, khi nhìn thấy một Vũ Văn Kiên nghiêm túc, hiểu đạo lý như lúc này. Trong lòng lại có một chút chua xót, một chút trống trải. Hay vì nửa tháng nay hẳn như con đĩa bám dính nàng không buông, sáng tối cứ xuất hiện trước mặt nàng, chọc tức nàng khiến nàng khóc.

“Mạc Thánh Linh người tỉnh táo lại đi, người người yêu là người nam nhân đang nằm trên giường , người chỉ vì quá cô đơn cần người để an ủi, người không thể làm tưởng cảm giác đó với tình yêu...”

“phải ! người mình yêu là chàng...” Lúc Mạc Thánh Linh cứng rắn gạt đi những giọt nước mắt, xoay người vào trong thì...

“Vèo..!!”

Vũ Văn Kiên, người tưởng chừng đã đi mất, lại như một trận cuồng phong thổi ập vào trong phòng.

“mau ! đi theo ta..” Vũ Văn Kiên bất ngờ nắm chặt lấy tay của Mạc Thánh Linh, giở trò lôi kéo.

“sao người lại quay lại...ta không đi đâu hết, buông ta ra..”

“nàng không muốn cũng phải đi..” Vũ Văn Kiên kéo tay nàng, lôi ra khỏi phòng.

Mạc Thánh Linh không biết Vũ Văn Kiên nổi điên gì, trước sau thay đổi, mới vừa rồi còn nói ra những lời chúc phúc hoa mỹ, bây giờ lại như một kẻ không nói đạo lý ...

“Á..Á..!!”

“Buông ta ra..buông ta ra..” Mạc Thánh Linh vùng vẫy, đập loạn xạ vào người hẳn.

“Diệp Khang mưu hại hoàng đế.... tội đã định, quân triều đình đang kéo đến, nàng ở lại đây chỉ có con đường chết..”

Mạc Thánh Linh nghe xong, mà “ngoan ngoan” không còn vùng vẫy, hai tay sụi lơ như người mất hồn.

“tạo phản...sao lại tạo phản..”

Tạo phản là tru di cửu tộc. Mặc dù nàng là công chúa Mạc Y quốc, nhưng xuất giá tòng phu, phủ thái tử có chuyện nàng chắc chắn sẽ bị liên can.

“xe ngựa của ta đang ở bên ngoài, đi thôi...”

Vũ Văn Kiên thấy nàng đang do dự liền lôi nàng đi. Nhưng Mạc Thánh Linh bất ngờ hất tay hẳn ra.

“ta không thể bỏ lại Diệp Thiên, chàng là phu quân của ta..”

Vũ Văn Kiên có phải hẳn đã quá xem trọng nàng, còn tưởng nàng là một nữ nhân thông minh biết thức thời, cái ngốc của nàng làm hẳn muốn nổi điên, nàng không đi hẳn cũng phải cưỡng chế bắt nàng đi.

Nếu nàng không đi, hẳn đành phải ra tay vậy, nhưng khi Vũ Văn Kiên vừa giơ tay lên, thì...

“Bộp..!!”

Mạc Thánh Linh chưa gì đã ngã xuống đất, hấn vội đỡ lấy nàng. Vũ Văn Kiên cũng không biết chuyện gì xảy ra, vì căn bản hấn còn chưa động thủ gì cả.

“còn không đưa nàng ta rời khỏi ..”

Giọng nói hồi thúc của Dinh Hạo từ phía sau lưng Mạc Thánh Linh vang lên. Khiến cho Vũ Văn Kiên giật mình

“ngươi tỉnh dậy từ khi nào..”

“từ lúc ngươi bước vào thì phải...”

“còn ngây người làm gì, quan binh mà kéo vào lúc đó ngay cả ngươi cũng khó mà rời khỏi đây...”

Vũ Văn Kiên hiểu chuyển, lập tức ẩm Mạc Thánh Linh đi, mặc dù trong lòng hấn có hơi hoang mang, nhưng cũng không rõ đây là cảm giác gì. Tại sao tên Diệp Thiên bây giờ cho hấn một cái cảm giác hoàn toàn khác trước.

Dinh Hạo nhìn theo bóng lưng của Mạc Thánh Linh và Vũ Văn Kiên rời đi, cảm giác ghánh nặng bên vai đã nhẹ đi. Hấn nhìn ra hai người Vũ Văn Kiên và Mạc Thánh Linh có tình ý với nhau, chỉ là bản thân họ không nhận ra mà thôi...

Bây giờ quay lại vấn đề chính, làm hấn đau đầu

“tạo phản ! cái lão già Diệp Khang này rãnh rỗi không có việc gì làm sao..” Dinh Hạo dò đầu bức tóc, tức tối khó chịu.

Hấn còn tính rời khỏi đây, lão Diệp Khang đó lại gây ra chuyện, điều hấn bận tâm lúc này là an nguy của Lan phi...

.....

Cảnh tượng bên ngoài gà bay chó chạy, một chữ “loạn..” không thể hình dung, mọi người hối hả bỏ chạy, trên vai người nào cũng quai theo một tay nải to tướng. Còn hơn là đi chạy giặc.

“Choang..ng..g...!!!”

“ầm..mm..!!!”

Tiếng đồ đạc vỡ bể, mọi người tranh nhau giành giật...

“cái này của ta, buông ra...”

“của ta..là ta thấy trước...”

Hai tên gia đình đang giành nhau cái bình hoa cổ quý giá, không ai chịu nhường ai, giật qua giật lại. Còn chắn trước đường đi của người khác. Khiến cho một đại thẩm tức tối vô cùng.

“đội quan binh kéo đến, thì hai người vào đại lao mà giành...tránh ra”

Bên phía đối diện.

“mẫu thân! nhanh lên..”

Diệp Tấn đang cuống cuống, thu gom hết tất cả mọi thứ quý giá cho vào trong tay nải. Còn liên tục hồi thúc Ngọc trắc phi.

“xong rồi...xong rồi...!!”

“đi thôi..”

Hai mẫu thân vừa đi tới cửa, thì Ngọc trắc phi bỗng dừng lại, do dự không muốn đi ...

“Tấn nhi ! còn thái tử thì sao...”

“mưu hại hoàng đế là tội tru di, cho dù là thái tử cũng chém đầu như thường..” hấn dừng lại thắt chặt tay nãi.

“.. nếu người muốn chết thì ở lại, ta đi một mình...” Diệp Tấn xách tay nãi lên vai, rồi bỏ đi một nước không thêm đợi Ngọc trắc phi.

“Tấn nhi! đợi mẫu thân..” Ngọc trắc phi lập tức đuổi theo.

.....

Dinh Hạo chạy đến Tây viện nhưng không nhìn thấy Lan phi, cả Cầm nương cũng biến mất.

“mẫu thân..”

Dinh Hạo đẩy cửa hết căn phòng này đến căn phòng khác tìm kiếm, thì nghe thấy tiếng khóc lóc của Lan phi từ trong đại sảnh vọng vào...

“thái tử sao rồi, ta muốn gặp thái tử...hu..u...!! ta muốn gặp thái tử..” Lan Phi nắm chặt tay của đại nội thị vệ không chịu buông.

“thái tử phi yên tâm, rất nhanh... ta sẽ đưa bà đi gặp thái tử..” tên thị vệ mặt lạnh lên tiếng.

“bắt hết tất cả lại...”

Chẳng bao lâu, tờ giấy đỏ niêm phong đã được dán trước đại môn phủ thái tử. Tất cả nô tài trong phủ đều được dẫn ra ngoài.

Dân chúng bên ngoài lại có chuyện hay để bàn tán...

Bình Nguyên vương phủ.

Đại sảnh- rực sáng ánh đèn.

“ha...ha...!! chúc mừng Bình Nguyên vương gia..” Tiếng cười hả hê của Nhuệ công công vang vọng.

“Nhuệ công công ! lần này ta phải đa tạ ông, nếu không có ông mọi chuyện sẽ không thuận lợi như vậy...ha..ha..” Bình Nguyên vương gia vui vẻ mời rượu Nhuệ công công.

“vương gia! lão nô chỉ làm hết sức mình...”

Nhưng sau đó vẻ mặt của Diệp Bình Nguyên liền xui xuống, lo lắng thoáng hiện lên trong mắt lão.

“lão chần chẫn phụ hoàng sẽ không sao...”

“vương gia yên tâm, độc hoàng thượng trúng không nguy hại đến tính mạng, chỉ tạm thời khiến người hôn mê, sau khi thái tử bị xử trảm, ta sẽ cho hoàng thượng uống thuốc giải...”

“ha..ha...!! vậy thì quá tốt...”

Hai người bên dưới thì vui cười hớn hở, đâu hay biết nóc nhà có một đôi mắt sắc bén đang quan sát họ.

Dinh Hạo như cơn gió thu, thoát một cái đã biến mất khỏi màn đêm.

.....

An Dĩnh Lạc đang đi vào phòng, cửa còn chưa kịp mở, thì có một lực từ phía sau đã đẩy ngã, đem nàng kéo vào trong phòng. Một bóng đen đang phủ lấy người An Dĩnh Lạc.

“Á..!!” An Dĩnh Lạc hoảng sợ đến thét lên.

“đừng la! là ta..”

Dinh Hạo lấy tay chặn lại tiếng hét của An Dĩnh Lạc. Âm thanh liền bị dán đoạn cho đến lúc tắt hẳn. Sau khi thấy An Dĩnh Lạc bình tâm thì hấn dẫn nôi lông tay.

“thế tử! sao ngươi lại ở đây..” An Dĩnh Lạc kinh ngạc nhìn Dinh Hạo.

“ta có chuyện cần nàng giúp..”

Thật bất đắc dĩ hần mới tìm đến sự giúp đỡ của An Dĩnh Lạc, nhưng ở Diệp Kỳ quốc hần lại không biết bất kỳ ai.

Đúng lúc...

“cốc..! cốc..!”

“Lạc nhi ...” giọng nói êm tai của Diệp Vân Anh vọng vào trong.

Diệp Vân Anh vui vẻ đứng bên ngoài nhìn cánh cửa mở ra, hần cứ ngỡ An Dĩnh Lạc sẽ cười rạng rỡ chào đón hần như mọi khi, không nghĩ nàng sẽ lạnh lùng như bây giờ, hần có chút thất vọng.

“là người..”

Hần càng kinh ngạc khi nhìn thấy Dinh Hạo xuất hiện sau lưng của An Dĩnh Lạc. Mắt đảo nhìn Dinh Hạo rồi nhìn sang An Dĩnh Lạc.

Sáng ngày hôm sau

Cảnh phố chợ kinh thành huyên náo, tấp nập. Người qua lại không ngừng. Còn ở trước công thành thì quân lính kiểm soát nghiêm ngặt. Bất kể người nào ra vào thành đều bị họ kiểm tra rất kỹ lưỡng .

“dừng lại ! xuống xe...” một tên binh sĩ chĩa mũi giáo vào đoàn xe ngựa trước mặt.

“thật to gan..” Tùy Đường lớn tiếng quát tháo, sau đó nhảy khỏi xe ngựa.

“xe ngựa của thế tử Vân Anh mà các người cũng muốn lục soát...”

Tấm màn xe được vén lên, ánh sáng bên ngoài xuyên thẳng vào trong, Diệp Vân Anh tỏ khó chịu nhìn mọi người, như thể đám người bên ngoài đã ảnh hưởng đến giấc ngủ của hần, lười biếng lên tiếng.

“Tùy Đường ! đã xảy ra chuyện gì..”

“thế tử ! không có chuyện gì..” Tùy Đường nhỏ giọng cúi đầu, sau đó quay sang quát tháo đám quan binh...

“còn không tránh ra...”

“ạ..ạ..!!”

Đám quan binh tay chân run như cây xấp, người nọ nhìn người kia, lần lượt tách ra hai bên đường. Dọn đường thật trống trải cho xe ngựa Diệp Vân Anh đi qua.

Diệp Vân Anh là thế tử của Diệp Bình Nguyên vương gia, thân phận đã cao quý, chưa nói đến có thể hần sẽ là nhân tuyển sáng giá cho ngôi vị thái tử, sau khi Diệp Bình Nguyên vương gia lên ngôi hoàng đế.

“zá...á...!!”

Tùy Đường đánh xe ngựa thật nhanh, như trận cuồng phong để lại sau lưng bụi mờ tứ phía...

“cộp..! cộp..!”

.....

“hí...í...”

Xe ngựa của Diệp Vân Anh sau khi chạy được một đoạn khá xa, thì dừng lại ở một đồng cỏ trống trải. Bốn bề hoang sơ không bóng người, gió thổi từng cơn lạnh buốt..

“cạch...!!”

Chiếc rương đồng từ trên xe được kéo xuống, đặt mạnh xuống đất, Dinh Hạo từ bên trong nhảy ra..

“chết tiệt! hần không biết có phải tên Diệp Vân Anh này cố ý chơi xỏ hần, biết chắc đám binh lính đó không dám lục soát, còn bắt hần chui vào trong cái rương chật hẹp này..” Dinh Hạo tức giận thầm mắng chửi.

“ngựa đã chuẩn bị sẵn, người có thể lên đường...” Diệp Vân Anh cao ngạo lên tiếng.

Hắn không biết tại sao lại giúp tên “Diệp Thiên” này bỏ trốn, có thể là vì giao tình lần trước hắn đã cứu giúp huynh muội Tiểu Khê. Xem như Diệp Vân Anh hắn thay Tiểu Khê trả món nợ ân tình này.

Tùy Đường từ trong lùm cây, dắt ra một con ngựa đưa đến chỗ Dinh Hạo.

“đa tạ..”

Dinh Hạo tiếp nhận con ngựa từ tay Tùy Đường, lập tức nhảy lên lưng ngựa rồi phi nhanh như bay.

“zà..á...!!! ”

Phía sau cát bay mịt trời, và tiếng gió ngựa điên cuồng vang dội. Tùy Đường nhìn theo bóng lưng Dinh Hạo mà hiếu kỳ quay sang hỏi Diệp Vân Anh...

“thế tử ! người có nghĩ hắn sẽ quay lại..”

“phải xem ý trời...”

Pháp trường - năm này sau.

Ánh mặt trời chói mắt, mồ hôi trên mặt đao phủ đang chảy ròng, còn thấm ướt cả lưng. Bên dưới dân chúng bu đông như kiến, ồn ào náo nhiệt, người nọ đẩy người kia chỉ vì tranh nhau một chỗ đứng.

Có lẽ vì người sắp bị chém có thân phận vô cùng đặc biệt. Nên họ rất hiếu kỳ....

“đúng là cầm thú ! cả phụ thân mà hắn cũng sát hại, còn thua cả súc sinh...”

“vèo..!”

“chọi chết hắn đi, chọi hắn đi...”

Dân chúng bên dưới, rất kích động, trong tay có gì thì ném nấy , Có người còn chuẩn bị cả một rổ trái cây hư, ném tất cả lên người Diệp Khang.

“bộp...! bộp..!”

Tất cả chuẩn xác mà rơi trúng người của Diệp Khang, quan binh không hiểu sao vẫn đứng yên bất động, như không nhìn thấy dân tình đang phẫn nộ.

“thái tử ! người có sao không...” Lan phi nhìn khắp người Diệp Khang đang bầm dập, mà đau lòng lên tiếng.

“ta không sao..”

Có câu “hoạn nạn mới thấy chân tình”, nhưng Diệp Khang lão sống hơn nửa đời người mới hiểu ra đạo lý đơn giản này, bây giờ mọi thứ đã quá muộn.

“Lan nhi ! thật khổ cho nàng..”

“thái tử..!” Lan phi mỉm cười nhìn Diệp Khang, không oán không hận.

“vèo...!”

Nhìn nắng trời gay gắt, giám trâm đại nhân của chúng ta đã hết kiên nhẫn, lão cầm lấy lệnh tiễn trên bàn ném xuống đất..

“trâm..!”

Đao phủ nhận được lệnh, liền cầm lấy thanh đao đi tới, đáng vẽ oai vệ. Nhưng khi thanh đao của hắn vừa hạ xuống, thì ...

“cộp ...! cộp..!!”

Tiếng vó ngựa liên hồi, dân chúng bên dưới pháp trường từ từ tách ra..

“đao hạ lưu nhân... !”

Người đang ngồi trên lưng tuấn mã chính là Dinh Hạo, trên tay cầm lệnh tiễn. Dinh Hạo dáng vẻ cười ngửa oai phong lẫm lẫm.

“vèo..!!”

Ngựa chưa chạy tới, mà lệnh tiễn đã được ghim chặt trên sàn trước mặt tên đao phủ.

“thái tử ! là Thiên nhi ...chúng ta được cứu rồi...”

Lan Phi vui mừng, nước mắt tràn mi, nắm chặt tay của Diệp Khang. Mạng từ cửa quỷ môn quan nhặt về, Diệp Khang vui mừng không nói nên lời, dầm dụa nước mắt.

.....

Đại điện- Diệp Kỳ quốc.

Nửa canh giờ sau....

“hoàng thượng vạn vạn tuế.... vạn vạn tuế..”

Đại điện im lặng suốt nhiều ngày hôm nay như bình sức sống, Diệp Trình dáng vẻ bộ vệ ngồi trên ngay rồng. Từ trên cao nhìn xuống bá quan văn võ.

“chúng khanh gia bình thân..”

“tạ ơn hoàng thượng..”

Sau khi mọi người an ổn vị trí thì một vị đại thần dẫn đầu bá quan, bước ra trước chằm chậm lên tiếng.

“khải tấu hoàng thượng ! thái tử âm mưu soán vị, hạ độc hoàng thượng ...chứng cứ xác thực, xin người trị tội..”

“xin hoàng thượng trị tội..”

“hoàng thượng trị tội..”

Vị đại thần nọ vừa dứt lời thì tất cả các quan lại khác, cũng lập tức quỳ hết xuống đất. Âm thanh vang vọng khắp đại điện, đồng bộ vô cùng nghe còn hay hơn hát. Người tung kẻ hứng, phối hợp nhịp nhàng.

” mấy lão già này diễn xuất cũng thật tài tình...” Dinh Hạo đứng bên cạnh Diệp Trình bình phẩm, không biết có nên giao giải diễn viên phụ xuất sắc cho họ.

“tách..!”

“tách..!”

Trên đại điện chỉ còn mỗi Diệp Khang là đang đứng, trước khí thế như thác lũ của đại thần. Mỗi hơi trên trán của lão, đang từng giọt chảy xuống, còn đôi chân run rẩy.

“trẫm đã điều tra kỹ lưỡng, tất cả đều không liên quan đến thế tử, chuyện này chấm dứt tại đây..”

“bãi triều..”

Diệp Trình sau một cơn thập tử nhất sinh, nhất thời sức khỏe vẫn chưa hồi phục như xưa. Nhưng vẫn có thể lần áp được khí thế của đại thần, chỉ bằng ánh mắt.

“hoàng thượng..”

“hoàng thượng..”

Các vị đại thần vẫn không phục, còn điều muốn nói nhưng Diệp Trình đã biến mất. Đám người họ đồng bộ quay sang nhìn Diệp Bình Nguyên đứng yên lặng từ nãy giờ...

“vương gia..!”

Gió thổi nhẹ nhàng khiến cho những cành liễu bên hồ khẽ lay động, soi bóng xuống mặt nước phẳng lặng là vẻ đẹp rực rỡ của ánh trăng. Bầu trời đêm của Diệp Kỳ quốc hôm nay thật đẹp.

Dịch Đình- Diệp Kỳ quốc.

Thấp thoáng trong đình là hai bạch y nam tử, dáng vẻ phong trần tuấn lãng.

Muốn cứu lấy Lan phi, thì chỉ còn cách làm cho lão hoàng đế đó tỉnh lại. Người có khả năng làm được điều này không ai khác chính là vị trung niên nam tử phóng khoáng đang ngồi trước mặt Đinh Hạo hần đây...

“ngày mai có cần ta tiễn người...” Đinh Hạo đặt tách trà xuống, mỉm cười lên tiếng.

“không cần...” người nọ lạnh lùng trả lời

Ngoài việc trông cậy vào y thuật của người này ra, Đinh Hạo thật không còn cách nào khác, thật ra lúc đầu hần không tự tin sẽ tìm được người này, ngay cả tình huống xấu nhất là cướp ngục Đinh Hạo hần cũng đã nghĩ đến.

“còn người, dự định khi nào sẽ trở về..”

Khi vừa nhìn thấy tên nhóc này xuất hiện ở cửa sơn cốc, Âu Dương Đình hần không hề kinh ngạc mà là vui mừng. Vì trong suốt bảy năm nay hần chưa một lần tin “tên nhóc” này đã chết.

“ta vẫn còn một chuyện vẫn chưa làm xong..”

Điều hần bận tâm chính là Lan phi, dù sao quan hệ mẫu tử này cũng đã kéo dài suốt bảy năm. Hần không thể vô cớ mà biến mất không nghĩ đến cảm nghĩ của bà.

“nhưng người cũng phải nhanh, lời hứa ta có thể giữ nhưng không đảm bảo sẽ giữ được thê tử cho người..” Âu Dương Đình nhăn nhó lên tiếng, vẻ mặt bất mãn.

Thoáng thấy nụ cười trên gương mặt của Đinh Hạo, hần biết việc hần nhờ vả, thật đã làm khó cho Âu Dương Đình. Nhưng hiện tại hần vẫn chưa thể về được, chỉ trách....

Sáng kiến “chiêu phu” chết tiệt kia, không biết tên khốn nào đã nghĩ ra.

Ba ngày sau

Bóng đêm buông xuống, ánh trăng trên cao bị mây đen che phủ, tiếng quạ kêu nỉ non, bầu trời âm u. Dự báo cho điềm dữ chẳng lành đang chờ đón phía trước.

Bình Nguyên vương phủ.

“vương gia! hoàng thượng ba ngày đã không thượng triều, cũng không gặp bất cứ ai...” Tên thuộc hạ thân tính nửa bước không rời khỏi Diệp Bình Nguyên.

Diệp Bình Nguyên đi tới đi lui, rồi bực dọc quay lại ghế ngồi, nhìn sang nhìn Nhệu công công đang uống trà.

“Nhệu công công! bên phía phụ hoàng, ông có nghe ngóng được tin tức gì không..”

“vương gia! từ sau khi hoàng thượng tỉnh lại, đã không còn tín nhiệm lão nô, tất cả thuộc hạ thân tính của lão nô phải bên cạnh hoàng thượng đều bị đổi thành người khác, ngoại trừ Diệp Thiên thể tử ra người không gặp bất kỳ ai...” Nhệu công công cúi đầu thở dài.

Trong lúc mọi người đang rối trí thì..

“cộp..cộp..”

Một tên hắc y nhân gấp rút chạy vào, lập tức quỳ xuống trước mặt của Diệp Bình Nguyên.

“Vương gia ! có chuyện không hay..”

“chuyện gì..” Diệp Bình Nguyên gấp rút lên tiếng.

“thuộc hạ vừa điều tra được, ba ngày trước hoàng thượng đã hạ một mật lệnh ...triệu Cửu gia hồi kinh..”

“cái gì..” Diệp Bình Nguyên bất ngờ bật dậy khỏi ghế

“năm mươi vạn kỵ binh của Cửu gia đang tiến vào kinh thành, sắp tới Bạch Hổ trấn..”

Cửu đệ đang trấn giữ biên quan, nếu không phải trường hợp khẩn cấp, phụ hoàng sẽ không thể triệu đệ ấy hồi cung, trừ phi...

“phụ hoàng muốn đổi phó lão..”

Sau khi vào Bạch Hổ trấn, chỉ cần vượt qua sông Thành Cao, là quân của Cửu đệ đã có thể tiến thẳng kinh thành, ngày đó cũng sẽ là ngày tàn của Diệp Bình Nguyên lão...

“vương gia! người còn đợi gì nữa mà không hành động, khi quân của Cửu gia kéo vào kinh thành, đó sẽ là ngày chết của người và ta..” Nhuệ công công lo lắng không kém. Hối thúc Diệp Bình Nguyên.

“vương gia! người mau hạ lệnh..”

“vương gia..!!”

Trước sự hối thúc của thuộc hạ, Diệp Bình Nguyên đành đưa ra quyết định.

“được..!”

Diệp Bình Nguyên lập tức đến bàn, mở ngăn kéo bí mật ra, sau đó cầm lấy miếng ngọc bội lên.

“Chuyện đến nước này lão đã không còn đường lui..”

“bạch...bạch..!”

Lão bề đôi miếng ngọc bội một giao cho tên hắc y nhân một giữ lại cho bản thân.

“người cầm nửa miếng ngọc bội này giao cho hai huynh đệ Độ Kỵ và Đô Diễn, bảo họ tập trung hết binh lực tiến thẳng kinh thành..”

“Dạ...!!! vương gia ”

Sau khi khống chế được kinh thành, thì việc tiến vào hoàng cung đoạt lấy ngọc tỷ dễ như trở bàn tay. Thiên hạ đã định cho dù Cửu đệ đem binh cứu giá cũng bằng thừa.

Ngày hôm sau....

Tây viện – phủ thái tử

Màn đêm huyền ảo rủ xuống, mọi vật như đắm chìm vào giấc ngủ đêm, vắng vẻ tĩnh mịch, chỉ có ngọn đèn lồng đang lắc lư trong gió...

In trên vách là bóng dáng thon dài của nam tử, đang lưỡng lự không dám bước vào.

“Thiên nhi ! có phải là Thiên nhi..” Lan phi đặt tách trà, nhìn ra bên ngoài.

Mỹ nam tử khuôn mặt tuấn tú, đang đứng bên ngoài. Thở dài mà đẩy cửa đi vào chính là Dinh Hạo.

“mẫu thân ! ta có chuyện muốn nói với người...”

Về mặt đầy tâm sự của Dinh Hạo, thật không che dấu được ai. Lan phi dễ dàng nhận ra, bà mỉm cười lên tiếng.

“muốn đến đây từ biệt ta...”

Trước sự bình thản của Lan phi Dinh Hạo vô cùng kinh ngạc, tại sao...

“sao...sao người biết..”

Lan phi mỉm cười ôn hòa, nắm chặt hai tay của Dinh Hạo.

“người xa nhà lâu như vậy, người thân của người ...chắc hẳn họ rất mong nhớ người..”

Dinh Hạo sững sốt không nói được nên lời. Những lời này có phải muốn nói...

“người biết chuyện này từ khi nào...”

Lan phi vẫn mỉm cười rất tươi nhìn Dinh Hạo, nhưng những giọt nước mắt lấp lánh dưới ngọn nếp hắt hiu, khiến người ta đau lòng.

“từ sau trận hỏa hoạn hôm đó ta đã nhớ ra mọi chuyện, kể cả chuyện....người không phải là Thiên nhi của ta...”

“mẫu thân..!” Dinh Hạo nhìn bà khóc thật không kiềm nén được cảm xúc.

“đứa trẻ ngốc nghếch này, tại sao hồi phục trí nhớ rồi không đi đi, còn ở lại làm gì..”

Lan phi khẽ chạm lên khuôn mặt của Dinh Hạo. Những giọt nước mắt không ngừng rơi. Khuôn mặt giống hệt với Thiên nhi của bà, có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng bà nhìn thấy ” Thiên nhi”.

“mẫu thân ! chuyện này là Cầm nương nói với người..”

Lan Phi mỉm cười nhìn Dinh Hạo, bà biết rõ nguyên nhân mà Dinh Hạo vẫn chưa rời khỏi đây chính là lo lắng cho bà.

“đứa trẻ này tại sao lại lương thiện như vậy..” Vì vậy bà không thể ích kỷ hơn nữa. Bảy năm với bà đã quá đủ.

“đứa trẻ ngốc ! còn gọi ta là mẫu thân... thật ra, không chỉ có ta mà thái tử cũng đã biết chuyện này...” Lan mỉm cười nhìn Dinh Hạo.

“nhưng ta sẽ vẫn gọi người là mẫu thân, người suốt đời vẫn là mẫu thân của ta...”

Nghe được những lời này trong lòng bà cảm thấy vô cùng ấm áp, ông trời đã lấy của bà một đứa con, lại tặng cho bà một đứa con khác, thật là quá ưu ái với bà..

“cộcp..! cộcp..!”

Tình cảm mẫu tử đang dạt dào thì lại có người chen ngang phá bỏ bầu không khí..

“cạch..!”

Diệp Khang bưng một tô canh nóng thổi đặt trên bàn, mỉm cười rạng rỡ nhìn Lan phi.

“Lan nhi ! nà²ng uống đi, ngự y nói canh này rất có lợi cho thai nhi..”

“mẫu thân ! người có thai...” Dinh Hạo mừng rỡ lên tiếng.

“thái tử..” Lan Phi xấu hổ, trừng mắt nhìn Diệp Khang.

Ở độ tuổi này, lại mang thai thật không mấy vẻ vang gì, bà còn đang muốn dấu không cho mọi người biết, vậy mà...

Thật xấu hổ muốn kiếm một cái lỗ để chui xuống.

“có gì phải xấu hổ, mang thai là một chuyện vui...mọi người thấy ta nói có đúng không..” Diệp Khang hớn hỏ nhìn Diệp Tổng quản và Cầm nương.

“đúng vậy..”

“đúng vậy..”

Diệp Tổng quản và Cầm nương vui vẻ nói hòa thôi

“Diệp tổng quản người suy nghĩ xem, ngày mai ta nên nấu canh gì ...”

“để thuộc hạ tìm xem..”

“xoạt..t...xoạt..!”

Diệp Tổng quản cầm một quyển sổ dày cả tấc, lật tới lật lui rồi..

“cách..”

“..ô kê tiềm lộc nhưng, rất tốt cho thai phụ..” Diệp Tổng quản hào hứng lên tiếng.

“hay là kỷ tử..”

“không nhân sâm tốt hơn..”

Bầu không khí sôi nổi, mọi người gần như quên mất sự hiện diện Dinh Hạo. Hắn như người ngoài cuộc. Hắn nhìn ra Diệp Khang đã thay đổi, không giống một lão thái tử kênh kiệu trước đây, biết an phận hơn. Như vậy cũng tốt, vì những ngày tháng sau này của “mẫu thân” hắn sẽ bình yên hơn.

Ánh trời gay gắt, bầu trời trong xanh...

Dinh Hạo sau khi từ biệt mọi người ở phủ thái tử, thì lập tức có mặt ở cổng thành Diệp Kỳ quốc, nhưng gặp phải chuyện mà hắn không lường trước...

Chính là cổng thành đã bị khóa lại.

“tại sao cổng thành lại khóa, đã xảy ra chuyện gì...” Trung niên hán tử sau lưng Dinh Hạo cũng có chung suy nghĩ, khó hiểu gầy đầu.

“không biết, nhưng mà... ngày hôm qua cổng thành vẫn còn mở...!” người phía sau cũng mù mờ không kém

“muốn biết thì sang đây đọc cáo thị ..” vị phu nhân từ đám đông vẽ mặt chán chường bước, ra thở dài lên tiếng.

Xung quanh hắn là vô số khuôn mặt ủ rũ, đang không có sức sống, lần lượt tản ra. Trên tường là tờ cáo thị rục rỏ...

“phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết. Trẫm vừa qua cơn đại nạn là chuyện vui của thiên hạ, nay ân xá cho toàn dân nghỉ ngơi ba ngày, để không ảnh hưởng đến việc vui chơi của dân chúng, cổng thành sẽ đóng cửa trong ba ngày tới.... hoàng đế ấn kí...”

Dinh Hạo cảm thấy bất đầu choáng váng...

“cái lão Diệp Trình này đang nghĩ gì, lão ân xá thiên hạ, thì cần gì đóng cổng thành..hay có ẩn tình bên trong..”

“hu..hu...!! ”

“hôm nay là hôn lễ của cháu gái ta, cổng thành bị đóng thì kiệu hoa làm sao vào thành đây...” bà lão lo lắng đến phát khóc..

“cháu gái ta làm trong hoàng cung, nghe được một tin...” lão bá bên cạnh Dinh Hạo lên tiếng.

“tin gì..” bà lão ngưng khóc hiếu kỳ quay sang hỏi ông lão

“nghe đâu Bình Nguyên vương gia muốn lật độ hoàng thượng, quân đội của hắn sắp tiến vào kinh thành, có thể vì vậy mà cổng thành mới bị đóng...” ông lão nhỏ giọng chỉ muốn nói cho một mình bà lão nghe.

Nhưng...

“sao ...”

“tin này có thật không...”

“lão có chắc không..”

Cả đám người xung quanh đều đổ nhào vào ông lão, hỏi tới tấp...

“chắc...chắc là vậy, cháu gái ta chưa bao giờ biết nói dối..” ông lão bị mọi người hù dọa mà khó khăn lên tiếng

“ta thấy ba ngày nay, các người tốt nhất đừng nên ra ngoài, kinh thành nhất định sẽ có một trận tử chiến, không muốn chết oan, thì núp trong nhà là an toàn nhất..”

Mọi người đang bàn tán sôi nổi, thì lại có một người bỏ cuộc giữa chừng, chạy như bị ma đuổi, khiến người ta khó hiểu.

“người đi đâu vậy..”

“đương nhiên là đi mua lương thực dự trữ...” người kia quay đầu lại lớn tiếng nói, sau đó lập tức quay người đi.

Mọi người nhìn nhau đồng tình, gặc đầu. Cuộc xung đột nội bộ này có thể diễn ra bất cứ lúc nào, họ không thể thiếu sự chuẩn bị, cần lo nghĩ cho bản thân.

“đi thôi ...! ”

“nhanh lên..”

“đợi ta với..”

Tất cả họ, đều tháo chạy chẳng mấy chốc tiệm gạo, tiệm lương thực, lương khô, nhan chóng đã tấp nập người...

“lấy cho ta hai mươi cân gạo..”

“còn ta năm mươi cân...”

“ta nữa..”

Binh lực Diệp Bình Nguyên và Diệp Trình trong kinh thành là tương đương nhau, đang trong thế giằng co, bên nào ra tay trước đều bất lợi. Chắc chắn cả hai đang đợi viện binh.

Quyết định chính là viện binh của bên nào sẽ đến trước, khi đó trận chiến này nhất định sẽ nổ ra...

Hoàng cung Diệp Kỳ quốc.

Trong gian phòng im lặng, chỉ có những tiếng động của quân cờ chạm bàn...

“cạch..cạch..!!”

Thời gian lẳng lặng trôi qua, cho tới khi ánh trăng dần khuất hẳn, thì Dinh Hạo đã không đủ kiên nhẫn.

“Cạch..!!” Hắn đặt nhanh quân cờ xuống bàn

“hoàng thượng ! trận chiến này lão nhất định phải đánh..” Dinh Hạo gấp rút lên tiếng, không còn tâm trí đầu mà để tâm đến bàn cờ trước mặt.

Dù quân của Diệp Trình hay Diệp Bình Nguyên thắng đi, thì người chịu tổn hại nhiều nhất vẫn là thần dân Diệp Kỳ quốc. Quan trọng bây giờ là hắn không thể ra khỏi thành.

Hình ảnh của năm cô vợ xinh đẹp đang quấy nhiễu hắn, khi nghĩ đến có cả đám người đang tranh nhau giành ngôi vị phu quân của hắn, thì muốn thư thái muốn tâm bình khí lặng cũng khó.

“chuyện đến nước này, người nghĩ trăm còn sự lựa chọn...” Diệp Trình cầm quân cờ trên tay mà thở dài.

Nếu lão không hạ mật lệnh cho lão Cửu hồi kinh, thì tin chắc sớm muộn gì lão nhị cũng sẽ tạo phản, người không có sự lựa chọn chính là lão.

“với số binh lực hiện có trong thành, người tin có thể chống đỡ hơn ba mươi vạn quân của Diệp Bình Nguyên..” Dinh Hạo khó chịu tiếp tục truy hỏi Diệp Trình.

“vậy phải xem vào ý trời...” Diệp Trình mỉm cười nhìn Dinh Hạo.

Chỉ cần ba vạn quân trong kinh thành có thể cầm cự, đợi năm mươi vạn quân của Cửu gia tiến vào kinh thành. Nhưng...

Quân của Diệp Bình Nguyên đang vượt qua sông Thành Cao, trong khi đó quân của Cửu gia không thấy tăm hơi.

Chỉ bằng mấy vạn quân ít ỏi của Diệp Trình trong kinh thành, so với ba vạn so với ba mươi vạn của Diệp Bình Nguyên chẳng khác nào châu chấu đá xe, hoàn toàn vô vọng. Chỉ sợ chưa đợi được quân Cửu gia tiến vào, kinh thành đã bị sang bằng thành bình địa.

Dinh Hạo tin chắc Diệp Trình cũng hiểu rõ. Vậy tại sao lão lại cố chấp như vậy.

“sao người không suy nghĩ đến đề nghị vừa rồi của ta, hay ...người không tin vào Diệp Vân Anh...”

Diệp Trình ngẩn đầu lên nhìn Dinh Hạo, tỏ ra thờ dài tiếc nuối..

“Anh nhi cũng được xem là nhân tài, nhưng lại thiếu sự quả quyết của bậc đế vương...” lão chậm chậm đặt quân cờ xuống bàn

Dinh Hạo nghe thấy những lời này của Diệp Trình nghe có vẻ miễn cưỡng, chỉ có thể lừa được đứa trẻ ba tuổi, làm sao lừa được hần, lão Diệp Trình này là xem thường khả năng phán đoán của Dinh Hạo hần, hay đề cao khả năng diễn xuất của bản thân.

“theo ta không phải Diệp Vân Anh không đủ quả quyết, mà vì hần là con của Diệp Bình Nguyên, lão lo lắng Diệp Vân Anh không thể áp chế được Diệp Bình Nguyên...”

“đây mới chính là lý do lão không muốn lập hần làm thái tử, ta nói có sai không..”

Trước những lời nói đông dạt, mạnh mẽ không chút kiên dè của Dinh Hạo chính là sự kinh ngạc của Diệp Trình kinh, lão im lặng nhìn Dinh Hạo, sắc mặt nghiêm nghị.

Hai người đầu mắt nhìn nhau không nói gì, cho tới khi Diệp Trình lên tiếng...

“ha..ha..!!!”

“nếu người thật sự là Diệp Thiên thì thật là quá tốt..”

Thật tâm mà nói lão nhị là nổi trội nhất trong số các con trai của Lão, cũng là nhân tuyển thích hợp cho ngôi vị hoàng đế. Nhưng tâm tà bất chính hành sự độc đoán, lại có tham vọng vô cùng lớn, nếu để hần lên làm hoàng đế, thì thân dân của Diệp Kỳ quốc sẽ phải sống trong cảnh chiến tranh loạn lạc.

“Nếu ta có thể khiến cho Diệp Bình Nguyên không can dự vào triều chính, thì người có chấp nhận lập Diệp Vân Anh làm thái tử..”

Diệp Bình Nguyên cũng không còn trẻ trung gì, lão cũng chỉ có một mình Diệp Vân Anh là thế tử nếu đem ngôi vị gián tiếp giao cho Diệp Vân Anh thì cũng chẳng khác gì giao cho lão.

Suy nghĩ này là hợp với lẽ thường tình, nhưng khiến cho một người có già tâm rất lớn từ bỏ hết mọi thứ là một điều không thể nào...

“chuyện này trăm có thể hứa, nhưng người tin chắc có thể thay đổi được lão nhị..”

Nếu lão nhị chịu buông bỏ, thì trận chiến ngày mai không cần phải đánh, binh sĩ của Diệp Kỳ quốc không phải hi sinh vô ích, dân chúng cũng không phải chịu cảnh chia ly. Lão đương nhiên đồng ý.

“chuyện này người không cần phải lo...”

Diệp Bình Nguyên phủ.

“hồi bẩm vương gia ! có lẽ sáng mai quân của Đô Diễn sẽ tiến vào kinh thành..”

Diệp Bình Nguyên vẫn đứng yên bất động, tên thuộc hạ không biết lão đang nghĩ ngợi gì, mà lo lắng không biết bản thân có nói gì sai sót, mới khiến cho Diệp Bình Nguyên như vậy.

Lão thật thật sự không mong muốn trận chiến này diễn ra, nhưng lão đã theo đuổi ngôi vị hoàng đế suốt nhiều năm, không thể dễ dàng từ bỏ, huống chi chuyện đã đến nước này lão đã không còn đường lui.

“ngươi ra ngoài đi..” Diệp Bình Nguyên xoay người lại nhìn thuộc hạ đang quỳ bên dưới hồ hững lên tiếng.

“dạ ! vương gia..”

“kết...t...t...t...!!”

Cánh cửa thư phòng vừa được khép lại lại, thì một đạo quang sáng chói phát ra, Diệp Bình Nguyên giựt mình xoay người lại, thì một bóng đen như như cơn lốc lao tới, khi lão kịp hoàn hồn thì một thanh kiếm sáng bóng đang kề trên cổ lão.

“người đâu...”

Diệp Bình Nguyên vừa mở miệng kêu người đến cứu, thì cảm giác nhói đau, và một ít chất lỏng đang chảy dưới cổ, dù không thể cúi nhìn xuống nhưng lão cũng đoán ra đó là gì. Đành phải câm nín.

“là người...”

Diệp Bình Nguyên kinh ngạc, lại tức giận. Lão đã bố trí thiên vạn binh mã xung quanh Bình Nguyên vương phủ, tại sao bọn vô dụng đó lại để kẻ khác lọt vào, còn chĩa kiếm vào lão.

“Đúng là một lũ ăn hại...” Diệp Bình Nguyên xiết chặt nắm đấm.

“ta muốn lão ra lệnh cho huynh đệ Đô Diễn rút quân, không tiếp tục tiến vào kinh thành..”Dinh Hạo tiếp tục ẩn mạnh lưỡi kiếm vào cổ của Diệp Bình Nguyên.

“Thật nực cười...” Diệp Bình Nguyên mỉm cười châm biếm...

Bây giờ bảo lão rút quân, một khi quân của Cửu đệ tiến vào lão còn đường sống sao, trong khi đó quân của lão đang tiến sát kinh thành, lão còn cách hoàng vị không xa, tại sao phải rút quân.

Vả lại, lão không tin tên nhóc “Diệp Thiên” này sẽ giết lão.

“lão đang nghĩ, quân của Đô Diễn sắp tiến vào kinh thành, trận chiến này người thắng cuộc là lão, tại sao lão phải rút quân, ta nói có sai không..”

Dinh Hạo thu thanh kiếm ra khỏi người của Diệp Bình Nguyên, môi mỏng nhướng lên nhìn lão.

“trước đây, ta quả đã đánh giá giá thấp ngươi...”

“lão làm mọi chuyện cũng vì ngôi hoàng đế, nếu ta có thể thuyết phục hoàng thượng, sắc phong Diệp Văn Anh làm thái tử, lão vẫn còn muốn tạo phản..”

Diệp Bình Nguyên không tin, trên đời này có ai không muốn làm hoàng đế, nhưng có kẻ lại tự tay dâng ngôi vị cho người khác.

“ngươi nói thật, nhưng Diệp Khang không phải phụ thân ngươi, nói trắng ra khi hắn lên làm hoàng đế, thì ngôi vị thái tử kia chẳng phải thuộc về ngươi...”

“nếu ta nói với lão...ta chỉ muốn trở thành một người dân bình thường, lão tin không”

Dinh Hạo vẫn ung dung nhìn lão, qua ánh mắt và vẻ mặt của Dinh Hạo, Diệp Bình Nguyên tin chắc tên nhóc không gạt lão.

“với một người dân bình thường mà nói, ai làm hoàng đế đều không quan trọng, chỉ cần cho họ cơm no áo ấm và cảnh sống yên bình thì đó chính là vị hoàng đế tốt...”

“bổn vương tin ngươi, nhưng còn việc bổn vương muốn tạo phản, phụ hoàng sẽ xử trí sao..”

“hoàng thượng sẽ không truy cứu, nhưng kèm theo điều kiện..”

“điều kiện gì..”

“sao khi Diệp Văn Anh lên làm hoàng đế, lão không được phép can thiệp vào triều chính của Diệp Kỳ quốc..”

Diệp Bình Nguyên lão chỉ có mỗi Anh nhi là nhi tử, ngôi vị hoàng đế sau này cũng sẽ trao lại cho Anh nhi, nhưng muốn lão giao lại quyền lực, lui về sống ẩn thì không thể nào, Diệp Bình Nguyên cảm thấy đây là một chuyện thật buồn cười, lão đang muốn mở miệng từ chối, thì...

“vương gia !không hay rồi...”

“vương gia !có chuyện lớn rồi...”

Nhuệ công công người chưa thấy đâu, nhưng giọng đã vang dội, la hét inh ỏi, chỉ sợ mọi người không biết lão tới Bình Nguyên vương phủ.

Lão tông thẳng cửa mà chạy vào trong thư phòng, vẽ mặt hoảng hốt xuất hiện trước mặt Diệp Bình Nguyên.

“vương gia! Cửu gia không đi qua Bạch hổ trấn, mà vượt qua núi Hàm Ngự tiến thẳng kinh thành...”

“không thể nào...” Diệp Bình Nguyên nghe xong mà suy sụp muốn té xuống ghế.

“nếu người không tin thì lên thành mà xem..”

Trên thành cao...

“zá..a...!!”

“cộp...! cộp...!”

Trong màn sương khói dày đặc và hóng tối bao phủ, tiếng vó ngựa điên cuồng dồn dập lại vọng đến từ xa. Cho tới khi cờ hiệu phát phơ, binh mã lũ lượt kéo đến...

“vương gia ! đó là quân kì của Cửu gia, người nhìn xem..” Nhuệ công công vừa nói vừa chỉ tay xuống phía dưới.

“phải làm sao đây, bọn họ...bọn họ sắp tiến vào kinh thành....vương gia người mau nghĩ cách đi...”

“lão còn có thể nghĩ ra cách gì chứ...” Diệp Bình Nguyên hai tay phải cố bám chặt vào thành, nếu không lão sợ mình sẽ không trụ nổi, lão chưa từng nghĩ đến quân của lão Cửu sẽ tiến vào kinh thành trước quân của Đô Diễn, vì chuyện đó không thể nào.

Nhưng bây giờ sự thật đó đã rành rành trước mắt , lão đã không còn cách nào. Một khi Cửu đệ vào thành, thì mấy vạn quân ít ỏi của lão làm sao mà chống lại với năm mươi vạn quân hùng mạnh đây. Khi đó không chỉ mình lão chết mà còn liên lụy đến thế tử và cả Anh nhi.

Diệp Bình Nguyên nghĩ đến viễn cảnh tương lai, mà rùng mình. Sự thế đến nước này lão thật đã không còn đường lựa chọn.

Lão quay đầu lại nhìn mỹ nam tử đang dựa lưng vào tường, tay khoanh trước ngực, dáng vẻ cao ngạo kia.

” yêu cầu của người ta chấp nhận..”

Dinh Hạo mỉm cười lười biếng đi tới..

“quân của Đô Kỳ vẫn đang tiến vào kinh thành, khi hai bên gặp nhau chắc chắn sẽ xảy ra ác chiến...”

Diệp Bình Nguyên hiểu ý, liền lấy một nửa miếng ngọc bội còn lại trong người ra, giao cho Dinh Hạo.

“thấy ngọc bội như thấy người, huynh đệ họ chắc chắn sẽ nghe theo lời người..”

Diệp Bình Nguyên bắt lực nhìn đoàn quân của Cửu gia đang áp sát kinh thành, bụi mờ tán loạn phía sau. Hoàn toàn tuyệt vọng mà phát tay áo xoay người bỏ đi.

Dinh Hạo mỉm cười nhìn bóng lưng Diệp Bình Nguyên, còn lão thái giám Nhuệ công công đáng vẻ khúm núm, từ từ tiến lại gần Dinh Hạo.

“thế tử ! lão nô đã làm theo đúng như lời của ngài, vậy thuốc giải của lão nô..”

“về...!!”

Nhuệ công công chưa kịp nói xong, thì Dinh Hạo đã ném thuốc giải về phía lão. Nhuệ công công nhanh tay chụp lấy, nhưng khi nhìn thấy thuốc giải rất sững sốt...

“tại sao..”

“đây chỉ mới là nửa viên thuốc giải, sau khi xong việc ta sẽ giao nửa viên còn lại...”

Dinh Hạo mỉm cười, nhìn lão rồi xoay người bỏ đi.

Bên dưới cổng thành.

Lại nói đến đoàn quân của Cửu gia, như thiên binh vạn mã từ trên trời giáng xuống khiến cho Diệp Bình Nguyên khiếp sợ, thật ra...

“zá..á..!!”

“còn tiến nữa sao...” tên thiếu niên mặc y phục tướng quân, vừa thúc ngựa vừa lo sợ nhìn người bên cạnh.

“cổng thành chưa mở , thì vẫn tiếp tục..”

“zá...a....!!”

Thế sự thật thay đổi, hai canh giờ trước bọn họ chỉ là những tiểu thái giám, nếu không bưng trà rót nước thì cũng quét dọn đầu đó trong hoàng cung, thì bây giờ đã khoác giáp bào, tay cầm đao , cưỡi ngựa gào hét giống như những tướng quân.

“cộp..! cộp..!”

Khoảng cách càng gần đến cổng thành, bọn họ càng lo lắng. Nếu càng tiến sâu mọi chuyện sẽ bị bại lộ. Cũng may giây phút hồi hộp này chóng qua....

“két..t..!!”

“mở..mở..rồi...”

Mọi người vui mừng mà nhảy xuống ngựa, giáp mào đều ném sạch, so với áo giáp thì y phục thái giám dễ mặc và nhẹ hơn rất nhiều.

Dinh Hạo ngồi trên bạch mã phi nhanh ra khỏi cổng thành, hẳn còn có thể đi đâu ngoài việc đi ngăn quân đội của Đô Diễn đang tiến vào kinh thành.

Hắn cũng rất lo lắng một khi quân của Đô Diễn và cửu gia có thể chạm chán nhau giữa đường, chắc chắn sẽ có một trận ẩu chiến.

“zá..á....!!”

Lăng Thiên quốc

Năm ngày sau...

Nắng trời gay gắt, mặt trời đã lên tới đỉnh điểm nhưng ở giáo trường vẫn tấp nập người.

Những hán tử thân hình vạm vỡ, dữ dằn xuất hiện nhiều ở đây, điều này có thể hiểu vì đây là giáo trường, nơi thi thố võ công, những người này xuất hiện không có gì lạ, nhưng khổ một nỗi...

“Bóp..!!”

Một lão già tuổi ngoài lục tuần, cũng lẫm vẫm đến đây, còn va vào một hán tử cao lớn, chuốt khổ vào thân.

“lão già, mắt mũi để đâu vậy...muốn chết sao..” hán tử tức giận tiến tới túm lấy áo của ông lão tội nghiệp kia xách lên.

“vị đại hiệp đây ! lão bá này đã lớn tuổi, người làm vậy không thấy quá đáng sao..”

Lại thêm một bạch diện thư sinh, tay cầm cây đàn, gặp chuyện bất tình cũng ra tay nghĩa hiệp.

“xoạt..t..t..!!”

Hán tử cảm thấy mọi ánh mắt đang đổ dồn về phía hắn, không muốn tiếp tục làm tâm điểm cho mọi người chú ý. Nên hắn đành thả ông lão xuống.

“hừ...!! lão già sau này đi đứng phải cẩn thận..” hắn khó chịu xoay người bỏ đi.

Thư sinh công tử tiến lên đỡ lấy vị lão bá đứng dậy...

“lão bá người có sao không...”

“đa tạ công tử..”

“người đã lớn tuổi như vậy, chẳng lẽ cũng muốn ...”

Lão bá nghe mà hiểu ý..

“công tử ! người hiểu lầm rồi, lão chỉ tò mò muốn xem thế cớ mà mọi người bàn luận gần đây, còn công tử tham gia tuyển phu..”

“không phải, ta cũng giống lão rất hiếu kỳ muốn nghe cảm khúc thiên hạ độc nhất, mà mọi người đang bàn tán ...”

“keng...!! keng..!” tiếng chuông báo hiệu vang lên..

“hình như đã bắt đầu..”

“chúng ta vào trong..”

Bên trong..

Tiếng quyền cước vang dội kịch liệt, nhìn ở đâu cũng thấy toàn là võ đài, trên khán đài hai thí sinh giao đấu kịch liệt, còn bên dưới hàng vạn khán giả reo hò phấn khởi..

“hoan hô...!!!”

“bóp...! bóp...!”

“người thắng cuộc ở bảng hai là.... Minh thiếu gia của Minh Ngọc sơn trang..”

Ở khán đài đối diện, khán giả cũng bu rất đông, đáng tiếc bọn họ cảm thấy vô cùng hụt hẫng vì...

“ầm...mm...!!”

“bịch..ch...!!”

Nhanh như vậy, trận đánh đã kết thúc .Tần Cương dễ dàng bị đối thủ hạ đo ván, chưa tới ba chiêu đã nằm dài trên sàn đấu, mặt mày bầm dập. Không phải hắn quá bất tài mà đối phương quá lợi hại.

“người thắng cuộc là Âu Dương công tử..”

“hoan hô..hoan hô..”

Bên dưới khán đài liên tục hô chúc mừng, trong khi Tần cương còn chưa rời khỏi khán đài, thì..

“vèo...!!”

Một bạch y mỹ nam tử tuấn tú, đã nhảy lên khán đài, mỉm cười nhìn Âu Dương Đình...

“người tiếp theo là” Dương Chính lực lời một hồi cũng dò ra được một cái tên.

“...là Lãnh công tử..”

Âu Dương Đình vừa kinh ngạc, lại giật mình, khi nhìn thấy đối thủ xinh đẹp trước mặt..

“nàng ta tới đây làm gì..”

Trong lúc Âu Dương Đình đang phân tâm, thì thanh kiếm của Lãnh Nhược Y đã đâm thẳng về phía hắn, về mặt tức tối..

“mất tích suốt nửa tháng, thì ra ở đây bắt trước người ta tham gia tuyển phu... Âu Dương Đình người giỏi lắm..”

“leng...leng...!!!”

Lãnh Nhược Y phi thân lên, thanh kiếm sáng bóng uốn lượn như rắn, dồn Âu Dương Đình liên tục thối lui...

“cách...!!”

Âu Dương Đình giơ quạt đỡ lấy thanh kiếm của Lãnh Nhược Y, khoảng cách hai người chưa tới nửa gang tay. Nhưng hai người dừng lại, chuyển từ đấu võ sang đấu mắt thì phải, vì cả hai không có ý định ra chiêu tiếp theo. Khán giả bên dưới cũng đang hiếu kỳ muốn biết.

“nàng đến đây làm gì, còn cái nam trang..”

“giống như chàng...tham gia tuyển phu..”

Lãnh Nhược Y mỉm cười hoa lệ, nhưng ánh mắt của nàng như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, trời đang nắng nóng nhưng Âu Dương Đình lại cảm thấy gai ốc nổi cùng mình.

“Âu Dương Đình! có phải người chê ta không đủ xinh đẹp nên muốn nạp thiếp, nhưng bao nhiêu người người không chọn, lại chọn thê tử của đồ đệ mình, người không thấy có lỗi với người quá cố..”

Âu Dương Đình hần cảm thấy mình bị mắng vô cùng oan uổng. Nếu đây không phải là vì lỡ đã hứa với tên nhóc đó thì hần có phải tham gia cái trò tuyển phu vớ vẩn này.

“tên nhóc khốn kiếp, thật ra khi nào người mới về đây..”

“Y nhi ! thật ra chuyện này ta có thể giải thích..”

“chuyện đó để sao hãy nói...tiếp chiêu....”

“xoạt...!!”

Lãnh Nhược Y tức giận dùng kiếm hất mạnh cây quạt của Âu Dương Đình ra, đâm tới tấp...

“thật ra hần còn sống..”

“sao..”

Lãnh Nhược Y không khỏi phân tâm. Âu Dương Đình nhân cơ hội đoạt lấy kiếm của nàng.

“ầm...m..!”

Lãnh Nhược Y đã bị Âu Dương Đình quạt ngã xuống sàn, đương nhiên động tác rất nhẹ nhàng, thương hoa tiếc ngọc, khác biệt hoàn toàn khi quạt ngã Tần Cương.

“keng...g..!!”

Tiếng chuông kết thúc trận đấu vừa kịp lúc vang lên, trọng tài bước lên khán đài, cầm tay tuyên bố người thắng cuộc...

“người thắng cuộc ở bảng ba là Âu Dương công tử...”

Cùng lúc đó ở Hạo vương phủ

“chuẩn bị thu dọn mọi thứ..”

tiểu lục tử lười biếng đứng dậy, phủ tay áo xoay người bỏ đi vào trong.

“Tiểu lục ca ! vẫn chưa tới giờ mà...” tên nô tài ngẩn cao đầu nhìn lên trời, rồi nói tiếp.

“...còn khoảng nữa canh giờ nữa..”

Tiểu lục tử quay lưng lại, lộ vẻ chán chường thở dài lên tiếng...

“hôm nay đã là ngày cuối cùng, nếu có người muốn ghi danh thì họ đã đến từ sớm không phải đợi đến bây giờ rồi...hiểu chưa...”

“hừm....mm! thật là mệt mỏi , ta vào trong ngủ một giấc, không có việc gì thì đừng làm phiền ta...”

Tiểu lục tử nói xong liền bỏ đi một nước, không thêm ngoảnh đầu lại. Tên nô tài đành lắc đầu, cam chịu số một một tên nô tài nhỏ nhoi, thu dọn bàn ghế...

Đúng lúc có một nam tử đi tới, y phục không mấy sang trọng, còn có vẻ dơ bẩn, mặt mày thì lấm lem bùn đất, râu ria bòm xòm. Trên mặt còn có một vết sẹo to tướng. Trông thật đáng sợ.

“ầm...m..!!”

Một hộp ngân lượng được đặt xuống bàn, dù chưa đếm thử nhưng nhìn vàng nén lấp lánh, chất cao cả hộp, cũng đủ biết là gấp mấy lần số ngân lượng quy định.

Tên nô tài định xoay người vào gọi tiểu lục, vì công việc này không phải của hắn. Nhưng nghĩ lại vì nếu bây giờ vào kêu chắc chắn sẽ bị tiểu lục mắng cho.

“thôi kệ, dù sao cũng chỉ là ghi danh...”

Tên nô tài lập tức ngồi xuống ghế, lật quyển sổ và cầm cây viết lên.

“tên gì..”

“Dinh Hạo..”

***** hết chương 66 *****

67. Chương 67: Phụ Tử Gặp Nhau

Chương 67: Phụ tử gặp nhau

Hạo vương phủ...

“vương phi và mấy vị phu nhân, hôm qua đã đến Bích Vân Tự dâng hương không có trong phủ...”

Huệ vương phủ..

“Huệ vương đã đưa vương phi và tiểu quận chúa đến Quê Nam, nửa tháng sau mới về..”

Phủ tể tướng...

Cửa chốt then cài, vắng vẻ điều hiu không bóng người lui tới.

Bảy năm rồi nhiều thứ đã thay đổi ...

Thế lực của Ninh vương ngày càng lớn, danh tiếng của hắn ngày một tốt, cứu tế nạn dân phát chẩn chữa bệnh, xây cầu làm đường, chuyện tốt gì mà hắn không làm, đã trở thành một hiền vương trong mắt dân chúng.

Ngoại tổ phụ của hắn Đông Phương Bình tể tướng đại nhân, thì cáo lão hồi hương, không màn chính sự, tiêu giao thiên hạ.

Binh quyền của Mộ Dung gia ngày càng bị thu hẹp, rơi hết vào tay Ninh vương.

Tứ ca thì lại chọn làm một ẩn sĩ, ngâm thơ đối câu, thưởng lạc bên cạnh thê tử và hài nhi. Mấy năm nay đã không thượng triều

Trong triều trên dưới đều là người của Ninh vương, có thể nói hần một tay che trời, dưới một người trên vạn người.

“cạch...! cạch...!!! ”

Dinh Hạo đang miên man suy nghĩ thì mấy thỏi bạc bất ngờ được ném xuống người hần. Hần kinh ngạc nhìn dân chúng đi đường...

“ầm..m...!!”

“cái này của ta..”

“của ta..”

Thấy Dinh Hạo còn đang chần chừ không nhặt ngân lượng, thì một đám hành khất từ đâu nhào tới, tranh đến sức đầu mễ chán. Dinh Hạo cảm thấy tức giận vô cùng, hần có chỗ nào giống hành khất, nhìn đi...

Nhưng chính hần cũng phải giựt mình với bản thân, y phục thì dính xin đất, rách rưới lang thang, mặt mày dơ bẩn. So với đám hành khất thì hần còn thảm hại hơn nhiều.

“.. tất cả không phải do tên Lăng Thiên Phong đó ban tặng..”

Lăng Thiên Phong như người trong tối, còn hần ngoài sáng. Bên cạnh tên Lăng Thiên Phong còn có đám tử sĩ vô cùng lợi hại, trước khi nghĩ ra cách để đối phó với chúng. Hần không thể nào để cho mọi người biết hần còn sống, chỉ có thể ẩn nhẫn.

“nhanh lên..nhanh lên..”

“tới ngay...”

Dù chỉ mới xuất hiện gần đây, nhưng danh tiếng của tửu lầu đã vang danh, không ai trong kinh thành là không biết đến bốn chữ...

Tửu lầu Mạc Tỷ

Bên ngoài rất hào nhoáng với tấm bảng sơn son thếp vàng, vô cùng chói mắt. Bên trong thì trang trí rất thanh nhã không giống với những tửu lầu khác.

Ở sảnh giữa của Tửu lầu được dựng lên một đài cao, ngăn bởi tấm vải lụa màu trắng, không biết để làm gì. Vấn đề đó sẽ nói sau, vì tửu lầu hiện đang rất bận rộn...

“thức ăn của ta khi nào mới dọn lên..”

“có ngay..có ngay...”

Đại Mao chạy hục mạp, mồ hôi nhễ nhại, trong quán bao nhiêu là khách khứa, tửu lầu lớn như vậy, nhưng tiểu nhị nếu tính luôn cả hần không quá ba người, bởi vì bà chủ của hần....

“coi chừng...”

Mắt nhìn thấy ba vôi rượu xếp cao trên tay Nhị Mao, giống như đang diễn tạp kỹ, nghiêng qua trái rồi nghiêng qua phải mà lo lắng. Mạc Tuệ Tâm đang tiếp khách, cũng vội chạy đến đỡ lấy.

“không sao đâu, chuyện nhỏ..”

Nhị Mao miệng cười ha hả, chuyện này với hần có là gì, vì hần có thể cùng lúc ôm năm vôi rượu. Thấy Nhị Mao tự tin như vậy, Mạc Tuệ Tâm cũng thấy yên tâm.

Nhưng khi nàng vừa xoay lưng thì âm thanh vừa sống động vừa vang dội...

“choang...ng...ng!!”

Mạc Tuệ Tâm quay đầu ngoảnh lại thì, ruột thắt lòng đau...

“ngân lượng của ta...” Nàng ngẹn ngào thốt không nên lời.

Mạc Tuệ Tâm nhìn thấy những mảnh sành văng tứ tung, rượu chảy lênh láng trên sàn, và mùi hương ngào ngạt của rượu Mao Đài 5 năm mà tiếc đến đứt ruột.

Nhị Mao cảm thấy đất trời bắt đầu u ám rồi đây, mây đen đang kéo đến...

“một ...hai....ba ! mỗi vôi ba trăm lượng...tổng cộng chín trăm lượng, trừ ba tháng lương..”

“Mạc Nương...”

Mặc cho tiếng kêu thê lương và ai oán của Nhị Mao, Mạc Tuệ Tâm vẫn một nước đi thẳng không ngoái đầu lại.

Tam Mao từ trong bếp gấp rút chạy ra...

“Mạc Nương ! Bạch sự phụ nói ... tháng sau tỷ mà không mời thêm trù sư , thì lão sẽ nghỉ việc..” Tam Mao nhăn nhó mặt mày nhìn Mạc Tuệ Tâm.

“người nói với lão... tháng sau ta nhất định sẽ tuyển thêm người..” Mạc Tuệ Tâm nói xong gấp rút đẩy Tam Mao xuống bếp.

“lại là tháng sau, Mạc Nương ... câu này tỷ nói suốt một năm rồi ...”

“Bạch sự phụ cũng nói câu đó suốt một năm, ta thấy lão có nghĩ đâu, vậy đi...” Nàng vỗ vai Tam Mao như người lớn dỗ dành trẻ nhỏ.

“như vậy là có tuyển thêm người không đây...” Tam Mao khó hiểu gãi đầu, quay sang nhìn Đại Mao và Nhị Mao.

Cả ba nhìn mà chỉ biết lắc đầu, bà chủ của hân luôn coi tiền hơn mạng, khi nhắc đến ngân lượng thì tình cảm làm ơn đứng sang một bên...

“Mẫu thân ! là ai chọc giận người..” Mạc Tư Bảo vừa ăn táo vừa nhìn Mạc Tuệ Tâm, tròn xoe đôi mắt

“ngoài người ra thì còn ai...còn không mau lên lầu đọc sách..”

Mạc Tuệ Tâm lửa giận đang cháy âm ỉ, vì ba vôi rượu Mao Đài mà nàng ủ suốt năm năm thành công cốc, đúng lúc Mạc Tư Bảo đâm đầu chạy tới, trở thành người xả giận cho nàng.

Mạc Tư Bảo như bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt, khuôn mặt tươi cười liền sụp xuống “hắn đã là gì chứ..”

“hai đĩa bánh mai quế, một tô canh gà nhân sâm, hai vôi ngũ gia bì, bàn số hai..”

“một con gà tiềm, một đĩa há cảo, một đĩa mì xào, hai bình trúc điệp thanh, bàn số bảy..”

“một đĩa yến xào, đĩa gà nướng, một tô di cá, ba vôi nữ nhi hồng, bàn số ba trên lầu..”

Mạc Tuệ Tâm nghe xong mà đầu óc quay cuồng, còn Mạc Tư Bảo nói xong liền đi thẳng lên lầu, nhưng khổ cho Mạc Tuệ Tâm trí nhớ của nàng không giống như Tư Bảo, nghe một lần là nhớ hết, vì vậy...

“bàn số hai....một tô canh sâm, hai vôi ngũ gia bì, và...” Mạc Tuệ Tâm lẩm bẩm được về đầu, còn về sau thì hoàn toàn để trống.

“và cái gì.... Mạc Tư Bảo còn không mau lên xuống đây..”

Mạc Tuệ Tâm đau đầu mà lớn tiếng quát tháo, còn Tư Bảo thì âm thầm cười khoái chí, chỉ có những lúc này, mẫu thân mới thấy được sự quan trọng của hân...

“Mạc Nương ! xảy ra chuyện gì..”

Giọng nói ầm áp của nam nhân từ ngoài cửa vọng vào, một hán tử lấm lem bùn đất, râu ria bồm xồm, mặt còn có vết sẹo to tướng đang thông thả đi vào.

“Dinh đại ca..!”

“Dinh thúc thúc..”

Người bước vào chính là nhân vật chính của chúng ta Dinh Hạo.

“Dinh đại ca ! vừa rồi huynh đi đâu, sao không nói cho mọi người biết...” Mạc Tuệ Tâm không đợi Dinh Hạo bước tới đã hỏi tới tấp.

“ta đến Hạo vương phủ ghi danh tuyển phu...”

“tuyển phu...huynh nói thật...” Mạc Tuệ Tâm kinh ngạc lên tiếng, có chút thất vọng.

Giữa lúc này đây...

“Mạc Nương ! Tần Cương hẳn lại đến...” Đại Mao hồi hã chạy tới, có chút lo lắng

Mạc Tuệ Tâm lướt mắt nhìn sang phía Tần Cương, không phải vô cớ mà Đại Mao có biểu hiện này, tất cả đều có lý do, bởi vì mỗi lần hắn đến đều

“cút...!!” Tần Cương lớn tiếng quát tháo

“nhưng chỗ này ta đến trước ...”

Tần Cương mặt mày vẫn hậm hực vì màn thất bại nhục nhã ở giáo trường. Tâm trạng không được tốt mấy. Thật xui xẻo cho vị khách quan ngồi trước khán đài, vì Tần cương đã nhầm trúng cái bàn đó.

“Bịch..ch..!”

Đám nô tài theo sau Tần Cương không do dự mà nắm lấy cổ áo của vị khách quan kia ném xuống đất, vị khách quan hoảng sợ mà bỏ chạy, nhường chỗ ngồi cho Tần Cương.

“sao vẫn chưa bắt đầu ...”

“Mạc Nương đâu..”

Tần Cương vừa đặt mông xuống ghế, đã la hét lớn tiếng, thiếu việc chưa đập bàn phá ghế nữa mà thôi, Mạc Tuệ Tâm cảm thấy cơn đau đầu của nàng lại bắt đầu.

“Tư Bảo ! con đưa Dinh thúc thúc vào trong tắm rửa..”

“Dạ ! mẫu thân.”

“Cái tên Tần Cương này nhiều năm vẫn không thay đổi..” Dinh Hạo có chút lưỡng lự, bầu không khí đang căng như vậy, liệu một cô nương nhỏ nhắn như Mạc Tuệ Tâm có đối phó nổi không.

“Dinh thúc thúc không sao đâu, chuyện này thường xảy ra..”

“thường xảy ra...” Dinh Hạo còn muốn xem Mạc Tuệ Tâm làm sao đối phó với Tần Cương thì đã bị Mạc Tư Bảo kéo đi.

“đi thôi Dinh thúc thúc...”

Dinh Hạo ngâm mình trong đục bôn, hẳn chưa từng nghĩ đến vẫn có thể gặp người “cùng quê”. Còn tưởng hẳn là người duy nhất xuyên qua thế giới này.

5 canh giờ trước...

Trưa trời nắng gắt, những tia nắng chói mắt khiến người dễ dàng mệt mỏi, không ai dám ngẩng đầu lên. Nhưng có ai có thể ngờ đến trời đang nắng như vậy...

“ào...ào..!!”

Muốn mưa là mưa, mưa như trút nước, ào ạt như thác lũ...

“nếu lúc này tỷ chịu mưa dầm , thì..” Đại Mao khó chịu ca cẩm, chỉ có mấy đồng mà bà chủ của hắn cũng tiết kiệm , thật đáng nề.

“lãi nhãi cái gì, còn không tìm chỗ trú mưa...” Mạc Tuệ Tâm bực bội, ai biết được trời đang đột nhiên chuyển mưa, mấy đồng không phải là ngân lượng sao.

“mẫu thân ! đằng kia có cái đình..” Mạc Tư Bảo hớn hờ chỉ tay về phía đình.

“Mạc Nương ! hình như trong đình có người..”

“mặc kệ, cái đình to như vậy, chẳng lẽ của mình hấn...mau vào trong..”

Nhưng ông trời quả trên người, giữa lúc này thì...

“bịch...! bịch...!”

Có mười mấy tên hắc y nhân chắn ngay trước mặt, nhìn họ sát khí đằng đằng giơ cao thanh đao, mọi người không còn giữ được bình tĩnh.

“Đại Mao ! người quen của người sao..” Mạc Tuệ Tâm nhìn thấy nhiều người như vậy, không chỉ tay mà chân đều run rẩy.

“...” Đại Mao ngay cả mở miệng cũng không dám, chỉ lắc đầu lia lịa.

“Mẫu thân ! bạn của người sao..” Mạc Tư Bảo cả người cứng ngắt chỉ có tay là cử động, nắm chặt lấy y phục của Mạc Tuệ Tâm.

“các vị đại hiệp ! chắc..chắc có hiểu lầm, chúng tôi không phải người mà các huynh cần tìm ...chúng ta đi thôi, đừng cản trở các vị đại hiệp đây tìm người..” Khiếu hải hức của Mạc Tuệ Tâm không đủ để giữ mạng nàng lúc này, thật tội nghiệp đám sát thủ vẫn tiến tới.

“xoẹt...!!!” vô số thanh đao chĩa về phía Mạc Tuệ Tâm khi nàng vừa kéo Đại Mao và Mạc Tư Bảo đi.

“bọn ta rất chuyên nghiệp, chắc chắn sẽ không tìm lầm người..”

“mẫu thân ! đã bảo người ra ngoài đừng quá hung dữ, để đắc tội với người khác, tốt rồi... bây giờ họ thuê luôn cả sát thủ lấy mạng người..”

“tên tiểu tử ! người nói bậy bạ gì vậy, ta làm gì mà đắc tội với ai, chắc chắn là người bên ngoài trêu ghẹo nữ nhi người ta...hu..u...ta còn trẻ đẹp như vậy mà phải chết rồi sao..” Mạc Tuệ Tâm khóc bù lu bù loa, phần trang điểm dày cộm trên mặt, vì nước mắt của nàng mà lem lúa, trông rất dọa người.

Nghe từ “trẻ đẹp” từ miệng Mạc Tuệ Tâm, mà đám sát thủ phải kìm nén dữ lắm mới không đánh rơi đao. Không hiểu vì sao nữ nhân kia lại bỏ ra ngàn lượng vàng để thuê họ giết cái bà thím già xấu xí này.

“các người cũng vì ngàn lượng mà đến, đây là tất cả ngàn lượng của ta, các người lấy hết đi..” Tiền đi liền khúc ruột, nhưng mạng vẫn quý hơn. Mạc Tuệ Tâm đau lòng móc ngàn lượng ra, hào sảng lên tiếng.

“bọn ta không cần ngàn lượng..”

“mẫu thân ! bọn họ không vì tài, chẳng lẽ vì sắc..”

“Sắc..!” nhìn tới nhìn lui, ở đây chỉ có nàng là nữ nhân. Mạc Tuệ Tâm bị Mạc Tư Bảo hù dọa sợ đến mặt mày tái mét.

“hu..u...!!! ta biết mình xinh đẹp động lòng nhưng chắc chắn không phải là khẩu vị của các vị đại hiệp đây đúng không..” hai tay chắn trước ngực, thủ thế phòng bị.

“người yên tâm, bọn ta chọn nữ nhân cũng có tiêu chuẩn..”

“đừng nói nhảm nữa, mau nộp mạng..”

Đám sát thủ cầm đao xông thẳng vào Mạc Tuệ Tâm và Mạc Tư Bảo xuống tay không hề thương tiếc. Hai mẫu tử không chỉ chạy loạn xạ mà còn la hét ầm ĩ.

“á..á..!! cứu mạng..”

“cứu mạng..ng..”

Dinh Hạo thân nằm trên ghế đá dài, đang suy nghĩ làm sao vào thành mà không kinh động đến tai mắt của Lăng Thiên Phong.

Nhưng ầm ĩ như vậy, hấn không muốn cũng phải tỉnh đây, vừa nhìn thấy Mạc Tư Bảo thì hấn vô cùng kinh ngạc. Nhưng thanh đao của hắc y nhân từ sau đám xuống đã gián đoạn dòng suy nghĩ của hấn.

Dinh Hạo tung cước đá bay thanh đao của hắc y nhân, xoay người ôm chặt lấy Mạc Tư Bảo. Đám sát thủ liền tập trung hết lực lượng tấn công một mình Dinh Hạo.

“zá..a..a..! xông lên...”

“bốp..!”

“bịch..!!!”

Giao đấu không bao lâu, mười mấy tên sát thủ đều nằm xếp lớp trên đất, người nào chạy được thì chạy, người nào không chạy được thì được đồng đội khiêng đi.

“wo..o..! thúc thúc người thật lợi hại..” Mạc Tư Bảo vui mừng nhảy cẫng lên, ôm chặt lấy Dinh Hạo.

Mạc Tuệ Tâm thì kinh ngạc không thôi, dù đây là lần đầu tiên nhìn thấy Dinh Hạo, nhưng khuôn mặt này...

“thật quá giống..”

Mạc Tuệ Tâm lao đến bên cạnh Dinh Hạo. Tận mắt nhìn người mà nàng mến mộ nhiều năm, không phải trên ti vi hay trên báo chí, nàng không thể kìm nén được sự vui mừng.

“nàng nói ta giống ai..” Dinh Hạo nhìn thấy sự cuồng nhiệt của Mạc Tuệ Tâm, có chút đề phòng.

“giống với Dinh Hạo...”

Mạc Tuệ Tâm nói tới đây liền dừng lại, tại sao nàng quên mất đây là cổ đại không phải thế giới hiện đại. Nhưng nàng không ngờ trên đời lại có hai người giống đến như vậy.

Hai từ Dinh Hạo từ miệng nàng nói ra, làm cho Dinh Hạo vui mừng phải bật cười. Hắn không ngờ có thể gặp người cùng quê.

.....

“ào ...o...!!!!”

Bọt nước tung tóe, văng ra khỏi vực bồn. Dinh Hạo không nghĩ hắn lại ngủ quên, vừa mở mắt ra thì nhìn thấy khuôn mặt cười đến rạng rỡ của Mạc Tư Bảo.

“Dinh thúc thúc ! thúc đang nghĩ gì..” Mạc Tư Bảo không chỉ châm nước giúp cho Dinh Hạo tắm, còn giúp hắn chà lưng.

“Ấm....m...!!”

Dinh Hạo xoay người kéo ngã Mạc Tư Bảo vào vực bồn, đứa trẻ này thật đáng yêu, dù hắn vẫn chưa có cơ hội gặp chúng, nhưng hắn biết con của hắn nhất định cũng sẽ đáng yêu như đứa trẻ này.

Dinh Hạo và Mạc Tư Bảo chơi đùa đến quên cả giờ giấc...

Hắn rất thích Dinh Thúc thúc, một ngày nào đó hắn nhất định cũng sẽ lợi hại như Dinh thúc thúc, nếu người có thể là phụ thân của hắn thật là tốt.

.....

Quay trở về sảnh lớn, cùng dõi theo Mạc Tuệ Tâm làm sao ứng phó với Tần Cương hồng hách...

“cộp..! cộp..!”

Thân hình quỵn rũ, dáng đi uyển chuyển lả lướt. Hắn thật rất tò mò dưới lớp son phấn lờ lợc là một dung mạo thế nào. Khi Mạc Tuệ Tâm vừa đi tới, Tần Cương liền giơ “long chảo” ra kéo nàng vào trong lòng.

“Mạc nương ! sao lâu như vậy nàng mới ra..”

Mặc dù trang điểm dày đặc, nhưng hắn lại không ngửi thấy mùi son phấn thô tục trên người Mạc Tuệ Tâm, trái lại còn có mùi hương nhẹ nhàng của hoa mai..

“mùi hương trên người Mạc nương ...ta rất thích..”

“Tần công tử ! người khéo nói đùa, chẳng lẽ công tử lại có hứng thú với một đại thẩm như ta..”

Mạc Tuệ Tâm khloe léo mà đẩy hẳn ra, chỉnh lại y phục trên người “tên háo sắc đáng ghét, một ngày nào đó bốn cô nương sẽ cho người biết tay..”

Dù có chút hụt hẫng, nhưng hẳn vẫn không quên mục đích chính hôm nay đến đây là gì...

“ vũ cơ xinh đẹp của nàng đâu, bệnh hết rồi sao...không thấy ai ra biểu diễn...”

“Tần công tử ! người đừng nóng vội, ca vũ sắp bắt đầu..” Mạc Tuệ Tâm nhỏ giọng.

Có hai loại người không nên chọc một là tiểu nhân hay là người quyền thế, trùng hợp tên khôn Tần Cương này có cả hai. Đại Mao vội vã đi tới, không biết hẳn to nhỏ gì với Mạc Tuệ Tâm, mà tâm tình của nàng trở nên rất vui vẻ.

“bốp..! bốp...!”

Sau hai tiếng vỗ tay của Mạc Tuệ Tâm thì dải lụa màu trắng trên khán đài chậm chậm kéo lên. Vũ Khúc chính thức bắt đầu.

Tiếng trống tiếng nhạc và vũ khúc của mỹ nhân như nguyện vào nhau. Nam nhân nhìn không chớp mắt, đôi mắt tham lam dán chặt vào thân hình kiều mỹ đang uốn éo của mỹ nhân trên khán đài.

Không phải họ muốn so sánh nhưng kỹ thuật múa của những vũ cơ ở đây còn đẹp hơn rất nhiều so với những cô nương ở hai kỹ viện lớn nhất trong kinh thành là Phù Dung lâu, và Quốc sắc thiên hương lâu. Nghe đồn đều do Mạc Nương dạy, nhưng họ chưa bao giờ nhìn thấy Mạc Nương múa bao giờ...

“hay lắm..!”

“bốp..bốp...”

Những tràng pháo tay giòn giã, liên tục vang lên từ dưới khán đài, khi các vũ cơ kết thúc màn trình diễn đẹp mắt.

“đứng lại đó..”

Khi các vũ cơ chuẩn bị lui vào trong thì Tần Cương bất ngờ đứng dậy, lớn tiếng ngăn lại.

“Mạc nương ! ngày nào ta cũng đến đây ủng hộ tửu lâu của nàng, nàng có thể bảo Khấu Nhi mời rượu bốn công tử..”

Hắn còn tưởng Khấu nhi là người của Kỳ Giai Phi Vân, nhưng hóa ra không phải, tên đó chỉ là thích lo chuyện bao đồng. Nếu không thì Kỳ Giai Phi Vân đã không để nữ nhân của mình làm một ca cơ mua vui cho nam nhân, đã vậy tại sao hắn phải từ bỏ Khấu nhi xinh đẹp.

“Tần công tử ! đây là Tửu lâu không phải kỹ viện, Khấu nhi cũng không phải là kỹ nữ thanh lâu, nếu muốn uống rượu Mạc nương có thể hầu ngài..” Mạc Tuệ Tâm đối đáp nhanh nhẹn, rồi nháy mắt với Khấu nhi.

” Khấu nhi muội vào trong đi..”

“đâu có dễ như vậy..”

“vèo..!!!”

Khi Khấu nhi vừa xoay lưng thì Tần Cương đã phi thân bay thẳng lên đài cao, nắm chặt lấy tay Khấu nhi không buông.

“Khấu nhi ! nàng càng ngày càng xinh đẹp, thử hỏi bốn công tử làm sao quên nàng đây..”

Tần Cương không chỉ nói còn giơ tay động thủ, cường hôn Khấu nhi trước mặt bao nhiêu người.

“Á..á...!!!”

“người...người.. mau buông ra..”

Khấu nhi bị Tần Cương làm cho hoảng sợ, nàng la hét ầm ĩ. Bên dưới Mạc Tuệ Tâm cũng muốn lao lên, nhưng bị đám thuộc hạ của Tần Cương cản lại.

Quan khách xung quanh cũng lăm kễ có quyền thế nhưng không có ai đứng ra lên tiếng nói giúp, thậm chí còn vô cùng im lặng, đơn giản vì họ muốn xem kịch vui.

Thế nên chỉ có mỗi mình Mạc Tuệ Tâm độc diễn...

“Tần công tử ! thân là công tử của Hình bộ đại nhân, lại cưỡng ép dân nữ biết pháp mà phạm pháp... nếu chuyện này đồn ra ngoài, sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Tần đại nhân..” tiếng nói trong trẻo êm tai, nhưng nội dung thì khiến người ta nhức nhối.

“Tần đại nhân là vị quan chính trực được nhiều người kính trọng, những chuyện người đang làm... sẽ hủy hoại thanh danh của Tần đại nhân, người không cảm thấy có lỗi với phụ thân mình sao..”

Tần Cương tạm thả Khấu nhi ra, hần nhìn Mạc Tuệ Tâm bên dưới với ánh mắt giễu cợt...

“Mạc nương ! nàng lo lắng cho danh tiếng phụ thân ta như vậy, khiến ta rất hiếu kỳ về quan hệ của hai người, chẳng lẽ...”

“nàng là nhân tình của phụ thân ta..”

Những lời nói khiếm nhã của Tần Cương không làm cho Mạc Tuệ Tâm cảm thấy khó xử, trái lại làm cho một người vô cùng khó chịu...

“Nghịch tử ! người còn muốn làm xấu mặt lão phu đến bao giờ đây..”

Tần đại nhân từ trên lầu đi xuống, mặt mày đen xì đầy oán khí, lão tức giận chỉ tay về phía Tần Cương, quát mắng thậm tệ.

“không phải hôm nay người đến Dịch quán gặp Thần vương, sao lại có mặt ở đây” Tần Cương không ngờ đến phụ thân hắn sẽ đến những nơi như thế này. Từ trên kháng đài hắn cũng phải trèo xuống...

“phụ thân..!” Tần Cương nhìn thấy Tần đại nhân mặt mày đã xanh mét

“ha..a..! Tần Cương lần này ta xem người chết như thế nào..” Mạc Tuệ Tâm thì cười đến khoái chí, thật ra nàng đã biết Tần đại nhân đang ở trên lầu, tất cả đều là Đại Mao nói cho nàng biết. Nếu không nàng đã không ca tụng lão như vị thánh.

“tại sao lão phu lại có đứa con như người..”

Tần đại nhân nhìn thấy Tần cương lửa giận đã cuồng cuộn, tức giận giơ tay lên tát vào mặt của Tần Cương. Mạc Tuệ Tâm cũng vô cùng mong đợi đến giây phút này.

Nhưng giữa lúc cao trào...

“Tần đại nhân ! ở đây có rất nhiều người..”

Tần đại nhân vì quá tức giận mà không để ý đến hình tượng, bây giờ lão mới phát hiện tất cả ánh mắt đang nhìn lão, vội thu tay lại.

“Thần vương gia nói đúng, lão phu thật quá hồ đồ..”

“vậy lão phu xin phép cáo từ ..”

Tần đại nhân nghe thấy hữu lý, lập tức phát tay áo bỏ đi không quên kéo theo Tần Cương.

“còn đứng đó ..”

“dạ phụ thân...” Tần Cương cuống cuống chạy theo sau.

Khi lướt qua người của Mạc Tuệ Tâm, lão liền nở nụ cười thân thiện, những lời tán thưởng ca tụng của Mạc Tuệ Tâm khi này lão đều nghe hết, nên sinh ra hảo cảm.

Mạc Tuệ Tâm gượng cười đáp lại, tim thì đập nhanh hồi hộp, hai tay đều đổ mồ hôi. Những biểu hiện kỳ lạ này đương nhiên không phải vì Tần đại nhân, mà là vì vị vương gia tuần mý trước mặt.

“ông trời ! có cần trùng hợp đến vậy không, bao nhiêu chỗ hắc không đi, lại chọn trúng tử lâu của nàng mà đến...nếu để hắc bắt được nàng chắc chắn sẽ đưa nàng trở về hoàng cung, nàng không đời nào để chuyện đó xảy ra...”

Mạc Tuệ Tâm chỉ muốn chuồn thật nhanh, nhưng hắc lại đang đi đến trước mặt nàng.

Khi này ở trên lầu cùng Tần đại nhân, nghe được giọng nói thật trong trẻo cảm thấy rất hiếu kỳ, về nữ nhân này, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt đầy son phấn của Mạc Tuệ Tâm thì đã nảy ra cảm giác chán ghét.

“Thần vương ! đi thôi..”

Giọng nói lạnh băng này chính là của Kỳ Giai Phi Vân, nhưng từ đầu hắc chỉ nhìn mỗi Khấu nhi trên khán đài. Không phải là tha thiết đắm say mà là tức giận khó chịu...

Hắc không ngờ gặp lại nàng ở đây, giúp nàng chuộc thân, cho nàng ngân lượng. Nhưng nàng lại sa đoạ đến đây mua vui cho đám nam nhân háo sắc, lại ăn mặc hở hang.

Khấu nhi đương nhiên cũng nhận ra hắc, nàng rất vui muốn xuống chào hỏi hắc, nhưng chưa gì tên Kỳ Giai Phi Vân đã đi ra tới cửa.

“Mẫu thân ! người xem...có phải Dinh thúc thúc đã tuần tú hơn trước...”

Mạc Tư Bảo từ bên trong đi ra, chưa kịp nói xong đã bị Mạc Tuệ Tâm kéo sát lại , ôm chặt vào trong người...

“nàng không thể để hắc nhìn thấy Tư Bảo của nàng, Tư Bảo là bảo vật của riêng nàng, nàng không muốn ai cướp nó đi..”

Ở tử lâu mà lại nghe thấy giọng nói của trẻ con, cảm thấy rất kỳ lạ nên Lạc Tư Doanh liền quanh đầu lại...

Nhìn thấy Mạc Tuệ Tâm đang ôm chặt Mạc Tư Bảo, không biết có phải hắc quá đa nghi, nhưng hắc lại có cảm giác nữ nhân này rất sợ hắc...

Nhìn Lạc Tư Doanh đi khỏi, Mạc Tuệ Tâm mới thở phào buông thả Mạc Tư Bảo ra.

“mẫu thân ! người lại bị sao nữa rồi..”

“mẫu thân không sao..”

Hoàng cung Lăng Thiên quốc...

Mặt trời lên cao, những tia nắng chói chang đang rọi chiếu khắp hoàng cung. Vẫn rộng lớn, uy nghi như năm nào...

“các vị đại nhân ! có chuyện bẩm tấu, không chuyện bãi triều..” Giọng nói cao lãnh của Quế công công từ trên cao vọng xuống..

Lăng Thiên Thần nhìn chúng bá quan vẫn giữ yên lặng, nên nóng lòng kết thúc buổi thượng triều, vừa định đứng dậy...

“Khải tấu hoàng thượng ! ngôi vị thái tử nhiều năm bỏ trống, tránh cho lòng dân không yên, xin hoàng thượng sớm sắc phong thái tử..”

“xin hoàng thượng sắc phong thái tử..”

“sắc phong thái tử...”

Một vị đại thần bước ra, hàng chục vị đại thần nói đuôi nhau. Lời nói khẩn thiết cầu xin vang vọng khắp đại điện. Lăng Thiên Thần đứng lại, lướt nhìn khắp triều thần.

“trẫm vẫn còn khỏe mạnh, chuyện sắc phong thái tử, đợi vài năm nữa hãy tính...bãi triều..” Lăng Thiên Thần lạnh lùng phát tay bỏ đi.

“bãi triều..” Quế công công lớn tiếng hô to, rồi cũng đi theo sau Lăng Thiên Thần, những tiểu thái giám cũng nối đuôi phía sau..

“hoàng thượng...”

“hoàng thượng.. ng..!!”

Trên dưới bá quan văn võ đang quỳ sát đất, nhìn theo bóng lưng của Lăng Thiên Thần khổ não kêu gào....

Chiêu vương cung

Tú Nương sau khi châm trà cho Đông Phương Thu Khuê và Lăng Thiên Thần thì lập tức lui ra ngoài, ngay cả Quế công công cũng đi ra.

Lăng Thiên Thần đang mệt mỏi nằm trên ghế dài, nhắm mắt định thần. Còn Đông Phương Thu Khuê đang giúp hần xoa bóp đầu.

“hoàng thượng ! người có tâm sự..” Đông Phương Thu Khuê vừa xoa bóp vừa lên tiếng.

“buổi thượng triều sáng nay, đám đại thần đó lại đem chuyện sắc phong thái tử ra nói...thật là đau đầu..” Lăng Thiên Thần thở dài lên tiếng

“nếu Ngạo nhi có thể nhanh chóng trưởng thành thì quá tốt..”

“hoàng thượng ! người muốn sắc phong Ngạo nhi làm thái tử..” Đông Phương Thu Khuê bất ngờ dừng động tác, sững sốt lên tiếng.

“không được sao..” Lăng Thiên Thần mỉm cười nhìn Đông Phương Thu Khuê, đứa trẻ này tuy tuổi nhỏ nhưng rất có thiên bẩm, thông minh hiểu chuyện.

“nhưng còn Ninh vương..”

“Phong nhi lòng dạ thâm sâu khó đoán, trầm không yên tâm giao ngôi vị hoàng đế cho hần..”

Đông Phương Thu Khuê có chút lo lắng, nhiều năm rồi thế lực của Ninh vương ngày một lớn mạnh, nếu biết ý định này của hoàng thượng hần sẽ tha cho Ngạo nhi sao, Hàn nhi của nàng đã mất, nàng không muốn những đứa cháu của nàng rơi vào nguy hiểm.

Lăng Thiên Thần không phải không biết nỗi lo của Đông Phương Thu Khuê.

“nàng không cần lo lắng, trầm tự có dự tính..”

Ninh vương phủ.

Đại sảnh...

“ha..ha...!!”

Tiếng cười nói rộn ràng, bên dưới hai hàng ghế chật kín khách ngồi, phục quan chói mắt của các vị đại thần.

“ vương gia! hai ngày nay người không lên triều, người phải giữ gìn sức khỏe Lăng Thiên quốc không thể thiếu người..”

“đa tạ các vị đại nhân quan tâm..”

Lăng Thiên Phong,bộ dáng vẫn anh tuấn như xưa nhưng theo thời gian đã tăng thêm vài phần chững chạc, uy thế dù chỉ mặc bạch y đơn sơ.

Sau buổi thượng triều vừa rồi, đám đại thần quan phục còn chưa thay, chưa kịp trở về phủ đã chạy đến Ninh vương phủ, bợ đỡ lấy lòng Lăng Thiên Phong.

“hạ quan thật không hiểu, hoàng thượng sao vẫn chưa lập ngài làm thái tử, nhiều năm nay ngài đã giúp hoàng thượng giải quyết rất nhiều việc lớn nhỏ, nên lập ngài làm thái tử từ lâu mới đúng..”

“đúng vậy ! ngoài Ninh vương ra không còn ai thích hợp với ngôi vị thái tử...”

“các vị đại nhân quá lời, bổn vương chỉ làm tròn chức trách được giao, không dám nhận công..” Lăng Thiên Phong đặt tách trà xuống, mỉm cười đạo mạo nhìn họ.

“Ninh vương ! là do ngài quá khiêm tốn...”

Lăng Thiên Phong đương nhiên nhận ra tấm lòng của đám “nịnh thần” này, dù không thích thú nhưng hẳn đang cần đến sự ủng hộ, đành miễn cưỡng tiếp chuyện.

“cũng không còn sớm, hạ quan xin phép cáo lui..”

“hạ quan cũng không làm phiền ngài nghỉ ngơi..”

Chưa tới nửa canh giờ sau thì đám người đó đã lần lượt đứng dậy, sau khi nhìn thấy họ đi hết thì Tiểu Thanh Tử mới lên tiếng.

“vương gia ! bọn người này đúng là gió thổi chiều nào nghiêng chiều đó, trước đây khi tể tướng còn làm quan, thì họ ngày nào cũng đến phủ tể tướng nịnh hót, không bao giờ thấy họ đến Ninh vương phủ , bây giờ lại quay sang lấy lòng người, người nên cẩn thận..”

“ngươi yên tâm, bổn vương vốn không để bọn ruồi bọ đó vào trong mắt, nhưng lúc này bổn vương vẫn cần đến sự ủng hộ của họ..”

Lăng Thiên Phong nâng tách trà lên thưởng thức, nhớ đến nỗi lo nhiều năm, như một căn bệnh lâu năm thỉnh thoảng vẫn trở chứng..

“đã có tin tức gì của hắn..”

“vương gia ! có lẽ Hạo vương thật đã chết, nếu không tại sao lâu như vậy chẳng có tin tức gì...” Tiểu Thanh Tử cảm thấy vương gia của hắn đã quá lo xa

Chuyện này Lăng Thiên Phong hẳn cũng đã từng nghĩ, bảy năm không phải là ngắn, nếu tên đó còn sống, nhất định sẽ quay về đây tìm hắn báo thù, nhưng mà..

“một ngày chưa nhìn thấy xác hắn, bổn vương vẫn không thể yên tâm, hắn như khắc tinh trong đời bổn vương..”

Còn nhớ bảy năm trước vì không thể nào tìm thấy xác của tên Lăng Thiên Hàn đó, hắn đành tìm một thi thể có hình dáng tương đồng, giả làm Lăng Thiên Hàn để đánh lừa thiên hạ.

“vương gia ! vừa rồi có một tên hành khất đến phủ của Huệ vương, muốn gặp mặt tứ gia..”

“hành khất...diện mạo hắn ra sao..”Lăng Thiên Phong cảm thấy có chút hiếu kỳ

“nhìn không rõ, sau khi biết Tứ gia không có trong phủ thì hắn đã bỏ đi..”

“ngươi mau đi điều tra lai xem lịch của tên hành khất đó...”

“ thuộc hạ sẽ đi làm ngay..”

Tiểu Thanh Tử cúi người nhận lệnh, vừa đi rồi đi thì Tử Dục hối hả đi vào, lập tức hành lễ với Lăng Thiên Phong...

“ tham kiến vương gia..”

“Tử Dục ! có chuyện gì..”

“ là việc sắc phong thái tử, thuộc hạ vừa nghe được...”

Bên ngoài đang yên bình tĩnh lặng không tiếng động lạ phát ra , thì..

“choang..ng...!!”

Âm thanh đồ đạc vỡ nát từ trong đại sảnh vọng ra.

Sáng ngày hôm sau..

Trời mới tinh sương, khách trong tửu lầu Mạc Tử cũng không quá đông, nhưng lại có tiếng người inh ỏi, hét la..

“đã xảy ra chuyện gì...” Tam Mao hốt hoảng chạy đến đỡ lấy hai người bị thương

Đại Mao và Khấu Nhi hai người từ trên xuống dưới đều thương tích đầy mình, bầm dập đáng thương ...

“Tam Mao ! Mau đi gọi đại phu.. ” Mạc Tuệ Tâm lớn tiếng hối thúc Tam Mao bên cạnh

“dạ..a..!!” Tam Mao lập tức chạy như bay ra khỏi Tửu lầu

“Mạc Nương ! hai mươi vôi Trúc Diệp Thanh của ông chủ Tiềm thì sao, hôm nay phải giao đúng hẹn..”

Câu hỏi của Nhi Mao chính là vấn đề nan giải khiến Mạc Tuệ Tâm đau đầu..

Từ trước đến giờ công việc giao rượu đều do Đại Mao làm, nay hắn bị thương phải làm sao đây, Nhi Mao và Tam Mao ít khi ra ngoài không rành đường xá, nhưng họ đi rồi thì ai phục vụ trong tiệm đây.

“để huynh..” giọng nói cao lãnh từ trên lầu vọng xuống

Dù sao hắn cũng không thể ăn không ở không mãi , cũng nên làm chút chuyện cho người ta. Đinh Hạo từ trên lầu đi xuống như một vị cứu tinh từ trên trời rơi xuống, Mạc Tuệ Tâm mừng rỡ lên tiếng.

“Đinh đại ca !”

Khổng gia

Mặt trời đứng bóng, trưa hè đang yên tĩnh nhưng phủ đệ của Khổng gia lại rất náo nhiệt, gia đình chạy ngược xuôi, tất bật tìm kiếm.

“mau bắt tên tiểu tử đó cho lão phu...” Khổng lão sư một tay ôm trán, mặt mày nhăn nhó, cao giọng lớn tiếng.

“dạ...! lão gia...”

Mấy tên gia đình nhìn thấy cái trán sưng một cục to tướng của Khổng lão sư mà không nhịn được cười, nhưng vẫn phải kìm nén.

Lão, trong kinh thành lão cũng có tiếng tăm. Con cháu thế gia, thậm chí cao quan trong triều cũng gửi con em đến cho lão dạy, vậy mà tên tiểu tử đó chỉ là con của một dân phụ, dám nhiều lần xúc phạm với lão.

“mới vừa rồi còn ở đây..chạy đâu mất ..”

“mau qua đó tìm thử xem..”

Đám gia đình nhà Khổng lão sư, chạy lăng xăng giữa trời nắng rồi dừng lại trước...

Dịch quán

Trước cửa lớn là một nam tử đang chỉ tay ra lệnh, xe ngựa mấy chiếc bên ngoài, và một đám nô tài đang tất bật chuyển đồ, từ trên xe xuống...

“khiêng tất cả vào trong..”

“dạ..”

Từng cái rương to lớn trên xe ngựa, lần lượt được kéo xuống...

“sao lại nặng như vậy..” hai tên nô tài khiêng đến rương cuối cùng trên xe ngựa, thì cảm thấy so với với những rương trước thì nặng hơn rất nhiều...

“mặc kệ, khiêng vào trong thôi..”

.....

Bên trong phòng.

Trên bàn ngập tràn thức ăn, cao lương mỹ vị, nhưng người nào đó lại không có tâm trạng và thời gian để thưởng thức.

“khiêng vào...!!”

Từng chiếc rương một cẩn thận, được đặt vào trong phòng của Lạc Tư Doanh, có đến chục cái rương to tướng, sau đó đám gia đình lần lượt đi ra ngoài.

“vương gia ! tất cả là tài sản thuộc hạ đã tịch thu được từ tay bọn tham quan Mạc Bắc ...” Nếu không phải vì vương gia còn ở đây, thì số tang vật này đã chuyển về Mạc Y quốc từ lâu.

Mạc Bắc tuy thuộc về Mạc Kỳ quốc, nhưng lại rất gần với kinh thành Lăng Thiên quốc, nên việc vận chuyển không gặp khó khăn.

“còn đây là chứng cứ nhận hối lộ của bọn chúng, mời người xem qua...” tên thuộc hạ cung kính dâng quyền sổ lên cho Lạc Tư Doanh.

Mắt lướt nhìn những con số dài ngoằng và một vài cái tên quen thuộc, tâm tình của hắn hưng phấn lên rất nhiều.

“thật quá tốt...”

“người đi chuẩn bị , ngày mai chúng ta sẽ trở về Mạc Y quốc.”

“Vương gia ! chúng ta không tiếp tục tìm Tứ công chúa sao...” thuộc hạ nghe thấy vô cùng kinh ngạc

Hắn từng rất khâm phục sự trung thành của Thần vương. Hoàng thượng mất con, mà người sốt ruột nhất lại là vương gia nhà hắn, tìm từ Nam đến Bắc. Trong bảy năm nay chỉ cần nghe nói ở đâu có người giống với Tứ công chúa thì ngài lập tức đến ngay.

Hai tháng trước bọn họ còn đang ở Mạc Bắc giải quyết bọn tham quan, nhưng vừa được tin ở Lăng Thiên quốc, có người nhìn thấy Tứ công chúa thì vương gia bỏ hết mọi công vụ một mình đến đây.

“không cần nữa..” Lạc Tư Doanh mỉm cười lắc đầu, bảy năm đã quá đủ, có lẽ hắn và nàng ta thật sự không có duyên.

“còn những bức họa này..” hắn vì những bức họa này mà chạy đôn chạy đáo, nhờ danh sư họa lại.

“bỏ đi..bổn vương muốn tắm, người đi chuẩn bị nước cho bổn vương..”

“dạ vương gia..”

Lạc Tư Doanh nói xong, liền xoay người đi ra sau bức bình phong.

“đẹp như vậy mà bỏ đi thật đáng tiếc, thôi kệ cứ tạm cứ giữ lại, phòng khi vương gia đổi ý...” tên thuộc hạ vui vẻ đi ra ngoài chuẩn bị nước tắm cho Lạc Tư Doanh.

Sau khi trúc bỏ xiêm y Lạc Tư Doanh bước vào đục bồn, và nhắm mắt định thần...

“Mạc Tuê Tâm”

Ba chữ này ngày đêm hắn đều nghĩ đến nhưng cũng thật buồn cười, ngay cả dung mạo nàng thế nào hắn cũng không biết, chỉ có hình xăm hoa mai trên người nàng, hắn nhớ mãi không quên. Quan hệ của họ tốt cùng là gì...

Nếu nói họ quen biết thì họ chưa từng gặp qua, còn nói họ không có quan hệ thì một đêm vợ chồng trăm năm ân ái, hắn còn là nam nhân đầu tiên của nàng.

Ban đầu vì muốn minh oan cho Tuyết nhi nên hắn tìm nàng, sau đó là vì thánh chỉ hoàng thượng, nhưng bảy năm trôi qua, hắn vẫn tìm nàng là vì sao...

“ào..o..!!”

Nước ấm chậm chậm được đổ vào dục bồn, người bước vào cũng nhẹ nhàng không tạo ra bất cứ âm thanh nào động nào.

“xoa bóp vai cho bồn vương..”

Lạc Tư Doanh thả hồn cảm thụ dòng nước ấm áp đang lan tỏa xung quanh cơ thể hắn thật thư thái. Cảm giác nhẹ lâng lâng dễ chịu từ bàn tay của người xoa bóp mang lại, nhưng sự mềm mại này không giống với bàn tay thô ráp của nam nhân nên có, Lạc Tư Doanh lập tức xoay người lại.

“là nàng..”

“vương gia ! để thiếp hầu hạ chàng..”

“xoạt...!!!”

Mỹ nhân xinh đẹp, suối tóc đen huyền và bạch y trắng tinh khiết, và khói nước chấp chờn, khiến cho vẻ đẹp của nàng thêm phần liêu trai mờ ảo.

Từng kiện y phục được cởi ra tới khi cơ thể kiều diễm động lòng người, hoàn toàn được phô bày không chút che đậy, nàng nâng đôi chân ngọc lên bước vào dục bồn.

Bàn tay mềm mại cầm lấy một chiếc khăn, “sờ soạn” khắp người của Lạc Tư Doanh, từ trên xuống dưới, tất cả cổ vai ngực và bụng đều được nàng lau chùi một cách tỉ mỉ chậm rãi, hành động có tính khiêu chiến này đã khơi dậy ngọn lửa dục trong người của Lạc Tư Doanh.

Đôi mắt của hắn cũng sáng lên vì nhục dục, mỹ nhân xinh đẹp không mặc gì đang lượn lờ trước mắt, nếu không có phản ứng thì hắn chắc chắn không phải nam nhân.

Cũng rất lâu, hắn không chạm vào nữ nhân, nếu không phải cần người phát tiết dục vọng hắn nhất định không tìm đến họ. Vừa lúc tâm tình hắn đang không được vui, mỹ nhân này đến thật đúng lúc.

Lạc Tư Doanh mỉm cười, đưa tay cầm lấy một bên tuyết lê no đủ của mỹ nhân, vuốt ve xoa nắn.

“Ừm..m..!!”

Khoái cảm ập đến mỹ nhân đánh rơi cả khăn. Hai tay đặt lên bờ vai rộng lớn của hắn. Uốn ngực mặc hắn chơi đùa.

Nàng đang chờ đợi đợt sóng tình tiếp theo, và nhắm mắt hưởng thụ cảm giác vuốt ve của hắn mang lại, hai bên ngực đều bị người ta nhào nắn, đỉnh hồng cũng bị hắn miết chặt.

Giữa lúc xuân mang lưu luyến, sóng tình như thác lũ thì...

“vèo..o..!”

Phải khen là sức cảnh giác của Lạc Tư Doanh rất cao, hai mắt của Lạc Tư Doanh liền trở nên rực sáng, khi phát hiện một bóng đen xẹt ngang qua.

“có trộm...”

Lạc Tư Doanh vừa kinh hô thì....

“choang..ng...!”

Tên trộm hoảng sợ bỏ chạy, mà quơ đồ mọi thứ trên bàn. Tiếp theo..

“ầm..mm..!”

Cả đám cao thủ bên ngoài đã tông thẳng cửa vào, tất cả đều trưng bày bộ mặt hình sự, gương đã tuốt ra khỏi vỏ, trên mặt chỉ có một chữ “Sát”, chia thẳng về đối tượng tình nghi.

Nhưng ...

Đối tượng tình nghi này cũng thật lợi hại, thuộc hạ của Lạc Tư Doanh vừa nhìn thấy hắn, như bị điểm huyệt, đứng yên không nói được câu nào.

Lửa dục trong người vừa bị dập tắt thì lửa giận lại nổi lên. Lạc Tư Doanh tức giận khoác áo ra ngoài, khắp người vẫn còn thấm nước.

“là tên trộm nào to gan như vậy...dám đến chỗ bốn vương trộm đồ, thật chán sống...”

Tiếng rống giận của Lạc Tư Doanh đã đánh thức đám thuộc hạ, đồng dạng khó xử. Bọn họ nhìn Lạc Tư Doanh rồi nhìn sang đối tượng tình nghi rồi lại nhìn Lạc Tư Doanh, cùng nhau lên tiếng...

“thật rất giống..”

“các người bị sao, tên trộm đâu...”

Lạc Tư Doanh khó hiểu không biết chuyện gì có thể khiến cho bọn thủ hạ máu lạnh của hắn phải run tay, hạ tầm mắt xuống nhìn đối tượng tình nghi, chưa tới hai giây thì phản ứng của hắn cũng giống hệt với đám thuộc hạ. Còn có phần kích động hơn, nói không nên lời...

“thúc thúc ! ta không phải trộm..”

Mạc Tư Bảo miệng còn đang ngậm miếng thịt, tay cầm cái đùi gà. Còn đang nhai rất khí thế, nhìn Lạc Tư Doanh. Bộ dáng không có chút tiền đồ.

Lạc Tư Doanh không thể nào giải thích được cảm xúc lúc này của hắn là như thế nào, khuôn mặt dù lem luốc dính toàn dầu mỡ nhưng từng đôi mắt đến cái mũi, thậm chí cả khuôn mặt của tên nhóc này giống hệt hắn, như một khuôn đúc.

Càng không lý giải được hành động của bản thân, hắn cúi người xuống, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Tư Bảo, càng nhìn hắn càng cảm thấy hình ảnh của bản thân trên gương mặt của tên nhóc con này.

Nếu nói hai người không có huyết thống thì chẳng ai tin, nhưng bản thân Lạc Tư Doanh hẳn biết tên nhóc này không thể nào là con trai hắn được, vì hắn chưa bao giờ để cho bất kỳ nữ nhân nào có cơ hội sinh con cho hắn.

Trừ một lần duy nhất bảy năm trước, hắn trúng xuân dược không kiềm chế được bản thân, nhưng trên đời làm gì có chuyện trùng hợp đến vậy.

Đám thuộc hạ nhìn đến rồi mùi, họ chưa thấy biểu cảm kỳ lạ này của vương gia. Mỹ nhân nhìn thấy Mạc Tư Bảo càng thêm tức giận hai tay xiết chặt.

“Chết..! vương gia người xem ..” Tên thuộc hạ mặt mày hoảng hốt, khi nhìn thấy quyển sổ quen thuộc đang nằm trên đất, đưa cho Lạc Tư Doanh.

Lạc Tư Doanh cầm lấy quyển sổ ướm nhẹ lên, mở ra xem thì chữ bên trong đã bị nhòe , không thể nào nhìn ra, còn bị xé mất mấy trang.

“vương gia ! còn nữa...” thuộc hạ khóc không ra nước mắt, cầm tiếp mấy tờ giấy đang đựng xương gà trên bàn, không cần nghĩ cũng biết là từ quyển sổ kia mà ra.

Lạc Tư Doanh nhìn chứng cứ mà hắn tìm kiếm như bọt bong bóng tan biến, tức giận nói không nên lời, quên đi việc tên nhóc này có diện mạo giống hắn, mà chỉ muốn...

“tên nhóc ! bốn vương hôm nay nhất định sẽ giết người..”

Lạc Tư Doanh giận đến nghiến răng, một tay túm lấy áo của Mạc Tư Bảo, xách nó lên cao. Tiểu Bảo vùng vẫy đập loạn xạ...

Đám thuộc hạ cũng bị hắn hù cho hết vía, bọn họ đều biết vương gia máu lạnh vô tình nhưng không phải tàn bạo đến mức giết cả một đứa trẻ chứ...

“thúc thúc ! thả ta xuống, mẫu thân ta sẽ đền cho thúc quyển khác, ở nhà ta có rất nhiều..”

Có cái gì ghê ghớm chỉ là một quyển sổ cũ kỹ, còn xấu hơn những quyển sổ nhóm lửa nhà hắn.

“đền...người biết nội dung bên trong quyển sổ đó quan trọng thế nào, người dám xé ra để đựng..đựng xương, người chán sống..”

Lạc Tư Doanh tức đến muốn bóp chết cái tên tiểu tử này, còn dám mở miệng nói đền quyền khác cho hắn...
“chỉ là mấy con số, nếu thúc muốn ta có thể viết mấy quyển cho thúc, thúc đâu cần dữ như vậy..”

Mạc Tư Bảo vừa nói xong thì bầu không khí xung quanh liền lặng yên, Lạc Tư Doanh và mọi người đồng dạng đứng hình...

Nửa canh giờ sau...

“xong rồi ! thúc có thể kiểm tra...” Mạc Tư Bảo đặt cây bút xuống bàn, ngẩng đầu lên nhìn Lạc Tư Doanh.

Lạc Tư Doanh cầm tờ giấy lên xem, nhưng hắn chỉ lướt nhìn sau đó ném ra phía sau cho tên thuộc hạ..

“đi kiểm tra xem..”

Quan sát tên nhóc này hơn nửa canh giờ hắn càng thấy hiếu kỳ, thói quen cầm bút cũng như cử chỉ biểu cảm khi tên nhóc này viết chữ cũng rất giống hắn..

“vương gia ! hoàn toàn trùng khớp với tài sản mà chúng ta tịch thu được..”

Mọi người đều hướng mắt nhìn về phía Mạc Tư Bảo, với một đứa trẻ khoảng bảy tuổi, thì có thể biết được bao nhiêu chữ, nhưng tên nhóc này có thể viết hết gần nửa quyển sổ, còn không sai bất kỳ một con số nào. Khiến họ mở rộng tầm mắt.

“tên nhóc này ! chỉ cần xem qua một lần, đã có thể nhớ hết...thật không thể tin..”

“sao người lại ở đây..”

“ta được khiêng vào đây, là từ trong rương chui ra..”

Lạc Tư Doanh liếc nhìn đám thuộc hạ hắn, từng người một đều cúi đầu tránh đi ánh mắt đáng sợ của hắn. Bọn họ làm sao biết trong rương có người...

“vậy..người chui vào trong rương làm gì..”

“ta..ta..” Mạc Tư Bảo ấp úng lên tiếng,

“không nói cũng được, chỉ cần cho ta biết phụ mẫu người là ai, ta sẽ dẫn người đi gặp họ...”

“không được..không thể cho mẫu thân biết...” Mạc Tư Bảo nghe xong giựt nảy người.

Sáng nay do Khổng lão sư muốn đánh hắn nên hắn mới bỏ chạy. Hại cho Khổng lão sư vì đuổi theo mới té bị thương, nếu để mẫu thân biết chắc chắn người sẽ rất tức giận.

Nhìn tên nhóc này sợ đến phát khóc, hắn có chút đau lòng, xem tên nhóc này rất sợ mẫu thân đây....

“không muốn ta nói chuyện này cho mẫu thân người cũng được, vậy nói cho ta biết phụ thân người là ai..”

Lạc Tư Doanh chậm chậm nâng tách trà lên, càng nói chuyện với tên nhóc hắn lại càng thấy thích, có phải con trai của hắn sau này cũng đáng yêu như tên nhóc này, “Mạc Tư Doanh người nghĩ đi đâu rồi...”

Chỉ cần không để cho mẫu thân biết chuyện này, thì việc gì hắn cũng có thể làm

“phụ thân ta là cầm thú..”

“phụt..t..t...!!!”

Nước trà trong miệng của Lạc Tư Doanh cũng phải phun ra, còn đám thuộc hạ đang đứng xếp lớp nhìn không được mà cười đến nội thương.

“ha..ha...!! cầm thú...phụ thân người..tên Cầm thú thật sao..” người đứng kể ngồi, nhấp nhô như sóng.

“tiểu tử ! người đang đùa với bốn vương , cầm thú không phải là một cái tên, mà là ..”

Lạc Tư Doanh cũng cố gắng kìm nén để không bật cười, cảm thấy thương cảm thay cho người nào là phụ thân của tên nhóc này.

“sao lại không phải, mỗi lần có đại thẩm hay vị thúc thúc nào hỏi mẫu thân ta.... phụ thân của Bảo Bảo là ai, thì mẫu thân ta đều nói..” Mạc Tư Bảo tức giận cao giọng

“mẫu thân người nói sao..” Lạc Tư Doanh nhìn thấy dáng vẻ như chú nhím nhỏ xù lông của Mạc Tư Bảo cảm thấy rất thích thú, muốn tiếp tục trêu đùa.

Mạc Tư Bảo không chỉ lập lại nguyên văn “bài vè” mà hắn nghe được từ nhỏ cho tới lớn, mà còn bắt chước hành động và biểu cảm của Mạc Tuệ Tâm.

“ầm...mm...!” Mạc Tư Bảo đập tay xuống bàn, cái này là bắt chước hành động của Mạc Tuệ Tâm.

“đừng nhắc đến tên Cẩm thú đó, bổn cô nương và hắn không có chút quan hệ..” hắn cao giọng lớn tiếng, bật người đứng dậy, giống hệt khẩu khí của Mạc Tuệ Tâm khi nói chuyện.

“là như vậy đó..” Mạc Tư Bảo diễn xuất mệt rồi, ngồi xuống bàn, cầm tách trà lên uống một hơi.

“ha..ha...!!”

Lạc Tư Doanh lúc này đã nhin không được phải bật cười, không biết người mẫu thân như thế nào có thể dạy ra một tiểu tử thú vị như vậy..

“ha...ha...! thật là thú vị, mẫu thân người tên gì..”

“Mạc Tuệ Tâm..”

Không gian như bị dừng lại sau giây phút Mạc Tư Bảo nói ra ba từ “Mạc Tuệ Tâm” nụ cười của Lạc Tư Doanh cũng biến mất, và đám thuộc hạ của hắn thì ngẩn ngơ nhìn nhau.

“đem bức họa đến đây ..”Lạc Tư Doanh chậm rãi lên tiếng, sắc mặt thì lạnh băng, cười như không cười .

“dạ vương gia..”

Thật may mắn nếu khi này hắn làm theo lời của vương gia đem bỏ bức họa đi thì tiêu, thần sắc của vương gia lúc này thật đáng sợ.

“vương gia... “ tên thuộc hạ cung kính, hai tay giao bức họa của Mạc Tuệ Tâm cho Lạc Tư Doanh.

“người này có phải mẫu thân người..” Lạc Tư Doanh mở bức họa ra đặt trước mặt Mạc Tư Bảo.

Mạc Tư Bảo xem xét bức họa rất lâu, thật ra không cần phải lâu như vậy, chỉ cần lướt qua hắn đã biết người trong tranh là mẫu thân hắn. Nhưng điều làm hắn suy nghĩ tại sao bức họa của mẫu thân lại ở trong tay vị thúc thúc này, họ biết nhau...

Mẫu thân hắn tính tình xấu như vậy, ra bên ngoài không biết đắc tội bao nhiêu người, nhờ như vị thúc thúc này là kẻ thù của mẫu thân thì nguy. Đánh chết hắn cũng không thừa nhận.

“người trong bức họa có quan hệ gì với thúc..”

“nàng ta là Tứ công chúa của Mạc y quốc..”

“Tứ công chúa..”

“Mẫu thân là công chúa..” nhìn chẳng có điểm nào giống. Nhưng sát khí từ người vị thúc thúc này thật đáng sợ, nếu hắn không nói liệu có ổn không...

Thật ra hắn không cần hỏi, vì từ ánh mắt của tên nhóc này khi nhìn thấy bức họa, thì hắn đã dám chắc, người mà hắn tìm chính là mẫu thân của tên nhóc này. Điều mà hắn không ngờ đến tên nhóc này lại chính là con hắn.

“bây giờ, có thể nói cho ta biết.... mẫu thân người đang ở đâu..”

Tửu Lâu Mạc Tỷ...

Bên ngoài quan khách la hét ầm ĩ, rất là kích động. Còn bên trong thì đứng ngồi không yên...

“đại phu ! chân của nàng ta có sao không..”

“hừmm..m !”

Mạc Tuệ Tâm lo lắng nhìn Khấu nhi đang ngồi trên giường, còn Tam Mao thì nóng lòng đi tới lui, Đại phu chao mây lắc đầu, chính là cảnh tượng trong phòng.

“ầm..m..!!”

Nhị Mao tông cửa chạy vào phòng, hót ha hót hải, cuống cuống lên tiếng.

“Mạc Nương ! đám người bên ngoài đang la hét ầm ĩ, họ hỏi khi nào Khấu nhi có thể ra múa..”

Cánh cửa vừa được mở ra, thì âm thanh “náo nhiệt” bên ngoài liền lọt hẳn vào trong...

“Khấu nhi... ! “

“Khấu nhi ... !”

“đóng cửa lại mau.” Mạc Tuệ Tâm gấp rút lên tiếng, hai tay đặt lên thái dương thật ồn chết nàng.

“ầm..m..!!” Cánh cửa liền được đóng sập lại.

“Mạc Nương ! tỷ nghe đó...” Nhị Mao lắc đầu

“Tuệ Tâm tỷ ! để muội ra ngoài, chân muội đã không còn đau, có thể nhảy múa được..” Khấu nhi không muốn khiến Mạc Tuệ Tâm khó xử, nàng gượng đau đứng dậy, nhưng lực bất tòng tâm..

“Á..á..!”

“Khấu nhi ! muội không sao chứ..” Mạc Tuệ Tâm nhìn thấy Khấu nhi ngã vội đến đỡ lấy nàng.

“chân cô nương đi lại còn khó khăn nói gì đến múa, ít nhất là nửa tháng... ta khuyên nàng nên hạn chế đi lại...”

Mọi người đến đây đa phần là xem ca vũ, nếu không có người ra múa góp vui thì đó chính là chuyện lớn....

“Khấu nhi ! muội nghe theo lời đại phu, nghỉ ngơi cho tốt vào..”

“nhưng mà..” Khấu nhi còn có chút không yên, muốn đứng dậy, lại bị Mạc Tuệ Tâm đặt xuống giường.

“không sao.” Mạc Tuệ Tâm mỉm cười nhìn Khấu nhi

“Mạc Nương ! còn đám người bên ngoài thì sao, nếu không có ai ra múa, họ sẽ lật tung tửu lầu, tỷ mau nghĩ cách..” Nhị Mao nhăn nhó mặt mày, hối thúc Mạc Tuệ Tâm.

Chuyện đã đến nước này nàng đành liều vậy...

“đi thôi..”

.....

Bên ngoài...

“Khấu nhi đâu , lâu như vậy, sao còn chưa ra...có múa không vậy..”

“Mạc Nương đâu..”

“Mạc Nương ! nàng mau ra đây giải thích với chúng tôi..”

Mọi người vì đợi khá lâu mà đã hết kiên nhẫn, nhả húng khi đến đây đều bị thổi bay, chỉ còn lại tức giận...

“Keng..ng....!!”

Tiếng chiêng vang lên, tấm lụa trắng cùng lúc được kéo lên cao, mọi người đều yên lặng hướng mắt lên khán đài, cảm giác mới lạ khiến mọi người điều hồi hộp chờ đợi.

Tên khán đài không giống như mọi khi với dàn vũ cơ xinh đẹp lộng lẫy, mà chỉ có một mỹ nhân đứng giữa.

Từng hồi trống liên hồi dồn dập, âm thanh tiếng nhạc khấn trương gấp gáp, trên khán đài mỹ nhân điên cuồng vũ khúc, phối hợp một cách hài hòa nhất. Khiến tất cả họ đều bị cuốn hút, như nín cả thở, không thể nào rời mắt khỏi nàng.

Làn da tuyết trắng, cơ thể ma mị động lòng, eo nhỏ uyển chuyển vũ động khiến nam nhân bên dưới tim đập loạn xạ, xoay tròn uốn lượn đều rất tinh tế, mọi cử động của nàng đều mê hoặc chúng sinh.

Chỉ tiếc khuôn mặt đã bị khăn voan che kín, nhưng càng tăng thêm kích thích thị giác, sóng mắt ướt át đưa tình, hấp dẫn tất cả nam nhân bên dưới. Bọn họ không kiềm chế được bản thân, mà bật người dậy tiến gần đến khán đài say sưa nhìn mỹ nhân...

“Cơ thể này cũng thật rất linh hoạt, có lẽ vì mẫu thân của nàng là một vũ cơ trứ danh, nên được di truyền...”

Nhớ đến những ngày tháng luyện tập vất vả trước đây. Nàng chỉ là một vũ công nhỏ nhoi ở hiện đại, vất vả suốt mấy năm mới leo lên vị trí múa chính, vậy mà trước ngày công diễn lại bị té từ trên lầu xuống, ngủ dậy một giấc đã trở thành Tứ công chúa thời cổ đại. Nàng không muốn sẽ trải qua cuộc sống như những nữ nhân cổ đại khác, vì vậy mới trốn khỏi hoàng cung.

Mạc Tuệ Tâm khi nhảy thì quên hết mọi thứ trên đời, không hay biết sự hiện diện của Lạc Tư Doanh...

Lạc Tư Doanh khá là kinh ngạc, vì đây không phải là lần đầu tiên hắn đến đây, nhưng cảm giác lúc này khác hẳn ngày hôm qua, không biết ai là mẫu thân của tên nhóc này, ánh mắt đảo nhìn xung quanh...

“Tiểu Bảo gia ! sao ngươi lại ở đây, Khổng lão sư cho phép ngươi về sao...” Nhị Mao kinh ngạc khi nhìn thấy Mạc Tư Bảo

“cái này nói sau đi...mẫu thân đâu..”

“đó ! người đang múa trên khán đài..” Tam Mao chỉ tay về phía khán đài.

“hôm nay Khẩu nhi bị trật chân nên Mạc Nương lên múa thay nàng ta..”

Nghe được những lời này ánh mắt của Lạc Tư Doanh, trở nên rực sáng. Nữ nhân đang muốn đến điên loạn nam nhân trong thiên hạ kia là Mạc Tuệ Tâm thật sao.

Nhưng hắn không muốn tin cũng không được, trên bờ vai tuyết trắng là một đóa hoa mai nở rở đến động lòng, hắn không thể nhìn nhầm...

“Bốp..bốp...!”

“hay quá...!!”

“bốp...bốp...!!”

Tràng pháo tay như sấm vang lên, mọi người không tiếc lời tán thưởng màn biểu diễn sống động của Mạc Tuệ Tâm. Nàng nghiêng người cúi chào mọi người, rồi bước xuống khán đài thì nhìn thấy Lạc Tư Doanh đang đứng ở cửa.

Nàng sợ đến hết hồn bởi vì ánh mắt tức giận của hắn nhìn nàng lúc này, “hắn tức giận như vậy là vì sao, khác hẳn với ngày hôm qua”

“Mạc Nương ! không ngờ tỷ lại múa đẹp như vậy.. “ Tam Mao nắm ngán ngay lối thoát thân của Mạc Tuệ Tâm.

Cảm nhận sức ép từ đối phương phía sau phóng tới, Mạc Tuệ Tâm không giữ được bình tĩnh. Lại thêm...

“mẫu thân ...!!”

Mạc Tuệ Tâm vừa định xoay lưng thì Mạc Tư Bảo đã níu lấy váy nàng, không buông. Còn Lạc Tư Doanh đang từ từ đi tới, đôi mắt hẹp dài kìm nén tức giận nhìn nàng.

“ha..ha...! tiểu huynh đệ, mẫu thân không thể gọi bừa, ta còn trẻ như vậy, sao có thể có đứa con lớn như người..ha...ha..”

“bây giờ mà thừa nhận, xem như nữa đời sau của nàng sẽ bị nhốt trong bốn bức tường hoàng cung, thảm trạng thật thê lương...”

“vềo..!!”

Khăn lụa trên mặt của Mạc Tuệ Tâm, bất ngờ bị Mạc Tư Bảo nhà ta kéo xuống, Mạc Tuệ Tâm sợ đến xanh mặt, rồi giựt lấy khăn voan từ tay Mạc Tư Bảo rống giận.

“tên tiểu tử thú! người muốn hại chết lão nương..”

“còn nói không phải, mẫu thân rõ ràng là người..” Mạc Tư Bảo ầm ỨC tức giận, rõ ràng là mẫu thân nhưng người lại nói không phải là vì sao.

Mạc Tuệ Tâm không còn thời gian để quả mắng Mạc Tư Bảo vì tên “cầm thú” đó đang áp sát nàng. Nàng cảm thấy xung quanh toàn là hàn khí, cứ nuốt rồi lại nuốt vào, lùi lại càng xa...

Lạc Tư Doanh đưa tay kéo nàng lại gần hẳn, mỉm cười đến hoa lệ, nhưng ẩn dấu sự sát thương vô cùng lớn

“nàng và ta gặp qua bao giờ chưa...”

“chưa bao giờ...”

Mạc Tuệ Tâm trợn to mắt nói dối, nàng không biết hẳn mới lạ, hẳn là phụ thân của con trai nàng, làm sao nàng không nhận ra. Huống chi còn từng thưởng thức qua mức độ “cầm thú” của hẳn, đến chết cũng không thể nào quên

“trí nhớ của nàng thật kém, ngày hôm qua không phải chúng ta đã gặp nhau”

“còn nữa, nàng sợ bốn vương như vậy, chẳng lẽ đã làm chuyện gì có lỗi với bốn vương nên cảm thấy hổ thẹn..”

“người nữ nhân đáng giận! bỏ trốn một mình còn không đủ, dám lôi theo con hẳn, còn dạy con trai mình gọi hẳn là cầm thú.. ”

“không có..”Mạc Tuệ Tâm lắc đầu liên tục.

“hổ thẹn cái đầu người, tên cầm thú chính người đã cưỡng bức lão nương, người hổ thẹn nên là người mới đúng..”

Người tiến kẻ lùi, cứ giằng co. Cho tới khi kẻ nhất gan nào đó giở trò bỏ chạy. Lạc Tư Doanh nắm chặt lấy tay nàng, ép sát lên tường, vén ra một bên tóc. Sau đó

“buông ra ! người đang làm gì..mau buông tay ra..” Mạc Tuệ Tâm kêu gào vùng vẫy nhưng đều vô ích.

“Mạc Nương ! ”

“Mẫu thân ! thúc thúc mau buông mẫu thân ta ra..”

Mạc Tư Bảo và đám người Tam Mao lo lắng chạy đến, nhưng lại bị đám thuộc hạ của Lạc Tư Doanh ngăn lại.

Hắn đưa tay chạm lên hình xăm rực rỡ trên vai nàng, khoe miệng nhếch lên mỉm cười.

“chính là nàng..”

Nhưng khuôn mặt đầy xoa phấn dung tục này thật không thuận mắt chút nào, hẳn thật rất muốn nhìn xem khuôn mặt ẩn bên dưới lớp phấn son, có giống với bức họa. Hắn giựt lấy khăn voan trên tay Mạc Tuệ Tâm, chùi sạch lớp son phấn trên mặt nàng, từng lớp một bị hắn tẩy đi.

“xoạt..t..xoạt..! ”

Cảm giác đau rát, thật không chịu nổi, tên này đúng là một dã nam nhân, Mạc Tuệ Tâm tức giận không còn câu nệ bất cứ thứ gì..

“Lạc Tư Doanh ! tên cầm thú nhà người... mau thả bốn cô nương ra, khốn kiếp..ừm....cạn bã...”

Mạc Tuệ Tâm càng mắng chửi, hấn càng mạnh tay hơn, cho tới khi chùi sạch lớp xoa phấn trên mặt nàng hấn mới dừng tay. Lạc Tư Doanh mỉm cười thả chiếc khăn voan xuống, hài lòng nhìn khuôn mặt trẻ con đỏ bừng của nàng vì tức giận.

“cuối cùng nàng cũng đã nhớ ra tên của bốn vương..Mạc Tuệ Tâm..”

Còn Mạc Tuệ Tâm thì trừng mắt nhìn Lạc Tư Doanh, như muốn ăn tươi nuốt sống hấn.

Cách Bích Vân Tự 100 dặm

“lộp..! cộp..!”

Từ xa vang vọng tiếng vó ngựa, một đoàn kỵ mã đang điên cuồng chạy trước, theo sau là hai cỗ xe ngựa sang trọng và binh lính hộ giá trên dưới trăm người, rất khí thế.

“vèo..o..o..!!!”

Bất ngờ cung nỏ từ trên cao bắn xuống, nhắm thẳng vào đoàn thị vệ theo hộ giá bên cạnh và đoàn kỵ mã đi trước...

“bịch..bịch..!”

Từng người một trúng tên ngã từ trên ngựa xuống, và mấy chục tên hắc y nhân bây giờ mới chịu xuất hiện. Từ trên cây nhảy xuống, ánh mắt vô hồn thiếu cảm xúc, toàn thân toát lên hơi thở giá buốt đáng sợ, như những thây ma từ nghĩa trang.

Đám thích khách từng bước áp sát đoàn người Hạo vương phủ, Vô Tình và Diệp Vô Ngần rút gươm xông lên đánh trả...

“thích khách..!”

“hộ giá ! người đầu...hộ giá..”

Xe ngựa bỗng lắc lư, âm thanh bên ngoài thì ồn ào náo loạn và những tiếng hét la không rõ ràng, Mộ Dung Vân Tịnh lo lắng vén màn lên xem.

“Vô Tình ! đã xảy ra chuyện gì..”

“vèo...o...!!”

Một mũi tên lạc hướng bay thẳng vào xe ngựa, may mắn được Song Nhi chụp kịp lúc. Nàng liền nhảy khỏi xe ngựa, trợ giúp cho đám người của Diệp Vô Ngần.

“biểu tỳ ! tỳ có sao không...”

“tỳ không sao...” Mộ Dung Vân Tịnh lắc đầu nhìn Tư Mã Phi Yến..

Nếu là trước đây nhìn thấy cảnh tượng này cũng không có gì lạ. Nhưng bảy năm rồi từ sau cái chết của vương gia, họ chưa bao giờ thấy cảnh tượng này hay nghe được hai từ “thích khách”.

Diệp Vô Ngần, trên người ba bốn vết đao, còn đối phương giống mình đồng da sắt, tức giận mắng chửi.

“đám quái vật này là từ đâu chui ra..”

“Trước mặt họ không đơn giản là đám thích khách mà là tử sĩ thì đúng hơn. Điên cuồng chém giết không màng đến sống chết, giống hệt với đám người họ gặp bảy năm trước...”

“huyết sát tử...” Vô Tình bất ngờ lên tiếng.

Mọi người đều hoảng hốt khi nghe thấy ba từ này, đơn giản vì chiến đấu với người bị trúng huyết sát tử, thì thiệt thòi chỉ thuộc về họ mà thôi.

“mẫu thân ! huyết sát tử là gì...”

“...” Mạc Nhi chưa kịp trả lời câu hỏi của Lăng Thiên Thừa, thì..

“vèo..o..!!!”

Lăng Thiên Ngạo đã nhảy ra khỏi xe ngựa vì lo lắng cho Mộ Dung Vân Tĩnh.

“Ngạo nhi...!!

“Thừa nhi! ngồi yên trong xe, nhớ đừng ra ngoài...”

Mạc Nhi nhìn thấy cảnh chém giết loạn xạ, lo lắng cho an nguy của Lăng Thiên Ngạo, vội nhét Lăng Thiên Thừa vào trong xe.

“mẫu thân..”

Mạc Nhi xông thẳng lên trước đuổi theo Lăng Thiên Ngạo. Nhưng giữa đường gặp vô vàn trường ngại, đao kiếm vung tới tấp...

“hu..hu...muội rất sợ..”

“Nhã nhi, Phụng nhi đừng khóc, huynh nhất định sẽ bảo vệ các muội..”

Lăng Thiên Thừa ôm chặt lấy hai muội muội trấn an

Bên phía xe ngựa của Mộ Dung Vân Tĩnh cũng đang xảy ra chuyện...

“hai muội định đi đâu...” Mộ Dung Vân Tĩnh nhìn thấy Mạc Thánh Tuyết và Tư Mã Phi Yến rục rịch rời khỏi ghế

“Nhã nhi và Phụng nhi còn ở đằng sau, muội phải qua đó..”

“hai muội không biết võ công, ra ngoài rất nguy hiểm, Mạc nhi ở phía sau sẽ bảo vệ chúng..”

“muội mặc kệ...”

Mạc Thánh Tuyết và Tư Mã Phi Yến không nghe lời Mộ Dung Vân Tĩnh mà chạy ra khỏi xe ngựa.

Mộ Dung Vân Tĩnh không yên tâm đành phải đuổi theo, nhưng trước mắt nhìn thấy cảnh tượng còn hãi hùng hơn, nàng lập tức lao lên trước...

Lăng Thiên Ngạo vừa nhảy khỏi xe ngựa, thì đã trở thành tâm điểm chú ý của sự tấn công. Đám thích khách lập tức chỉ nhắm vào một mình hắn.

“vèo..!!!”

“Ngạo nhi ! con có sao không..” Mộ Dung Vân Tĩnh ôm chặt lấy thân mình che chở cho Lăng Thiên Ngạo.

“Mẫu thân ! phía sau..” Lăng Thiên Ngạo giựt mình hét lên khi nhìn thấy thanh đao đang chém xuống.

“bach..ch..!!!”

May mắn Mạc Nhi vùng trường tiên lên, giựt mạnh thanh đao của thích khách ném xuống đất. Khi nàng xoay người lại thì nhìn thấy cảnh tượng...

Xe ngựa phía sau đang lắc lư và sắp gãy. Lăng Thiên Thừa lập tức nhảy khỏi xe ngựa.

“Nhã Nhi, Phụng nhi xuống mau..”

Lăng Thiên Thừa lớn tiếng hối thúc, nhưng lúc hắn giơ tay đỡ lấy muội muội xuống xe, thì phía sau bốn năm thích khách nhào tới....

“Thừa nhi ...!!!”

Mạc Nhi hoảng loạn từ xa phi thân tới, ôm chặt lấy Lăng Thiên Thừa kéo hắn ra, cả hai cùng lăn tròn xuống đất.

“Thừa nhi ! con có sao không..” Mạc Nhi ôm chặt lấy Lăng Thiên Thừa.

“con không sao..” Lăng Thiên Thừa lắc đầu hoảng sợ.

Thanh đao chém hụt không lấy được mạng của Lăng Thiên Thừa, nhưng lại chính xác cắt đứt dây cương, xe ngựa của Lăng Thiên Nhã và Lăng Thiên Phụng liền trượt xuống dốc, chạy mãi không có điểm dừng.

“nhị ca...! cứu muội..”

“nhị ca..!”

Hai tiểu cô nương khóc hét inh ỏi, nước mắt đầm đìa, trong khi đó xe ngựa cứ trượt dốc, ngày càng xa mọi người.

“Nhã nhi !”

“Phụng nhi..”

Mạc Thánh Tuyệt và Tư Mã Phi Yến thì ngất xỉu ngay tại chỗ.

Mạc nhi, Vân Tĩnh còn có Vô Tình và Diệp Vô Ngần đều muốn phi thân đến giữ xe ngựa lại, nhưng đã không còn kịp...

Cuối cùng xe ngựa đã rơi thẳng xuống chân núi.

Nhưng đám thích khách không vì sự mất mát này của họ mà nung tì, mục tiêu của họ chính là lấy mạng của Lăng Thiên Thừa và Lăng Thiên Ngạo.

Đang trong thời điểm ngàn cân treo chỉ mảnh thì

“lộp..cộp..!”

Tiếng vó ngựa từ xa vọng đến, Kỳ Giai Phi Vân dẫn đầu đám viện binh đến cứu, còn có... Lăng Thiên Phong.

“Tĩnh nhi ! nàng có sao không..”

“muội không sao..”

Mắt nhìn thấy vết thương trên cánh tay của Mộ Dung Vân Tĩnh, Lăng Thiên Phong lập tức nhảy xuống ngựa. Hắn chỉ ra lệnh giết chết hai tên tiểu tử kia, nhưng bọn chúng dám đã thương luôn cả Tĩnh Nhi..

“tỷ tỷ ! tỷ có sao không..”

“Phi Vân ! Nhã nhi và Phụng nhi xảy ra chuyện, đệ mau phái người đi cứu chúng..”

Khi Dinh Hạo quay trở về, thì trời mặt trời cũng đã lặn. Đường núi hoang sơ vắng vẻ, bỗng nhiên...

“cứu ..! cứu..”

Vang bên tai là tiếng kêu cứu của trẻ con. Dinh Hạo giựt mình dừng lại.

Hai mắt hắn phát sáng, khi nhìn thấy một cỗ xe ngựa ở lưng chừng vách, đang vướn vào một cành cây to lớn, bên trong còn có hai tiểu cô nương.

“kẹt..t..t..!!”

“Nguy..!!”

Nhìn thấy cỗ xe ngựa đang lắc lư và chuẩn bị rơi xuống vực. Dinh Hạo hốt hoảng lập tức phi thân lên dùng nội lực đỡ lấy . Chưởng lực phát ra nhưng một cơn lốc xoáy, cuốn theo cỗ xe ngựa, cứ xoay tròn cho tới khi ...

“Ầm..m...!” xe ngựa tiếp đất một cách an toàn

Dinh Hạo nhẹ nhàng thu chưởng lại, sau đó bước tới kéo lấy Lăng Thiên Phụng cùng Lăng Thiên Nhã ra . Hai tiểu cô nương sợ đến mặt xanh môi tái, chỉ biết nhắm mắt thật chặt.

“...” Dinh Hạo không lên tiếng, chỉ lặng lẽ quan sát nhìn Lăng Thiên Phụng cùng Lăng Thiên Nhã .

Nhìn thấy hai cô nhóc này thật đáng yêu, chẳng khác nào những thiên sứ từ trên trời , da trắng nõn tròn trịa, khiến người ta yêu thương.

“thúc thúc ! là người..người cứu bọn ta..” Lăng Thiên Nhã tròn xoe mắt, thở hổn hển nhìn Đinh Hạo

“...” Đinh Hạo mỉm cười nhìn hai tỷ muội Lăng Thiên Nhã, nhưng lại giựt mình phát hiện...

“tay người có sao không...” Đinh Hạo sốt ruột nhìn bàn tay đang chảy máu của Lăng Thiên Nhã mà lo lắng.

“Nhã nhi ! tay muội bị thương kia...” Lăng Thiên Phụng cũng sốt ruột không kém, hai mắt lóng lánh ngập nước.

“sao..” Lăng Thiên Nhã bây giờ mới cảm nhận được cảm giác đau nhức mang lại, mà la hét ầm ĩ.

“hu..u..u...!! máu...máu...”

“rệt..t...!”

Đinh Hạo liền xé ra một góc áo băng lại vết thương trên tay cho Lăng Thiên Nhã “thật giống, vết mặt khi khóc giống hệt với Yến nhi, tiếng khóc cũng kinh khủng không kém..”

“thức thật tốt bụng, nếu thúc có thể tuần tú hơn, ta sẽ gả mẫu thân xinh đẹp của ta cho thúc..”

“ta đã có thê tử, bọn họ cũng rất xinh đẹp..” Đinh Hạo mỉm cười nhìn Lăng Thiên Nhã

“thê tử của thúc chắc chắn không thể nào xinh đẹp bằng mẫu thân ta..” Lăng Thiên Nhã cảm thấy không phục.

“các nương của ta, họ cũng..”

Lăng Thiên Nhã chưa nói hết ý , nàng còn muốn giới thiệu các nương khác, thì

“Phụng nhi !”

“hai muội đang ở đâu..”

Tiếng gọi của Lăng Thiên Ngạo và Lăng Thiên Thừa từ xa vang đến, cùng với ánh đèn đuốc sáng lập lòe...

Lăng Thiên Phụng và Lăng Thiên Nhã vui mừng mà lao thẳng đến vòng tay của Lăng Thiên Ngạo và Lăng Thiên Thừa, khóc thúc thích. Quên mất đi Đinh Hạo .

“đại ca.. !

“nhị ca..!”

Đinh Hạo thì vô cùng kinh ngạc, hai chân không thể nào bước tiếp, khi vừa nhìn thấy Lăng Thiên Ngạo và Lăng Thiên Thừa.

“tướng mạo của hai tên nhóc này...tại sao có thể giống đến vậy..”

Giống hệt với hai người anh trai của hắn khi nhỏ, hắn dám đảm bảo khi trưởng thành chúng chẳng khác nào một phiên bản khác của Đinh Ngạo và Đinh Thừa. Sao lại trùng hợp đến vậy.

“người đâu...đã tìm được chưa...”

Dù bóng tối bao phủ, nhưng dung mạo của kẻ thù, còn có giọng nói lạnh lùng này, Đinh Hạo hẳn sao có thể quên.

“không được, tránh sinh thêm rắc rối hiện tại hắn không thể gặp mặt Lăng Thiên Phong..”

“Nhã nhi ! tay muội bị sao vậy..”Lăng Thiên Ngạo lo lắng cầm tay của Lăng Thiên Nhã lên xem

“muội không sao, vừa rồi có một vị thúc thúc giúp muội băng bó vết thương..thúc ấy...”

Lăng Thiên Nhã vừa xoay lưng thì đã không nhìn thấy bóng dáng của Đinh Hạo đâu, lắc đầu khó hiểu.

“tướng mạo của hắn ra sao..” Trong lòng cảm thấy bất an, Lăng Thiên Phong gấp rút lên tiếng.

“mặt mày rất dữ tợn, râu rìa xồm xoàm, trên mặt còn có một vết sẹo rất dài” dưới sự miêu tả chân thật của Lăng Thiên Nhã thì “nhan sắc” của Đinh Hạo càng bị hạ thấp.

Có lẽ hắn đã quá lo xa, người có tướng mạo như vậy thì không thể nào là tên Lăng Thiên Hàn được..

“đi thôi ! mẫu thân của các người đang đợi..”

***** hết chương 67 *****

68. Chương 68: Phu Thê Tương Phùng

Chương 68: Phu thê tương phùng

Tửu lầu Mạc Tỷ

Nếu là thường ngày thì đây chắc chắn là thời gian náo nhiệt nhất của Tửu lầu, chỉ là hôm này có một ngoại lệ nho nhỏ, dù khách khứa vẫn đông đúc như mọi khi, nhưng không phải đi vào mà là bị đuổi ra...

“xin lỗi ! hôm nay tửu lầu đóng cửa nghỉ sớm, ngày mai các vị hãy ghé.” Nhị Mao khéo léo đuổi khách.

“làm ăn kiểu gì kỳ vậy..” vị khách quan tức giận, không chịu rời đi, còn dùng dằng trước cửa, không chỉ một mà còn có rất nhiều người có cùng tâm trạng.

“đúng vậy, mở tiệm ra không phải làm ăn, sao muốn đuổi khách..”

“rệt..t..t..”

Khách quan nọ vừa dứt lời, thì hàng loạt thanh đao sáng bóng được rút ra khỏi vỏ, chĩa thẳng vào họ. Không ai dám mở miệng nói thêm nữa câu than phiền.

“đi hay ở...” đám thủ hạ của Lạc Tư Doanh lạnh lùng lên tiếng

“đi...chúng tôi đi..” miệng mồm lắp bắp, nói không nên lời

Tay chân run rẩy, bọn họ điên sao mà ở lại, cả đám người nhanh chóng chạy không lưu lại một bóng.

Nhị Mao cảm thấy toàn thân rét run, nhìn sang bên trái rồi nhìn sang bên phải...

“có gì muốn nói..”

“không có...không có..”

Nhị Mao lập tức chạy nhanh vào trong không dám nán lại ở bên ngoài, dù chỉ nửa giây...

Bên trong phòng

“thúc thúc ! thúc thật sự là phụ thân cầm thú của ta sao..” Mạc Tư Bảo từ từ đi đến bên cạnh Lạc Tư Doanh, tròn to đôi mắt nhìn hắn.

“ha..ha..! phụ thân cầm thú, giỏi lắm Mạc Tuệ Tâm..”

“phụ thân thì đúng nhưng cầm thú thì không phải..” Lạc Tư Doanh mỉm cười nhìn Lạc Tư Bảo, rồi liếc nhìn Mạc Tuệ Tâm đang ngồi trong góc.

Cảm giác có một đứa con thật không tệ chút nào, hắn nhất định sẽ bù bảy năm thiếu hụt này cho con trai mình.

“đưa thể tử ra ngoài, bốn vương có chuyện muốn nói với tứ công chúa..” Lạc Tư Doanh lạnh lùng ra lệnh cho thuộc hạ bên cạnh.

“dạ ! vương gia..”

“mẫu thân...” Mạc Tư Bảo quay sang nhìn Mạc Tuệ Tâm.

“Tư Bảo ngoan, con theo vị thúc thúc này ra ngoài...” Mạc Tuệ Tâm bước tới, vuốt ve khuôn mặt của Tư Bảo

“dạ...” Tư Bảo mỉm cười rồi ngoan ngoãn theo thuộc hạ của Lạc Tư Doanh đi ra .

“kết...t..t”

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại. Trong căn phòng trước giờ chỉ có mỗi nàng và Tư Bảo, nay lại có thêm hơi thở của một gã nam nhân, cảm giác nặng nề khiến Mạc Tuệ Tâm vô cùng khó thở.

Chỉ có tiếng nước trà đang chậm chậm chảy vào trong tách...

“nàng thu xếp mọi thứ, ngày mai theo bốn vương về Mạc Y quốc..” Lạc Tư Doanh bình thản cầm tách trà lên uống.

“không...ta sẽ không theo ngươi về...” Mạc Tuệ Tâm phản đối kịch liệt.

Xuyên qua cái thế giới cổ đại “nam tôn nữ ti” đã là một bất công với nàng, còn bắt nàng suốt đời giam mình trong hoàng cung, cam chịu số phận của một nữ nhi cổ đại, thì càng không thể nào.

Nghe thấy sự khước từ mau lẹ của Mạc Tuệ Tâm, mà nước trà trong miệng hần, nuốt cũng không trôi.

“nàng không muốn về cũng không sao, nhưng Tư Bảo phải đi cùng bốn vương..” Lạc Tư Doanh đặt tách trà xuống, mỉm cười nhìn Mạc Tuệ Tâm.

“ngươi không thể làm vậy, Tư Bảo là của riêng ta, ngươi không thể bắt nó đi..” Mạc Tuệ Tâm cuống cuống níu lấy tay áo của Lạc Tư Doanh, ngã quỵ xuống đất.

Ở cái thế giới xa lạ này, Tư Bảo chính là người thân duy nhất của nàng, nàng không thể không có Tư Bảo, nó là mạng sống là hơi thở của nàng.

“Tư Bảo của riêng nàng sao, nếu không có bốn vương nàng làm sao sinh ra Tư Bảo...” Lạc Tư Doanh cảm thấy vô cùng tức giận.

Bảy năm...vậy mà Lạc Tư Doanh hần không hề hay biết mình có một đứa con, nếu nhưng không phải ông trời cho hần gặp Tư Bảo, có phải người nữ nhân đáng giận này sẽ che dấu hần suốt đời.

“ngươi chỉ mới gặp Tư Bảo có một lần, bảy năm nay ngươi không hề biết đến sự tồn tại của Tư Bảo, người vẫn sống rất tốt đó sao...”

“..ngươi cứ xem như chưa bao giờ biết đến chuyện này...không được sao..”

“người nữ nhân đáng giận này, lại có thể mở miệng nói ra những lời này..” cơn giận của Lạc Tư Doanh đã lên đến đỉnh điểm, nếu như hần không biết thì không nói gì, nhưng bây giờ hần đã biết, thì nàng lại bảo hần xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, có chuyện dễ dàng như vậy sao...

Mạc Tuệ Tâm nói xong lại bắt đầu run rẩy, trước ánh mắt tức giận của Lạc Tư Doanh, nàng lo sợ lùi ra xa.

“cạch...ch..!” chân nàng đụng vào chân tủ, Mạc Tuệ Tâm phía sau đã không còn đường lui.

“sợ..người nữ nhân to gan này cũng biết sợ hần sao, nếu sợ hần thì đã không bỏ trốn suốt bảy năm, mặc dù biết hần vẫn đang tìm nàng..”

Càng nán lại đây, hần không biết bản thân sẽ làm ra chuyện tệ hại gì với Mạc Tuệ Tâm, vì nhìn thấy nàng cơn giận bảy năm nay của hần lại bùng phát.

“sáng mai bốn vương nhất định sẽ đưa Tư Bảo đi...còn nàng có đi hay không thì tùy...”

Lạc Tư Doanh lạnh lùng phất tay áo bỏ đi, mặc cho Mạc Tuệ Tâm đang gào khóc trên đất...

“hu..u...u...!!! Tư Bảo...Tư Bảo của ta...”

Tên Lạc Tư Doanh đó vừa có quyền vừa có thế, nàng lấy cái gì tranh với hần đây, nếu hần muốn mang Tư Bảo rời xa nàng, nàng phải làm sao...

“hu..u...!!! Tư Bảo...”

“Mạc Nương ! đã xảy ra chuyện gì...”

Tiếng nói trầm ấm của nam nhân vang lên, Mạc Tuệ Tâm ngẩng đầu lên nhìn y.

“Dinh đại ca...”

Mạc Tuệ Tâm nước mắt đầm đìa, ôm chặt lấy Dinh Hạo. Khóc nức nở trên vai hắn.

“Dinh Đại ca ! tên cầm thú đó muốn mang Tư Bảo của muội đi, muội phải làm sao đây...hu...u...!!”

“tên cầm thú mà Mạc Nương nói là ai, thật ra đã xảy ra chuyện gì, có liên quan đến đám thủ hạ bên ngoài của Lạc Tư Doanh...”

“Ngoan ! đừng khóc, muội nói cho huynh nghe, ai muốn mang Tư Bảo của muội đi...” Dinh Hạo dỗ dành Mạc Tuệ Tâm, lau sạch nước mắt trên mặt nàng, nhưng lau mãi không khô vì Mạc Tuệ Tâm khóc không có điểm dừng.

“hu...u...u...!!! hắn là...” Mạc Tuệ Tâm vừa muốn nói, thì người đó lại xuất hiện vô cùng đúng lúc, giành luôn lời của nàng.

“là bốn vương...”

“giọng nói này...” Dinh Hạo có chút giật mình, vừa xoay người lại, chưa kịp nhìn kỹ diện mạo của đối phương, thì...

“Vèo...!!!”

Cổ áo đã bị người ta túm lấy ném mạnh xuống đất, còn khuyến mãi thêm một cú đấm không hề nhẹ.

“bốp..p...!!!” âm thanh cũng rất vang dội

Dinh Hạo cả người choáng váng, xương quai hàm cũng muốn gãy, máu từ miệng còn chưa kịp lau chùi, thì ...

“bốp...p...p...!!!” âm thanh lần này còn vang dội hơn lần trước

Được Lạc Tư Doanh tặng cho một cú thứ hai.

“khi vừa nhìn thấy thủ hạ của tên này bên ngoài, thì hắn nên nghĩ ra sẽ gặp tên khốn này ở đây, nhưng mắc mớ gì vừa gặp hắn là đánh , tên Lạc Tư Doanh này có phải điên rồi không..”

“dừng tay lại ! Lạc Tư Doanh người đang làm gì..” Mạc Tuệ Tâm tức giận đứng lên che trước mặt Dinh Hạo.

Hai cú đấm vừa rồi xem như hắn trả lại món nợ bảy năm trước. Còn nhớ trước đây vì chuyện của Tuyết nhi hắn đã đánh vào mặt Lạc Tư Doanh hai cú đấm, chắc cũng nặng như bây giờ.

Nhưng nếu tên Lạc Tư Doanh này dám đấm thêm một cú nữa, Dinh Hạo hẳn nhất định sẽ không để yên.

“nàng hỏi ta muốn làm gì...” Lạc Tư Doanh nắm chặt tay của Mạc Tuệ Tâm.

“thì ra.. nàng không muốn theo bốn vương về.. là vì tên tên quái nhân này..” Lạc Tư Doanh giận dữ chỉ tay về phía Dinh Hạo, cười đến rợn người.

“quái nhân...Thần vương chết tiệt, dám gọi Dinh Hạo hắn là quái nhân...”

Hắn đã tỉnh rồi khỏi đây, nhưng nhớ lại đáng về đau lòng của nàng, không nhẫn tâm bỏ đi nên mới quay lại, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng nàng cùng một tên nam nhân khác ôm ấp yêu thương, đáng giận là tên “quái nhân” này có điểm nào bằng hắn.

Dù chỉ có một đêm ân ái, nhưng bảy năm nay hắn không khi nào không nghĩ đến người nữ nhân này.

Tìm kiếm nàng đến mỗi mồn, tức giận vì bản thân quyền uy tột đỉnh lại không tìm được một người nữ nhân, giận dữ vì nàng tại sao lại trốn kỹ như vậy, để hắn nếm trải mùi vị vui mừng rồi lại hụt hẫng, hết lần này đến lần khác. Tình yêu thật kỳ lạ, nó đến không hề báo trước.

Càng tức giận Lạc Tư Doanh bóp càng mạnh tay, mà ngay cả bản thân cũng không hay biết.

“á..á..! người làm ta đau, mau buông tay ra..” bàn tay Mạc Tuệ Tâm bị hấn bóp đến bầm tím không khỏi than đau, quay sang cầu cứu Dinh Hạo.

“Dinh đại ca ! cứu muội..”

“Dinh đại ca, gọi thật thân mật..” Người nữ nhân không biết tốt xấu này, không nhìn ra hấn đang tức giận, dám trước mặt hấn gọi tên nam nhân khác.

“Dinh..” Mạc Tuệ Tâm vừa mở miệng ra, thì...

“nàng dám gọi một lần nữa, bốn vương sẽ tiễn hấn đi gặp diêm vương, nàng có tin không..”

Nghe Lạc Tư Doanh nói xong, Mạc Tuệ Tâm không khỏi rùng mình ” tên cầm thú này có quyền lại có thế, giết một mạng người với hấn chẳng khác nào giết một con kiến”

Dinh đại ca từng nói huynh ấy có chuyện quan trọng cần làm, có người đang chờ đợi huynh ấy trở về, nếu vì mình mà mất mạng thì phải làm sao, nàng không thể liên lụy Dinh đại ca.

“Dinh đại ca ! huynh ra ngoài trước đi..”

Nhìn thái độ tên Lạc Tư Doanh hình như đang ghen, ghen là từ yêu mà ra. Hấn chắc chắn sẽ không làm tổn hại Mạc Nương. Sau khi thông suốt Dinh Hạo đã yên tâm phần nào.

“vậy huynh ra ngoài, nếu tên này bắt nạt muội thì cứ gọi huynh..” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Mạc Tuệ Tâm rồi lướt qua người Lạc Tư Doanh.

“tên quái nhân này là ai chứ, dám có thái độ này với hấn, không biết mình đang nói chuyện với ai sao..”

Lạc Tư Doanh tức giận vì thái độ giễu cợt của Dinh Hạo, trong mắt hấn, Dinh Hạo lúc này chỉ là một kẻ dân thường, thân phận thấp hèn, không hề có tư cách đứng ngang hàng nói chuyện với hấn.

“nhưng ánh mắt và cái cách tên này cười, trông rất quen.. hấn đã nhìn thấy ở đâu rồi..”

“buông ra ! người còn muốn nắm tới khi nào..” Mạc Tuệ Tâm tức giận đẩy tay Lạc Tư Doanh ra.

“buông nàng ra, để nàng cùng tên nam nhân khác ôm ấp, cấp sừng lên đầu bốn vương..” Lạc Tư Doanh càng xiết càng chặt, khi nhớ đến cảnh Dinh Hạo và Mạc Tuệ Tâm vai kề má tựa khi nãy.

“ta không phải thê tử của người, cấm sừng cái gì chứ..” Mạc Tuệ Tâm lớn tiếng quát tháo.

“nhưng ta và nam nhân khác ôm ấp thì liên quan gì người, người có tư cách gì quản chuyện của ta..”

“ta là phụ thân của con nàng, vậy đã đủ tư cách quản chuyện của nàng..” lửa giận đã khiến hấn không còn nghĩ ngợi được gì.

Nữ nhân này đúng là đáng chết, trước mặt hấn còn dám nói muốn ôm ấp nam nhân khác, vậy hấn thì sao. Được, hấn sẽ cho nàng biết hậu quả khi nói muốn ôm ấp nam nhân trước mặt hấn là thế nào...

“người định làm gì...” Nàng sợ sệt, nàng lo sợ vì nụ cười của Lạc Tư Doanh lúc này rất dọa người. Nhưng đã bị người ta ầm lên, còn là không thể động đây

“nàng sẽ sớm biết thôi..” Lạc Tư Doanh đã ầm nàng ném xuống giường, môi mồm nhếch lên nhìn nàng.

“rẹt..t..t..!!”

“Á..!! buông ta ra, cầm thú người đang làm gì...mau buông ta ra..”

Hành động vô cùng mau lẹ, xiêm y trên người nàng đều bị hấn xé rách, đường cong mê người và da thịt tuyết trắng đều hiện rõ dưới ánh nến. Nhưng vẫn chưa đủ, hấn muốn nàng thật nguyên sơ trước mặt hấn...

“rẹt..t..t..!!”

Chiếc yếm hồng và quần lụa mỏng manh cũng bị hấn xé nát không hề thương tiếc.

“cầm thú đương nhiên phải làm chuyện cầm thú nên làm..”

Lạc Tư Doanh mỉm cười nhìn Mạc Tuệ Tâm, sau đó tách hai chân nàng ra, chen thân vào giữa, tiếp theo...

“Á..á...á...!!”

Cơn ác mộng khủng khiếp của bảy năm trước lại ập đến....

.....

Sáng ngày hôm sau...

Mạc Tuệ Tâm không chỉ mất ngủ mà miệng đều đã sưng đỏ, vì mềnh tra tấn suốt đêm của tên khốn phía sau. Hắn đúng thật là cầm thú.

Hành hạ cả đêm còn chưa đủ, mới sáng ra đã muốn ăn đậu hủ của nàng, thấy nàng nhắm mắt tưởng nàng còn ngủ chắc, còn muốn ăn đậu hủ của nàng tới khi nào.

Nhưng ngực của nàng không phải là bột mì, mắc mớ gì hắn cứ nhào rồi lại nặn “tên cầm thú, người bỏ tay ra được không ...”

“ta xem nàng còn già vờ đến bao giờ..”

Hắn mỉm cười xấu xa, bàn tay ma quái cuối cùng đã rời khỏi ngực nàng. Mạc Tuệ Tâm cảm thấy nhẹ cả người, nhưng một cảm giác tê dại khác lại ập đến, khi bàn tay của ai đó đang đi vào nơi khu vực cấm địa không được phép..

“dừng lại..” Mạc Tuệ Tâm hét toán lên, rồi bật người dậy.

“chịu tỉnh rồi sao..”

“người...” Mạc Tuệ Tâm tức giận, xoay người lại lườm hắn một cái.

“tên này sáng ra đã cố ý chọc nàng..”

Nhìn tấm lưng ong mềm mại trắng tấp, eo thon nhỏ nhắn và bờ mông tròn trịa, tránh không khỏi liên tưởng đến cảnh xuân đêm qua, và bộ vị nào đó nảy sinh ý xấu...

Nhìn thấy ánh mắt đầy ám muội của Lạc Tư Doanh, Mạc Tuệ Tâm liền giựt lấy tấm chăn trên giường, quấn chặt lấy cơ thể mình, mà nàng lại quên mất...

Trên giường chỉ có duy nhất một cái chăn mà thôi.

“Á..á...!!”

Mạc Tuệ Tâm giựt mình hét lên, khi nhìn thấy cơ thể trần như nhộng của Lạc Tư Doanh, nơi nào đó của hắn còn đang phất cao ngọn cờ, trong khi nàng mặt đỏ tai hồng thì người nào đó lại không biết xấu hổ.

“sợ cái gì, tối qua không phải nàng đã nhìn thấy..”

“thấy cái đầu người...người cũng là tối qua, còn bây giờ là ban ngày...”

“rầm..m...!”

Mạc Tuệ Tâm chồm người, lấy chiếc gối ném ngay trên người hắn.

Đúng là không biết xấu hổ, đêm qua trời đất tối thui, ai đâu rãnh rỗi mà đi ngắm hắn, dù nàng có nhã hứng nhưng hắn có cho nàng giây phút rãnh rỗi sao.

Mạc Tuệ Tâm mang theo một bụng tức xoay người kiểm quần áo, nhưng tất cả đều bị xé rách.

“hu..u..! bộ y phục này là tơ lụa thượng hạng, nàng chỉ mới mặc có hai lần..”

Nàng xoay lưng lại tức giận nhìn hắn, rồi bước xuống giường đến tủ lấy y phục, nhưng lại bị người ta kéo trở lại.

“người..người lại muốn làm gì..” Mạc Tuệ Tâm sợ sệt nhìn hắn, không ngừng nuốt rồi lại nuốt nước bọt.

“vẫn còn sớm hay...chúng ta ôn chút chuyện cũ ...” Lạc Tư Doanh mỉm cười đến hoa lệ, lại khiến người nào đó rét run

Nói xong hắn liền xốc mạnh chiếc chăn của nàng lên, đẩy ngã nàng xuống giường, và...

“um...m...!!”

Những âm thanh trần tục, ma mị và ám muội nhanh chóng vọt ra căn khỏi phòng.

Ninh Vương Phủ.

Những tia nắng nóng đang dần biến mất, vì sự xuất hiện của hoàng hôn.

Mặc dù bầu trời vẫn chưa tối hẳn, nhưng Ninh Vương phủ đã chuẩn bị kết giăng đèn hoa. Sắc đỏ bao phủ, trông chói lọi, dù xa cả trăm dặm cũng đoán biết Ninh vương phủ hôm nay có chuyện vui.

“chúc mừng ..chúc mừng...!!”

“mời vào..! mời vào...”

Người này chưa kịp bước vào cửa, thì phía sau người khác đã đi tới, cười nói rộn rã, chúc tụng không ngừng.

“vương gia ! xin chúc mừng..” trưởng quân Binh bộ Đao Mộc đại nhân.

“Đao Mộc đại nhân ! thật là vinh hạnh, mời vào...mời vào..”

Một vị cô nương xinh đẹp quyến rũ, phục y sang trọng, trang phục quý phái, đang ôm chặt một đứa trẻ mới sinh, vẻ mặt hạnh phúc, cười đến rạng rỡ đón rước khách.

Bên cạnh nàng chính là người đứng đầu phủ Ninh vương, Lăng Thiên Phong.

“xin chúc mừng vương gia, Ninh vương phủ đã có người kế thừa, tiểu thể tử sau này sẽ làm rạng danh vương gia..” trưởng quân Công bộ La đại nhân

“thể tử tướng mạo hơn người, lớn lên nhất định sẽ tài giỏi như vương gia, trở thành rường cột nước nhà..” Trưởng quân quốc khố Lương đại nhân.

“vương gia ! ngài thật là có phúc..” Trưởng quân Hình bộ Tần đại nhân.

“Ha ..ha...!!!”

“bổn vương thay mặt thể tử tạ các vị đại nhân, hi vọng thể tử sau này sẽ không phụ kỳ vọng của các vị đại nhân...” trước những lời tán tụng của mọi người, Lăng Thiên Phong khéo léo đáp trả.

“vương gia ! sắp đến giờ rồi, chúng ta vào trong thôi..” Mỹ nhân bên cạnh, nhỏ giọng bên tai của Lăng Thiên Phong.

“các vị đại nhân ! mời vào...mời vào, yến tiệc sắp bắt đầu...”

Trong lúc Lăng Thiên Phong và mọi người vui vẻ đi vào, thì lại có một kẻ hậm hực đứng yên không nhúc nhích.

“Nàng luôn theo sát vương gia, mọi người đều mù hết rồi sao, nên không ai nhìn thấy nàng hay y phục trên người nàng chưa đủ chói mắt, tại sao nàng chẳng khác người tàng hình, trong khi nàng mới chính là vương phi.”

Tổng Lệ Tình giận đến đỏ mặt, chỉ trách bản thân vô dụng sinh ra hai tiểu nữ nhi, không bằng một con trắc phi nhỏ nhoi, vào phủ chưa tới một năm, đã sinh ra một thể tử cho vương gia.

“Nhưng nếu nàng không xuất hiện, có phải quá lợi cho con tiện nhân trắc phi đó. Tổng Lệ Tình nàng phải cho mọi người biết ai mới là chủ nhân thật sự của Ninh vương phủ...”

Chỉ là lúc Tổng Lệ Tình vừa xoay đi thì...

“mẫu thân ! nữ nhi đói..”

“nữ nhi cũng đói nữa..”

Tổng Lệ Tình đang tức tối thì trái phải hai bên, hai tiểu cô nương đang níu chặt lấy váy nàng, cúi mặt nhìn xuống thì lửa giận nhiều năm lại bùng phát.

“câm miệng ! sinh ra thứ vô dụng như các ngươi, tối ngày chỉ biết có ăn, không giúp ích được gì ...hừm....còn không mau tránh ra..”

Tổng Lệ Tình tức giận phất tay áo bỏ đi, chen vào tiệc vui. Mặc cho hai đứa trẻ đang ôm bụng khóc...

.....

Hậu viện- Ninh vương phủ

Nô tài trong phủ đang tất bật, chạy lên chạy xuống hết bưng cái này, rồi bưng cái kia. Còn Tiểu Thanh Tử thì đang nóng lòng đi tới lui trước cổng hậu viện.

“sao bây giờ mới tới..” Tiểu Thanh Tử mừng rỡ khi nhìn thấy thứ hần chờ đợi từ lâu.

Thử nghĩ nếu yến tiệc mà thiếu mất rượu thì còn gì là yến tiệc.

“xin lỗi ! có một chút chuyện xảy ra, nên..” Nhị Mao vừa lên tiếng thì Tiểu Thanh Tử lại cắt ngang.

“không còn nhiều thời gian, mau khiêng rượu vào trong...” Tiểu Thanh Tử vừa hối vừa đẩy người.

Nhưng khi người ta làm theo lời hần, thì hần lại giữ lại không cho đi.

“khoan đã ! hần là ai, sao trước giờ ta chưa gặp...Đại Mao đâu..” Tiểu Thanh Tử vừa nói vừa nhìn Dinh Hạo không chớp mắt, dò xét từ đầu đến chân.

“Đại mao bị thương không thể đi lại, nên ta dẫn hần theo phụ giúp, hần là Dinh Hạo, người mới đến...”

Mất quen nhìn những người cao sang quyền quý, nên khi nhìn dáng vẻ lợm thợm của Dinh Hạo như gã nông phu bần thủ, Tiểu Thanh Tử sợ nếu còn nhìn lâu sẽ làm bẩn mắt hần.

” được rồi ! mau khiêng rượu vào trong..” Tiểu Thanh Tử lớn tiếng xua đuổi.

Dinh Hạo cảm thấy “tạo hình” mới này của hần thật không tệ chút nào, ít nhất không ai nhận ra hần, tránh được nhiều phiền phức.

Sau khi giao rượu xong thì Nhị Mao và Dinh Hạo đành phải ra về.

“thật đáng tiếc, hần còn nghĩ đến đây có thể gặp được mấy cô vợ xinh đẹp, nếu không hần đã không xin theo làm gì..”

“á..á..!!”

” bụng ta đau quá...ta phải đi nhà xí..”

” Dinh đại ca ! huynh đứng đây đợi ta, nhớ đừng đi đâu...”

Nhị Mao mặt nhăn mày nhí, tay thì ôm bụng, nhìn hần hết lợm trái rồi lợm phải Dinh Hạo cảm thấy hoa mắt...

“Dinh phủ của tên Lăng Thiên Phong này cũng không tệ..” Dinh Hạo môi mông nhếch lên mỉm cười, rồi dạo bước xung quanh.

Không biết là duyên phận hay ý trời đã đưa Dinh Hạo đến một nơi, mà khiến hần có được những khoảnh khắc khó quên trong đời...

“buông ra...thanh kiếm đó là của ta..”

Lăng Thiên Thừa tức giận chạy đến giành lấy thanh kiếm, đáng lý thuộc về hần, nhưng bây giờ đã nằm trong tay kẻ khác.

“thật nực cười, ngươi bao nhiêu tuổi mà học người ta cầm kiếm, ta thấy thanh kiếm này vẫn thích hợp với ta nhất..”

Một đám vương tôn quý tộc, người nào cũng cao hơn Lăng Thiên Thừa một cái đầu, bọn chúng thích cây kiếm nhưng lại càng thích trêu đùa Lăng Thiên Thừa hơn. Hiếm khi chỉ có một mình Lăng Thiên Thừa, bọn chúng còn không nhân cơ hội bắt nạt thì đợi tới khi nào.

“muốn lấy thì qua đây..”

“Vèo...!!”

Khi Lăng Thiên Thừa vừa chạy đến, thì tên đó lại ném thanh kiếm cho một tên khác...

“bên này nè, thật chậm chạp...”

Lăng Thiên Thừa liền chạy qua đó giành lấy, thì thanh kiếm lại được ném cho một kẻ khác nữa,

“Vèo...!!”

Nhưng lần này, có lẽ dùng lực nhiều hơn nên khi chúng ném thanh kiếm, khiến cho bao kiếm rớt ra ngoài. Đúng lúc Lăng Thiên Thừa nhào tới. Và chuyện không ai muốn đã xảy ra...

“rẹt..t...!!”

Một đường gươm dài vô tình xẹt qua tay của Lăng Thiên Thừa, cũng may vết thương không sâu chỉ là xước qua và chảy một chút máu.

Nhưng cũng đã làm cho tiểu vương tôn kia hết hồn, hoảng sợ..

“á..á..!!”

“ta..ta không cố ý..” thủ phạm gây ra tội, nhìn thấy máu trên tay của Lăng Thiên Thừa đã sợ đến xanh mét mặt mày, vội ném thanh kiếm xuống đất.

“cạch..ch..!”

“chạy mau..chạy mau..”

Khi Dinh Hạo đến thì chỉ nhìn thấy cảnh tượng một đám nhóc đang chạy đến thực mạng, còn trong viện chỉ có mỗi một câu nhóc, đang cúi người nhặt thanh kiếm dưới đất lên.

“là tiểu nam hài tối qua hấn gặp ở dưới núi..”

Dinh Hạo không biết điều gì đã thôi thúc hấn tiến lại gần tiểu nam hài này, có lẽ vì nó có khuôn mặt rất giống anh trai hấn Dinh Thừa. Nên Dinh Hạo dù muốn bỏ mặc cũng không đành lòng.

“tên nhóc đó đang làm gì, nó không biết mình đang bị thương sao..”

Lăng Thiên Thừa thân hình nhỏ bé đang cuộn tròn trong một góc, mặc dù trên tay đang chảy máu nhưng chỉ lo lau chùi vết máu trên thanh kiếm, bỏ mặc cái tay đang bị thương.

“híc..c..c...!!”

Trên khuôn mặt phẫn nộ đáng yêu là những dòng nước mắt, nước mũi tèm lem, xấu đến khó coi. Dinh Hạo không hiểu bản thân tại sao lại cảm thấy đau lòng vì tên nhóc này.

“vết thương cần phải được băng bó, nếu không sẽ bị nhiễm trùng..”

Nghe thấy có tiếng người, Lăng Thiên Thừa lập tức đặt thanh kiếm xuống tản đá, chùi sạch nước mắt nước mũi trên mặt. Hấn không cho người khác nhìn thấy vẻ yếu đuối này của hấn.

“tên nhóc này cũng thật đáng yêu..” Dinh Hạo bị hành động này của Lăng Thiên Thừa chọc cười

“xoet..t...!!”

Hấn cúi người xuống xé rách một bên tay áo, rồi giúp Lăng Thiên Thừa băng bó vết thương.

”á..á..!!

Dinh Hạo không hề cố ý nhưng có lẽ hấn đã quá mạnh tay, khiến cho người nào đó đau đến không cầm được nước mắt. Nhìn thấy Lăng Thiên Thừa đang mím chặt môi, Dinh Hạo vừa thấy đau lại thấy buồn cười.

“có như vậy mà đã khóc..”

Câu nói đùa của Dinh Hạo, không ngờ đã chọc giận đến tự tôn của Lăng Thiên Thừa.

“ta không khóc, chỉ có nữ nhân mới khóc, ta là đại nam nhân..” Lăng Thiên Thừa tức giận bật người đứng dậy, “xù lông” với Dinh Hạo.

Hắn muốn trở thành một nam nhân chân chính, muốn trở thành người mạnh mẽ để có bảo vệ mẫu thân và muội muội. Hành động khóc lóc chỉ giành cho những kẻ yếu đuối.

Dinh Hạo có hơi giựt mình, vì lời nói vừa rồi của Lăng Thiên Thừa, hắn đã từng nghe qua quá khứ..

“em nghe anh nói..con trai không khóc, chỉ có tụi con gái mới hay khóc nhè...”

“Hạo không khóc, Hạo không phải là con gái..”

Chính những lời nói này, hai người anh trai của hắn đã từng nói với hắn. Dinh Hạo cảm thấy bắt đầu thích tên nhóc này, không chỉ khuôn mặt giống, mà khẩu khí cũng hoàn toàn giống hệt anh trai hắn. Bàn tay lại đặt trên khuôn mặt phần nộn của Lăng Thiên Thừa, vuốt ve.

Lăng Thiên Thừa không hiểu Dinh Hạo đang làm cái quái gì, tại sao lại sờ soạn lên mặt hắn, hắn là nam nhân. Mỗi lần nường làm vậy, hắn cảm thấy vô cùng xấu hổ nên thường đẩy nường ra, nhưng tại sao bây giờ hắn lại không đẩy vị thúc thúc này ra. Bàn tay của thúc thúc không giống với của nường. Bàn tay của thúc to lớn hơn của nường, cứng cứng cáp hơn của nường, và còn....

Rất ấm áp khiến cho hắn có cảm giác an toàn.

“không phải người luôn theo sát thế tử, tại sao để hắn chạy mất”

“là do thuộc hạ bất cẩn, xin quận chúa trách tội”

Dù không nghe rõ đoạn đối thoại của hai người họ nói gì. Cũng không biết người sắp tới là ai. Nhưng cả Dinh Hạo và Lăng Thiên Thừa đều cảm thấy rất quen tai. Đặc biệt là Lăng Thiên Thừa chỉ mới thoáng thấy bóng dáng nữ tử trước mặt, mặt mày đã tái mét, tay chân cuống cuồng.

“chết ! là mẫu thân...làm sao đây ...”

“mẫu thân của tên nhóc này sao” Dinh Hạo cảm thấy có chút hiếu kỳ nhưng chỉ nghe thấy có tiếng bước chân, không rõ diện mạo thế nào .

“nếu người biết ta bị thương, nhất định sẽ không cho ta cầm kiếm”

Mặc dù người chưa tới, nhưng tên tiểu tử trước mặt hắn cứ như trái banh nhỏ lăn xăng , khốn đốn tìm chỗ trốn, mẫu thân của tên tiểu tử này đáng sợ đến vậy sao.

Lăng Thiên Thừa đang chạy lon ton ra sau tản tán, chợt nhớ ra chưa dặn Dinh Hạo không được khai ra hắn, vội quay người lại.

“thúc thúc ! tuyệt đối không được nói ta núp ở đây, nhớ đó...”

“..Á...mẫu thân đang tới...” Lăng Thiên Thừa ba chân bốn cẳng núp vào trong

Dinh Hạo mỉm cười nhìn Lăng Thiên Thừa “tên nhóc này thật đáng yêu, nếu con hắn cũng đáng yêu như vậy thật quá tốt”

“tên tiểu tử đó, không biết đã chạy đi đâu”

“giọng nói này..” Dinh Hạo giựt mình xoay người lại, dù thời gian đã bảy năm nhưng hắn làm sao có thể quên được giọng nói của người nữ nhân mà hắn nhớ ngày đêm.

“đúng là nàng..Mạc Nhi của hắn..” Dinh Hạo không còn lạ gì với diện mạo của Kỳ Giai Mạc Nhi.

Mạc Nhi nhìn ngó xung quanh, vẫn không nhìn thấy Lăng Thiên Thừa, ngoại trừ một gã nam nhân xa lạ, tâm trạng càng hoảng hốt.

Đám thích khách ngày hôm qua là muốn nhắm vào Ngạo nhi và Thừa nhi của nàng, không biết bọn chúng còn muốn giở trò gì, tính mạng của Thừa nhi có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. Bây giờ Thừa nhi lại tìm không thấy, hỏi sao nàng không lo lắng.

“quận chúa! người đừng quá lo lắng, sẽ không có chuyện gì xảy ra với thể tử” Diệp Vô Ngần bước đến an ủi Mạc Nhi.

“ngươi..đứng lại...” Mạc Nhi lớn tiếng gọi Dinh Hạo, khi hắn vừa xoay lưng.

Người trước mặt đáng vẻ bất chính rất khả nghi, như người có tật giật mình. Đặc biệt vừa thấy nàng hắn đã muốn bỏ đi, khiến nàng không khỏi hoài nghi.

“có nhìn thấy một tiểu nam hài, cao chừng này...còn xách theo một thanh kiếm...”

Dinh Hạo xoay người lại nhìn nàng, không dấu được cảm xúc nhớ thương trong lòng “Mạc Nhi của hắn, nàng vẫn xinh đẹp như bảy năm về trước..”

Điều khiến Mạc Nhi ngỡ ngàng không phải là khuôn mặt dữ dằn, râu ria xồm xoàm, và vết sẹo dài trên khuôn mặt của gã nam nhân này mà là..

“đôi mắt đó, tại sao lại giống đến vậy”

“Mạc nhi ! nàng có biết ta rất nhớ nàng, ta thật rất muốn ôm nàng vào lòng”

Cả hai đều đắm đuối nhìn đối phương, từng giây từng phút trôi qua , cho tới khi....

“rẹt...t...!!” Diệp Vô Ngần tức giận rút gươm chém thẳng vào Dinh Hạo.

Trong mắt Diệp Vô Ngần, Dinh Hạo chẳng khác nào một tên nô tài thấp hèn trong phủ Ninh vương, hắn không vui vẻ gì khi có một tên nô tài dám ngang nhiên nhìn thẳng vào quận chúa của hắn. Còn với ánh mắt “thèm muốn háo sắc”.

“quận chúa hỏi sao ngươi không trả lời..”

“Diệp Tướng quân ! có lẽ Thừa nhi không ở đây, chúng ta đi nơi khác tìm..”

Mạc Nhi không thể không thừa nhận, tâm trạng nàng đang xáo trộn, chỉ vì đôi mắt của một gã nam nhân xa lạ có nét giống chàng.

“Thiên Hàn! chàng bảo thiếp phải làm sao đây, bảy năm rồi...thiếp tưởng mình đã có thể quên được chàng, thật ra là thiếp tự mình ghạt mình”

Dinh Hạo vẫn đứng yên lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của Mạc Nhi. Hắn đã từng hứa chính mình sẽ không bao giờ làm cho nàng khóc, nhưng hắn lại chính là nguyên nhân khiến cho nàng khóc.

“Mạc nhi ! ta xin lỗi, sau này ta nhất định sẽ bù đắp cho nàng..”

“Thúc thúc ! sao thúc lại khóc..”

Lăng Thiên Thừa sau khi nhìn thấy Mạc Nhi đi khỏi, hắn mới dám thò người ra. Ngắc đầu khó hiểu nhìn Dinh Hạo. Dinh Hạo cúi người xuống, mỉm cười vuốt ve khuôn mặt nhỏ đáng yêu của Lăng Thiên Thừa.

“đây là con trai hắn, con trai của hắn và Mạc Nhi, suốt đời này hắn nhất định sẽ bảo vệ họ ...”

“thúc khóc vì quá vui mừng, vì thúc vừa gặp được con trai mình”

Dinh Hạo làm cho cái đầu nhỏ của Lăng Thiên Thừa, phải suy nghĩ. Lời của thúc thúc này không giống như lời của mẫu thân hắn nói.

“không phải là chuyện vui sao, chuyện vui thì phải cười...thúc thật khó hiểu..”

Dinh Hạo nay đã là phụ thân , nên phải ra dáng, còn phải làm một tấm gương tốt cho con trai. Hắn mỉm cười, véo vào khuôn mặt đáng yêu của Lăng Thiên Thừa.

“Thừa nhi nói đúng, chuyện vui thì phải cười..”

Lăng Thiên Thừa tròn to mắt kinh ngạc nhìn Dinh Hạo : “sao thúc biết tên ta..”

“thúc biết bởi vì...”

Dinh Hạo vừa lên tiếng, thì ở phía sau có người đi tới, còn là lớn tiếng tìm Lăng Thiên Thừa.

“nhị đệ ! thì ra đệ ở đây, tam nương đang tìm đệ khắp nơi..”

“đại ca..”

Lăng Thiên Ngạo từ xa đi tới, thấp thoáng bóng dáng của Thiên Phụng và Thiên Nhã phía sau. Lăng Thiên Thừa vội chạy đến bên cạnh họ.

“nhị ca! tay của huynh bị thương..” Lăng Thiên Phụng lo lắng lên tiếng.

“huynh không sao..” Lăng Thiên Thừa mỉm cười rồi dấu cái tay bị thương ra phía sau, tránh cho mọi người lại lo lắng.

Nhưng lại bị Lăng Thiên Nhã giựt lại, tức giận vô cùng..

“kẻ nào làm huynh bị thương, muội đi trả thù cho huynh..”

Lăng Thiên Nhã tiếp xúc lâu ngày với Nhan Song Song nên bị lây nhiễm không ít tính khí giang hồ từ nàng ta.

“các con của hắc...phụ thân đang ở đây”

Dinh Hạo thật rất muốn chạy đến ôm chúng vào lòng, nhưng mà...

“lúc hắc đi thì chỉ có Tịnh nhi và Mạc nhi mang thai, vậy còn hai đứa bé gái này là con của ai, không lẽ hắc bị cấm sừng”

“Dinh đại ca! sao huynh lại đi lung tung, hại đệ đi tìm khắp nơi”

Nhị Mao từ phía sau chạy tới, nhăn nhó mặt mày. Mới đi nhà xí xong, quay lại thì Dinh Hạo đã đi mất tiêu, nếu để tên Tiểu Thanh Tử nhìn thấy, nhất định sẽ chửi hắc.

“đi thôi! còn nhìn cái gì nữa”

Dinh Hạo còn chưa muốn đi, trong lòng còn có rất nhiều thắc mắc nhưng đã bị Nhi Mao lôi đi.

“thúc thúc mặt sẹo..” Lăng Thiên Nhã thoáng nhìn thấy Dinh Hạo đã nhận ra là người tối qua đã cứu nàng.

“Nhã nhi ! muội quen với vị thúc thúc đó sao” Lăng Thiên Ngạo lên tiếng

“chính là vị thúc thúc, người đã cứu muội và tỷ tỷ..”

“vậy sao..”

Lăng Thiên Ngạo dõi nhìn theo hướng Dinh Hạo rời đi.

Sáng ngày hôm sau...

Giáo trường từ sớm, hàng ghế khán giả đã đông kín người, đơn giản vì đây là vòng bảng cuối cùng của cuộc tỷ thí, sẽ quyết định ai vào vòng trong.

“bốp..!!”

Hán tử cao lớn từ trên khán đài bị một cước đá bay xuống dưới, máu me bê bết, khán giả bên dưới không khỏi lắc đầu ớn lạnh và thương cảm.

Đối phương ra tay thật độc ác, đây đã là người thứ mười bị hắc đá ra khỏi khán đài và không thể nào ngồi dậy nổi, thậm chí cử động cũng là chuyện vô cùng khó khăn.

“Thần Long Môn Vô địch...!!!”

“Thần Long Môn Vô địch...!!!”

Bên dưới thuộc hạ của Thần Long môn đang reo hò inh ỏi, đập trống khua chiêng cổ vũ cho thiếu chủ của họ.

Giang Ngọc Lâm liên tục hạ gục mười đối thủ, nên có chút cao ngạo, lại thêm nóng vội muốn mau kết thúc vòng đấu này.

“mau...nói xem người thiếp ta phải thi đấu là ai..” Giang Ngọc Lâm hồi thúc trọng tài.

Dương Chính khó chịu bước ra, cầm sấp giấy ghi danh lên xem, lật rồi lại lật và dừng lại ở con số thứ mười một:

“người tiếp theo là...Dinh... Hạo..”

Mười người liên tiếp đều thảm bại dưới tay Giang Ngọc Lâm, họ cũng không hi vọng kỳ tích sẽ xuất hiện ở người thứ mười một này.

“trong gian hồ có người nào tên Dinh Hạo sao...”

“ta chưa từng nghe..”

“chắc lại là một tên vô danh tiểu tốt..”

Nhưng họ cũng có chút hiếu kỳ, vì mười người trước đều có lai lịch lừng lẫy. Trong khi người thứ mười một này với họ chẳng khác nào tờ giấy trắng.

Chỉ là đợi đến mỗi mòn, vẫn không thấy ai bước lên khán đài, ngoài những tiếng xầm xì to nhỏ bên dưới thì không có gì khác lạ.

“tên Dinh Hạo này trốn đâu mất rồi, sao giờ này còn chưa tới...”

“có phải đã bỏ cuộc rồi không...”

Trên khán đài Giang Ngọc Lâm đã không còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi.

“trọng tài ! đừng làm mất thời gian của mọi người, mau tuyên bố người thắng cuộc..” Giang Ngọc Lâm đáng vẽ lưỡi biếng, chuẩn bị rời khỏi khán đài.

Dương Chính từ đầu đã không ưa gì Giang Ngọc Lâm, còn hi vọng có người giúp hắn dạy cho tên này một bài học, xem ra ...

“vào...!!”

Nhân vật chính như một cơn gió bay lên khán đài, cao ngạo nhìn chúng sinh thiên hạ, phục y phát phơ, tóc mây tung bay, thật đáng tiếc ...

Nếu là diện mạo trước đây, chắc chắn đã đốn ngã không biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ.

“người là Dinh Hạo..” Giang Ngọc Lâm nhìn Dinh Hạo với ánh mắt dò xét.

“đã để người đợi lâu, mau bắt đầu đi, bốn công tử cũng không có thời gian..” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Giang Ngọc Lâm

“cái thái độ gì đây, người đến trễ không phải là người sao, còn hỏi ai chứ...tên này thật ngạo mạn..” Giang Ngọc Lâm tức giận rút gươm ra.

“tiếp chiêu..”

“Vào...o...!!” thanh kiếm uốn lượn, rồi vọt thẳng đến trước mặt Dinh Hạo nhanh như tia chớp.

Dinh Hạo lộn người né đi lưỡi kiếm của Giang Ngọc Lâm, thanh kiếm lập tức xoay hướng đuổi theo Dinh Hạo.

Bảy năm rồi võ công của tên Giang Ngọc Lâm này, đúng là tiến bộ thần tốc. Không chỉ lợi hại mà mức độ ra chiêu cũng thâm độc hơn xưa, lại thêm...

Cũng như bảy năm trước, thanh kiếm của Giang Ngọc Lâm đang dùng không phải dạng xoàn, Dinh Hạo hẳn càng không thể tay không bắt giết.

“Song nhi! cho tỷ mượn kiếm..”

Chưa đợi Nhan Song Song đồng ý, Mạc Nhi đã giựt lấy thanh kiếm ném lên khán đài cho Dinh Hạo.

“chụp lấy..”

“bốp..!!”

“Mạc Nhi không uống công ta yêu thương nàng..” Dinh Hạo xoay người đón lấy thanh kiếm của Mạc Nhi, mỉm cười nhìn nàng.

“Mạc nhi tỷ ! sao tỷ lại ..” Nhan Song Song khó hiểu nhìn Mạc Nhi, mục đích của họ là không muốn tái giá, nhưng hành động của Mạc nhi có được xem làm trái với mục đích ban đầu của mọi người.

Nhưng ánh mắt của Mạc Nhi tỷ đang nhìn tên dã nam nhân kia là có ý gì.

“Mạc Nhi ! tỷ lo lắng cho tên đó sao...”

Mạc Nhi cũng không thể giải thích cho hành động vừa rồi, chỉ biết bản thân không thể để hấn gặp nguy hiểm, chẳng lẽ chỉ vì hấn có một đôi mắt giống Thiên Hàn.

“choang..ng..!!!”

“choang...ng ...!!”

Những âm thanh thường thấy khi binh khí giao nhau nhanh chóng vang lên, Dinh Hạo tung cước thì Giang Ngọc Lâm ra quyền đón lấy. Cuộc chiến diễn ra rất gay cấn kéo dài hơn nửaa canh giờ bất phân thắng bại, thời gian cũng không còn nhiều.

“Đành liều vậy” Dinh Hạo thu mình xuất chiêu.

Đây là loại chiêu pháp gì, lúc xuất chiêu thì nhẹ nhàng như làn gió thu, nhưng khi chiêu lực phát ra thì sức công phá lại không thể ngờ. Giang Ngọc Lâm không ngừng suy đoán.

“ầm..m..!!”

Hấn lộn người sang một bên, tránh đi chiêu pháp của Dinh Hạo, nhưng hàng cổ thụ phía sau hấn đều đổ sập xuống đất.

Giang Ngọc Lâm phải nuốt vào một ngụm hàn khí, còn dân chúng bên dưới há mồm kinh ngạc...”

“tán hoa chiêu” Âu Dương Đình mỉm cười nhìn Dinh Hạo, ban đầu hấn không chắc nhưng chiêu thức vừa rồi, thì hấn đã có thể chắc chắn “tên dã nam nhân” đó chính là tên nhóc Lăng Thiên Hàn, tên nhóc này, quay về cũng không nói với hấn một tiếng.

“chàng đi đâu, không xem nữa sao..” Lãnh Nhược Y níu lấy tay áo của Âu Dương Đình kéo lại.

“thắng cuộc sớm đã định, xem làm gì... về thôi..” Âu Dương Đình mỉm cười rồi xoay người đi.

“đội thiếp...”

Dinh Hạo biết chắc chắn thứ hấn hơn Giang Ngọc Lâm là năm mươi năm công lực nhờ ăn Tuyết Thiên Thảo, nếu muốn nhanh chóng kết thúc chỉ có thể dùng chiêu pháp.

Giang Ngọc Lâm từ từ đứng dậy, nhưng toàn thân không có chút sức lực, rõ ràng hấn đã tránh được chiêu lực vừa rồi, vậy tại sao ...

“ực..ực..!!”

Máu đỏ phun trào, Giang Ngọc Lâm một lần nữa té ngã xuống đất...

“keng...ng...!!”

Tiếng chuông kết thúc trận đấu của Dương Chính không nhanh không chậm vừa kịp lúc vang lên. Dương Chính nhảy lên khán đài, nắm chặt tay của Dinh Hạo giơ lên cao.

“người thắng cuộc của bảng tư là...Dinh....Hạo...”

“bốp..! bốp..!!”

Những tràng pháo tay giòn giã từ dưới khán đài vang lên...

“thiếu chủ ! người không sao chứ..”

“tránh ra..”

“tránh ra..”

Cả đám thuộc hạ leo lên khán đài đỡ lấy Giang Ngọc Lâm , nhưng hấn quá sĩ diện không cho phép ai tới gần, người nào tới cũng bị hấn đẩy ra, một mình bước xuống khán đài.

“ha..ha...!!”

Bên dưới khán giả cười đến hả hê, những tiếng cười này đương nhiên là của những kẻ không ưa Giang Ngọc Lâm và Thần Long môn, trong đó bao gồm Minh Ngọc Tuấn.

“Giang thiếu chủ ! về sớm vậy, ta còn tưởng sẽ gặp được ngươi trong vòng đấu tiếp theo...”

“Minh Ngọc Tuấn ! người đừng quá kiêu ngạo...”

“tránh ra..”

“ha..ha...!!!”

Đây là lần thứ hai trong cuộc đời Giang Ngọc Lâm hấn ném mùi thảm bại. Tên Lăng Thiên Hàn đó đã chết, món nợ năm xưa hấn không thể nào đòi, nhưng...

“Dinh Hạo ngươi hãy chờ đó một ngày nào đó ta bắt ngươi phải trả gấp trăm ngàn lần nỗi nhục ngày hôm nay của ta..”

Giang Ngọc Lâm dù cách xa đám đông, nhưng ánh mắt hận thù không rời khỏi khán đài, và Dinh Hạo.

“ngươi làm bốn vương quá thất vọng..”

“Ninh vương...”

Giang Ngọc Lâm giựt mình xoay người lại, thì đã nhìn thấy Lăng Thiên Phong đang đứng trước mặt, sững sốt kinh ngạc lại hổ thẹn, tất cả chuyển sang tức giận.

“tên Dinh Hạo đó là may mắn, nếu vẫn còn thời gian ...”

“bốn vương không muốn biết nguyên nhân, thứ bốn vương muốn thấy là kết quả..”

Hấn còn tưởng tên Giang Ngọc Lâm này lợi hại, có thể giúp hấn ngăn không cho Tịnh nhi gã cho người khác, đợi sau khi hấn lên ngôi hoàng đế, không ai có thể cản trở hấn đến với Tịnh nhi. Xem ra hấn đã quá đề cao tên Giang Ngọc Lâm này.

“dù ngươi không giúp được gì cho bốn vương, nhưng chuyện bốn vương hứa với ngươi, nhất định sẽ làm...”
Lăng Thiên Phong mỉm cười nhìn Giang Ngọc Lâm, rồi xoay lưng bỏ đi...

Nụ cười của Lăng Thiên Phong như một đòn đã kích cuối cùng, khiến cho tôn nghiêm của Giang Ngọc Lâm sụp đổ, cho tới lúc này hấn cũng không biết bản thân tại sao lại thua.

.....

Điểm khác biệt giữa Tán hoa chưởng với những loại chưởng pháp khác là sức tàn phá của chưởng pháp không phải lúc chưởng lực phát ra, mà từ khi người đó xuất chưởng đã bắt đầu. Chính vì vậy mà...

“ực..ực...!!”

Người xuất chưởng cũng sẽ bị thương. Dinh Hạo sau khi tránh đi hết mọi người, thì một mình gục ngã dựa vào tường, nếu không phải võ công của tên Giang Ngọc Lâm đó lợi hại như vậy, thì hấn đã không dùng đến Tán hoa chưởng.

“mau nuốt vào..”

Ánh nắng mặt trời gay gắt làm cho Dinh Hạo không khỏi hoa mắt, chỉ mơ hồ nhìn thấy một bình sứ trắng trước mặt, hần gần đầu lên.

“sư phụ..” Dinh Hạo vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy Âu Dương Đình xuất hiện trước mắt.

“ngươi biết rõ, tán hoa chưởng không phải dùng như vậy..” Âu Dương Đình bước tới kéo Dinh Hạo đứng dậy, dìu hần đi

Tán hoa chưởng chỉ là môn võ công để gia tăng nội lực. Trước đây hần dạy tên nhóc này dùng tán hoa chưởng, chỉ để tên nhóc dung hòa nội lực trong người. Nhưng tên nhóc này lại...

“biết thì sao...không làm vậy, sao có thể thắng..”

“còn cứng đầu..”

“hiện tại ngươi ở đâu..”

Hai ngày sau...

Tửu lầu Mạc Tỷ

“Dinh thúc thúc..”

Mạc Tử Bảo gọi mãi mà Dinh Hạo không trả lời, thở dài rồi cúi người khum lưng, chui ra khỏi quầy thu ngân, đứng trước mặt Dinh Hạo.

Dinh Hạo miệng cười “ngây dại”, hần không ngờ hai cô nhóc đáng yêu đó là con của hần và Yến nhi.

“Yến nhi thật giỏi, có thể sinh cho hần một lúc hai tiểu a đầu xinh xắn đáng yêu như vậy..ha..ha..”

“Dinh thúc thúc ! thúc lại bị sao vậy..” Mạc Tử Bảo khó hiểu nhìn Dinh Hạo.

“ức..c..!! sao là sao..” Dinh Hạo quay về dáng vẽ đứng đắn nghiêm túc nhìn Mạc Tử Bảo.

“lúc nãy...mặt của thúc rất gian ..”

“tên tiểu tử này ! muốn chết sao...dám nói mặt thúc gian...” Dinh Hạo nhắc nhở Mạc Tử Bảo lên, vờ đánh vào mông hần.

“phụ thân ! cứu mạng...Dinh thúc thúc giết người...”

“còn la...”

Từ lúc biết được Lạc Tư Doanh là phụ thân của hần, tên nhóc này mở miệng ra toàn là phụ thân ơi, phụ thân à. Dám đem tên Lạc Tư Doanh ra hù hần, lại càng đáng đánh...

“á..! Dinh thúc thúc, có khách..có khách..” Mạc Tử Bảo đang la inh ỏi thì phát hiện có người đang bước vào, vội nhóm người dậy.

Bước vào chính là đàn huynh đệ tỷ muội của Hạo vương phủ. Dinh Hạo lập tức thả Mạc Tử Bảo ra, chỉnh sửa lại y phục trên người, cảm giác bối rối.

“những người làm phụ thân, nên có bộ dáng thế nào...nghiêm nghị, thân thiện, hay...”

“thúc thúc mặt sẹo..” Lăng Thiên Nhã chạy tới quần lấy chân Dinh Hạo.

“thúc thúc mặt sẹo, có cái tên nào đẹp hơn nữa không..” Dinh Hạo dù không thích cái biệt danh Lăng Thiên Nhã giành cho hần, nhưng vẫn mỉm cười đón lấy Lăng Thiên Nhã.

“tiểu nha đầu! vết thương trên tay của ngươi, còn đau không..”

“híc..c..! còn rất đau, thúc nhìn nè..” Lăng Thiên Nhã khóc thúc thúc giỡn chò không nhẽo.

“thật sao, để thúc xem..” Dinh Hạo lo lắng cầm tay Lăng Thiên Nhã.

Nhưng lúc Dinh Hạo kéo bàn tay nhỏ nhắn của Lăng Thiên Nhã xem, thì cô nhóc giật lại..

“ha..ha...! đùa với thúc thôi, thật ra đã không còn đau..”

Lăng Thiên Nhã sau khi quây Dinh Hạo một hồi, liền nhìn ngó xung quanh, và phát hiện...

Mạc Tư Bảo nhà ta, đang đứng trước cửa như một chàng trai si tình nhìn Lăng Thiên Phụng không chớp mắt. Còn Lăng Thiên Phụng thì xấu hổ đến đỏ cả mặt, cúi sát đất.

“tiểu dân tộc! sao ngươi lại ở đây” Lăng Thiên Nhã chần trước mặt của Mạc Tư Bảo cao giọng chống nạnh.

“bà chần ! đây là nhà ta...ta không ở đây thì ở đâu, tránh ra..” Mạc Tư Bảo đẩy Lăng Thiên Nhã, tiếp tục nhìn ngắm Lăng Thiên Phụng.

Hắn không ngờ có thể gặp lại mỹ nhân, nếu ngày nào cũng được nhìn thấy thì quá tốt rồi.

“tên dân tộc ! ngươi còn nhìn nữa ...ta móc mắt ngươi ra, tỷ tỷ vào trong thôi... hứ...” Lăng Thiên Nhã tức giận kéo tay Lăng Thiên Phụng bỏ đi.

“Tiểu dân tộc..ha..ha..!”

“Tiểu dân tộc..ha..ha..!”

Đại Mao, Nhị Mao và cả Tam Mao đều không nhịn được cười vì biệt danh mới này của Mạc Tư Bảo.

“ai là tiểu dân tộc..” Lạc Tư Doanh từ bên ngoài đi vào, nghe câu được câu không, nên hỏi lại.

“phụ thân..”

Mạc Tư Bảo nhanh chân nhảy vào lòng của Lạc Tư Doanh trước khi Tam Mao mở miệng trả lời. Theo sau Lạc Tư Doanh chính là Mạc Thánh Tuyết và Mạc Nhi...

“thúc thúc!” Lăng Thiên Thừa, vừa chạy đến bên cạnh Dinh Hạo thì bị Mạc nhi kéo lại.

“Thừa nhi ! con quen với vị thúc thúc đó sao” Kỳ Giai Mạc Nhi không khỏi nghi kỵ, nhiều lần gặp tên nam nhân này, đơn giản chỉ là sự trùng hợp.

“ạ! thúc đó còn giúp con..” Lăng Thiên Thừa vui vẻ lên tiếng.

“ực..ực..!!” Lăng Thiên Ngạo bên cạnh già vờ ho khan vài tiếng, kịp lúc ngăn Lăng Thiên Thừa lại

“giúp con cái gì..” Kỳ Giai Mạc Nhi nhìn Lăng Thiên Ngạo, rồi nhìn Lăng Thiên Thừa.

“chết ! ai bảo hắn nhanh miệng như vậy, nếu để mẫu thân biết hắn bị thương, thì chắc chắn sẽ có chuyện...”

“giúp con cứu Nhã nhi và Phụng nhi..” Lăng Thiên Thừa nhiều lúc cảm thấy bản thân của hắn cũng thật thông minh.

“chỉ có như vậy..” Kỳ Giai Mạc Nhi không tin hỏi lại

“đúng vậy..” Lăng Thiên Thừa tự tin gật đầu.

“tam nương! chúng ta cũng nên vào trong..” Lăng Thiên Ngạo bên cạnh lên tiếng hối thúc.

“mẫu thân! đi thôi...” Lăng Thiên Thừa lập tức kéo Kỳ Giai Mạc Nhi vào trong, nếu để mẫu thân hỏi nữa, thế nào cũng hỏi ra chuyện.

Mạc Tuệ Tâm từ trên lầu đi xuống thì cảm thấy ngạc nhiên, tửu lầu của nàng từ khi nào có nhiều vị khách nhỏ tuổi như vậy, còn có tên Lạc Tư Doanh đó. Nhớ đến những việc hắn làm với nàng mấy ngày nay mà càng giận, nhưng nhanh chóng bị thu hút bởi mỹ nhân xinh đẹp sau lưng Lạc Tư Doanh.

Vì nữ nhân đó đang nhìn nàng bằng một ánh mắt rất trêu mến...

“Thần vương! nàng ta chính là tứ muội” Mạc Thánh Tuyết mỉm cười nhìn Mạc Tuệ Tâm.

“chính là nàng ta” Lạc Tư Doanh mỉm cười nhìn Mạc Tuệ Tâm trên lầu

“vị tỷ tỷ này là..” Mạc Tuệ Tâm từ trên lầu đi xuống

“Tam công chúa Mạc y quốc, cũng là tam tỷ của nàng” Lạc Tư Doanh lên tiếng

“muội chắc là Tuệ Tâm, tên của muội rất hay...nếu phụ hoàng biết muội ở đây chắc chắc người rất vui mừng”

Trước đây phụ hoàng từng nói, nàng còn một người muội muội. Khi đó nàng rất vui mừng, cho nên vừa nghe Thần vương nói đã tìm được Tứ muội, nàng lập tức chạy đến ngay.

“vậy sao...” Mạc Tuệ Tâm có chút gượng cười nhìn Mạc Thánh Tuyết

Nàng trước giờ đều cô độc, cho nên tình cảm tỷ muội với nàng rất xa lạ. Còn chuyện lão hoàng đế đó, tốt nhất là không nên biết nàng ở đây còn hơn.

Đang nói chuyện giữa chừng thì..

“ầm...m...!!”

“công chúa...!”

“tuyệt tỷ..”

Mạc Thánh Tuyết bất ngờ ngắt quãng, mọi người đều hết hoảng vội lấy Mạc Thánh Tuyết. Dinh Hạo lập tức chạy đến bên cạnh, nhưng không biết dùng tư cách gì để quan tâm nàng, đành nhường lại công việc đó cho Lạc Tư Doanh.

“mau gọi đại phu..” Lạc Tư Doanh ẵm Mạc Thánh Tuyết lên, chạy thẳng vào trong phòng

Nửa canh giờ sau...

Dinh Hạo, Lạc Tư Doanh và đám tiểu tử đang còn chờ ở bên ngoài, mang theo tâm trạng nôn nóng, người nóng lòng nhất không ai khác chính là Dinh Hạo.

“két...t...!!”

Cửa mở ra người đầu tiên mọi người nhìn thấy chính là lão đại phu già, theo sau là Hạ Lan với đôi mắt ẩm ướt...

“khóc cái gì mà khóc..” Đại phu khó chịu nhìn Hạ Lan nước mắt đầm đìa.

“số mạng công chúa của nàng sao lại khổ như vậy, ai không muốn chứ nàng thì rất muốn công chúa mau tái giá nhất, vương gia đã chết bảy năm rồi, công chúa không nên sống cô độc đến già, nhưng lúc này công chúa lại xảy ra chuyện....hu..u !!! hỏi sao nàng không đau lòng...”

Dáng vẻ này của Hạ Lan đúng là dọa chết người, Dinh Hạo và Lạc Tư Doanh đều không giữ nổi bình tĩnh, muốn đẩy cửa vào thì Mạc Tuệ Tâm đang ngăn trước cửa.

“Tuệ Tâm ! Tuyết nhi bị sao vậy” Lạc Tư Doanh gấp rút lên tiếng.

“tên cầm thú ! đây không phải chuyện tốt người gây ra” Mạc Tuệ Tâm tức giận nhìn Lạc Tư Doanh.

“ầm..m...!!”

Cánh cửa được đóng sập trước mắt hần...

“chuyện này là sao...” Lạc Tư Doanh không hiểu hần đã làm gì khiến cho Mạc Tuệ Tâm giận đến như vậy, hần còn nghĩ quan hệ của họ đang rất tốt đẹp.

Bên trong.

Chỉ có tiếng khóc nức nở của Mạc Thánh Tuyết...

“Tuyệt tỷ ! nói cho muội biết có phải là tên Lạc Tư Doanh, hơn một tháng trước tỷ và hần đến Diệp Kỳ quốc, có phải.... thai nhi trong bụng tỷ là”

“Mạc Nhi! muội đừng hỏi nữa được không...tỷ xin muội...hu..u...”

“tỷ không muốn nhớ lại chuyện xảy ra ở Diệp Kỳ quốc”

Nàng không muốn nhắc đến những ký ức đó, người nam nhân lạnh lùng vô tình đó không thể nào là phụ thân của con nàng, tệ hơn nữa hắn còn là tỷ phu của nàng, mang thay con của tỷ phu, thử hỏi nàng làm sao dám nhìn mặt người trong thiên hạ.

Mạc Tuệ Tâm tức giận, dựa cửa. Không cần hỏi nữa, chỉ cần nhìn thái độ này của Mạc Thánh Tuyết thì đã cho nàng biết đáp án. Đây không phải là sở trường của tên cầm thú đó sao, một phát là trúng đích. Nàng cũng một lần duy nhất mà có Tư Bảo.

“tên Lạc Tư Doanh đáng ghét, còn dám mở miệng nói muốn cùng nàng và Tư Bảo xây dựng một gia đình hạnh phúc, nàng suýt bị những lời đường mật của hắn lừa gạt, Mạc Tuệ Tâm người thật ngốc..”

“được ! muội sẽ không hỏi nữa, tỷ đừng quá kích động...đại phu nói sức khỏe tỷ rất yếu cần phải tịnh dưỡng..”

Chuyện một tháng trước nàng đã xem như một cơn ác mộng muốn xóa bỏ, nhưng sự hiện diện của đứa bé nàng sẽ nhắc nhở đó không thể nào là giấc mơ, là sự thật nàng đã có lỗi với Thiên Hàn.

“cốc...cốc...!!”

“Tuệ Tâm ! nàng mau mở cửa..”

“mẫu thân ! người mở cửa ra đi..”

“tam nương ! nhị nương có sao không...”

Bên ngoài đám người Lạc Tư Doanh và đám tiểu quỷ không ngừng đập cửa, vì lo lắng bệnh tình của Mạc Thánh Tuyết.

“rầm..mmm!!”

Cánh cửa bất ngờ mở ra, cả đám người lớn nhỏ ngã sập xuống đất...

Dinh Hạo có khổ mà không thể mở môi, hắn rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra với Tuyết nhi. Nhưng không biết làm sao để mà nói.

“đại phu nói sao, Tuyết nhi mắc bệnh gì..” Lạc Tư Doanh nhìn mọi người xung quanh, nhưng không ai trả lời hắn.

“tuyết nhi ! gọi thật ngọt ngào, nếu nói người không có ý với người ta, có ma mới tin” Mạc Tuệ Tâm tức giận, trừng mắt nhìn hắn

“ánh mắt này là sao, thật ra hắn đã gây ra lỗi gì với nàng” Lạc Tư Doanh nhìn sang Mạc Tuệ Tâm thì nàng lại tức giận xoay đi chỗ khác.

“ta không sao, chỉ nhiễm chút phong hàn” Mạc Thánh Tuyết mỉm cười lên tiếng.

“bên ngoài trời đang nắng như vậy...vừa rồi Hạ Lan còn khóc rất thương tâm, sao chỉ là một chút phong hàn” Dinh Hạo nhin không nổi cũng đã lên tiếng.

Lời nói của hắn đã phá vỡ bầu không khí đang yên bình mọi người, mọi người đều bị hắn hù cho giật mình, và tất cả đều đang nhìn hắn.

“chết mất ! tại sao hắn lại kích động như vậy, khi này hắn không chỉ lớn tiếng mà còn quát tháo mọi người”

“ý ta là...là..” Dinh Hạo muốn giải thích nhưng không biết nói sao, thật ra ý hắn chính là những gì hắn mới nói.

Sáng ngày hôm sau.

“keng...ng...!!!”

Tiếng chuông mở màn vang lên, mọi người đều nhanh chóng vào chỗ ngồi, chờ đợi trận đấu bắt đầu...

“bây giờ ta xin tuyên bố người thắng cuộc qua bốn vòng bảng là...”

“Đường công tử, Minh công Tử, Âu Dương công tử và người cuối cùng... là Dinh công tử..”

“vèo..o..!!”

“vèo..o..!!”

Từng người một có tên, đã nhảy lên khán đài, trước bao nhiêu tràng pháo tay tán thưởng của mọi người.

“bốp..! bốp..!”

Mọi người đều nhìn họ bằng con mắt ái mộ, nhưng có kẻ trong lòng vô cùng tức tối...

“Âu Dương Đình ! nếu chàng dám thắng cuộc thi này, chàng xem thiếp xử chàng ra sao..”

Hồng y nữ tử xinh đẹp rực rỡ, đang cười đến hoa lệ kia, từ đầu đều dán chặt lên Âu Dương Đình, không biết là do ảnh hưởng của sắc y hay vì tức giận, mà cả khuôn mặt của nàng đều nhiễm đỏ.

“sư phụ ! sư nương hình như đang rất tức giận..”

Dinh Hạo ngay cả hấn còn phải rùng mình trước ánh mắt của Lãnh Nhược Y. Thật đáng sợ...

“ha..ha...không phải vì tên chết tiệt nhà ngươi sao...”

Âu Dương Đình gượng cười nhìn những người xung quanh, bên dưới khán đài người nào hấn cũng nhìn, duy nhất chỉ một người hấn không dám nhìn là thê tử hấn, Lãnh Nhược Y.

“Âu Dương Đình ! chàng vui đến vậy sao..” Lãnh Nhược Y xiết chặt nắm đấm

So về dung mạo thì cả ba người đứng đầu bảng đều rất tương xứng với các vị mỹ nhân của chúng ta, nhưng còn người cuối cùng thì...

“Song nhi tỷ ! tên dã nam nhân đó là người đã cứu Nhã nhi và Phụng nhi của muội sao” Tư Mã Phi Yến nhìn thấy khuôn mặt “bậm trợn” của Dinh Hạo không khỏi run sợ.

“phải đó, có phải muội rất muốn lấy thân báo đáp”

“tỷ còn giận nữa, muội không nói chuyện với tỷ ..” Tư Mã Phi Yến giận dỗi quay lại hàng ghế đầu trên khán đài.

Nhan Song Song cũng đi theo Tư Mã Phi Yến, và lướt nhìn qua Mạc Nhi...

“Mạc nhi ! thật ra trên người tên dã nam nhân đó, có điểm gì cuốn hút tỷ...”

“keng..ng...!!” tiếng chuông thứ hai vang lên..

“bắt đầu...u...!!!”

Dương Chính lớn giọng hô to, liền nhảy khỏi khán đài. Dương nhiên là không muốn bị thương oan mạng.

“bốp..! bốp..!”

Trận đánh nhanh chóng diễn ra chia làm hai phe, Dinh Hạo và Minh Ngọc Tuấn, Đường Vô Thường và Âu Dương Đình...

Âu Dương Đình đương nhiên dễ dàng hạ Đường Vô Thường, nhưng hấn không thể quá gấp gáp, chí ít cũng phải đợi Dinh Hạo hạ xong Minh Ngọc Tuấn, nhưng hành động này của hấn làm cho hai người vô cùng khó chịu.

Người thứ nhất phải nói đến là đối thủ của hấn Đường Vô Thường, cảm giác như bị người ta xem thường, còn đang chơi trò rượt bắt, hấn thì nghiêm túc ra chiêu, còn đối phương thì cứ tránh né liên tục. Nhưng hấn cũng phải thừa nhận thân thủ của đối phương vô cùng nhanh nhẹn, nếu không hấn cũng đã không nhiều lần đánh hụt.

“Âu Dương Đình ! chàng đang giở trò gì, đừng để thiếp biết chàng đang lừa gạt thiếp..” người thứ hai tức giận đó chính là Lãnh Nhược Y.

Quay lại trận đấu giữa Dinh Hạo và Minh Ngọc Tuấn, cũng giống như Giang Ngọc Lâm thì đây là lần thứ hai họ giao đấu.

Kiểm pháp của tên này đúng là đã tiến bộ vượt bậc, so với bảy năm trước đúng là cách xa một trời một vực..

“thân thủ cũng khá...nhưng đây mới chỉ là bắt đầu..” Minh Ngọc Tuấn mỉm cười nhìn Dinh Hạo.

“vèo..!”

Lúc Dinh Hạo chưa kịp phòng bị thì Minh Ngọc Tuấn đã xuất kiếm, hấn và kiếm hòa vào nhau, như một cơn gió xoáy bắn thẳng về phía Dinh Hạo.

“cạch..!”

Dinh Hạo giơ kiếm ra đỡ lấy, nhưng liên tục bị Minh Ngọc Tuấn đẩy dồn ra phía sau, thanh kiếm của Dinh Hạo không gượng nổi cuối cùng đã gãy đôi.

Minh Ngọc Tuấn mỉm cười, tiếp tục xuất kích, Dinh Hạo đành ngửa người ra sau, lách ra bên trái, trượt một đường thật dài tránh đi lưỡi kiếm của hắn. Khiến cho sần gổ bên dưới cũng in luôn dấu chân của hắn.

Lưỡi kiếm chém hụt, Minh Ngọc Tuấn vô cùng tức giận, trở ngược kiếm tiếp tấn công.

“có cần đổi người...để sư phụ giúp người giải quyết tên Minh Ngọc Tuấn đó” Âu Dương Đình chạy loạn khắp khán đài, rồi dừng lại cạnh Dinh Hạo.

“không cần ! người lo mà đối phó tên đó..” Dinh Hạo mắt hướng về phía Đường Vô Thường. Hắn cũng có tôn nghiêm của hắn, hắn không tin bản thân không hạ được tên Minh Ngọc Tuấn này.

“lại tới nữa..”

Âu Dương Đình lập tức phi thân lên khi thấy Đường Vô Thường cách hắn không quá ba bước.

“xoẹt...t...t..!!”

Lưỡi kiếm của Minh Ngọc Tuấn bỗng nhiên xoay tròn trên không trung, một, mười, một trăm...

Thanh kiếm giống như biết phân thân, tất cả đều đồng loạt bay thẳng về phía Dinh Hạo. Dù biết bản thân không thể tiếp tục dùng nội lực, nhưng hắn không còn cách nào.

“ào..ào..!!”

Gió thổi ào ạt, cát bụi tung mịt mù, cây cối nghiêng ngã, mọi người ngơ ngát nhìn xung quanh, còn tưởng trời sắp đổ mưa nhưng không phải...

“cạch...ch...!”

“cạch...ch...!”

Thanh kiếm của Minh Ngọc Tuấn nát tan thành từng mảnh nhỏ, và Minh Ngọc Tuấn hắn đã ngã quy xuống đất, không gượng dậy nổi. Mọi người vẫn không biết chuyện gì đã diễn ra, chỉ biết khi họ nhìn lên khán đài thì mọi chuyện đã là như vậy.

Dinh Hạo dần dần thu chiêu pháp lại, cố gắng để không bị ngã.

“hắn đã thua rồi sao...thua trong tay một tên vô danh tiểu tốt..” Minh Ngọc Tuấn cười chua sót bước xuống khán đài.

“bốp.. bốp...!!”

Cùng lúc đó Đường Vô Thường cũng bị cước liên hoàn của Âu Dương Đình đá văng khỏi khán đài.

Nhan Song Song từ trên ghế, cũng vội vã chạy xuống đỡ lấy hai người Minh Ngọc Tuấn và Đường Vô Thường:

” Minh công tử, Đường đại ca ! hai huynh có sao không...”

“Nhan cô nương! là ta bất tài, không giúp được nàng, ta xin cáo từ..” Minh Ngọc Tuấn cảm thấy bản thân không còn chút mặt mũi nào đứng trước mặt Nhan Song Song, lập tức phủi áo bỏ ra đi.

“Minh công tử..” Nhan Song Song lo lắng gọi theo Minh Ngọc Tuấn

“Song nhi ! Đường đại ca thật vô dụng, không giúp được muội rồi” Đường Vô Thường vừa nói xong, liền phun ra ngụm máu.

“Đường đại ca! tất cả là lỗi của muội, muội không nên nhờ huynh” Nhan Song Song vừa lên tiếng thì Đường Vô Thường cắt ngang.

“là huynh cam tâm tình nguyện, muội bảo trọng..” Đường Vô Thường lau chùi vết máu trên miệng hắn, rồi một bước đi thẳng..

Nếu không vì nàng thì hai người nam nhân này cũng không thảm hại như bây giờ, là nàng có lỗi với họ. Mạc Nhi tức giận nhìn lên khán đài “tất cả là lỗi của tên dã nam nhân đó...”

“Song nhi ! người đã thương Đường đại ca của nàng là sư phụ, không phải ta, tại sao nàng lại nhìn ta đáng sợ như vậy, ta mới là phụ quân nàng, ta cũng đang bị thương, nàng không thấy sao..”

“ê...!!! có đánh tiếp không vậy..”

“sao lại đứng yên..”

“không đánh thì xuống mau..”

Dân chúng bên dưới không ngừng kích động, họ đang rất háo hức chờ xem một trận đánh kịch liệt, nhưng mà người trên khán đài vẫn đứng yên bất động.

“người này tại sao lại nhìn Song nhi bằng thứ ánh mắt đó, hắn quen với Song nhi từ khi nào” Mạc Nhi trong lòng cảm thấy hoài nghi, khi nhìn thấy Đinh Hạo đang nhìn Nhan Song Song đến xuất thần.

“tiểu đồ đệ à, sao ngươi còn chưa ra tay..”

Âu Dương Đình còn nôn nóng hơn khán giả bên dưới, nếu có thể tự mình lăn đùng ra xỉu thì hắn đã làm rồi, nhưng như thế thì quá mất mặt, chí ít cũng phải cho hắn một quyền.

“Y nhi ! không phải lỗi của ta..là hắn không chịu ra tay” Âu Dương Đình quay xuống nhìn Lãnh Nhược Y bộ dáng khó xử.

Nhưng...

“coi chừng..ng...!!!”

“bốp...!!”

Tiếng cảnh báo của Lãnh Nhược Y đã quá muộn màng. Máu mũi chảy ròng, đầu óc quay cuồng...

“Bịch...!!”

Âu Dương Đình đã nằm bất động dưới sàn gỗ, nhưng cũng thật may mắn, trước khi bất tỉnh, hắn còn kịp nhìn thấy mặt hung thủ, chỉ là chưa kịp nói gì đã hôn mê.

.....

“Dương Đình ! chàng mở mắt ra nhìn thiếp đi ..Dương Đình..”

Âu Dương Đình nghe thấy tiếng khóc kêu gào của Lãnh Nhược Y mơ mơ màng màng mở mắt ra.

“tên khốn đó đâu..cái đồ khi sư diệt tổ, ra tay không báo trước một tiếng, ít ra cũng phải lựa chỗ mà đánh, tại sao lại đánh vào mặt...tên nhóc đó chắc là muốn chết..”

“bach..ch...!!!”

Âu Dương Đình tức giận ném cái khăn đang nhét trong mũi hắn ra, tức giận mắng chửi kẻ đầu xỏ gây ra tội tình.

“chàng nói là tên Đinh Hạo sao... hắn đang tỷ thí trên võ đài..” Lãnh Nhược Y lo lắng cho vết thương của Âu Dương Đình , nhưng nhìn thấy hắn kích động như vậy , nàng rất an tâm.

“Đinh Hạo cái gì chứ...hắn là..” Âu Dương Đình nóng vội lên tiếng, nhưng chợt nhớ chuyện quan trọng

“mà nàng vừa nói gì, hửn đang tỷ thí..” Âu Dương Đình sốt ruột lên tiếng.

“dạ phải” Lãnh Nhược Y ngơ ngác gác đầu, nàng không biết vẽ mặt lo lắng này của Âu Dương Đình là gì.

“tên tiểu tử đó muốn chết sao...” Âu Dương Đình nói xong lập tức chạy thẳng đến giáo trường, không kịp nói câu gì với Lãnh Nhược Y.

“Dương Đình! chàng đi đâu vậy..”

“đi ngăn hửn lại..”

Tên nhóc đó vì muốn thắng Giang Ngọc Lâm, nên đã dùng tán hoa chưởng, đã tổn hại nguyên khí vẫn còn chưa bình phục, tuyệt đối không thể tiếp tục sử dụng nội lực. Nhưng vừa rồi tên ngốc đó lại dùng Phong Vân chưởng một lần nữa, đúng là chán sống, sao hửn lại thu nhận một đồ đệ ngốc như vậy

“Dương Đình! đợi thiếp với..”

*****hết chương 68*****

69. Chương 69: Phu Thê Tương Phùng (tt)

Chương 69: Phu thê tương phùng (tt)

“cộp..cộp..!!”

“tên nhóc chết tiệt! tạo sao lúc nào cũng làm cho mình bận tâm..”

Âu Dương Đình lo lắng cho tính mạng của Đinh Hạo gặp nguy hiểm. Hửn bất chấp chạy nhanh đến giáo trường, mồ hôi nhễ nhại, hơi thở còn chưa kịp bình ổn, thì lại nghe thấy...

“Ầm..m..!!!”

“Bốp..p..p..!!!”

Tiếng người vật ngã dưới sàn, tiếng quyền cước kịch liệt, tiếng pháo tay giòn giã, và cả những tiếng reo hò của quần chúng xung quanh.

“bốp..bốp..!”

“đánh hay lắm...”

“đánh hay lắm..”

Mọi người hò hét không ngừng, hàng ghế trước mắt hửn lại trống không, tất cả họ đều dồn hết lên phía trước, làm cho Âu Dương Đình không thể nhìn thấy gì, càng thêm lo lắng.

“tránh ra...”

“làm ơn tránh ra...tránh ra..”

Âu Dương Đình lớn tiếng, chen vào đám đông, đẩy hết người này rồi đẩy người kia, len lỏi vào trong.

Thì...

“Ầm..m..!!!”

Bụi bay mịt mờ, cái mà Âu Dương Đình nhìn thấy là một Đinh Hạo đang “tơi tả” trước mưa đòn, mặt mày bầm dập, đang lăn lộn trên sàn.

“bach..ch..”

Bụi gỗ tung bay, dây trường tiên trong tay Mạc Nhi phóng nhanh ra như một con rắn linh hoạt, quấn chặt lấy Dinh Hạo.

Trong lúc Dinh Hạo đang cố thoát khỏi sự kìm chặt của Mạc Nhi, thì từ phía sau...

“rẹt...t...t !!”

Đạo quang sáng bóng phát ra từ thanh kiếm của Song nhi, âm thanh vi vút trong gió khi thanh kiếm lao thẳng đến người Dinh Hạo.

Dinh Hạo phản ứng nhanh nhẹn, lập tức lộn người dùng chân kẹp chặt lấy thanh kiếm của Song Song, hất mạnh về phía sau.

“vèo...o...!”

Song nhi lập tức phi thân lên đón lấy thanh kiếm trước khi nó chạm sàn.

Còn Dinh Hạo vừa lộn người xong, chân chưa kịp đứng vững trên sàn thì ...

“Rầm..m...”

Mạc Nhi giựt mạnh dây trường tiên về phía nàng. Dinh Hạo một lần nữa lại nằm đo ván trên sàn, người còn chưa kịp lật dậy, thì Song Song phía sau đã xoay lưỡi kiếm tấn công.

“xoẹt...xoẹt..t...t !!”

Trên dưới, trái phải lưỡi kiếm của Song nhi liên tục chém tới, Dinh Hạo né trái né phải, gập trước ngả sau vô cùng gian nan. Nhưng điều làm hấn bận tâm là...

“Á..á...!”

Dinh Hạo hai mắt tròn trắng, hai tay chụp lấy thanh kiếm của Nhan Song Song, nhìn thấy lưỡi kiếm sáng bóng chỉ cách hạ bộ của hấn chưa tới năm phân mà không ngừng nuốt nước bọt.

Chính là bao nhiêu chỗ Nhan đại tiểu thư không chọn, cứ me chỗ này của hấn chém tới, thật hết cách.

Nếu vừa rồi hấn không nhanh tay, có lẽ tiểu huynh đệ của hấn đã mất mạng oan uổng.

“Nhan đại tiểu thư! chúng ta thương lượng một chút..”

“thương lượng...” Nhan Song Song có vẻ hiếu kỳ lên tiếng, không biết Dinh Hạo định giở trò gì.

“nàng có thể chọn một vị trí khác...trừ chỗ này ra, cái này ta cũng nghĩ cho nàng ...” Dinh Hạo vừa nói vừa cúi nhìn xuống tiểu huynh đệ của hấn.

“nghĩ cho ta...” Nhan Song Song khó hiểu nhìn hấn

“đúng vậy...chỗ này bị thương thì rất khó lành, nó mà sảy ra chuyện gì, sau này ta làm sao khiến nàng hạnh phúc...” Hấn đẩy nhẹ thanh kiếm của Song Song cách xa tiểu huynh đệ của hấn ra, gượng cười nhìn Nhan Song Song

Dinh Hạo vừa dứt lời, trong khi Nhan Song Song còn chưa kịp phản ứng thì đông đảo khán giả đã cười đến nghiêng ngã.

“ha..ha...!!!”

“nói hay lắm..”

Nhan Song Song nhìn bên dưới, rồi lại nhìn sang Dinh Hạo, giận đến đỏ mặt, nàng vun kiếm chém tới tập:

“dâm tặc...bổn cô nương sẽ lấy mạng người..”

Người trước kiềm chặt, người sau tấn công cả hai phối hợp ăn ý, khiến Dinh Hạo cực lực chống đỡ, bọn họ như vậy mà đã giằng co hơn nửa canh giờ.

Thời gian đã không còn nhiều, Dinh Hạo cảm thấy đùa như vậy cũng đã quá đủ, hấn nên kết thúc trận đấu.

“bắt..t...t...!!!”

Dinh Hạo gồng người, dùng hết nội lực hất bung dây trường tiên của Mạc Nhi ra.

“Ầm..m..!!”

Nguồn nội lực cực mạnh phát ra, không chỉ làm cho dây trường tiên trong tay Mạc Nhi đứt thành từng mảnh vụn, mà cả Mạc Nhi và Song Song đều bị văng xuống khán đài.

“Keng..ng...!!!”

Tiếng chuông kết thúc trận đấu vang lên vừa kịp lúc, nối tiếp là một tràng pháo tay từ dưới khán đài.

“Bốp..bốp...!!”

“hoan hô..hoan hô...”

Dương Chính cũng từ dưới khán đài nhảy lên. Vẽ mặt rạng rỡ, bước lại gần Dinh Hạo, phấn khởi tuyên bố người thắng cuộc.

“người thắng cuộc cuối cùng là...Dinh..” nhưng khi hấn quay người lại thì không thấy Dinh Hạo đâu.

Mạc Nhi đang vất vả đứng dậy, khi nàng đang nhích người thì có một bàn tay rắn rỏi kéo nàng đứng dậy.

“Mạc nhi! nàng có sao không...có chỗ nào bị thương..” Dinh Hạo lúc này không chỉ đơn giản lo lắng mà còn hoảng sợ, bản thân đã thương Mạc Nhi.

“ta không sao..”

Mạc Nhi qua loa trả lời, sau đó chợt nhớ ra một chuyện khiến nàng không khỏi bận tâm.

“Mạc nhi! hấn vừa gọi mình là gì...” Mạc Nhi sửng sốt, nàng dõi mắt nhìn theo nhất cử nhất động của Dinh Hạo.

“còn nàng, có chỗ nào bị thương, vừ rồi ta không có ý..” Dinh Hạo cuống cuống đỡ lấy Nhan Song Song.

“tránh ra! đừng đụng vào ta, tên dân tộc đáng ghét, món nợ của Đường đại ca và Minh công tử, ta còn chưa tính với người..”

Song nhi tức giận đẩy hấn ra, nàng vốn định vì Minh Ngọc Tuấn lấy lại chút công đạo nhưng xem ra đã không thể nào. Không ngờ tên dân tộc này lại khó đối phó đến vậy.

“Nhan đại tiểu thư! nàng có quá vô lý, vừa rồi nàng cũng thấy, người đã thương Đường đại ca của nàng không phải ta...” Dinh Hạo cũng khó chịu, mà lớn tiếng với Song nhi.

Hấn đang nói hăng say thì cảm thấy có vị mặn ở đầu môi, và vẽ mặt kỳ lạ của Nhan Song Song đang nhìn hấn...

“ngươi..ngươi đang chảy máu..” Nhan Song Song hốt hoảng lên tiếng.

“vậy sao...” Dinh Hạo cúi mặt nhìn xuống, từng giọt từng giọt đang chảy xuống sàn đấu.

“chỉ là chút máu, không sao...”

Dinh Hạo mỉm cười nhìn Song Song, lấy tay lau đi vết máu trên mũi, nhưng càng lau máu chảy càng nhiều hơn.

Sau đó hấn bắt đầu cảm thấy tai ù, xung quanh lắc lư, đầu óc quay cuồng, và cuối cùng điều hấn nhìn thấy là....

“ầm..m..m..”

Trước mặt một mảng tối đen như mực.

Từ lâu Mạc Tỷ.

Hai ngày sau..

“chịu tĩnh rồi sao..”

Dinh Hạo đầu choáng, mắt hoa, mò mẫm ngồi dậy. Khắp phòng tràn ngập mùi thuốc, đan dược, và kim châm thì đầy rẫy trên bàn.

Ánh nắng hoàng hôn đang hắt qua khung cửa sổ, che đi nửa khuôn mặt của nam tử đang đi tới, và hắn dễ dàng nhận ra đó là sư phụ hắn Âu Dương Đình.

“mau uống vào..”

Chỉ là hắn không nghĩ ra, đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho một Âu Dương Đình tao nhã ngày thường, thành ra cái bộ dáng dọa người này.

“sư phụ! ta đã hôn mê bao lâu..” Dinh Hạo cầm chén thuốc nóng từ tay của Âu Dương Đình, không vội uống.

“hai ngày ba đêm..” Âu Dương Đình lạnh lùng lên tiếng, cổ kìm nén bức tức trong lòng, không để cho bộc phát.

“lâu như vậy sao..” Dinh Hạo kinh ngạc nhìn Âu Dương Đình.

“còn dám nói lâu...tên chết tiệt nhà ngươi, ta đã dặn bao nhiêu lần, nội lực không thể dùng bừa bãi, ngươi còn đang bị thương, nếu lúc đó không có ta ngươi nghĩ mình còn mạng ngồi đây sao..”

Âu Dương Đình tức giận mắng người, Dinh Hạo nằm trên giường bao nhiêu lâu, thì hắn cũng thức trắng bằng ấy ngày, không ăn không ngủ, ngay cả tắm rửa cũng không có thời gian, hỏi sao không hóc hác tiêu tụy, tâm trạng cộc cằn.

“sư phụ! đa tạ người..”

Âu Dương Đình sững sốt nhìn Dinh Hạo, còn định mắng thêm vài câu nữa, nhưng Dinh Hạo tỏ ra hiểu chuyện như vậy, hắn cũng đành cho qua.

Quay lại vấn đề chính mà Âu Dương Đình hắn đau đầu mấy ngày nay.

“ta đã tìm hết trong tất cả y thư, để khiến một người đang sống chẳng khác nào thầy ma biết đi, thì chỉ có độc của huyết sát tử..”

“còn chuyện...trên đời này có tồn tại loại độc hơn hẳn huyết sát tử hay không, trong y thư không hề đề cập, ta cũng hết cách, trừ khi...”

“người tìm được vài người trúng độc về đây, có thể ta sẽ tìm ra manh mối từ trên người họ...”

Nhưng làm sao để tìm ra bọn chúng đây mới là một chuyện, nếu Dinh Hạo hắn một ngày không hiện thân, thì bọn người kia chắc chắn sẽ không tìm đến hắn, vậy phải đi đâu tìm chúng đây...

“người nghĩ ngơi đi, ta về phòng ...” Âu Dương Đình mệt mỏi đứng dậy.

“kết..t....!”

Trong phòng chỉ còn mỗi Dinh Hạo, nhiều ngày nằm trên giường, xương cốt đều nhức mỏi, nên cũng muốn ra ngoài đi dạo, thư giãn gân cốt.

Chỉ là vừa mới ra khỏi phòng, đã có phim hay để xem...

“Ừm..m..!!”

“bốp..bốp..!!”

“buông ..ừm..”

Trước cửa phòng kế bên, đang diễn ra một bộ phim tình cảm ướt át...

Một nữ nhân xinh đẹp đang bị một nam nhân đè lên cửa, môi hắn áp sát vào môi nàng hôn “ngấu ngiến”. Bàn tay hắn còn đang “càn quét” khắp cơ thể nàng.

Nữ nhân tay chân vùng vẫy, nhìn sơ cũng biết là nàng bị ép buộc. Dinh Hạo đang do dự không biết có nên bước tới, giúp nàng giải vây hay không, dù sao cũng chuyện nhà của người ta.

“Á..á...!!”

Tiếng kêu thất thanh của Lạc Tư Doanh vang lên, hần lập tức đẩy Mạc Tuệ Tâm ra.

Mạc Tuệ Tâm tức giận nhìn hần, liền lấy tay chùi đi vết máu dính trên miệng nàng, dùng hiểu lầm đó chính là máu của Lạc Tư Doanh.

Lạc Tư Doanh cũng không quan tâm đến vết thương trên miệng hần, chỉ muốn làm rõ một chuyện.

“nàng thay đổi ý định, có phải vì hần..” Lạc Tư Doanh giận dữ, giơ tay chỉ thẳng về phía Dinh Hạo đang đứng.

Với hần thì tránh như tránh tà, còn với nam nhân khác thì ân cần sẵn đón, một vương gia như hần có chỗ nào không bằng tên “quái nhân” đó.

“cái gì nữa đây...” Dinh Hạo trở mắt nhìn Lạc Tư Doanh.

“ngươi lại nổi điên gì vậy, quan hệ của chúng tôi hoàn toàn trong sạch, không giống như ngươi..” Mạc Tuệ Tâm lúng túng quay lưng lại nhìn Dinh Hạo, rồi tức giận lớn tiếng với Lạc Tư Doanh.

Vừa nhìn thấy Lạc Tư Doanh, nàng lại nghĩ ngay đến cái thai của Mạc Thánh Tuyết, thì trong lòng đã cảm thấy tức tối khó chịu.

“như ta thì sao...nàng nói cho rõ ràng, tại sao lại thay đổi quyết định, không phải nàng đã nói sẽ cùng ta về Mạc y quốc, nhưng sáng hôm sau...”

Tối hôm trước bọn còn rất “vui vẻ”, sáng hôm sau hần còn để cho hai tỷ muội họ gặp nhau...

Lạc Tư Doanh đang nói giữa chừng, chợt nghĩ ra trọng điểm, hần dừng lại nhìn Mạc Tuệ Tâm với ánh mắt dò xét.

“chuyện nàng thay đổi quyết định, có phải liên quan đến Tuyết nhi..”

Không ngoài khả năng này, có lẽ Tuệ Tâm đã nghe được chuyện trước đây hần từng si tình Mạc Thánh Tuyết, cho nên nàng không tin tưởng hần.

“một cũng Tuyết nhi, hai cũng Tuyết nhi rõ ràng ngươi thích người ta” Mạc Tuệ Tâm tức giận nhìn hần, không lên tiếng. Làm cho Lạc Tư Doanh tưởng bản thân đã đoán trúng.

“ta và Tuyết nhi thật không có gì, nàng đừng suy nghĩ lung tung..”

Nhưng không ngờ lời nói này đã khơi dậy sự tức giận cố kìm nén của Mạc Tuệ Tâm, tất cả đều bộc phát...

“không có gì...vậy cái thai của Tuyết tỷ chẳng lẽ tự dưng mà có..”

“vèo..o...!!”

Thời gian như dừng lại, cả Lạc Tư Doanh và Dinh Hạo đều đứng yên bất động, cảm giác như mọi thứ xung quanh họ đang chuyển động rất chậm.

Một chiếc lá lơ lửng trong gió, từ từ rơi xuống. Khi chiếc lá chạm đất, thì mọi người mới hoàn hồn tỉnh mộng.

“Tuyết nhi có thai, chuyện này... sao có thể..” Lạc Tư Doanh kinh ngạc lên tiếng.

Phu quân mất bảy năm, bây giờ thê tử mới có thai, không phải là chuyện buồn cười nhất thiên hạ. Nhưng Lạc Tư Doanh hần hiểu rõ Mạc Thánh Tuyết không phải dạng “hồng hạnh vượt tường”, vậy cái thai đó phải giải thích thế nào đây.

“một tháng trước ngươi và Tuyết tỷ đến Diệp Kỳ quốc...còn cái thai đó cũng đúng một tháng, không phải của người chẳng lẽ của Hạo vương đã chết...”

Dinh Hạo trong phòng nghe không sót một từ, vì vậy có thể giải thích được sự sững sốt, kinh ngạc trên mặt hắn lúc này.

“Tuyệt nhi có thai...hơn một tháng...”

Hạo vương phủ.

Tất cả hao quang của ánh trăng đêm nay đều bị che phủ bởi mây đen, u tối âm u..

Gió hiu hiu thổi, in bóng xuống mặt hồ đang lặn tăng không phải chỉ những tán cây rộng lớn, mà còn có những bóng người thấp thoáng ẩn núp.

“bịch..ch..!” Bọn họ nhanh chóng tản ra.

Cũng trong lúc này, lại có một bóng đen khác xuất hiện.

“vèo..o..o..!”

Dinh Hạo nhanh như một ngọn gió, từ trên cây nhảy xuống, biến mất ở cuối hành lang, khi hắn tới gần Tây viện, thì...

“Hạo vương ...”

“Hạo vương....”

Tiếng nói thánh thót cao vút, không biết từ động vọng đến, làm cho Dinh Hạo nửa bước không dám nhúc nhích, hồi hộp đứng yên...

“chẳng lẽ thân phận của mình đã bại lộ..”

Hắn chậm chậm xoay người lại thì nhìn thấy...

“ra là người..”

Dinh Hạo thở dài, lại tức giận. Thì ra người gọi tên hắn chính là Tiểu Yến.

Con vẹt sắc sảo năm nào đang hí hửng đập cách, chào đón Dinh Hạo trở về. Bên cạnh nó bây giờ đã có thêm một cô vẹt xinh đẹp nữa, cả hai cùng nhau nói chí chóc, âm vang không hề nhỏ chút nào.

“Hạo vương...Hạo vương..”

“không được kêu! còn kêu, có tin tao đem mày đi nướng..”

Trước lời đe dọa của Dinh Hạo, hai con vẹt vô cùng quật cường, kêu còn quyết liệt hơn khi nãy...

“Phạch..ch..ch..!!”

“Phi Yến xinh đẹp..xinh đẹp...”

“Hạo vương trở về...trở về..”

Dinh Hạo nghe thấy mà hoảng cả hồn, nếu để người khác nghe thấy không kéo đến mới là chuyện lạ.

“cộp..cộp...!!”

Từ xa bóng dáng của Tư Mã Phi Yến đang thấp thoáng, Dinh Hạo lập tức núp ra phía sau.

“Tiểu Yến! chúng ta về phòng thôi..” Tư Mã Phi Yến mỉm cười nhìn con vẹt trong lồng son.

Chỉ là...

“Phạch..ch..ch..!!”

“Phi Yến xinh đẹp..xinh đẹp...”

“Hạo vương trở về...trở về..”

Cái lồng vừa được nhấc lên, không biết phải con vệt có linh tính, biết Dinh Hạo còn đang ở phía sau, nên phát huy hết sở trường có thể, báo động cho Tư Mã Phi Yến.

Tư Mã Phi Yến nghe xong mà sững sốt nhìn Tiểu Yến, câu nói này nàng dạy nó cách đây bảy năm, khi đó vương gia còn đang lãnh binh đánh Diệp Kỳ quốc, nên ngày nào cũng mong ngóng chàng trở về, nhưng rồi....

Chàng mãi mãi không về.

“Tiểu yến! có phải mày cũng như tao...đều rất nhớ chàng..” Tư Mã Phi Yến mỉm cười vuốt ve con vệt, hai mắt rưng rưng chuyển màu.

“mày nghĩ ở trên trời chàng có nhìn thấy chúng ta, chàng có biết... tao đã sinh cho chàng hai tiểu quận chúa...”

Những giọt nước mắt lóng lánh như kim cương của Tư Mã Phi Yến, khiến cho Dinh Hạo nhìn thấy mà đau lòng.

“Yến nhi! ta cũng rất nhớ nàng...ta cũng đã gặp chúng, chúng nó rất đáng yêu...”

Dinh Hạo và cả Tư Mã Phi Yến cả hai chỉ đứng cách nhau có một bức tường, cùng ngẩn đầu cùng ngẩn chung một ánh trăng và cùng nghĩ về đối phương...

Chỉ tiếc bọn họ không thể đường đường chính chính gặp nhau.

.....

Tây viện.

Giữa đêm khuya thanh vắng, thì âm thanh mị hoặc của tiếng đàn như ru hồn người.

“kết...t...!!”

Cánh cửa vừa được kéo ra, thì âm thanh của tiếng đàn cũng lịm tắt theo, Hạ Lan vẽ mặt đầy tâm sự, ủ rũ đi vào.

“công chúa! xe ngựa và mọi thứ em đã chuẩn bị xong..

“nhưng mà công chúa, chúng ta phải rời khỏi đây thật sao..” Hạ Lan ấp úng một lúc, rồi cũng lên tiếng,

Công chúa quyết định rời khỏi Hạo vương phủ cũng được, nhưng cũng không muốn trở về Mạc Y quốc, thì bọn họ còn chỗ nào mà đi chứ, nhìn thấy tương lai mịt mờ, hỏi sau nàng không lo lắng.

Thánh Tuyết dừng lại nhìn Hạ Lan, lời nói của Hạ Lan khiến nàng phải đắn đo, nhưng nàng đã không còn lựa chọn.

“em đi ngủ sớm, ngày mai chúng ta lên đường..”

Hài nhi trong bụng nàng vô tội, nàng không muốn hủy hoại đi nó, nếu chuyện nàng mang thai lộ ra, thì làm sao nàng có thể nhìn mặt các tỷ muội trong phủ và đối diện với linh vị của vương gia.

Còn có nhị tỷ, nếu biết nàng đang mang thai con của tỷ phu, thì liệu tỷ ấy sẽ bỏ qua cho nàng sao.

“còn cuộc tỉ thí ngày mai, lỡ như tên Dinh Hạo gì đó phá giải được thế cờ của vương phi, mọi người khi đó không tìm thấy người thì sao...”

Trước khi nghĩ ra cách để khiến Mạc Thánh Tuyết thay đổi quyết định, thì Hạ Lan hi vọng kéo được ngày nào hay ngày đó.

“chuyện đó sẽ không xảy ra..”

Tuy nàng không phải là một kỳ thủ, nhưng cũng biết thế cờ đó không phải là đơn giản, nếu dễ dàng phá giải như vậy, thì cả tháng nay tất cả kỳ thủ trong thiên hạ cũng không hội tụ về đây.

“Tuyết nhi! tại sao nàng lại ngốc như vậy...”

Dinh Hạo đang đứng bên ngoài, nóng lòng chỉ muốn đẩy cửa vào, hẳn hiểu rõ nguyên nhân khiến Mạc Thánh Tuyết bỏ đi, hẳn tin chắc người có thể giữ nàng ở lại cũng chỉ có mình hắn.

Nhưng rồi...

“choang..ng...ng...!”

“choang..ng...ng...!”

Tiếng keng từ hậu viện vang lên giữa đêm khuya yên tĩnh, đèn đuốc nhanh chóng được thắp lên, và tiếng gào thét của mọi người.

“có thích khách..có thích khách..”

“cộcp..cộcp...!!”

“mau hộ giá..”

Hậu vệ, binh lính tất cả kêu lũ lượt kéo đến Nam viện, nơi ở của Mộ Dung Vân Tĩnh. Dinh Hạo hốt hoảng đuổi theo mọi người.

.....

“Á..á...!!”

Nam viện yên tĩnh hoa lệ ngày thường, bây giờ chẳng khác một bãi chiến trường. Binh lính thì đang nằm la liệt trên đất kêu la, giáo gươm rải rác khắp nơi. Máu me chảy bê bết.

Khi Dinh Hạo vừa đến nơi, chỉ kịp nhìn thấy đám thích khách đang tháo chạy, còn Vô Tình gấp rút đuổi theo. Nhưng hắn cũng chỉ có thể đứng từ xa, một nơi không ai nhìn thấy mà quan sát...

“Ngạo nhi...Ngạo nhi...”

“Tĩnh Tỷ! tỷ đừng lo lắng, nhất định Vô Tình sẽ mang Ngạo nhi về cho tỷ..”

“Ngạo nhi nhất định sẽ không sao..”

Mộ Dung Vân Tĩnh thì đau khổ vật vờ, Mạc Nhi và cả Song Song thương tích đầy mình, ôm chặt lấy Mộ Dung Vân Tĩnh.

“Ngạo nhi bị bắt..”

“vèo..o...!!”

Dinh Hạo lập tức phi thân đi đuổi theo bọn người của Vô Tình, không một chút chần chừ.

.....

Ngoại thành 50 dặm

“keng..ng...!!”

“choang...ng...!!”

Quan binh và đám thích khách đang ẩu chiến vô cùng quyết liệt.

Dưới ánh trăng chỉ có những đạo quang lấp lánh, và âm thanh của đao kiếm va chạm, cùng mùi máu tanh phảng phất không trung.

“choang..ng...!!”

“Vô Tình! bọn người này và đám thích khách ở núi Bích Vân có phải là một..” Vệ tổng quản đưa kiếm lên đỡ lấy một đao của thích khách đang chém tới. Quay sang nhìn Vô Tình.

“Cạch..ch...!!”

“là bọn chúng..”.

Vô Tình hất mạnh lưỡi đao của tên thích khách trước mặt ra khỏi người hắn.

Chỉ mới đuổi theo không lâu, thì quan binh đã chết sạch sẽ dưới lưỡi đao của hắc y nhân, còn bóng dáng của viện binh vẫn không thấy đâu, chỉ có Vô Tình và Vệ tổng quản đơn độc tác chiến.

Đám thích khách này võ nghệ không cao, nhưng để khiến chúng ngừng tay, còn khó hơn lên trời.

Con người bằng xương bằng thịt đánh mãi cũng phải mệt, bị thương sẽ đau, nhưng hai điều này lại chẳng có ý nghĩa gì với chúng, mới là đau đầu.

Cho nên thời gian càng lâu thì người thiệt thòi chỉ có hai người họ.

Vô Tình và Vệ tổng quản sắp sửa không cầm cự nổi, mắt nhìn bọn chúng mang Lăng Thiên Ngạo đi, mà cả hai lại không thể làm được gì.

May mắn thay...

“Vèo..o..!!”

Một đường gương sáng bóng từ xa phóng tới, nhanh như một tia chớp, máu đỏ phun trào, và thủ cấp của hắc y nhân đã lăn lóc trên đất.

Dinh Hạo phi thân lên đón lấy Lăng Thiên Ngạo từ tay của hắc y nhân, trước khi hắn kịp ngã xuống.

“bịch..ch..!”

Hắc y nhân ngã sập xuống thảm cỏ, máu từ cổ hắn chậm rãi mà chảy ra, màu xanh mướt của cỏ non nhanh chóng đều nhuộm đỏ.

Không phải Dinh Hạo hắn tàn nhẫn, nhưng sau nhiều lần chạm mặt, hắn biết đám người này không thể dùng cách thông thường để đối phó. Chỉ có cách này mới có thể cản được chúng, mặc dù có hơi tàn bạo.

“Ngạo nhi.. Ngạo nhi..!”

Dinh Hạo ôm chặt lấy Lăng Thiên Ngạo đang hôn mê, hoang mang lại lo lắng, cái này gọi là huyết mạch tương liên. Hắn không ngừng gọi tên Lăng Thiên Ngạo.

“bịch...ch..!” Vệ tổng quản mạnh tay vừa quật ngã một hắc y nhân xuống đất, nhìn Dinh Hạo với ánh mắt hiếu kỳ.

“hắn ta là ai..”

“bốp..pp..!” Vô Tình tung một cước vào người của hắc y nhân, lắc đầu nhìn Vệ tổng quản

“ta không biết..”

Trước sự xuất hiện và thái độ quá khích của Dinh Hạo giành cho Lăng Thiên Ngạo, khiến cho Vô Tình và Vệ tổng quản không khỏi thắc mắc.

Bất ngờ....

“phía sau...cẩn thận...”

Vô Tình và Vệ tổng quản giật mình hét lên, không đơn giản là kinh ngạc mà hoảng sợ vì đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy cảnh tượng rùng rợn như này...

Tên hắc y nhân vừa mới bị Dinh Hạo chém đứt đầu, đang từ từ bò dậy, chuẩn bị cầm đao chém xuống người hắn.

Dinh Hạo nhanh tay cầm lấy thanh đao lên, không cần nhìn đã đâm thẳng ra phía sau.

“roẹt..!!!”

Thanh đao xuyên thẳng qua người hắc y nhân, Dinh Hạo thở phào nhẹ nhõm, vì tên hắc y nhân đó cuối cùng đã chịu đứng yên.

Dinh Hạo ôm lấy Lăng Thiên Ngạo từ từ đứng dậy. Nhưng đi chưa được hai bước, thì lại nghe thấy những âm thanh rục rịch đáng ngờ, Dinh Hạo ngoảnh đầu lại.

“không phải chứ.” Dinh Hạo đỡ khóc đỡ cười.

Dù không còn đầu, trước ngực còn có một thanh kiếm xuyên thẳng tim, máu me chảy khắp toàn thân, nhưng tên hắc y nhân vẫn “quơ quào” thanh kiếm về phía Dinh Hạo.

“chết tiệt !”

“Có ai nói cho hắc biết, rốt cuộc bọn người này làm từ cái gì mà ra không...” Dinh Hạo cảm thấy vô cùng đau đầu, tức giận mắng chửi, bây giờ hắc thật đã hết cách.

“cộp..cộp...!”

Đám “thây ma” từng bước, từng bước tiếng lại gần, dồn ba người họ lại. Chuyện đã đến nước này Dinh Hạo đã không còn lựa chọn..

“Vô Tình ! giữ lấy Ngạo nhi..”

Ánh mắt sắc bén, giọng nói băng lãnh và khí thế bức người này, khiến cho Vô Tình như bị thôi miên.

“thật quá giống..” Ngay cả bản thân cũng không biết mình sắp làm gì.

“dạ..! vương gia” Vô Tình cúi người đón lấy Lăng Thiên Ngạo từ tay Dinh Hạo, thái độ tôn kính.

“trời..hắc vừa nói gì..” Vô Tình nói xong lại giựt mình, tại sao hắc có thể lầm tưởng một người xa lạ là chủ tử đã mất nhiều năm.

“...” Vệ Phong giựt nẩy người, trở mắt nhìn Vô Tình.

“vèo..o..o..!”

Thời tiết đang êm đềm mát mẽ, thì một cơn lốc xoáy bất ngờ ập đến, cây cối nghiêng ngã, mọi thứ đều bị cuốn vào vòng xoáy.

Nhìn thấy Dinh Hạo di chuyển nhanh đến chống mặt, cảnh tượng vô cùng quen thuộc, gợi nhớ một chút hồi ức của Vô Tình và cả Vệ Phong trong quá khứ.

Khi cơn lốc xoáy biến mất, thì tất cả hắc y nhân đã đứng yên bất động, chỉ trong nháy mắt Dinh Hạo đã điểm huyết hết tất cả hắc y nhân.

“bịch..”

Dinh Hạo ngã quỵ xuống đất, sau màn trình diễn đẹp mắt vừa rồi, khắp người hắc đã không còn chút sức lực dư thừa nào.

“Vô Tình! người đưa Ngạo nhi trở về vương phủ, đừng để vương phi phải lo lắng..”

Lần đầu hắc nhìn thấy Tịnh Nhi đau lòng đến như vậy, đủ biết Ngạo nhi quan trọng với nàng như thế nào. Dinh Hạo vừa ra lệnh cho Vô Tình xong, thì liền quay sang nhìn Vệ Phong.

“Vệ Phong! giúp ta trời đất người này lại..”

“xoẹt...!!”

Dinh Hạo bình thản như không có chuyện gì, sau khi nói xong liền xắn tay áo lên bắt tay vào việc. Hắc xé y phục trên người hắc y nhân, làm thành dây thừng, bắt trời từng người một.

Trong lúc đó Vô Tình, Vệ Phong lại ngơ ngác nhìn nhau, không từ ngữ nào có thể hình dung được biểu cảm trên gương mặt họ bây giờ.

“Trên đời này chỉ có một người, mới dùng giọng điệu này ra lệnh cho họ...”

Vệ Phong và Vô Tình cùng nhìn Dinh Hạo, thì...

“sao còn đứng đó..” Dinh Hạo bắt ngờ lớn tiếng hét vào mặt họ.

Lúc đầu có phần nghi ngờ, nhưng nhìn thấy thái độ này của Dinh Hạo, bọn họ đã hoàn toàn tin tưởng. Trên đời này quả thật có kỳ tích...

“vương gia...!!!”

Vô Tình và Vệ Phong đồng thanh lên tiếng, chẳng khác nào những nữ nhi thường tình, bọn họ vui mừng đến bật khóc...

“vương gia! thật sự là người sao..” Vô Tình vui mừng lên tiếng.

“có phải thuộc hạ nằm mơ không, người thật sự đã trở về..” Vệ Phong vẫn bàng hoàng không tin.

“Vô Tình, Vệ Phong..bảy năm nay đã khổ cho các người..” Dinh Hạo mỉm cười nhìn hai người họ.

“vương gia..”

Hai người họ vui mừng còn định chạy đến ôm Dinh Hạo, nhưng đều bị hấn đẩy ra.

“Vệ Phong! không còn nhiều thời gian, mau trời hết đám người này lại..” Dinh Hạo gấp rút lên tiếng.

Huyệt đạo trên người của đám thính khách này, nửa canh giờ sau sẽ tự động giải, khi đó hấn không biết bản thân có cầm cự nổi không.

“Vô Tình! còn không mau đưa Ngạo nhi rời khỏi đây..”

“Dạ..ạ..! vương gia...”

Vô Tình, Vệ Phong vô số lần nhận lệnh từ Dinh Hạo, nhưng đây là lần đầu tiên họ nhận lệnh mà cảm thấy hạnh phúc nhất.

Vô Tình lập tức xoay người, nhảy lên lưng ngựa, có lẽ nóng lòng mang người trở về, nên hấn không hề hay biết....

Lăng Thiên Ngạo từ lâu đã tỉnh dậy, ánh mắt như sao sáng trong đêm đen.

“người đó thật sự là phụ vương sao...”

Tửu lâu Mạc Tỷ.

“ầm...m...!!”

“ầm...m...!!”

Cánh cửa bị gõ đến sắp bung. Nhưng không ai ra mở cửa, có lẽ trong phòng không có ai chẳng...

“ây..za...!!!”

Người nằm trên giường nhiều ngày thức trắng, vừa mới chợp mắt không lâu, lại có người đến phá đám, đương nhiên hấn không muốn dậy.

Âu Dương Đình lặn qua lộn lại, bức bối khó chịu, không tài nào ngủ được, bởi vì người bên ngoài rất có kiên nhẫn, đập cửa mãi không chịu đi.

“khốn kiếp..”

Âu Dương Đình tức giận, bật người dậy. Bộ dáng như muốn giết người, đẩy cửa ra.

“là người..”

Nhìn thấy người trước mặt là Dinh Hạo, Âu Dương Đình càng thêm tức giận, chỉ muốn đóng sập cửa lại.

“khoan đã! sư phụ..” Dinh Hạo chen tay vào giữa cửa cản lại.

Âu Dương Đình sẵn sộ nhìn Dinh Hạo...

“tên nhóc chết tiệt! người nằm trên giường mấy ngày liền không sao, ta vừa mới chợp mắt thì người lại đập cửa ầm ầm...người muốn sao hả..” Âu Dương Đình giận đến nghiến răng.

“ông trời ơi có thiên lý không..” Vì ai mà hấn suốt nhiều ngày không ngủ, vậy mà bây giờ còn vác mặt đến đây phá đám hấn.

“sư phụ! ta có chuyện nhờ người...người xem..” Dinh Hạo gấp rút cắt ngang lời Âu Dương Đình, thần sắc nghiêm trọng.

“xem cái gì..” Âu Dương Đình gật gù lên tiếng.

Lúc Âu Dương Đình xoay người lại thì...

Mấy chục tên hắc y nhân đang được đẩy vào bởi Vệ Phong, ánh mắt vô hồn, khuôn mặt không cảm xúc, hơi thở lạnh buốt.

“là bọn họ..” Âu Dương Đình lướt qua đám thích khách, rồi lại quay trở lại nhìn Dinh Hạo.

“đúng vậy..”

“sư phụ! lần ta phải nhờ vào người..”

Sáng ngày sau...

Bầu trời trong xanh không gợn bóng mây, xuyên qua mái ngói rục rở, đình lớn huy nga là những tia nắng chói mắt.

Mặc dù đã vào giờ tỵ, nhưng Hạo vương phủ vẫn yên bình tĩnh lặng khác hẳn mọi khi.

Tây Viện.

Mạc Thánh Tuyết đang một mình thu dọn hành trang, thì có người bất ngờ đẩy cửa vào.

“ầm..m..!”

Cánh cửa vô cớ bị đẩy ra, Mạc Thánh Tuyết hốt hoảng mà đẩy hết hành lý trên bàn xuống đất...

“công chúa! không kịp...không kịp nữa rồi...” Hạ Lan hối hả chạy vào, thở không ra hơi.

“không kịp cái gì, em nói rõ xem...”

“là..là..”

Hạ Lan chưa kịp lên tiếng, thì Nhan Song Song đã ùng ùng bước vào, dáng vẻ rất là tức giận.

“Tuyết tỷ! lần này tỷ phải thay mọi người lấy lại công đạo, tỷ phải làm cho tên dâm tặc đó bẽ mặt xấu hổ, trước mặt mọi người..” Nhan Song Song bực tức nói một hơi dài.

“tên dâm tặc nào..” Mạc Thánh Tuyết khó hiểu nhìn Nhan Song Song, sau đó quay sang nhìn Hạ Lan.

“là tên Dinh Hạo gì đó...hắn ta vừa đến, đã phá ngay được thể cờ của vương phi...”

“sao có thể..”

Mạc Thánh Tuyết vô cùng kinh ngạc, tất cả kỳ thủ trong thiên hạ, ngày đêm túc trực bên cạnh bàn cờ vẫn không nghĩ ra cách, nhưng tên đó lại dễ dàng phá giải.

“hắn ta chỉ là may mắn, muội không tin hắn ta lại biết chơi cờ..”

Chắc chắn tên đó chỉ là đánh bừa, nhưng lần này thì khác. Khỏi đàn không thể dựa vào vận may được. Nàng không tin tên “dâm tặc” mặt mày bặm trợn đó có thể khải ra khúc nhạc động lòng người kia.

“Tuyết tỷ! đi thôi..”

“nhưng mà tỷ..”

Mạc Thánh Tuyết còn đang do dự, thì đã bị người ta kéo ra khỏi cửa, còn chưa kịp dọn gọn đóng quần áo còn đang nằm dưới đất kia.

.....

“bốp...bốp...!”

“bốp...bốp...!”

Mạc Thánh Tuyết vừa rời tay khỏi dây đàn, thì những tràng pháo tay như sấm nổ vang lên bốn phía, từ dưới khán đài.

Không chỉ có nam nhân mà còn có nữ nhân, nếu không là những cầm sư nổi tiếng, thì cũng là những người chơi đàn nổi danh trong thiên hạ. Họ đến đây đơn giản chỉ là hiếu kỳ.

Một tháng rồi, mặc dù nhạc phổ trước mặt, nhưng để đàn được như Mạc Thánh Tuyết vừa rời, thì không có ai có thể đàn được.

“tên dân tộc! đến lượt ngươi..” Nhan Song Song lớn tiếng thánh đấu.

Mặc dù nàng không rành về âm luật, cũng không hiểu được đàn khúc vừa rời đặc sắc thế nào, nhưng nhìn thấy thái độ của mọi người, thì chắc chắn là rất hay.

“xin hỏi có ai bên dưới, có thể cho tại hạ mượn cây đàn..” Dinh Hạo đảo mắt nhìn xung quanh.

Mọi người xung quanh nháo nhào cả lên, lại xầm xì..

“cái gì..hắn không mang đàn sao..”

“huynh nhìn hắn xem, có chỗ nào giống người biết đánh đàn..”

“không biết hắn nghĩ gì, đi thi lại không mang đàn, thật ra hắn có nghiêm túc không đây..”

Luyện đàn cũng giống như luyện kiếm, lâu ngày mới quen tay, giữa người và đàn cần có sự gắn bó mật thiết, vậy mà có người đi thi đấu lại quên mang đàn.

“vị huynh đệ! nếu người không chê thì có thể dùng đàn của ta..” Một vị thư sinh bước ra từ giữa đám đông, mỉm cười nhìn Dinh Hạo.

“đa tạ..”

Dinh Hạo cầm lấy cây đàn, rồi nhanh chóng về chỗ ngồi, đối diện với Mạc Thánh Tuyết.

Bên dưới đang rất ồn ào, bọn họ còn nói rất hăng say. Họ không nghĩ một người có vẻ ngoài “thô kệ” như Dinh Hạo, có thể khải được đàn khúc này, chứ đừng nói đến chuyện phân thắng thua với Mạc Thánh Tuyết.

Nhưng rồi..

Chỉ một chút khúc dạo đầu ngắn ngủi đã dập tắt đi tất cả, sự nghi ngờ của mọi người, tất cả họ đều im lặng hướng mắt nhìn lên khán đài.

Cảm giác như cơ thể đang lâng lâng bay bổng, hơi thở của nắng xuân, sự nhẹ nhàng của gió, ấm áp của khí trời, tất cả họ đều có thể cảm nhận được lúc này, chỉ muốn thả hồn mình đi theo tiếng nhạc.

Quả là một cảm khúc tuyệt luân, họ cảm thấy thật may mắn khi đến đây.

Trong lúc mọi người còn đang say sưa chìm đắm, chỉ lắng tai nghe tiếng nhạc mà không ai hay biết, Dinh Hạo từ đầu đã không nhìn vào nhạc phổ, chỉ mỗi một người là nhận ra điều đó.

“chuyện này.. sao có thể..” Nàng kinh ngạc nhìn Dinh Hạo.

Chỉ có mỗi mình Mạc Thánh Tuyết là hiểu chuyện gì đang diễn ra. Nàng bàng bàng sửng sốt.

Bởi vì khúc nhạc phổ mà mọi người nhìn thấy đây, thật ra chưa phải là trọn vẹn, đoạn cuối của khúc nhạc nàng đã không thêm vào, và nàng cũng chưa từng đàn cho bất kỳ ai nghe.

Trên đời này chắc chắn không có ai biết đến nửa đoạn sau của khúc nhạc, ngoại trừ một người.

Đôi chân của Mạc Thánh Tuyết gần như trụ không nổi nữa rồi. Nàng muốn chạy, chạy thật nhanh khỏi đây.

“Ẩn sau vết sẹo dài, và râu ria xồm xoàm kia, chính là đôi mắt đó, khuôn mặt đó, mà tại sao tới bây giờ nàng mới nhận ra...”

“bốp...bốp...!”

“hay quá..”

“quá tuyệt..”

Những kẻ xem thường, chế nhạo Dinh Hạo trước đây bây giờ đều vỗ tay tán thưởng.

Nếu so ra thì tiếng vỗ tay vừa rồi còn lớn gấp mấy lần Mạc Thánh Tuyết khi nãy, một người không biết đàn cũng biết nhìn vào cảnh tượng này cũng đã biết ai thắng ai thua.

Nhưng có người vẫn không cam tâm...

“Tuyệt tỷ! có phải hần ta đàn sai rồi không..”

“Tuyệt tỷ ! tỷ mau nói đi...”

Mạc Thánh Tuyết vẫn bất động nhìn Dinh Hạo, khiến cho Nhan Song Song càng nóng lòng muốn biết.

“bốp...bốp..!”

“đàn rất hay, rất hay..” Mạc Thánh Tuyết đứng dậy mỉm cười về phía Dinh Hạo, lời nói như ghen lại.

“Thiếp nằm mơ cũng mong, một ngày nào đó chàng sẽ quay về, nhưng tại sao lại trong hoàn cảnh này” Mạc Thánh Tuyết đặt tay lên bụng nàng, mà cảm thấy đau xót cho bản thân.

“Thiên Hàn! đây là kết cục của chúng ta sao, nếu ông trời đã an bài như vậy, thì thiếp chỉ có thể cam chịu ..”

“sao lại như vậy chứ, chắc chắn là người gian lận..”

Ngoại trừ Nhan Song Song đang tức tối ra, thì mỗi người đều có những băng khoăn và suy nghĩ riêng.

Mộ Dung Vân Tịnh luôn không rời mắt khỏi Dinh Hạo.

“đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy người tên “Dinh Hạo” này, nhưng lại có cảm giác rất quen thuộc, nàng và hần đã gặp bao giờ chưa..”

Mạc Nhi lại đang hoài nghi về thân phận của Dinh Hạo.

“gần không biết vô tình hay cố ý hần luôn xem vào cuộc sống của mọi người, ban đầu cứu Nhã Nhi, rồi tiếp cận với Thừa nhi, bây giờ sắp trở thành phu quân của nàng..”

“thê tử! nàng không thể thua rồi, thì nói người ta gian lận, không sao...nàng không hiểu chuyện, sau này phu quân sẽ từ từ chỉ bảo nàng...” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Nhan Song Song, đấu khẩu với nàng cũng là một thú vui, lâu rồi hần không có cảm giác này.

“người đi chết đi, ai là thê tử của ngươi..”

“ta ba trận thắng cả ba, đương nhiên nàng chính là thê tử của ta...” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Nhan Song Song sau đó quay xuống nhìn những người bên dưới.

“lời tiểu đệ nói có đúng không các vị..”

“đúng lắm..”

“nói rất đúng..”

“ha..ha...”

Trăm miệng một lời, tất cả đều ủng hộ Dinh Hạo.

“nàng nghe đó, mọi người đều nói ta nói đúng..”

“ngươi..” Nhan Song Song đuối lý không biết nói làm sao.

“ngày tháng còn dài nàng không tin, không nghĩ ra cách để tên dân tộc này hừn nàng..”

Nhan Song Song tức giận nhảy khỏi khán đài, Dinh Hạo lúc này mới nhận ra Mạc Thánh Tuyết không biết đã biến mất từ khi nào. Hắn nhìn ngó xung quanh tìm kiếm, nhưng lại không thấy người đâu, trái lại còn có cảm giác đang bị nhìn trộm.

Dinh Hạo xoay người nhìn lên lầu cao, nơi đang phát ra thứ ánh sáng kỳ lạ...

“Á..a..! núp xuống...núp xuống..”

“sảy ra chuyện gì..”

“phụ vương đang nhìn chúng ta...mau núp xuống..”

Trên lầu cao là bốn tiểu tử nhỏ, tay cầm ống nhòm đang nhóm chân nhìn xuống bên dưới khán đài, vừa chạm thấy ánh mắt của Dinh Hạo, thì liền co đầu rụt cổ.

“nhị ca ! phụ vương đã đi mất rồi...” Lăng Thiên Nhã lộ đầu ra ngoài, rồi nhăn nhó mặt mày, quay sang trách cứ Lăng Thiên Thừa.

“muội nói cho muội xem, mà huynh cứ giành, bây giờ thì phụ vương đi mất rồi đó...”

“muội đâu phải chưa bao giờ nhìn thấy phụ vương, muội còn được phụ vương ẵm trên tay..” Lăng Thiên Thừa giọng điệu đồ ổi kị.

“huynh cũng đã gặp phụ vương, cũng được phụ vương băng bó vết thương, sao còn giành ống nhòm với muội...” Lăng Thiên Nhã thì bực bội không kém.

Mặc cho hai huynh muội đang cãi nhau, thì bên này Lăng Thiên Phụng và Lăng Thiên Ngạo, nhìn hai người họ chỉ biết rầu rĩ, thở dài.

Hạo vương phủ..

“Cộp...cộp..!!”

Dọc theo hành lang, tiếng bước chân ngày một gấp gáp

“Công chúa! muốn đi cũng không cần vội như vậy...đợi nô tì..công chúa..”

Mặc cho Hạ Lan gọi khan cả cổ, Mạc Thánh Tuyết vẫn không hề nghe thấy gì.

“Àmm...m..!”

Mạc Thánh Tuyết đẩy mạnh cửa vào, lập tức nhặt y phục rớt dưới đất khi nãy lên, nhanh chóng cho vào trong tay nải. Sau đó quay sang hỏi thúc Hạ Lan.

“đi thôi..!”

“công chúa ! thật ra đã xảy ra chuyện gì..”

Lúc hai người xoay người lại thì....

Căn phòng bỗng dưng trở nên tối hắt, ánh sáng từ trên cao đang xuyên qua cửa lại bị chắn ngang, in bóng trên sàn là thân ảnh cao lớn của một người nam nhân.

Mạc Thánh Tuyết vừa nhìn thấy hắn, hơi thở của nàng trở nên dồn dập.

“nàng định đi đâu..”

“Quả nhiên hắn đoán không sai, có người định bỏ trốn..” Dinh Hạo lướt nhìn hành lý trên tay của Mạc Thánh Tuyết.

“thiếp..”

Trước đây chỉ cần nhìn thấy chàng là đã khiến cho nàng cảm thấy hạnh phúc, nhưng bây giờ niềm hạnh phúc đó lại trở thành nỗi tuyệt vọng của nàng.

Hạ Lan cảm thấy nổi bất của Mạc Thánh Tuyết, nếu chỉ vì tên nam nhân trước mặt, thì hẳn ta ai chứ có tư cách gì ..

“sao ngươi lại ở đây, có biết đây là đâu, còn dùng thái độ đó nói chuyện với công chúa...ngươi..”

Hạ Lan chưa mắng xong thì đã bị người ta lôi ra khỏi phòng....

“Vô Tình! ngươi buông tay ra...”

“tại sao ngươi có thể bỏ mặc công chúa với gã nam nhân đó trong phòng, lỡ như hắn làm gì công chúa thì sao...ngươi mau buông ta ra..” Hạ Lan la hét inh ỏi, sắp kinh động hết người trong phủ.

“người đó chắc chắn sẽ không làm vậy..”

“sao ngươi biết..”

Vô Tình hẳn đã hết cách, đành phải làm vậy, hi vọng vương gia sẽ không trách tội hắn.

“bởi vì..”

Vô Tình kéo Hạ Lan lại gần, nói nhỏ vào tay nàng. Hạ Lan nghe xong mà hai mắt trợn trắng, miệng há to còn hơn quả trứng gà...

“sao...ngươi nói người đó là vương gia..”

“phải..! nhưng ngươi đừng có la, nếu không sẽ kinh động đến mọi người..”

“xong rồi, vương gia trở về, công chúa lại mang thai với người khác...” Hạ Lan lúc này không muốn kêu gào nữa, mà muốn kêu trời.

Trong phòng...

“Tuyệt nhi! ta rất nhớ nàng...” Dinh Hạo bất ngờ chạy tới ôm lấy Mạc Thánh Tuyết.

Mùi hương trên người chàng, hơi thở của chàng tất cả như một độc dược, Mạc Thánh Tuyết đã lâu không cảm nhận được sự ấm áp như bây giờ.

“Dinh công tử! xin ngươi buông tay...”

“Dinh công tử..” Dinh Hạo có chút kinh ngạc ngoài dự đoán. Hắn buông Mạc Thánh Tuyết ra.

“Tuyệt nhi! nàng thật sự không nhận ra ta sao..” Dinh Hạo tiếp tục lên tiếng

“xin lỗi, ta không hiểu người nói gì, mời người ra ngoài..” Mạc Thánh Tuyết xoay người bỏ đi tránh đối diện cùng Dinh Hạo.

“Tuyệt nhi! nàng nhìn ta xem, có phải..”

Dinh Hạo hẳn không tin Mạc Thánh Tuyết không nhận ra mình, đàn khúc mà hắn đàn khi nãy đã thay hẳn nói lên tất cả.

Hắn nắm chặt tay Mạc Thánh Tuyết, kéo nàng xoay người lại, cưỡng ép nàng nhìn hắn, thì mới nhận ra khuôn mặt của Mạc Thánh Tuyết lúc này đã dần dựa nước mắt.

“sao nàng lại khóc, có phải vừa rồi ta đã làm đau nàng..” Dinh Hạo lo lắng bản thân thô lỗ đang làm bị thương Mạc Thánh Tuyết.

Trước sự ân cần của Dinh Hạo, Mạc Thánh Tuyết dù muốn tiếp tục lừa người, nhưng lại không thể lừa dối bản thân.

“Thiên Hàn..” Mạc Thánh Tuyết ôm chặt lấy hắn, khóc nức nở.

“Tuyệt nhi! nàng đừng khóc..” Dinh Hạo cúi người vuốt ve khuôn mặt nàng, và lau đi những giọt nước mắt trên mặt Mạc Thánh Tuyết.

“không! thiếp muốn khóc, chàng cứ mặc thiếp..” Mạc Thánh Tuyết cự tuyệt đẩy tay hắn ra.

“được..được.., nếu nàng muốn khóc thì cứ khóc..” Dinh Hạo cũng không còn cách nào, hiếp khi thấy Mạc Thánh Tuyết làm nũng, nên hắn cũng chịu theo.

“mình yêu chàng, mình không thể nào không có chàng..”

Chuyện trước sau cũng phải đối mặt, Mạc Thánh Tuyết, người cần phải cam đảm lên.

“Thiên Hàn! thiếp..thiếp.. có lỗi với chàng, nhưng chàng phải tin thiếp, trong lòng thiếp chỉ có mỗi mình chàng, không có bất kỳ người nam nhân nào khác..hu..u...u..thiếp..thiếp..”

“Thiếp mang thai rồi..”

Mạc Thánh Tuyết lấy hết tất cả dũng khí để nói ra, và đang chờ đợi cơn thịnh nộ từ Dinh Hạo, nhưng hoàn toàn trái với suy nghĩ của nàng.

“Ha..a...!!”

Dinh Hạo lại cười đến mức sắp bị nội thương.

.....

Nửa canh giờ sau..

Dinh Hạo và Mạc Thánh Tuyết đang tình tứ trên giường, hắn ôm chặt lấy Mạc Thánh Tuyết, bàn tay lại đang xoa nắn cái bụng bằng phẳng của Mạc Thánh Tuyết.

“Tuyết nhi! ta xin lỗi lần trước đã tát nàng..”

“Thiên Hàn! thiếp không trách chàng..”

Nỗi vui mừng của Mạc Thánh Tuyết không chỉ thể hiện qua lời nói, mà còn cả khuôn mặt hạnh phúc của nàng lúc này. Mạc Thánh Tuyết không ngờ Diệp Thiên chính là chàng, quả ông vẫn còn rất ưu ái nàng. Hiện tại nàng còn đang mang thai con của chàng, còn hạnh phúc nào hơn lúc này.

“còn nhị tỷ, chàng và tỷ ấy...”

Dinh Hạo hiểu nỗi lo lắng trong lòng của Mạc Thánh Tuyết, hắn cúi người xuống hôn lên tóc nàng.

“ta và Linh nhi chưa từng xảy ra quan hệ gì, hiện tại nàng ta đang ở bên Bích Vũ Hiên..”

“nhị tỷ và Bích Vũ Hiên..” Mạc Thánh Tuyết kinh ngạc lên tiếng.

Khi Mạc Thánh Tuyết ngẩng đầu lên nhìn Dinh Hạo, thì liền bị hắn hôn lấy.

“chuyện của họ ta không quan tâm, ta chỉ quan tâm nàng mà thôi..”

Dinh Hạo xoay người đặt Mạc Thánh Tuyết dưới thân mình, từ từ thưởng thức “gặm nhấm” bờ môi mềm mại của Mạc Thánh Tuyết, môi lưỡi đưa đẩy, sóng tình dào dạt, lửa dục thiêu đốt...

“Ầm..m...!!”

“Tuyết tỷ! tỷ có trong phòng không..”

“Tuyết tỷ..”

Mạc Thánh Tuyết và cả Dinh Hạo đang triển miên trên giường, đều bị giật cả mình, họ mở mắt ra...

“là Song Song..chàng có muốn gặp muội ấy..”

“vẫn chưa phải lúc...”

Bên ngoài Nhan Song Song đập mãi không ai mở cửa, càng nóng lòng, nàng đang định đập tiếp thì cánh cửa lại được mở ra.

“Song nhi! muội tìm tỷ..”

“Tuyết tỷ! sao mặt tỷ lại đỏ như vậy..”

“Tỷ..tỷ...cảm thấy hơi bị chóng mặt” Mạc Thánh Tuyết ầm úp lên tiếng

“vậy có cần mời đại phu...” Nhan Song Song lo lắng nhìn Mạc Thánh Tuyết,

“không sao, nhưng mà muội tìm tở có chuyện gì..

“Tĩnh tở và mọi người đang đợi tở ở đại sảnh, tở mau ra đi..”

“ừ! Tở biết rồi..”

“vậy muội đi trước..”

Khi Mạc Thánh Tuyết vừa xoay vào, thì có người lại đề nàng lên cửa, tiếp tục công việc còn dang dở trên giường lúc này.

“ừm..m. ! chàng buông thiếp ra, các tở muội đang đợi thiếp..” Mạc Thánh Tuyết khó khăn lắm mới thoát khỏi nộ hôn của Dinh Hạo, thì lại bị hấn bồng lên giường.

“bọn họ đợi một chút không sao..” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Mạc Thánh Tuyết

“chàng...”

Dinh Hạo tâm tình vui vẻ, trở lại Tử lầu. Lại phát hiện trước cửa tử đang có rất nhiều người vây xung quanh.

Tất cả đều là quan binh triều đình, có kiêu quý phái, còn có...

“người chắc là Dinh Hạo, hoàng hậu nương nương muốn gặp người..”

Quế công công tiến lại gần Dinh Hạo, mỉm cười nhìn hắn.

.....

Chiêu Dương Cung.

“nô tì xin lỗi...xin lỗi..”

“xin lỗi thì có ích gì, cây trâm Mộc lan đó là thứ nương nương thích nhất, các người mau đi tìm đi..”

Khi Dinh Hạo, cùng Quế công công đến nơi, trước cửa tấm cung đám nô tì, thái giám đang nháo nhào cả lên. Mọi người tất bật tìm kiếm.

“người là Dinh Hạo...” Tú nương lướt khắp người của Dinh Hạo, nhìn trước nhìn sau đều rất kỹ lưỡng.

“phải..”

“vào thôi, nương nương đang đợi người bên trong...”

Tú nương không phải dạng khinh người, nhưng mà để năm đó hoa xinh đẹp gả cho một gã nam nhân thế này, thật là đáng tiếc...

Bảy năm rồi, nhưng nơi đây vẫn không có gì thay đổi, cũng như mẫu hậu xinh đẹp của hắn vẫn không có nét già đi chút nào..

“gặp nương nương sao không chịu quỳ xuống...” Tú nương lớn tiếng nhìn Dinh Hạo.

“Tú nương! Người ra ngoài trước, ta muốn nói chuyện riêng với hắn..”

“ạ nương nương...”

Đông Phương Thu Khuê chậm chậm đặt tách trà xuống bàn, cẩn thận quan sát Dinh Hạo từ đầu đến chân...

“Người cũng biết Hạo vương là con ruột của bốn cung, hắn không may vắng số, để lại cô nhi quả phụ, ta cũng nên vì con trai mình lo nghĩ cho tương lai của các nàng ta...”

“năm người họ, cũng giống như nữ nhi của ta sau này người phải đối xử tốt với họ..”

Đông Phương Thu Khuê vẫn còn nhiều điều muốn nói nhưng mà...

“mẫu hậu..”

“giọng nói này, sao nàng có thể làm được...” Đông Phương Thu Khuê không còn giữ được bình tĩnh, nàng đứng dậy, tới gần Dinh Hạo, nhìn vào đôi mắt của hắn.

“ngươi có thể gọi lại một lần nữa không...” Đông Phương Thu Khuê ngen ngào lên tiếng.

“mẫu hậu..”

Nước mắt của Đông Phương Thu Khuê tưởng chừng đã khô cạn, nàng không ngờ bản thân lúc này còn có thể khóc được ...

“Hàn nhi! thật là con rồi, mẫu thân có nằm mơ không...Hàn nhi...”

“mẫu hậu! là thật...là thật..”

“phật tổ! có phải người đã nghe lời cầu nguyện của con..” Đông Phương Thu Khuê ôm chặt lấy Dinh Hạo, cái cảnh tượng này hàng đêm nàng đều mơ thấy, nhưng bây giờ đã thật sự xảy ra.

“để mẫu hậu nhìn kỹ ngươi xem...” Đông Phương Thu Khuê lau đi nước mắt, nàng đặt Dinh Hạo ngồi xuống ghế.

“sau lại cải trang thành cái bộ dạng này..” Đông Phương Thu Khuê vuốt ve khuôn mặt hắn, thở dài trách cứ.

Nàng có rất nhiều điều muốn nói, và rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng...

“mẫu hậu! nhi thần có chuyện cần người giúp..”

Nỗi vui mừng chưa vơi đi, thì ánh mắt và thần sắc nghiêm nghị này khiến cho Đông Phương Thu Khuê vô cùng bất an.

Đại điện Lăng Thiên quốc...

“hoàng thượng vạn tuế..vạn tuế..vạn vạn tuế..”

“chúng khanh gia bình thân..”

“tạ ơn hoàng thượng..”

Tất cả bá quan văn võ giữa đại điện lần lượt tách ra, buổi thượng triều mỗi sáng đều bắt đầu như vậy.

“khải tấu hoàng thượng, hạ quan...” La đại nhân vừa lên tiếng, thì Lăng Thiên Thần cất ngang.

“trẫm có chuyện cần tuyên bố, trẫm..quyết định, sắc phong đại thế tử của Hạo vương phủ, Lăng Thiên Ngạo làm thái tử...” ” Lăng Thiên Thần lướt nhìn qua bá quan văn võ trên triều.

Buổi chầu triều diễn ra quá sớm, một số đại thần vẫn còn đang ngáp lên ngáp xuống, nhưng vừa nghe Lăng Thiên Thần nói xong, bọn họ liền tỉnh ngủ, không ít kẻ còn lớn tiếng kịch liệt phản đối.

“hoàng thượng ! thế tử dù thông minh lanh lợi, nhưng chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi, sao có thể làm thái tử...xin người suy nghĩ lại..”

“xin người suy nghĩ lại!”

Tất cả bá qua bên phía của Lăng Thiên Phong đều quỳ xuống, còn hắn thì vẫn đứng yên bất động không nói một lời nào.

“phụ hoàng! tại sao người lại bắt công như vậy...”

“hoàng thượng! muốn lập thái tử, thì người thích hợp nhất chính là Ninh vương..”

“đúng vậy! Ninh vương trên được bá quan kính nể, dưới được lòng dân dân, xin hoàng thượng suy xét...”

“hoàng thượng suy xét..”

Bọn họ liên tục dập đầu cầu xin, dáng vẻ trung kiên nghĩa đảm như những trung thần yêu nước.

“bộp..! bộp..”

Tiếng pháo tay giòn giã từ phía sau phá ra, khiến mọi người kinh ngạc xoay người lại...

“nói hay lắm...các vị đại nhân đã lâu không gặp..”

Mỹ nam tử chậm rãi đi vào, trước bao nhiêu con mắt kinh ngạc của mọi người. Dáng vẻ vẫn phóng khoáng ung dung vẫn như trước đây.

“ngài ấy về từ khi nào...sao không nghe ai nói.”

“mấy năm rồi ngài ấy không thượng thượng triều, sao bây giờ lại ở đây..”

Đã nhiều năm hần không lên triều, bọn người này kinh ngạc không có gì lạ. Lăng Thiên Kỳ hần hoàn toàn có thể hiểu...

“nhi thần tham kiến phụ hoàng...”

*****hết chương 69*****

70. Chương 70: Hỷ Sự

Chương 70: Hỷ sự

Quế Nam

Bầu trời bắt đầu sập tối, xung quanh khí trời bắt đầu chuyển rét, cái lạnh của đêm đông còn chưa đủ thách thức tính kiên nhẫn của mọi người, lại thêm...

“bộp..!!”

Tiếng muỗi vo ve bên tai, khiến tâm tình người đứng chờ càng nóng nãy.

“con muỗi chết tiệt! dám đốt lão tử...cho mày chết..”

Người thứ nhất đã vậy người bên cạnh tâm tình cũng không khá hơn bao nhiêu.

“lạnh quá! bọn họ có nói khi nào mới tới...”

Người thứ hai mặt mày nhăn nhó, liên tục đi tới lui, khiến cho người bên cạnh cũng phải chóng mặt.

“lộp..cộp...lộp...cộp...!!!”

Đúng lúc từ xa có hai người đang gấp rút chạy tới.

“giờ này mới đến, có biết chúng tôi đợi bao lâu rồi không...” Tên thứ nhất bị muỗi đốt đau, vừa thấy người đến tức giận trách mắng.

“xin lỗi, xin lỗi...nhất định sẽ không có lần sau.” Hai tên lính canh mới đến, đầu cúi sát đất xin lỗi lia lịa.

“hừm..m...!!”

Hần hậm hực xoay người đi nhưng chợt nhận ra, một chuyện rất quan trọng...

“trông hai người thật lạ mặt, sao trước giờ ta chưa thấy...” Tên binh sĩ thứ nhất nhìn hai tên lính canh với ánh mắt nghi kỵ.

“ha..ha...!!! chúng tôi luôn gác ở hậu sơn, huynh không gặp là phải...”

“hôm nay lần đầu được gác cổng chính, chưa quen đường nên đến muộn..”

“thật sao..” Hần còn muốn gắng hỏi thêm nhưng người phía sau đã hết kiên nhẫn.

“còn hỏi cái gì nữa, đi thôi...không đi thì ta đi trước...” Tên binh sĩ thứ hai với cái bụng đang kêu ọc ọc, nóng lòng không chịu được, nên muốn đi trước.

“đợi ta ta với...” Hắc vừa xoay người đi, thì tên binh sĩ kia cũng vội đuổi theo sau.

“làm gì mà gấp dữ vậy..”

“người biết ta chưa ăn gì không..”

Người đi khỏi, thì hai tên lính canh đó cũng nhanh chóng vào vị trí.

Từng khắc một trôi qua, mọi chuyện đều sống yên bình lặng, không có chuyện gì bất thường, cho tới khi...

“Vèo..! “

Từ trên cao một hắc y nhân nhảy xuống, nhẹ nhàng như một làn gió. Thanh kiếm trong tay hắc cũng sáng bóng lấp lánh. Nhưng khổ một nỗi...

Hai tên lính canh này thấy người lạ mặt xuất hiện, lại không hề la hét báo động, trái lại tỏ ra rất kính nhường, tề nhắt còn mở rộng cửa đón người ta vào.

“vương gia! xung quanh không có người, chúng ta có thể vào..” Vô Tình quay lưng lại, cung kính với Dinh Hạo.

Hóa ra là người nhà.

“ừ..”

Dinh Hạo từ sau đi đến, gác đầu với Vô Tình, sau đó nhanh chóng lướt qua người Dương Chính và Đỗ Bình đang đứng gác ở hai bên, đi thẳng vào trong núi.

.....

Mặt trăng nhô cao.

Những ngọn nến cháy phừng phực trong đêm, cả ngọn núi đều tối đen, riêng chỉ một nơi đốt đuốc suốt đêm, đó chính là chỗ Dinh Hạo và Vô Tình đang đứng.

“zá..a...!!!”

“choang...ng...”

Khí thế bùng bùng, mấy chục vạn binh sĩ lưng trần tập luyện, những hàng dài nối đuôi nhau không có điểm dừng, mùi máu tanh và sát khí lan tỏa khắp nơi làm cho người ta nhìn thấy mà choáng ngợp.

Vô Tình và Dinh Hạo đang núp sau một tảng đá quan sát.

Chuyện này cũng nằm trong dự đoán của hắc, chỉ là Dinh Hạo không ngờ đến thế lực của Lăng Thiên Phong lại lớn đến mức này, đào tạo và nuôi dưỡng một đạo quân hùng hậu để không ai phát giác, thật không dễ dàng.

“Vương gia! Ninh vương âm thầm huấn luyện tử sĩ, người nghĩ có phải hắc muốn tạo phản..”

Lăng Thiên Phong là một tên thông minh, huấn luyện tử sĩ là để có đường lui cho bản thân, không đến mức cùng đường, hắc tin Lăng Thiên Phong sẽ không liều lĩnh.

“chuyện hắc tạo phản chỉ là vấn đề thời gian, nếu hắc không tạo phản, bốn vương cũng phải bức hắc tạo phản”

Lời nói nửa đùa nửa thật của Dinh Hạo, khiến cho Vô Tình không khỏi rợn người, nhất là nụ cười mê người đến sồn gai óc này của hắc.

Nhưng điều quan trọng là tìm ra cách giải được độc huyết sát tử trên người đám tử sĩ kia . Nghĩ đến đây Dinh Hạo hắc cảm thấy đầu bắt đầu đau.

Mặc dù biết họ trúng độc huyết sát tử, nhưng giải được dùng để giải độc huyết sát tử lần trước, lần này lại vô dụng với bọn chúng, dù họ đã thử rất nhiều lần nhưng đều không có tác dụng...

“đi nhanh lên..”

“người tưởng ta không muốn sao, nói cho người biết, tới giờ này ta vẫn chưa có gì vào bụng...”

Tiếng phàn nàn từ xa vọng đến, Dinh Hạo và Vô Tình vội núp sang một bên. Tránh mặt đám người sắp đi tới.

Đang đi tới là hai tên binh sĩ thân hình cao lớn, đang khiêng một cái cang, trên đó đang có hơn năm cái xác chết ngổ ngang, nhìn mà khiếp đảm.

“vương gia..!” Vô Tình vừa mở miệng thì Dinh Hạo đang cắt ngang.

“đi theo họ..”

.....

Tại một bãi đất trống cách đó không xa...

“Bịch...!!”

“Bịch...!!”

Tất cả xác chết lại không được mai táng tử tế, như một miếng giẻ rách, từng thi thể một bị người ta quăng xuống hố, không thương tiếc.

“về thôi...”

“ừ..”

Sau khi bóng dáng hai người kia hoàn toàn biến mất, thì Dinh Hạo và Vô Tình mới từ trong bóng tối đi ra.

“vương gia có quá nhiều người chết..” Vô Tình rùng mình nhìn Dinh Hạo, bản thân là một ám vệ cảnh tượng tàn khốc nào mà hắn chưa trải qua, nhưng đáng sợ như lúc là lần đầu tiên.

Trước mặt còn hơn cả bãi tha ma, hố sâu mười trượng lại chất đầy thi thể người chết, mùi hôi thối bốc lên, mới cũ chen chúc nhau.

Dinh Hạo tức giận tay xiết chặt thành quyền to, nếu hắn đoán không lầm thì đám người này là dùng để thử độc, tại sao bọn chúng có thể tàn nhẫn như vậy.

“keng...keng...ng...!!!”

“người đâu...”

“có người đột nhập...người đâu..”

Tiếng trống chiêng inh ỏi, lính canh lũ lượt kéo đến, đông như kiến, vung gươm chạy thẳng về phía Dinh Hạo.

Dinh Hạo không nghĩ nhanh như vậy đã bị phát hiện, nhưng hắn đã trong tư thế sẵn sàng lao về trước, thanh kiếm trong tay cũng đã rút ra khỏi vỏ, và khi hắn chuẩn bị ra chiêu thì...

“zá..z..á...!!”

“choang... choang...!!”

Cuộc chiến đã bắt đầu, nhưng lạ thay nhân vật chính không phải là họ. Hóa ra ngoài hắn và Vô Tình ra, thì vẫn còn một kẻ thứ ba đột nhập vào nơi này.

“vương gia! chúng ta mau đi thôi..” Vô Tình lên tiếng hối thúc Dinh Hạo

Một khi bọn tử sĩ kia xuất hiện, thì tất cả mọi người dừng mớ đến chuyện rời khỏi đây. Dù sao chuyện này cũng không liên quan họ, còn phải đa tạ tên hắc y nhân kia, nhờ sự xuất hiện của y khiến cho đám lính canh bận rộn, thì hắn và vương gia sẽ dễ dàng rời khỏi đây.

“khoan đã...ta thấy tên hắc y nhân đó rất quen...”

“về..o..”

Trong lúc Vô Tình còn đang phân vân, thì Dinh Hạo đã bay vào cứu tên hắc y nhân xa lạ. Những đường gươm sáng bóng lần lượt hạ từng người một.

“choang..!!”

“choang..!!”

.....

Bên ngoài.

Trăng thanh gió mát, cảnh vật đẹp đẽ. Dương Chính và Đỗ Bình còn đang đứng canh, đợi lâu không có gì làm, chỉ có một việc duy nhất khiến họ bận rộn...

“bốp..!!”

“bốp..!!”

Làm bạn với muối, thấy con nào là “bốp” con đó.

“ở đây muối nhiều thật, con nào cũng béo tốt” Dương Chính đặt cây đao xuống, rãnh tay mà bắt muối.

“bốp..!!”

Từng đàn muối đang rình rập chỉ đợi họ lơ đãng, là sẵn sàng đáp xuống.

“có người tới..” Đỗ Bình lớn tiếng báo động

Dương Chính lập tức cầm cây đao lên, tỏ ra nghiêm túc, mặt mày nghiêm nghị.

“vèo..ò..!!!”

Một cơn gió xoáy cuốn theo bụi mờ phía sau, hai bóng đen vọt thẳng ra ngoài...

“chạy mau..”

Dương Chính và Đỗ Bình còn chưa kịp nghe rõ gì thì Dinh Hạo đã biến mất tăm hơi.

“sao còn không chạy...”

Tiếp đến là Vô Tình lớn tiếng hối thúc, nhìn phía sau Vô Tình là mấy trăm người đang đuổi đánh.

Đỗ Bình, Dương Chính nhìn thấy xanh cả mặt, quăng luôn cả đao co giò mà chạy theo.

.....

“ầm..m..”

“chết tiệt..!”

Tử Dực tức giận ném luôn thanh kiếm xuống đất, khi hấn chạy đến nơi thì đám người của Dinh Hạo đã mất bóng.

“đại ca! có bắt được người chưa...” Tử Phàm từ xa gấp gáp chạy đến, nhìn ngó xung quanh.

“đã để bọn chúng chạy thoát...”

Tử Dực tức giận lên tiếng, sau đó hấn nhìn ra một chút lo lắng từ đệ đệ mình, trong lòng cũng cảm thấy không yên tâm.

“nhị đệ! thứ trong hộp có phải rất quan trọng, nếu vậy để huynh cho người đuổi theo..”

Lúc Tử Dực chuẩn bị hạ lệnh cho đám người phía sau tiếp tục truy bắt, thì Tử Phàm lại lên tiếng can lại.

“không cần, dù sao thứ đó bây giờ cũng không còn tác dụng..”

Tử Phàm xoay người, phúi tay áo bỏ đi. Sau một hồi ồn ào thì Quế Nam sơn lại trở về vẻ tĩnh lặng ban đầu.

.....

Những tia sáng yếu ớt đang xua tan bóng đêm, bầu trời chạng vạng. Thoáng một cái mà trời đã sáng hẳn, đám người của Dinh Hạo đang dừng lại dưới chân núi.

“người là ai, sao lại cứu ta...” hắc y nhân thở dốc nhìn Dinh Hạo, không phải vì Dinh Hạo từng cứu hắn mà lơ đãng mất cảnh giác.

“giọng của người này..”

Dương Chính và Đỗ Bình đang dắt ngựa trong lùm đi tới, nghe thấy tiếng của hắc y nhân, cảm thấy rất quen thuộc

“Đoan Mộc Thành..” cả hai cùng lên tiếng

Không cần đợi hắc y nhân tháo khăn che mặt ra, bọn họ đã đoán biết hắn là ai.

Giữa một nơi xa lạ, lại nghe người khác gọi đích danh họ lẫn tên của mình, Đoan Mộc Thành giựt mình mà xoay người lại.

“Đỗ Bình..”

“Dương Chính...”

“là hai người..”

Đoan Mộc Thành sững sờ nhìn Dương Chính rồi lại nhìn Đỗ Bình, từ sau trận chiến Diệp Kỳ quốc. Hắn an phận làm phò mã của hắn, còn hai người kia cũng ngoan ngoan ở trong Hạo vương phủ, bọn họ ít cơ hội gặp mặt.

“phò mã gia! có phải rảnh rồi không có gì làm, muốn tìm cái chết, nhưng người đã xin phép thê tử ở nhà chưa..”

“có đồng ý vì người mà làm quả phụ”

Đoan Mộc Thành này quả không tự lượng sức, một mình dám đột nhập vào hang ổ giặc, không phải lo lắng cho muội muội trẻ như vậy đã làm quả phụ, hắn đã không tức giận như vậy.

“ma...a...!!”

Khi hắn xoay người lại thì Dinh Hạo sừng sững như một ngọn núi, hắn còn tưởng bản thân gặp ma, sợ đến té ngựa xuống đất, may mắn được Đỗ Bình đỡ lấy.

“bình tĩnh đi, là người không phải ma...”

“ vương gia vẫn chưa chết, sao có thể là ma..”

Dương Chính và Đỗ Bình từng trải qua cảm giác của Đoan Mộc Thành lúc này, giống hệt như lúc họ vừa mới gặp lại Dinh Hạo. Nên có thể thông cảm được.

“người..người còn sống sao...” Đoan Mộc Thành run rẩy nhìn hai người họ, rồi nhìn Dinh Hạo.

Hắn còn chưa kịp bình tâm tĩnh trí thì Dinh Hạo đã sát tới, làm hắn giựt mình suýt nữa lại hét lên.

“ta hỏi người, khi không chạy đến Quê Nam làm gì, còn trộm đồ của người ta, có biết đó là nơi nào không...”

Nếu để muội muội hắn biết chuyện tên nhóc Đoan Mộc Thành này làm, chắc chắn sẽ nhảy dựng lên.

“phụ thân sai đệ đến Quê Nam tìm tỷ phụ, nhưng lại gặp được Ninh vương, thấy hành động của hắn rất lén lút, nên theo đến đây”

Đoan Mộc Thành dần dần có thể thích ứng với việc Dinh Hạo chưa chết, nên nói năng cũng trôi chảy hơn, không còn sợ hãi như ban đầu.

“thứ trong hộp là gì, đệ cũng chưa mở ra xem, nhưng thấy tên kia rất coi trọng nó, còn cất trong mật thất, đệ nghĩ...chắc là thứ rất quan trọng”

Đoan Mộc Thành móc trong người ra một cái hộp gỗ, xoay tới xoay lui trước mặt Dinh Hạo, đang tìm cách mở. Làm Dinh Hạo không còn kiên nhẫn.

“xoạt..”

Hắn mạnh tay giật lấy hộp gấm từ tay của Đoan Mộc Thành, rồi mở ra xem.

“độc y bí truyền”

Đây là dòng chữ đầu tiên mà Dinh Hạo nhìn thấy trên quyển y thư, tất cả ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên quyển sách tên tay hắn, lúc Dinh Hạo định mở ra xem, thì ...

“vương gia! thuộc hạ có chuyện muốn nói” Dương Chính tỏ ra ấp úp.

“chuyện gì” Dinh Hạo rời tay khỏi quyển sách, ngẩng đầu lên nhìn Dương Chính.

“vương gia! bây giờ sắp là giờ mao” Dương Chính rục rè lên tiếng

“chết” Dinh Hạo giật mình hoảng hốt.

“vào..”

Hắn lập tức nhảy lên ngựa, thúc mạnh vào lưng ngựa, phi nước rút. Những người khác cũng nhảy lên ngựa đuổi theo phía sau.

“cây ra chuyện gì sao..” Đoan Mộc Thành lên tiếng

“lộc cộc..lộc cộc...!!!”

Ngựa phi như bay, bụi mờ ngập trời...

“hôm nay là ngày vương gia thành thân”

“sao... ”

Tửu lâu Mạc Tỷ.

“bịch..ch..!”

Dinh Hạo từ trên ngựa nhảy xuống, liền chạy thẳng vào trong đi lướt qua người của Mạc Tuệ Tâm.

“Dinh đại ca! muội có chuyện muốn nói”

“huynh đang rất gấp, có chuyện gì để sau”

Mạc Tuệ Tâm chưa kịp nói gì thì Dinh Hạo đã mất dạng, nàng thở dài nhìn theo bóng lưng của hắn.

“muội muốn nói, huynh có khách”

.....

“Ầm...m..!!”

Dinh Hạo gấp rút đẩy cửa vào, cửa vừa được mở ra thì nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hắn giật mình muốn té xỉu, chết lặng ở cửa...

“một..hai..ba..bốn...năm..” Dinh Hạo lướt nhìn những người trong phòng.

Mới sáng ra đã có nhiều người trong phòng, muốn dọa chết hắn sao. Còn là những đại nhân vật không dễ chọc.

“là hắn sao” hoàng đế Mạc Kỳ quốc, Mạc Huệ Đình lướt dọc ngang khắp người Dinh Hạo bình phẩm.

“chắc vậy” Đại tướng quân Lăng Thiên quốc, Mộ Dung Kiệt biểu cảm không mong đợi.

“mặt mũi như vậy làm sao xứng với Mạc nhi” Hãn vương Đông Lộ quốc, Kỳ Giai Đình Tư mặt mày nhăn nhó.

“nam nhân tướng mạo không quan trọng, quan trọng là hắn có bản lĩnh lo cho nữ nhi của lão hay không” Trang chủ đệ nhất trang, Nhan Bách Thiên có vẻ khá hơn.

“chỉ là một tiểu nhị ở tửu lầu, người nghĩ hấn có khả năng đó sao” Người giàu nhất thiên hạ, Tư Mã Trấn thì lắc đầu.

“hây...za...!!”

Bọn họ mỗi người một câu, nhưng đều thở dài nhìn Dinh Hạo. Trước khi tới đây còn mang theo tâm trạng mong chờ. Nữ nhi của họ làm quả phụ hơn 7 năm, là phụ thân họ đương nhiên mong nữ nhi sẽ tìm được nơi nương tựa tốt.

Còn tưởng người vượt qua cả ba vòng thi, áp đảo hào kiệt thiên hạ là một anh hùng tài tuấn.

Họ cũng không yêu cầu đẹp tựa Phan An tái thế, hay Tống Ngọc hồi sinh, nhưng ngoại hình cũng phải dễ nhìn một chút chứ.

Không thể thay đổi, thì đành chấp nhận vậy...

“ta nói cho người biết, sau này vào phủ Hạo vương thì an phận một chút, để ta biết người làm gì có lỗi với nữ nhi của ta, ta sẽ khiến người sống không bằng chết...” Kỳ Giai Đình Tư lạnh giọng uy hiếp Dinh Hạo.

“nhạc phụ đại nhân! người yên tâm, ta nhất định sẽ đối xử tốt với nữ nhi của người” Dinh Hạo bây giờ mới chịu bước vào, hấn mỉm cười nhìn các vị nhạc phụ đại nhân của mình. Khó cả điệp cả có cả năm người hội tụ lại áp đảo hấn như lúc này.

“ta vẫn chưa tiếp nhận người, đừng gọi nhạc phụ sớm như vậy” Kỳ Giai Đình Tư khó chịu ngắt ngang lời của Dinh Hạo.

“nếu không muốn ta gọi nhạc phụ, thì ta sẽ gọi người là hân vương vậy ”

Dinh Hạo mỉm cười nhìn Kỳ Giai Đình Tư, cảnh tượng này giống hệt như lần đầu tiên hấn gặp vị nhạc phụ đại nhân này. Câu nói này hấn cũng đã từng nói trước đây.

Kỳ Giai Đình Tư nghe xong mà giật bắn cả người, không dễ dàng để yên.

“đây là lần đầu chúng ta gặp mặt, ta cũng không nói nữ nhi của ta là ai, làm sao người biết ta là hân vương”

“Rầm...m...!!”

Dinh Hạo còn chưa nói gì, thì Kỳ Giai Đình Tư nhanh như chớp túm lấy hấn ném xuống bàn. Hai tay Dinh Hạo gần như bị lão bẻ nát.

“á..a...!! nhạc phụ đại nhân”

“còn dám gọi nhạc phụ đại nhân, thật ra người là ai, nói mau mục đích của người là gì” Kỳ Giai Đình Tư giận dữ đè mặt Dinh Hạo xuống bàn.

“muốn ta nói cũng được, nhưng người phải thả ta ra trước đã, tư thế này thật khó nói chuyện” Dinh Hạo mặt bị ép chặt xuống bàn, gian nan mở miệng.

“bịch...!!”

Kỳ Giai Đình Tư ném Dinh Hạo xuống đất, lão rất muốn biết tên nhóc này thật có lai lịch gì, tại sao lại cố ý tiếp cận người Hạo vương phủ.

Mạc Huệ Đình, Tư Mã Trấn, Nhan Bách Thiên, Mộ Dung Kiệt cũng đang nhìn Dinh Hạo với ánh nghi kỵ, ẩn một chút lo lắng.

“nói mau, nếu người dám dở trò, coi chừng cái mạng của mình”

Dinh Hạo đứng dậy, chỉnh sửa lại y phục trên người, mỉm cười nhìn Kỳ Giai Đình Tư và những người khác.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hấn thản nhiên cởi bỏ hàm râu giả trên người, tháo luôn vết sẹo dài và lau chùi sạch sẽ lớp phấn đen trên mặt, đường đường chính chính dùng mặt thật mà đối diện với họ.

“nhạc phụ đại nhân! đã lâu không gặp...” Dinh Hạo miệng cười tươi rồi, nhìn họ.

Ninh vương phủ

Tiền Sản.

Lăng Thiên Phong đang nhàn nhã uống trà, bên cạnh là những thuộc hạ trung thành của hắn, bọn họ đang thương lượng kế độc hại người.

“vương gia! mấy ngày nay các vị đại thân vẫn còn đang quỳ ở trước đại điện”

“nhưng vẫn không thay đổi được quyết định của hoàng thượng” Tiểu Thanh Tử lên tiếng.

“sự trở về của Huệ vương là một cản trở lớn của chúng ta, trong triều vẫn còn nhiều đại thần đứng về phe hắn, bọn họ đều ủng hộ hoàng thượng sắc lập Lăng Thiên Ngạo làm thái tử”

Tiểu Thanh Tử vừa nói xong thì Tử Dực vội bước ra trước, cúi đầu trước Lăng Thiên Phong.

“vương gia! đều là thuộc hạ vô dụng, nhiều lần để cho Lăng Thiên Ngạo sống sót, xin người cho thuộc hạ thêm một cơ hội, lần này nhất định sẽ thành công” Tử Dực bên cạnh thành khẩn lên tiếng.

“không được, hiện tại mọi người trong thiên hạ đều biết, phụ hoàng muốn lập Lăng Thiên Ngạo làm thái tử, lúc này nó lại xảy ra chuyện, mọi người sẽ nghĩ ngay bốn vương”

Hắn mất nhiều năm mới tạo dựng một hình tượng hiền vương che mắt thiên hạ, không thể để công sức nhiều năm bị uống phí.

“Tử Phàm! việc điều chế Huyết Sát Tử đến đâu rồi” Lăng Thiên Phong đặt tách trà xuống quay sang nhìn Tử Phàm vẫn đang yên lặng này giờ.

“vương gia! vẫn đang tiến hành, nhưng thuộc hạ chỉ có thể kéo dài sinh mạng họ, nhiều lắm chỉ ba tháng”

Độc của huyết sát tử vô cùng lợi hại, có thể khiến người bình thường trở thành những chiến binh lợi hại, thiên hạ vô song, một đấu mười người.

Khuyết điểm chính là không sống quá hai tháng, mức độ trúng độc càng cao thì thời gian phát tác càng nhanh. Nhưng tiếc một nỗi suốt bảy năm nay, dù dùng đủ cách nhưng chỉ có thể kéo dài hạn sử dụng thêm được một tháng.

“ba tháng cũng quá đủ”

Hắn căn bản không quan tâm đến sống chết của họ, chỉ cần họ có ích là được, dài ngắn không quan trọng, chết người này hắn sẽ đào tạo người khác.

“vương gia! lễ vật đã chuẩn bị xong, chúng ta có thể lên đường” mỹ phu nhân xinh đẹp nhã nhặn đi vào.

“ừ..!” Lăng Thiên Phong nhẹ nhàng gật đầu, rồi phủ tay áo đứng dậy.

Khi họ ra tới cửa thì lại có người lên tiếng cản lại, chen vào giữa hai người họ.

“vương gia! tham dự lần này, đều là những người có tiếng tăm, nếu để một thị thiếp đi cùng người, còn ra thể thống gì”

“họ cười ta không sao, nhưng ảnh hưởng đến danh tiếng của Ninh vương phủ thì không hay” Tống Lệ Tình giọng điệu chua ngoa, đẩy mỹ phu nhân xinh đẹp sang một bên.

“vậy...” Lăng Thiên Phong khó xử nhìn mỹ phu nhân đang bị đẩy phía sau hắn.

“vương gia! thiếp cảm thấy hơi đau đầu, có lẽ không đi với người được” mỹ phu nhân xinh đẹp hiểu chuyện, không muốn làm khó Lăng Thiên Phong.

“vậy nàng về phòng nghỉ ngơi, ta sẽ bảo Tiểu Thanh Tử gọi ngự y cho nàng” Lăng Thiên Phong mỉm cười nhìn nàng.

“vương gia! đi thôi..”

Tống Lệ Tình không vui kéo hắn đi khỏi, nhì họ tình chàng ý thiếp mà ngựa cả mắt.

Hạo vương phủ.

Đường phố tấp nập nhộn nhịp, người bu đông như đi hội...

Dinh Hạo thân đơn thể cô một mình cưỡi ngựa, lại là đi “ở rẽ”. Cho nên bên phía hắc không có mấy rình rang, chỉ có Tam Mao giúp hắc dẫn ngựa và mẫu tử Mạc Tuệ Tâm theo sau.

Đương nhiên không thể thiếu Lạc Tư Doanh, hắc luôn theo sát Mạc Tuệ Tâm.

“nàng tin rồi chứ”

“tin cái gì”

“nếu cái thai của Tuyết nhi thật là của bốn vương, nàng nghĩ bốn vương sẽ để Tuyết nhi gả cho người khác” Lạc Tư Doanh mỉm cười, đi lướt nhanh qua người Mạc Tuệ Tâm.

Mạc Tuệ Tâm nhìn theo bóng lưng cao lớn của Lạc Tư Doanh mà suy nghĩ.

Lời nói của Lạc Tư Doanh không sai, hắc đường đường một vương gia, dưới một người trên vạn người, không thể nào để cho con của hắc gọi người khác làm phụ thân, sự kiêu ngạo của hắc sẽ không cho phép, chẳng lẽ nàng trách lầm hắc.

Mạc Tuệ Tâm lướt nhìn tân lang đang tràn trề hạnh phúc kia...

“Dinh đại ca thật tội nghiệp, chưa bước qua cửa, thì tân nương đã mang thai..”

“tân lang! sao giờ này mới đến, sắp trễ giờ lành bái đường” Bà mai mặt mày nhăn nhó, vội chạy ra đón Dinh Hạo.

“Bịch...!!” Dinh Hạo từ trên ngựa nhảy xuống, gấp rút đi vào trong.

“nhanh lên”

Bà mai kéo Dinh Hạo vào trong, chưa bước qua cửa lớn lại có một “trình giảo kim” nhảy ra gây khó dễ cho hắc.

“đứng lại đó” Tiểu lục tử như một ngọn núi ngăn đường Dinh Hạo.

“ta muốn nói rõ một chuyện với ngươi”

“Tiểu lục! có gì khi khác hãy nói, để người vào bái đường trước đã” Dương Chính bên cạnh nói giúp.

“chuyện này rất quan trọng phải nói ngay lúc này” Tiểu lục tử hất tay của Dương Chính ra, ra vẻ một đại nhân nhìn Dinh Hạo.

“ngươi đừng nghĩ bước qua khỏi cánh cửa này, thì trở thành chủ nhân ở đây, ta nói cho ngươi biết, chủ nhân của Hạo vương phủ là Hạo vương, ngươi phải nhớ cho rõ” Tiểu lục cao giọng, chỉ tay với Dinh Hạo.

Nếu không nghĩ đến lòng trung thành của tên tiểu lục tử này, Dinh Hạo nhất định sẽ xử hắc tại chỗ. Hắc rất mong chờ giây phút này, cùng năm thê tử xinh đẹp thành thân.

“được rồi..được rồi, nói thể cũng đủ rồi” Đỗ Bình lên tiếng, sau đó kéo Dinh Hạo vào trong, bỏ mặt tiểu lục tử.

“tân lang, mau vào trong thôi” Bà mai cũng lên tiếng hối thúc.

“ta vẫn chưa nói hết, đứng lại đó” Tiểu lục vội dí theo.

Tiếng chuông xen lẫn tiếng người...

“leng.. keng..leng...keng...!!”

“xem bói đây...đoán lành dữ, hóa tai ương đây”

“xem bói đây”

Một đạo sĩ trung niên, đạo bào cũ kỹ, bên vai còn dẫn theo một con khỉ nhỏ vô cùng tinh nghịch, nhảy loạn khắp nơi.

“ê..! đứng lại..ông đi đâu đó” tên hậu vệ lên tiếng cản vị đạo sĩ lại.

“vị huynh dài! xem bói không” vị đạo sĩ quay sang mỉm cười nhìn tên hậu vệ gác cửa.

“xem bói cái gì, ông không thấy Hạo vương phủ đang có hỷ sự, mau đi chỗ khác chơi”

“thật ra ta và tân lang là người quen, ta từ xa đến đây cũng để tham dự hôn lễ của hần”

Hóa ra lại là một đạo sĩ ăn trọc uống trước, tên hậu vệ gác cổng thở dài nhìn vị đạo sĩ.

“còn ta là đại ca của tân lang, hạng người như người ta gặp không ít, chỉ muốn lừa gạt miếng ăn, mau đi đi, trước khi ta kêu người đuổi người ra”

“ai lừa gạt miếng ăn, ta đến đương nhiên có mang theo quà, cái này là tặng cho tân lang”

“cầm đi..”

Vị đạo sĩ móc trong người ra một hộp gấm nhỏ, đưa cho tên hậu vệ. Hần nhìn còn không nhìn đã ném vào chung với đóng lập tức đóng quà cáp khác.

“tặng quà rồi mau đi đi” tên hậu vệ vừa lớn tiếng vừa xua đuổi.

“dù là người quen của tân lang, nhưng không có thiệp mời cũng đừng hòng vào, mau đi đi”

“không vào cũng không sao, nhưng nhớ giao món quà của ta đến tận tay tân lang”

Vị đạo sĩ xoay người bỏ đi, trên môi hần nở nụ cười bí hiểm.

“sư phụ! cuối cùng đồ nhi cũng đã làm tròn theo di nguyện của người” gánh nặng trên vai nhiều năm, cuối cùng, hần cũng có thể bỏ xuống được.

Chú khỉ nhỏ chạy nhảy một hồi, cũng quay về với chủ nhân, còn mang theo cả quà cho vị đạo sĩ. Nhìn mớ hỗn độn mà chú khỉ nhỏ mang về, vị đạo sĩ chỉ biết lắc đầu.

“ta đã nói bao nhiêu lần” vị đạo sĩ bế con khỉ nhỏ lên mà vuốt ve, thở dài.

“có lấy thì cũng phải lựa cái nào, ta có thể dùng được, lấy mấy cái này làm gì không biết”

Chẳng mấy chốc...

“chết tiệt! là ai lấy y phục của lão tử”

“A...a aa...!! ”

Từ bên trong Hạo vương phủ vang ra tiếng hét kinh thiên động địa của một người.

.....

Tiền sảnh- Hạo vương phủ

Cảnh tượng bên trong khiến hần không khỏi ngỡ ngàng, người đông như kiến, thậm chí hần còn không biết họ là ai.

Không khí náo nhiệt vô cùng, sắc đỏ bao phủ khắp nơi, tiếng nhạc từng bừng, tiền sảnh đông đến không còn một chỗ để đứng, mọi người vui cười hớn hở.

Người đông như vậy cũng không ngoài một lý do...

“đó có phải là hoàng hậu nương nương, sao bà lại ở đây” Huỳnh y nam tử kinh ngạc lên tiếng.

“người không biết gì sao” Hoàng y nam tử lên tiếng

“nghe nói hôn sự này là do hoàng hậu nương nương đứng ra làm người chủ hôn” Cẩm y nam tử lên tiếng.

“chính xác” bạch y nam tử dứt khoát gạt đầu

“tân lang đúng là tốt số”

“các người nghĩ hoàng hậu và tân lang có quan hệ gì không” Huỳnh y nam tử gan tỵ lên tiếng.

Dinh Hạo lắc đầu nhìn mẫu thân hẩn từ xa, Đông Phương Thu Khuê thì đang vui cười với các vị phu nhân khác. Còn vậy tay về phía Dinh Hạo đang đứng.

Lúc đó hẩn không nên mềm lòng để bà làm người chủ hôn, nếu không đã tránh được những đàm điều vừa rồi. Hi vọng sẽ không khiến tên Lăng Thiên Phong nghỉ ngơi.

Và ánh mắt hẩn cũng đang dõi theo Lăng Thiên Phong, đang cười nói với các vị đại thân.

“có ai nói với người, trông người rất giống Hạo vương, ngũ ca của ta”

Giọng nói thánh thót của nữ tử từ sau vọng đến, Dinh Hạo giật mình xoay người lại.

“tân lang! không biết có thể mời rượu bốn công chúa” nữ tử cầm bình rượu đưa về phía Dinh Hạo.

Hóa ra là muội muội hẩn Lăng Thiên Tâm.

“công chúa! rượu không tốt cho nữ nhân mang thai, không uống sẽ tốt hơn” Dinh Hạo lướt nhìn cái bụng đang to tròn của muội muội mình, rồi giật lấy bình rượu từ tay Lăng Thiên Tâm.

Hai huynh muội mỉm cười kình nhau, bên ngoài nhìn vào còn tưởng họ đang nói chuyện hòa nhã, nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu đang có sóng ngầm lẫn lẩn.

“ngũ ca! huynh thật lợi hại, trở về không nói tiếng nào, còn bày ra đủ trò”

“là mẫu hậu hay tên tiểu tử Đoan Mộc Thành nói cho muội biết”

Hẩn đã dặn cả hai không ai được nói ra, vậy mà vẫn có người biết.

“mẫu hậu cũng biết” Mạc Tuệ Tâm kinh ngạc nhìn Dinh Hạo, nàng còn tưởng mẫu hậu chưa biết, còn muốn nói bí mật này cho bà biết.

“hóa ra là tên nhóc Đoan Mộc Thành”

“ngũ ca! huynh định khi nào nói chuyện này với các vị tẩu tẩu” Lăng Thiên Tâm nhỏ giọng hiếu kỳ nhìn Dinh Hạo.

“chưa có thời điểm thích hợp” Dinh Hạo xoay người bỏ đi.

“khi nào mới là thời điểm thích hợp, nếu biết huynh còn sống họ nhất định sẽ rất vui mừng” Lăng Thiên Tâm léo đéo theo sau.

“quan hệ của hai người xem ra rất tốt”

Lăng Thiên Phong bất ngờ xuất hiện trước mặt hai người họ, môi mông nhếch lên, vừa bước vào đây thì người hẩn muốn tìm trước tiên chính là “tình địch”.

“người là Dinh Hạo”

“thảo dân tham kiến Ninh vương” Dinh Hạo cúi người hành lễ với Lăng Thiên Phong.

“người biết bốn vương”

“Ninh vương hiền đức khắp thiên hạ ai mà không biết”

Dinh Hạo có thể nhận ra hận ý trong mắt của Lăng Thiên Phong. Và Lăng Thiên Phong cũng cảm nhận được thái độ bất mãn qua lời nói của Dinh Hạo.

“keng..keng..!!”

“giờ lành đã đến, tân lang tân nương bái thiên địa”

Mọi người trong tiền sảnh nhanh chóng tách ra, nhường chỗ trống cho năm vị tân nương tử bước vào, xung quanh ồn ào bỗng trở nên yên lặng.

Mỹ nhân xinh đẹp, thân hình mềm mại, đầu đội mũ phượng, trùm khăn đỏ, chậm rãi đi vào. Dáng người uyển chuyển thướt tha, không ít nam nhân vẫn còn đang rất ganh tỵ với Dinh Hạo.

Dinh Hạo vừa nóng lòng lại hồi hộp, mang theo tâm trạng của một tân lang, hần dỗi theo từng bước chân của người ngọc.

Năm vị tân nương đi vào mỗi người đều có những tâm sự và suy tính riêng, ngoại trừ một người .

“Thiên Hàn! cuối cùng thiếp có thể cùng chàng bá thiên địa” Người vui nhất có lẽ là Mạc Thánh Tuyết, nàng đặt tay lên bụng mỉm cười hạnh phúc.

Thì bốn người còn lại, không ai có tâm trạng của một tân nương nên có.

“người có thể áp đảo quần long, phá giải kì thế trong nháy mắt, và gãi được thiên hạ cảm khúc, chỉ là một tiểu nhị tầm thường sao” Mộ Dung Vân Tịnh hoài nghi thắc mắc.

“hóa ra cảm giác mặc giá y là như vậy, lần đầu tiên làm tân nương, nhưng tại sao nàng lại không cảm thấy vui mừng” Mạc nhi mỉm cười xót xa.

“Dâm tặc! người chờ đó, bốn cô nương sẽ nghĩ ra cách, khiến người tự động rời khỏi Hạo vương phủ” Nhan Song Song lòng tràn nhiệt huyết, trong đầu đang nghĩ ra vô số cách để đối phó Dinh Hạo.

“khi nào mới bá đường xong đây, mình đói sắp chết rồi” Người ngoan nhất có lẽ là Tư Mã Phi Yến.

Dinh Hạo bước tới đỡ lấy tân nương từ tay của bà mai, hần đã chờ đợi giây phút này rất lâu, có thể bá đường cùng với năm người một lúc không còn gì tốt bằng.

Mạc Huệ Đình, Mộ Dung Kiệt, Kỳ Giai Đình Tư, Nhan Bách Thiên và Tư Mã Trấn, còn có Đông Phương Thu Khuê đều vui mừng không kém Dinh Hạo. Cười đến không thể khép miệng được.

Sau khi bá thiên địa, cùng hướng cao đường và phu thê giao bá, thì tân nương tử được đưa trở lại phòng tân hôn, những thủ tục rườm rà, cuối cùng cũng xong.

“đưa vào động phòng”

Dinh Hạo sau khi mời rượu quan khách thì liền quay lại tân phòng. Một đêm xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, Dinh Hạo cũng rất mong giờ giây phút này, chỉ là...

“ê...!! khoan đã”

Vừa nhìn thấy Dinh Hạo đặt chân qua khỏi cổng Nam viện, thì Xuân Trúc lập tức khép cửa phòng lại. Dinh Hạo nhanh chân chặn cửa lại.

“đến đây làm gì” Xuân Trúc ngậy thơ hỏi Dinh Hạo.

“Ta..ta..”

Độ khó của câu hỏi hơi cao, Dinh Hạo không biết làm thế nào mà trả lời Xuân Trúc, chẳng lẽ nói hần đến đây để động phòng, như vậy thì còn gì là mặt mũi, rõ ràng là con nha đầu này cố ý làm khó hần.

Dinh Hạo lướt qua khe hở ở cửa, thì nhìn thấy Mộ Dung Vân Tịnh đang nhàn nhã đọc sách, như là không hay biết hần tới.

Mộ Dung Vân Tịnh sau cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn hần, trong khi Dinh Hạo vui vẻ nhìn nàng, thì Mộ Dung Vân Tịnh vẻ mặt như băng sơn ngàn năm vậy, Dinh Hạo muốn mở miệng cũng khó.

“cạch..!” Nàng đặt quyển sách xuống bàn, rồi đi thẳng đến giường.

“Xuân Mai! tối rồi đóng cửa lại”

“ạ! vương phi”

“âm..m..!”

Cánh cửa đóng sập ngay trước mắt hần. Dinh Hạo trơ trọi bị bỏ quên ở bên ngoài, mặt cứng ngắt.

“không sao, nơi này không chào đón hần, thì còn nơi khác”

.....

Trung viện

“chết tiệt..!”

Dinh Hạo vừa đặt chân đến trước cửa phòng của Mạc Nhi, thì gần như chết lặng, khi nhìn thấy thần hộ vệ ở cửa.

“có ai nói cho hần biết, tại sao đêm tân hôn của hần, cái tên mặt lạnh này lại vác kiếm đứng đây không”

“Rệt..t..!!”

Dinh Hạo vừa bước tới, thì thanh kiếm từ lâu đã rút ra khỏi vỏ của Diệp Vô Ngần, lập tức chĩa ngay trước mặt hần. Ánh kim loại sáng bóng khiến cho Dinh Hạo hoa mắt.

“quận chúa có lệnh, không được sự cho phép của người, không ai được bước vào trong”

“nhưng đêm nay là đêm động phòng của hần, có lý nào hần bị nhốt ở ngoài” Dinh Hạo còn định bước lên cãi lý, thì...

“phụt..t..!”

Hần còn chưa nói gì, thì ánh nến bên trong phòng của Mạc Nhi bị thổi tắt. Xem ra đêm nay hần không thể vào phòng Mạc Nhi.

“bây giờ hần đã hiểu tại sao người xưa luôn tam thê tứ thiếp, chính là để phòng trường hợp như lúc này..”

Dinh Hạo xoay người đi, Diệp Vô Ngần quay lại vị trí cũ tiếp tục công việc của một thần gác cửa.

.....

Đông Viện.

“cốc..c...!”

Dinh Hạo hần biết, trong số các thê tử của hần thì Yến nhi là ngoan nhất, ít ra nàng còn chịu mở cửa cho hần vào.

“két...!!”

“Dinh công tử” Tư Mã Phi Yến mỉm cười nhìn Dinh Hạo.

“Tư Mã cô nương” Dinh Hạo cũng mỉm cười nhìn Tư Mã Phi Yến

Hai người cười qua cười lại, đến gần nửa canh giờ, cái miệng của Dinh Hạo cũng sắp đơ. Nhưng mà hần vẫn còn chưa được vào trong. Nhịn không được cuối cùng hần phải lên tiếng.

“ta có thể vào không” Dinh Hạo vừa nhắc bước, thì...

“không” Tư Mã Phi Yến vô tư trả lời.

“Dinh công tử! tuy ngươi là ân nhân của Nhã nhi và Phụng nhi, nhưng nếu ta cho ngươi vào, ngày mai Song nhi tỷ mà biết, chắc chắn sẽ trách ta”

“két.t..!!”

Lần này thì nhẹ nhàng hơn lần trước, cánh cửa cũng không đóng sập trước mặt hần. Nói xong hết lời cần nói Tư Mã Phi Yến liền đóng cửa lại.

Dinh Hạo lại trượt bị bỏ rơi bên ngoài, hần thở dài đi đến nơi khác...

“Hạo vương phủ bao nhiêu viện như vậy, hần không tin không thể tìm được một chỗ cho hần dung thân..”

Bắc viện của Song nhi, nếu không sợ nửa đêm có người ám sát thì cứ tự nhiên, nhưng hần lại không có can đảm đó, vậy chỉ còn Tây viện của Tuyết nhi.

“keng..!”

“choang...!!”

Dinh Hạo đang trên đường đến Tây viện thì đi ngang qua hoa viên, lại nghe thấy tiếng binh khí phát ra.

“nửa đêm còn ai luyện kiếm” Dinh Hạo tò mò nên quay vào xem.

Dưới ánh trăng lunh linh mờ ảo, nữ tử xinh đẹp hồng y mềm mại bay theo gió, suối tóc như mây khẽ lay động, thân hình uyển chuyển linh hoạt, đẹp đến say lòng người.

Tân nương không ở trong tân phòng, nửa đêm chạy ra ngoài luyện kiếm, có thể làm ra chuyện đặc biệt như vậy ngoài Nhan đại tiểu thư của hắn ra, trên đời này chắc không còn người thứ hai.

“vèo..o..!”

Một trong hai thanh kiếm của Nhan Song Song lao thẳng đến Dinh Hạo, hần phi người lên đón lấy.

“thê tử! ta biết mình đến trễ, nhưng nàng cũng không cần tức giận như vậy” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Nhan Song Song.

“vô sĩ..”

Nhan Song Song cầm kiếm đâm tới, hai người giao đấu một hồi, bầu không khí ám muội bắt đầu xuất hiện. Hai người từ tỷ thí trở thành múa kiếm, cả hai rất là ăn ý.

Tâm tình đang tức giận của Nhan Song Song trở bình lặng, đã lâu rồi nàng không luyện kiếm thoải mái như lúc này, mặc cho Dinh Hạo dẫn dắt nàng.

“nàng uống rượu”

Hơi thở nóng ấm của hắn phả vào tai nàng, khiến Nhan Song Song giựt mình mở mắt ra, không biết từ khi nào cả người nàng đã nằm gọn trong lòng hắn. Nhan Song Song xấu hổ đẩy Dinh Hạo ra.

“không liên quan đến ngươi” Nhan Song Song cả người chao đảo lắc lư, đẩy Dinh Hạo ra, thì nàng cũng ngã.

Dinh Hạo giơ tay ra kéo Nhan Song Song lại.

“nàng say rồi, để ta đưa nàng về phòng”

“không cần, ta có thể tự đi” Nhan Song Song đi được ba bước lại tiếp tục ngã.

Dinh Hạo lắc đầu không muốn nhiều lời với người say, hắn trực tiếp bước tới nhắc bổng Nhan Song Song lên, ẵm nàng đi về phòng.

“Thật dễ chịu, thật ấm áp, và mùi hương này cũng thật quen thuộc, rất giống mùi hương trên người chàng” Nhan Song Song muốn đẩy Dinh Hạo ra, nhưng lại lưu luyến cái cảm giác này, nên nép càng sát vào ngực hắn.

“Két..t...!!”

Lúc Dinh Hạo đặt Nhan Song Song xuống giường, thì nàng đã ngủ thiếp đi.

Hắn cẩn thận đắp lại chăn cho Nhan Song Song, vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng, vén lại những loạn tóc mây vương trên mặt nàng, sau đó hôn nhẹ trên trán Nhan Song Song.

“Thiên Hàn..Thiên Hàn..đồ xấu xa...”

Hai cánh môi mềm mại đang mấp máy gọi tên hắn, những giọt nước mắt khẽ rơi từ khóe mi của Nhan Song Song. Dinh Hạo nhẹ nhàng giúp nàng lau đi.

“Song nhi! xin lỗi”

.....

Tây Viện

“công chúa! vương gia tới”

Hạ Lan đứng ngoài cửa chờ đợi đã lâu, vừa thấy bóng dáng Dinh Hạo từ ra thì mừng quỳnh quáng, chạy vào báo tin cho Mạc Thánh Tuyết.

“ầm..m..”Hạ Lan đẩy cửa đi vào

Một thân hỉ phục đỏ, Mạc Thánh Tuyết ngoan ngoãn ngồi trên giường chờ đợi Dinh Hạo đến vén khăn loan.

“em có thể ra ngoài” Mạc Thánh Tuyết hồi hộp hai tay vấu vào nhau, dù không phải lần đầu tiên làm tân nương nhưng cảm giác khác xa lần đầu tiên.

“ạ ! công chúa”

Hạ Lan ra tới ngoài cửa thì chạm mặt Dinh Hạo, vừa cúi người hành lễ thì Dinh Hạo đã giơ tay ngăn cản...

“kết..t...!!”

Dinh Hạo từ từ bước lại giường, sau đó vén khăn loan của Mạc Thánh Tuyết lên. Dung nhan diễm lệ hiện ra trước mắt, Dinh Hạo si ngốc đứng nhìn.

“tuyệt nhi! nàng thật đẹp”

Mạc Thánh Tuyết xấu hổ cúi đầu, thì Dinh Hạo lại khẽ nâng cằm nàng lên, ngón tay của hắn lưu luyến trên bờ môi mềm mại của Mạc Thánh Tuyết tới lui không buông.

“thật mềm mại..”

Khuôn mặt của Mạc Thánh Tuyết đều bị nhuộm đỏ, càng khiến Dinh Hạo thêm say tình, lúc này hắn rất muốn nếm thử mùi vị trên người Mạc Thánh Tuyết, khi hắn cúi người xuống, thì...

“Thiên Hàn! thiếp và chàng vẫn chưa uống rượu giao bôi”

Mạc Thánh Tuyết bất ngờ đứng dậy, khiến cho Dinh Hạo có chút hụt hẫng, nhưng không sao đêm vẫn còn dài, hắn còn rất nhiều thời gian.

Mặt đối mặt, hai người vòng tay qua nhau uống cạn ly rượu của đối phương. Mạc Thánh Tuyết rất mong chờ giây phút này, rốt cuộc nàng và Thiên Hàn đã có một hôn lễ trọn vẹn.

Vị cay nồng của rượu, phút chốc trở nên ngọt lịm. Mạc Thánh Tuyết chưa bao giờ cảm thấy vị rượu có thể ngọt đến vậy.

“Thiên Hàn! thiếp thật rất vui, có thể cùng chàng hợp cẩn, cùng bái thiên địa, đây sẽ là hồi ức đẹp đẽ nhất trong đời thiếp” Mạc Thánh Tuyết nép sát vào trong người của Dinh Hạo.

“Tuyệt nhi..!”

“Thiên Hàn...!”

Hai người nhìn nhau, xuân ý tràn trề. Dinh Hạo đang háo hức chờ đợi thời khắc tiếp theo, khi môi hắn áp sát môi mềm mại của Mạc Thánh Tuyết, thì...

“đêm nay chàng có thể... không ngủ lại đây không ” Mạc Thánh Tuyết nhỏ giọng với Dinh Hạo.

“vì sao” nhả hững của Dinh Hạo liền bốc hơi bay đi.

Mạc Thánh Tuyết đẩy Dinh Hạo ra, sau đó bước xuống giường, nàng đi thẳng đến cửa, hành động sau cùng là mở rộng cửa để “đuổi” hắn.

“chỉ có thiếp biết thân phận thật của chàng, thiếp không nói cho các tỷ muội biết, đã cảm thấy rất có lỗi với họ, nếu đêm nay chàng ở lại đây, thiếp càng cảm thấy có lỗi với mọi người hơn” Mạc Thánh Tuyết mỉm cười nhìn Dinh Hạo.

“cái logic kỳ quặc gì đây..”

“chàng sẽ không giận thiếp” Mạc Thánh Tuyết vô tội nhìn hắn.

“các nàng tỷ muội tình thâm, sao ta có thể giận” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Mạc Thánh Tuyết.

“đúng là tỷ muội tình thâm, xem hấn như trái banh đá tới đá lui, không người nào nhận”

Mạc Thánh Tuyết đương nhiên nhận ra sự giận dữ trong lời nói của Dinh Hạo, nhưng nàng không còn cách nào khác.

“kết...t...!!” Mạc Thánh Tuyết nhẹ nhàng khép cửa lại.

Dinh Hạo lại lẻ loi bên ngoài, đêm nay quả thật rất dài.

.....

Dinh Hạo mệt mỏi, không biết phải đi đâu. Hạo vương phủ của hấn rộng lớn như vậy, nhưng không thể tìm được một nơi để hấn dung thân.

Đêm nay không phải là đêm động phòng của hấn sao, vậy mà ngay cả phòng hấn cũng không có để ngủ. Dinh Hạo đành quay lại căn phòng trước đây của hấn.

“kết...tt...!!”

Thật may mắn cửa không có khóa, Dinh Hạo vào trong phòng liền thắp ngay một ngọn nến cảnh trí và đồ vật bên trong không hề thay đổi, giống hệt trong trí nhớ của hấn bảy năm trước, nên hấn tìm đồ đạc rất dễ dàng.

“ây....za...a...!!”

Cuối cùng thì Dinh Hạo cũng tìm được chốn dung thân cho mình, hấn đặt lưng xuống giường thì chỉ muốn mau chóng ngủ một giấc, vậy mà...

“đừng có đấy”

“là muội đấy huynh thì có”

“muội không có”

“kết..t..!”

Cánh cửa bất ngờ được mở ra, người ngã như núi đổ, Lăng Thiên Nhã, Lăng Thiên Thừa, Lăng Thiên Ngạo và cả Lăng Thiên Phụng đều nằm sấp xuống đất.

Dinh Hạo kinh ngạc nhìn bốn tiểu quỷ trước mặt.

Lăng Thiên Thừa, Lăng Thiên Ngạo và cả Lăng Thiên Phụng lần lượt bò dậy, chỉ có Lăng Thiên Nhã chậm chậm còn đang nằm dưới đất.

“có sao không”

Dinh Hạo đỡ lấy Lăng Thiên Nhã đứng dậy, phủi đi bụi cát trên người cô nhóc. Rồi lướt nhìn qua đóng bụi nhùi trong tay của Lăng Thiên Phụng và Lăng Thiên Ngạo.

“bốn đứa sao lại ở đây, còn mang theo cả chăn mền”

Dinh Hạo lên tiếng, cả bốn đứa đồng dạng im lặng mà cúi đầu.

“Thúc thúc! vừa rồi có sấm sét rất lớn, ta và tỷ tỷ rất sợ, tối nay ta có thể ngủ đây với thúc không”

“trời đang trong xanh, suốt cả buổi tối nay hấn đều ở bên ngoài, có mưa sao hấn không biết kìa...mấy tiểu quỷ này định giở trò gì đây”

Còn nữa tại sao chúng biết hấn ở đây, Dinh Hạo còn đang suy ngẫm, thì Lăng Thiên Nhã đã kéo tay của Lăng Thiên Phụng nhảy vọt lên giường.

Căn phòng này của phụ vương, bọn chúng vào không biết bao nhiêu lần, nhưng lần này thì khác những lần trước, vì căn phòng này đã có hơi ấm của phụ vương chúng lưu lại.

Nhìn Lăng Thiên Nhã đang lăn qua lộn lại trên giường, hình như rất yêu thích cái giường của hấn. Dinh Hạo không cách nào đành lưu chúng lại.

“còn hai đứa, cũng sợ sấm sét” Dinh Hạo quay sang nhìn Thiên Ngạo và Thiên Thừa.

“thúc thúc! tay của ta lại bị thương, thúc xem dùm ta đi” Thiên Thừa đưa bàn tay bị thương cho Dinh Hạo. Vết thương mới chồng lên vết thương cũ, không khéo lại bị nhiễm trùng.

“ờ yên, thúc đi lấy thuốc trị thương cho người” Dinh Hạo lập tức xoay người.

Từng đồ vật trong phòng hắn không còn lạ gì, rất nhanh Dinh Hạo đã tìm thấy thùng thuốc. Khi hắn xoay người lại thì không thấy người đâu...

“thúc thúc! ta ở đây”

Lăng Thiên Thừa và Lăng Thiên Ngạo đã cởi giày, nhảy lên giường, mỉm cười nhìn Dinh Hạo.

Dinh Hạo thở dài đi tới, hình như đám tiểu quỷ này rất có cảm tình với cái giường của hắn.

“sao lại thành ra như vậy, mẫu thân ngươi có biết không” Dinh Hạo sốt ruột, nhìn vết thương trên tay Lăng Thiên Thừa.

“ta không dám nói cho mẫu thân biết, không muốn người lo lắng, còn nữa... nếu người biết ta lại bị thương, nhất định sẽ không cho ta tập kiếm” Thiên Thừa lắc đầu nhìn Dinh Hạo.

“muốn người khác không lo lắng, thì bản thân phải biết tự chăm sóc mình”

“còn nữa...kiếm không phải là đồ chơi của trẻ con” Dinh Hạo buộc lại vết thương cho Thiên Thừa, vì quá lo lắng nên hắn mới tức giận với Thiên Thừa.

“á...a!!”

“đau sao” Dinh Hạo lo lắng lên tiếng

“không đau” Thiên Thừa lắc đầu.

“phụ vương không có ở đây, ta phải thay người bảo vệ mọi người trong Hạo vương phủ”

Hành động dưới tay của hắn liền dừng lại, một đứa trẻ hiểu chuyện như vậy, lại là con trai hắn sao. Khóe mắt Dinh Hạo cảm thấy rất cay.

“ngoan lắm” Dinh Hạo mỉm cười xoa đầu của Thiên Thừa.

“thúc thúc! thúc rất quen thuộc căn phòng này thì phải” Thiên Ngạo mỉm cười nhìn Dinh Hạo.

“tại sao ngươi nói vậy” Dinh Hạo có hơi sững sốt, lại chợt dạ, hắn quay sang nhìn khuôn mặt anh tuấn của Lăng Thiên Ngạo.

“ta thấy thúc tìm mọi thứ rất nhanh, ta và Thừa đệ ngày nào cũng vào căn phòng này, nhưng cũng không biết thùng thuốc cất ở đâu”

Đây là giọng điệu của một đứa trẻ bảy tuổi sao, quả xứng là con của Tịnh nhi, rất khéo quan sát.

“căn phòng này trước đây là của phụ vương, các nương ngày nào cũng cho người vào dọn dẹp, không cho phép người lạ bước vào phòng này”

Hình ảnh phụ thân trong lòng của các nương và của bọn chúng không có ai có thể thay thế. Cả bốn đứa đều háo hức Dinh Hạo sẽ nhận lại chúng. Trong khi chờ đợi ngày đó đến, thì hiện tại chúng rất muốn gần gũi Dinh Hạo.

Dinh Hạo hắn tại sao quên mất điểm này, lời nói của Lăng Thiên Ngạo vô tình đã nhắc nhở hắn. Hiện tại hắn là “Dinh Hạo” không phải “Lăng Thiên Hân”, nếu hắn vẫn tùy ý như vậy, chắc chắn sẽ khiến người ta nghi ngờ.

Có lẽ ngày mai hắn phải nhờ Vệ Phong tìm cho hắn một căn phòng khác. Khi hắn xoay thì bốn đứa trẻ, đều tròn to đôi mắt ngập nước nhìn hắn.

“sao vậy, xảy ra chuyện gì” Dinh Hạo vừa lên tiếng thì..

“hu.hu..!!”

“thúc thúc! chúng ta nhớ phụ vương”

“hu..hu..!!!”

“thúc thúc..!!”

Dinh Hạo rối bời, cùng lúc bốn đứa trẻ đều khóc một lượt, hẳn thật cuống cuống không biết làm sao.

“ngoan..ngoan..đừng khóc, đừng làm ồn người xung quanh”

“hu...hu..phụ vương..phụ vương”

Dinh Hạo không hề có khiêu dễ dành trẻ con, càng dễ chúng càng khóc nhiều hơn.

Sáng ngày hôm sau...

“Cốc..c..!!”

“cốc...c...!!”

Tiếng đập của bên ngoài liên tục vọng vào trong, đánh thức Dinh Hạo đang ngủ say trên giường.

Hắn mở mắt ra, muốn cử động tay chân thì phát hiện, hai tay và hai chân của hắn không thể nào nhúc nhích hay động đậy.

Lăng Thiên Nhã và Lăng Thiên Phung đang ôm chặt lấy hai tay của Dinh Hạo. Còn Thiên Ngạo và Thiên Thừa thì quấn chặt lấy hai chân của hắn, tất cả đều ngủ rất say sưa.

“Những khuôn mặt thiên sư đáng yêu, tất cả chúng đều là con của hắn” Dinh Hạo mỉm cười nhìn chúng.

“kết...t..!!”

Dinh Hạo đẩy cửa đi ra, nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của hắn, Dinh Hạo đoán biết lại có chuyện xảy ra.

“vương gia! Âu Dương đại hiệp nói có chuyện quan trọng cần gặp người”

Sư Phu muốn gặp hắn, chẳng lẽ liên quan đến cuốn độc y bí truyền đó.

“đi thôi”

Tửu Lâu Mạc Tử

“sư phụ! đã xảy ra chuyện gì”

“người tự mà nhìn đi”

Khi Âu Dương Đình né người sang một bên, thì trước mắt Dinh Hạo là năm sáu thi thể đang nằm xếp lớp trên sàn, Dinh Hạo không khỏi giật mình.

Trên người của tử thi có vô số những chấm đỏ như máu, giống hệt với những thi thể hắn và Vô Tình nhìn thấy ở Quế Nam sơn.

“sáng ra thì họ đã như vậy, kinh mạch trên người toàn bộ đều bị nổ tung”

Âu Dương Đình thở dài nhìn Dinh Hạo, nếu kinh mạch đứt thì hắn còn biết cách nối lại, đằng này lại nổ tung, dù là thần tiên cũng khó mà nối lại được.

“sư phụ! tại sao bọn họ lại bị như vậy”

“theo ta suy đoán thì mức độ trúng độc huyết sát tử của bọn họ đã ở mức thượng thừa”

“mức thượng thừa” Dinh Hạo kinh ngạc nhìn Âu Dương Đình, chất độc cũng chia ra thượng thừa với hạ đẳng sao.

“đúng vậy, dù người không giết họ, thì họ cũng không thể sống quá hai tháng”

Âu Dương Đình hần cũng không hề biết chuyện này, cho tới khi đọc được quyển độc y bí truyền mà Dinh Hạo đưa, hần mới biết hóa ra Huyết sát tử cũng có phân ra trung, thượng và thượng thừa.

“Với lực lượng mà tên Lăng Thiên Phong hiện có, thì chưa tới một tháng là có thể công phá thành trì, hai tháng đã quá nhiều”

“sư phụ! trong quyển độc y, có nói làm sao để giải độc”

“người đọc đi” Âu Dương Đình ném quyển sách về phía Dinh Hạo.

Dinh Hạo lật tới lật lui rồi dừng lại ở trang cuối cùng của quyển y thư.

“không có thuốc giải”

Chuyện tốt thì không thấy đâu, nhưng rắc rối thì cứ đến liên tục.

“Vương gia! có chuyện lớn rồi” Vệ Phong hoảng hốt chạy vào, còn xuýt tông vào cửa.

Dinh Hạo quay lưng lại, sắc mặt của Vệ Phong hoảng loạn đến cực độ, đủ biết chuyện xảy ra không phải tầm thường.

***hết chương 70 **

71. Chương 71: Thất Trùng Thảo

Chương 71: Thất trùng thảo

Hạo vương phủ.

Mặt trời dần xuống núi, những tia nắng yếu ớt trong ngày cũng muốn lịm tắt. Dinh Hạo một mình ngồi trong hoa viên, nghĩ đến thế cuộc hiện nay.

Trong tay Lăng Thiên Phong đang nắm giữ hơn năm mươi vạn quân. Chỉ cần hần hạ lệnh thì ba mươi vạn quân của Lục Kỳ Doanh chưa tới tuần trăng đã có mặt ở kinh thành.

Trong khi đó binh lực trong kinh thành và Mộ Dung gia gộp lại chỉ bằng một phần ba của Lăng Thiên Phong.

Chưa nói đến hai mươi vạn tử sĩ ở Quê Nam, dũng mãnh và mức độ dai lì của họ, hần đã thử qua, một người có thể địch lại mười người, tuyệt đối lợi hại.

Nhưng đau đầu nhất vẫn là tình trạng hiện tại của phụ hoàng hần, nhiều ngày trôi qua mà bên phía mẫu hậu lại không có tin gì. Sư phụ vào cung mấy ngày cũng không thấy về.

“sáng giờ, người đã đi đâu”

Lúc Dinh Hạo ngẩng đầu lên thì nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Nhan Song Song, đang khó chịu nhìn hần.

“sáng ra đã nhớ đến ta rồi sao, thê tử” Dinh Hạo mỉm cười nhìn Nhan Song Song.

“ha...a...!!! ” Nhan Song Song ngạo nghễ cười to

“người chưa tỉnh ngủ sao”

“dâm tặc! tốt nhất đừng để ta nắm được yếu điểm nào của người, lúc đó ta nhất định sẽ đá người ra khỏi Hạo vương phủ”

“hứ...” Nhan Song Song bị Dinh Hạo chọc giận nên bỏ đi.

“dâm tặc! Hần đã làm gì chứ, cường bạo nàng sao...” Dinh Hạo lắc đầu nhìn Song Song.

“vèo..!!”

Dinh Hạo còn chưa kịp phản ứng thì một gói đồ từ xa ném vào người hắn.

“cầm lấy” Tiểu lục khó chịu nhìn Dinh Hạo.

“có người tự xưng là người quen của người, nhờ ta gửi cái này cho người”

“người quen của hắn, hắn làm gì có người quen ở nơi này”

Sau phút giây kinh ngạc, Dinh Hạo liền mở cái hộp ra xem, gói kỹ như vậy còn tưởng thứ gì quan trọng, hóa ra chỉ là một quyển sách cũ kỹ, nói là quyển sách thật ra chỉ có mấy tờ giấy rách. Dinh Hạo cũng có chút thất vọng.

Nhưng sau khi lướt nhìn mấy dòng đầu, mặt hắn liền biến sắc, thần sắc nghiêm nghị nhìn Tiểu lục

“Tiểu lục! người đưa gói đồ này cho người, hắn có nói mình là ai không”

Nếu cái này là thật thì không còn gì tốt bằng, hắn đã có cách để đối phó với hai mươi vạn tử sĩ ở Quế Nam của Lăng Thiên Phong, nhưng lỡ như đây lại là một cái bẫy thì sao.

“không biết, muốn biết thì ra ngoài cổng hỏi mấy tên hậu vệ, ta chỉ mang hộ họ vào đây”

Vì Tiểu lục vẫn chưa biết Dinh Hạo là ai, cho nên thái độ của hắn không tỏ ra thiện cảm cho mấy, còn hơn cả chán ghét.

“còn nữa, sau này không được gọi ta là Tiểu lục, có gọi thì gọi Tiểu lục ca, ta với người thân lắm sao”

“hừ...”

Tiểu lục tửu mặt lạnh ngoảnh mặt đi, bỏ lơ Dinh Hạo đứng đó.

“tên tiểu lục này, khi nào mới chịu trưởng thành đây” Dinh Hạo lắc đầu nhìn Tiểu lục.

Nhưng liệu những điều viết trong đây có phải là thật, chỉ duy nhất một người có thể cho hắn biết đáp án, nhưng người này lại đang ở hoàng cung giải độc cho phụ hoàng của hắn.

“vương gia”

Từ xa Vô Tình hối hả chạy tới, mặt mày vui mừng hơn hớn. Dinh Hạo xoay người lại nhìn Vô Tình.

“vương gia! Âu Dương đại hiệp đã về tới”

“thật quá tốt, ta đang có chuyện cần gặp sư phụ”

Tửu lâu Mạc Tử...

“âm..m..!!”

Âu Dương Đình một mình từ mới bước vào phòng, chưa kịp ngồi xuống nhấp ly trà, thì đã có người tông cửa vào, phong thái quen thuộc này Âu Dương Đình không còn lạ gì.

“sư phụ! tình hình của phụ hoàng sao rồi” Dinh Hạo chân chưa bước qua khỏi cửa đã gấp gấp lên tiếng.

“tĩnh rồi” Âu Dương Đình lắc đầu nhìn Dinh Hạo.

Nhưng Dinh Hạo chưa kịp vui mừng thì lời tiếp theo của Âu Dương Đình khiến cho niềm vui của hắn vụt tắt.

“đừng mừng vội, một ngày chưa giải trừ được độc tố trong người thì tính mạng của phụ hoàng người vẫn còn nguy hiểm”

Dinh Hạo nghe Âu Dương Đình nói xong, bất động đứng yên.

“Âu Dương đại hiệp! thật sự không còn cách nào để cứu hoàng thượng sao” Vô Tình lên tiếng.

“độc trên thiên hạ này nhiều vô số, còn loại độc hắc trúng rất hiếm thấy, hiện tại ta vẫn chưa tìm ra” Âu Dương Đình thở dài.

“nếu lúc này con thiên tằm không ngủ đông thì có thể nhờ nó hút độc cho hắc”

Khuôn mặt của Dinh Hạo vụt sáng, dù một chút hi vọng nhỏ nhoi hắc cũng phải thử.

“sư phụ! có cách nào khiến cho con thiên tằm đó tỉnh dậy lúc này”

Âu Dương Đình trầm mặt lúc lâu, rồi ngẩng đầu lên nhìn Dinh Hạo: “có! nhưng cơ hội rất mong manh”

“mùi hương từ thất trùng thảo có thể đánh thức thiên tằm đang ngủ đông, thất trùng thảo là loại cây không ưa nắng, nó thường mọc ở những thung lũng sâu, nơi ánh nắng không thể nào rọi tới”

“nhưng đó chỉ là truyền thuyết, ta cũng chưa từng thấy bao giờ, cũng không biết có thật hay không”

Âu Dương Đình dứt lời, thì đến lượt Dinh Hạo trầm mặt. Chẳng lẽ phụ hoàng hắc đành mất mạng.

“vương gia! nô tài biết ở đâu có thất trùng thảo”

Vô Tình tiến lại gần, lời nói của hắc lập tức đã xua tan đi bầu không khí đang u ám trong căn phòng.

.....

Chưa tới nửa canh giờ sau...

“zá..á..!!”

Dinh Hạo và cả Vô Tình lập tức nhảy lên ngựa, phi nhanh ra khỏi cổng thành.

“cộp...cộp...!!”

Trong phòng

Âu Dương Đình tay trái cầm quyển độc y, tay phải cầm quyển y thư Dinh Hạo mới đưa so sánh. Nếu xét về nét chữ, màu mực và độ tả tơi của hai quyển sổ có thể khẳng định chúng từ một quyển tách ra.

Độc xong hắc lại thở dài suy tư, suốt đêm không thể nào chợp mắt.

“tướng công! chàng có tâm sự ” Lãnh Nhược Y nhìn thấy Âu Dương Đình liên tục trở mình, khiến nàng cũng không thể nào ngủ được.

“ta chỉ cảm thấy đám người đó thật đáng thương, bọn họ không nên có kết cuộc này” Âu Dương Đình thở dài, bước xuống giường, rót ra một tách trà

“độc huyết sát tử không có thuốc giải, ngay từ đầu họ đã định sẽ phải chết, dù chàng có giết họ hay không họ cũng không tránh khỏi số kiếp” Lãnh Nhược Y cũng bước xuống giường, nàng cầm lấy chiếc áo choàng khoác lên vai của Âu Dương Đình.

Nhưng để giết được một người đã chết là không dễ dàng chút nào, bọn họ không phải là chưa từng thử qua. Lãnh Nhược Y cầm quyển y thư trên bàn đọc lướt qua.

“Chỉ có những thanh kiếm sắc bén được rèn ra từ Huyết Bảo ngọc của Đông Hải, dưới ngọn lửa hỏa thạch ngàn năm ở Thiên Hỏa Sơn mới có thể giải trừ được độc tố của Huyết sát tử vĩnh viễn” Lãnh Nhược Y đọc đến đây, thì dừng lại nhìn Âu Dương Đình

“Tướng công! chàng có tin vào những điều viết trong y thư”

“ta cũng không biết, phải đợi sau khi huyết bảo ngọc từ Đông Lộ chuyển đến Thiên Hạ trang...mọi sự sẽ rõ” Âu Dương Đình mỉm cười nhìn Lãnh Nhược Y kéo nàng lên giường.

3 ngày sau...

Hạo vương phủ.

Ngũ đại mỹ nhân đang nhàn hạ thưởng trà trong đại sảnh, tận hưởng không khí yên bình của buổi sáng.

“ba ngày rồi muội không thấy tên đó trong phủ, không biết hắn đang giở trò gì” Nhan Song Song đặt tách trà xuống bàn, có chút buồn chán.

“tỷ nói ai” Tư Mã Phi Yến hồn nhiên lên tiếng.

“ngoài tên tên dám tặc đó ra thì còn ai” Nhan Song Song quay sang nhìn Tư Mã Phi Yến.

“Song nhi! hình như tỷ rất ghét hắn”

“VẬY HẮN CÓ ĐIỂM NÀO ĐỂ TA THÍCH SAO”

Mộ Dung Vân Tĩnh và Mạc nhi chỉ biết lắc đầu nhìn Song song, mọi người thì cười nói vui vẻ, bên kia lại có kẻ u sầu lo lắng.

“hiền Hàn và Vô Tình đã ba ngày không có tin tức, còn Vệ tổng quản tới giờ vẫn chưa thấy trở về, liệu có chuyện gì xảy ra với họ”

Mạc Thánh Tuyết tâm thần bất định, mặt mày xanh mét, nước trong trà đang tràn ra ngoài nhưng nàng lại không hề biết, cứ rót mãi.

“Tuyết tỷ” Nhan Song Song lớn tiếng nhắc nhở.

“choang...ng ”

Mạc Thánh Tuyết giựt mình đánh đổ ấm trà, nước trà lênh láng trên đất.

“để nô tì đi lau” Hạ Lan cuống cuống chạy ra ngoài.

“Tuyết nhi! tỷ thấy sắc mặt muội không được tốt lắm, có cảm thấy chỗ nào không khỏe” Mộ Dung Vân Tĩnh lên tiếng.

“phải đó, có cần muội đi gọi đại phu” Mạc nhi cũng lo lắng lên tiếng.

Chỉ có nàng biết Mạc Thánh Tuyết đang mang thai, nữ nhi mấy tháng đầu mang thai sức khỏe rất kém, nàng từng mang thai nên hiểu rất rõ.

“tỷ không sao” Mạc Thánh Tuyết lắc đầu nhìn mọi người, cho dù sức khỏe không tốt nhưng nàng cũng không sức lực đâu mà bận tâm, tất cả đều đã để hết trên người Dinh Hạo.

“Dinh công tử! hắn mất tích mấy ngày hay chúng ta cho người đi tìm hắn” Mạc Thánh Tuyết do dự hồi lâu mới dám mở lời, nhưng lập tức có người bắt bẻ.

“hắn mất tích luôn càng tốt, tốt nhất đừng bao giờ trở về Hạo vương phủ” Nhan Song Song hả hê lên tiếng, còn cười rất khoái chí.

“nhưng lỡ như có chuyện gì xảy ra với chàng thì sao” Mạc Thánh Tuyết có phần hơi kích động, nàng bật người khỏi ghế, giọng nói có phần lớn tiếng.

Thái độ lo lắng quá độ của Mạc Thánh Tuyết khiến mọi người đều phải giựt mình.

“Tuyết tỷ! không phải tỷ thích hắn rồi chứ” Nhan Song Song lên tiếng

Thấy Mạc Thánh Tuyết im lặng, Tư Mã Phi Yến tiếp tục hỏi tới.

“Tuyết tỷ! thật vậy sao”

“không phải, thật ra..”

Mạc Thánh Tuyết còn chưa kịp nói xong, thì Vệ Phong đã về tới, còn lúi theo Vô Tình đang bất tỉnh nhân sự. Mạc Thánh Tuyết liền chạy ra cửa nhưng không thấy Dinh Hạo đâu.

“chàng đâu, sao không về chung với người, có phải chàng đã xảy ra chuyện” Mạc Thánh Tuyết bồn loạn nhìn Vệ Phong.

Vô Tình khỏe mạnh đi theo Dinh Hạo, nhưng khi về chỉ còn nửa mạng sống, còn Dinh Hạo lại không thấy đâu, hỏi sao Mạc Thánh Tuyết không lo lắng.

“lúc thuộc hạ đến nơi chỉ thấy một mình Vô Tình, tìm khắp thung lũng nhưng cũng không thấy vương gia đâu” Vệ Phong bắt lực lắc đầu nhìn Mạc Thánh Tuyết.

“Thiên ...Thiên...Hàn”

Mạc Thánh Tuyết nghe được hung tin, sức khỏe vốn đã yếu nên không thể chịu nổi cú sốc, ngã quỵ tại chỗ.

“công chúa” Hạ Lan chạy đến đỡ Mạc Thánh Tuyết

“Tuyết tỷ”

“mau...mau gọi ngự y”

Vân Tịnh, Song Song, Mạc Nhi và cả Phi Yến đều không còn giữ được bình thản ban đầu. Hai từ “Thiên Hàn” từ miệng Mạc Thánh Tuyết thốt ra, họ nghe rất rõ là đằng khác.

“vương gia mà người vừa nói là ai” Mộ Dung Vân Tịnh giọng điệu nghi ngờ.

“tại sao Tuyết tỷ lại lo lắng cho hắn như vậy” Mạc Nhi nhìn Vệ Phong rồi nhìn sang Mạc Thánh Tuyết.

“người đó là...” Vệ Phong ấp úng nhìn mọi người trong phòng.

“hắn là ai sao người không chịu nói” Nhan Song Song nóng lòng không chịu được.

“Dinh thúc thúc thật ra chính là phụ vương”

Giọng nói của Lăng Thiên Ngạo từ bên ngoài vọng vào trong phòng, tiếp theo Thiên Thừa, Thiên Nhã và Thiên Phụng cũng ủa vào, níu lấy áo của Mạc Nhi và Mộ Dung Vân Tịnh.

“hu..u...!!!”

“mẫu thân! Phụ vương mất tích rồi, người mau cho người tìm phụ vương về đi”

“hu..u...!!!”

“tam nương ! phụ vương không thể xảy ra chuyện được, người phải đi tìm phụ vương về cho Nhã nhi ...Tam nương..” Lăng Thiên Nhã níu lấy tay của Mạc Nhi.

~

“phụ vương...”

Tất cả các nàng như chết lặng, nhìn đám nhỏ khóc sụt sướt, rồi lại nhìn Vệ Phong.

.....

Nửa canh giờ sau

Cách cổng thành Lăng Thiên quốc 100 dặm, về phía Tây.

“cộp..! cộp..!”

“cộp..! cộp..!”

Tiếng vó ngựa điên cuồng dồn dập, cát bụi bay mù trời, cả một đoàn kỵ mã mấy trăm người rầm rộ xuất hiện.

“Thiên Hàn! chàng nhất định không được xảy ra chuyện gì, chàng mà có chuyện gì, thiếp biết tìm ai tính sổ đây”

“zá...z..á...!!!” Mạc Nhi vùng roi thúc vào mông ngựa, dẫn đầu đoàn kỵ mã

“tên xấu xa, tên đáng ghét, khiến cho nữ nhân đau lòng chính là sở trường của chàng sao, món nợ này ta sẽ từ từ tính với chàng” Song nhi thì đập mạnh vào lưng ngựa, phi nhanh về phía trước.

“zá...z..á...!!!”

.....

Khi đoàn người của Mạc nhi và Song Song đến được Lan Châu đó là chuyện của ngày hôm sau.

“hí...í...!!!”

“vèo...!!!” Vệ Phong từ trên lưng ngựa nhảy xuống.

“quận chúa! thuộc hạ là từ nơi này tìm được Vô Tình” Vệ Phong vừa nói vừa chỉ tay xuống thung lũng bên dưới.

Nhìn vực sâu không thấy đáy, sương mờ che phủ. Mạc Nhi đảo mắt nhìn xung quanh.

“Diệp Tướng quân” Mạc Nhi không cần nói nhiều, nàng chỉ nhìn Diệp Vô Ngần là hẳn đã biết muốn gì.

“Dạ quận chúa” Diệp Vô Ngần quay sang nhìn đám thuộc hạ phía sau gấp rút ra lệnh.

“theo ta..”

Hì hục tiếm kiếm hơn mấy canh giờ, từ lúc trời đầy sương cho đến lúc mặt trời lên tới đỉnh đầu vẫn bật tin.

“Dinh công tử”

“Dinh công tử, người ở đâu”

.....

Dưới chân thung lũng, một nơi mà không có ánh sáng lui tới giống như Âu Dương Đình miêu tả. Một con vật không lồ đang quần chặt lấy một người thanh niên tuần tú, chiếc lưới dẻo dai của nó đang liếm quanh khuôn mặt của mỹ nam tử.

Cảm giác ướt át, lạnh lạnh đã đánh thức người đang mê mang, Dinh Hạo mơ màng mở mắt ra, đập vào mắt hắn là hai con mắt đen to tướng bóng lưỡng đang đảo qua đảo lại.

Hắn biết mình trời sinh tướng mạo đẹp mắt nhưng không cần nhìn hắn chăm chú như vậy. Hắn sẽ kiêu ngạo.

Dinh Hạo cố nhớ lại chuyện đã xảy ra hai ngày qua...

Khi hắn và Vô Tình đi đến Lan Châu, thì gặp một tên không giống tướng số, cũng chẳng giống đạo sĩ, lại còn dẫn theo một con khỉ nhỏ không biết làm gì, cứ quần lấy hắn không buông.

Quay lại vấn đề chính khi đến nơi, tên “đạo sĩ” đó nói hắn biết ở đâu có Thất Trùng Thảo, còn nói sẽ dẫn hắn và Vô Tình đến tận nơi, với mức giá hữu nghị năm trăm lượng, tiền không thành vấn đề nhưng vấn đề là tên đó không có đạo đức nghề nghiệp, chưa đến nơi, thì...

“Vương gia! tên đạo sĩ đó đã biến mất” Vô Tình quay lưng lại phía sau tìm kiếm Đông Tây nhưng không thấy người đâu.

“khốn kiếp” Dinh Hạo hối hận vô cùng, đáng lý ra hắn không nên giao ngân lượng trước.

“đi tiếp..”

Nhưng đi chưa tới mười bước họ, gặp ngay một cái hang động.

Dinh Hạo quan sát xung quanh đập vào mắt hắn chính là loại cây đang bao quanh hang động. Mùi hương thoang thoảng, màu sắc xanh mướt, bầy cánh hoa to tròn đều tay.

Nếu hắn đoán không lầm thì đó chính là Thất Trùng Thảo trong truyền thuyết, Dinh Hạo mừng rỡ vội ngắt lấy, khi hắn chạm tay được vào Thất Trùng Thảo thì...

“xoạt...xoẹt...!!!!” từ trong hang động phát ra âm thanh kỳ lạ.

Hang động đang nghiêng ngã, hay là hắn và Vô Tình đang lắc lư.

“vương gia! Xảy ra chuyện gì”

Dinh Hạo cúi người nhìn xuống dưới chân mình, chưa kịp hình dung thứ hắn đang đạp lên có hình thù ra sau thì đã bị nó quật ngã.

”rầm....mmm!!

Cả Dinh Hạo lẫn Vô Tình đều bị hất bay ra khỏi cửa động, ánh sáng bên ngoài khiến cho mọi thứ trở nên vô cùng rõ.

Bọn họ nửa bước cũng không dám nhúc nhích, mắt trợn to kinh ngạc, nhìn con vật từ trong hang động đang trườn ra, mà lạnh cả sống lưng.

“vương...vương gia! đó.. đó là con vật gì” Vô Tình lắp bắp lên tiếng, mồ hôi hột chảy ướt trán.

Thân hình to lớn của nó ngang ngửa với cái hang động, từ chút một, chút một ngoe ngoáy cái đầu “trọc lốc bóng mượt” ra bên ngoài.

Từ Từ trườn lại gần hai người họ, Dinh Hạo Hạo chưa bao giờ nhìn thấy một con trăn lớn đến mức này. Hai con mắt đầy giận dữ của nó như muốn nuốt chửng hai người họ.

Vô Tình vùng kiếm lên tự vệ, chưa động thủ gì đã bị đánh ngã.

“bach..ch..”

Con trăn vun khổng lồ vùng cái đuôi dài nhọn hoắt của nó lên, cuốn theo tất cả đất đá xung quanh, một phát hất bay Vô Tình văng xa cả mấy dặm, liền bất tỉnh nhân sự.

Còn Dinh Hạo thì bị lôi đến đây, hắn cũng không biết bản thân đã hôn mê bao lâu.

“chết tiệt”

Dinh Hạo một chút cũng không thể động đây, lần đầu tiên hắn cảm nhận được sức lực bản thân có giới hạn, khắp mặt hắn toàn là nước bọt, hắn thậm chí không biết có phải con vật khổng lồ này, chê hắn dơ bẩn, định sau khi liếm sạch sẽ mới nuốt hắn vào bụng, ngàn vạn lần đừng để chuyện đó xảy ra.

“đại tỷ xinh đẹp! tỷ liếm như vậy cũng đã đủ rồi, có thể thả ta xuống không, ta có bệnh sợ độ cao” Dinh Hạo tỏ ra thân thiện.

“xoạt....xoẹt...!!”

Lại những âm thanh quen thuộc này, Dinh Hạo liếc mắt nhìn xuống bây giờ hắn mới nhận ra, xung quanh không chỉ có con trăn khổng lồ này, mà còn có năm sáu con trăn “nhỏ” khác, nói nhỏ chứ thật ra to gấp mấy lần hắn.

Bọn chúng chắc chắn có sở thích phơi nắng tập thể.

Đám trăn con nhìn thấy trăn mẹ đang liếm láp Dinh Hạo với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ, lại thích thú, hi vọng sau khi trăn mẹ chơi đùa xong là đến phiên chúng.

Nhìn chúng trườn tới trườn lui, mà Dinh Hạo không ngừng nuốt nước bọt, khắp người hắn bắt đầu nổi gai ốc.

“tỷ không thả ta xuống cũng không sao, ta thấy mình thích hợp ở trên này hơn” Dinh Hạo quay sang nhìn trăn mẹ.

Đối diện với những đôi mắt đang thèm thuồng khát khao của đám trăn con, Dinh Hạo liền rút lại lời vừa nói. Cam chịu làm sủng vật của trăn mẹ.

Nếu hắn được thả xuống thì chắc chắn không thoát khỏi số phận bị đất, hai con cũng đủ làm hắn chết trong khi bên dưới có năm, sáu con.

“xoạt....xoẹt...!!”

Một con trăn khác không biết từ đâu bò đến, trước mặt trăn mẹ, không biết hai mẹ con tâm sự những gì mà trăn mẹ lại tỏ ra rất khó chịu.

Những âm thanh xoạt xoẹt phát ra, cảm giác nổi lông đi đôi chút, Dinh Hạo mừng vui còn tưởng bản thân thoát nạn, nhưng rồi...

“vèo...!”

Hắn lại bị hất tung lên, Dinh Hạo còn chưa kịp tận dụng cơ hội này, thì một khắc sau đó, hắn lại bị cuốn lấy. Chiếc đuôi dài nhọn hoắc đang quấn quanh người hắn.

“ê...ê...!!! người đang lôi ta đi đâu, thả ta xuống”

Hóa ra là trần mẹ đổi một vị trí khác di chuyển cho dễ dàng hơn, Dinh Hạo hoa mắt chóng mặt, mọi thứ cứ quay mòng mòng, qua trái, qua phải, qua trái, qua phải.

Hắn hi vọng hành trình đường dẫn này sẽ mau chóng kết thúc. Đám trần con cũng nhanh chóng trườn theo phía sau trần mẹ.

“xoạt...t..!”

“xoạt...t..!”

.....

Khi nó dừng lại thì mặt mày Dinh Hạo đã vô cùng tái tã, mặt trắng bệch không còn chút máu.

“xoạt...t..xoạt...!!!”

Lại những âm thanh này, khi Dinh Hạo chạm mặt con trần khổng lồ này cũng giống hệt như vậy, không biết có phải là ngôn ngữ của loài trần hay không.

“bốp...!!”

Dinh Hạo bị hất bay xuống đất, đầu óc quay cuồng, sau khi cơn đau đầu qua đi, hắn mới có thể thanh thản nhìn mọi thứ xung quanh.

Một đoàn quân kỵ mã cao lớn vạm vỡ, khôi giáp chỉnh tề đang đứng xếp hàng trước cửa hang động, còn những thanh gươm sáng bóng từ lâu đã rút ra khỏi vỏ.

Bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy nhiều con vật to lớn cùng một lúc như vậy, không khỏi rung rẩy, không ít người vì hoảng hốt mà ngã ngay tại chỗ, kẻ bình tĩnh hơn thì lại không còn cầm nổi thanh đao.

Một kẻ run rẩy đã làm rơi đao:

“cạch..ch..!!”

Khi thanh đao chạm đất, cũng giống như hồi chuông của trọng tài, cả một đám trần mẹ lẫn trần con đều lao về phía trước.

“Á..Á..!!”

“quái vật..!!”

“quái vật..!!”

Đám binh lính hoảng hốt chạy tán loạn. La hét inh ỏi.

Xuất hiện giữa đám đông là hai cô vợ xinh đẹp của hắn Song Nhi và Mạc Nhi, dưới chân hai người họ đang có một loài bò sát khác.

Trơn láng trắng bóng, dài ngoằn giống như đúc từ một khuôn ra, chỉ khác kích thước lớn nhỏ không giống nhau, đang thoi thóp, máu đỏ chói mắt của trần con đang thấm ướt cả y phục của Mạc nhi.

Dinh Hạo có thể nhìn ra sự giận dữ và lo lắng trong ánh mắt của trần mẹ đang trút xuống hai cô vợ xinh đẹp của mình.

“Trần mẹ làm ơn tởm nhìn kỹ đi, là Mạc Nhi của ta đang giúp con tởm bằng bó vết thương” Dinh Hạo vội chạy lên trước, nhưng cũng không nhanh bằng chị trần mẹ

Tính mạng của hai mỹ nhân tưởng chừng nguy hiểm, thì rắn con đang bị thương nằm dưới đất, bất ngờ vùng người bật dậy chắn trước người của Mạc nhi và Song Song .

“xoạt...xoạt...!!!”

Hai mẫu tử trao đổi qua lại, trấn mẹ cũng dần hạ hỏa, sau đó quần lấy chú trấn con đang bị thương mà lôi vào trong hang, trước khi đi còn liếm vào mặt của Dinh Hạo, gửi lời tạm biệt.

Đám trấn con phía sau cũng truồn theo, từng con một biến mất.

“hai nàng có sao không” Dinh Hạo lo lắng chạy đến trước mặt Mạc nhi và Song nhi.

Bất ngờ...

“chát..t..!” Mạc nhi vung tay tát vào mặt Dinh Hạo, hai mắt đỏ hoe.

Dinh Hạo chưa kịp hiểu chuyện gì, thì má bên phải lại nhận thêm một cái tát khác từ Song Nhi.

“chát..t..!!” Song Nhi khuôn mặt gần như sắp khóc.

Dinh Hạo biết diện mạo hiện tại của hắn không mấy dễ coi, nhưng cũng không cần vừa gặp đã cho ngay hai bạt tay vào mặt, còn nữa chuyện này là sao đây.

“hu...u...!!”

“đồ xấu xa..xấu xa”

“khốn kiếp! chàng là tên khốn kiếp đáng ghét”

“bốp..bốp...”

Hai cô nàng nhào vào ôm chặt lấy hắn, vừa khóc vừa đánh tới tấp, khiến cho Dinh Hạo không biết nên đỡ bên nào trước.

Hạo vương phủ.

Ngoài cửa

Dương Chính, Đỗ Bình và Tiểu lục liên tục đi tới lui trước cửa đại sảnh.

“việc làm này của vương gia là không thể nào tha thứ” Tiểu lục dừng lại, tức giận lên tiếng.

Hắn giận nhất chính là tại sao ngay cả Đỗ Bình, Dương Chính cũng biết, còn hắn từ nhỏ đã đi theo vương gia nhưng lại không biết gì.

“còn người...”

“cả người nữa..”

Tiểu lục từ lướt nhìn hai người Dương Chính và Đỗ Bình lớn giọng oán trách, xen lẫn một chút đồ kỵ.

“tại sao không nói chuyện này cho ta biết”

“chúng tôi cũng muốn, nhưng người hỏi vương gia xem người có cho phép không đã ”

Dương Chính ném hết tất cả trách nhiệm về phía Dinh Hạo, thở dài nhìn vào trong.

Bên trong

Trong sảnh lớn một mảng yên lặng. Bầu không khí căng thẳng ngày càng bành trướng, hút trọn đi sinh lực trong căn phòng, nếu không ai lên tiếng, sớm muộn căn phòng cũng sẽ nổ tung.

“ta sai rồi, tất cả là lỗi của ta, các nàng đừng giận nữa..có được không”

Mộ Dung Vân Tĩnh, Tư Mã Phi Yến, Nhan Song Song và Mạc Nhi đều ngẩn mặt lên nhìn Dinh Hạo, rồi lại tức giận cúi gằm mặt xuống, không thềm đếm xỉa gì tới hắn.

Mỗi người ngồi một góc, khóc đến hai mắt sưng húp, khăn tay đều đã ướt nhẹp.

“Tĩnh nhi! nàng là người hiểu lý lẽ nhất, chắc chắn nàng sẽ hiểu nguyên nhân tại sao ta vẫn chưa nói cho các nàng biết”

“hừ..” Mộ Dung Vân Tịnh mặt lạnh xoay người đi chỗ khác, Dinh Hạo cũng đành hết cách.

“Mạc nhi! trước giờ nàng luôn ủng hộ tất cả quyết định của ta, chắc chắn lần này nàng sẽ thông cảm cho ta đúng không” Dinh Hạo ánh mắt tràn ngập hi vọng.

“hừ..m...”

Nhưng thất vọng cũng không ít, hắn vừa đi tới thì Mạc Nhi lại xoay mặt đi chỗ khác. Dinh Hạo lại một lần nữa thất bại.

“Song...”

“hừm..m!!”

Tình hình còn tệ hơn hai người kia. Dinh Hạo vừa bước qua chỗ của Nhan Song Song chưa kịp nói gì, thì nàng ta đã mặt đỏ như quan công nhìn hắn, Dinh Hạo không dám mở lời nói tiếp.

Còn một người duy nhất, chưa bao giờ biết giận hắn là gì. Cô vợ ngốc nghếch của hắn.

“Tướng công! lần này chàng làm như vậy là không đúng, Yến nhi cũng không thể nói giúp cho chàng”

Dinh Hạo thất bại hết lần này đến lần khác, ngay cả tiểu bạch thỏ ngây thơ như Yến nhi cũng không thông cảm cho hắn.

“thật ra các nàng muốn sao, mới chịu tha thứ cho ta”

Dinh Hạo không kiên nhẫn mà hét lên, tất cả các nàng đều đồng loạt nhìn hắn với con mắt vô cùng tức giận. Như thể người có lỗi không được phép lớn tiếng.

Dinh Hạo nói xong thì cảm thấy có chút hối hận, Nhan Song Song và Mạc Nhi đang áp sát đến gần hắn.

- Ta biết rồi...các nàng đừng có bước tới nữa.

Lúc này...

“ầm..m..!!”

Cánh cửa bất ngờ bị đẩy ra.

“ngũ đệ! có tin vui”

Lăng Thiên Kỳ vui mừng đẩy cửa vào, mỉm cười nhìn mọi người trong phòng. Nhưng phát hiện không khí xung quanh hắn đang vô cùng kỳ lạ.

“xảy ra chuyện gì sao”

“không có gì” Dinh Hạo tách hai người đẹp ra, luồn ra phía sau họ.

“tứ ca! chuyện vui mà huynh nói là gì”

“phụ hoàng vừa mới triệu tập các vị đại thần, hạ chiếu chỉ sắc phong Ngạo nhi làm thái tử, đệ nói đây có phải là tin mừng không”

“thật sao” Dương Chính lên tiếng.

“thật quá tốt” Đỗ Bình phụ họa.

Không khí căng thẳng liền bị thổi bay, thay vào là sự vui mừng tràn ngập. Nhưng chỉ mỗi một người không hề vui vẻ, còn rất lo lắng là đằng khác.

“nguy...”

Dinh Hạo hoảng hốt nhìn mọi người xung quanh.

Ninh vương phủ.

Không gian đang tĩnh lặng, thì từ trong đại sảnh lại vang ra tiếng đập bàn thịnh nộ của một người. Khiến những người xung quanh co ro rụt cổ.

“ầm..m..!!”

Lăng Thiên Phong tức giận đập tay xuống bàn, rồi quơ hết tất ly tách trên bàn xuống đất.

“choang..ng...!!”

“vương gia! xin người bình tĩnh lại” Tử Dục bước đến ngăn Lăng Thiên Phong lại

“nô tài không hiểu hoàng thượng suy nghĩ sao, vương gia có điểm nào không bằng một đứa trẻ bảy tuổi, tại sao hoàng thượng nhất quyết không lập ngài làm thái tử”

Lăng Thiên Phong lòng đầy tức giận, những lời vừa rồi của Tiểu Thanh Tử càng khơi dậy ngọn lửa oán hận trong lòng hắn. Phụ hoàng luôn là không công bằng.

“vương gia! sức khỏe hoàng thượng gần đây không ổn định, có thể xảy ra chuyện bất cứ lúc nào, nếu người không sớm hành động sẽ không còn kịp...”

“một khi hoàng thượng băng hà, Lăng Thiên Ngạo sẽ danh chính ngôn thuận lên ngôi hoàng đế...” Tử Dục lo lắng nhìn Lăng Thiên Phong

Lăng Thiên Phong suy nghĩ những lời của Tử Dục vừa nói.

Hắn muốn đường đường chính chính bước lên ngai vị hoàng đế, được sự ủng hộ của vạn dân và sự thừa nhận của phụ hoàng, tại sao phụ hoàng không hiểu nỗi lòng này của hắn.

“phụ hoàng tất cả là người ép ta..”

“Tử Phàm! đám người mới đào tạo tới đâu rồi..” Lăng Thiên Phong chậm chậm thổi trà trong tách, thông thả lên tiếng.

“vương gia! còn đang trong giai đoạn thử nghiệm, bọn họ vẫn chưa thể...” Tử Phàm do dự lên tiếng.

Đột nhiên lúc này Lăng Thiên Phong lại nhắc đến vấn đề này, hắn đương nhiên biết Lăng Thiên Phong muốn gì nhưng lời chưa trọn ý thì Lăng Thiên Phong lạnh lùng cắt ngang.

“nửa tháng...”

Lăng Thiên Phong đặt tách trà xuống bàn, nói tiếp:

“nửa tháng sau bốn vương muốn bọn họ phải sẵn sàng...”

Lần này là thật rồi, từ ánh mắt và thái độ của Lăng Thiên Phong lúc này, đám người Tử Phàm biết rõ trận chiến này không thể nào tránh khỏi. Thời khắc mà họ mong đợi suốt nhiều năm, cuối cùng đã tới...

Cái ngày mà vương gia của họ đăng cơ làm hoàng đế.

“vương gia! nửa tháng sau không phải là đại thọ của thái hậu...” Tiểu Thanh Tử hiểu kỳ lên tiếng.

“bốn vương sẽ tặng cho hoàng tổ mẫu một món quà, khiến bà suốt đời này không thể nào quên...”

“rắc.. rắc...!! ”

Hai ngày sau

Tửu lâu Mạc Tử

Trong phòng của Âu Dương Đình đang có cuộc “hội nghị bàn tròn”, tất cả mọi người đều có mặt đầy đủ.

“kết..t..!!”

Vệ Phong đẩy cửa bước vào, gấp rút lấy phong thư trong người ra đưa cho Đinh Hạo.

“vương gia! huyết ngọc của hân vương đã được chuyển đến Thiên Hạ trang, đại trang chủ đang bắt tay vào việc rèn kiếm...còn đây là phong thư mà đại trang chủ nhờ thuộc hạ chuyển cho người..”

Cầm phong thư của Nhan Bách Thiên, Dinh Hạo liền mở ra xem, không biết trong thư viết những gì mà hần xem xong, lại thở dài trầm ngâm.

“vương gia! trong thư nói gì..” Dương Chính hiếu kỳ lên tiếng.

“nhạc phụ nói...nửa tháng sau những thanh kiếm đó sẽ được rèn xong” Dinh Hạo thở dài nhìn mọi người.

Mọi người đều có chung tâm trạng chán nản như Dinh Hạo, bất ngờ có người đứng dậy phát ngôn:

“vương gia! chúng ta phải mau hành động nhanh, trước khi những thanh kiếm đó luyện thành... cần phải có máu của Ninh vương ” Dương Chính lên tiếng.

“đúng đó, nếu không có máu của Ninh vương tẩm qua chúng thì những thanh kiếm đó dù có sắc bén cũng vô dụng.” Vệ Phong gấp rút lên tiếng

Thật trùng hợp đây cũng chính là chủ đề của hội nghị bàn tròn ngày hôm nay, cũng là nguyên nhân khiến mọi người đầu đầu này giờ.

“vương gia! hay để thuộc hạ đi hành thích Ninh vương” Vô Tình không kiên nhẫn, mà bật người dậy.

“không được, xung quanh hần có rất nhiều tử sĩ, bọn họ khó đối phó thể nào người cũng biết, ta không muốn người gặp nguy hiểm ” Dinh Hạo lên tiếng cản ngăn Vô Tình.

“đúng vậy, nếu thất bại sẽ khiến Ninh vương nghi ngờ, còn ảnh hưởng đến kế hoạch của vương gia...” Đỗ Bình lên tiếng

“chỉ lo hần chưa đổ một giọt máu nào, mà người đã mất mạng rồi...” Dương Chính lên tiếng.

“vừa muốn máu của Ninh vương vừa muốn hần không nghi ngờ, lo nhiều như vậy,thì khi nào mới thành đại sự” Tiểu lục bực bội lên tiếng.

Mọi người cũng chỉ biết lắc đầu thở dài đúng là một vấn đề nan giải...

“Âu Dương đại hiệp! ngoài cách này ra không còn cách nào sao” Dương Chính quay sang nhìn Âu Dương Đình.

“có...trừ khi, huyết sát tử không phải được điều chế từ máu của Lăng Thiên Phong mà là một người khác”

“rồi các người đến gặp người đó, xin chút huyết là được”

“Âu Dương đại hiệp! Lúc này mà người còn đùa được ” Tiểu lục tử lên tiếng.

Điều đó là không thể, Lăng Thiên Phong rất tham vọng, muốn nắm trong tay thật nhiều quyền lực, vì vậy hần nhất định sẽ không dùng máu của người khác để bào chế huyết sát tử, mà sẽ dùng máu của chính mình.

“người bị trúng độc huyết sát tử, chỉ biết nghe lệnh chủ nhân, vì vậy muốn giết họ nhất thiết phải có máu của chủ nhân bọn chúng”

“sư phụ! có phải độc tố trong người phụ hoàng vẫn chưa được giải trừ, nghe nói hôm qua phụ hoàng lại bị ngất đi” Dinh hạo quay sang nhìn Âu Dương Đình

“thiên tằm vừa mới tỉnh dậy cần thời gian để thích ứng, cho nên vẫn chưa thể hút hết độc trong người của phụ hoàng người...mà người hỏi chuyện này để làm gì” Âu Dương Đình khó hiểu nhìn Dinh Hạo.

“nếu như vậy thì ta đã có cách khiến Lăng Thiên Phong tự nguyện đem máu cho chúng ta”

Hoàng cung Lăng Thiên quốc...

Tẩm cung của Lăng Thiên Thần, đang có rất nhiều người vây chặt trước giường bệnh. Các cung tần, quý phi và những đại thần cũng có mặt.

“Âu Dương đại hiệp! thật sự có cách trị độc như vậy sao” Lăng Thiên Phong nghi ngại nhìn Âu Dương Đình

“chẳng lẽ Ninh vương không tin vào y thuật của ta” Âu Dương Đình tỏ ra tức giận

“không phải vậy...”

Y thuật của Âu Dương Đình, nổi tiếng khắp thiên hạ không gì bàn cãi nhưng chuyện thay máu lạ đời này là lần đầu tiên hắn nghe được.

“Huệ vương là thể chất hư nhược không thích hợp cho máu, còn Triệu vương thì không có mặt ở kinh thành, cho nên chỉ còn một mình người là thích hợp nhất” Âu Dương Đình lên tiếng.

“Phong nhi! coi như hoàng tổ mẫu van xin người được không, hãy cứu lấy hoàng thượng của người” thái hậu khẩn thiết lên tiếng, nước mắt đầm đìa níu chặt lấy tay của Lăng Thiên Phong.

“hoàng tổ mẫu..”

Lăng Thiên Phong lưỡng lự nhìn mọi người trong phòng, nếu hắn không đồng ý, người trong thiên hạ sẽ nói hắn là nghịch tử, bỏ mặc sự sống chết của phụ hoàng, nếu truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng của hắn.

“Phụ hoàng dù người không truyền ngôi hoàng đế cho ta, nhưng ta vẫn muốn người khỏe mạnh, tận mắt nhìn ta bước lên ngôi vị hoàng đế như thế nào”

“được ! ta đồng ý...”

Nửa tháng sau...

Kinh thành phồn hoa tấp nập, chưa bao giờ Lăng Thiên quốc lại huyên náo như lúc này.

Không biết có phải sắp đến đại thọ của thái hậu, cho nên tất cả mọi người đều hội tụ về đây. Chỉ riêng cổng thành phía Bắc ít người lui tới nhất, nhưng mỗi ngày cũng có mấy ngàn người ra vào, thì đừng nói chỉ đến ba cổng thành còn lại.

Để đón rước sứ thần các nước, mà nửa tháng nay sáu cổng lớn của kinh thành luôn mở rộng, vì thế mà việc làm của bọn họ cũng nhiều hơn gấp mấy lần.

“đứng lại đó..”

Một đoàn thương buôn cả ngàn người đang đi vào, xe ngựa thì chất đầy hàng hóa, vô số những cái rương lớn nhỏ nối đuôi nhau, chưa vào được cổng thành thì bị lính gác chặn lại.

“mở rương ra kiểm tra” tên đội trưởng chỉ cây giáo vào những cái rương trước mặt.

“ha..ha..!!”

Một trung niên nam tử từ kiệu lớn đi ra, giọng cười ngạo nghễ. Khiến đám binh sĩ vô cùng khó hiểu.

“lão cười cái gì” tên đội trưởng tức giận lớn tiếng.

“ha..ha..! không có gì...ta đi buôn hơn nửa đời người, khắp thiên hạ không nơi nào chưa đi qua, nhưng lại chưa từng có ai đòi lục soát hàng hóa của ta, người là người đầu tiên...” nói đến đây, ánh mắt của trung niên nam tử trở nên giận dữ vô cùng

“thật phách lối, thật ra người là ai”

“không cần biết ta là ai, chỉ cần nhận ra cái này là được” Tư Mã Trấn giơ cao miếng kim bài trong tay lão lên.

“Như trâm thân lâm”

Bốn chữ nam vàng trên miếng kim bài, vốn đã chói mắt lại thêm ánh sáng chiếu vào càng rực rỡ, tất cả binh sĩ nhìn thấy tay chân đều run rẩy, hạ giáo quy hàng.

“cạch..ch..!!”

“hoàng thượng vạn tuệ...vạn tuệ...vạn vạn tuệ..”

Đoàn người của Tư Mã Trấn như vậy mà đã vào thành trót lọt, không người nào dám nói nửa câu ngăn cản.
“cộp....cộp....!!!!”

.....

Tiền trang Vạn Ngân.

Cánh cửa của tiền trang vừa được khép lại, thì tất cả “thương buôn” khi nãy đi theo Tư Mã Trấn đều lột hết y phục ra, ẩn dưới lớp y phục của thương nhân chính là giáp y của tướng sĩ.

“Tư Mã lão gia! ta tạ người”

“đại phò mã! người không cần khách sáo là chuyện lão nên làm”

Tư Mã Trấn mỉm cười lên tiếng, sau đó giơ tay đẩy tảng đá trên trên tường ra...

“cạch..ch..!”

Cánh cửa của mật thất liền được kéo lên, bên trong chính là một bãi đất trống rộng mênh mông bát ngát, cò bay mỗi cánh cũng không thấy đích.

Âm thanh như sấm vang:

“tham kiến đại tướng quân...”

Mấy mươi vạn binh sĩ đang đứng nghiêm trang hành lễ trước đại phò mã. Một phó tướng sau khi điểm danh xong quân số, vội bước đến bẩm báo.

“bẩm báo đại tướng quân, đám người vừa rồi là tốp cuối cùng, bốn mươi vạn kỵ binh đã đập hợp đầy đủ..”

Đại phò mã mỉm cười nhìn họ, suốt nửa tháng nay, bọn họ lợi dụng sáu cổng kinh thành sẽ mở rộng trước ngày đại thọ của thái hậu, nên chia người ra ngày đêm lên đường, sau đó trà trộn ẩn núp vào trong thành.

“mau phát binh khí cho mọi người”

Đại phò mã ra lệnh, từng chiếc rương to lớn khi nãy được khiêng vào, nhìn thấy màu đỏ phát ra từ thanh kiếm, khiến binh sĩ vô cùng thích thú.

“đây là loại binh khí gì vậy”

“màu đỏ thật đẹp, giống như huyết ngọc”

“cầm lên cũng rất nhẹ, thật thoải mái”

“đúng đó..”

Binh sĩ bên dưới nháo nhào cả lên, ồn ào mỗi người chỉ nói một câu, nhưng bốn mươi vạn người cùng mở miệng, chẳng khác nào một cái chợ.

“im lặng hết..” đại phò mã lớn tiếng hô to.

“các huynh đệ nghe ta nói.... đêm nay sẽ là trận chiến vô cùng ác liệt, ta không muốn mất một người nào trong số các huynh đệ, các người phải sống sót quay về, đây chính là mệnh lệnh”

“rõ...!!”

“rõ...!!”

Hàng vạn tiếng reo hò, mọi người đều tràn trề sức lực...

Hoàng cung Lăng Thiên quốc....

Lồng đèn đỏ kết giăng khắp nơi, thảm đỏ trải dài từ ngoài cửa đến tận Ninh thọ cung, bá quan văn võ và sứ thần các nước đều có mặt đầy đủ.

Tiếng nhạc từng bừng, nhưng cũng không át đi hết được tiếng nói cười của mọi người, y phục sắc sảo đẹp mắt. Ngay cả những nô tì, thái giám cung ăn mặc đẹp hơn ngày thường.

Chỉ có tấm cung của hoàng đế là yên bình tĩnh lặng...

“phụ hoàng! nhi thần thỉnh an người.”

Lăng Thiên Phong cúi người thi lễ, nhưng người nằm trên giường vẫn không có động tĩnh gì, hần từ từ đi đến bên giường.

Nhìn Lăng Thiên Thần đang hôn mê trên giường, trong lòng không một chút xót thương, lại chán ghét là đằng khác.

“phụ hoàng đêm nay là đại thọ của mẫu hậu người, người không muốn đến tham dự sao?”

Lăng Thiên Phong nhếch môi cười:

“nhưng người yên tâm, ta đã thay mặt người tặng cho bà ta một món quà rất đặc biệt, chỉ đáng tiếc...”

“người không thể nào được nhìn thấy”

Hắn chỉ nghĩ đến cảnh tượng ba mươi vạn quân của Lục Kỳ Doanh tiến vào Ninh thọ cung, tàn sát mọi thứ thì tâm tình đã vô cùng phấn khích, khi đó tất cả những lão thần chống đối hắn, đều phải quỳ xuống dưới chân hắn xin tha mạng.

“ha..ha...!!!”

.....

Cùng lúc đó ở Ninh thọ cung..

“tham kiến thái hậu...”

“thái hậu thiên tuế... thiên thiên tuế...”

Tất cả bá quan văn võ triều thần đều cung kính hành lễ. Thái hậu phục y lộng lẫy, sang trọng quý phái, chậm chậm tiến vào, theo sau là đám phi tần hậu cung, dẫn đầu là Đông Phương Thu Khuê.

“bình thân..” giọng nói uy nghiêm trầm lãnh của bà vang xa đến tận bên ngoài cửa cung.

“đa tạ thái hậu..”

Lúc họ chuẩn bị đứng dậy thì một thân hoàng bào lấp lánh, vạt áo phát phơ, hiện rõ một con rồng đang uốn lượn. Khi họ ngẩng đầu lên nhìn thì Lăng Thiên Thần sừng sững như một ngọn núi trước mắt họ, mọi người không khỏi kinh ngạc.

“tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế...”

Tất cả họ lại một lần nữa quỳ xuống hành lễ quân thần với Lăng Thiên Thần.

“vèo..o..”

Lăng Thiên Thần phát mạnh vạt áo, bộ dáng oai vệ ngồi xuống ghế, ánh mắt sắc bén khiếp đảm nhìn khắp quần thần bên dưới, sắc mặt hồng hào không giống một người đang bệnh nặng.

“chúng khanh gia bình thân” âm thanh nguy nghiêm vang vọng khắp Ninh thọ cung.

“đa tạ hoàng thượng...”

Chúng quần thần văn võ nhanh chóng an định chỗ ngồi, nhưng vẫn còn không ít lời xầm xì to nhỏ, chính là tại sao Lăng Thiên Thần lại có mặt ở đây, hôm qua không phải còn đang hôn mê trên giường sao.

“không hay rồi, nếu hoàng thượng ở đây, vậy người đang ở tấm cung hoàng đế là ai..”

Tiểu Thanh Tử từ trong góc tối, vọt thẳng ra khỏi Ninh thọ cung, hần vừa chạy ra khỏi cửa thì một đạo quang sáng bóng xẹt ngang qua cổ.

“roẹt..!”

Tiểu Thanh Tử bất tỉnh ngay tại chỗ...

.....

Tẩm cung của Lăng Thiên Thần.

Lăng Thiên Phong vẫn đang đứng nhìn người hôn mê trên giường.

“Vương gia! thánh chỉ đã soạn xong” Tử Phàm cầm tờ thánh chỉ giả mà hắn vừa mới viết xong, đưa tận tay Lăng Thiên Phong.

“phụ hoàng! thật ra ta rất muốn người tỉnh dậy, muốn người xem ta làm thế nào đăng cơ làm hoàng đế”

Lăng Thiên Phong vừa nói vừa cầm tay của Lăng Thiên Thần điểm chỉ vào tờ thánh chỉ, khi hắn tưởng mọi chuyện đã định thì...

“ầm..m...!!!”

Tử Dực hồi hải tông cửa vào, gấp rút chạy đến trước mặt Lăng Thiên Phong.

“Tử Dực! mọi chuyện ở Ninh thọ cung đã giải quyết xong rồi sao” Lăng Thiên Phong mỉm cười đắc thắng nhìn Tử Dực.

Hắn không nghĩ nhanh như vậy mọi chuyện đã kết thúc...

“vương gia! không hay rồi...”

“đại ca! đã xảy ra chuyện gì sao”

Lăng Thiên Phong nhìn Tử Dực trong lòng nhóm lên ngọn lửa bất an, hắn nắm chặt thánh chỉ giả trong tay.

“ba mươi vạn tướng sĩ của Lục Kỳ Doanh đều không nghe theo quân lệnh của chúng ta, bọn họ không chịu tiến vào cung”

“sao lại có chuyện đó” Tử Phàm kinh ngạc lên tiếng

“quân lực tỉnh trước giờ luôn nhìn hổ phù không nhìn người, quân pháp nghiêm minh, bọn chúng hành xử như vậy chắc chắn có nguyên do”

Lăng Thiên Phong quay sang nhìn Tử Dực, chờ hắn nói tiếp..

“Bởi vì Mộ Dung thiên tuế và Đông Phương tướng quốc đều đang trấn trước cổng thành, dù thuộc hạ có đưa hổ phù ra, bọn họ cũng không nhìn đến” Tử Dực lên tiếng.

“hóa ra là hai lão già đó” Lăng Thiên Phong nhếch môi mỉm cười.

“vương gia! bây giờ phải tính sao”

Lăng Thiên Phong như hóa điên, hắn tức giận nhìn hai thuộc hạ trung thành.

“bọn chúng không nhìn hổ phù, nhưng không thể không thừa nhận thánh chỉ trong tay của bốn vương... bốn vương mới chính là chân mạng thiên tử, bốn vương sẽ đăng cơ làm hoàng đế”

Lăng Thiên Phong lập tức bước tới giường cầm lấy tay của Lăng Thiên Thần điểm lên tờ thánh chỉ, chỉ là hắn cố sức thế nào, bàn tay kia vẫn nắm rất chặt không chịu mở ra.

“ta cũng muốn biết người làm thế nào đăng cơ làm hoàng đế”

Người nằm trên giường, bất ngờ bật người dậy, một cước đá bay tờ thánh chỉ của Lăng Thiên Phong.

Lăng Thiên Phong ngơ ngác đứng nhìn, nghiêng cứu thật kỹ người trước mặt hắn, khuôn mặt y phục tuy tất cả đều giống nhưng giọng nói này không thể nào là của phụ hoàng hắn.

Trên đời này chỉ duy nhất một người có khuôn mặt giống phụ hoàng như đức..

“là người...”

“nhị hoàng huynh! đã lâu không gặp” Dinh Hạo cúi bỏ hoàng bào ra ném lên giường, mỉm cười nhìn Lăng Thiên Phong.

“ha..a....a!!” Lăng Thiên Phong ngẩn mặt lên, cười đến điên loạn.

“thì ra tất cả mọi chuyện là do người”

Dinh Hạo lại cười đến rạng rỡ:

“đã khiến huynh phải thất vọng”

Thôi đi nụ cười ngạo nghễ, Lăng Thiên Phong nghiêm mặt nhìn Dinh Hạo.

“bảy năm trước, hay bảy năm sau có gì khác biệt... ta sẽ khiến ngươi cảm thấy hối hận cho sự trở về này”

“bốp...bốp...”

Sau tiếng vỗ tay của Lăng Thiên Phong thì ba mươi vạn tử sĩ không biết từ đâu mà ồ ạt mà tiến vào.

Khí lạnh bao vây căn phòng, bọn họ như những oan hồn tiến sát Dinh Hạo, gươm cao thanh đao sáng bóng lên cao, chỉ một việc chém xuống.

“rầm...m...!!”

Từ cửa sổ, nóc nhà một đám binh sĩ lao xuống, vây chặt lấy Dinh Hạo. Đại phò mã hùng dũng tiến vào.

“Ninh vương ý đồ tạo phản mưu hại hoàng đế, bắt hết tất cả...”

“keng..ng..”

Màn ẩu chiến nhanh chóng diễn ra, sau hồi giao đấu THỈ sự tự tin của Lăng Thiên Phong dần biến mất, tử sĩ mà hắn luôn cảm thấy tự hào, lần lượt ngã xuống.

Không cần biết nặng nhẹ, chỉ cần là bị thanh kiếm “lạ kì” kia chém trúng, bọn họ đều không gượng dậy nổi.

“Tử Phàm đã xảy ra chuyện gì, tại sao bọn chúng lại như vậy”

“chuyện này” Tử Phàm chỉ ngơ ngác đứng nhìn không biết giải thích làm sao.

“chết tiệt”

Lăng Thiên Phong nhìn thế cuộc không ổn, đám tử sĩ của hắn nhất định chịu không được bao lâu, vội xoay người bỏ chạy.

“Ninh vương! đi đâu mà vội vậy”

“Đoan Mộc Thành..”

Đoan Mộc Thành như đoán trước được, Lăng Thiên Phong sẽ tẩu thoát bằng đường này, nên hắn đã chặn từ trước.

Trận chiến tuy ác liệt nhưng chưa tới một canh giờ mọi thứ đều trở nên yên bình tĩnh lặng, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Những xác chết lần lượt được thu dọn, trên sàn sạch bóng không một vết máu lưu lại.

Sau khi giải quyết mọi chuyện xong xuôi, thì đám người của Dinh Hạo cũng kịp thời gian quay trở lại tham gia yến tiệc mừng thọ của thái hậu...

.....

Nửa canh giờ sau.

“nhìn kia..người đó có phải là Hạo vương”

“không phải Hạo vương đã chết bảy năm rồi sao”

“chẳng lẽ là hồn ma của Hạo vương”

“ma làm sao có bóng, người nhìn đi”

Giống như dự đoán của Dinh Hạo khi hắn bước vào, tránh không khỏi những ánh mắt hiếu kỳ kinh ngạc, thiếu điều đem hắn phanh phui, mổ xẻ...

“thần nhi tham kiến phụ hoàng”

“mọi chuyện đã giải quyết xong rồi sao” Lăng Thiên Thần đặt ly rượu xuống bàn.

“dạ phải”

“làm tốt lắm” Lăng Thiên Thần mỉm cười nhìn Dinh Hạo.

Quế công công bước ra, cúi người hành lễ với Lăng Thiên Thần.

“hồi bẩm hoàng thượng, yến tiệc đã có thể bắt đầu được chưa”

“được rồi” Lăng Thiên Thần nhàn nhạt gật đầu.

Dinh Hạo cũng nhanh chóng vào chỗ ngồi, bên cạnh các cô vợ xinh đẹp, cùng những đứa con đáng yêu của hắn.

“phụ vương..”

Đám nhóc vừa nhìn thấy Dinh Hạo liền vây chặt lấy hắn, kéo hắn lại ghế ngồi.

“ngoan..” Dinh Hạo mỉm cười nhìn bọn chúng.

Yến tiệc vui say, vũ cơ điêu luyện, nhưng Dinh Hạo không có nhà hứng thưởng thức, chỉ say sưa ngắm nhìn các cô vợ xinh đẹp và đàn con đáng yêu của hắn đang vui cười. Đây chính là cuộc sống yên bình mà hắn mong muốn.

“yến tiệc đã bắt đầu rồi sao”

“đã nói người đi nhanh một chút, xem đi.. bây giờ đã không còn chỗ để ngồi”

Âm thanh ồn ào bên ngoài, khiến mọi người đang say sưa yến tiệc phải dừng lại, quay đầu nhìn ra cửa.

“phụ thân..”

“nội tổ phụ..”

Đang chắn trước cửa Ninh thọ cung chính là hai lão già Đông Phương Bình và Mộ Dung Kiên, mọi người nhìn thấy họ đều vui mừng hơn hớn.

Không ít các đại thần còn đang định chạy đến bắt chuyện, nhưng rồi hai lão già Đông Phương Bình và Mộ Dung Kiên, liền tách ra hai bên, nhường đường cho hai đại nhân vật ở phía sau tiến vào.

Một đôi phu thê già, ông lão dù đã lớn tuổi nhưng vẫn còn rất phong độ, đoán biết khi còn trẻ chắc chắn là một vị mỹ nam tử tuần tú. Đặc biệt lão, Lăng Thiên Thần và cả Dinh Hạo như một khuôn đúc ra làm ba, chỉ là xê xích về thời gian trước hay sau.

Còn vẻ đẹp mỹ miều của bà lão bên cạnh dù đã phai nhạt theo năm tháng, nhưng vẫn nhìn ra bốn mươi năm về trước chắc chắn là một đại mỹ nhân.

Nhưng điều làm Dinh Hạo kinh ngạc nhất chính là thái độ của thái hậu nương nương đối với hai người này.

“hoàng thượng”

“tiểu thư”

Thái hậu từ trên cao vội chạy xuống, mừng rỡ ôm chặt lấy hai người họ, nước mắt cứ chảy mãi không dứt.

“sao hai người đi lâu như vậy, có biết muội nhớ hai người như thế nào không”

“Không phải trăm đã về rồi sao, nàng khóc cái gì chứ...bao nhiêu tuổi rồi”

” muội đó, lúc nào cũng suốt mướt, hôm nay không phải là thọ mừng tuổi của muội sao, phải vui lên”

Dinh Hạo hết kinh ngạc lại đến sững sờ vì cách xưng hô này của thái hậu. Hai ông bà lão đó

“Tiểu lục tử! hai ông bà lão đó là ai” Dinh Hạo khi tay của Tiểu lục phía sau hắn.

Tiểu lục nhìn Dinh Hạo, suy nghĩ một hồi rất lâu, không biết bản thân đã nói chuyện này cho Dinh Hạo hay chưa. Hình như hắn chưa nói thì phải..

“ông lão đó chính là hoàng gia gia của người, còn bà lão bên cạnh là mẫu thân ruột của hoàng thượng, Nam Cung thái hậu”

“thái thượng hoàng và Nam Cung thái hậu thường hay không có ở trong cung, bọn họ thích du sơn ngoạn thủy, một lần đi là mấy năm”

“vậy sao..” Dinh Hạo ngẩn người ra nhìn Tiểu lục.

Hắn còn tưởng hoàng gia gia của hắn, đã cưỡi hạc về trời từ lâu rồi.

Xem ra cuộc đời của Lăng Thiên Hàn, vẫn còn nhiều điều Dinh Hạo hắn chưa biết, có lẽ hắn phải mất cả đời để tìm hiểu...

.....

Ở một nơi rất xa...rất xa....

Bốn phía chập chờn âm u, những ngọn lửa lập lòe như hồn ma bóng quế.

“ha...ha...!!!”

Tất cả diễn biến trên trần thế, đều được phản chiếu qua tấm Thiên Kính.

“Tam thiếu gia! chặn đường sau này của cậu xem ra còn rất dài”

Ông lão say sưa nhìn yến tiệc đang từng bừng bên trên, mà có chút hoài niệm cảm giác lúc còn tại thế.

“Ất Diễn! có chuyện lớn rồi...lần này ông phải giúp ta, nếu để Diêm Đế biết chuyện này, ta chết chắc...”

Phán quan đại nhân đi tới, cầm theo quyển sổ sinh tử, vẽ mặt hoảng hốt.

“Hắc Bạch Vô Thường lại bắt lầm người sao”

“có người nói với ông rồi sao” Phán quan đại nhân kinh ngạc nhìn Ất Diễn.

“lần sau ông tìm đến ta, làm ơn có chuyện gì mới mẽ một chút”

“đi thôi! ta cũng muốn xem mặt mũi tên vô phước đó ra làm sao”

***** hết *****

72. Ngoại Truyện: Cáo Thị Truy Nã

Ngoại truyện: Cáo thị truy nã

7 năm sau...

Tẩm cung thái tử.

“hu...hu...!!! ”

“thái tử ca ca”

“thái tử ca ca”

Từ bên ngoài cửa tấm cung, một tiểu cô nương khả ái xinh xắn, nước mắt đầm đìa, chạy thẳng vào trong phòng của Lăng Thiên Ngạo. Bởi vì chiều cao khiêm tốn, mà cô nhóc vất vả lắm mới trèo lên được giường của ca ca mình.

“hu...hu...thái tử ca ca”

Lăng Thiên Ngạo suốt đêm qua vì phê duyệt tấu chương, tới tận sáng mới về được tới cung thái tử, hần chỉ mới vừa chợp mắt. Nhưng lại bị muội muội lay dậy, tiểu muội khóc thảm thiết như vậy thân là ca ca, hần làm sao có thể bỏ mặt mà ngủ tiếp.

“Băng nhi! đừng khóc, nói cho huynh nghe, là ai đã bắt nạt muội...là nhị ca lại chọc muội phải không”

Bảy năm trôi qua, Lăng Thiên Ngạo bây giờ đã có dáng dấp của một nam nhân, khôi ngô tuấn tú, đủ để làm tan chảy bao nhiêu trái tim thiếu nữ. Hần bé Lăng Thiên Băng ôm vào lòng, dễ dàng, đôi mắt vẫn đang mơ màng của người muốn ngủ.

“hu..hu..!! thái tử ca ca, mẫu phi của muội mất tích rồi, muội không tìm được người”

“Tuyệt phi mất tích” Lăng Thiên Ngạo nghe xong mà tỉnh ngủ, hần đặt muội muội xuống, bước ngay xuống giường.

“Quế công công..Quế công công...” Lăng Thiên Ngạo lớn tiếng làm kinh động hết tất cả nô tài, lớn nhỏ ai cũng chạy đến nhưng bóng dáng của quế công công thì không thấy đâu.

Mãi rất lâu sau đó, Quế công công mới ịch chạy đến, tội nghiệp lão già rồi xương cốt cũng không còn dẻo dai như trước đây.

“thái tử điện hạ, có gì cần căn dặn lão nô”

“ông lập tức đến tấm cung của hoàng hậu nương nương và các phi tần khác, xem họ còn ở đó không” Lăng Thiên Ngạo gấp rút ra lệnh.

“ạ! lão nô lập tức đi ngay”

Quế công công khổ sở xoay người đi, tại sao chuyện này cứ hay xảy ra không biết, lúc lão vừa ra khỏi cửa thì có người lại lên tiếng căn dặn lão lại.

“không cần đi nữa, trong cung đã không còn vị phi tần nào”

Một cảm y thiếu niên tuấn tú bước vào, nhìn thấy hần Quế công công và các nô tài khác đều vội cúi người hành lễ.

“tham kiến Thừa vương điện hạ”

“bình thân”

“đa tạ Thừa vương điện hạ”

Lăng Thiên Thừa đi đến bên cạnh đại ca hần, hai người lại thở dài nhìn nhau.

“nếu vậy, chắc hẳn phụ hoàng cũng đã biến mất”

Lăng Thiên Ngạo lười biếng ngồi xuống ghế, chậm rãi rót ra một chén trà.

“đệ còn nhớ lần trước, phụ hoàng đi bao lâu không”

“năm” Lăng Thiên Thừa ngồi xuống ghế nhìn Lăng Thiên Ngạo

“lần trước đó nữa” Lăng Thiên Ngạo lại hỏi tiếp

“là bốn tháng” Lăng Thiên Thừa nghĩ hơi lâu so với lần trước, rồi mới đưa ra đáp án.

“vậy còn lần trước của trước đó nữa”

“hình như là hai tháng” Lăng Thiên Thừa cố gắng lục lọi trong mớ ký ức của hần, để đưa ra đáp án chính xác nhất.

“theo đệ thì lần này phụ hoàng sẽ đi trong bao lâu” Lăng Thiên Ngạo thở một tràng dài nhìn Lăng Thiên Thừa.

Lăng Thiên Thừa im lặng một hồi lâu, rồi mới lên tiếng....

“huynh cứ giao chuyện này cho đệ, đệ tin chắc sẽ tìm được phụ hoàng mang người trở về”

Lăng Thiên Thừa lập tức bật người dậy.

“đứng lại đó” Lăng Thiên Ngạo từ từ đứng dậy, chậm rãi tiến lại gần Lăng Thiên Thừa.

“lần trước đệ cũng nói như vậy, nhưng rồi thì sao...phụ hoàng thì không thấy, trái lại ta còn phải phai người đi tìm đệ trở về”

“có chuyện đó sao” Lăng Thiên Thừa giả ngu nhìn Lăng Thiên Ngạo.

“không cho đệ đi tìm, vậy huynh có cách khiến phụ hoàng tự động quay về sao”

“...” Lăng Thiên Ngạo không lên tiếng, chỉ mỉm cười nhìn Lăng Thiên Thừa.

“mang giấy mực đến đây”

“huynh định làm gì” Lăng Thiên Thừa khó hiểu nhìn đại ca mình.

“một lát đệ sẽ biết”

Giấy mực được mang tới, Lăng Thiên Ngạo bắt đầu hạ bút, nét chữ rồng bay phượng múa, nhanh chóng đầy kín cả mặt giấy.

“xong rồi” Lăng Thiên Ngạo mỉm cười nhìn tác phẩm của mình.

“hoàng huynh! như vậy có ổn không” Lăng Thiên Thừa nhìn tờ cáo thị mà lo ngại thay cho đại ca hần.

“đương nhiên là không ổn”

“vậy sao huynh còn viết”

“chỉ có như vậy, phụ hoàng mới cam tâm tình nguyện quay về”

Lăng Thiên Ngạo nở nụ cười nham hiểm hiểm có...

Kinh thành Lăng Thiên quốc.

Phố chợ náo nhiệt, cũng không nhộn nhịp bằng đám người phía trước.

“mọi người có đọc cáo thị chưa”

“đọc rồi”

“tên hái hoa tặc này cũng thật to gan, dám vào tận hoàng cung bắt cóc bốn vị sủng phi của hoàng đế...ngay cả hoàng hậu cũng không tha”

“thái tử treo vạn lượng nếu ai bắt được hái hoa tặc, tiền thưởng sẽ tăng gấp ba nếu hái hoa tặc không bị sát hại gì, có phải rất lạ không”

Một vị đại thẩm nhìn chân dung của hái hoa tặc, mà đến si dại.

“nếu trên đời này hái hoa tặc nào cũng tuần tú như hần thì thật quá tốt, ta cam tâm tình nguyện bị hần bắt đi”

“đúng đó, thật là anh tuần bát phạm”

Mọi người nói bàn tán sôi nổi, nên không nhận ra từ phía sau lưng, hiện có một nguồn sát khí nồng đượm.

“khốn kiếp! trăm nhất định phải phế đi ngôi vị thái tử của hần” Dinh Hạo giận đến mức muốn tràn lên phía trước, xé nát tờ cáo thị treo trên tường xuống.

“hoàng thượng! bảo trọng long thể” Tiểu lục tử bước tới ôm chặt lấy Dinh Hạo.

Dinh Hạo hẳn không biết phải kiếp trước mất nợ chưa trả hết, nên chủ nợ đuổi theo hắn đến tận kiếp sau, hai tên tiểu tử đó càng lớn tính khí và khuôn mặt của chúng giống hệt hai người anh trai của hắn, không còn đáng yêu như lúc nhỏ, chỉ việc chọc tức hắn là giỏi. Hắn vừa xuất cung chưa tới một ngày đã đưa hắn lên mặt báo.

“tướng công! đi thôi” năm vị mỹ nhân xinh đẹp trong xe, cùng lúc vén màn xe vẫy gọi Dinh Hạo.

“ta tới đây” Dinh Hạo vui vẻ mỉm cười với họ.

“người này không phải là người trong cáo thị sao”

Dinh Hạo vừa xoay lưng, thì có người nhận ngay ra hắn, đại thẩm đó cầm cáo thị lên xem một lần nữa, rồi lại hét toán lên.

“A..a...!! hái hoa tặc”

“đâu ...hái hoa tặc ở đâu”

“một vạn lượng của ta”

Đường phố kinh thành bỗng trở nên náo loạn vô cùng, gà bay chó chạy, tất cả dân chúng kinh thành đều đổ xô, đuổi theo bắt hái hoa tặc. Tội nghiệp cho Dinh Hạo bị người ta dè bẹp không thể nào thở nổi.

Vô Tình và Tiểu lục tử dù muốn vào cứu Dinh Hạo, cũng không có chỗ để chen chân vào.

“trẫm là hoàng đế, buông trẫm ra”

“trẫm là hoàng đế, không phải hái hoa tặc”

Trước cường địch Dinh Hạo không ngại bộc lộ thân phận thật sự của bản thân, nhưng bọn họ lúc này làm gì có thời gian nghe hắn nói.

“hắn là của ta”

“của ta”

“không đúng, hắn là của ta”

Bọn họ không ngừng giành qua giành lại, Dinh Hạo muốn ngoi cái đầu lên để nói chuyện cũng không thể được.

“trẫm muốn hồi cung”

“trẫm muốn hồi cung...”

Hình như đây chính là câu nói cuối cùng của Dinh Hạo mà đám người tiểu lục tử nghe được.

*****hết*****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-vuong-gia>